

John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N°

ADAMS

XI.1

J.1

John Adams Paris
Sept. 18. 1784.

S U I D Æ
L E X I C O N,
GRÆCE & LATINE.
TRIBUS VOLUMINIS.

T O M U S I.

100

9 0 3 11 2

20 14 2 1 5 2 3

1 1 1 1 1 1 1

0 0 0 0 0 0 0

0

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

SUIDÆ LEXICON,

GRÆCE & LATINE.

Textum **GRÆCUM** cum **MANUSCRIPTIS**

Codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit,

NOTISQUE perpetuis illustravit :

Versionem Latinam **ÆMILII PORTI**

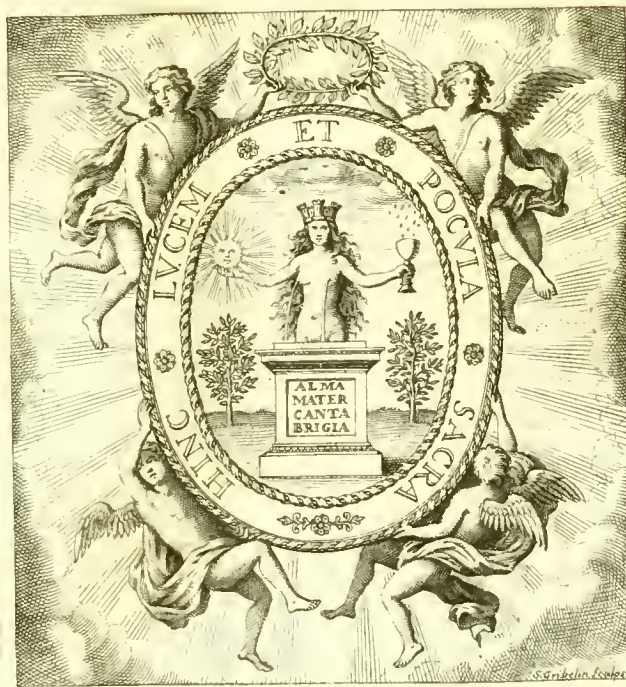
innumeris in locis correxit ;

Indicesque **AUCTORUM & RERUM** *adjecit*

LUDOLPHUS KUSTERUS,

Professor humaniorum literarum in Gymnasio

Regio BEROLINENSI.

CANTABRIGIÆ,

TYPIS ACADEMICIS. MDCCV.

S E R E N I S S I M E

E T

P O T E N T I S S I M E

R E X .

CUM SUIDA ad MAJESTATEM Tuam accessurum me deterruit initio, fateor, Regii Fastigii Tui splendor; quod munus hoc minime dignum arbitrarer, cum quo conspectum Tuum subire auderem. Sed cum vicissim mecum reputarem, in oblatione munerum non tam ipsa spectanda esse, quam animum offerentis; & ipsius cœlestis Numen, cujus Reges & Principes in hac Terra sunt Vicarii, non tam pingues hostias & pretiosa donaria, quam religiosam & castam mentem a cultoribus suis requirere; non dubitavi conscientia piæ & sinceræ venerationis, qua Purpuram Tuam prosequor, fretus, Auctorem hunc ut-

(a 2) cunque

DEDICATIO.

cunque a me expolitur, & nova quasi veste indutum, ad MAJESTATIS Tuæ pedes deponere. In peregrinis quidem terris natum est hoc opus, (in Magna, inquam, hac Britannia, fœcunda illa magnorum ingeniorum parente) sed Editor Tuus est, & MAJESTATI Tuæ subiectus; quem pro Regia Tua Munificentia ab aliquot jam annis non solum stipendio liberaliter aluisti, sed etiam titulo & dignitate Professoris ornasti. Officii igitur mei esse duxi, oblato hoc qualicumque munere, grati animi mei pietatem Tibi, REX SERENISSIME, declarare; & simul reddere rationem temporis, quod in exteris oris consumpsissem; ut MAJESTATI Tuæ constaret, me non abusum esse otio illo, quod mihi benigne hæcenus indulxisti.

Sed privata hæc, & quæ ad me tantum referuntur, in præfens omittam, & ex angustiis hisce spatiis in latiore, qui sese mihi aperit, rerum campum prodibo. Sunt enim alia longe nobiliora, & quæ publicam rem spectant; quæ, postquam MAJESTATEM Tuam per epistolam hanc alloqui ausus sum, silentio prætermittere nefas duco.

Contulit in Te nuper summum Numen Dignitatem Regiam, & Tiaræ Electorali Coronæ & Purpuræ decus addidit; gaudentibus merito omnibus bonis, Principem illum, qui vivum esset Virtutis exemplar, Musarum Patronus maximus, Pater exulum benignissimus, Religionis purioris in patria nostra Defensor unicus, & communis Libertatis Assertor & Vindex strenuus, ad illud evectum esse Fastigium, quo nihil in hac terra augustius est & sublimius. Memorabile est in Gentis Tuæ annalibus nomen FRIDERICI illius, qui primus ex Majoribus Tuis dignitate Electorali auctus, eandem ad posteros suos transmisit. At Tuum Nomen, REX SERENISSIME, qui primus Purpuræ honorem in Augustam Familiam Tuam intulisti, tanto oportet esse illustrius, quanto Majestas Regia fastigio Electorali præstat. Jam ante quidem potentia & opum Tuarum magnitudo, provinciarum Tibi subiectarum amplitudo, magnorum Heroum, a quibus genus ducis, pro-

sapia,

DEDICATIO.

sapia, & rerum domi forisque gestarum gloria, quibusvis Te Regibus æquabant: sed placuit tamen divino Numini in sublimiori Te collocare fastigio, ut virtus Tua hoc modo conspectior omnibus fieret. Et sane, ex quo regale Sceptrum capeffivisti, velut instinctu quodam divino cœlestes animi Tui dotes magis exferere visus es; ut omnium consensu non tam Purpura Te, quam Ipse Purpuram Tuam ornes. Testantur hoc abunde illustres actiones Tuæ, quibus non solum de ditionibus Tuis, sed etiam meliori Europæ parte præclare mereris, & Prussico Nomini majorem quotidie splendorem concilias. Etenim, (ut laudes Tuas togatas hic prius attingam) quis ignorat, quanta justitiæ & moderationis laude potestatem divinitus Tibi commissam exerceas? quanta vigilantia & cura pro Populorum Tibi subjectorum salute excubes? quanta severitate vitiorum licentiam compescas? quanta munificentia & liberalitate bonas literas & artes foveas? quanto studio Religionis dissidia componere, & Protestantes, quos vocant, in patria nostra ad concordiam redigere allabores; felici nominis Tui augurio, quod P A C E M significat, vere respondens. Pauca tantum ex multis hic delibo: nam omnibus laudibus Tuis recensendis, non dicam ingenii mei tenuitas, sed ne eloquentissimi quidem oratoris facundia sufficiat. Talis autem cum sis Princeps, quid mirum, felicitatem gentium Tibi subjectarum lætius quotidie efflorescere, & ad ditiones Tuas, tanquam ad tutum portum, sese undique recipere, quos vel grassantis heu! nimium Martis furor, vel durum aliorum in conscientias imperium sedibus suis ejectos aliam patriam quærere coëgit.

Nec domi tantum virtus Tua enitescit: sed foris etiam rebus præclare gerendis nomen Brandenburgicum mirifice illustras. Ex quo enim cum aliis Augustis Principibus, ad communem Christiani Orbis libertatem asserendam, sociam arma junxisti; lectissimas ad Danubium & Rhenum misisti copias, quarum fortitudinem & disciplinam bellicam omnes uno ore deprædicant. Testis hujus rei est vel novissima & maxime memorabilis

DEDICATIO.

victoria, ad Hochstadium a communi hoste reportata; quæ, ipso fatente Principe Eugenio, magna ex parte virtuti copiarum Tuarum debetur. Prælium erat atrox, & diu ancipiti Marte pugnabatur; quod cum flore & robore hostilis exercitus Nostris res esset. Sed tandem causa melior vicit, & tum militum Tuorum, tum aliorum Sociorum admirabili fortitudine, tanta hostibus clades illata est, ut nullam ei parem nostrorum temporum annales memorent. Hæc victoria nutantes Germaniæ res confirmavit, & belli terrorem a nobis in hostes transtulit; adeo ut stabilis & firmæ pacis Gallorum Regi extorquendæ nunquam major spes nobis affulserit. Deus O. M. cujus nutu res humanæ gubernantur, tranquillitatem turbatæ & bellis misere vexatæ Europæ tandem restituat, Tuamque sibi proximam Majestatem omnibus bonis, quibus felicitatis humanæ summa absolvitur, pro cœlesti benignitate sua largiter cumulet. Hæc ex animo vovet,

REX SERENISSIME,

MAJESTATI TUÆ

devotissimus Servus

LUDOLPHUS KUSTERUS

Serenissimo & Potentissimo Principi,

FRIDERICO,

DEI GRATIA,

REGI BORUSSIÆ;

MARGRAVIO BRANDENBURGENSI

SACRI ROMANI IMPERII

ARCHI-CAMERARIO

ET

PRINCIPI ELECTORI;

SUPREMO PRINCIPI ARAUSIONENSI;
MAGDEBURGI, CLIVIÆ, JULIÆ, MONTIUM, STETTINI,
POMERANIÆ, CASSUBIORUM, VANDALORUMQUE,
NEC NON IN SILESIA, CROSNÆ DUCI; BURGRAVIO
NORINBERGENSI; PRINCIPI HALBERSTADII, MINDÆ
ET CAMINI; COMITI DE HOHENZOLLERN, RUPPINI,
MARCÆ, RAVENSBERGI, HOHENSTEINI, LINGÆ,
MEURSII, BURÆ, LEHRDAMI; MARCHIONI VERÆ ET
VLISSINGÆ; DOMINO IN RAVENSTEIN, LAUENBURG,
BUTOW, ARLAY ET BREDÆ;

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

PRÆFATIO

A D

LECTOREM.

HABES hic, LECTOR, SUIDÆ LEXICON, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expositum, & novo quasi habitu indutum, sive Textum Græcum, sive Versionem Latinam, sive denique Notas & Indices spectes.

Antequam vero, quid in nova hac Editione a nobis præstitum sit, accuratius exponamus; de Suida, ejusque ætate; itemque de ipso hoc Lexico, & prioribus ejus Editionibus breviter agemus.

Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, frustra quis quæsierit, si nullus unquam Suidas existit: ut virum politissimum Angelum Politianum censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad hæc ejus verba, quæ leguntur lib. xi. Epist. xx. *Suidas ipse, (si qui modo hic unquam Suidas) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere existisse, nec nomen ejus fictitium esse, non solum evincunt codices MSti Lexici hujus, in quibus Suidæ, vel Sudæ nomen comparet; sed etiam Eustathius, qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties laudat. Quis autem Suidas fuerit, difficile dictu est; cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat, nec in toto hoc Lexico quicquam de se memoriæ prodiderit. Videtur quidem in v. *Σαμοθράκιον* patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam illam (i. e. Samothraciam) incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidæ, sed scriptoris Anonymi, ex quo locus iste excerptus est.

Quod ad ætatem Suidæ adinet; de ea diversæ sunt virorum doctorum sententiæ, quarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epist. cx. ad Gallos, Suidam paulo post Constantinum Leonis filium, qui A. C. 912. imperare cœpit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. *Ἀδάμ* mentio fit Imperatoris Joannis Zimisæ; & in v. *Κωνσταντινέπολις* Basilii & Constantini fratrum; qui omnes Constantino, Leonis filio, posteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiore facit, & ad Seculum xiv. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palæologis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Suidam hæc sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Paleologis vixit, apparet, eum vix annis abhinc 300. Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem incunte Sec. xiv. vixisse constat; sed Symeon Metaphrastes Logotheta, qui initio Seculi x. floruit: ut & ante nos observavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in præclara Dissertatione de Phalaridis Epistolis, pag. 23. Sententia igitur Wolfii hoc subducto tibicine sponte corruit. Alii, inter quos est vir doctissimus Gulielmus Cave, Nostrum vergente jam Seculo x. sub Basilio & Constantino fratribus vixisse censent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. *Ἀδάμ*, ubi diversas annorum Æras sive Epochas recenset, Chronologiam perducit usque ad obitum Joannis Zimisæ, cui anno C. 975. modo dicti Basilius & Constantinus fratres in imperio successerunt. Huc accedit, quod Noster in v. *Κωνσταντινέπολις*, annos a condita Cpli computans, epocham eorum terminet in regno Basilii & Constantini

P R Æ F A T I O

Porphyrogennetorum, ut illo tempore, quo ea scribebat, adhuc imperantium. Hæc sane speciosa sunt, & veram Suidæ ætatem indicare videntur. Sed si ex notis illis temporum, quæ hodie in Suidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judicandum est; recentiorem eum utique esse oportet: utpote, qui exeunte saltem Seculo XI. vel in eunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc observatum esse video) in v. Γνώσις, v. Δέσπης, & v. Ἠρώσις, loca quædam ex Mich. Psello adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque usque ad initium Seculi XII. protulit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psellum utique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo; sub finem nimirum Seculi duodecimi, & initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli adinet; dubium non est, quin a recentioribus Lexico Suidæ addita sint; idque de loco primo, qui adducitur in v. Γνώσις, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS. Paris. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis ætas Suidæ colligi potest; quid tandem hac de re statuendum sit, quæret Lector. Equidem, nos ita censemus: incertum quidem esse, quo tempore verus Suidas, sive primus Lexici hujus auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio esse, quam vulgo credatur; cum persuasum nobis sit, plurima loca, quæ recentiorem ætatem sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium Codicum MStorum Suidæ, qui in Bibliotheca Regia Parisiensi adservantur, optimus est & vetustissimus. In eo enim multa loca, quæ in recentioribus MStis, omnibusque Edit. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus Onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Ægineta excerpta; & alia, de quibus in Notis nostris Lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus; non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, ejus meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse cum Suida vetusto Historico, cujus præter Strabonem, Scholiastes Apollonii Rhodii, & Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba ejus Dialogo III. de Historia Poetarum hæc sunt: *Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cujus imprimis a Strabone fit mentio, & ab iis, qui in Apollonium Rhodium commentaria scripsere, & a Stephano, & aliis. Is igitur Suidas inter alia (nam & Historiam scripsit,) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quæ ab aliis postea multis locupletata & aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primique Suidæ nomen obtinere, &c.* Et paulo post: *Simul etiam abjiciendam puto, quam Grammatistæ quidam faciunt, duorum hujus nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit Historicus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur sententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum & auctum esse; & deinde, Suidam Historicum & Lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; & nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, & Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida Historico diversus, eoque recentior merito statuitur. Et hæcenus de ætate Suidæ.

Quod ad Lexicon ipsum adinet; id ex variis compilatum est auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipso Suida Lexico huic præfixus putatur; partim duo nostri Indices posteriores Lectori exhibent. Mirabitur autem forsitan Lector, in Indice ultimo, sive tertio, non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti, & Apollonii; cum Reinesius *Var. Lect.* pag. 479. hæc de Suida habeat verba: *Suidas Harpocratonem, & Scholiastas veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhaustit, & in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi Vir Magnus locutus est. Tantum enim abest, ut Suidas tres Scholia-

itas posteriores totos exhausterit, & Collectanea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpserit.

Cæterum, ex Scholiastis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit, quam Scholiasten Aristophanis; quippe quem totum pene in Lexicon suum transfudit. Quæritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis, an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit: five, an hodierna Scholia in Aristophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata sint; an vero a Musuro, vel alio quodam, ex Suidæ Lexico confarcinata? Nos ita censemus: Hodierna Scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri quodam codice descripta ad nos pervenisse, eademque esse, ex quibus ipse Suidas sua hausit: non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis Scriptoribus, illis infulta esse. Et sane, quæ leguntur apud Scholiasten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ πλεγγὶς ἴσως ἄλλο π, &c. itemque ad *Acharnensf.* pag. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος, &c. ex Suida in v. Στλεγγίς, & v. Σίκυον inserta esse, emunctioris naris Lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt, quam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten interpolatum esse pag. 106. ad verba illa Comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, &c. itemque pag. 486. ad verba illa in *Vespis*, Εἶλη κατ' ἕρθεον, &c. patet non solum ex eo, quod illic citetur Eustathius, qui Suida utique recentior est; sed etiam ex eo, quod duo ista loca in antiquissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui legitur in iisdem Scholiis, pag. 15. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos jam ante monuit Vir in omni doctrinæ genere excellens Richardus Bentlejus, in *Differt. de Phalaridis Epist.* pag. 22. Notandum vero est, Suidam interdum plura habere, quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur, Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide Nostrum v. Ἀκαλήφη, v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκορδυλημένος, v. Μελλοικιᾶν, v. Ναξιεργίς, v. Πυρορράγης, v. Σιβυλλιά, v. Στρεβός, v. Τίτθαι, v. Τετρακώπετος, v. Ὑπερακοιτίσεις, &c. Et hæc obiter de Scholiaste Aristophanis.

Quod ad modum adinet, quo Collectanea hæc digesta sunt; in eo non raro iudicium & diligentiam Compilatoris desideres. Nam primo, Noster, dum loca ex variis Scriptoribus decerpta in Lexicon suum congescit, sæpe vitiosis codicibus decerptus fuit: unde fit, ut voces adulterinas & corruptas pro veris & genuinis Lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάγης apud eum habes pro Ἀκμαγίς; Ἡέδμησεν pro Ἡρέμησεν; Πεπιασμένους pro Μεμιασμένους; Τάλεπιν pro Τέλεσιν; Ὑσινος pro Ὑσγινος; Κολιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν; Φεήμας pro Δι' ἐρήμας; Δείξαντες pro Διήξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἰμιμαλλόνες; Θεσμοτόκοι pro Ἐσμοτόκοι; Ἡβός pro Ὑβός; Ἀνάερατοι pro Ἀνοργίατοι; Δάφατο pro Ὀλόφατο; Δωτὺς pro Ἐδιτύς; Εὐχέμενος pro Λευχέμενος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὀζωτά pro Ὀξωτά; Ὑπίπτητος pro Οἰσπτητός; Φόωντα pro Ἀφόωντα; Φυλοκενεῖ pro Φιλοκενεῖ; & alia. Interdum vero lectio Suidæ melior est ea, quam nostri Codices hodie exhibent. Exempli gratia: apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι ἢ Σκίροισι: ubi codex Suidæ pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Conjectura enim Biseti, qui Θεσίοισι illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in *Thesmophor.* pag. 777. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ ἔχει τοῖς γενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cuius loco Suidas in ferie sua recte haber, πεχνάσμασι. In fabula *Ecclesiastusis* versus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεπικύα ὡδὲ τῆς νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεπικύα ὡδὲ πῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comicum hodie male occupavit. In fabula *Thesmophoriaz.* pag. 794. inter alia & hæc leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

P R Æ F A T I O

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων, pro εἶγμα reponendum esse ἔκμαγμα in Notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. 111. cap. xiv. pag. 343. Epigramma in Protefilaum legitur, cujus pars est Hexameter iste:

Δένδρεα δυσμίμητα, ἃ ἦν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic τὸ δυσμίμητα sensui manifesto adversatur: cujus loco Brodæus reponendum censabat δυσμήνητα; & Obsopæus, δυσμέλινατα. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητα reponendum esse δυσμίσητα, in Notis ad locum illum monemus. Apud Josephum lib. 1. de Bello Jud. cap. 1111. pag. 739. inter alia & hæc leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὀπλιτῶν ἐκταῖτο. Vox ultima illic in mendo cubat: cujus loco ex Suida v. Νένακτο, rescribendum esse νένακτο, sensus manifesto suadet. Plura hujus generis exempla studiosus Lector ex Notis nostris colligere poterit. Nos enim hæc speciminis loco tantum proposuimus.

Porro, observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare, & ad unum caput referre solere: quo fit, ut, quæ ad diversos pertinent, uni tribui videantur, & in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, & diligenter animadvertas, ad quos quæque Eclogæ referendæ sint. Exempla habes in v. Ἐυμένης, v. Ἡρώ, v. Σεβήης, & alibi.

Interdum vero (quod majus est peccatum) Grammaticus noster res hominum prorsus diversorum, & ne nomen quidem commune habentium, miscet, Eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cujus ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producā. In v. Μαξιμίνου, ea, quæ leguntur ab initio usque ad verba illa, Ἐπιβελὰς ὑποπέυων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt. Quæ vero deinceps absque ulla nota distinctionis subjiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. Hist. Eccles. lib. 111. cap. xiv. & xvi. In v. Ἀλυάτης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς — ἀδελφὸν ἤρχονεν, apud Nicol. Damascenum in Collectaneis Constantini a Valesio editis, pag. 453. unde locus iste depromptus est, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quæ proinde Noster male ad Alyattem refert. In v. Νίκων Grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quæ apud Pausaniam lib. vi. pag. 364. unde totus iste locus excerptus est, de Theagene Thasio narrantur. In v. Ἐυνομιανὸς Suidas Eunomianum quendam a Bellifario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumptus est ex Procopii Hist. Arc. cap. 1. sed ubi de Theodosio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, Eunomianus appellato, verba fiunt. Gothofredus in Prolegom. ad Philostorgium, pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus existit: ut in Notis nostris ad v. Ἐυνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πᾶρ, verba illa, Τῆτον ἤρετο πᾶσι διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, &c. excerpta sunt ex Philostrati lib. 11. de Vit. Apoll. cap. xi. sed quæ Suidas pessime ad Porum refert, cum apud Philostratum de Phraorte Indorum Rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo.

Est & alius Lexici hujus nævus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla, quæ ex scriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositæ. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adsuerunt, vel ea, quæ ad marginem scripta erant, absque judicio & delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quæ ex margine in textum irreperint, & imperitiam librorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem Lector, quæ notavimus ad v. Ἀρχειώτης, v. Ἀναδείνω, v. Ἀειρογείπων, Κυβ. v. Εἴλλειν, v. Νάνου, v. Ὑπνομαχῆ.

Quamvis autem & alii sint Lexici hujus nævi, partim ipsi Suidæ, partim librorum & recentioribus Compilatoribus tribuendi; est tamen liber longe utilissimus, & quem Thesaurum, omnigenæque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito

A D L E C T O R E M.

rito appellaveris. Vel sola historia Poetarum, Oratorum, Historicorum, &c. quæ in eo continetur, auro contra cara est, & qua sine irreparabili damno Respubl. literaria carere non possit. Taceo tot & tam præclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quæ in Lexico hoc nobis conservantur, & pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem hæc Collectanea Suidæ primo Mediolani, A. C. 1499. Græce tantum: in qua Editione nonnulla loca defunt, quæ in reliquis Editt. reperiuntur. Eam secuta est Editio Veneta, sive Aldina, A. 1514. & ea Græca tantum. Hæc nonnunquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse apparet. Deinde Suidas editus est Basileæ apud Frobenium, A. 1544. itidem Græce tantum. Hæc Editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet, vel ab Editoribus Basileensibus interpolata est. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omissis notis mere Grammaticis, & fragmentis brevioribus) Latine a se versum absque textu Græco Basileæ edidit. Hæc versio Suidæ, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileæ A. 1581. Mirum autem non est, Wolfio rem minus feliciter successisse, cum nullis codicibus MStis instructus, textum Suidæ, ut tunc erat, corruptum in versione sua secutus sit. Tandem Æmilius Portus, Francisci filius, Græcæ Linguae in Academia Heidelbergensi quondam Professor, Suidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, & Notis, edidit Genevæ, A. 1619. Hæc Editio, quoniam omnium earum, quæ Nostram præcesserunt, novissima est; quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fufius Lectori exponemus.

Dicimus igitur, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in Editione sua Suidæ adhibuisse, nec idoneo satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non responderet) sed ne omnes quidem Editiones, tunc exstantes, inter se comparavit. Ex tribus enim, quæ tunc prodierant, Editionibus, Mediolanensem (quæ omnium prima est, & nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inspexit: quæ causa est, quare non paucos errores typographicos Editionis Aldinæ, in Editionem Basileensem, quam *κατὰ πρόδα* secutus est, postea transfusus, imprudenter in textum receperit, eosque, tanquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Ad hæc, cum totum fere Suidæ Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum major pars hodie adhuc exstat, compositum sit; Portus exiguam plane in investigandis auctorebus, ex quibus Suidas sua sumpsit, diligentiam adhibuit: unde mirum non est, sexcentis in locis Lexici hujus, quæ non nisi ex auctorebus suis illustrari & emendari possunt, aquam ei hæsisse. Præterea, (quæ major est negligentia) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; cum sæpe contingat, ut eadem *ῥήσεις* bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptæ forsitan & mutilæ; alibi vero sanæ & integræ: ut proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari & illustrari possit. Hoc cum non observaverit Portus, (observare autem debuit) sæpe fit, ut, quæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitiosam lectionem secutus, sui que prorsus immemor, pessime vertat, & a scopo longe aberret. Ne autem hæc in virum, cujus conatus saltem de re literaria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet; allatis quibusdam exemplis rem probare, & omnem calumniandi suspicionem a me amovere conabor.

Dixi, Portum Editionem Mediolanensem nunquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἀβαεὶς* Editiones Aldina & Basileensis habent, *χειραμῆς τῆς καλεμῆος Σουθῆος*; quam lectionem Portus secutus est: cum in Editione Mediolanensi rectius legatur, *Σουθῆος*. In eadem voce, pro *ἀφάνισαν*, Msti. & Ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαν*: ad quem locum Portus: *Ἀφάνισαν*] *Aldinus codex, ἠφάνισαν*. *Utriusque vitiosum. Scribendum enim ἠφάνισαν, ab ἀφανίζω.* Recte quidem mones Por-

P R Æ F A T I O

te: sed quid opus fuit manifesta menda typographica Editionis Basileensis in textum recipere, & inutilibus observatiunculis Suidam onerare? In v. Ἀρραία, priores Editt. (si Mediolanensem excipias) habent, ὅτι ἡ ἄρρα πόδας ἔχει; quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota solita N. L. i. e. *Non liquet*. Si Editionem Mediolanensem consulisset, non diu ei de emendatione hujus loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρρα πόδας ἔχει ἅ: i. e. *Arura* (quæ est certa agri mensura, ita dicta) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non solum confirmant Msti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. Σταδίων, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενεῖς, in omnibus Editionibus præcedentibus, si Mediolanensem excipias, ante Φουσίμαλι desideratur vox Γηγενεῖ; sine qua loci illius sensus omnino est obscurus & mutilus. Hæc ratio est, quare Portus falso existimaverit, verba illa, Φουσίμαλι ἀπὸ τῆς μεγάλης, & quæ sequuntur, non pertinere ad v. Γηγενεῖς, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta Editione Mediolanensi locum hunc unius vocis adjectione suppleri & sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidæ in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις repetitur, discere poterat. Post v. Ἐπιβολῆ in Editione Basileensi & Porti legitur, Ἐπιβολώτατι, προσκειότατι: ubi nemo non videt, vocem posteriorem esse παρακεκομμένην, & nullo modo ἐκ παραλλήλων respondere posse voci Ἐπιβολώτατι. Rectius igitur in Edit. Mediol. cui etiam suffragantur Msti, sic legitur: Ἐπιβολώτατι. † Ἐπιγάγετο. προσκειώσατο. ἰδιοποίησατο. Nusquam hic comparet vox adulterina προσκειότατι, quam certum est, ex voce προσκειώσατο esse corruptam, & e genuina sede sua, quæ est post Ἐπιγάγετο, motam, alienum locum in Editione Basileensi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσαλο, Editiones Aldina & Basileensis mendose exhibent Ἐπικέρυ; quam lectionem secutus est Portus: qui, si Editionem Mediolanensem consulisset, in qua recte legitur Ἐπικέρυ, vidisset utique, τὸ Ἐπικέρυ esse sphalma typographicum, & proinde in Textum minime recipi debuisse. In v. Ὀμηρῶ, pag. 301. Edit. Genev. pro ἀφίκετο εἰς γάμον (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum est, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; ut in Mstis, & Editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura hujus generis exempla in medium adferre: sed cum ex hisce Lectori abunde patere arbitrer, Portum Edit. Mediolanensem nunquam consuluisse, ad alia pergo.

Dixi secundo, Portum exiguam diligentiam in investigandis auctoribus, unde Suidas sua sumpsit, adhibuisse: quod omnibus editionem ejus inspicientibus per se manifestum est. Si enim Aristophanem, ejusque Scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, ejusque Scholiasten, Herodotum, Thucydidem, & paucos alios excipias; de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniavit quidem. Cæterum, quantam in hac Editione lucem Suidæ ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumpta sunt, collatione attulerimus, ex Notis nostris Lectori patere poterit.

Dixi porro, Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium allatis probabo.

In v. Διακωδώνισε priores Editt. habent, διεπέρασε καὶ ἐξηπάτησεν: quod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit*. Sed pro ἐξηπάτησεν scribendum esse ἐξήτασε, non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένῳ; ubi in omnibus Editionibus expresse legitur, καὶ διακωδώνισα, τὸ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus frustra sese torquet, dum non animadvertit, pro βέλετα, vel, ut Editt. Mediol. & Aldina habent, βέλετα, reponendum esse βέχεα, ut non solum in Mstis, sed etiam alibi apud Suidam in v. Βέχεα recte legitur. Locum Suidæ, ut in Editt. Basil. & Genev. legitur, & versionem Porti subjungam, ut Lector in rem præsentem quasi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) δικαιοσύνη. Βέλετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἡπείρου, ἐξ ἑτέρου καὶ πληθυστικῶς λεγομένη ὑπὸ Φοῖου Φιλόχρου ὀνομάσθαι ἀπὸ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ τοὺς ὄχλους εἰσελθεῖν ἐκεῖ, καὶ τὸ Δευκαλίον κατακλυσθῆναι. Portus hæc ita vertit: *Themis. Hoc nomen justitiam significare vult, [i. e. significat. Unde compositum Θεμισκυρα,*

AD LECTOREM.

κυρα, Themiscyra. Hæc autem] urbs est Epiri, quæ per neutrum genus & pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis. Nugas agit Portus, dum Lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra urbe loqui: quod est ab ejus mente alienissimum. Neque saniora sunt, quæ in notis affert; in quibus locum hunc sic emendare & supplere conatur: Θέμιον. δικαιοσύνην.] Hæc ita fortasse legenda: Θέμιον, δικαιοσύνην βέλεται σημαίνει. ὅθεν Θεμισκυρα. πόλις δ' ἐπὶ τῷ Ἠπείρῳ. Consule Geographos in Θεμισκυρα. Sed βλέπει urbem apud nullos reperio. Omnia hæc sunt prorsus ἀπροσδιόνυσα, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consuluisset Suidam in v. Βήχεται, ubi recte sic legitur: Βήχεται, πόλις ἐπὶ τῷ Ἠπείρῳ, ἐδεδίχεται, καὶ πολλαχῶς (lege πληθυστικῶς, ut in v. Θέμιον) λεηλαμένη ἢν Φησι Φιλόχορος ἀνομάσθαι, ἀφ' τοῦ τῷ Θέμιον ἐπὶ βοὸς ὄχρουμένη ἐλθεῖν ἐκεῖ, &c. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod Themis ἐπὶ βοὸς ὄχρουμένη, bove vecta, illuc venisset: quam etymologiam voci Θεμισκυρα minime convenire, nemo est adeo hebes, quin facile intelligat.

Post v. Ταγίν. ὄν. ὄρν. in prioribus Editt. mendose legitur, Ταγίω ὁ κνισσοθήρας. ὁ Ἰβνιῶν. Ad quem locum Portus: Tagen. ὁ κνισσοθήρας. Cnissotheras. q. d. nidoris venator. Junius mensis. Legendum videtur ὁ Ἰβνιῶν μήν. Sed N. L. Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. Φαγῶν ζῶν constat, legendum esse, ταγνοκνισσοθήρας; quæ est vox comica, eleganter significans lurconem, vel parasitum, (proprie eum, qui sartaginis nidorem captat) qualis erat Junius iste; quem Portus ridicule in Junium mensem transformat. Eadem vox in v. Ἰβνιῶν, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in Editt. prioribus legitur, ταγνοκνισσοθήρας; in MSS. vero, ταγνοκνισσοθήρας: unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem ταγνοκνισσοθήρας facile erueris.

In v. Τῶ νῦν λόγῳ, pulchra sententia Polybii (cujus nomen ibi quidem a Suida reticetur, sed alio loco, quem mox indicabo, laudatur) pessime corrupta, & mendo non leviter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, ἡτύχηκεν ὡς κεκληροδόμηκε ποιαύτιω Φήμιω? Portus ea sic interpretatus est, Infelix fuit, postquam talem famam jure hereditario consecutus est. Quam longe a scopo & mente Polybii? Ex MStis, & ipso Suida in v. Τύχη patet, legendum esse, ἡ τύχη κενὸς κεκληροδόμηκε ποιαύτιω Φήμιω: quorum verborum sensus est, inane esse fortunæ nomen, & omnia, quæ vulgus ei tribuat, divinæ providentiæ re vera adscribenda esse.

In v. Καεὶνῶν hodie legitur, Γενόμενῶν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βελήσεως κύριῶν ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα. ἔπειτα καὶ τὸννομα τοῖς ἔργοις μακρὰ παρήλθε, &c. quem locum non solum omnes Editt. sed ipsi etiam Msti sic mutilatum exhibent: cujus proinde supplendi spes nulla esset (præsertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. Μακρὰς apparet, non amplius existet) nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρὰς constat, locum hunc sic supplendum esse: Ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τῷ παραγωδιδίῳ τυραννίδα. ἔπειτα καὶ τὸννομα, &c. Quorum verborum sensus est: Carinum tam malum & sævum fuisse principem, ut veterum tyrannorum sævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium, & frequens apud Græcos scriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hæschelio editis, pag. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devastatam esse ait, ὥστε χρυσὸν ἀπέδειχθη πρὸς τὰ Θράκια πάθη ἢ Μυσῶν παρομιώδην λείαν: i. e. Ut vetus illa Mysorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vastatione collata, aurum esse videretur. Sic enim locus hic reddendus est; quem Cantoclarus ita vertit, ut sensum ejus minime intellexisse appareat.

In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qua in vita usi fuissent, judicari posset. Sed in prioribus Editt. ante μέλλουσας desideratur vox Σκύθας, quæ totius sententiæ cardo est. Eam proinde loco il-

P R Æ F A T I O

li restituendam esse, etiamsi codices Msti. non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. τῶν εἰς τιὸν Φαρέτραν; ubi de eodem Scytharum more agens, expresse inquit, Φασὶ τὰς Σκύθας μέλλουσας καθεύδειν, &c.

In v. Ἐχέμωθ Suidas inquit: Εἰς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέρχτο τιὸν ψυχῆν. Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem & imminuenda vitia conferebat.* Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus Editt. ridicule legitur, καμαδίας μείωσιν: quod Portus, fidus interpret, *comædiæ imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μείων, & v. Ὅλην ἐξεκέρχτο: quod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. Ἡγεῖτο, pro εἰστοποιεῖτο legendum est σῖτον ἡγεῖτο; ut in v. Βιτέλλι, ubi idem locus exstat. Portus, cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliquid deesse; qua de re Lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἡγεῖτο, cujus causa hæc videntur allata.* Sed nihil deerit, si, ut diximus, scribatur, σῖτον ἡγεῖτο. Non me quidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi εἰστοποιεῖτο: sed ultra lectio præstet, nunc non disputo. Illud saltem constat, ex mente Suidæ, qui ῥῆσιν istam sub voce Ἡγεῖτο collocavit, legendum esse, σῖτον ἡγεῖτο.

Ex hisce paucis (sunt autem alia ejus generis quamplurima) manifestum est, operæ pretium facturum fuisse Portum, si ῥήσεις easdem, quæ apud Suidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

Quæ autem hæctenus dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidæ editione adhibuisse. Sunt autem alia, haud sane leviora, nec pauciora, in quibus cruditionem quoque & judicium ejus merito desideres. Hoc ut Lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti Critici partes implevit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Suidas ait, διασκυβὴ δ' ἐκ τῶν ἐπὶ τῷ Ναύπλι: quorum verborum sensus est, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam, & denuo in Scena exhibitam fuisse. Διασκυβὰς enim, sive δισκοευατμύνα δράματα, appellatas fuisse fabulas, a Poetis nova lima perpolitas, & postea in Scena repetitas, accurate ostendit Magnus Casaubonus ad Athen. lib. I I I. cap. XXVI. quem lector consulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quæ sic Latine reddidit: *Ex his vero diasceve, sive historica narratio, est Nauplius.*

In v. Ἐωθός Suidas ait: Ἐωθός. χεῖρς τῆς Ἰ. Ἀρχιππο. καὶ Ἀεραῶς, ἔωθας. καὶ Θεουδίδης, εἰώθεισαν. Quem locum Portus sic vertit: Ἐωθός. *Sine ἰ. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consuevisi.* Male omnino. Vox enim Ἀεραῶς hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας absque ἰ, legi, pro εἰώθας; uti τὸ εἰώθός, apud Archippum, pro εἰώθός; & apud Thucydidem εἰώθεισαν, pro εἰώθεισαν, reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam ejusdem Ὑμέναιου laudat in v. Ἀναδείνας; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ Ἀεραῶς ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: Ὅτι ἀεραῶς ἐπὶ ῥήμα, ἀπὸ τῆς ἀρεπίντως ἀεραῶς δὲ, ἀρμώσας. Cæterum, errorem priori similem Portus commisit in v. Γήρας, ubi τὸ ψελλῶν vertit, *balbi, vel blesi*; cum ibi sit nomen proprium viri, & Michaëlem Pfellum designet.

In v. Ναθεύει, Portus verba hæc Suidæ, ἐν τῇ τῆς μακαρίτης Λογοθέτης Μεταφρασῆς, reddidit, *In interpretatione beati Historici.* At quis non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logothetæ*, cum manifestum sit, citari illic Μετάφρασιν certi alicujus scriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἀβαξί, v. Ἀλκυία, v. Ἀναύμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαρξεύσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Historicus*, vel *Historie Scriptor*, interpretatur. In sola voce Ἐξαπάτη cautior fuisse videtur, ubi nomen *Logothetæ* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v.

A D L E C T O R E M.

In v. Ἀυτῶν & priores Editt. Suidæ habent, ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς: quem locum Portus de locis Charonicis, sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit, rescribendum ibi esse, ἐν τοῖς Χαίρωνικοῖς, i. e. *tempore belli Chæronensis*: quæ mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, καὶ αὐτὸς ἦγε τῷ δράμα πρὸς δράμα ἀγανίζεσθαι ἀλλὰ μὴ τρατολογία. Quæ verba Portus sic vertit: *Primus etiam ipse Tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum.* Quæ ἀβλεψία! Adeo nimirum obesæ naris Criticus fuit Portus, ut non animadverteret, pro τρατολογία legendum esse τετραλογία, & Suidam hic loqui de notissimo more Tragicorum apud Græcos, qui τετραλογία, sive quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem Tragicum primum recessisse, & non quaternis sed singulis fabulis certasse, Suidas hoc loco observat.

In v. Τίς τῆδε Suidas ex Scholiaste Aristophanis refert, eos, qui olim Diis libaturi essent, ad adstantes dixisse, *Quis adest?* Eos deinde linguis faventes respondisse, *Mul-ti & boni.* Suidæ verba hæc sunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ καὶ ἀγαθοί: quæ Portus sic vertit: *Deinde, qui aderant, sese laudantes, dicebant, multique bonique.* En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis faventes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, si loqui quicquam vellent, bona verba (ut ajebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur significatione phrasæ *linguis favere*; cui apud Græcos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι responderet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidæ verba in v. Εὐφημία hæc sunt: Εὐφημίας χάριν περιεμῆ τι τῷ Λακεδαιμόνῳ τὸ θεῖον, ἢ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς σύμπαντας ἡ νεώς, &c. Portus hunc locum sic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluri facit, quam universas Atheniensium aras & templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, quæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive, silentium religiosum, vel bona verba, significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religiosum, cujus index & argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam universas Atheniensium aras & templa.

Plura de Editione Porti, ejusque nævis, non addam; cum hæc sufficere putem. Venio tandem ad Nostram; in qua quid a Nobis præstitum sit, paucis Lectorem docebimus. Primo, Textum Græcum cum tribus codicibus Mstis Bibliothecæ Regiæ Parisiensis contulimus; quorum unus (quem in Notis nostris Mstum A. appellare solemus) optimus est, & quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Hujus præcipue Codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, & non paucas lacunas in eodem supplevimus; ut ex Notis nostris Lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis suggestit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis usui fuit. Præterea usi sumus variantibus lectionibus Msti Vaticani, quas Illustriss. Pearsonius, Magnus ille Episcopus Cestriensis, ad marginem Suidæ sui annotaverat. Sunt eæ pauciores quidem, sed interdum bonæ, & quæ plerumque auctoritate Msti Paris. A. confirmantur. Adhæc, specimina quædam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino, (qui est in Bibliotheca Colbertina Lutetiæ Parisiorum) ex codice Vossiano, qui nunc est Lugduni Batavorum, & Antwerpiano Jesuitarum. Sed omnibus istis codicibus præstat ante dictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra extare puto.

Porro, versionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, resecta ubique inutili, qua luxuriabat, paraphrasi. Ultimam tamen limam, propter temporis angustiam,

PRÆFATIO AD LECTOREM.

gustiam, ei adhibere non potuimus. Unde, si quos forte errores vel reliquimus, vel ipsi commisimus, eos æquus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile sit & lubricum, moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est & mutilus.

In Notis nostris brevitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam præcipue dedimus, ut Suidam partim ex Mstis; partim ex Scriptoribus, ex quibus Fragmenta sumpta sunt; & partim ex ingenio emendaremus. Transulimus autem in Notas nostras ea, quæ Illustriss. Pearsonius, magnum illud Orbis literati decus, ad marginem Suidæ sui, qui hic Cantabrigiæ in Bibliotheca Collegii Trinitatis adseruatur, annotaverat: addito ubique ejus nomine. Perlegerat Vir ille Magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde observationes ejus magno nobis usui fuerunt.

Ex Notis Æmilii Porti ea excerptimus, quæ ad rem facere, & alicujus momenti nobis esse videbantur. Sunt enim annotationes ejus leviores plerumque, & tironibus tantum aptæ; quibus proinde Suidam onerare nolimus.

Habes instituti nostri rationem, benevole Lector. Illud, antequam Præfationem hanc finiam, paucis addam: Me per quadriennium, & eo amplius, in celeberrima hac Academia Cantabrigiensi vixisse; in qua omnium ea fuit erga me humanitas & comitas, ut nusquam majorem me expertum esse fatear.

Ingratus sane essem, nisi id publice omnibus testatum facerem, & simul profiterer, in magna me felicitatis parte ponere, tot viris, eruditione, pietate, & virtute insignibus hic in Anglia innotuisse. Faxit Deus O. M. ut virtus & eruditio tum hic, tum alibi magis magisque crescant; præsertim hoc tempore, quo ob licentiam sæculi in deterius ruentis, religio & pietas, ne labefactentur, validis columinibus & illustribus morum exemplis indigent.

ΤΟ ΜΕΝ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΣΟΥΙΔΑ· ΟΙ ΔΕ ΣΥΝΤΑΞΑΜΕΝΟΙ

τούτο ἄνδρες σοφοί·

Εὐδημῶς ῥήτωρ, περὶ λέξεων, χτ' εἰς τοῦτο.

Ἑλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίῳ ἔτι νέῳ, ὁμοίως.

Εὐγένιος, Αὐγουστοπόλεως, ἡ ἐν Φρυγίᾳ, παμμιγῆ λέξιν χτ' εἰς τοῦτο.

Ζώσιμος Γαζαῦς, λέξεις ῥητορικὰς, χτ' εἰς τοῦτο.

Κακίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων χτ' εἰς τοῦτο.

Λογγίνος ὁ Κάσιος, λέξεις κατὰ τοῦτο.

Λύπερος Βηρύτιος, Ἀττικὰς λέξεις.

Ἰουστίνος Ἰουλιανός, σοφιστὴς, ἐπιτομὴν τῆς Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἐννεήκοντα ἑνός.

Πάχιος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ τοῦτο.

Πάμφιλος, λεξιῶνα λέξεων ποικίλων, περὶ τοῦτο βιβλίων ἐννεήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ εἰς εἰς εἰς τοῦτο ἕως ω.

τὰ γὰρ ἀπὸ εἰς α, μέχει εἰς δ, Ζωπυρίων ἐπεποιήκει.

Πολλίος Ἀλεξανδρινός, Ἀττικῶν λέξεων συνηθείαν χτ' εἰς τοῦτο.

PRÆSENS LIBER EST SUIDÆ:

QUI VERO IPSUM COMPOSUERUNT,

Viri docti hi fuerunt :

Eudemus Rhetor, de Vocabulis, ordine Alphabetico.

Helladius, Theodofii Junioris tempore, similiter.

Eugenius, Augustopoli urbe Phrygiæ oriundus, Miscellaneam dictionem, ordine alphabetico.

Zosimus Gazæus, Voces Rhetoricas, ordine alphabetico.

Cæcilius Siciliensis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.

Longinus Cassius, Vocabula ordine alphabetico.

Lupercus Berytius, Voces Atticas.

Justinus Julius Sophista, Pamphili Glossarum compendium, libris xci.

Pacatus, de consuetudine Attica, ordine alphabetico.

Pamphilus, Pratum dictionum, libris xcv. constans. Est autem ab ε elemento usque ad ω.

Nam reliqua ab initio literæ α usque ad δ, Zopyrio fecit.

Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

* In Præfatione ad Lectorem, ubi de prioribus Editionibus Suida ago, dixi, Hieronymum Wolfium versionem suam Latinam Suida primum publicasse Anno 1545. cum id ab eo factum fuerit Anno 1564. ut discimus ex Præfatione ipsius Wolfii, Editioni ultimæ præfixa.

ΕΠΕΙΔΗ ἐπὶ τετάρτῃ τῆ Σουίδα ἔχῃ ἡ αὐ-
τῇ τάξις διαφεύεται τῶν γραμμάτων, ἢ τις
καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτης, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ
διάφορος. δοκῶ μοι ἀφελμένῃ ποιήσασθαι τοὺς
συστάσεις, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐν-
ταῦθα ἐπὶ ἀλλήλοις τὰ τε γράμματα, καὶ
αἱ δίφθογγοι. καὶ πρώτον μὲν τὰ τῆς ἀλφα-
βήτης ὁμοῦ ἀπαντα, ὡς ἐπεταὶ ἀλλήλοις ἐφε-
ξῆς· ἔπειτα δὲ, ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημόρων,
ὧδε.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ.
Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ.

Τὸ α μεθ' ἑαυτῆ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β.
γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ.
τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ β μεθ' α. δ. α. ε. ε. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. σ. υ.

Τὸ γ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Τὸ δ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. σ. υ.

Ἡ α μεθ' α. β. γ. δ. α. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω.
π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Τὸ ε μεθ' α. α. β. δ. γ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο.
ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ζ μεθ' α. ε. θ. ε. η. ι. ο. ω. υ.

Ἡ ε μεθ' πάν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ.
σ. τ. φ. χ.

Τὸ η μεθ' α. β. γ. δ. ε. ε. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ο. ω. π.
ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ι μεθ' α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω.
π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ θ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. σ. υ.

Τὸ κ μεθ' α. α. ε. ε. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. σ. υ.

Τὸ λ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. ο. ου. ω. σ. υ.

Τὸ μ μεθ' α. α. α. ε. ε. η. ι. ν. ο. ω. σ. υ. φ. υ.

Τὸ ν μεθ' πάν α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. ο. ου. ω. σ. υ.

Τὸ ξ μεθ' πάν α. α. ε. ε. η. ι. ο. ου. υ.

Τὸ ο μεθ' α. β. γ. δ. ζ. θ. σ. κ. λ. μ. ν. ξ. ι. ἐν δίφθογ-
γῳ. π. ρ. σ. τ. υ. ἐν δίφθογγῳ. φ. χ. ψ.

Τὸ ω μεθ' α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ.
τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ π μεθ' πάν α. α. α. ε. ε. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ω. ρ.
τ. σ. υ.

Τὸ ρ μεθ' πάν α. α. ε. ε. η. ι. ο. ου. ω. σ. υ.

Τὸ σ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. θ. κ. μ. ο. σ. ω.
π. τ. υ. φ. χ.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. λ. μ. ο. σ.
ω. ρ. σ. υ.

Τὸ υ μεθ' πάν α. β. γ. δ. ε. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω.
π. ρ. σ. σ. φ. ψ.

Τὸ φ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. θ. λ. σ. σ. ω. ρ. σ. υ.

Τὸ χ μεθ' α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. θ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. σ. υ.

Τὸ ψ μεθ' πάν α. α. α. ε. θ. ε. η. ι. ο. ου. ω. σ. υ.

QUONIAM in hoc Suida non idem li-
terarum ordo spectatur, qui & in Al-
phabeto communi cernitur; sed alius
quidam, & diversus: existimo me literarum
studiosis rem utilem gratamque facturum,
si nunc moneam, quonam modo hic literæ
singulæ & diphthongi aliæ alias sequantur.
Ac primum quidem, quomodo omnes al-
phabeti literæ simul omnes ordine aliæ a-
lias sequantur; deinde vero, quomodo se-
paratim singulæ dictæ literæ collocentur:
sic, ut sequitur.

Α. Β. Γ. Δ. &c. ut in Græco textu scribitur.†

Α. solum, & cum aliis literis deinceps ita
positum, ut sequitur, α. β. γ. &c. ut in
Græco textu.

Β. cum α. δ. α. &c.

Γ. cum α. α. α. &c.

Δ. cum α. α. α. &c.

Αι. diphthongus cum α. β. γ. &c.

Ε. cum α. α. &c.

Ζ. cum α. ε. &c.

Ει. cum α. β. γ. &c.

Η. cum α. β. γ. &c.

Ι. cum α. β. γ. &c.

Θ. cum α. α. α. &c.

Κ. cum α. α. ε. &c.

Λ. cum α. α. α. &c.

Μ. cum α. α. α. &c.

Ν. cum α. α. α. &c.

Ξ. cum α. α. ε. &c.

Ο. cum α. β. &c.

Ω. cum α. β. γ. &c.

Π. cum α. α. α. &c.

Ρ. cum α. α. ε. &c.

Σ. cum α. α. α. &c.

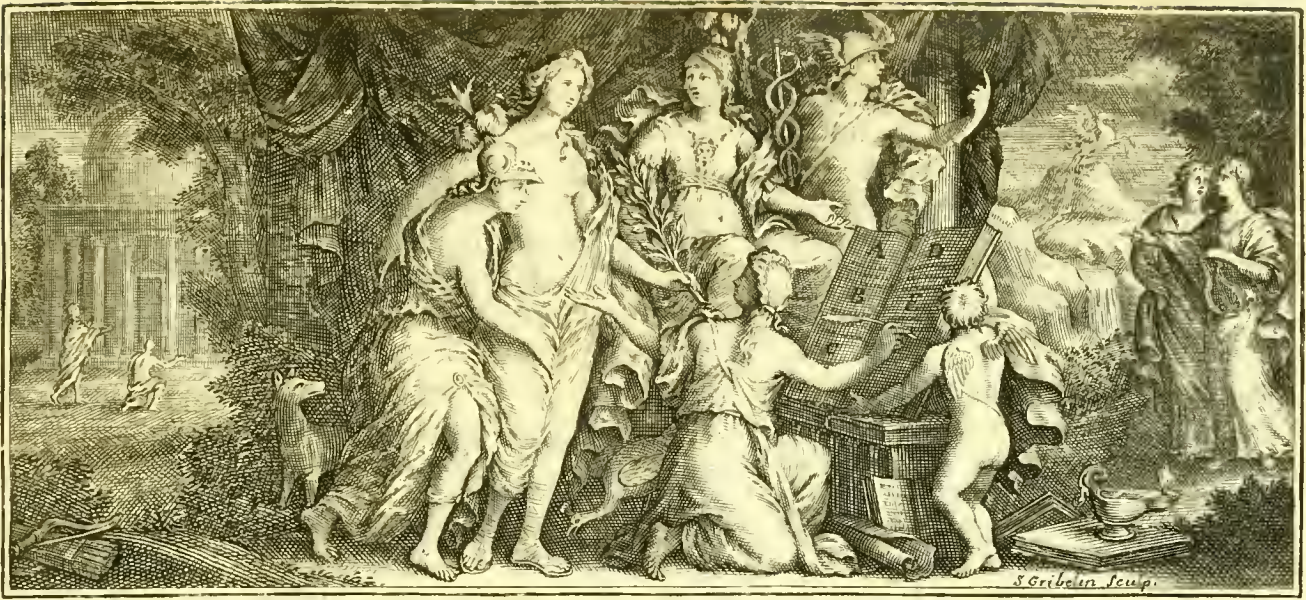
Τ. cum α. α. α. &c.

Υ. cum α. β. γ. &c.

Φ. cum α. α. α. &c.

Χ. cum α. α. α. &c.

Ψ. cum α. α. α. &c.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ

Α Α

Α Α

2 Ἄ παρ' Ἀριστοφάνει, ἐπὶ ῥήμα μετ' ἐκπλήξεως καὶ ὠτρυνούσεως. Ἄ ἄ, τίω δάδα μή μοι ὠσόφρεε. Τὸ ἄ ἄ, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωτέον, εἰ καθ' ἑνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἐν μέ-

Ἄ Apud Aristophanem est adverbium terren-
tis, atque dehortantis. Ἄ, ἄ, *facem ne mihi ad-
move.* Hoc ἄ, ἄ, divisim,
non conjunctim legen-
dum est. Quinetiam u-
trumque tenui spiritu
notandum. Si enim una

ἔσθ' λόγος ἰὼ, καὶ κατὰ συνάψιν ἀνεγνώσκετο, εἰ χρεῖαν εἶχε τῷ δύο τόνων, ἦτοι τῷ δύο ὄξειων. Καὶ τῆτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν, ψιλῶται. Τὸ δὲ ἄ ἄ, θαυματικόν, δασύνειαι, ὡς ἐν Ἐπιγράμματι Φοσιν Ἀγαθίας. 3 Ἄ μέγα πολ-
μήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. 4 Περισπαδὸν δὲ καὶ ψιλῶς διλοῖ εἶδε. Καλλίμαχος. 5 Ἄ πάντως ἴνα γῆρας. Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος. 6 Ἄ δειλή πι-
κακῶν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πλὴν, καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχου. 7 Ἄ δέκα ταύρους. Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄπινα. ὡς παρ' Ἱπποκράτη. Πα-
ρα δὲ Δημοκρίτῳ, ἴδια. Παρ' Ὀμίρω ἄ ἑω-

esset orationis pars, & conjunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, sive duobus acutis. Atque hoc quidem ἄ, ἄ, cum est terren-
tis, tenui spiritu notatur. At ἄ, ἄ, quod est admirantis adverbium, denso spiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera finxit.* Circumflexum vero, & tenui spiritu notatum ἄ, significat *utinam*. Callimachus; Ἄ (*utinam*) πάντως ἴνα γῆρας. Significat etiam O. Homerus: *O miseram te malorum causa.* Significat etiam *multum*, & *magnum* apud Archilochum: *Decem magnos tauros.* Corruptum vero, & aspero spiritu notatum significat ἄπινα, *quacumque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum vero significat, ἴδια, *pro-*

Ν Ο Τ Α.

1 ΣΟΥΙΔΑΣ] Lexici hujus compilatorem ab aliis *Suidam*, ab aliis vero *Suidam* vocari constat. *Suidas* vocatur ab Eustathio, Homeri interprete, qui in amplissimo ad Poetam istum commentario decies cum I. adat: quo nomine etiam in omnibus editionibus vulgatis, & in plerorumque recentiorum scriptis (sunt enim, quibus *Suide* nomen placeat, ut Caelio Rhodigino, Florenti Christiano, Cujacio, & nonnullis aliis) eundem appellari videas. Tres Codices MSS. Bibliothecae Reg. Paris. nec non Codex Colbertinus, *Suide* nomen praefereunt; quod tamen non obsistit, quo minus nomen *Suide* in editione hac retinendum putaverim, tum, quoniam id praeter altero usu magis receptum esse videbam; tum, quoniam parum interesset arbitraber, utrum nomen Collectancis his praescriberetur.

2 Ἄ παρ' Ἀριστοφάνει] Apud Aristophanem in *Pluto*, pag. 49. Edit. Bail. ita scriptum legitur, Γρ. Ἄ, ἄ. Τίω δάδα μή μοι ὠσόφρεε. ubi Scholiasta: Ἄ, ἄ. ἐπὶ ῥήμα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύσεως P.

3 Ἄ μέγα πολμήεις] Sensus hujus fragmenti petendus est ex v. Σουπῶν, ubi & praecedentia leguntur. Locum integrum apponam: Ἀσπίον, ἀγγλίνον, ἀσάμενον, εἶδει μορφήν Ἄ μέγα πολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum esse de cera, in qua

imago Dei ab artifice erat expressa. Ceterum, unde Suidas Epigramma hoc deprompserit, investigare non potui. Nam non solum in Anthologia Epigrammatum edita illud frustra quaesiveris, sed nec in inedita id a me lectum esse memini.

4 Περισπαδὸν δὲ] Hec, & quae sequuntur usque ad finem articuli hujus, desunt in Editione Mediolanensi: eademque desiderantur in 3. Codd. Parisiensibus. Unde precario ista locum in hac editione retinuisse lector sciat velim, quoniam non dubito, ea a recentioribus Suidae adfuta fuisse.

5 Ἄ πάντως] Apud Hesychium & Phavorinum legitur, Ἄ πάντως συνάγειρος. Sed ex neutra lectione, propter breviter apotrasmatii, commodum aliquem sensum elicere queas. Quae ratio est, quare putaverim, locum hunc ἀνεγμῆτον potius relinquendum esse, quam meras de eo conjecturas, ut Portus fecerat, Lectori propinandas.

6 Ἄ δειλή πικακῶν] Apud Homerum, Od. γ. 351. legitur, Ἄ δειλὸν πικακῶν τίδ' ἐπὶ πύργῳ; uti etiam hic legendum est.

7 Apud Phavorinum fragmentum hoc sic legitur: Ἄ ἄ δ' εἰς πταύρους. Si integer Archilochi locus existeret, facile dijudicatu foret, utra lectio preferenda esset.

Α

τοδ.

Ἀββαλεν. ἀντὶ τῆ ἀνέβαλεν.

Ἀβανίει. ὁ τῆ Ἀβανί. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἀβαντίς. ἢ Εὐβοία.

Ἀβαξί. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγμένοις ἀβακίοις. Ὁ

1 Λογοθέτης ἐν τῇ τῆς ἁγίας Θεκλῆς μαρτυρίᾳ.

2 Τρυφάνα δὲ πάθῃ ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς

τοῖς Ἀβαξίω ὤρετο κειμένη. 3 Κυβίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.

4 Ἀββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαμοὶ ἐκάλον

πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας ἀφαιρέσεως (ὡς Μωϋσῆς,

Θεὸν τὸν γενήσαντά σε ἐγκατέλιπες· καὶ Μαλαχίας,

ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ) οἱ δὲ ἐν χεῖρι

πι, ὡς πνευματικῆς ἐνεργείας κινῆμενοι. 5 Ὡς περ

γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, καὶ ὁ σφοδρὸς οἱ ἄσφοροι ἐγένοντο

(καὶ δηλοῦται τῆτο ὡς τῆς διδασκαλίας) καὶ πνεῦμα

διυδαμέως ὅτι, καὶ ὁ οἱ ἀσθενεῖς νεκρὸς ἠγήσαν

καὶ πνεῦμα πνευματικῆς, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· ἔτω καὶ

πνεῦμα οὐρανοῦ. καὶ ὡς περ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τὸ πνευ-

ματικῆς, 6 ἀφ' οὗ ὁ ἔχων αὐτὸ λέγει τὸ μέλλοντα

ὑπὸ τῆς χεῖρός· κινῆμενοι. ἔτω δὲ καὶ πνεῦμα οὐ-

ρανοῦ, ἀφ' οὗ ὁ λαβὼν, πατέρα καλεῖ τὸν Θεόν, ὡς

πνευματικῆς κινῆμενοι. 7 Ὁ δὲ βελόμην δειξάμενος 8

γνησιώτατον ὄν, καὶ τῆ τῆ Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττη.

8 καὶ γὰρ εἶπε μόνον, ὁ πατήρ, ἀλλ' ἄββᾶ ὁ πατήρ. ὅθεν

τῆ τῆ παίδων μάλιστα ὅτι τῆ γνησιῶν πρὸς τὸς

πατέρας ῥῆμα.

9 Ἀβαπί. ἀσφωμωτό. 10 καὶ ἀβαπίοτα, ἀσ-

φωμωτότα.

Ἀβαρις. Σκυθῆς, Σεύθη υἱός. συνεγράφατο δὲ

11 χρησμούς τοὺς καλεμένους Σκυθηκῆς· καὶ γάμον Ἑ-

1 Λογοθέτης.] Cum plures fuerint Logothetae, qui ingenii monumenta reliquerunt, cave alium hic a Suida laudari putes, quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio Seculi X. floruit, & multorum Sanctorum martyria & vitas literis mandavit. Hieronymus Wolfius in Praefatione ad Excerpta Historica Suida, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit, citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est, seculo XIV. Sub Palaeologis vixit; de qua hallucinatione nos monuit eruditissimus Bentleius in Dissertatione de Phalaridis Epistolis, pag. 23. ad quem Lectorem remitto. Portus non solum hic, sed etiam aliis in locis apud Suidam, τὸ Λογοθέτης, quod nomen appellativum esse putabat, interpretatus erat, historiae Scriptoris; pro quo nos Logotheta in versione substituiimus.

2 Τρυφάνα δὲ πάθῃ.] Locum hunc mirifice illustrat Basilus Seleucensis, Lib. 1. de Vita S. Theclae, pag. 266. Edit. Paris. in Fol. ubi eandem historiam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρυφάνα, καὶ τῷ μήκῃ ἔχουσα ἀπέπεσε, καὶ τῷ μεγάλῃ τῆ ἐπὶ τῇ Θεκλῆ ἀνάστασις λιποψυχήσασα τε καὶ λιποψυχήσασα, ἀβρόν κατέφρασε τὴν ψυχήν πρὸς τὸς Ἀβακίους. Τότε δὲ ἡ τῆ καλεμένη ἦν Ἀβακίος. i. e. Tryphena, ἢ temporis diuturnitate uicta, ἢ pro magnitudine doloris, Theclae causa concepti, animo deficiens, ἢ caligine oculis offusa, subito de superiore Theatri parte deorsum fertur, juxta Abaces, qui erat locus ita dictus. Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἀβαξίω hic apud Suidam significet: nimirum, locum olim in Theatri ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Graec. v. Ἀβαξίω.

3 Κυβίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.] Haec verba defunt in MSS. Reg.

4 Ἀββᾶ.] Totus hic locus sumptus est ex Chrysof. Homil. XIV. in cap. VIII. Epist. ad Rom. ut Pearsonius, literarum Britanniae decus quondam maximum, in notula ad marginem Suidae sui recte observaverat. Reperiet autem ista Lector Tom. III. Oper. Chrysof. pag. 115. Edit. Savil. ubi cum nonnulla rectius legantur, locum hunc Suidae inde restitui & emendavi.

5 Ὡς περ γὰρ.] In prioribus editionibus sic legitur, ὡς περ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, cujus loco meliorem lectionem ex Chrysofotomo

Ἀββαλεν. Dictum pro ἀνέβαλεν. Sursum jecit.

Ἀβαντί. Abanteus, qui pertinet ad Abantem. Et Ἀβαντιάδης, Abantiades.

Ἀβαντίς. Euboea.

Ἀβαξί. Idem significat, ac apud nos Ἀβακίοις, sive abacis. Logotheta in sancta Theclae martyrio: Tryphena vero animi dolore correpta, mortuis similis ad Abaces conspiciebatur jacens. Proprie verò Ἀβαξί, dicitur, ὁ μὴ βάσιν ἔχων, qui nullam habet basin.

Ἀββᾶ. Abba, Pater. Veteres Deum vocabant patrem ex mente propria: ut Moyses dicit, Deum, qui te genuit, dereliquisti. Et Malachias: Ille Deus, ἢ Pater, qui nos genuit. Illi vero, qui gratia praediti sunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sicut enim datur Spiritus sapientiae, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); nec non Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi mortuos excitarunt; Spiritusque prophetiae, & Spiritus linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et, ut novimus, Spiritum prophetiae illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus, futura praedicit, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum patrem appellat. Apostolus vero, ostendere volens, nos esse vere germanos Dei filios, Hebraeorum quoque voce usus est. Non enim solum pater dixit, sed Abba pater: qua voce liberi germani patres suos plerumque compellere solent.

Ἀβαπί. Cujus acies durata non est. Et ἀβαπίοτα, idem quod ἀσφωμωτότα.

Ἀβαρις. Abaris. Scythae, Seuthae filius. Conscripsit autem Oracula, quae Scythica vocan-

substitui. Wolfius & Portus verum hujus loci sensum non fuerunt assecuti.

6 Ἀφ' οὗ.] Sic Chrysofotomus. In prioribus editionibus vero male legitur ἀφ' οὗ.

7 Ὁ δὲ.] Pro ὁ δὲ, quod in prioribus Edit. invito sensu legitur, ex Chrysof. substitui ὁ δὲ.

8 Γνησιώτατον ὄν.] In Chrysofotomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητι, cujus lectionis sensum in versione expressi.

9 Ἀβακίος.] Ferrum candens, aquae immersum, durius evadere notum est. Unde σίδηρος ἀβακίος dicitur ferrum, cujus acies immersione in aquam durata non est. Sophocles in Ajace Flagellif. p. 39.

Καὶ γὰρ ἡ, ὅς περ δὲ ἐμαρτέρω τόπε, Βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐηλωμένη σίμα, Πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικός.

ubi Scholiasta: Ἐν τῇ βαφῇ ἐκ ἀνίσταται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκεραίνεταί. P. † Huc spectat illud Homeri:

Ὡς δὲ ὅτ' ἀνήρ· χαλκὸς πύλεον μύζαν ἢ σκέπαρνον Ἐν ὑδάτι ψυχρῷ βάπτει μεγέλα ἰάχοντα Φυρμάσων. τὸ γὰρ αὐτὸ σίδηρος τε καὶ τῆ ἐστίν.

10 Καὶ ἀβακίος, ἀσφωμωτότα.] Haec verba defunt in Ed. Med. & 2 Codd. Paris.

11 Χρησμούς.] Oraculorum Abaridis meminit Apollonius Histor. Comment. c. 4. his verbis: Ἐγραψε δὲ καὶ χρησμούς, τοῖς χωρίοις (malim πρὸς χωρίοις) ἀπειρημένους, οἱ εἰσὶν μέρη τῶν νῦν ὑπαρχόντων. Scripsit etiam Oracula, varias regiones obiens, quae hodieque existant. Schol. Aristoph. ad Equites, p. 331. Ὅτι δὲ καὶ Βάβυλον (lege, Ἀβαρις, cum Scaligero ad Euseb. Chron. Num. MCCCCLIV. & Mauffaco ad Harpocrat.) φασὶ τὸ Ἰαφθόγειον ἐλθόντα πρὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπόλλωνι γηπύσῃ, καὶ ἔτω συλλογῆς τῶν χρησμών, τῶν νῦν ἀποσπασθέντων Βαβυλῶνος (lege Ἀβαριδος.) id est, Quo tempore Abarim Hyperboreum quosdam legatum sacrorum causa in Graciam profectum, Apollini servasse, & sic conscripsisse ferunt Oracula, hodie Abaridis vocantur.

ερεῖν ἢ ποταμοῦ· ἢ πεθαμένους· ἢ θεογενίαν καὶ ἀλο-
 γάδην· ἢ Ἀπόλλωνος ἀφίξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέ-
 τρωσ. Ἦκε δὲ ἐν Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα. Τέτυς ὁ μυ-
 θολογούμενος ἰοίσε, ἢ πετομένης ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος
 μέγρι τῆς Ὑπερβορέων Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ ὡσεὶ
 ἢ Ἀπόλλωνος. Τέτυς ἢ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος,
 ἐν τῷ εἰς τὴν μέγαν Βασιλίαν Ἐπιτεφίω μνήμιον
 πεποίηται. Ἔφασι δὲ, ὅτι λοιμὸς χεῖρ πάσαν τὴν οἰκου-
 μένῳ γεννότης, ἀνίλιν ὁ Ἀπόλλων μανθλομένους
 Ἑλλισί τε ἢ Βαρβάρους, τῆς Ἀθηναίων δῆμον ὑπερ-
 πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. Πρὸς ἐβλουμένηαν δὲ πολλῶν
 ἐθνῶν ὡς αὐτοῦς, ἢ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρὸς ἐβ-
 λυτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι χεῖρ τῆς τρίτου Ὀλυμπιάδα.
 Ἔφασι τοὺς Ἀβάρις οἱ Βέλγαροι καὶ ἀκράτῳ ἀρ-
 δην ἠφάνισαν. Ἔφασι οἱ Ἄβαρις ἔτιοι ἐξέλασαν
 Σαβίνωρας, μετανάστα γινόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰ-
 κούντων μὲν τῆς παρακεαντίν ἀκτῆν, τῆς δὲ χέρον ἀπ-
 λυπύταν διὰ τὸ ἐξ ἀναχρύσεως τῆς Ὠκεανοῦ ἰμυχλά-
 δεσ γινόμενοι, ἢ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν. ὡ-
 σὲν ἢ λόγῳ, μὴ ὡς ἄλλοι παύσασθαι, πρὶν ἢ
 βορρῆν πηύσασθαι τὸ τῆς ἀνθρώπων γένος. Διὸ δὴ
 ὑπὸ τῶν δὲ ἐλαυνόμενοι τῶν δειῶν, τοῖς πλη-
 στοχέροις οὐδέσασθαι, ἢ τῶν ἐπιπύτων δυνατοτέρων ὄν-
 ταν, οἱ τῆς ἐφοδὸν ὑφικόμενοι μετανίσταντο, ὡς περὶ
 οἱ Σαράγγουρι ἔλαθίντες ὡς τοῖς Ἀκίτιροις
 Οὐννοῖς ἐγένοντο. Κλίνας δὲ, Ἄβαρις, Ἀβάριδες, τῆς
 Ἀβάριδας, ἢ χεῖρ ἀπικωσίω Ἀβάρις. Ζήτησθε
 τῶν αὐτῶν, ἐν τῷ Βέλγαροι.

- Ἄβαριν, ὄνομα πόλεως.
- Ἄβας. σοφιστής, Ἰσοκράτους ὑπομνήματα ἢ Τέ-
 χην Ῥητορικῆν καὶ ἀκρίβην.
- Ἀβασάνης· ἀνεξέτατος, ἢ ἀγέμνατος ἢ ἀδο-
 κίματος. εἶρη δὲ ἢ ἀπὸ τῆς βασιάνης τῆς χρυσοχρῆστῆς
 λίθου, ἐν ἣ ἡ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρησάτο δὲ
 Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Περσικῆς τῶν ἀβασάνητος, ἀντὶ
 τῆς ἀνδρῶν ὀδύνης.
- Ἀβάσιαν. ἀψευδής. ἀντιπύθον. ἢ Ὁ δὲ

1 Ἰοίσε] Iamblichus de Vita Pyth. p. 128. tradit, Abaridem
 dictum fuisse Αἰθεροδότην, ὅτι τὸ ἰοίσε τὸ ἐν Ὑπερβορείῳ Ἀπόλλωνος
 διερρήνηται αὐτῷ ἰσοχρῆστῆτος ποταμὸς τε ἢ πλάγη ἐπὶ ἀβάρι διδασκάν.
 i. e. Quod sagitta Apollinis Hyperborei vectus, fluvius, maris, ἐν
 loc. inaccessi transiret. Plura de hoc Abaride leges apud eundem,
 p. 131. & alibi.
 2 Ἐπιτεφίω.] Locus, ad quem Suidas hic respexit, exstat p.
 331. Tom. 1. Oper. Gregorii Nazianz. Edit. Paris. ann. MDCIX.
 Meminit præterea hujus Abaridisidem Gregor. Nazianz. Epist. VI.
 ad Basilium Magnum.
 3 Φασὶ δὲ ὅτι λοιμὸς.] Vide Harpocrat. v. Ἄβαρις, & ibi Valefi-
 um; item Suidam v. Εἰρεσιάνη, & v. Προρηγοῦσα.
 4 Τέτυς ὁ μυθολογούμενος.] In uno MS. Paris. scriptum inveni, κατὰ τὴν
 νῦν Ὀλυμπιάδα, i. e. Olympiade LIII; quod congruit cum opini-
 one Pindari, qui, teste Harpocrate v. Ἀβαρις, Abarin tempo-
 ribus Croci in Græciam venisse tradidit. Sed de Abaridis atate le-
 gendus est Illustr. Bentleius in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 48.
 5 Ἔφασι τῆς Ἀβάρις.] Hæc, & quæ sequuntur, a præcedenti arti-
 culo separari debuerunt. Non enim in iis agitur de Abaride
 Philosopho, sed gente Abarorum, sive Avarum; quæ duo quam
 sint diversa, quisvis facile videt. Multis autem in locis Lexici hu-
 jus simili modo peccatum esse video, rebus scilicet diversissimis,
 quæ nihil, præter nominis appellationem, commune hæcent, abs-
 que ulla distinctione, sub eodem articulo redactis; quæ res in-
 εἰ utum Lectorem facile decipere potest.

tur. Item Nuptias Hebræi Fluvii. Item Lustrationes, sive Expiationes, & Theogoniam, ora-
 tione soluta. Item Apollinis adventum ad Hyper-
 boreos, oratione ligata. Venit autem ex Scythia in Græciam. Hujus fertur fuisse illa fabu-
 lis celebrata sagitta, cum qua ex Scythia usque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem hæc sagitta ipsi data fuerat. Hu-
 jus & Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Basilium mentionem fe-
 cit. Aiunt autem, peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem & Græcis & Barbaris, Oraculum consulentibus, respondisse; oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Cum igitur multæ gentes Legatos ad ipsos mitterent, & Abarin ab Hyperboreis Legatum tertia Olympiade eo venisse dicunt. Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinos, cum ipsi prius ex suis sedibus expulsi fuissent a gentibus, quæ littus quidem Oceano vicinum incolabant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebulosum aerem, ex Oceani restagnatione proveniente; quin etiam propter Gryphorum copiam, quæ apparuerat, quam rumor erat, non prius cessaturam, quam homines devorasset. His itaque malis agitati, in vicinos impetum fecerunt: cumque invadentes potentiores essent; illi, qui invadebantur, in aliam regionem migrarunt, quemadmodum & Saraguri suis sedibus pulsi, Actiros Hunnos petiverunt. Declinatur autem Ἀβαρις, Ἀβάριδες, τῆς Ἀβάριδας, & per apocopen Ἀβάρις. Quare de iisdem in v. Βέλγαροι.

- Ἀβαριν. Nomen urbis.
- Ἄβας. Abas Sophista, qui Historicos Commentarios & Artem Rhetoricam reliquit.
- Ἀβασάνητος. Inexploratus, aut Inexercitatus, & Non examinatus. Dicitur esse à βάσανητος, i. e. lapide aurificum, quo aurum probatur. Aelianus in libro de Providentia usus est voce ἀβασάνητος de eo, qui nullis doloribus cruciatur.
- Ἀβάσιαν. Non mendax. Non invidiosus.

6 Ἔφασι οἱ Ἀβάρις.] Locus hic sumptus est ex Prisci Rhetoris & Sophistæ Historia, quæ quidem ipsa intercidit, sed luculenta ejus Fragmenta inter Eclogas de Legationibus, ab Hoeschelio editas, hodie adhuc supersunt. In iis p. 43. Edit. Paris. ipsissimis verbis ea leguntur, quæ hic de Abaris narrantur: quamvis Suidas nonnulla habeat, quæ ibi non reperias.
 7 Οἱ Ἀβάρις.] Non solum Priscus, sed etiam alii Scriptores hanc gentem vocant Ἀβάρις & Ἀβαρις, uti etiam apud Suidam procul dubio legendum est.
 8 Σαβίνωρας.] Apud Priscum hi vocantur Σαβίρις, qui erant gens Hunnorum, ut nos docet Agathias, Lib. 111. p. 92.
 9 Ἐλαθίντες.] Apud Priscum post hanc vocem additur, κατὰ ζήτησιν γῆς; uti etiam infra apud Suidam v. Ἀκίτιροις, ubi nonnulla ex hoc loco repetuntur.
 10 Ἀκίτιροις.] In 2 MSS. Paris. exaratum est Ἀκίτιροις. Apud Priscum legitur Ἀκίτιροις, uti etiam apud Suidam suo loco. Cæterum, locus hic fortasse rectius sic legeretur, ὡς τῆς Ἀκίτιροις Οὐννοῦς παρακίτιροις, i. e. Actiros Hunnos petiverunt, vel, eos adire runt.
 11 Ἀπὸ τῆς βασιάνης.] Schol. Thucyd. ad c. 20. L. 1. Ἀβασάνητος] Ἡ λέξις μέγιστον κεταί ἀπὸ τῆς βασιάνης τῆς λίθου, ἢ πρὸς τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. Paris.
 12 Ὁ δὲ μάρις.] Hæc sunt verba Josephi de Bello Judaico. Lib. 1. c. 7. Paris.

μαρτυρῶν ἀδάπανον ἔτι καὶ Κασσιανὸν τῶν Ἀντιπάλων καταθεμάτων.

Ἄβατον. ἱερὸν. ἀπρόσιτον. ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἀβατον, ἢ ἀπρόσιτον.

Ἀβαχθανῆ. λέξις Ἑβραϊκῆ, ἐγκαταλειμμένον.

Ἀβδέλυκα. τὰ μὴ μιάνοντα. ἀ ὅτι ἂν πρὸς βδελυχθῆν, καὶ δυσχεραίνει. Τραγικώτερα δὲ ἢ λέξις. Λίσχυλον Μυρμιδόνων.

Καὶ μὲν, φιλῶ γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τὰδε.

Ἀβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολιτὴς Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα. καὶ Κύθηρα διὰ τὴν Γάδειρα δὲ, καὶ Στάγειρα, καὶ Τόπαιρα, καὶ Δόττειρα διὰ τὴν εἰ διφθόγγον.

Ἀβδιό. ὄνομα κύριον.

Ἀβέσαι. ὁ ἀπειθεὶς καὶ εὐμεταστέλλον.

Ἀβέσηλα. τὰ μὴ βάσιμα χεῖρα. ἱερὰ δὲ καὶ ὄσια. Βέσηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὄσια, μὴ δὲ ἱερὰ, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέσηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκότες ἱερῶν. καὶ λόγῳ ἀβέσηλοι, ἀπρόρητοι. καὶ ἀβέσηλον, ὁ κερδαρὸς.

Ἀβελ, υἱὸς Ἀδάμ. ἔτι παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προσβάπων. ἐξ ὧν καὶ θυσιᾶν τῶν θείων προσάγαγόν, καὶ δεχθῆναι, ἀνακεῖν φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Καὶν. Ὁ Καὶν δὲ γεωργὸς τυτθῶν, καὶ μὲν τιμὴν δίκην χειρόνως βιάσας, τένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἀβελ τὰ πρωτότοκα τῶν θείων κερταῶν φιλότιον μάλλον, ἢ φίλων, ἑαυτὸν κηρύσσει. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προσείρεον ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Καὶν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀπαιτῶν τὰ πρωτότοκα γενήματα, τῶν θείων δὲ τὰ δευτέρω, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γὰρ Καὶ ἐγένετο μετ' ἡμέρας πινῶς, προσβύβηκε Καὶν ὑπὸ τῆς κερταῆς γῆς. ὥστε διὰ τῆς Καὶν ἐλέγχθη, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γενήματα προσένεγκε τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὰ μετ' ἡμέρας πινῶς, καὶ δευτέρω.

Ἀβελτεροκόκωξ. ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερον. ἀνόητον. ἀσύνειτον. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γνώσκων. Ὡς δὲ πρὸς τὸ φέρω φέρτερον, ἔτι πρὸς τὸ βάλω, βέλτερον. Βέλτερον γὰρ ὁ φρόνημος. Οὐ μὲν Δί' ἐχ' ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ ἐυήθης μὲν χαυλώτητον. Μένανδρον ἐν Περσικά:

Ille vero recte & praeclaro ab Antipatro factorum testis apud Casarem minime invidiosus fuit.

Ἄβαλον. Sacrum. Inaccessum. Desertum. Et ὁδὸς ἀβαλον, Iter invium.

Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, idem quod ἐγκαταλειμμένον. i. e. Derelictus.

Ἀβδέλυκα. Quae non polluant. Quae quis non abominetur, nec iniquo animo ferat. Est autem vox Tragicis familiaris. Aeschylus in Myrmidonibus:

Atqui ego ista (amo enim), nequaquam abominor.

Ἀβδηρα. Abdera. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicitur autem & Φάληρα, & Κύθηρα, per η. Γάδειρα vero, & Στάγειρα, & Τόπαιρα, & Δόττειρα per εἰ diphthongum scribuntur.

Ἀβδιό. Abdiou. Nomen proprium.

Ἀβέσαι. Inconstans, & qui facile mutatur.

Ἀβέσηλα. Non pervia loca, seu, per quae non licet ire, sed sacra, & sancta. Βέσηλα enim dicebantur, non sancta, neque sacra loca, sed cuilibet pervia. Et βέσηλοι vocabantur, qui sacrorum participes non erant, seu, profani. Et Λόγοι ἀβέσηλοι, sermones arcani. Item ἀβέσηλος, purus.

Ἀβελ. Abel, filius Adami. Hic castus & justus erat, & pastor ovium, ex quibus sacrificium Deo cum obtulisset, idque ei acceptum fuisset, a fratre Cain per invidiam interfectus fuit. Cain vero, agricola, post iudicium deterius vivens, perpetuo gemuit & tremuit. Abel enim primogenitos foetus Deo consecrans, se Dei, quam sui ipsius, amantiorem esse demonstravit. Quamobrem etiam ob bonam ipsius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero, impie sibi ipsi attribuens primos fructus, ipsi vero Deo secundos offerens, jure reiectus fuit. Dicit enim Scriptura: *Et factum est post aliquot dies, & obtulit Cain de fructibus terrae.* Itaque cum ob causam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, sed secundas fruges, & post aliquot dies natas, Deo obtulisset.

Ἀβελτεροκόκωξ. Vanus, & stolidus.

Ἀβέλτερον. Infipiens. Intelligentiae expers. Qui non cognoscit id, quod melius est. (Uti autem a φέρω fit φέρτερον, sic a βάλλω, βέλτερον. Nam βέλτερον significat prudentem.) Non per Jovem avarus & inconsideratus, sed infipiens & fatuus, cum fastu inani. Menander in *Perinthia*:

γρόφοι tacent. Quare lector monendus. P. † Vide Stephanum h. v. & ibi Holstenium.

4 Οὗτος παρθένος.] Observandum (quod in vulgatis lexicis non traditur) hanc vocem παρθένος non solum foemineo genere esse, ut puella virgo significetur, sed etiam masculo, maribusque tribui, qui nullam foeminarum notitiam unquam habuerunt, & qui propter vitae castitatem, caelesti regno dignam, à Latinis coelibes appellantur. Non solum autem hic nomen istud sic positum videmus: sed & infra in voce Μελαχιδέκ. Sic etiam apud Johannem, Ἀποκαλύψεως cap. xiv. v. 4. Οὗτοι εἰσι οἱ μετ' ἡμεῶν ἡμεῶν ἐν ἐρωταῖς. παρθένοι γὰρ εἰσιν. P.

5 Ὁ τὸ βέλτιον] Haec verba, & quae sequuntur, usque ad βάλω, βέλτερον, desunt in MSS. Paris. unde suspicor, ea ex margine in textum irrepsisse, ut multa alia apud Suidam.

6 Ὁ ἀνόητος & ἐυήθης] Haec ἀπολιξεί etiam leguntur apud Eusebium, ad Odyss. β. p. 1448. 12.

1 Ἀβαχθανῆ] Respicit Matth. XXVIII. 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανῆ. Sed ita Graeci, linguae Syriacae ignari, nonnunquam scripsere, ut apud Epiphanium, p. 338. Ἡλί, ἡλί, λημῆς ἀβαχθανῆ. Geanf.

2 Δυσχεραίνει] Hanc lectionem ex 2 MSS. & Edit. Med. revocavi. In caeteris enim Editionibus, praeter Mediolanensem, legitur δυσχεραίνει.

3 Ἀβδηρα. θάλασσα.] Herodotus lib. 1. 43. 22. de Teiis verba faciens, haec scribit, Ἐσθάντις πέντες ἐς τὰ πλοῖα, οἰκόντες πλείονες ἐν τῷ ὄρει. Ἐ δὲ αὐτῶν ἔκιστον πόλιν Ἀβδηρα. Id est, Ingressi omnes παρὰ τὴν θάλασσαν, abierunt παρὰ τὴν θάλασσαν ἐν Θρακίᾳ, atque hic urbem Abdera considerunt. Ergo τὰ Ἀβδηρα, τὸ Ἀβδηρῶν, genere neutro dictum. Ab hac autem urbe, quam mare Thracium alluebat, ut verisimile videtur, ipsum quoque mare Abdera nominatum: quod minime παραλίον. Sic igitur apud Suidam locus intelligendus. Nam Ἀβδηρα per se positum, pro mari sumptum, apud multos (quod sciam) scriptores invenietur. Οἱ λεξιλογόφοι, ἔγωγε

Ἰ Ὅσος περιλαβὼν δεσπότην ἀφράγμονα
Καὶ κούφον ἔξαπαλᾶ θερράπαν, ἐκ οἴδ' ὅτι

Οὗτος μεγαλειὸν ἔστι ἀφραγαγμένον
Ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Λέγῃσι δὲ καὶ ἀβελτήριον, τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλε-
ξανδρίδης Ἑλένη.

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅτι βέλῃ λέγει.

ἜΩ Ἡράκλῆς ἄβελτηρίαι περιουσιῶ.

Ἄλλ' ἐδ' ἂν εἰπέην τὸ μέγεθος διωκατοῦ πῆ.

Καὶ ἀβελτηρία, ἢ ἀφροσύνη, ἢ ἀνοησία. Μένανδρος.

Ἔ Εἰς τῆτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νῆς, ἄτε
θάτερον μέγεθος τιῶ χτ' ἑατέρω μάλλον ἢ τιῶ χτ'
τῆς πολέμιον, εὐχεσθαι νίκην.

Ἀβελτερώτατος. Ἄεισοφάνης.

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι

Κεχλυότες Μαιμμάκθοι

Μελιπίδα καὶ Φυλῆαι.

Ἀβέλτερος νῆς. χαῦνος, εὐήθης, νέος.

Ἀβέρηλος. ὁ ἀκατάστατος. Λέγεται δὲ καὶ

Ἀβέρηλον. ἀναίσχυτον, ἀπεχθές.

Ἀβισσαλάν, ὄνομα κέρειον. ὅς τῃ ἰδίῃ πατρὸς Δα-
βὶδ κατεξανάτη, καὶ ἀνηρέθη ἐν τῷ πλέμῳ.

Ἀβειράν. ὄνομα κέρειον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κέρειον.

Ἀβίης. ὁ ἀσύνετος.

Ἀβιά. ὄνομα κέρειον.

Ἀβιαδηνός. Στὸ πόλεως Ἀβιαδηνῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κέρειον.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοάμ, τῆ υἱοῦ Σολομῶντος. ὅς
ἐπολέμησεν Ἱεροβοάμ τῆ δέλω Σολομῶντος, καὶ ἐν
μῆ ἡμέρῃ ἀνείλεν ὁ ἄνδρας διωκατὸς αὐτῶ.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κέρειον.

Ἄβιμέλεχ. ὄνομα κέρειον. υἱὸς Γεδεών. ἔτος
ἐπάταξε τῆς ἀδελφῶν αὐτῶ ἐν τῆς ἐλευθέρων,
ἄνδρας ὁ ἐπὶ λίθον ἕνα. ἐξ ὧν ἐκ ἀπελείφθη πλῆν
Ἰωάθαμ τοῦ νεώτερος ἀφραγμῶτος. ὅς καὶ περιλαβὼν
μένον τοῦ Ἀβιμέλεχ μὲν τοῦ λαοῦ, ἀνήλθεν ἐπὶ τιῶ

1 Ὅσος περιλαβὼν] Sunt senarii Iambici, in quorum ultimo, ut labans metrum fulciatur, lege τ' αὐτῶ ἀβέλτερον, vel simile quid.

2 Ἀβελτηρίαι περιουσιῶ] Iambum hunc esse corruptum, vel metri lex quemvis doceat. Quomodo autem sit restituendus, jam non succurrit. Portus pro ἀβελτηρίαι legit ἀβελτηρίαι, & pro περιουσιῶ, τῶ περιουσιῶ; quod arrideret, si probari posset, syllabam primam in περιουσιῶ aliquando esse longam.

3 Εἰς τῆτο ἀβελτηρίας] Hæc verba Portus infeliciter admodum in Iambos redigere tentavit, cum sint Menandri, non Comici, sed Historici, ex quo non pauca loca in hoc Lexico translata sunt. Non exstat autem hæc ῥῆσις in Excerptis Legationibus, quæ ex Menandri historia hodie superstites sunt: unde dubium non est, Suidam ex integra ejus historia, quæ temporum injuria intercidit, locum hunc descripsisse.

4 Ἀεισοφάνης.] Apud Aristoph. ἐν Βασί, p. 169. 10. sic legitur:

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
Κεχλυότες Μαιμμάκθοι,
Καὶ Μελιπίδα καὶ Φυλῆαι.

Quicumque nactus Dominum segneri

Et levem, decipit eum famulus, nescio quod-
nam

Iste magnum facinus fecerit,

Quod in majorem stultitiam impulerit jam
ante stultum.

Ἀβελτηρίαν vero quidam etiam ἀβελτήριον vo-
cant. Alexandrides Helena:

Anchora, lembus, vas quodcumque vis, dic.

O Hercules, amentiam grandem.

Sed neque magnitudinem dicere quis possit.

Et ἀβελτηρία dicitur amentia, vel insipientia.
Menander: Eo vesaniae progressi sunt, ut a sese
invicem magis, quam ab hostibus, victoriam re-
portare optarent.

Ἀβελτερώτατος. Stupidissimus. Aristophanes:

Interea vero stupidissimi,

Hiantes ut Mammacuthi

Et Melitidæ sedent.

Ἀβέλτερος νῆς, Stupida mens. Inanis. Fa-
tua. Juvenilis.

Ἀβέρηλος. Incompositus. Dicitur etiam
Ἀβέρηλον, Impudens, Invisum.

Ἀβισσαλάν. Abesalon. Nomen proprium viri,
qui in suum patrem Davidem excitata seditione
insurrexit, & in bello interfectus est.

Ἀβειράν. Abiron. Nomen proprium.

Ἀβηρωθαῖος. Aberothaus. Nomen propr.

Ἀβίης. Insipiens.

Ἀβιά. Abia. Nomen proprium.

Ἀβιαδηνός. Abiadenus, ab urbe Abiadena
sic dictus.

Ἀβιάθαρ. Abiathar. Nomen proprium.

Ἀβίας. Abias. Roboami filius, Solomonis ne-
pos, qui bellum intulit Hieroboamo, Solo-
monis subdito, & uno die sustulit quingen-
ta millia fortium virorum.

Ἀβίγας. Abigas, fluvius.

Ἀβιέζερ. Abiczcr. Nomen proprium.

Ἀβιμέλεχ. Abimelech. Nomen proprium.
Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex
ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, su-
pra lapidem unum: de quibus nullus relictus
est præter Joathamum, minimum natu, qui au-
fugit, & prætereunte Abimelecho cum po-

In hoc loco propter metrum legendum est Μαιμμάκθοι, ut in Editione principe Aristophanis Aldina, & apud Hesych. recte legitur. Versus ultimus apud Suidam recte se habet, & τὸ καὶ apud Aristoph. delendum, quoniam syllaba secunda in Μελιπίδα est longa, ut apparet ex hoc versu ejusdem Comici in Ran. p. 180. Σκολιῶν Μελίτου [χ'] Καρικῶν ἀλλημάτων: ubi itidem τὸ καὶ delendum est, tam ob legem metri & sensum, quam auctoritatem Suidæ in v. Μέλιτος, & Βεπαλιῶν & Μαιμμάκθοι, ut optime me monuit eruditiss. Bentlejus.

5 Ἀβέρηλον.] In prioribus Edit. legitur ἀβέρηλον. Sed in 2. MSS. Paris. ἀβέρηλον scriptum invenit. Vid. Suid. infra v. Ἀβέρηλον.

6 Ἄνδρας δυνατοῦς αὐτῶ] Portus hunc locum verterat, mille & quingentos viros, cum debuisset, quingenta millia. Nam 2. Chron. XIII. expresse legitur, πεντακῶσμι χιλιάδεις. Et Joseph. Antiq. I. VIII. c. 5. πενήκοντα μυριάδεις, i. e. 500000. Unde apud Suidam pro αὐτῶ, melius scribetur φ, quippe qua nota numerus in modo dictus apud Græcos significatur. Pearf.

7 Ἀβιμέλεχ.] Totus hic locus ex cap. IX. Judic. transcriptus est.
κορυφῶν

κορυφῷ τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν Φωνίαν αὐτῆ, ἔφη
 πρὸς αὐτοὺς ὡς ῥητορικῶς ποιεῖται. Ἀκούσατέ με
 ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσθε ὑμῶν ὁ Θεός. Προβουμί-
 να ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρίσαι βασιλέα ἐφ'
 ἑαυτῶν. καὶ εἶπεν τῇ ἐλαίᾳ, βασιλεύσον ἐφ' ἡμῶν.
 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφείσα τὴν πύκνητά με,
 ἵνα ἐδέξασαι ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός καὶ οἱ ἄνθρωποι, προβουθῶ
 ἄρχαι τῶν ξύλων; Καὶ εἶπεν τὰ ξύλα τῇ συκῇ,
 δεῦρο, βασιλεύσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συ-
 κῆ, ἀφείσα τὴν γλυκύτητά με, καὶ τὸ γέννημά με τὸ
 ἀγαθόν, περὶ ἃ ἄρχη τῶν ξύλων; Καὶ εἶπεν τὰ ξύ-
 λα πρὸς τὴν ἀμπέλον, δεῦρο βασιλεύσον ἐφ' ἡμῶν.
 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἀμπέλος, ἀφείσα τὸν οἶνον με,
 καὶ τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, περὶ ἃ ἄρχη
 τῶν ξύλων; Καὶ εἶπεν πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ,
 δεῦρο, σὺ βασιλεύσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος
 πρὸς τὰ ξύλα, εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίτέ με ὑμεῖς τοῦ
 βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, ὑπόστητε ἐν τῇ σκιά
 μου. καὶ εἰ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγη
 τὰς κείρας τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁ-
 σιότητι ἐποιήσατε μὲν τοῦ πατρὸς μου, καὶ μὲν τοῦ οἴ-
 κου αὐτοῦ, καὶ ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς
 παιδείας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικίμων, εὐφραν-
 θέητε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθήητε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν·
 εἰ δὲ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγη
 τοὺς ἀρχοντας ὑμῶν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλ-
 θῃ πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγη τὸν
 Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέθρα Ἰωάθαμ υἱὸς θεοῦ ἀπὸ τῶν
 Ἀβιμέλεχ ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἦρξεν ἐπὶ
 τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός πνεῦ-
 μα πνεύρον ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν
 Σικίμων. Καὶ ἦν ἐπιφανὴς οἱ ἄνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴ-
 κῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα
 τῶν υἱῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ.
 Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμήσας πύργον, ἄστε κατα-
 λείψ, καὶ προσεθήσας τῇ θυρᾷ τὸ πύργου ἐμωψήσας
 αὐτὴν, σιωπήσῃ τῇ κεφαλῇ, κλάσμα μύλων γυ-
 ναϊκῶς ἐνεγκούσης κατ' αὐτῆ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν
 αἰχμολογῶντα τὰ σκέπη αὐτῆ, σπάσον τὴν ῥομφαίαν σου,
 καὶ θανάτωσον με, μὴ πετε εἰπῶσι, γυνὴ αὐτὸν ἀ-
 πέκλεινε. Καὶ κεντήσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον, ἀνείλε.
 Καὶ ἐπέφραψεν ὁ Θεός τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἵνα
 ἐποίησεν τὰς παλὰς αὐτῆ, σπικτείνοντας τὰς ὀφθαλμοὺς
 αὐτῆ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέ-
 φραψεν ὁ Θεός εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κατὰ τὸν λόγον
 καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἰωάθαμ.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἰὼ Διογένης
 ὁ Ἐπισημότατος σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιλι-
 νός.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. τὸ ἀντικείμενον ἔσται ἐν τῷ

Καὶ ἡ ἀπλήθην πολεμήσας πύργον, καὶ προσεθήσας τῇ θυρᾷ τὸ
 πύργου, ἐμωψήσας αὐτὴν, ἐπέφραψεν γυνὴ κλάσμα μύλων ἐπὶ τὴν κε-

pulo, in montis cacumen ascendit, & subla-
 ta sua voce, talem ad ipsos parabolam dixit.
 Audite me viri Sicimitæ, & Deus vos au-
 diet. Arbores aliquando Regem sibi creare
 constituerunt. Et olea dixerunt: Regnum
 in nos obtine. Sed ipsis olea respondit, an
 relicta mea pinguedine, quam in me Deus,
 & homines, celebrant, proficiscar, ut impe-
 rem arboribus? Tunc arbores ficui dixerunt:
 Age, regnum in nos obtine. At ficus ipsis
 dixit, an relicta dulcedine mea, & meo bono
 fructu, proficiscar, ut arboribus imperem?
 Tunc arbores viti dixerunt: Age, in nos re-
 gnum obtine. Sed vitis ipsis respondit, an
 relicto meo vino, quod homines exhilarat,
 abibo, ut regnum in arbores exerceam? Tan-
 dem omnes arbores rubo dixerunt: Age ve-
 ro, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus
 arboribus respondit: Si vere vos me ungitis,
 ut regnum obtineam in vos, agite, subi-
 te meam umbram. Sin minus, ignis ex me
 egrediatur, & devoret Libani cedros. Nunc
 etiam, si iuste, & pie cum patre meo, & cum
 ejus familia egistis, & Abimelechum, filium
 ancillæ ipsius, regem Sicimitarum creastis; ex
 ipso voluptatem capiatis, & ipse quoque ex
 vobis voluptatem capiat. Sin minus, ignis
 ex Abimelecho egrediatur, & devoret Prin-
 cipes vestros, & familias ipsorum. Ex Sici-
 mitis etiam ignis egrediatur, & devoret Abi-
 melechum. Joathamus autem, his dictis, ex
 fratris sui conspectu aufugit. Abimelechus
 vero cum tres annos in Israelitas imperium
 obtinuisset, Deus malum spiritum Abime-
 lecho & Sicimitis immisit. Et Sicimitæ fa-
 miliam Abimelechi reprobarunt, ut in ipsius
 caput injustam eadem LXX. filiorum Gede-
 onis converterent. Profectus enim ad op-
 pugnam quandam turrim, ut eam expu-
 gnaret, cum accessisset ad ostium illius tur-
 ris, ejus incendendi causa, contritum est ipsi
 caput, muliere molaris faxi fragmentum in
 ipsum dejiciente. Tunc autem dixit ad ar-
 migerum suum, frange tuum gladium, &
 me interfice, ne fortasse dicant, mulier ipsum
 interfecit. Puer igitur illum transfixit. Et
 sic Deus ultus est impietatem, quam Abime-
 lechus exercuit in suum patrem, occisis LXX.
 fratribus suis: pariterque omnem improbi-
 tatem Sicimitarum in ipsorum caput conver-
 tit, secundum orationem, & parabolam Jo-
 athami.

Ἄβιλα. Abila, Phœnicia urbs, ex qua erat
 oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophi-
 sta. Gentile nomen est, Abilenus.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. Abilyx, Abilycis. Afri-

φῶ αὐτῆ, καὶ σιωπήσῃ τὸ κεφάλιον αὐτῆ. καὶ ἐπιβόησας τῇ
 ἐπι πρὸς δεξ.

2 Διογένης ὁ Ἐπισημ. Ex Stephano de Urbibus, v. Ἄβιλα.

Λιβύης

Διεύς τῆ Κάλπη, ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ τὸν πορθμὸν τῆς Γαδείρων.

Ἰ Αἶννα. ὄνομα πόλεως.

Ἰ Ἀβιϙ. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολυῦ τὸν βίον τάπει κεκτημένον. ὥσπερ καὶ Ὁμηρϙ, τὸ ἄξυλον, ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἰ Ἀβιδ. ὄνομα κύριον.

Ἰ Ἀβιώπον. κακὸν, ἀηδές, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ, ἀβιώπος εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσῃ τῆς πόλεως. Καὶ ἀβιώϙ, ὁ μὴ ζῶν.

Ἰ Ἀβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἰ Ἀβισαργϙ. ὄνομα τόπος.

Ἰ Ἀβίϙ. ὄνομα κύριον. Ἀβίϙ τιῶ ἀσκητικὴν χαλύβειον ἐπίξαστο.

Ἰ Ἀβλεμέως. ἀφροντήςως. ὡσαῦτὸ μέλειν ἀμελείας, καὶ ἐν ἑσφάσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

Ἰ Ἀβλεπήματι. ἀμαρτήματι. Ὁ δὲ Φέρον ἐκαρτέρι ταῦ τῆς ἰδιωτῶν ἀβλεπήματα. ταῦ δὲ τῆς λογιστικῶν αὐτῶν ἡνία. Καὶ ἀβλεπήντες. Οἱ δὲ, ἀβλεπήντες, καὶ αἰδέμενοι ἀνοφθαλμεῖν ὡς τὸν Φίλιππον, ἐβόησαν.

Ἰ Ἀβληρϙ. ὄνομα κύριον.

Ἰ Ἀβλήτα βέλη. ταῦ μὴ πεμφθέντα εἰς τρεῶσαν καὶ ἀβλήτα οἶσαν, τὸν κακόβλητον. ἢ τὸ μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλής, ἢ ἀβλήτος, ὡσαῦτὸ τὸ βέβλημα. ἢ τὸν κακόν, καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ, καὶ ἀίεραρον τὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ ἀβλήτῳ. οἶον ἀβλής, ἀβλήτῳ. Ταῦ γὰρ εἰς σλήθησαν ὀξύτητα συνίεται, ἀπὸ ῥημάτων γνώμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τὴν παθητικὴν ὡσαῦτὸν καμίνος, ἀβλήτῳ τῆς κλίνοντος. εἴτε εἰς ὡς ὄσιν, εἴτε εἰς ἡς, εἴτε εἰς ας. οἶον κέρα, χαλκοκράς, χαλκοκράτῳ, ὁ χαλκὸς κεκραυγῆς. νεοκράς, νεοκράτος, ὁ νεοτὶ κεκραυγῆς. βέβλητος. ἀβλής, ἀβλήτῳ, ὁ μὴ βληθείς. πέτρωτος. ἀτρώς, ἀτρώτῳ, ὁ μὴ τρωθείς. πέπρωτος. ἀπῶς, ἀπῶτῳ, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωτος. ἀγνώτος, ἀγνώτῳ, ὁ ἀγνωτός. πέπνητος. ἢ ἡμιθνήτος, ἡμιθνήτῳ, ὁ ἡμιθανής.

Ἰ Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρόν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἰ Αἰλιανός. Κατέστρεψεν ἐν τὸν βίον ὡφάως, καὶ σὺν γαλιῶν, καὶ ἀβληχρῶς θανάτω, ὅσπερ ἐν ἐπισυνεῖν καὶ

Ἰ Ὁμηρϙ δοκεῖ μοι.

Ἰ Ἀβολήτωρ, καὶ ἀβολίς, ἢ ἀβολῶ, ὅντῳ ὁ μηδέπω βεβληκῶς ὀδόντας. ἐξ ἧ γνωρίζεται ἢ ἡλικία τῆς

Ἰ Ἀβιϙ] Ex Hippocrate.

Ἰ Ἀβλεπήματι] Hoc Fragmentum Casaubonus ad Polyb. refert.

Ἰ Ἀβλήτα βέλη] Hom. II. Δ. v. 116. ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν Ἀβλήτα, π' ἐσθ' ἐνταῦθα. ubi Schol. Μήπω βεβλημένον, κακόν.

Ἰ Ἀβλήτῳ] In prioribus editionibus post ἀβλήτῳ haec leguntur, ἀβλήτα, κακόν, ἢ τὸν κακόν: quae verba induxi, non solum, quia in MSS. non exstant, sed etiam, quia loco prorsus alieno a librariorum, qui ea ad marginem sui Codicis scripta repererat, infarsita esse videbam.

Ἰ Αἰλιανός] Fragmenta, quae Aeliani nomen in Suida praefere-

re monent, oppositus Calpae, quae est in Europa, juxta fretum Gaditanum.

Ἰ Ἀβιννα. Abinna. Nomen urbis.

Ἰ Ἀβιϙ. Antipho τὸν ἄβιον accipit pro illo, qui multas opes possidet: ut Homerus τὸ ἄξυλον accipit pro πολύξυλον, i. e. arboribus abundans.

Ἰ Ἀβιδ. Abiud. Nomen proprium.

Ἰ Ἀβιώπον. Malum, Injucundum, Molestum. Ille vero vitam minime vitalem sibi fore putabat, nisi urbe potiretur. Et ἀβιώϙ, non vivens.

Ἰ Ἀβισάκ. Abifac. Nomen proprium.

Ἰ Ἀβισαργϙ. Abifarus. Nomen loci.

Ἰ Ἀβίϙ. Abitus. Nomen proprium. Abitus tugurium, sive casam asceticam exstruxit.

Ἰ Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν, curare, fit ἀμελείας, sine cura, & per literarum transpositionem, & pleonasmum literae β, ἀβλεμέως. Sic Orion.

Ἰ Ἀβλεπήματι. Peccato. Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat: sed prudentiorum, ipsum male habebant. Et ἀβλεπήντες. Conniventes. Illi vero conniventes, & verentes Philippo resistere, ei opitulabantur.

Ἰ Ἀβληρϙ. Ablers. Nomen proprium.

Ἰ Ἀβλήτα βέλη. Sagittae nondum emissae vulnerandi causa. Et ἀβλήτα οἶσαν, sagittam perniciosam, vel nondum jactam (Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλήτος, a βέβλημα) vel novam, & nondum jactam, sed recenter factam, & omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem per τῳ: ut, ἀβλής, ἀβλήτῳ. Nam nomina in σ desinentia, acutitona, composita, a verbis deducta, & unicam syllabam fervantia passivi praeteriti perfecti, declinantur per purum τος, sive in ὡς desinant, sive in ἡς, sive in ας. Ut a κέρα, mixtus est, χαλκοκράς, χαλκοκράτος, Ἄρε mixtus. νεοκράς, νεοκράτῳ, Recens mixtus. A βέβλητος, jactus est, Ἀβλής, ἀβλήτῳ, Qui non est jactus. A πέτρωτος, vulneratus est, Ἀτρώς, ἀτρώτος, Qui non est vulneratus. A πέπρωτος, cecidit, Ἀπῶς, ἀπῶτῳ, Qui non cecidit. Ab ἐγνωτος, cognitus est, Ἀγνώτος, ἀγνώτος, Incognitus. A πέπνητος, mortuus sum, ἡμιθνήτος, ἡμιθνήτῳ. Semimortuus.

Ἰ Ἀβληχρόν. Infirmum. Βληχρόν enim significat firmum. Aelianus. Vitam igitur finivit placide, & tranquille, & leni morte, quam & Homerus laudare mihi videtur.

Ἰ Ἀβολήτωρ, & ἀβολίς, vel ἀβολῶ, dicitur asinus, qui nondum amisit dentes, ex quorum indicio hujus animalis aetas cognoscitur. Hinc eadem

runt, paucissimis exceptis, frustra quaras in Scriptis ejus auctoris, hodie adhuc superstitibus, quoniam omnia scire ex libris ejus post mortuam, & post θεῶν ἐναργειῶν, hodie deperditis, deprompta sunt; qua de re Lectorem monere volui, ne quis forte, haec ignorans, miraretur, quare non, uti reliquorum scriptorum, sic etiam Aeliani fragmenta cum ipsis auctoris locis, unde desumpta sunt, contulerim.

Ἰ Ὁμηρϙ δοκεῖ] Respicit locum Homeri Odyss. A. 234. ubi Poeta ait, θανάτῳ δὲ τοι ἐξ ἀλός αὐτῆς Ἀβληχρῶς μάλα τίτῳ ἐλεύσται.

ζάω. Ἐκ δὲ τῆσδε ὁ νέος, εἰδέτω γνώμονα ἔχον. (Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' ἃ τοὺς ἡλικίας ἐξήταζον.) Ἦ δὲ αὐτὸν καὶ κατατηρυκότα ἔλεγον, ἢ μετ' αὐτοῦ τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγενηκότας, ἢ ἐλελοίπη τὸ γνώμονα. καὶ ἀβόλους πάλους, τοὺς μηδέπω βελήκοντας ὀδόντας.

Ἀβελί. ἀβέλος, ἀφρόνος, ἀμαθῆς. Ὁ δὲ, ἐσφύδρα φοραζόμενος ἢ τοῦ Βασιλέως γνώμονος, ἀβελότατα διαφράζατο.

Ἀβελεῖν. μὴ βελύεσθαι, ἢ μὴ βέλεια. Πλάτων.

Ἀβέλητον κακόν. ἀτέλητον, ὃ ἐθέλει τίς. καὶ ἀβέλητος, ὃ μὴ βελόμενος. Ἀβελίος δὲ, ὄνομα κύριον, ἀφ' οὗ τὸ ἰώτα.

Ἀβελία. ἀπαιδευσία, ἀνοία, καὶ μωρία.

Ἀβέλως. ἀφρόνος, ἀμαθῆς, κακῶς, ἀνευ λόγου.

Ἀβόνος τεῖχος. πόλις οἰ τῶν Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ Ἀβωνοειχίτις, τὸ ἐθνικόν.

Ἀβωρα. ὄνομα τόπων.

Ἀβωρινοί. ἔθνος Ἰταλικόν. Ἀβωρινοὶ δέ.

Ἀβρα, οὔτε ἀπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἢ εὐμορφῶ θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότροφι γυναικὸς κόρη, καὶ ἐπὶ μὲν, εἴτε οἰκογενῆς, εἴτε μὴ. Μένανδρος Ψευδοερακλῆ.

Ἐ Μήτις τῆσδε τῶν ἀδελφῶν τῶν δυῶν Τάτταν. ἢ τρέφει δὲ παλλακὴ ἡς τοῦ πατρὸς Ἀυτῆς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γαμοῦσιν.

1 Κατηρυκότι] In prioribus Edd. legitur κατηρυκότι, quam vocem, utpote corruptam, merito delendam censui. Κατηρυκός enim non solum legitur apud Hesychium & Eustathium, sed etiam ipsum Suidam duobus locis, nimirum v. Γνώμονα, & v. Κατηρυκότι. Significat autem κατηρυκός, præter alia, πλαῖω, sive perficio, teste Hesychio. Inde κατηρυκότι dicuntur animalia, quæ sunt adultæ & perfectæ ætatis. Idem Hesychius: Κατηρυκός, πλαῖωσας. κυρίας δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐπιβῆται πάντας ὀδόντας. i. e. Κατηρυκός, qui proficit. Insuper autem hæc vox dicitur de brutis, postquam omnes dentes amiserunt. Constat enim, nonnulla animalia ad certum usque ætatis annum dentes quosdam amittere, in quorum locum alii postea succrescunt. Tum igitur perfectæ demum ætatis esse censentur, postquam omnes dentes & renatos & immutabiles habere cœperunt; quod Plinius L. XI. c. 37. in equis anno septimo contingere ait. Hinc igitur patet, quomodo intelligendus sit locus Hesychii, quem paulo ante laudavimus. Apud Philostratum de Vita Apollon. L. VII. c. 2. οἱ κατηρυκότες ἵππων sunt equi perfectæ ætatis, quod interpretes domitores equorum male reddidit. Porro, animalia κατηρυκότα, sive, perfectæ ætatis, dicebantur etiam λοιπογνώμονα, id est nimirum, quod ætas illorum ex dentibus amplius cognosci non posset. Γνώμον enim Græcis significat omne id, cujus indicio aliquid cognoscitur. Inde dentes, quia sunt ætatis indices, recte γνώμονες dicuntur. Animalia autem, veluti equi, tenerioris ætatis, quia notam aliquam in dentibus habent, & nonnulli ipsis ad certum usque tempus decidere & renasci solent, ætas illorum inde cognosci potest. Postquam vero, procedente ætate, omnes eorum dentes immutabiles esse cœperunt, & prior nota in illis non amplius apparet, indicium hoc in sequentes annos deficit; unde dicuntur λοιπογνώμονες. Aristophanes Grammaticus apud Eustath. ad Odyss. A. p. 1404. 58. τὰ πλεία ἐπὶ πλείων γένων ἐ κατηρυκότι, λοιπογνώμονα καλεῖται, ἀφ' οὗ τὸ μικρὸν ἔχει ὀδόντας τὰς γνώμονας καλεῖται, οἷς ἐπιγνώσκουσιν εἰ ἐμπέσει τὸς περὶ βόλους. Etymologus, v. Αβελίος. Ἀφ' ἃ καὶ λοιπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μικρὰ ἀφ' οὗ ὀδόντων γνώμονα δύνασται. Cave autem existimes, λοιπογνώμονας vocari equos, qui ipsos dentes, ætatis indices, amiserint, ut Portus putavit; sed potius, quorum ætas, ut diximus, ex dentibus amplius cognosci non

voce significatur is, qui per ætatem teneram γνώμονα, i. e. dentem ætatis indicem, nondum habet. (Γνώμονα enim vocabant dentem, per quem animalium ætates explorabant.) Eundem etiam κατηρυκότα nominabant, per translationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos, qui consenuerant, quos ætatis indicium defecerat. Ἀβόλος etiam vocabant equorum pullos, qui nondum abjecerant dentes.

Ἀβελί. Inconsulte, Imprudenter, Imperite. Ille vero, non admodum considerata, nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit.

Ἀβελεῖν. Non consultare. Vel, Non velle. Plato.

Ἀβέλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβέλητος etiam dicitur ille, qui non vult. At Ἀβελίος per ἰώτα, est proprium nomen.

Ἀβελία. Inscitia, Amentia, & Stultitia.

Ἀβέλως. Imprudenter, Imperite, Male, Sine ratione.

Ἀβόνος τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen est Abonotichita.

Ἀβωρα. Abora. Nomen loci.

Ἀβωρινοί. Aborigines. Gens Italica. Aborigini vero.

Ἀβρα, neque simpliciter quavis, neque formosa ancilla ita appellatur, sed domestica & honoratior heræ puella, sive illa sit verna, sive non. Menander Pseudo-Hercule:

Mater obiit duarum sororum
Harum: alit vero pellex quædam patris
Eas, quæ ancilla matris illarum fuit.

potest. Dentes enim vocantur γνώμονες, quatenus sunt ætatis indices: inde contingere potest, ut desinant esse γνώμονες, licet ipsi maneant. Idem quod λοιπογνώμων, significat etiam ἀπογνώμων. Ἀγνώμονες vero dicuntur equi, qui nondum γνώμονα habent; qui etiam ἀβόλοι vocantur, ideo, quod nondum ullos dentes amiserint. Testatur enim Plinius, equos mense tricesimo demum primores binos dentes amittere: ante quod igitur tempus recte vocantur ἀβόλοι. Hinc autem apparet, non confundendas esse has duas voces λοιπογνώμων & ἀγνώμων, quod tamen a Magno Salmasio ad Solinum, pag. 471. Edit. Ultraj. factum video. Ceterum, iis, quæ modo disputavimus (nimirum τὸ κατηρυκός accipi de animalibus, quæ sunt adultæ ætatis,) videtur contradicere Suidas hoc ipso loco, ubi expressè ait, τὸ κατηρυκός etiam significare νέον, hve ἀγνώμονα, id est, eum, qui per ætatem teneram nondum dentem, ætatis indicem, habet; quod e diametro cum prioribus pugnat. Sed, cum ex auctorum locis, a nobis citatis, luce clarius pateat, τὸ κατηρυκός significare id, quod diximus; quid aliud respondebimus, nisi fallere hic & falli Grammaticum nostrum, & proinde assensum minime ei præbendum esse? Obiter hic addam, dentes γνώμονας etiam a Græcis vocari φρασηδες, ut docet Suidas infra v. φρασηδες: quo etiam spectare videtur illud Hesychii, φρασηδες, μνηστῶν. Neque illud silentio prætermittendum censo, pro κατηρυκότι, in uno Ms. Paris. scriptum esse κατηρυκότι; in 2. aliis vero κατηρυκότι: quæ lectiones, licet corruptæ, proxime tamen ad veram accedunt.

2 Ἀβωνοειχίτις] Abonoteichita fuit famosus ille impostor Alexander, de quo legendus Lucianus in Pseudomante.

3 Ἀβωρινοὶ εἰ] Videtur legendum Ἀβωρινοί, & sensus esse, gentem istam dici & Ἀβωρινοί & Ἀβωρινοί; quam utramque lectionem agnoscit Stephanus de Urbibus. Quoniam tamen locus hic Suidæ est mutilus, ἐπέχρησεν, nec quicquam tentare affirmamus.

4 Μήτις πῆδν.] Hi, & sequentes Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus & in ordinem redegitimus.

5 Τρέφει δὲ παλλ.] Hunc & sequentem versum Menandri citat etiam Eustath. ad Odyss. τ. p. 1854. 15.

¹ Σικωνίῳ*

Καὶ ἄβραμ γὰρ ἀντανέμειν
Ἐρωμένιου, αὐτῆ μὲν ἢ παρῆδωκε ἔχεν
Τρέφειν δὲ χρεὶς ὡς ἐλευθέρου φρέψι.

² Ἀπίσῳ*

Ἵμῳ ἐν τῷ χρυσίῳ λάβοι
Ὁ γέρον, θεράπειαν εὐδὺς ἠγερασμένιου
Ἄβραμ ἔσεσθαι.

Ἰάμβλιχ³. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἴδιον, καὶ σπᾶ-
νιὸν ἐν τῷ τῆς οἰκιστῆς Φυλακίῳ, καὶ ἄβραμ ἐνὸς
ἄλλης συμπάρουσι, ἀναπέδη τὴν κόρην λαθούσαν
τοὺς γονεῖς ἀποδράναι.

Ἄβραμ. ὁ φῶτ⁴ ἐν Παλαιάχεις εἰς ἕν
ἀπεσπινύτο δὴμ⁵ ὁ τῆς Ἑβραίων τὸ πρῶτον
πρὶν ἢ θεοῦ ἀποκριθῆσαι, καὶ γενέσθαι τούτου
ἀλλότριον, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα
ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπισπάσασθαι. Οὗτ⁶ ἐν μὲν τῆς
Χαλδαίᾳ γῆς ὑπῆρχεν ὁρμώμενος, τῆς δὲ πρὸ
μετέωρου καὶ τοῦ ἀέρος τὸν βίον ὅλον καταναλισκόν-
των. Ἀσκηθεὶς οὖν καὶ τὸν πάτριον νόμον τῆς
ἐπιθετικῆς ἀέρας κινήσει, καὶ φοχασάμενος ὡς
ἐκ ἐν τούτοις ἴσαται τὸ μεγαλουργεῖν τῆς Φαινο-
μῆς ταυτησὶ κίσεως, ἀλλ' ἔχθη ἐν τὸν διμυρ-
ρὴν καὶ κινουῦντα καὶ διεκδιόνον τὴν ἐναρμόνιον τῶν
ἀέρων περιάν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὴν κατῆ-
σαν. Καὶ ἀφ' τοῦ μεγάλου καὶ τῆς κελλοῦ τῆς
κλισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς ἐν τῷ, θεοῦ
σας, ὅτε ἐπι μέλει τούτων, οὐδὲ τὴν ἔφεισι εἰς
ταῦτα κατεδαπάνησεν ἀλλὰ τῆς οὐρανόθεν ἀψίδων
ὑδαρθεῖς, καὶ πᾶσαν ἀβραμ τὴν νοητὴν τε καὶ
ὑδαρθεῖσιν ἀμπιξίῳ, ὅτε ἀπέστη τοῦ ζήτημα, ἕως
οὗ ὁ παθούμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσε, τύ-
πις τε καὶ μορφώμασι, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει
ὁ ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. Καὶ μετὰ τὴν αὐτὸν
ἐν τῆς παλίδος λαβῶν, ἐπὶ τὴν Χαναάνην κα-
τέστησε, τὸν ἐνενηκοστὴν πε καὶ ἑνατην ἡδὴ χροῖον
παρέλκοντα καὶ ἀπαιδα μέλει τότε τυγχάνοντα,
γενήτορα τοῦ θαυμασίου καὶ μάκαρος κατέστη-
σεν Ἰσαὰκ, ἕν ἔχει μονογενῆ υἱὸν καὶ φρωτότοκον,
τοῦ μονογενοῦς καὶ φρωτότου μυστικὴν εἰκόνα φε-
ραζομένην τούτου γέροντος αὐτῷ κατ' ἐξάγει-
τον χρυσάμενος, τὸ δούλον καὶ φίλον καὶ πατέ-
ρα ἀγαθίστην τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ καὶ σάρκα,
τοῦ τὸν κόσμον ὅλον διμυρρῆσαντα. Οὗτ⁷ εὐ-
φρῶν ἰσθὲν γράμματα, καὶ γλῶσσαν ἐμμηχανήσαντο, ἥς
Ἑβραίων παῖδες ἐν ὑπερήμῳ ἐτύχωνον, ὡς ὅντες
τούτοις μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ
Ἑλλήνων γράμματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβεν, καὶ ἄλλ-

¹ Σικωνίῳ] Sic ex MSS. hanc vocem restitimus, cum in prio-
ribus Edic. male legeretur Σικωνίῳ. Fabulam hanc Sicyonius Sui-
das citat infra, v. Ἀγγραῖ, & v. Κακῆ μὲν, laudat. Portus in
hoc loco interpretando graviter hallucinatus est, quoniam non vi-
dit τὸ Σικωνίῳ, uti & paulo post vocem Ἀπίσῳ, esse fabularum
nomina, quae proinde inconsiderate admodum cum reliquis Me-
nandri huius verbis miscens, hanc valde gratum lectori cinnam propi-
nat. N. s. errorem istum ex versione Latina sustulimus, eamque
cum ii Graeco incommoavimus.

Idem Sicyonio:

Nam ancillam [alterius] loco emens
Amatam, huic quidem non dedit servandam,
Sed alendam seorsim, ut ingeniam decet.

Idem Apisto:

Existimabam, si aurum accepisset
Senex, ancillam emptam statim
Habram futuram.

Iamblichus: Quoniam autem illud ministerium
aedes custodiendi molestum erat & insolens, praefertim,
cum alia ancilla una adesset; persuadet
puellae, ut clam parentibus aufugiat.

Ἄβραμ. Abrahamus, inter Patriarchas pri-
mus: quo populus Hebraeorum olim gloria-
batur, priusquam a Deo defecissent, atque ab
eo alienati fuissent, & ipsius unigeniti filii san-
guinis se reos fecissent. Hic oriundus erat ex
terra Chaldaeorum, qui totam aetatem in ea-
rum rerum, quae in sublimi fiunt, & stellarum
observatione consumunt. Exercitatus igitur
patrio more in caelestium stellarum motibus,
sagaciter animadvertit, vim effectricem rerum
conditarum & in oculos incurrentium, non in
iis consistere, sed habere aliquem opificem,
qui moveat & dirigat aptum illum & concin-
num stellarum motum, & mundi totius consti-
tutionem. Atque ex magnitudine, & elegantia
rerum conditarum, creatorem ipsarum, quan-
tum licuit, contemplatus, in his non subtitit,
neque suum desiderium in his consumpsit: sed
supra caelestes orbis euectus, & pervagatus
omnem rerum conditarum compagem, quae
sub intelligentiam cadit, mundumque superat,
ab eo quaerendo, quem cognoscere cupiebat,
non desistit, donec ille, cujus desiderio flagra-
bat, se ipsi patefecit, typis quibusdam & ima-
ginibus, & ceteris rationibus, quibus ille, qui
cerni conspicique nequit, se mortalibus pate-
facere solet. Ipsum autem ex patria translatum
in Chanaan collocavit, cum aetatis annum
jam nonagesimum & nonum ageret: cumque
ad id usque tempus expertus liberorum esset,
ipsum admirandi & beati Isaaci parentem ef-
fecit, ut haberet unigenitum, & primogeni-
tum filium, qui unigeniti, & primogeniti Fi-
lii mysticam imaginem praefiguraret: idque
munus ei eximium dedit, ut servus, & ami-
cus, & pater, secundum carnem, appella-
retur unigeniti Filii, qui mundum universum
fabricavit. Hic sacras literas invenit, & lin-
guam excogitavit, cujus notitiam habuerunt
Hebraeorum filii, quod essent hujus discipuli,
& posterum. Ab hoc etiam litera Graecorum
originem duxerunt, quamvis Graeci, se ipsos

² Ἀπίσῳ] Hanc fabulam Menandri haud temere alibi lauda-
tam reperies. Tacent enim de ea Scholiastae Graeci, tacet Athe-
naeus, tacent reliqui Scriptores veteres, quos quidem legi. omnes.
Eadem effugit diligentiam accuratissimi Meursii, Bibliothecae, Antic.
L. IV. in v. Menander, ubi catalogum fabularum, quas Conicus
iste docuit, exhibet. Obiter hic Lectorem moneo. Bibliothecam
Atticam Meursii esse opus postumum, & ante paucos demum
annos editum esse in Tomo X. Theauri Antiquarum Graecorum,
qui Lugduni Batav. in lucem proliit.

λας ἑαυτοὺς ἀξιοπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἑλλήνους. Καὶ πούτε μαρτύριον ἢ τοῦ Ἄλφα Φωνῆ τοῦ πρώτου φησὶ καὶ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντων ἢ ἐπιπέλασιν τοῦ μαλακίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ὀνόματα βιβλία ἐσφαιρεύσαντο Ἑλλήνους. Καὶ μάρτυς Ἰωσήφ ὁ πανθαύμαστον ὁ τῆς ἀπόφασεως, ὁ τοῦ Φαραῶ τὰ ἐνύπνια ὡς ἔμελλον ἀποκρίσασθαι διηγήσασθαι. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἐξ Ἑβραίων Φιλόσοφον, ἐν τῇ τοῦ Πολυκόου Βίβου συνηπιμαρτυρήσει. Φίλων, ὡς ἔρρέθη, Φίλων ἡ πλατωνίζουσι, καὶ Πλάτων Φιλωνίζουσι.

Ὅτι ἤρξατο ἢ ἡ εἰδωλολατρεία ἀπὸ Σερούχ ἕως ἡμερῶν Θάρα ὁ πατὴρ Ἀβραάμ. ὁ Ἀβραάμ ὑπάρχον ἐπὶ τῶν καὶ θεογνωσίας ἀξιοθεῖς, οἰκιστὴ τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανᾷς τοὺς ἀνθρώπους ἀξιοκέρδον ὅτι ζῆμιον (τοῦτέστι, τὰ εἰδωλα); ἐκ ἔστιν ἄλλο θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς ἔρανοις, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὅρα ἡ τὸν ἀνθρώπους κλισιαλολατρεῖντας, διήρητο ἀξιοπονούμενον, καὶ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν ἐκζητῶν ἐκ Φιλοθέου καρδίας. Ὅρα ἡ δὲ τὸν ἔρανον ποτὲ μὴ λαμψέον, ποτὲ δὲ σπολεῖον, ἔλεγον ἐν ἑαυτῶν, ὅτι ἔστιν οὗτος θεός. Ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀπικρυφόμενον καὶ ἀμαυρούμενον τὴν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπλήγησαν, ἔφησεν, ὅτι οὗτοι εἰσὶ θεοί. Καὶ μὴ τοὶ καὶ τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐν τοῦ πατρὸς ἡ ἐπιμαρτυρήσει τὴν ἀφρονομίαν, ἀπορῶν ἐδουχέρονται. Ὡρθη δὲ αὐτῶν θεός, καὶ λέγει αὐτῶν· Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἰδωλα τοῦ πατρὸς, καὶ τὰ μὲν κλάσας, τὰ δὲ ἐμπυρίσας, ἀνελάθη μὲν τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς Χαλδαίας καὶ ἐλθόντων εἰς Χαρρᾶν, ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκείθεν ἐκ λόγου Κυρίου ἦλθε σὺ τῇ γυναικὶ Σάρρα, καὶ τῇ ἀνεψίᾳ Λὼτ, μὲν πάντες αὐτῶν τῆς ἀποπεθῆς εἰς τὴν ὀφειλομένην γῆν Χαναάν, ἡ ἡ οἱ Χαναανοὶ τυραννικῶς ἀφελόμενοι ἤκησαν. Λιμοῦ δὲ γενομένης καταλιπὼν τὴν Χαναάνων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπέηλθε, οὗ καὶ γυναικὶ Σάρραν ὁ Ἀβιμέλεχ ἤρξατο ὁ βασιλεὺς. Τοῦτον ὁ θεὸς ἐνδειματώσας, καὶ παρέσθη τῇ μελᾶν ἐπάξας, ἀπὸ τῆς, ἔφη, τῆς

illudentes, aliter hac de re scribant. Hujus vero rei testimonium est appellatio τῶν Ἄλφα, primæ & principis literæ, ab Aleph Hebraico, beato illo & primo & immortalis nomine suum nomen sortitæ. Ab hoc etiam somniorum libros acceptos Græci sibi vendicarunt. Testis est Josephus ille maxime admirandus, hujus pronepos, qui Pharaonis insomnia sic exposuit, ut erant eventura. Hoc autem & Philo, Hebraus Philosophus, in *Viri Politici Vita* suo testimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum est, *aut Philo platonissat, aut Plato philonissat.*

Imaginum cultus cœpit a Serucho, & viguit usque ad tempora Tharæ, patris Abrahami; qui Abrahamus, natus quatuordecim annos, & Dei cognitione præditus, suum patrem admonuit his verbis: *Quid seducis homines ob lucrum perniciosum*, (hoc est, ob imagines)? *Non est alius Deus, nisi ille, qui in cælis est, & universum mundum fabricavit.* Cum enim videret homines res creatas colere, magno labore & animo religioso verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret cœlum, modo quidem serenum, modo vero nubilum & obscurum, in animo suo dixit, *hoc cœlum non est Deus.* Similiter etiam, cum Solem & Lunam, illum quidem occultari & obscurari; hanc vero deficere & desinere cerneret, dixit, *ne isti quidem sunt Dii.* Quinetiam astrorum motum considerans (a patre enim astronomiam edocebatur) animo dubitans molestia quadam affici cœpit. Apparuit autem ipsi Deus, & ipsi dixit: *Exi ex tua terra & ex cognatione tua.* Quamobrem correptis patris simulacris, iisque partim fractis, partim crematis, ex Chaldaeorum terra cum patre excessit. Cum autem Charram pervenissent, ipsius pater obiit. Illinc autem Domini iussu egressus cum uxore Sara, & consobrino Loto, & omni ipsorum suppellectile in Chananaam terram sibi debitam pervenit, quam Chananaei per vim occupatam incolebant. Exorta autem fame, relicta Chananaeorum terra, in Ægyptum abiit, ubi etiam Abimelechus Rex Saram ejus uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore injecto, & membrorum laxatione in corpus inducta, *Redde* (inquit) *huic*

1 Φίλων πλατωνίζουσι] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: Τοῦτον δὲ αὐτὸν τοῖς Ἑβραίοις παρεχθὲν θάματι τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυναμείας, ὡς καὶ λέγειν αὐτὸς ἢ Πλάτων Φιλωνίζουσι, ἢ Φίλων πλατωνίζουσι. i. e. Græcos facultate dicendi adeo in admirationem sui rapuit, ut dicerent: *Aut Plato philonizat, aut Philo platonizat.* Vide etiam Suid. infr. v. Φίλων.

2 Ὅτι ἤρξατο ἢ εἰδωλα.] Hic incipit nova de Abrahamo Eclogæ, a superioribus omnino distinguenda, quam prout de Portus & Wolfius m. le cum periodo præcedenti connectendam putarunt, locumque hunc ita verterunt, quasi cepta ante de Philone oratio, absque ulla interruptione, etiam in sequentibus continuaretur; quod est omnino falsum. Ne ergo Lector in eundem errorem incidere, nos Eclogam hanc a præcedentibus manifesto separavimus, & a capite lineæ, ut vocant, imprimendam curavimus.

3 ἢ εἰδωλα ἀπὸ Σερούχ.] Suffragatur Anonymo huic Johan. Antiochenus in Excerpt. Peiretic. p. 778. ubi hæc leguntur: Ὅτι ἢ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τοῦ, καὶ ἀπορῶντος ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Ἰαβρεῖ, δημιουργήσαντος, εἰκόσι καὶ ἀνδράσι ἡμεῶν τὸς πάλαι δημιουργήσαντα. i. e. Idololatram cuius auctorem fuisse dicitur Seruch quidam, ex rusticis Japhet, qui primus decrevit, ut, qui olim res præclare ge-

sisent, imaginibus ac statuis honorarentur. Vide etiam Suidam, v. Σερούχ, ubi ipsissimum hunc locum ex Joh. Antiocho descripsit. Eriphanus quoque *Adversus Hæres.* lib. i. cap. 6. originem Idololatricæ ad Seruch his verbis refert: Φαλὸν δὲ γεννᾷ τὸν Παράμ. Παράμ, τὸν Σερούχ, τὸν ἐρμηνεύσαντον ἐρεθισμὸν. Ἐ ἤρξατο εἰς ἀστρονομίαν ἢ εἰδωλολατρείαν.

4 Ὅρα ἡ δὲ τὸν ἔρανον.] Gemina his de Abrahamo, leguntur apud Mich. Glycam. *Annal.* Part. 2. p. 131. qui tamen sua ex Syncello descripsit.

5 Τὸν ἢ ἀστέρων κίνησιν.] Hic ἀπὸ καινῶν repetenda est vox ὄραν, quod cum non observassent Wolfius & Portus, in loco hoc interpretando longe a vero aberrarunt. Nos genuinum auctoris sensum in versione expressimus.

6 Ἀβιμέλεχ ἤρξατο.] Hic duæ historię confunduntur, ut patet ex Genes. cap. xii. & cap. xx. Non enim Abimelechus, qui erat Rex Gerarensium, Saram abstulit Abrahamo, in Ægypto degenti, sed Phrao, ut in citato cap. xii. expressè traditur. Vicissim, Abimelechus rapuit Saram tempore & loco diverso, nimirum, cum Abrahamus Geraris esset, ut discimus ex cap. xx.

ἀνδράπων τινὲ γυναικα, ὅτι προσφῆτις ἐστὶ, καὶ
προσεύχεται θεῷ σου, καὶ ζήσῃς. εἰ δὲ μὴ σπουδῆς,
γνώθι ὅτι σποδανῆ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὐ-
τως σπλαζνῶν τὴν γυναικα ἀμείλιον, καὶ προσ-
ευξάμενος, ἰαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέστεως τὸν Ἀ-
βιμέλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἔκτοτε ἡμεῖς
αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προσέχων ἡμῶν τοῖς ὑπὸ αὐτοῦ
λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραὰμ ἐστὶν εὐσεβείας
καὶ πολυπειρίας Λιγυθίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἀ-
βραμ ἑπιπέφωρον ἐν τῷ πολέμῳ τῆς εὐλογίας τοῦ
Μελχισεδὲκ κατηξιώτα, τοῦ βασιλέως Σαλήμ, ὅς
ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. Ἦν δὲ καὶ ἱε-
ρεὺς ὁ Ὑψίστος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραμ δευτέραν
σπὸ πάντων. Ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ,
ἀγαθαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ ὁ Θεοῦ. Τῷ
δὲ Ἀβραμ ἀτεκνίαν ὀλοφυροδῶν κατ' ὑπὸν ἑπι-
δείξας ὁ Θεὸς τοὺς ἀτέρας, καὶ τὸ πλῆθος αὐ-
τῶν ἔσασθαι οἱ τὸ σπέρμα προσέειπε. Ὁ δὲ ἐ-
πίπυσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύ-
νην. Ἡ δὲ Σάρα πῆρα ἔσσε σιωχάριση Ἀβραμ
σπὸ τῆς παιδοποιήσεως καὶ ἔχε τὸν
Ἰσμαὴλ. Ἐγενήθη δὲ καὶ οἰνέα ἐτῶν ὄντι τῷ
Ἀβραμ ἑπιφανείῳ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ μελανόμασεν.
Ἀβραμ γὰρ παρὰ τὸν ἀνομάζετο. Ὁμοίως δὲ καὶ
τὴν Σάραν Σάρραν, προσθεῖς καὶ ἕτερον ρ. Καὶ
αὐξίεμε τὸν Ἰσμαὴλ, καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ.
Κύριος δὲ τῷ Ἀβραὰμ ἐπιξενωθεῖς ἐπηγάλατο
πέξασθαι Σάρραν αὐτῷ παιδα. Ἡ δὲ, ἐμειδίασε,
καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγερέθη, Φερωνύμως τῷ
μετ' ἡδονῆς γέλωε κατὰ τινὲ Ἑβραῖδα ἀλέκτον.

Ἀβραμιαῖος. ὁ σπύροντος Ἀβραὰμ, ἢ Γιαν-
παῖος, ἱεροσφετῆς.

Ἀβραββαίνων. Θρυπτόμενος. ἢ κολακθόμενος.
Ἐκεῖνος ὄντως ἀβραββαίνων ἐδόκη, ἔχων τοὺς ὄφρυν
ὑψηλομένους ἀνω.

Ἀβρανήτις. χώρα.

Ἀβραῖς. ἀπαλαῖς. περφεραῖς. Αἰλιανός. Ἐπὶ
κλίνας μάλα ἀβραῖς, καὶ φραμοναῖς ὑφ' ἡνι ὑψη-
φάνῳ κεκοσμημένους, ἑπιπέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρετιανή. χώρα, ἢ λεγομένη Μυσία. σπὸ ἑβρε-
τίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανός, καὶ Ἀβρή-
λιος, ὄνομα κύριον.

Ἀβρικέτερον. τὸ ἀληθέτερον.

Ἀβρικιον. τὸ δύσπρωρον, ἢ τοῖς ἐν μέρος ἀκούον.

1 Ἀβραββαίνων] Proprie, molliter incedens. Hoc loco vero, molliter vivens. Hominum enim delicatorem & effeminatorum mollities, cum ex aliis signis exterioribus, tum etiam ex incessu apparere solet. Senec. Epist. cxiv. Non vides, si animus languet, etiam membra. Et rigore moveri pedes? si ille effeminatus est, in ipso incessu apparere mollitiam?

2 Κολακθόμενος] In 2 MSS. Paris. exaratum est βλακθόμενος. i. e. meritis se deducens, quam lectionem pratulerim vulgatae; quavis & ea sensum huic loco satis commodum habeat.

3 Ἐπὶ κλίνας.] Vide Suid. infra v. Ὑψηφάνος, & v. Ὑψίς, ubi

homini suam uxorem, quia est Propheta, & pro te precabitur, & vivet. Nisi vero eam ipsi reddideris, scito te moriturum, & tua omnia peritura. Sic igitur Abrahamus, recepta uxore impolluta, Deum precatus, effecit, ut Abimeiechi, & ipsius familia, paralysis sanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipsum honorare ejusque verbis aures attentas præbere cœpit. Abrahamus igitur pietatis & multiplicis doctrinæ magister Ægyptiis exstitit. Eidem Abrahamo, ex bello revertenti, benedixit Melchisedecus, Rex Salem, qui ipsi panes & vinum obtulit. Erat autem Altissimi Sacerdos, eique Abrahamus decimam omnium rerum dedit. Melchisedecus autem erat sine patre, sine matre, sine generis origine, similis Filio Dei. Abrahamo autem orbitatem suam deploranti Deus in somnis stellas ostendens, progeniem ipsi futuram prædixit tantam, quanta esset illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, & hoc ipsi in Justitiam est imputatum. Sara vero, cum esset sterilis, indulit Abrahamo, ut ex ancilla liberos fusciperet, ex qua natus est ei Ismael. Abramo autem, nonagesimum nonum ætatis annum agenti, Deus apprensus ipsum mutato nomine vocavit Abrahamum. Abramus enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram, vocavit Sarram, addito altero r. Ismaelem autem & omnes suos Abrahamus circumcidit. Dominus etiam ab Abrahamo exceptus hospitio promisit ei, fore, ut Sarra filium ipsi pareret. Illa vero, his auditis, risit: unde filius, ex ea natus, a risu appellatus fuit Isaac, quoniam ea vox lingua Hebraïca suavem risum significat.

Ἀβραμιαῖος. Abramianus. Ab Abrahamo oriundus. Aut Gigantianus. Sanctimonia præditus.

Ἀβραββαίνων. Molliter & delicate vivens. Assentatoribus gaudens. Ille profecto molliter vivere videbatur, habens supercilia valde subducta.

Ἀβρανήτις. Abranitis. Regio sic appellata.

Ἀβραῖς. Teneris. Delicatis. Ælianus. In lectos valde molles & stragula pretiose contexta imponentes.

Ἀβρέας. Abreas. Nomen proprium.

Ἀβρετιανή. Abrettane. Regio, quæ Mysia vocatur, a Brettia Nympha.

Ἀβρηλία. Abrelia. Regio sic dicta. Et Abrelianus, & Abrelus, sunt nomina propria.

Ἀβρικέτερον. Verius.

Ἀβρικιον. Surdastrum. Ex parte tantum audiens.

Fragmentum hoc repetitur.

4 Βραββίας] Vel Βρετίας per duplex η̄ scribendum, si verum est ipsam regionem ab hac Nympha dictam Ἀβρετιανῶν, vel in utroque nomine simplex τ̄ scribendum videtur. Stephanus. Ἀβρετιανῶν. χώρα Μυσίας, σπὸ Βρετίας Νύμφης. τὸ ἐθνικόν, Ἀβρετιανός. Strabo lib. 12. 395. Ἀβρετιανῶν appellat. Hæc igitur vocum, & scripturæ varietas est observanda. P.

5 Ἀβρικέτερον] Forte hæc vox errore librariorum corrupta est ex ἀκριβέτερον.

Ἄβειζα. τὸ Στὸ βορᾶς νυτᾶξαι, ἢ κοιμηθῆναι.
 Ἄβειόειξ. ὄνομα κύριον.
 Ἄβρογάστis Φεράη. ἔs ' κτ' ἀλκίω σώμα-
 τῷ καὶ θυμοῦ τραχύτητα Φλογοειδῆs ἰϋ, δευτε-
 ραγωνιστῆs τυγχάνων Βαυδανῷ. Ἄλλως τε ἦν καὶ
 πρὸς σαφροσύνην ἢ πεπιγῶs τε καὶ διηρθρωμῶs,
 καὶ πρὸς χεῖματᾶ πῆλεμον πολεμῶs ἀσπονδον.
 Διέφερε γρῦν τ' εὐτελεῖν φρακωτῶν ὅσων γὰ εἰs πλε-
 τον ἔδεν. καὶ δι' αὐτὸ ἐδύκῃ τῷ Βασιλεῖ Θεοδο-
 σίῳ χεῖσιμῷ, ὅs τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανῶ τρῶ-
 πον ἀρρεναπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ
 βάρῃ ἐπετίθη, κατὰπερ ὀρθῶν καὶ ἀτραβῆσιν τινα
 ἢ κανόνα τοῖs βασιλείοιs, πρὸς τὸ μηδὲν τῶs πρὸ
 τὴν αὐτὴν πρὸς βλάβῃσιν, ἢ ἀμαρτάνεσθαι.

Ἄβροδιότη. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλή. Καὶ Ἄ-
 βροδιότη. τρυφητῆs, τρυφερόβη. Τοῖs δὲ Ῥωμαῖ-
 οῖs ὅτι ἐs τὸ ἀβροδιότην ὁ βίῃ. Ἄλλως δὲ ὡs Φι-
 λοπέλεμοι τε εἰσι καὶ Φερέπνοι. Σημαίνῃ δὲ, καὶ τ'
 πλοσῶs ζῶντα. Καὶ Ἄβροπότη. τρυφερότηs, ἀπα-
 λότικῃ.

Ἄβροκόμαs. οὗτ' Σατραπείης ἰϋ Ἄρταξέρξῃ
 τοῦ Περσῶν Βασιλέωs.

Ἄβρομι. χεῖρὶs οἴνωs.
 Ἦν ὁλοῦ δι' αὐτὸ καὶ φῦμα φύγω πυρὸs, εἰs ἑκατόν σοι
 Ἡελίωs ἄροσσεῖν πόμασιν ἐκ λιβάδων,
 Ἄβρομι καὶ αἶον.

Ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ἄβρομι. ὁ θορυβώδης.
 Ἄβρον. ὡs Ἡρόδοτῳ καλὸν, αὐθαδέs, σεμνὸν,
 τρυφερόν.

Ἄβροs. λαμπρὸs. τρυφερόs. ἀπαλόs. Ἐν Ἐπι-
 γράμματι.
 Ἄβρον ἑπιγρῶζων κητέρας ὑπερ' ἔζετο τέτιξ.

Ὅμως δὲ ὁ τρυφερόs ἐκείνῳ καὶ ἀβρόs, καὶ ὑπὸ
 μαλακίας τοῦ σώματι ἢ χεῖραρῶs καὶ ἰσχυρισμέ-
 νῳ, καὶ τοῖs τε κόμαs ἀναδούμῳ, ὡsπερ αἱ τ'
 ἔταυλίδων ἀσελγέστερα, καὶ ἀβροστέλεs ἔχον ἀεὶ τὸ
 μέτωπον καὶ τοὺs βορῆσιν, λαβὼν χεῖρῶν ἐκ τ'
 κοινῶν συμφορῶν, ὅσων ἰκανὸν ἰϋ ἐμπλήσῃ καὶ τ' ἐκ
 μύθη Μίδα, εἰσέρῃ πρὸs τ' Βασιλέα.

1 Κατὰ ἀλλήν σῶματι. Eustath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogasto (quem Ἄβρογάστῳ vocat) ex Suida, ut opinor, (nomen enim ejus ibi reticet) ἀπιλεξεί descipit.
 2 Πεπιγῶs κῆ διηρθρωμῶs. Proprie, temperantia affixus ἔs ei firmiter junctus. Διαρθρωμῶs enim apud Medicorum filios dicitur de articulatione & junctura partium corporis humani; & ὅs διηρθρωμῶ Galenus vocat ossa in corpore humano sibi invicem juncta & coherentia.
 3 Κανόνα. Hanc lectionem ex 2. MSS. Paris. revocavi. Ante enim legebatur κανὸνα, columpnam.
 4 Ἄβροκόμαs. Ex Harpocrate: ubi vide Maussacum.
 5 Καύμα. In prioribus Edit. pessime legitur καύμα, i. e. fluctus; quam vocem Portus loci hujus sensui frustra accommodare conatus est. Καύμα recte legitur in Antholog. Epigramm. lib. 11. cap. 34. unde hęc Suidas deprompsit. Loquitur autem Epigramma istud de anu temulenta & merobiba, quę, cum vehemēti febre laboraret, Jovi se hoc voto obstrinxit, sc. si a febris ista liberaretur (id enim sibi volunt verba ista, si pernitiosus astum ignis effugero: nam febris sępe ab Hippocrate πῦρ vocatur, per centum Soles, id est, dies, aquam meram, loco vini, bibituram esse. Ceterum in Anthol. minus recte legitur ἀβροκόμαs, una voce, cum praepositio δια referenda sit ad sequentem vocem φύγω, quoniam nihil frequentius est apud

Ἄβειζα. A cibo dormire, vel dormire.
 Ἄβειόειξ. Nomen proprium.

Ἄβρογάστis Φεράη. Abrogastus Francus, ro-
 bore corporis ferox, & animi iracundia flam-
 mę similis, secundas a Baudone partes age-
 bat: ceteroqui temperantia & vita modera-
 ta deditissimus, & bellum irreconciliabile
 cum pecunia gerens. Quamobrem a grega-
 riis militibus, quod ad divitias attinet, nihil
 differebat: eandemque ob causam Casari
 Theodosio videbatur utilis, quippe qui ad
 Valentiniani mores viriles & justos suum
 quoque adjungebat pondus, tanquam rectam
 & accuratam Regia normam, ne quid in au-
 la peccaretur, vel res ejus detrimenti quic-
 quam caperent.

Ἄβροδιότη. Mollis & delicata vita. Et Ἄ-
 βροδιότη. Delicatus. Molliter vivens. Roma-
 ni vero non sunt assueti molliter vivere, ut-
 pote bellicosi & laborum patientes. Significat
 etiam Ἄβροδιότη eum, qui more divitum
 splendide vivit. Et Ἄβροπότη. Mollitie. De-
 licie.

Ἄβροκόμαs. Abrocomas. Hic Satrapa fuit
 Artaxerxis Persarum Regis.

Ἄβρομι. Sine vino.
 Si pernitiosus astum ignis effugero, per centum
 Dies roscidis bibam ex fontibus
 A vino abstinens.

Sunt verba Epigrammatis.
 Ἄβρομι. Tumultuosus.
 Ἄβρον. Apud Herodotum significat pul-
 chrum, arrogans, gravitatem prę se ferens,
 delicatum.

Ἄβροs. Splendidus, Mollis, Delicatus. In
 Epigrammate:
 Suaviter stridens supra citharam sedebat ci-
 cada.
 Verumtamen ille mollis, & delicatus, & præ
 corporis mollitie fractus, & viminis instar fle-
 xilis, & comas coronis ornans, ut lasciviores
 meretricula, & faciem cincinnosque pretiosis
 unguentis persufos semper habens, auro ex com-
 munitibus calamitatibus collecto, quantum suffi-
 ceret ad explendum vel illum fabulis celebrem
 Midam, ad Regem ingressus est.

Poetas, quam praepositiones per tmesin a verbis suis separari.
 6 Δροσσεῖν πόμασιν. Verti, Roscidis bibam ex fontibus; i. e. ro-
 re plenis. Ros autem hic Poetice pro quavis aqua accipitur.
 7 Ὁ θορυβώδης. Helychius contra, χεῖρὶs βρομῶs, ἢ ἀνδρὸs βορῶs.
 Etymologus tamen cum Suida consentit. Pears.
 8 Ἐν Ἐπιγράμματι. Antholog. lib. vi. cap. 16.
 9 Καπαρώs. Homines molles & effeminati a Gręcis dicun-
 tur καπαρώs, i. e. fracti. Helychius. Ἰωνικῶs. τρυφερόν, ἢ ἐπὶ τ'
 καπαρώτῳ ἔs θηλυκῶs.
 10 Λελυρισμῶs. Puto me sensum in versione expressisse. Ho-
 minum enim delicatorum & σιασσωφῶν corpus solet esse fractum
 quasi, & in omnes partes flexile, utpote tenerum & molle;
 contra viri fortes & laboribus innutriti dicuntur esse corpore
 firmo, duro & solido. In editione Basileensi & Genevensi pro
 λελυρισμῶs male legitur λελορισμῶs, quod Portus recte qui-
 dem in λελυρισμῶs mutandum esse vidit, sed infeliceiter admo-
 dum interpretatus est. Τὸ λυρίζω enim non solum significat ligo,
 vincio, sed etiam, testibus Grammaticis, κάμπτω, σείρω, i. e. ste-
 το, torqueo, verto, quę significatio huic loco convenit.
 11 Τάs τε κόμαs ἀναδούμῳ. Hęc repetuntur infra v. Ἀναδού-
 μῳ, ubi pro ἀβροστέλεs, melius, ut puto, legitur, μυσσοστέλεs, i. e.
 męuentis madens.

Ἄβρῆς λειμάν. ἡ χερσόπερος καὶ εὐδαλῆς. Πάντας δὲ ἄς ἀβρότατα τε καὶ ἄμα εἰς ἐκπληξιν ἡ πλεῖστον, τῆγε δὴ πλεῖστον θαυμαζόντι, ἐσαλιμῆς.

Ἄβρῶ, παροξύτων. ἔθνος πρὸς τὴν Ἀδρίαν.

Ἄβροσύνη. Φαιδρότης.

Ἄβροτάζω. ἀμαρτάνω.

Ἄβρόπερον. Ἄλλ' ἀβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ ἑσβεσθέντες μεσὶ ἦσαν.

Ἄβρότη. ἡ νύξ. ὡς τὸ ἐπερῆσθαι βροτῶν.

Ἄβροτήμων. ἀμαρτανός.

Ἄβροτον. ἄψυχον, ἀναίδητον.

Ἄβρότονον. εἶδος βοτάνης θαυμαζόμενης. ἔστι δὲ πικρόπολον, ὁ θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον ἡ τὴν τρίτην σπόγγασιν ὁ διαφορικῆς τε καὶ τρικλικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Ἀναλιμῆρον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλα τοῦ σώματος τὸ ἡρόδοτον ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεραυμῆρον μάλλον τοῦ ἀκερῆτος. ἀλωπεκίας ἰᾶται, σὺν λιπῶν λεπτομερῶν ἐλαίῳ.

Ἄβροχίταν. τρυφερὰ φορέαν.

Ἄβρων. Φρύξ, ἡ ῥόδιος Γραμματικὸς, μαθητὴς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ. ὁ γεροντὸς δὲ ἐκ δούλων, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ πολυτελεῶν. Ἄβρωνος γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. Ἡ καὶ σπὸ ἀβροῦ. Καὶ Ἄβρώνειος.

Ἄβρονεῖται. κοσμεῖται, θρύπτεται, κεραυτῆται.

Ἄβρονην ἐπιφόρημα. Ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανῆται ἡ ἀνάστασις ἢ εἰσβαθῆναι λέγῃ Ἄβρονην ἐπιφόρημα. ὡς τὸ τοῦ ἀβρονηνός, ὅταν ἡ ἀνάστασις πολιτῶν ἢ ξένων ἐπιπέσει, ἢ μετὰ τὸ μῆρον καὶ τοῦ σφάγματος, τὰ παιδιά ἀεὶ φέρειν φιληθιστόματα. Τῶν τε πθηρῶν θορυβησῶν, ἢ τε παιδιῶν κεραυτῆται, ἐπιφορέσθαι τοῦ παρόντος. ἀφ' ἧς εἰρήνη λέγῃ τὸ ἀεὶ φέρειν.

Ἄβροδος. πόλις. ἐπὶ σικοφάντε τίθηται ἡ λέξις, ὡς τὸ δοκεῖν σικοφάντας εἶναι τοῦ ἀβροδίνους. Καὶ ἐπιφόρημα, Ἄβροδοθί, ἐν Ἄβροδο. Καὶ Ἄβροδον φλυα-

1 Κερσόπερος] Vocem hanc suspectam habeo, quare eam in versione non expressi.

2 Καὶ πλεῖστον] Hæc puto esse supervacanea, præsertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλεῖστον iteretur.

3 Ἄβρο πικρόπολον.] Lege Ἄβρο. Vide Ethnicographum h. v.

4 Ἄβροσύνη.] Verti. *luculentioribus epulis*, secutus auctoritatem Hesychie, qui *Σύβροτον*, *τελοπλεῖν προφῶν* interpretatur.

5 Ἄβροτι. ἡ νύξ.] Sic noctem vocat Homerus, Il. ε. 73. ubi vide Scho. iastam.

6 Θερμαῖνον] Hæc sumpta sunt ex Paulo Aegineta, lib. 111. c. 7. ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui recte observaverat. Eadem autem defunt in MSS. Paris. ut fere omnia alia loca, quæ in vulgatis Edit. Suidæ, ex illo scriptore translata, hodie leguntur.

7 Διαφορικῆς] Si codex mentio caret, jam τὸ διαφορικῆς idem est, ac τὸ διαφορικῆς, quod a Medicis passim usurpat. Διαφορικῆς φάρμακων, medicamenta discutioria, quæ discutendi vim habent. Διαφορικῆς δὲ νύξ, discutioria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores discutere ac dissipare potest. Consule Oeconomiam Hippocratis. Ἀπύρσιον vero vocant Græci Medici, quum in medicamentorum viribus & facultatibus verba faciunt, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, secundo, tertio gradum vel calidum, vel frigidum, &c. I.

Ἄβρῆς λειμάν. Pratum molle & virens. Omnes autem splendidissime & ad admirationem usque, saltem illius, qui divitem cultum miratur, vestitos.

Ἄβρο. Habri, cum accentu in priore syllaba. Gens juxta Adriam.

Ἄβροσύνη. Splendor. Nitor.

Ἄβροτάζω. Aberro.

Ἄβρότερον. Sed delicatius ipsis vivebant, & lautioribus epulis pleni erant.

Ἄβρότη. Nox. Sic dicta, quod careat hominibus.

Ἄβροτήμων. Peccator.

Ἄβροτον. Inanimum. Sensu carens.

Ἄβρότονον. Abrotonum, genus herbæ fruticosa. Est autem amarissimum, calefaciens, & siccans in tertio gradu, discutendi, & incidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo, periodicos algores per totum corpus fanat, & quidem usum magis, quam non usum. Alopeciiis medetur, si adhibeatur cum aliquo oleo, tenuioribus partibus constante.

Ἄβροχίταν. Molles, sive pretiosas vestes gestans.

Ἄβρων. Abron, Phryx, aut Rhodius. Grammaticus, Tryphonis discipulus, qui Romæ Rhetorica præcepta docuit, ex servitute manumissus ut ait Hermippus.

Ἄβρωνος βίος. Abronis vita. De sumptuosis dicitur. Abron enim quidam apud Argivos dives fuit. Vel etiam hoc deduci potest a voce ἀβροῦ. Dicitur etiam Ἄβρώνειος.

Ἄβρονεῖται. Ornatur, Deliciis indulget, Glorietur.

Ἄβρονην ἐπιφόρημα. Abydena bellaria. Cum ex alicujus intempestivo interventu molestia aliqua nobis oboritur, dicere consuevimus, *Abydena bellaria*. Nam Abydeni, quum aliquem civem aut peregrinum excipiunt convivio, post unguentum & coronas illatas, pueros osculandos circumferunt. Nutricibus vero tumultuantibus, & pueris vociferantibus, præsentibus molestia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit.

Ἄβροδος. Abydus. Urbs. Hoc vocabulum pro *Sycophanta* ponitur, quod Abydeni tales esse crederentur. Et adverbium Ἄβροδοθί, in

8 Γεροντὸς δὲ ἐκ δούλων] Sensus est ambiguus. Potest enim verti, ex servis parentibus procreatus, ut a Porto factum: vel, ut a nobis, ex servis manumissus. Ex δούλων enim, sive ἀπὸ δούλων apud Græcos dicitur, qui ante servus fuit, uti δὲ βασιλείων, Exrex; δὲ τὸ ἐπιπέσει, Expræfctus, sive Præfectura functus.

9 Ἡρόδοτος] Scripsit is enim πρὸς τὸ ἀβρονην εἶναι πικρόπολον δούλων, i. e. de servis qui eruditione clari fuerunt, cujus operis librum secundum laudat Suidas v. τερῶν.

10 Ἄβρονην ἐπιφόρημα] Vide de hoc proverbio Zenobium & Diogenianum; item Athen. L. xiv. c. xi. & ibi Crisob.

11 Μετὰ τὸ μῆρον] Id est, finito convivio, sive, ut Zenobius, idem adagium exponens, ait, μετὰ τὸ δεῖπνον. Solebant enim veteres in convivio, mensis remotis, caput demum coronis redimere, & unguentis sese perfundere: quod vel ex Athenæo patet, qui convivium Dipsosophistarum ordine describens, ultimo operis sui libro, quo τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιπλοῦρμα complexus est, de coronis & unguentis demum agit.

12 Ἄβροδος φλυαρία] Hoc figurate dictum, pro τὴν Ἀβροδίνων ἢ τὴν Ἀβρονην φλυαρίαν. De Abydo, & proverbio inde natis, consule Dionysium de *Situ Orbis* pag. 73. & 74, ubi Eustathius verba facit de hoc versu,

Σταρὸς ὄπη καὶ Ἄβροδος ἐνανθὸν ἔρμεν, ἔθνεσσι. P.

είαν, τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδῶνος, ὁ ἄπὸ Ἀβύδου.

Ἰ Ἀβυδῶν, Ἀβυδῶν. χωρίον Μακεδονίας. ὡς Σπράβων.

Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶν ἀπ' Ἀξίος εὐρὺ ρέοντι.

Ἀβύρβηλον. ἀναίχχιον, ἀπεχθές. καὶ Ἀβύρβη- λον, ὁ πολὺς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορής. Λέγεται καὶ Ἀβέρβηλος, ὡς καὶ περὶ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκα- τήσατος.

Ἀβυρτάκι. ὑπόκειμα βαρβαρικόν, κατασκευα- ζόμενον ἀπὸ φάσσαν καὶ καρδάμων καὶ ροιᾶς κόκ- κων, καὶ ἐπέρων ποικίλων. δριμύθιλον. 2 Θεόπομπ- πον Θεοπέι.

Ἡξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔθνα καρδάμων

Πλείτων ποιῆται, καὶ φάσσαν Ἀβυρτάκι.

Ἐπι δὲ ἐν 3 Κεκυρτάλῳ Μενάνδρου τὸ ὄνομα.

Ἀβυσσος. (4 ἢ ἐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται. Ἰω- νες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσὸν φασιν. Ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσοδομεύειν) ὡς τὸ διῶν, τὸ ὑπέρχμα, καὶ τριπλὴν βύω, βύωσω, βέβυσμα, βυσσός, καὶ ἄ- βυσσος, ἢ ἐδὲ εἰσέρχεται, ἀπὸ τὸ βῆθ. Ἀρι- στοφάνης Βασιλεύχης.

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνῳ ἦξις μεγάλην πᾶν

Ἀβυσσον.

Καὶ ἐδὲτέρας Φησὶν ὁ αὐτός. 6 Ἔως ἀν ἢ τὸ πρῶ- τειον τὸ ἄβυσσον ὡς τὴν θεῶν, ὅτι εἰδμενύσθων. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει 7 χίλια τάλαντα ἀπέκειτο.

8 Ἀβυσσον καλεῖ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἢ θεῖα γραφή. ἐπεὶ γυν ἢ γῆ πανταχοῦ ὑδασι περιέχεται μεγάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσι, εἰκότως ἄβυσσον περιβό- λαιον αὐτῆς εἶρηκεν ὁ Δαβίδ. Καὶ, Ἀβυσσος ἄβυσ- σον ὑπεκαλεῖται, ὁ αὐτὸς περιφάνης Φησὶν τὰ φρα- σιματικὰ λέγων τάλαντα, καὶ τὴν τοῦ πλήθους ὑπερ- βολὴν προσηύχας. Ὡς ἐν ἄβυσσῳ πᾶν ὑποβρύχιον ἐγενόμενον. Ἀβυσσος ἐν, ὑδάτων πλήθος πολλόν.

1 Ἀβυδῶν, Ἀβυδῶν. Strabo nullam Ἀβυδῶν mentionem facit. In his tamen, quae ex scripti li. ri sine sunt excerpta, pagina 228. ex Vignonii typis, haec scripta leguntur. Ἐπίκειται ἐξ τῆς Ἀξίος ποταμοῦ χωρίον. ὅπερ Ὀμηρὸν Ἀβυδῶνα καλεῖ καὶ φησὶν τὴν Παιῖος ἀπὸ τῆς εἰς Τροίην ἐπιπέσης εἶδη.

2 Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶν, ἀπ' Ἀξίος εὐρὺ ρέοντι. uel nomen hoc. Πλὴν Ἀξίος, Ἀξίος, Ἀξίος, scribitur. At apud Homerum Iliados B. cum Eustathii commentariis pag. 258. sic totus locus scribitur, ut etiam scribendus videtur:

Αὐτὰρ Περσέωνος ἀπὸ Παιῖος ἀγκυλοτόξους, Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶν, ἀπ' Ἀξίος εὐρὺ ρέοντι, Ἀξίος, ἢ κάλλιστον ὑδάσ ἐπιπέδονταί αὐγ. P. † Strabo nullam Ἀβυδῶν mentionem facit, inquit Porius. In Excerptis quidem nullam: at in Opere pleno fecerat. Testis Eustath. II. B. 360. ubi ait: Ὡς δὲ λέγει, ἐξ αὐτοῦ Γεωγράφου φησὶ, λέγων, ὅτι ἢ περὶ Ὀμήρου Ἀβυδῶν, Ἀβυδῶν ὑπερὸν ἀπὸ τῆς. Pearf.

3 Θεόπομπον. Locum hunc Theopompus citat etiam ex Aelio Dionysio Eust. th. ad Odyss. T. p. 1854. 18.

4 Κεκυρτάλῳ. Fabulam Menandri, dictam Cecryphalus, praeter Suidam hoc loco, et infra v. Αἴρεν, laudat etiam aliquoties Athenaeus.

5 Ἰν ἐδὲ βυθῷ. Verba haec, & quae sequuntur usque ad βυσοδομεύειν, parenthesis includi, quoniam ex margine in textum videntur esse recepta, & connexionem loci huius dirimunt, qui sic absque ulla interruptione legendus est: Ἀβυσσος. πᾶν τὸ δύνω &c. Ceterum, obscure sunt verba ista, ἢν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται, quoniam loco non male totum legeretur, ἢν οὐδὲ βυθὸν εἰσέρχεται πᾶν δύνωται, hoc est, cuius fundum invenire nemo potest. Sed iudicet peritiores.

6 Ἀριστοφάνης Βασιλεύχης. Pag. 135, 136. Sequens vero locus u-

urbe Abydo. Et Abydenam nugacitatem, i. e. magnam. Et Abydenus, qui est ex urbe Abydo. Ἀβυδῶν, Ἀβυδῶν. Abydon, Abydonis. Locus Macedoniae, ut Strabo scribit.

Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.

Ἀβύρβηλον. Impudens, Invisum. Et Ἀβύρβηλον, multus, magnus, satietatem afferens. Ἀβέρβηλον etiam (ut paulo ante dictum est) Instabilis vocatur.

Ἀβυρτάκι. Abyrtace. Barbaricum est intritum, confectum ex porris, & nasturtio, & mali punici granis, & aliis huiusmodi rebus: unde acre est. Theopompus Theseo:

Veniet autem Medorum in terram, ubi ex nasturtiis

Plurimis & porris abyrtace conficitur.

Hoc autem nomen in Menandri Cecryphalo quoque legitur.

Ἀβυσσος. Abyssus, (quam ne profunditas quidem capere potest. Iones enim pro βυθὸν dicunt βυσσόν: unde etiam dicta videtur vox βυσοδομεύειν, i. e. alte in animo versare) a βύω, subeo: unde per mutationem quandam fit βύω, βύωσω, βέβυσμα, βυσσός, & ἄβυσσος, quam nemo, propter profunditatem, ingredi potest Aristophanes Ranis:

Statim enim ad paludem magnam venies, Et valde profundam.

Idem etiam neutro genere [ἄβυσσον] dixit. Quamdiu immensa illa pecunia apud Deam recondita erit, non sane pacate vivent. Nam in arce mille talenta reposita erant.

Ἀβυσσον καλεῖ. Abyssum Sacra Scriptura vocat substantiam aqueam. Quia autem terra undique circumdatur aquis, magnisque & parvis maribus, ideo jure David Abyssum vocavit terrae amictum. Idem etiam Propheta dicit, Abyssus Abyssum invocat: sic nimirum exercitus militum, & ingentem multitudinem, tropice vocans. Ut in Abyssio quadam submersus fui. Abyssus igitur, aquarum magna copia vocatur.

binam exstet sic, ut a Suida scribitur, non recorder. In Lylistrata, pag. 545. vers. 174. legitur,

Καὶ τ' ἀργύριον τῶν βυσσῶν ἢ περὶ ταῖς σῶν. Quem locum fortasse Suidas intellexit. Notice vero dictum τῶν βυσσῶν, καὶ κέρων ἐν τῷ ἄβυσσῳ, ἢ ἡρῶν ἀπὸ τῆς. Sequentes vero voces ita more prisco sunt scribendae, τῶν σῶν, pro communi recentiorum Dorientium τῶν σῶν, τὸν τῆν τῆν. Prisci enim τῶν non subscribebant, sed adscribebant. Deam vero vocat ipsam Minervam. De toto hoc loco consule Plurim Aristophanis pag. 55. ubi Poeta sic Carionem introducit loquentem:

Ἰδρυσμέειδ' οὐδ' αὐτῆς, ἀλλὰ πᾶσι μὲν, Τὸν Πλούτην, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἢν Ἰδρυσμέειδ', Τὸν ὀπιθόδομον αἰεὶ φυλάττων τ' ἦσθ.

Græca Scholia. Τὸν ὀπιθόδομον. ὅτι τῶν τῶν νεῶν διπλοῖς τῶν τῶν τῶν καλουμένης Πολιεύδου Ἀθηναῖς, ἔχον ἦσαν, ὅπου ἦν ἡρωσφορῶναιον, ἐπειδὴ τὸ χεῖμα ἐν τῷ ὀπιθόδομῳ ἀπέκειτο, &c. P.

6 Ἔως ἀν ἢ τὸ πρῶτον. Hæc non sunt verba ipsius Aristophanis, ut Porius putavit, sed Scholiastæ deperditi in Lylistrata, ad hæc verba Comici, pag. 545.

Καὶ τ' ἀργύριον τῶν βυσσῶν ἢ περὶ ταῖς σῶν. Pearf.

7 Χίλια τάλαντα. In arce urbis Athenarum mille talenta, instar sacri thesauri, adserbabantur, quæ, lege sancita, nefas erat delibare, vel ad ullum usum impendere, præterquam si hostis classis Atticam invasisset. Rem pluribus exponunt Meursius Cecropia, c. 26. & Sam. Petitus de LL. Atticæ, p. 382. quorum scripta compilare nolo.

8 Ἀβυσσον καλεῖ. Hæc ex Theodoro in Psalmum c. 111. 6. sumpta sunt: uti & ea, quæ paulo post sequuntur, Καὶ ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται &c. ex eodem Theodor. in Psalm. xl. 1. 8. Suidas depromptit, ut Pearsonius ad hunc locum optime observaverat.

Ἄβυσσος. ἐν τῷ τῆς Περσεφόνης, πολλὸν χρυσὸν ἐν αὐτῇ πάντες τοῦ χρυσοῦ περιλαμπρῶν ἄθλιον ἔχον. ἐν δὲ χρυσὸς πῖς Ἄβυσσος, ἀβυσσὸς τοῖς πολλοῖς χρυσῷ γῆς κεκρυμμένη.

Ἀγάγης. αὐτοπύρακλον. καὶ ἀγάγαμεν.

Ἀγάζω. γενικῶς.

Ἀγαθὰ. ἐπὶ τῷ πρὸς Σπλάου(ιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐξήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. Καὶ Ἄγαθα Κιλίκων, λέει τὸ ἔχθ. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὐπερὶ δὲ αὐτῶν.

Ἀγαθάρχος. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ ζωγράφος ἑπιφανής, Εὐδήμης υἱός, τὸ δὲ γένος, Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῷ τὰ δευτέρῃ διδόντων, ἢ ἀμβροσίαν.

Ἀγαθῆς Τύχης νέος. ὅτι ἀδύλον τὸ συμφερόμενον.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός. Μυρναῖος. ὁ γράψας τὴν μὲν Προκόπιον ἰσθμίων τὴν Κουσιεῖα. τὰ χρυσὴ Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις. τετάρτη, τὰ χρυσὴ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὰ ἐν Λαζικῇ, καὶ Βυζανθίᾳ. Οὗτος συντάξας καὶ ἕτερα βιβλία ἔμμελές τε, καὶ κατὰ ἀνάγκην τὰτε χαλκῶδη καὶ Δαφνιακά καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐν τῷ χρυσῷ κειρὸν ποιητῶν. Συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλευσιανῷ, καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ, καὶ Τριβωνιανῷ, ἐπὶ τῷ Ἰουστινιανῷ χριστιανῷ.

Ἀγαθικά. τὰ σπυδαῖα.

1 Ἀγαθὰ Κιλίκων] Scribendum videtur Κιλικίων, ut Ξενοφῶν. Sic etiam apud Aristophanem scribendum (ut patet ex genitivo Κιλικίωντος, ut Ξενοφῶντος) in Pace 446.

Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὁπῶς καὶ Κιλικίων.

2 De Cilicentis prodicione, & fœdo vite genere, ac iustis pœnis, consule Græca Scholia, quæ rem totam fuscè declarant. Vide & Suidam infra in Κιλίκων. & paulo post, in Κιλικίων, ubi recte vox scripta legitur, & Aristophanis versus affertur. P.

3 Μυρναῖος] Vid. Harpocrationem hac voce.

4 In prioribus Edit. male legitur Σμυρναῖος; pro quo in uno MS. Paris. scriptum inveni Σμυρναῖος; in duobus aliis vero Μυρναῖος, quæ, si τὸ η in i mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathias fuisse Myrinam, urbem Æolidis in Asia, ipse de se in Præfat. Historiæ suæ expressè testatur, his verbis: Ἐμοὶ Ἀγῶνιστος μὲν ὄνομα, ΜΥΡΙΝΗ δὲ πατρίς. Multi viri docti vulgata lectione Suidæ antea decepti, existimaverunt, Agathiam Smyrnæum fuisse, quam opinionem etiam secutus est Salmastius ad Solinum, pag. 607. Edit. Ultraject. qui eo nomine Petavio in Miscellaneis Excerptationibus, pag. 353. vapulat. Bonaventura Vulcanius initio notarum ad Agathiam, recte quidem monet, errare eos, qui Agathiam, non Myrinæum, sed Smyrnæum fuisse credant; sed, cum ipsi in mentem non veniret, τὸ Σμυρναῖος apud Suidam esse corruptum, in alium errorem incidit. Existimat enim, vocem illam non esse accipiendam de patria Agathias, sed ad Σχολαστικός referendam; & Agathiam a Suida dici Scholasticum Smyrnæum, quod in ea urbe Scholasticum, sive Advocatum, egisset: quod etiam Vossio in Opere de Histor. Græc. ubi de Agathia agit, persuasum video. Sed cum opinio ista solo hoc Suidæ loco nitatur, apparet, viros illos doctos falli, quoniam pro Σμυρναῖος, ut diximus, iustificandis MSS. reponi debet Μυρναῖος, eaque vox de patria Agathias necessario accipienda est. Pene oblitus eram monere, in Codice etiam Vaticano, pro Σμυρναῖος, recte legi, Μυρναῖος, ut Pearsonius ad hunc locum adnotavit.

5 Οὐ γράψας τὴν μὲν Προκόπιον] Sensus horum verborum est is, quem in versione expressi. Ipse enim Agathias in fine Præfationis ad Historiam suam ita de se inquit: Καὶ Προκόπιον μὲν τὸν Ἰσθμίων ἐν τῇ δὲ ὄνομα αὐτοῦ τὸ ἐν Λαζικῇ δύνουσαι & ζωηπέδον. ἐγὼ δὲ εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν, ἔδωκα ἄπειρα καὶ τὴν ἀρχὴν ἀρμυζῶν ἰέναι, & ἐπὶ τοῖς εἰρημῶν καὶ δὲ ἐπιγραμμάτων. i. e. interprete Bonav. Vulcanio: Ac Procopius quidem in his, uti arbitror, si-

Ἄβυσσος. Abyssus. Ædes fuit Proserpinae, in qua multum auri, ab omni ævo iunctæ, servabatur: sive in qua immensa erat auri vis, a vulgo nunquam visa, & sub terra abscondita.

Ἀγάγης. Duxeris. Subiunctivi modi. Et ἀγάγαμεν, Ducamus.

Ἀγάζω. Admiror. Genitivo [gaudet.]

Ἀγαθὰ. Xenophon hac voce usus est de cibo & potu, sive rebus, ad voluptatem convivorum pertinentibus. Et, Ἀγαθὰ Κιλίκων, i. e. Bona Cilico; deest, habet. Cilicon vero, est nomen proprium viri divitis.

Ἀγαθάρχος. Agatharchus. Nomen proprium. Erat autem pictor insignis, Eudemi filius; genere vero, Samius.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. Bona etiam est maza post panem. De illis dicitur, qui deteriora dant, vel eligunt.

Ἀγαθῆς Τύχης νέος. Bonæ Fortunæ templum. Haud obscurum est, quid hoc significet.

Ἀγαθίας. Agathias. Scholasticus. Murinensis; qui historiam scripsit, initio inde sumpto, ubi desit Procopius Cæsarensis (qui res a Belisario in Italia & Libya gestas literis mandavit) id est, res Narsetis in Italia; item ea, quæ in Lazica, & Byzantii gesta sunt. Idem etiam alios libros, partim ligata, partim soluta oratione, composuit. Ut & ea, quæ Daphniaca vocantur, & Corpus novorum Epigrammatum, quæ ipse ex recentioribus Poetis collegit. Floruit autem eodem tempore, quo Paulus Silentarius, Macedonius Consul, & Tribonianus, sub Justiniano.

Ἀγαθικά. Bona.

nem historie sua facit. Ego vero his proxima, & consequentia, ut initio mihi propositum fuit, persequens, res ipsas aggredior.

6 Ταῦτα κατὰ Βελισάριον &c.] Probe novi, delicationis stomachi lectores locum hunc minime concocturos esse: est enim turbatus & mutilus. Quare, cum MSS. me hic destituant, ex ingenio cum in integrum restituere conabor. Censeo igitur, omnia fore clara & plana, si, verbis nonnullis parenthesi inclusis, & addita voce συντάξαντες, totus iste locus ad hunc modum concipiatur: Ὁ γράψας τὴν μὲν Προκόπιον ἰσθμίων τὴν Κουσιεῖα (τὸν τὸ κατὰ Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ, & ἐν Λιβύῃ πράξεις συντάξαντες) τετάρτη τὸ κατὰ Ναρσῆν &c. Neminem puto veritatem conjecturæ meæ in dubium vocaturum esse. Nam nisi locus iste sic scribatur, non solum sensus ejus erit obscurus, sed etiam falsus. Nusquam enim Agathias in libris historiæ suarum res Libycas exposuit, uti exposuisset Procopium in Vandalus notissimum est. Quæ autem sequuntur p-arenthesin, optime conveniunt in Agathiam, quippe qui bella Justiniani in Lazica contra Persas, & in Italia, ductu Narsetis, contra Gothos gesta, in opere suo historico fuscè narrat. Ceterum, sensum loci hujus in versione ita expressi, uti cum restituendum putavi.

7 Λαζικῶν] i. e. Colchide. Agathias lib. 11. p. 55. Οἱ δὲ Λαζοὶ, Κόλχαι τὸ παλαιὸν ὀνομαζόντες. i. e. Lazii autem olim Colchii dicebantur.

8 Δαφνιακά] Erat hoc opus eroticum, hexametris versibus conscriptum, & novem libris constans, ut ipse Agathias testatur in Epigrammate, quod existat Anthol. lib. v. cap. 9.

Δαφνιακῶν βιβλίων Ἀγαθίας ἐνείκας εἶμι.

Ἀλλ' ἢ μὲν ὁ περὶ τῆς ἀρετῆς στίχων Παιδίον.

Daphniacorum Agathias sumus hic libri novem.

Sed auctor nos, tibi, o Venus, dedicavit.

Hunc locum eo libentius attuli, quod cum a Vossio in Opere de Histor. Græcis, ubi de Daphniacis Agathias agit, prætermisum esse videbam.

9 Τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγράμ.] Ante Agathiam Epigrammata varia in unum corpus collegerant Meleager, Philippus, Diogenes, Philochorus, Polemo, & alii. Quæ hodie existat Anthologia Epigrammatum, a Maximo Planude, ex Meleagri, Philippi & Agathias Anthologiis, confata & compilata est.

10 Μακεδονίῳ] Hic est ille Macedonius, cujus Epigrammata non pauca hodie in Anthologia leguntur.

Ἄγαθοεργία. Ἰ Δαμασκίου. Ὡς δὲ ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅτερον ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητά ἔχον τῆς θεῆς τὴν ἀνθρώπων, τῆτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὴν ἀγαθοεργίαν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτείνουμένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν ἰτιὼ ἀναγωγὴν τῆς ψυχῶν ἀπὸ τῆς κατώτερας βελθείας πανθίας κακίας, ἔπειτα καὶ τὴν σπουδαιότερον τῶν σωματικῶν ἐν τῷ ἀδίκῳ, ἢ ἀνοσίῳ τυλαυπυρίας. τὸ δ' αὖτε τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅσην διώκει.

Ἄγαθοεργοί. αἰρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐν τῶν Ἐφόρων.

Ἄγαθοθέλεια. ἢ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογὴ. Οὐκ ἔρεκεῖ τοῖς πράγμασιν ἢ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἔπιπροφείας.

Ἄγαθοῦ Δαίμων. Ἐθ' εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἄγαθοῦ Δαίμων, ἔπιπροφύοντες ἀκράτῳ, καὶ τοῦτο λέγουσιν Ἄγαθοῦ Δαίμων. χρεῖζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς ἔτος ἐχέλαν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἡμεῖς Ἄγαθοῦ Δαίμων. Ἰ Ὀπιπέτ' Ἄγαθοῦ βιβλίον συντάξας Ἀριστοτέλης, τὰς ἀρχαίας τοῦ Πλάτωνος δόξας ἐν αὐτῷ κατατάττει. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματός. Ἰ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐπινομάζων αὐτὸ περὶ Φιλοσοφίας.

Ἄγαθῶν ἀγαθίδες. τὰ τίεται ἢ παρὰ μὲν τῶν τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλείθους ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν μυρμηκία, ἐπὶ πλείθους εὐδαιμονίας. καὶ ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλείθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἄγαθων. ὄνομα κύριον. ἡ δὲ Τραγικός. διεβέβλητο δὲ ἐπὶ μαλακία. Ἰ Ἀριστοφάνης.

Ἄγαθων πῶς ἐστίν. Σπυλιπὸν μὲν ἀπείχεται.

Ποῦ γὰρ ὁ τλήμων; ἐς μακρότερον εὐωχίαν.

Οὗτος ὁ Ἄγαθων ἀγαθὸς ἡ δὲ τὸν τρόπον, Ἰ ποθει-

Ἄγαθοεργία. Beneficentia. Damascius. Ut autem uno verbo rem omnem complectar, id, quod Pythagoras dixit, Hominem habere quandam cum Deo similitudinem, id factis clare demonstravit, nimirum prompta benefaciendi voluntate, & ad omnes sese extendente benignitate; maxime ea, qua animæ a vitiis, ipsas prægravantibus, & deorsum trahentibus, ad cælestia revocantur: deinde ea, qua corpora ab injusta & impia servitute liberantur. Tertio vero loco, externarum quoque rerum pro virili curam gerebat.

Ἄγαθοεργοί. Agathoergi. Ob fortitudinem ab Ephoris delecti.

Ἄγαθοθέλεια. Bonorum electio. Non sufficit ad res gerendas meliora velle, sed etiam opus est viribus & industria.

Ἄγαθοῦ Δαίμων. Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a cœna Boni Dei poculum bibere, merum sorbentes, atque hoc Boni Dei poculum vocare: cum autem essent discessuri, Jovis SERVATORIS bibere solebant. Quin etiam cujusque mensis secundum diem sic appellabant. Fuit & Thebis fanum Boni Genii. Ἰ Aristoteles librum de Bono composuit, in quem Platonis sententias, scriptis non mandatas, retulit. Idem Aristoteles in primo libro de Anima meminit hujus operis, idque De Philosophia vocat.

Ἄγαθῶν ἀγαθίδες. Bonorum glomi. Hoc pro-verbium apud Comicos pro copia bonorum ponitur. Et, Ἄγαθῶν θάλασσα. Mare Bonorum. De copia bonorum dicitur. Et, Ἄγαθῶν μυρμηκία, Bonorum myrmecia: de magna felicitate dicitur. Et, Ἄγαθῶν σωρός, Bonorum cumulus: de bonorum copia & multa felicitate dicitur.

Ἄγαθων. Nomen proprium. Erat autem Tragicus, & ob mollitiem infamis. Aristophanes:

Agathon ubi est? Me derelicto abiit.

Quo terrarum ille miser abiit? Ad beatorum convivium.

Hic Agathon bonis moribus erat præditus,

Vesp. p. 466. ad Pac. p. 642. item Athen. lib. 11. cap. 2. p. 38. lib. xv. cap. 5. p. 675. & cap. 13. p. 692. Inde enim petant lectores velim, quæ ad loci hujus illustrationem faciunt. Nobis enim in his Notis brevitati studendum est.

5 Καὶ τοῦτο λέγουσιν Ἄγαθοῦ Δαίμων. In prioribus Edit. verbis istis hæc subjuncta sunt: ἄλλαι δὲ φασὶ τὸ πρῶτον ποτήριον ἔπι λέγεσθαι: quæ cum non solum seriem orationis interrumpant, sed etiam in MSS. desint, tanquam Scholium ex textu ejicienda putavi.

6 Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς. Cap. 2. his verbis: Ὀμοίως δὲ καὶ ἐν τῆς περὶ Φιλοσοφίας λεγούσης διακρίθη. ad quem locum Philoponus ait: τὰ περὶ τῶν Ἄγαθοῦ ἐπιγραφῶν. περὶ φιλοσοφίας λέγει. ἐν ἐκείνοις δὲ τὰς ἀρχαίας συντάξας Ἰ Πλάτωνος ἰσορεῖ ὁ Ἀριστοτέλης. ἐστὶ δὲ γνήσιον αὐτοῦ τὸ βιβλίον. quæ verbis Suidæ omnino sunt consona.

7 Ἄγαθῶν ἀγαθίδες. De his & similibus proverbii legendi sunt scriptores proverbiorum veteres, a Schotto editi; item recentiores, Michael Apostolius, Erasmus, Junius, Brasicanus & alii; qui quoniam sunt omnibus notissimi & obvii, raro eos cum Suida confero: idque ideo, ne Suidam inutili & non necessaria notarum mole onerem, quod a Porto factum video.

8 Ἀριστοφάνης Ἄγαθων. Hæc ita sunt scribenda, ut apud Aristophanem in Ranis, pag. 133. scribantur.

Ἄγαθων δὲ ποῦ ἐστίν; Ἀπολιπὸν μὲν ἀπείχεται.

Ποῦ γὰρ ὁ τλήμων; Ἐς μακρότερον εὐωχίαν.

De Agathone si plura, eaque scitu digna scire cupis, consule τὰς Ἀριστοφάνους Θεσμοφροσιαζέτους, præcipue vero pag. 516. v. 28. 29. & pag. 517. v. 10. 11. 12. P.

9 Ποθεινὸς τῶν φίλων. Aristoph. Ranis, p. 214. de Agathone ait: Ἄγαθὸς ποιητὴς ἐ ποθεινὸς τῶν φίλων. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas hunc locum descripsit.

1 Δαμασκίου. Hoc fragmentum procul dubio depromptum est ex Vita Iſidori Philoſophi, a Damascio olim conscripta, ex qua Photius. Cod. CCXLII. excerpta satis proluxa nobis conservavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quæ Suidas sub Damascii nomine passim adducit: sed sunt & alia, haud pauciora. (inter quæ etiam hoc fragmentum est) quæ in Photio non reperias: unde dubium non est, Suidam integræ Vita Iſidori usum fuisse.

2 Τὴν ἀναγωγὴν τῆς ψυχῶν. Hæc Philosophiam Platonicam faciunt, secundum quam nonnullæ animæ, postquam a loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris & immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes, ad cælestia nunquam respiciebant. Hæ igitur animæ, si ab illa ὑλίκῃ ἀποπαθεία liberarentur, & a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγκῃ ἀπὸ τῆς κατώτερας βελθείας πανθίας κακίας, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare μετέωρα ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σπουδαιότερον, quoniam nimirum notitia peccati, & pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad salutem gradus est. Vide Nicæphorum in Scholiis ad Synesium, pag. 384.

3 Ἄγαθοεργοί. Apud Spartanos Agathoergi vocabantur Equitum natu maximæ, qui quotannis, numero quini, a reliquo Equitum corpore secreti, per Laconiam dimittebantur, ut discimus ex Herodoto, lib. 1. c. 68. p. 27. quem locum Portus hic recte observaverat. Vide etiam Helych. v. Ἄγαθοεργοί. Cæterum apud Suidam pro, ἐν τῷ Ἐφόρων, rectius legas ἐν τῷ Ἰππίων, quoniam, ut diximus, Agathoergi ex Equitibus eligebantur: vel, si pro ἐν legas ἰσορῆ, sensus esse poterit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse.

4 Ἄγαθοῦ Δαίμων. De poculis apud Veteres Boni Dei & Jovis Servatoris vocatis, vide Schol. Aristoph. ad Equit. p. 293. ad

ἐπὶ ταύταις πράξεις. Τὰ δὲ ἐπιτός, τό, τε σπερ-
δαῖον ἔχειν ταλίδρα, καὶ σπερδαῖον φίλον, καὶ τὴν τῶ-
των εὐδαιμονίαν. Τὰ δὲ ἔτε ἐπιτός, ἔτε αὖτις ψυ-
χικῶς, τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ εἶναι σπερδαῖον καὶ εὐδαιμόνα.
Ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ τὰ δὲ, ποιη-
τικὰ τὰ δὲ, τελικὰ καὶ ποιητικὰ. Τὸν μὲν οὖν φί-
λον, καὶ τοὺς ὑπὸ αὐτοῖς προσηγοριῶν ἀφελείας, ποιη-
τικὰ εἶναι ἀγαθὰ. Θάρσος δὲ, καὶ φρόνημα, καὶ ἐ-
λευθερίαν, καὶ τέρψιν, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀλυπτίαν, καὶ
πᾶσαν τιμὴν κατ' ἀρετῶν ἀρετῶν, τελικὰ. Ποικίλα
δὲ, καὶ τελικὰ, καὶ μὲν πᾶσι τιμὴν εὐδαιμονίαν,
ποιητικὰ ὅτιν ἀγαθὰ κατὰ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὰ,
ὥστε μέρη αὐτῶν γενέσθαι, τελικὰ οἷον φίλος, καὶ
ἐλευθερία, καὶ τέρψις. Ἐπὶ τῶν αὖτις ψυχικῶν ἀγα-
θῶν, τὰ μὲν εἶναι ἔξεις τὰ δὲ, ἀφελείας τὰ
δὲ, οὔτε ἔξεις, οὔτε ἀφελείας. Διαθέσεις μὲν, αἰ-
σθητικὰ ἔξεις δὲ, τὰ ἐπιτιθεύματα οὔτε δὲ ἔξεις,
οὔτε ἀφελείας, αἰσθητικὰ. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγα-
θῶν μικρὰ μὲν ὅτιν, εὐτεχνία, καὶ εὐνομία. ἀπλῶν
δὲ ὅτιν ἀγαθόν, ὑπὸ τῆς. Καὶ αἰεὶ μὲν παρόντα,
αἰσθητικὰ. Οὐκ αἰεὶ δὲ, οἷον χαρὰ, ἀπειπάτησις.
Πᾶν δὲ ἀγαθόν, λυσιτελές εἶναι, καὶ συμφέρον, καὶ
δέον, καὶ χρησίμων, καὶ εὐχρηστον, καὶ κελεύον, καὶ
ὠφέλιμον, καὶ δίκαιον, καὶ αἰσθητόν. Ἄγαθόν δὲ
ἔστι, τὸ πᾶσι εὐφροσύνην. Καὶ ἐπὶ ἀγαθόν ὅτιν, εἰς ὃ
πάντα ἀνήρτηται αὐτὸ δὲ εἰς μηδέν.

¹ Ἄγαθόν. ὁμοῦ μὲν ὅτι Φωνή. Κατηγοριῶν δὲ
τὰ δέκα γένη τῶν ἀγαθῶν, τετάρτη αἰεὶ ἡ κατηγο-
ρίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποῖον, ἐπεὶ ὅτι λινὰ ἀγαθὰ ὡς
ποιητικὰ. λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθὸν ποιητικόν, ἀγαθόν.
οἷον τὸ ὑγιείας ποιητικόν, ἢ ἡδονῆς καὶ ὅλων ἀφελίμων.
τὸ γὰρ ἐν τῷ ἐδέσσει ἀγαθόν, ὡς ποιητικόν ἀγαθόν,
ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποῖον ὑπὸ τῆς Ποιοῦ κατηγορίαι.
Ποτὲ δὲ τὸ Ποῖον, ἐπὶ ψυχῆς. Ὅταν γὰρ κατηγορη-
σωμεν τὸ ἀγαθόν πρὸς ψυχῆς, λέγεται αὐτῷ ἀγα-
θικῶς, τὸ πᾶσι αὐτῷ εἶναι σημαίνον μὲν οἷον σώφρονα
ἢ ἀνδρείον, ἢ δίκαιον. ποιητικῶς δὲ παρθεσία τὰ
ποιή. Ὅμοιως καὶ ἀνθρώπων. Ὅταν γὰρ τὸ ἀγα-
θόν κατηγορησωμεν αὐτοῦ, τὸ ποῖον αὐτῶν εἶναι ση-
μαίνον μὲν οἷον σώφρονα, ἀνδρείον, δίκαιον, φρόνημον.
Ἐπίστε δὲ τὸ ἀγαθόν τὸ Ποτὲ σημαίνε. Τὸ γὰρ ἐν
τῷ ἀφελίμων κατὰ τὸν νόμον, ἀγαθόν λέγεται.
Σημαίνει δὲ ἀγαθόν, καὶ τὸ Ποσόν. Τὸ γὰρ μέτριον
καὶ μὴ ὑπερβάλλον, μήτε ἐνδεόν, εἴη ἀνὴρ πᾶσι, κατὰ
ὅσον τὸ σὺν τῷ. λέγεται καὶ ὡς οὐδέ τι ἀγαθόν
ὡς δεός, νόος. λέγεται δὲ καὶ ὡς πρὸς π. Τὸ γὰρ

actiones. Externa, ut, præclaram habere pa-
triam, amicum probum, & comitem horum
felicitem. Nec externa vero, nec animi,
ut, si quis in sese sit vir bonus & felix Por-
ro, bonorum alia ad finem pertinent, alia
sunt efficientia, alia utrumque simul. Ac
amicus quidem, & quæ ex eo capiuntur u-
tilitates, sunt bona efficientia. Fiducia ve-
ro, elatio animi, libertas, oblectatio, lætitia,
vita doloris expers, & omnis actio secundum
virtutem, sunt bona ad finem pertinentia.
Efficientia vero & ad finem pertinentia si-
mul, quatenus felicitem efficiunt, efficien-
tia bona sunt; quatenus vero eandem com-
plent, tanquam partes ejus, ad finem perti-
nent: veluti, amicus, libertas, & oblectatio.
Præterea bonorum animi alia sunt habitus,
alia affectiones, alia vero, neque habitus,
neque affectiones. Affectiones, sunt ipsæ vir-
tutes. Habitus vero, studia. Neque habi-
tus, neque affectiones, sunt actiones. Com-
muniter autem, bonorum quædam sunt mi-
sta, ut liberorum copia, & placida senectus.
Simplex vero bonum est scientia. Ad hæc,
bonorum alia nobis semper adsunt, ut vir-
tutes; alia non semper, ut gaudium & de-
ambulatio. Omne porro bonum expedit,
conducit, convenit, est utile, commodum,
honestum, emolumentum afferens, justum,
& expetendum. Bonum est, quod ab om-
nibus expetitur. Item, bonum est, ex quo
omnia pendent; ipsum vero, ex nullo alio.

² Ἄγαθόν. Bonum. Est vox homonyma. Nam
decem genera, hoc est, decem Categoria, de
Bono dicuntur. Nam. I. *Facere*, de Bono di-
citur, quia quædam bona sunt Efficientia.
Dicitur enim bonum id, quod est efficiens
boni, ut, sanitatis, aut voluptatis, aut deni-
que, quod est utile. Quod enim in edulio
bonum est, id dicitur bonum, ut boni effi-
ciens. II. *Quale* vero, sub Qualitatis Cate-
goria continetur. Interdum vero *Quale* de animo
dicitur. Quum enim bonum de animo præ-
dicamus, vocantes ipsum bonum, *Qualem*
ipsum esse significamus, ut, temperantem,
aut fortem, aut justum. *Qualia* enim sunt
ea, quibus inest Qualitas. Similiter etiam
in homine se res habet. Quum enim bonum
de ipso dicimus, *Qualem* ipsum esse significa-
mus, ut, temperantem, fortem, justum, pru-
dentem. III. Interdum vero Bonum *Quan-*
do significat. Quod enim opportuno, suoque
tempore fit, Bonum dicitur. IV. Bonum et-
iam significat *Quantum*, & ad *Quantitatem* re-
fertur. Quod enim est mediocre, & neque re-
dundat, neque deficit, illud est *Quantum*, qua-
tenus est aliquid tantum. V. Dicitur etiam a-

¹ Μικρὰ μὲν εἶναι] Sic legitur in omnibus editionibus. Sed cor-
rigendum est ex Laertio μικτὰ, i. e. mixta. Sensus enim est, qua-
dam bona non esse simpliciter talia, sed aliquid mali interdum ad-
mixtum habere: quæ proinde recte mixta vocantur, & aliis bonis
ἐκμίστοις, sive sinceris, opponuntur.

² Ἄγαθόν δὲ ἐπὶ, τὸ πᾶσι εὐφροσύνην] Aristoteles *Ethicor. Nicomach.*
cap. 1. Διὸ καλῶς ἀπεφάνηκε τὸ ἀγαθόν, ὅτι πᾶσι εὐφροσύνην. i. e. *Quare*
recte bonum id dixerunt, quod omnia appetunt.

³ Ἄγαθόν ἐπιτιθεύματα] Hic locus procul dubio ex aliquo in-
terpretum Aristotelis descriptus est, ut inulta alia, quæ suo loco in-

dicabimus. Docet enim diversis in locis Philosophus ille, bonorum
tot esse genera, quod sunt categoriæ, sive, bonum in omnibus cate-
goriis reperiri: ut *Magnor. Moral.* lib. 1. c. 1. ubi inquit: *Ταγαθὸν*
ἐν πάσι τοῖς κατηγορίαις ἐστὶ καὶ γὰρ ἐν τῷ Τῷ, καὶ ἐν τῷ Ποῖον, καὶ ἐν
τῷ Ποσόν, καὶ Πόσι, καὶ πρὸς π, καὶ ἀπλῶς ἐν πάσι. i. e. *Bonum est in om-*
nibus categoriis. Nam & in Substantia, & in Qualitate, & in Quan-
titate, & in Quando, & in Relativis, & simpliciter in omnibus reperitur.
Vide eundem *Ethic. Nicomach.* lib. 1. cap. 1. & *Eth. Eulem.* lib. 1.
c. 8. Ex aliquo ergo interpretum ad hæc, vel similia loca Aristote-
lis Suidam articulum istum descripsisse non dubito.

σύμμετρον, οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάροισι.
ὡς, τὸ διεραπύεσθαι, καὶ διδάσκεισθαι. Ἐστὶ δὲ ἀ-
γαθόν, καὶ ἐν τῷ Π8· οἷον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι τὸ
ἐν ὑμεινῶσι χρεῖοις εἶναι τὸ ἐν ἰσυχίαι ἔχουσιν ἢ
εἰρηνίαι. Εἴη δ' ἀν καὶ ἐν τῷ Κεῖσσι. ὅταν ᾧ
μὲν λυσιπλόον τὸ κενεζέσθαι, κενεζήσεται ᾧ δὲ
τὸ ἀνακείσθαι, ἀνάκεισται. 1 τῷ πρὸς τὸν Πέρι εἰ-
πεῖν.

Ἀγαθός. ὁ Φρόνιμος. Ὅτε ἐπίσης δὲ ὁ Φρόνιμος
καὶ ὁ ἀγαθός. Ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. Ἀγαθός
γὰρ, ὁ σάφραν, ὁ ἀνδρείος, 2 καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ
λέγονται καὶ οἱ ἐπισημίους. Τὸς δὲ 3 Δάκεις ἀ-
γαθός μὲν ἀκονίτας, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιή-
σαισθαι μάχην.

Ἀγάθυρα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

4 Ἀγάθυροι. ἐθνὸς εἰδοτέρω τοῦ Αἴμου. ἢ ἄπὸ
Ἀγαθύρου τοῦ Ἡρακλέους. ἢ, ὡς Πείσανδρος, ἄπὸ
τῷ θύρῳ τοῦ Διούσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἀγαθὸς ἐνδοξός. καὶ Ἀγακλειτή.

5 Ἀγάλακτες. ὁμογενεῖς. ὄμμασι. ἀδελφοί. Ἀλ-
λοι δὲ, τοὺς 6 ἱερεῖαν κωνωνέας, καὶ συγγενεῖς. Οἱ δὲ,
συμβόρους.

7 Ἀγαλέον. ὄνομα ὄρους.

Ἀγάλλει. ποιῶ. σιδεράζει. κοσμεῖ.

8 Ἀγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδω-
σιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπιπύσῃ τὸ ἀγαλμα ἀκρας τέχ-
νης, ὡς οὖτοι τὸ μέγεθος, καὶ ὡς οὖτοι τῆς λίθου
τιμῆς φύσιν.

Ἀγαλμα Ἀθηνῶν. ἐστὶν 9 ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἐστὶν
ἀγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐργασίας ἐν Ἀντιοχείᾳ.
Καὶ ἀγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. καὶ
ἀγαλμα Διούσου, ἐν τῷ Αὐξένι.

Ἀγάλαμα. τὰ τῷ θεῶν μνημόματα, καὶ πάντα
τὰ κόσμησιν ἐπιτελεῖται. 10 Ὅμηρος. Βασιλῆϊ δὲ
κεῖται ἀγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἀγαλμα
καλεῖ. 11 Πίνδαρος δὲ τιμῆ ἐπὶ τὰς στήλαις ἔπω
καλεῖ. Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ'
ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἶδωλον, βρέτας, χάσμα,
καλλοῖ, κόσμος, καύχημα, θαλλοί, ἀνδριάντες, ἐπι-

1 τῷ πρὸς τὸν Πέρι εἰπεῖν] Loco huic aliqua defunt, & ultimis
verbis istis nullus omnino sensus inest; quæ ratio est, quare ea in
versione prætermiserim.

2 Καὶ οἱ λοιποὶ] Locum hunc prava interpunctio obscurum red-
dit. Clara autem erunt omnia, si cum sic legeris & distinxeris, καὶ
οἱ λοιποὶ. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπισημίους, quem sensum in versione
secutus sum.

3 Δάκεις] Imo Δάκεις potius. Portus hanc vocem pro nomine
appellativo accepit (vertit enim bellicosos) cum sit ὄνομα κύριον, sig-
nificans Dacos, gentem notissimam, quam auctor anonymus, un-
de Suidas ista descripsit, tam cominus quam eminus pugnandi pe-
ritam vocat. De hoc errore Porti (quem etiam ante eum er-
raverat Wolfius) eruditus monuit Lucas Holstenius ad Stephanum
de Urbibus, v. Δάκεις, quem confule.

4 Ἀγάθυροι] Ex Stephano de Urbibus.

5 Ἀγάλακτες] Apud Pollucem hi vocantur ὁμογάλακτες. Vi-

liquid Bonum, ut, Essentia; ut, Deus, Mens.
VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid Re-
latum. Quod enim decentem ad aliquid pro-
portionem habet, eatenus bonum est. VII.
In ipso etiam Pati Bonum versatur, ut, cura-
ri, doceri. VIII. Est etiam aliquod bonum in
Categoria Ubi: Ut, in Græcia esse, vel, in locis
salubribus, pacatisque & tranquillis versari.
IX. Est etiam in Situ; veluti, cum is sederit,
cui id expedit; & cubuerit, cui cubare
expedit.

Ἀγαθός. Prudens. Non tamen idem omni-
no est ἀγαθός καὶ Φρόνιμος, i. e. bonus & pru-
dens. Boni enim vocabulum latius patet.
Nam bonus dicitur temperans, fortis, & re-
liqui virtute aliqua præditi. Ἀγαθοὶ etiam
vocantur, qui rei alicujus periti sunt. Dacos
vero tam bonos esse jaculatores, quam pugne
cominus committendæ peritos.

Ἀγάθυρα. Agathyrá, urbs Sicilia, auctore
Polybio.

Ἀγάθυροι. Agathyrí. Gens interiora He-
mi incolens, vel ab Agathyrío, Herculis filio,
vel (ut tradit Pisander) a Bacchi thyrifis sic
appellata.

Ἀγακλειτός. Valde clarus. Et fœmininum,
ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. Cognati. Confanguinei. Fra-
tres. Alii vero, victimarum participes, & co-
gnatos. Alii vero, simul educatos.

Ἀγαλέον. Agaleum. Nomen montis.

Ἀγάλλει. Facit. Parat. Ornat.

Ἀγαλμα. Omnis res pretiosa & pulchra,
qua quis se jactat, vel oblectatur. Et dat
ipsi argentum, ut elaboret statuam artificiosis-
simam, indicata magnitudine, & lapidis na-
tura declarata.

Ἀγαλμα Ἀθηνῶν. Simulacrum Minervæ: de
quo vide in v. Ἀθηνῶν. Et de simulacro,
quod dicitur abominatio vastationis, lege in
v. Ἀντιοχείᾳ. De simulachro Apollinis, vide v.
Ἀπόλλωνος: & de simulachro Bacchi, v. Αὐξέν-
ι.

Ἀγάλαμα. Deorum imagines. Item omnia
ornamenta. Homerus: Regi vero, tanquam res
pretiosa, id repositum est. Hesiodus monile
ἀγαλμα vocat. Pindarus, cippum; & Euripi-
des, ornatum mortuorum sic appellat. Item,
omne id, quo quis se jactat. Et, effigies;
simulacrum; gaudium; decus; ornamentum;
quo quis gloriatur; rami virentes; statua,
& inscriptiones sic appellantur. Ἀγάλαμα
de eum lib. 111. cap. 2. p. 133.

6 Τὸς ἱερεῖαν κωνωνέας] Intelligit sacra gentilitia, quibus tantum
πῆς συγγενέας, five, genere junctis, interesse licebat.

7 Ἀγαλέον] In MSS. Ἀγαλεόν.

8 Ἀγαλμα. πᾶν] Schol. Homer. ad Il. Δ. v. 144. Ἐστὶ δὲ ἀγαλ-
μα καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Οἱ δὲ μὲν Ὅ-
μηρον ποιητὴν ἀγαλμα εἶπεν τὸ ζῶον. Quæ verba Etymologus αὐ-
τολεξεί descripsit.

9 Ἐν Ἀθήναις] Lege, ἐν τῷ Ἀθηνῶν, id est, in voce Ἀθηνῶν, ubi
de simulacro Minervæ agitur. Et sic paulo post, pro ἐν Ἀντιοχείᾳ,
legendum ἐν τῷ Ἀντιοχείᾳ. Eo enim Suidas lectorem remittit;
quod Porto non suboluerat.

10 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 144. P.

11 Πίνδαρος] Nem. Od. 10. 125. Idem Pindarus aliis in locis
τὸ ἀγαλμα pro quovis ornamento accipit

γραφί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τὰς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλματίων δὲ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοί (τυτέτι, χειρουργί) ἔτσι ἀκριβεῖς, Ἀλύπτω, Πολύκλει, Φειδίας.

Ἀγαλματοφορέμν. ἀγάλματα, ἦτοι τύπος τῶν νοηθέντων φέρον ἐν ἑαυτῷ. ἔτσι Φίλων.

Ἀγάλλον. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἀγαμυ καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω.

Ἀγαμυ χεῖρ. ἀξιολογῶν, γενικῆ. Τὸν φίλον ἀγαμυ τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρησθῆ ἤθεος ἔχει. Λίπαλικῆ δὲ. Οἶμα δὲ τὸν πόλεμον θεῶν ἰνὰ ἀγαοῖνα. Ὅταν ἔχη τι σὲ αἰπαλικῆν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ νεκα, γενικῆ συντάσσεται. Λίλιανος. Ἐπεὶ καὶ τὸ τοῦ Μενέλω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριον ἔπε ἐπιμῶ, ἔτσι ἀγαμυ. Ἐγὼ δὲ ἀγαμυ καὶ τοῦσδε τοὺς ἀνδρας τὸν δὲ Ἀκαρνανά μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. ἀ γὰρ πεισομύνης ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωῖσθαι.

Ἀγαμέμων, Ἀγαμέμων, ὡς Ἀγάμεμων. καὶ Ἀγαμεμόναι οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνεῖα ναῦς.

Ἀγάμν. θαυμάζων. Ἀγάμνοι τοῦτον τῆς εὐφυχίας ἐποχρῶσι τῷ ἴππῳ.

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκόν, Ἀγαμήδη.

Ἀγαν ἐγκείσθαι τῷδε. οἶον, αἰτιάσθαι καὶ σπτείνεσθαι.

Ἀγάνηφον. Ὅμηρος, τὸ ὄρε τὸ λίαν χροιστόμυρον.

Ἀγανον. ἀσπαροξυτόνας, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ Φρυγανῶδες, καὶ ἔτοιμον πρὸς τὸ καλεαγῆναι. Οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκηλον. Ἀγανὸν δὲ ὄξυτόνας, καλόν, ἢ ἀγαθόν, ἢ ἰλαρόν. οἱ δὲ, ἀθάνατον. Ἐνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. καὶ Ἀγανούμν, ἀντὶ τοῦ κοσμήσομν. καὶ αὐτῆς.

Ὡς ἂν τοι ρεῖν μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι δέλτω

Κηρὸς, ὑπὸ φεράνοισ δ' αἰὲν ἔχρισ πλοκάμεις.

Ἀγανόφρον. Τότε ἢ ἀγανόφρον ἡσυχίας εὐήμερον πρὸς τῶν. τῆς φράξ, καὶ φροσινῆς.

Ἀγανοφροσύνη. φροσινῆς, φραότης.

Ἀγανώπιδ. φραέα βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον. φραότερον.

1 Ἀλύπτος] In vulgatis Edit. Lyfippum sequitur *Apelles*; sed quem merito ex loco isto, quem precario haecenus obtinuerat, migrare iussit, tum, quia is pictor fuit, non statuarius; tum etiam, quia in duobus MSS. Paris. vox ista non legitur.

2 Ὅταν ἔχη τι σὲ αἰτ.] Verba ista, & quae sequuntur, usque ad συντάσσεται, connexionem loci hujus dirimunt, & proinde existimo, ea ex margine in textum irrepsisse, quod sexcentis in locis apud Suidam contigit. Iis ergo inductis, optime omnia sese habebunt, & ῥῆσις Aeliani, in qua τὸ ἀγαμυ, cum accusativo constructum legitur, recte cohaerebit cum superioribus, ubi Suidas dixerat, verbum istud aliquando accusativum adfiscere.

3 Ἀκαρνανά] Haec repetuntur infra v. Ἀκαρνανά.

4 Ὅμηρος] Il. A. 420. & alibi.

5 Ὡς ἂν τοι ρεῖν] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Sophoclem, quod existat Antholog. lib. 111. cap. 25. p. 396. Ibi au-

etiam picturas & statuas vocant. Ἀγαλματίων vero diminutive, parva statua vocatur.

Ἀγαλματοποιοί. Statuarii insignes & accurati fuerunt, Lyfippus, Polycletus, Phidias.

Ἀγαλματοφορέμν. Imagines, sive formas rerum, animo perceptarum, in se ferens. Ita Philo.

Ἀγάλλον. Se ipsum magnifice jactans, vel ad gravitatem componens.

Ἀγαμυ καρδίας. Attice dicitur pro θαυμάζω, admiror. Ἀγαμυ, secundum acquisitionem, genitivo gaudet. *Amicum admiror ob mores probos.* Accusativo etiam, ut in hoc: *Existimo Deorum aliquem hoc bellum mirari.* Cum accusativum σέ, te, adjunctum habet, & subauditur τὸ ἕνεκα, cum genitivo constructur. Aelianus: *Quoniam [pugnam] Menelai cum Paride, Priami filio, neque laudo, neque admiror.* Item: *Ego vero admiror & hosce viros: Acarnanem vero maxime. Malorum enim, quae ipsos passuros esse noverat, particeps cum illis esse cupiebat.*

Ἀγαμέμων. In genitivo, Ἀγαμέμων, & in vocativo, ὦ Ἀγαμεμων. Hinc dicitur Agamemnonia domus, & Agamemnonia navis.

Ἀγάμν. Admirans. *Admirantes illum ob animi fortitudinem, equo imponunt.*

Ἀγαμήδης. Agamedes. Nomen proprium. Et foemineum, Agamede.

Ἀγαν ἐγκείσθαι τῷδε. Alicui vehementer instare: vel, accusare, & in aliquem invehere.

Ἀγάνηφον. Homerus montem nivofum sic appellat.

Ἀγανον, Cum accentu in antepenultima, significat lignum fractum, aut aridum, vel fragile. Alii vero, indolatum. Ἀγανὸν vero, cum acuto, pulchrum, bonum, aut latum. Alii vero, immortale. Hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, laetitia. Et ἀγανῶμεν, ornabimus. In Epigrammate:

*Ut tibi fluat perennis in Attica tabella
Cera; coronis vero semper comas redimitas
habeas.*

Ἀγανόφρον. Placidi. Blandi. Ut, *Placida tranquillitatis jucunda facies.*

Ἀγανοφροσύνη. Jucunditas, lenitas.

Ἀγανώπιδ. Placidum aspectum habentis.

Ἀγανώτερον. Desiderabilius. Mitius.

tem pro ἀγανὸς, legitur ἀέννα, i. e. perpetuo manans; quae lectio praeferenda videtur, non solum propter metrum versus, sed etiam quia praecedenti verbo ρεῖν, i. e. fluat, apte convenit. Porro, quamvis nesciret unde distichum istud depromptum esset, bene tamen conjecerat, pro ἀγανὸς, legendum esse ἀέννα: qua in re tamen praesentem habuit Wolfium, qui locum hunc sic Latine interpretatus est: *Attidae scriptura tibi manet cera perennis.* Ceterum, sensum distichi hujus pete ex ipsa Anthologia, & Commentatoribus ad eum locum.

6 Δέλτω] In prioribus editionibus, repugnante profus versus modulo, legitur ἀαλέτω; glossemate nimirum, loco genuinae vocis, in textum recepto: qua ratione sexcentis veterum auctorum loca corrupta esse constat. Quare, cum non solum in Anthologia, sed etiam in duobus MSS. Paris. legitur δέλτω, non dubitavi vocem istam huic loco restituere.

Ἀγαπᾶν. Σπιδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν. ἀρεκείσθαι πνί, καὶ μηδὲν πλέον ὀπι-
ζητεῖν.

ἈγαπήνορⓄ. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπᾶντⓄ.

Ἀγαπησιμός. ἀγαπησιμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπι-
σιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναειπάσασαι Μέναν-
δρⓄ.

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ

Γνώμην ἀλλήλων ἀγαπησιμὸν οἰⓄ ἴδ.

Ἀγαπητὰ ἔθνη. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.

Ἀγαπητόν. τὸ ἠγαπημένον, ἢ τὸ μονογενές. καὶ
Ἀγαπήσιός. Οὕτω δὲ ἄρα πάλυ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς
ἠγαμίσιν αὐτῶν ἴδ, ὥστε ἀγαπησιός εἶδον, εἰ μὴ μὲν
πάντων ἀγωνιῶνται τῶν σιναραμύων τῆς φραλίαις.

Ἀγάπι εἰ περιπερεύεται, ὁ ἈπόστολⓄ ΠαῦλⓄ Φη-
σί. τετέστιν, εἰ περιπέρεύεται.

Ἀγαπητός. ἘπίσκοπⓄ Σιβάδων, ὃν ἐν ἐπαί-
νῳ πολλὰ πῆθεται ἘυσέβιⓄ ὁ Παμφίλις, καὶ Δω-
μάτων αὐτοῦ ἐξουσιῶν μνήμην ποιεῖται, ὅσων μετα-
στάσις καὶ ποταμῶν, καὶ νεκρῶν ἐγέρσις. καὶ ὅτι φρα-
λιώτην ὄντα ἠβελήθη ΜαξιμῶνⓄ ἄς Χριστιανὸν ὀπι-
κτεῖται, ἀφ' ὃ τὸ πτωθάνεσθαι πολλὰς τὰ παρ' αὐτοῦ
τελέμνητα ὕδαραμύους.

ἈγάπιⓄ. ἈθηνᾶⓄ ΦιλόσοφⓄ, μὲν Πρόκλον
ὀπιχόμενον, ὑπὸ Μαρίνῳ. ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ Φι-
λομαθία, καὶ ὀπιειᾶν ὀπιβολῆ ἠ δισεπιβόλων.

ἈγάπιⓄ. οὗτⓄ ἴδ Ἀλεξανδρεὺς μὲν τὸ γένⓄ·
ἐκ παίδων δὲ λόγους οἰσραφίαις ἐλθουσίαις, καὶ ἰα-
τρικῶν μαθημάτων ἐξηγητῆς γεννῶς, ἀνελθὼν εἰς τὸ
Βυζάντιον ἀφ' Ἰταλίας τε σιναεπιξάτο μάλα ἀφ-
ὀπιπῆ, φύσιός τε μεγάλῃ καὶ δεξιότητι τέχνης ἡση-
σάμενⓄ, ἐνδοξὸς τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέρονε, καὶ ἡση-
ματα μεγάλα σιναίλοχεν.

Ἀγαπήλι. εὐκλικῶς.

Ἀγαρεία. καὶ ἈγαρⓄ. ἐργάτης. ὕπιγρέτης. ἠ ἀχ-
θορόςⓄ. Ὅθεν ἀγαρείαν, ἀνάγκην ἀκούσιον λέγου-
μεν, καὶ ἐκ βίας γινομένην ὕπιγρεσίαν.

ἈγαρⓄ. καὶ Ἀγαρεία, ἠ δημοσία, καὶ ἀναγκαία δε-
λίαι. ἠ Ὅσπερ γὰρ π αὐτῶν πάρεργον τὸ ἐοδῆεν τ' Φύ-

Ἀγαπᾶν. Probare.

Ἀγαπᾶν. Re aliqua contentum esse, & ni-
hil praterca quarere.

ἈγαπήνορⓄ. Fortitudinem amantis.

Ἀγαπησιμός. Græci ἀγαπισμὸν & ἀγάπισιν vo-
cant benevolentiam & comitatem erga ami-
cos. Menander *Synaristosis* :

Et dolosum illum

Mutuum amplexum, qualis esset.

Ἀγαπητὰ ἔθνη. Mores amabiles & boni.

Ἀγαπητόν. Amatam, aut Unigenitum. Et
ἀγαπησιός, libenter. *Tanta erat in Ducibus il-
lorum vecordia, ut gratum sibi fore ostenderent,
si non cum omnibus expeditionis sociis dimica-
turi essent.* Apostolus Paulus inquit, *Charitas non agit perperam.* i. e. non peccat incon-
sulta temeritate.

Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Episcopus,
quem valde laudat Eusebius Pamphili,
& insignium miraculorum ipsius mentionem
facit; montium videlicet & fluviorum trans-
lationes, & mortuorum resuscitationes com-
memorans. Idem etiam narrat, Maximinum
interficere cum voluisset, ut Christianum, cum
miles esset, ideo quod audivisset, multos fa-
cta ejus supra modum mirari.

ἈγάπιⓄ. Agapius. Atheniensis Philoso-
phus, post obitum Procli, sub Marino. Hic
propter cupiditatem discendi, & propositio-
nem quaestionum difficilium, in admiratione
fuit.

ἈγάπιⓄ. Agapius. Hic erat Alexandrinus
genere, & a puero in artibus liberalibus edu-
catus, medicæque disciplinæ enarrator. By-
zantium profectus, ludum literarium valde
insignem aperuit, & ingenii magnitudine &
fortunæ favore usus, clarusque arte sua, ma-
gnam pecuniæ vim collegit.

Ἀγαπήνη. Optative. Amem.

Ἀγαρεία. Angaria. Et ἀγαρⓄ, operarius,
minister, bajulus. Unde ἀγαρείαν vocamus,
necessitatem invitis impostam, & ministere-
rium vi extortum.

ἈγαρⓄ. Angarus. Et Ἀγαρεία, publica & cō-
coacta servitus. *Nam edere quasi quoddam ac-*

1 Ἀγαπησιμός] Apud Hesychium per i scribitur, ἀγαπισμός.
2 ἠ τὸ μονογενές] Pollux lib. 111. cap. 2. p. 132. Καλοῦτο εἰ-
δὲν υἱὸς ἀγαπητός, ὁ μόνος ἠν πατρὶ, ἠ μητρὶ. ἠσπερ καὶ ἀγαπητὴ
θυγάτηρ καὶ μονογενής, καθ' ἠσόδον. Scholiastes quoque Homeri ad
Il. 2. v. 401. Τὸν ἠκθελίδην ἀγαπητόν, exponit μονογενῆ. Huc
speccat, quod LXX Interpretes vocem Hebraicam ἠῆῆ, quæ
iudæus significat, hæc ἀγαπητός interpretentur, ut Genes. XXII. 2.
Jerem. VI. 26. & alibi.
3 ἠσέβιⓄ ὁ Παμφίλις] Nihil tale apud Eusebium reperio. A-
pud Philostorgium autem lib. 11. c. 8. similia his de Agapeto le-
gantur, quem adi. Pearf.
4 Δισεπιβόλων] In MSS. Paris. legitur δισεπιβόλων, per i.
5 ἈγάπιⓄ] Hujus Agapii cum laude meminit Photius ex Da-
maschio, Cod. CCXLII. p. 1073. his verbis: Σεμνὸς ἠν ἠμα καὶ
εὐκλικῶς ὁ ἈγάπιⓄ, πνί τε ἀρεκίαν ἠλατῆζεν ὑπὲρ τὸν ἠδιότυμ. μελε-
τήσας, ἐπίσχευεν εἰς ἠαυτὸν τὰς ἐν Βυζαντίῳ ἀνθρώπους. Θαύμα εἰ-
εἰδῆσθαι πικρῶς εἰ ἐν Ἀλεξανδρείῃ τοῖς λογιμαῖς ἠραῖς, ἀεμῆς ἠ δὲ
πάσης τῆς παιδείας ζητησιός πικρῶς ἠβελῆς εἰναί γεαυμῆσιμῶν
τ' καὶ βελῆσιμῶν. Καὶ σιναεπιβόλων εἰπῆν, εἰδὲν πικρῶν εἰναί, εἰ ἠν,

τὴν σφίαν.
6 Ἀγαπήνη. εὐκλικῶς.] Quæ sequuntur in vulgatis editionibus,
usque ad v. Ἀγαρεία, expungenda censui, quia in vetustissimo MS.
Paris. desunt, in altero vero margini adscripta leguntur; certissimi-
mo indicio, ea a recentioribus libro huic adluta fuisse.
7 Ἀχθορός] In præcedentibus Edit. post ἀχθορόςⓄ hæc legun-
tur, λέειαν ἀγάρεον ἠμῶν: quibus in hac Editione locum dare nolui,
cum & feriem orationis interrumpant, & in 2 MSS. Paris. desint.
8 Ὅσπερ γὰρ π αὐτῶν] Ex Procop. Hist. Arcan. cap. 13. ubi lo-
cus integer sic legitur: ἠν π αὐτῶν, εἰ εἰσπῶδῆσιν εἰπῆν, σπῆσι
μὲν ἠ ποτῶν κῆλεσθῆσιν ἠδαμῆ γέρονε ἀπὸ ἠδὲν τῶν κῆσιν δακτύλῳ ἠσπ-
ἠδὲσῆσιν ἀπῆλασῆσιν. Ὅσπερ γὰρ ἠ αὐτῶν πάρεργον τ' φύσιος ἠγα-
ρεσίμῆσιν τὰ πικρῶτα εἰφαινῆσιν εἰναί. i. c. interprete Nic. Alemanno:
Nunquam amavit otiosum negotium (sc. Justinianus), *cibus potus-
que illi nunquam ad satietatem, sed pene extremis digitis delibatis
ferulis, mensam tolli jussit; præter operam id esse ratus, quod ex vio-
lento natura quoddam imperio.* Apparet autem, voces nonnullas a
Suida ad explendam sententiam loco huic additas esse, quæ apud
Procopium tubintelliguntur.

σεως αὐτὸν ἀγγαρθούσις αὐτὸν τὰ βεβήματα ἐφάνετο εἶναι.

¹ Ἀγγαροί. οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέων ἐγγέλους. Πέμπει τῆς πιστοτάτου ἀγγαρον ὡς εἶπεν ἡ Βαβυλωνίον, ἀπὸ Περσάνδρου τὸν ἀείπειν.

² Ἀγγαροί. οἱ ἐκ ἀποδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἀγγαροί. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Λιγυλὸς ³ Ἀγαμέμνονι.

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγαρον πυρὸς ἔπεμπε.

⁴ Τίθειται τὸ ὄνομα, καὶ ἐπὶ τῆς φορητῶν, καὶ ὅλως ἀνασθέντων, καὶ ἀνδραποδαδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν, ἐπὶ τοῦ τὰ φορητὰ φέρειν. καὶ Ἀγγαροφύλαξ, καὶ Ἀγγαροφύλαξ καλεῖται ἄσπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορητῶν καὶ τοιαύτω ἕνεκα ὑπερῆσαν ἀγεῖται. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησι.

⁵ Ὁ πλέον ⁶ κατήχη. κείνῃ οὗτος πολέμῳ.

⁷ Ἐὰν ἔχη πὶ μαλακόν, ἀγγαροφύλαξ.

⁸ Ἀγγαροφύλαξ. ῥίζα ἐστίν, ἐπίφουσι ἀρέμνη, χαλκῆ τῶν σύρασι. οὐδέτερος ἐξ ἀεράδης καὶ γαδάδης οὐσίας, ἀποφορητικῆ τε τῶν δυνάμει, καὶ πάχους τμηλικῆ, καὶ καθαρκτικῆ μάστιγα τῆς ἐν τοῖς σπλάγχχνῳ ἐμφερέσει.

⁹ Ἀγγαροφύλαξ. Ἰαμαρτία. καὶ Ἀγγαροφύλαξ παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῶν Ἰαμαρτίων, καὶ Φθορεῖν.

¹⁰ Ἀγγαροφύλαξ. ἐκ πλάγῃ. Ἰαμαρτία. Τοῦ δὲ ἀγγαροφύλαξ ἐπὶ τῆς ἀποφύλαξ. Καὶ ἀγγαροφύλαξ. Ὁ δὲ ἀγγαροφύλαξ ἐπὶ τε τῆς πόλεως, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμπε τρεῖς ἡμέρας.

¹¹ Ἀγγαροφύλαξ. ἀπὸ τοῦ Ἰαμαρτίου πινά. Ξενοφῶν. Ὅταν πινὴ ἀγγαροφύλαξ τῆς στρατιωτῶν.

¹² Ἀγγαροφύλαξ. ὄνομα κείνῳ. ὅς λέγεται ὁ Ἀγγαροφύλαξ σιωνικῶν, καὶ ἀπὸ τοῦτο ξένος ἀν' ἐγγαροφύλαξ τῆς πολιτείας.

¹³ Ἀγγαροφύλαξ. σεβάσματα. ἀ ἀν' ἑστὶ ἀγγαροφύλαξ. Σοφοκλῆς κέλεται.

¹⁴ Ἀγγαροφύλαξ. πολυτένακλι.

¹⁵ Ἀγγαροφύλαξ. ἀδελφοί. ὄμοιοι. ὁ δίδυμοι.

¹⁶ Ἀγγαροφύλαξ. Ἰαμαρτία.

¹⁷ Ἀγγαροφύλαξ. Ἰαμαρτία.

¹⁸ Ἀγγαροφύλαξ. ἔπαρμα.

cessorium opus, & quod ex violento Naturæ imperio fieret, ipsi esse videbatur.

¹⁹ Ἀγγαροί. Angarus. Sic Regum nuntios Persæ vocabant. Mittit Angarum ex fidelissimis ad Babylonium, propter optimum Personam.

²⁰ Ἀγγαροί. Angari, tabellarii, alii aliis succedentes. Idem & Astandæ vocantur. Sunt autem hæc nomina Persica. Æschylus Agamemnone :

Fax vero facem huc a nuntio igne Misit.

Ponitur hæc vox etiam pro bajulis, & in genere, pro stupidis, & fervili ingenio præditis. Et Ἀγγαροφορεῖν, pro onera ferre. Et Ἀγγαροφύλαξ vocat ad onerum gestationem, vel simile ministerium cogi; (qua significatione & nos hac voce utimur). Docet hoc Menander Sicyonio :

Navigans in portum delatus est? illico pro hoste habetur.

Si quis molle quid habeat, bajulare cogitur.

²¹ Ἀγγαροφύλαξ. Agaricum, est radix, trunco adnascens, fungosæ naturæ, composita ex ærea & terrea substantia, discutiendi vim habens, & prædita facultate incidendi crassitiem humorum, & præcipue vim habens purgandi obstructions in visceribus.

²² Ἀγγαροφύλαξ. Miretur. Et ἀγγαροφύλαξ apud Homerum accipitur pro mirari & invidere.

²³ Ἀγγαροφύλαξ. Obstupefacti. Admirati. Cum autem ille propositum ejus admiratus esset. Et ἀγγαροφύλαξ. Ille vero admiratione & urbis & hominum percussus, mansit ibi tres dies.

²⁴ Ἀγγαροφύλαξ. Pro, Miratus fuero aliquem. Xenophon: *Quum aliquem militum admiratus fuero.*

²⁵ Ἀγγαροφύλαξ. Agasicles. Nomen proprium. Qui fertur Halimufinis patrocinator, & propterea, cum esset peregrinus, in illorum civitatem adscriptus esse.

²⁶ Ἀγγαροφύλαξ. Res veneratione dignæ. Res, quas quis admiretur. Hac voce Sophocles usus est.

²⁷ Ἀγγαροφύλαξ. Multum gemens.

²⁸ Ἀγγαροφύλαξ. Fratres. Consanguinei. Gemelli.

²⁹ Ἀγγαροφύλαξ. Admirandus.

³⁰ Ἀγγαροφύλαξ. Admiratione digni.

³¹ Ἀγγαροφύλαξ. Elatio animi.

¹ Ἀγγαροί] De Angaris Persarum vide insignem locum apud Herodotum, lib. v. 111. cap. 98. ubi describitur modus, quo Xerxes cladis suæ nuntios ex Græcia in Persidem miserit. De iisdem facta multa collegit Stanley ad Æschyli Persas, v. 247. quem adi.

² Ἀγγαροφύλαξ] In prioribus Edit. male legitur ἀγγαροφύλαξ, glossématique, ut puto, locum genuinæ vocis occupante. Ἀγγαροφύλαξ enim, præter Suidam hoc loco, agnoscunt etiam Etymologus, v. Ἀγγαροφύλαξ, & Eustath. ad Odyss. T. p. 1854.

³ Τίθειται τὸ ὄνομα] Quæ hic Suidas de Angaris affert, ἀπὸ τῆς ἐξ ἐπιπέδου leguntur apud Eustathium, loco laudato; qui tamen ea non ex Suida, sed ex Ælio Dionysio descripsit.

⁴ Κατήχη] In prioribus Edit. male legitur κατήχη, cujus loco κατήχη ex 3 MSS. Paris. reposui. Cæterum, sensus horum verborum obscurus est, quoniam integer locus Menandri non exstat.

⁵ Ἀγγαροφύλαξ] Ex Paulo Ægineta lib. v. 11. cap. 3. Persas. † In MSS. Paris. hic locus deest.

⁶ Ἀγγαροφύλαξ] Lege Ἀγγαροφύλαξ, ut infra v. Ἀγγαροφύλαξ. Vide etiam Harpocrat. v. Ἀγγαροφύλαξ, & v. Ἀγγαροφύλαξ, & ibi Mauffacum.

⁷ Ἀγγαροφύλαξ] Vide Schol. Homer. ad Odyss. M. v. 97.

⁸ Ἀγγαροφύλαξ] Lycophiron Alexand. 265. Τὸν φίλιππὸν (καὶ τὸν ἀγγαροφύλαξ), quam vocem Scholiasta (non Hæacus, ut omnes hæcenus crediderunt, sed Ioannes Tzetzes; ut demonstretur postum ex epistola Ioannis Tzetze inedita, quam penes me habeo) per ἀγγαροφύλαξ ibi exponit.

⁹ Δίδυμοι] Unus MS. Paris. post hanc vocem addit, ἀγγαροφύλαξ.

¹⁰ Ἀγγαροφύλαξ] Qui hanc lectionem vitii non habent suspectam, diu frustra se torquebunt, donec indagaverint rationem, quare Ἀγγαροφύλαξ per ἀγγαροφύλαξ hic exponatur. Quovis enim pignore contendere ausim, locum hunc operarum vel librorum incuria esse corruptum, & scripsisse Suidam Ἀγγαροφύλαξ. Ἰαμαρτία. quæ etiam Pearsonii conjectura est.

Ἄγαυρος. ὁ κομψός. Οἱ δὲ, κεκός. Ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος. Ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν, τυρυφερός.

¹ Ἄγβαρος. ὄνομα κέρειον. ὁ τῆς Ἐδέας Βασιλεύς. Ἐστὶν ἐν τῷ Αὐγαρό.

Ἀγαίομα. Φθονῆμα. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθορος.

Ἀγαῖος. ὄνομα κέρειον.

Ἄγε δῆτα. Φέρε. κόμιζε δεῦρο. καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύναν.

² Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μῖσος

Ἐς αἶδος; ἔλαβέ με κυῶς ἀγειον ὀδύξ. τὸ δὲ ἐπίγραμμα, εἰς βραχέων.

Ἀγέλασα. τὰ μὴ γέλωσ ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτίσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κέρειον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῷ βοῶν ἀρχων.

Ἀγελαία σαφυλή. ἡ εὐτελής. καὶ Ἀγελαῖα, τὰ ἐγενναῖα.

⁴ Ἀγελαῖη. ἡ Ἀθλιῶ.

Ἀγέλαος. ἀπαροξυτένωσ μὲν, ὁ ἀμαθής.

Ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐν τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ἰδιώτης. ἡ ὁ ἐν ἀγέλη εἰσέγων. καὶ Ἀγελαῖων. ἰδιωτῶν. ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαῖων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶνα ὁ ποιῆτος. ἀντὶ τοῦ, εὐτελῶν. καὶ Ἀγελαῖων, τῷ πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἀντὶ μετὰφορᾶς τῶν ἀγελαῖων ζῴων. ἡ εἰς τὸ εἰσέγων, εἰς βόσκουσαι ῥύθην καὶ ἀγεληδὲν Φασιν.

Ἀγελαῖαν. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί.

Ἀγελαῖη. ἡ Ἀθλιῶ, ἡ εἰς τὸ τοῦ ἀγῆν λείαν τέτι, στρατιωτική.

Ἀγεληδόν. ἐπίρρημα.

Ἀγελητής βῆς. ὁ ἐξ ἀγέλης.

Ἀγέληφι. ἐν τῆς ἀγέλης.

Ἀγελιαφόρος. ἀρεσβυτής.

⁵ Ἀγγέλιος. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντιος καὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποφικτικὸν βίος. Ἀνυπόδικτος γὰρ διόλε δειγνεν, ἐνί τε χιτῶνι ἐκέλητο, τὸ εἶ Εὐαγγελίος Φυλάτιον ῥητόν.

Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μὲν τῷ εἶνός καταλήψαι εἰσὶ ἀειγραπτοί. ὅτε δὲ ἐν τόπῳ, εἰδὲ ἐν σώματι, εἰδὲ ἐν χροῶ. Πρὸ γὰρ εἶ ἡλίας ἡ γένεσις αὐτῶν. Ἀγγέλος πνηγός, τοὺς τῶν πμωείας ὑπουργός ἡ χροῶ καλεῖ ἄσπερ ἡμέραν πνηγόν, τὴν τῶν πμωείας.

¹ Ἄγβαρος] Promiscue tam Ἀβγαρος, quam Ἀγβαρος Regem hunc Edeffe a scriptoribus vocari constat.

² Διόγενες] Epigramma hoc in Diogenem exstat apud Lactium, lib. vi. legm. 79. unde id Suidas descripsit; idemque repetitur infra v. Διογένης. & v. Ὀδύξ. Male autem in prioribus Edit. post κυῶς οἱ ἰσὶ est vox ἀγειον, quam Lactius, & ipse Suidas infra, locis laudatis agnoscunt, & quam ad hiatum versus implendum necessarii in esse apparuit.

³ Διὰ βραχέων] Constat enim proceleusmatico, qui quatuor breves habet.

⁴ Ἀγελαῖη] Minerva promiscue tam Ἀγελαῖα quam Ἀγελαῖη

Ἄγαυρος. Elegans. Alii vero, Malus. Ab Ionibus sic appellatur Inops. Ab Atticis vero, Delicatus.

Ἄγβαρος. Nomen proprium. Edeffe Rex. Vide in v. Αὐγαρό.

Ἀγαίομα. Invidia petor. Et, Ἀγαῖος, Invidiosus.

Ἀγαῖος. Aggæus. Nomen proprium.

Ἄγε δῆτα. Age. Huc affer. In Epigrammate in Diogenem Cynicum:

Diogenes, age, dic, quænam te corripuit mors, & deduxit

Ad Plutonis domum? Mortuus sum sævo canis morfu.

Epigramma hoc brevibus syllabis constat.

Ἀγέλασα. Res non risu, sed indignatione, dignæ.

Ἀγέλαος. Agelaus. Nomen proprium.

Ἀγελάρχης. Boum armenti præfectus.

Ἀγελαία σαφυλή. Vilis uva. Et ἀγελαῖα dicuntur, quæ sunt vilia, & non eximia.

Ἀγελαῖη. Minerva.

Ἀγέλαος. Cum accentu in antepenultima, significat Imperitus. Sed ἀγελαῖος, qui est ex grege.

Ἀγελαῖος. Idiota. Imperitus. Vel, gregarius. Et ἀγελαῖων, Idiotarum. Huc illuc vagantium. *Iste ex numero hominum (ἀγελαῖων) gregariorum, (vel, vilium) esse videtur.* Et ἀγελαῖων, plebeiorum, vulgarium; ducta metaphora ab animalibus gregalibus: vel a piscibus, quos promiscue & gregatim pasci tradunt.

Ἀγελαῖον. Locus gregis.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. Viles & parvi pisces.

Ἀγελαῖη. Minerva, sic appellata, a præda agenda; id est, militaris.

Ἀγεληδόν. Adverbium. Gregatim.

Ἀγελητής βῆς. Bos ex armento.

Ἀγέληφι. Ex grege.

Ἀγελιαφόρος. Legatus.

Ἀγγέλιος. Angelius. Hic Valentis tempore Constantinopolis fuit Episcopus, & vitam Apostolicam vixit. Semper enim discalceatus incessit, & unica tantum tunica usus fuit, Evangelii præceptum sensu stricto & proprio fervans.

Ἄγγελοι. Angeli tantum mentis apprehensione circumscribi possunt. Neque enim in loco, neque in corpore, neque in tempore existunt; ante Solem quippe creati. Angelos malos, supplicii ministros, Scriptura vocat. Quemadmodum diem malum appellat

vocatur; quas voces alii πᾶσι τὸ ἀγγῆν λαίς; alii vero πᾶσι τὸ ἀγγῆν λαίαν dictas esse volunt. Vide Schol. ad Theog. Hesiod. p. 299. & Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 128.

⁵ Ἀγγέλιος] Hæc ex Socratis Histor. Ecclesiast. lib. xv. cap. 9. describit Suidas. Fears.

⁶ Οὗτε δὲ ἐν τόπῳ] Contrarium de Angelis docet Athanasius Cætena in Jobum, cap. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσὶν, ἢ ἔνθα ἀποστέλλονται αὐτοὶ πάρεσι. Μόνος δὲ ὁ θεὸς ἀπερχομένης i. e. Angeli in loco sunt. ἐν quo mittuntur, illi autem: solus vero Deus circumscripti nequit. Hunc locum acceptum refero Suicero in Thesaur. Ecclesiastico. v. Ἄγγελοι. ubi plura lege.

Ὀργίῳ δὲ καὶ θυμῶν ἐπὶ θεῶ, τὰς πικρὰς πινω-
 είας καὶ θλίψιν καλεῖ. εἰ γὰρ φύσιν, εἰδὲ παρὰ φύσιν
 φροσιν.

Ἄγνῆα, ἢ δυσγένῆα.

Ἄγενῶς. ἀνάνδρως. καὶ Ἄγενῆς, ἐπὶ τοῦ ἀδι-
 κῆς, καὶ ἐπὶ δυσγενῆς. καὶ Ἄγενία, ἢ ἀνανδρία, ἢ
 ἢ δειλία. Ἐθεντο ἔν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδαὶς ἀγενῶς Διὸς
 δέσφ. παρὸς Οὐνῆας.

Ἄγενῆς. Ἰσαῖσφ. ἀντὶ τοῦ, ἄπαις.

Ἄγέρατφ. ἄπιμφ.

Ἄγέροπιφ. ὁ σπανίως ἐρχόμενφ.

Ἄγερωχία. ὑπερηφανία. ὅτι οἱ Σκύθαι εἰσὶν ὑπερ-
 οπίκοι, καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἄγέρωχφ. ἐν-
 μφ, ἀνδρείφ. Ἄγαθίας. Ἰταῦς ἐπιβὰς εὐκνω-
 πότῃ τε, ἢ ἀγέρωχος, ἢ οἷς οὐκ ἄτακτα ἐξάλλε-
 ϑου, καὶ σικιστῶν. Καὶ αὐθις. Ὡς ἀν' ἑσπῆο εὐκλεῆς
 τοῖς μετέπειτα, ἢ ἀγέρωχφ. ἢ Ἄγέρωχφ, ὁ ἀ-
 λαζῶν.

Ἄγερα. πολεμικὸν μηχανήμα ἐν λίθων, καὶ ξύ-
 λων, καὶ χροῦ ἐγγυρόμυρον. Οἱ δὲ Ἄγεραῖοι φασὶ τὸ
 τοῖστον μηχανήμα.

Ἄγετα. μηκεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνῃ. Αἰ-
 λιανός. Τίῳ δὲ ἀδελφίῳ αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυροῦ-
 σιφ ἄγετα.

Ἄγετε. τὸ ἠγαῖδε, καὶ οἴεοδε.

Ἄγελφ. ὄνομα κώριον.

Ἄγευτος θοίνης. ὁ τῆς εὐαχίας μὴ μετσοχῶν.

Ἄγευτος θοίνης, ἀπειῶς βίβη ἔχων. Καὶ Ἄγευσι,
 ἄπειροι. Ἄγευσον, ἡ δὲ τὸ ἀχρῶματον μὲν
 πῆρας, δυνάμειον δὲ χυμωθῆναι, ὡς τὸ ὕδωρ. Ἄπειον
 γὰρ ἐν, δύναται χυμωθῆναι. ἢ τὸ τῶς ἄλλας αἰσθή-
 σεσιν ὑποκείμενον, ὡς ὁ ψῆφος. ἢ τὸ μικρὸν ἔχον
 γεῦσιν, ὡς τὰ ὕδατα τῶν ῥοφημάτων. ἢ τὸ κακὸν
 ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ διληθήρια. Καὶ δῆλον πίνων τέ-
 των ἀνελαιμῶν) ἢ γεῦσις, καὶ πίνος μή. Καὶ ἐπὶ
 τῶν ἄλλων δὲ αἰσθήσεων τὰ δ' ταῦτα γινέσκει) σι-
 μανώδεια. Ἄγερας δὲ τῶν γλυκῶν, τὸ ποτόν φα-
 σι, καὶ τὸ ἄπειτον. εἰς ταῦτα γὰρ παρ' ἄλλοις διαιρεῖται

1 Ἄγενῆς. Ἰσαῖσφ. Ex Hippocrate.

2 Ὁ σπανίως ἐρχόμενφ. Apud Hesychium legitur ὁ σπανίως ἐ-
 ρχόμενφ. i. e. qui raro vota facit: quod amplector.

3 Ἄγαθίας. Extrat hic locus apud Agathiam, lib. 1. p. 33. ubi
 de Narsete verba fiunt.

4 Ἄγετα. Vide Suidam infra v. Ἄγετα, & Ἐγετα: item Ducan-
 gium in Glossar. Græc. & Meursium, item in Glossar. v. Ἄγετα.

5 Ἄγεραῖοι φασὶ. I lege Ἄγερα, vel Ἐγετα.

6 Ἄγευτος θοίνης. Ni fallor est versus Iambicus, qui sic scriben-
 dus, Θοίνης ἀγέυτος, ἀπειῶς βίβη ἔχων. P. † Recte Portus vidit,
 esse versum Iambicum, in quo pro ἀπειῶς, tam propter metrum,
 quam sensum, scribendum puto, ἀθλίως, i. e. misere. Videtur e-
 nim Poeta iste anonymus describere aliquem parce & fordide vi-
 vantem, & qui nunquam ad convivia vel alios invitaret, vel ipse
 ab aliis invitaretur; quod convenit characteri hominis fordidī, &
 ob avaritiam aliis invidi.

7 Ἄγερας. Imo Τετραχῆς, ut in uno MS. Paris. recte scriptum
 invenī. Expresse enim hic docemur, τὸ ἄγερας quadruplici sen-
 tu accipi: & partitio, quæ sequitur, quatuor, non duabus, partibus
 consistat; quod & a Porto recte observatum fuerat. Cæterum cum
 hoc loco conferenda sunt, quæ leguntur infra v. Ἄγερα.

diem pœnæ vel ultionis. Cum autem iram
 & indignationem Deo tribuit, sic vocat af-
 flictionem & acerbis pœnas; non autem na-
 turam & voluntatem ejus.

Ἄγνηα. Generis obscuritas.

Ἄγενῶς. Ignave. Timide. Et ἀγενῆς accipi-
 tur pro infirmo & ignobili. Et ἀγενία, Ignavia.
 Timiditas. Propter metum igitur Romani tur-
 pe fœdus cum Hunnis fecerunt.

Ἄγενῆς. Ifæus. Pro eo, qui nullos habet li-
 beros.

Ἄγέρατος. Inhonoratus.

Ἄγέροπιφ. Raro veniens [in hominum con-
 spectum.]

Ἄγερωχία. Superbia. Scythæ sunt supra mo-
 dum fastuosi & superbi. Item Ἄγέρωχος. Ho-
 noratus. Fortis. Agathias. Cum equum con-
 scendisset, frænis obedientissimum & animo-
 sum, & qui non indecore exultaret aut subsili-
 ret. Et iterum. Ut apud posteros clarus & ge-
 nerofus haberetur. Vel etiam ἀγέρωχος signifi-
 cat hominem arrogantem & ostentatorem.

Ἄγερα. Bellica machina, five agger, ex la-
 pidibus, & lignis, & terra aggesta excita-
 tus. Alii vero machinam hujusmodi vocant
 Egesta.

Ἄγετα. Uxorem ducit. In matrimonium ac-
 cipit. Ælianus. Sororem vero ejus Iobas Mau-
 rufius in matrimonium ducit.

Ἄγετε. Ducitis. Putatis.

Ἄγετος. Agetus. Nomen proprium.

Ἄγευτος θοίνης. Qui convivii particeps non
 fuit. Convivii expers, eleganterque & lepide
 vivens. Item ἄγευσι, inexperti. Ἄγευσον qua-
 druplici sensu accipitur. Aut enim significat
 id, quod saporis quidem expers est, sapore
 tamen imbui potest, ut aqua. Quamvis enim
 aqua sit expers qualitatis, saporem tamen ac-
 cipere potest. Aut id, quod aliis sensibus sub-
 jectum est, ut strepitus. Aut quod exiguum
 habet saporem, ut forbitiones, aqua multa
 diluta. Aut, quod malum habet saporem, ut
 venena. Manifestum autem est, quænam ex
 his gustum afficere possint, quæque non. At-
 que in cæteris etiam sensibus hæc quatuor si-
 gnificationes locum habent. Principia autem

8 Ἄπειον τῶν] Quomodo Suidas ὕδωρ ἄπειον vocat? Recte. Aqua
 enim, quatenus est aqua, nullum odorem, nullum saporem, nullum
 colorem habere debet, quum est pura, nec medicata nec ex metal-
 lorum venis fluens. Harum igitur qualitatum aquam expertem esse
 debere docet Suidas. χυμοῦ autem significat, ut cum medicis loqua-
 mur, insaporare, saporem indere, efficere, ut aliquid habeat aliquem
 saporem; & χυμῶσαι, insaporari, saporem aliquem accipere, ac ha-
 bere. Dicitur autem ad similitudinem τῶν χυμῶσαι. Quid sit χυμῶσαι,
 & quid χυμῶσαι, horumque discrimen, in vulgatis Græcolatinis lexi-
 cis vide. Hic locus me monet de Criticorum quorundam felici
 conjectura, qui versum illum Virgilianum, Æn. lib. vi. v. 20.
 vulgo sic scriptum,

Melle saporatam, & medicatis frugibus offam,
 ita legendum censent, Melle saporatam. i. sapore conditam. P.

9 Ἄγερας δὲ τῶν γλυκῶν, τὸ ποτόν φασι] Hæc procul dubio sum-
 pta sunt ex aliquo interpretum Aristotelis, ad verba illa Philosophi
 lib. 11. de Anima. cap. 10. Δουεὶ δὲ εἶναι ὑγρῶν, τὸ ποτόν & ἀπο-
 πν. γεῦσις γὰρ ἴσ' ἀμφοτέρω &c. Quis autem sit iste interpres, in-
 vestigare non potui. Simplicius quidem & Iohannes Philoponus
 similia his ad locum istum Aristotelis afferant; non tamen inde
 Suidam sua descriptisse apparet.

δότη βασιανία. ¹ Παρ' Ὀμήρω, ἐκπληξίς. πλῆγῃ. Φραῦσις. κλάσις. ἀπόλφα. Ἔνιοι, ἰερεῖα. Ἄγχι μὲν οὖν παροξυτόνας, ἢ ἐκπληξίς. Ἄγχι δὲ, ἢ κλάσις τοῦ κύματος.

Ἄγχι γέροντο. συνηθροίζοντο.

Ἄγχι λαλεῖν. διώκην. Φυγαδεύειν. ὅπως ἔπειθε. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν.

Ἄγχι λαλεῖν. ὡς ἄγχι καὶ ἐραγαῖς ἕνας ἀπελαύνειν. εἰ μὲν δὲ δασύς, τὸ τὰ ἄγχι ἀπελαύνειν· εἰ δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσσειν.

³ Κλαίων δεκεῖς μοι εἴ σὺ, χ' ὅ σιωθεῖς τείδε,

Ἄγχι λαλήσειν.

Καὶ ⁴ Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ σὺ μεγάλη χεὶρ ἀπικύματον, ἀγχιλατὴ ἐπιτακτοῖα ἐπίστια Ἀθηναίων.

⁵ Ἀγχιλατοί. οἱ κεραυνοί. ἀγχιλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγχι κεραυνοί. ἢ διώκεις.

Ἄγχι λαλῶ. τιμῆσαι θεὸν ἀγχιλαίως. Οὕτως Εὐπολις Δήμοις· ⁶ Ἀναθῶμιν νῦν χ' ἡμεῖς τέτοις τοῖς διττοῖς εἰρεσιόνας, καὶ παροξυτόνων ἐπελθόντες. χαίρειτε πάντες. δεχόμεθα. ⁷ Ἀριστοφάνης Εἰρήνη· Καὶ σὲ θυσιῶσιν ἰεραῖσι, παροξυτοῖς τε μεγάλας ἰδέα πάντες ὡς πόντι ἀγαλῶμιν ἡμεῖς αἰεῖ. Ἡρμιππατος Ἀρτοπόλισι·

Φέρε νῦν ἀγχιλα τὸς θεὸς ⁸ οἷος ἐγώ,

Καὶ θυσιῶσιν τοῦ τέκνου σεσωσμένους.

Ἀγχιλαίω. τιμῆσαι. ⁹ Ὅτι Μενικάνος ὁ Ῥωμαῖος τιμῶσθαι ὑφ' ἀπάντων ὑπὲρ πάντας ἠθέλει, καὶ ἠχθετο, εἰ καὶ ὅποιον ἔχ' ὅτι ὑβρίζει αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ ἐμὲ μέγας ἀγχιλαίω.

¹⁰ Ἄγχιλα. τὸ παρὶν ἔβασιλέως τάγμα ἐλεφάντων, καὶ ἵππων, καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἀγχιλατὸν Μακεδονικῆς σιωτάξεως, κεραυνοῖν ὀπλίσι, καὶ σωματάων εὐεξία.

Ἀγχιλαίω. ἢ αὐθάδεια.

Ἀγχιλαίω. ἔνομα τόπος.

Ἀγχιλαίω. ὁ ἄγχι ἀνδρείω, ἢ ἀγχιλαίω ἐν ἀνδρείω. ὡς τὸ ἄγχι τῆ ἰνδρέη, ὅ ἐστιν ἀνδρεία, ἡγήσασθαι.

¹ Παρ' Ὀμήρω, ἐκπληξίς] Respicit locum illum Poetae, II. Φ. v. 221. Ἄγχι μὲν ἔχ' ὄρα μιν λαόν. Ubi Scholiastes: Ἄγχι. Ἐκπληξίς. Ἰαδύμα. ² Ἀπικύματον] Apud Scholiastam Sophocles ad Oedip. Tyrann. p. 169. unde locus hic sumptus est, pro ἀπικύματον, recte legitur βασιλεύοντι, uti et hic scribendum est; nisi quod pro Futuro Praesens βασιλεύειν melius huc quadret.

³ Κλαίων δεκεῖς μοι] Ex Sophocle. Oed. Tyr. p. 169. P.

⁴ Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 197. 30. ubi de Cleomene verba fiunt. P.

⁵ Ἀγχιλαίω] Scribe Ἀγχιλαίω. Lycophron, v. 436. Ἀγχιλαίω μάλιστα συνηθροῖσας καλεῖται. ubi Scholiasta: Τὸ κεραυνοῖν, ἢ τὸ ἄγχι ἐλαυνόμενον, ἔστιν ἀγχιλαίω. ἢ τὸς ἀγχι ἐμειμιασμένους ἐλαυνόμενον, ἔστιν ἀγχιλαίω. Vide etiam Etymol. M. v. Ἀγχιλαίω.

⁶ Ἀναθῶμιν νῦν χ' ἡμεῖς] Portus ad hunc locum non solum necesse se fateatur, quia versuum genere Eupolis hic usus sit, sed dubitat etiam, sit ne oratio soluta an ligata; quod valde miror. Minifertum enim est, esse versus anapesticos, & ad hunc modum distinguendos:

Ἀναθῶμιν νῦν χ' ἡμεῖς τέτοις τοῖς διττοῖς εἰρεσιόνας

Καὶ παροξυτόνων ἐπελθόντες. χαίρειτε πάντες. δεχόμεθα.

In ultimo versu pro δεχόμεθα scribendum est δεχόμεθα, lege metri palam id flagitante. Genus istud versuum apud Aristophanem non

Æmulatio. Apud Herodotum sic appellatur Invidia. Apud Homerum, Stupor. Plaga. Ruptura. Fractio. Pernicies. Quidam, hostias. Ἄγχι igitur, cum accentu in penultima, dicitur admiratio cum stupore conjuncta. Ἄγχι vero, fractio fluxus.

Ἀγχι γέροντο. Congregati fuerunt.

Ἀγχι λαλεῖν. Persequi. In fugam pellere. Imperare. Herodotus, contumelia afficere.

Ἀγχι λαλεῖν. Ut piaculum, & piaculo contaminatos aliquos expellere. Hoc autem verbum si quidem cum aspero spiritu scribatur, significat piacula expellere: sin vero tenui, regnare.

Flens mihi videris & tu, & qui hæc machinatus est

Regnaturus esse.

Et Herodotus: Ille vero cum magna manu Athenas profectus, septingentas Atheniensium familias expellit.

Ἀγχιλατοί. Fulmina. Ἀγχιλαίω vero verbum, Agit. Fulminat, vel Persequitur.

Ἀγχι λαλῶ. Deum ornamentis honorare. Sic Eupolis Demis: Suspendamus nunc & nos istis geminas Iresionas, & accedentes debitum honorem præstemus. Salvete omnes. Accipimus. Aristophanes Pace: Et te sacrificiis sacris, supplicationibusque solemnibus, o Domine, semper venerabimur. Hermippus Artopolidibus:

Age nunc, quibus muneribus Deos colam, Et quem suffitum faciam, filio servato?

Ἀγχιλαίω. Honoraret. Mucianus Romanus ab omnibus supra omnes honorari volebat, & iniquo animo ferebat, non solum si quis ipsum contumelia affecisset, sed etiam, nisi ipsum valde honorasset.

Ἀγχιλα. Agema. Agmen Regem antecedens, elephantorum, & equorum, & pedatum. Alii vero sic appellari tradunt præstantissimam aciei Macedonicæ partem, & armatura & corporum robore firmam.

Ἀγχιλαίω. Arrogantia.

Ἀγχιλαίω. Agenorium. Nomen loci.

Ἀγχιλαίω. Valde virilis, vel ob fortitudinem admirandus; sic dictus, quod valde utatur τῆ ἰνδρέη, id est, fortitudine. Significat vero

raro occurit: imo Poeta iste tam frequenter eo usus est, ut inde Aristophanicum ab aliis appellatum fuerit. Ceterum, sensus fragmenti hujus, ut plerumque aliorum, quæ ex Poetis deperditis Grammatici citant, obscurus est: ob quam causam Lector qualicumque versione contentus esse debet.

⁷ Ἀριστοφάνης Εἰρήνη] In Aristophanis Pace sic versus isti scribuntur & distinguuntur, p. 447.

Καὶ σε θυσιῶσιν ἰεραῖσι, παροξυτοῖς τε μεγάλαισι ἀγχιλαίωσιν, αἰεῖ. Δέσποσ' ἀγχιλαίωσιν αἰεῖ.

In Grecis Scholiis legitur Ἀγχιλαίω ἡμεῖς αἰεῖ. Et subjicitur, περὶ τὸν αἰεῖ ἔρηκε ἢ εἰπεῖν τὸ ἀγχιλαίωσιν. ἀγχιλαίω δὲ, ἐπισημασμένον. Ἀγχιλαίω δὲ, ποιεῖν, σκευάζειν, κοσμεῖν ἀγχιλαίω. μὲν ἀγχιλαίω ὁ αἰεῖστος ἡγάλα, ἰνδρέη, καὶ ἡγάλα, ἀπικύματον, ἔστιν ἀγχιλαίω. P.

⁸ Οἷος ἐγώ] Puto legendum, ποῖος ἐγώ: quem sensum in versione expressi.

⁹ Ὅτι Μενικάνος] Hæc totidem verbis leguntur in Excerptis Dionis, a Valefio editis, pag. 702. unde Suidas ista mutuatus est.

¹⁰ Ἀγχιλαίω τὸ παρὶν] Eadem habet Hesychius.

Σημαίνη δὲ τὸν ὑπερφανὸν καὶ αὐθάδη. Ἐστὶ δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

¹ Ἀγιοχῆς. εἰρέγκας.

² Ἀγίρειον. ἀφθαρτεν.

³ Ἀγρινωῶσι. ὄνομα ἔθους.

⁴ Ἀγίρω. τὰ μὴ γινῶσθαι. καὶ ἀν τῶν ἀγίρων. Οἱ δὲ ἀντι τοῦ ἴθιλου φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν σὺν τῶν ἴθιλου αἰτιατικῶν διὰ τὸ πᾶσι. τὸ δ' ἀντι τῆς τῶν γενικῶν τε καὶ δοτικῶν. Καὶ Ἀγίρω, ὁ ἀφθαριῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐδεπείρας, Ἀγίρων.

⁵ Ἀγισαγόρας. ὄνομα κύριον.

⁶ Ἀγισίλα. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἑπταφυῶν καὶ γυναικῶν βασιλεὺς, καὶ ἀδεύει πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

⁷ Ἀγίτας. ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

⁸ Ἀγίτος. ὁ θαυμαστός.

⁹ Ἀγιάσατε. προσετιπείσατε. κηρύξατε.

¹⁰ Ἀγιάσαι. καρπῶσαι. καῦσαι ἁγίας.

¹¹ Ἀγίασμα. ὁ θεῶν ναός. Δαβὶδ. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτῆ. Καὶ Ἀγιασία. ἡ ἀγιασμένη. Ἀγιασία δὲ, ἡ ἱεροτελεσία, δίδουσαν.

¹² Ἀγίζων. ἀγιάζων. ¹³ Ἀειφοράνης.

¹⁴ Ἐπειτα ταῦτ' ἤρριζεν εἰς σάκκον πινά.

¹⁵ Βούθυτον ἐστὶν ἀγίζων Ἰου. Καὶ Ἀγιαδέτην, ἀφραδέτην. Καὶ Ἀγιάζω, αἰτιατικῶν.

¹⁶ Ἀγινάρι. ὄνομα κύριον.

¹⁷ Ἀγίνοιον. ἔφερον. Ἀγινῶ γὰρ, ὁ εἰρετής.

¹⁸ Ἄγι. ἄγι. ἅγιος κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας, μεγαλῆς ἐστὶν ἄγιος ὁ θεός, καὶ τοὺς παρεπιτυχῶσαι πῦτο τελευτῶντας λαμψῶς ἐλέγχει τὸ, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κύριε ζητήσω, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἀγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. καὶ τὸ, Οὔσον τῶν θεῶν δύσταν ἀνίστασαι, καὶ στίδος τῶν ὑψίστων ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ ἀπὸ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ εἰς πρόσωπον δεσποτεῖαν σημαίνει, ἀλλὰ τρεῖς μὲν ὑποστάσεις, μιᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες, ἅγιος ὁ ἀθάνατος ὁ φανερῶς ἐπισημαζόμενος ἀπὸ τοῦ, Ἐδύφησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸ θεόν τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ζῶντα.

¹⁹ Ἄγισ, Ἄγιδος. ὁ Παισανίης. Ὅτι ἐμβαλάν ποτε εἰς τὴν Μαντινιακὴν αὐτοῦ μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ ὄψιν ῥέοντα ποταμὸν εἰς τὸ τῆχον ὄψιν.

¹ Ἀγιοχῆς, εἰρέγκας] Quæ sequuntur in prioribus Edit. usque ad Ἀγίρειον, non solum nullius sunt nomen, sed etiam in 2 MSS. Paris. desunt. Quæ ratio est, quare ea in hac editione prætermittenda putaverim.
² Ἀγισίλα] Vide Harpocrationem h. v.
³ Ἀγιάσαι] Apud Scriptores Ecclesiasticos τὸ ἀγιάσαι in genere significat, rem aliquam a communi & profano usu removere, & Deo consecrare: strictiori vero significatione accipitur pro sacrificare, sive Deo in sacrificium aliquid offerre; quo sensu recte hic exponitur per καρπῶσαι, quoniam vox ista apud Græcos Bibliorum interpretes significare solet, sacrificare, vel immolare; uti καρπῶσαι, victimam, hostiam, holocaustum.
⁴ Ἀειφοράνης.] In Pluto, pag. 26. 14. ubi Græca Scholia: Ζεῦσι πινά, ἡ γὰρ τὸν εἰς σάκκον, ὅ ἐστι δαμάσκη, ἀπὸ τῆς σαπυρῶσαι.

etiam hominem superbum, & arrogantem. Est etiam nomen proprium.

¹ Ἀγιοχῆς. Qui attulit.

² Ἀγίρειον. Incorruptum.

³ Ἀγρινωῶσι. Agerenæi. Nomen gentis.

⁴ Ἀγίρω. Quæ non senescunt, & addita littera ἴ ἀγίρων. Alii vero dicunt, si absque ἴ scribatur, esse fœmininum. Alii vero, si cum ἴ scribatur, significare accusativum casum; sin autem absque eo, genitivum & dativum. Et ἀγίρω Attice, senii expers; & neutrum, ἀγίρων.

⁵ Ἀγισαγόρας. Agesagoras. Nomen proprium.

⁶ Ἀγισίλα. Agesilaus. Nomen proprium. Erat autem illustris & generosus Lacedæmoniorum Rex, & a multis oratoribus celebratur.

⁷ Ἀγίτας. Agetas. Ætolorum Dux.

⁸ Ἀγίτος. Admirandus.

⁹ Ἀγιάσαι. Præparate. Prædicate.

¹⁰ Ἀγιάσαι. Deo sacrificare, & sancte adolere.

¹¹ Ἀγίασμα. Templum Dei. David: *Judea facta est ipsius Sanctuarium.* Et ἀγιασία, sanctimonia. Ἀγιασία vero, per diphthongum, initiatio per sacras carimonias.

¹² Ἀγίζων. Consecrans. Aristophanes:

Deinde hæc, tanquam rem consecratam, sancte in saccum conjiciebat.

Item, *Aram, bobus immolandis destinatam, consecraturus veni.* Et ἀγιαδέτην, consecratorum. Et Ἀγιάζω, accusativo gaudet.

¹³ Ἀγινάρι. Aginarius. Nomen proprium.

¹⁴ Ἀγίνοιον. Ferebant. Ἀγινῶ enim est præsens.

¹⁵ Ἄγι. Sanctus, Sanctus, Sanctus est Dominus. Qui dicunt, Deum infinities sanctum esse, & hæc verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc convincit: *Exquisivi faciem tuam: Faciem tuam, Domine, quaeram. Ne avertas faciem tuam a me.* Istis enim verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo sacrificium laudationis, & persolve Altissimo vota tua, &c.* Per hæc enim, & alia multa, Vetus Testamentum aperte docet, se non unius tantum personæ dominatum significare, sed trium; unius vero Essentia. Qui vero dicunt, *Sanctus ille immortalis crucifixus;* iis os obturet dictum hoc: *Sitivit anima mea ad Deum fortem & viventem.*

¹⁶ Ἄγισ, Ἄγιδος. Agis, Agidis. Pausaniæ filius. Hic aliquando in Mantinensem agrum irruptione facta, ipsos in oppido conclusit, & præterfluente flumine in murum immisso

Δεόν εἰπεῖν εἰς τὸν βαρβάρων, ἠγίζε φησιν εἰς τὸν σάκκον. ἠγίζε δὲ, ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς εἰς δὲ μὲν σακκίον, ὅπερ Ἰάλλικον λέγουσι. Τινὲς δὲ, ἀπὸ τῆς ἀγίας ἀπέθητε. P.
⁵ Ἐξῆς ἐστὶν] Ex Sophocl. Oedip. Colon. p. 319. ubi apud Scholiastam pro Ἀγιάζων, ἀπὸ τῆς ἀγίζων, ordine inverfo scribendum est, Ἀγίζων, ἀπὸ τῆς ἀγιάζων. P.
⁶ Ἀγισίλα] ὁ σαυρωτής] Vide Ephræmum apud Photium, Cod. CCXXVIII. p. 747. Peasf.
⁷ Ὅτι ἐμβαλάν ποτε] Vide Pausaniam in Arcadicis, p. 466. (Edit. Hanov. An. 1613.) ubi eadem historia ipsissimis pene verbis non de Agide, sed Agesipoli, (uti etiam apud Suidam legendum est) narratur. Vide quoque Suid. infra v. Πάριος, ubi locus hic ἀπληξίει repetitur.

πρέφας, παρέλυσεν. ἡ δὲ γὰρ ἐξ ἀμῆς πλίνθη, ἢ...
 πρὸς μὲν τὰς ἐλεπόλαις ἀσφαλετέρα ἐπὶ τῆς ὀπίης,
 καὶ τῆς λίθων. οἱ μὲν γὰρ κατὰ γινωσκται ἢ ἐπιπη-
 δῶσι τῆς ἀρμεκανῆς ἢ δὲ ἀμὴ πλίνθη ἔχ ὁμοίως
 παντὶ. ἀφελύεται δὲ ὑπὸ ὕδατος ἔχ ἥσον, ἢ ὑ-
 πὸ ἡλίου κηρός.

Ἀρίσται. ἢ Καθαρίσται. τὸ κερπῶσαι. Ἀρίζω γὰρ
 ὁ εἰσελάς.

Ἀριστεύειν. ἀριάζειν. καὶ Ἀριστεύσαντες, τὰ τῆς
 θυσιᾶς ἑπιτελέσαντες.

Ἀριστείας. ἀριστουμένης. καθαρότητος. λατρείας.

Ἀρχαλίδα. μερίδα.

Ἀρχέσασται. τὰς ἀρχέλους βασιάσαι.

Ἀρχαῖ. ἢ Ἐφραίμ. ἀντὶ τοῦ ἀνάκει.

Ἀρχαί, ἢ ἀρχαί. οἱ φραγῶδες, καὶ ἀγκυλοφ-
 δῆς τόποι, ἢ καὶ λυαί, ἢ κατὰ δύσας ἐχρήσις. Ἡ Ἀρχ-
 κει. συνδέσμις ἢ ὑλάδες τόποις. Ἐν Ἐπιγραμ-
 μάτι.

Θηροβολῆ τέτω δ' ἀρχεσι θυροτόκοις.

Ἀρχισπύρι. δελεάζει.

Ἀρχισπύρι. τὰ τῆς μελισσῶν κηρία.

Ἀρχος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ
 ἐλθὼν ἀρχος ἐς ὑψηλῶν ἐδίξετο.

Ἀρχάν. ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος
 οἶκμα ἡ σκότος ἀνάπλεον, ὃ δὴ Ἀρχάνας ἐκά-
 λον οἱ Καρχηδόνιοι. ἔνθα εἰσβάλλοντο ἅπαντες οἱ ἀν-
 χαλεπαῖνοι ὁ τύραννος. Ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισσαίης
 πολλοὶ καθεργαῖοι ἐπέγχανον τῆς ἑβῶν ἐμπόρου,
 οὓς μέλλοντες κατ' ἐκείνην κερσοῦ ἀναεῖσθαι ὑπὸ
 τοῦ τυράννου, ὁ Φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. †
 Καὶ διεπέθει τὰς μηχανὰς ἢ μάλιτα ἐδέκε καίριον
 ἀγκῶνας τε καὶ τὰ φρεσὶς ἐβάλλετο ἐκατέρωθεν. Καὶ
 ἀγκῶνες, μέγας πὶ τῆς οἰκίας. † Ἀγκῶνες δὲ καὶ
 πάντα τὰ ἑσπερίων ἀγκῶνας καὶ ἄναρ τὸ κόσμικον ἔ-
 βίς σημαίν. Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῆ ποταμῶν ἐξο-
 χαί, αἱ ὡσαύτως ἔχουσιν. Ἰσως οὐ δυνατὸν ἡδὲ πρὸς
 εἰσάντων τῶν ἀναπλεῖν, ἀλλὰ τὸ μέγας τῆ ἑσπε-
 ροπύριον ἀγκῶνας, οὓς ἔδω καμπήν παρέλκοι-
 τας τὰς ναῦς. Καὶ Ἀγκῶνας, τὰς ἀκρας τῆς
 ὄρει.

Οἱ δ' ἑσπερίων ἀγκῶνας, οἱ δ' Ἀντιλιῶς
 Ζητεῖτ' ἴντες τ' ἀνδρὸς ἐξοδὸν κελύ.

Καὶ παροιμία. Τῶν ἀγκῶν Σπομυνοσόμενοι. Ὁ Βίαν
 Φησὶν ὁ Φιλόσοφος ἐμὲ ὁ πατὴρ μὲν ἡδὲ ἀπελευθέρως,
 τῶν ἀγκῶν Σπομυνοσόμενος. Διεδίχθη δὲ τὸ ταριχέμ-
 προν. Ἐπὶ ἢ ἄλλη παροιμία, τὸ, Ἐπιγλυκὺς ἀγκῶν.

1 Ἀρχισπύρι] Vide paulo post Ἀρχισπύρι.

2 Ἀρχάν ἐν τῇ βασιλικῇ] Ex Procopio de Bello Vandal. lib.
 1. cap. 20. quem si cum hoc loco conferas, apparebit, Suidam in
 epitomen contraxisse, quae Procopius prolixius ibi narrat.

3 Ἀγκῶνες ἐκ τῆς πάνθ] Haec descripta sunt ex Artemidoro lib.
 1. cap. 76. ex quo apparet, τὸ ἀγκῶνες hic significare genus vasis.
 Totum enim caput illud agit ἀπὸ σκευῶν, sive suppellectile dome-
 stica, docetque, quid Ungala vasa in somnis vili ἀναρχομικῶς
 significent.

ipsum dissolvit. Erat enim struatus laterc
 crudo, qui quidem adversus arietes firmior
 est coctili & faxis. Ea enim franguntur, &
 e juncturis exsiliunt. Crudus vero later non
 proinde laborat: verum ab aqua, non minus
 quam a Sole cera, dissolvitur.

Ἀρίσται, & καθαρίσται. Sacrificare. Ἀρίζω e-
 nim est praesens.

Ἀριστεύειν. Sanctificare. Et ἀριστεύσαντες, qui
 sacrificium rite peregerunt.

Ἀριστείας. Sanctimoniam. Puritatis. Cultus.

Ἀρχαλίδα. Particulam, five fasciculum.

Ἀρχέσασται. Ulnis gestare.

Ἀρχαῖ. ἢ Ἐφραίμ. Dicatum est Vulcano: pro
 ἀνάκειται.

Ἀρχαί, ἢ ἀρχαί. Loca abrupta & incurvati
 cubiti figuram referentia, cava, & latebrofa.
 Vel Ἀρχαί, locis arboribus confitis & sylvo-
 fis. In Epigrammate:

*Hoc autem telo feras occidit in sylvis fe-
 rarum procreatricibus.*

Ἀρχισπύρι. Inescat.

Ἀρχισπύρι. Apum favi.

Ἀρχος. Excelsus montis locus. *Pedibus
 autem redire in excelsum montis verticem cu-
 riebat.*

Ἀρχάν. Ancon. In Aula regia Gelimeris
 erat carcer valde tenebrosus (Ἀγκῶνας autem
 id genus Carthaginenses vocant) in quem
 conjiciebantur omnes, quibus Tyrannus in-
 fensus esset. Eo in loco, tempore Bellifarii,
 multi mercatores Orientales inclusi erant,
 quos, cum illo temporis articulo a tyranno
 interficiendi essent, carceris custos liberatos
 dimisit. † *Et disposuit machinas, qua maxi-
 me opportunum videbatur, anconesque & fos-
 sas utrinque urbi circumdedit.* † Ἀγκῶνες et-
 iam partem quandam domus significat. An-
 cones & quaecunque in somnis amplectimur,
 vitae ornamentum significant. Ἀγκῶνες etiam
 dicuntur fluviorum anguli, sive eminentiae
 ad ripas. *Fieri fortasse non poterat, ut contra
 flumen adversum navigarent, ob magnitudinem
 scopulorum, cubiti instar in flumen procurren-
 tium, quos flectere oportebat, navibus oblique
 tractis.* Item Ἀγκῶνες dicuntur montium sum-
 mitates.

*Alii vero occidentalia promontoria, alii o-
 rientalia*

Adite, quarentes malum viri hujus exitum.

Et proverbium, *Cubito se emungentes.* Bion
 Philosophus inquit: *Pater meus libertus erat,
 cubito se emungens.* Significabat autem his
 verbis, patrem suum fuisse falsamentarium.
 Est & aliud proverbium, *Dulcis cubitus.*

4 Πομυνοσόμενοι] Ex Artemidoro reponendum est, ἀναρχομικῶς
 σόμενοι.

5 Οἱ δ' ἑσπερίων] Ex Sophocli. *Ajac. Flagell.* p. 48. P.

6 Βίαν φησὶν ὁ φιλόσοφος] Ex Laertio lib. 1v. Segm. 45. ubi
 vide Menagium, qui proverbium hoc, *Cubito se emungente*, multis
 auctorum locis illustrat.

7 Γλυκὺς ἀγκῶν.] De hoc proverbio praeter Paracriographos
 vide Eustath. ad Il. II. p. 1082.

¹ Ἀγκράτῳ ἐλαύνοντα. Xenophon, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

² Ἀγχεῖς. ἢ ὀδύνη. ἢ Ἀγχεῖζεν, τὸ ὀδυῶν.

³ Ἀγκύλη. εἶδῶ ἀκοντίς. ἢ ⁴ Ἡγκυλωμένῳ, ἀγκύλιον ἔχον. Σημαίνῃ δὲ καὶ ἔργον ἢ τὸ σιμῶν τοῦ Ναισίου.

⁵ Ἀγκύλια. οἱ κείκι τῆς ἀλύστων.

⁶ Ἀγκυλομήτης. ἢ Ἀγκυλομήται, οἱ σκολιόβεβλοι.

⁷ Ἀγκύλον. καμπύλον. Ἐπικαμπές.

⁸ Ἀγκυλοχέλης, ἢ Ἀγκυλόχειλῳ. σκολιόχειλῳ. ἐπέθετον τοῦ ἀετοῦ, Ἐπικαμπεῖς τὰς χεῖρας ἔχον τοῦ χέλης. ⁹ Ἐπὶ δὲ Κλέωνῳ, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχον πρὸς τὸ κλέπειν καὶ ἀρπάζειν.

¹⁰ Ἀγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Φιλόσοφῳ, εὔρει ἀγκυραν καὶ τὸν κεραιμικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου.

¹¹ Ἀγκυρα. πόλις. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαυ ἐλέγηντο. Ἀγκυρα. πλοῖον.

¹² Ἀγκυροβόλιον. τὸ σίδηρον τοῦ πλοῖου.

¹³ Ἀγκυρίσμα. εἶδος παλαισμαῖῳ. καὶ ¹⁴ Ἀγκυρίσας, ἀντὶ τοῦ καταπαλάσας, ἢ τῆ ἀγκύρῃ ἢ καταβαλάν. Ἐστὶ δὲ ¹⁵ Ἀγκυρίσμα ἢ σκεῦῳ ἀγροπικὸν σύκων. ¹⁶ Δεισοφάνης

Διαβαλὼν, ἀγκυρίσας,

εἶτ' ἀπέρχεται τ' ὤμων, αὐτὸν ¹⁷ εὐκολάστας.

τῆσι ¹⁸ προσέκμασας, ἢ καταπέπικας, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἀκόλον ἔλεγον.

¹⁹ Ἀγκυρίον. πόλις Ἰταλίας. καὶ ὁ πολίτης Ἀγκυρίῳ, ἢ Ἀγκυριεύς.

²⁰ Ἀγλαία. λαμψρότης. καὶ Ἀγλαίως, λαμψρότησι.

²¹ Ἀγλαϊῶσαι. καλλωπίσασαι, δοτικῇ. ὁ εἰς τὰς ἀγλαΐζω.

²² Ἀγλαϊκοῖῳ. πάνυ τιμῳ.

¹ Ἀγκράτῳ] Eadem leguntur infra, v. Ἀνακράτῳ.

² Ἀγχεῖς. ἢ ὀδύνη. ἢ Ἀγχεῖζεν, τὸ ὀδυῶν.] Haec de iunt in MSS. Parisiensibus.

³ Ἀγκύλη. εἶδῶ ἀκοντίς] Eadem legas apud Scholiastam Aristoph. ad Equit. p. 302.

⁴ Ἡγκυλωμένῳ] Non dubito, scribendum esse Ἡγκυλωμένος, per η, & vertendum, amentatus. Ἀγκυλη enim significat amentum, vel lorum, quo jacula in hostem emittuntur. Vide Vales. ad Lucretium, lib. III. cap. 25.

⁵ Ἐργον πὶ τ' σκηνῆς] Vide Graecos Bibliorum Interpretes Exod. c. 36. ubi in describendo tabernaculi Moisi ornatum voce hac aliquoties utuntur.

⁶ Ἐπὶ δὲ Κλέωνῳ] Respicit locum Aristophanis Equit. p. 298. ubi Poeta, Cleonem perstringens, ait:

Τὶ εἴ' ἀγκυλοχέλης ἐπὶ τὸν αὐτὸν περὶ λέγει,

Ὅτι ἀγκύλαις τὴν χεῖρα ἀρπάζων φέρει.

Locum hunc Comici recte etiam observaverat Portus. Ceterum, apud Scholiastam legitur, Ἐπικαμπεῖς τὰς χεῖρας ἔχον, absque duali his vocibus, Ἐχέρας, quas Suidas addit. Quae ratio est, quare Scholiasta τὸ ἀγκυλόχειλῳ alio sensu accepisse videatur ac Suidas. Apud Scholiastam enim vox ista videtur significare, *armatus habens*, quod si scriptum esset ἀγκυλόχειλῳ (nam χεῖρα apud Graecos interdum etiam de unguibus avium dicitur) Suidas vero eadem vocem accepit de rostro avium, cui χεῖρας, sive chelas, tribuit; quoniam, uti chelas cancrorum, sic etiam rostrum avium aperiri & claudī videmus, parte inferiori ad superiorem appressā.

⁷ Ἐργον ἀγκυραν] Anchorae & rotae figulinae inventionem Aristoph. h. etiam tribuit Plinius; item Diogenes Laertius. lib. I.

¹ Ἀγκράτῳ ἐλαύνοντα. Xenophon dixit, pro πάνυ ἐλαύνοντα, i. e. vehementer agitantem.

² Ἀγχεῖς. Dolor. Et Ἀγχεῖζεν. Dolore afficere.

³ Ἀγκύλη. Ancyle. Species jaculi. Et Ἡγκυλωμένῳ, ancylen habens, sive, amentatus Significat etiam opus quoddam tentorii Moisaici.

⁴ Ἀγκύλια. Annuli catenarum.

⁵ Ἀγκυλομήτης, & Ἀγκυλομήται, Dolosis consiliis utentes.

⁶ Ἀγκύλον. Curvum. Inflexum.

⁷ Ἀγκυλοχέλης, & Ἀγκυλόχειλῳ. Curvum rostrum habens. Epithetum Aquilae. Aduncas rostri chelas habens. De Cleone vero cum dicitur, significat, curvas habens manus ad furandum & rapiendum.

⁸ Ἀγκυραν. Anacharsis Scytha, Philosophus, anchoram & rotam figulinam invenit, & Graeci tempore vixit.

⁹ Ἀγκυρα. Ancyra, urbs, cuius cives vocantur Ancyranī. Qui hodie Ancyranī vocantur, olim Helleno-Galatae appellati fuerunt. Dicitur etiam Ἀγκυρα de navi.

¹⁰ Ἀγκυροβόλιον. Ferrum navis.

¹¹ Ἀγκυρίσμα. Genus luctae. Et Ἀγκυρίσας, qui lucta adversarium superavit, aut unco profstravit. Est etiam Ἀγκυρίσμα instrumentum quoddam, quo ficus capiuntur. Aristophanes:

Ipsum accusans, & supplantans,

Et deinde humerum avertens, instar buccellae devorasti.

Id est, offendisti, aut deglutivisti, metaphora ducta a buccella, quam ἀκόλον vocabant.

¹² Ἀγκυρίον. Ancyrium. Urbs Italiae, cuius civis vocatur Ἀγκυρίῳ, vel Ἀγκυριεύς.

¹³ Ἀγλαία. Splendor. Et Ἀγλαίως, Splendoribus.

¹⁴ Ἀγλαϊῶσαι. Decorari, vel gloriari Dativo gaudet. Praesens est Ἀγλαΐζω.

¹⁵ Ἀγλαϊκοῖῳ. Valde honoratus.

Segm. 105. unde Suidas haec sumptis videtur. Dissentiat tamen alii, & eorum usum Anacharsi se longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menagius ad Laertium in Vita Anacharidis.

⁸ Ἀγκυρίσας. ἀντὶ τῷ] Haec sumpta sunt ex Scholiaste Aristoph. ad Equit. p. 302. quem cum Suida confer.

⁹ Καταπαλάν] Schol. Aristoph. καταπαλάν. Sed praeferenda lectio Suidae; apud quem vicissim pro τῆ ἀγκύρῃ ex Scholiasta reponendum est τῆ ἀγκύλη. Ait enim Scholiasta, τὸ ἀγκυρίσας a Comico dictum videri, pro ἀγκυλίσειν, ab ἀγκύλη, quod jaculi genus significat: quae tamen sententia pro allusione potius, quam sceria vocis ejus enarratione, habenda est.

¹⁰ Ἀγκυρίσμα καὶ σκεῦῳ] Scribe Ἀγκυρα. Hesychius: Ἀγκυρα. ἐν ἧ τὸ σκεῦος λαμβάνεται.

¹¹ Δεισοφάνης] Equit. pag. 301. qui locus a Porto quoque observatus erat.

¹² Ἐνκολάστας] Ab Ἐγκολάσει, ἴστω. Simplex autem κολάσει, ὦ. non est ab ἀκόλῳ deductum, ut Suidas innuere videtur, qui Graeca Aristophanis Scholia sequutus, scripsit, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἀκόλον ἔλεγον. Scholia. ἀκόλῳ, ψωμός, ὅστις τὸ ἐνκολάστας. Si enim ab ἀκόλῳ esset derivatum, dicendum esset ἐνκολία. ὦ. & in aoristo primo, ἐνκόλησα, & neglecto augmento temporali, ἐνκόλησα. Praestat igitur dicere, τὸ κολάσειν deductum a nomine κολάσει, quod significat cibum qui sumitur, πικρὸν τὸ κολόν καὶ τὸ λαβείν, quasi dicas κολόλασει, & per syncopen κολάσει. P.

¹³ Προσεκίεστας] Haec vox apud Scholiastam Aristoph. non legitur.

¹⁴ Ἀγλαϊῶσαι] Homer. Iliad. K. v. 331. P.

φῆς καὶ ὑψηλῆ, καὶ τοῦ ἀγῆς δὲ τὸ ὑψὺ καὶ τὸ σί-
σμιον, πάγκραλον. Ἄγῆς δὲ ὄξυτέρας, ὁ κεβαρός.

Ἄγνότερον πηδαλίε. ἐπὶ τῷ ἀγῆος βεβιω-
κότων. παρ' ὅσον ἐν θαλάσῃ ἀγῆ παντός ἐστι τὸ πι-
δάλιον.

Ἄγνῶσι. Ἄγῆς δῆμιός ἐστι Φυλῆς τῆς Ἀκα-
μαντίδος. ἧς ὁ Φυλέτης, Ἄγνῶσι.

Ἄγνώμονες. ἐναντιογνώμονες. ἀσύγνωτοι. Ἰσοφο-
κλῆς

Φοίεω τὲ καμῶι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

Ἄγνώμονες. ἀνοήτως. ἢ ἀχαίτως. Λέγονται δὲ
ὡδὲ Πλάτωνι ἀγνώμονες, ἀσύγνωτοι, οἱ ἀμαθεῖς.
καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀλογί-
στος, καὶ ἀβέλως. Καὶ ὁ Θεολόγος. Ὡ καὶ Ἰουδαίων
ἀγνώμονες. ἀντὶ τοῦ ἀνοητότεροι.

Ἄγνῶναι. ὁ τοῦ Ἄγνωνος παῖς. καὶ Ἄγνωνίδης.

Ἄγνῶτα. ἀπὸ τοῦ ἀγῆσι. ἢ γὰρ ὡδὲ ἀρχιμα-
πίζει ἀπὸ τοῦ Ἄγῆος, εἰς ἐδέτερον γένος. Ῥήματα
ἀγῆσι τοῖς θεωμένοις. Ἄεισφάνης ἐν Βαβυλῶνι.

Ἄγνῶτας. μὴ ἐπιγνωσιμῶν. Ἄγνῶτα δὲ μοι
προσεκόμιζεν ἄνθρωποι, ὅς καὶ ἑαυτοῦ ἀγῆς ἐτύγ-
χων ὢν. † Οἱ δὲ, ἀγῆ τῆς γεωργίας ἀφῆμοι, ἐς
κίνδυνον τοῦ πολέμου κατέτιζαν, ἀγῆσι σφίσι τὸ
πρότερον ὄντα. Καὶ αὐτοῖς. Ἄφῆσι εἶναι μίσημα,
τὸ ἑαυτὴν ὡδὲ βαλεῖν ἀνδρὶ ἀγῆσι. Φησὶν Αἰ-
λιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας.

Ἄγνοια. εἴ τις λέγῃ ἀγνοίαν εἶναι στήσιν ἐπιτήμης,
ἀμαρτάνει. ἐστὶ δὲ ἀγνοία ἕξις μορθηρῶν καὶ ἡπατι-
μῆς.

Ἄγνῶτες. οἱ λίθοι ἔῃ ἴσοι.

Ἄγνῶται. κλάται. καὶ Ἄγνῶται, ὁμοίως. καὶ Ἄγνῶ-
ματῶν, σωζόμενοι.

Ἄγνῶται, ὄνομα κύριον.

Ἄγνῶται ἀγῆσι. Ἄφῆσι φρατῶν πῶν μασηθῆται.

Ἄγνῶται τῷ ἡμετέρων, ἀντὶ τῷ ἀγῆσι.

1 Σοφοκλῆς.] In Oedipo Colono, pag. 273. Vide Scholia, unde Suidas sua verba desumpit. P.

2 Ἀσύγνωτοι.] Hæc vox expungenda est. Nam & in 2 MSS. Paris. deest, & obstat connexioni loci hujus, qui sic absque inter-
ruptione legendus est: Λέγονται δὲ πῶν Πλάτωνι ἀγῆσι, οἱ
ἀμαθεῖς.

3 Καὶ Δημοσθένης ἐν τ. φ.] Hæc ex Harpocrat. descripsit Suidas.

4 Ἄγῆσι.] In MSS. legitur Ἄγῆσι, cum acuto in antepenultima. Apud Scholiast. Aristophanis Ran. pag. 255. unde Suidas ista descripsit, locus hic ita legitur: Ἄγῆσι, ἀπὸ τῷ ἀγῆσι, ἢ γὰρ πῶν ἀρχιμαπίζει ἀπὸ τοῦ ἀγῆσι, εἰς ἐδέτερον γένος, ὡς φησὶν Ἡρωδωτῆς.

5 Ἄεισφάνης Βαβυλῶνι.] Pag. 166. P. † Edit. Genev. p. 255.

6 Ἐαυτῷ.] Videtur legendum, ἑαυτῷ vel αὐτῷ.

7 Οἱ δὲ ἀγῆσι τῆς γεωργίας.] Ex Procopio de Bell. Persic. lib. 1. cap. 18. p. 55. ubi locus integer sic se habet: Οἱ τῷ Ἰσχυρῷ ἐν τοῖς ἀγῆσι σφῆδιν ἄπαντες, ἐδὲ ὅσῃ ἀνταίρειν τῆς πολιμῶν τολμῶνται, ἀπῆσι γὰρ τοῦ ἔργου πολλῶν εἶρησι, ἐπὶ ἀγῆσι τῆς γεωργίας ἀφῆμοι, εἰς κίνδυνον πολέμου κατέτιζαν, &c. i. c. interprete Claudio Maltreto: Et suis cum Ducibus Isauri prope omnes, (sc. occubuerunt) qui in hostem arma ne tollere quidem ausi sunt. Cum enim ab agricultura jam recem ad ignota sibi belli discrimina transfissent, in perniciam distincti habebant, &c.

8 Φαίσησι εἶναι μίσημα.] Supplementum hujus Fragmenti h. v. Ἄφῆσι εἶναι μίσημα, &c. v. Πηροδωλῶν.

viiicisque altitudo & opacitas est per amœna. Ἄγῆσι
autem, cum spiritu aspero, significat purius
Ἄγῆσι πηδαλίε. Gubernaculo purior
Dicitur de illis, qui pure casteque vixerunt.
Nam gubernaculum est perpetuo in mari.

Ἄγῆσι. Ἄγῆσι, est populus Tribus A-
camantidis, cujus Tribulis vocatur Agnufius.

Ἄγῆσι. Contrariam habentes senten-
tiam. Nullam veniam dantes. Sophocles:

Phæbo, & mihi ne adversumini sententia
vestra.

Ἄγῆσι. Stulte, vel, Ingrato animo. A-
pud Platonem vero Ἄγῆσι dicuntur ho-
mines, qui veniam dare nesciunt; item, Im-
periti. Demosthenes in Philippicis hac voce
utitur pro, Inconsiderate, Inconsulte. Et
Theologus: O vel Judæis stultior.

Ἄγῆσι. Agnonis filius. Et Agnonides.

Ἄγῆσι. Ignota. A nominativo singulari
Ἄγῆσι. Non enim formatur ab Ἄγῆσι, in-
de in genus neutrum transiens. Verba ignota
spectatoribus. Aristophanes Ranis.

Ἄγῆσι. Ignotos. Ignotum vero mihi ad-
duxit hominem, qui & illi ipsi ignotus erat.
† Illi vero modo ab agricultura dimissi, in bel-
li discrimen adducti sunt, quod ipsis antea
ignotum fuerat. Et rursus. Dicens, esse me-
rettriciam mercedem, prostituere se viro igno-
to, inquit Aelianus de Providentia.

Ἄγνοια. Ignorantia. Si quis dicit, Ἄγνοια,
i. e. ignorantiam, esse privationem scientiæ,
errat. Est enim habitus pravus, & in erro-
rem homines inducens.

Ἄγῆσι. Lapidis telæ appensi.

Ἄγῆσι. Frangitur. Et Ἄγῆσι, Frangitis.
Et Ἄγῆσι, contritarum.

Ἄγῆσι. Agolæus. Nomen proprium.

Ἄγῆσι ἀγῆσι φρατῶν. Canis per phrato-
res ductus flagellatur.

Ἄγῆσι ἡμετέρων. i. c. Dum res nostræ

9 Ἄγῆσι.] Potius Ἄγῆσι, cum acuto in antepenultima. Jul. Pollux, lib. vii. cap. 10. in fine: Ἄγῆσι δὲ & λέγῃ, οἱ λίθοι εἰ
ἐξ ἄγῆσι τῶν ἰσχυρῶν, καὶ τῶν ὄξυτων ὑψηλῶν. i. c. Ἄγῆσι &
λέγῃ vocantur lapides, qui, secundum veterum texendi rationem, ex
staminibus suspensi erant. Lapidis illos textorios, sive ἀγῆσι Se-
neca vocat pondera, Epist. XC. ubi ait: Deinde, quemadmodum
tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat.

10 Ἄγῆσι.] Homer. Odyss. K. v. 123. Νῆων δ' ἀγῆσι ἀ-
γῆσι. ubi Schol. Συναγῆσι. quem locum proinde Suidas
repperit.

11 Ἄγῆσι ἀγῆσι φρατῶν.] Erasmus Adag. Chil. 3. Cent. 6.
Adag. 93. Ductus per phratores canis. In Aldino codice legitur
ἐπὶ ἀγῆσι. Quæ lectio non temere damnanda. Subauditur
enim genitivus ὠτων. Vertes autem, Canis per ambas aures du-
ctus scutica caditur. Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum
suo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex
corum manibus per vim elapsus ipsos moribus dilaniet. Quod
proverbum altero simili confirmatur, Auribus lupum teneo. P.

12 Διὰ φρατῶν.] Sic etiam legitur apud Diogenianum, qui pro-
verbum hoc ita exponit: Ἐπὶ τῷ ὄξει μὴ δεῖ εὐερισκομένην καὶ πῶν
φρατῶν. Ἐν τῷ πῶν φρατῶν ἔστιν ἐπιτήμης πῶν φρατῶν. i. c. inter-
prete Andrea Schotto: De repertis, ubi non oportet, & funis. Ca-
nis enim in Phratris repertus supplicio afficiebatur. De Phratris
vide Suidam infra. In Edit. Mediolanensi legitur, ἐπὶ ἀγῆσι φρατῶν.
ut etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearsonius ad marginem
Suidæ sui hic annotaverat, MS. Ro. ἀγῆσι φρατῶν.

13 Ἄγῆσι.] Vide supra, Ἄγῆσι & φῆσι.

των, καὶ ληπτεινιδύων. ἢ Ἄροντες καὶ Φεροντες, ἀφ' ἧς τὰς ἰδέας ληλατοῦντες, ἢ περιδύοντες τὴν χώραν. καὶ αὐθις Οὐδένος ἀμυνομένων, καὶ πολλῶν ἄδειαν ἄροντες καὶ Φεροντες διετέλεισαν.

Ἄρμωφωτον. τὸ ἀνίλωτον.

Ἄρνια. ἀτεκνία. ἀγεννησία. Αἰλιανός· Ἐμφθί- ρετο ἡ νεολαία, καὶ ἡ ἀρνια καὶ μέντοι καὶ γυναι- κῶν, καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τελέποδου.

Ἄρνια ἡ ἀρνια. Τὴν Ἀρτεμιν μινύσας, καὶ με- τελευθῆν δικαιούσαν αὐτὴν γῆς ἀρνια.

Ἄρνηπνία. ἢ τὰ μελισσῶν κηρία.

Ἄρρη. ἢ ἑκκλησία. ὅθεν ὁ Νέτωρ ἀρρητής. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πωροσκοπία τὰ ἀρρη, καὶ αὐ- τὰ τὰ ἀρρη.

Ἄρρηξί. τὸ ἀνιόσασθαι. καὶ τὸ ἐν ἀρρηξί ἀρρη- τείσθαι. Ἄρρηξί. ἔνθα πωροσκοπία τὰ ἀρρη, καὶ αὐ- τὰ τὰ ἀρρη.

Καὶ ταῖς ἀδελφῶς ἀρρηξί. ἢ τῶν ἀρρηξί.

Ἄρρηξ. Κερκόπων. οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔ- διδον Ἡρακλῆς, Ὀμφάλῃς κελυρούσης· οὓς ἀποκτείν- νησιν ἠδέσθαι, ἢ μητρὸς δευδύσης. Ἡ δὲ παροιμία εἴρη) ἐπ' ἧς κακοῦθον καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

Ἄρρηνομία. ἢ λογισία. Εἴρηται δὲ καὶ ἐπ' ἧς ὁπισκοποῦντων τὰ ἀρρη πόλιων ἀρρη. καὶ Ἄρρηνο- μίαι, οἱ τὰ ἀρρη τὴν ἀρρη ἀρρη δικοῦντες ἀρρητες. Ἄρρηνομία. ἢ Ἀρρηνομία.

Ἄρρηνομίαι δὲ τὰ ἀρρη καὶ ἀρρη.

Τρεῖς τοὺς ἀρρη. τοὺς δ' ἰμάντας ἐν ἀρρη. Τρεῖς, λάρυξ. Φαργέλια. Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀρρη- γαλίοις ἔτυπον οἱ λογισαὶ τοὺς ἀρρη. ἀρρη δὲ, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἀρρη, ὃ ἐστὶ τῶν ἀρρη. Οἱ δὲ, ἀπὸ ἀρρη πλίσματι. ἢ Πιλοπνήσου, οὗ μέ- μνηται καὶ Καλλιμάχου ἐν Ἰγνυοῖς.

Καυίωνων πολίεθρον, ὃ ἀρρη πωροσκοπία.

Οἱ δὲ, ἐν ἀρρη βοῶν ἀρρη τὸ τὰ ἐν ἀρρη βοῶν δέγματα ἰχυρὰ εἶναι. Οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρῆς ἀρρη τὸ πῆμα, ἀρρη οὓς σπένδεται. Ἄρρη δὲ λέγει, ὅτι τόπος ἔξω ἔσται ἀρρη. Ἄρρη καλού- μεθα, ἔνθα τὰ ἀρρη αὐτῶν. οὗ καὶ ἢ ἐν Ὀρρησι μέ- μνηται.

raperentur & in pradam cederent. ἢ *Omnia diripientes, & in vastanda populandaque regione nihil sibi reliqui facientes.* Et rursus: *Nulla vim propulsante, secure & impune no-stra vastarunt & diriperunt.*

Ἄρμωφωτον. Nullis clavis compactum.

Ἄρνια. Liberorum sterilitas. Foetus defectus. *Ælianus: Interibat juvenus, & sterilitas mulierum pariter & armenti quadrupedis erat.*

Ἄρνια ἡ ἀρνια. Sterilium libationum. Sic [Gregorius Nazianzenus,] Theologus appellatus, eas libationes vocat, quæ mortuis funduntur. Et Ἄρνια, sterilitas agrorum. *Dianem iratam esse, & terræ sterilitate eum juste punire.*

Ἄρνηπνία. Apum favi.

Ἄρρη. Concio. Unde Nestor vocatur Ἄρρητης, i. e. Concionator. Sic dicitur etiam locus, ubi res venales venduntur: item, ipsæ res venales.

Ἄρρηξί. Emere aliquid. Item, in foro venari. Aristophanes *Pluto* adhibet hanc vocem ea significatione, quæ nobis valde familiaris est; i. e. pro *emere*.

Et sororibus cinere tunicam.

Ἄρρη Κερκόπων. Concio, sive Cætus Cercopum. Hi in urbe Epheso fuerunt, quos Hercules, iussu Omphale, vinxit; sed matre illorum deprecante occidere veritus est. Proverbium hoc dicitur in homines malitiosos & improbos.

Ἄρρηνομία. Rerum venalium inspectio. Vox ista dicitur de iis, qui rerum venalium in urbibus curatores sunt. Ἄρρηνομοι dicuntur Magistratus, quibus cura rerum venalium in foro commissa est. Aristophanes *Acharnensibus*:

Rerum venalium curatores constituo

Tres sorte lectos: lora vero de Lepriis capio.

Τὸ ἰμάντας hic significat, *lora, flagella*. Olim enim Logistæ, sive Fori Inspectores, flagris exdebant eos, qui ad Forum pertinebant. Vocem autem ἀρρη alii didicim censent a ἀρρη, quod significat verberare. Alii vero a Leprio, oppidulo Peloponnesi, cujus etiam Callimachus in *Hymnis* meminit:

Cauconum oppidum, quod Leprium vulgo vocatur.

Alii vero, a leprosis bobus; quod pelles boum leproforum sint firmæ. Alii vero, quod Μεγαρῆς, cum quibus [Dicæopolis] fœdus init, leproso essent corpore. Præstat autem dicere, locum fuisse extra Urbem, Leprium vocatum, ubi coriariorum officinæ erant: cujus etiam in *Avibus* meminit his verbis:

1 Διεφθίρεθ] Fragmentum hoc Æliani auctius legitur infra v. Νεολαία. Vide etiam v. Περυσία.

2 Ο' Θεολόγος Φησί] Orat. XL. εἰς τὸ ἄρρον Βάπτισμα, p. 646. (Edit. Paris. An. 1609.) ubi Baptisimum dicit non solum vivis prodesse, sed etiam mortuis, quippe quibus sit δεῖδον ἐντάφιον. ἐξ ἧς τὸ λαμψέσθρον, χρυσὸν ἠμωπέσθρον, πύφου μεζυλοσπεπέσθρον, ΑΓΟΝΩΝ ΚΟΡΩΝ εὐσπεπέσθρον &c.

3 Τὰ τὸ μελισσῶν κηρία] Quæ sequuntur in prioribus Edit. τὰ ἀρρη ἡ ἐκκλησία, ὡς τὰ χρυσοσπίτια, in 2 optimis MSS. Paris. deunt: unde ea, tanquam assumentum, e textu ejicienda putavi.

4 Ἄρρη ἡ ἐκκλησία] Ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* p. 372.

5 Καὶ αὐτὰ τὰ ἀρρη] Johann. Tzetzes ad Hesiod. p. 16. Ἄρρη λέγεται καὶ τὸ ἀρρη ζῴδιον πρῶτον. i. e. Ἄρρη etiam vocatur ἡ res, quæ emitur.

6 Ἐν Πλάτῳ] Pag. 11. 12. P. + Pag. 96. Edit. Genev.

7 Ἄρρη Κερκόπων] Eustath. ad Olym. B. p. 1430. Ἦν δὲ φα-

σι καὶ ἀρρη Κερκόπων Ἀθήνησι πηλοῦν Ἡλιόας, ἔνθα τὰ κλοπιμαία ἐπωλεῖτο. Τοῦτο γὰρ καὶ οἱ Κέρκωπις ἀρρηδόντω, κλέπτω δηλαδὴ & πωροῦσθαι. i. e. Erat autem Athenis, ut aiunt, forum Cercopum, prope Heliam, ubi res furtivæ vendebantur. Tales enim Cercop. i. fuisse sumi est, fures nimirum & fraudulentos.

8 Λογισίας] Nam Ἄρρηνομοι etiam λογισαὶ dicebantur, teste Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* p. 406.

9 Ἀρρηνομία Ἀρρηνομία] Pag. 290. 18. P. + Pag. 406. Edit. Genev. ad quem locum vide Scholia, unde integrum hunc locum Suidas descripsit.

10 ἀρρη] Utxe vox desideratur apud S. Scoliast. Aristophanis; eademque deest in Edit. Basilicensi & Genevensi; existat autem in MSS. Paris. (in quorum uno scriptum est ἀρρη in duobus aliis vero ἀρρη) uti & in Edit. Mediolanensi & Veneta.

11 Ὀρρησι] Pag. 373. S. P. + Pag. 548. Edit. Genev.

Τί δ' οὐ τ' Ἡλείων Λέωρον οἰκίζετε.

Ἄγροαίς. Ἑπερίδης. ἀντὶ τοῦ σιυόδου. Λέγει γὰρ ἐν τῷ κτ' Πολυεύκλει· Οὗτοι πολλάκις ἀγοραῖς ποιῶνται. Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τῆνομα.

Ἀγοραῖα. Ἑπερίδης. τὸ ὠνήσασθαι, Ἀγοραῖσαι λέγεται. (τὸ δ' Ἀγοραῖν, βάρβαρον) παρὰδειγματῶν δὲ μετὰ πάντα. Εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀειτοφάνης ἐξ Αἰολοσίων.

Ἄλλ' ἄνυσον, ἢ μέλλειν ἐχειλεῖ. ὡς ἀγοραῖα Ἀπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις ὦ γύναι. καὶ Ἀγοραῖατα, αὐτὰ τὰ ἡγορασμένα.

Ἀγοραῖα. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγοραῖ Ἀφιδίω. Ἀειτοφάνης.

Ἀγοραῖα τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀειτογίτονι. ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγοραῖ Ἀφιδίω μὲν τοῦ Ἀειτογίτονι. ἐγγὺς Ἀειτογίτονι. ἑστῆσιν ἐν μυσίνω κλάδω τὸ ξίφος Φορήτομην, ὡσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀειτογίτων. Οὗτοι γὰρ σπὸ τ' μυσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν Τύραννον κατέβαλον.

Ἀγοραῖς ὄρα. ἢ τῷ πωλημῶν, ἀλλὰ τῷ ἄλλων ἀράξεων τῷ κατ' ἀγοραῖν ἔωθεν, ἢ καὶ ἄρην ἀγοραῖν πεπληθέναι. Φερεκράτης· Πίνειν αἶν, ἢ μεθύειν, ἄρην ἀγοραῖν πεπληθέναι.

Ἀγοραῖαν δίκην. τὴν δικηλογίαν.

Ἀγοραῖον νόον. ὁ παιδιτελής, καὶ συρφετόδης, καὶ ὅσα σπέρρητον, ἢ δὲ πεφρονισμένον. Καὶ Ἀγοραῖον Ἑρμῆς. Ἀειτοφάνης.

Νῆ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον

Κάπριοκῶ γε βλεπόντων.

ἑστῆσιν, ὁ ἐν ἀγοραῖ λιμῶμην.

Ἀγοραῖον. παρὰδειγματῶν, ὁ ἐν τῇ ἀγοραῖ ἀναφροσύμην ἀνθρώπων. Δαμάσιον. Ὁ δὲ παρὰ ξίφος καὶ ἐξήτητ' τοῖς σπυρεῖσι μέχει καὶ δικαστῶν ἀγοραῖων. Cum acuto vero in antepenulti-

1 Ἄγροαίς] Ex Harpocracione.

2 Ἀπαξάπανθ' ὅσα κ.] Hic versus claudicat, & defectu unius syllabæ laborat, quem proinde Lector pro lubitu suppleat. Portus Sic tentabat: Ἀπαξάπανθ' ὅσα [με] κελεύεις ὦ γύναι. quod non displicet.

3 Ἐν ἀγοραῖ Ἀφιδίω] Vide Schol. Aristoph. ad *Acharn.* p. 400. E. & 406. C.

4 Ἀειτοφάνης] *Lysistrata*, pag. 555. 35. P. † Pag. 576. Edit. Genev.

5 ἑστῆσιν ἐν μυσίνω] Hæc nihil ad præsentem locum pertinent. Sunt enim verba Scholiastæ deperditi in *Lysistrata* ad verbum illum Comici, proxime præcedentem, Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύστου κλάδῳ: quem quidem verbum Aristophanes sumpsit ex veteri quodam Scelio, in memoriam Harmodii & Aristogitonis Athenis olim cantari solito, ut apparet ex Athen. lib. xv. cap. xv. pag. 695. ubi integrum illud Scolium legitur.

6 Ἐν μυσίνω κλάδω] Vide infr. v. Φορήσω, ubi hic locus repetitur.

7 Τὸν Τύραννον] Hipparchum nimirum, Pisistrati filium. Suidas infra v. Ἐν μύστου κλάδω: Ὅτι Ἀρμόδιον καὶ Ἀειτογίτων ἐν μύστου κλάδω τὸ ξίφος ἔπαρξεν τὸν Τύραννον ἀπέκταναν. Idem, præter multos alios scriptores, memoria prodiderunt Plato in *Hipparcho*, Thucydides lib. i. cap. xx. Auctor veteris Scelii apud Athen. lib. xv. p. 695. *Ælianus* V. II. lib. xi. cap. viii. ubi vide eruditiss. Perizonium.

8 Κατ' ἀγοραῖν ἔωθεν] Interpunctio ponenda est inter ἀγοραῖν & ἔωθεν. Nam τὸ ἔωθεν est nova explicatio πῶ Κατ' ἀγοραῖς ὄρα, ut ex sensu loci hujus manifestum est.

9 Πρὶν ἀγοραῖν πεπληθέναι] Tempus ἀγοραῖς παρὰδειγματῶν, sive fori frequentis, medium erat apud Græcos inter mane & meridiem, & a horam circiter tertiam a Sole orto incidebat. Hinc Pherecras-

Cur vero Eleum Leprum non edificatis.

Ἄγροαίς. Hyperides, pro, Cœtus. Dicit enim in oratione contra Polyæstum: *Isti sæpe conciones habent.* Hoc autem nomen & alia significat.

Ἀγοραῖα. Hyperides. Ἀγοραῖα pro emere vulgo accipitur. (Ἀγοραῖν vero, barbarum est.) Exempla passim sunt obvia, quorum unum ex Aristoph. *Æoloscione* depromatur:

Sed rem expedi; non oportet cunctari. Emam

Omnia, quæ jubes, mulier.

Et Ἀγοραῖα dicuntur res ipsæ, quæ emptæ sunt.

Ἀγοραῖα. Pro, In foro versabor. Aristophanes:

In foro versabor armatus, (ἐξῆς, i. e.) juxta, (vel prope) Aristogitonem.

Id est, in myrteo ramo gladium absconditum feremus, ut Harmodius & Aristogiton, qui, cum gladios ex myrti ramis extraxissent, Tyrannum interfecerunt.

Ἀγοραῖς ὄρα. Non significat tempus, quo res venduntur, sed quo alia negotia in foro expediuntur. Mane, vel antequam forum hominibus frequens esse incipiat. Pherecrates: *Bibere semper & ebrium esse, foro nondum frequente.*

Ἀγοραῖαν δίκην. Causam forensẽ. Causæ defensionem.

Ἀγοραῖον νόον. Mens vilis, & trivialis, nec accurate res considerans. Et Mercurius Ἀγοραῖον dicitur, qui in foro colitur. Aristoph.

Per Mercurium Forensẽ

Pejero, videntibus etiam [aliis.]

Ἀγοραῖον. Cum circumflexo in penultima syllaba, dicitur homo in foro versans. Damascius: Ὁ δὲ παρὰ ξίφος, ἢ ἐξήτητ', μέχει καὶ δικαστῶν ἀγοραῖων. Cum acuto vero in antepenulti-

tes in hoc fragmento eos perfringere videtur qui ante illud tempus, sive primo mane, cum alii homines negotiis feriis vacare solent, vino jam madent, & meliorem diei partem potando consumunt; quod hominum est, vitam maxime dissolutam agentium. Athenæus lib. xiv. cap. 1. Dipnosophistas ob sobrietatem & temperantiam laudare volens, ait, eos fuisse οὐτὶ πλεον πινόντων, οὐτὶ ἐξόνων γνομήων ΠΛΗΘΟΥΣΗΣ ΑΓΟΡΑΣ, i. e. neque ex eorum numero qui immoderatus biberent, neque qui tempore fori frequentis vino jam maderent. *Ælianus* V. H. lib. xii. Tarentinorum summam temulentiam notare volens, ait: *Ταρεντινοῖς ἐν ξίφω κῶ, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθεν, μεθῆναι δὲ πρὸ ΠΛΗΘΟΥΣΗΣ ΑΓΟΡΑΣ.* i. e. Tarentinis a summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo jam incipit frequens esse hominibus forum, ebrius esse. In Actis Apostolorum, cap. 11. cum nonnulli Apostolos, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos, & variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet, fieri non posse, ut vino jam sint madidi, cum non nisi tertia sit diei hora, (sive ὥρα παρὰ ξίφος ἀγοραῖς) innuens scilicet, neminem sanum tam mane vino se se ingurgitare solere.

10 Καὶ σὺ σπέρρητος] Verba hæc mendii suspecta habeo, nec video, quomodo ea loco huic conveniant.

11 Ἀειτοφάνης] *Equit.* p. 205. 15. P.

12 Ὁ δὲ παρὰ ξίφος] Fragmentum hoc Damascii, (quod in *Excerptis* Photii non reperio) ἀνεμνήσθησιν reliqui, utpote corruptum, & ex quo vix aliquem sensum elicere possis. Neque enim operæ pretium duco, in brevibus ejusmodi ἀπασμασμάτων, quæ imperfectam sententiam continent, vel emendandis, vel interpretandis, vires ingenii sui periclitari; quod ne facere quidem mihi vacat, quippe quem in laborioso hoc opere sexcenta alia, longe majoris momenti, distinguunt.

ἀγορεύων. Πρεσβυτέρους δὲ Ἀγρεύου, ἢ ἡμέρας ἐν ἧ ἢ ἀγορεύει πελεῖται.

Ἀγορεῖν. ἐν τῆς ἀγορεύει.

Ἀγορεύω. ἐκκλησίαν.

Ἀγορευτῆς. σύμβουλοι. Φρόνιμοι.

Ἀγού. μίαντα. ἢ ἄγκυραν. λέγεται δὲ ἄγού ἔξ τὸ πῆμον, ἔξ ἄξιον σεβάσμιον. ἔξ ἔξ ἢ ἀί ἰέραν, παναγῆς καὶ ἄλλα πινά. Ὁμοκιδίδης. Πέμφαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι φρέσβεις, ἐκέλευον τῆς Ἀθιναίους τὸ ἄγού ἐλαύνειν τῆς θεῶ. (Ἦν δὲ τὸ κτὶ Κύλων τὸν Ὀλυμπιονίκου τὸν Ἀθιναίων τὸν πάλαυ). καὶ ἦλασαν τῆς οἰαγῆς. Ἀγός δὲ ὄξυτόνας, ὁ ἡγεμάν.

Ἀγοστῶ. 4 τῆς ἀγκυρῆ. ἐν Ἐπιγράμματι. Οὐκ ἔλαθε χρέλιας, ἐδ' Ἀκαδημίαν πλυγαθέα. τιῶ ἐν ἀγοστῶ σὺν εὐεργεσίῳ τῆς φροσύνη λέγω.

Ἀγυσταίν. 6 ἰσοβαρῆσαν. Διόπερ καὶ αὐσκυλάζας ἰκίλυ, χυσιῖν, ἄγυσαν ὀλυκὴν χυσιῖαν μυρίαν, ἐξαπέτειλε φρεσβυτάς εἰς τὴν Ῥώμην τῆς ταύτῳ νομιθῆντας τῆς Δήμω.

Ἀγυσαν ἰορτιῶ οἱ κλέπται. χρευστάτη ἢ σύνταξις, καὶ ἰκανῶς πεπαιγμένη κτὶ τῶν κομωδικῶν χρέων. Σημοσίη δὲ τῆς ἀδεῶς κλέπτοιας.

Ἀγωγός. 7 ὁ οἰάγων τιῶ δῆλυ, ὁ διάκων. καὶ Ἀγωγός, ὁ λῶρ. καὶ Ἀγωγῆ, ἰμάνις, 8 ὡς ἄγεται ὁ ἴππῳ.

Ἀγωγή. Φορὰ ἰππῶν (ὁ καὶ φρεσκομίζων λέγεται) ὡς λέγεται σίτῳ ἀγωγή ἢ οἶνε.

Ἀγωγή. 9 ἀνατροφή. τρέπον. ἢ ἢ κομιδή. καὶ τὸ ἀγρόμιον βάρ. Ἀγωγή λέγεται. καὶ ἢ ἢ τῆς τῆς ἰππῶν τὸ τρέπον καὶ κόστησις. ὡς λέγεται παύδων ἀγωγή. καὶ ἢ μεταβολή. ἐφ' ἔξ σημασιολογίας, ὁ οὐκ ἐξομῶ ἔπω τιῶ χίνεση, κέχηρη) τῆς τῆς ἀγωγῆς ἐνόματι. 10 Πολύδο. Ἦγαγε δὲ ὁ ἔξολόγη καὶ Λακεδαιμόνιοι ἄνδρα τὸν Λακωνικῆς ἀγωγῆς μέτρον, καὶ τειβίῳ ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχρησεν ἀμείνον.

Ἀγωγή. τὸ ἀγρόμιον βάρ. ἐπὶ τῆς ἀμάξης. ἔπω ἢ Ξενοφῶν.

Ἀγάμιον, καὶ Ἀγάμιον. ἄγων. ἀγρόμιον. Φι-

ma, significat diem forensem, sive, quo negotia forensia tractantur.

Ἀγορεῖν. Ex concione. Ex foro.

Ἀγορεύω. Concionem.

Ἀγορευτῆς. Consiliarii. Prudentes viri.

Ἀγού. Piaculum, vel, Cubitus. Dicitur etiam ἄγού id, quod est honore & veneratione dignum. Unde Sacerdotes dicuntur παναγῆς, i. e. maxime venerabiles; uti & alia nonnulla res. Thucydides: *Lacedaemonii missis legatis iusserunt Athenienses piaculum Deae expellere.* (Intelligitur autem hic piaculum Cylonium, ita dictum a Cylone Olympionica, qui quondam Atheniensis fuit.) *Et expulerunt piaculi reos.* Ἀγός vero, cum acuto in syllaba ultima, dicitur Dux.

Ἀγοστῶ. Cubito. In Epigrammate: Non latuisti Gratias, neque Academiam valde letam. Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inscriptum gero, omnibus accedentibus narro.

Ἀγυσταίν. Par pondus habentem, [pendentem]. *Quamobrem confecta Victoria aurea, habente pondus aureorum decies mille, legatos Romanam misit, hanc Populo allaturos.*

Ἀγυσαν ἰορτιῶ οἱ κλέπται. Festum agunt furcs. Est venustissimum proverbium, satisque jocofum, & Comicam festivitatem redolens. Dicitur autem de iis, qui secure & impune furantur.

Ἀγωγός. Litem intentans. Actor. Et Ἀγωγός, loro. Et Ἀγωγῆ, loro, quo ducitur equus.

Ἀγωγή. Rerum quarundam importatio, vel advectio (quod etiam φρεσκομίζων dicitur): ut, cum dicitur, frumenti vel vini importatio.

Ἀγωγή. Conversatio. Mos. Advectio. Et onus ipsum, quod vehitur, Ἀγωγή dicitur. Item, morum formatio, & puerorum institutio. Item, mutatio. Quo significatu ille, qui generationem sic definit, voce Ἀγωγῆς usus est. Polybius: *Adduxit vero is, qui milites mercede conducebat, virum Lacedaemonium, disciplina Laconica imbutum, & qui rei militaris usum mediocrem habebat.*

Ἀγάμιον. Onus, quod plauastro vehitur. Ita Xenophon.

Ἀγάμιον. Ducens. Qui ducitur. Qui ve-

ἔλαθε: & vicissim in Epigrammate, pro τὸ ἐν ἀγοστῶ, reponendum puto, τῶν δ' ἐν ἀγοστῶ, ut sit sensus, quem in versione expressi. Notandum autem est, loqui hic ipsam statum.

6 Ἀγυσταίν. ἰσοβαρῆσαν] Sic locum hunc ex MSS. restitui. In prioribus enim editionibus τὸ ἰσοβαρῆσαν post vocem καὶ αὐσκυλάζας legitur.

7 Ὁ οἰάγων τιῶ δῆλυ] Melius forte ὁ οἰάγων τιῶ δῆλυ. Nam οἰάγων οἰκῶν interdum apud Graecos significat, actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida infra, v. Ἀγοστῶ δῆλυ.

8 Ὁ ἄγεται ὁ ἴππῳ] Eo significato occurrit vox ista apud Xenophontem περὶ ἵππων, p. 940. ubi suavissimus scriptor ait: τὸ δ' αὖ ἔμαρθεδεν μακρῶ τῆς ἀγωγῆς ἀπειρία διδάσκον ὑφηνεῖσθαι τὸν ἵππον. i. e. interprete Leandrio: *Ut aliquis antecedens a fronte, longo cum loro ductorio, doceat equum subsecari.*

9 Ἀγωγή. ἀνατροφή] i. e. Conversatio, sive ratio vivendi; quo sensu vox ista capitur 2. Tim. 3. 10.

10 Πολύδο.] Lib. 1. cap. 32. ubi de Xanthippo Lacedaemonis verba sunt.

11 Ξενοφῶν] Cyropæd. Lib. vi. p. 156.

1 Ἦν ἄγκυραν] Hesychius quoque, Ἀγός, τὸ ἀγκυρῶν: ubi tamen viri docti una voce legendum monent, Ἀγός, ἀγκυρῶν, quod valde arduum. Ἀγός enim non solum ipse Hesychius, sed etiam Suidas, Eustathius, & alii ἀγκυρῶν interpretantur: at τὸ ἀγός significare cubitum, haud a sibi legas.

2 Ὁμοκιδίδης] Lib. 1. cap. cxvii. p. 69. Edit. Oxon.

3 Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλων] Haec, & quae sequuntur, usque ad τὸ πάλαι, parenthesis inclusi, quia sunt verba ipsius Suidae, qui ea, quae Thucydides proluxius narrat, in paucissima conferre voluit. Quae vero antecesserunt & sequuntur parenthesis, sunt ipsius Thucydides.

4 Ἀγοστῶ] Sic legitur in MSS. & Edit. Mediol. Male vero in Edit. Basil. & Genevensi. Ἀγοστῶ, per α.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Est Epigramma Anacreontis, quod in Anthologia inest, unde id Suidas de promptu, sic integrum legitur:

Σταῖον ἔσπευ ἀγάμιον Λακωνικῆς, εὐτ' ἀνέστης

Ἐρωτὸς καλλιπέμοις σὺν ἔλαθε χρέλιας

Ὁδὸν Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τὸ ἐν ἀγοστῶ

Σὺν εὐεργεσίῳ τῆς ἀπειρία λέγω.

Hinc apparet apud Suidam pro σὺν ἔλαθε, scribendum esse, σὺν

ρόμῳ. καὶ Ἀγωγίμων, Φορτίων ἐμπροσθέν. Αὐ-
τὸς μὲν ἐμπροσθὲς ἀπαθεῖς κακῶν ὑποσώσασθαι· τοὶ δὲ ἀ-
γάγιμα σφίσι ἀνατώσασθαι.

Ἀγωγόν. ἐπακλικόν. Καὶ Πισίδης·

Πρὸς τὴν ἀγωγὴν ἐτρέπη τοῦ Τίγριδος.

Περὶ Χοσροῦ ὁ λόγος. καὶ Ἀγωγὴς, ὡρομπίης.

Ἀγωαῖος. ἐν Ἐπιγράμματι. Ἀγωαῖόν τε ἐκ-
νάγχαν.

Ἀγώμῳ. ἑταίμαζόμῳ. Ἀγώμῳ δὲ,
Φερόμῳ.

Ἀγών. ἢ ὡς τὴν ἀγῶνα ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ὄ-
μις τὸ πῶν ἐν ᾧ ἀγανίζονται φησι. Ὁμοιωδίδης
πέμπη· Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδυσσε τὸν ἥϊον.

Ἀγανάρχα. ἀγανότης. ἀρχὴ τῶν ἀγῶνων
ἢ Σοφοκλῆς·

Καὶ ταῦτα τεύχη μίτ' ἀγανάρχα λυγῆς

Θήσασ' Ἀχαιοῖς, μίτ' ὁ λυγῶν ἐμός.

Καὶ παροιμία· Ἀγὼν ἐδέχεται σήφεις. ἀπείταται
ἐπὶ τῷ μηδὲν ὀνημαδῶν εἰ σήφεισι. καὶ, Ὁμοιωδίδης
φασιν ὅτι ἀναμένει. ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσιν ῥα-
θύμων καὶ ἀμελῶν. ἢ ἐπὶ τῶν μὴ ὡροσμένων τῶν
λόγους τῶν ὡροσσιζομένων.

Ἀγῶνας. ὅτι χεῖρα δόρατα ὡς φεγγαῖς.

Ἀγανίσκοι. σκευὴ λυγῆς.

Ἀγωνία. Ἐνοφῶν. ἀπὸ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγωνῶν. Ἰσοκράτης, ἀπὸ τοῦ ἀγανίζεσθαι.

Ἀγῶνι. ὁ ἐν ἀγῶνι. καὶ θηλυκὸν Ἀγωνία, ὁ Φέ-
βος. Ἀγωνία δὲ ὡς τοῦ ὀ μικροῦ, ἢ τείρωπις.

Ἀγωνιόμῳ. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πο-
λεμίοις ἀγωνιόμῳ, ὑποτρέπιντο ἀμαχί.

Ἀγωνῶν. κινδυνῶν, καὶ τὸ φοβῆμα. ἢ Πολύβιος·
Πολλὰ δὲ πόλεις ὡροσπῆντο τῶν μεσογαίων τοῖς
Ῥωμαίοις, ἀγωνῶσαι τὰς περικλάς δυνάμεις. καὶ
Ἀγωνῶν, δεδῶς. ἢ Ἀγωνῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν
Κελτῶν, καὶ τὰς ὀβελὰς τὰς ὡς τὸ πῶμα. ἢ
Ἡγωνία δὲ, μὴ τοὺς φελλῶνας ἐπιλείπει τὰ ὀψώ-
νια. καὶ Ἀγωνῶντες, ἀπὸ τῶν ἀγανίζομένων. Ἰσοκράτης.

Ἀγωνίς. ἔνομα ἑταίρας.

1 Τοῦ Τίγριδος.] Sic in MSS. scriptum inveni. In prioribus Edit. vero legitur Τίγριδος, quam vocem metrum verius hujus, qui est Iambicus, recipit.

2 Ἀγωαῖος.] Ex precedentibus Suidæ verbis apparet hic legendum ἀγανίζομαι, & paulo post, ἀγανίζομαι. Quam lectionem habemus in Epigrammatum Anthologia, lib. vi. p. 441. 5. unde locus hic deponitur est.

Γαυλῶν ἐπακλικῶν, ἀγανίζομαι τε κινάγχαν. P.

3 Κινάγχαν.] Lorum, quo canes ducuntur, colla eorum ut sit stringere & angere solet: unde dicitur κινάγχαν.

4 Ἀγώμῳ.] Sic in MSS. exaratum est. In prioribus vero Edit. contra litterarum seriem legitur, Ἀγώμῳ. Est autem Ἀγώμῳ, ab ἀγῶνι.

5 Ὁμοιωδίδης τὸ πῶν.] Odyss. G. v. 260. Λεῖψαν δὲ χροῖν. καλὸν δὲ εἶναι ἀγῶνα. ubi Scholiast. Ἀγῶνα τὸ πῶν ἐν ᾧ ἀγανίζονται.

6 Ὁμοιωδίδης πέμπη.] P. g. 381. P.

7 Σοφοκλῆς.] Ἐν Ἀποκρίσεσιν, pag. 34. P.

litur: aut duci vehique facile potest. Et Ἀ-
γωγίμων, onerum mercatoriorum. Mercatores
illosos servare, mercesque conservatas eis red-
dere.

Ἀγωγόν. Allicendi vim habens. Et Pisides:
Ad canales Tigridis se convertit.

Loquitur de Chosro. Et Ἀγωγὴς, Dedu-
ctores.

Ἀγωαῖος. In Epigrammate: Et lorum, quo
canes ducuntur.

Ἀγώμῳ. Qui admirationem fui apud alios movet. Ἀγώμῳ vero, qui ducitur, vel
vehitur.

Ἀγών. Exercitatio, qua ad certamina præ-
paramur. Homerus vero Ἀγῶνα vocat locum
certaminis. Thucydides lib. v. Progressus in
stadium, aurigam coronavit.

Ἀγανάρχα. Agonothetæ. Præfides certa-
minum. Sophocles:

Et mea arma neque Agonarchæ

Proponent Achivis, neque perniciosus ille
adversarius meus.

Et proverbium: Certamen non admittit præ-
textum; quod dicitur de illis, quibus nihil
prodest, excusationibus uti. Et, Certamen
prætextum non expectat: quod proverbium
dicitur de hominibus natura segnibus & ne-
gligentibus. Vel, de illis, qui verba illorum,
qui multa causantur, non admittunt.

Ἀγῶνας. Sic Franci hastas, in sua regione
usitatas, vocant.

Ἀγανίσκοι. Instrumenta quibus fontes pu-
niuntur, vel torquentur.

Ἀγωνία. Xenophon. Pro ἀγῶνι, i. e. certa-
mine.

Ἀγωνῶν. Isocrates, pro Ἀγανίζεσθαι, i. e.
certare.

Ἀγῶνι. Qui in certamine versatur. Et
fœmininum, Ἀγωνία, metus. Ἀγωνία vero, per
o parvum, sterilitas.

Ἀγωνιόμῳ. Certaturi. In certamina ruituri.
Cum hostibus certaturi, advertantur sine pugna.

Ἀγωνῶν. Periclitor. Et metuo. Polybius:
Multæ autem civitates mediterraneæ se Ro-
manis adjunxerunt, terrestres copias formidan-
tes. Et Ἀγωνῶν. Metuens. Metuens Gallorum
levitatem, & ne vitæ suæ insidias struerent. ἢ
Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.
Et Ἀγωνῶντες, certantes. Isocrates.

Ἀγωνίς. Nomen meretricis.

8 Ἀγῶν ἐπέφασιν.] Vide Zenobium, vel potius Zenodotum. (ut eum Aristophanis enarrator vocat) Centur. II. Prov. 45. & ibi Andream Schottum.

9 Ἀγῶνας.] Vide Meursium in Glossario, & Ducangium, item in Glossario, t. m. Græco, quam Latino.

10 Ἐνοφῶν.] Cyropæd. lib. 11. p. 54. P.

11 Πολύβιος.] Lib. 1. c. 22.

12 Περικλάς δυνάμεις.] In prioribus Edit. pessime legitur Περισκλάς, cujus loco non solum ex 2 MSS. sed etiam ex Polybio, περικλάς reposui. Eodem mendo priores Editiones Suidæ laborant in v. Τεταρτοῖς, ubi Περισκλῶν pro περικλῶν legitur. Caterum, Casaubonus, cum nesciret, unde locus hic deponitur esset, corrupta Suidæ lectione deceptus, verba ista Polybii de Perseo, Rege Macedonum, accepit: quem errorem recte notavit Jacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii, a Casaubono collecta, pag. 455.

13 Ἀγωνῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν.] Ex Polybio, lib. 11. c. LXXVIII. ut bene observavit Gronovius. Vide etiam infra v. Ἀγῶνι.

Ἀγώνισμα. σπεδὴν. Ὀπιμέλξαν. Ἀγώνισμα πῦθα-
ται συλλαβεῖν αὐτόν. Ἄρειοφάνης. Ἐγὼ δ' εὐζαί-
μην ἂν, ὀντυχεῖν ἐνὶ (λίπῃ θηρίῳ) λαβεῖν τ' ἀγώ-
νισμ' ἀξίον ἐ πῆς ὁδοῦ. Ἐπαθλον.

Ἀγώνων Ὀπιτῶφιων. Ἀγώνων δὲ χροῶν.

Ἀγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς Σκιηνοῖς. Ἀθλοθέτης δὲ,
ὁ ἐν τοῖς Γυμνασίοις.

Ἀγρα. Ἡ Δήμητρος ἰερόν ἔξω πῆς πόλεως, ὡς
τῷ Ἰλισῶ.

Ἀγραυλοὶ. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ ἀφρονισμοῦ, ἢ αὐ-
λιζόμενοι.

Ἀγραφα ἀδικήματα. οἰνοὶ, ὑπερὶ ὧν νόμος ἐ
γράφεται.

Ἀγραφίς. εἶδος δίκης ἧς τῷ ὀφειλόντων μὲν
τῷ δημοσίῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγγραφέντων. περὶ δὲ
ἐκπέσαι, ἐξαλειφθέντων. ἔτι δὲ Δημοσθένης, καὶ Δεί-
νυχου, καὶ Λυκούργου.

Ἀγραφίς δίκη. Τῶν ἐν κατὰ δίκης ὀφληκόντων τῷ
δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίδων οἱ ἧς κα-
ρὸν ὡς τῶν διοικούντων, ὡς ὁμοθυμῶν ἀνὰ πόσον
ἐπὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῶν ἕκαστος, ἐξαλεί-
φεται πῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. Ἐὰν οὖν τις ἀνα-
γραφῆ μὲν ὀφληκέναι, δόξη δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ
τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ἢ ἐν πῆς σανίδος, συ-
κράσσεται τῷ βυλομύθῳ τῷ ἀπὸν εἰσαγωγήν κατ'
αὐτοῦ δίκην Ἀγραφίς.

Ἀγραφὸς ἢ μεταλλὰ δίκην. Οἱ τὰ χρύσεια μέ-
ταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπως βέλονται χρυσὸν ἔργον ἀε-
ξοῦσαι, φανερόν ἐπιουῦτο τοῖς ἐπὶ ἐκείνοις τετραγ-
μύθους ὑπερὶ τοῦ δέματος, καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελείν
ἐνεκεν τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ χρυσοῦ μεταλλ-
λα. Εἴ τις ἐν ἐδόξῃ λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον,
τὸν μὴ ἀπογραφόμενον ἐξελῶ τῷ βυλομύθῳ γράφει-
σθαι καὶ ἐλέγχθαι.

Ἀγρέμιος. ὁ ἀπὸ πῆς ἀγρῆς. Ἄγρέμιον πολιτῶν
ἐξ ἀλός εὐερέμιος.

Ἀγρεσία. ἢ ἀγρε. ἐν ἑπιγράμματι.

Οἱ τρισσοὶ τοὶ ταῦτα τὰ δίκτυα θῆσαν ὄμμα-
μοι,

Ἀγροῦ Πάν, ἄλλης ἄλλῃ ἀπὸ ἀγρεσίας.

Ἀγροῦς. ὁ ἐπὶ πῆς θήρας.

Ἀγώνισμα. Studium. Diligentiam. Certatim
ipsum comprehendere student. Aristophanes:
Ego vero optarim incidere in aliquam feram,
& accipere premium aliquod certaminis di-
gnum hac via.

Ἀγώνων Ὀπιτῶφιων. Certaminum funebrium. Ἀ-
γώνων χροῶν vero significat, sterilium libationum.

Ἀγωνοθέτης. Qui Scenicis ludis praest. Ἀ-
θλοθέτης vero, qui Gymnicis.

Ἀγρα. Cereris templum extra urbem, ad
Ilissum.

Ἀγραυλοὶ. In agro pernoctantes, vel statio-
nem habentes.

Ἀγραφα ἀδικήματα. Sic vocantur crimina,
de quibus lex non est scripta.

Ἀγραφίς. Genus Judicii, instituti adversus
ararii debitores, in tabulas quidem publicas
eo nomine inscriptos, sed ante solutionem
ex iis expunctos. Sic Demosthenes, Dinar-
chus & Lycurgus.

Ἀγραφίς δίκη. Nominis ex tabulis publicis
expuncti actio. Nomina illorum, qui aliquam
pecuniae summam, multa nomine, arario
debebant, tabulis inscribentur illi, qui pro
tempore ista administrabant; addentes, quan-
tum singulorum esset debitum: quo persolu-
to, nomen illorum ex tabulis expungebatur.
Si igitur nomen alicujus inter debitores qui-
dem referretur; expungeretur vero, ante-
quam debitum persoluisse videretur, licebat
cuilibet civium actionem *deleti nominis* con-
tra cum instituire.

Ἀγραφὸς μεταλλὰ δίκην. Non scripti metalli
actio. Qui argenti fodinas exercebant, cum
novum opus incepturi esset, indicabant id
illis, qui a Populo metallis praefecti erant,
eorumque nomina inscribentur tabulis,
ut Populo vigesimam quartam novi me-
talli partem penderent. Si quis igitur clam
metalla exercere videretur, cuilibet licebat
eum, cujus nomen in tabulas publicas rela-
tum non erat, accusare & convincere.

Ἀγρέμιος. In venatione captus. *Qui te in-
venit praedam cani maris.*

Ἀγρεσία. Venatio. In Epigrammate:

Trestibi haec retia dedicarunt fratres,

Pan agrestis, singuli ex diversa venatione.

Ἀγροῦς. Qui venationi praest.

¹ Ἀρειοφάνης] Ἐν Βατραχίῳ, pag. 141. 32. ubi versus hi ita distinguuntur.

Ἐγὼ δὲ γ' εὐζαίμην ἂν ὀντυχεῖν ἐνὶ
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἀξίον ἐ πῆς ὁδοῦ.
Apud Suidam post haec verba subiiciendum, πῆσι. Λεῖπῃ θηρίῳ. Et,
Ἀγώνισμα. Ἐπαθλον. Id est, quum dixit poeta πῆσι, subauditur ac
desideratur nomen θηρίῳ, quod feram significat. Ἀγώνισμα ve-
ro, certaminis premium, quod victori datur. Haud enim poetae
verba cum Scholiis & interpretatione sunt confundenda. P.

² Ἀγώνων δὲ χροῶν] Vide supra.
³ Ἀγρα] Praeter Berkellium & Holstenium ad Stephanum v.
Ἀγρα, vide etiam Petavium ad Themist. Orat. XII. p. 657. Edit.
Paris. in 4.

⁴ Ἀγραφίος. εἶδος] Ex Harpocrate, quem vide.
⁵ Ὅτι δὲ Δημοσθένης] Demosthenis verba Oratione contra Theo-
clicum, pag. 723. Edit. Morell. haec sunt: Ὅτι ὁ νόμος ἐν καπῶ

ἧ ὀφειλόντων, καὶ μὴ ἐγγραφέντων, κελύει πῆς γραφῆς τοῦ Ἀγρα-
φίος εἶναι, ἀλλ' οἴπνες ἂν ἐγγραφέντες, καὶ μὴ ὀκτώσπτες τῇ πόλῃ τὸ ὀ-
φλημα, ἐξαλειφῶσι. i. e. Lex non jubet actionem Ἀγραφίου institui
contra eos, qui Reipubl. quidem debent, at in tabulas relati non sunt:
sed adversus eos, quorum nomina ex tabulis publicis, quibus inscri-
pta erant, debito nondum persoluto, expuncta sunt. Hic locus pul-
chre Harpocratem & Suidam illustrat, quem proinde a viris do-
ctissimis Mauflaco & Valesio ad Harpocratem praetermitti non
oportebat.

⁶ Ἀγραφὸς μεταλλὰ] Vide Petium de Legibus Attic. lib. vii.
Tit. xi.

⁷ Ἀγρέμιον πολιτῶν] Est pars Epigrammatis ex Anthologia in-
edita, quod integrum exhibebimus infra ad v. Λαοδονθῶς.

⁸ Ἐν ἑπιγράμματι] Anthol. lib. vi. p. 431. P. † Epigramma
hoc agit de tribus fratribus, retia sua Pani dedicantibus, quorum
unus erat venator, alter, anceps, & tertius, piscator.

'Αγρεῖα. λιπῆ.

'Αγρεῖ. ἀγε δί.

'Αγρεῖα ἀοιδή. ἢ ἀγρευαῖκή. Τὸ σὺν ἄγρεῖς εἶνεκα τῆς πλατάνου. ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Ἄγρεῖ. ὁ ἀγρεῖκος. ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. 'Αεισοφάνης Νεφέλαις. Ὡς ἀγρεῖ εἶ καὶ σκαῖός. (Γεράφου δὲ ἢ ἀγροῖ) ἴγυν ὁ ἀγρευαῖ, ἢ μέγαν πάλανον ἔχον. ἢ αὐθις.

'Αλλως τ' ἀμειπνὸν ὅτι ποιητικῶ ἰδεῖν

'Αγρεῖον ἔντα, ἢ δασύν.

'Αγρεῖφρα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' ἃ σιμάγνοι τὸν χέρτον. 'Αλκιμὸν ἀγρεῖφραν, ἢ κενεδόντιδα, ἢ Φιλοδόπου Φάρο, ἅμα τελεῖα χῆρον ἐλαύνει.

'Αγρεῖα μέλιτα. ἐπὶ τῆς σφόδρα ποιησῶν, καὶ ἰμῶν.

'Αγρεῖα σικῆ. ζήτη ἐν τῷ Ἀνεινῶ.

'Αγρεῖνες. τάξις τελευτωπική.

'Αγρεῖδιν.

'Αγρεῖδουμ. ὁ ἀγρεῖ τῆ ψυχῆ.

'Αγρεῖον ὑπελέπει με. μάλλον ληψέτω, ἢ ὑπελέπειται. Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέπειρον ἢ ἐδῶν ἀγρεῖαίνοντες, ἢ ἀγρεῖον ὑπεβλόποντες. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες ἢ ἀγρεῖον ὑπεκίψῃ ἢ διηρέθιζεν, εἶπε κείνῳ γένῃ τοῦ χρεῖος.

'Αγρεῖοπιόν. ἀγρεῖος εἰσαίροντα τῆς Ἡρώας. 'Αεισοφάνης πρὸς Αἰσχύλου. Ἐγὼ ὦδα τῶτον κείνῳ πύραγμα ἢ διέσκεμμαι πάλαν, ἀνθρωπῶν ἀγρεῖοπιόν, αὐθαδέσμον, ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀδύρωσεν πέμα, ἀπειλάλητον, κομποφακελλορήμωνα.

'Αγρεῖ. ὄνομα κύνων. ἢ Ἄγρεῖ, ἀμικῖ, ἢ ἀνήμερ. Λέγει δὲ καὶ ἐπὶ κελίας ἢ ὑπερολή. Αἰλιανός. Ἀπειλάσ τῆς ἀγρεῖοπίου τῆς δρυφῶσαν, ἐξήρησε τιῶ γυναικα, ἢ πρὸς βίαν ἡχων.

'Αγρεῖα. Quae capi possunt.

'Αγρεῖ. Age igitur.

'Αγρεῖα ἀοιδή. Rustica cantio. Pellem agrestis platani causa: in Epigrammate. Et Ἄγρεῖ, Rusticus, Imperitus, vel Agrestis. Aristophanes Nubibus: Quam agrestis es & sinistris moribus (quo in loco nonnulli scribunt ἀγροῖ) Ἄγρεῖ, i. e. Rusticus, & promissam barbam habens. Et rursus: Præterea vero inscita res est, videre Poetam qui sit rusticus & villosus.

'Αγρεῖφρα. Rusticum instrumentum, quo rustici foenum colligunt. Alcimus rastrum dentibus carens, & laceram vestem, & manubrio carentem [arthropedam tibi, Minerva, dedicavit.]

'Αγρεῖα μέλιτα. Agrestis apis. De valde improbis & crudelibus dicitur.

'Αγρεῖα σικῆ. Agrestis ficus. Quæ in voce Ἀνεινῶ.

'Αγρεῖνες. Corpus quoddam militum.

'Αγρεῖδιν. Agellus.

'Αγρεῖδουμ. Efferus animo.

'Αγρεῖον ὑπελέπει με. [Truci vultu me intuetur] potius dicendum, quam ὑπελέπειται. Elephanti autem recurrebant, & effertati, trucibusque oculis intuentes, barriebant. Item. Ille vero feritatem & immanitatem illorum excitabat & acuebat, si forte locum in suam potestatem redigere posset.

'Αγρεῖοπιόν. Feros & truces heroes in scenam inducentem. Aristophanes de Æschylo dicit: Ego novi istum & perspexi jampridem hominem, sævos heroes inducentem, contumaci ore præditum, habentem effrenatum, impotens, & nullo quasi obice clausum os, temere quidvis effutientem, & sesquipedalia verba jactantem.

'Αγρεῖ. Agrius. Nomen proprium. Item, Ἄγρεῖ, Infociabilis & inhumanus. Dicitur etiam de summa malitia. Ælianus: Missis satellitum sævissimis, rapuit mulierem, & per

1 Ἄγρεῖα. λιπῆ. | In prioribus Edit. male legitur λιπῆ, quod Portus veiterat, *Tomia & juitilia*; inepte proflus, & sensu ab hoc loco alienissimo. Facile enim videre potuisset, unica litera mutata, scribendum esse λιπῆ: quam lectionem, tacentibus licet MSS. me huic loco recte restituisse puro. Idem mentum occurrit apud Hesych. v. Ἐλεπῆ, ubi λιπῆ pro λιπῆ legitur.

2 Ἄεισοφάνης Νεφέλαις] Pag. 97. 2. ubi hodie legitur ἀγρεῖος, i. e. inuitus. Non amplius tamen lectio Suidæ ἀγρεῖος.

3 Ἄλκιμος τ' ἀμειπνός] Aristoph. Θεσμοφοσιαζ. p. 515. 41. P.

4 Ἄλκιμος ἀγρεῖφραν] Locus hic ex Anthologia inedita, ubi Epigramma istud integrum existat, sic legendus & distinguendus est:

'Αλκιμὸν ἀγρεῖφραν κενεδόντιδα, & Φιλοδόπου

Φάρο, ἅμα τελεῖα χῆρον ἐλαύνει

'Αγρεῖοπίου &c.

Nimirum, Alcimus in hoc Epigrammate instrumenta sua rustica, usu jam attrita & consumpta, secundum veterem morem, agriculturæ labore defunctus, Minervæ dedicat: quod cum ex loco hoc Suidæ, mutilo proflus & imperfecto, intelligi non posset, sensum ejus ex Anthologia Epigrammatum inedita in versione supplevi. Ἄγρεῖφρα κενεδόντις significat rastrum dentibus vacuum, sive, quod longo usu dentes jam amiserat. Φάρο Suidas infra exponit ῥάκῳ, i. e. *laccra*, vel *stria vestis*, & exempli loco ipsum Epigrammatis hujus locum adducit. Cæterum, quomodo τῷ Φάρο epithetum φιλοδοῦπον conveniat, non satis capio: uti nec tibi me fateor, quale instrumentum fuerit ἀρθροπέδα, quoniam Grammatici de ea voce tacent. Suidas quidem infra in Ἄγρεῖοπίου Epigrammatis hujus adducit, sed, quod sepe facere solet, vocem a se explicat. Quod autem hic dicitur, Arthropedam manubrio carentem, tacit ut obiter hic notem morem veterum, res

eas, quas Diis dedicare volebant, mutilandi, ne usui humano amplius inservire possent, & eam ob causam a manibus tagacibus, hominumque rapina tutæ essent. Aristophanes Equit. p. 340.

Ὁὐ γὰρ ἐγγὺν, εἶπε φίλεις τὸν δῆμον, οὐ παρνοίας

ταύτας εἶν' αὐτοῖσι τοῖς ποταπῶν αναπῆνην.

i. e. interprete Fritschino: Neque enim oportebat te, (si quidem amas populum) scuta cum ipsis

Levis, ex composito, in templo sustinere.

Ad quem locum Scholiastes: Ἀνεινῶ δὲ πρὸ τοῦ Ἰσχυρίου ἰσχυρῶ ἀνδρὸς Ἰσχυρίου, ἵνα μὴ ἐπιμνησῆς ἔχοντι σὺν τῷ χεῖρῳ. i. e. *scuta* habuit vero *Dius scuta bellica absque ansis, n. lanata* est ut ad usum hominum: quæ verba Scholiaste Suidas describit in v. Ποταπῶν. Idem Suidas: Καταγῆσας, καταγῆσας, εἰ γὰρ ἀναπῆνην τοῖς θεοῖς καταγῆσασαν ἵνα μὴ πρὸς ἀγῶν. i. e. *Katagēstas, Lacerans. Qui enim Dūs (vestes) consecravit, eas lacerant, ne quis eas auferat*: quem locum Portus minime intellexit. Hinc ergo apparet, quare Alcimus arthropedam, manubrio carentem, Minervæ dedicaverit. Quamvis etiam dici possit, arthropedam istam non fuisse ab Alcimo data opera mutilatam, sed ob longum & diuturnum usum manubrium sponte amissile.

5 Ἄεισοφάνης] Totus hic locus sic est scribendus, ut apud Aristophanem in *Ranis* pag. 163. recte scriptus legitur:

Ἐγὼ ὦδα τοῦτον, ἢ διέσκεμμαι πάλαν,

Ἀνθρωπῶν ἀγρεῖοπιόν, αὐθαδέσμον,

Ἐχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς, εἰπύλων σίμα,

Ἀπειλάλητον, κομποφακελλορήμωνα.

Vide hic Scholiastam. I.

6 Ἐγὼ ὦδα τοῦτον] Hæc repetuntur infra v. Ἐγὼ ὦδα.

7 Ἰπερολή] Legendum est ἵπεροβλή.

πικνωρῶν κὺ θελουῖσαν. Καὶ ὁ Ἄδης, δημοεργὸς ἄγριος.

Ἄγριος. Ἰ. Αἰχίνης ἐν τῷ κτ' Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπισημῶς περὶ τὰ παιδικὰ ἔπος ἀνόμασε. καὶ Μένανδρος δὲ, ἄγριον εἶπε κυβευτιῶν, τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεῦν ἐσπυδακότα. Ἄγριος καὶ ἰερολοποδιώκτας ἐκάλει οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστὰς. Ὅτι ἐκωμωδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. κὺ εἶπεν ἐν τῷ δρᾶμα Ἄχαρνεῖς.

Ἄγριότης. ὄρη. Ὁσῶματι γὰρ πικρῶν (ὡς ἔοικε) πάνθ' ὅπως περὶ τὸ μέτρον. Ἄγριότης, ἐπὶ Φιλωργίας. Ἄγριώτατος, ὁ ἀνήμερος.

Ἄγριαπός. ἰ.

Τὴν ἀγριαπὸν ἀρετῆος γαυραμένω.

Λέγει δὲ τὴν ἀμαρτίαν. ἐν τοῦ ὠψ, ὠπός, ὁ σημαίνῃ τὸ ὀφθαλμῶν. τῆτ' εἶναι ἢ ἀναδῆς, κὺ ἄγριος.

Ἄγριπῶας. ὄνομα κύριον.

Ἄγριπῶος. ἢ ἀγρία ἐλάια. ἢ καὶ παροιμία. Ἄκαρπότερος ἄγριπῶας.

Ἄγριφι. δίκελλα. σκεῦος γεωργικὸν πολύμηρον.

Ἄγρολέτεια. ἢ Ἄγρομις.

Ἄγροῖμοι. σωμαθεοζόμοι. Ἄγροῖμοι πᾶς δῆμος. σὺνταξίς περὶ οὐχίμα. ὁ δῆμος ἄγροῖμοι. ἐπεὶ ὁ δῆμος πληθὺς σημαίνῃ.

Ἄγρονομοί, οἱ ἐν ἀγροῖς διαγόντες.

Ἰηχίης ἑτέριξ δροσεραῖς φαρόνεσι μεθυθεῖς

Ἄγρονομον μέλιτι μῦσαν ἐρημολάλον.

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄγροτας. ἀγροῖκος. καὶ ἀγρότης ὁ ἐν ἀγρῷ διαπύρην.

Ἄλλ' ὡς πάρον ἄγροτης ἀνεκλίθης.

Θηλυκὸν δὲ, Ἄγροπῆ. ἐν Ἐπιγράμματι. Ἄνθετο δέρμα λέοντος Τεύκρου Ἄραψ καὶ τὴν ἀγρόπην αἰχμῆαν.

Ἄγροτέρας. ἀγροῖ. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἰῶτος σοὶ ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλάϊος θῆκε ῥόπαλον.

1 Ἄγριος] Vide Harpocrationem, ex quo hæc sumpta sunt.

2 Ἄγριος ἐ καλοπῆδ.] Ex Scholiaste Aristophanis ad Nubes, p. 51. P. † Pag. 146. Ed. Genov.

3 Καλοποδιώκτας] Sic vocantur, qui pueros sectantur. Pucros enim interdum appellare solebant καλοπῆδας, i. e. pulchrum pedem habentes. Schol. Aristoph. ad Aves, p. 575. Ἐπεὶ ποδάκις εὐώδη μὲν πιας ἢ φεραπίντων καλοπῆδας λέγειν ἐ καλοπῆδους: quæ verba Suidas exscripsit in v. ὄνομα, ἄγριος, & in v. Οἰωνοί. Fallitur ergo Portus, qui existimat, τὸ καλοπῆδος, in voce καλοποδιώκτας, significare ligneam formam pedis; quæ significatio, licet alias frequenter usitata, hic locum non habet.

4 Ἐν τῷ δρᾶμα Ἄχαρνεῖς] Quod cum ex aliis locis, tum vero præcipue ex illo patet, qui legitur apud Aristophanem pag. 269. 1.

— πρεσβυτάτης

Ἄχαρνοι. ἐπιτὶ γῆροντες, πρῶτοι, &c.

— Senes quidam Acharnici, duri, iligini, &c.

ubi vide Scholia. P. † Ad hunc locum Aristophanis respexit Julianus Misoprog. p. 78. ubi inquit: Οἱ σε ἐπιδοτέρισσαν καθ' ἡμῶν πρῶτοι, σφενδάμινοι, σκῆπτ' ἄνθρωποι Μααθηνομάχων, ἀλλ' Ἄχαρνεῖς μὲν ἐκ ἡμῶν, ἀλλ' ἄνθρωποι πινυῶντες, κὺ ἀνθρώπων ἀχαρῶν. Vide etiam infra v. Δραχμῆν.

5 Ἄγριαπός, τὴν ἀγριαπὸν] Locus hic, ut multa alia apud Suidam, est penitus turbatus & confusus, & quod dici solet, calx

vim stupravit quiritantem & plorantem. Et Orcus, opifex scævus.

Ἄγριος. Agrestes. Æschines in Oratione contra Timarchum sic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam aleatorem ἄγριον vocat, alex studio nimis deditum. Veteres quoque Ἄγριος & Καλοποδιώκτας vocarunt pedicones. † Acharnenses ut agrestes & asperi a Comicis perstringebantur: qua de re legenda est fabula [Aristophanis] Acharnenses.

Ἄγριότης. Impetus. Mirus enim quidam motus ac impetus (ut par est) hujus hominis fuit ad hanc partem. Ἄγριότης, etiam dicitur de avaritia. Ἄγριώτατος, valde immanis.

Ἄγριαπός. Impudens. Nomen istud compositum est ex ὠψ, ὠπός, i. e. oculus, & ἄγριος, ferus.

Impudentem & impotenter superbientem.

Sic autem vocat peccatum.

Ἄγριπῶας. Agrippa. Nomen proprium.

Ἄγριπῶος. Agrestis olea, Oleaster. Et proverbium: Sterilior oleastro.

Ἄγριφι. Ligo. Instrumentum rusticum, multis clavis instructum.

Ἄγρολέτεια. Diana.

Ἄγροῖμοι. Congregati. Totus populus congregati: est constructio figurata. Nam τὸ δῆμος multitudinem significat.

Ἄγρονομοί. Qui in agris degunt.

Canora cicada, roscidis guttis ebria,

Agrestem canit Musam, in solitudine loquacem.

In Epigrammate.

Ἄγροτας. Agrestes. Rusticos. Et Ἄγροπῆς, qui ruri degit.

Sed ut temulentus rusticus accubuit.

Fœmininum est, Ἄγροπῆ. In Epigrammate: Dedicavit pellem Leonis Teucer Arabs, & ipsum jaculum rusticum.

Ἄγροτέρας. Agrestis. Sylvestris. In Epigrammate: Hanc tibi, Hercules, clavam Dionysius dedicavit, ab agresti olea recisam.

abſque arena. Sic autem in ordinem redigendus est: Ἄγροπῆς, τῆστιν ἢ ἀμαρτίαν. ἐν τῷ ὠψ, ὠπός (ὁ σημαίνῃ τὸ ὀφθαλμῶν) & ἄγριος.

Τὴν ἀγριαπὸν ἀρετῆος γαυραμένω.

Λέγει δὲ τὴν ἀμαρτίαν. Ordinem hunc in versione secutus sum.

6 Καὶ παροιμία] Vide infra v. Ἄκαρπότερος ἄγριπῶας.

7 Ἰηχίης ἑτέριξ] Anthologia libro tertio, p. 265. hoc distichum ita legitur,

Ἄγριος ἑτέριξ, δροσεραῖς φαρόνεσι μεθυθεῖς,

Ἄγρονομον μέλιτι μῦσαν ἐρημολάλον. P.

8 Ἄνθετο δέρμα] Sexto ἢ Ἐπιγραμμάτων libro, p. 434. ita legitur.

Ἄνθετο δέρμα λέοντος Ἰωῆος Πύου, αἰχμῆαν Πάν,

Τεῦρον Ἄραψ, καὶ τὴν ἀγρόπην αἰχμῆαν. P.

9 Τοῦτό σοι ἀγροτέρας] Est pars Epigrammatis ex Anthologia inedita, quod integrum hic subjiciam:

Ἰηχίης Τερχίνα πολὺκλίθον ὅς πε ἐ Οἰτίου

Καὶ βαθὴν εὐδένδρου σέβαντα πεπτιῖς Φολόνος.

Τοῦτό σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλάϊος

Χλωρὸν δὲ δροπέταν ἔθηκε ταμῶν ῥόπαλον.

Idem Epigramma edidit Holstenius ad Stephanum, v. Τερχίης: qui in suo Codice scriptum reperit Τερχίνας, pro Τερχίνας & ἀδένδρου, pro εὐδένδρου. qua lectione tamen nostram, εὐδένδρου, meliorem puto. Partem hujus Epigrammatis adducit etiam Suidas infra v. Περῶνες.

Ἄγρο-

Ἐρεθιδεύς. ὁ δὲ διμύστις πάλιν ἐλέγητο Ἀγροί-
εύς.

Ἀγροιάτης. ὁ γεωργικὸς λαός. ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἀγροιάται. τῶν δὲ μενοσφρόντη Περίπυ.
Σπέρθυγξ ἢ ἢ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέ-
λους σπείριον. Θηλυκῶς δὲ ἀγροῖατις, ἀφ' τοῦ ι.

Ἄγρι. ἢ πλά σιμάνη. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ Φέ-
ρων, καὶ ἐνάγην, καὶ ἔλκην ἔλαβεν. Ἐβλαψα γὰρ με,
Φησὶ, Ξενοκλῆς ἄφελόμην Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν,
ἀγρήσῃ ἐμῆ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγρι ἀντὶ
τοῦ ἡρώτο παρείληφε. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ πρῶτῳ Ἀληθείας:
Τὸς νόμους μεγάλας ἄγρι.

Ἀγυαί. ἀμφοδα. ῥύμι. ἢ ἑπιμύκεις ὁδοί. ὡς
τὸ μὴ ἔχῃν πύλας γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψις. Τὰ δὲ
ἀμφοδα ἔχουσι ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταῦτη ἀφί-
φερσιν. Ἀγυαῖς δὲ ἔνιοι μὲν ὄξυνσι. Θηλυκῶς δὲ
χερόμην, οἷον τὰς ὁδοὺς. βέλπον δὲ πεισπᾶν, ἄς
ἀπὸ τοῦ ἀγυαῖ. Ἄγυαῖς δὲ ἐστὶ, κίων εἰς ὄξυν λή-
γαν, ὃν ἱεῖσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίως δὲ φασὶν αὐτοὺς
εἶναι Ἀπόλλωνος οἱ δὲ, Διονύσου· οἱ δὲ, ἀμφοῖν. Ἐ-
στὶν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγυαῖς· καὶ ἡ ἀπιαπική, ἀγυαῖς,
ἐν συναλοφῇ δὲ, ἀγυαῖς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν
δ' ἀντὶ οἱ πρῶτοι τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενοι ἄγυαῖς, οἱ
πρὸ τῶν οἰκῶν βωμοί. ὡς Σοφοκλῆς μεταίγων τὰ
Ἀθηνῶν ἔθνη εἰς Τροίαν, Φησὶ:

Λάμπη δ' ἀγυαῖς βωμός ἀτμίζων πυλῆ
Σμύρνης θαλαγμοὺς βαρβάρους εὐσμία.

καὶ Ἀγυαῖς, ὁ πρὸ τῶν αὐλῶν θυρῶν κανοειδὴς κίων,
ἰερός Ἀπόλλωνος. καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κρα-
πατάλοις·

ὦ δέσποτα Ἀγυαῖ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου.

Ἀγυαῖν. τὸν φεναπτόν. Ξενοφῶν. καὶ ὅλας, πολλὰ τὰ
γλωσσημαπικὰ παρ' αὐτῶν.

Ἀγύλα. ὄνομα κύριον.

Ἀγύρηνα. πόλις Σικελίας. τὸ ἔθνηκόν, Ἀγυρηναῖος.
Διονύσιος δὲ, τὸ Ἀγύριον ἔφη.

Ἀγύρι. ὄνομα κύριον. ὅς ἐπὶ μαλακία διεβέ-

1 Ἀγροιάται.] Epigrammatum lib. vi. pag. 430. sic ista scri-
buntur, & locus integer hic est:

Ἀγροιάτη τῶν δὲ μενοσφρόντη Περίπυ
Ὅπην ὁ κρησποφυλαξ δειδρακνὺν ἦσεν.

Agræsi huic unicum habenti spiculum Priapo
Frustrum custos arboreum fecit sacrificium. P.

2 Σπέρθυγξ ἢ ἢ, τὸ ἄκρον τῶν δόρατος, ἢ τὸ τῶν βέλους σπείριον.] Hæc
sic in omnibus Edit. leguntur. Eadem autem desunt in 2. MSS. Pa-
ris. & in uno ad marginem scripta leguntur. Unde apparet, ver-
ba ista esse glossema, & ex margine in textum irrepsisse.

3 Ἄγρι. πολλά σιμ.] Eadem legas apud Harpocratonem v. Ἄ-
γρι. ubi vide Valesum.

4 Ἀφελόμην.] Græci afferere in libertatem vocant ἀφαι-
ρεῖν εἰς ἐλευθερίαν. Harpocratio: Ἀφαιρέσεις, ἰδίως λέγεται ἢ εἰς ἐ-
λευθερίαν. i. e. Ἀφαιρέσεις, proprie dicitur assertio in libertatem. Pro
eodem etiam dicebant ἐξαιρέσεις & ἐξαιρέσεις, testibus Harpocra-
tione & Suida, v. Ἐξαιρέσεις δικη.

5 Ἀγυαῖς δὲ ἐστὶ.] Totus hic locus sumptus est ex Schol. Ari-
stoph. ad Vespas., pag. 493. Vide etiam Harpocratonem, v. Ἀ-
γυαῖς.

6 Ἀγυαῖς, οἱ πρῶτοι οἰκῶν βωμοί.] Helladius Bezzantinus apud
Tom. I.

realthæidis, cujus popularis olim dicebatur
Agroæleus.

Ἀγροάτης. Rusticus populus, sive, ruri a-
gens. Rustico huic & unum spiculum habenti
Priapo. Σπέρθυγξ enim significat extremam
hastæ partem, vel teli spiculum ferreum. Fœ-
minino vero genere dicitur Ἀγροῖατις, per ι.

Ἄγρι. Multa significat. Ifæus vero sumpsit
pro, ferre, ducere, & trahere. Nocuit enim
mibi, inquit, Xenocles, afferens Eumathem in
libertatem, me in servitutem cum abducente.
Antipho autem τὸ ἄγρι accepit pro, ducat, vel,
existimet. Nam in Tractatu de Veritate in-
quit: Leges in magno pretio habeat.

Ἀγυαί. Via, Vici, vel, longæ viæ: inde ita
dictæ, quod nulla quasi membra, nec flexus
ullos habeant. Ἀμφοδα vero utrinque habent
exitus, & hoc differunt ab ἀγυαῖς. Vocem au-
tem ἀγυαῖς nonnulli acuiunt, genere fœminino
ea utentes, pro ὁδοῖς, i. e. vias. Melius autem
est, eam circumflectere, utpote sic dictam pro
ἀγυαῖς. Ἀγυαῖς autem est columna in acutum
definens, quam ante fores statuunt. Dicunt
nonnulli, eas Apollini esse sacras; alii, Bac-
cho; alii vero, utrique. Integrum igitur voca-
bulum est, ἀγυαῖς; & accusativus ἀγυαῖς, unde
per synalœphen fit ἀγυαῖς. Est autem Dorum
proprium. Ἀγυαῖς vero, ab Atticis ita voca-
ti, possunt dici fuisse aræ, ante ædes collocari
solitæ: ut Sophocles, Atheniensium ritus ad
Trojam transferens, ait:

Lucet vero igne ara, præ foribus ædium col-
locata,
Myrrhæ barbaricæ suaviter olentis fumum
exhalans.

Et Ἀγυαῖς vocatur columna in conum affur-
gens, & ante vestibuli fores collocari solita,
quæ Apollini sacra est. Et ipse Apollo [sic
vocatur.] Pherecrates Crapatalis: O Domine
Apollo, ob hæc memento mei.

Ἀγυαῖν. Angiportum. Xenophon. Apud
eum enim multæ glossæ, sive voces obscuræ,
occurrunt.

Ἀγύλα. Agylæus. Nomen proprium.

Ἀγύρηνα. Agyrena. Urbs Sicilia. Gentile,
Agyrenæus. Dionysius vero dixit Agyrium.

Ἀγύρι. Agyrius. Nomen proprium viri,

Photium, Cod. CCLXXIX. Τὸν Λοξίαν ἢ πρὸς σπένοντες, ἐν πρῶτῳ τῶν
θεῶν ἕκαστος ἰδρῶντος ἔ παλιν βωμόν παρ' αὐτῶν ἐρηγύλον πιῶντες,
καὶ μυρρίνας εἴφοντες, ἱεῖσι οἱ παρόντες, τὸν δὲ βωμόν ἐκείνον, ἀ-
γυαῖν Λοξίαν ἐκάλεον, τῷ δ' παρ' αὐτῶν Θεῷ πρὸς σπένοντες τῷ
βωμῷ. ad quem locum vide Meurium. Huc pertinet illud Hesy-
chii: Πρῶτα θεῶν. τὸν Ἀπόλλωνα ἔστ' ἰδρῶσι, παρόσθ' αὐτῶν τῶν
θεῶν αὐτὸν ἀφιδρῶντος.

7 ὦς Σοφοκλῆς.] In fabula Laocoonte, ut nos docet Harpo-
cratio.

8 Λάμπη δ' ἀγυαῖς βωμός.] Solebant veteres in aris ἀγυαῖς,
sive ante fores ante ædium collocatis, odores incendere, vel victi-
mas immolare, ut latum nuntium a Diis impetrarent. Aristoph.
Equitibus, p. 361.

Τὸν ἔχον Φημίαν ἀγαθὸν ἦκεις; ἐφ' ὅτ' αὐτὸς κνισαῖμ' ἀγυαῖς.
Ubi Scholiastes inquit: Ἐθνον ἢ πρὸς τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πύλων
ἕκαστος. Ἀγυαῖς δὲ, τὰς ἀγυαῖς θεῶν, ἀντὶ τοῦ θεῶν ἐπιπλοῦντος τῶν
θεῶν. Et ibidem: Ἐθνος ἢ τῶν ἀγυαῖς ἱεραθῶν θεῶν ἐπὶ τῶν ἐρη-
γύλων ἀγυαῖς θύειν. ὡς ἀντὶ ἀγυαῖς εἶναι, ἐπιπνεύσασθαι ταῦτα; εἰ δὲ
τὸν ἐν τῷ, ἀποπέψασθαι. De hoc ergo more videtur accipiendum
esse fragmentum illud Sophoclis, quod emendatius apud Harpo-
cratonem legitur, quem vide.

9 Ἀγύρι.] Infra, v. Πέρδιθα, idem vocatur Ἀγύριος.

βλητο, ὡς ἔπερδεσται αὐτόν. ¹ Ἀεισοφάνης Πλούτω. Ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς θερασύτητα. καὶ ² Ἀγύρριος, δημαγωγὸς Ἀθηναίων ἐκ ἀφανίης. ³ Ἀγύρριος τὸν ⁴ Παξονόμε πώγων ἔχον λέληθεν. ὁ Ἀγύρριος, στρατηγὸς Φηλυδριάδης, ἀρξίας ἐν Λήμνῳ, ὡς τὸν μείζον τῆς πειρητῶν σιωπέμεν. Ὁ δὲ ⁶ Παξονόμεος ἀληθὲς ἦν, μέγαν πώγων ἔχον.

¹ Ἀγυρῆις. ἀθροῖσις. καὶ Ἀγυρῆισμός. Ὁ δὲ ἐσπέδασεν εἰς τὸ διωκτὸν, ὡς ἀγυρῆισμὸν τὸ σπέρρητε τὸ θεῖον θεραπέειας. καὶ Ἀγυρῆισμός. ἐκκλησία. συναγωγή.

¹ Ἀγυρῆϊαν. ὁμιλίαν. ⁷ οἷαν ἐκεῖνος ἔθηξατο ὡς ἀγυρῆϊαν ἰνὰ θερασνομήλιον.

¹ Ἀγύρτης. πωχός. ὀχλαγωγός. ἐπαύτης Φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Ἐπι δὲ καὶ βόλιος κωβουλός, καὶ Γάλλος, καὶ μάντις. ὡς ⁸ Ἀπῖαν ἐν Ἐπιγεγάμαλι.

Κειράμενος γονίμιον πῖς σπὸ φλέβα μηδὲς ἀγύρτης.

Καὶ αὐθις ⁹ Δόλιον ἀγύρτην, ὡς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδεκε. Καὶ αὐθις ⁹ Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῶν ὄντων καὶ Φιλομανεύτης.

¹ Ἀγύρτης. ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεῶν. ¹⁰ τὸ δὲ ἀγύρην καὶ τὸ ἀειάγην, τὸ ἀειάειναι, καὶ ἀεινοσεῖν, καὶ ἐπὶ νίκη, ἢ ἰναι ἐτέρῳ ποιῶτω σεμνύειν. Ὁ δὲ ἀγύρτης, καὶ κωβουλὸς βόλιος ὄνομα ἔστιν. Ἐμμέμετο αὐτὸς τὸ ἀεὶ τὰς μαλῆϊας ἐπισημῶν, καὶ βεβλόμενον αἰεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπην τὰ οἰκεία παράγματα. Καὶ Ἀγυρλικὰ, χυδαῖα ψεύσματα. καὶ Ἀγυρτώδης, συρφετώδης.

¹ Ἀγχαλάσας. ¹¹ ἀναχλάσας. ἀνακωφίσας. ἀναβαλάσας.

¹ Ἀγχαυρῆος. ¹² ὁ παχιάδης ὄβριος. ὡς τὸ ἀγχαυρῆος ἦτοι πλησίον ἔχην τιτὸν αὔραν. ¹³ Ὁμηρος. Αὐγὴ δὲ ψυχρὴ τῆς ἡμέρας ὡς.

¹ Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.
¹ Ἀγχεῖος. ὁ τῆς Ἀγχεῖας.
¹ Ἀγχεῖνοι. ¹⁴ πυκνοί. καὶ Ἀγχεῖνός, ἢ εὐθεῖα.

1 Ἀεισοφάνης Πλούτω] Pag. 10. 4. ubi agitur de pecunia vi, propter quam nullum quantumvis atrox ac immane facinus intentatum relinquitur. Illic etiam docetur quomodo iste Agyrius (qui illic Ἀγύρριος vocatur, fortasse pro Ἀγύρριος) pecuniam publicam causa publice impudenter pedere consuevisset.

Ἀγύρριος εἰ ἔχῃ τὸ πῦρ πέντε πέντε]
 Agyrius vero nomine propter hunc Plutum pedit? P.

2 Ἀγύρριος, δημαγωγός] Meminit hujus Agyrrii Harpocratio, v. Θεωρημά. & Plato Comicus apud Plutarchum ἐν Πολιτικῶν Παιδαγωγίῳ. p. 801.

3 Ἀγύρριος τὸν Παξονόμε] Corruptam hanc lectionem & Wolfius est sequutus: at Παξονόμε scribendum. Integer locus apud Aristophanem ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις, pag. 487. ita habet:

Τίς σὺν ἂν ἡμῶς ἀνδρῶν ἠρήσῃ ὄρων;
 Ἀγύρριος γὰρ ἐν τὸν Παξονόμε πώγων ἔχον
 Δίληθε, καὶ τὰ σφύττερον ἢ ἔπος γυνή.

Confule Graeca Scholia, unde Suidae verba deprompta. P.

4 Παξονόμε] Vide Meurs. in Lect. Attic. L. vi. cap. iv. qui recte legendum monet Παξονόμε, uti etiam legitur in 2 MSS. Paris. Errorem ex compendio scripturae natum esse manifestum est.

5 Ἐν Λήμνῳ] Meursius Lect. Attic. vi. 4. legendum monet, ἐν Λέσβῳ; quem vide.

6 Παξονόμε] Lege, Παξονόμε, ut ante.

7 οἷαν ἐκεῖνος] Quoniam ex Fragmento hoc nullum sensum elicere potui, versionem ejus praetermisi.

8 Ὡς Ἀπῖαν ἐν Ἐπιγεγάμαλι] Antholog. lib. 1. p. 64. Epigrammatis istius auctor vocatur Alcaeus, non Apion, P.

qui propter mollitiam erat infamis, adeo ut etiam publice pederet. Vide Aristophanem *Pluto*. Traducebatur etiam a Comicis ob audaciam. Et Agyrrius, Demagogus Athenis fuit non obscurus. *Agyrrius nescit se Pronomi barbam habere*. Agyrrius Dux fuit effeminatus, Lemni praefectus, qui Poctarum mercedem imminuit. Pronomus vero fuit tibicen, magnam barbam habens.

¹ Ἀγυρῆις. Congregatio. Et Ἀγυρῆισμός. *Ille vero pro viribus operam dedit collectioni arcani Deorum cultus*. Et Ἀγυρῆισμός, Concio. Cætus.

¹ Ἀγυρῆϊαν. Conversationem. - - - - -

¹ Ἀγύρτης. Mendicus. Plebis ductor. Mendicus avarus, aut trivialis. Sic autem appellatur etiam jactus quidam tesserarum, & Gallus (i. e. Matris Deum Sacerdos) & vates. Alcaeus in Epigrammate: *Matris Deorum agyrta quidam, qui sibi venam genitalem amputaverat*. Et rursus: *Dolosum agyrta, qui in lucris tantum acutum cernit*. Et rursus: *Erat enim ille revera agyrta, & vaticinandi studiosus*.

¹ Ἀγύρτης. Jactator, & Impositor. Ἀγύρην vero & περιαγύρην significat circumire, & ob viatoriam, vel aliud quid, magnifice se jactare. Ἀγύρτης etiam nomen est jactus tesserarum. † *Reprehendebat vero ipsum, quod tantopere vaticiniis esset deditus, & agyrta semper negotia sua committere vellet*. Et Ἀγυρῆικὰ, trivialia mendacia. Et Ἀγυρτώδης, vilia.

¹ Ἀγχαλάσας. Sublevans. In sublime tollens.

¹ Ἀγχαυρῆος. Gelidum, vel pruinosum mane. Sic dictum, quod (ἀγχαυρῆος αὔραν) propinquam habeat auram. Homerus: *Aura vero frigida spirat ante auroram*.

¹ Ἀγχεῖος. Vicinus.

¹ Ἀγχεῖος. Qui est Anchifis.

¹ Ἀγχεῖνοι. Densi. Et Ἀγχεῖνός, casus rectus.

9 Δόλιον ἀγύρτην] Sunt verba Sophoclis, qui in *Oedipo Tyranno* Regem Oedipum de Creonte conquerentem, quod vatem Tiresiam subornasset, ut se de regno pelleret, his verbis inducit loquentem

Ἰφείης μάργον πεινῶντ' ἠχαιοὺς ἰσχυρῶς,
 Δόλιον ἀγύρτην, ὡς ἐν τοῖς κέρδεσι
 Μόνον δέουσαι, τίλ' ἰχνύλῳ εἰ ἔφου ποδός.
 Subornato impellere tali, machinarum & fraudum consutore,
 Doloso, mendoso, qui in lucris captandis
 Tantum videt, arte vero est caecus. P.

10 τὸ δὲ ἀγύρην καὶ τὸ περιαγύρην] In 2 MSS. legitur, τὸ δὲ ἀγύρην, καὶ τὸ περιαγύρην, quae vera lectio est. Vide Suidam infra, v. Περιαγυρῆισμός, unde loci hujus illustrationem pete.

11 Ἀγχαλάσας, ἀναχλάσας] Locus mendosus. Porcus corrigit, Ἀγχαλάσας, Ἀναχλάσας, putatque priorem vocem per syn. open dictam esse pro Ἀναχλάσας: cujus conjecturam confirmat Etymol. M. in quo legitur, Ἀγχαλάσας, ἀναχλάσας.

12 Ἀγχαυρῆος] Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. iv. *Αγχοπαντ*. v. 111. Ἀγχαυρῆος τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγύς τις ἡμέρας, ὡς περὶ τὸ κελύμενον λυκίφως, ὡς ἐν τὸν πεινῶντ' καιρὸν αἰ αἰσθη πνεύσαι, καὶ τὸ τὸ δὲ ἐκ τῆς Ποιητῆς Ἀύρη δ' ἐκ πνεύματος ψυχρῆ πύλη ἡδὲ καὶ πύλη. P.

13 Ὁμηρος] Odyss. E. v. 469. P.

14 Ἀγχεῖνοι] Scribendum ἀγχεῖνοι, & ἀγχεῖνός. Eustathius docet dici & ἀγχεῖνός, per η in penultima, & per ι, ἀγχεῖνός, 541. 42. 46. Idem 257. 24. Ἀγχεῖνός ἦν, καὶ ἀγχεῖ ἀλλήλων ἐπιπύουσι, ἢ ἐπὶ πυκνοί. P.

Ἀγ-

Ἄγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιάλια. πόλις. ἢ Ἀγχιάλῳ, ἢ ἐγγύς τῷ θαλάσσης. Οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχιάλοι, ἢ ἀμφιάλοι εἰσίν. οἷά ἐστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχιάλῳ μὲν, ὅσα ἀμφιάλῳ δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχιάλοι ἢ ἀμφιάλοί εἰσι. Ἰσοκράτης. Τελαμώνι παῖ τῆς ἀμφιφύτου Σαλαμῖνῳ. ἢ αὐθις.

Θεῖον Ὅμηρον

Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβῳ ἔχθ' σκοπέλω.

Ἀγχιάλη. ἢ πόλις, ἢ ἐκίσειεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλῳ ὁ τῷ Ἀσσυρίων Βασιλεὺς. Ὁμοίως ἐκίσει ἢ τιῶν Ταρσῶν ὁ αὐτός.

Ἀγχισθαθῆς. ὁ ἐγγύσταθῳ.

Ἀγχισθαλίῳ. Ἰωνες τὸ ἀμφισθηλίῳ. ἢ Ἀγχισθαλίῳ, Ἡρακλίτῳ.

Ἀγχίθυρῳ. πλησιαίτατῳ. γείτων. Ἀγχίθυροί τε ἢ γείτονες ἀλλήλων αἱ διωμάς ἐγένοντο.

Ἀγχίμαχῳ. ἐγγύθεν μαχόμενῳ.

Ἀγχίμολον. ἐγγύς ἐλθόν.

Ἀγχίνος. σιωπητός. ὄξυς τὸν νῦν. Δημηγρησίου τοῦ βασιλέως, τῆ τε ἐρεθῆ ξυλλόγῃ τὸ ἀγχίνον τὸ καὶ βλαυτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαυέσασθαι. Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη, ὄξύτης. καὶ μνήμη μὲν ὅτι τήρησις, ἢ ἐμαθέσις. ὄξύτης δὲ, ἢ ταχύτης τῆς ἀφροσύνης. ἀγχίνοια δὲ, τὸ ἐξ ἂν ἐμαθεῖ, διεγείρειν καὶ ἂ μὴ ἐμαθεῖν.

Ἀγχίνοια. σιωπῆσις, ἢ ἐξίς εὐβελκῆ τοῦ καθήκοντος, ἢ τοῦ ὄψαρχῆμα. ἢ εὐστοχία πῆς ἐν ἀσκέπῳ ἁξίω. ἢ Ἀγχίνον. Ὁ δαμάσκῳ. Ὁξείῳ δὲ καὶ ἀγχίνον φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγῃ φέρουσα δύναμιν, ἐτοιμοτάτῳ σιωπῆσαι, ἢ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θεαμάτων. Περὶ Ἰσιδώρου ὁ λόγῳ.

Ἀγχίσις. Ἀγχίσις. ἢ Ἀγχισίδης.

Ἀγχισπορῳ. ἐγγύς γένος. Ὁ δαμάσκῳ. Ἀλλά ῥά μιν γενναίας φύσεως, ἢ θεῶν ἀγχισπόρος.

Ἀγχισα. ἐγγίτα.

Ἀγχιστεῖς. καὶ Ἀγχιστεία. συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν, ἢ θεῶν καὶ πατέρων καὶ μητέρων ἐγγυτάτῳ τελευτήσαντι. Οἱ δὲ ἐξω τούτων, συγγενεῖς μόνον. Οἱ δὲ κατ' ὄπισθον μιχθέντες τοῖς οἰκείοις, οἰκείοι λέγονται.

Ἀγχιστεία. ἢ μετὰ τῆς ἐσίας. Ὁ δαμάσκῳ.

1 Ἰσοκράτης] In *Ajaxe flagellifero*, p. 9. sic legitur:

Τελαμώνι παῖ, τῷ ἀμφιφύτου

Σαλαμῖνῳ ἔχον βαθρον ἀγχιάλου.

Sequens vero locus existit Epigrammatum libro tertio, 269. 1.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σφόν σέμα, θῆον Ὅμηρον

Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβῳ ἔχθ' σκοπέλω. P.

2 Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus, & infra, v. Σαρδανάπαλος.

3 Ἀγχισθαθῆς] In prioribus Edit. legitur Ἀγχισθαθῆς. Sed MSS. major apud me fuit auctoritas, quæ Ἀγχισθαθῆς exhibent.

4 Ἀγχίθυροί τε ἢ γείτονες] Ex Theophylacto Simocatta, lib. 11. cap. v. 111.

5 Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας] Hæc sumpta sunt ex Vita Pythagoræ apud Photium, Cod. CCXLIX. pag. 1319. Edit. Rhotom. Ulti-

Ἄγχι. Prope.

Ἀγχιάλια. Anchialia, urbs. Et ἀγχιάλῳ, sita prope mare. Non omnes autem urbes, mari vicinæ, etiam ab utraque parte mari alluuntur. Ut Alexandria, est quidem urbs maritima, at non utrinque mari circumfusa. Sophocles: *Telamonis filii, circumflue Salaminis solum tenens.* Et rursus:

Divinum Homerum

Inclytus tumulus habet ad vicinum mari scopulum.

Ἀγχιάλη. Anchiale. Urbs, quam unico die Sardanapalus Assyriorum Rex condidit. Idem etiam similiter Tarsum condidit.

Ἀγχισθαθῆς. Prope littus, vel ripam, profundus.

Ἀγχισθαλίῳ. Iones dicunt pro ἀμφισθηλίῳ, contendere. Et Ἀγχισθαλίῳ usus est Heraclitus.

Ἀγχίθυρῳ. Proximus. Vicinus. *Copie proxime ad se invicem accesserunt.*

Ἀγχίμαχῳ. Cominus pugnans.

Ἀγχίμολον. Quod prope accedit.

Ἀγχίνος. Solers. Ingeniosus. *Rege concionante, & sacro Concilio ingenium ejus & prudentiam collaudante.* Tres sunt docilitatis partes: Ἀγχίνοια, solertia; Μνήμη, memoria; Ὁξύτης, acumen. Et Μνήμη quidem est, cum memorie servantur ea, quæ quis didicit. Ὁξύτης, cum celeriter aliquid intelligimus & percipimus. Ἀγχίνοια vero, cum ex iis, quæ quis didicit, etiam ea, quæ non didicit, investigat.

Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas extempore inveniendi id, quod decet. Vel sagacitas quædam extemporalis. Et Ἀγχίνον, solertem. Damascius: *Celerem & solertem ingenii vim, quæ brevi tempore multa percurrere poterat, promptissimam ad intelligendum, & cognoscenda vestigia rerum quaerendarum.* De Isidoro illic verba fiunt.

Ἀγχίσις. Ἀγχίσις. Anchifes. Anchisæ. Et Ἀγχισίδης. Anchisides.

Ἀγχισπορῳ. Genere propinquus. Damascius: *Sed robur naturæ generosæ, & ad Deorum genus proxime accedentis.*

Ἀγχισα. Proxime.

Ἀγχιστεῖς. Genere propinquus. Et Ἀγχιστεία, generis propinquitas. Et Ἀγχιστεῖς vocantur, fratrum, consobrinatorum, & patruorum aut avunculorum liberi, qui defunctum cognatione proxime contingunt. Reliqui vero συγγενεῖς tantum dicuntur. Qui vero per jus connubii aliis juncti sunt, (οἰκείοι) affines vocantur.

Ἀγχιστεία. Jus adeundæ hæreditatis. Ari-

ma autem apud Photium minus recte se habent, quæ ex Suida emendanda sunt.

6 Ὁξείῳ δὲ] Hæc leguntur apud Photium in Vita Isidori Philosophi, Cod. CCXLII. pag. 1034. Vide etiam infra, v. Ἐξως.

7 Ὁ δαμάσκῳ] Apud Photium, Cod. CCXLII. pag. 1035. ubi locum integrum lege. Utitur autem hac phrasi idem Damascius apud Photium, pag. 1031. ubi homines ætatis aureæ eleganter vocat, θῆον ἀγχισσορῶν γένῳ.

8 Ἀγχιστεία] Proprie significat jus cognationis vel agnationis, cum quo semper conjunctum esse solet jus participandi bona defuncti: Unde per metonymiam consequentis pro antecedenti etiam significat jus adeundæ hæreditatis.

νε, καὶ ῥαῖτα, καὶ παρ' ἐλπίδα ἵ τὰ ἀρίστου καὶ
ρεθύνον.

¹ Ἀδακρυπί. ἀκλαυσί.

² Ἀδαλίδης. ἕνομα κύριον.

³ Ἀδάμ. ὁ ἀρῶτος ἄνθρωπος, ὁ χειρὶ Θεοῦ πλα-
σθεὶς, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν μορφωθεὶς ὅ δὴ μιμε-
ρῶ τε καὶ κλισιῶντος ὁ καὶ πρῶτος τῶν εἰς Παράδεισον
ἵκησιν. Οὗτος δὲ δικαίως ἀν' αὐτῶν καλεῖτο σφῶς,
ὡς ἀρωπύκτων ἀγαλμα, καὶ εἰκὼν οὕσα θεόγχα-
φος ὡς τῶν χαρίτων ἔλων ὑπάρχων ἀνάπλευς, καὶ
πάντα καθαρά καὶ ἀκίβηλα ἀειφέρων τὰ τὴν ψυ-
χῆς τε καὶ σώματος αἰσθητήρια. μαρμαρυγαὶ γὰρ
πνιες, ὡς εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἐκείνης ψυχῆς ἀπατράπυσσα,
καὶ θεῖαν ἐνοιαῖν τε καὶ ἐνεργεῖαν πλήθουσα καὶ πᾶ-
σαν εἰσέτρεχον φύσιν, εὐσέχως καὶ ἀναμαρτήτως τὸ
οἰκεῖον ἐχέσας πλεονέκτημα φθάνουσα. ὅς οὐ ᾄδ' ἄν-
θρώπων ἐδοκίμασθη τῶν τὰς κείσεως πολλὰς ἐ-
πισφαλῶς ποιηθῆναι, ἀλλὰ παρὰ τοῦ τῶν ἔλων
θεοῦ ὅτι πᾶσαν γνῶσιν καὶ κρίσιν ὀρθῶς ποιηθῆναι, καὶ
πρὸ τοῦ τὰς ἐνοίας κινήσειαν ᾄδ' ἄδωδούσης τὰ
ποιεῖντα ψυχῆς, καὶ ὑποκατούσης νόημα. Καὶ
ἢ φύσιν ἢ γρηγορή, Ἐπίσησεν ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη,
καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἔρπετα, καὶ τὰ πετεινά, καὶ
ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδάμ, ἰδεῖν, τί καλέσῃ αὐ-
τά. καὶ ὡς ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῶν.
Τί τὴν Φωνῆς ταύτης καὶ μαρτυρίας ἀειδηλοτέρων;
τί τῆς σοφίας ταύτης καὶ ἀγνώσεως ὑψηλοτέρων;
Ἐκάλεσεν ὀνόματα, τῶν φύσιν αὐτῶν καὶ τῶν ὑ-
πόστασιν ἐκάστου ζῶα ἄσπερ ὑπογεγραφομένη, οὐ
μελετήσας, ἢ ἀσπικεφάμενος, οὐδὲν τι ἀσπικεποι-
θῶς τῶν ὅσα μεταμεινάνουσι ἄνθρωποι. καὶ πολλὰν
καὶ ἀνεκλήθων γένων ᾄδ' ἀδραμοουσῶν, ὅσα ἴχουσαν
οὐδεὶς ὑπαλλάξαι καὶ τοῦ τυχέντος ζῶα τὸ ὄνομα,
οὐδὲ τῆς ἐκείνου ἀφῆσθαι μεγαλονοίας καὶ ἀγ-
νώσεως. Μᾶλλον μὲν οὖν μένουσιν ἅπαντες κατὰ
πᾶσαν ἐσπαρμένοι τὴν γῆν ἄνθρωποι τοῖς ἐκείνου φοι-
χῶντες ἀμεταθέτοις θεοπίσμασι. Καὶ οὐδὲ μέγχι
τούτων ἔστι ὅτι ἀρωπύκτων ἀνθρώπων τὸ ὑψιβάλλον
ἐν πᾶσιν ἀξίωμα· ἀλλὰ καὶ σπερμάτων, καὶ φυλῶν
ἀφῆσθαι, ῥίζων τε καὶ βοτανῶν δυνάμεις, καὶ ὅσα
εἰς ἀνθρώπων καὶ θεοπύκτων ἢ φύσις ἐκάστῳ ἀρω-
πύκται τῶν ζῶων, διέκρινε τε, καὶ διασφίσειν.
Οὗτος καὶ τῶν γυναικῶν ἀρωπύκτων ἰδῶν, οὐχ ἄσπερ
ἐκ σώματος ἀνθρώπου ἀφῆσθαι ταύτης ἐφῆσθαι
ἀλλ' ὡς ἐκ πνῶν θεῖας ὁμοφῆς ἐκλήθει, εὐτόχως
τὸ πολυμήνητον ἐκείνων καὶ θαυμαστὸν ἀπεφοίβασε λό-
γον· Τοῦτο νῦν ὅτι ἐκ τῶν ὁπῶν μου, καὶ σάρξ

¹ Τὰ ἀρίστου καὶ ἀρωπύκτων] Hæc totidem verbis leguntur et-
iam apud Zenodotum. Diogenianus vero addit: χρῆσμός ἢ ἐδῶθη
λακεδαίμονις, ἀδακρυπὸν μάχην νικήσας. ὅθεν εἰς τὴν κωνσταντῶν
ἀπίσταται. i. e. interprete Andrea Schotto: *Datum enim Spartanis
Oraculum, fore, ut pugna sine lacrymis victores evaderent. Quo
factum est, ut caderet ex ipsis nomen.*

² Ἀδάμ. ὁ ἀρωπύκτων ἀνθρ.] In hoc articulo nonnulla sunt obscu-
ra, nec satis inter se coherentia; quibus lucem dare, & remedium

Dicitur de illis, qui extra omne periculum, &
facillime, & præter spem res feliciter gerunt.

¹ Ἀδακρυπί. Sine lacrymis.

² Ἀδαλίδης. Adalides. Nomen proprium.

³ Ἀδάμ. Adam primus homo, Dei manu ef-
fectus, & ad imaginem & similitudinem opi-
ficis & conditoris formatus, & habitatione
Paradisi honoratus. Hic jure primus sapiens
appellari potest, ut primo conditum simula-
crum, & imago divinitus picta: ut omnium
gratiarum plenus, & omnes animi corporisque
sensus puros & incorruptos circumferens. Ra-
dii enim quidam (ut ita loquar) ex illius ani-
mo effulgentes, & divinarum cogitationum
& actionum pleni, per omnem naturam pene-
trabant, sagaciter & sine errore proprium cu-
jusque & præcipuum bonum antevertentes.
Qui non ab hominibus probatus fuit, qui in
judiciis suis sæpe labuntur: sed a Deo univer-
sitate auctore, qui de rebus omnibus recte ju-
dicat, etiam priusquam cogitationes movean-
tur in anima nostra, & in ea quasi conceptæ &
genitæ sint. Nam (ut Scriptura dicit) *Deus
fecit omnia jumenta, & feras, & serpentes, &
volucres, & ipsa ad Adamum adduxit, ut vide-
ret, quo nomine ipsa esset nominaturus. Ut au-
tem Adamus vocavit ea, ita nomen ipsis man-
sit.* Quid hac voce, & testimonio est eviden-
tius? Quid hac sapientia, & cognitione sub-
limius? Nominibus enim impositis, naturam
ipsam & vim cuique animanti insitam veluti
penicillo expressit, non præmeditatus nec præ-
paratus, nec perperitus simile quid cæteris ho-
minibus, qui cognito priori errore, alia dein-
ceps probare solent. Quamvis autem multæ,
atque adeo innumeræ atates jam præterie-
rint, nullus tamen vel minutissimi atque vi-
lissimi animalis nomen mutare, neque ampli-
tudinem ingenii atque cognitionis, quæ in
illo fuit, assequi potuit. Imo vero potius om-
nes homines per universum terrarum orbem
dispersi, immutabilia ejus Oracula constan-
ter sequuntur. Neque vero usque ad hos
terminos progressa stetit hominis primoge-
niti omnibus in rebus excellens dignitas.
Sed & feminum, & plantarum discrimina,
& radicum & herbarum vires, & quacun-
que ad auxilium & medicinam unicuique
animali Natura attribuit, distinxit & diluci-
de explicavit. Hic etiam uxore primum con-
specta, confestim de ipsa non ut ex ore hu-
mano loquutus est: sed quasi quadam divi-
na voce in ipso resonante, felici conjectura
rem assequutus, celeberrimum illud & admi-
rabile oraculum protulit: *Hoc est os ex ossi-
bus meis, & caro ex carne mea: vocabitur-
que virago, quia ex viro sumpta fuit.* Hic

adhibere non potui, quoniam auctorem, unde hæc sumpta sunt,
ignoro, nec in MSS. hic quicquam prædij est: de quo ideo le-
ctorem moneo, ne quis forte putet, me hic dormitasse, vel dif-
ficultates hujus loci dissimulare voluisse.

³ Εὐτόχως καὶ ἀν. τ. οὐκ. ἐκ. π. φθ.] Si locus sanus est, videant
alii, quid auctor, ex quo Suidas hæc depromit, sibi velit. Ego
enim ista non satis capio.

ἐν τῆς σαρκὸς μου. αὐτὴ κληθῆσθε ἡ γυνή, ὅτι ἐν ᾧ ἄνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. Οὗτος τὸν αὐτὸν ἐστὶν ὁ δοκιμῶν ἕκαστος, καὶ πᾶσιν κενόνας καὶ γάθμας ἀκλειεῖς, καὶ ὄρους ἀναντητῆτους ἐναρμυσάμενος. Τούτῃ τέχνῃ, καὶ γράμμασι. Τούτῃ ἐπισημῇ λογικῇ τε, καὶ ἄλλοι. Τούτου παρορητεῖα, ἱερῆα, καὶ καθαρισμοὶ, καὶ νόμοι γραπτοὶ τε καὶ ἀγραφοί. Τούτῃ πάντα εὐρήματα καὶ διδάγματα, καὶ ὅσα καὶ τὸν βίον ἀναγκαῖα χρεῖα τε καὶ δίδαιται. Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸ θεόκλιτον ἀγαλμα, ἀφ' οὗ περ ἀπευθύνονται πᾶσαι ἀνθρώπων ἀγαλατουργίαι, καὶ παρὰ τὸ ἦτον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπέπρωτον ἐκείνου τοῦ μακαρίου καὶ θεοειδοῦς ἀπεικασματος, μηδεμίαν ἔχοντος ἀφορμῆν, ἥς ἀν' ἐπιλάβοιτο ὁ μὲν ἐκείνων ἀναπλασθόμενος, ἢ ζωγραφούμενος. ἕως ὁ παλαμναῖος, καὶ ἀποστάτης καὶ πλάνος ἀβουλοῦς, τοῦτον ἐξεκάλισεν τὴν οἰκείαν ἰδρύσεώς τε καὶ γένεσός τε, καὶ καὶ τοῦ προνοῦς εἴασε φέρονται, καὶ παρὰ βαρβαρῶν πινὰς καὶ ἀλαμπεῖς χόρμας, μέχρη τῶν ἀμειδιῶν ἢ ἀδου κευθμῶν ἐγγίζοντας. Καντεῦθεν ἤρξατο φύσις ἢ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀκαταστάτης τοῖς τοῦ τυράννου μορφώμασι τε καὶ χήμασι. Ἐντεῦθεν ἡ νόθος σοφία τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, τὴν θεῖαν δεσπετυσάσις, καὶ παρὰ ἕρπον ἀναπλάσις, ὅθεν τὸ ἄριστερον ἢ ἀφορμῆσασα. Ὅθεν ὁ πλάνος τὸ καὶ θεῶν σφετεριστὴν ὄνομα, εἰς πολλὰ κατεμέρισε, Κρόνος τε, καὶ Ζεῦς, καὶ Ποσειδῶνας, ἑαυτὸν μετακαλῶν καὶ τὸ δὴ πάντων ἀνοσιώτατον, εἰς ὄνοματά τῆς θεῖας τε καὶ ἀσμενα τῶν μακαρίων καὶ ἀρρητων συγκατασπάζει φύσιν ὁ ἀλιπήεις κατετόλμησεν, εἰς τε τὰς ῥέας ἐκείνας, καὶ Ἀφροδίτας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ εἰς ἄλλας μυρίας καὶ ἀλλοκότους ἀλόγων ἰδέας τε καὶ μορφὰς, ἃς ὁ κακίας δημιουργός, καὶ τῶν ἀποστασίων νοσίστας, ἐπέλεξε τε καὶ διεχέραξεν. Ἐντεῦθεν Αἰγυπτίων τὰ ὡς Ὁσίριον καὶ Τυφῶνα καὶ Ἴσιν μοχθηρὰ διηγήματα, καὶ Περσῶν μαγικὰ μαγανεύματα, καὶ Βραχμῶν Γυμνοσοφίαι, καὶ ἄλλοι Φαντασίαι, καὶ ἡ θαυμαζομένη Σκυθῶν ῥῆσις, καὶ τὰ Θρακῶν ὄργια, καὶ οἱ Φρυγῶν αὐλοὶ καὶ Κορύβαντες. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἢ σφαλερά τε καὶ ἡ πολυάδην. Ἐντεῦθεν ἡ Ἰουδαίου λοχύσια ποίησις, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν ληρημάτων σεμνομυθία. Ἐντεῦθεν Ὀρφεὺς τε καὶ Ὀμηρος, καὶ ὁ τῶν ἀθεμίτων γυνῶν ζωγράφος Ἡσίοδος. Ἐντεῦθεν ἡ Θάλητος δόξα, καὶ ὁ κλεινὸς Πυθαγόρας, καὶ ὁ σοφὸς Σωκράτης, καὶ Πλάτων, τὸ δὲ Ἀδελφῶν Ἀκαδημίας πολυθρύλλητον

Hic igitur est ille, qui probavit omnia, & omnibus regulas & amulles exquisitas, & limites minime dubios assignavit. Hujus inventa sunt artes & literæ. Hujus sunt scientiæ, tam liberales, quam illiberales. Hujus sunt prophetiæ, sacrificia, lustrationes, & leges, tam scriptæ, quam nullis scriptis mandatæ. Hujus sunt omnia inventa, & disciplinae, & quidquid ad vitam degendam est utile & necessarium. Hæc est illa prima statua, & simulacrum, cui divinitus nomen impositum est, a quo omnes humanæ simulacrorum fingendorum artes diriguntur: quamvis ab ea divina & beata imagine magis ac magis deflectentes, in pejus excidant, cum illa nullam habeat ansam, quam apprehendat is, qui post illum fingitur aut pingitur: donec scelestus homicida, apostata, & impostor Diabolus eum de sua sede & statu dejecit, & præcipitem deturbavit ad profunda quædam & obscura, tristibusque Orci latebris vicina loca. Hinc autem cœpit hominum Natura depravari & adulterari, & hujus tyranni formis & figuris signari. Hinc autem initium duxit adulterina sapientia, postquam illa divina ex terris aufugit, & in cœlum sublimis avolavit, unde prius descenderat. Hinc impostor ille Dei nomen usurpans, id in multas partes divisit, Saturnos nimirum, Joves, & Neptunos; nomen suum varie mutans. Imo, quod omnium est maxime impium, ad nomina fœminea & inhonesta beatam illam & ineffabilem Naturam sceleratus ille detrahare ausus est; Rheas nimirum, Veneres & Minervas, & alias infinitas & monstrosas brutorum species & formas, quas ille improbitatis opifex & apostata coloribus exornavit, & signis cœlavit. Hinc ortæ sunt illæ Ægyptiorum de Osiride & Typhone & Iside improbæ narrationes, & Persarum magicæ imposturæ, & Brachmanum Gymnosophistiæ & importunæ phantasiæ, & dictum Scytharum, quod multi admirantur, & Thracum Orgia, & Phrygum tibiæ & Corybantes. Hinc manavit illa lubrica & cruciatus plena Chaldæorum astrologia. Hinc nata illa mendacii obitrix poësis, & Græcarum nugarum fabulosa pompa. Hinc etiam Orpheus, & Homerus, & qui impias Deorum generationes conscripsit, Hesiodus. Hinc illa Thaletis gloria, & inclytus Pythagoras, & sapiens Socrates, & Plato, quo Academia Atheniensium tantopere se jactat.

1 Ἡ θαυμαζομένη Σκ.] Vide infra v. Ἡ δὲ Σκυθῶν ῥῆσις.

2 Πολυάδην.] Auctorem hunc anonymum exiguo judicio præditum fuisse, & vere de eo dici posse proverbiale illud, Flumen verborum, & gutta mentis, ex tota hac de Adamo Eclogâ satis apparet. Quare, licet ejusmodi scriptores corrigere & emendare, velle res sit lubrica & alex plena; quoniam sæpe incertum est, utrum vox aliqua, quæ ineptam reddit sententiam, sit ingenii illorum, ἀποκότους non raro sensus parturientis, abortus, an vero liberiorum σφάλμα: conabor tamen pro πολυάδην aliam vocem hic substituere, quam auctorem nostrum potius, quam altera illa,

usum esse existimo. Ea autem est πολυάνιμος i. e. nominibus abundans; quod epithetum Astronomiæ, propter multitudinem stellarum, variasque earum appellationes, haud inepte tribui potest. Qui enim τὸ πολυάδην ei conveniat non video; nisi forte quis Astronomiam sic appellare velit, quod multos homines dolore afficiat, ob tristes rerum eventus, ex astrorum inspectione prædictos: quod tamen coactum esse & longe petatum quivis facile videt.

3 Καὶ ὁ τῶν ἀθεμίτων γυνῶν ζ.] Perstringit his verbis auctor Anonymus Θεογονίᾳ Hesiodi.

σεμολόγημα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδης, ἔξ Πρωταγόρας, καὶ Ζεύκων. Ἐντεῦθεν αἱ Στωϊκὰ, καὶ οἱ Ἄρξιοι πάροι, καὶ Ἑπικουρεῖα. Ἐντεῦθεν οἱ Τραγοῦδων Στῆνοι, καὶ κοπεδοί, καὶ τὰ Κομικῶν πᾶσινα, καὶ ποθόσματα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ ἔξ Λοξίης καὶ ψεύδηνόβου Θεοπίσ- ματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψομαθῶν ἐξε- ρχέλια καὶ τερεχία. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν σπυρίνω τὸ λόγον, εἰς σαφές τε ἔξ ὁδωδότης μύθος ἐναχοχολέ- μεν, πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τιῶν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμ- φορέισάμενος, καὶ λαβὼν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἀνθρώπου ἀνδρόπυλον, καὶ διερχόμενος τιῶν ἐπὶ ἕρανόν, ἔξ ἀπειταπὸν τιῶν γῆν, καὶ ὡς ὄν πάντα κατέχευε, ὡς αὐτὸς περ Φησὶν ἀλαζονόμενος, ὡς το δὲν τὸν ἑαυ- τοῦ Στῆνον Στῆσον ἐπὶ τῶν νεφελῶν ἔξ ἕρανόν, ἔξ ἐ- σεσται ὑμεῖς τῶν Ἰσχυρῶν. Ἄλλ' ὁ ἔξ Θεοῦ μονογε- νὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ πατριάρχης, οἰκτιρῶν τὸν ἀν- θρώπου ὡς ἠπατημένον ὑπὸ τῶν Δεσμωτικῶν, ἐν τῶν τοῦ πατρὸς κόλπιν ἑαυτὸν ἐκένωσεν καὶ σαρκωθεὶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶ ἐν τῆς ἁγίας παρθένου ἔξ Δεο- τίκου Μαρίας, καὶ ἀφ' ἧς τιμῆς φανερῶ καὶ τοῦ πά- θους αὐτοῦ κρεβατῶν τὸν ἀντίπαλον, καὶ κρεβατῶν εἰς τὰ κρεβάτια μέρη τῆς γῆς, ἐκείθεν ἐλάκυσε τὸν παρεπετόντα Πρωτόπλαστον, ὑποδοῦς τῆ εἰκότι τὸ φάσμα κέλλος, καὶ τῆ φύσι τὸ δρεχάϊον ἀξίωμα. Καὶ τεῦθεν ἠράνηται πᾶσα ἡ ἔξ τερεχίνου δυνατεία καὶ συμμοσία, ἔξ τῆ εὐσεβείας Φωτὸς ἀφροσύνης πα- ση τῆ κτίσι τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τηλαυγέτερον. Ἐκ τούτου τοῦ Φωτὸς ἡ κτίσι τὸν σοφία πάλιν διέ- λαμψε, καὶ γλώσσας ἀλίαν ἐτόμωσε, καὶ τῶν σο- φῶν διδασκάλους τῆς ἀπίθου εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροτῆς γόνος, τὸ Ἐν δρεχίῳ ἡ ὁ λόγος, ἐξ ἕρανῶν νεφελῶν ἀπασφάσας, ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τιῶν οἰκωμένῳ ἐλάμωσεν. Καὶ τούτου τοῦ Φωτὸς Παῦλος εἰς τρίτον ἕρανόν ἀναφέρει, καὶ Στῆσον τὰ ἀθέατα, καὶ τῶν ἀρρήτων ὑπακῆς λογίαν, καὶ ἀφροσύνη πᾶσαν τῆ γῆν ἀς πῆλως καὶ ἀέρι, τὸν Ἰησοῦν εὐ- αγγελίζόμενος. Ἐντεῦθεν ὁ Πέτρος τῶν Χριστὸν υἱὸν Θεοῦ ἔξ ζῶντος ἀνόμασε, καὶ τοῖς κλειῖς τῶν ἕρανῶν πι- σεύει βασιλείας, ἵνα ἀνοίγη μὴ τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείη δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν δεινῶν ἀνακτόρων τῶν εἰσοδῶν. Ἐντεῦ- θεν ἀγγέλοι μαρτύρων καταβάλλουσιν εἰδῶλα, καὶ τρέχουσιν ἔτοιμοι πρὸς τὸν θάνατον, ὡς τεράνης τὰς πληγὰς, καὶ ὡς περφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα φε- ρόντες οἱ καλλίτικοι. † 1 Ἐστὼ γῆν ὁ φωτόπλα- στος δρεχίγος ἔξ κρεβάματος, κατὰ τὸν ἐμὸν ὄρον καὶ λόγον, ὡς ποταμὸς, πηγὴ τε καὶ θάλασσα, καὶ ῥί- ζα ἔξ κλάδοι ἔξ ὄρτικες, καὶ πάσης ὑπάρχον τῶ ἀν- θρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ φωτόλειον. † 2 Ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῶν κρεβατισμοῦ, ἔτη διχίλια. σ.

Hinc Parmenidæ, & Protagoræ, & Zeno- nes. Hinc Porticus, & Arco-pagi, & Epi- curei. Hinc Tragœdorum lamentationes & planctus, & Comicorum joci atque risus. Hinc dolosa Apollinis obliqui & falsidici Oracula, & reliquæ Græcorum pomposa & porten- tosa nugæ. Denique, ne longius producam orationem, putidis, foetidisque fabulis diu- tius immorans, omnes creaturas Impostor ille in humeros suos suscepit, & hominem ut mancipium in suam potestatem redegit, viamque ad cœlum ingrediens, & terram ob- ambulans, & tanquam ova, omnia conti- nens, ut ipse alicubi gloriatur, putabat suum folium supra cœli nubes esse collocandum, seque Altissimo fore similem. Verum uni- genitus Dei filius, & æternus Sermo, mi- leratus hominem, ut a Dracone deceptum, ex Patris sinu se ipsum demisit, & assum- pta carne ex Spiritu Sancto, & sancta Virgi- ne & Deipara Maria, per venerandam Cru- cem & supplicium suum, quod passus est, prostrato adversario, in infimas terræ partes descendit, & inde prolapsus illum primum hominem eduxit, prima pulchritudine ima- gini restituta, & Naturæ pristina dignita- te. Hinc autem abolitus est omnis hujus tyranni principatus, & ditio, postquam ve- ræ religionis lux, solari splendore splendi- dior, omni creaturæ illuxit. Ex hac luce divina sapientia rursus resplenduit, & lin- guas piscatorum acuit, & insipientes sapien- tum doctores effecit. Hinc ille Tonitrus fi- lius, *IN principio erat Sermo*, ex celestibus nubibus fulguris instar emicans, into- nuit, & omnem orbem terrarum illustravit. Ex hac etiam luce Paulus in tertium cœlum sublimis tollitur, & non contemplanda mor- talibus contemplatur, & ineffabilia audit Oracula, & omnem terram, ut volucer & aerius, percurrit, Jesum euangelizans. Hinc Petrus Christum Dei viventis filium voca- vit, regnique cœlestis claves fidei suæ com- missas accepit, ut fidelibus quidem aperiret divini templi ingressum, infidelibus vero oc- cluderet. Hinc greges Martyrum dejiciunt simulacra, & alacres ad mortem currunt, plagas ut coronas, & suum sanguinem ut purpuram circumferentes; victores vere in- clyti. † Esto igitur primus ille homo prin- ceptus & caput literæ, secundum meam defi- nitionem & orationem, ut fluvius, & fons, & mare, & radix, & rami, & furculi, & to- tius humanæ naturæ primitiæ. † Ab Ada- mo usque ad diluvium sunt anni 2242. A

1 Ἐστὼ γῆν ὁ φωτόπλα.] Hæc a superioribus distinguenda sunt, quoniam ex alio auctore, & quidem Lexicographo quodam descripta esse apparet.

2 Ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ] Pearsonius ad marginem Suidæ sui recte ob- servaverat, locum hunc, qui varias annorum Epochas complecti-

tur, descriptum esse ex Nicephori Patriarchæ CP. Chronographia Compendiaria, quæ in Corpore Historiæ Byzantinæ Georgio Syn- cello subjuncta est. In ea enim pag. 404. paucissimis verbis mutatis eadem leguntur, quæ Suidas usque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἔ. p. hoc loco tradit.

πενταετηρίδα δύο. Ἐπὶ δὲ τῆς κατακλισηῦς, ἕως τῆς πυρροποιίας, ἔτη φ κ ε. Ἐπὶ δὲ τῆς πυρροποιίας, ἕως τῆς Ἀβραάμ, ἔτη υ κ ε. Ἐπὶ δὲ τῆς Ἀβραάμ ἕως τῆς ἐξόδου τῆς οὐρανῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ἔτη υ λ. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξόδου ἕως τῆς οἰκοδομῆς τῆς Σολομονταίης Ναῦ, ἔτη ψ ν ζ. Ἐπὶ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ναῦ ἕως τῆς ἀρχιμαλωσίας τοῦ Ἰσραὴλ, υ κ ε. ὅμοιός ἐστι τετρακισχίλια ω ὀγδοήκοντα. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχιμαλωσίας ἕως Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος τῆς βασιλείας τινος. Ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τῆς θεοῦ ἡμῶν, τ γ. ὅμοιός ἐστι ε φ. Ἐπὶ δὲ τῆς Χριστοῦ ἕως τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου, τ ι η. Ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαὴλ υἱοῦ τῆς Θεοφίλου φ ν ε. ὅμοιός ἐστι πάντα ἔτη τ ι ο ε. Ἐπὶ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμαίου υἱοῦ Κωνσταντίνου τῆς Πορφυρογεννήτου, ἔτη εὐρηται ρ κ. Ἐπὶ δὲ τῆς Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευταίας Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ, ἔτη κ ε καὶ Ἀδαμιάου, Ἐπὶ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα, τὰ τετρά. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὡς περὶ ἑαυτοῦ διελέγχετο, οἶδα, ἔλεγε καὶ δοκεῖ μοι καὶ πῶς φέρωθε καὶ τῆς εἰδέναι. καὶ δόξα βραχίονα, καὶ ἀδαμάντινα.

Ἀδαμασί. ἐπίρρημα. Ἀδαμαστὸν παρθένον. ἄζυγος. Ἡ Σοφοκλῆς Νυῦ δ' ἡ Διὸς γοργῶπις παρθένον θεὰ ἔσφηλεν ἐμπαλῶσα λυσαῶδ' ἰόσφ.

Ἀδαμίθει. Ἀδαξῆσαι, τὸ κῆσαι. Οὐκ ἐν τῷ ὀδαξῆσαι. καὶ Ἀδαχῆν. τὸ κῆθειν. Ἀδαχῆ γὰρ αὐτῆς τὸ ἀχῆσαι ἐκλέγει τ' αἰ. Ἀριστοφάνης.

Ἀδαῖον. ἀκίαντον. καὶ Ἀδαῖον. ὄνομα κίαντον.

Ἀδαῖον. ἀμέλειον.

Ἀδεν. ἤρεσκον. ἐν Μύθοις.

Οὐδέ οἱ εἶδ' αἶθρον ἄδ' ἐπαρδαλις, ἔνεκα θυμοῦ Ἐμπλήν.

Ἀδέες. ἀσφαλές. ἐφοδερόν. ὡς ἡ παρομιλία. Ἀδέες

diluvio vero, usque ad Turris ædificationem, anni 525. A Turris ædificatione, usque ad Abrahamum, anni 425. Ab Abrahamo, usque ad Exitum filiorum Israel ex Ægypto, anni 430. Ab Exitu, usque ad Solomonii Templi ædificationem, anni 757. Ab ædificatione Templi, usque ad captivitatem Israelitarum, anni 425. qui anni in unum summam collecti, sunt 4880. A captivitate, usque ad Alexandrum Macedonem Regem, 318. Ab Alexandro, usque ad Christum, Deum nostrum, 303. Tota summa, 5500. A Christo, usque ad Constantinum Magnum, 318. A Constantino, usque ad Michaellem, Theophili filium, 555. Tota summa est annorum 6375. A Michaelle, usque ad Romanum, Constantini Porphyrogeneti filium, anni reperiuntur 120. A Porphyrogeneto, usque ad obitum Johannis Tzimisce, sunt anni 25. Et Ἀδαμιάου, ab Adamo oriundus.

Ἀδάμας. Adamas. Lapis. Et Ἀδαμάντινα, dura. Apollonius cum differeret, quasi Oracula proferens, Novi, aiebat; ὅ, Videtur mihi; ὅ, Quo ferimini? ὅ, Oportet scire: ὅ sententia ejus erant breves ὅ quasi adamantina.

Ἀδαμασί. [Indomite.] Adverbium.

Ἀδάματος. Virgo, nondum viro juncta. Sophocles: Nunc vero illa Jovis filia, ὅ terribilis aspectu Dea me in errorem induxit, furore immisso.

Ἀδαμίθει. Adamithius.

Ἀδαξῆσαι. Scalpere. Fricare. Significat idem quod ὀδαξῆσαι. Et Ἀδαχῆν, scalpere. Scalpit enim semper ipsius caput, colligitque ex eo [sordes]. Aristophanes.

Ἀδαῖον. Non usum. & Adæus, nomen proprium.

Ἀδαῖον. Indivisum.

Ἀδεν. Placuit. In Fabulis: Nec illi ullo modo ardens placuit pardalis, quod iræ esset plena.

Ἀδέες. Tutum. Non metuendum. Ut in

„ mortualem interjectos computemus, annos tantum 97, non „ 120, invenimus. At si ab initio Michaelis, anno nempe M. „ Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaelle usque ad „ Romanum reperiemus; quod proxime ad calculum Suidæ accedit.

5 Ἐπι κέ] Hic numerus cum veritate Chronologiæ pugnat, si ve eum de initiis sive obitu utriusque Imperatoris accipias. Constantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. i. e. Ær. vulgaris 960. mense Sept. excessit; 55 circiter annis postquam imperium suscepit: Tzimisches vero secundum Glycam, Cedrenum &c. A. M. Cpolit. 6484. i. e. Ær. vulg. 976. obiit. Itaque inter Constantini Porphyrog. mortem & Tzimischis obitum anni tantum 16 interfunt; at circiter 50 inter utriusque initi.

6 Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος] Hæc excerpta sunt ex Philostrato de Vit. Apollon. lib. 1. cap. 1111. ex quo pro ὡς περὶ ἑαυτοῦ διελέγχετο, legendum est, ἀλλ' ὡς περὶ ἐκ τριτοῦ ὅτι ἀλλήλοισ, οἶδα, ἔλεγε &c. uti etiam infra v. Καταγλωττισθῆναι recte legitur.

7 Σοφοκλῆς] In Aj. Flagellif. p. 27. ut a Porto observatum fuit. Ibi autem versus hi sic distinguuntur & leguntur:

Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστ' ἦε
ἔσφηλεν, ἐμπαλῶσα λυσαῶδ' ἰόσφ.

8 Οὐκ ἐν τῷ ὀδαξῆ.] Puto Suidam scripsisse, τωτὸν ἐστὶ τῷ ὀδαξῆσαι, quod in versione secutus sum. Nam infra ὀδαξῆσας exponitur idem κησμός.

9 Ἀδαχῆ γ.] De sensu hujus senarii ἐπέχω, donec ipsum locum Aristophanis, ubi is exstat, invenero. Interim verti, ut potui, & ἀχῆσαι caput reddidi, quoniam Hefychius auctor est, vocem istam secundum quosdam κησίων etiam significare.

10 Ἀδαῖον] De Adæo quodam vide Athen. XII. p. 532.

1 Ἀπὸ δὲ τῆς πυρροποιίας, ἕως τῆς Ἀβραάμ.] Hic omiſſa est Epochæ annorum 76. quæ, ut ratio summæ conficit, ex Nicephoro huic loco addenda est. Apud eum enim recte sic legitur: Ἀπὸ δὲ τῆς πύργου ἕως τῆς διχοτομημάτων Ἀβραάμ, ἔτη υ κ ε. Ἀπὸ δὲ τῆς διχοτομημάτων Ἀβραάμ, ἕως τῆς τελευτῆς Ἀβραάμ, ἔτη ο σ. Si ad calculum revoces summæ annorum hic percussitas, iisque Epocham modo dictam addas, videbis exacte inde confici summam annorum 4880. quantum Suidas paulo post colligit.

2 Ἐπι ε φ.] Lege ἔτη ε φ, i. e. 5501. Tot enim anni ex præcedentibus colliguntur. Causa & origo mendæ est τὸ αἰ in voce ἀπὸ: quod alterum αἰ proxime præcedens alſorpiit.

3 Ἐως τῆς μεγάλης Κωνστ.] Iohannes Massonius, vir eruditus, & judicium in Chronologicis perquam acuti, bene me monuit, verba hæc Suidæ, vel potius Nicephori, non esse intelligenda de obitu Constantini, quasi a nato Christo ad id usque tempus anni 318. tantum effluxissent, sed de anno imperii ejus vigesimo: quoniam in eum annus a nato Christo trecentissimus duodevigintus incidit, secundum sententiam ipsius Nicephori, qui pag. 401. tempus Concilii Nicæni in annum Christi 318; Constantini vero, vigesimum confert.

4 Ἐπι εὐρηται ρ κ.] De hoc loco modo laudatus Ioh. Massonius sequentem observationem mecum communicavit. In Edit. Me., diolan. εὐρηται ἔτη tantum, absque annorum numero, legitur. Nec sine τὸ ρ κ' bene se habet. Etenim testibus Glyca, Cedre., no &c. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6486. Ind. 3. Mens. se Sept. inii; obiit vero, cum 3 annos & 6 fere menses regnasset, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno Æræ vulgaris 963. quo ea Indictio ad Septembrem usque decurrebat. J. m. ii annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, secundum Suidam, mortualem, & A. M. 6471. Romani idem e.

δέδρας δέσθ. Δεσφιδόν λέ ἐστὶ ἐπὶ τῷ πρὸ μὴ Φοβεῖσθ Φοβευμένω.

Ἄδρητος. ὁ μηδένος δεύωμι, καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν ἁ Ἀληθείας. Διὰ τοῦτο ἐδένος δεῖται, εἴτε προσδέχεται ἐδένος λέ, ἀλλ' ἀπειροῦ; καὶ ἄδρητος.

Ἄδεράσως. ἀμερίσως. δικαίως. ἀδωροδοκίπας. ὀρθῶς.

Ἄδεχλεύτης. Ἄεισοφάνης. ἀτελωνήτης. τοῖς γὰρ δεχάτας τῷ κοιλῶν τῷ θυμῶν ἐδίδοσαν τῷ δεχάτι μῖσθον ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι.

Ἄδεκπῶ. ἄνομα Δαίμων.

Ἄδελφά. οἰκεία. ἀρμόζοντα. ἀρέποντα.

Ἄδέλφισ. ἄνομα κύριον.

Ἄδελφείος. ὁ ἀδελφός. Ἄδελφιδούς δὲ, ὁ ἀνεμῖός. καὶ τὸν ἀδελφιδούν. καὶ Ἄδελφίζειν, ἀντὶ τῆς ἀδελφῆν κελεῖν. ἔτος Ἰσοκράτης, καὶ ὁ Μιλήσιος Ἐχραῖος, καὶ Ἀπομοφάνης ἐλεῖσάνθω. καὶ τὸ Θηλυκόν, ἢ ἀδελφιδῆ. Ὅτι Ἀλυάτης ὁ τῷ Λυδῶν βασιλεὺς ἤρχυσε τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ.

Ἄδελφός. παρρη. ὅτι ἀδελφότητος τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν ἐν χρεῖσι περιστάσεως.

Ἄδην. ἢ Φλύρα. ἢ δεινά.

Ἄδερός. ἄνομα κύριον.

Ἄδερ. ὁ ἀλιτήριος, ὁ ἐπανατὰς Σολομώντι. παῖς ἐστὶν ἰὺ Ἰδουμαῖος, γένος ἐν βασιλικῶν σπερμάτων. Καταφραμαθὺς δὲ τῷ Ἰδουμαίῳ Ἰωάβη τῷ Δαβὶδ φραττηγῶν, καὶ πάντα τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ Φέρον ὄπλα δυναμῶς ἀφαιρέσαντος μισθὸν ἔξ, Φυγὰν εἶπες ἦκε πρὸς Φαραῶν τῷ Αἰγύπτου βασιλεῖα. Ὁ δὲ Φιλοφρόνας αὐτὸν ὑποδέξαμενος, οἰκῆν τε αὐτῷ δίδωσι, καὶ χρεῖσιν εἰς ἀφροσύνην καὶ γινόμενον ἐν ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα, ὡς καὶ τῷ αὐτῷ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τῷ ἀδελφῷ, ἄνομα Θαφνίω. ἔξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γινόμενος, τοῖς τῷ βασιλέως παισὶ σιωπητέρα. Ἀκούσας ἐν τῷ Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῷ Ἰωάβη, προσελθὼν ἐδέετο τοῦ Φαραῶ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίζειν εἰς τὴν πατρίδα. τῷ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνας ἐνδὲς ἀν, ἢ τί παθὼν ἐσπέδακε καταλείπειν αὐτὸν, τότε μὲν οὐκ ἀρέθη. Ὑστερον δὲ καθ' ὃν ἦδη κερὶν Σολομῶντι τὰ παράγωγα κακῶς εἶχε ἀφ' αἷματι πρὸς ἀφροσύνην αὐτοῦ καὶ ὑπερηφάνειαν, καὶ τῷ ὀργῶν τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, συγκλησάντος τῷ Φαραῶ, ὁ

1 Ἀεισοφάνης] Locus Comici, quem Suidas respexit, exstat in Equisitibus, p. 304 u. i Cleon sic inducitur loquens:

Καὶ σε φανῶ πρὸς Πρωτόνεστον
Ἄδεκπύτες τῷ θεῶν ἰε-
ρῶν ἔχοντα κριτίας.

Ubi Scholiasta: Ἀδελφότητος] Μὴ δεικνύσθαι ἀπ' αὐτῶν τῶν δεικνύμενων πρὸς θεοῖς. Ἐστὶ δὲ εἶδος δεικνύσθαι τῷ θεῶν πρὸς Πρωτόνεστον αἱ μῦθοι οὐκ ἰδόνται. Δείον δὲ εἶπαι, ἀδελφότητος ἔχοντα ἰστίαν, ὁ δὲ ἀπ' αὐτοῦ, κριτίας ἐπινοήσας, εἰς ἀλλαντοπώλην.

2 Ὅτι Ἀλυάτης ὁ τ. Α. β. ἢ. τ. εἰ. ἀδελφῷ] Hæc verba in uno MS. Parisiensi desunt, & in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo indicio, hæc non ab ipso Suida, sed interpolatoribus eius profecta esse.

3 Ἀδελφός παρρη] Hæc auctoritate duorum MSS. inductus a

proverbio: Non metuendum metuis metum Dicitur de iis, qui non timenda timent.

Ἄδρητος. Qui nulla re indiget, & qui omnia habet. Antipho in primo de Veritate: Propterea nulla re indiget, nec a quoquam quidquam accipit: sed est immensus, & nullius opera indigens.

Ἄδεράσως. Sine ulla participatione. Iuste. Incorrupte. Recte.

Ἄδεχλεύτης. Res, quarum decimas vel veltigal quis non solvit. Aristophanes. Decima enim pars eorum, quæ Diis immolabantur, Prytanibus dari solebat.

Ἄδεκπῶ. Adesto. Nomen Dæmonis.

Ἄδελφά. Similia. Convenientia. Decentia.

Ἄδέλφισ. Nomen proprium.

Ἄδελφείος. Frater. Ἄδελφιδούς vero, fratris vel sororis filius. Et Ἄδελφίζειν, fratrem vocare. Sic Isocrates, & Hecataeus Milesius, & Apollonius Phanes hac voce usi sunt. Et fœmininum, Ἄδελφιδῆ. Alyattes Lydorum Rex sororem suam incesto polluit.

Ἄδελφός. Frater adit. Significat, cognatis tempore necessitatis potius succurrendam esse quam aliis.

Ἄδην. Garrula. Quædam.

Ἄδερός. Aderbus. Nomen proprium.

Ἄδερ. Ader. Ille sceleratus, qui infurrexit in Salomonem. Hic gente erat Idumæus, & genere regio oriundus. Cum autem Joabus, Davidis dux, Idumæam subegisset, atque omnes adultos, & qui arma ferre poterant, occidisset sex mensium spatio: hic fuga elapsus ad Pharaonem Regem Ægypti se contulit. Ille vero homini comiter excepto & domum dedit & agrum, unde viveret; adultumque adeo dilexit, ut uxoris suæ sororem, nomine Taphinam, ipsi in matrimonium daret: ex qua natus ei filius, cum regis liberis est educatus. Audita igitur in Ægypto Davidis & Joabi morte, Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permetteret. At Rege interrogante, qua re indigens, vel qua alia de causa a se discedere cuperet, tunc quidem dimissus non est. Postea vero, afflictis jam rebus Salomonis, ob causas ante dictas, & peccata ejus, & Dei propter illa indignationem, permisso Pharaonis Aderus in Idumæam venit: regnoque Syriæ potitus, Is-

capite reposui, cum in cæteris Edit. superiori articulo annexa sint. Cæterum, proverbium hoc legitur etiam apud Diogenianum.

4 Ἄδην. ἢ φλ.] Vocabulum hoc apud alios Grammaticos non reperio. Quare de eo ἐπέρω.

5 Ἄδερ. ὁ ἀλιτ.] Totum hunc articulum Suidas descripsit ex Josepho Antiquit. Judæic. lib. viii. p. 273. ubi nonnulla tamen paulo aliter leguntur.

6 Τότε μὲν οὐκ ἀρέθη.] Locus hic ex Josepho sic supplendus est: εἰς ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα καὶ ὑπερηφάνειαν τῷ αὐτῷ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τῷ ἀδελφῷ. Possunt tamen ista abique ullo sensu dispendio etiam abesse.

7 Συγκλησάντος τῷ Φαραῶ] Hinc puto emendandum esse Josephum, apud quem legitur συγκλησάντος τῷ θεῶ Φαραῶν. Apparet enim, vocem θεῶ per errorem librarii ex loco proxime præcedenti hic repetitam esse.

Ἰαδερῶν ἦκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὅς τ' Συρίας βασιλεύσας, κατέπερε τὴν τῆς Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθειται δὲ Σολομῶνι.

Ἰαδερῶν. πόλις Ἰβηρίας.

Ἰαδερκῶς. ἢ ἀφροσέλεπτοντες, ἢ ἀλλ' ἢ καταμύοντες. ἢ ἰαδερκῶς ἀδερκῶς.

Ἰαδέρκων. τὸ ὠμῶν.

Ἰαδεία. ἀνεσις. ἀφοβία. Ἰαδῆσις. ὅτι δὲ φασιαταὶ ἢ τῆς Ῥωμαίων ὄργωντες, κακῆς ὁμοιοῦσας κατήχητο. καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐδίδοσαν, τί μὲνοιεν; τί παθόντες ἀνέχοντο τρεῖς ἰαδῆσις ἀναπνοαῖς αὐτῶν ἢ ἀναφρασσόμηναι τεῖχη, ἢ καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας ἢ ἀνυπελεμίζοντο ἑαυτῶν.

Ἰαδεία. ἢ ἀφοβία. Ἐκέλευον αὐτὸν λέγειν ὅτι χεῖν μετ' ἀδείας. ἢ Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χεῖν ὠμολόγη. τὸ δὲ ἑαυτοῦ πάθος ἐπὶ μέγα ἐξέτασας, Ῥωμαίοις ἐμίμνητο.

Ἰαδείας. ἢ εἶδος ἐξέτασας.

Ἰαδείης. ἀφοβία. καὶ Ἰαδεία, ὁμοίως.

Ἰαδείμαντα. ἀφοβία. καὶ Ἰαδείμα, ὁ ἀφοβία.

Ἰαδείμαντι. Κορινθίων στρατηγός, ὅς ἀπολιεῖν εἶπε τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δὲ, τίς, εἶπεν, ἀπολιεῖς, ἔχων σ' τεύχεα. Τούτῳ καὶ Πλάτων μὲμνηται ἢ ἐν τῷ Πρωταγόρῳ. ἢ γὰρ τῆς αὐτῆς τοῦς κερσοῦς τέτρες στρατηγόντων. ἢ Ἐκαμωδῶντο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ, Κλέων, Μύρμηξ, καὶ Νικόμαχος, καὶ ἢ Ἀρχέμορος μετ' Ἀδείμαντι ἢ τοῦ Λευκοκόρου.

Ἰαδεῖν ἢ κελεύονθ' ὡσπερὶ τεύχη ἐπιώντα. διότι πολυάλονον ὄντι τὸ ζῶον. Ἰαδεῖν δὲ, χεῖν.

Ἰαδεῖς ὡσπερ εἰς Δῆλον πλέων. ἢ ἐπὶ τῷ ἀφροντίστῳ καὶ Φιληδῶντι.

Ἰαδικότες. ἢ ταλαιπαρήσαντες.

Ἰαδικητῶν. ἀσινής. ἀβλαβής. ἢ Ἀγαθίας. Καὶ ἐπεδείκνυτο σωῖ τε καὶ ἀδικητοῖ. Διγῶ γὰρ τὸ βλάπτω.

Ἰαδικία. ἀοριτία. ἀπειρία. Τῶν δὲ Ἰαδικητῶν χρωμῶν, καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδικίαν ἢ κίσει εἰς

raelitarum terram incurfionibus vexavit, & Salomonem bello adortus est.

Ἰαδερῶν. Adercon. Urbs Iberia.

Ἰαδερκῶς. Non intuentes, sed oculos claudentes. *Præterimus clausis oculis.*

Ἰαδέρκων. Crudum.

Ἰαδεία. Remissio. Metus vacuitas. Josephus: *Seditiosi vero Romanos videntes, malam concordiam inire cæperunt, sermonesque invicem miscerunt, quæsiuerunt, quid expectarent? quæve de causa spiritum sibi tribus muris intercludi paterentur?*

Ἰαδεία. Metus vacuitas [Securitas.] *Fusserunt ipsum libere & sine metu dicere, quæ vellet. Ille vero impunitatis causa rem confessus est: suamque calamitatem vehementer extollens, Romanos incusabat.*

Ἰαδείας. Genus foci.

Ἰαδείης. Metus expers. Et Ἰαδεία, idem.

Ἰαδείμαντα. Metu carentia. Et Ἰαδείμα, metu carens.

Ἰαδείμαντι. Adimantus. Corinthiorum Dux, qui Themistoclem vocavit patria carentem. Ille vero, Quis, inquit, patria caret, qui 200. triremes habet? Hujus etiam meminit Plato in *Protagora*. Fuit enim de numero illorum Imperatorum, qui circiter illa tempora vixerunt. Propter improbitatem autem a Comicis perfringebantur Cleon, Myrmex, & Nicomachus, & Archemorus, cum Adimanto, Leucolphi filio.

Ἰαδεῖν κελ. Canere jubentem quasi cicadam convivio excepisset. Valde garrulum enim est hoc animal. Ἰαδεῖν vero, placere.

Ἰαδεῖς ὡσπ. Canis tanquam in Delum navigans. De homine dissoluto, & voluptatibus dedito.

Ἰαδικότες. Qui ærumnas sunt passi.

Ἰαδικητῶν. Illæsus. Incolumis. Agathias: *Et ostendebantur salvi & illesi.* Διγῶ enim significat lædo.

Ἰαδικία. Incertitudo. Ignorantia. *Illi vero, homini superbo, & incertos belli eventus mi-*

1 Ἰαδ' ἢ καταμύοντες] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* p. 275. sic supplendus est: Ἰαδ' ἢ καταμύοντες, ἢ κούποτις.

2 Παρεμειδόμεθα αὐτῶν.] Hæc sunt verba ipsius Sophoclis loco modo laudato, ubi Chorus de Eumenidibus inquit: Ἰαδ' ἢ καταμύοντες, ἢ κούποτις. Locum hunc Sophoclis Portus etiam recte observaverat.

3 Ὅτι δὲ φασιαταὶ τ.] Locus hic sumptus est ex Josepho *de Bello Judaico* lib. vi. p. 908. ex quo Suidas partim supplendus, & partim emendandus est.

4 Τῆς Ῥωμ. ἐξ ἰαδικῆς.] Supple ex Josepho. τῆς Ῥωμαίων ἀφροσέλεπτοντες ἐξ ἰαδικῆς τεύχη, κακῆς δεσ. i. e. cum Romanos viderent exercitu in tres partes diviso castris posuisse. Vetus Josephi interpretis, quem Rufinum vulgo appellant. locum hunc aliter olim legit & distinxit, ut ex ejus versione apparet, quæ tamen verum auctoris sensum minime exprimit.

5 Ἰαδικητῶν.] Lege ex Josepho ἰαδικητῶν.

6 Καὶ τῶν πολ. μ. ἀδ. ἀντ. ε.] Hæc verba in versione non expressi, quoniam sensus eorum pendet ab iis, quæ proxime apud Josephum sequuntur.

7 Ἰαδικητῶν.] Sic etiam legitur infra v. ἰαδικητῶν. Sed ex Josepho restituendum est ἰαδικητῶν, quæ vox significat, ur-

bem vel munimenta instar urbis contra aliquos extruere, ut hostes contra obsessos facere solent.

8 Ἰαδείας, εἶδος ἐσχ.] Apud Hesychium post v. Ἰαδικητῶν legitur Ἰαδεία, ἐσχέρα, βαμῶς. Et Alibi, Ἰαδεία, ἢ ἐσχέρα.

9 Ὅτι ἀπολιεῖν εἶπε τὸν Θεμ.] Vide Herodotum in *Uranii* cap. LXI. & Plutarchum in *Themistocle* pag. 117.

10 Ἐν τῷ Πρωταγόρῳ.] Pag. 195. G.

11 Ἐκαμωδῶντο δὲ ἐπὶ πον.] Vide Aristoph. *Ran.* p. 188. Edit Basil. quem locum Suidas respexit, ut recte a Porto observatum fuerat.

12 Ἀρχέμορος.] Apud Aristoph. loco laudato idem vocatur Ἀρχέμορος.

13 Τῷ Λευκοκόρῳ.] Apud Platonem, loco paulo ante citato, Adimantus hic vocatur filius Λευκοκόρου.

14 Ἰαδεῖν κελεύονθ' ὡσπ.] Non displicet opinio Porti, qui locum hunc sic legendum & distinguendum putat:

Ἰαδεῖν κελεύονθ' ὡσπερὶ πνα τίτιν' ἐ-
Σπῶντα.

15 Ἐπὶ τῷ ἀφρ. καὶ φιληδ.] Zenobius addit: Εὐχρηστὸς γὰρ ὁ αὐτῶν τὸ Δῆλον πλέων, καὶ οἱ οὐκ εἴσε καταρῶντες ἀφροσέλεπτοντες ἦδον.

16 Ἰαδικότες.] Vide Hesychium & Etymologum h. v.

17 Ἀγαθίας.] Locus iste existat apud Agathiam lib. i. p. 24.

νή βαλλομένη, ἠλπίζετο ῥαδίως αἰετοῦ τὸν βαρβαρον. Ἀθιλία δὲ, ἡ κρυφίότης.

Ἀθιλάσας. ἀγνάριστον παύσας. Ὁ δὲ ἀθιλάσας ἑαυτὸν πιναρᾶ πολῆ, καὶ λαβὼν δρέπανον ἄς ἀν γῆς ἐργάτης.

Ἀθιμονία. ἡ Φροντίς.

Ἀθιμονῶ. τὸ λίαν λυπηθῆμεν. Ὁ δὲ τὸ μὲν παρῶτον ἠθιμονίᾳ, καὶ ἡσυχίαν εἶχεν ὑπὸ τῆ παρολίῳ κακῆ. καὶ Ἀθιμονόσης, Σπερούσις.

Ἀθιμονῶν. ἀγωνιῶν. ἀκιδιῶν. καὶ Ἀθιμονέστερῳ, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστικώτερο. Ὡς δὲ τοῦ παροσκόλιῳ ἀθιμονέστερῳ, ἀντίχε τέτω.

Ἀθιν. ἄλις. ἢ εἰς κόρον. ἰκανῶς. ὀρεοῦται. ἢ λάβρος. κατὰ κόρον. Ἐν Charmide: Ἐπεὶ δὲ τῆ ποίεσαν ἄθιν ἐχόμεν. καὶ Ἡρόδοτος. Ὡς δὲ ἄθιν εἶχον κλείοντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἤλαυνον. † Ἐπινομοῦντες τε ἄθιν ἔπερὸς τὰς ἀγροῦ τειχῶν οἰκίας, ταραχῆς ἐπλήθη ἡ πόλις. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ οἶνον ἄθιν ἐλθῆντο ἑσπέριοι καὶ ἐς νύκτα τελευτῶντες. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ ἄθιν καὶ ἀπείρας σπαῖσι τοῦ οἴνου. Καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ἄς ἔτυχεν αὐτῶν ἕκαστος εἰκλή. Καὶ αὐθις. Ἐπὶ δὲ οἶνον καὶ τῆ ἄλλαν ἄθιν ἐπιπλήθη οἱ Κελτοί, τὴν τε φύσιν ὄντες ἀκράτεις, καὶ χόρον ἔχοντες ὅτι μὴ πρὸς δημοσίων καρπῶν τῆ ἄλλων ἄθιν καὶ ἀφυᾶ. τότε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα, καὶ τραχηλά, καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μετὰ, καὶ ὑπὸ τῆς ἀθιμονίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρῳ ἐξερχέτο ἐς δρόμους δὲ καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν. καὶ σπὸ ἰδρωτῶ καὶ ἄθιμα, ὅπως τοὶ δέοι κάμνουν, ἐξελεύοντο ταχέως. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ βασιλικὸν ἐν ἐξοσίᾳ γενόμενοι τῆ ἄθιν τὰ δημοσία καταναλίσκον, Συβαρίτικῶς τῆ νέον κρηταλῶν εἰργον.

Ἀθινέως. ἀπλῶς, καὶ ἀταλαιπώρως. χεῖρ ἑξήσιν τῆ δινέων, καὶ μεριμνῶν.

Ἀθιλιῶ. ἀνικηῶ. ἀμαχῶ. ἀκαταπόνητος. Τὴν λείαν τῆ πολέμιον ἠλπίσεν ἀθιλιῶν ἀεισερεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀμαχῶν. καὶ Ἀθιλιῶς, ἀφιλονεικίως.

Ἀθις. Ὁ Ἀθι δυσκίνητος, τὴν ἐπέτασον ἐταίραν Ἡπαρῶς, ἢ καὶ σὺν Κύπρις ἔμιλλε Φρένα;

Ἀθιῶς. ὀρεῖται.

Ἀθιφαγία. ἡ ἀπληγία. καὶ Ἀθιφάγῳ, ἀθρόως ἐδίαν, πολυφάγος, γαστρίμαργος. Ἡ Ἀθιφάγῳ τριήρεις λέγονται ἀνσὶ ἐπιτελόμαδοι, καὶ πολλὰ ἀναλίσκοντες, ἐν μετὰφορῶς τῆ τελείων καὶ ἀγωνιστῶν

1 Οἱ δὲ ἄθιν κ.] Eadem leguntur infra v. Ἀνατραπέντες.

2 Ἐπὶ δὲ οἶνον καὶ τῆ ἄλλαν.] Fragmentum hoc esse Appiani discimus ex Excerptis Peiresc. a Valesto editis, pag. 557. & 558. ubi haec inter Excerpta ex Appiano ipsissimis verbis leguntur.

3 Ὅπου τοὶ δέοι.] In prioribus Edit. post δέοι desideratur vox κάμνουν, quam ex Appiano huic loco restituendam putavi.

4 Οἱ δὲ βασιλικὸν ἐν ἐξοσίᾳ.] Locum integrum auctoris, cujus hoc est ἀποσπασμά τι, Suidas adducit infra v. Ζήνων. βασιλ.

5 Τὴν λείαν τῆ πολ.] Haec stilum Polybii sapiunt, qui lib. 111.

nime secum reputanti spes erat, se Barbarum facile superaturum esse. Ἀθιλία significat rem occultam & absconditam.

Ἀθιλάσας. Ignoram speciem inducens. Ille vero sordida veste indutus, & velut agricola, falce sumpta, se omnibus ignotum reddidit.

Ἀθιμονία. Cura. Solicitudine.

Ἀθιμονῶ. Vehementer doleo. Ille primum quidem dolore anxius ob praesens malum quiescebat. Et Ἀθιμονόσης, cum ad angustias redactam se sentiret.

Ἀθιμονῶν. Animo anxius. Solicitudinis. Et Ἀθιμονέστερος, Certaminis cupidior. Cum autem supra modum esset certaminis cupidus, illi restitit.

Ἀθιν. Satis. Vel, ad satietatem usque. Abunde. Vel, vehementer. In Charmide: Siquidem talia ad satietatem usque habemus. Et Herodotus: Cum autem ex ea satiati essent, reliqua ipsorum abegerunt. † Igne autem aedes muris vicinas longe lateque depascente, urbs tumultu repleta est. Et rursus: Illi vero & vesperi & nocte vino sese ingurgitabant. Et rursus: Illi vero, affatim & supra modum vino hausto, prostrati & passim fusi temere jacebant. Et rursus: Galli autem vino aliisque rebus affatim sese replebant, quippe natura intemperantes, & terram incolentes, quae nihil praeter Cereales fruges producit. Quare corpora illorum natura magna, delicata & molli carne distenta, praenimia cibi & potus copia in molem & pondus iners soluta, cursus & labores neutiquam ferre poterant, sed anhelitu & sudore, ubi molestia aliqua exantlanda erat, cito disfluebant. Et rursus: Aulici vero, nati potestatem pecuniam publicam luxu perden- di, adolescentem impulerunt, ut more Sybaritico ebrietati indulgeret.

Ἀθινέως. Simpliciter. Sine molestia. Vox enim ista privationem δινέων, i. e. curarum significat.

Ἀθιλιῶ. Invictus. Expers praelii. Qui nullo labore fatigari potest. Praedam hostium se absque praelio ablaturum speravit. Et Ἀθιλιῶς, absque contentione.

Ἀθις. Orce inexorabilis, cur amabilem amicam Rapuisti? An & tuam Venus amore inflammavit mentem?

Ἀθιῶς. Placebis.

Ἀθιφαγία. Infatiabilis edendi aviditas. Et Ἀθιφάγῳ. Cibo se ingurgitans. Edax. Gulosus. Triremes Ἀθιφάγοι dici possunt ea, quae plenum stipendium accipiunt, & multa consumunt; per metaphoram ab equis per-

cap. xciii. de Fabio ipsissimis pene verbis inquit: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἠλπίσεν ἀθιλιῶς ἀεισερεῖν quem locum acceptum refero eruditissimo viro Jacobo Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suida collecta observavit.

6 Ἀθι δυσκίνητος] Est pars Epigrammatis in Laidem meretricem, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. p. 329. ut a Porto etiam observatum fuerat.

7 Ἀθιφάγοι τριήρεις.] De significatione vocis ἀθιφάγος eadem habent Harpocration, Hesychius, & Eustathius ad Odyll. A. p. 1394: Vide etiam Pollucem lib. 1. cap. 1x. num. 25.

ἴππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Καμωδοτραγωδῶ τὸς πότας λύχνος ἀδηφάγος εἶπεν.

Ἀδηφάγον. Σπέρθητον. Οἱ δὲ τιλὸ γῆν ἀδηφάγον ἐχθρὸν ἐθέλοντες, ἀμολόγησαν ἀργυρεῖα σταθμὰ διαχίλια δώσιν.

Ἀδιφβιὴ. αὕτη ἡ χώρα κεῖται παρὰ τὴ Μεσοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τύρηνος. ἐν αὐτῇ δὲ ἔστι καὶ ἡ ἀσφαλὶς ἢ λεγόμενη Νάρθα. Λέγεται δὲ Ἀδιφβηνή, διότι τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερετέραν ποιεῖν τὴν ἀδιφβασιν. Ἐκεῖ περὶ ἐστὶ καὶ ἡ Νινυβί. περὶ αὐτῆ δὲ ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κλισμασιν ἢ ἀσφαλὶς, ὡς τε τοῖς ὀπταῖς πλίνθοις, καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγνύσασα, ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. Ἐκεῖσε δὲ ἔστι καὶ τὸ Ἄσρον φόνιον, ἐξ ἧς δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδεται, ὥστε πᾶν μὲν ἐπίγρυν ζῶον, πᾶν δὲ πτερόν σπέρθηθαι, καὶ εἰ παρὰ τὸ τυχερὸν ὀσφρησάτω. καὶ εἰ ἐσπεδάννυτο, οὐκ ἂν ἀνέστη ὁ χῶρος. ἄλλὰ κατ' εὐθείαν ἀναίσει, καὶ ὀλίγον ἀνερχόμενον πάλιν ἀντιανακλάται καὶ ἐν τούτῳ τάτε ἐν ὑψηλοτέρῳ πετόμασμα σώζεται, καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα. καὶ Ἀδιφβιῶς.

Ἀδιφδρατον. ἀφυκλον. Κατὰ πλαγίην δ' ἂν τις τὸ ἀδιφδρατον τῆς δίκης ἐν τῆς συμβέουσις τῆς πτωχείας.

Ἀδιφκλειος. ἀδιφκλειος. λαμβάνεται δὲ, καὶ ἐπὶ τῷ μὴ γνωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρένας φλυαρέντων.

Ἀδιφλειπτον.

Ἀδιφλάβητον. ἀβλαβές.

Ἀδιφφρητον. ἀσιμνον. ἀπερῶνον.

Ἀδιφσκιθον. ἀκόσμητον. ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβῶν ἴππων ἀδιφσκιθον, καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαστον, βάρην προσήλαυεν ὡς πρὸς τὸς πολέμους.

Ἀδιφσαλον. τὸ μῆτιν διετηκός, μινδὲ ἀδιφκεκρίμενον. Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιφφορεία. ἀμέλεια. χρεῖς ἀφρατηρήσεως. Ἐν τῷ δὲ ἀδιφφορον, διχῶς λέγεται. ἅπαξ μὲν, τὸ μῆτιν πρὸς εὐδαιμονίαν, μῆτιν πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργῆν ὡς ἐχθρὸν πλεῖστον, δεῦτε, ὑγεία, ἰσχύς, καὶ τὰ ἕμια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χρεῖς τούτων εὐδαιμονίῳ, τῆς ποιᾶς αὐτῶν λήσεως εὐδαιμονικῆς οὐσίας, ἢ κα-

1 Ἐν τῷ καμωδοτραγωδῶ] Apud Harpocratonem legitur, ἐν τῇ καμωδοτραγωδίᾳ.

2 Τὸς πότας λύχνος] Apud Aristoph. in Nubib. p. 126. Strep-siades inquit: Οἱ μοι τί γὰρ μοι τ' ἄπαν ἦπτες λύχνον; ubi Scholia-stes: Πότις. Ἀπικῶς ὁ τυχῶς ἀναλίσκων. Vide etiam Suidam v. Πότις λύχνου.

3 Ἀδιφβηνή. αὕτη ἡ χ.] Quae de Adiabena regione hic tradit Suidas, iidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de Ori-gin. Constantinopol. pag. 13. ut vix dubitem, ex eodem auctore utramque sua descripsisse. Præter Codinum cum hoc loco Suidæ conferendus est Ammianus Marcellinus lib. XXI. p. 251. item-que legendi sunt Salmastius ad Solinum, pag. 492. Edit. Ultraj. Holstenius & Berkelius ad Stephanum v. Ἀδιφβηνή; & Lambecius ad modo indicatum locum Codini: a quibus viris doctis omnia prærepta esse video, quæ ad locum hunc illustrandum dici poterant.

4 Ἡ λεγόμενη Νάρθα] Legenda sunt quæ de Naptha hac eru-dite observavit Henr. Valesius ad supra laudatum locum Ammiani Marcellini. Vide etiam infra v. Φάσμασιν, ubi docemur, Naph-

fectis & certamini assuetis ductam. Aleaxus ve-ro in Comwodotragædo bibulas lucernas ἀδηφά-γος vocavit.

Ἀδηφάγον. Non vastatum. Illi vero agrum a vastatione immunem habere cupientes, se bis mille argenti pondo daturus promiserunt.

Ἀδιφβηνή. Adiabene. Hæc regio sita est ante Mesopotamiam, orientem versus, ultra Tigridem. In ea vero est etiam bitumen, quæ Naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod in ipsa plures sint fluvii, qui transitum ejus difficilem reddunt. Illic etiam sita est Ni-nive. Tantam vero firmitatem ædificiis affert hoc bitumen, ut cum coctis lateribus parvis-que lapillis commixtum, quovis ferro validius evadat. Illic etiam est Averni ostium, ex quo dirus halitus exspirat, adeo ut omne terrestre animal, omnemque volucrum interimat, si forte vel minimus inde odor ad nares eorum per-venierit. Qui si spargeretur, locus ille non pos-set habitari. Verum recta linea ex faucibus sur-sum exit, & cum paululum ascendit, rursus re-fringitur: quod volucris in sublimi volan-tibus, & pecoribus circum pascentibus saluti est. Hinc dicitur Adiabenus.

Ἀδιφδρατον. Inevitable. Hujus pœnam qui secum animo reputaverit, merito inevitabilem Numinis vindictam horreat.

Ἀδιφκλειος. Indiscretus. Dicitur etiam de illis, qui nesciunt quid cuique loco & tem-pori conveniat, vel qui stulte quidvis effu-tiunt.

Ἀδιφλειπτον. [Perpetuum. Assiduum.]

Ἀδιφλάβητον. Illæsum.

Ἀδιφφρητον. Inarticulatum. Non perspicuum.

Ἀδιφσκιθον. Incultum. Neglectum. Ille ve-ro cum cepisset equum incultum, & armatu-ram nullo ornatu insignem, pedetentim ad ho-stes accessit.

Ἀδιφσαλον. Quod nondum est distinctum, neque discretum. Antipho.

Ἀδιφφορεία. Indifferentia. Rei alicujus ne-glectus. Ἀδιφφορον vero, sive Indifferens, du-plici modo accipitur. Uno quidem, cum ali-quid nec ad felicitatem nec infelicitatem quic-quam conferre dicitur, ut sunt divitiæ, gloria, bona valetudo, robur, & similia. Licet enim vel sine istis felicem esse, cum talis eorum sit

tham Medea oleum a Græcis vocatam fuisse. 5 Καὶ εἰ ἐσπεδάννυτο, οὐκ ἂν ἀνέστη ὁ χῶρος] Hæc desunt apud Codinum. qui proinde ex hoc loco Suidæ supplendus est.

6 Ἀκαὶ καὶ εὐθείαν] Apud Codinum legitur, καὶ οὐ καὶ εὐθείαν ἐξέρχεται ὀλίγον δὲ ἀνερχόμενον ἀναίσει καὶ πάλιν ἀντιανακλάται.

7 Καὶ τὸ πέριξ νεμόμενα] Post ista verba Codex Vaticanus Co-dini addit: Λεγὲ δὲ ὁ Διὸν τοῦτον ἰωρακίον ἐν Ἱερουσόλῃς τῆς Ἀσίας, ὅπου πάντα τὰ ἐσφραγισμένα φθίσει, πλὴν τῆς εὐνέχου. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video prætermisum esse locum Philo-strati in Vita Apollon. lib. 11. c. v. p. 66. qui hac facit.

8 Ἡ ἀφρένας φλυαρε.] Idem significat ἀνεπίμνητος apud Hone-rium H. B. v. 246. ubi Epithetum istud Theriiti tribuitur, cui ho-minios erat ἀχάλων, ἀχευῆς καὶ ἀπόλωτον, ut Comici verbis ut. r.

9 Πρὸς τὸς πολέμους] Sic in 2 MSS. exaratum reperi. In prio-ribus Edit. vero legitur εἰς τὸς πολέμους.

10 Τὸ δὲ ἀδιφφορον διχῶς λ.] Totus hic locus, in quo de rebus in-differentibus disputatur, sumptus est ex Laertio in Vita Zenonis, lib. vii, Sect. 104. quod miror Wolfio & Porto non suboluisse.

κοδαιμονικῆς. Ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάρρονον, τὸ μῆτε ὀρεῖς, μῆτε ἀφορεῖς κινητικόν, ὡς ἔχει τὸ ζήτημα ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας, ἢ περὶ τὰς ἢ ἐκτείνῃ τὸν δάκτυλον, ἢ συστρίβῃ. τῶν περὶ τῶν ἀδιάρρονον οὐκ ἔστι οὕτω λεγόμενον. Ὀρμῆς γὰρ ἔστι ἐκείνη, καὶ ἀφορεῖς κινητικῆ. Διὸ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκτείνῃ τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἔχοντων πρὸς αἴρεσιν, καὶ φυγίῳ. Τῶν ἀδιάρρονον, τὰ μὲν λέγουσι ἁπορηγόμενα, τὰ δὲ, ἁπορηγόμενα. Προρηγόμενα μὲν, τὰ ἔχοντα ἀξίαν. Ἐπορηγόμενα δὲ, τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. Ἀξίαν δὲ, τίω μὲν ἵνα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον ἢ ἵνα ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τίω δὲ, εἶναι μέσθιν ἵνα διύαμιν, ἢ ζείαν ἡ συλλαβενομένη πρὸς τίω χεῖ Φύσιν βίον. ὁμοιον εἶπεν, ἵω πῖνα εἰσφέρεται εἰς τὸν χεῖ Φύσιν βίον, πλεῖτον, ὑγία. ἢ τίω δὲ εὐξίαν, ἀμειβὴν δοκιμαστῆ. ἵω ἀν' ὁ ἔμπροσθεν τῶν παραγμάτων τάξῃ. ὁμοιον εἶπεν, ἡ ἀμείβεσθαι πρὸς πρὸς τὰς σὺν ἡμῶν κελθίς. Προρηγόμενα μὲν εἰν εἶναι, ἀ καὶ ἀξίαν ἔχειν ὅσον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφυῖαν, τέχνῳ, ποροκοπῆν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν, ζωῆν, ὑγίαν, ῥόμῳ, εὐξίαν, ζήτησιν, καὶ πλεῖτον. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκπῶς, πλεῖτον, δόξαν, εὐγένειαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐπορηγόμενα δὲ, ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν, ἀφυῖαν, ἀτεχνίαν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν, θανάτον, νόσον, ἀδένειαν, καχεξίαν, πῖρσιν, αἰσχῶν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκπῶς, πείναι, ἀδοξίαν, δυσμένειαν, ἢ τὰ ὅμοια. Οὐτε δὲ ποροκοπῆ, ἔτε ἀπορηγόμενα, τὰ μὲν δι' αὐτὰ ποροκοπῆ τὰ δὲ δι' ἕτερα τὰ δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, καὶ δι' ἕτερα. δι' αὐτὰ μὲν, εὐφυῖα, ποροκοπῆ, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, πλεῖτον, εὐγένεια, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, ἰσχύς, εὐαδισία, ζήτησις. δι' αὐτὰ μὲν, ὅτι χεῖ Φύσιν ἐστὶ. δι' ἕτερα δὲ, ὅτι ποροκοπῆ ζείας οὐκ ἔστι. Ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ἁπορηγόμενον χεῖ τὸν εἰρηκὸν λόγον.

qualitas, ut pro diverso usu vel felicem vel infelicem aliquem reddere queant. Alio vero sensu dicuntur ἀδιάρρονα, quæ neque appetitum, neque averfationem in nobis excitant: cujufmodi est, pares habere capitis pilos, aut impares; extendere digitum, vel contrahere. Priora enim, quæ diximus, indifferentia haud eodem modo se habent, quoniam appetitum & averfationem movent. Inde quædam horum eliguntur: illa vero talia sunt, ut nihil interfit, sive ea eligas, sive asperneris. Porro, indifferentium quædam *præposita* dicunt, quædam *rejecta*. Illa, quæ æstimationem aliquam habeant: hæc, quæ nullam. *Æstimationem* vero vocant, aliam quidem, quæ conferat aliquid ad vitam rationi consentaneam; eaque ad omne bonorum genus pertinet: aliam vero, vim quandam mediam, sive utilitatem, quæ vitam secundum naturam agenda adjuret. Quod perinde est, ac si dicas, quem usum ad vitam secundum naturam degendam conferunt opes & fanitas. Aliam vero esse æstimationem, compensationem æstimatoris, sive quam peritus rerum æstimator statuerit. Id autem idem est ac si dicas, permutare triticum cum hordeo & mulo. Esse igitur *præposita*, quæ & æstimationem habeant: ut in iis quidem, quæ ad animum pertinent, naturæ dexteritatem, artem, profectum, & similia. In rebus vero ad corpus pertinentibus, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, membrorum integritatem, pulchritudinem. In externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem, & similia. *Rejecta* vero esse, in iis quidem quæ ad animum pertinent, ingenium inhabile, artium imperitiam, & similia. In rebus ad corpus pertinentibus, mortem, morbum, infirmitatem, malam habitudinem, membrorum mutilationem, deformitatem, & similia. In rebus externis vero, paupertatem, nominis obscuritatem, ignobilitatem, & similia. Neque *præposita* vero sunt, neque *rejecta*, quæ neutro modo se habent. Præterea, *præpositorum* alia quidem propter se ipsa *præposita* sunt; alia vero, propter alia; alia denique, & propter se ipsa, & propter alia. Propter se ipsa quidem; ingenii dexteritas, profectus, & similia. Propter alia vero; divitiæ, generis nobilitas, & similia. Propter alia denique, & se ipsa; robur, sensuum vigor, membrorum integritas. Propter se ipsa quidem, quia secundum naturam sunt. Propter alia vero, quia non paucas utilitates adferunt. Eodem modo se habet & *rejectum*, contraria ratione.

- Ἀδιάρρονον. ἀλλότριον. ἀήθης.
- Ἀδιεξίτηλον. ἀδιεξέλευτον.
- Ἀδίη. λύπη.
- Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυνατόν δι' ὑπερβολὴν κα-

- Ἀδιάρρονον. Alienus. Infuctus
- Ἀδιεξίτηλον. Transitu carens.
- Ἀδίη. Tristitia.
- Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudi-

1 Προρηγόμενα, τὰ δὲ ἀπορηγόμενα.] Lege ex Laertio προρηγόμενα ἢ ἀπορηγόμενα: & sic in locis sequentibus ubi eadem voces occurrunt, quas, Ciceronem secutus, Latine verti *præposita* & *rejecta*. Quod autem illæ voces apud Stoicos significant notum est non solum ex hoc loco Suidæ, vel potius Laertii, sed etiam ex Cicero, Seneca, Sexto Empirico, & aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipium in Manufectione ad Philosophum Stoicam, Dissert. xxviii. & xxiv. Gatakerum ad Marc. Antoninum lib. iiii. §. xi. & commentatores ad laudatum locum Laertii.

2 Συλλαβενομένην] Apud Laertium legitur συλλαβομένην.

3 Τίω δὲ εὐξίαν] Corrige ex Laertio, τίω δὲ εἶναι ἀξίαν.

4 Ἀμειβεσθαι πρὸς τὸν ἡμῶν κελθί.] Locus est obscurus &

ὑπερβολῶν; quem omnes interpretes Laertii silentio prætermisserunt, præter Kuhnium, qui in eo restituendo vires ingenii sui periclitatus est, & pro ἡμῶν legendum contendit ἡμῶν vel ἡμῶν quæ vox fescuplum significat. Existimat enim pretium tritici habuisse rationem fescupli ad pretium hordei, & legitimam compensationem fuisse, si e.g. sex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Conjectura ista viri docti mihi non displicet, & in ea acquiescam, donec melius quid in mentem veniat. Secundum hanc igitur sententiam locus iste Laertii sic vertendus est, *permutare triticum cum fescuplo hordei*.

5 Ἐπορηγόμενον] In cæteris Edit. male legitur ποροκοπῆν, pro quo ex Laertio reponendum est ἀπορηγόμενον.

καὶ διηρηθῆναι. Ὡς τ' ἀδίκητον κερκὸν γενέσθαι.

Ἀδικεῖν. αὐπαίειν. τὸ βλάπτειν ἐκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἐνδοξόν, καὶ σιργές. ὑπ' ἐδενός γ' θεὸς ἀδικηθήσεθ'.

Ἀδικία. ὡς τ' Ἀπολόων, ἢ τ' εἰδώλων ἀπάτη. Ἐκεῖνοι ἐν τιῷ ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχευον, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ ὡς ἀπέμπουσιν εἰδώλοις. τὸ δὲ κατεχόντων, ἀντὶ τοῦ φυλαττόντων.

Ἀδικίαι. ὡς τ' ἀδικήματα. ἔτι δὲ ὄνομα δίκης. Σπίννυται δὲ τῆτο ἀπλῆν, ἐὰν ὡς τῆς ἐνάτης ἑρμηνείας σπίνδοθῆ. εἰ δὲ μὴ, διπλῆν κατεβάλλεθ'.

Ἀδικία. Πλάτων Φησὶ τιῷ ἀδικίαν νόσον ψυχῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ἀφέλιμος ἔστι. καὶ ἕως πᾶσα κακία βλαβερά ἔστι τῷ ἔχοντι αὐτήν. ἢ δὲ ἀδικία, κακία. ἐκὼν βλαβερά. ἢ γ' ἀδικία ἔτι τῷ φύσει αὐτῷ ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αὐτῷ σφετερίζεται. ἔτι δὲ καὶ φθαρτική· τοῦτο μὲν τῆς ἐν πόλει κοινωνίας· τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς. Ἐναντία δὲ καὶ ὡς τ' φύσει τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γ' ἀνθρώποι φύσει κοινωνικοί.

Ἀδικοδοξία. ὡς τ' ἀλόγος λοδοξία. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἐ διδάμηνος ἐνεγκεῖν τιῷ ἀδικοδοξίαν τ' ταῦτα λεγόντων.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι, πάντες. ἢ Ἀδιναῖς, οἰκτεῖας. καὶ Ἀδιναῖον τὸ ἀθρόον, ἢ ἰσορρόον.

Ἀδιον. τὸ πλάγιον.

Ἀδιόπιν. ἀναρχον. ἀφύλακτον. Σπὸ τοῦ διέπιν. Δίόπιν γ' ἐλέγητο οἱ τῆς νεῶς φύλακες.

Ἀδιόριον. τὸ ἀσφύριον.

Ἀδιμεύειν. ἡ γυμνασία.

Ἀδιμήτης. ὁ ἀδάμας. Ἀδιμήτης δὲ γυνὴς ἀφ' τοῦ ἰῶτα.

Ἀδιμήτιος. ὄνομα κύριον.

Ἀδιμήτης μέλιος, ἢ Ἀρμοδίας. ἔπι τ' ῥαδίαν καὶ εὐκόλων. ποιαῦτα μὲν γ' καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

Ἀδιμωλεῖν. ἀγνωεῖν. ἢ ἀγνωμονεῖν. ἀκιδεῖν.

Ἀδιμωλία. ἢ ἀγνωσία ὡς τ' Καλλιμάχου. καὶ Ἀδιμωλεί, ἡ δόλος, ἢ δολείας. καὶ Ἀδιμωλῶ, τὸ ἀκιδεῖν.

Ἀδιμωνί τῷ Μιτυληναίῳ.

Ἀδιούμιον. ἡ σπινδοθῆ ὀνομάτων ὡς τ' Ῥωμαίοις. οἱ δὲ Ἀνεμίονος, τὸ ἀδιούμιον.

1 Ἀδικίαι] Vide Harpocrationem & Etymologum.

2 Ὁ δὲ στρατηγὸς ἐ δ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius p. 212. Excerptor. Peiresc.

3 Ἡ ἰσορρόον] Vid. Homer. II Σ. 316. X. 430. & ibi Scholiastam.

4 Ἀδιμεύειν. ἡ γ.] Sic etiam Etymologus. Apud Hesychium vero legitur, Ἀδιμεύειν. ἡ γυμνασία. ζην. In MSS. vox ista deest.

5 Ἀδιμήτης. ὁ ἀδάμας.] Unus MS. Paris. post hunc articulum addit, Ἀδιμισνάτιος. ὁ τ' Σιλενπιερίων πρῶτος. quæ etiam legi in MS. Romano, Illustriff. Pearsonius in notula ad marginem Suidæ sui monet. Est autem Ἀδιμισνάτιος Latine Admissionalis, cujus quædam in aula Constantinopolitana olim fuerit dignitas satis hic declaratur ex eo, quod Silentiariorum primus fuisse dicatur. Quodnam enim fuerit ἀδιμωλεῖν Silentiariorum, plures viri docti abunde docuerunt, nec id ignorare poterunt, qui vel Meursii vel Ducangii Glossarium inspicere voluerint.

nem narrari non potest. Ita ut malum verbis exprimi non posset.

Ἀδικεῖν. Accusativo. Dicitur de eo, qui prudens & volens alterum lædit. Quod autem Deus lædi non possit, clarum & perspicuum est. A nullo enim Deus lædetur.

Ἀδικία. Apud Apostolum significat fallacem Idolorum culturam. Illi enim veritatem in injustitia detinent, qui cultum Deo debitum ad Idola transferunt. Κατεχόντων vero dictum est pro φυλαττόντων.

Ἀδικίαι. Idem quod ἀδικήματα. Est autem actionis nomen, secundum quam simplum solvitur, si ante nonam Prytanium redditum fuerit; sin secus, duplum.

Ἀδικία. [Injustitia.] Plato dicit, injustitiam esse morbum animi. Nullus vero morbus animi est utilis. Quare omne vitium noxium est habenti. Injustitia autem est vitium. Ergo est noxia. Injustitia enim ipsam etiam naturam lædit, quatenus aliena injuste sibi vendicat. Destruit etiam partim quidem societatem civilem, partim vero contractus omnes. Est etiam contraria naturæ hominum: quoniam illi natura societatem amant.

Ἀδικοδοξία. Absurdum convicium. Cum autem Imperator injustam maledicentiam ferre non posset illorum, qui hæc dicebant.

Ἀδινοί. Conferti. Frequentes. Omnes. Vel Ἀδιναῖς, Miserabiliter. Et Ἀδιναῖον, Confertum, vel Luctuosum.

Ἀδιον. Obliquum.

Ἀδιόπιν. Rectore carens. Incustoditum. A διέπιν. Διόπιν enim navis custodes vocabantur.

Ἀδιόριον. Indistinctum.

Ἀδιμεύειν. Valere.

Ἀδιμήτης. Jugo non subactus. Ἀδιμήτης vero per i de foemina dicitur.

Ἀδιμήτιος. Admetus. Nomen proprium.

Ἀδιμήτης μέλιος. Admeti & Harmodii cantilena. De rebus, quæ sunt faciles. Talia enim sunt carmina, quæ σκολιὰ vocantur.

Ἀδιμωλεῖν. Ignorare. Imperitum esse. Item, Dolore affici.

Ἀδιμωλία. Ignorantia apud Callimachum. Et Ἀδιμωλεί. Sine dolo, vel servitute. Et Ἀδιμωλῶ. Dolore afficior.

Ἀδιμωνί. Admoni Mitylenæo.

Ἀδιούμιον. Descriptio nominum apud Romanos. Alii vero idem Ἀνεμίονος vocant.

6 Ἀδιμήτης μέλιος] Vide Zenobium, qui fabulam de Admeto, quæ proverbio huic locum dedit, prolixè narrat. Significat hic autem Ἀδιμήτης μέλιος scoliolum, sive carmen convivale, in Admetum cani solitum, cujus mentio fit apud Aristophanem Vesps p. 519. his verbis: Ἀδιμήτης λόγον ὦ ταῦτε μακρὸν τὰς ἀγάθους φέρει. Vide ad locum illum Scholiastam, cujus verba brevitatis gratia non adduco.

7 Ἀδιμωλῶ] Vide infra v. Ἀδιμωλῶ.

8 Ἐπὶ τ' ῥαδίαν ἢ εὐκόλων] Infra v. Ἀδιμωλῶ. Priori autem interpretationi favent ea, quæ leguntur apud Schol. Aristoph. loco paulo ante laudato: Ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὡς ἀπὸ τ' εὐαντίου ἀποστρέψουσαν σκολιὰ πρὸς παρρησία μέλιος. Ἀπὸ αὐτῶν γ' αὐτὸ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὐκόλων, ὡς παρὰ πόνον ἀδιμωλῶ.

9 Ἀδιούμιον] De significatione hujus vocis abunde egerunt Meursius & Ducangius in Glossariis, quos vide.

'Αδύκηνον. διψευσμένον. Δεδίως μὴ ἀφυλάκτοις αὐ-
τοῖς ἑπιπέσειεν ὃ δὴ ὄσα ἀδύκηνον ἐγενήθη. ἐπεὶ καὶ
ληθήριον αὐτῶν θεωρεῖται. καὶ 'Αδύκηνος, ἀπερο-
δύκηνος.

'Αδοκίματ'⊙. Δοκιμασιῶνα λέγεται εἰς ἄν-
δρας ἐγγραφίωμα. 'Αδοκίματ'⊙, ὃ μήπω ἐγγραμ-
μέν'⊙. Λυσίας ἕτος.

'Αδοκίμ'⊙. ἀδοκίματ'⊙.

'Αδολεσχία. ἀρχαία. Φλυαρία. σιωπέχια. 'Ατ-
τικοὶ ἐκλίθησι τὸ α. 'Αδολεσχία δὲ ὡσαύτῃ Γρα-
φῆ, ἢ σιωχῆς μελέτη. καὶ 'Αδολεσχίω, ἀντὶ τοῦ
διουκῶς μελετήσω.

'Αδέλως. ἀπλῶς. ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεύδος ὡριπε-
πλεγμένον, καὶ δόλος μετ'ἴ.

'Αδόνηλον. ἀσάλευλον.

'Αδοξείτα. οὐ πιαῖτα. ὄσα ἀπόδεκτόν ἔστι τὸ
νικᾶν ὡσαύτ'⊙ 'Ρωμαίοις ἀντὶ ὡσαγγέλματ'⊙. ἀδο-
ξείτα γάρ.

'Αδεξότατα. τὰ ὡσαδξά. τὰ ἀδύνατα ὡσαύ-
'Αειροτέλη. ἔστι δὲ ὡσαδξά τὰ τοῖς εἰδόξοις εἰσιν-
τά, ἀ οὐ πάντως ἦδη καὶ ἀδύνατα ἔστι.

'Αδοραπία. ἢ ἀτραπία. κυρίως δὲ, ἢ ἀργία.

'Αδωρότατ'⊙. ὃ μὴ δωρολήπτης ἄν.

'Αδοραί. ἀνεκδαρτί.

'Αδορ'⊙. κάρυκ'⊙. καὶ 'Αδορον, τὸ ἀνεκδαρτον.
καὶ 'Αδέροις, ἀνεκδαρτοῖς.

'Αδδῶ. ὄνομα κύριον.

'Αδδ κωνίω. ἔστιν ὃν τῷ Κωνῆ.

'Αδδωνά. Ἑβραϊστί.

'Αδδωνάτ'⊙. ὃ ὑπὸ τὸν ἄδδον.

'Αδδώνιοι κερπί. λέγονται οἱ μετέωροι κη-
πι.

'Αδδωνία. συυεγαλμένως. ὃ 'Αδδωνίαν ἀργυρον, καὶ
τὸν 'Αδδων κλάομεν. Φερεκράτης. Καλοῦσι καὶ τὸ
εἶδωλον τοῦ 'Αδδωνίδος, 'Αδδωνιον. καὶ 'Αδδωνίδει⊙
κερπίς, ὃ τοῦ 'Αδδωνίδ'⊙.

'Αδδωνις. 'Αδδωνίδος. ὄνομα κύριον. Καὶ πένθ'⊙
ἰὺν ἰζόν, ὅσον ἐν Διδάναφ τὸ ἐπ' 'Αδδωνιδι καὶ
" Βύβλω.

'Αδύκηνον. Quod [expectationem] fefellit.
*Metuens ne in ipsos incautos irruerent. Quod
profec̄to haud inexpectatum fuit, quia latronum
manus ipsos praecesserat.* Et 'Αδύκην'⊙. In-
expectatus.

'Αδοκίματ'⊙. [Non probatus.] Δοκιμασιῶνα
dicitur in virorum album referri. 'Αδοκίματος
qui in album nondum relatus est. Sic Lyfias.

'Αδοκίμ'⊙. Non probatus.

'Αδολεσχία. Intempestiva loquacitas. Gar-
rulitas continua. Attici producunt τὸ α. Sed in Sacra Scriptura 'Αδολεσχία vocatur af-
fidua meditatio. Et 'Αδολεσχίω, assidue me-
ditabor.

'Αδέλως. Simpliciter. Vere. Mendacium
enim est perplexum, & doli plenum.

'Αδόνηλον. Inconcussum.

'Αδοξείτα. Non habetur in pretio. Non
probatur. *Apud Romanos absque prācepto
Ducis hostem vincere nulla in laude ponitur.*

'Αδεξότατα. Apud Aristotelem sic vocantur
paradoxa, & quae fieri nequeunt. Paradoxa au-
tem appellantur, quae iis, quae vulgo creduntur,
sunt contraria, & quae non omnino talia sunt,
ut fieri non possint.

'Αδοραπία. Cessatio a militia. Proprie vero,
otium.

'Αδωρότατ'⊙. Qui donis corrumpi non potest.

'Αδοραί. Sine excoriatione.

'Αδορ'⊙. Saccus. Uter. Et 'Αδορον. Non exco-
riatum. Et 'Αδέροις. Non excoriatis.

'Αδδῶ. Addo. Nomen proprium.

'Αδδ κωνίω. Orci galeam. Est in voce Κωνῆ.

'Αδδωνά. Hebraice [Dominus].

'Αδδωνάτ'⊙. Qui est sub Orco.

'Αδδώνιοι κερπί. [Adonii fructus.] Pensiles
horti sic vocantur.

'Αδδωνία. Contracte. *Adonia celebramus,
& Adonidem lugemus.* Pherecrates. Simu-
lacrum quoque Adonidis vocant Adonium.
Et fructus Adonius, i. e. Adonidis.

'Αδδωνις. 'Αδδωνίδος. Nomen proprium. *Erat
autem sacer luctus, qualis est is, qui in Li-
bano & urbe Byblo Adonidis gratia institui-
tur.*

1 'Αδοκίματ'⊙] Ex Harpocrate, quem cum Suida confer. Vi-
de etiam infra v. Δοκιμασιῶν.

2 Φλυαρία. συνέχια] Legendum est, φλυαρίας συνέχια, vel
φλυαρία σιωχῆς, quam lectionem in versione secutus sum.

3 Τὸ νικᾶν παρὰ 'Ρωμ.] Hoc fragmentum Casaubonus ad Po-
lybium refert: in quo vir doctissimus fallitur. Sunt enim verba
Joseph de Bello Judaico lib. vi. p. 912. ubi locus iste sic legitur:
'Ὅτι καὶ τὸ νικᾶν παρὰ 'Ρωμαίοις ὄσα παραγγέλματ'⊙ ἀδοξείτα. Un-
de apparet, praecedentia illa, ὄσα ἀπόδεκτόν ἔστι, esse verba ipsius
Suidae, quibus vocem 'Αδοξείτα interpretatur; non autem partem
fragmenti ex alio quodam scriptore deprompti, ut Casaubonus &
Portus putarunt.

4 ἔστιν ἐν τῷ Κωνῆ] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias.

5 'Αδδωνάτ'⊙] Pro 'Αιδδωνάτ'⊙. 'Αιδδωνεύς enim idem est quod
'Αδδων, i. e. Infernam vel Orcum. Vide Etymol. M. v. Αιδδώνος.

6 'Αδδώνιοι κερπί] Legendum est 'Αδδωνίους κίπτοι, ut Portus
quoque ad hunc locum recte monuit.

7 'Αδδωνία] Imo potius 'Αδδωνία, quod est nomen festi, in ho-
norem & memoriam Adonidis olim celebrati.

8 'Αδδωνίαν ἀργυρον] Verius hic Iambicus ita constituendus & le-

gendus est, 'Αδδωνίαν ἀργυρον ἐστὶν 'Αδδωνίαν κλάομεν. Sic enim metri
ratio ei constat.

9 'Αδδωνίδει⊙ κερπίς] Sic ex 2 MSS. locum hunc restitui. An-
te enim legebatur 'Αδδωνίδος κερπίς.

10 Οἶον] Hanc vocem ex 2 MSS. Paris. revocavi. Deest enim in
prioribus Edit. Portus in loco hoc explicando frustra sese torsit,
quod putaret, verba illa, καὶ πένθ'⊙ ἰὺν ἰζόν, & quae sequuntur,
esse notam ipsius Suidae, cum sint fragmentum auctoris cuiusdam
anonymi, ut attentus lector facile animadvertet.

11 Βύβλω] Cave cum Wolfio putes τὸ Βύβλω hic esse nomen
proprium hominis, cujus gratia luctus aliquis a veteribus fuerit
institutus: sed haec ita cape, ut in versione expressimus. Adoni-
dem enim in urbe Byblo olim lugeri solitum fuisse expresse testat-
ur Lucianus de Dea Syria, p. 1058. his verbis: Εἶδον δὲ ἐν Βύ-
βλω μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίνης, ἐν τῷ καὶ ἔργα ἐς ΑΔΔΩΝΙΝ ἐπι-
πλέουσι. εἰδάλω δὲ καὶ τὰ ὄργια. Λέγουσι ἴδ' ἂν τὸ ἔργον τὸ ἐς 'Αδδω-
νιν ὑπὸ τῆς σφύρας ἐν τῇ χεῖρῃ τῆς σφετέρης γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τῆς πά-
θησ'⊙ πένθ'⊙ αἰ σ' ἐκείνου ἐπ'⊙, καὶ ὀφνηοῦσι, ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐπιπι-
λέουσι, ἐσφίσι μεγάλα ΠΕΝΘΕΑ ἀνὰ τῷ χρόνῳ ἵσταται. Idem et-
iam testatur Procopius Gazæus in Esaiam cap. xviii.

'Αδώνιδος κῆπι. ἐν θειδάκων καὶ μαεθῶρων, ἀ-
περ κατέσπειρον ἐν ὄσπράκοις. ῥεῖνται δ' ἐπὶ τῆς
ὄπιπλάων καὶ κούφων τῆ παροιμία.

'Αδώνιδος κῆπι. ἐπὶ τῆς ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρο-
νίαν, καὶ μὴ ἐρρίζωιδίαν.

'Αδων πῆν σπιθαμῶν τοῦ βίβω πρὸς ἀνήθον. ἐπὶ τῆ
γλίχρων καὶ μικροφύχων.

'Αδωρα. κερκόδωρα. τὰ ἐπὶ κερκῆ διδόμην. Σο-
φοκλῆς

Ἐρρεῖν ἄδωρα δῶρα, κὲν ὄνησιμα.

Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μὴ ἐτὰ μέγιστα τῆς ἐρρεῖν ἐφίεσο
ἔχων. τῆς δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάγιστα. καὶ Αἰλιαν-
τός. λαβόντες ἐκάτερθε ἴπης κόρης τὴν ἄδωρον μοῖ-
ραν, ἐν τῷ ἑαυτῶν λέχῳ, τραγικὸς ἀν εἶπε ποιη-
τῆς, ἑαυτοὺς κατέσφαξαν.

'Αδωρός. πόλις.

'Αδραμύτιον. ἕως Εὐπόλις. καὶ 'Αδραμυτινός.
ὁ δὲ Θεκυδίδης, 'Ατραμύτιον.

'Αδρανές. ἀδένες. καὶ 'Αδρανία, ῥεῖ τοῦ ἰ, ἀδυ-
ναμία. ἀδένεια. ἐν ὀπιγράμματι.

'Αθητο δειμαίνων γῆρα ἄδρανίω.
καὶ αἰθίς

Ἐπει' παρανήξατο τὸ πλεῖν

'Ἡθης, ἐκ γῆρας δ' ἄδρανίη δέδεται.

Σημαίνῃ δὲ καὶ ἵονα ποταμοῦ. 'Αδρανία δὲ, δι-
φθογόν, ὡς τοῦ ἄδρανῆς ῥεσηνικῶς.

'Αδράττα Νέμεσις. ἡ δὲ ὄν τις ἀπιδράσθη.
'Αδράττα αὐτῶ Νέμεσις πιμαρὸς ὑφ' ὄγκων καὶ ἀ-
χαλίνων λόγων ἠκολούθησεν. 'Αδράττα οὖν Νέμεσις,
ὡς τοῦ ἄδραττα. ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν μὲν εὐδαιμονησάν-
των, ὑστερον δὲ δυστυχισάντων. Γὰρ γ' ὁ ἀπιδράσαν, Θε-
βαίοις ὀπιγράψαντων, μὲν Αἰγιαλεὺς ἀπέλειτο
'Αδράττα παῖς.

'Αδράττα. οἱ μὲν αὐτῶ τῆ Νεμέσῃ λέγουσι.
λαβεῖν δὲ τὸ ἵονα ὡς τοῦ ἄδραττα πρὸς βασιλέως. ἢ
ὡς τοῦ ἄδραττα τοῦ παλαίου, νεμεσιθένης ἐφ' οἷς τ

1 'Αδώνιδος κῆπι.] Horti, qui Adonidis vocabantur, erant por-
tatiles, & in testis, vel vasibus scilicet, ponere gratia circumferri
solebant. Constabant autem potissimum ex lactucis, ut hic
Suidas, & alii Scriptores testantur: cujus rei rationem docet He-
sychius v. 'Αδώνιδος κῆπι. Plura hac de re lege apud Meursium
Græc. Feriat. v. 'Αδώνια.

2 Σοφοκλῆς.] In *Aj. Flagellif.* p. 40. ut Portus observavit.

3 'Αδωρα δῶρα.] Locum hunc Sophoclis respexit Theophyl. Si-
mocatta, lib. vii. c. xv. ubi ait: Ὁ δὲ Χαζῶν δυνάστω ἕως εἶ-
χε τὰ βασιλικὰ κερκῆ δῶρα, μόνον ἐπὶ τὸ τὴν τραγῳδίαν ἐπιθεῖν
ῥεῖν. Ἐρρεῖν ἄδωρα δῶρα κὲν ὄνησιμα. i. c. Chaganus vero Im-
peratoria dona accipere gravabatur, tantum non illud e Tragedia oc-
cipiens: Hostium dona non dona, nec utilia sunt. 'Αδωρα δῶρα au-
tem eleganter dictum est, ut μῆτις ἀμνησε, apud Sophocl. *Electr.*
p. 131. Ἰπὸν αὐτῶ, apud eundem Soph. *Iphoist.* p. 414. v. 2.
'Αχαιὸς γῆρας, in Epigramm. Leonidæ Anthol. lib. i. p. 6. Κόσ-
μου ἀπολις, in Epigr. Antipatri Anthol. lib. i. p. 7. 'Απολις
πόλις, in alio Epigrammate Anthol. lib. i. p. 151. Γάμου ἀγαμέ, infra
v. 'Αθήνας, & v. Διαλέξιν: aliaque multa hujus generis.

4 Τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν.] Verba hæc obscura sunt, nec
illustrari a nobis possunt, quoniam integer Eliani locus hodie non
existat.

5 Ὁ δὲ Θεκυδίδης.] Lib. v. cap. i. & lib. viii. c. cviii.

6 Ἀθητο δειμαίνων γ.] Est pars Epigrammatis, quod ex Antho-
logi inedita integrum publici juris fecit Salmasius ad Solinum,
p. 699.

7 Ἐπὶ παρανήξατο τὸ π.] Est pars Epigrammatis, quod quia

'Αδώνιδος κῆπι. Adonidis horti, ex lactucis
& fœniculo constabant, quæ in testis semina-
bant. Hoc autem proverbio utuntur de rebus
levibus, & quibus nihil solidi subest.

'Αδώνιδος κῆπι. Adonidis hortus. De rebus
immaturis, & exigui temporis, & quæ non
egerunt altas radices, dicitur.

'Αδων τὴν σπιθαμῶν. Cantans vitæ spithamam ad
anethum. De tenacibus & sordidis dicitur.

'Αδωρα. Mala dona. Dona, quæ in alicujus
perniciem dantur. Sophocles:

*Inimicorum dona pernitiōsa sunt, & mini-
me utilia.*

Sensus autem est, ne maxima quidem inimico-
rum dona expetenda esse: amicorum vero vel
minima. Item Ælianus: *Accipientes uterque
infaustum puellæ minus suo se in lecto, ut Tra-
gicus aliquis Poeta diceret, jugularunt.*

'Αδωρός. Urbs.

'Αδραμύτιον. Adramytium. Sic Eupolis. Et
Adramytenus. At Thucydides, Atramyttium.

'Αδρανές. Infirmum. Et 'Αδρανία, per ἰ, infir-
mitas. Imbecillitas. In Epigrammate:

*Hæc dedicavit, formidans senectutis imbe-
cillitatem.*

Et rursus:

*Postquam præterit majorem partem
Pubertatis, & senectutis imbecillitate con-
strictus est.*

Significat etiam nomen fluvii. 'Αδρῆνεια ve-
ro per diphthongum, a masculino 'Αδρανίης.

'Αδράττα. Adrastia Nemesis. Quam nul-
lus vitare potest. *Adrastia Nemesis ultrix su-
perborum & immoderatorum verborum ipsum
secuta est.* (Adrastia igitur Nemesis dicta est
ab Adrasto.) Dicitur hoc de illis, qui prius
quidem felici rerum successu utentes, postea
in calamitates incidunt. Ex Epigonis enim,
qui Thebanis bellum intulerunt, solus periiit
Ægialeus, Adraستي filius.

'Αδράττα. Adrastia. Nonnulli aiunt Adra-
stiam & Nemefin eandem esse: nomen vero
accepisse a quodam Adrasto Rege: vel ab il-

nondum a quoquam editum esse memini, integrum ex Antholo-
gia MS. hic exhibebo:

'Ασπιδή ποδὶ ῥεῖν, & δέναι αἰδουκῆρας,

Καὶ λῖνα, & ῥεῖν τὸ λαγωκόλον,

'Ιοδύκω, καὶ τρεῖν ἐπ' ὄπρι παρῶν ἴσθω

Αὐλὸν, καὶ πλεῖν εὐπλεκῆς ἀμφιβολον.

'Ερμεῖν Σάσπαστο, ἐπὶ παρανήξω τὸ πλεῖν

'Ἡθης, ἐκ γῆρας δ' ἄδρανίη δέδεται.

Immotam pedicam, & sagittas veloces,

Et retia, & curvum telum, quo lepores petuntur,

Pharetram, & hanc coturnicis capiendæ gratia perforatam

Tibiam, & aquatiliū bene plexum rete

Mercurio Sospippo [dedicavit] postquam præterit

Pubertatem, & senectutis infirmitate constructus est.

In ultimo disticho mihi non placet illud τὸ πλεῖν ἥθης, quoniam
non convenit de sene dicere, cum majorem partem pubertatis
præterisse, cum totam utique pubertatem excessisse necesse sit
cum qui tali nomine appellandus est. Quare alii, quibus plus otii
est, vident, quomodo loci istius sensui consuli possit.

8 'Απιδράσαν.] Recte Portus monuit, legendum hic esse 'Επιγρά-
σαν: quo nomine appellabantur apud Græcos liberi illorum Argi-
vorum, qui in bello ab Adrasto Thebanis illato occubuerant. Res
nota est ex Pausania aliisque scriptoribus.

9 'Αδράττα. αἱ μὲν τ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem
h. v. Multa etiam de Adrastia habet Eustath. ad Il. B. p. 355. quæ
cum hoc loco Suidæ conferenda sunt. Nec abs re erit legere, quæ
hanc in rem notavit Henr. Stephanus ad Adagia Erasmi, p. 17.

Θησαύριον κατὰ πλάζοντάλο, ἰδρυσαμένων ἱερῶν Νεμέσι-
σεως, ὃ μὲν ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδραστία. Δημή-
τριος δὲ ὁ Συρίης Ἄρτεμιν Φησὶν εἶναι τὴν Ἀ-
δραστίαν, ὡς ἀπὸ Ἀδραστῆος ἰδρυμένην. Οἱ δὲ
Ἀντίμαχος λέγει

Ἐστὶ δὲ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ ταῦτα πάντα
Πρὸς μακρῶν ἔλαχεν. Ῥωμαῖον δὲ οἱ εἶσατο ἑρῶ-
ντος

Ἀδραστῶν, πεταμοῖο ὠρεῶν ῥόν.

Ἐποὶ μὲντοι, ὡς μὲν ἄρτεμιν φέροντες συστράτευσαν αὐ-
τῆν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος, καὶ Νικοστράτος.

Ἀδραστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδραστίνη. ἡ τῆς Ἀδραστῆος θυγάτηρ.

Ἀδραστία. ἡ ἀπεραξία.

Ἀδριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ἰὼ δὲ τὸ γένος
βουλευτὴς πατὴρ ἐστρατηγικῶτος Ἄφρων. ἔγω γὰρ
ἀνομάζετο. Φύσις δὲ φιλόλογος Ἰὼ ἐν ἐκτερέῃ τῇ
γλώσσῃ, καὶ πινυ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐν ἐπισημασθε παν-
τοδαπὰ κατέλιπε. Φιλοτιμία τε γὰρ ἀπλήρως ἐ-
χρηστο, καὶ τῆς τῆς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, καὶ τὰ βραχυ-
τάτα ἐπεπλήθην. καὶ γὰρ ἐπλασε, καὶ ἔγραφε, καὶ εἰδὲν
ὅ, πῆ καὶ εἰρηκτικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιω-
τικὸν εἰδέναι ἔλαχε. Καὶ τῆς μὲν εἰδὲν πῆ τῆς ἀν-
δραπέως ἔβλαπεν. ὃ γὰρ διὰ φθόνου αὐτῶς δεινότητος
ἐς πάντας τοὺς πινυ ἑρῶντας, ὧν πολλοὺς μὲν
κατέλιπε, συκροὺς δὲ ἀπώλεσε. Βελόμυθος γὰρ πάν-
των ἐν πᾶσι ἑρῶντας, ἐμίσθ τοὺς ἐν πινυ ἑρῶντας.
καὶ τῆς καὶ τῆς Γαλάτιω Φαβωρίων, τὸν τε
Διονύσιον τῆς Μιλίσιον τοὺς σοφιστὰς, κατὰ λυεῖν ἐπεχεί-
ρη, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῶς τοὺς ἀνταγωνιστὰς
σφᾶν ἐξείρειν τοὺς μὲν, μηδένος, τοὺς δὲ, βραχυτάτα
πινυ ἀξίως ὄντας. τῆς Οὐτῶς ἐν ἐπιστολῇ ἔγραφε
πᾶτε ἄλλα μεγαλοφρονήσάμυθος, καὶ ἐπιμόσας,
μήτε πῆ τῆς ἔξω δημοσίων συμφερόντων πινυσειν, μή-
τε βουλευτῶν πινυ ἀποσφάξω, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῶς,
ἀν καὶ ὅποιου αὐτῶν ἐκείῃ, ἑρῶντας ἀμυθος.
ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. τῆς Οὐτῶς Ἰὼ ἠδὲν
μὲν εἰρηκτικὸν, καὶ ἐπὶ πινυ αὐτῶς χεῖρας, τῇ τε Λα-
τῆων καὶ Ἑλλῆων γλώσσῃ ἄριστα χρησάμυθος. οὐ
μὲν ἐπὶ ἑρῶντας πινυ ἄριστα ἐθαυμάζετο. ὡς τε
τῆς τῆς δημοσίων χρημάτων ἐσπεδακῶς ἀθροισιν.
τῆς Οὐτῶς φύσις τοιοῦτος Ἰὼ, ὡς πῆ μόνον τοῖς

lo antiquo Adrasto, qui in Nemesis indignationem inciderat ob jaetantiam adversus Thebanos, qui Nemefi templum exstruxerant, quod postea vocatum est Adrastia. Demetrius vero Scerpius ait, Adrastiam esse Dianam, sic vocatam ab Adrasto, qui ei templum consecraverat. Antimachus vero ait:

Est autem Nemesis magna Dea, cui imperium in omnia

Adiis datum est. Aram vero ei erexit primus Adraustus juxta fluvium [Aesepum.]

Quidam illam eandem cum Nemefi statuunt; ut Menander & Nicostratus.

Ἀδραστίδης. Adrastrides. Nomen proprium.

Ἀδραστίνη. Adrastrine. Adrastris filia.

Ἀδραστία. Vacuitas a negotiis.

Ἀδριανός. Adrianus, Romanorum Imperator, filius fuit, quod ad gentem attinet, viri Senatoris & Pratorii, nomine Afri. Natura fuit doctrinae & utriusque linguae amans, & scripta quaedam oratione soluta, & omnis generis poemata reliquit. Nam supra modum laudis & honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus, etiam minutissimis, operam daret. Nam & fingebat & pingebat, & nullum erat studium, vel ad pacem, vel ad bellum, vel ad Regem, vel privatum spectans, quod non scire se profiteretur. Et hoc quidem nihil incommodabat hominibus. Sed summa invidia prosequens omnes, qui in aliqua re excellebant, multos eorum depreslit, multosque occidit. Nam cum vellet omnes in omnibus superare, viros in aliquo studio praestantes oderat. Hinc & Phavorinum Gallum, & Dionysium Milesium Rhetores opprimere studebat, cum aliis modis, tum vero adversariis eorum; hominibus partim nullius, partim minimi pretii, extollendis. τῆς Hic in epistola quadam, tum alia magnifice jaetans, tum etiam jurejurando fidem suam adstringens scripsit, se neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret, neque Senatorem quenquam interfectorum: exitium sibi imprecans, si secus egisset. Nihilominus multa ei crimini data sunt. τῆς Hic in colloquiis erat suavis, & gratia quaedam in vultu ejus eminebat, Latinaeque & Graecam linguam optime callebat. Non tamen magnam clementiae laudem adeptus est: & coacervandae publicae pecuniae fuit studiosus. τῆς Hic eo fuit ingenio, ut non

5 Προεχόντας] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Excerpta Constantini; itemque Xiphilinus, epitomator Dionis, cujus haec de Adriano sunt verba: Ἐκ τῆς καὶ τῆς ἐν πινυ ἑρῶντας πολλὰς μὲν κατέλιπε &c. In prioribus Edit. inepte legitur ἑρῶντας.

6 Τὸν Γαλάτιω Φαβωρίων] Erat enim τῆς ἑρῶντας Γαλατῶν, Ἀρελάτος πόλιος, i. e. Occidentalis Gallus, Arelatenfis, teste Philostrato lib. 1. de Vit. Sophist.

7 Καὶ ἐπιμόσας, μήτε πῆ ἔξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Constantini in integrum restitui, qui in ceteris Edit. duobus mendis obscuratus est. Nam & pro ἐπιμόσας legitur ὀπιμόσας, & vox ἔξω prorsus omiffa est, in qua tamen totius sensus cardo vertitur.

8 Οὐτῶς Ἰὼ ἠδὲν μὲν εἰρηκτικὸν.] Haec & quae sequuntur usque ad ἐσπεδακῶς ἀθροισιν, sunt verba Johannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis Peiresc. p. 818. unde ea Suidas deprompsit.

9 Οὐτῶς φύσις τοιοῦτος Ἰὼ] Haec sunt Dionis, ut discimus ex Xiphilino & Collectaneis Constantini, pag. 713.

1 ὡς ἀπὸ Ἀδραστῆος πινυ ἰδρυμένην] Sic etiam apud Harpocratiōnem. Sed meo quidem judicio locus iste non satis integer nec unus est: quem proinde ex Eustathio sic restituendum putem: ἀπὸ Ἀδραστῆος Μυση. ἰδρυσαμένων αὐτῆς ἱερῶν.

2 Ἐστὶ δὲ τις Νέμεσις μ.] Idem verius de Adrastris, vel Nemefi, leguntur etiam apud Harpocratiōnem h. v. Strabonem lib. xiiii. p. 588. & Eustath. ad Homer. loco paulo ante laudato; ex quibus post πεταμοῖο ὠρεῶν ῥόν, addendum est Αἰοήσασσι Ἐνθα πινυσεῖται πῆ καὶ Ἀδραστῆου γλώσσῃ.

3 Ἀδριανός, βασι. Ῥωμ.] Vide Collectanea Constantini Porphyrog. de Virtutibus & Vitiis, pag. 713. ubi inter Excerpta ex Dione omnia pene ἀπέλεξε ea leguntur, quae Suidas hic de Adriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum scriinia compilare: unde dubium non est, quin & hunc locum inde deprompsit. Ex ipso enim Dione haec eum non descripsisse satis patet ex eo, quod non alia excerpterit, quam quae apud Constantinum leguntur.

4 Ἀποσφάξω] Apud Constantinum in Excerptis Peiresc. & Xiphilinum rectius legitur ἀποσφάξω.

ζῶσαν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τελευτηκόσι φρονεῖν. Τὸν γὰρ Ὀμηρον καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσηῆγεν, οὗ μισθὸν τὸ ὄνομα πολλοὶ πρῶτοι ἠπίεσαντο. Ἠπῶντο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πᾶν ἀκρίβεις, τὸ τε πρῶτον καὶ ἰσχυρότατον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε, τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ, καὶ προσοίᾳ, καὶ μεγαλοφρεσίᾳ, καὶ δεξιότητι, καὶ τὰ μὴ τέτινα πόλεμον ταρφέει, καὶ τοὺς ὄντας πᾶσαι μὴ τέτινα χεῖματα ἀδίκως ἀφιλέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ δῆμοις καὶ ἰδιώταις χεῖρα δαῖ. † Ἦν δὲ φιλομαθής, καὶ μαθημάτων καὶ μαθημάτων παντοδαπαῖς ἐχρηστο. παιδικὰ τε αὐτῷ ἐγγυρῆν Ἀντινόου τις ἐκπίσε δὲ πόλιν καὶ συνώμισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. ³ καὶ τίνα ὄρωντα Ἀντίνοον λέγειν. † Οὐτὸς ⁴ ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸ Ἴστρον μὲν τῷ ὄπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ περιόντες βάρβαροι ἐξεπλόγησαν.

Ἀδριανός. ⁵ Σοφιστής, μαθητής Ἡρώδου. ἀκμασας δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου. ἀντιχολαγῆς Ἀριστίδου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθῆναις γενόμενος. Ἐσορίστευσε δὲ καὶ τῷ τῷ Ῥόμῳ, καὶ ἄντιγραφὸς τῷ ἐπιτολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἐγραφε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεως ἐν βιβλίοις ἐπιτά. περὶ ἰδεῶν λόγους, ἐν βιβλίοις πέντε. περὶ τῷ ἐν ταῖς γάτεσσιν ἰδιωματων, ἐν βιβλίοις τρισίν. ἐπιτολάς καὶ λόγους ἐπιδικητικῶν. Φάλαριν. πρῶτον μυθητικὸν εἰς Κέλερα.

Ἀδριανί. ⁷ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας.

Ἀδριας. ⁸ πέλαγος. ζήτηξ ἐν τῷ Ἀρέθουσα.

Ἀδρί. πολύ. μέγα. δαψιλές. πλούσιον. καὶ Ἀδρίτης, ἡ ὑψιλότις. Ἀδρίοις μιδοῖς παραγαγὰν εἰς τὸ πόλεμια, τοῦτον ἀναρεῖ. καὶ Αἰλιανός. Τινὰς πρῶτα λαβὼν ἀδριόμιδος ἐς Βυζάντιον ἐλθὼν πείθει. καὶ αὐτὸς. Ἐλάττε τῷ τέχνῳ ὀπιδοκνημῆς ἐπὶ μιδοῖς ἀδρίοις.

Ἀδριος. ⁹ ἡ ἀδρίασις. ἡ ἀπρωσεξία.

Ἀδριούοιτο, αὐξάνοιτο.

Ἀδύ. τὸ ἰδύ. ¹⁰ Οὐδέκλειτος. Ἀδύ πὶ τὸ ψυθῆσμα, καὶ ἀπίπυς, ἀπίπυς, τίνα.

Ἀδύνατα εἶναι. ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν. μάλιτα δ' ἐπὶ τέρυτης τῆς λέξεως. ¹¹ Ἀδύνατον δὲ ἐ-

1 Πολύσχημον] Apud Xiphilinum legitur πολύσχημον.
 2 Καὶ δῆμοις καὶ ἰδιώταις καὶ βασιλεύταις περὶ ἐπιπέσει χροσπαταται.
 3 Καὶ τίνα ὄρωντα Ἀντ.] Locus est mutilus, qui in Collectaneis Constantini sic legitur: καὶ τῷ αὐτῷ τε τίνα αὐτὸς ὄρων ὡς καὶ τῷ Ἀντινόου ὄντι ἔλεγε. Apud Xiphilinum vero rectius ita: ἐπεὶ τῷ αὐτῷ πᾶσι αὐτὸς πᾶσι ὄρων ὡς ἔλεγε. i. e. Et tantum stellam se aliquam, quasi Antinoi, vidisse dicebat.
 4 Οὐτὸς ἐς Παννονίαν ἀφίκετο.] Locum Dionis, ex quo hæc sumpta sunt, conservavit notis Xiphilinus, ejus Epitomator; qui tamen non ipsam Adrianum, sed equitatum ejus Istrum cum armis tranasit scribit. Verba ejus hæc sunt: Οὐτὸς γὰρ καὶ τῷ Ἰστρον αὐτῷ, ὡς ἐπὶ τῷ Ἰστρον τῷ καὶ τῷ Ἰστρον τῷ Ἰστρον μὲν τῷ ὄπλων διενήξατο. Ἄ ὄρωντας οἱ βάρβαροι τῶν μὲν Ῥωμαίων καὶ πλοῦτος ἔσται.
 5 Ἀδριανός. Σοφ.] De hoc Adriano vide Philostratum de Vitis sophistarum lib. 11. p. 582.
 6 Ἀντιγραφὸς τῷ ἐπιτολῶν.] Id est, dictator epistolarum. Non enim Ἀντιγραφὸς manum scribendis epistolis ipse commoabat, sed libellus habebat scribas & librarios, quibus verba dictabat. Sui generis omnia τῷ Ἰστρον μὲν τῷ ὄπλων διενήξατο per ἀντιγραφὸν exponit: sed fallitur. E-

solum viventibus, sed etiam mortuis invideret. Homerum enim abolere cogitans, Antimachum ejus loco introducere cepit, cujus ne nomen quidem multi antea noverant. Hæc igitur in eo reprehendebantur, uti & nimia subtilitas & curiositas. Sed vitia ista mollicbat & pensabat, tum cætera diligentia, tum prudentia, magnificentia, & dexteritate: item, quod nullum bellum concitaret, & exorta sedaret; nec opes cuiquam injuste eriperet, sed potius multis cum Rebus, tum privatis hominibus multa largiretur. † Cum admodum esset curiosus, divinationibus & magicis artibus non raro usus est. In deliciis habuit Antinum quendam, urbemque condidit, quam ejus nomine appellavit. Stellam etiam quendam Antinoi commentus est. † Hic in Pannoniam venit, & Istrum armatus tranavit; cujus rei admiratione Barbari, qui aderant, perculsi fuerunt.

Ἀδριανός. Adrianus. Sophista. Herodis discipulus. Floruit sub Marco Antonino, & Athenis in declamando æmulus fuit Aristidæ Rhetoris. Docuit etiam Rhetoricam Romæ, & Dictator Epistolarum a Commodio creatus est. Scripsit Declamationes & Metamorphoses libris VII. De Formis orationis, lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epistolas & Orationes declamatorias. Phalarin. [Orationem] consolatoriam in Celerem.

Ἀδριανί. Adriani. Urbs Mysiæ, quæ nunc Bithynia vocatur.

Ἀδριας. Adria. Mare. Quære in voce Ἀρέθουσα.

Ἀδρίον. Multum. Magnum. Copiosum. Opulentum. Et Ἀδριότις. Altitudo. Cum magna mercede [aliquem] ad istud facinus induxisset, eum interfecit. Et Ælianus: Cum quosdam [socios] adscivisset, ampla mercede proposita, ut Byzantium irent, persuasit. Item: Cum quilibet artem suam amplis premiis propositis ostentaret.

Ἀδριος. Negligentia.

Ἀδριούοιτο. Augeatur. [Crescat.]

Ἀδύ. Dulce. Theocritus: Dulcis est valde susurrus, & pinus, o caprarie, illa.

Ἀδύνατα εἶναι. Pro, ἀδύνατον. Sæpe enim Thucydides plurali pro singulari utitur; præcipue vero in hac dictione. Ἀδύνατον vero di-

rant enim hæc duo diversa ministeria, ut pluribus ostendit Salmasius ad Flavium Vopiscum pag. 787.
 7 Ἀδριανί. πόλις Μ.] Hic locus Suidæ male intellectus in errorem induxit Ortelium, exillimantem, Bithyniam fuisse Mysiæ urbem, camque Adrianos vocatam auctore Suida; quod tamen fecus est. Vide Holstenium ad Stephanum v. Βιθύνιον, qui errorem istum Ortelii ibi observavit.
 8 Ἀδριός. πέλ.] In uno MS. Parisiensi locum hunc sic scriptum inveni: Ἀδριός. Σικελικὸν πέλαγος, ὃ ἀπὸ τῶν Ἀδριανῶν ὁ Ἀλφειὸς ἀπὸ Ἀδριανῶν τῆς Σικελικῆς πενήτης Ἀδριανῶν μίγνεται εἰς τὸν Ἰστρον.
 9 Ἀδριος. ἡ ἀδρία.] Locus est corruptissimus, quem sic in integrum restitues: Ἀδριος, ἡ ἀδρία, ἡ ἀπρωσεξία. Vide supra v. Ἀδριος. Vocem primam & ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur ἀδριος & ἀπρωσεξία. Non mirum est autem ἀδριος pro ἀδριος hic scriptum esse, quoniam τὸ ὄ & ἡ ob affinitatem pronuntiationis apud veteres scriptores sæpiissime locum invicem permutasse constat.
 10 Οὐδέκλειτος.] Idyll. 1. v. 1.
 11 Ἀδύνατον δὲ εἶναι, ὃ μὴ εἶναι ἐπιπύ τῷ ἄλ. εἶναι, ὅτι ἡ γ. ἰπταται.] Hæc excerpta sunt ex Laert. lib. 111. Sect. 75.

τιν, ὃ μὴ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθές εἶναι. οἶον, ἢ γῆ ἵσταται. † Ἄδυνατα ἔχοντες τοῦ φρασιγῶν, κύβον ἀναρρίψαι πολέμου ποσούτου.

Ἄδυνατα θηράς. παρημία ἐπὶ τῆς ἐγχειροῦντων μείζουσιν ἢ κατ' αὐτούς.

Ἄδυνασι. ἀδυνάτως.

Ἄδυνατοι. ὁ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμβανον δὲ οὔτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆ Βουλῆς, οἱ μὲν ἵ πεντακῶσι, ἐκάστῃς ἡμέρας ὄβολους δύο. οἱ δὲ, ὄβολόν. Φιλόχορος δὲ Φησιν, ἑνέα δραχμας καὶ μιῦα.

Ἄδυσώπητον. ἀσώπητον.

Ἄδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ σπίνουρον μέγιστον ἔχει.

Ἀκήλια, οὐχ ἡσυχία, οὐδ' εἰσπραξία, ἀλλὰ παρεχόμενη. † ὡς τῆ σωμαλοφῆ ἐκληπῶν καὶ σπίνουρον τοῦ ἐκλήρι. ἐφ' οἷς οὐχ οἶον τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν παρεχόμενα. ἢ Ἀκούσια, ἀσκήσιον ἢ ἐκὼν πάθη. ἢ Ἀεικέλια, οἷον ἀπεικία. ὁ Ὀμηρος Ἀεικέλια ἔργα.

Ἀέκητι. ὁ τῆ ἀβελία.

Ἀελλα. ἀνέμων συστροφή.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ἄελλαι. καὶ τοῦτο Τραγικόν.

Ἀελλόπυς. ταχέως τοὺς πόδας.

Ἀελπέων. ὄσκη ἐλπίζων.

Ἀελπέοντες. ἀνελπιδόντες. ὁ Ἡρόδοτος Ἀελπέοντες τοὺς Ἑλλήνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἀελπίον. ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν. δυσχερές. ὁ Σοφοκλῆς

Οὐκ ἔστι δελπίον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσειαι

Ἐὼ δὲ πρὸς ὄσκη, καὶ ὑπερβαλεῖς φρένας.

Αἴας λέγει. καὶ Ἀελπία, ἀνέλπιτα, ἀσπερσθέντα, ἢ σκληρά. ὁ Ἀριστοφάνης Ἡ πόλις ἀελπί ἐστὶν ἐν τῷ μακροῦ βίῳ.

Ἀένναον. τὸ ἀπαυστον. καὶ Ἀένναος, ὁ αἰεὶ ῥέων. ὑπὸ τοῦ νάω, ὁ ἐστὶ ῥέω. ὁ δὲ Ἰουστινιανός, ὡς περ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστῳ ἐδήσ τε καὶ ἐληίζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξειτο. ἠυξάνετο.

Ἀερέθονια. λίαν παρηξύνονια.

Ἀέρεα δαίρειν.

Ἀεργιλῆ. ἀργί. ἀπρακτικός. ἢ ἐν Ἐπιγράμματι

1 Ἄδυνατα ἔχοντες] Hoc fragmentum repetitur infra v. Κύβον.

2 Ἄδυνατοι. οἱ πεπ.] Eadem apud Harpocrationem, cum aliqua tamen scripturae varietate, leguntur.

3 Πεντακῶσι] Desit hæc vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui notaverat. Quare in versione eam prætermittendam putavi. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contulerit, legerim cum Wolfio, ὑπὸ τῆ Βουλῆς ἵ πεντακῶσι. Ad Senatum enim quingentorum cura τῆ ἀδυνάτων, eorumque examen pertinebat. Vide Petit. de LL. Attic. pag. 559.

4 Πρὸς τῶν σωμαλοφῆ] Legendum esset σωμαλοφῆν. Sed, ut breviter dicam, verba hæc expungenda sunt, quoniam sensui loci hujus minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem profertur modo, quo Suidas, vocem hanc enarrat, verba illa non reperias.

5 Ὀμηρος. αἰετι.] Homerus voce ista variis in locis utitur.

citur id, quod nullo modo verum esse potest. Ut, si terram volare dicas. † Cum Imperator tanti belli aleam subire non posset.

Ἄδυνατα θηράς. Impossibilia venaris. Proverbium, quod dicitur, de illis, qui res viribus majores aggrediuntur.

Ἄδυνασι. Impossibiliter.

Ἄδυνατοι. Corpore mutilati. Ii vero a Senatu probati accipiebant quotidie duos obolos. Alii vero [dicunt,] obolum. Philochorus vero tradit, novem drachmas singulis mensibus.

Ἄδυσώπητον. Qui nullum personarum respectum habet.

Ἄδυτον. Spelunca. Vel secreta pars Templi.

Ἀκήλια. (Accipienda enim est hæc vox per negationem ἔ ἐκλήρι) Quæ nos quiescere non sinunt, sed contra perturbant. Vel Invita, quæ quis non volens patitur. Vel quasi Ἀεικέλια, i. e. indigna. Homerus: Indigna facinora.

Ἀέκητι. Præter voluntatem.

Ἀέλλα. Ventorum turbo.

Ἀελλώδεις ἵπποι. Veloces equæ. Hoc autem est Tragicum.

Ἀελλόπυς. Velox pedibus.

Ἀελπέων. Non sperans.

Ἀελπέοντες. Desperantes. Herodotus: Desperantes fore, ut Græci vincerent.

Ἀελπίον. Insperatum. Desperandum. Vel Durum. Difficile. Sophocles:

Nihil est quod fieri non posse sperandum sit: sed expugnatur etiam

Rigidum jusjurandum, ἔ ὑπερβαλεῖς φρένας.

Sic Ajax inquit. Et Ἀελπία, Insperata, Inexpectata, vel, Dura. Aristophanes: Profecto multa inexpectata in vita longa accidunt.

Ἀένναον. Quod nunquam cessat. Et Ἀένναος, semper fluens. A verbo νάω, i. e. fluo. Justinianus vero instar fluvii perennis subjectorum fortunas quotidie vastabat ἔ populabatur.

Ἀέξειτο. Augebatur.

Ἀερέθονια. Valde instigantur.

Ἀέρεα δαίρειν. [Aerem cadere.]

Ἀεργιλῆ. Otiosa. Negotiis vacua. In Epigrammate:

6 Τῆ ἀβελία] Ἀβελία hic significat voluntatem, ut barbare loquar; ab ἀβελεῖν, nolle. Suidas supra, Ἀβελεῖν. μὴ βυλεῖσθαι, μὴ βυλεῖσθαι. Πλάτων. Locum Platonis, qui tunc non occurrebat, postea inveni. Exstat is enim De Republ. 1v. p. 452. D. ubi Philochorus inquit: Τί δὲ, τὸ ἀβελεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν, σὺν εἰς τὸ ἀπαγεῖν καὶ ἀπεικία ἀπ' αὐτῆς, καὶ εἰς ἀπαντα τὰναντία φήσονται οὐκ εἶναι;

7 Ἡρόδοτος] Lib. vii. p. 278. 25. P.

8 Σοφοκλῆς] In Ajaxe Flag. ll. p. 39. P.

9 Ἀριστοφάνης] Lysistrata, p. 852. ubi versus hi ita distinguuntur:

Ἡ πόλις ἀελπί ἐστὶν ἐν τῷ

τῷ μακροῦ βίῳ. Φεῦ.

10 Ὁ δὲ Ἰουστινιανός] Fragmentum hoc apud Procopium Histor. Arc. c. 19. unde id Suidas deprompsit, sic legitur: Ὁ δὲ Ἰουστινιανός ὡς περ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστῳ ἐκδημιέμενος κατελήζετο τὸς ὑπηκόους.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. p. 441. P.

Δάφνης ὁ σελιγκλῆς τρομερῶ ἀεὶ γήραϊ κάμνων,

Χειρὸς ἁεργηλῆς τάνδε βαρυσσομένην,
Πανὶ Φιλαρχαύλῳ νομίαν ἀνάθηκε κορύναν.

ἁεργός. ὁ χεργός.

ἁέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ ἁέρι⊕, ὁ ἐν τῷ ἁέρι.

ἁέριον. ἁ ἀντὶ τοῦ ἀφρακτον, καὶ πανταχόθεν ὀσμύρον. Λυσίας.

ἁεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα ἀειπαλεῖν. τῷ ἀέρι ὄπι-
ραίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη. ἁεροβαλεῖν καὶ ἀειφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἔλκη τιὸ ἰκμάδ' εἰς τὰ κέρδαιμα.

ἁερόει. τὸ μέγα.

ἁερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομεύσας νεφέλας.

ἁεροφάνης.

ἁερόπι. ὄνομα κύριον.

ἁερόψ. ἁερόπ⊕.

ἁερόπιπτος. ὁ εἰς ὑψ⊕ αἶραν τοὺς πόδας.

ἁεσομεν. ἀνεπαυσάμεθα. ἐκοιμήθημεν. Ὅμη-
ρ⊕. Νύκτα μὲν ἁεσομεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀσμάνοντες.

ἁεσις. ὁ πόν⊕ πς.

ἁεσίφρων. ἁ καλοῦφρων, ἐπιρμόν⊕, ἢ βεελαμμέ-
ν⊕ τιὸ φρένα. ἁεσὶ τὸ ἄω, τὸ πνεῦμα. ἢ ἁσα, τὸ
βλάψαι.

ἁετασία. ὁ λύπη.

ἁετφον πτερόν, καὶ κρέας.

ἁεπιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ πελαργι-
δεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.

ἁεπ⊕. ἔξ ἁνποχίας τῆ Συρίας, διδάσκαλ⊕
Εὐνομίης, ἀπὸ πεινιχρῶν καὶ εὐτελῶν γενεῶν τυγχί-
νων. ὁ δὲ πατήρ αὐτῶ τῶν ἐν στρατίᾳ δυσσραγέ-
στ⊕ ἐναλεγμένων γενόμεν⊕, ἐπεθνήκει κομιδῇ παῖ-
δα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἔχαλον ἀπειρίας ἦκων,
ἐπὶ χευσσοχίαν ἐχρήσθη, ἀκροατὸς τε ἐγένετο. ἐπει-
δὲ ἡ φύσις μειζρόνων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λο-
γικὰς θεωρίας ἐτρέπετο. καὶ διήτα συγγίνεται ἁ Παυ-
λίνῳ, χερίῳ ἀπὸ Τύρου εἰς ἁνπόχίαν ἀρικομένην,
ἐπὶ χεῖ τὸς Κωνσταντῖνος χερόνους. τῆτε ἠκροῶτο, πολ-
λίῳ ὄππεινῶς φάινων τῆς ἀσεθείας τιὸ ῥάμιον εἰς
ταῖς πρὸς τὸς ἀφρορεμένους ζητήσεσ' καὶ ἐχ ὑπο-

1 Χειρὸς ἁεργηλῆς] Sic etiam legitur in Anthologia. Sed constructionis ratio potius requirit χεῖρας ἁεργηλῆς, quam lectionem post Wolfium in versione secutus sum.

2 ἁερον. ἀντὶ τ.] Ex Harpocracione.

3 ἁεροβατεῖν ἐ περιφρ.] Hunc locum mala fide, vel ut mollius dicam, negligenter prorsus excerpit Suidas ex Aristoph. Nubib. pag. 136. ut lector, qui ipsum Comicum consulere voluerit, facile percipiat. Inter primum enim & ultimum versum multa apud Aristophanem interjecta sunt, sine quibus verum hujus loci sensum intelligere non queas.

4 ἁερόπιπτος] Hanc vocem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. vitiose legitur ἁερόπιπτος. Est autem ἁερόπιπτος epithetum equorum apud Homerum Il. P. v. 327. ad quem locum Scholiasta: ἁερόπιπτος. αἰροπιπτος εἰς ὑψ⊕ τὸς πόδας, κερφίζοντες τὸς πόδας. Hunc locum Poeta & Scholiasta Suidam ob oculos habuisse manifestum est: unde nemini dubium erit, scribendum hic esse ἁερόπιπτος.

5 Ὅμηρ⊕] Odys. P. v. 151.

6 ἁεσις. πόν⊕ πς.] Sic etiam Hesychius & Etymologus. Ex-

stimabam autem aliquando, legendum hic esse, αἰεσις, πόν⊕ πς:

Luphis fistulator tremula senectute con-
fectus

Manus a labore cessantes hancce onerantem
Pani ruri degentes amanti pastoralem de-
dicavit clavam.

ἁεργός. Otiosus.

ἁέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et ἁέρι⊕, qui est in acre.

ἁερίον. Non septum, & quod undique conspici potest. Lysias.

ἁεροβαλεῖν. Per aerem ambulare. Per aerem incedere. Socrates [apud Aristophanem] inquit: *Per aerem ambulo, & contemplo Solem, ne trahat humorem in uasturtia.*

ἁερόει. Magnum.

ἁερονηχεῖς. In acre natantes nubes. Aristophanes.

ἁερόπι. Aerope. Nomen proprium.

ἁερόψ. ἁερόπ⊕. Acrops. Acropis.

ἁερόπιπτος. Qui pedes in altum tollit.

ἁεσομεν. Quievimus. Dormivimus. Home-
rus: *Noctem quidem dormivimus molestas cogitationes animo agitantem.*

ἁεσις. Labor.

ἁεσίφρων. Qui est vanæ mentis, [vana spe] clatus, vel non sana mente preditus. Ab ἄω, spiro: vel ab ἁσα, quod significat lædere.

ἁετασία. Dolor.

ἁετφον πτ. Aquilina ala, & caro.

ἁεπιδεῖς. Aquilarum pulli. Ælianus. Et πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli.

ἁεπ⊕. Actius, natus Antiochiæ, urbe Syriæ, magister Eunomii, pauperibus & vilibus parentibus ortus. Ejus autem pater, cum cæteris ad militiam delectis infeliciores fuisset, obiit, hoc admodum puero relicto. Ipse vero ad extremam inopiam redactus, ad aurificum artem animum applicuit, summusque artifex evasit. Cum autem ejus ingenium sublimiores disciplinas affectaret, ad studia erudita se convertit. Quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, sectari cœpit, Constantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis suæ vires evidenter demonstrans in quæstionibus, quæ cum ad-versariis agitabantur: nec ab iis, qui vulgari

quoniam Suidas infra vocem ἁεσις, quæ tonum quendam apud Musicos veteres significabat, exponit per ἀνεσις. Cogitet eruditus lector.

7 ἁεσίφρων] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholiasta Helioidi ad ἁεργων ἀρ. p. 78. cujus verba adducam: Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν, ἥτις τῶ ἀεσίφρονα ῥίπτον, ὁ ἐστὶν ὁ μετῆρ⊕, καὶ πρὸς μηδὲν τῶ ἀναγκασίαν συνωπταγμέν⊕ ἢ τῶ βλαψίφρονα. τὸ ἦ ἁσα, τὸ βλάψαι σημαίνει.

8 ἁετασία] Apud Hesychium & Etymologum legitur, ἁετασίον, λύπη μεμνημένον. Unde quis forte suspicetur, legendum hic esse apud Suidam ἁετασία.

9 ἁεπ⊕. ἐξ ἁνποχίας τ.] Eadem prorsus, si sensum non verba spectes, de Actio leguntur apud Philostorgium lib. 111. c. xv. qui cum hoc loco Suidæ conferendus est.

10 Ὁ δὲ πατήρ αὐτῶ τῶ ἐν στρατίᾳ δυσσραγέστ⊕ ἐναλεγμέν⊕. Sed utraque lectio dura est & insolens, nec, ut puto, satis placebit auribus, priori Hellenismo affluens.

11 Παυλίνῳ χερίῳ ἀπὸ Τύρου] Vide Valesium ad Histor. Eccles. Euseb. p. 190.

σει¹ ἤδη τοῖς πολλοῖς ἰω. ἐπεὶ δὲ Παυλῶ² ἐπι-
 θηκῆς, Εὐλάλῃς τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ ὑπὸ τῷ Ἀποστόλων
 ἐκλή³ τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀετίου ἐ-
 λεγχομένων δεινὸν πιησόμενοι πρὸς ἀνδρὸς δημιουργῶ
 καὶ νέος καὶ ἀκράτ⁴ ἐλαύνεσθαι, συστάντες ἐξήλα-
 σεν αὐτὸν τῷ Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ, εἰς Ἀνάζαρ-
 βον ἀφικνεῖται. ὁ δὲ ἤδη πύργῳ δυνάμεως πάσις πι-
 πλάμην⁵, μείζους αἰεὶ τῷ διδασκάλῳ ἀφορμῶν εἰσέ-
 φερε τοὺς κερπῆς. ὁ δὲ ἰδὼν ἐταύετο τοὺς μὲν διε-
 λέξαν Φαύλας δὲ ἀμπιχόμην⁶ καὶ ἄς ἔτυχε ζῆν.
 † Οὗτ⁷ αἰρεσιάρχης ἰω, ὅς καὶ ἀθε⁸ ἐπεκλήθη
 ἐπὶ τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρέ-
 νει Ἀετίῳ, καὶ τὴν αὐτῆς συνεκροτῆ δόξαν. πρὸς δὲ
 ἄρειανίζουσας διεψύετο. Ἦν δὲ καὶ φρότερον αἰρετικὸς
 ἀνθρώπ⁹ Ἀετί¹⁰, καὶ τῷ Ἀετίῳ δόγματι ἂν ἀπὸ πύ-
 ρῳ συνηγορῶν ἔσπευδεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μι-
 κροὶ παιδευθεὶς, ἀναζεύγνυσιν. καὶ κατὰ λαβὴν τὴν
 ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχειαν, ἐβίβηεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Λεοντίου
 τοῦ τότε τῷ Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται ἀρχ-
 κόν¹¹. εὐθὺς οὖν ἂν συνεξεφάνη τοὺς ἐπιτηγχανόντας ἐν
 τῷ Ἀετιοτέλει κτηρητῶν ἀφελόμενον¹², τοὺς ἐ-
 ρεικτοὺς κερπῆσιν λόγους. Ἐπιτολάς τε συνηγά-
 πται πρὸς βασιλέα Κωνσταντίνον. ἀλλ' εἰ τὰ αὐτὰ
 τοῖς ἄρειανίζουσιν ἔλεγον, ὅμως ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἐ δυ-
 ναμένῳ συιένῃ τὸ ἀεισκελὲς τῶν λογισμῶν, ὡς
 αἰρετικὸς ὁ ὁμάθῳ αὐτοῖς ἐνομιζέτο. καὶ ἀπὸ τούτου
 ἐνδιωχθεὶς τῷ αὐτῶν Ἐκκλησίας, ἔδοξεν αὐτὸς μὴ
 βάλῃσθαι κωνανῶν αὐτοῖς. καὶ νῦν εἰσὶν ἐξ ἐκείνων, οἱ
 τότε μὲν Ἀετιανοί, νῦν δὲ Εὐνομιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνό-
 μ¹³ γὰρ ταχυγράφ¹⁴ ὢν ἐκείνων, καὶ ὑπὸ αὐτῶν παι-
 δευθεὶς τῷ αἰρετικῶν λέξει, τοῦ ἔφθες τούτου πρὸς ἑσθ.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ Ἀρχάτης, καὶ Λυ-
 χνίτης.

Ἀετὸν ἰππασθαι διδάσκει. ἐπὶ τῷ ὄντι χειρῶν δι-
 δάσκειν ἰνὰς, ἀ ἐπίτῳ μᾶλλον τῶν θελόντων δι-
 δάσκειν.

Ἀετὸν κένθαρον μαιεύσομαι. ὅτι τῷ πιμαρμένῳ
 τῆς μείζονας πρὸς ἀπὸ τῶν ἀκακοῦ. λέγειται γὰρ
 τὰ ὡς ἔστῃ ἀφανίζῃν ὁ κένθαρον.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῷ δυσάλωτων. παρόσον ἀε-
 τὸς ἐν νεφέλαις ὢν ἐχ ἀλίσκεια.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. τὸ κτλ τὸ ὄροφον, ὃ τινες ἀε-
 τῶμα καλεῖσιν.

Ἀετὸς γῆρας, κυρτὸς νεότης. παρόσον καὶ γεράτων
 ὃ ἀετὸς ἀμείνων ἐπὶ παντὸς ὄρνιθ¹⁵.

Ἀετῶματᾶ. τὰ τῷ ἱερῶν τεράσματᾶ, πύργους καὶ

1 Οὗτ⁷ αἰρεσιάρχης ἰω, ὅς καὶ ἀθε.] Hæc est nova de Aetio eclogi, quam Suidas excerpit ex Socratis Histor. Eccles. lib. 11. cap. xxxv. ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui recte no- taverat.
 2 Διαπύργος] Hanc vocem ex MSS. & Socrate Suidæ restitui. Ante enim legebatur ἀπὸ πύργῳ.
 3 Συνεξεφάνει] Apud Socratem recte legitur, ἐξεφάνει, i. e.

crant ingenio, ei amplius resisti poterat. Post Paulini vero obitum, cum Eulalus vicesimus tertius ab Apostolis sedem teneret, multi eorum, qui ab Aetio arguebantur, indignati, se ab homine opifice & adolescente palam exagitari, conspiratione facta, ipsum Antiochia expulerunt. Expulsus Anazarbum per- venit. Ille vero quam celerrime omnem ibi facultatem consecutus majores quam pro ob- latis occasionibus fructus reportabat: nec cessabat unquam alios redarguere. Vili ve- ro amictu & victu utebatur. † Hic hære- siarcha fuit, cognomine Ἀετί⁸ vocatus, Con- stantini M. tempore. Eadem autem sentie- bat quæ Arius, ejusque opinionem tueba- tur. Nihilominus cum Arrianis ei [identi- dem] controversiæ intercedebant. Fuit au- tem & ante homo hæreticus Aetius, Aii dogma summo studio defendens. Cum e- nim Alexandria leviter literarum studiis im- butus fuisset, illinc discessit, & Antiochiam, unde oriundus erat, profectus, a Leontio, tunc Antiochiæ Episcopo, Diaconus crea- tur. Statim igitur cum discipulis ex cate- goriis Aristotelis disserere cœpit, in dispu- tationibus contentiosis probe versatus. Epi- stolas quoque composuit ad Imperatorem Constantium. Quamvis autem eadem pro- fitretur, quæ Ariani, tamen a suis, qui du- rum ejus argumentandi modum intelligere non poterant, pro hæretico habitus est, quamvis cum ipsis sentiret. Expulsus igitur ex illorum Ecclesia, præ se tulit, se illorum communioni sponte renuntiassè. Sectato- res ejus, qui hoc tempore supersunt, tunc quidem Aetiani, nunc vero Eunomiani vo- cantur. Eunomius enim, illius notarius, ab eo hæresin edoctus, sectæ isti postea præ- fuit.

Ἀετίτης. Aetites. Lapidis genus: ut & A- chates, & Lychnites.

Ἀετὸν ἰππ. Aquilam volare doces. De illis [dicitur,] qui se peritiores docere conan- tur.

Ἀετὸν κένθ. Aquilæ Scarabæus obstetricabor. [Dicitur] de illis, qui potentiores, a quibus priores injuria affecti sunt, ulciscuntur. Dici- tur enim scarabæus aquilæ ova perdere.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquila in nubibus. De il- lis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim in- ter nubes [volans] capi non potest.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. Fastigium ædificiorum, sive pars illa tecti quam quidam etiam ἀετῶ- μα vocant.

Ἀετὸς γῆρας. Aquilæ senectus, corydi juven- tus. Nam aquila vel senex quavis alia ave præstantior est.

Ἀετῶματᾶ. Templorum tecta vocant ἀετῶ-

sermonum novitate percudit, vel in admirationem rapuit.
 4 Ἐδοξεν αὐτῶς] Sic in MSS. & Socrate recte legitur. Priores vero Editiones exhibent, ἐδοξεν αὐτῆς; quæ lectionis differentia, quamvis levissima, effecit, ut Wolfius & Portus in loco hoc inter- pretando longe a vero sensu aberrarent.
 5 Ἀετὸν κένθαρον μ.] Hoc proverbio usus est Aristoph. Lysistr. pag. 831.

αετὸς καλῶσιν. Ἀειτοφάνης· τὰς οἰκίας ἐρέφομεν
πρὸς αετὸν. ἀπὶ τοῦ τεράσσομεν.

Ἀζαλέας ὄρυς. πρὸς τὸ σημαίνον. πότερον
ὅπι φυλλορροῖ καὶ αὐτίω ἢ ὄρεον ξηραίνονα τὰ
δένδρα ἐν ριζῶν ἀναεαλλόμενα ὑπὸ τῆ χειμάρρων
ἢ ὅπι δρυτόμοι εἰς ταῖς ποταμίας ἐμβάλλουσι διώρυγας
κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τὰ ὄμβρω ὅπερ
ὕγιες.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαείας. ὄνομα κύριον.

Ἀζάνεσται. ξηραίνεσται.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς Ἀ-
ζειάδας.

Ἀζειίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζειίδη. τὸ ζέει. Ἀζειήδη δὲ, τὸ ξηραίνη.

Ἀζειγον. Σπίικιλτον. ζειρὸν γῆ, τὸ ποικίλον. ἢ τὸ
ἀχρωτον.⁴

Ἀζειῶται. Τρωϊκὸν ἔθνος.

Ἀζήϊος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

Ἀζηλον. ὃ οὐκ ἂν τις ζηλώσειεν. Ἀζηλον ἔπος
ἐργον εἰργάσθαι με φῆς. καὶ Ἀζηλος βίος, ὃ εὐτε-
λής. Ἐξ ὀλβίων ἀζηλον εὐεούσας βίαν, χερσῶσι
πρὸς σέ.

Ἀζήμητρον. ἀζήμιον.

Ἀζήμιος. ἀβλαβῆς. κυρίως δὲ ζημία, ἢ ζῶης
μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ μικρόν. Ἀειτοφάνης Πλά-
τω· Μῦν ἀξιοῖς Φειακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῶσα.
ἢ Ἀζήμιος,⁸ ὃ ἀληθῆς, καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν ἔπα-
θους.

Ἀζιυᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀζιυεύς.

Ἀζιυεύς. Ἀζιυία δῆμιος ἐστὶ Φυλῆς τῆ Ἰππο-
θοωντίδος. ἀφ' ἧς ὁ Φυλέτης Ἀζηνιεύς. καὶ Ἀζηνιεύς,
καὶ Ἐρχιεύς, καὶ Ἀλιεύς, καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως
Φασὶ Φθέρησται τῆς Ἀθητικῆς τοῦ παλαιού. Πολέ-
μιων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαίον, καὶ Ἀντίγονον.

Ἀζησός. ὃ μὴ ξηρός.

1 τὰς οἰκίας ἐρέψι.] Apud Aristoph. in *Avibus*, p. 411. 19. versus
iste sic scriptus legitur:

τὰς γῆ ὕμων οἰκίας ἐρέφομεν πρὸς αετὸν.
Ubi Scholiasta inquit: Ἐρέφομεν, ὡς πρὸς τὸ ἐν ταῖς ναοῖς ἀετῶν ἔσται. ἀν-
τι ἢ τεράσσομεν πρὸς αετὸν ἄετῶν. τὰς γῆ ἢ ἐρεῶν εἰς τὰς πύλας ἢ αετῶν
καλῶσιν. P.

2 Ἀζαλέας ὄρυς. πρὸς τὸ σημ.] Hunc locum Suidas procul du-
bio excerptit ex aliquo Scholiasta veteri, qui enarraverat versus
illum Homeri II. A. 494.

Πολλὰς δὲ ὄρυς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ πύλας.
Ibi enim Poeta loquitur de Nuvio, qui, postquam imbribus ultra
solutum modum intumuit, aridas quercus aliasque arbores secum
abripere solet. Adducam hic verba Eustathii ad locum illum Ho-
meri, quoniam Suidam non parum illustrant. ὄρυς δὲ ἀζαλέας ἢ
αἰπῶν εἶπε πρὸς τὸν ἢ πικρῶν γῆς ἐκπαύσεως, καὶ χερσῶν ἀφωαν-
θείσας, ἢ ἔτι εὐεργετίας ἐλαφροῦς χειμάρρων παρασίτου, ἢ τὰς ἐκ αε-
τοῦ ἀνηραπίνης, εἰς εἰκόσ. ὃ δὴ πολλὰ καὶ ἴνεσται οἰδαμῶν, παραεληθε-
σας μετὰ ὕγρῶν ὑλοπυλίων ἐγγὺς χειμάρρων, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, κατι-
σέη αὐτὰς ὅπι χρεῶν.

3 Ἴνα συγκαταφέρηται τὰ ὄμβρ.] Portus locum istum sic verte-
rat: Ἴνα simul cum ipsa pluvia abtransportetur id, quod in ipsis arbori-

ματὰ & πλέρουγας. Aristophanes: *Domus te-*
stras tegemus ad aquilam usque. [Ἐρέφομεν
hic dictum est] pro τεράσσομεν.

Ἀζαλέας ὄρυς. Aridas quercus. [Est con-
structio] quæ ad fensum refertur. Num [hoc
ideo dictum] quod arbores eodem tempore
a torrentibus radicitus evulsæ folia amittant:
vel, quia lignarii eas cævas in fluviorum fos-
sas conjiciunt, ut simul cum pluvia deferan-
tur: quæ opinio recte se habet.

Ἀζαλέη. Arida. Sicca.

Ἀζαείας. Azarias. Nomen proprium.

Ἀζάνεσται. Arescere.

Ἀζέμιλκος. Azemilcus. Nomen proprium.

Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et patrony-
mice Ἀζειάδας.

Ἀζειίδης. Azides. Nomen proprium.

Ἀζειίδη. Fervet. Ἀζειήδη vero, arefacit.

Ἀζειγον. Non variegatum, (Zειρὸν enim va-
riegatum significat) vel, nullo colore ornatum.

Ἀζειῶται. Aziotæ. Troica gens.

Ἀζήϊος. Azeius. Nomen proprium.

Ἀζηλόεν. Atrum. Nigrum.

Ἀζηλον. Quod nemo æmulari velit. *Tam*
indignum facinus me perpetrasse dicis. Et Ἀ-
ζηλος βίος, vita vilis [& minime invidiosa.]
Ex fortunatis ad miserum vitæ statum reda-
ctæ, veniunt ad te.

Ἀζήμητρον. Damni expers.

Ἀζήμιος. Illæsus. Proprie autem ζημία di-
citur imminutio facultatum vel opum. Ari-
stophanes: *An putas, postquam fucum nobis*
fecisti, te illæsum hinc abitarum. Et Ἀζή-
μιος, verax, qui mendacii pœnam non pa-
titur.

Ἀζιυᾶς. Nomen proprium. Et Azeneus.

Ἀζιυεύς. Azenia oppidum est Tribus Hip-
pothoontidis, cujus tribulis [vocatur] A-
zenius. Ἀζηνιεύς, & Ἐρχιεύς, & Ἀλιεύς, & omnia
similia, cum spiritu aspero Atticos veteres
pronuntiare aiunt: ut [auctor est] Pole-
mo in iis quæ ad Adæum & Antigonum
scripsit.

Ἀζησός. Non ficcus.

bus est humidum ac sanum. Quam inepta fit ista versio, facile
perspicitur omnes, qui nostram interpretationem cum ea conferre
voluerint.

4 Ἀζησόν] Repræsentavi lectionem Editionis Mediolanensis,
quoniam reliquæ mendo typographico hic inquinatæ sunt. Suspecta
mihi autem est vox ἀζησόν, quoniam Hesychius in diversa abit, &
τὸ Ἀζεισὸν exponit per ἀζήσων. Quare si quis & hic pro ἀζησόν
scribendum censuerit ἀζήσων, me non habebit dissentientem.

5 Ἐξ ὀλβίων ἀζηλον εὐε.] Fragmentum hoc depromptum est So-
phocl. *Trachin.* p. 341. ut Portus recte observaverat.

6 Μικρόν] Hanc lectionem omnes Editiones agnoscunt. In
MSS. vero Paris. exaratum est μικρόν: quæ vox an loco huic
magis conveniat, statuat eruditus lector.

7 Ἀειτοφάνης Πλάτω] Pag. 15. 11. P.
8 Ἴνα ἀζήμιος, ὃ ἀληθῆς.] Portus bene observaverat, Suidam lo-
cum hunc descripsisse ex Schol. Sophocl. ad *Electram*, pag. 129.
ex quo pro ζημίαν ἔπαθους legendum est ζῆμ. ἢ ζειδύς.

9 Πολέμιων ἐν ταῖς πρὸς Ἀδ. ἢ Ἀντ.] Scholiast Aristoph. ad *Ac.*,
pag. 572. auctor est, Polemonem literis mandasse τὰς ἐπιπέσεις
τῶν δῆμων ἐφυλῶν, i. e. qui a Populis & Tribubus nomen acceper-
ant: quod opus forte idem est, cujus Suidas hic meminit.

'Αζήρι. τὸ ξηραίνῃ. 'Αζείρει δὲ, τὸ ζέει.
'Αζηρία. ἡ κόρη. Ἀμαλία δὲ, ἡ Δημίτις. καὶ πα-
ρημία. Ἡ Ἀμαλία τὴν Ἀζηρίαν μετήλθεν. ἐπὶ τῷ
πολυχροναίῳ ζητήσῃσι ληρωμένων.

'Αζήπιον. τὸ ζήτησιον καὶ κερτιχολίαν ἔχον κερω-
λυμένον. ἕως Αἰχίνης.

'Αζήτης. ὁ σεεαπός.

'Αζήτης. ἀδιεχές, ἀδιεχλείπῳ.

'Αζήμιος. ὄνομα κύριον.

'Αζήριος ἰς.

'Αζωρ. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὖ-
κρατον οἶνον.

'Αζυξ. ὁ μὴ σιμισζυγμένον γάμου. καὶ ὁ κέλῃς
ἴτα.

'Αει. πνέει. Ἀεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ
μέχρι.

'Αεί. εἰώθασι γὰρ τὸ αἰεὶ καὶ ἕως ὀλίγου χρόνου πάτ-
την. ὡς καὶ Ὀμηρ. ἔχον κότον ἐμμένει αἰεὶ. καὶ
Σοφοκλῆς Ὡς λελοιπότεα κείνον τὸν αἰεὶ βίοντον ἐξε-
πίπτουσ. τυττίσι, τὸ μακρὸν γῆρας τῷ ζωῆς.

'Αεί. τῆτις ἱα Φωνά. † Ἀεὶ δὲ ληθὲν τὸν σφοδρὸν
εἶνα ὅμοιον, ἐν ἀλγιδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκ-
νων, ἐν μακροῖς νόσοις. οἷον ἡ Ἀπολλώνη ὁ Τυα-
νεύς. καὶ παρημία. Ἄεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύ-
ριοι. ἐπὶ τῷ ἀξίῳ καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονέντων. οἱ δὲ,
ἐπὶ τῷ ἀξίῳ ληρωμένων.

'Αεὶ γεωργός εἰς νέωτα πλῆσις. ἐπὶ τῷ ἐλπίδι
μὲν αἰεὶ περιφερόμενον ἀπαλλάττεσθαι τῷ δεινῶν, τοῖς
αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόστων.

'Αειγλήνησι. ταῖς διλυκτοῖς ῥυπαρίαις.

'Αειδάμνα. ὄνομα κύριον.

'Αειδε. ἀδὲ. λέγει.

'Αειδλον. ἀόρατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀφ-
δέπερον, ἀμορφον. Τὸν χαλκὸν ἀμορφον ὠξυλαέον-
τες καὶ αἰδέπερον, εἰς μορφῶν ὀρίνεσι καὶ κερταχη-
μαπίξῃσι.

'Αειδής. ὁ ἀφανής. ἀειδής ψυχή. καὶ Ἀειδία, ἡ ἀ-
μορφία.

'Αειδίνησι. ὁ πάντοτε περιφερόμενος.

1 'Αζείρι δὲ, τὸ ζέει.] Vide paulo ante v. 'Αζείρι, & nota varian-
tatem lectionis. Edit. Mediolanensis utroque in loco agnoscit τὸ
'Αζείρι: sed τὸ ἀζείρι esse veram lectionem non dubito.

2 'Αζηρία. ἡ κόρη.] Vide infra v. Ἀμαλία.

3 'Αζήπιον. τὸ ζήτη.] Ex Hippocrati ne.

4 'Αζήτης.] Vide Hesych. v. 'Αζήτης. & 'Αζήτης.

5 'Αδιεχλείπῳ. σιμισζυγμένον.] Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 435. 'Αδιεχλείπῳ, σιμισζυγμένον. Ἄζ ἔστιν ἐξ ἀδῆν, ἢ ἀδῆως, ἢ ἀδῆως, ἡτοι ἀ-
δῆων. ἢ ἢ ὡς αἰεὶ ἄραν ἔχουσας.

6 'Αεὶ εἰώθασι γ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. p.
322. ut a Porto recte observatum fuerat.

7 Σοφοκλῆς.] Apud Sophoclem loco modo laudato versus hi sic
distincti sunt:

Ὡς λελοιπότεα
Κείνον τὸ αἰεὶ βίοντον ἐξεπίπτουσ.

8 Τυττίσι καὶ Φωνά.] Quis sit horum verborum sensus, ignorare
me fateor. Porro autem ad hunc locum observatio quam sit frigida
& inepta, quisvis Lector, etiam parum acutus, facile animadvertet.

9 Ἄεὶ δὲ ληθὲν τ. σ.] Hoc argumentum depromptum est ex Mar-

'Αζήρι. Arefacit. Αζείρει vero, Fervet.
'Αζηρία. Proserpina. Ἀμαλία vero, Ceres. Et
proverbium: Ceres Proserpinam quarit.
[Quod dicitur] de illis, qui diu aliquid quaerunt.

'Αζήπιον. Res, de qua quaestio habita non est,
vel ob quam quis accusatus non est. Sic A-
schines.

'Αζήτης. Augustus. Venerabilis.

'Αζήτης. Perpetuo, sine intermissione.

'Αζήμιος. Nomen proprium.

'Αζούριος ἰς. Azurus quidam.

'Αζωρ. Nomen proprium. Significat
etiam vinum bene temperatum.

'Αζυξ. Nondum matrimonio junctus. Item,
equus singularis.

'Αει. Flat. Ἀεὶ vero, usque ad, donec.

'Αεί. [Semper.] Solent autem hanc vocem
etiam de exiguo tempore usurpare. Ut Ho-
merus: *Pertinacem semper iram alens*. Et
Sophocles: *Illum semper durante vitam li-*
quisse scias. [Ubi τὸν αἰεὶ βίοντον significat] lon-
gævam vitæ senectutem.

'Αεί. Undecim modis effertur. † *Semper au-*
tem sapientem sui similem esse oportet, & in a-
cerbis doloribus, & in amissione liberorum, & in
diuturnis morbis. Talis erat Apollonius Ty-
aneus. Et proverbium: *Semper bene cadunt fo-*
vis tesseræ. Quod dicitur de illis, qui merito &
in omnibus rebus felices sunt. Alii vero [hoc
accipi volunt] de illis, qui meritas poenas luunt.

'Αεὶ γεωργός εἰς ν. Semper agricola in proxi-
mum annum est dives. Dicitur de iis, qui spe
semper aluntur, fore, ut ex calamitatibus eva-
dant, & tamen in easdem subinde recidunt.

'Αειγλήνησι. Perpetuis fordibus.

'Αειδάμνα. Aidamna. Nomen proprium.

'Αειδε. Canc. Dic.

'Αειδλον. Quod non cernitur. Et Ἀηδές, mo-
lestum. Et Ἀειδέπερον, informe. *Accipientes as*
rude & informe, illud formant & figurant.

'Αειδής. Qui non videtur. Anima, quæ cerni
non potest. Et Ἀειδία, deformitas.

'Αειδίνησι. Qui semper circumagitur.

ci Antonini τῶν εἰς ἐαυτὸν lib. 1. §. 8. ubi tamen verba illa, οἷον
ἡ Ἀπολλώνη ὁ Τυανεύς, non reperiuntur. Ea enim sunt affumen-
tum inepti cuiusdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cu-
jusdam mentionem factam videret, a quo Marcus Antoninus se
didicisse profiteretur ea, quæ toto illo paragrapho recenset; putavit
de Apollonio Tyanco ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio fe-
ellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem sub Nerone jam floruisse
constat, non potuit ad Marci Antonini ætatem usque pervenire.
ne dicam, ex veteribus scriptoribus satis constare, alium esse A-
pollonium, quem ibi Marcus Antoninus inter præceptores suos
refert.

10 'Αεὶ γὰρ εὖ π.] Vide Eustath. ad Odyss. p. 397. 18.

11 Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ ἀξίῳ πρ.] Eo sensu proverbium istud usurpa-
vit Euripides in fragmento, quod existat apud Stobæum in Eclogis
Physicis lib. 1. cap. 111. p. 9.

12 'Αειγλήνησι.] Hic articulus in uno MS. Paris. deest: in duo-
bus aliis vero sola vox 'Αειγλήνησι, nulla addita interpretatione,
legitur.

13 'Αειδλον.] Vide Etymolog. M. qui vocabulum hoc pluribus
explicat.

'Αειδώνι⊕. ὄνομα κύριον.
'Αειεσά. 'Αντιφῶν τιτὸ αἰδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεῖ ἐσθλα. ὡσπερ καὶ εὐεσῶ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. ἢ λέξις ³ ὡς τῶν Διογενιανῶν ἐν 'Αληθείας δευτέρῳ.

'Αειθαλής. αἰεὶ θάλλων.

'Αεικέλι⊕. ὁ εὐκαταφρόνη⊕.

'Αεικεις. τὸ ἀνόμοιον. 'Αεικὲς δὲ, τὸ ἀφρεπέες. ἐν 'Επιγράμματι. Οὐπι αἰκίης. καὶ αὐθις. 'Εἰς ἄτας ἐμπίπεις ἕτως αἰκίης.

'Αεικέτερ⊕. ἀφρεπέτερ⊕.

'Αείκεια. ἢ ἀφρέπεια.

'Αεικέλιον. τὸ ἀφρεπέες.

'Αεικίας. τὰς ὑδρεῖς σημάζει. καὶ ὄνομα κύριον.

'Αεικίσσον. ὑδρῖσσαν.

'Αεικῶς. ἀφρεπῶς. ἀσυυθῶς. ⁴ Οὕτως αἰκίως οἰκτρῶς τε θανόν⊕. οἰκτρῶς μὲν εἶπεν τὸ βίαι ὄπι-
βουθεντα. αἰκίως δὲ, διότι πελέκει αὐτὸν μετ' ὑ-
δρῶς ἐπίσπυλο.

'Αειλογεῖς. αἰεὶ λαλεῖς. καὶ 'Αειλογία, πολυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ εἰς παντὸς ἐξεῖναι λέγειν.

'Αειλογία. ⁵ τὸ αἰεὶ λόγον καὶ εὐθυίας ὑπέχθη. ἔπω Δημοσθένος. καὶ 'Ισοῦ⊕.

'Αεῖ με τοῖστοι ⁶ πολέμοιοι διάκτεν. ἐπὶ τῶν ἀνάν-
δραν, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

'Αεῖμνησ⊕.

'Αεῖ νῶν. τὸ ἀέναον.

'Αεῖ παρθένος. τὰς 'Ερινῦς. μυθικὸν δὲ ἔστι τοῦτο. Ὑπονοεῖν δὲ χρῆ, τὰς ἀδωροδοκίτας, καὶ ἐχρῆ χρυσ-
θῆναι δάροις δυναμίδας ὑπὸ τῷ ἀδικουμένῳ. ⁸ Σο-
φοκλῆς

Καλῶ δ' ἄρωγὸς τὰς αἰεὶ τε παρθένος
Σεμνὰς 'Ερινῦς ⁹ τανύποδας.

'Αεῖπλانا. πεπλανημίδα. Φλύαρα. πλήρη Φλυα-
ρίας. 'Αεῖπλانا χείλα χρῆσος.

'Αεῖρακ⊕. ἢ ἔλαφ⊕ ¹⁰ ὡς τῶν Κρήταις.

'Αειρε. ὡς ὄφρα. ¹¹ Ὅμηρος⊕. Μὴ μοι οἶνον ἀειρε
μελίφρανα.

'Αειρεν. ἔβαλε. Καὶ ἴππια λύματα ἀειρεν.

'Αειρός. ὁ ἀπειρ⊕.

1 'Αειεσά. 'Αντιφ.] Ex Harpocracione. Vide infra v. Αειεσά. Sic enim ibi legendum est pro Αειεῖσῶ.

2 Εὐεσῶ.] Vide infra suo loco.

3 Πειεσῶ πρὸ Διογεν.] Maussacus ad Harpocracionem locum hunc sic legendum & suppleendum esse recte monuit: Πειεσῶ πρὸ Διογε-
νιανῶν ἐν ἀληθείας δευτέρῳ 'Αντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed
Antipho libros de veritate scripserat. Diogenianus vero in Lexico
suo notaverat, vocabulum illud legi apud Antiphontem libro se-
cundo de Veritate. Hunc enim esse verum hujus loci sensum vel
ex ipso Suida patet, apud quem infra in Diphthongo Αι, ubi ea-
dem vox repetitur, sic legitur: Ἡ λέξις Διογενειανῶν ἐν ἀληθείας
δευτέρῳ 'Αντιφῶντος.

4 Οὕτως αἰκίως οἰκτρ. τ. θανόντος] Hæc sunt verba Electræ de
Agamemnone, a Clytemnestra crudeliter trucidato, apud Sopho-
clum in Fabula Electra pag. 85. ubi pro αἰκίως legitur ἀδίκως, quæ
lectionum diversitas notanda est. Reliqua verba, quæ hoc loco le-
guntur, Suidas ex Sophoclis Scholiasta deprompsit.

5 'Αειλογία] Vide Harpocracionem, unde Suidas.

6 Πολύμοιοι] Sic in MSS. exaratum inveni. Prioribus Edit.

'Αειδώνι⊕. Nomen proprium.

'Αειεσά. Antipho sic vocat perpetuitatem, &
in eodem statu permanentem: ut Εὐεσῶ vo-
catur felicitas. Vocabulum hoc legitur apud
Diogenianum ex libro secundo [Antiphon-
tis] de Veritate.

'Αειθαλής. Perpetuo florens.

'Αεικέλι⊕. Contemnendus.

'Αεικεις. Dissimile. 'Αεικὲς vero, Indecorum,
[Indignum]. In Epigrammate: Nihil indeco-
ri. Item. In calamitates tam indigne inci-
dis.

'Αεικέτερ⊕. Indecentior. [Indignior.]

'Αείκεια. Indignitas.

'Αεικέλιον. Indecorum. Indignum.

'Αεικίας. Contumeliam significat. Item, no-
men proprium.

'Αεικίσσον. Contumelia afficient.

'Αεικῶς. Indigne, præter morem. Adeo in-
digne & miserabiliter illo mortuo. Ac misera-
biliter quidem, quod per vim & ex insidiis
fuerit interfectus. Indigne vero, quod securi
ipsum ignominiose [percutsum] ultri sint.

'Αειλογεῖς. Semper loqueris. Et 'Αειλογία. Lo-
quacitas, vel earundem rerum in loquendo in-
cepta iteratio, vel perpetua garrulitas.

'Αειλογία. Semper rationes [alicujus rei ge-
sta vel gerendæ] in promptu habere. Sic De-
mosthenes & Πάυς.

'Αεῖ με τοῖστοι. Semper me tales hostes perse-
quantur. Dicitur de imbellibus & nullius pre-
tium hominibus.

'Αεῖμνηστος. [Cujus memoria perpetuo durat.]

'Αεῖ νῶν. Perpetuo fluens.

'Αεῖ παρθένος. Furiis. Hoc autem ex fabulis
petitum est, & sensum talem habet: eas nul-
lis muneribus nec donis ab improbis corrumpi
posse. Sophocles: Imploro autem opem semper-
virginum, Venerandarumque & velocium Fu-
riarum.

'Αεῖπλانا. Errantia. Nugatoria. Futilitatis
plena. Futilia labra vetule.

'Αεῖρακ⊕. Cervæ apud Cretenfes.

'Αειρε. Offer. Homerus: Ne mihi vinum of-
feras suave.

'Αειρεν. Abjecit. Et equinas sordes abjecit.

'Αειρός. Imperitus.

exhibent πόλιμοιοι.

7 'Αεῖ νῶν] Antea corrupte legebatur 'Αεινόν: pro quo duabus
distinctis vocibus scribendum esse αἰεὶ νῶν optime ad hunc locum
monuit Portus; de quo utinam semper dicere liceret βιάδ' ἕπως.
Respexit hic autem Suidas ad locum illum Aristophanis in Ranis,
pag. 218. Σκῶρ αἰεὶ νῶν, i. e. stercus semper fluens: quæ verba Gram-
maticus noster infra suo loco enarrans ait: Σκῶρ δὲ αἰεὶ νῶν. τὸ αἰεὶ
ρέον. νῶν, νῶν.

8 Σοφοκλῆς] In Ajax. Flagell. pag. 50. ubi vide Scholia, ex
quibus Suidas sua descripsit. P.

9 Τανύποδος] Eustathius ad Il. I. p. 762. ubi de Furiis agit,
hunc ipsum locum Sophoclis respiciens, eas ξυνόποδας vocari ait,
εἰς τὸ εἶναι μικροσκελῆς καὶ ἔπι πλατὺ τῷ εὐκαίστεως & ταρῶ & εὐ-
κίνητον. Sic enim ibi legendum est pro εὐκίνητον, quæ est vox nihili.
Vide etiam infra v. Τανύποδας.

10 Παιρὸς Κρήταις] Insolens profus est Κρήταις pro Κρησί. Qua-
re licet vocem istam suspectam haberem, nolui tamen absque au-
thoritate MSS. quicquam mutare.

11 Ὅμηρος⊕] Iliad. Z. v. 264.

ἄθροισιν. ἀθήεις ἦσαν. ἢ Ἀθροίσωσιν, ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀθροίσω σφραγῖς, ἀηδίζομαι, αἶω, ἄω, ἢ ἐπέπασσι τὸ α εἰς η χθ ἢ τὸ ᾠδασαπικόν. ἢ τὸ μὲν ἀθροίσωσιν, ἢ ἀηδίζομαι, ἵνα μὴ εὐεθῆ ἁλλεπάλληλον τὸ η. τὸ δὲ ἄω, τὸ πνέω, ἢ αἶω, τὸ ἀκθῶ, ἵνα μὴ σνεμπέσωσιν ἑτέρω σιμανομένω. τὸ γδ αἶω σινώπειαι τῷ ἦι, τῷ ἐπεγρέτο. τὸ δὲ ἄω, τῷ ἦι, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες. τὸ ἠκονιμένον ξίφος.

Ἄημα. ἡ πιοῦ ἔ ἀνέμω.

Δεινόν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκείμισε
 Στένοντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατῆς ἔντη
 Λύξ πεδίσεις, ἐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχθ.
 Ἡμεῖς δὲ πᾶς ἐγνωσόμεθα σωφρονῶν;
 Ἐγὼ δ' ἐπίταμαι γδ δειτίας, ὅτι
 Ὅτ' ἔχθρὸς ἡμῖν ἐς ποτὶνδ' ἐχθραντέ
 Ὡς ἢ Φιλίτων αὔθις. ἐς τε τ' Φίλων
 Τοσαῦθ' ἑσπυργῶν ὠφελῆν βελήσομαι,
 Ὡς αἰὲν ἐ μνοῦμαι. τοῖς πολλοῖσι γδ
 Βροτῶν ἀπίσις ἐδ' ἑταιρείας λιμῶν.

Ἄημα. ὅν Ἐπιγράμματι.

Ἀσπίς σπὲ βροτῶν ἄμων ἑ Τιμάνος ἄημα
 Νηφ' ἑσπορφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ ἔ ἀνάκειμαι.

Ἄηδρα. πνεῦσα.

Ἄηδες. τὸ αἶδιον. τὸ λαμπερόν.

Ἄηδραξ. ὁ χαλκοπύργον.

Ἄηπιον. τὸ μὴ ᾠδῶν.

Ἄησατος. ἀήτητος. Ἐμμι δ' ἀησατος πάμπαν ἀφ' ἑ γενόμεαν.

Ἄησυλον. τὸ ἄδικον. ἀμαρτωλόν.

Ἄησυρον. τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον, καὶ κῆφον. τὸ ἐλαφρὸν. ᾠδῶν τὸ αἶμα εὐρεσθαι. ἐπὶ ὄρεων. Ἄησυρον γένυ κέμψι.

Ἄητις. ὁ ἀνεμος. καὶ ἄσπερ ἠήσω, ἠητις πηήσω, πηητις ἕτας ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητις. ἀλλ' ἠμάρπηται. Καρπαθίῳ ὅτε νυκτὸς ἄλα σρέφαντος αἰτῆ.

1 Οὐ πέπασσι τὸ α εἰς η] Eadem habet Etymologus v. Ἀθροίσωσιν, qui cum Suida conferendus est.

2 Ἄηκες, τὸ ἠκον.] Assentior Henrico Stephano, putanti, excidisse hic vocem μῆι, & legendum esse, τὸ μῆ ἠκονιμένον ξίφος. Uti enim εὐθὺς significat ὁ κελῶς ἠκονιμένω, teste Suida infra: sic ἀηκίς, sive ἀήκίς erit ὁ μὴ ἠκονιμένω.

3 Δεινόν τ' ἄημα πν.] Verius hi elegantissimi deprompti sunt ex Sophocli. Ajaxe Flagell. pag. 41. ubi in versu primo pro δεινόν, legitur δεινόν. Reliqua non discrepant a lectione Suidæ. Locum autem hunc paulo liberius verti, neque verbis stricte & religiose imitari, ut sensum Poetæ eo melius & clarius exprimerem.

4 Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν] Interpretes non observaverunt versum hunc Sophoclis in mendo cubere, & pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, legendum esse, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν; quæ mutatio quamvis levisissima sit, magnam tamen Poetæ verbis lucem affert, ut ex versione nostra apparet. Emendationem hanc confirmat ipse Suidas v. Ἐχθραντέω, ubi idem versus, sic recte scriptus, repetitur.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. p. 576.

6 Τιμάνος] Sic etiam legitur in Anthologia. Priores vero Edit. habent Τιμάνος per ω; quæ lectio metro versus repugnat, quoniam dux prioris syllabæ in Τιμάνος longæ sunt.

7 Ἄημα] In Antholog. legitur ἡμῶ. Sed utrumque mendosum est. Legendum enim est ἡμῶμαι, ab ἀπτα, annexo, appendo: quæ vox de dedicatione donariorum frequenter usurpata solet.

8 Ἐσπορφίας] In Antholog. scriptum est ἑσπορφίας. Sed cum Brodæo legere malim ἑσπορφίαι, eamque vocem ad ἀπίσις referre; quod in versione secutus sum.

9 Ἀηδραξ] Fridericum I. Imperatorem dictum esse Ænobar-

Ἄηθρασιν. Infucti erant. Et Ἀθροίσωσιν, infucti sunt. [Quatuor hæc verba] ἀθροίσω, ἀηδίζομαι, αἶω, ἄω, non mutant α in η in imperfecto. Et ἀθροίσω quidem & ἀηδίζομαι ideo, ne τὸ η in duabus syllabis proximis bis ponatur. Verba vero ἄω, i. e. spiro, & αἶω, audio, ad evitandam ambiguitatem. Nam τὸ αἶω concurrat cum ἦι, quod significat, ibat. Verbum ἄω vero, cum ἦι, i. e. erat.

Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. Venti flatus. Et vehemens ventorum flatus [tandem cessans] pristina tranquillitati restituit aestuans mare: & omnia domans somnus solvit tandem quos vincerat, nec semper constrictos tenet. Nos vero nulla moderatione uti sciemus? Ego vero nunc demum didici, inimicum ita a nobis odioso prosequendum esse, ut qui amare rursus nos possit. Et vicissim, amicum ita amabo & officiis iurabo, ut qui aliquando possit esse inimicus. Plerisque enim mortaliū infidus est amicitia portus.

Ἄημα. In Epigrammate:

Clypeus, quem humeris gestavit Timanor, nunc suspensus sum
 Sub tecto templi Palladis bellatricis.

Ἄηδρα. Spirare.

Ἄηδες. Perpetuum. Illustre.

Ἄηδραξ. Ænobarbus.

Ἄηπιον. Immite.

Ἄησατος. Invictus. Sum autem invictus prorsus, ex quo natus sum.

Ἄησυλον. Injuitum. Iniquum.

Ἄησυρον. Tenue. In sublimi agens. Leve. Dicitur de avibus, quod in acre suspensa ferantur. Leve genu flectet.

Ἄητις. Ventus. Ut ab ἠήσω fit ἠητις; a πηήσω, πηητις. sic ab ἄω, ἀήσω, oportebat formari ἠητις. Quod tamen fecus est. Cum ventus noctu Carpathium mare agitaret.

bum, sive Barbarosiam, a barba russi, ex historiis notissimum est. 10 Ἐμμι δ' ἀησατος] Pentameter hic est pars elegantis Epigrammatis, quod in gratiam Lectoris curiosi ex Anthologia inedita integrum hic inserimus:

Ἀσπίς Ἀλεξάνδρου ἑ Φυλλέω ἑσρον ἄδῃ
 Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμω δέδραμα.
 Γρηγελία μὲν ἵπν πολέμων ἵπν, γρηγελία δὲ
 Ὀμφαλον ἀπ' ἀρετῆ λάμπρομα ἄς ἠκον.
 Ἀνδρὲ κρυσσαμῖνα σὺν δροίσι ὅς μ' ἀνέθηκε
 Ἐμμι δ' ἀησατος πάμπαν ἀφ' ἑ γενόμεαι.
 Clypeus ego Alexandri Phyllensis, sacrum
 D. n. m. Apollini auricomis datus sum.

Vetus quidem est ambitus meus propter bella, vetus iterum Umbro, sed virtutis laude, quam consecutus sum, splendo.

In praeliis praesto fui viro fortissimo, qui me dedicavit.

Invictus autem semper fui, ex quo natus sum.

Idem Epigramma edidit Hostenius ad Stephanum de Urbibus v. Φυλλέω; qui ibidem addit, in Epigrammate isto mentionem fieri Apollinis Phyllei: quod miror qui viro illi doctissimo in mentem venire poterit. Manifestum enim est, τὸ Φυλλέω non esse hic epithetum Apollinis, sed Alexandri, auctoris donarii, a patria sua ita appellati.

11 Ἄησυρον. τὸ λεπτόν.] Scholiasta Æschyli ad Prometheus. Vind. v. 451. Ἀέσυρον. αἰ αἰεὶ σπυρῶμαι ἑ ἔσποντες. ἢ ἀήσυροι. ἠγην εἰ κῆφοι οἰονεὶ ππερωτί.

12 Καρπαθίῳ ὅτε v.] Est initium Epigrammatis nondum, ut puto, editi, quod proinde ex Anthologia MS. integrum cum lectore curioso communicabo.

Ἄητις. ὁ ἀκαταπνέλιος.

Ἄητον. τὸ καταπνέλιον.

Ἄητος. ὁ ἀκόρετος.

Ἀηδῶς. ὁ δεσπότης.

Ἄιδας. ὁ τάφος.

Ἄιδέες. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἄιδηλον. πῦρ. τὸ ἀφανητικόν. ἢ Ἄιδήλωσ, ἀφανητικῶς.

Ἄιδης. ὁ ἄδης. χτ' ἀφέλυτον. ἢ Ἄιδωνῆ, ἢ Ἄιδωνῆι, τὰ ἄδη.

Ἄιδι. αἰάντιος.

Ἄιδής. ὁ μὴ βλεπτόμενος.

Ἄιδος κυῶν. παροιμία. πρὸς τὸ ἐπικρύπτουσα ἑαυτὴς ἀφ' ἑαυτῶν μηχανημάτων. τριακτὴ γ' ἢ τ' ἄδης κυῶν, ἢ Περσεὺς ἡρσάμενος ἢ Γοργὼνα ἐδειροτόμησεν.

Ἄιδος κυῶν. Ἄειτοφάνης. Λάβε δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερώνυμου στυποδασυπικνότερα ἢ ἄιδος κυῶν. ἐπὶ τ' ἀφανῶν εἰρηλατῆς ἢ παροιμία. κυῶν δὲ ἐπὶ τ' ἄγαν κομάντων. Οὗτος γ' Ἱερώνυμος μελῶν ἰὺ ποιητῆς, ἢ τραγωδῶν ἀνάμαλλος, ἢ ἀνοικονόμητος, ἀφ' ἃ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, ἢ Φοβερῶς περὶ τῶν περὶ τῶν ἄδης. ἐδούκ' δὲ κροτεῖσθαι. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομᾶν. δῖος περ' Ἄιδος κυῶν ἔφη αὐτὸν κωμωδικῶς, ὡς κωμῶντα.

videbatur. A Comicis autem perfringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Or- ci galeam eum comice vocavit, tanquam nimis comatum.

Ἄιδεῖν. ἢ ἀπειρία.

Ἄιδεις. ἀμαθής. ἀπειρος. Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄιδεις, κατημέλησα. ἀντὶ τῆς ὁ ἀνά- δεῖν. Ἰδεις γ' ὁ ἔμπειρος. ὁ Θεολόγος.

Γέρον μὲν εἶμι, ἢ πολλῶν κακῶν ἴδεις.

Ἄιδρόν. τὸ ἀφανής.

Ἄιδυλ. ὁ ἄδης.

Ἄιεν. ἐξέπνεεν.

Ἄιεν. ἀκείν. ἀφάνισθαι.

Ἄιθες. ἐθνικόν.

Ἄικες. αἰ ὄρμη.

Ἄίξας. ὄρμησας.

Ἄίξας. ἔντοσθε νεοσοκόμοιο καλιῆς

Νόσφιθεν ἄδων τετραέλιος ὄρις.

Καεπαῖλον ὅτε νεκρὸς ἄλα σφίψαλιος ἀγῆς
 Λαίλαπι Βορρῆη κλαυθῆν ἔσεισε κέρας
 Εὐξάντο κῆρας φυζῶν, Βοιώτες σὶ με Κασοίερε
 Δέσποτι, χειμερῆς ἀνθημερῶν ναυπλῆς
 Ἀρησίον ἀγῆσι τὸ δὲ λῶπιον εὐ σπολυαίσις
 Διογῆνης ἀλέγρις εἰ ἀνέρι νῆμ πνίλλο.
 Cum mare Carpathium noctu agitante procella
 Antennam vehementi Aquilone fractam vidisset,
 Votum fecit, se, si mortem evasisset, iubi, Boeotie Cabire
 Domine, hyberna donarium navigationis
 Suspensurum esse hanc vestem in sacri aditu templi
 Diogenes. Propulsus vero etiam a viro pauperiatem.

In pentametro primo pro ἔσεισε κέρας, scribendum est ἐπίδ' κ. ut infra v. Λαίλαψ recte legitur. In versu tertio pro σὶ με Κασοίερε, lege σίγ' κ. Deum autem Cabirum, vel Deos Cabiros tempestatum averruncatores creditos fuisse, ἵσφιγε navigantes vota olim facere solitos, ex veteribus scriptoribus constat. Vide quæ hac de re observamus infra v. Ἀλ' εἰ π' ἰμῶν.

Ἄητητος. Qui nulli labori succumbit.

Ἄητιον. Quod vento perflatur.

Ἄητιος. Infatiabilis.

Ἀηδῶς. Dominus.

Ἄιδας. Sepulcrum.

Ἄιδέες. Quod comprehendi non potest.

Ἄιδηλον πῦρ. Ignis vim habens absumendi. Et Ἄιδήλωσ, more ejus, quod vim habet consumendi.

Ἄιδης. Orcus. Per dissolutionem. Et Ἄιδωνῆ, vel Ἄιδωνῆι, Orco.

Ἄιδι. Æternus.

Ἄιδής. Qui non videtur.

Ἄιδος κυῶν. Orci galea. Proverbium, quod dicitur de illis, qui se artibus quibusdam conspectui aliorum subtrahunt. Talis enim fuisse fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum præcidit.

Ἄιδος κυῶν. Orci galea. Aristophanes. *Accipe vero mea causa ab Hieronymo corio obductam & densis pilis horrentem illam Orci galeam.* De iis, qui aliorum conspectui se subtrahunt, hoc proverbium dici solet. Hic vero de iis, qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat Poeta melicus, & Tragicus inæqualis, & nullo judicio fabulas suas concinnans, quod argumenta nimis tragica adhiberet, & terribilibus personis uteretur. Nihilominus multorum plausum provocare

Senex sum & multorum malorum gnarus.

Ἄιδρή. Imperitia.

Ἄιδρις. Ignarus. Imperitus. *Ego vero ad omnia surdus, & omnium ignarus hæc neglexi.* [Hic vox ἄιδρις] significat stupidum. Ἰδρις enim est peritus [& catus.] [Gregorius] Theologus :

Senex sum & multorum malorum gnarus.

Ἄιδρόν. Transparentis.

Ἄιδυλ. Audax.

Ἄιεν. Exspirabat.

Ἄιεν. Audire. Sentire.

Ἄιθες. Aithes. Nomen gentile.

Ἄικες. Impetus.

Ἄίξας. Qui irruit.

Irruens in nidum pullos foventem Abegit matrem a partu in quaternos orbis convolutus serpens.

1 Ἄητιος. ὁ ἀκόρετος.] Pro ἄητιος. P.
 2 Ἄιδος] Dorice pro Ἄιδης, & hoc pro ἄδης. P.
 3 Ἄιδηλον πῦρ] Respexit ad versum illum Poetæ II. B. 455.
 Ἡὺτε πῦρ ἄιδηλον. ubi Scholiasta: Ἄιδηλον. ἀδηλοποιον. ἀφανητικόν.
 4 Ἀειτοφάνης] *Acharense*. pag. 278. ubi contulit Græca Scholia, unde Suidas sua descripsit.
 5 Καμωδῆκος, ὡς κ.] Apud Scholiastam Aristophanis legitur, καμωδῆκος τ' κροτεῖσθαι.
 6 Ἐγὼ εἰ' ὁ πάντα κ.] Ex Sophocli. *Ajace Flag.* p. 54. P.
 7 Ἄιδεῖν. τὸ ἀφανῆ.] Lege & emenda, Ἄιδόν. τὸ ἀφανῆ. Vide Etymologum v. Ἄιδός.
 8 Ἄιδυλ.] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Helychius, Etymologus, & ipse Suidas infra in Diphthongo ΑΙ. In prioribus vero Edit. legitur ἄιδυλ.
 9 Ἄίξας ἔντοσθε νεοσ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in hirundinem, cujus nidum invaserat serpens, pullos recens natos devoraturus: ut discimus ex Anthol. lib. 111. p. 384. ubi Epigramma istud integrum legitur.

'Αἰς, ὄνομα κύριον.
'Αἰς. ὁ μὴ βλεπόμενος.
'Αἰδῶν. Expīrāns.
'Αἰσῶσιν. Impetu feruntur. Vagantur. Polybius. *Romae enim Marcum Porcium, cum res a Scipione præclare gestas audivisset, dixisse ferunt: Solus sapit, reliqui vero ut umbræ vagantur.*

'Αἰσί. ἀφανῶς.

'Αἴτος. ἀνιδήσιμος. ἀφανής.

'Αἴτωθείη. ἀφανισθείη.

'Αἴτωρ. ἀπειρος. ἀμαθής.

'Αἴτωσα. ἀφανίσαι.

'Αἴτης. ὁ ὀρηκτικός.

'Αἴτια. ἡ χορδή.

'Αἴτ. ὄνομα κύριον.

'Αἰθήτιω. ἀρμήθησαν.

'Αθαμαντίδης. παζανυμικόν.

'Αθάμας. ὄνομα κύριον. εἰσάγεται ὁ 'Αθάμας ἐμφανόμενος ὡσπερ ἱερεῖον σφαγιασόμενος ἀφ' ἑλίου. ὡσαύτως οὖν χεράμηνος ὁ 'Αεισφάνης, δεδιέναι Φησὶ τῷ 'Αθάμαντι ὡσαύτως μάλιστα δύνεσθαι.

'Αθαμής. ἀφοβός.

'Αθανάειχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἄγιον Νικίταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστῷ πεποιήκεν.

'Αθάνατος. τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμφύχων τὸ δὲ ἀφθιτός, ἐπὶ ἀψύχων Φιλόσοφοι τίθησι. † Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν, ἀθνάτοις ὀμνύμενον εἶναι ὀπιφέρεται. διότι τὸ μὲν κρείως ἀθάνατον, καὶ κατ' ἐστίαν, καὶ κατ' ἐέργειαν ἐστὶν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ' ἐστίαν μὲν οἶδεν ἀθάνατον ἐκείνη δὲ καὶ κατ' ἐέργειαν. ἔγω δ' ἂν εἴποις καὶ τὰ ἐργαία ἀθάνατοις ὀμνύμενα. μετὰβάλλει γὰρ καὶ αὐτὰ, εἰ καὶ μὴ κατ' ἐστίαν, ἀλλὰ κατ' ἐργαία. ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἢ ἀθανασία, καὶ σύμπτωμα π. ἐπὶ ὑποθέσει γὰρ ἐν δεικνύμεται. ἐν θνητῷ ἀθάνατον γίνεσθαι, καὶ μεταλήψει ἄλλης ζωῆς, τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίνεσθαι. ἐργαία ἐν τῷ π. φαίνεται ὡς πάθος. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ὀμιλοῦμενος ἑρῆσιν θανάτου, ἀμαρτάνει. καὶ γὰρ ἑρῆσις θανάτου ἢ ἀθανασία, ἀλλ' ἐν ἕξει καὶ ἀφθιθείη.

1 'Αἰς. ὁ μὴ βλεπόμενος.] Vox ista mihi suspecta est. Vide paulo ante v. 'Αἰδῶς.

2 Πολύβιος.] Fragmentum hoc in iis, qui hodie supersunt, Polybii libris non existat.

3 Εἰπεῖν πάλιν ἄλλον σφ.] Locus hic male affectus est, eique aliqua deesse videntur. Quare in eo vertendo sensum potius quam verba spectavi.

4 Οἱ πένονται, τοὶ δ.] Gravissimi hujus judicii & testimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem prosecutus est, etiam alii scriptores meminerunt. Livius in Epitome libri XLIX. *Scipionis virtutem et Cato, vir prompioris multo ad vituperandum lingua, in Senatu sic prosecutus est, ut diceret, reliquos, qui in Africa militaverunt, antequam Scipionem viderent.* Plutarchus ἐν Περικλέει Πολιτικῆς pag. 804. F. Καὶ Σκιπίωνος δὲ Κορινθίου, ὅτι ἀφ' ἑσπερίων ὄψεσιν ὁ 'Ρωμαίων δῆμος ἀφρανομίαν μετὰ γόργον ἐξείφους ὑποπτεῖ ἀπέδειξε παρὰ τὸ νόμον ἀλλὰ θανατώσας αὐτῶν μισοῦσας μὲν ὄντες τὴν ἐν ἑσπερίαις μοῖραν ἐν ἡμέλει μικρὸν δὲ ὑπερὸν τὸ ὡς Κασκ-

'Αἰρ. Nomen proprium.

'Αἰς. Qui non videtur.

'Αἰδῶν. Exspirans.

'Αἰσῶσιν. Impetu feruntur. Vagantur. Polybius. *Romae enim Marcum Porcium, cum res a Scipione præclare gestas audivisset, dixisse ferunt: Solus sapit, reliqui vero ut umbræ vagantur.*

'Αἰσί. Obscure.

'Αἴτος. De quo nihil scitur. Obscurus.

'Αἴτωθείη. Aboleatur. [Vel, de medio tollatur.]

'Αἴτωρ. Imperitus. Ignarus.

'Αἴτωσα. Delere. Perdere.

'Αἴτης. Impetuofus.

'Αἴτια. Chorda.

'Αἴτος. Aitus. Nomen proprium.

'Αἰθήτιω. Impetum fecerunt.

'Αθαμαντίδης. Athamantides. Patronymicum.

'Αθάμας. Athamas. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur, tanquam victima propter Phrixum jugulandus. Sed Hercules ipsum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Aristophanes, dicit se metuere eadem, quæ Athamas, cum esset jamjam immolandus.

'Αθαμής. Impavidus.

'Αθανάειχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciauit, & magnum Christi martyrem effecit.

'Αθάνατος. [Immortalis.] Philosophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis; ἀφθιτος vero, de inanimatis usurpant. † Plato animam immortalem vocans, ei immortalitatem æquivoco tantum tribuit. Nam quod proprie est immortale, tam quod ad essentiam, quam actionem attinet, est immutabile. Animam vero secundum essentiam quidem statuit immortalem: non vero, quod ad actionem ejus attinet. Sic igitur & cœlestia, immortalia æquivoco dixeris. Nam & ipsa, quamvis non essentia, loco tamen mutantur. Quod autem immortalitas sit vitæ quædam affectio & accidens, demonstrari poterit, si ponamus, aliquem ex mortali immortalem fieri: non enim assumptione alterius vitæ mortale fit immortale; ut clarius expositum est infra in litera Π, ὡς πάθος. Qui immortalitatem definit privationem mortis, errat. Non enim immortalitas est privatio mortis, sed in habitu & dispositione consistit.

ὄντι χλιαρχῆντος ἔργα. ὡς ἂν καὶ Κάπρον ὁ σφισσῶν ἀνεφώνησεν.

Οἱ πένονται, τοὶ δὲ σκιά αἰσῶσιν. Vide etiam Suidam infra v. Κάπρον.
5 'Αἴτια. ἡ χορδή.] Vide Etymologum v. 'Αἴτιας χορδῆς.
6 Εἰσάγεται ὁ 'Αθάμας.] Portus recte observavit, pertinere hæc ad locum illum Aristophanis *Nubib.* pag. 138.

Τὸν πένοντα ἐπὶ π. σφισσῶν; οἱμοὶ Σώκρατες Ὡσπερ μετὰ τὸ 'Αθῆναιον ὅπως μὴ γύσσει. Consule ibi Græca Scholia, ex quibus loci hujus illustratio petenda est.

7 Τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμφύχων.] Hæc Suidas deprompsit ex Scholiasta Homeri ad Il. B. v. 186. ubi Poeta sceptrum Agamemnonis ἀφθιπτον vocat. Vide etiam infra v. 'Αφθιπτον.

8 Ἐπὶ ὑποθέσει γὰρ ἐν δεικνύμεται. ἐν θν. ἀθ. γ.] Locus hic corruptus est & mutilus, qui emendari & suppleri debet ex iis, quæ Suidas tradit infra v. Πάθος, ubi hæc ipsa repetuntur.

'Αθα-

Ἀθῆνες. ὄνομα ἔθνος.

Ἀθάνατοι. ἄμειοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. ἔς Ἀρδαβέριον ἐπὶ Οἰοδοσίῃ βασιλέως διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. ἔς εἶχε Ξέρξης ὁ Δαρείος.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἠψιμύρον. κλίσιμα δὲ ὡς αὐτὸ μὲν Ἀθηναῖοις ἀφ' ἧ ἀθάρας. οἱ δὲ κοινῶς ἀφ' ἧ ἀθάρας. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.

Ἀλλά με

Ἀθάρας χύτρα πῖς ἐξέπληθη κειμήλιον
Ὀλίγην ἀπαθεν τὴ κεφαλῆς ἔχει γαστρίδα.

Ἀθάριον ὄνομα ἀθαρίῳ τιῷ ἔρεικτιῷ κελεύσι.
Κεράτις ἠρωσι.

Οὐκοῦν ἔτνος ἡ δὲ δεῦρο τρυβλίον φέρει
καὶ τῆς ἀθάρας.

Ἀθαυμασί. χωρίς θαύμασιν.

Ἄθε. εὐχῆς σημαντικόν. ἀπὸ τῆ εἶθε.

Ἄθεατος. μὴ τεθαμνῆσθαι. Ὄν γὰρ εἰς τέλος ἀθρατος τὴ Ἑλλάδος, ἀφ' ἧ τῆς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμου καὶ τῆς ἐν Λιγυσιῶσι, ὡρῆγεν ἐπὶ τιῷ Ἑλλάδα.

Ἀθέλοισι. ὡς θεῶν. διεκλύειται.

Ἄθεοί. χωρίς θεῶν.

Ἀθέλιμον. ὁ κακός.

Ἀθέμιτα. ἀδικα. Ἀθέμιτος. ἄνομος. λέγειται δὲ καὶ ἄθεσμος, ὁ ὡς ἄνομος. Ἡράκλειος Πίσιος Θεσσαλὸς Λαρίσσης τὴ εὐσίθ' Ἰουραῖος ἔρωτα ἄθεσμον τε καὶ δυστυχῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἀδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον. ἰσοδύναμον.

Ἄθειον. Ἄθειον ἐστὶ τὸ μὴ τιῷ ἀθανάσιον τὴ ψυχῆς ἀφαισώζειν, καὶ ἀνάγκη εἰς τὸ θεοειδὲς, καὶ συνάγκη αὐτίκω ὡς τὸ θεῖον ἀρρήκτοις καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τὰναντία τούτων τὸ κατασπᾶν, καὶ καθέλκειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενὲς, καὶ ἀλιτήριον, καὶ γιγαντώδες, ἢ Τιτανικὸν δεσμοωτήριον.

Ἀθεωρητί. χωρίς θεωρίας. καὶ Ἀθεωρητός, ἀθρατος.

Ἀθεραπευσία. ἡ παντελὴς καταφρόνησις. Ἔτι δὲ φρατόπεδον ἄθρατος τῶν σωματικῶν ἀθεραπευσίαις κακῶς ἀπὸ πλάττειν.

Ἀθῆνες. Athanes. Nomen gentis

Ἀθάνατοι. [Immortales. Sic vocabantur] decies mille delecti Persæ, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodotio Imperatore perdidit & delevit.

Ἀθάρα. Puls farinacea. Declinatur autem hoc nomen apud Atticos quidem per η, ἀθάρας: communiter vero per α, ἀθάρας. Aristophanes in *Pluto*:

Sed me

*Pultis olla quædam vehementer sollicitabat
Posita non admodum procul a capite vetula.*

Ἀθάριον non ἀθαρίῳ legumina fresca vocant. Crates *Heroibus*: *Leguminum ergo elixorum oportet huc patellam adferre, & pultis farinacea.*

Ἀθαυμασί. Sine admiratione.

Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἶθε.

Ἀθέλοισι. Qui non vidit. *Cum enim nunquam Græciam vidisset propter bella Iberica & Ligustica, in Græciam profectus est.*

Ἀθέλοισι. Laxatur. Resolvitur.

Ἄθεοί. Sine Deo.

Ἀθέλιμον. Malus.

Ἀθέμιτα. Injusta. Ἀθέμιτος. Injustus. Idem etiam significat Ἄθεσμος. *Piasus Thessalus filiam suam Larissam incesto ac infelici amore amavit.*

Ἀθέμιλον. Injustum. Et Ἀθεμιτώτατον. [Injustissimum]. Duobus modis effertur.

Ἄθειον. *Impium est, immortalitatem animæ non conservare, nec eam ad Dei similitudinem reducere, & ipsam cum Numine firmissimis & indissolubilibus vinculis conjungere. Aut, quæ sunt his contraria, id, quod in nobis divinum est, detrabere & detrudere in terrestrem, & sceleratum, & Giganteum, atque Titanicum carcerem.*

Ἀθεωρητί. Sine contemplatione. Et Ἀθεωρητός, qui nunquam contemplatus est.

Ἀθεραπευσία. Summus contemptus, [quod nulla cura dignam judicamus.] *Exercitus autem propter neglectam corporum curatio-nem male se habebat.*

1 Ἀθάνατοι. μύριοι Π.] Rationem appellationis hujus reddit Herodotus *Polyhymnia* pag. 260. his verbis: Ἐκκαλέοντο δὲ ΑΘΑΝΑΤΟΙ οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῷδε. Εἰς πῶς αὐτῶν ἐξέλιπε τὸ θνητόν, ἢ θανάτου βιασθεῖς, ἢ νόσῳ, ἀλλ' ἀναίρητο. καὶ ἐγένοντο εἰς ἀθάνατον μύριον, ἐπὶ ἑξακόσιοι. i. e. Vocabantur autem hi Persæ IMMORTALES ideo, quod, si quis eorum aut morte aut morbo correptus numerum imminueret, alius sufficiebatur: nec unquam plures erant paucioresve decem millibus.

2 Οὗς Ἀρδαβέριον ἐπὶ Οἰοδ.] Historiam, quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates *Histor. Eccl.* lib. vi. c. xx. qui post expositam ibi Periarum cladem addit: Οὕτω μὲν ἔν οἱ λέγονται Πέρσαι ΑΘΑΝΑΤΟΙ θνητοὶ πάντες ἐδέχθησαν. i. e. Ad hunc igitur modum illi, qui a Persis IMMORTALES dicebantur, mortales esse convicti sunt.

3 Οὗς εἶχε Ξέρξης. ὁ Δ.] Hæc verba, loco suo mota, reponenda sunt post Περσῶν ἐπίλεκτοι: quem ordinem in versione secuti sumus.

4 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.] Pag. 71. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua depromptit.

5 Ἐρεικτὴν κ.] Apud Grammaticos tria hæc, ἀθάρα, ἔτιον & ἔρεικτὴν interdum confundi solent, quamvis, si accuratius rem examinemus, diversa fuerint eduliorum genera. Ἀθάρα enim proprie erat puls triticea, vel generalius, puls ex quavis farina confecta: quo sensu Suidas eam vocem hic exponit ἀλέρον ἠψιμύρον. Ἐτνος

vero erat puls ex leguminibus non in farinam redactis, sed frefis confecta: sive, legumina elixa. Ἐρεικτὴν autem vocabantur legumina fresca, etiam non cocta. Hæc differentia trium istorum vocabulorum notanda est, quamvis, ut jam dictum est, Grammatici eam non semper observent.

6 Ἀθε.] Portus legendum suspicatur Ἀθε: quæ conjectura non est aspernanda.

7 Κατὰ τὸς ἐν Λιγ.] Legendum est κατὰ τὸς &c. Vide Suidam infra v. Λιγυσιῶσι.

8 Ἀθέλοισι. πικρὸν διεκλ.] Hic articulus non solum in 2 MSS. Paris. sed etiam in Edit. Mediol. deest. Pro ἀθέλοισι autem legendum est ἀθέλοισι, quæ vox apud Hippocratem occurrit, ut Grammatici observant. Phavorinus. Ἀθέλοισι, δηθῆται, διεκλύεται, πικρὰ τῶ ἰσποκρόπτι. Galenus in *Glossis Hippocratis*: Ἀθέλοισι, διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in *Oeconom. Hippocratis*.

9 Περσῶν.] In uno MS. Paris. scriptum est περιρῆσις. Sed legendum est vel περιρῆσις, ut Porto videtur; vel περιρῆσις, ut apud Galenum loco laudato. Posterior in versione secutus sum.

10 Διφορέτῳ.] Sensus est, dici & ἀθρατῶν & ἀθρατῶν.

11 Τὸ δὲ φρατόπεδον.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polyb. lib. 111. cap. LX.

Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι :

Τὰς Ἰπποκίνας τὰςδε, καὶ Λυσιστρατίδας

Καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Οἱ δὲ μὴ δεῖν Φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀθηναίας τὴν ὁμωνυμίαν ἀπαῖναι, ἢν ὀπιδέχονται πρὸς τὸ θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας, αὐτὰς Φασὶ λέγεσθαι Ἀθηναίας. πλὴν πολλή γὰρ ἡ ἁρξίσις τῆς Φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους ὡς οἵτε περιεργημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι, καὶ Δίφιλος ἐν Ἀλάστειδι. καὶ γὰρ καὶ τὸ ὀμισηλέως θυγατέρας, Ἀθηναίαν ξένην Φησὶν. καὶ Πίνδαρος ἐν χοροῖς. Ὁ μὲν τοὶ Φρύνιχος ἀνάτικόν Φησιν εἶναι τὴν Φωνήν, καὶ Σαυμάζει, πᾶς ὁ Φερεκράτης ἀτικατάται ἐν ἁρξίται τῇ λέξει.

Ἀθήναιον. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἔργον τοῦ Ἀπολλωνίου. ἔγω καὶ πρὸς Θεουδίδην ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τῆς Ποσειδῶν. ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρονυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδώνιον, δῆλον ὅτι Δωριέων ἐστίν.

Ἀθηνᾶ. ὅτι Ναυκρατίτις. Γραμματικός. γινώσκων ἐπὶ τῆς ἁρξίσις Μάρκου. ἔγραψε βιβλίον ὄνομα Δειπνοσοφιστῆς ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοφύχων ἔδοξαν ἐπὶ αὐτῶν. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κ' ἀκείνῳ νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὴν Πειραιᾶ, καὶ ἐκατόμβην θύσας, πάντας εἰσέλασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας, τὴν πανήγυριν ἅπασαν εἰσέλασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεόφρων Ὀλυμπιονίκης. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγανθῖνος, Πυθαγόρειος ἐν, καὶ ἐμφύχων ἀπ' ἁρξίσις, Ὀλύμπια νικήσας, ἐκ λ' αὐτῶν καὶ σμύρνης καὶ τῶν πολυτελῶν ἀρωμάτων βιβλίου ἀναπλάσας, διένειμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαντήσασιν. καὶ ὁ Χῖος Ἴων, τραγωδίας νικήσας Ἀθήνησιν, ἐπέστρω τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κρεάμιον. καὶ ὁ Ἀκραγανθῖνος ὁ Τελλίας Φιλόξενος ὡν καταλύσασί ποτε πεντακοσίοις ἰταεῦσιν, ἄρα χιμῶνος, ἔδωκεν ἐπέστρω χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ὅτι Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἑκατὸν τῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς πρὸς ἀπιδέμενων τῶν ἀρξίσις καὶ παρομιίας

1 Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι] Fragmentum hoc Philemonis Comici apud Stephanum de Urbibus v. Ἀθήναι ita legitur:

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
τὰς Ἰπποκίνας τὰς δε, ἔ Λυσιστρατίδας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

2 Οἱ δὲ μὴ δεῖν φ.] Huc pertinent verba Scholiastæ Aristoph. ad Aves, pag. 580. Ἀθηναίαν. ἐπὶ τὴν θεὸν ἁρξίσις ἔλεγον Ἀθηναίαν. Διὸ ἐ τὴν πολλὴν οἰκίαν Ἀθηναίαν, φερόμενος τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλ' ἀσέην.

3 Πίνδαρος ἐν χοροῖς] Fœdus error. Lege Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. Scripsisse enim Pindarum Scolia, sive carmina convivialia, & Suidæ suo loco docet, & Athenæus testatur, qui scilicet ejus in Hieronem meminit. Quomodo autem vox scoliῖς in χοροῖς degeneraverit, paucis docebo. Cum initio in Codicibus Suidæ recte scriptum esset ἐν scoliῖς, festinantes librarii ejus loco ἐν χοροῖς legentes vocem istam ad hunc modum contraxerunt ἐν χορῶν (sic enim vox χοροῖς in MSS. brevitate scribi solet) unde alii tandem esse e-runt ἐν χοροῖς. Conjecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν χοροῖς scriptum est ἐν χορῶν, ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui annotavit.

4 Ὁ μὲν τοὶ Φρύνιχος] Eadem habet Stephanus de Urbibus v. Ἀθήναι, ex quo Suidam emendavi, & pro ἀντὶ τῶν ἀτικῶν, ut antea

Et Philemon Πτέρυγι :

Hipponicas istas, & Lysistratas

Et Nausinicas Ἀθηναίας dico.

Illi vero qui dicunt, fœminas Atticas non esse vocandas Ἀθηναίας, rationis loco adducunt, quod hanc appellationem cum Minerva communem habituræ essent. Ἀθηναία enim vocatur etiam Minerva. Hinc igitur pro Ἀθηναίας eas vocandas esse Ἀτικῶν dicunt. Veruntamen hujus vocis fœminis attributæ frequens est usus apud antiquos: ut & ante laudati Poetæ testantur, & Diphilus in *Amastride*. Is enim filiam Themistoclis Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Pindarus in *Scolis*. Phrynichus autem hoc vocabulum negat esse Atticum, miraturque Pherecratem, Atticæ dialecti observantissimum, eo uti.

Ἀθηνᾶ. [Minervæ templum.] Ἀπολλώνιον, Apollinis templum, corripitur. Et sic apud Thucydidem legendum est. Et Ποσειδώνιον, Neptuni templum, & Ἀθηνᾶιον, Minervæ templum, itemque Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia hujus generis eandem habent terminationem, quam nomina virorum. Ποσειδώνιον vero, Doricum esse manifestum est.

Ἀθηνᾶ. Athenæus, Naucratis, grammaticus, qui Marci tempore vixit. Scripsit librum vocatum Δειπνοσοφιστῆς, in quo commemorat quotquot inter veteres magnifici convivatores fuerint. Alexander Magnus cum navali prælio Lacedæmonios vicisset, & Piræcum muro circumdedit, & hecatomben immolasset, omnibus Atheniensibus epulum dedit. Alcibiades etiam, cum Olympia vicisset, totum conventum convivio excepit. Idem fecit & Leophron in Olympiis victor. Empedocles Agrigentinus, qui Pythagoricus erat, & ab omnibus animatis abstinebat, in Olympiis victoriam adeptus, bovem & thure, myrrha, & preciosis aromatis concinnatum illis distribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item Ion Chius, cum Athenis Tragediam vicisset, unicuique Atheniensium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir valde hospitalis, quinque equitibus, qui hyberno tempore apud ipsum diverterant, viritum dedit tunicam & pallium. † Epicharmus Syracusius ad singula conviviorum fercula verficulos & ada-

corraptissime legebatur, repofui ἀνάτικον.

5 Ἀθηνᾶιον. ὅτι Ἀπολλώνιον βρ.] Eadem repetuntur infra v. Ποσειδώνιον.

6 Ναυκρατίτις] Ipse Athenæus hanc fuisse patriam suam indicat lib. vii. p. 301. ubi ait, ἐν δὲ τῇ ἐμῇ Ναυκρατίδι. Pearf.

7 Ὁ μέγας Ἀλέξ. κ' ἀκείνῳ v.] Quæ hic de Alex. n. ro M. referuntur, Athenæus lib. i. p. 3. unde locus Suidæ depromptus est, Cononi Atheniensis, & quidem recte, tribuit. Ratio diversitatis est, quod apud Suidam omiffa sint verba quædam (ipsius Suidæ, an vero aliorum culpa, haud facile dixeris) quæ apud Athenæum leguntur; ex quo proinde locus hic ita suppletus & integritati suæ restituendus est: Τοῖς τῶν ὀμισηλέως Ἀθηναίων (quorum verborum sensus a præcedentibus apud Athenæum pendet) Κόνων δὲ τῇ πρὸς Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, τῆς πειχίσιος &c. Locum hunc Suidæ eo, quo diximus, modo ex Athenæo emendandum esse observavit etiam Reinesius *Var. Lect.* lib. iii. p. 477.

8 Τελλίας Φιλόξενος] De hujus Tellias insigni munificentia & liberalitate vide Valer. Max. lib. iv. cap. ult. qui eum Gilliam vocat.

9 ἱμάτιον] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. & Athenæo revocavi. In prioribus enim Editi. male legitur κρεάμιον.

ἔλεγε. Ἰ Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς δαιτυλογίαν καλεῖ τὸ ποίημα. ἄλλοι ὀφολογίαν. Χρύσιππος, γαστρονομίαν. ἄλλοι, ἡδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ Πλάτωνος εἰκοσιπκτῶ ἦσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσσεβλία. ἐπὶ τῷ παρ' ἐλπίδας, καὶ ἀναξίως εὐτυχεύοντων. τὸ γὰρ κακῶς βεβλεύεσθαι, Ἀθηναίους ἠσοῖτο. ἢ δὲ Ἀθηναίων παραχρῆν τὸ κακῶς βεβλευθὲν σπεκλίνασθαι καλῶς. καὶ ἡ τῷ τῆσθε λεγόμενον ἔπι-χρῆσον. Ὡς πόλις, ὡς εὐτυχῆς μάλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. καὶ Ἀεισοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Φασὶ γὰρ δυσσεβλίαν

Τῆδε τῇ πόλει προσεῖναι. πάντες μὲντοι τὸς θεούς Ἄτι' ἀν' ὑμεῖς ἐξαμαρτῆτε, ἐπὶ τὸ βέλτερον ἴτερον. Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀργεῖδες, καὶ Αἰγινήται, καὶ Θεβαῖοι. ἢ ἐπεὶ τῷ χθόνα, ἦτοι τὴν γῆν ἄλλοι ἔσαν ἀρῶτοι εἰργάσαντο. ἢ ἀπὸ τὸ μὴ εἶναι αὐτὸς ἐπιλύδας.

Ἀθηνῶσιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις καὶ ἡ Λακωνικῆς.

Ἀθηνόδωρος. οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ἔγραψε δὲ ἀφόροτα. καὶ ἕτερος σοφιστὴς, ἀδελφὸς Γηροκλῆος τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀθηνόδωρος. Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὀκταβιανῷ βασιλέως Ῥωμαίων. τὸ ἔ' ἢ πᾶσα ἀνάγκη κοινὴ εἶναι δυσόχημα τῷ ἔ' κράτεος ἄλογον ἐξουσίαν, ἢ ἔξ' ἢ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνόδορος τούτου συμβεβλημένος ἐπέιδη. καὶ ἀφ' ἀδέχεται Τιβέριον τῷ βασιλείῳ. τότε γὰρ οἱ κόλακες πρὸς τὸ βασιλέως δωρεῶν καὶ πμῶν ἀξιόμοιροι, μεγίστων δωρῶν ἐπέβαινον, οἷτε ἔπεικεις καὶ ἀπαράγμονες, μὴ τῷ αὐτὸν ἐκείνοις αἰρούμενοι βίον, εὐκρίτως ἐρχετλίαζον, ἢ τῷ αὐτῶν σπυλαύοντες. ὡς ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις φάσεων πληροῦσθαι καὶ παραχρῆν τὰ δὲ πολιτικὰ κέρδους ἠπίουσαν ἀρχεσθαι ἐνιδόμοιρα, τῷ μὲν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν τοῖς χειροτέροις ἐπιβαίνον, τῷ δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προσθυμίαν ἐξέλυον. Κατὰ δὲ τὸς κερεὶς ἐκείνους καὶ ἡ παντομίμησιν ὄρχησις εἰσέχθη, ἔπειτα ὡσπερ οὐσα.

1 Κλέαρχος δὲ ὁ Σολ. δαιτυ.] Hæc leguntur apud Athen. lib. 1. c. 1v. quem vide.
 2 Συμποσίω.] Apud Athenæum legitur συσσιτώ.
 3 Τὸ γὰρ κακῶς βεβ.] Hæc sumpta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes, pag. 161.
 4 Ὡς πόλις.] Idem fragmentum Eupolidis apud Athenæum lib. x. p. 425. rectius sic legitur:

Ὡς εὐτυχῆς εἰ μάλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

Hinc ergo Scholiasta Aristophanis & Suidas emendandi sunt.

5 Φασὶ γὰρ δυσσεβλίαν τ.] Huc spectat alius locus ejusdem Aristophanis in Ἐκκλησιαστικῆς, p. 737. quem Suidas citat infra v. Γεραίπερος, & v. Μῶρε.

6 Οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθ.] Vide Harpocrationem h. v.

7 Ἐφ' ἢ πᾶσαι ἀν. κοινὴ εἶναι δυσ. τὸ γὰρ κακῶς βεβ. ἀλ. ἔξ.] Hæc & quæ deinceps sequuntur usque ad verba illa πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονόσθαι, negligenter admodum & turbato prorsus ordine excerpta sunt ex Zosimi Historiar. lib. 1. adeo ut, quod ad sensum & historiam attinet, nihil in illis sit sanis, sed omnia a veritate & mente Zosimi prorsus aliena. Nam quæ hic de Tiberio, & misera Imperii Romani sub eo conditione leguntur, sunt omnia penitus falsa, & quæ Zosimo ne per somnium quidem in mentem unquam venerunt. In enim de Octavio Augusto, post Cæsarem summam rerum Romæ potuit, verba faciens, Romanos, ait, ingenti alex se & sua omnia commisit, totius imperii potestate ad unum hominem translata.

gium adjecit. † Clearchus autem Solensis id poema vocat δαιτυλογίαν, quod alii appellant ὀφολογίαν; Chrysippus, γαστρονομίαν; alii, ἡδυπάθειαν. † In Platonis convivio xxviii. convivæ fuerunt.

Ἀθηναίων δυσσεβλία. Atheniensium in capicendis consiliis temeritas. Dicitur de illis, quibus præter spem & meritum res ex sententia succedunt. Nam mala consilia capere Atheniensibus solenne erat: Minervæ vero beneficio, quod male consultando peccatum erat, feliciter ipsis cedebat. Hinc vulgo dici solebat: O urbs, ut meliore fortuna quam prudentia uteris. Et Aristophanes Nubibus:

Aiunt autem mala consilia capere Hanc urbem solere. At Deos

Quæ a vobis peccata sunt, ad melius convertere.

† Athenienses vocabantur αὐτόχθονες, uti & Arcades & Æginetæ & Thebani: vel, quod primi terram ante incultam coluissent: vel, quod non essent advena.

Ἀθηνῆσιν. Athenis. Ἀθήνη vero erat urbs Laconiæ.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus. Hic erat miles Atheniensis. Est & alius, discipulus Dionysii Arcopagita. Varia autem scripsit. Et alius, Sophista, frater Gregorii Thaumaturgi.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus, Stoicus Philosophus, sub Octavio, Romanorum Imperatore: sub quo omnino necesse fuit temerariam imperantis licentiam in perniciem Reip. redundare, ex quo tempore præcipue hujus consiliis obtemperare cœpit. Ei Tiberius in imperio successit. Tunc autem adulatores numeribus & honoribus ab Imperatore affecti, summos magistratus capessiverunt. At viri modesti & minime ambitiosi, qui eandem vitæ rationem non sequebantur, iniquo animo merito ferebant, se non iisdem juribus gaudere. Hinc autem fiebat, ut urbes seditionibus & turbis complerentur: & civiles militaresque magistratus, ad homines lucro nimis addictos translatis, in pace quidem viris elegantioribus vitam molestam & acerbam redderent; alacritatem vero in bellis enervarent.

Sive enim talis Monarcha recte & bene imperium administrare velit, eum tantæ rerum & negotiorum molis solam non sufficere dicit: sive ad tyrannidem deflectat, τῷ δὲ inquit, πᾶσαι ἀνάγκη κοινὴ εἶναι δυσόχημα τὸ γὰρ κράτεος ἄλογον ἐξουσίαν. οἷτε γὰρ κόλακες πρὸς τὸν βασιλέως ἐκείνους αἰρούμενοι βίον, εὐκρίτως ἐρχετλίαζον &c. Ex his apparet, quam mala fide Suidas sensum & mentem verborum Zosimi representaverit. Quæ enim is in tempore præsentis de malo Principe in genere & generatim præfert, ea Suidas, tempus præsens immani audacia in imperfectum mutans, Tiberio tribuit: quamvis de Augusto, ut diximus, non vero Tiberio Zosimum ibi loqui manifestum sit. Hinc ergo Lectores discant, quam parum fidei veteribus illis Lexicorum compilatoribus tribuendum sit, & in quam crassos errores incidere nos sæpe necesse sit, si eorum auctoritatem tenere & absque examine semper sequamur.

8 Ἐξ' ἢ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνῶν τ.] Audax & temerariam facinus, loca auctorum transponere & mutilare, verumque illorum sensum corrumpere: quod hic factum est. Non solum enim Suidas verba hæc alieno prorsus loco posuit, sed etiam sensum illorum adulteravit, omittis iis, quæ apud Zosimum præcedunt; ut Lector, qui ipsum Zosimum inspicere voluerit, facile animadvertet.

9 Καὶ ἡ παντομίμησιν ὄρχησις εἰσ.] Vide Salmasium ad Histor. Aug. pag. 828. ubi de pantomimis, eorumque saltatione & gestulatione: erudite agit, locumque hunc Zosimi ad examen revocat.

καὶ προσέειπε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα. † Ὅπι τῷ Ἀθηνόδωρῳ πάντα παρεσκευάστο πρὸς Φιλοσοφίαν, τά τε ἄπὸ τῆ φύσεως, καὶ τὰ ἄπὸ τῆ ὀπτικῆς θεωρίας, ὅτε Προκλῶς ἔζη. καὶ Διγφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαλούστιος Σαυμάζων ἐπὶ σπερδῆ, ἔλεγεν, ὅτι πρὸς ἄρα ἐπέκειντο ὁ ἀνθρωπῶς ἐξάπλοισι πάντα τὰ ὀφθαλμικά. ἀλλ' ὅμως ἐπεισεν Ἀθηνόδωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηρηλοιογός. τὸ πῦρον τὸ τοὺς ἀθέρεας ὀλοθεῖον.

Ἀθηρον. τὸ ἀθήραλον.

Ἀθησαύριον. ἀνεπιτίθειον εἰς ἄπλοισιν.

Ἀθλητάς. ἀγωνιστάς. ἀσκητάς. Ἰλιανός. Τοιγαρῶν ἢ μόνον τοῦτ' ἔχον αὐτοὺς παρεσκευάζειν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας, καὶ βδελυρίας ἀθλητάς εἶναι. τί γὰρ τῆ ἀλαστον καὶ δεινὸν αὐτοῖς ἢ πρὸς αὐτῶν; ἢ τί τῆ καλῶν καὶ σπερδαίων ὄσον ἀπλοῦ;

Ἀθλητής. ὁ τοὺς ἀθλοὺς ἐξησκηκός. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τῆ Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν.

Ἄθλον. ἀγώνισμα. ἢ τιμὴ. ὁ μισθός. καὶ τὸ τοῦ ἀγῶντος βραβεῖον. καὶ Ἄθλον ὀρεστικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. καὶ τὸ ἔπαθλον. Διγφέρει δὲ τοῦτο ἔσδετέρῃ ὅτι τὸ μὲν ἑδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον τοῦτο δὲ, τὸν ἀγῶνα.

Ἀθμωνίς. ὄνομα κύριον.

Ἀθμωνία. δῆμος ὅστις Φυλῆς τῆ Κεκροπίδος. ἀφ' ἧ δὲ δημότης Ἀθμωνεύς.

Ἀθολώσιος. ὁ ἀπόραχος.

Ἄθων. τὸ ὄρος. σὺν τῷ ν λέγεται.

Ἀθωνίς. πόλις.

Ἀθῶσιος. ὁ ἀζήμιος. παροιμία. Ἐπιφάνειον ἐν ἀθῶσι τὰς χεῖρας μου. ἀπὸ τοῦ ἀθῶνον ἐμαυτὸν ἐτίθησα. ὄσον ἐκωνώνησα ἔσ κακοῦ. Ἀθῶσιος ἐν, ἀναπίπτος.

Ἀθῶπιτον. ἀκολάκευτον. ἀσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι. Ὁ θεὸς ἀθῶπιτον Πανὶ καθῆψε δέρας. πρὸς ἧ ἀφῆσθαι φησὶ τοῦτο.

1 Ὅπι τῷ Ἀθηνόδωρῳ πάντα π.] Cave hæc de eodem Athenodoro dici putes, cujus Suidas initio hujus articuli meminit. Hic enim priore longe recentior est, & æqualis fuit Procli & Salustii Philosphorum, qui seculo V. sub Leone Thracæ vixerunt. Minime autem dubium mihi est, quin Suidas hæc deprompserit ex Damascii Vita Isidori Philosophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium supersunt.

2 Ἀθηρηλοιογός. τὸ πῦ.] Est vox Homericæ Odyssei. l. versu 127. ubi Poeta inquit:

Φῆν Ἀθηρηλοιογὸν ἔχειν ἀνά Φαιδίμῳ ἄμω. Scholiasta ad eum locum: Τῶν ἀθέρων ὀλοθροῦσιν ὄρεζον. Ἀθῆρες τῶν ἔργων κυρίως τῆ ἀλαστον πρὸς ἀπλοῦ. λέγει δὲ τὸ πῦρον. Vide etiam Hesych.

3 Ἰλιανός] Nescio quomodo nomen Æliani in hunc locum irrepserit. Verba enim, quæ sequuntur, non sunt Æliani, sed Theopompi apud Polybium in Excerptis Peireicæ. p. 22. unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athenæum lib. v. i. pag. 260.

4 Ἄθλον. ἀγών.] Locum hunc, in quo nonnulla turbata sunt, sic legendum & constituendum esse non dubito: Ἄθλον. ἢ τιμὴ. ὁ μισθός. ἢ τὸ τῆ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. καὶ Ἄθλον ὀρεστικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τῆτο τῆ ἔσ.

5 Ἐπιφάνειον ἐν ἀθῶσι χ. μου.] Sunt verba Davidis Pf. xxv. v. 6.

Circa illa vero tempora etiam saltatio Pantomimica introducta est, antea non usitata; aliaque præterea, quæ multorum malorum causa fuerunt. † Athenodorus omnibus ad Philosophiam subsidiis, tam ab ingenio, quam recta animi voluntate, instructus erat, quo tempore Proclus vivebat: idemque dilucide discipulis suis disciplinas explicabat. Hunc Salustius ob studium admiratus, igni similem esse dixit, omnia propinqua incendenti. Nihilominus Athenodoro persuasit, ne philosopharetur.

Ἀθηρηλοιογός. Ventilabrum, minutissimas particulas perdens & dissipans.

Ἀθηρον. Quod capi non potest.

Ἀθησαύριον. Quod tale non est, ut recondi & asservari queat.

Ἀθλητάς. Athletas. Certatores. Ælianus: Itaque non solum effecit, ut hæc tenerent, sed etiam ad omnis nequitia ac spurcicia certamen eos provocavit. Quod enim turpitudinis & flagitii genus illis non inerat? quid contra honestatis & virtutis non deerat?

Ἀθλητής. Certaminium peritus. Romani vero virum in bellis exercitatum adversus Annibalem mittunt.

Ἄθλον. Honor. Merces. Certaminis præmium. Et Ἄθλον genere masculino, certamen. Differt autem hoc ab ἄθλον, quod est generis neutrius. Nam ἄθλον proprie significat præmium certaminis. Ἄθλον vero, ipsum certamen.

Ἀθμωνίς. Nomen proprium.

Ἀθμωνία. Oppidum est Tribus Cecropiæ. Ejus popularis dicitur Ἀθμωνεύς.

Ἀθολώσιος. Non turbatus.

Ἄθων. Nomen montis. Cum litera ν in fine.

Ἀθωνίς. Athonis. Urbs.

Ἀθῶσιος. Indemnitas. Et proverbium: Lavi manus meas inter innocentes. Id est, innocentem me ipse conservavi. Mali alicujus facinoris me participem non feci. Ἀθῶσιος igitur hic significat, crimine vacans.

Ἀθῶπιτον. Quod nullis blanditiis mitigatur. Misericordiæ expers. In Epigrammate: Fera immitis pellem Pani suspendit. De apro ibi verba fiunt.

6 Ὁ θεὸς ἀθῶπιτον Πανὶ καθῆψε δέρας] Pentameter hic est pars elegantissimi Epigrammatis, quod in Anthologia inedita Paulo Silentiario tribuitur. Id autem quoniam nondum a quoquam editum esse memini, integrum hic cum lectore curioso communicabo.

Βοσπειῶν ἀκάμανα φυτόν λαβήτορα κάπρον,
Τὸν θρασὺν ὑνικόμενον ἐναίεται δονάκιον,
Πολλὰκις ἐξερυσάνθη ἰσοῦν ἀκμῶσαν ὀδόνταν
Δένδρεα, ἢ νομίας πρὸς ἀρμόνιο σὺλακας,
Ἀντήσας ποταμῶσι πέλας, περικτότα γαίτας,
Ἄσπρον ἔξ ὕλας πύργου λιπόντα βάλαντον
Χαλκῶν Ξεινόφιλον κεντηνέστο, ἢ πρὸς φηγῶν
Θηρὸς ἀθῶπιτον Πανὶ καθῆψε δέρας.
Vivium indefessum vastatorem aprum,
Et audacem altorum incolam arundinum,
Qui sæpe eruerat fulmineorum acie dentium
Arbores, & pastorios in fugam verterat canes,
Prope fluvium habens obvium, setis horrentem
Et modo ex densa nemore egressum
Ferro Xenophilus occidit, & ad fugam
Fera immitis Pani appendit pellem.

Epigrammatis hujus membra diversis in locis dispersa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀκάμανα. v. Ἐναίεται. & v. Λωπότηρα. In versu primo pro βοσπειῶν, ut in Anthologia scriptum erat, recte

'Αθως καλύπτει πλνυρά Δημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῆς ἰνῆς λυπούτων, ἢ βλαπτότων. ἐπεὶ δὲ τὴν βοῦν τὴν ἐν Δήμῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένον ὁ 'Αθως τὸ ὄρεθ' ὄπιπιάζει.

'Αθραυστον. ἰχυρόν. ἄκλατον.

'Αθρέμβολα. ὄργανα ἡμωρητικά, ἀθροῖς ὡς ἔοικεν ἐμβαλλόμενα, καὶ ἀφροσπῶντα, καὶ πλήττοντα.

'Αθρεθ. ὄρα. βλέπε. καὶ 'Αθρείοντες, ἰδεῖν ὄπιθυμοῦντες.

'Αθρεῖν. τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ὀπιτάσεως ὄραϊν. ὄραδειγμάτων δὲ πάντα μετὰ.

'Αθρήνη. εἶδος μελισσῆς.

'Αθρηλί. χρεῖς θρήνης.

'Αθρήνιον. ὁ μισθὸν τόπος.

'Αθρήσειεν. ἀπίδει.

'Αθρεβίς. πόλις Αἰγύπτου.

'Αθρέμματα. δῶρα πεμπόμενα ταῖς γαμημένοις.

'Αθρόως. ταχέως.

'Αθρός. ἢ 'Αθρος λέγεται δισπλάβως.

'Αθρος. εἰς ἅπαν συνηγμένους. ὁμοῦ. ἢ 'Αθρός. ποταῦτα μὲν ἐπὶ κίλλεν ἄθρος δεδιασόμενον.

'Αθροίζει. συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκρότου. ἰώσηπτος.

'Αθροίζω. ἀπὸ τῆς θροῦς, θροίζω, θρός, θροίζω, καὶ μετ' ὀπιπατικῶν α, ἀθροίζω.

'Αθροι καταρρέοντες. ἀντὶ τῆς ὁμοῦ. ὡς παροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀθροῖως. καταρρέοντες δὲ, ἀντὶ τῆς ἀθρός καταρχόμενοι. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς ποταμίων ῥυθμῶν. Ὁμηρῶς. Ἐπὶ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.

'Αθροισμα. τὸ σάββαμα.

'Αθροισμα. ἀνδρόδης. μὴ ἐλακύνουσα. μηδὲ μαλακίζουμένη. μηδὲ χυνομένη. Δαμασκίως. Ἐπὶ δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἀθροιστῶν οὔτε κακωρῶσαν ἀφ' ἑαυτῶν, οὔτε ἀφ' ἑαυτῶν βλακύνουσαν ἀλλὰ μέστω καὶ μισθικῶν καὶ τῶν δάριον τρώπον ὡς ἀληθῶς ἡμεροσμένω.

'Αθροισμα. ἀντὶ τῆς ἀθροῖως. Πλάτων Πολιτείας ἐ. ἡγῶν ὁ λευπημένω. Οἱ δὲ τρωπῶται καὶ

me tam propter metrum quam sensum βοτρυόων substituisse puto. Uti enim a φηγῶς dicitur φηγῶν, a πίτυς πίτυν; sic a βόπυς fit βοπυῖν. In ultimo autem versu notandum est, Xenophilum Panī primitias prædæ suæ obtulisse, & in ejus honorem pellem occisi aprī fago appendisse vel affixisse: quo honore Dianam Venatricem plerumque prosequi solebant veteres, ut non solum ex antiquorum scriptis, sed etiam marmoribus vetustis erudite ostendit incomparabilis Spanhemius ad Callimachum pag. 205. 206.

1 'Αθρέμβολα] Infra suo loco rectius scriptum legitur Ἀθρέμβολα, ut Portus etiam monuit.

2 'Αθρήνιον. ὁ μισθὸν τόπος] Forte legendum est Ἀθήναιον, Athenæum.

3 Ἀθρηβίς] Vide Stephanum de Urbibus, v. Ἀθρηβίς.

4 Ἀθρέμματα] Lege ἀθρήματα, ut apud Helychium. Eadem autem dona dicebantur etiam ἀπὶ ἑαυτῶν (ab ὀπιταῖα videre; ut ἀθρήματα ab ἀθρεῖν, quod idem videre significat) de quibus vide Pollucem, Helychium, & Excellentiss. Spanhemium ad Callimachum pag. 180.

5 ἰώσηπτος] De Bello Judaico lib. vi. c. 111. ut ad marginem

'Αθως καλύπτει. Athos obumbrat latera Lemniæ bovis. Proverbium hoc dicitur de illis, qui aliquos molestia afficiunt, aut lædunt. Nam bovem in Lemno ex albo lapide factum mons Athos obumbrat.

'Αθραυστον. Firmum. Non fractum.

'Αθρέμβολα. Instrumenta, quibus fontes torquentur. Sic dicta, quod articulis membrorum injiciantur, eosque lacerent & lædant.

'Αθρει. Aspice. Vide. Et Ἀθρείοντες. Videre cupientes.

'Αθρεῖν. Circumspicere, & cum intentione intueri. Exempla ubique sunt obvia.

'Αθρήνη. Genus apīs.

'Αθρηλί. Sine luctu.

'Αθρήνιον. Musarum sedes.

'Αθρήσειεν. Aspexerit.

'Αθρεβίς. Athribis. Urbs Ægypti.

'Αθρέμματα. Dona, quæ nuptis mittebantur.

'Αθρόως. Celeriter.

'Αθρός. Dicitur etiam Ἀθρος, per duas syllabas. † Ἀθρος. In unum coactos. Simul. Vel Ἀθρός. - - - - -

'Αθροίζει. Congregat. Hos congregantes, se mutuo plausu exhortabantur.

'Αθροίζω. A nomine θροῦς, θρός, fit θροίζω & θροίζω: & addito α intensivo, ἀθροίζω.

'Αθροι κατ. Confertim & uno agmine descendentes. Vox autem ista in tertia ante finem syllaba acuto notanda & aspiranda est, more Atticorum. Καταρρέοντες vero hic [significat] confertim descendentes. Metaphora sumpta est a fluxu amnium. Homerus: *Peditum copia irruebant.*

'Αθροισμα. Congeries. Acervus.

'Αθροισμα. Virilis. Non mollis. Non delicata. Non inflata. Damascius: *Cibo autem usus est mediocri & minime delicato, nec propter paupertatem noxio, nec ob divitias luxu animum enervante: sed medio & Musico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus esset.*

'Αθροισμα. Pro ἀθροῖως. Apud Platonem de Republ. V. Id est, triftis, [animum de-

Edit. Basil. qua Pearsonius usus fuit, annotatum erat.

6 Ἀθροι καταρρέοντες] Vide Scholiastam Aristophanis ad *Acharnens.* p. 372. D unde Suidas hæc descripsit. Apud Aristophanem autem *πισυλλάβως* legitur ἀθροῖς, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Secundum observationem vero enarratoris Græci legendum esset ἀθροῖς; quoniam ait, vocem illam esse proparoxytonam, eandemque spiritu aspero notari debere.

7 Ὁμηρῶς] Il. A. v. 723.

8 Ἐπὶ δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετ' ἑαυτῶν.] Hoc fragmentum legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Iliodori, a Damascio conscripta, pag. 1037. idemque repetitur infra v. Δάριον: ut Pearsonius ad marginem Codicis sui observaverat.

9 Τὸν δάριον τρώπον] Apud Photium loco laudato, & infra v. Δάριον legitur τὸ δάριον τρώπον τὸ τῶχος.

10 ἡγῶν] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. excepta Mediolanensi, corrupte legitur ἡγῶν vel ἡγῶν. Editio Mediolanensis notam, qua vox ἡγῶν in MSS. brevitate scribi solet, retinuit. Observavi autem, librarios in veterum libris describendis notam illam perperam non raro interpretatos esse, &

ἄθυμοι δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα πνηθέντες ἐν τῇ πρῶτῃ μάχῃ, παρεβάλλοντο, καὶ ἐτίκισαν. ἀντί τ' ἔ, τὴν ψυχὴν κακοί.

ἄθυμότερ⊙. ἀψυχότερ⊙. κακοψυχότερ⊙.

ἄθυρμα. παίγνιον. Ἰάσιπ⊙. Ὅς ἰὺ ἔ βασιλέως ἄθυρμα, καὶ πρὸς τὰ σκώμματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς πότοις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. καὶ αὐθις: Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἀθύρμασιν ἐμφιλοχερεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὀδῶ ἔπι, καλὸν ἄθυρμα Κάτθεσαν.

ἀντί τ' ἀγαλμα. Κρατῖν⊙ Ὀδυσσεῦσι. Νεοχμῶν παρῆραθαι ἄθυρμα.

ἄθυρμα. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις. Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῶν κόρη καὶ δέσπονα εὐφρανθεῖσαι τῇ τῆς χροείας παιδιᾷ, κενῶς χερσὶν ὄκω ᾤθη δειν ἄθύρα. Ἄθύρω, ὁ εἰσπύσας.

ἄθυρμιον. παίγνιον.

ἄθυρογλωτῖα. ἡ ἀχαλινώσι⊙ γλώσσα.

ἄθυρ⊙. ὄνομα κέρειον.

ἄθυρῶν φόμα. ἔπας ἀθύρῶν. ἐκ ἀτύλων. Ἄεισοφάνης ἐν Βαβυλῶνι. καὶ Φρυγίχ⊙. Οἱ δὲ γράφουσιν ἀτύλων. ἀντί τ' ἔ, ἰώεωγμῶν καὶ πύλλω μὴ ἔχον. τοῦτ' ἔστι, μὴ χαλκωγμῶν, μηδὲ κρατούμενον.

ἄθυρτος. ἀνθ' θυσιαῶν. Ἐκὼ γήμας ἀθύρτος τε καὶ ἀγάμης γάμης ἐκείνης, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαντα, καὶ διοσημίας ἄλλας κατενόησα ἀν' ὑπ' ἡλίω ἔπι καὶ τυρανῶν. † Ἐδαίτο μὲν οἱ τὸ σῶμα κρηνοφάγας, ἀθύρτος δὲ ὄκω ἠνέχετο μετ' ἀλαβῆν. Ἄμαμάσκις Φησιν.

Ἀκαδημία. Ἐκὼ γυμνάσιον ἰὺ ἐν Ἀθίαις. Προσφῶν ἀλωῶδες, ἐν ᾧ δέτριβε Πλάτων. Ἀπὸ Ἑκαδήμης ἰνὸς ἡρω⊙ ὄνομα δέν. Πρῶτον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. Ἄεισοφάνης Νεφέλαις.

Ἄλλ' εἰς Ἑκαδημίαν καλεῖν, ὑπὸ ταῖς μοεῖαις ἀπθέρξει.

Στεφανωσάμην⊙ καλάμω λθικῶ μὲ σῶφρον⊙ ἡλικιώτῃ.

Μίλακ⊙ ἔζων, καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολοῦσις.

veram ejus lesionem ignorant, vel pro ea plerumque scripsisse. Quare si corrupta ista vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro) ejus loco ἔζων legendum esse lector meminerit.

1 Ἰάσιπ⊙] Antiquit. Judaic. lib. xii. pag. 405. G. ubi pro ἐπιδείκνυτο legitur ἀνιδείκνυτο. Locum autem Josephi, ubi fragmentum hoc existat, observaverat vir aliquis doctus in notula ad marginem Edit. Basil. qua Pearsonius usus fuit.

2 Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες] Est fragmentum Epigrammatis inediti, quod ex Anthol'og. MS. integrum hic subjiciam:

Γῆραι δὲ καὶ τινὲς κεκυφῶτα φήνον ὄκω
 Οὐρεσὶν ἀρεσῶν βουκόλοι ἐξέτμεν.
 Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὀδῶ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
 Κάτθεσαν, ἄχαλινώσιν ῥύττω βουκολίαν.
 Senectute curvati sunt fragmentum hunc rami
 In montibus rursus rastrores exciderunt.
 Affatere vero solitum ludicri oblectamenti loco in via
 Posuerunt Pani montanorum cistodi armentorum.

In versu ultimo pro ἄχαλινώσιν, ad marginem exemplaris MS. Bigoniani (ex quo maximam Anthologiae hujus inedita partem Parisiis

spondens,] *Milites vero quamvis animum despondisse, & in priore pugna viribus exhausti esse viderentur, Martis aleam audacter subeuntes hostem vicerunt.*

ἄθυμότερ⊙. Animo fractus. Tristis.

ἄθυρμα. Ludus. Ludicrum. Josephus. *Qui Regis erat ludicrum, & cavillorum causa, rursusque in conviviiis movendi gratia ostendebatur. Et rursus: Non decet viros, puerorum crepundiis immorari. In Epigrammate: Pani autem simulacrum ex [ligno] illo pulchre polito factum in via posuerunt. Cratinus Ὀδυσσεῦσι. Novum introductum esse ludicrum.*

ἄθύρειν. Ludere. Plato in *Legibus. Nostra vero puella & domina, chorea ludo delectata, manibus inanibus non putavit oportere ludere. Praefens est ἀθύρω. Ludo.*

ἄθύρμιον. Ludus.

ἄθυρογλωτῖα. Effraenata lingua.

ἄθυρ⊙. Athyrus. Nomen proprium.

ἄθυρῶν φόμα. Os nullis foribus clausum. Sic autem scribendum est, non ἀτύλων. Aristoph. *Ranis*: item Phrynichus. Alii vero scribunt ἀτύλων, i. e. apertum & portam non habens. Sive, os effraenatum, & quod regi nescit.

ἄθυρτος. Sacrificiis carentes. *Et cum nuptias illas absque sacris contractas & infastas celebrasset, propter quas terram tremuisse novi, multaque alia prodigia accidisse animadverti, cum adhuc Rex essem. † Corpus quidem ejus indigebat carniū esu: at nunquam iis vesceretur, quin prius earum primitias Diis consecrasset. Damascius inquit.*

Ἀκαδημία. Academia, Gymnasium fuit Athenis. Suburbium nemorosum, in quo Plato versabatur, ab Hecademio quodam Heroe nominatum. Olim enim per Ἑκαδημία vocabatur. Aristophanes in *Nubibus*:

At in Hecademiam descendens, sub oleis sacris decurres

Coronatus calamo albo, cum aliquo aequali & modesto viro

Milacem redolens, & apragmosynem, & albam populum folia protrudentem

descripti) recte, ut puto, emendatum erat ἐρείων, quod in versione iecutus sum.

3 Ἄεισοφάνης ἐν Βαβ.] Pag. 163. P. † Consulite ibi Scholia Graeca, ex quibus Suidas.

4 Καὶ γήμας ἀθύρτος τ.] Fragmentum hoc ex Opere Aeliani de Providentia, quod cum magno rei literariae detrimento intercidit, & ejus scriinia Suidas non raro compilare solet, depromptum esse, & sensus & stilus verborum suadet.

5 Δαμάσκου⊙ Φησιν.] Fragmentum hoc Damascii non memini me legitisse in Excerptis Photianis e Vita Isidori Philosophi: quare Suidas id ex integro Damascii opere descripsit.

6 Ἀκαδημία. Γυμν.] Ex Laert. lib. 111. Segm. vii. ubi videtur Menagium. Huc pertinent verba Schol. Aristoph. ad *Nubes* p. 181. Ἦν ἔ ἐ Γυμνάσιον ἀπὸ Ἀκαδημῶν πύδος, καταλείψασί⊙ τὴν κτήσιν ἰαυτῶ ἀπὸς ἐπιστάδην ἔ τόπου. Loquitur enim ibi de Academia.

7 Ἑκαδημία] In vulgatis Laertii Edit. minus recte hodie scriptum est Ἀκαδημία. Quae enim sequuntur verba, σείπρον, ἔδ' ἀπὸ τῶ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο, lesionem Suidae veram esse ostendunt.

8 Ἄεισοφάνης Πλάτῳ] Pag. 110. P.

9 Ἑκαδημίαν] Apud Aristophanem hodie legitur Ἀκαδημίαν.

Ἡρῶ ἐν ἄρα χαίρων, ὅπῳ ἂν πλάτανῳ
Πηλέα ψιθυρίζῃ.

Ἀκαδημία. τρία ὑπῆρχον Γυμνάσια, Λύκειον, Κυ-
νόσαργες, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τοῦ καθιερώ-
σαντός αὐτὴν Ἀκαδήμιος. καὶ ἑδεδόχετο Ἀκαδήμιον.
λέγειται δὲ Ἀκαδημία, ἢ ἴφ Φίλων ἀφ' ἑσθῆς.

Ἀκάθαρτος. ἀμαρτηλικός. Ἀκάθαρτος ἢ τίω
ψυχὴν ὄγε κακός. καθαρὸς δὲ, ὁ εὐαγής.

Ἀκαθαίρετος. ἀκατάβλητος. πύργος ἀκαθί-
ρετος.

Ἀκάθεικτος. ἀκατάχρηκτος. Ἦν ἢ ἀκάθεικτος
ἔρημη πρὸς αὐτὸν ἀφ' ἧς τὰς Ἰ Περσῶν ἐπαρσῆς.

Ἀκαθοσίωτον. ἀνομιον, ἀκομιον, ἀπίελητον.

Ἀκακίσιον. ὄνομα ἔρους.

Ἀκάκιος. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἰατρικὴ βοτάνη.

Ἀκάκιος. ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. αἰ-
δέσιμος ἡ ὡς ὄχι ἄλλος τις. ὁρφανοτρόφος ἢ γε-
γενῆς, καὶ καλῶς τὰ ἴφ ὁρφανῶν διοικῶν, πᾶσιν ἐφαίνε-
το κατ' ἡδονήν. καὶ δὴ καὶ τῷ βασιλεῖ Λέοντι σιωπή-
θης γενεῶς, ὑπερφυῶς ἤρεσε. καὶ τέτρω ἀρώτω ἀεὶ
πάντα ἀνεκκοινοῦτο τὰ τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. καὶ ὅτε
τίω βεβλήω ἤθεριζε, σιωπῆκαί καὶ τοῦτον καὶ πῆς
σιέψιως δεχθὴν ἐξ αὐτοῦ πᾶσις ἐπίθετο. Ὁς Ἀκά-
κιος ἴφ τοῦ Ἁλέου τοῦ Μακέλλη ἀμότητα σι-
δῶν πρὸς τοὺς τι λυπησάντας, καὶ τὸ ἦθος ἀκριβῶς
τὸ ἐκείνους φωρέσας, ὅτι τοῖς ἐπαυνοῦσι μόνον ὑπάρχει
εὐάλωτον, ἐπετίθει πάντα τὰ ἐκείνους θαυμάζειν.
Τοιγαροῦν πειθήνιον αὐτὸν εἶχεν ἐτοίμως· τόντε θυμὸν
αὐτοῦ ῥαδίως κατέτελλεν, καὶ πολλοῖς πρὸς σιωπῆ-
κῶσι τὴν σωτηρίαν ἐπαρμαλεύετο, καὶ τοὺς ἐξορίαν
αἰδίων ἐχούσας, ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν πατρίδα. Οὗτος
ἦθ' Ἐνάσιον Γενναδίον, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως,
σπευδῆ Ζυλιανῶν ἐξέσθασιν πρὸς ἐκλήθη. Ὁς ἂν δε-
χθὴς, καὶ πᾶσας τοὺς ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας,
πεφρονισμένως τῶν ἐν αὐτοῖς ἢ κεκληρωθῶν ἐποι-
εῖτο τίω κηδεμονίαν. οἱ εὐτοχῶντες ἐν γραφαῖς ἀνέ-
θηκαν αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικὰς οἴκους. Ἐπίπερ ἔν
ἀθρόον ἐν πᾶσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐδείχθησαν αὐτοῦ

1 Ἡ ἴφ Φίλων] Scribendum hic esse φιλοσόφον etiam Portus re-
cte monuit. Error natus est ex compendio scribendi.

2 Ἀκάκιος. ὁ Π.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho
descripsisse inspicitur Valesius in notis ad Theod. Lector. p. 167.

3 Ὁρφανοτρόφος ἢ γενεῶς] Acacium ex orphanotrophii præ-
fecto ad thronum Patriarchalem post Gennadium eveditum fuisse
testatur etiam Evagrius Histor. Eccles. lib. 11. cap. 11. his verbis.
Ἀνατολίῃ δὲ πλυστήσαντες, ἴφ θρόνον τὸ βασιλεύσαντος ἀφ' ἑσθῆς Γεν-
ναδίου. καὶ μετ' αὐτὸν Ἀκάκιος, ὃς τῶν κληρικῶν ἴφ ὁρφανῶν πρὸς
ἐκλήθη κατὰ τὸν βασιλεύσαντων πάλιν.

4 Ἁλέος τὸ Μακέλλη] Leo hic dictus fuit Μακέλλος, quod ante
imperium in macello carnes vendidisset, ut nos docet Codinus
de Orig. Constantinop. pag. 53. his verbis: Ὁπ Λέων ὁ Μακέλλος
ἐς ἐξορίαν ἐστὴν σιωπῆκος, πρὸ τῶν βασιλεύσαντος λέχεται ὅτι κρεῖν ἐπὶ ἀλά.

5 Κεκληρωθῶν] Hanc vocem Wolfium & Portum non intel-
lexisse ex illorum versione apparet. Significat autem κληρονομία vel
κληρονομία apud scriptores Græcos mediorum seculorum, Clero
adscripti, ut jam pridem monuit Henr. Vales. ad Evagrium lib. 11.
cap. 11. xv. i.

Veris tempore, gaudens, quoniam platanus &
ulmus susurrabit.

Ἀκαδημία. Fuerunt tria Gymnasia, Lyceum,
Cynofarges, Academia. Vocata autem fuit
[Academia] a quodam Academio, qui eam de-
dicavit. Et in neutro genere dicitur Ἀκαδημία.
Academia autem dicitur locus, ubi Philosophi
versabantur.

Ἀκάθαρτος. Impurus. Ad peccandum pro-
clivis. Improbus enim est animo impuro.
Probus vero, puro.

Ἀκαθαίρετος. Qui dirui non potest. Turris,
quæ dirui non potest.

Ἀκάθεικτος. Qui retineri non potest. Impetus
ejus enim retineri non poterat, propter elatos
Persarum animos.

Ἀκαθοσίωτον. Injustum. Inordinatum. Abji-
ciendum.

Ἀκακίσιον. Nomen montis.

Ἀκάκιος. Mercurius.

Ἀκακία. Bonitas. Item, herba medica.

Ἀκάκιος. Acacius, Patriarcha Constanti-
nopolitanus. Vir fuit, si quisquam alius, vene-
randus. Cum enim orphanotrophii præposi-
tus fuisset, & pupillorum res præclare admi-
nistrasset, omnibus gratus fuit. Quinetiam
familiaris fuit Leoni Imperatori, ei que val-
de placuit. Is enim omnia & publica & priva-
ta cum eo primo semper communicabat. Et
Senatum convocans, hunc etiam simul accer-
sebat, & omnis consultationis initium ab ipso
faciebat. Hic Acacius cum animadvertisset
Leonis Macellæ crudelitatem in eos, qui ipsum
aliqua in re offendissent, ejusque ingenio di-
ligenter explorato, observasset, eum laudi-
bus facile capi, omnia ejus magni se facere
simulabat. Quamobrem ipsum sibi obtempe-
rantem habuit, iramque ejus facile compres-
sit, & multis, qui cum offenderant, salutis
auctor fuit, illisque, qui ad perpetuum exi-
lium damnati erant, in patriam revocavit.
Hic post obitum Gennadii, Patriarchæ Con-
stantinopolitani, studio Zenonis, successor
ejus designatus est. Hic cum ad gubernan-
dum alios aptus esset, & omnes Ecclesias sibi
subiectas haberet, summam eorum, qui
Clero adscripti erant, curam gessit: qui ima-
ginem ejus in Oratoriis dedicarunt. Cum igitur
in omnibus simul Ecclesiis ejus imagines

6 Ἐπίπερ ἔν ἀθρόον ἐν πᾶσις τῶν Ἐκκλησιῶν.] De hoc loco Sui-
da legendus est Henricus Valesius in Notis ad Theodor. Lectorem,
pag. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur, Acacium
orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuisse, cum ei
imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Ecclesiis ponerentur.
Non video enim, quomodo orphanotropho convenire possint ver-
ba illa præcedentia, ἴφ πᾶσις τῶν Ἐκκλησιῶν ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας,
i. e. omnes Ecclesias sibi subiectas habens: quod de solo tantum
Patriarcha dici posse manifestum est. Præterea, quis sibi persua-
deat, orphanotropho in omnibus Ecclesiis publice imagines fuisse
collocatas? quoniam honor iste tantus est, ut non nisi fastigio Pa-
triarchali convenire poterit. Porro, est & aliud, de quo eidem
viro doctissimo non assentior. Videtur is enim obiter tantum le-
gisse locum illum, qui paulo sequitur, πρὸς τὸν ψιθυρίζον γραφῶν δη-
μιουργηθῶσαν ἐν τῇ πρὸς τὸν βασιλέα Ἐκκλησίᾳ. Horum enim ver-
borum sensus non est is, quem Valesius his attingit, nimirum, Ec-
clesiam, juxta navale sitam, tessellato opere fabricatam fuisse, sed,
imaginem Acacii in illa Ecclesia opere tessellato, sive musivo, ef-
fectam fuisse.

εἰκόνας, ἀθήσαντες ἰνους κενοδοξοῦνται ἢ ἀνάθεισιν ὡρο-
 τεταχέναι, ἢ μικρὰν ἔχοντες τὴν ὑπὸ νόιας πίεσιν,
 τὴν ἐκ ψιφιδῶν γραφὴν διμυρηθῆσαν ἐν τῇ αἰῶσι
 τῶ Νεωτέρῳ Ἐκκλησίᾳ. Τῆ γὰρ ἔργα παντὸς ἐπὶ Γεν-
 ναδίου τελειώσαντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπω-
 σαν αὐτὸν τῆ νῶ. ἢ μεταξὺ τοῦδε ἢ Σωτῆρα λέ-
 γοντα τῶ Γενναδίου· λύσον τὸν ναὸν τῆτον, ἢ ἐπὶ
 τῆ, μὲν σὲ ἐργεῶ αὐτόν. Ἐκ τῆσδε τοῖστων οὐκ εἰκό-
 ναι Ἀκάκιον, εἰ ἢ εὐμετάδοίον ἦν, ἢ ὡροτακτι-
 κός, ἀλλὰ δεξομανῆς ἔδοξεν ὑπάραχειν.

Ἀκάκιον.³ Ῥήτωρ δεινός, ἐπὶ Ἰβλιανῶ, ἢ
 Λιβανίου τῶ σοφιστοῦ. ὅς ἐπεκέλευε τὸν Ἰβλιανόν, καὶ
 διακίμαζε τὰς κείσεσ αὐτοῦ, ἐν τῶ Τροικίαν τῶ
 ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῶ ῥήτορι ὄντι δεινῶ.

Ἀκαλανθίς.⁴ εἶδος ὄρνέθ. ἢ ὁ κύων. ὡσαύτῃ τὸ αἰ-
 κᾶλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακίῳ δὲ τοὺς ξένους.

Ἀκαλαρρείτις. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμός. ἢ Ἐξ ἀ-
 καλαρρείτιο βαθυρροῦ Ὠκεανῶ.

Ἀκαλός.⁶ ἡσυχός. ἀπὸ τοῦ ἦκα, τὸ ἡρέμα, καὶ
 ἡσύχως. ὅθεν ὡσαύτως ἡκαλός. ὡς πέμπε, πέμ-
 πελος. καὶ χεῖρ σφολιῶ ἀκαλός.

Ἀκαλήφη. ἢ ἀκανθα. ἢ κνίδη. ἢ Παισιφίλον τῶ
 δυσκολίας, ἀπὸ τῶ ὄρνέθ ἢ ἀκαλήφω ἀφελέσθαι.

Ἀκαλήφη.⁸ ἢ κνίδη, καὶ ἢ χερσαία, καὶ ἢ θα-
 λατίνη, ἢ πρὸς ἐπὶ κογχυλίδιον κ. ἢ Ἀεισοφάνης Φοι-
 νίσσας· Εἶκος ἢ δὴ πρὸς ὡσαύτων ἀπάντων ἢ φύα φύ-
 νη ἢ τὰς κερναὰς ἀκαλήφας. Φερεκράτης Ἀυτο-
 μολοῖς

ἢ τὴν Δῆμην ἀνικρὸν γ' ἰὼ τὸ κακῶς ἀ-
 δούσιν ἀκείν.

Βυλίομιον γὰρ κὰν ἀκαλήφωσ ἢ ἴσον χερὸν ἐτε-
 φανῶσται.

Τὰς δὲ θαλαττίας ἢ Ἀεισοτέλης ἀκαλήφας Φησὶν ἐν
 τῶ ἀρώτῳ ὡσαύτῃ Ζῶων. καὶ Θεόφραστος ἐν ἢ ζ' φυ-
 λικῶν.

Ἀ αλλιέρητον θυμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκαταπένητον. ἢ Βοξύων ἀκάμαντα
 Φυτῶν λωξίτορα κᾶπρον.

Ἀκαμαντίς. καὶ Ἀκάμας. μία τῶ δέκα φυλῶν,
 ἀπὸ Ἀκάμαντος ἢ Θεσίως.

1 Ἐπὶ τῆ] Legendum est ἐπὶ πάντε.
 2 Περσικῶς] In MSS. Paris. legitur αἰσθητικῶς.
 3 Ἀκάκιον. Ῥήτωρ δεινός.] De hoc Acacio vide Eunarium in Vi-
 tis Sophistarum & Philosophorum, pag. 175.
 4 Ἀκαλανθίς, εἶδ. ὄρνθ.] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol.
 Aristoph. ad Aves, p. 582.
 5 Ἐξ ἀκαλαρρείτιο β.] Homer. Odysf. T. v. 434.
 6 Ἀκαλός, ἡσ.] Vide infra v. Ἠκαλόν.
 7 Παισιφίλον τῶ δυσκ.] Apud Aristoph. in Vesps. pag. 342. ver-
 sus hi sic distincti leguntur:
 Καὶ παισιφίλον τῶ δυσκολίας
 Ἀπὸ τῶ ὄρνθ
 Τὴν ἀκαλήφω ἀφελέσθαι. P.
 8 Ἀκαλήφη, ἢ κνίδη, καὶ ἢ χ.] Hæc depromsit Suidas ex Scho-
 liafta Aristoph. ad Equit. p. 312.
 9 Κογχυλίδιον π.] Scholiafta habet κογχυλίδιον π.
 10 Ἀεισοφάνης Φοινίς.] Hoc fragmentum Aristophanis exstat
 etiam apud Athen. lib. 111. p. 90. quamvis ibi nonnulla aliter le-
 gantur. Idem autem deest apud Scholiaftam Aristophanis: unde

ostenderentur, quidam existimarunt, cum va-
 na gloria cupiditate inductum, imagines suas
 dedicari iussisse: quam suspicionem non pa-
 rum confirmavit pictura tessellata in Templo,
 quod est prope navale. Cum enim totum il-
 lud opus sub Gennadio esset absolutum, in
 maxime conspicuo Templi loco imaginem
 ejus effinxerunt, & medium Servatorem, Gen-
 nadio dicentem: *Destruere Templum hoc, & suc-
 cessoris tui temporibus illud restaurabo.* Ob hu-
 jusmodi igitur imagines Acacius, quamvis ef-
 fet beneficus, & [magna cum prudentia & dex-
 teritate] Ecclesie præflet, immoderata tamen
 gloria cupiditate flagrare videbatur.

Ἀκάκιον. Acacius. Orator vehementissimus,
 sub Juliano & Libanio Sophista: qui Julianum
 incusabat, & ipsius judicia reprehendebat, una
 cum Tusciano Phryge, qui & ipse bonus erat
 orator.

Ἀκαλανθίς. Genus avis. Vel, canis. Ita di-
 ctus ab ἀκάλλειν, quia notis blanditur, peregri-
 nos vero allatrat.

Ἀκαλαρρείτις. Placide & quiete fluens flu-
 vius. *Ex placide fluente & profundo Oceano.*

Ἀκαλός. Quietus. [Formatur] ab ἦκα, i. e.
 placide & quiete. Unde derivatur ἡκαλός (ut
 ἀπέμπεω πέμπελος) & per systerolen ἀκαλός.

Ἀκαλήφη. Spina. Urtica. [Fac ut] morosita-
 tem & iracundiam omittat, & a nimio pruritu
 [judicandi] liberetur.

Ἀκαλήφη. Urtica, tam terrestris, quam ma-
 rina, quæ est exigua quædam concha. Aristo-
 phanes in Phœnissis: *Par est profecto primum
 omnium iphya nasci, & asperas urticas.* Phe-
 recreates in *Transfugis*:

*Per Cererem, molestum est male canentem
 audire.*

*Mallem enim vel urticis tantundem tem-
 poris coronatus esse.*

Marinas vero urticas Aristoteles etiam in pri-
 mo de Animalibus vocat ἀκαλήφας. Et Theo-
 phrastus libro septimo de Plantis.

Ἀκαλλιέρητον θυμα. Victimæ, qua non est li-
 tatuni.

Ἀκάμαντα. Indefessum. *Vitium indefessum
 vastatorem aprum.*

Ἀκαμαντίς. Acamantis. Una ex decem Tri-
 bus, ab Acamante Thesei filio sic dicta.

colligo, Suidam melioribus interdum & integrioribus Scholiis in
 Comicum illum usum esse, quam quæ hodie habemus: ad quod
 probandum plura alia apud Grammaticum nostrum loca in promptu
 sunt, ut alibi indicamus.
 11 Εἶκος δῆπου πρῶτον π.] Est versus anapæsticus, sed turbatus
 & corruptus, quem sic legendum & in ordinem redigendum puto:
 ἢ φύα φύνη
 Εἶκος δῆπου πρῶτον ἀπάντων & τὰς κερναὰς ἀκαλήφας.
 12 Φύα] Apud Athenæum rectius legitur ἰφύα.
 13 ἢ τὴν Δῆμην. ἀν.] Hoc fragmentum Pherecratis mutilum
 exstat apud Athenæum loco laudato, qui proinde hinc suppleri
 potest.
 14 ἢ ζ' φυλικῶν] Id est, libro septimo de Plantis. In prioribus
 Edit. vitiose legitur φυλικῶν: cujus loco φυτικῶν ex Schol. Aristo-
 phanis reposui. Φυτικά Theophrasti etiam laudat Scholiafta Nican-
 dri ad Alexiph. p. 47.
 15 Βοξύων ἀκ.] Versus hic est pars Epigrammatis, quod ex An-
 thologia inedita integrum exhibuimus supra, v. Ἀθώπυτον, ubi
 monuimus pro βοξύων legendum esse βοξυίνων

Ἀκάματα. ἀντὶ τῆς ἀκαμάτους· καὶ ἀσφαιλίππος· ἢ ἐ κεκμηκότας. Ἰσοφοκλῆς· Ὀν ἔγωγ' ἀκάματα παρσημένσ' ἀπεινῶ τάλαντα.

Ἀκαμάτιος. Ἡλισπολίτης, ἑπικείμετος τῆς ἄλλων πολιτῶν· ἔπε δὲ ἰδιαιτικῶς εἶχει, ὥστε οὐδὲν παρμαθὸν, ἐδὲ ἑπιμαθὸν τ' ἐς λόγους ἠκόνταν οἴσας δὴ ἴνας, ἠξίς καλεῖσθαι φιλόσοφος, καὶ τὰς ὀνόματι τέτρωτος ἀπάντας ἑαυτὸν κατεμύνα. καὶ ἐδὲ τῆς Ἡλισπολιτῶν ἄλλῶς ἐδὲἰς αὐτὸν ἐπανόμαζεν, ἢ τὸν φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν τοίνυν ὕνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παρσηγερονότων δὲ ἡμῶν εἰς Ἡλίπολιν, ἀπέβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίας φιλοσοφίας. Ἡεῖλετο δὲ τις ἑναγ καὶ τῆς ἱεροσόπων. τοῦτο μὲν τοι συγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσὺν ἠδύνατο τοιαῦτα φειλαβεῖν, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

Ἀκάμαλον πῦρ. σφοδρὸν. Ὀμηρῶς· Δαῖε δ' οἱ ἐν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαλον πῦρ.

Ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ Ἀκάμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας ἀείπαιος.

Ἀκανθα. τὸ φυτὸν. καὶ ἡ ῥάχης τῆς κήτης. τὸ δὲ σημεῖον ὀρμῇ βιαία παρσητεσὸν ἀσφαιλίπῃ τῆς ἀκάνθης τοὺς δεσμούς. καὶ ἐπὶ τῆς ἀφάνων καὶ ἀμούσων παρσημία, ἢ ἀκάνθης τέλειξ.

Ἀκανθα. ἢ ἀμαρτία. Δαβίδ· Ἐν τῷ ἐμπαρσηναί μαι ἀκανθαν. ὡς ἀχρησὸν βλάστημα, καὶ ὡς κεντῶν πεφυκός.

Ἀκανθίας. ὅσα εἶδος τέλειξ, ἀλλ' ἐπίθετον τέλειξος. ἀπὸ τῆς ἠχῆς ἐν ἀκάνθαις. ὥστε καὶ ὁ ἀχέτας ἐκ εἶδος τέλειξος, ἀλλ' ἐπίθετον, ἀπὸ τῆς ἠχῆς.

Ἀκαπήλευιον. ἄδολον. καθαρόν. ζεαδιούργηιον.

Ἀκαρ. ἀντὶ τοῦ μικρόν. ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκαρές. βραχύ. ὀξύ. ὁ ἐχ οἶόν τε κείρα. Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύλησαι, ὅς πολλῶν ἀρχῶν, οὐκ ἀπλαυεῖς πλὴν τῶν ὁ φέρεῖς ἀκαρές. καὶ τῆς ἐρίῳ σοὶ ἐντάζουσι καὶ μικρὸν αἰεὶ, τῆς ζῆλον

1 Ἰσοφοκλῆς] In Electra, pag. 88. ubi locus hic sic legitur & distinguitur:

Ὁρῆσαν, ἐν ἔγωγ' ἀκάματα παρσημένσ' ἀπεινῶ τάλαντα ἀνύμφουσ' αἰὲν οἰχῶ. P.

2 Ὀμηρῶς] Il. E. v. 4.

3 Ἀκαμπίας] Vide Helich. v. Ἀκαμπιόδρομοι, & v. Ἀκαμπίας.

4 Ἀκάνθης τέλειξ] Sic etiam apud Diogenianum legitur. Zenonius vero habet Ἀκάνθης τέλειξ, cui cave credas. Ἀκάνθης enim vera lectio est, quoniam epithetum hoc mutis cicadalis tributum est ab urbe Acantho, cujus ἔθνηκον est Ἀκάνθη, non autem Ἀκάνθων. Stephanus de Urbibus, v. Ἀκάνθη: τὸ ἔθνηκον τῆς Ἀκάνθης, Ἀκάνθη· ἐξ ἧς καὶ παρσημία, Ἀκάνθη τέλειξ, ἐπὶ τῆς ἀφάνων. πῦρ οἱ τῆς χήρας τέλειξ.

5 Ἀκανθα. ἢ ἀμαρτία] Peccatum apud scriptores Ecclesiasticos saepe cum spinis comparari solet, ut pluribus exemplis demonstrat Suerus in Thesauro Ecclesiastico, v. Ἀκανθα, cujus scrimia hic non compilabo.

6 Δαβίδ] Psalm. xxxiii. 4. ubi tamen verba textus Hebraici aliud sonant, & a versione τῆς LXX. quam Suidas hic secutus est, discrepant. Ipsum locum inspicit lector.

7 Ἀκαρίας. ὅσα εἶδος] Vide infra v. Ἀχέτας.

8 Ὁ ἀχέτας ὅσα εἶδος τέλειξ, ἀλλ' ἐπίθετον] Contrarium tamen veritas est, nimirum τὸ ἀχέτας speciem cicadae significare. Aristoph. Acharum, pag. 593.

Ἀκάματα. Indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Sophocles: *Quem ego, libris orba, perpetuo exspecto.*

Ἀκαμάτιος. Acamatus, Heliopolita, ceteris civibus melior quidem; at tam illiteratus fuit, ut, cum nec juvenis, nec aetate provecior ullam scientiam addidisset, Philosophus tamen vocari vellet, eoque nomine se apud omnes insigniret. Hinc nemo erat Heliopolitarum, qui ipsum aliter quam Philosophum cognominaret. Hoc igitur probrum esto humanae inscitiae. Cum autem Heliopolin venissemus, falsum philosophiae nomen, quo Acamatus se jaetabat, jam pene exoleverat. Voluit etiam esse unus ex hieroscopis: quod tamen ei ignosci potest, quoniam utcumque talia praestare poterat, praesertim apud homines imperitos.

Ἀκάμαλον πῦρ. Ignis vehemens. Homerus: *Galea autem ejus & clypeus vehementi igne arserunt.*

Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et Ἀκάμπιος δρόμος, cursus longus & rectus.

Ἀκανθα. Planta, [quae spina dicitur.] Item spina dorsi ceti. *Cum autem bellua impetu violento irruisset, spina dorsi vincula dirupit.* Et Acanthia cicada, proverbium de mutis & illiteratis.

Ἀκανθα. Peccatum. David. *Dum infixa est mihi spina.* Quia [spina] est planta inutilis, & natura sua pungit.

Ἀκανθίας. Acanthias. Non est species, sed epithetum cicadae, sic dicta, quod cantet inter spinas. Uti etiam Ἀχέτας, non est cicadae species, sed epithetum, ab ἠχῆς, [quod sonum emittere significat.]

Ἀκαπήλευιον. Sincerum, purum, non adulteratum.

Ἀκαρ. Exiguum, vel, nihil. Sic Antipho.

Ἀκαρές. Exiguum. Acutum. Quod secari nequit. Aristophanes: *Nescio, quo redactus sis, qui multis imperans, nullum inde fructum percipis praeter hoc quod geris curtum [pallium.] Et hoc, tanquam lana oleum, minuta-*

Ἡνὶκ' ἀνὸς θεασέσθαι ὀξυμελὴς ΑΧΕΤΑΣ Ὀλλυσι μεσημερινοῖς ὄφ' ἠλίῳ μουεῖς βοᾶ.

Ubi τὸ ἀχέτας manifesto est substantivum, & pro specie cicadae accipitur. Vide eundem in Pace, p. 709. Apud Aristotelem quoque de Histor. Animal. lib. iv. cap. v. τὸ ἀχέτας cicadae speciem significat, ut Portus etiam observavit. Verba Philosophi haec sunt: Ἐστὶ δὲ αὐτῶν πλείω εἶδη, & ἀσφαιλέστα μεγέθει καὶ μικρότητι, καὶ τὰς μὲν καλεῖμεν ΑΧΕΤΑΣ ὑπὸ τὸ ὑπὸζωμα δηροῦς. Hoc loco post ἀχέτας delenda est vox superflua ὑπὸ, quod vel ex ipso Aristotele probari potest, qui Histor. Animal. lib. v. cap. xxx. item de cicadae agens, ait: Οἱ μὲν δηροῦς εἰσὶ τὸ ὑπὸζωμα, οἱ αἰδόντες &c.

9 Ἀκαρ] Corrupte pro ἀκαρίας. Apud Harpocracionem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod est adverbium, significans ἐν ἐλίῳ ζῆλον, teste Etymologo. v. Ἀμαρτία.

10 Ἀριστοφάνης. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύλησαι.] Versus hi ex Aristoph. in Vespiis, pag. 480. sic supplendi & distinguendi sunt:

Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύλησαι. Ὅσας πόλεων ἀρχῶν παρσησαν δὲ τῆς Πόντου μέγιστα Σαρδῆς Οὐκ ἀπλαυεῖς πλὴν τῶν ὁ φέρεῖς ἀκαρεί, & τῆς ἐρίῳ σοὶ ἐντάζουσι κατὰ μικρὸν αἰεὶ τῆς ζῆλον ἕνεκα ὥστε ἀλευρη. Ἐκλονται γὰρ σε πένητ' εἴνυ.

Sensum & illustrationem loci hujus ex ipso Aristophane ejusque Scholiasta lector petet.

ἔνεχ' ἄσπερ ἔλαιον. βέλονται γὰρ σε πένη' εἵ-
ναι.

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς. ἐν βραχεία ὥρα, ἐν ἀτόμῳ. ἐ-
πίρρημα. Ἐν ἀκαρεῖ δὲ, Ἀεισοφάνης Πλάτῳ. Ἐπι-
νὸς θυραζ' ἔπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. ἦτοι ἐλαχίστῳ,
ὃν ἐχ οἶον τε ἀγκυρεῖν καὶ κόψαι ἀπὸ τὸ βραχὺ
τῆ χρόνου. Πεπιήσθη δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν,
τῶ ἀπὸ βραχυτέρας μὴ δυναμῶν κατεῖναι. ἔστι δὲ
ἐπίρρημα τὸ ἀκαρῶς. ἀπὸ οὗ τὸ ἀκαρῆς ἑπιρρημα-
τικὸν ὄνομα. Καρὶ δὲ, τῶ ἐκ τῆ Καρίας.

Ἀκακίδι. ὁ βραχυτάτος. Ἀκακίδιος ὁ ἀνθρώ-
πινος βίος· καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκακισίον. μικρὸν. βραχὺ. ῥοπή. καὶ Ἀκακισίως,
ὁ βραχὺς καιρὸς.

Ἀκακισίον. τὸ μὴ δυνάμενον κατεῖναι. ἢ τὸ οἶον
ἀκέφαλον ἀπὸ σμικροτέρας. ἢ ἀδύνατον καὶ μέγε-
θος, καὶ οὐδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἢ κεφαλὴ καὶ
γλαῶσαν πινά, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκακισίον. Ἐγὼ δὲ ἀγαμαί τοὺς ἀνδρας, τὸ δὲ
Ἀκακισίον μέγιστον καὶ πρὸς τούτων. καὶ Ἀκακισίως.
ζῆται ἐν τῶ Ἀπαλζουῦτες.

Ἀκακισίως. ἀγρίπτερος. ἐπὶ τῶ πάνυ πενομένων.
Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγρίπτερον καλοῦσιν.

Ἀκακισίως. Ἀδωνίδος κήπου. ἐπὶ τῶ μηδὲν γεν-
νοῦτον τεκεῖν δυναμῶν. ἢ λέγουσιν δὲ τὰ εἰς τὰ ὄσρα
κα Φυλιόμυρα.

Ἀκας. ποιητὴς Τραγωδίας.

Ἀκας. ὁ δὲ Ἀκαςος ἰσόχρον ὑφίστας, ἐπεβού-
λευσε τῶ Πηλεΐ. καὶ ὅς αἰσθόμενος, εἰς πόλεμον
κατέστη. ζῆται ἐν τῶ Ἀταλάντη.

Ἀκατάληπτον. ἀπορσίτε ἀφ' ἑσέ. καὶ ζῆται ἐν
τῶ Ἀπορσίτον.

Ἀκατάληπτον. ἀήτητον. ὡς τὸ μὴ καταβάλλειν.
τοῦτ' ἔστι, τὸ μηδὲν καταβάλλοντα. ἢ Ἀεισοφάνης Νε-
φέλαις.

Οὐ γὰρ πῶ τὸτ' ἐξηπίσταλο
Φειδιππίδης μοι τὸ ἀκατάληπτον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπύτως. ἀκαταλλήλως. ἀν-
αρμοδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ἀνομασίου.

Ἀκαταίτιος. ὁ ἀνόμιμος.

Ἀκατεύνατος. ἀκούμιλος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάπιον. εἶδος πλοῖος ἀλιευτικοῦ.

1 Ἐλαιον] Apud Aristophanem hodie legitur ἄλειον. Sed lectio Suidæ sana est & alteri præferenda, quam etiam agnoscit ve-
tus enarrator, cuius ad eum locum hæc sunt verba: Ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶ πῶ ἄλγόντων, ἢ δὲ εἰς ἐπισταζομένων ΕΛΑΙΟΝ κατα-
βραχὺ.

2 Γυμνὸς θυραζ' ἔπ.] Apud Aristophanem in *Pluto*, p. 13. 24.
versus iste sic legitur.

Γυμνὸς θυραζ' ἔπ.] Apud Aristophanem in *Pluto*, p. 13. 24.
versus iste sic legitur.

3 Ἐγὼ δὲ ἀγαμαί τ.] Hoc fragmentum legitur etiam supra, v.
Ἀγαμαί.

4 Ἀκακισίως ἀγρίπτερος] Vide supra v. Ἀγρίπτερος.

tibi tibi instillant, ut vitam trahas. Volunt enim te esse pauperem.

Ἀκαρῆ. Pro ἀκαρῶς, i. e. brevissimo tempo-
re, puncto temporis. Adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ
vero [legitur] apud Aristophanem *Pluto*:
Nudus foras eiectus sum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, i. e.
brevissimo tempore; sive, quod adeo exi-
guum est, ut dividi & secari non possit. Me-
taphora ducta est a minimis pilis, qui pro-
pter brevitatem secari non possunt. Est au-
tem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adver-
biale ἀκαρῆς deductum est. Καρὶ autem signi-
ficat Cari, sive ex Caria oriundo.

Ἀκακίδιος. Brevissimus. *Brevissima est huma-
na vita, & post exiguum tempus omnes extensi
jacebimus.*

Ἀκακισίον. Parvum. Breve. Momentum. Et
Ἀκακισίως καιρὸς, breve tempus.

Ἀκακισίον. Quod secari non potest. Vel
quod propter parvitatem capite quasi caret.
Vel quod nullam habet extensionem, nec ini-
tium. Καρία est vox inusitata, caput signifi-
cans, unde & κέρατα, i. e. cornua [dicta sunt.]

Ἀκακισίον. Acarnanem. *Ego vero viros illos
admiror, maxime vero illum Acarnanem.* Et
Acarnanes. Quare in voce Ἀπαλζουῦτες.

Ἀκακισίως ἀγρίπτερος. [Sterilior agresti o-
lea.] Dicitur de illis, qui sunt valde pauperes.
Lacones enim agrestem oleam ἀγρίπτερον vocant.

Ἀκακισίως Ἀδωνίδος κήπου. [Sterilior Adoni-
dis hortis.] Dicitur de illis, qui nihil præclari
gignere possunt. Sic autem vocantur, quæ in
testis plantata sunt.

Ἀκας. Poeta Tragicus.

Ἀκαςος. Acastus. *Ille vero subornata manu
insidias struxit Peleo: qui re animadversa, bel-
lum ei intulit.* Quare in Ἀταλάντη.

Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab ἀπορσίτον. Quare
in Ἀπορσίτον.

Ἀκατάληπτον. Invictum. Vox composita ex
α privativo, & καταβάλλειν, [deicere.] Quem
nemo deicere potest. Aristophanes *Nubibus*:
*Nondum enim tunc Phidippides sciebat invi-
ctam illam dicendi rationem.*

Ἀκαταλήκτως. Indefinenter. Absque con-
nexionem. Inconcinne.

Ἀκαταμάχητος. Qui nullis laboribus fran-
gi potest.

Ἀκαταῖος. Equus celebris.

Ἀκαταίτιος. Culpa vacans.

Ἀκατεύνατος. Insomnis.

Ἀκάτειρα. Nomen urbis.

Ἀκάπιον. Piscatoriæ naviculæ genus.

5 Ἀγρίπτερος δὲ πῶ εἰς τὰ ὄσρα. φου.] Vide supra v. Ἀδωνίδος
κήπου.

6 Ὁ δὲ Ἀκαςος λόγον ὑφ.] Hoc fragmentum deprompsit Suidas
ex Excerptis Nicolai Damasceni, a Valefio editis, pag. 446. ut
Pearsonius ad marg. Suidæ sui notaverat. Vide etiam Scholiastam
Aristoph. ad *Nubes*, pag. 183. ubi eadem historia vel fabula de A-
casto & Peleo proluxe narratur.

7 Λόγον ὑφίστας] Lege, λόγον ὑφίστας, ut in Excerptis Nicol.
Damasceni, & infra v. Ἀταλάντη recte legitur.

8 Ἀεισοφ. Νεφέλαις] Pag. 118. 24. Ubi Scholiasta: τὸν ἀήτη-
τον, τὸ μηδὲν καταβάλλοντα, uti etiam apud Suidam scribendum
est. P.

'Ακαπίροι. ἔθνηκόν. ¹ Ὡσπερ καὶ οἱ Σαράγυροι ἐλαθέντες ² κατὰ ζήτησιν ³ πρὸς τοῖς Ἀκαπίροις Οὐνοῖς ἐγένοντο.

'Ακατονόματος. ⁴ ὁ μὴ ὀνομασμένῳ.

'Ακαχίατο. ἐλυποῦντο. καὶ Ἀκαχίζεο. λυποῦ.

'Ακαχιδμή. λυπεμένη. καὶ Ἀκαχίμων. εἰδέ-
προν.

'Ακαψις. ὄνομα πόλεως.

'Ακαίη. ⁵ ῥάβδῳ θαλαπεία.

'Ακαίνα. μέτρον δεκάπυ. ἔστι δὲ ῥάβδῳ, δι' ἧς κεντῶσι τὴς βόας, ὡς τῷ Πελασγῶν τῶτο εὐ-
ρόντων.

'Ακαίεθ. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καὶ Ἀκαίεθ εὐνοία ἐδὲν ἔχθεας ἀφ' ἑσέ. Ἰππολύτῳ Φασὶ ταύτην εἰ-
πεῖν πρὸς Φαῖδραν, Φάσκεισαν Φιλεῖν τε καὶ τέρην
αὐτόν.

'Ακεανός. εἶδος ὄσπριος.

'Ακελιμάς.

'Ακενόσπεδον. ⁸ Παρὰ ⁹ Διογνήτη ἔμαθον τὸ ἀκε-
νόσπεδον, καὶ τὸ ¹⁰ ἀπιστητικόν. Φησὶ Μάρκῳ ὁ Φι-
λόσοφῳ βασιλεύς.

'Ακέων. ἡσυχάζων. παρ' Ὀμήρῳ κατὰ ¹¹ μεσότητι
ἐξυμένειαν. ἀντὶ τῆς ἡσυχίας. καὶ ¹² ἐν ἄλλοις. ¹³ Ἀλλ'
ἀκέων δαίνουσι καθήκοντα.

'Ακερδής χάρις. ἡ μὴ δέοντος δεδομένη. ἧς Φαῦ-
λον τὸ κέρδος. ¹⁴ Μὴ δ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἀντ'
ἰδὼν μεταχοίμει πῶς.

'Ακέραιον. ἀκακον. ὀλόκληρον. καθαρὸν. Σημαί-
νει δὲ καὶ τὸ ¹⁵ ἔξω κίρας, κατὰ τὴν ἑν εἰς ε.

'Ακέραιον σιωπῆς. τὸ καθαρὸν, καὶ εὐκλειές. ¹⁶ Δα-
μάσιος Φησὶν. Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ ἀκε-
ραῖς σιωπῆς ἀνάξιον. δεῖ δὲ τὸν εὐχόμενον τῶ-
παν σιωπῆσαι τοῖς πέλας. εἰ καὶ ἐναντίον εἴη τῷ
Φαυνομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθόν, μηδέποτε ἐκείνο τού-
τοις ἐπιπροσθεῖν ἀγαθόν, μηδὲ ἄλλο ὅτιεν ἄλλο. πρὸς
παιδείαν δὲ ἀληθείας. μήτε κίνδυνον ἀγῶντος ὅτι
φερομένης, μήτε ὅταν σπυροφύλλον ἔργον ἐπίπτον

¹ Ὡσπερ καὶ οἱ Σαράγυροι. ἐλ.] Fragmentum hoc legitur apud Priscum Rhetorem & Sophistam in Excerptis Legationibus, ab Hoefchelio editis, pag. 43. Vide etiam supra v. Ἀβαρῆς, ubi locum integrum Prisci, cujus hoc fragmentum pars est, Suidas excerptit.

² Κατὰ ζήτησιν] Lege, κατὰ ζήτησιν γῆς, ut apud Priscum.

³ Πρὸς τοῖς Ἀκαπίροις Οὐνοῖς ἐγ.] Vide conjecturam nostram de hoc loco supra v. Ἀβαρῆς.

⁴ Ἀκατονόματος] Hæc vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, *nomen non habens*; eo nimirum sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόματος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, *obscurus, ignobilis, & cujus nulla est fama.*

⁵ Ἀκαίη] Lege ἀκαίνα. Vide vocem sequentem.

⁶ Ὡς τῷ Πελασγῶν τῶτο εὐρόντων.] Apollon. Rhod. Argonaut. lib. 111. 1322. Πελασγῶν τῶτον ἀκαίη. Ad quem locum eruditus Scholiasta: Ἀκαίη. ἀντὶ τῆς κέντρας. Ἀκαίνα δὲ ἐπὶ μέτρον δεκάπυ. Θεσσαλῶν εὐρημα. ἢ ῥάβδος ποικιλική, παρὰ ΠΕΛΑΣΓΟΙΣ εὐρημένη. πρὸς ἧς Καλλιμαχὸς Φησὶν. Ἀμφόπερον κέντραν πε βωῶν, ἡ δὲ μέτρον ἀράβης. Vide etiam Etymologum v. Ἀκαίνα, cujus verba lectu dignissima sunt, & locum hunc egregie illustrant.

⁷ Ἐχθρας ἀφ' ἑσέ.] Sic etiam Diogenianus & Apostolius habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθρῆς.

⁸ Παρὰ Διογνήτη ἔμαθον τὸ ἀκ.] Locum hunc ex Marco Antonio, lib. 1. §. vi. Suidas depromptit.

'Ακαπίροι. Nomen gentis. Et Saraguri expulsi, novas sedes quærentes, ad Acatiros Hunnos ierunt.

'Ακατονόματος. Qui nomen non habet.

'Ακαχίατο. Tristitia affecti erant. Et Ακαχίζεο. Tristis esto.

'Ακαχιδμή. Tristis. Et Ἀκαχίμων. Neutrius generis.

'Ακαψις. Nomen urbis.

'Ακαίη. Virga marina.

'Ακαίνα. Mensura decem pedum. Est autem baculus, quo stimulantur boves, Pelasgorum inventum.

'Ακαίεθ. Qui non habet vacuum tempus. Et, *Intempestiva benevolentia nihil ab odio differt.* Hippolytum ajunt hanc [sententiam] ad Phædrum dixisse, cum diceret se ipsum amare & diligere.

'Ακεανός. Genus quoddam leguminis.

'Ακελιμάς. Acelimas.

'Ακενόσπεδον. *Ad Diogneto didici, ne rebus inanis studio impenderem, neque fidem adhiberem [illis, quæ a præstigiatoribus & magis dicuntur.]* Inquit Marcus Imperator Philosophus.

'Ακέων. Quiescens. Apud Homerum est vox anceps, significans quiete. Ut in hoc loco: *Sed quiete epulemini sedentes.*

'Ακερδής χάρις. Gratia, quæ male refertur. Quæ nobis damno & detrimento est. *Ne virum nefarium conspicatus in malum aliquod ea causa incidam.*

'Ακέραιον. Innocentem. Integrum. Purum. Significat etiam illæsum, sive id, quod est ἔξω κίρας, mutato η in ε.

'Ακέραιον συνειδός. Conscientia pura & sincera. Damascius inquit: *Nihil est inter res humanas illesæ conscientie comparandum. Oportet autem honesta ratione cum aliis hominibus versari. Et licet verum bonum contrarium sit illi, quod boni speciem habet; nunquam tamen hoc [vero bono] antepone oportet, neque quicquam pluris facere quam veritatem: nec periculum certaminis instantis, nec laborem præ-*

⁹ Διογνήτῳ] Sic recte apud Marcum Antonin. & in MSS. legitur. Priores vero Edit. exhibent Διογνήτῳ.

¹⁰ Ἀπιστητικόν] Hanc vocem ex 2 MSS. Paris. & Marco Antonio Suidæ restitui. In prioribus enim Edit. vit. osæ legitur ἀπιστητικόν. Post hanc vocem autem ex Marco Antonio addendum est, πῶς ἔξω κίρας περιουσιάζων καὶ γῆτον λερομένους.

¹¹ Κατὰ μεσότητι] Sensus est vocem illam & pro participio, & pro adverbio accipi posse. Sic enim Grammatici loqui solent, cum significare volunt, vocem aliquam ad duas orationis partes referri posse. Hinc Etymologus τὸ ἀκῶν vocat ἐπιπρόκειν μεσότητι, quia vox ista tam nomen, quam adverbium esse potest.

¹² Καὶ ἐν ἄλλοις] Hæc expungenda sunt. Nihil enim ad rem faciunt.

¹³ Ἀλλ' ἀκέων δ.] Homer. Odys. Φ. 89.

¹⁴ Μὴ δ' ἄλαστον ἀκερδῆ.] Locus hic ex Sophocle in Oedip. Colon. pag. 319. sic legendus & distinguendus est:

Μὴ δ' ἄλαστον ἀνδρ' ἰδὼν
'Ακερδῆ χάριν μεταχοίμει πῶς.

¹⁵ Ἐξω κίρας] Sic omnes Edit. exhibent. Sed dubium non est, quin legendum sit ἔξω κίρας quod etiam a Porto observatum fuit.

¹⁶ Δαμάσιος Φησὶν.] Hæc non leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio. Quare dubium non est, quin ea Suidas, ut multa alia, ex integro Damascii opere deprompterit.

μηδὲ κέρδος ἐπάων ἀδικῶ, μηδὲ σωθήβαιαν Φιλίαν,
μηδὲ συγγενείας λιγὸς ἀνάγκη.

Ἀκέραιον. Ἐκ τῆς Μάρκου Ἀντωνίνου συγγραφῆς.
Καὶ τὴν περιχίλια ἐπιβιάσασθαι μέλλης, καὶ ποσαυτάκις
μύρια, ὅμως μέμνησο, ὅτι εἴδεις ἄλλον ἀπεβάλλει
βίον, ἢ τῆτον ὄν ζῆν ἢ ἄλλον ζῆν, ἢ ὄν ἀν ἀπεβάλλει.
εἰς ταῦτον οὐ καθήσεται τὸ μήκιστον τῶν βραχυτάτω.
τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον καὶ τὸ ἀπολλύμενον ὅσον ἴσον.
καὶ τὸ ἀπολλύμενον ἕως ἀκέραιον ἀναφαινεῖται. ἔτε
γὰρ τὸ παρωχικὸς, ἔτε τὸ μέλλον ἀπεβάλλει ἂν τις. ὁ
γὰρ ὅσον ἔχει, πᾶς ἂν τῆτό τις αὐτῷ ἀφέλοιτο;

Ἀκέραιος. ὁ ὀλόκληρος. Ἀκέραιος τε καὶ ἐπεσο-
δεχομένων ἐπιτηγόμενοι τῆς ἐκέραιου. Καὶ αὐτῶς τὸ
δὲ μέλι, ἅτε ἐκ ἀκέραιον, ἔτε ἀποκινθῶν, ἀλλ' ἐρεπε-
τῶν συμπεπορισμένων, ἀνέτρεφε τὰ σπλάγχνα. Ἐπο-
λύβιος. Τῆς μὲν γὰρ ἀητήτης ὄντας ἐξ ἀκέραιου ἀφ-
γωνίσασθαι πρὸς σφᾶς. ἀπὸ τῆς, ἐξ εὐκόλου. Ὁέλων
ἀκέραιος χεῖρασθαι ταῖς τῶν Κελτῶν ὄρμαῖς. ἐξ ὀ-
λοκληρῶ. Καὶ αὐτῶς Ὁ δὲ δυνάμενος δὲ πειθεῖν ἐξ
ἀκέραιου ἀφ' ἧς εὐλάθειαν καὶ ἀπαράγην τῶν περὶ κημέ-
ων βασιλέως, ἠναγκάσθη φ' ἅπαντα ἀποδοῦναι. καὶ
δὴ συγκατέθετο βοηθήσῃν ὁ Σέλευκος. Καὶ αὐτῶς
Ὁ δὲ βυλομήτοι ἀκέραιον ἐπενεγκῆν τι τὴν Φήμιον αὐτοῦ,
ἠξάνο ἀφ' ὧσιν αὐτόν.

Ἀκέραιος. ἀκέραιος δὲ.
Ἀκέραιος βοῦς. ὁ μὴ ἔχον κέρατα. καὶ Ἀκέραιον, εἰδε-
τέρας, μονόπιπτον.

Ἀκέραιος κόμης. ὁ καὶ ἀκέραιος κόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ
χειρόμενος.

Ἀκέραιος. Ῥωμαϊκὸν ἐκ μηχανήμα, ἐκ δειροτο-
μίας πρὸς ἐρμύνησιν ἢ μεταπυθαζόμενον. Οἱ δὲ
Ῥωμαῖοι ξυθῆσαν τὴν λεγόμενῃ ἀκέραιον τῆς Ῥω-
μαίων Φωνῆς. δειροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα τε-
λέχη τῆς ξυθῆσιν καταστρέσαντες, ἀπεπέχσαν ὡς
οἰκῶ τὴν οἰθῆνδε πορείαν τῆς πόλεως.

Ἀκέραιος, καὶ ἀκέραιος. ἰάσασθαι. ὅθεν Ἀττικὸν
τὴν ἠπείτηαν ἀκέραιον καλεῖσιν.

Ἀκέραιος ἰάσασθαι. ἐπὶ τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμέναν.
ἔοικε δὲ ὁ Ἀκέραιος πρὸς τὸ χεῖρον πᾶσα διεραπύσασθαι.

Ἀκέραιος. Ἐκ τῆς Ναυαπανῶν Ἐπίσκοπος. ὅς παρ' αὐτῶν ἐ-
πὶ τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου. καὶ ἠξάνο αὐτόν, εἰ δέχε-

ignavia recusantes: neque fructum laudis inju-
sta, vel conjunctionem amicitiae, vel necessitu-
dinem aliquam [potiorem ducentes.]

Ἀκέραιον. Ex Marco Antonino. Quamvis an-
norum tria millia victurus esses, & totidem in-
super myriadas, tamen memento, neminem amit-
tere vitam aliam, quam illam, quam vivit; aut
aliam vivere, quam eam, quam amittit. Eodem
igitur recidit & longissimum, & brevissimum vi-
tae spatium. Tempus enim praesens omnibus est a-
quale: & quod amittitur ergo, aequale est omnibus.
Hinc autem id, quod amittitur, momentaneum
tantum esse apparet. Neque enim praeteritum, ne-
que futurum quisquam amittere potest. Nam quod
quis non habet, quomodo hoc alter ipsi eripiat?

Ἀκέραιος. Integer. Integros & inopinatos ag-
gressi, terram in suam potestatem redegerunt. Et
rursus: Mel autem, cum nec sincerum esset, nec
a spinis, sed reptilibus comparatum, viscera tor-
quebat. Polybius: Inviectos enim antea vi-
ribus integris secum dimicasse. [Ἐξ ἀκέραιου hic
significat] facile. Integra alacritate Gallo-
rum uti volens. Et rursus: Cum autem ipsi
rem persuadere non posset, quod praedictus Rex
esset timidior, & vitam negotiosam fugeret,
500. talenta dare coactus est. Seleucus vero
promisit, se opem laturum. Et rursus: Cum
nollent ipsius existimationem esse illasam, ca-
perunt eum probris lacerare.

Ἀκέραιος ὄνη. [Integritas] Ἀκέραιος ὄνη vero,
[cornuum privatio.]

Ἀκέραιος βοῦς. Bos nulla habens cornua. Et
Ἀκέραιος, est generis neutrius, & unicum tantum
casum habens.

Ἀκέραιος κόμης. Idem quod ἀκέραιος κόμης. In-
tonsus.

Ἀκέραιος. Agger Romanus, ex arboribus cae-
sis munitionis gratia constructus. Romani ve-
ro exstruxerunt lingua ipsorum vocatum agge-
stum. Cum enim arborum caesarum truncos
alios aliis imposuissent, & [terra] stravissent,
urbem ab ea parte, ut licuit, aditu interclu-
serunt.

Ἀκέραιος, & ἀκέραιος. Sanare. [Sarcire.]
Unde Attici τὴν ἠπείτηαν, i. e. farcinatricem,
ἀκέραιον vocant.

Ἀκέραιος ἰάσασθαι. Acesias fanavit. Dicitur de
illis, qui medendo morbum augment. Fertur
enim Acesias aliquem in deterius curasse.

Ἀκέραιος. Acesius, Novatianorum Episco-
pus, tempore Constantini Magni [Concilio]

1 Καὶ τὴν περιχίλια ἐπιβιάσασθαι.] Totus hic locus excerptus est ex Marc. Antonin. lib. 11. cap. xiv.

2 Ἀπολλύμενον ὅσον ἴσον.] Sic etiam legitur apud Marcum Antoninum. Sed utrobique mendose. Sensus enim loci requirit, ut pro ὅσον scribatur ἐν, quod etiam a doctissimo Catakero ad Marc. Anton. recte animadversum est.

3 Ἀκέραιον.] Sic etiam apud Marcum Antonin. scriptum est. Quare merito quis miretur supinam oscitantiam compilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον subjecit, cum sub voce Ἀκέραιον collocari debuisset. Negligentiae autem hujus non ipsum Suidam recum perago, sed interpolatores ejus, quoniam totus iste articulus in 2 MSS. Paris. A. & B. deest: unde colligo, eum a recentioribus Lexico huic insertum esse.

4 Πολύβιος.] Lib. xv. cap. xi. ut a Gronovio observatum fuit. Ibi autem legitur ἐξ ἀκέραιου διαγωνίᾳ πρὸς σφᾶς, quam lectionem in versione expressi.

5 Ὁέλων ἀκέραιος χεῖρασθαι.] Hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. 11. c. lxx. ut itidem a Jac. Gronov. recte observatum fuit.

6 Ὁ δὲ δυνάμενος δὲ πειθεῖν.] Hoc fragmentum ad Polyb. refert Caes. faubonus.

7 Ἀκέραιος.] Corrupte pro Ἀκέραιος, id est, si Latine scribatur, Aggesta. Vide supra v. Ἀκέραιος: & Ducangium in Glossario Graeco, v. Ἀκέραιος. qui tamen errore memoriae ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi, quae Suidas hoc loco adducit, legi apud Procopium de Bello Persico, lib. 11. cap. xxv. quod secus est. Fit enim ibi quidem mentio Aggestae, sed fragmentum auctoris anonymi, a Suida hic citatum, ibidem non reperitur.

8 Μεταπυθαζόμενον.] Scribe καταπυθαζόμενον. Voces enim κατὰ & μετα sepius a librariis confundi constat.

9 Ὅθεν Ἀττικὸν τὴν ἐπὶ.] Vide infra, v. ἠπείτηαν.

10 Ἀκέραιος. Ναυαπανῶν Ἐπίσκοπος.] Totus hic locus de Acesio, Novatianorum Episcopo, ad verbum descriptus est ex Socratis Histor. Eccles. lib. 1. cap. x.

ταυτὰ τὸ Σινώδου, πόντε ὄρον τὸ πίστεως, καὶ τὸν ὀ-
 ρισμὸν τὸ Ἑ Πάχα ἐορτῆς. Ὁ δὲ συγκατέθελο. Ἐ-
 πανεργόμενος δὲ τὸ βασιλέως, Ἰακώβου οὐδὲ χειρίζεσθαι
 ἔπειτα; τὰ ἐπὶ Δεκίῳ γινόμενα καὶ τὸν διαγωγὸν ἐδί-
 δασκε, καὶ τὴν ἀκρίθειαν τὴν αὐτῆς κανόνος. ὡς ἄ-
 ρα ἔχρη τοὺς μὲν τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἁμαρ-
 τίαν, ἢ πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θείαι γραφαί, τὴν
 κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ
 μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τὴν ἀφέ-
 σεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεοῦ ἐκ-
 δέχεσθαι, τὴν δυναμένον συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα.
 Ταῦτα εἰπὼν τοῦ Ἀκείσιου, ἐπειπεῖν τὴν βασιλέα,
 θεὸς ὡς Ἀκείσι κλίμακα, καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν
 οὐρανόν. Τούτων οὔτε Εὐσέβιος ὁ Παμφίλος, οὔτε
 ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν. Ἐκείνοι γὰρ πολλὰ παρελεί-
 πουσιν, ἢ προσπαρόντες πῖσι, ἢ προσώποις χειρίζο-
 μνοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱ-
 στορίᾳ.

Ἀκείσιλα. ὄνομα κύριον.

Ἀκείσιμον. ἑραπειπικόν.

Ἀκείσιν. ἴασιν.

Ἀκείσιπνον. ἑραπειπικόν.

Ἀκείσματα. ἰάματα. ὑγιάσματα. Ἡ δὲ λαβοῦ-
 σα τὰς Φυλακὰς, ἅμα τῇ θυγατρὶ ἀνδραμνῶν, ἁ-
 κείσιμα τὸ ἐσομένης ἐνδείας ἐπιφερομένη. Ἄνθρωπος ἐν
 τῇ Γαλεώπιδι, δεινὸς λύσσε τε νόσων εἰπεῖν, καὶ ὄ-
 ραν ἀκαμίας ἀκείσασθαι, καὶ ἀγνοίας, καὶ ἀκαρπίας Ἰακώ-
 βων ἱερουργῶν ἐπινοῶσά τε καὶ δοῦναι μεταβολὰς,
 καὶ ἴνας εἰς εὐπορίαν ἀγαθὰς ὁδοὺς. Τῆτον ἐς Κρή-
 τιν ὁ Μίνως καλεῖν Φασιν ἐπὶ δώροις, ἵνα τὸν Γλαύ-
 κω τὴν ὑμνημένην ἀπέλθῃ ἀνιχνεύσει. Καὶ Ἀκεί-
 σιν, ἰατρίαν.

Ἀκείσι. ὄνομα κύριον, θηλυκόν.

Ἀκείσιδιον. ἑραπειπικόν τῶν ὀδυνῶν.

Ἀκείσι. ἰατρία. καὶ ἑραπειπικόν, ὁ ἰα-
 τρὸς.

Ἀκείσι. αἰεσίσις, ἢ τὴν Σέβηρον ἑξαρχος.
 ἐπὶ τῷ Εὐτυχίῳ.

Ἀκείσι. ὁ ἄπμ. καὶ παρομμία. Ἀκεί-
 σιν μῦθος. ἐπὶ τῷ ἀτελῇ λεγόντων εἰρημῶν ἢ πα-
 ρομμία.

Ἀκείσι. ἑραπειπικόν.

Ἀκείσι. ὁ τὴν κόμην μὴ κείσασθαι.

1 Διά π ἐν χειρίζεσθαι] Locus hic mendosus est, qui ex Socrate sic legendus & distinguendus est: Διά π ἐν τῷ κοινωνίας χει-
 ρίζεσθαι ἐκείνους πὲρ ἐπὶ Δεκ. &c. i. e. Quare ergo a communione te
 sejungis? Tunc ille &c.

2 ἑραπειπικόν] Potius ἑραπειπικόν scribendum est. ἑραπειπικόν
 enim significat, quod habet vim medendi. Ἀκείσιμον vero & ἑ-
 ραπειπικόν, quod est sanabile.

3 Ἐν τῇ Γαλεώπιδι] Galeotis erat urbs, vel regio Siciliae. Vide
 Stephanum de Urbibus v. Γαλεώπις, & ibi Holstenium.

4 Καὶ ὄρον ἀκαμίας] Hunc locum suspectum habeo, & de eo
 amplius cogitandum cenfeo.

5 ἵνα τὸν Γλαύκω] Glaucus hic erat Minois filius: qui quomo-
 do amissus, & a quo repertus fuerit, narrat Apollodorus lib. 111.
 cap. 111. & Paraphrasis ἐπὶ Ἀπίων, cap. xxv 11.

6 Ἀκείσι. ἑρ. κ.] Erat filia Aëculapii. Vide infra v. Ἡπόνη.

interfuit. Interrogavit autem eum [Constantinus,] an probaret decreta Synodi, & for-
 mulam fidei, & festi Paschalis definitionem. Ille vero assensus est. Iterum autem interro-
 gante Imperatore, quare ergo se a commu-
 nione sejungeret: tunc ille, quæ sub Decio
 acciderant, edocuit, & rigorem severæ illius
 regulæ exposuit: eos nimirum, qui post bap-
 tismum tale peccatum admisissent, quod sac-
 ræ literæ ad mortem vocant, ad divinorum
 mysteriorum communionem admitti non o-
 portere: sed ad pœnitentiam quidem adhor-
 tandos esse; remissionis vero spem non a sa-
 cerdotibus eos expectare debere, verum a Deo,
 qui solus potestatem habeat peccata condo-
 nandi. Quæ cum dixisset Acesius, ferunt Im-
 peratorem subjunxisse: Erige scalam, Acesi,
 & solus in cœlum ascende. Hæc neque Euse-
 bium Pamphili, neque alius quisquam memo-
 riæ prodidit. Hi enim multa præterire so-
 lent, vel ob affectum erga aliquos, vel personis
 gratificantes. Sic inquit Socrates in Historia
 Ecclesiastica.

Ἀκείσιλος. Acesilaus. Nomen proprium.

Ἀκείσιμον. Medicabile.

Ἀκείσιν. Sanationem.

Ἀκείσιπνον. Quod vim medendi habet.

Ἀκείσματα. Medicamenta. Remedia. Illa
 vero custodes fallens cum filia aufugit, egesta-
 tis futura remedium secum afferens. † Fuit in
 urbe Galeotide vir quidam, morborum propul-
 sandorum peritus, quique intemperie anni me-
 deri, & ope quorundam sacrificiorum sætuum
 frugumque sterilitatem depellere, & opportunas
 quasdam se ex difficultatibus expediendi ratio-
 nes excogitare norat. Hunc in Cretam a Mi-
 noe muneribus propositis invitatum ferunt, ut
 celebratum illum Glaucum amissum investiga-
 ret. Et Ἀκείσιμον, artem medendi.

Ἀκείσι. Nomen proprium fœminæ.

Ἀκείσιδιον. Quod medetur doloribus.

Ἀκείσι. Medicos. Et Ἀκείσι, ὄφ, ἑραπειπικόν, Medi-
 cus.

Ἀκείσι. Secta quadam fuit, cui præfuit
 Severus. Est in voce Εὐτυχίῳ.

Ἀκείσι. Honoris & dignitatis expers. Et
 proverbium: Fabula sine capite: quod dici-
 tur de illis, qui imperfecta narrant.

Ἀκείσι. Qui curatur.

Ἀκείσι. Intonsus.

7 Ἰατρία] Sic MSS. Paris. exhibent. In prioribus vero Edit.
 legitur ἰατρία.

8 Ἀκείσι] Vide Scholiastam Homeri ad Il. X. v. 2.

9 Ἐν τῇ Εὐτυχίῳ] Sed ibi nulla Severi hujus mentio fit. In vo-
 ce autem Ἰουλιανὸς Ἀλικαρῶν, quædam de eo legitur.

10 Ἀκείσι. ὁ ἄπμ.] Artemidorus lib. 1. cap. xxxv 11. Ἀ-
 κείσιλον τὸ λέγεσθαι τὸ ἄπμ. unde Suidis notam hanc hausisse vi-
 detur. Locum autem Artemidori acceptum refero eruditiss. Pear-
 sonio, qui eum ad marginem Suidæ sui annotaverat.

11 Ἀκείσι. μῦθος] Huc pertinet locus Platonis in Gorgia, p.
 305. C. Ἀκείσι μῦθος φασὶ μεταξὺ Σέμιος εἶναι καταλείπειν, ἀλλ'
 ἐπιπέσει κεφαλῆν ἵνα μὴ ἀπό κεφαλῆς πέσῃ. Et paulo post, μὴ γὰρ
 τοὺς ἀπὸ τῶν λόγων καταλείπειν. Vide etiam Zenobium & Diogenia-
 num, qui alium locum Platonis, in quo proverbii hujus mentio
 fit, adducunt.

Ἀκείῃσθαι. *De*ραπέυειν.

Ἀκίη. ἀκμή σιδήρε. ἢ Ἀκίω, ἡσυχίαν.

Ἀκίη. πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣ ὅι μὲν τὴν νυῖ Πτολεμαΐδα κληθῆναι ἔτι πάλα Φασὶν ὀνομάζεσθαι. Δημήτριος δὲ ἐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκίδεσοι. μηδεμιᾶς Φροντίδος τυχόντες. ἢ Ἀκίδεσοι, ἢ ἄταφοι. ἢ Ἀκίδεσοι ὁμοίως.

Ἀκιδής. ἄταφος. ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς ἑαυτῶν πολέμους ἀκιδεῖς οὐχ ὑπέμειναν παρῆναι. Καὶ Ἀκιδῶς, ἀντὶ τῆς ἀτάφως. Ἰδῶν ναυηγῶν σῶμα ἐρριμμένον ἀκιδῶς, ἢ ὀλιγῶρος, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα· ἀλλὰ ἔθαλα τὴν τεθνεῶσα, θάμα τῶν ἡλίω ἐδαμῆ Φίλον Σπακρύπῳ ἀνθρωπίνω θροῦ. Λέγεται ἢ Ἀκιδῆς ἐν μυθικοῖς.

Πικρὴ μὲν τε ἰλύκοις, αὐτὰς χιμάροισιν ἀκιδής. Καὶ αὐθις. Διαλύτῃ τὴν τάφον ἀκιδῶς ἢ ἀνοίκτως, ἢ Σπὸ τῶνδε τῶν λίθων ἀνίστησι πύργον. Ἐκείθεν ἐάλω ἡ πόλις.

Ἀκίδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκιδία. ἢ ῥαθυμία. ἀχθηδῶν. λύπη. Ἐκείδῃ. Καὶ ἠκιδίασεν ἐπὶ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου.

Ἀκίκοα. αἰτιατικῆ. Ἠνωτίδιον. καὶ εἰσακίκοα.

Ἀκίλητον. ἀθεκτικόν. ἀπινῆ. ἐν Ἐπιγραμμῶνι περὶ Ὀρφέως.

Ὅς καὶ ἀμειλίκοιο βαρὺν Κλυδῶνι νόημα,
Καὶ τὴν ἀκίλητον θυμὸν ἔθελε λύσει.

Ἀκιδίωτον. ἀσπιλον. ἀκίχρον.

Ἀκίμαξα. ἰάμαξα. Καὶ ἀκί πόνων. τὰ λυτὰ γὰρ κόπον μὲν θαλάττῃ λύουσιν, ἢ μάλα τῶν νεύροις ἐστὶ πρόσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ τὰς τῶν μυῶν συστάσεις, εἴτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τῶν μὴ ῥαθυμῶν τῶν ὕδατι ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα.

Ἀκίω. ἡσυχως.

Ἀκίχρον. ἀκίχρον. ἀφθαρίον. ἀθάνατον. καὶ Ὀμηρος. Ἡδὺν, ἀκίχρον, θεῖον ποτόν.

Ἀκίχρα. ἀφθαρίον. ἀπαθής. ἀκίχρα. Ἀκίχρα δὲ, ὁ δίχα κηροῦ.

Ἀκίχρα. ἀνθὸς κηροῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς ἀκίχρα λαβόντες, ἀκίχρα πόλεμον αὐτοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκίχρα ἐμίγνυτο, πρὸς Ὀκυδίδη. τῆς ἔστιν, ἢ ἀνθὸς κηροῦ ὡς πρὸς Φίλος δῆθεν. Οἱ

Ἀκείῃσθαι. *Curare morbum.*

Ἀκίη. *Acies ferri. Et Ἀκίω, quietem.*

Ἀκίη. *Urbs in Phoenicia, quam nonnulli fuisse putant eam, quæ nunc Ptolemæis vocatur. Demetrius vero non ipsam urbem, sed arcem ejus [sic vocatam tradit.]*

Ἀκίδεσοι. *Quorum nulla habetur cura. Vel, infepulti; qui etiam Ἀκίδεσοι & Ἀκίδεσοι dicuntur.*

Ἀκιδής. *Infepultus. Neglectus. Romani vero hostes suos non passî sunt infepultos jacere. Et Ἀκιδῶς, sine sepultura. Conspicatus naufragi corpus infepultum & neglectum, præterire non sustinuit, sed mortuum sepulture mandavit, spectaculum Soli minime gratum ex humanitatis lege abscondens. Dicitur etiam Ἀκιδῆς in fabulis.*

Amara quidem lupis, sed capellis non ingrata.

Et rursus: Sepulcrum sine reverentia & misericordia diruit, & ex saxis ejus turrim excitat: unde urbs capta est.

Ἀκίδεσεν. *Neglexit.*

Ἀκιδία. *Incuria. Dolor. Tristitia. David: Et tristis fuit in me spiritus meus.*

Ἀκίκοα. *Accusativo jungitur. Auribus percipi. Et εἰσακίκοα.*

Ἀκίλητον. *Quod deliniri nequit. Immite. In Epigrammate de Orpheo:*

*Qui implacabilis duram Plutonis mentem
Et rigidum animum lyra permulsi.*

Ἀκιδίωτον. *Maculæ expers. Incorruptum.*

Ἀκίμαξα. *Medicamenta. [Herodes apud Homerum norunt,] balnea lassitudini mederi. Aqua enim marina, quæ nervis saluberrima est, sudorem abluunt: laxantes primo in foliis musculos distentos, & deinde oleo se ungentes, ne corpora, aqua ficcata, dura reddantur.*

Ἀκίω. *Quiete.*

Ἀκίχρον. *Illæsum. Incorruptum. Immortale. Et Homerus: Suavem, incorruptam, & divinum potum.*

Ἀκίχρα. *Qui corrumpi nequit. Qui nullo malo lædi potest. Integer. Ἀκίχρατος vero, expers cera.*

Ἀκίχρα. *Nulla feciali missio. Romani vero, cum captivos cepissent, decreverunt bellum contra eos gerere, nullo feciali missio, qui id indiceret. Apud Thucydidem legitur, ἀκίχρατος ἐμ. Absque caduceatore ad se invi-*

1 Ἀκίη. πόλις Φ.] Vide Stephanum de Urbibus v. Ἀκίη.

2 Ἰδῶν ναυηγῶν σῶμα ἐρριμμένον.] Pearsonius ad hunc locum in margine Codicis sui hæc notavit: *Apud Nilum, si bene memini. Sed fecellit virum eruditissimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare ausim. quamvis nesciam, ex quo auctore Suidas id excerpserit.*

3 Λύκοις.] Ut metro versus consulatur, legendum est λυκοῖσι.

4 Δακίδ.] Psalm. CXLII. P.

5 Ἐν Ἐπιγραμμῶνι.] Antholog. Lib. III. pag. 270. P.

6 Καὶ ἀκί πόνων. τὰ λυτὰ.] Locus hic, in quo de balnearum utilitate agitur, pessime a librariis acceptus, & fœdis mendis inquinatus est; de quo emendando utique desperassem, nisi observassem, eundem multo emendatius legi apud Eustathium ad Odyss. Δ. p.

1481. qui cum, uti & Suidas, ex Athenæo lib. I. p. 24. descripsit. Ex istis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus & in integrum restituendus est: Ὅτι ἴσασιν Ἡρώες ἐ λουτρῶ ἀκί πόνων παντοίων κόπον μὲν θαλάττῃ λύουσιν, ἢ μάλα τῶν νεύροις ἐστὶ πρόσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ τὰς ἐμύσεις τὰς τῶν μυῶν συστάσεις, εἴτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τῶν μὴ ξηρανῆναι τὰ ὕδατι ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα. Hanc lectionem in versione secutus sum.

7 Κόπον μὲν θαλ.] Κόπος hic significat sudor. Respexit enim Athenæus ad locum illum Homeri Il. K. v. 572. Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίχον θαλάσση.

8 Ὀμηρος.] Odyss. I. v. 205.

9 Ουκυδίδη.] Lib. I. cap. ultimo.

10 Ἄνευ κηροῦ ὡς πρὸς Φ.] Hæc descripsit Suidas ex Scholiasta Thucydidis ad locum modo indicatum.

γ' ὡς τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸντες, ἀσφαλείας ἔνευεν ὅσοι ἐβόλοντο μὲν κρηυκίαι ἀπήσαν, ἕς ἀνόσιον ἠγέοντο καὶ ἀσεβεῖς χακρυγῆν.

Ἀκηχέδαλα. λυπηρία.

Ἀκίχλη. ἀκατάληπτος.

Ἀκιδήλων. καθαρόν. Ἐκὼς ἀκιδήλων φασὶν εἶναι τοὺς σπυδαίους. Φυλακτικὸς τε ἔστι ἐπὶ τὸ βέλπον τὰ πρὸς αὐτὸς παρῆσαν, ἀφ' ὧν παρῆσαν τὰ φαῦλα μὲν ἀποκρυπνίσαι, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φανεῖσθαι ποιήσας. ἀπλάγους δὲ εἶναι. ὡς ἐξηγήσαμεν γ' ἐν τῇ Φωνῇ τὸ πλάσμα, καὶ ἐν τῇ εἰδει.

Ἀκιδάλια. ὄνομα κρήνης.

Ἀκίδας. τὰ βελῶν τὰς ὀξύτητας. καὶ Ἀκιδωτὸν, τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδόν. τὸ ἀδενές. καὶ Ἀκιδνότερον, ὁμοίως. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποις.

Ἀκκίζόμενος. προσποιούμενος. γυναικίζομενος. ἢ μωραίνων. ἀπὸ πινθῆ γυναικὸς μωρῶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Αἰλιανός. Ὁὐδενός τε ἔστι ἄσμοσι θαυμαζομένων ἐκείνη δευτέρα. ἄτε δὴ ὁδὸς ἀπειροῦ ἐρωτικῆς ὡς ἐργίας, ἀκκίζομένη σὺν κρηυκῇ, καὶ ὡς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἀγνοῖα τὸ ἀνδρα. Καὶ παροιμία. Ὁ Ἀκκίζόμενος Σκύθης τὸ ὄνομα. ἐπὶ τῷ βδελυτομένων λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένῳ. Ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνομα, ἔφη ὡς Σκύθην παρόντα. δεινὸν τι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν, ὑπερον δὲ ἐπαινεῖτο. Καὶ Ἀκκισμός, προσποιήσεως. Ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

Ἀκκως. ὁ μὴ ὀξύς. καὶ ἐσπερημένος δυνάμεως.

Ἀκκμων. ἄθεράπειλον.

Ἀκκμος. ὄνομα κύριον.

Ἀκινάκης. μικρὸν δέξυ Περσικόν.

Ἀκίνας. ὄνομα τόπος.

Ἀκινδυνί. χρεὶς κινδύνου. καὶ Ἀκινδυνότατος. [A

Ἀκίνας. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα. ὁ σώφρων. καὶ Ἀκίνας.

Ἀκινησία. ἡρεμία. Καὶ τὸς ἴππους ἐξελαύνειν προσέταξεν, ὡς ἀφαιρούτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τῷ παρῆσαν νεναρκηκός, ὑπὸ ἀκινησίας.

Ἀκινητίζω. μὴ κινῶσθαι ἐπιθυμῶ.

Ἀκίνητα κινεῖν. ἐπὶ τῷ κατ' ὑπερβολῆς. ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμὸς κινεῖν, ἢ τάφους.

1 Καὶ ἀκιδήλους φασὶν εἶναι τὸς σπυδαίους. Locum hunc, qui in prioribus Edit. corruptissimus est, ex Laertio in Zenon. lib. v. 11. Sect. cxv. 111. unde eum Suidas deprompsit, in integrum restitui & emendavi.

2 Ἀκιδάλια. ὄν. κρήνης. Vide de hoc fonte Servium ad Virgilium Aeneid. Lib. 1. v. 720.

3 Ὁμοίως. Ne dubites scribendum esse ὁμοίως. Versus enim qui sequitur, sumptus est ex Odyss. Σ. v. 129. Simile mendum occurrit infra v. Ἠδῶ, ubi monentius pro ὁμοίως legendum esse Ὁμοίως. Saepe autem observavi, nomen Ὁμοίως a librariis in ὁμοίως vel ὁμοίως mutatum esse: cui errori compendium scripturae occasionem praebuit.

cem accedebant. Quia nimirum amici erant. Qui enim hostes adibant, securitatis gratia caduceum secum ferebant, quos laedere nefas & impium putabatur.

Ἀκηχέδαται. Animi dolore afficiuntur.

Ἀκίχλη. Quem assequi non possumus. [Qui captum nostrum superat.]

Ἀκιδήλων. Purum. Non adulteratum. Simpliciter esse aiunt viros bonos, eosque cavere, ne de se plus quam verum sit, polliceantur, artificio quodam occultantes mala, bona vero sua identidem ostentantes. Esse autem simplices & minime fictos, utpote qui omnem fictionem ex voce & vultu sustulerint.

Ἀκιδάλια. Acidalia. Nomen fontis.

Ἀκίδας. Telorum spicula. Et Ἀκιδωτὸν, quod cuspidem habet.

Ἀκιδόν. Infirmum. Et Ἀκιδνότερον. Homerus. Nihil infirmius terra alit homine.

Ἀκκίζόμενος. Simulatione utens. Mulierum mores imitans. Item, desipiens. A foemina quadam fatua, Acco vocata. Significat etiam eum, qui, cum velit aliquid, simulat tamen se nolle. Et Aelianus: Nulli eorum, qui cantu excellabant, secunda habebatur: nec rudis erat rei amatoriae, tempestive dissimulans, & virum in emulationem amoris callide pelliciens. Et proverbium: Scythia asinum fastidire se simulat: quod dicitur de illis, qui verbis quidem aliquid averfantur, re ipsa vero concupiscunt. Videns enim aliquis asinum mortuum, ad Scythiam, qui aderat, dixit: En caenam, Scythia. Ille vero tunc quidem simulavit, se id averfari: postea vero caenam inde sibi paravit. Et Ἀκκισμός, simulationes. Ἀκκισμὸς vero etiam [significat] stultitiam.

Ἀκκως. Qui non est velox. Viribus privatus.

Ἀκκμων. Quod sanari non potest.

Ἀκκμος. Nomen proprium.

Ἀκινάκης. Acinaces. Exigua hasta Persica.

Ἀκίνας. Nomen loci.

Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et Ἀκινδυνότατος. [A periculo remotissimus.]

Ἀκίνας. Qui pudenda non movet. Castus.

Ἀκινησία. Quies. Et equos foras pelli iussit, ut membrorum torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, discuteretur.

Ἀκινητίζω. Quiescere cupio.

Ἀκίνητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dicitur de illis qui supra modum [audaces sunt.] Nam nec aras, nec sepulcra movere oportet.

4 Τὸ λέγοντά τι προσποιεῖσθαι. Verissima est conjectura Henrici Stephani, qui pro λέγοντά hic apud Suidam legendum putat λέγοντα. Lectio enim vulgata loci hujus sensui minime accommodata est.

5 Οὐδενός τε ἔστι ἄσμο. Vide infra v. Ὑπερβολῆς, ubi fragmentum hoc repetitur.

6 Ἀκκίζόμενος Σκύθης. Vide infra v. Ὁ Σκύθης τὸ ἴππων: & v. Σκύθης ὄρεα.

7 Ἐπαινεῖτο. In Vaticana Proverbiorum Appendice, Adag Σκύθης τὸ ὄνομα, & infra v. Σκύθης ὄρεα, legitur περὶ αὐτὸν ἐπαινεῖτο.

8 Ἀκκισμὸς ἀθρε. Hac procul dubio corrupta sunt, pro quibus scribendum puto, Ἀκκισμὸς. Ἡρεσιμὸν.

'Ακτιν. 'εν Ἐπιγράμματι. Καὶ ψῆκξαν ἀκτιν ἀπέπυσεν.

'Ακίχῆα. ἀκατάληπτα.

'Ακλαυτί. χωρίς κλαυθμῶ.

'Ακλείδης. ὄνομα κύριον.

'Ακλειῶς. ἀδόξως.

'Ακληγεῖ. οὐ μετέχῃ. οὐ κελήρωται.

'Ακληγήμασι. συμφοραῖς. δυσυχίας. Διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιτα φειπεῖν τοῖς ἀκληγήμασι, ἄν τὸ πάντων βούλεσθαι ποχάζεσθαι, καὶ μερίζεσθαι εἰς ἀφόροτα.

'Ακληγίας. δυσυχίας. Ὁ δὲ ἄπειτο πόρον ἐξευρεῖν ἔδωσα δὲ τὰς ἀκληγίας.

'Ακληρούντων. δυσυχούντων. Ἐτοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀρχαῖς γενέσθαι, καὶ παρεκτῆναι τὰς ἀφαιρέσεις, συμπάροχον τῆ τῶ ἀκληρούντων Ἰστροδυνία.

'Ακλητί. χωρίς κλήσεως. καὶ παροιμία. 'Ακλητί κωμάζουσιν εἰς Φίλους Φίλοι. ὁμοία τῆ, Ἄντόματα ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἔειπαι.

'Ακλητην. ἀνόνημον. Ἐδέδωκας σεαυτὸν ἀκλητην τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τῆ, ἀνόνημον.

'Ακλήθη ὁ θεός, καὶ καλέμενον παρέτα. Οὐ παρορᾷ ἢ ὁ θεός τὸς ἀρετῆς ἀνεπιεικείας. Ὁὐτω ἢ ἐδόθη χρησιμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις. Καλέμενός τε καὶ ἀκλήθη θεός παρέτα, ἔξω πάσης αἰδέσεως. ἔ ἢ φωνῆς δεῖται, ὡς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα. ἐδὲ ἀκοῆς, ὡς τὸ μαθεῖν.

'Ακλόνητον. ἀσφρον. ἀδένητον.

'Ακμάζει. νεάζει. Ἄκμάζεις, τὰ νέων πράξεις. Οὐτως Ἰπερίδης, καὶ Λυσίας.

'Ακμοῦ. σφειρῶν. ἀκμάζων. καίει. καὶ χερσὶν. ἀεὶ τιμὴ ἀκμὴν τοῦ χερσὶν.

Ποῦ ἔστι Τεῦκε; ὡς ἀκμοῦ, εἰ βαίη, μόλοι.

'Ακίον. In Epigrammatic: Et strigilem acutam abjecit.

'Ακίχῆα. Quæ comprehendi nequeunt.

'Ακλαυτί. Sine fletu.

'Ακλείδης. Nomen proprium.

'Ακλειῶς. Sine gloria.

'Ακληγεῖ. Exfors est. Sorte non accepit.

'Ακληγήμασι. Calamitatibus. Rebus adversis. Hac potissimum de causa in calamitates incidisse mihi videtur, quod de omnium rerum eventu fidenter nimis statueret, & diversis negotiis animum semper distringeret.

'Ακληγίας. Calamitates. Ille vero putabat se rationem invenisse, qua calamitates propulsaret.

'Ακληρούντων. Infelicium. [Ferunt] Senatores præ stupore obmutuisse, & ex mentis potestate propemodum exiisse, extremi doloris sensu, quo infelices opprimebantur, animos illorum tangente.

'Ακλητί. Sine vocatione. Et proverbium: Amici ad amicos invocati veniunt. Quod simile est illi: Boni ad bonorum convivium ultro veniunt.

'Ακλητην. Nomine carentem. Dedisti te ipsum [ἀκλήθη, i. c.] nomine carentem secundo.

'Ακλήθη ὁ θεός. Deus invocatus & vocatus adierit. Non enim virtutis studiosos Deus negligit. Hoc autem Oraculum Lacedæmoniiis redditum fuit: Vocatus & non vocatus Deus adierit, absque ullo sensu. Neque enim voce alterius indiget, ut quis ipsum doceat, quæ sint facienda; neque auribus, ut ea audiat.

'Ακλόνητον. Inconcussum. Non agitatum.

'Ακμάζει. Ætate viget. Item Ἀκμάζεις, facis ea, quæ juvenes decet. Sic Hyperides & Lysias.

'Ακμοῦ. Juvenis. Viribus valens. Ætate florens. Opportunus. Tempestivus. Qui in ipso temporis articulo [rem aliquam aggreditur.] Ubi est Teucer? quam opportune nunc venerit, si veniat.

1 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum legitur in Anthologia inedita; quod nondum a quoquam, ut puto, publici juris factum hic cum lectore curioso communicabo.

Εὐραχῆς Λαπιτανὸς ἐστὶ πειρίδα καὶ φιλέθειρον Σινδύνα, καὶ πιπίστου φέρει ἰστροδύνιον, καὶ ψῆκξαν ΔΟΝΑΚΗΤΙΝ ἀπέπτυσεν, καὶ λινοκόπιον Φαστρανίδας, καὶ τὸς συλλογίους ὄνυχας. Ἐπτυσεν δὲ Ἰπερίδης ἔξω τῶν ἰστροδύνιον εἰς δὲ Ἐπικούρου Κουρεῖον ἀσφραγῶν ἀλάθη κηλολόγου. Ἐνθα λύρας ἤκουσεν ὅπως ὄνθη. ἀλλ' ἔθ' ἂν πευ Λημόσων, εἰ μὴ σέργα παλινοδρομίαν.

Observent hic Philologi lectionis diversitatem. In Epigrammate enim legitur ψῆκξαν δυνάκην: cujus loco Suidas habet ψῆκξαν ἀκτιν. Sed quid ἀκτιν significet, non docet; nec docere potuit, cum vox ista procul dubio mendosa sit. Ejus enim loco scribendum puto ἀκίον, i. e. acutum; quod formatur ab ἀκί, mucro, cuspis; ut a σπονδή, σπονδήτης, ἀλίμνη, λιμνήτης, & alia hujus generis. Quare si hæc lectio arrideat, dicendum est, in Codice Anthologiae, quo Suidas usus fuit, Hexametrum secundum sic scriptum fuisse: Καὶ τὴν ψῆκξαν ἀκίον ἀπέπτυσεν &c. Quod autem ad vocem, δονακῆτης adinet; ea mihi non satis probatur, quoniam non video, quomodo epithetum illud strigili convenire possit. Quare in prior lectione acquiescam, donec melius quid in mentem venerit. Reliqua Epigrammatis hujus loca, quorum nonnulla sunt vel obscura, vel ὑπόβουλα, examinare nunc non vacat. Faciant id alii, quibus plus est otii.

2 Οὐ κελήρωται] In uno MS. Paris. exaratum est οὐκ ἐκλήρωσάτο. 3 Ἀκληγήμασι] Sic ex 2 MSS. Paris. hanc vocem rescribendam putavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ἀκληγήμασι, quam scripturam vel series literarum spurciam esse arguit. Vox ἰ-

κλήρημα, pro infortunio, vel calamitate, legitur etiam infra v. Ἐπιφύομιον: item apud Marcum Antonin. lib. x. cap. xxxi. Caterum, fragmentum hoc ad Polyvium referunt Fulv. Ursinus & Casaubonus.

4 Τὸς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀκ.] Hoc fragmentum, quod Polybio adscribit F. Ursinus, repetitur infra v. Παρεκτῆναι.

5 Ἰστροδύνια] Vide infra v. Ἰστροδύνια.

6 Ἀπόπαισι ἀκαθ.] Proverbii hujus meminit etiam Plato in Symposio, pag. 315. G. Ἴνα ἐ τιμὴ παρορμῶν ἀκαθάρτων μετὰ δαλόντες, ὡς ἀρα καὶ ἀκαθῶν ἐπὶ δαίτης ἴασι ἀντόματι ἀγαθοί. Ὁμοῦ μὲν ἢ κινδυνεύει ἢ μόνον ἀκαθάρτων, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσται εἰς τὸ ὑπὲρ τιμὴ παρορμῶν. πειπίστας ἢ τὸ Ἀγαμέμνονα ἀκαθάρτων ἀγαθὸν ἀνδρα τὸ πολυμικὰ, τὸ δὲ Μενέλεον μαλθακὸν ἀκαθάρτων, ἴστρον προυμένου καὶ ἐπιπύστας τὸ Ἀγαμέμνονα, ἀκλήθη ἰστρον ἐλθόντα τὸ Μενέλεον ἐπὶ τιμὴ θείαν, χίρω ὅπτε ἐπὶ τιμὴ τοῦ ἀμείνου. Locus Homeri, ad quem Plato respicit, exstat Il. B. 408. ubi Poeta inquit: Ἀντόμαθ' δὲ οἱ ἦλθε βόην ἀγαθὸς Μενέλαος. Vide etiam Zenobium, vel, ut alii vocant, Zenodotum Centur. 11. Adag. XIX.

7 Δέδωκας σεαυτ. ἀκλ.] Hæc deprompta sunt ex Juliani Epist. LIX. pag. 224. ut Pearsonius monuit. Cave autem hic Suidæ credas, qui ἀκλήθη interpretatur ἀνόνημον; cum ea vox hic significet, invocatum, vel non vocatum, ut ex sensu loci apud Julianum patet.

8 Οὐτω ἢ ἐδόθη χε. πῆξ Λακ.] Historiam, ad quam Suidas respicit, narrat Thucydides lib. 1. cap. cxviii. Πέμψαντες δὲ εἰς Δελφὸς (Lacedæmonii scilicet) ἐπὶ τῶν τῶν ἰστρον, εἰ πολέμουσιν ἀμείνον ἔσται. ὁ δὲ ἀνέλεον αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ γὰρ τῶν πολέμουσιν νίκην ἐσέσται καὶ αὐτὸς ἐφ' ἐκλήθησεν & παρορμῶν ἐκ ἀκλήθη. Vide etiam infra v. Καλέμενον, & v. Κλητός.

9 Ἀκμάζεις, τὰ νέων πρ.] Ex Harpocrate. 10 Πῶ Τεῦκε; ὡς ἀκμοῦ.] Ex Sophocli. Ajax. pag. 54. P. τούτ' L 3

τοῦτ' ἔστιν, εὐκαιρότατον. ὃν ἀκμῆν κερδοῦ. ὃν ἀκμῆν
 καὶ ὀξύτητι κινδύνου. Καὶ, ἀκμαϊότατον κερδὸς ὁ παρῶν-
 νόος. καὶ Ἀκμαίων. ἰσχυρῶν. ἀνδρείων. γενναίων.

Ἀκμαϊονίδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκμή. ὀξύτης. αὐτὴ ἡ ῥοπή τῆς τοῦ παρῶν κερδοῦ
 ὀπιπλάσεως. καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ νεότης. Ἀκμὴ δὲ κερ-
 δοῦ, ἡ εὐτυχία. ἕως Ἰσοκράτους. Κράτιστον μὲν, τῆς
 ἀκμῆς τῆς κερδῶν τυγχάνειν. Λαμβάνειαι δὲ καὶ ἀντὶ τῆς
 ἔπι. ἕως Ὑπερίδους. καὶ Σοφοκλῆος.

Ἀκμῶν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῶν λόγων,
 Μὴ καὶ μάθη μὴ ἦσαν, καὶ κλέω τὸ πᾶν
 Σόφισμα.

Ἀντὶ τοῦ ἔπι. Καὶ ὃν Ἐπιγράμματι.

Ἀσπιλον, ἀρρῦτίδιον. ἰσόχουον ἔξελθόνισιν

Ἀκμῶν εὐπετάλοις συμφύεσσι ἀκρέμοισι.

Καὶ αὐθις.

Ἄσος ὃν ἠρώεσι ποτ' ἰὼ χέλος, ἔμμερος ἀκμῶν

Ἐρθρὸν ὃν ἀψύχαις σῶζεταί ἀκρέμοισιν.

Ἀντὶ τοῦ ἔπι.

Ἀκμὴ καλεῖται κερδὸς καλεῖται. ἐπὶ οὖν τῆς ὀξύτητος
 Αἰλιανὸς Φησιν. Ἐν ἀκμῆ δὲ ὡν τῆς τότε ὀδύνης, καὶ
 ὡν ἠλγός, ὅτε ἦδεν τὸ ὄδον τὸ παρεύσαν εἰς αὐτοῦ. εἰ
 δὲ κεν καὶ θυσοῦ ἐξ ἐνυπνίου ἐκλευέτο, καὶ τούτων ὀλί-
 γωρον ἰὼ φύσιν τε ἀμαθῆς ὡν, καὶ φιλοχρηματικῆς.
 Ἐν ἀκμῆ τῆς κερδοῦ, μνήμη τις εἰσὶ λθεῖ τῆς Σαμο-
 θρακῆ. καὶ γὰρ οὖν τελεσε μὲν ὡν αὐτοῖς ἦσαν. Καὶ
 αὐθις. Ὑπὸ πολλῶν δακρῶν τῆς ἀκμῶν τῆς ὀμμάτων
 ἀφήρημα. Καὶ αὐθις Αἰλιανός. Καὶ αὐτὸ τὸ κέρτος
 ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἰὼ.

Ἀκμῆν. ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμῆν ἀνασφομῶνας πόλεις
 παρὲς τὴν τῆς Ῥωμαίων ἔρθεσαν, τὰς Φέβω καὶ Ἰασην-
 νῶν. Προκόπιος. Ὁ δὲ τοῦ κερδοῦ τὴν ἀκμῆν ἐν
 τῶν παρῶν κερδοῦ μεθῆκεν. ἦς γὰρ ὅτε ἐπὶ ἀνελαβέσθαι
 οἷός τε ἐγχεῖται. Ἀκμῆ, ἐν συλλήψει, ἢ ἐν ἀφασί.

Ἀκμῶν. ἀγευστικός. Ἀκμῶν δὲ ἰσχυροῦ.

Ἀκμῆτες. μὴ κέρτονοι. καὶ Ἀκμῆς, ὁ μὴ κερ-
 τῶν.

Ἀκμητί. ἀκμαϊώτης. ζήτησι ἐν τῶν Ἀπηνητί.

Ἀκμητί. ἡ ῥάχης. ἰὼ ἔδυναται ἰς εὐκόλως κνή-
 θεσται.

Ἀκοή. τὸ μέρον τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ φήμη.
 Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοή, ἢ ἀκούα παρὲς ὑμῶν. ὁ ἦ Ἠλεῖ ὁ
 ἱερεὺς Φησὶ παρὲς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζήτησι παρὲς Ἀκοῆς
 ἐν τῶν Αἰδοῦσις ἔ.

Ἀκολασία. καὶ Ἀκολασίαν, τὸ μαρῶν.

1 Σοφοκλῆς] In *Philotele*, pag. 378. ex quo loco Suidas male probare conatur, ἀκμῆν significare etiam ἔπι, cum ibi non ἀκμῆν legatur, sed ἀκμή. Præterea, cum ipse sensus loci & constructio verborum apud Sophoclem sententiam istam refutet; non potest hic Suidas a supinæ negligentia crimine absolvi.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xx. Epigramm. ult.

3 Ἀρρηγόισιν] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin vox hæc sit corrupta, & pro ea scribi debeat ἀρρηγόισις, i. e. pubescentibus, vel primam barbam emittere incipientibus, quorum lanugini auctor Epigrammatis hu-

[Hic ἀκμαῖος significat] maxime opportunus, in ipso temporis articulo, tempore præsentis periculi. Et, maxime opportunum est tempus matutinum. Et Ἀκμαίων, robustorum, fortium, generosorum.

Ἀκμαϊονίδαι. Acmaeonidæ. Nomen gentis.

Ἀκμή. Acies. Ipsum momentum temporis, quo res ad extremum perducta est. Item, vigor, & juvenus. Ἀκμὴ καλεῖται, felix opportunitas. Sic Isocrates. *Optimum est, in rebus agendis tempus maxime opportunum captare.* Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc. Sic Hyperides. Et Sophocles: *Non est nunc opportunum tempus multorum verborum, ne animadvertat me venire, & ad irritum recidat omnis machinatio mea.* Et in Epigrammate: *Macula carens, rugarum exers, lanugine par pubescentibus, & adhuc frondosis adhærens ramis [malum cotoneum.]* Et rursus: *Quanta olii in Heroibus fuit ira, cujus vestigia in animati rami, inimicitiam testantes, adhuc servant.* [Hic ἀκμῆν significat] ἔπι, adhuc.

Ἀκμὴ καλεῖται. Opportunum tempus vocat. Ælianus hoc voce utitur pro *vehementia*. *Cum igitur dolor ejus vehementissimus esset, viam, quæ domum ducebat, ignorabat. Quod si alicui Deorum sacra facere somnio monebatur, nec illa curabat; natura quippe homo imperitus & avarus.* † *In summis malis memoria animum subiit Samothracum, quorum sacris ambo initiati erant.* Et iterum: *Præ multis lacrymis oculorum aciem amisi.* Et iterum Ælianus: *Et ipsum imperium in acie, ut aiunt, novacula erat.*

Ἀκμῆν. Adhuc. *Urbes autem adhuc fluctuantes ob Romanorum odium, metu continens.* † Procopius: *Ille vero occasionis momentum tunc neglexit, quod postea nunquam recuperare potuit.*

Ἀκμῶν. Qui non gustavit. Ἀκμῶν δ. Qui cœnam non gustavit.

Ἀκμῆτες. Non defatigati. Et Ἀκμῆς, non defatigatus.

Ἀκμητί. Sine lassitudine. Quare in v. Ἀπηνητί.

Ἀκμητί. Spina dorsi. [Inde dicta,] quod non facile scalpi possit.

Ἀκοή. [Sic dicitur] pars quædam corporis, [i. e. auris.] Item, rumor. *Non est bonus rumor, quem de vobis audio.* Sic Eli ad filios suos dicit. Quare παρὲς ἀκοῆς, in v. Αἰδοῦσις ἔ.

Ἀκολασία. [Intemperantia.] Et Ἀκολασίαν, sum fatuus & stultus.

jus lanuginem mali cotonei comparat. Ἀρρηγόισιν autem significat recens natus, quam vocem a sensu loci hujus alienissimam esse nemo non videt.

4 Ὁσος ἐν ἠρώεσι ποτ' ἰὼ χ. Distichum hoc est pars Epigrammatis in Protefilaum, quod integrum legitur Anthol. l. 111. p. 343.

5 Ἀκμῆν. ἔπι] Hæc & quæ sequuntur, in prioribus Edit. cum præcedenti articulo coherent, quæ auctoritate librorum MSS. inductus inde separavi, & a capite reposui.

6 Προκόπιος.] De Bello Goth. lib. 1v. cap. 1x.

7 Ὁ Ἠλεῖ ὁ ἱερ.] 1. Sam. 24.

'Ακόλαστον. ἀκρατῆ. θρασύν. 'Ακόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρῶγμα, ἢ ἀνθρωπος. λέγει δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν.

'Ακόλαστος. κολάσεως ἄξιος. ³ 'Αεισφοφάνης Πλούτῳ.

Οὐκ ἀλλ' ἀκόλαστος ἔστιν αἰεὶ τοὺς πρόπους.

Λέγειται καὶ ὁ πολυμυθός. καὶ 'Ιάμβλιχος. Ὁ δὲ ἐγγέλα, νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα· νῦν δὲ ἐφθέρηλο ῥήματα αὐθάδη. Καὶ Αἰλιανός· 'Ανὴρ Ἀρχαῖος, Εὐτελίδας τούνομα, ἀκολάτω τῇ γλώτῃ καὶ ἀκράτῳι κακῶς πάντας ἀγρορεύει ἀρρώστια ἔχει. ἐμίσθ δὲ καὶ τοὺς εὐφράτῳιους.

'Ακολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ 'Ακόλως, κλάσματα, καὶ θραύσματα ἄρτων. ⁴ ὡς τὸ μὴ κολλᾶσθαι.

Αἰτίζων ἀκόλως, ὅτι ἄρα, εἰδὲ λέδητας.

⁵ 'Ομηρος. Καὶ αὐθις·

Τὸν κύνά δ' ὡς ζῶοντα πάλιν ποτὶ ταῦλιον ἄξω,
Ζηρᾶς εἰς ἀκόλως ξυῶν ἔχθρ' ἔταρον.

'Ακόλω τὰ χεῖλη, ἢ σὺφ βύσσα. παρεχῶν ὁ λόγος ἐρρωμένως ἡρῶσθαι τοῖς πρῶγμασι.

'Ακολυθῶ. δολικῆ.

'Ακόλυθον. ὁμοιον. 'Ακόλυθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Καὶ ἀκολυθήσας, ὁμοίως διαπραξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἐπιμεινωμένος ἔκ Κελτοῦ τὸ ὄπλον, ἀκολυθήσας, κέπαιθεν ὑποφέρει τὸ ξίφος, καὶ διακίρει πᾶσαν σπὲ τοῦ βελῶν ἕως ὀμφαλοῦ καὶ λαγύνα. Καὶ Πολύβιος· Τοὺς δὲ ἐπίμεισε χρυσοῖς ὑφάσμασιν, καὶ λόγχοις, βελῶν ἀκόλυθον εἶναι τοῖς ἔργοις καὶ ἀφ' ἧς λόγων ἐπαγγελίαν. 'Ακόλυθόν ἔστιν, ὃ ἀναγκαῖον τὰς ἐτέρω εἶναι. μαχόμενον δὲ, ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

'Ακομψον. ὑπελές. ὁ ἀπάνευθεν. 'Ανδρα τὸν τῷ τοῦ ἀράτου ἔπιδόντα βηματίων. ἀρχὴ δὲ πρὸς αὐτῇ ὡς Ῥωμαῖοις ὅτι ἀκομψος.

'Ακόνη. λίθος. καὶ παρομία· 'Ακόνιου σιδήσει. ἐπὶ τῷ τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

'Ακονίτι. χρεῖς κόνεως. ἀνθ' ἀγῶν, καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς. σπὲ μετὰ φορῶς τῷ ἀθλητῶν, τῷ ἔτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κόνισσασθαι.

'Ακόνιτον. εἶδος βοτάνης Φαρμάκου. Ἀλλὰ πᾶν ἀκόνιτον ὑπέφυγε τοῦτ' ἀκονίτι. τετέστι, χρεῖς κόπης.

'Ακονίτι. ἀκυσίως.

'Ακονίτιζω. ἀκόνιον βάλλω.

'Ακονιτίσις. ἢ ἀκόνισις.

¹ 'Ακόλαστον. ἀκρατῆ. θρ.] Locus hic turbatus mihi videtur; quem sic in ordinem redigendum puto: 'Ακόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν, καὶ ὑβριστικόν. 'Ακόλαστον πρῶγμα, ἢ ἀνθρωπος. Hunc ordinem in versione secutus sum. Quod si vero pro ἀνθρωπος, legendum quis censet ὁ ἀνθρωπος (ut in Codice quodam MS. legi Pearsonius ad hunc locum notavit) nihil mutandum, & locus ille sic vertendus est: *Petulantis est injuriosum animal est homo.*

² λέγει δ' ἄν τις ἔστι ὑβριστικόν.] Verba hæc, tanquam supervacanea, & ab inepto aliquo librario loco huic adfuta, in versione pertermisi.

³ 'Αεισφοφάνης Πλούτῳ] Pag. 49. 21. P.

'Ακόλαστον. Incontinentem. Audacem. Injuriosum. Dicitur autem ἀκόλαστος tam de re, quam de homine.

'Ακόλαστος. Castigatione dignus. Aristophanes *Pluto*: *Non: sed intemperantibus semper est moribus.* Dicitur etiam sic audax. Et Iamblichus: *Ille vero ridebat modo quidem imprudentem & effusum risum; modo vero verba superba proferebat.* Et Ælianus: *Arcas quidam; nomine Eutelidas, eo morbo laborabat, ut petulantia & impotenti lingua omnibus malediceret.* Oderat vero illos quoque, quibus res erant secundæ.

'Ακόλως. Parva buccella. Et 'Ακόλως, fragmenta & frustra panis. Dicta est autem hæc vox a verbo κολλᾶσθαι, i. e. conglutinari, addito a privativo. *Mendicans panis frustula, non enses, neque lebetes.* Homerus. Et iterum: *Canem ut viventem rursus ad stabulum ducam, & sicca cibi frustula; communem ut socium habeat.*

'Ακόλω τὰ χεῖλη. Frustulo panis, non ficu obtura labra. Proverbium hoc admonet, in rebus gerendis nos strenuos esse oportere.

'Ακολυθῶ. [Sequor.] Dativo jungitur.

'Ακόλυθον. Consentaneum. *Finis prioribus factis consentaneus consecutus est.* Et 'Ακολυθήσας, qui actiones alicujus imitatus est. *Romanus vero, Gallo gladium adhuc elevatum tenente, ipsum secutus, inferne illato ictu, totum ventris latus ab inguine ad umbilicum usque ense discindit.* Et Polybius: *Hos vero vestibus auro textis & hastis honoravit, promissa sua factis consentanea esse volens.* † 'Ακόλυθον est, quod necesse est, alteri ineffe. *Repugnans vero, quod necesse est non ineffe.*

'Ακομψον. Vile. Simplex. *Virum, qui Prætoris tribunal ascenderat. Hic autem magistratus non est vilis apud Romanos.*

'Ακόνη. Cos. Et proverbium: *Cotem pacis. Quod dicitur de illis, qui cibo quidem multo utuntur, sed quorum corpus nullum inde incrementum capit.*

'Ακονίτι. Sine pulvere. Sine certamine. Sine pugna. Vel, facile. Sumpta translatione ab athleticis, qui tam facili negotio victoriam consequuntur, ut ne quidem pulvere aspergantur.

'Ακόνιτον. Aconitum. Herbarum venenatarum genus. *Sed quamvis hausisset aconitum, tamen effugit [mortem.] sine labore.*

'Ακονίτι. Animo invito.

'Ακονιτίζω. Jaculor.

'Ακονιτίσις. Jaculatio.

⁴ παρεχῶν τὸ μὴ κολλᾶσθαι] Alii Grammatici τὸ ἀνθ' αὐτῶν dictum cenent παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι; quod magis placet. Vide Etymologum h. v.

⁵ 'Ομηρος] Odyss. P. v. 222.

⁶ 'Απάνευθεν] Vide infra v. Φαῦλον, ubi τὸ ἀκομψον per ἀπόνορον exponitur.

⁷ Τροφῇ μὲν χρωμ.] Legendum est ex Zenobio, τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμ.

⁸ Βοτάνης Φαρμάκου] Legendum, est, βοτάνης Φαρμακώδους, ut Portus etiam monuit.

'Ακοπῶ ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ εἰδέτω ἠνωχλημένῳ ὑπὸ λυῶ. ἔτως Ἀμειψίας.

'Ακόρετος. ἀπλήρωτος.

'Ακόρητος. ἀκαλλώπιτος. ἀκόσμητος. κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. 1 οὗτῳ δὲ ἔστιν ἀκόρητος, 2 οἰοεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορεσθῆναι, αὖξαν, καὶ πληθύνων, καὶ τεθιγῶς. Στὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρείληφε πάντα. παρ' οἷς γὰρ ἂν ἦ τέμφυλα, καὶ τρέβατα, ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ πολλὰ πάντα.

'Ακορον. ἰατρικὴ ρίζα.

'Ακόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῷ ἀκρεμύων βορῦδὸν μετέωροι κόκοι. ὡς ἐπὶ τῷ κιστῶν ἔχει.

'Ακος. ἴασις. Θεραπεία. Δείον δὲ τῷ Θεῷ ἀκως. καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρισμὸς, λέγων δεινὸν χάρις τοῖς ἐκδίκως τῷ Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν.

'Ακοσμα. ἀφρεπῆ. ἀτακτα.

'Ακοσῆσας. 4 κελιάσας. ἢ ἀκολασῆσας χεῖρ' συγκοπῆ. ἢ ἐν ἀχθ' γενόμενῳ ἄλγος τῷ γαστρῶν. ἢ ἄκος τι, καὶ βοήθημα τῷ γαστρῶν ζῆτων. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Τὸς τετηγῶς δόνακας, 6 καὶ ἀκοςτὸν σείο κορύναν, ὧ Πᾶν δέχνησο δῶρα τὰ Δάφνης.

'Ακοςάσας ἡμίονοις δι' ἄχθ' καὶ πλησμονῆν. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, κελιάσας. Ἀκοςτὸν γὰρ λέγειν τὰς κελιάς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκῶ λαμβάνειν, τετέστιν ἀνάπαισιν λιμοῦ, καὶ δίψης. ὁ δὲ Ἀεισώνικος, ἐν ἀχθ' γενομένους. εἶγε ἔπιφραει

Δεσμὸν ἀπορρήξας θεῖα πεδίοιο κροάναν. Τινὲς δὲ, ἄδην πληρωθείς.

'Ακθάζεαδε. 8 παρ' Ὀμήρω, ἀντὶ τοῦ, αἰσθάνεαδε. ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ ὁδὸς ἔστι τῆς αἰσθήσεως. ὡς τὸ, 9 Οἱ δὲ πληρῆς αἰόντες.

'Ακούει χαλῶς. ἀντὶ τοῦ, εὐφημεῖται. ἔτως Ἡρόδοτος. 10 Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται ἔκατ' εἴσοδον τοῦ ἔκ-

'Ακοπος ἀνήρ. Qui nondum a quoquam molestia affectus est. Sic Amipsias.

'Ακόρετος. Inexplebilis.

'Ακόρητος. Non ornatus. Non mundatus. Κορεῖν enim mundare. 'Ακόρητος vero [hic apud Comicum] accipitur pro, multus, crescens, multitudo abundans, & florens. Omnia vero, qua hic memorat, [vitam opulentam] comitari solent. Apud quos enim multa sunt vinea, multaeque oves, eos omni bonorum genere abundare necesse est.

'Ακορον. Radix medica.

'Ακόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes; uti in hedera.

'Ακος. Sanatio. Curatio. A Deo remedium petentibus oraculum redditum est: Aetolis injuste casis inferias faciendas esse.

'Ακοσμα. Indecora. Indigesta.

'Ακοσῆσας. Hordeo pastus. Vel per syncopei pro ἀκολασῆσας. Vel qui agre fert necessitatem diu in uno loco standi. Vel qui a necessitate standi liberari cupit. Et in Epigrammate: Perforatos calamos, & vellus hocce, & hanc clavam, dona Daphnidis, o Pan, accipe.

'Ακοςάσας ἡμ. 'Ακοςτὸν dicuntur mulae, quae otiose [in stabulis stantes] cibo assatim replentur. Glossographi hanc vocem exponunt, hordeo pastis. Ἀκοςτὸν enim aiunt significare hordeum, quod [animal, eo vescens,] remedio famis & sitis potiat. Aristonicus vero [vocem hanc interpretatur,] dolore affectis; quoniam [poeta] subiungit: Vinculo rupto per campum currit, pedibus humum pulsans. Quidam vero [ἀκοσῆσας exponunt] abunde repletus.

'Ακθάζεαδε. Apud Homerum significat, sentitis. Auditus enim est via sensus. Huc pertinet illud [Poeta:] Illi vero verbera sentientes.

'Ακούει χαλῶς. [Bene audit,] bonam habet existimationem. Sic Herodotus. † Auditus

1 Οὗτῳ δὲ ἔστιν ἀκόρητος.] Hæc Suidas descripsit ex aliquo Scholiasta veteri, qui enarraverat locum illum Aristophanis in Nubibus, pag. 125.

'Εμοὶ γὰρ ἡ ἀχθ' ἀγροικῶν, ἠδὲ τῶν βίβων, εὐρωπῶν, ΑΚΟΡΗΤΟΣ, εἰκὴ κελιάσας, βρύων μελιτῶν, καὶ αὐθιγῶν καὶ σιμφύλων.

Apud Scholiastam Aristophanis, qui hodie exstat, verba hæc Suidæ non reperuntur; unde patet, eum aliis interdum in Comicum illum Scholiis utum esse, quam quæ hodie habemus: quod & alibi ne observasse memini. 'Ακόρητος autem βίβων hic significat opulentiam vitæ rusticæ, quoniam ædes hominum, ruri degentium, fordidae quidem & parum nitidæ; sed divite rerum copia refertæ plerumque esse solent. Contra contingere sæpe solet, ut ædes hominum urbanorum, licet munditie splendescerent, at inaniis oppletæ, ut Comici verbis utar, splendidam & ambitiosam dominorum suorum paupertatem prodant. Vide Suidam infra v. εὐρωπῶν, qui locus cum hoc conferendus est.

2 Οἰοεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορεσθῆναι.] Non miror, Porto in his interpretandis aquam hæsisse, cum nesciret locum auctoris, ad quem nota hæc referenda esset. Nemo enim est adeo acutus & lynceus, qui horum verborum sensum absque loco Aristophanis, paulo ante adducto, intelligere possit.

3 Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρισμὸς, λ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐκδίκως, & v. Χοάς.

4 'Ακοσῆσας.] Vox hæc est epithetum equi apud Homerum Il. Z. 506.

ὡς εἶπ' ὅτι τις γαστρὸς ἵππου ΑΚΟΣΤΗΣΑΣ ἐπὶ φάτῃ Δεσμὸν ἀπορρήξας θεῖα πεδίοιο κροάναν.

Huc ergo epithetum Homericum Suidas hic exponit; vel potius notam hanc descripsit ex alio quodam Grammatico, qui locum illum Homeri expulerat.

5 Ἡ ἐν ἀχθ' γενόμενῳ ἄλγος τῷ γαστρῶν.] Portus male hæc vertit: Vel qui in dolore versatur ob solitionem. Σπῆσις enim hic non significat solitionem, sed actum standi, & ad equum generosum referitur, qui necessitatem diu & otiose ad præsepem standi agre quali ferre videtur. Huc pertinent verba Scholiastæ ad citatum locum Homeri, qui præter alias vocis ἀκοσῆσας interpretationes etiam hanc affert, δυσχερούς ἐπὶ τῇ τ' φάτῃς γαστρῶν.

6 Καὶ ἀκοςτὸν σείο κορύναν.] Monstrum lectiois, quod a nemine Criticorum adhuc profligatum fuit: nec mihi profligatum facile fuisset, nisi veram lectionem in Epigrammate quodam Anthologiæ ineditæ, ex quo hæc decerpta sunt, invenissem. Quare, ut lectori constet, quomodo locus hic emendandus sit, integrum Epigramma istud, quod nondum a quoquam editum esse memini, hic subiungam.

Τὸς τετηγῶς δόνακας, τὸ νάκῳ τὶδὲ, πάνδε κορύναν

'Ανθ' ἑ Πᾶν φίλω δάφνι γυναικοσίλα.

ὦ Πᾶν δέχνησο δῶρα πᾶ Δάφνης. ἴσσι γὰρ αὐτῶ

Καὶ μεῖ Πᾶν φιλείς καὶ δυσχερούς πελάγης.

Sensus & verba Epigrammatis hujus plana sunt, quæ Suidas fœde corripit, & pro τὸ νάκῳ τὶδὲ, πάνδε κορύναν (i. e. hoc vellus, & hanc clavam) vitioso Codice deceptus scripsit καὶ ἀκοςτὸν σείο κορύναν; locumque hunc sub voce 'Ακοςτὸν collocavit, cum sub voce Νάκῳ collocari debuisset. Hujus generis παραρρήματα & menda, quæ non librariis, sed ipsi Suidæ tribuenda sunt, non pauca in hoc opere occurrunt, ut pallim in notis nostris lectorem monemus.

7 Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, κελιάσας.] Cæsar Hesych. v. 'Ακοσῆσας.

8 Παρ' Ὀμήρω.] Odyss. N. v. 9.

9 Οἱ εἰς τὴν γαστρὸς αἰόντες.] Homerus Il. Δ. v. 522.

10 Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται ἔκατ' εἴσοδον.] Totus hic locus de promptus est ex Philotelo. de Anima lib. II. cap. VIIII. ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui notaverat.

τὸς ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧς τῆς ἀέρος τῆς ἐγκατακοδμημένου ἀέρος ἐν τοῖς ὠσὶ. τούτου δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, ὅτε εἰσόντος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθῃ, φθείρει μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκατακοδμημένον ἀέρα, ὅς ὑπηρετεῖ τῇ ἀκοῇ. ἀμέσως δὲ τῆς μὴν γῆς ἀπὸ μόνου, βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ. καὶ ὡροσέπ' ἐναπαμένον ἐν ταῖς κοιλότησι, φθείρει καὶ βλάπτει τὸ αἰσθητικόν. πολλοὶ γὰρ εἰπεύθεν ἐλάθησαν.

Ἀκχιλία. ὄνομα τόπος.

Ἀκούω. γενικῆ, καὶ αἰπαλικῆ. Πᾶς ὅς τις ἀκούει με τοὺς λόγους τούτους. Καὶ, Ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου, καὶ μὴ πιστεύων τῆς τετι, διδασκόμενος. ὅτι τὸ ἀκούω, εἰ μὴ σημαίνει τὸ πιυθάνομαι, καὶ μαρθάνω, μὲν αἰπαλικῆς σιωπασείας. εἰ δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μὲν γενικῆς. καὶ τὸ μὲν μαρθάνω ὡροδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου. Ἀκούσατε λόγον ἀνδρὸς, ἢ μεξίως τὰ ποιῶντα πεπαυδευμένον. ² Καὶ ἐν τῷ ἡτήματι. τοῦτο με ἴση κέρτω, καὶ εἶνα βέλπτον ἔπειθε, Φωνίω ἀκούειν ἀνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶνα τῆς ὡροδύναμιν. τὸ δὲ ἐνωτίζομαι ὡροδειγμα τὸ αὐτοῦ. Ὡς ἐγὼ πινῶ ἡκσο ἀνδρὸς ἢ μετεξίως τὰ ποιῶντα, καὶ ἄλλα πλείστα. ἔστιν ἐν τῷ Μιυίγξ πλατύτερον ὡροδύναμιν ἀκοῆς.

Ἀκτρον. Μισόδημε, μοναρχίας ἐρατὰ, καὶ Φοροῶν κέρσπεδα τεμμάτων, τίω δ' ὑπὸ κίω ἀκτρον τρέφων. ³ Αἰεροφάνης Φησί.

Ἀκροθέον. τὸ εἰς Θεοῦ ἀκοῆς ἐρχόμενον. ⁴ Ἦν δὲ μ' ἀνάψας εὐχίαι, λάμψω Φέγῃ ⁵ ἀκροθέον.

Ἀκροσίλα. ⁶ Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερχάδος πόλεος, ἔσσις Αὐλίδος πλησίον Ἰσοικὸς ἀρεσβύταιος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐν δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὐρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρέξαντα ἵνα τὸ πῶν τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀκροσίλαος. Ἀθιωαῖος ἄν, Ἀγαθοκλείας. οὗτος ἡγεσάθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην, ἐπὶ Γάλβα, διέβηεν ἐν λόγοις ῥητορικῶν. καὶ Ἰσημαλιστὴς, ἐν τῷ τελευτᾷν κατέλιπεν Ἀθηναίοις δέκα μυριάδας ἐν τόκων.

Ἀκροσίσα. διδάσκα.

Ἀκροφίς. ὄνομα κύριον.

Ἀκρό. ⁷ γυνὴ ἐπὶ μαρτία ἀφραλλομένη. ἡ Φασιν ἐνοπίεζομένη τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρα ἀφράδα. ὅθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι. ταύτῃ Φασὶ καὶ σπόγγῳ πάπυλον κρέειν.

fit non per exterioris aeris ingressum in aurem: sed per contactum aeris, auribus inclusi. Hujus vero rei argumentum est, quod in aqua audiamus, aqua in aures non ingressa. Nam si fuerit ingressa, corrumpit & expellit aerem inclusum, qui auditui inservit. Si vero membranam absque medio attingat, ipsam ictu laedit. Præterea etiam in cavitatibus permanens auditus instrumentum corrumpit, & laedit: quæ res multis nocuit.

Ἀκχιλία. Aquileia. Nomen loci.

Ἀκούω. Genitivo & accusativo jungitur. *Quisquis audit hæc verba mea. Et, Qui audit sermonem meum, nec ei credit.* Id est, qui docetur. Verbum ἀκούω, cum significat audio, & discō, accusativo jungitur. Cum vero [significat,] solis auribus aliquid percipio, genitivo. In significatione dicendi accipitur a Gregorio Theologo in hoc exemplo: *Audite sermonem viri, non mediocriter in his eruditi* -

In significatione vero auribus aliquid percipiendi accipitur ab eodem in hoc exemplo. *Ut ego audiui ex viro quodam, non mediocriter harum aliarumque rerum [perito.]* De Auditū in v. Μῆνιγξ fufius agitur.

Ἀκτρον. *Populi osor, regni amator, fimbriisque coronarum gestans, & barbam intonsam alens.* Aristophanes ait.

Ἀκροθέον. Quod a Deo exauditur. *Si me accendens vota fecerit, emittam lumen, cujus gratia Deus ipsum exaudit.*

Ἀκροσίλα. Acusilaus. Cabæ F. Argivus, [oriundus] ex Cercade urbe, prope Aulidem sita: Historicus antiquissimus. Descripsit autem Genealogias ex æneis tabulis, quas fama erat ipsius patrem invenisse, dum quendam domus suæ locum foderet.

Ἀκροσίλα. Acusilaus Atheniensis, Agathocliæ F. Hic literas Athenis amare coepit, Romamque profectus tempore Galbæ, in studio Rhetorico se exercuit: & cum multas divitias sibi comparasset, moriens Atheniensibus centum millia [drachmarum] ex usuris reliquit.

Ἀκροσίσα. Docere.

Ἀκροφίς. Acuphis. Nomen proprium.

Ἀκρό. Acco. Mulier ob stultitiam famosa. Hanc aiunt, quum se speculo contemplaretur, cum sua imagine, tanquam cum altera [fœmina,] colloqui consuevisse. Unde ortum est verbum Ἀκκίζεσθαι. Hanc etiam sponsia clavum trudere solitam fuisse aiunt.

¹ Ἐναπομῆσον] Lektionem hanc ex Philopono Suidæ restitui. Priores enim Edit. habent ἐναπόμῆσον, quod mendosum esse quisque facile videt.

² Καὶ ἐν τῷ ἡτήματι.] Hæc, & quæ sequuntur, usque verba illa usque δύνανται, quid sibi velint nescio. Quare ea in versione prætermisi. Tentent alii, quibus plus otii est, an sensum aliquem ex illis elicere possint.

³ Αἰεροφάνης Φησί] In *Vespris*, pag. 327. P.

⁴ Ἦν δὲ μ' ἀνάψας εὐχίαι.] Ex Anthol. lib. vi. p. 561. ubi verba

Tom. I.

hæc sunt pars Epigrammatis in cerum, sive facem, quam amicus amico Saturnalibus dono dederat.

⁵ Ἀκροθέον] In Antholog. legitur ἀκροθέον.

⁶ Ἀκροσίλα. Κάβα υἱός.] De hoc Acusilaos vide Vossium de *Histor. Græc.* Jonsum de *Scriptor. Histor. Philos.* lib. 1. cap. 111. & Valsium ad Harpocrationem, v. Ὀμηρίδης. Vide etiam Suidam infra v. Συγγράμματα. Acusilai hujus meminit etiam Scholiasta Apollon. Rhod. ad lib. 11. v. 1125. Lib. 1v. v. 57. 828. 992.

⁷ Ἀκρό. γυνὴ ἐπι μ.] Vide Diogenianum Centur. 11. Adag. 1v.

'Ακωδώνιστον. ἀντὶ τῷ ἀπειράστον. ἀβασάνιστον. Κωδωνίσαι γὰρ, τὸ ἀφαιραθιῶσαι. μετῆκται δὲ σὺν τῷ ἀειπολούντων, καὶ κώδωσι ἀφαιραθιῶν, εἰ ἐξηγήρασαν οἱ ἐπὶ ταῖς Φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταί, σὺν τῷ ὀρεγίων Φασὶ μετῆχθαι τῷ λέξιν.

'Ακωκί. ἢ ὄξύτης ὅ δόξα. τὸ ὄξύ τὸ λόγχης. Ἀρριανός.² Λόγχης δὲ εἶχον πάχους ἑξαπήχους ἀκωκί δὲ εἶχον ὑπὸ σιδηρῆν, ἀλλὰ τὸ ὄξύ αὐταῖς πεπρακτωμένοι ταῦτὸ ἐποίησαν.

'Ακρα. τελεία. Ἦκε ὡδὴ βασιλέως παῖς Ἀυγάρεθ καλὸς, καὶ μέγας, καὶ ἐν ἄρα ἀκρα.

'Ακραγαλεῖς. ὄνομα ἔθνους.

'Αράδαντον. ἀσάλευτον. ἄκίνητον.

'Ακρας κόρυμβα. τὰ ἀκροτέλια τῶν νεῶν, τὰ ἐξέχοντα καὶ ἀρύναν, ἢ ἀράραν, ἐν οἷς τὰ σφόδρα ἐξέχραφον.

'Ακραν ἐπὶ γυάλον. ἐπὶ ἀκραν πέτραν.

'Ακρανίον. ἀπλήρωτον. ἀτελείωτον.

Τὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἀκρανίον ἐνὶ φαρμάκωσιν ἔχοντα,

Πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἦρπασεν ὦκα δόναξ.

'Ακρασίας.⁸ ἀναμαλία. ὡδὴ τὸ μὴ συγκεκεῖσθαι. Ἰώσιππος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀφ' ἑαυτῶν ἀκρασίαν ἀλίπονοιαν.

'Ακρασία καὶ ἀκολασία ἀφαιρεί. ἢ μὲν γὰρ καὶ ἀκρασίαν ἀράρει τὰ ἀκρα, ἢ ἀκολασία. Ἡ δὲ, ὡδὴ ἀκρασίαν. λέγει δὲ καὶ Ἀκράσιος.¹⁰ Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκρασίαν ἐκπεπικωκία τείβον.

'Ακρας νυκτός. ὡδὴ τὸ ἀφῶτον ὕπνον.

Κεῖν¹¹ γὰρ ἀκρας νυκτός, ἡνίχ' ἔσπερον

Λαμπήρης οὐκ ἔτ' ἦθον.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἐπὶ οἱ ἔσπεροι. ἢ ὅτε ἐσπέθησαν οἱ λύχνοι. κρητὸς γὰρ ἑπιβεβῆς καὶ ἑπιθέσεως τότε.

'Ακράτεια. ἀκρακεία. ἢ Ἀριστοφάνης Πλήτῳ. Τράγει δ' ἀκρακεία. τῆσιν, ἀπεφωλημένοι ἀκρακεία. ἀντὶ τῷ, ὡς τράγει ἀκρατῆ ἀράξετε. ἐπεὶ

1 'Ακωδώνιστον. ἀντὶ τῷ.] Aristophanes in *Lysistrat.* pag. 867.

2 Ὡς αἰχρῶν ΑΚΩΔΩΝΙΣΤΟΝ ἔχον τὸ τοῦτο πρῶτον μὲν ἐνταῦθα. Ad hunc locum Comici nota hæc Suidæ referenda est, qui eam descripsit ex Scholiasta veteri inedito in *Lysistratam*, quem penes me MS. habeo. Vide etiam infra v. Διακωδωνίστου, Διακωδωνίστου. Ἐκωδωνίστου, Κεκωδωνίστου, & Κωδωνίστου.

3 Ἀρριανός.] De Rebus Indiciis, pag. 556.

4 Λόγχης δὲ εἶχον πάχους ἑξαπήχους.] Ex Arriano locus hic ita legendus & emendandus est: Λόγχης δὲ εἶχον πάχους, μεγάλῳ ὡς ἑξαπήχους. Id est, hastas habebant crassas, sex cubitos longas. Monstro enim omnino similis foret hasta, sex cubitorum crassitiam habens.

5 Ἀκίνητον.] Sic recte in libris manu exaratis, & Edit. Mediolan. scriptum est. In Edit. vero Basil. & Genev. mendose legitur ἀκωκίον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros scriptos, nec Edit. Mediol. hic inspexerant, ex ingenio emendare conati fuerunt. Gatakerus enim in *Cinno*, Part. 1. pag. 397. ejus loco scribendum censet, ἀκλόνηον: Portus, ἀδόνηον: Henricus Stephanus vero in *Thef. Ling. Gr.* ἀκίνητον; qui præ cæteris rem acu tetigit.

6 Ἀκρας κόρυμβα.] Vide Homer. v. 241. Il. 1. & ibi Scholiastam: item Schol. Apollon. Rhod. ad v. 1089. lib. 1. Argon. & infra v. Ἀφραστον.

7 Ἐν οἷς πρὸ σφόδρα ἐξέχραφον.] Clarius Scholiasta Homeri ad v. 241. Il. 1. Ἐπὶ τῷ ἀκρασίαν ἦσαν ἀράματα καὶ εἰκόνας τῷ θεῶν. Habebant enim veteres in navibus suis Tutelas, sive imagines Deo-

'Ακωδώνιστον. Non exploratum. Non examinatum. Κωδωνίσαι enim significat, rem aliquam explorare. Metaphora ducta est a circuitoribus, qui tintinnabulis explorant, an ii, quibus excubiæ mandata sunt, vigilent. Commentatores vero dicunt, verbum hoc a coturnicibus translatum esse.

'Ακωκί. Hastæ cuspis. Hastæ acies. Arrianus. *Hastas vero habebant, sex cubitos longas: quibus non inerat cuspis ferrea; sed summæ illarum partes præstæ cuspis vicem præstabant.*

'Ακρα. Perfecta. *Venit a Rege filius Abgari, formosus, & procerus, & ætate florens.*

'Ακραγαλεῖς. Aeragalenses. Nomen gentis.

'Αράδαντον. Inconculsum. Immutum.

'Ακρας κόρυμβα. Extrema navium partes, a puppi vel proa eminentes, in quibus [nomina vel simulacra Deorum.] quos venerabantur, pingebant.

'Ακραν ἐπὶ γυάλον. In summam petram.

'Ακρανίον. Imperfectum. Non absolutum. *Illum autem sermone, quem cæperat, nondum absoluto, volucris sagitta cito ad Deos rapuit.*

'Ακρασίας. Inæqualitatis. Dicitur de rebus, quæ non sunt temperata. Josephus: *Romani vero ob manuum intemperantiam vincuntur.*

'Ακρασία & ἀκολασία differunt. Nam ἀκολασία turpia consulo facit. Illa vero, præter voluntatem. Dicitur etiam ἀκρασίος; [intemperans.] *Sic autem in omnem intemperantiam prolapsa.*

'Ακρας νυκτός. Circa primum somnum.

Ille enim prima nocte, quum vespertina lumina non amplius ardebant.

Id est, cum non amplius lucerent lucernæ vespertinæ. Vel, cum jam extinctæ essent lucernæ. Tunc enim tempus insidiarum & invadendi alios [esse solet.]

'Ακράτεια. [Incontinentia.] Ἀκρακεία. [Libidini indulgebitis.] Aristophanes in *Pluto: Libidini indulgebitis ut hirci.* Id est, nudato pene obscæna peragetis. Hirci enim post coi-

rum Tutelarium, quorum opem ingruente periculo implorare solebant. Has autem imagines tam in proa quam puppi collocare consueverant: quamvis non ignorem viros magnos, Scaligerum, Grotium, Heinsium, Salmasium, & Bochartum existimare, Tutelas semper in puppi, nunquam vero in proa, collocatas fuisse. Contrariam enim sententiam probat hic locus Suidæ, eandemque erudite tuetur Stanlejus ad Æschyl. in *Ἐπὶ τῷ ἐπιθέσει*, v. 214. quem lector philologus consulat.

7 Τὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἀκραν.] Est pars Epigrammatis in Anacharsiu Philosophum, quod integrum legitur Antholog. lib. 111. p. 423.

8 Ἀκρασίας. ἀκωκί. πρῶτον τὸ μὴ συγκεκεῖσθαι.] Eadem habet Hefych. v. Ἀκρασίας.

9 Ἰώσιππος.] De Bello Jud. lib. v. 1. pag. 911. G. unde loci hujus sensus sic supplendus est: Ῥωμαῖοι δὲ, οἷς εἰ εὐταξίαι, καὶ ἀφῶ τὸς ἡγεμόνας εὐταξίαι, αἱ δὲ ἀφῶς ἢ τύχη, καὶ ὑπὸ τῷ αἰσθητῶν πρῶτον, καὶ ἀφῶ χερῶν ἀκρασίαν ἀλίπονοιαν τὸ πάντων αἰσθητῶν &c. Locus hic Josephi notatus erat a viro quodam docto ad marginem Codicis Pearsoniani.

10 Οὕτω πρὸ πᾶσαν ἀκραν.] Fragmentum hoc depromptum est ex Procop. *Histor. Arc.* cap. xv. ubi pro ἀκρασίαν legitur ἀκρασίας.

11 Κεῖν γὰρ ἀκρας νυκτός.] Ex Sophocle in *Αἰλέα*, p. 18. ut Porcius recte monuit.

12 Οἱ ἐσπέροι.] Sensus loci hujus mutilus est, qui suppleri poterit, addita voce λύχνοι.

13 Ἀριστοφάνης Πλήτῳ.] Pag. 18 ubi vide Scholiastam, P.

Ἐπιτύ σιωπῶσαν οἱ τρέφοντες λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε, ὡς τρέφοντες.

Ἀκρατίζω. τὸ ἀκραλῖον πῖνον. καὶ Ἀκραλισσαμένη, ἀκράτης σπάρασσα. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκραλισσαμένη ἡσυχία ἦγεν. Ὅτι δειπνον, τὸ παρωϊνὸν ἀκραλῖον, ἀκραλισμὸς λέγεται. Ζήτη ἐν τῷ Δειπνον.

Ἀκράπισμα. ἔμβρωμα.

Ἀκραλιόποτης. ὁ μέθυος. ὁ τὸν ἀκραλῖον οἶνον ἀπλήτως πίνων.

Ἀκραλῖον. Δειδίη. ἀκραλῖον. Διαρρεῖ δὲ λόγῳ ἐν Μακεδόνων, ὅς λέγει, αἰτὸν ἐπιφοιτῶντα, καὶ τοῖς πτέρυγας ὑπολείνοντα, σποτέγειν αὐτὸ καὶ τὴν ἀκραλῖον ἀκτῖνα, αἰτὸν ἀπαιρῶντα, καὶ, ὅτε ὕει, τὸν πολὺν ὑετὸν.

Ἀκραλῖον. Ξενοφῶν. Πάνυ δὲ ἡ οἶνον ἀκραλῖον, εἰ μὴ τις ὑδὼρ ἐπιχέοι. Καὶ αὐθις Ἡ τρεῖς εἰδυῖ ἀκρήτης χαλοπολίην κύλικας.

Ἀκραλῖον ἡλῖος ἀκτῖς. Ἐν δὲ αἰτὸν τοῖς πτέρυγας ὑπολείνοντα, καὶ αἰτὸν ἀπαιρῶντα, ὡς τὴν τὴν ἀκραλῖον ἀκτῖνα ἔῃ ἡλῖος.

Ἀκραλῖον οἶνον. Ἀγαθὸ δαίμων. Λεγομένης τῆς ἀκρήτης μὲν τὸ δειπνον, ἀκραλῖον οἶνον παρὰ φέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμων. οἱ δὲ Φασί, τὸ παρωϊνὸν ποτήριον εἶπε λέγεσθαι. καὶ Ἀκρατώτερον.

Ἀκράτης. ὑπερβόης. Μὴ ποτε ἀλόγιον ὄχλον δι' ὀργῆς ἀκράτης λάβῃ τὴν σπουδῆν.

Ἀκράτως. ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἶνος τε ἀκράτως καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ αὐθις Ἀκράτως αἰτὸν ἄν, εἰς ἄλλο ἐς τὸ νεῖον. Φιλοχρημάτω τὸ ἦτις, καὶ ἡδονῶν ἀκράτορες. Ἀκράτως, ἀκράτορον, συτέλλει.

Ἀκρατῶς. ἐπιτεταμένως. σιωπῶντος. Ἰππεῖς ἡλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἄμα ἀνεβόων.

Ἀκραβαπνή. ὄνομα πόλεως.

Ἀκραφνές. καθαρόν. ὑψηλόν. τέλειον. Φάβιον δὲ καταπιθέμενον τὴν δεξιῶν, παρῆνει τοῖς περὶ τὸ Αἰμύλιον, τρεῖς δὲ πλέμεις μακρῶς τὸ ἀκραφνές καὶ ἀκράθειον τῶν Ἀντίθε καταναλίσκεν φύσεως.

Ἀκραφνῆ. ἀκραφνῶς. ἐπίρρημα.

Ἀκραφνῆς. Βοήθειά τις παρὰ γένεσι, καὶ ἀκραφνῆς γενομένη, πολλὴν ἐπέησε τὴν ῥοπήν, τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἀθυμότερον τοῖς δὲ Βαρβαροῖς, ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον. τουτέστι, δυνατή. ὀλόκληρον.

1 Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκραλῖον. Hæc legitur apud Procop. in Histor. Arcan. cap. xv. unde ea deprompsit Suidas.

2 Ἀκράπισμα. ἔμβρωμα. In MSS. & Edit. prioribus, excerpta Genevensi, legitur Ἀκράπισμα. Sed vox illa procul dubio mendosa est; cujus loco Portus legendum esse Ἀκράπισμα recte monuit. Glossæ veteres: Ἀκράπισμα, Jentaculum.

3 Ἐμβρωμα. Scholiasta Homeri ad v. 381. Il. B. Δειπνον. τὸ παρὰ ἡμῶν νῦν ἀκραλῖον λεγόμενον, τὸ παρωϊνὸν ΕΜΒΡΩΜΑ.

4 Διαρρεῖ δὲ λόγῳ ἐν Μακ. Fragmentum hoc plenius repetitur infra v. Δάρας: ex quo loco discimus, Ptolemæi Lagi filium, a patre expositum, eum esse, a quo aquilam expansis alis Solis radios & pluviam propulsasse auctor anonymus hic narrat.

5 Ἡ τρεῖς εἰδυῖ ἀκρη. Potius legendum videtur, ἡ τρεῖς, quæ verba Hexametrum claudunt: quem sequitur deinde Pentameter: Εἰ-

tum pudenda lingunt. Extremas [pudendorum] partes lingetis, ut hirci.

Ἀκρατίζω. Merum bibo. Et Ἀκραλισσαμένη, quæ merum hausit. Theodora vero, cum merum hausisset, quævit. † Jentaculum maturinum dicitur Ἀκραλισμὸς. Quære in v. Δειπνον.

Ἀκράπισμα. Jentaculum.

Ἀκραλιόποτης. Ebriofus. Qui vino mero se avide ingurgitat.

Ἀκραλῖον. Perspicuum. Sincerum. Sparsa autem est fama a Macedonibus, quæ fert, aquilam advolantem, & alis expansis in aere suspensum, tam fervidos Solis radios, quam, cum plueret, imbrēs ab eo propulsasse.

Ἀκρατος. Purus. Merus. Xenophon. Erat autem vinum hoc valde forte, nisi aqua dilueretur. Et iterum: Tres sciens vini meri potare calices.

Ἀκραλῖον ἡλῖος ἀκτῖς. [Fervidus Solis radius.] Ferunt autem Aquilam, alas expandentem, & in aere suspensum, fervidos Solis radios ab eo arcuisse.

Ἀκραλῖον οἶνον. [Poculum] boni Dei. Cum post cœnam mensa tolleretur, vinum merum circumferbatur, quod boni Dei [poculum] vocabatur. Alii autem tradunt, primum poculum sic appellatum fuisse. Et Ἀκρατώτερον, [meracior.]

Ἀκράτης. Supra modum ferventis. Ne forte temeraria turba, spe sua frustrata, ira excandesceret.

Ἀκράτως. Impotens. Erat autem vino aliisque voluptatibus supra modum deditus. Et iterum: Sui impos in templum saltu se immisit. † Ambo erant avari, & modum in voluptatibus servare nescii. Ἀκράτως, ἀκράτορον, [syllabam το] corripit.

Ἀκρατῶς. Intense. Vehementer. Equites præcipiti cursu ferebantur, & simul clamorem tollebant.

Ἀκραβαπνή. Nomen urbis.

Ἀκραφνές. Purum. Excelsum. Perfectum. Fabius autem Magistratum deponens, & Emiliium monuit, ut longis belli moris violentum & indomitum Annibalis ingenium frangeret.

Ἀκραφνῆ. Pro ἀκραφνῶς. Adverbium.

Ἀκραφνῆς. [Integer.] Auxilium quoddam militum venit, quod, cum integris esset viribus, magnam ad Romanorum animos minuendos, Barbarorum vero fiduciam augendam, momentum attulit. [Hic Ἀκραφνῆς significat,] validus, integer.

δουῖ ἀκρητῆς χαλοπολίην κύλικας. In MSS. Paris. locus hic ita legitur: Ἡ τρεῖς εἰδυῖς εἰδυῖ ἀκρητῆς χαλοπολίην κύλικας. Nemini non facile subolet, verba hæc esse partem Epigrammatis in fœminam temulentam & ebriosam. Sed ubi Epigramma hoc extet, jam non recordor.

6 Τὸν δὲ αἰτὸν πρὸς πῖ. Vide paulo ante v. Ἀκραλῖον, ubi idem fragmentum legitur.

7 Ἀγαθὸ δαίμων. Vide supra v. Ἀγαθὸ δαίμων.

8 Ἀκράτως αἰτὸν ἄν ἐς. Pars hujus fragmenti repetitur infra v. Κυμαίνῃ, præfixo Æliani nomine. Vide etiam v. Ἐσθήλας.

9 Φάβιον δὲ καταπιθ. Hoc fragmentum Casaubonus ad Polybium refert.

10 Βοήθειά τις παρὰ γέν. Hoc fragmentum Fulv. Ursinus & Casaubonus Polybio tribuunt.

Ἀκραφνῆς. ἀκροφρανοῦς. οἰονεὶ ἀελαβοῦς. Κῆς
γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ ἑπενίης (ὡς οἶδα) ἀκραφνέῃ, ἀλλὰ δι-
καίης,

Κύπρις ἑταῦτα δέχθαι δῶρα Λεωνίδεω.

ὣν Ἐπιγραμμάτι.

Ἀκραφνιον. ὄνομα πόλεως.

Ἀκρεμόνες. βλαστὶ. κλάδι. ἰσχύρον, ἀκμῶν
εὐπετάλοις συμφύεσσι ἀκρέμοσιν. ὄξυνεται ἀκρεμῶν, ὡς
ἡγεμῶν.

Ἀκρήθης. ὁ νέος.

Ἀκρησία. ἡ ἀκρασία.

Ἀκρεθῆς. δοκεῖ ἀκρεθῆς καὶ τὸ ἀναγκαῖον σιμαί-
νειν. καὶ εἰ καταστυγίασιν βελόμεθα, ὅτι πᾶσα ὑπό-
ληψις ἔσπεδαίεσσι ἀκρεθῆς. ἀκρεθῆς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἡ
δὲ ἀναγκαῖον γενομένη, καὶ ἂν πᾶσα σπεδαίεσσι ὑπό-
ληψις ἔχῃ. γίνονται γὰρ ὑπόληψις τῶν σπεδαίεσσι,
καὶ πρὸς τὸ εὐδαιμονίων. μεταλαμβάνοντες δὲ τὸ ἀ-
κρεθῆς εἰς τὸ σαφές, ἢ εἰς τὸ ἀληθές, εὐκολώτερον τὸ
προκείμενον δεῖξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ ἔσπεδαίεσσι ὑπό-
ληψις, σαφῆς τε, καὶ διεξοδική, καὶ ἀληθῆς. ὁμοίως
καὶ πρὸς τὸν οἰκείαν ἡνὰ ὑπόληψιν πρὸς πᾶσαν ἐκ-
ληθῆμενον. οἷον πρὸς ἡδονῆς, ὅποιαν αὐτῶν εἶναι δοκεῖ.
ὁ μὲν λέγων ἀκρεθῆ αὐτοῦ τιῶν ὑπόληψιν εἶναι, εἰ-
δέτω γνωρίμως λέγει. εἰ δὲ τὸ ἀκρεθῆς εἰς τὸ σα-
φές μεταλλάξῃ, γνωρίμων ἂν, ὅ λέγει, ποιήσεται. Ἐπι-
δὲ τὸν μὲν σπεδαίεσσι φιλοπράγμονα δεῖξαι, μεταλα-
βόντα τὴν φιλοπράγμοσιν εἰς πολυπραγμοσίνην.
τὸ γὰρ πρὸς τῶν ἑραίων τε καὶ φύσιν σιωπῶν ἐτά-
ζειν τε, καὶ ζητεῖν, πολυπραγμοσίνην ὅτι τοιοῦτον δὲ
ὁ σπεδαίεσσι. τὴν δὲ ἔσπεδαίεσσι ὑπόληψιν ἢ σα-
φῆς, μεταλαμβάνοντα τὸ σαφές εἰς τὸ ἀκρεθῆς. εἰ
γὰρ τὸ μὲν ἀκρεθῆς ἀναγκαῖον, ἢ πᾶσα δὲ ὑπόληψις
ἔσπεδαίεσσι ἀκρεθῆς ἢ, ὅτε εὐδαιμονίας.

autem viri boni opinio non est ἀκρεθῆς: ergo ne σαφῆς quidem est, sive perspicua.

Ἀκρεθῆς. βέβαιος. Ἐλέγεται γὰρ καὶ ἀκρεθῆς ζηλωτῆς
τῶν Μάντιων δόξης. Καὶ Ἀκρεθῆς. ἐγνωκέναι τὸ
ἀκρεθῆς δυναμένω. καὶ Ἀκρεθῆς, ὁμοίως. καὶ Ἀκρε-
θῆς. Θεοῦ ἢν, οἷα ὅτι ἀκρεθῆς κοιμημένων. ἀντι-
τοῦ, ἀληθῆς.

Ἀκρεθῆς. ἀπαληψῆς. Ἀκρεθῆς, ἀκρεθῆς με-
λετηθήσεται. Ἄκρεθῆς. Οὐδ' ἂν πρὸς τὴν
ἔπειρον πόδα, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκρεθῆς.

Ἀκρεθῆς. τὸ ἀκρον κόπιω.

Ἀκρεθῆς. εἶδος ζωῶν. Ἡδὲ δὲ ἀκρεθῆς ὁ Πρό-
δρομος, καὶ μέλι ἀγριον, ὅπερ, πρὸς τὸ δένδρον ἔπι-
σσωαρόμενον, Μάντι τοῖς πολλοῖς προσεγγεῖται.

1 Ἐκ πενίης, ὡς οἶδα ἀκρ.] Est pars Epigrammatis, quod in-
tegrum legitur Anthol. lib. vi. p. 555.

2 Κύπρις.] Sic etiam in Anthol. legitur. MSS. vero Parif. ha-
bent Κύπρις.

3 Ἰσχύρον, ἀκμῶν.] Vide quæ de hoc loco notavimus supra ad
v. Ἀκμῶν.

4 Ἀκρεθῆς.] Ἐκκλησιαζ. p. 489. ubi locus hic ita legitur:

Ἐκκλησιαζ. ὅτι ἂν πρὸς τὴν πόδα

Ἀκρεθῆς. [Dictum quasi] ἀκροφρανοῦς. Illa-
si. Κῆς enim significat mortem.

*Viri, ut nosti, summe quidem pauperis,
sed justis,*

O Venus, accipe dona hæc Leonidæ.

Ἀκραφνιον. Acraphnium. Nomen urbis.

Ἀκρεμόνες. Germina. Rami. *Lanuginem ha-
bens similem [pubescentibus], & frondosis ad-
huc ramis adhærens.* Ἀκρεμῶν, acuitur, ut ἡ-
γεμῶν.

Ἀκρήθης. Juvenis.

Ἀκρησία. Pro ἀκρασία. [Intemperantia.]

Ἀκρεθῆς. [Accuratus.] Ἀκρεθῆς videtur etiam
significare id, quod est necessarium: ut, si
velimus astruere, omnem boni viri opinio-
nem esse ἀκρεθῆν, i. e. accuratam. Nam opi-
nio ἀκρεθῆς illa videtur esse, quæ ex necessa-
riis conficitur, & quæ omnis opinio viri bo-
ni habet. Nam viro bono sunt etiam opi-
niones de contingentibus. Sed si mutata vo-
cis significatione τὸ ἀκρεθῆς accipiamus pro
perspicuo, aut pro vero, rem propositam fa-
ciliter demonstrabimus. Nam omnis viri bo-
ni opinio est & perspicua, & distincta, &
vera. Similiter etiam dicendum est de illo,
qui opinionem suam de re aliqua exponit:
ut, de voluptate; nempe qualis ipsi hæc vi-
deatur esse. Qui enim dicit, ipsius opinio-
nem esse ἀκρεθῆν, nondum manifeste dicit, qua-
lis illa sit. Sed si, pro ἀκρεθῆς, dicat σαφῆς, i. e.
perspicuum; facile omnes, quæ dicit, intel-
ligent. Licet etiam probare, virum bonum
esse φιλοπράγμονα [i. e. intempestive curio-
sum,] voce φιλοπράγμοσιν pro πολυπραγμοσίνην
sumpta. Nam res cœlestes & naturales scruta-
ri & indagare est hominis curiosi, sive πο-
λυπραγμονήτος: qualis est vir bonus. Viri ve-
ro boni opinionem [vocare licet] ἢ σαφῆς, [non
perspicuam,] vocem σαφῆς pro ἀκρεθῆς sumen-
tes. Si enim τὸ ἀκρεθῆς est necessarium: omnis
ne σαφῆς quidem est, sive perspicua.

Ἀκρεθῆς. Constans. *Dicebatur enim constans
propugnator opinionis Manetis.* Et Ἀκρεθῆς, qui
τὸ ἀκρεθῆς, i. e. verum, dignoscere potest. Et Ἀ-
κρεθῆς, similiter: & Ἀκρεθῆς. *Streptus erat, tan-
quam non vere dormientium.* [Hic ἀκρεθῆς] po-
situm est pro ἀληθῆς.

Ἀκρεθῆς. Accusativo jungitur. Ἀκρεθῆς, ἀκρεθῆς,
accurate considerabitur. Aristophanes. *Non
promovebo alterum pedem, nisi hæc accurate
observata fuerint.*

Ἀκρεθῆς. Summum cædo.

Ἀκρεθῆς. [Locusta.] Genus animalculi. [Jo-
hannes, Christi] præcursor, comedit locustas,
& mel sylvestre, quod ab arboribus colle-
ctum multi Mania vocant.

Τὸν ἔπειρον, εἰ μὴ τῶν ἀκρεθῆς. P. † In primo versu
redundat syllaba; qui proinde sic legendus est: Ἐκκλησιαζ. ὅτι ἂν
πρὸς τὴν πόδα. Sic enim metri ratio ei constabit.

ἢ Ἀκρεθῆς, τὸ ἀκρον κόπιω.] Vide Hesychium, qui vocem hanc
aliter exponit.

ὁ Ἡδὲ δὲ ἀκρεθῆς ὁ πρὸς τὸν δένδρον. De loco Matth. 111. 4. & Marci 1.
6. ubi Johannes Baptista dicitur edisse ἀκρεθῆς, varia olim Patrum
& Hereticorum fuerunt sententiæ, quas succincte enarrat Suicerus
in Thesuro Eccl. v. Ἀκρεθῆς.

Ἀκροασία. ἢ ἀμφακροασία. καὶ κακὴ κρίσις. καὶ
 Λιβάνιου. Οὐκοῦν ἀκροασία μὲν ἐν ἀμφοῖν ἔχει δέ τι-
 να τοῦ μὲν Φιλαρθρωπία. ἢ καὶ ἄλλο κτ' μετρίσμον.
 Γυναικός· πινθῶ, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς ὡς πι-
 να δίκην ἀπαντάσης, σοφός τις ὡς αὐτὴν ἀπε-
 φθέγγετο· κείθητι καὶ σύ. Ὅθεν εἶ Δανάη ἢ Ἀκροαίς
 θυγάτηρ.

Ἀκροαίσιος. ὄνομα κύριον. ὃ ἡμίθεος ἀνὴρ.

Ἀκροασιάνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἀκροαίς. ἀχώριστα.

Ἀκροαίτι. ἄνευ κρίσεως.

Ἀκροατόμυθος.³ πολυλόγος. ἀκροαίτους ἔχον τοὺς
 λόγους.

Ἀκροαίσιος.⁴ ἀντὶ τῆς ἀμφακροασίας. ἔτι Δημοσθένους.

Ἀκροατόφυλλον.⁵ σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὡς τε
 μὴ ἀμφακροαίᾳ αὐτῶν τὰ φύλλα, ἀ φέρει. ἢ κατὰ-
 σκον.

Ἀκροαῖσθαι, γενικῆ. ἀντὶ τῆς ὑπακείας. ἔτιως Ἀν-
 τιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ Ἀκροαῖσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ
 μαθητάνειν. Ὁ δὲ ἡγεῖται λόγων γε-
 γρακότων, καὶ σοφία τινὶ κεκραμένον. καὶ Ἀκροαμά-
 ταν, τρεῖσιν ἀκροαμάτων. ἢ καὶ ἀμφακροαίᾳ καὶ νῦν
 παρ' αὐτοῖς πολυλόγους τὸ ἀκροαίσιον, ὡς περ ἄλλο
 καὶ τῶν ἀκροαμένων, αὐλός, ἢ κιθάρα, τρυφῶς ἐπι-
 κα, καὶ ψυχρογῶνας.

Ἀκροαελίς. εἶδος ἀκροαίσιου.

Ἀκροαελίζεσθαι. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλ-
 λεται.

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον βάλλειν.
 Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ἐγνωμάτῃσιν ἐν τῶν
 ἀδελφῶν, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδωκα ποίησιν, σὺ
 δὲ τῶν ἀκροβολισμῶν, καὶ τοξομασίν. ἀντὶ τῶν, βε-
 λίας ἐδίδου, καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοι. ἀκροβόλα, τοξοτάται.

Ἀκροβυστία. τὸ μὴ ἀεὶ λετμήσθαι. ἀεὶ τομὴ δὲ,
 τὸ ἀεὶ λετμήσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκρογωνιαῖος.⁹

Ἀκροδρυα. ἡ καρπὸν δένδρου. πάντες οἱ τῶν δέν-
 δρων καρποί. ἢ Ἐπερρίπιον δὲ αὐτοῖς ἢ οἱ μὲν κέν-
 δρον. οἱ δὲ, ἀκροδρυα.

¹ Καὶ ἄλλο κατὰ μετρίσμον] Hæc verba aliis interpretanda lu-
 bens relinquam. Meam enim aciem hic obtusam esse fateor.

² Γυναικός πινθῶ, Δανάης ὄνομα] Hoc exemplum non pertinet
 ad v. Ἀκροαίσιος, sed Ἀκροαίσιος.

³ Ἀκροατόμυθος] Hoc epitheto insignitur Therfites, homo inep-
 te loquax, apud Homerum Il. B. 246.

⁴ Ἀκροαίσιος. ἀντὶ τῆς ἀμφ.] Ex Harpocrate.

⁵ Ἀκροατόφυλλον] Est epithetum montis apud Homerum in
 Iliada, v. 375.

⁶ Δαμάσκιος. Ὁ δὲ ἡγεῖται.] Fragmentum hoc Damascii, vel,
 ut verius dicam, pars ejus exstat in Excerptis Photianis Cod.
 CCXLII. pag. 1032. ut Pearsonius observavit.

⁷ Καὶ ἀμφακροαίᾳ ἐν νῦν παρ' αὐτοῖς πολ.] Sensus fragmenti hujus
 est obscurus & imperfectus. Quæ ratio est, quare verionem Porti
 qualemcumque hic retinuerim, quoniam meliorem dare non potui.

⁸ Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων.] Vide infra v. Ἐγνωμάτῃσιν, ubi frag-
 mentum hoc repetitur.

⁹ Ἀκρογωνιαῖος] Vid. Epist. ad Ephes. 11. 6. & 1 Petr. 11. 6.

Ἀκροαίσιος. Defectus judicii in discernendo.
 Vel, cum male de rebus judicamus. Libanius:
*Ergo ambo quidem judicii defectu laboramus:
 meum tamen [factum] aliquam habet humani-
 tatem.* † *Cum quædam mulier, nomine Danae,
 ægre persuaderi posset, ut se in judicio sisteret:
 Sapiens quidam ad eam dixit: Judicium tu
 quoque subii. Haud enim es Danae, Acrisii
 filia.*

Ἀκροαίσιος. Nomen proprium. Semideus vir.

Ἀκροασιάνη. Nomen patronymicum.

Ἀκροαίσιος. Indiscreta.

Ἀκροαίτι. Sine judicio.

Ἀκροατόμυθος. Verbofus. Qui sine judicio &
 delectu loquitur.

Ἀκροαίσιος. Indiscretus. Sic Demosthenes.

Ἀκροατόφυλλον. Multis arboribus confitum,
 ita ut folia, quæ in arboribus sunt, discerni
 non possint. Vel, umbrosum.

Ἀκροαῖσθαι. Genitivo jungitur. Pro, dicto
 audientem esse. Sic Antipho.

Ἀκροατής. Discipulus. Et Ἀκροαῖσθαι. Discere.
 Damascius. *Ille vero audiebat sermones senio-
 rum, & qui sapientia quadam temperati essent*
 Et Ἀκροαμάτων. Acroamatum. *Et apud ipsos
 nunc etiam illa consuetudo permanet, ut quid-
 vis aliud eorum, quæ audiuntur, ut tibia, vel
 cithara, delectationis, animique gratia.*

Ἀκροαελίς. Jaculi genus.

Ἀκροαελίζεσθαι. Summas corporis partes fe-
 ritur.

Ἀκροβολισμός. [Velitatio.] Irritatio. Si-
 gnificat etiam summas partes ferire. *Barba-
 rorum vero Dux, cum fratre consultans, dixit:
 Ego in insidiis ero; tu vero velitationibus u-
 tere, & sagittis rem gere.* [Hic ἐγνωμάτῃσιν
 significat] consilium dabat, sententiam suam
 aperiebat.

Ἀκροβόλοι. Jaculatores. Sagittarii.

Ἀκροβυστία. Præputium. Πελοποννήσῳ, Cir-
 cumcisio: five, cum summa [membra virilis]
 pars alicui circumcisita est.

Ἀκρογωνιαῖος. [Lapis angularis.]

Ἀκροδρυα. Fructus arborei. Omnes arborum
 fructus. *In ipsos alii quidem candyn; alii ve-
 ro omne genus arboreorum fructuum, conjece-
 runt.*

¹⁰ Ἀκροδρυα. καρπὸν δένδρου.] Vide Petav. ad Synes. Encom. Cal-
 vit. pag. 29.

¹¹ Ἐπερρίπιον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κένδρον.] Fragmentum hoc plenius
 repetitur infra v. Σκοπαῖσιος.

¹² Οἱ μὲν κένδρον] Florens Christianus ad Aristophanem in Pace,
 pag. 633. D. pro κένδρον, legendum hic suspicatur κένδρον, quæ
 vox significat cibum ex lacte, melle, & caseo. Sed cave viro illi
 docto assentiaris. Nam κένδρον legitur etiam infra v. Σκοπαῖσιος.
 quo loco auctor anonymus, præter alia diversi generis, etiam chla-
 mydes a populo favente in aliquem conjectas tuisse refert. Si igitur
 chlamydes tunc inter missilia fuisse credimus; nullam video
 rationem, quare non etiam de aliis vestibus, quarum species erat
 candys, idem concedendum sit. Solebant enim olim Græci in eos,
 quos plausu & honore prosequi volebant, cum alia omnis generis,
 tum etiam vestes in locis publicis conjicere. Suidas infra v. Δω-
 καν. Ὅστις εἰς Ἀργίαν ἐπὶ νεμεθισίας εὐφραμερῶν ἐν τῷ θεάτρῳ,
 ἐπιβρῦνάντων αὐτῷ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν πεπύσας παλίωνας, ἢ ΧΙΤΩΝΑΣ,
 ἢ ΙΜΑΤΙΑ, ἀπὸ τῆς. Item v. Πελοποννήσῳ. ὡς καὶ νῦν τῶν
 Ἀκρο-

'Ακροθίνια. αἱ τῆς ἐπιφανείας καρπῶν ἀπαρχαί. 'Ακροθίνια δὲ κρείως καλοῦσι τὰς ἀπαρχάς, ἀς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, ὡς τὸ τὸ ἀπὸ τῆς θινός, τετέτι τῆς αἰγιαλοῦ, σπῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς πλέμων. ὡς τὸ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τετέτι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἀκροθίνια τῆς σπῶσθαι. ἢ τὰ λάφυρα. Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος, σοφιστῆς, ἔφη, ἡ Νικήτης ὁ κεκαθαρμένον, ἀγνοῦσας ἀκροθίνια πυγμαίων Κολοσσῶν ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῆς μάττω κοπιάντων.

'Ακροκελαινία. εἰς τῆς χειροπαλίσης. ζήτη ἐν τῷ Χοῖρῳ.

'Ακροκελαυνίαν. τὸ ἀκρον τοῦ κίματῳ μελαίνων.

'Ακρόκομοι. μετρίως κομῶντες. ἢ λίαν. ἢ τὰ ἀκροτῆς κεφαλῆς κομῶντες.

'Ακρόλειον. ἀπαρχή. ἄσπερος φρωτόλειον. Πολυξένω καταθύσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ αὐτῆς Ὅσα ἰὼ θεοῖς ἀναθήματα, καὶ ἀκρόλεια.

'Ακρολοφία. ἢ κορυφή τοῦ λόφου. τετέτι, τοῦ βενῆ.

'Ακρον. ἐπιλίγδην. μεσότητῳ ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ, ἐπιφανείαν. ὅσον ἐπιφανῆσαι μόνον. καὶ ἐπὶ ἐν Ἰλιάδι ἀπαξ, καὶ ἐν Ὀδυσείᾳ ἀπαξ.

'Ακρόνηον. τὸ τῆς νεῆος ἀκρον.

'Ακρον λάβε. ἢ μέσον ἔξεις. παροιμία, ἐπὶ τῆς δυσφράτων καὶ δυσνοήτων.

'Ακρόνηξ. τὸ ἀκρον τῆς νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ἐμοίως, ἀπὸ τῆς ο μικροῦ. Ἀκρόνηξ δὲ, καὶ Ἀκρονυχία, τὸ ἀκρον τοῦ ὄνυχῳ, καὶ τοῦ ὄρεος ἀπὸ τοῦ ω μεγάλη.

'Ακροποδίτι. ἀκροῖς ποσίν.

'Ακρόπολις. Δαμάσιον. Τὰ γὰρ ἐπιφανεία τῆς ἐχρημάτων ὡς ἐπίπαν κοινῶν ἐχρῆ τινὸς φύσιν. γνοίη δ' ἂν τις τὸ λεγόμενον ἐν τῷ τῆς τῆς ἀκροπόλεως συμβαινόντων. αὐτὰ γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι τῆς ἀσφάλειαν τῆς πολέμιαν, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ τῆς ἐλευθερίας φυλακῆν. γὰρ

ἐπιφανείας ἀγωνισαμένους ἐπιπέλασι πελάτους καὶ ζώνας οἱ δὲ ΧΙΤΩΝΑΣ. Frequentissimum autem erat, florum & foliorum coniectione plausum & favore suum testari; quod φυλακῆν vocabatur: ejus moris auctores passim meminerunt. Arrianus de Rebus Indicis, pag. 589. C. Νεάρχου, ἐπὶ παραφανείᾳ τῆς στρατῶν, ΑΝΘΕΣΙ πε καὶ πωνήσιν ἐπέλασι. i. e. Nearchus, ubique in exercitu conspiceretur, floribus & raris utebatur. Suidas v. Πελαγονεῖς. ΑΝΘΕΣΙ & ΦΥΛΑΟΙΣ ἐπέλασι πελαγονεῖς. Plura de hoc φυλακῆν more notavit Casaubonus ad Suetonium.

1 'Ακροθίνια. αἱ τῆς ἐπιφανείας. Cum hoc loco Suidae conferendus est Eustathius ad Odyss. T. p. 1862.

2 Τὰ ἀπὸ τῆς πλέμων. Plenus Eustathius: Τὰ δὲ ἐν πολέμῳ λάφυρα, ὡς οἷον φασὶν ἀκροθίνια, παρὰ τὸ σίνεσθαι &c.

3 Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος. σφ. ἔφη. Locus hic est corruptus & mutilus, quem ex Philostrato emendamus & illustramus infra v. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος.

4 Νικήτης ὁ κεκαθαρμένον. Eadem repetuntur infra v. Νικήτης.

5 Ἀκροκελαινία. Portus hic legendum putat Ἀκροκελαινία: quod quidem non aspernor; sed tamen ferri etiam potest Ἀκροκελαινία; quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνήθειαν Acrocorinthia pro Corinthia satis apte dici potest. Corinthum autem meretricibus olim abundasse cum ex aliis scriptoribus constat, tum etiam ex Strabone, qui lib. VIII. p. 378. re-

'Ακροθίνια. Fructuum annuorum primitiae. Proprie autem ἀκροθίνια vocant primitias, quas mercatores Deo dedicant: sic dictas, quod ἀπὸ τῆς θινός, i. e. ex littore servatae sint. Alii vero [sic vocari tradunt] spolia bellica, [quasi ἀκροθίνια;] ἀ σίνεσθαι, laedi: quod multi in bellis laedantur. Vel, acervorum summæ partes; vel, spolia. † Heraclides Lycius Sophista librum scripsit, quem vocavit *Niceta purgatus*; ignorans, se Pygmaeorum spolia aptare Colosso. Proverbium hoc dicitur de illis, qui frustra laborant.

'Ακροκορινθία. *Tanquam Corinthia videris vulgato corpore quaestum factura.* Quare in voce Χοῖρῳ.

'Ακροκελαυνίαν. Summam undæ partem nigricantem habens.

'Ακρόκομοι. Modicam, vel, nimiam comam alentes. Vel, qui verticem capitis comatum habent.

'Ακρόλειον. Primitiae. Idem, quod φρωτόλειον. *Græcos immolasse Polyxenam, ut belli primitias.* Et iterum: *Quaecunque donaria & primitiae Diis [consecrata] erant.*

'Ακρολοφία. Collis vertex.

'Ακρον. Est adverbium, quod etiam terminationem nominis habet, significans frictim, leviter. Semel in Iliade, & semel in Odyssæa legitur.

'Ακρόνηον. Summa navis pars.

'Ακρον λάβε. Summum cape, & medium habebis. Proverbium, quod dicitur de rebus explicatu & intellectu difficilibus.

'Ακρόνηξ. Primæ noctis tempus. Et Ἀκρονυχία, idem: per ο parvum. Ἀκρόνηξ vero, & Ἀκρονυχία significat summam unguis & montis partem, per ω.

'Ακροποδίτι. Summis pedum digitis.

'Ακρόπολις. [Arx urbis.] Damascius. *Munita enim maxime insignia ancipitem plerumque natura sua habent usum: quod qui vis facile intelliget, qui arces urbium consideraverit. Hæ enim multum conferre videntur ad securitatem urbium, in quibus sunt, & ad libertatis conservationem: cum tamen saepe servitutis*

fert, fuisse ibi templum Veteris ditissimum, in quo plus mille meretrices sacra Deæ obierint. Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiae appellatur Ἀκροκορινθία.

6 Χοῖρῳ τῆς ἐπιφανείας. Est vox obscæna, quæ de feminis profuturæ corporis dicitur.

7 Ἀκροκελαυνίαν. Est vox Homericæ Il. Φ. v. 249. ubi brevis Scholiasta: Ἀκροκελαυνίαν. τὸ αἶμα μέγροσ ἔ κίματῳ ἐξ ἐπιπέλας μελαίνωμεν.

8 Ἀκρόκομοι. μετρίως. Respexit Suidas ad versum illum Homeri Il. Δ. v. 533. Θρήνης ΑΚΡΟΚΟΜΟΙ, δολίχ' ἔγχρα χροσὶν ἔχρητες. Ubi vetus enarrator: Ἀκρόκομοι ἦτις ἀκροῖς κομῶντες, εἰς ἀκρον, πελειῶς, & ὄλωσ. Ἡ, οἱ μὲν κομῶντες ἀκρον, μήτε εἰς ἀκρον τῆς κεφαλῆς μόνον δὲ κατ' ἀκρότητα.

9 Ἀκρον. ἐπιλίγδην. Vide Homerum Il. p. v. 599. & ibi Scholiastam.

10 Ἀκρον λάβε, καὶ μέσον ἔξεις. Zenobius Centur. i. Adag. 47. originem proverbii hujus ab Oraculo repetit, cujus verba adducam, quoniam locum hunc non parum illustrant. Ἀκρον λάβε, & μέσον ἔξεις. Ἐπὶ τῆς δυσφράτων καὶ δυσνοήτων. Οἱ γὰρ τὴν Αἰγύπτου νικησαντες πολέμῳ, ἐκπέσαντες τῆς πατρίδος, ἐχρησάντο τῆς θεῆς. Ὅ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνέλεον. Οἱ δὲ συμβαλόντες τῆς χρησιμῶν, ἀκροθίνια πη καταχόρητες, κατὰ μέσον ἀκρον. Ἀπὸ δὲ πενήτης τῆς αἰτίας, ὅταν πη δυσνοήτων θέλωμεν ἀνίτησθαι, χράμεθα τῶν ἀκροθίνια.

11 Ἀκρόνηξ. τὸ ἀκρον. Vide supra v. Ἀκρον νυκτός.

λέως. οί δέ, ἀφ' τὸ τιῶν πλείω 'μοῖραν τῆς χά-
ρας ἑπιθαλάσσιον εἶνα.

'Ακτια. ἀγὼν παλαιός· ἄς Καλλιμαχῶ· ἐν τῷ
πρὸ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

'Ακτίτης λίθῶ· ἄνω ἐν τῷ Ἀκτῆ.

'Ακονάνηθῶ· ὁ ἀκείβης.

'Ακοίτης. Ξερσικῶς, ὁ ἀνήρ. 'Ακοίτες δὲ Δηλυκῶς,
ἢ γυνή. καὶ τὸ πληθυντικόν, τὰς ἀκοίτις.

'Ακύλας. Φιλόσοφῶ· Σχέλια λογικῶ γεγραφῶς
πρὸ συλλογισμῶν.

'Ακύλας. Γραμματικῶς. Μουσικῶς.

'Ακυληία. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπῶ, ὡρυ-
κειμβή ἐν θαλάσῃ. καὶ Ἀκυληῖοι, οἱ πολῖται.

'Ακύλλιῶ· ὄνομα κύνων.

'Ακυλῶ· τῆς πέντε ὁ κερπός. Ἐκυλῶ δὲ, εἶ-
δος βοτάνης.

'Ακύμονα. ἀπάραχον. καὶ Ἀκύμων, μὴ γενῶσα.
ἄς ἐγκύμων, ἢ συσεληφύια. καὶ Ἀκυμότερο.

'Αλα. θάλασσαν.

'Αλα. τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσεΐα· Οὐ σὺ γὰρ ἂν
ἐξ οἴκου σὺ ἑπιτάτη· εἰδ' ἄλα δάϊης.

'Αλαβαροθήκας. ὁ τὰς θήκας τῶν ἀλαβάτων. Ἰ Δη-
μοσθένης λέγει. Ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦ-
σιν. Ἀλάβατοι δὲ εἰσι λίθουθι, ἃν οὐκ ἐπι λαβείω
ἀφ' λειότηκα. Ἰ Αἰετοφάνης·

Ἐς τὸν ἀλάβατον, κύαθον εἰζεύης ἕνα.
ἔπει ἔλεγε κοχλιάειον.

'Αλάβατρον. ἄγῶ μύρα, μὴ ἔχον λαβάς, λίθινον.
ἢ λίθινῶ μυροθήκη.

'Αλλὰ γάρ. ἀντὶ τῶν δέ. Εὐπολις. Ἰ Ἀλλὰ γὰρ ἀ-
θυμῶντες ἄνδρες ἔ· ποτε πρόπαμον ἐτήσαντο. ἢ παροι-
μία ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυ-
ναμῶν.

'Αλλα ἢ δ' ἀλλαχῶ καλᾶ. παρόσον τὰς Εὐθυμίδας
ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὄνοματᾶ παρ' ἄλ-
λοις καλᾶ νομίζεσθαι παρ' ἡμῶν δὲ ταῦτα, τὸ ὄνο-

dem ab Aetione Rege: alii vero, quod major
ipsius pars esset maritima.

'Ακτια. Certamen antiquum: ut Callima-
chus in opere de Certaminibus docet.

'Ακτίτης λίθῶ. Lapis Aetites. Supra in vo-
ce Ἀκτῆ.

'Ακονάνηθῶ. Accuratus.

'Ακοίτης. Genere masculino, vir. Ἀκοίτες ve-
ro, genere foeminino, uxor. Et in plurali,
τὰς ἀκοίτις.

'Ακύλας. Aquila, Philosophus, qui com-
mentarios Logicos de syllogismis scripsit.

'Ακύλας. Aquila. Grammaticus. Musicus.

'Ακυληία. Aquileia. Urbs Italiae populosa,
ad mare sita. Et Ἀκυληῖοι, Aquilejenses.

'Ακύλλιος. Nomen proprium.

'Ακυλῶ. Illicis fructus. Ἐκυλος vero, ge-
nus herbae.

'Ακύμονα. Tranquillum. Et Ἀκύμων, quae non
parit: ut ἐγκύμων vocatur, quae gravida est.
Et Ἀκυμότερος, [tranquillior].

'Αλα. Mare.

'Αλα. Sordes. In Odyssaea: Tu enim ex do-
mo tua ne salem quidem a te petenti dares.

'Αλαβαροθήκας. Ampullarum unguentaria-
rum thecas. Demosthenes. Communiter ve-
ro sic appellare solent vasa unguentaria. Ἀ-
λάβατοι autem sunt ampullae, [ita dictae,] quod
propter laevorem prehendi non possint. Ari-
stophanes:

In ampullam [infunde] cyathum pacis unum.
Quasi diceret, cochleare.

'Αλάβατρον. Vas unguentarium lapideum,
quod nullam habet anam: vel lapidea my-
rotheca.

'Αλλὰ γάρ. Pro δέ, i. e. sed. Eupolis. Sed
homines, qui animum despondent, nunquam tro-
phaeum statuunt. Proverbium hoc dicitur de
illis, qui propter ignaviam nihil praecleari praes-
tare possunt.

'Αλλα δ' ἀλλαχ. Alia enim alibi pulchra
[censentur. Hoc autem ideo dictum,] quia
Eumenidas alii aliter vocant. Alia enim no-
mina apud alios pulchra existimantur. Apud

1 Μοῖραν] Haec vox in prioribus Edit. deest, quam ex Harpo-
cratione Suidae restitui.

2 Ἀκτια. ἀγὼν] Vide Stephanum v. Ἀκτια, & ibi Berkelium.

3 Ἀκονάνηθῶ. ὁ ἀκείβης] Id est homo rigidus, severus, & ar-
rogans, qui nihil sibi cum altero commune esse vult.

4 Ἄλα. πὶ κόπρια. ἐν Ὀδυσσεΐα] Falsum est, quod Suidas hic
affirmat. Nusquam enim apud Homerum τὸ ἄλα significat κόπρια: nec ullus unquam Grammaticorum eam vocem apud Poetarum
principem sic exposuit. Res autem ita habet. In versu illo Home-
ri, quem Suidas hic citat, quidam veterum Grammaticorum pro
ἔσθ' ἄλα una voce legendum censuerunt ἔσθ' ἄλα, idque interpretati
sunt κόπρια, ab ἔσθ' limen, quod sordes & purgamenta adium
circa limina januarum converri soleant. Audiamus veterem enar-
ratorem ad versum illum Poetae, qui exstat Odyss. P. 455. Ὀσθ' ἄλα
δάϊης. Ὀσθ' ἄλα δάϊης, ἄς γράφει Ἀεῖτοφάνης, καὶ ἀπέδωκε τὰς ἄλας.
Κακίστοφῶ δὲ ψιλῶς, ἔσθ' ἄλα (sic enim ibi legendum est pro ἔσθ' ἄλα)
ἐκδέχουμῶ τὸ κόπρια, ἃ πρὸ τῶν ἔσθ' κείται. ἔσθ' δὲ ὁ βα-
τήρας. Eustathius ad eundem locum Homeri: Καὶ τοῖσιν ἄλλο τὸ
ἔσθ' ἄλα δάϊης, ἄς γράφει Ἀεῖτοφάνης. Κακίστοφῶ δὲ, ΟΥΔΑΛΑ
ψιλῶς φασὶν ἐκδέχουμῶ, ἔσθ' ἄλα δάϊης, ἀντὶ τῶν ΚΟΠΡΙΑ, ἢ ἄλλως
λέγουσιν, πρὸ τῶν ἔσθ' ἄλα, ἢ τῶν βατήρας, κείμενα. Ex his igitur patet,
quantam ἀελευσίαν Suidas hic commiserit.

5 Ὀσθ' ἄλα δάϊης] Id est, ne salem quidem dederis: quae vera
est hujus loci lectio & interpretatio. Callistratus enim ingenii sui
acumine abusus est, qui, ut modo diximus, pro ἔσθ' ἄλα, hic le-

gendum censuit ἔσθ' ἄλα: quam conjecturam alii merito exploserunt.
In proverbium autem abiit τὸ, ἔσθ' ἄλα δάϊης, i. e. ne rem vilissi-
mam quidem dederis: quod dicitur de homine fordido & avaro.
Eustathius ad Odyss. P. p. 1827. 57. τὸ δὲ, Ὀσθ' ἄλα δάϊης, ἀντὶ
τῶν, οὐδὲ τὸ ἄλας, τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγη παρομιωδῶς, ὅτι
οὐδὲ τὸ εὐπλῆρες ἂν δάϊης. Proverbio hoc Homericus usus est Theo-
critus Idyll. xxvii. v. 60. Φῆς μοι πάντα δόμεν, πάρα δ' ἔσθ' ἄλα
ΟΥΔ ΑΛΑ ΔΑΙΗΣ: ad quem locum vide Casaubonum.

6 Ἀλαβαροθήκας] Ex Harpocracione.

7 Δημοσθένης] In Oratione de Falsa Legat. Sed ubi hodie legi-
tur ἀλαβαροθήκας, ut observavit Maussacus ad Harpocracionem.

8 Ἀεῖτοφάνης] Acharnens. pag. 302. 14. ubi legitur ἀλάβατρον. P.

9 Ἀλάβατρον. ἄλλ.] Vide de hac voce Salmatium ad Solinum;
Vossium in Etymologico; & Casaub. contra Baronium, Exercit.
xiv. Sect. xvi.

10 Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμῶντες ἄνδρ.] Similis huic est sententia Mich.
Pselli de ignavia, sive πρὸς ῥήθυμιας, quam sic loquentem facit:

Οὐ πάποτε τρέπτοιον ἀνεσησάμην

Ἰπνῶ ἢ αἰεὶ, καὶ φιλῶ χάσμεν μόνον.

Exstat haec ῥήσις Pselli inter versus ejus Iambicos de virtutibus &
vitiis, quos Arsenius Archiepiscopus Monembasæ edidit, & Leoni
X. dedicavit.

11 Ἀλλα δ' ἀλλαχῶ κ.] Haec descripta sunt ex Sophocl. Oedip.
Colon. p. 272. ejusque Scholiasta, ut Portus observavit.

μάζειν αὐτὰς Εὐμνίδας κατ' εὐφημοσύν, τὰς Ἐρινύας.

Ἄλαγμα. ὁ ἑρφήτης Φησί. καὶ ὁδὸν ἰὼ πλῆθος ἐν τοῖς ἀλάγμασιν ἡμῶν.

Ἄλαζονεία. Ἐσθηφραγία. Πολύβιου. Ἐπιπέτοις ὑπεγεγνή τις ζῆλον ὁδὸν εὐτυχίης ἐν τῆς ἄλλων ἀλαζονείας καὶ ἀσμείας. Ἐπιπέτοι δὲ τῶν Ἀποστόλων, τοὺς ἐφ' οἷς ἐκ ἔχουσιν αὐχρῦνας, ὡς ἐχρῦνας, ἀλαζόνων νοητέον. Ἐπιπέτοι Ἰωσήπος. Ἐπιπέτοι αὐτοῖς ἀλαζονεία, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς χειρομῆνης ἢ πέλειας.

Ἄλαζόν. πλάνος. Ἐσθηφραγία. Ἐπιπέτοι. Ἐπιπέτοι τὸ ἐν ἄλλῃ ζῆν. καὶ ἀλαζονοχωνοφλύραξ, ὁ μέθυσις, καὶ λῆρ. ἢ ἀλαζόν, ἄλλως ζῶν ὁ ἐστὶ μαλαίως. Ἰδίως δὲ, ἀλαζόνων τοὺς ψεύτας ἐκάλειν, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλον, ὡς ἂν μὴ ἴσασιν.

Ἄλαζόν. ὁ ἀλώμενος. Ἐπιπέτοι Ἀλκαῖ. Πλάτων δὲ Ἀλαζόνων, ἀντὶ τῶν ψεύταις. ἢ Ἄλαζόν, ὁ μείζονα ἢ ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. Ὁ δὲ πρὸς ἕνασιν ἢ πρὸς ἰσίωντων ἡλαζονεύετο, συμπλάτων ἀπὸ τῶν εἰκότων.

Ἀλαλαγμός. Ἐπιπέτοι ἕμνος. ἢ Φανὴ Ἐπιπέτοι Ἐπιπέτοι Ἐπιπέτοι Ἐπιπέτοι. Ἀλαλαγμός οὖν, ἕμνος Φανῆς. καὶ Ἀλαλάξατε, κροτήσατε.

Ἀλαλαξίη ἢ παῖων. Ἐπιπέτοι ἕμνος.

Ἀλάλημα. πτεροῦδισμα. πεπλάνημα. καὶ Ἀλαλύκτημα, ὁμοίως.

Ἀλαλητόν. Ἐπιπέτοι ἕμνος. Ἐπιπέτοι ἕμνος. Ἐπιπέτοι ἕμνος.

Ἀλαλακτεῖν. Ἐπιπέτοι ἕμνος. Ἐπιπέτοι ἕμνος.

Τί¹⁰ Φθιμένοις στυγαχρῶν ἐφ' υἰάσιν; ἢ καὶ ἀλαλακτεῖν

τῶν παίδων αἰδῶν ἐδὲ θεοῖς δύναμις.

Ἄλλα¹¹ μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνομα, ἄλλα δὲ Λεύκωνος φέρει.

Ἄλλ' ἀντίπεσε¹³ ἢ ἐπ' ἀγκυραν θεός. ἐπὶ τῆ παρ' ἐλπίδα γενεομῶν. παρῶν οἱ ναῦται πολλάκις ἡγεμόνοι ἀγκυραν βάλλειν, ἢ πρὸς ἄστρον, ἐς τοῦτόσω ἐπλῦσαν.

1 Ὁ Ἐρφήτης Φησί] Locus Prophetæ nunc non succurrit. Sed, si bene memini legitur ibi ἀλαλάγμασιν: quam lectionem in versione secutus sum.

2 Τοῖς ἢ πλείους ὑπ.] Hoc fragmentum legitur plenius infra v. Ζηλοπιπύ.

3 Παρὰ δὲ τῶν Ἀποστόλων, τὰς ἐφ' οἷς ἐκ ἔχουσιν.] Eadem habet Oecumenium in cap. 1. ad Rom. v. 30.

4 Καὶ Ἰωσήπος. Ἐπιπέτοι αὐτοῖς ἄλλ.] Hæc negligenter admodum Suidas ex Josepho excerpit, apud quem lib. v. 11. de Bello Jud. pag. 685. A. sic legitur: Ἐπιπέτοι αὐτοῖς μετέπειτα μὲν οὐδὲμία τῶν κακῶν ἀλαζονεία ἐστὶ ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. Καταμύνην γὰρ ἀφορῶντες τῶν πόλιν, ἰλαροῖς τῆς ἀσπασίας εὐθυμοῖς ἀσπασίαν τῶν πλειονῶν ἔλεγον ἔς.

5 Ἡ ἀλαζόν, ὁ μείζ.] Hæc deprompsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Equit. p. 302.

6 Ὁ δὲ πρὸς ἕνασιν ἢ πρὸς ἰσίωντων.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Εἰκότων.

7 Ἀλαλαξίη ἢ παῖων] Apud Aristoph. in Lyssistr. pag. 570 verba hæc, non Choro, sed ipsi Lyssistratæ tribuuntur. Vide etiam Callimachum Hymno in Apollinem. P.

8 Ἀλαλύκτημα] Vocæ hæc usus est Homerus Il. K. v. 94. ubi

ngs vero hæc, ut boni ominis eas gratia vocemus Eumenides, [quæ ab aliis appellantur] Erinnyes.

Ἄλαγμα. Læta vociferatio. Propheta dicit: Non erat apud nos multitudo lætum clamorem tollentium.

Ἄλαζονεία. Arrogantia. Superbia. Polybius. Plerisque enim inerat quedam infelix amulatio, propter aliorum arrogantiam & importunitatem. At apud Apostolum ἀλαζόνων intelligere oportet eos, qui, quæ non habent, jaçant, quasi ea haberent. Et Josephus: Tanquam præclaris facinoribus gloriabantur [iis, quæ fecerant.]

Ἄλαζόν. Impostor. Superbus. Mendax. [Dicitur autem ἀλαζόν, ὡς ἐπ' ἄλλῃ ζῆν, quod significat] vagam vitam agere. Et ἀλαζονοχ. ebriofus & nugator. Vel ἀλαζόν dicitur, quasi ἄλλως ζῶν, id est, temere vivens. Proprie autem ἀλαζόνων vocant mendaces, quia profitentur se dicturos de rebus, quas ignorant.

Ἄλαζόν. Qui hinc & inde vagatur. Sic Alcæus. Plato vero Ἀλαζόνων dixit, pro mendacibus. Vel Ἀλαζόν dicitur ille, qui majora sibi arrogat, & magnifice magis de se sentit, quam par est. Ille vero apud unumquemque accedentium gloriabatur, ex verisimilibus [ea, quæ jaçtabat] confingens.

Ἀλαλαγμός. Hymnus, qui ob partam victoriam canitur. Vel vox, quæ ab audacioribus contra timidiore editur. Ἀλαλαγμός igitur est vocis elatio. Et Ἀλαλάξατε, plaudite.

Ἀλαλαξίη ἢ Παῖων. Acclamatio Chori.

Ἀλάλημα. Turbatus sum. Vagor. Erro. Et Ἀλαλύκτημα, idem.

Ἀλαλητόν. Tumultum. Per pleonasmum τοῦ α intensiois.

Ἀλαλακτεῖν. Repellere. Propulfare.

Quid mortuos gemimus ob filios? quando propulfare

A filiis mortem ne Diis quidem licet.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος. Alia quidem Leuconis afinus, alia vero Leucon ipse fert.

Ἄλλ' ἀντίπεσε ἢ ἐπ' ἀγκ. Sed reflavit huic anchoræ Deus. [Dicitur] de rebus, quæ præter spem accidunt. Nautæ enim existimantes se anchoram jaçturos, & ad portum appulsiuros esse, sæpe retro vela dare coguntur.

brevis enarrator. Ἀλαλύκτημα, πτεροῦδισμα, ἡπάλημα. Vide etiam Etymolog. M. h. v.

9 Ἀλαλητόν. Ἐπιπέτοι ἕμνος.] Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 436. vocem hanc sic exponit. Ἀλαλητός. Ἐπιπέτοι. Κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλλα ἐπιπέτοι.

10 Τί φθιμένοις στυγαχρῶν.] Distichum hoc est pars Epigrammatis Antipatri in Orpheum, quod exstat Anthol. lib. 111. pag. 388.

11 Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνομα, ἄλλα.] Proverbium hoc Zenobius Centur. 1. Adag. 74. sic exponit: Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀστυφάνων (lege ἀστυφάνων, ut apud Diogenium & Mich. Apostolium) τῆς ἐργασίας τῶν λόγων παρερομῶν. Λεύκων γὰρ τις, γεωργός μελίτος, ἀσπασ εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθηνᾶς. κατὰ τὸν οὖν τῆς φορμῆς ἐμβαλὼν, ὡς ἔπειτα κελῶν ἐλίπον εἰσπραχθῆσθαι τὸ τέλος, [ἐκόμιζε.] Τῶν δὲ ὄντων πόντος, οἱ πλώων βοήθησι βουλομένοι, ἐπέστη, ὅτι μὲν ἐστὶ, & ἀπηνέγκαις αὐτὸ ὡς ἀπλάνησεν. Eadem totidem pene verbis habet Diogenianus.

12 Ἀντίπεσε] Probo conjecturam Schotti, qui hic legendum putat ἀντίπεσε, i. e. reflavit. Vulgatam enim lectionem metrum versus aspernatur.

13 Τῶν ἐπ' ἀγκ. &.] Legerim cum Wolfio, τῶν ἐπ' ἀγκυραν.

'Αλλαντοπάλης. ὁ εἶδη ἐντέρων πωλῶν. ἐντερι-
πάλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἐντερον, ἀλλᾶνιϑ. ¹ Ἀντὶ
προπαίει ἔσησαν ² τῷ στρατηγῷ σημεῖον ἀλλᾶντας
τε αὐτοῦ σπικρεμάουνης, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι
ἐπετάθασον. ³ Ἀεισφάνης.

⁴ Ἡεα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατριῶν.

'Απατούεια δὲ, ἑορτὴ δημοτελῆς ἀγρομένη παρ' Ἀθη-
ναίοις.

'Αλλὰ νῦν. ⁴ Ὡ θεοὶ παρῶοι συγγένεοδὲ γ' ἀλ-
λὰ νῦν ἀντὶ τοῦ, ἀφ' τάχους. ἢ Γραφωδία Φησί.

'Αλλαξάμινϑ. ⁵ Ἀππαιανός. Ὅτι παρῖδα καὶ
γένος ἀλλαξάμινος ἦκοι, ⁶ τὸ μηδὲν ἠγισάμινϑ, ἢ
τὰ τῷ Οὐολέσκων ἀντὶ τῆς παρῖδϑ αἰθήσεσθαι
βυληθείς.

'Αλλαξάμινος. περιμήσιας. ⁷ Ὑπὲρ τοῦ κέρδους
ὁ κερδοδίμων τιῶν πῆρωσιν ἀλλαξάμινϑ. καὶ ἡ
πῶδδειγμα καὶ παίδευμα πᾶσιν, ὅτε μὴ τολμαῖν μη-
δὲ κερδαίνην πῶδπλήσια.

'Αλαός. ὁ τυφλός. χτ' ἔρησιν ἔ' λάειν, ὅ' ὄβη,
βλέπην. καὶ Ἀλαοσκοπιῶ. Ὅμηρϑ. ⁸ Οὐδ' ἀ-
λαοσκοπιῶ εἶχε. παροιμιακῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔ τυφλῶς
ἐσοπιάζεν.

'Αλαοτόκος. ὁ τυφλὰ γενῶν.

'Αλλ' ἅπαν γένοιτ' ἀν' ἦδη. Τιῶν παροιμίαν ἐπαυ-
νῶ τιῶν παλαιῶν. Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντὶ περ χερὴ μὴ
δάκη ῥήτωρ ἀθρεῖν. ἢ δὲ παροιμία. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ
σκορπίος εὔδει. Φυλάσσεο.

'Αλαπάξαι. περιθῆσαι. κενῶσαι. ὀμαλίσαι. Ἀπὸ
μετὰφορεῖς λαπάθης βοτάνης, κενωτικῆς γαστροῦ.

'Αλλαεῖοις. ¹⁰ σιτηρεσίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος σιυέ-
ταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαεῖοις σπιρέφασθαι.

'Αλλᾶς, ἀλλᾶνιός. εἶδος ἐντέρων κερτεσθιασμένους.
καὶ ἀλλαντοπάλης, ὁ ταῦτα πωλῶν.

'Αλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία, ἐπὶ τῷ ἐν μεγά-
λῳ κινδύνῳ καθευδόντων, καὶ ῥαφωθυρομένων. Ἐμπό-
ρος γὰρ πινος ἔ' ναῦν ἁλῶν πληρώσαντιϑ, ἔ' ἀντλίαν
¹¹ ἐπαναβῆναι, καὶ ἐκπῆξαι τοὺς ἁλας. ὅθεν καὶ ἡ πα-
ροιμία. ἁλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔει.

'Αλας θυμίτας. ἐκ θυμῶν κερτασθιασθέντας, καὶ
ἐπὶ τῷ παροιμία. Ἀλασιν ἕει. ἐπὶ τῷ ἄγων εὐθηνίας.

'Αλασε. ¹² ἀνεπίλησε. τέκνον ἐμὸν ἄλασε.

'Αλλαντοπάλης. Qui intestina vendit. Far-
ciminum venditor. Ἀλλᾶς enim intestinum,
[vel farcimen,] significat. Pro tropæo Impe-
ratoris vexillum statuerunt, & suspensis ex eo
farciminibus, hostibus cum risu insultarunt.
Aristophanes:

Cupiebat edere farcimina Apaturiorum.

'Απατέεια autem publicum erat festum, quod
apud Athenienses celebrabatur.

'Αλλὰ νῦν. O Dii patrii nobis adeste nunc sal-
tem. [Hic ἀλλὰ νῦν,] pro celeriter, Tragicus
dixit.

'Αλλαξάμινος. [Qui mutavit]. Illum patria
& genere suo abdicato venisse, nihil ea faciens,
quod Volsciorum potius, quam patrie suae, partes
sequi amicum inderisset.

'Αλλαξάμινος. Qui sem aliquam alteri ante-
ponit infelix illi in parte sine corporis lucrum
redemit, omniūque exemplo ἐν documento fuit,
ne quis talia faceret, & similes lucris stu-
deret.

'Αλαός. Cæcus. Significat enim privatio-
nem τοῦ λάφῃ, i. e. videndi. Ἐτ' Ἀλαοσκοπιῶν.
Homerus: Neque in vanam excubias egit.
Proverbialiter autem [hoc dictum est,] pro:
non cæcis oculis speculatus est.

'Αλαοτόκος. Qui cæcos foetus gignit.

'Αλλ' ἅπαν γέν. At quid vis fieri jam posse cre-
dam. Proverbium vero illud antiquum laudo:
sub lapide quovis ne nos orator mordeat cave-
re oportet. Proverbium autem est: Sub omni
lapide dormit scorpius: [quare] cave.

'Αλαπάξαι. Vastare. Exinanire. Solo aqua-
re. Per translationem ab herba lapatho, quæ
vim habet evacuanda alvi.

'Αλλαεῖοις. Stipendiis. Macedonius vero con-
stituit, ut Ecclesiasticis stipendiis alerentur.

'Αλλᾶς. ἄντος. [Farcimen]. Genus intesti-
ni, certo modo preparati. Ἐτ' ἀλλαντοπάλης,
qui ea vendit.

'Αλας ἄγων καθ. Salem vehens dormis. Pro-
verbium, [quod dicitur] de illis, qui in ma-
gno periculo dormiunt, & negligentiae indul-
gent. Cum enim mercator quidam sale navem
onerasset, accidit, ut festina ascenderet, &
sale m liquefaceret. Unde [ortum est] pro-
verbium: Salis onus, unde venit, eo rediit.

'Αλας θυμίτας. Salem ex thymo confectum.
Et aliud proverbium: Sale pluit, quod de ma-
gna annonæ abundantia dicitur.

'Αλασε. Non obliuiscende. Fili mi nunquam
obliviscende.

¹ Ἀντὶ προπαίει ἔσησαν τῷ στρατῷ.] Hoc fragmentum excerptit Sui-
das ex Procop. de Bello Perf. lib. 11. cap. xviii.

² Τῷ στρατηγῷ.] Legendum est τῷ στρατηγῷ, ut ex laudato lo-
co Procopii patet.

³ Ἀεισφάνης.] In *Acharnens.* pag. 267. 14. P.

⁴ Ὡ θεοὶ παρῶοι συγγ.] Ex Sophocl. *Electra*, p. 100. P.

⁵ Ἀππαιανός. Ὅτι παρῖδα ἐ γ.] Fragmentum hoc, quod in li-
bris Appiani hodie superstitionibus non exstat, de Marcio Coriolano,
qui Roma pulsus ad Volcos exulatum abiit, intelligendum esse
haud obscurum est.

⁶ Τὸ μηδὲν ἠγισάμινϑ, ἢ τὰ τῷ Οὐόλ.] Puto legendum, πῶ-
τα μηδὲν ἠγισ. καὶ τὰ τ. &c.

⁷ Ὑπὲρ τῷ κέρδους ὁ κερ.] Hoc fragmentum puto depromptum
esse ex libro Æliani περὶ Περγονίας.

⁸ Οὐδ' ἀλαοσκοπιῶ εἶχε.] Ex Homero *Il.* K. v. 515. ubi Scholia-
sta: Ἀλαοσκοπιῶν. μάταιον σκοπόν. ὅ' ἐστιν, σὺν ἔλαθεν αὐτόν.

⁹ Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἀν' ἦδη.] Ex Aristoph. *Thefophor.* pag.
524. ubi verius hi sic distinguuntur:

'Αλλ' ἅπαν γένοιτ' ἀν' ἦδη.

Τιῶν παροιμίαν δ' ἐπαυῶ

Τιῶν παλαιῶν.

Ὑπὸ λίθῳ ἔ' παντὶ περ

Χερὴ μὴ δάκη ῥήτωρ ἀθρεῖν. P.

¹⁰ Ἀλλαεῖοις.] Pro, σαλλαεῖοις, i. e. salmii.

¹¹ Ἐπαναβῆναι. Lege, ἐπαναβῆναι συνέβη, ut apud Zenobium &
Diogenianum.

¹² Ἀλασε. ἀνεπ.] Vide Homer. *Il.* x. v. 261. & ibi Schol.

Ἄλασθήσει. ἀνεπιλήτως δεινοπαθήσει.

Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρείκη τις μηχανή. ἀντί τοῦ πονηρᾶ, καί πανθῆρος μηχανή. διεβάλλουτο γάρ ἐπὶ πονηρία οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

Ἄλάτωρ. πικρὸς ἢ Φονικὸς δαίμων, πικρῶν, ἢ ἀνεπιλήτῃ ἔργα ποιῶν. Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς, καὶ ὠδυσσεύς, ἀλάτορας Σπικαλῶν, ἢ παλαμναίους Διὸς ἢ Ἐπιπολῆς, εἰ ἔτιος αἰχρῶς περιήσουσιν τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντες, ἢ ἰδόντες χακόν. Ἡ ἀλάτωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἔπιπλαθέσται.

Ἄλαται. πλανᾶται. ῥέμβεται.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ρεῖται κατ' ἔθρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, χακόν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δὲ μὴ ἀψευδέϊν αἰεὶ.

Ἄλλαχῆ. ἀλλαχρῶ.

Ἄλλάχθητε. ἀντί τῷ ἀλλάχθητε. Σοφοκλῆς.

Ἄλλὰ χεῖρ. ἔγω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν οἶον, καὶ μάλα.

Ἄλλαχῆ, καὶ ἀλλαχρῶσε. τὸ εἰς ἄλλον τόπον. ἀλλαχρῶ δέ, ἢ ἀλλαχρῶθι, τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα. οἱ μάργαροι.

Ἄλβανοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τινὲς γλυκὺ εὐδαίμονα, καὶ καρποὺς ἐνεργεῖν ἔσσαν ἀγαθῶν, οἶνον ἢδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβι. ὄνομα κύριον. Ἄλβι. εἰς τινὲς ἰππῶν δα πελῶν, τῷ Ἀντωνίῳ Σεραπέων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα ὁ Φάτιν.

Ἄλγα. χακᾶ. λυπηρᾶ.

Ἄλγεινός. ὁ λυπηρός. ἢ Ἄλγεινός.

Ἄλγειν τῷ πινῶν ἀλγεῖν. ἀλγεῖν μὲν, τῷ σάρακα τὸ πίνοντι πονεῖν δέ, τὸ λυπεῖν.

Ἄλγιδόνες. λύπη.

Ἄλγιστά. τὰ λυπηρᾶ.

Ἄλγιστος. ἢ λύπη. ἢ ἀλγῶ. Ἄλγιστος ἐν Θεσμοφοριαζῆσσι. Ὡς πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ Φθίνου τὸν ψόρον ἤκασα. τῷ δὲ ἄλγιστον ἐ παρεχόμενον. ἀντί τοῦ, ὅτι ἐλυπηθῆναι.

Ἄλγιστον. Τοῦτο ἢ δ' ἐς ἀλγίστον ἡμῖν.

Ἄλασθήσει. Indigna & nunquam obliviscenda mala se passum esse conqueratur.

Ἄλλ' ἔστιν ἡμ. Sed est nobis Megarica quaedam machina. Id est, mala & callida machina. Megarenfes enim ob improbitatem male audiebant, quod aliud dicerent, aliud vero facerent.

Ἄλάτωρ. Acerbus & sanguinarius Daemon, & ultor, & qui facinora nunquam obliviscenda facit. Ille autem acerbè & indignabunde scripsit, sceleratos eos & nefarios in epistola vocans, si tam turpiter loca prodituri essent, nullum malum passi vel experti. Vel Ἄλάτωρ dicitur ille, qui ea facinora est ausus, quorum non possumus oblivisci.

Ἄλαται. Vagatur. Errat.

Ἄλλὰ ταῦτα. Sed hæc quidem ex animi sententia succedant. Tibi autem dico, ut erga alium quidem fraudibus & technis tuis utaris, mihi autem semper verum dicas.

Ἄλλαχῆ. Alibi.

Ἄλλάχθητε. Reconciemini. Sophocles.

Ἄλλὰ χεῖρ. Esto. Habet significationem affertendi: uti etiam ἢ μάλα.

Ἄλλαχῆ, & ἀλλαχρῶσε. Ad alium locum. Ἄλλαχρῶ vero & ἀλλαχρῶθι, in loco.

Ἄλβα. Margaritæ.

Ἄλβανοί. Albani. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt esse uberrimum, & aptum ad fruges ferendas, vinoque multo & suavi abundantem.

Ἄλβι. Albius. Nomen proprium. Albius, equestris ordinis vir, Antonii præsepe colens, eique ablandiens.

Ἄλγα. Mala. Res molesta.

Ἄλγεινός. Molestus. Et ἀλγίνος, idem.

Ἄλγειν differt a πονεῖν. Nam ἀλγειν significat, in corpore [malum aliquod] pati. Πονεῖν vero, opus aliquod facere.

Ἄλγιδόνες. Dolores.

Ἄλγιστά. Molesta.

Ἄλγιστος. Idem est ac ἄλγος, & λύπη. Dolor. Aristophanes Theophror. O senex, senex, invidia quidem vituperationem audiui: nullo vero dolore animum meum hoc affecit. [Nam ἀλγ. ἢ παρεχ. hic positum est] pro ἐλυπηθῆναι.

Ἄλγιστον. Hoc autem nobis maximum dolorem attulit.

1 Ἄλασθήσειν. ἀνεπι.] Schol. Homer. ad v. 163. Il. M. vocem ἀλασθήσειν exponit δεινοπαθήσειν.

2 Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγ.] Ex Aristoph. Acharnens. pag. 406. F. ad quem locum vide Scholia Græca, ex quibus Suidas sua descripsit.

3 Ἄλάτωρ] Grammatici vocem hæc varie explicant. Erotianus: Ἄλάτορας. Βακχεῖ. μὲν εἰς πρῶτον φονεῖς φισον' εἰς τὸ εὐδαίμονα Μελανίππε, λέγοντες, ἵσως ἀλάτορας ὅσα ἐτολμήσεν πονεῖν. Ἐνιοὶ δὲ τὸς ἀνίστον πινῶν μιᾶρον ἐργασασθῆνους, καὶ μὴ ὅσα φονεῖς, ὅσον ἀλίστα πνα κελ' ὁδὸς ἀλγιστῶν ἀπόμφοι παρὰ τὸ ἀλιτῆν ἢ ἀπὸ τῆς ὄψεως εἰς ἡμαρτήν. Galenus in Exegesi Glossarum Hippocratis: Ἄλάτορας. αὐτοὶ τε οἱ ἀνθρώποι, οἱ τὰ ἀλγιστὰ ἐργασάμενοι παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἡμαρτήν. ἔφ' ὅς ἐστιν ἀλασθήσειν & σενάξαι. Καὶ οἱ πηρωτοὶ αὐτῶν δαίμονες. Vide præterea Etymologum & Harpocratem: item Valesium ad Harpocr. t. qui non pauca de ea voce collegit.

4 Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς ἢ παρυσσεύς] Fragmentum hoc Polybio tribuit Casaubonus: cuius conjecturam non parum juvat vox παρυσσεύς, qua Polybius non raro, & forte solus, usus est.

5 Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ῥ.] Ex Sophoc. Trachin. pag. 347. ubi verba hæc sic distinguuntur:

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν
ῥεῖται κατ' ἔθρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, χακόν

πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δὲ ἡμῖν ἀψευδέϊν αἰεὶ. P.

6 Ἄλβα. οἱ μάργαροι] Hoc sensu vox alba accipitur apud Lampridium in Heliogabalo, cap. xxi. Eubam cum electris, & orizant cum albis exhibens. Ubi alba sunt margaritæ. Vide ad eum locum par incomparabile interpretum, Casaubonum & Salmasium, qui plura auctorum loca adducunt, in quibus vocabulum istud margaritam significat.

7 Ἄλβι. εἰς τινὲς ἰππῶν.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ὑπαικάλλων, & v. Φάτιν. Vide etiam v. Βερεσῆσι, ubi Albi hujus itidem fit mentio.

8 Φάτιν] Proprie, præsepe. Hic vero ita vocatur mentis Antonii, quod ex ea paratibus Albius passeretur. Eadem metaphora usus est Horatius lib. 1. Ep. xv.

Scurræ vagus, non qui certum præsepe teneret.

9 Ἄλγιστῶ. τὰ λυπη.] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. contra fontem literarum legitur ἀλγιστῶ.

10 Ἀρυσσεύ. εἰς Θεσμοφορε.] Pag. 517. ubi locus hic ita legitur: & distinguitur:

Ὡς πρέσβυ, πρέσβυ, τῷ φθίνου μὲν τὸ ψόρον
ἠκουσῶ τινὲ δ' ἀλγιστῶν οὐ παρεχόμενον. P.

11 Τῶτο δ' ἐς ἀλγιστῶ.] Lege, τῶτο δ' ἐπὶ ἀλγιστῶν.

καὶ τοῦτο γ' ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἐταυνῶ μάλλον, ἢ μέμφομαι. Καὶ τοὶ τῆς Δαρείου γυναικός, ἢ καλλίστη δὴ ἐλέγχο τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἢ ὅσα ἦλθεν εἰς ὑπεθυμίαν, ἢ κρατερός αὐτοῦ ἐγένετο, νέου τε ὄν, καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὅποτε ὑδαίσις ἀνθρώποι. ὁ δὲ κρατηδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σφραγιστὴν τε πολλῇ ἀφαιρώμενον, καὶ δόξης ἄμα, ἀγαθῆς ἐκ ἀτόπου ἐφέσει. Καὶ τοίνυν καὶ λόγῳ κατέχευε, πρὸς Δαρεῖον τ' ἐνῆχον ἀπεδράντα ἐλθεῖν τὸν Φύλακα αὐτῷ τ' γυναικός. καὶ τῆτον, ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα μὲν πυθέσθαι, εἰ ζῶσιν αὐτῷ οἱ παῖδες, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζῶσας τε ἐπίθετο, καὶ βασιλισσῶν ὅτι καλοῦνται, καὶ πρὸ τῆς Σεραπείας, καὶ ὡς σφραγιστὴν ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐπὶ τούτοις ἀναλεῖναι τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν ἕρανον τὰς χεῖρας, καὶ εὐξασθαι ὡδε· Ἄλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ὅτε ὑπετέρασμα τὰ βασίλεια ἀράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ Φύλαξον Περσῶν τε καὶ Μήδων τιμὴν δέχην, ὥσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ δὴ ἐγὼ ὅτε ἐπὶ σοὶ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ, ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ, πειθόμενα τὸ ἐμὸν κράτος. ἔπειτα εἶδὲ πρὸς τὸν περσικῶν ἄρα ἀμελεῖται ὅσα σφραγιστὴν ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀρριανός. Νέαρξος δὲ φησιν, ὅτι χριστεῖται αὐτῷ τῆς Φίλων ἐγένοντο, ὅσοι ἐκτόμιζον αὐτὸν ἀρρωσθέντα, ὅτι αὐτὸς πρὸ τῆς φραγῆς κινδυνεύει· ἢ γὰρ φραγῆτος ταῦτα, ἀλλὰ φραγῆτος εἶναι. καὶ μὲν δοκεῖ ἀρρωσθῆναι Ἀλεξάνδρῳ τοῖσδε τοῖς λόγοις, ὅτι ἀληθεῖς τε ὄντας ἐγίνωσκε, καὶ αὐτὸν ὑπαίτιον τῇ ὑπετεράσει. καὶ ὅμως ὑπὸ μόνου τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, κατὰ πρὸς οἱ ἄλλης λυγρῆς ἡδονῆς ἠτιώμενοι, ἢ κρατερός αὐτῷ ἀπέχεσθαι τὸν κινδύνον. Ὅτι Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. πρῶτον δὲ, τοῖς εἰρημαίοις ἐχέτησιν, ἢ τῆς ἀγῶνων παρέχευε φραγῆσι. εἶδὲ γὰρ ὅτι εὐεῖν ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ κύκλω ἕνα ἄνθρωπον, τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτεῖν. τοῖς τε γὰρ δόξαισι συμφορῆσας ἀνδράσιν, εἰς τε λόγους ἢ μείων τ' εἰς ἄκρον ἐπαινεμένων εὐεῖθη πρὸς τε τὰ πολέμια διελθὼν, θαυμαστὸν μάλλον ἢ πειθῆς ἄξια διεπράξατο. καὶ πρὸς Δαρεῖον τῆς Περσῶν βασιλείᾳ συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. κατέχευε αἰτεῖται εἰς ἀφαιρώμενον ἐλθεῖν, καὶ δύναι αὐτῷ καὶ τιμὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμον κοινωσίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταβόπτουσα μὲν, διεφθάρη τ' νῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονῆς διωλίθησε, Περσικὴν γολυγίσθησαν μὲν, μυελούς δὲ νέους δορυφορέων, τριακοσίας τε παλλακαῖς χερώμενον, ὡς τιμὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῆς βασιλείᾳ συνήθειαν ἐς Πέρσας μεταρρυθμίσει, καὶ τῆς ἰδίων λυγρῆς ἀφαιρώμενον ἀνελεῖν. Ὑστερον δὲ εἰς Ἰνδίαν ἀφαιρώμενον, ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλείᾳ συνελήθη ἐν ἰδιότητι χήματι. καὶ εἶπεν

1 Αὐτῷ τ' γυναικός] Lege αὐτῷ τ' γυναικός, ut apud Arrianum,

xandri factum laudo potius, quam reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quæ formosissima omnium Asiae mulierum habita est, vel amore captus non fuit, vel ab ea sibi temperavit, quamvis & juvenis, & in summo felicitatis culmine constitutus, cum homines maxime infolescere solent. Ille autem, verecundia animum subeunte, ei pepercit; magna profecto continentia usus, & quodam gloriae studio non reprehendendo impulsus. Fama etiam tenet, eunuchum, Darii uxoris custodem, fuga elapsum ad Darium venisse: quem ut viderit Darius, primum quaesivisse, an sui liberi, uxor, & mater viverent. Ut autem audiverit vivere, & reginas vocari, & honorifice tractari, pudicitiamque uxoris salvam esse; eum manibus in caelum sublatis sic precatum esse: O Rex Jupiter, cui Reges & regna curae sunt, tu mihi quidem Medorum & Persarum imperium, quod dedisti, conserva. Si vero me amplius Regem Asiae esse non vis, nemini alteri, nisi Alexandro, meum tradas imperium. Sic igitur moderatio etiam ab hostibus laudatur. Ita scribit Arrianus. Nearchus tradit, amicos, qui agrotantem curabant, eum objurgasse, quod ipse in prima acie vitam suam periculo exponeret: militis enim id esse munus, non imperatoris. Et Alexander quidem haec verba moleste tulisse mihi videtur. Nam & vera haec esse agnoscebat, & se merito ab amicis reprehendi. Veruntamen ob animi fortitudinem in praелиis, & gloriae cupiditatem, ut alii, qui voluptati alicui succumbunt, imperare sibi non potuit, quin periculis se committeret. † Alexander Macedo admirabilem egit vitam: quod abunde testantur res ejus bello gestae. Neque enim in toto terrarum orbe virum unum reperias, qui tot res tam praecclare gesserit. Nam si ve cum viris praestantissimis versaretur, cruditione non inferior deprehendebatur doctissimis: si ve ad bellica transfret, res majore admiratione, quam fide, dignas gerebat. Bello autem adversus Darium, Persarum Regem, suscepto, penitus eum devicit. Et ille pacem ab ipso petiit, & Roxanes filiae nuptias ei obtulit. Idem, omnibus gentibus subactis, animum vitiis corrumpit, & corporis voluptatibus se tradidit, Persica stola indutus, & 10000 juvenum custodia munitus, & trecentis pellicibus utens: ita ut omnes Regum Macedoniae mores cum Persicis commutaret, & nonnullos suorum, falsi criminis infimulatos, e medio tolleret. Postea in Indiam profectus, a Candace Regina, privati hominis habitu, comprehensus est; quæ ipsi dixit: Rex Alexander, Orbem occupasti, &

αὐτῷ Ἀλέξανδρῳ βασιλεῦ, τὸ κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνιχέτης; καὶ εἰς ἡμῶν πρὸς αὐτὸ ἐπιήσατο, καὶ τὸ χροῖον αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν. Ὁ αὐτὸς ὀλιγακόσις ἀνδράσιν ἐπέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτισμασμένοις τὰς χεῖρας. Ἔς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο, καὶ παρεμύθησατο. Εἰς δὲ τὸ λίμνῳ, τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀφικόμενος, τὸ ἀφ' ἡδύμα ἀπέβαλε, ὅμμερον κατάρραγνεν, καὶ μόλις ἐπὶ τὸ γῆν διενήξατο. καὶ ὑπὸ Κασάνδρου ἔϊδεν Φάρμακον δεξιάμηνον, ἐσπαράχθη καὶ ἔπαιε ἐπὶ τοσούτοις κελοθώμασι τὸ βίον μετήλλαξεν. Ὅτι Ἀλέξανδρον Φιλίκοιο ἰὺ, εἶπερ ἔς ἄλλου, τὸ μυσικῶν. Τιμόθεον γὰρ ὁ αὐλητῆς ἔστι πρὸθεν αὐτοῦ. ἐν ποιε αὐλουῦτα λέγουσι τὸ Ἀθηνᾶς τὸ Ὀρθιον νόμον ὀπιτελέμενον, ἐς τοσύνδε ἐκπλήξαι Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὡς μεταξὺ αὐούσαντα ἀναίξαι ἐπὶ τὰ ὄπλα. τὸν δὲ Φάναι, ὅτι τοιαῦτα ληθῆναι τὰ βασιλικὰ ἀλλήματα. Οὗτ' τε δὲ ὁ Τιμόθεον ἀνεληλύθει πρὸς αὐτὸν, σπερδῆ μεταπεμπόμενος. Ὅτι οὗτ' ὁ μέγας Ἀλέξανδρον, νικήσας ναυμαχίᾳ Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὴν Πειραιᾶ, καὶ ἐκατόμεθον θύσας, πάντας εἰσάσεν

Ἀλέξανδρον, ὁ Μαμμαιῶν, πρὸ τῆς μητρὸς ἄρξας, ὡς ἐκείνη πάντα διακεί. ἥτις πανταχόθεν ἐφρέσει τὸ δέχθαι. διακείν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθεν ἐπὶ πλείον, ὡς ἀν' αὐτοῖς ἀχολέμενος, μὴ ἔχει χροῖον ἐς τὸ ὀπιτελέειν τὸ ἀμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ Φυσικὸν ἦθ' ὡραῖον, καὶ ἡμερον, ἔς τε τὸ Φιλάνθρων πᾶν ὀπιρρεπές. Ἐς τῶν ἀρεσκαιδέων ἐν ἔτ' ἄρξας τὴν βασιλείαν, ἀναμωπὴ ἦρξε, καὶ τοῖς ἰνῶν μεγάλαις ἀπταῖς ὑποπεσύντων ὡς μὲν τὸ Μάρκω τελευταίῳ τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλέξανδρον. Ἡπιπᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πᾶν ἡχαλλεν, ὡρᾶν αὐτὸν Φιλοχρήματιον ἔσταν, καὶ πᾶν ἐξ ἐπιχειρῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἠγαγέζετο φράττην. ἦρχε γὰρ αὐτὸν ὑπεβαλλόντως ἡ μήτηρ, ἥτις ἀπῆγε τὸ ἀχρῶν καὶ ἀφρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων διδασκάλους τὸ πάντας παιδείας ἰλάθρα μετεπέμπετο. Ὁ δὲ παλαίφρων τε καὶ γυμναστικός πᾶν ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεστέει ἐς τοσύντον δὲ ἐξάκειλεν, ὡς δὴ πᾶντα τὰ ὑπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ τῶν δημοσίων θαλάσων, μετὰ γὰρ ἐπὶ τὰς δέχρας τὰς μέγιστας. ἀφ' αὐτοῦ ἐμυσάπτοντο αὐτῶν.

Ἀλέξανδρον, ὁ ὁ Μιλήσιον, ὅς Πολυήτωρ ἐπεκλήθη, καὶ Κορνήλιον. διότι Κορνηλίω Λευτέρω, ἀχ-

1 Ὅτι Ἀλέξ. φιλίκοιο. ἦν] Ηγε, & quæ sequuntur, repetuntur infra, v. Τιμόθεον Θεορ. & v. Ὀρθιασμάτων.

2 Ὅτι ἔτ' ὁ μέγας Ἀλέξ. νικήσας ναυμαχ. Λακ.] Hæc sunt omnino falsa, & a veritate historię alienissima, ut ostendimus supra ad v. Ἀθηνᾶς, ubi locus hic itidem legitur.

3 Ἀλέξανδρον, ὁ Μαμμ.] Quæ hic de Alexandro, Mammææ filio, leguntur, ad verbum descripta sunt ex Collectaneis Constant. Porphyrog. a Valesio editis, in quibus hæc ipsa, pag. 830. inter Excerpta ex Joh. Antiocheno leguntur.

4 Ἀρξας] Apud Johannem Antioch. legitur ἐλάσας.

5 Ἰλάθρα μετεπέμπετο. ὁ δὲ παλαίφρων τε καὶ γυμν. πᾶν ἔχ.] Hic locus in Collectaneis Constantini sic legitur: Ἀφ' αὐτοῦ μετεπέμπετο,

captus es a muliere. Quare pacem cum eâ fecit, & regnum ejus illæsum conservavit. Idem in 800. viros incidit, a Persis olim in Græcia captos, & manibus præcisus mutilatos; quos magnis muneribus donatos consolatus est. Cum autem in paludem Alexandrinam pervenisset, diadema amisit, & imbre ingenti effuso, ægre ad terram enatavit. A Castandro duce veneno ei propinato, [vehementibus doloribus] cruciatus, post tot & tam præclara facinora e vita excessit. Alexander, si quisquam alius, Musicis audiendis delectabatur. Nam cum aliquando Timotheus tibicen ante eum staret, & cæmen Minervæ, Ὀρθιον vocatum, tibia caneret, adeo Alexandrum commovisse dicitur, ut inter audiendum ad arma corripienda subito surgeret, diceretque, tales tibiæ cantus Regibus convenire. Hic autem Timotheus ad ipsum venerat, etiam atque etiam invitatus & accersitus. † Alexander M. cum Lacedæmonios navali prælio vicisset, & Piræum muro cinxisset, & hecatomben immolasset, omnes Athenienses convivio excepit.

Ἀθηναίους.

Ἀλέξανδρον ὁ Μαμμαιῶν. Alexander, Mammææ filius, cum matre imperans, ejus arbitratu omnia administravit. Ea namque omnia, quæ in imperio gerebantur, observabat, filioque persuadebat, ut frequentissime jus diceret, ut hisce rebus occupato nihil temporis atque otii ad peccandum superesset. Atque inerat certe Alexandro lenè a natura & mansuetum ingenium, & ad humanitatem propensum. Namque per xiv. annos incruentum gessit imperium, quamvis multi gravissimorum criminum rei fuissent: adeo ut a principatu Marci imperium Alexandri, quasi secundo loco, celebraretur. Matrem vero incusabat, & moleste ferebat, quod pecuniæ esset avidior, & malis artibus maximas sibi divitias compararet. Multa etiam facere invitatus ab ea cogebatur, quippe qui supra modum matri obnoxius esset: quæ ipsum a rebus turpibus, & quæ Principem dedecent, avocabat, & omnium disciplinarum magistrōs clam accersebat. Ille vero palæstris & gymnasiis maxime gaudens, doctores ex aula exegit. Tandem vero eo vecordię provecus est, ut omnes scenicos artifices ad fumos magistratus eveheret. Qua de causâ civibus invidus fuit.

Ἀλέξανδρον, ὁ Μιλήσιον. Alexander, Milesius, qui Polyhistor, & Cornelius, cognomi-

παιδείας τε καὶ πῶς ἀνδρῶν γυμναστικός [εἰσελθόν.] ἐφ' οἷς Ἀντιόχῳ ἡχαλλεν, & μετεπέμπετο, τὸς πᾶσι διδασκάλους ἀπέσπεσε δεσ.

6 Ἀλέξανδρον, ὁ Μιλήσιον.] De hoc scriptore, præter Vossium, legendi sunt Meursius in notis ad Chalcidum, pag. 7. & Jonsius de Scriptor. Histor. Philos. Lib. 11. c. xvi.

7 Ὁ Μιλήσιον.] Solus Suidas Alexandrum hunc Milesium facit: quod unde expiscatus sit, nescio. Certe alii, quorum potior apud me est auctoritas, cum Κοπαίου, vel Κοπαία vocant. Erat autem Cotiæ urbs Phrygiæ, testibus Geographis. Stephanus v. Κοπαίου. Τὸ ἔθνος Κοπαίου. εἶνα ἦν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ἀσκληπιάδου, θαυμαστικῶς πολυμαθὲς καὶ χρηματιστῆς: quæ verba Stephani de hoc ipso Alexandro intelligenda sunt.

μαλωιδῶν, ἐπράθη, καὶ αὐτῷ παιδαγωγὸς ἐγένετο εἶτα ἠλευθερώθη. Ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Σύλλα θρόνον, καὶ ἐπὶ ταύτῃ. ἀνηρέθη δὲ ἐν Λαυρεντίαις, ἔπειτα πρὸς τῆς οἰκίας Φθαρείσις. καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς Ἐλένη, μαθῶσα τὸ συμβῆναι, ἀπήγγελε. Ἦν δὲ γραμματικὸς τῷ Κρατήριος μαθητὸν. Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἑξήμισυ κρείττω. καὶ οὗτος Ῥώμῃς βιβλία πέντε. ἐν ταύτοις λέγει, ὡς γυνὴ γέροντι Ἑβραία Μωσῶ, ἥς ὄντι σύβραμμα ὁ παρ' Ἑβραίων νόμος.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καμὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ. λόγον νοημάτων γέμοντα.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσόστομῳ ὡς ἑσθιόντα εἶχε τῇ Ἀργεωσιῶν τῇ πολιτείᾳ. Ἐν ἀσκήσει γὰρ παλαίστρα τὸν παρὰ τῆς ἐπισκοπῆς ἡγεμόνα θρόνον, καὶ γυμνασιάρχον ἐπὶ πλείστον, ἄφθνη γενναῖον ἀγωνιστὴς ἔχων λόγους παιδεύων, καὶ βεβαιῶν τὰς βίβλους τὸν λόγον. ὡς Περφύριον διεδέξατο. Ἐκεῖνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέφερετε τῷ Φρειβάνῳ ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀσκήσει, καὶ φιλοσοφίᾳ, καὶ ἀκτῆσι βίβλου, καὶ τῷ φρονήματι τῆς γλώττης, καὶ ὁ μυσταῖς ἐτέροις πλεονεκτητήμασι χερίστος.

Ἀλέξανδρος Ἀιτωλός. ἐν πόλει Πλευρώνος υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικὸς. οὗτος καὶ τραγωδίας ἔγραψεν ὡς καὶ τῷ ἐπιτά Τραγικῶν ἕνα κειμήλιον, ὅστις ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, Φιλόσοφος Περιαπαιητικός, διδάσκαλος Νέρωνος τῷ βασιλέως, ἅμα Χαίρημον τῷ Φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔχει Καίλιον ὄνομα. Οὗτος ἐνάλει τὸν Νέωνα, πηλὸν αἷματι πεφυγεμένον. κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμα, κακίους οἱ διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ δεξιτῆ, καὶ κακία ἀσκητῆ. Ἐπὶ δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀργεοσιεύς, Φιλόσοφος. καὶ ἄλλος, ὁ Νεμειεύς, σοφιστῆς. καὶ ἄλλος, Κλαύδιος ῥηματοσίτας, σοφιστῆς. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλων, σοφιστῆς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τῷ σοφιστῶ, μαθητῆς δὲ Ἰουλιανῶ. καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀλεξάνδρος, δικηγόρος, Κίλιξ, Σελευκεύς, σοφιστῆς. ὡς ἐπεκλήθη Πελοπλάταν.

Ἀλέξανδρος. ἐπαμύνην. Ἐπιφάν. Πολὺ γὰρ διέφερεν, ἐν χάριτι ὀρμωμένους ἀλέξανδρος, ἢ ἀποπροβυμένους ὀπίσσω τοῖς πελεμίοις μάχεσθαι.

1 Οὗτος συνέγραψε βιβλία ὄκ. κρ.] De ejus scriptis legendus est Meurlius ad Chalcidium, loco paulo ante laudato. Scripsit autem inter alia opus de Judæis, ex quo insignia Fragmenta leguntur apud Eusebium de Praepar. Evangel. lib. ix. cap. xvii. xviii. & seqq.
2 ὡς γυνὴ γέροντι Ἑβραία Μωσῶ] Hæc etiam leguntur infra v. Μωσῶ, post v. Μωσῶ.
3 Ἀλεξάνδρος, Ἀντιοχ. Ἐπ.] Quæ Suidas hic de Alexandro, Antiochiæ Episcopo, tradit, deprompta sunt ex Theodoretæ Histor. Eccles. Lib. v. cap. xxxv. ut vir quidam doctus ad marginem Codicis Pearsoniani recte observaverat.
4 Σιμωνάδου εἶχε τὴν ὄψιν.] Apud Theodoretum legitur, συμμορφῶσαι.
5 Καὶ λόγους παιδεύων] Læge καὶ λόγους παιδεύων, ut apud Theodoretum.
6 Καὶ μυσταῖς ἐτέροις πλεονεκ. χερίστος.] Legendum est ex Theod. Tom. I.

natus est, quia captus, Cornelio Lentulo fuit venditus, ejusque pædagogus fuit, & postea manumissus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus, & ante. Laurenti periiit, ædibus, [in quibus erat,] ab igne consumptis. Quod cum Helena, ejus uxor, cognovisset, laqueo vitam finivit. Fuit autem Grammaticus, Cratetis discipulus; librosque pene innumeros scripsit: inter quos sunt, de Roma libri v. in quibus ait, fuisse feminam Hebræam, nomine Mosæ, quæ Legis Hebræorum auctor fuerit.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπ. Alexander, Hierapolis Episcopus, & martyr. Scripsit [librum,] novem capitibus constantem, de rebus novis, quas Christus in mundum intulit. Liber is sententiis refertus est.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχ. Alexander, Antiochiæ Episcopus, Johannis Chrysostomi temporibus: qui vitam summo sacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam austeram & rigidissimam ante Episcopatum constanter egisset, & in illa [palæstra] se diu exercuisset, generosum se athletam præbuit, & verbis [populum] erudiens, & vita confirmans verba. Hic Porphyrio successit; qui eximia quadam prudentia præditus erat. Alexander vero, rigore vitæ, & studio sapientiæ, & opum contemptu, & eloquentia, & innumeris aliis dotibus excellebat.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Alexander Actolus, ex urbe Pleurone, Satyri & Stratocleæ. F. Grammaticus. Hic etiam tragædias scripsit, ita ut etiam septem Tragicis (qui Pleias cognominati fuerunt) accenseretur.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Alexander Ægeus, Philosophus Peripateticus, præceptor Neronis Imperatoris, una cum Chæremone Philosopho. Filium habuit nomine Cælium. Hic vocavit Neronem *lutum sanguine maceratum*. Malis discipulis, ut opinor, peiores magistri fuerunt. Virtus enim doceri, vitiumque usu addisci potest. Fuit & alius Alexander, Aphrodisiensis, Philosophus. Et alius, Numenii filius, Sophista. Item alius, Rhetor, qui Claudius vocabatur. Item alius, Rhetor, Cælonis F. frater Eusebii Rhetoris, Juliani vero discipulus. Item alius Alexander, Alexandri causidici F. Cilix, Seleuciensis, Rhetor, qui Peloplato cognominatus est.

Ἀλέξανδρος. Propulsare. Opitulari. Xenophon. *Longe præstabat, facto ex vico impetu, hostem reprimere, quam inter proficiscendum adversus eos irruentes dimicare.*

doreto, ὁ μυσταῖς ἐτέροις πλεονεκ. χερίστος: quam lectionem in versione expressi.
7 Ἀλεξάνδρος Αἰτωλός.] Vide Suidam infra v. Ἀετοῖς Σολεύς: ubi docemur, Alexandrum hunc Ætolum fuisse æqualem Arati Solensis; unde ætatem ejus discimus. Quo tempore enim Aratus vixerit, Suidas ibidem docet.
8 Ὅτι περ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς] Pleiadis hujus Tragicorum meminit etiam Suidas v. Σωσίπλεος, v. Σωσικλής, v. Σοφοκλής, & v. Φιλίσκος.
9 Καὶ ἄλλος Ἀλεξάνδρος, Ἀλεξ. δικ.] De hoc Alexandro legendus est Philostratus de Vita Sophist. lib. 11.
10 Ἀλεξάνδρου, δικηγόρου, Κίλιξ Σελεκ.] Philostratus loco laudato: Ἀλεξάνδρου δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ οἱ πολλοὶ ἐπινομάζον, πατρὸς μὲν Ἰω Σελευκείᾳ, πατρὸς δὲ ἀφανῆς ἐν Κιλικίᾳ, πατρὸς δὲ ἀφανῆς ἐν Κιλικίᾳ, πατρὸς δὲ ἀφανῆς ἐν Κιλικίᾳ, πατρὸς δὲ ἀφανῆς ἐν Κιλικίᾳ.
11 Ἐπιφάν.] De Exped. Cyri lib. 111. pag. 111. P.

Ἄλέξαι. βοηθήσαι. Ἄλέξαι δὲ, ὀπιλέξαι.

Ἄλέξαι. ἀποδέπειν.

Ἀλεξήσοντα. βοηθήσοντα.

Ἀλεξητήρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ. ἢ τοῖς ἀνδράσι βοηθήσα.

Ἀλεξιβέλεμον. τὸν τὰ βέλη ἀπερύκοντα. ὃν Ἐπιγράμματι

Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμον ἀπὸ τέρνοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀνιφάρμακον. κακίας καθαρικόν, καὶ φεραπυθικόν. καὶ Ἀλεξίκακε, τέττιν, ἀποδέπαιε, ὃ τὰ δεινὰ ἀπεύργων.

Ἀλέξιος Θύειος. ἢ πρὸς τὸν Σύβαρις ἑκαλείτο. Κωμικός. ἐδίδαξε δράματα σ' μ' ἐ γέρονε δὲ πάσας Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Ἰ Μένανδρος. Παιδίων Ἐφεσία τοῖς γαμβροῖς, ἔτω πατριπαιῖ, λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξόμυρον. ἀμυγνῶνα. τὸν κακῶς ἀρξάντα κακῶσαι θέλειν καθάπερ ἐπὶ τῷ κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῷ συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τῷ ἀλεξόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀρχόντα χειρῶν ἀδικῶν, ἀναφέρουσι. καὶ Ἀλεξομύριος ὡσαύτως Ἡροδότῳ, ἀπὸ τοῦ ἀμυγνόμενος, ἢ ὀπιλοθηθέντας. Ἰ Τειπημοεῖς δὲ τῷ Μασσαγετῶν τῆς ὀπιλοθηθέντας τῆς Κύρου στρατῶν ἀλεξομύριος ἐφόνευε. Καὶ Ἀλέξαομαι, κωλύειν, ἀπεύργειν. Οἱ δὲ ἴπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεύγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἀπελαύνοντες ἀλέξαομαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὐτίς. Εὐχέτο ἰο δὲ ὁ Κύρος τοσοῦτον ὡσαύτως, ἔς τε νικῆν τῆς εὐ κακῶς ποιούντας ἀλεξόμενος.

Ἀλεωρή. ἑκκλισίς, καὶ φυλακή. Πολλοὶ δὲ ὡσαύτως χρόνος ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἠπιστοῦν ἀλεωρή ἡ, εἰς τῶν ἑαυτοῦς ἀφισώζειν ἢ ἰκανῶς ἠγυμνῶν.

Ἀλλ' ἔπειτα χόρας πρόποις. ὅτι θεῖ χόρας ἐκάστις, ὃν ἢ ἂν τις γένη, μιμῆσθαι τὰ ἔθνη.

Ἀλλ' ἔπειτα ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. Ἰ Ὡς εἰ εἶπε, τὸν πλεῖστον. ἐμφαίνει ὡσαύτως τούτων, ὅτι ἔδεν

1 Ἀλέξαι] Sic ex MSS. reposui. In prioribus enim Edit. legitur ἀλέξαι: quod mendosum est. Voce autem ἀλέξαι, pro ἀναλέξαι, usus est Homerus II. φ. v. 321. ubi vetus enarrator inquit: Ἀλέξαι. ἀναλέξαι, συλλέξαι.

2 Ἀλεξιάρη γῆ] Respexit Suidas ad versum illum Hesiodi Opem. & Dier. 11. 82.

3 Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμον.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. pag. 575.

4 Καὶ ἀλεξίκακε, τέττιν, ἀποδέπαιε.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes, pag. 200.

5 ἢ πρὸς τὸν Σύβαρις.] Vide Stephanum de Urb. v. Θύειος.

6 Πάσας] Sic recte in MSS. & Edit. Mediolanensi legitur. Male vero in Edit. Baili. & Genev. πασῶς: quam lectionem secutus Portus Alexin, contra historiam veritatem, filium Menandri facit, cum fuerit ejus patruus.

7 Μένανδρος. παιδίων Ἐφεσία] Locus hic ita legendus & distinguendus est: Μένανδρος Παιδίων

Ἐφεσία τοῖς γαμβροῖς, ἔτω πατριπαιῖ, λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἄλέξαι. Opem ferre. Ἀλλέξαι vero, colligere.

Ἄλέξαι. Avertere. Arcere.

Ἀλεξήσοντα. Opitulaturum.

Ἀλεξητήρα. Auxiliatorem.

Ἀλεξιάρη γῆ. Terra viris opem ferens.

Ἀλεξιβέλεμον. Arcentem tela. In Epigrammate.

Et propulsantem tela a pectore loricam.

Ἀλεξίκακον. Quod malum propulsat. Remedium contra venenum. Quod a vitio purgat & liberat. Et Ἀλεξίκακε, O malorum propulsator, vel, qui mala averruncas.

Ἀλέξιος Θούριος. Alexis Thurius, (Thurium autem prius Sybaris vocabatur,) Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patruus Menandri Comici, habuitque filium Stephanum, qui & ipse Comicus fuit.

Ἀλεξιφάρμακα. Remedium adversus venena. Menander Pædio: *Obambulat, Ephesia nubentibus alexipharmaca venditans.*

Ἀλεξόμυρον. Vim propulsaturum. Volentem ulcisci eum, qui prior injuriam intulit. In omnibus enim delictis privatis legislatores & judices omnia damna, quæ accidunt, non ei, qui vim propulsavit, sed ei, qui alterum injuria laceravit, imputant. Et Ἀλεξομύριος apud Herodotum, vim propulsantes, vel, opem ferentes. *Massagetarum exercitus tertia pars milites ex Cyri exercitu relictos, qui illis resistebant, interfecerunt.* Et Ἀλέξαομαι, impedire, prohibere. *Equi ipsi erant inutiles, tam ad fugam capessendam, quam ad hostes fugientes persequendos.* Et iterum: *Optabat autem Cyrus se tamdiu superstitem esse, donec bene & male de se merentes gratia referendu vicisset.*

Ἀλεωρή. Declinatio [mali,] & studium cavendi [malum.] *Multi autem nive exstincti sunt, nec ulla ratione malum vitari poterat, singulis existimantibus, satis esse, si suæ quisque salutis consuleret.*

Ἀλλ' ἔπειτα χόρ. At sequere regionis mores. [Proverbium hoc significat,] oportere cujusque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari.

Ἀλλ' ἔπειτα ἐλθ. *At abi, & ede Megaclis columnas.* Quasi dixisset, divitias. His autem verbis

scripserat enim Menander fabulam, *Παιδίων* vocatam, cujus Suidas etiam meminit v. Ἀπόσα. Sensus autem fragmenti hujus obscurus est, quoniam integer locus Menandri hodie non existat.

8 Τὸν κακῶς ἀρξάντα κακῶσαι θέλειν.] Legendum est, τὸν κακῶς ἀρξάντα κακῶσαι θέλοντα.

9 Τειπημοεῖς δὲ τῷ Μασσαγ.] Locus hic apud Herodotum lib. 1. pag. 54. ita legitur: Τῶν Μασσαγετῶν τειπημοεῖς ἔσρατῶ τῆς πλειφθέντας Κύρου στρατῶν ἐφόνευε ἀλεξομύριος. Locum Herodoti Portus etiam observaverat.

10 Εὐχέτο δὲ ὁ Κύρος τοσοῦτον.] Hæc deprompta sunt ex Xenophont. lib. 1. *De Expeditione Cyri*, pag. 267. C. ubi locus integer sic legitur: Φανερός δ' ἡ, καὶ εἰ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν πειθήσει αὐτὸν. νικῶν πειθόμενος δὲ εὐχὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐξέφραγεν, ὡς εὐχόμενος τοσοῦτον ζῆν, ἔς τε νικῆν καὶ τῆς εὐ κακῶς ποιούντας ἀλεξόμενος. i. e. *Palam autem pra se ferebat, se studiose amitti, ut aliorum in se beneficium vel injuriam vice reddenda non solum æquaret, sed etiam vinceret.* Nonnulli etiam memorant, ipsum optasse, ut tamdiu viveret, donec bene vel male de se prosperis gratia referenda superasset.

11 Ἰκανῶς ἠγυμνῶν.] In 2 MSS. Paris. rectius legitur ἰκανῶς, quam lectionem in versione secutus sum.

12 Ἀλλ' ἔπειτα ἐλθ.] Ex Aristoph. *Nubibus*, pag. 103. ubi consule Scholia. P.

13 Ὡς εἰ εἶπε.] Voculam εἰ, quæ in prioribus Edit. deest, ex Schol. Aristoph. loco huic restitui.

αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλή. Ἐντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. ἔτι γὰρ μόνον κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα Φαργῆνι. λέγῃ δὲ ὁ φρεσβύτης πρὸς τὸ υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῷ ἀνειμένως ἀφαιρουμέναν ὁ λόγος.

Ἄλλ' ἔτ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροϊμία. Ἐξ ἧρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα. Αἴας Φησίν. Ζήτησ' ἐν τῷ, Ἐξ ἧρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλεξεύσων. ἄλῃθσων.

Ἀλεξίβανος. οἱ μὲν δασύς, ὡρεῖ τὸ τῆς ἄλας τρίβειν οἱ δὲ, ψιλῶς, ὡρεῖ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοιδυξ μὲν, Ἀπικόν' ἀλεξίβανος δὲ, Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότρεψ.

Καὶ τῶτον δικάρανον ἀλότρεψα.

καὶ Ἀλετεῖς, ἢ μυλωθρός, παρὰ Καλλιμάχου.

Ἀλέοιμι. ἄντι τῷ, θερμαίνωμι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφυγει. Ἀλευε. Ἴωνες τὸ Φύλαξμα ἕτως λέγουσι. Καὶ παροϊμία. Ἄλλ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

Ἀλευάδα. οἱ ἐν Λαρίσση τῷ Θεσσαλίας εὐγενέσασιοι, ἀπὸ Ἀλεύς βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλευρότισσι. τὸ λεπτόν τ' ἀλεύρου, ἢ πασπάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. ἢ ἄρχεθισσι.

Ἀλείατα. τὰ ἄλθουρα.

Ἀλειμμα. ἐν τοῦ ἀλείφω. Ἀλιμα δὲ, ῥοτάνη.

Ἀλειον. τὸ τῷ Ἥλιος ἱερὸν καὶ Ῥοδίος. σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἀλειος ὁ Ζεύς.

Ἀλειπῆς. πηγή ἐν Ἐφέσῳ.

Ἀλειπῆα. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος λέγῃ. Ἀλειπῆα τῷ ἀρετῆς. καὶ Ἀλειπῆς, ὁ ἀγωνοθέτης.

Ἀλειπῆόν. ἐσκευασμένον θυμίαμα.

Ἀλείς. ἀντὶ τοῦ, συσταλείς. καὶ Ἀλείς, ἀντὶ τοῦ, ἀλείς. Ἀλείς σοφιστῶν.

Ἀλεισον. τὸ ποτήριον.

1 Ἀντὶ τῷ, πρὸς λέγουσι τ.] Hæc est nova, & a priori diversa, verborum Aristophanis interpretatio; quod ideo moneo, ne quis forte, qui locum hunc interpretatus esset, & cum superioribus minime coherere, observaverit, eum turbatum esse, vel alio quodam graviore mendo laborare existimet.

2 Ἀλλ' ἔτ' ἀληθῆς.] Duo hi versus Iambici excerpti sunt ex Sophocli. Ajaxe, pag. 40. ut Portus etiam observavit. Vide etiam supra v. ἄδωρα.

3 Ἐξ ἧρῶν ἄδωρα δῶρα.] In Antholog. lib. 111. cap. xiv. pag. 346. in Epigrammate Leontii in Ajaxem, inimicorum dona eleganter dicuntur,

Ἐν γὰρ ἐλπίδι παρὰ φάσει μῆραν ἔχοντα μάρου.

Vide Suidam infra v. Αὐπικτόνα.

4 Ἀλεξέουσιν.] Sic etiam Hesychius. Perperam autem in prioribus Edit. legitur ἀληθῆουσιν, quod longe aliud significat.

5 Ἀλεξίβανος. οἱ μὲν δασύς.] Notam hanc de voce ἀλεξίβανος descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Pacem, pag. 640. A.

6 Καὶ δοιδυξ μὲν Ἀπικόν' ἀλεξίβανος δὲ, Ἀσ.] Huc pertinent verba Helladii apud Photium, pag. 1588. Ὅτι ὁ τῷ Ἰνείας τριεῖς, δοιδυξ μὲν παρὰ τῷ Ἀπικόν' ἀνεμίζετο ἀλεξίβανος δὲ, παρὰ τῷ σινηπῆα.

7 Καὶ ἀλετεῖς, ἢ μυλ. παρὰ Καλλιμ.] Locus Callimachi, ad quem Suidas hic respicit, legitur infra v. Ἀποδοσμάτα, & v. Εἰρησία.

8 Ἀλέοιμι. ἀντὶ τῷ, θερμ.] Vide supra v. Ἀλαίνωμι.

9 Ἀλλ' ἀπὸ μείζονος.] Vide Paræmiographos.

significat, nihil ipsi relictum esse, præter aulam. [Aliter. Κίονας hic dictum est] pro, lapides domus Megaclis. Hi enim soli ipsi relictii fuerant, postquam omnia absumpsisset. Hæc autem senex [Strepriades] ad filium suum dicit, apud Aristoph. in Nubibus. Proverbium hoc dicitur de illis, qui dissolute vivunt.

Ἄλλ' ἔτ' ἀληθῆς. At verum est illud mortalium proverbium: Inimicorum dona infasta sunt, & minime utilia. Hæc Ajax ait. Quare in Ἐξ ἧρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλετερεύσων. Molunt.

Ἀλετεῖβανος. [Pistillum.] Alii [vocem illam] cum spiritu aspero scribunt, ὡρεῖ τὸ τῆς ἄλας τρίβειν, i. e. a fale terendo. Alii vero, cum spiritu leni, ab ἀλεῖν, i. e. molere. Et δοιδυξ quidem [pro pistillo] Atticum est: Ἀλετεῖβανος vero, Asiaticum. Dicitur etiam ἀλότρεψ. [In Epigrammate:]

Et hoc biceps pistillum.

Et Ἀλετεῖς, molitrix, apud Callimachum.

Ἀλέοιμι. Calefaciam. Aristophanes.

Ἀλεύετο. Effugit. Ἀλευε apud Iones significat, cave. Et proverbium: Cave a majori viro.

Ἀλευάδα. Aleuada. Familia nobilissima in urbe Thessaliæ Larissæ; ab Aleua Rege genus ducens.

Ἀλευρότισσι. Tenuissima farina pars, quæ a multis πασπάλη vocatur.

Ἀλεία. Coacervatio, vel, congregatio.

Ἀλείατα. Farina.

Ἀλειμμα. [Unguentum.] Ab ἀλείφω. Ἀλιμα vero, herba.

Ἀλειον. Solis templum apud Rhodios. Significat etiam aquam [collectam.] Et Jupiter Ἀλειος.

Ἀλειπῆς. Fons quidam Ephesi.

Ἀλειπῆα. Qui ad certamina alios instruunt & exercent. Theologus [per translationem] dixit: *Aliptæ virtutis*. Et Ἀλειπῆς, certaminis moderator.

Ἀλειπῆόν. Preparatus suffitus.

Ἀλείς. Contractus. Et Ἀλείς, pro ἀλείς, [piscatores.] Sophistæ piscatores.

Ἀλεισον. Poculum.

10 Ἀλευάδα. οἱ ἐν Λαρίσση.] Vide Henr. Vales. in notis ad Prologum Histor. Eccles. Sozomeni; & ad Harpocrat. v. Τετραρχία.

11 Ἐξ ἧρῶν ἄδωρα δῶρα.] Lectionem hanc libri, tam manu exarati, quam editi, constanter retinent: quod tamen non obstat, quo minus eam mendo laborare, ejuisque loco scribendum esse ἀθροῖσις, affirmare audeam. Ἀλεία enim ab eadem descendit origine, a qua ἀλείς, quod Grammatici interpretantur ἀπρῶσις. Hesychius: Ἀλεῖν. συναθροῖσέν. Idem, Ἀλέντων, ἢ συναθροῖσάντων, ἢ ΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΩΝ, ἢ συσσεψάντων. Apud Homerum Il. 4. v. 420. Χειμῆριον ΑΛΕΝ ὕδωρ, est, hiberna aqua collecta. Scholiasta ad eum locum: Ἦν ἀλέν' ὅπου συνεσσεψάν, ὁ ἐστὶ συνεχθέν. Sed pro συνεσσεψάν ibi legendum est συνεσσεψάν; quod vel ex Eustathio probari potest, cuius hæc ad eundem locum sunt verba: Ἦν, ταυτέσιν ἔπον, χημῆριον ἀλέν, ὁ ἐστὶ συσσεψάν, συναχθέν, ὕδωρ &c. Vide etiam Etymologum v. Ἀλεν, & v. Ἀλείς. Hinc ergo patet, quam longe Portus a loco aberret, dum vocem ἀλεία proprie plicationem marinam significare putat.

12 Ἀλείατα. τὰ ἄλθουρα.] Vide Etymologum h. v.

13 Ἀλειον τὸ τῷ Ἥλι.] Scribendum est Ἀλειον, cum spiritu aspero, quod Doricum est: pro quo καυῶς dicitur ἥλιον. Vide Eustath. ad Odyss. Z. p. 1562.

14 Σημαίνει ὕδωρ.] Scribendum est, σημαίνει εἰς τὸ ὕδωρ ἀθροῖσέν. Sponforem hujus conjecturæ do Hesychium, qui vocem ἀλείον interpretatur ὕδωρ ἀθροῖσέν ἢ συναχθέν.

15 Ἀλεισον, τὸ ποτ.] Hæc voce frequenter usus fuit Homerus.

Ἀλείται. πηδίσφ. Ἐκαὶ χαλός, ὡς ἔλαφ^Ϟ, ἀ-
λαΐται.

Ἀλεία. ἡ ἀμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν ἀφ' διφθόγγ^Ϟ, σημαίνει τὸν ἀ-
μαρτωλόν· τὸ δὲ ἀφ' τοῦ η, σημαίνει τὸ πλανήτην.
ἀλιτροὺς δὲ, ἀφ' τοῦ ι.

Ἄλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ μεμνημέν^Ϟ
ᾧ, νῦν εὐχάσασθαι κελόν, ἀποσφραγιῶναι τοῦ μελόν-
τ^Ϟ τὸ πόδε. Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελείαι πνευ-
σες, ἀς ἐδόκον τελειῶσαι ὡς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων
πνῶν. Ἦν δὲ ἐκείσθαι καὶ τὰ τ^Ϟ Κορυβάντων μυστήρια,
καὶ τὰ τ^Ϟ Ἐκάτης, καὶ τὸ Ζήενθον ἄντρον, ἐν ᾧ
κίνας ἔθνον. Ἐδόκον δὲ ταῦτα οἱ μεμνημένοι ἐν τ^Ϟ
δεινῶν σάζεσθαι, καὶ ἐν χειμῶνων. Ἀποσφραγιῶναι
δὲ, ἀντὶ τ^Ϟ, ἀφ' σφραγιῶναι, καὶ κλασθῆναι τοῦ με-
τίοντ^Ϟ τ^Ϟ δίδουκα. ἐνανθῆναι αὐτῷ τῶν εἰς τὸ δεύ-
τερον γενέσθαι ὄδον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ἀποσφραγιῶναι.

Ἀλείφαλι. ἐλαίω. ἢ ἐπέρω ἀλείμμαλι. Ὁ Κανόν.
Ἄπει τὰ ὡδ^Ϟ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν ἀφ' τοῦ π ἐκ-
φέρεται, καὶ ἀφ' διφθόγγ^Ϟ γράφεται, οἷον ἀλεί-
πης. εἰ δὲ ἀφ' τοῦ φ, εἰ μὲν ᾧσι σύνθετα, ἀφ' τοῦ
ι. πιασαλιφῆς, ἀηλιφῆς. εἰ δὲ ἀπλᾶ, ἀφ' τ^Ϟ εἰ δι-
φθόγγ^Ϟ, οἷον ἀλειφαρ.

Ἀλείφας. αἰπαλική. διεγείρας. ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τ^Ϟ ἀθλητῶν. εἰς καρτερίαν ἀλείφω τὰς ἀδικη-
μένους. Καὶ ὁ Λεισοφάνης. Ἀλείφασ^Ϟ ἀπ' αὐτῶν
ταῖς νεμυνοῖαις. ἀφ' τὸ ταύτας εἶναι πρῆμα τῶν
ἡμερῶν.

Ἄλη. ἡ πλάνη. Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσφιν
ἐπ' ἀνδρεία, καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδη ἡ ἄλη ἐπεκρά-
τη, ὡς σκιδνὴ ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε ὤει-
βαίνων εἰς ἵππων, καὶ χ^Ϟ τὸν ἵπποδρομον ὁ Φρυάτ-
τεσθαι τοῦ ἵππου. Καὶ Ἀλάμην^Ϟ, ἀντὶ τοῦ, πλά-
νόμην^Ϟ. Ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Ἄλος τέρανε, σοὶ, Πόσιδον, Ἀρχικλῆς

Ἔθηκε λήξας πῆς ἄπ' ἡόν^Ϟ ἄλης.

Καὶ Ἀλήτης βί^Ϟ, ἀφ' τοῦ η.

Ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ἄλλως, ἢ χ^Ϟ τὸ ἄλλο. Θεου-
δίδης.

1 Καὶ χαλός, ὡς ἔλ.] Haec leguntur apud Prophetam Jcf. cap. xxxvii. v. 6.

2 Ἄλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμ.] Hic verius apud Aristoph. in Pace, pag. 640. E. sic leguntur & distinguuntur:

Ἄλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ πηχόντ^Ϟ
μεμνημέν^Ϟ, νῦν εἰςιν εὐχάσασθαι κελόν
ἀποσφραγιῶναι τ^Ϟ μετόντ^Ϟ τὸ πόδε.

Locum hunc Aristophanis observaverat etiam Portus: cujus sen-
sum qui intelligere cupit, ipsum Aristophanem adire, & ea, quae
ibi praecedunt & sequuntur, legere debet. Vide etiam Suidam in-
fra v. Σαμοθράκη, ubi haec ipsa repetuntur.

3 Πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων πνῶν] Initia Deorum Samo-
thracum, sive Cabirorum, tum adversus alia mala, tum praecipue pe-
ricula maris & tempestatum, vim salutarem habere credebantur.
Scholiasta Apollonii Rhodi. ad lib. i. Argon. v. 917. Τὰς πλεπές
λέγεται, πῆς ἐν Σαμοθράκῃ ἐργαζόμενοι, ἀς εἴ τις μνηστῆρα, ἐν πῆς κατὰ θέ-
λασσαν χημῶσι ἀφ' ὡσέσθαι. Idem etiam Suidas paulo post docet.
Hinc in tempestate deprehenῆ Deos Samothracios implorare sole-
bant, ut illorum ope ab imminente periculo liberarentur. Sic Or-
pheus, expeditiois Argonauticæ comes, nari vehementer agita-
to, a Das Samothracios auxilium petit & impetravit, ut testat-
ur Diodorus Siculus lib. iv. his verbis: Ἐπινομήντες δὲ μεγάλα
ζηλοῦσθαι, καὶ τ^Ϟ Ζηροῖαν ἀπρητισκόντων πῶν σωτηρίαν, φασὶν Ὁε-

Ἀλείται. Saltabit. Et claudus, ut cervus;
saltabit.

Ἀλατεία. Peccatum.

Ἀλείτης. Hoc nomen, quum per ei diph-
thongum scribitur, significat peccatorem :
quum vero per η, significat erronem. Ἀλι-
τροὺς vero, per ι, [peccator vocatur.]

Ἄλλ' εἴ τις. At si quis vestrum in Samothra-
cia est initiatus, nunc est precandi tempus op-
portunum, ut frangantur pedes illius, qui [pi-
stillum] petit. In Samothracia erant initia
quaedam, [& sacra,] quibus initiabantur ho-
mines, ut a periculis tuti essent. Illic etiam
erant Corybantum & Hecates mysteria: item
Zerinthum antrum, ubi [Hecata] canes im-
molabantur. His igitur [sacris] initiatos ex
periculis & tempestatibus salvos evadere pu-
tabant. Ἀποσφραγιῶναι vero hic significat, distor-
queri & frangi. Optat enim, ut frangantur
pedes illius, qui pistillum petit. Vel, iter ipsi
adversum [imprecatur,] ut nunquam redeat.

Ἀλείφαλι. Oleo, vel alio unguento. Regula.
Nomina a verbo ἀλείφω, deducta, si quidem
per π effierantur, per diphthongum scribun-
tur: ut ἀλειπῶν, ἀλείπης. Si vero per φ, si qui-
dem composita fuerint, per ι scribuntur: ut
πιασαλιφῆς, pice unctus, & ἀηλιφῆς, non un-
ctus. Si vero sint simplicia, per ei diphthou-
gum effieruntur, ut ἀλειφαρ.

Ἀλείφας. Accusativo jungitur. Qui excita-
vit: per translationem ab athleticis ductam. Ad
tolerantiam exhortans & praeparans eos, qui in-
juriis afficiebantur. Et Aristophanes: Ut ambo
illarum oleo ungamur noviluniis. Ideo nimirum,
quod dies illi praeter ceteris in honore haberentur.

Ἄλη. Error. Ille vero putabat, neminem sibi
fortitudine praestare: quae falsa ejus persuasio
adeo jam invaluerat, ut habitum Achillis in-
dueret, & equo victus ubique se conspiciendum
praerberet, & in Circo cum fastu se ostentaret. Et
Ἀλάμενος, errans. In Epigrammate:

Maris Tyranne, Neptune, tibi Archicles
Haec [donaria] dedicavit, postquam finem
imposuit vagae vitae nauticae.

Et Ἀλήτης βίος, i. e. vita vaga, per η scribitur.

Ἄλλη. Aliter, vel alibi. Thucydides.

φεία. τ^Ϟ πλεπές μόνον τ^Ϟ συμπρόσθεντων μετρηχόματα, πηχόντ^Ϟ τῆς Σα-
μοθράκῃ πῆς ἔαε τ^Ϟ σωτηρίας εὐχάς. Et paulo post: Τῆς Ἀργοναυ-
τικῆς περιπέσειν χημῶσι παντὶ ἑπινοῦντα. Τοῦ δ^Ϟ Ὁρφέως εὐχάς
πινοσμένου τῆς Σαμοθράκῃ, λέξαι τὰς ἀνέμους. Vide etiam supra
v. Ἄλης, ubi Epigramma ex Anthologia inedita adduximus, in
quo aliquis in tempestate deprehenῆ Deo Cabiro, sive Samothra-
cio, vota facit.

4 Καὶ τὸ Ζήενθον ἄντρον] Vide Stephanum v. Ζήενθ^Ϟ, & ibi
Hollstenium & Berkelium.

5 Ἐν ᾧ κίνας ἔθνον] In antro Zerinthio Hecatae canes in mola-
re solebant. Unde Lycophron in Alexandria, v. 77. Deam istam
κυνοφαγῆ, i. e. canivoram, vocat.

6 Κανόν. ὅτι τὰ παρα τὸ ἀλ.] Vide Etymologum v. Ἀλεπῆς.

7 Ἀλείφας. αἰπ. διεγείρας] Vide paulo ante v. Ἀλεπῆς.

8 Ἀλεισοφάνης] Apud Aristoph. Acharnens. p. 418. G. sic legi-
tur:

Ὅσ' ἀλεφεισθῆσ' ἀπ' αὐτῶν κέρμε τῆς νεμυνοῖαις.
Sensum hujus loci ex ipso Aristophane pete.

9 Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο δ.] Locum integrum auctoris, ex quo
haec decerpta sunt, adducit Suidas infra, v. Ἀεμά^Ϟ.

10 Φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου] Infra v. Ἀεμά^Ϟ legitur, φρ. τοῦ ἵ-
που. Sed neutra vox loci hujus sensui satis convenit.

11 Ἀτ' ἡόν^Ϟ] In 2 MISS. Paris. rectius legitur ἀπ' ἡόν^Ϟ.

Ἄλλ' ἢ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μή. ἀντὶ ἀπλῶς ἔ ἢ. πίθε-
ται δὲ εἴοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ ἄρα. καὶ ἀντὶ ἔ,
ἀπλῶς ἔ ἄρα. Πλάτων. Ἄλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον,
κατόπιν ἑορτῆς ἠκομῆν, καὶ ὑπεροῦμῶν. Ἀντὶ ἔ, ἄρα.

Ἀλληγορία. ἢ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ χράμα,
καὶ ἄλλο τὸ νόημα. Καὶ Ἀλληγορικοὶ ὄνειροι,
οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀρρεθόντες. Θεωρηματικοὶ δὲ,
οἱ τῆ ἑαυτῶν θεῶν θεωρηματικοί.

Ἄλλη δόξα ἡλίος. Ἥλιον λέγει τὴν νέαν ἀστροθῆ-
κην, ὡς τέλειον φῶς ἔχουσαν, τὸ τοῦ ἡλίου τῆς διακο-
σύνης.

Ἀληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιῶσι δὲ ὀξύνειν τὴν
φρόντιν, ὅταν τοῦτο διηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσῃ λεγόμε-
νον οἶον, ὄντως, ἀληθῶς.

Ἀληθες ὦ παῖ τῆς ὕπεραίας θεοῦ;
Αἰσχύλῳ Φησὶ πρὸς Εὐεπίδην.

Σὺ δὲ με ταῦτ', ὦ τρωλλισυλληταῖδι,

καὶ πτωχπαῖε, καὶ βακισυρράπιδι.

Ἀληθῆς δὲ, τὸ ἀντιἀστρολλόμενον τῷ ψεύδι. Ἀλή-
θεια δὲ ὅτι θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων ἡγεμῶν.

Ἀληθέστερα ἢ ἐπὶ Σάγρα. παροιμία, ἐπὶ τῷ
ἀληθῶν μὲν, καὶ πισθυομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆ
Λοκίδος. Μέννη) τῆς παροιμίας Μένανδρῳ ἐν Ἀ-
ναπαιμένῃ. Λοκροὺς δὲ φασὶ τοὺς Ἐπιζεφυρίους, πό-
λεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας,
αὐτῆσιν συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. Τῶν δὲ
φρατῶν μὲν οὐκ ἔχον Φησαῖον, διδόναι δὲ αὐτοῖς
τοὺς Διοσκύρους τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερλο-
μηθῆν, τὴν τε ταῦν ἀποσπρέφαι, καὶ δεηθῆναι τῷ Διοσ-
κῶρον συμπλεῖν αὐτοῖς. Νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθη-
μερῶν, καὶ τῆς Φήμης ἀστρολλογίας εἰς Σπάρτην,
τὸ μὲν φράτῶν ἀπισθηθῆναι. ἐπεὶ δὲ εὐρέθη ἀληθῆ,
ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεύουσιν μὲν, καὶ πισθυομένοις δέ.
Ἀληθέστερα οὖν τῷ ἐπὶ Σάγρα, ἐπὶ τῷ πάντῃ ἀλη-
θεύουσιν. Λέγειται γὰρ τὴν φησὶ τῆς νίκης Φήμῃ αὐ-
θημερῶν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν
καὶ εἰς παροιμίαν ἐξελεθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῷ ἀλη-
θειῶν παραγμάτων.

Etoria illius fama eodem die ex Italia Spartam
ortum ferunt, diciturque solitum de rebus veris.

Ἀλήθεια, καὶ ἀληθῆς, ἀληθῆ. καὶ ὅτι αἱ ἀλη-
θείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρῳ Ἀφροδίσι.

Εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει.

Ἀληθίζω. τὸ ἀληθῆ λέγω. καὶ ἀληθινός, ὁ ἀ-
ληθής.

Ἄλλ' ἢ. Nisi. Et pro simplici ἢ, vel. Poni-
tur etiam interdum pro ἀλλὰ ἄρα, sed certe.
Item pro simplici ἄρα, certe, sane. Plato. Pro-
fecto (quod vulgo dicitur) post festum venimus,
& serius adsumus.

Ἀλληγορία. Translatio. Cum aliud dicitur,
aliud vero intelligitur. Et Allegorica somnia
dicuntur, quorum significatio a verbis discre-
pat. Theorematica vero, quorum eventus
visio nocturno respondet.

Ἄλλη δόξα ἡλ. Alia est gloria Solis. Solem
appellat novum Testamentum, ut quod per-
fectum Solis Justitiæ lumen habeat.

Ἀληθες. Revera. [Grammatici] primam hu-
jus vocis syllabam acuendam consent, cum per
interrogationem accipitur pro, an vere?

An vere, o fili ruralis Dea?

Tune mihi hæc, o inanes verborum argutias
captans,

Et mendicos in scenam introducens, & pan-
norum consutor?

Hæc Æschylus ad Euripidem dicit. Ἀληθῆς
vero, significat veritatem, sive id, quod men-
dacio est oppositum. Veritas vero est divina-
rum & humanarum rerum dux.

Ἀληθέστερα ἢ ἐπὶ Σάγ. Veriora, quam quæ
ad Sagram [acciderunt.] Proverbium est,
[quod dicitur] de rebus, quæ veræ quidem
sunt, sed non creduntur. Sagra autem locus
est Locridis. Hujus proverbii meminit Me-
nander in fabula, quæ vocatur Ἀναπαιμένη. A-
junt autem Locros Epizephyrios, bellum
cum finitimis Crotoniatis gerentes, auxilium
a Lacedæmoniis petiisse. Cum autem illi
respondissent, se nullum quidem exercitum
habere; sed se ipsis dare Dioscuros: Locros,
ex scommate illo omine capto, navi averfa
precatos esse Castorem & Pollucem, ut se-
cum navigarent. Cum itaque eodem die vi-
cissent, victoriæque ejus fama Spartam usque
perlata fuisset; primum quidem nullam ei
rei fidem adhibitam fuisset. Postea vero, cum
rei veritas comperta fuisset; ferunt id, quod
acciderat, in proverbium abiisse, diciturque soli-
tum de rebus, quæ veræ quidem sunt, sed non
creduntur. † Veriora, quam quæ ad Sagram
acciderunt: [proverbium est,] quod dicitur
de illis, qui verum dicunt. Fertur enim vi-
usque perlata esse. Unde & proverbium hoc

Ἀλήθεια. Veritas. Et ἀληθῆς, verus. Ἀληθῆ,
vera. Dicunt autem etiam in plurali τὰς ἀλη-
θείας. Menander in Aphrodisio:

Si veritatem simpliciter quis tibi dicat.

Ἀληθίζω. Vera dico. Et ἀληθινός. Verus.

1 Πλάτων] Verba hæc leguntur apud Platonem initio Dialogi,
qui Gorgias inscribitur. Vide etiam Diogenianum Centur v. Adag.
LXXIII.

2 Καὶ ἀλληγορικοὶ ὄνειροι.] Hæc deprompta sunt ex Artemid. Onei-
rocr. lib. 1. cap. 11. ut Pearsonius recte observaverat.

3 Οἱ τῆ ἑαυτῶν θεῶν θεωρηματικοί.] Id est, cum res ita evenit, ut quis
somnia verat. Veluti, si quis in morbum incidat, qui se ægrotare
somnia verat.

4 Ἄλλη δόξα ἡλ.] Vid. 1. Corinth. xv. 41.

5 Ἀληθῆς ὦ παῖ τ.] Ex Aristoph. Ran. p. 163. 164. P.

6 Αἰσχύλῳ Φησὶ πρὸς Εὐεπίδην] Hæc verba collocanda sunt

post vocem βακισυρράπιδι.

7 Ἀληθέστερα ἢ ἐπὶ Σάγρα] Cum hoc loco Suidæ conferendus
est Zenobius Centur. 11. Adag. xvii. ubi vide, quæ Schottus no-
tavit. Præter auctores autem, ab aliis jam observatos, proverbio
hoc etiam usus est Simeon Logotheta Epist. v. ubi ait: Καὶ πρὸς
μοι ἰδοῦτε πῶς μῦθον ἢ ἐπὶ Σάγρα. Locum hunc Logothetæ ac-
ceptum refero eruditissimo Pearsonio, qui eum ad marginem Sui-
dæ sui notaverat.

8 Καὶ τὰς ἀληθείας πληθ.] In prioribus Edit. legitur καὶ τὰς
ἀλ. quod mendum ab incuria librariorum profectum est, qui voces
καὶ & καὶ τὰς se pessime inter se confundere solent

Ἄλθινος ἔρως. ὁ μὴ πρὸς κάλλος σώματι ἐπισημένος. Ἄλθινος ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας καὶ πάντα γιγνῆ δεσμὸν σπέρρηξας, ἐλπίδας τε πάσας τιμῶν τε καὶ ζηρημάτων καταπατήσας, ἀφινεῖται πρὸς Πρόκλον.

Ἄλθω τὸν σῖτον. ἤρωι ἄλευρον ποιῶ, ἢ ἄλλο πι.

Ἄλθιον. τὸ πεδίον. καὶ Ἄλθιος, ὁ πλανητικός.

Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέμεν, τὸν εὐγενῆ ζῆν. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Σοφοκλῆς.

Ἄλλη. ποταμός.

Ἄλληλα. τὰ ἀμέριστα μὲν, κοινὰ δὲ πρὸς πάντα ὄντα, ὡς τὴν ἡφανισμένην, ἄλληλα λέγει.

Ἄλληλον. ἀκατάπαυτον.

Ἀλληλεσμένον. Ὁσχυρίδης. Σῖτον τε ἀλληλεσμένον τὸν βουλόμηνον δεγνείας πολλοὺς ἀνήσασκε. Καὶ Ἄλληλεσμένον βίον, οἱ μὲν ἐπὶ τῷ βαλαάντη βίῳ ζωμένων ἐδέξαντο· οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ ἀτελαιπάρῳ βιούντων· οἷον κατεργασμένον, πρὸς τροφὴν ἔτοιμον. Καὶ ἀλληλεσμένον βίος, ἐπὶ τῷ ἐν ἀφθονίᾳ τῷ ὅπτη δείων ὄντων. Ἄλλη δὲ παροιμία Φησὶν· Ὁὐ γὰρ ἀκανθαί. Ἔοικε δὲ ὑπομνήσκων τιῶν ἢ βίῳ μεταβολῆν, ἀρχὴ καὶ ἀκανθῶδες ὡς ἄλλο ὄντος, πρὸς ὅπτη μέλειαν τῆς γῆς καὶ τῷ σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν ὑπὸ τῷ ὕστερον ὅπτη μελείας ῥηθῆναι τὸ ἀλληλεσμένον βίον.

Ἀλληλεσμένον βίος. *l*igentia igitur & cura hominum, quæ pristinam vitam excepit, ortum esse ajunt proverbium hoc Ἀλληλεσμένον βίος.

Ἀλληλεσμένον βίος. ἐν τοῦ ἀλείφω.

Ἀλληλεσμένον βίος. αἰνεῖτε τὸν κύριον παρ' Ἑβραίοις, ἦτοι, τὸν ὄντα.

Ἀλληλεσμένον βίος. ἢ ἀλλήλων κράτησις, καὶ κληρονομία.

Ἀλλήλων. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὗτος Εὐριπίδης καὶ Ὁσχυρίδης· Καὶ πρὸς πρὸς ἀλλήλων ἐχέσαντο. ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῶν.

Ἀλλήλων. διυκόν. Ὁρῶσιν ἐν τῇ λάρνακι σέματα ἀλλήλων ὡς ἀκείμματα.

Ἄλλημα. ὡς ἀλογιστικὸν πανόρημα, ἢ ἐπίσημα. Πῶς ἂν τὸν αἰμυλάταλον ἐχθρὸν, ἄλλημα φρατοῦ, τοὺς τε διασάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλει θά-

1 Ἄλθινος ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Damascio, ut discere licet ex Photio, apud quem eadem verba in Excerptis ex illo auctore pag. 1057. leguntur: ut a Pearsonio recte observatum fuit.
 2 Ἄλθιον. τὸ πεδίον.] Campi hujus meminit Homerus Il. 2. v. 201. ubi vide veterem Scholiastam.
 3 Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέμεν.] Hæc leguntur apud Sophoclem. Ajax. v. 480. ut Portus observavit.
 4 Ἄλληλα. Uti λέγεται, ἀκατάπαυτον, significat, fors, portio, hereditas; & ἀλλήλων, divisio, ἀκατάπαυτον, sorte dividere, teste Harpocratione v. Διάληξις: sic ἄλληλα hic vocantur bona, quæ nondum in portionem aliis cesserunt.
 5 Ὁσχυρίδης. Σῖτον τε ἀλλήλων.] Locus hic apud Thucydidem lib. IV. cap. xxv i. sic legitur: Ποσειπτόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάχθη σῖτον τε τὸν βουλόμηνον ἀλληλεσμένον, καὶ οἷον, καὶ εἰ πᾶσι βεβῶμεν, οἷον ἂν ἐς ποσειπτόντες ἐμφύεται τῷ ζῆντι ἀργυρίου πολλοῦ &c.
 6 Καὶ ἀλληλεσμένον βίον.] De hoc proverbio vide Zenobium, Diogenianum, aliosque paræmiographos: item, Calaub. ad Athen. lib. XIV. cap. XI.

Ἄλθινος ἔρως. Verus amor est ille, qui non pulchritudini corporis inhiat. Cum verus philosophia amor in animo ejus exstitisset, omnibus terrenis vinculis abruptis, omnique honorum & pecunie spe conculcata, ad Proclum se confert.

Ἄλθω τὸν σῖτον. Triticum molo, vel in farinam redigo.

Ἄλθιον. Aleius campus. Et Ἄλθιος. Errabundus. Vagus.

Ἄλλ' ἢ καλ. At vel honeste vivere, vel honeste mori generosum decet: totam audivisti rem. Sophocles.

Ἄλλημος. Fluvius.

Ἄλληλα. Bona non divisa, & inter quosdam communia, antequam dividantur, vocantur ἄλληλα.

Ἄλληλον. Quod nunquam cessat.

Ἀλληλεσμένον [Moliturum]. Thucydides. [Edixerunt,] ut, quisquis vellet, frumentum in farinam redactum, aliaque, in insulam importaret. Et Ἀλληλεσμένον βίον, [victum moliturum,] alii acceperunt de iis, qui glandibus vivunt: alii de iis, qui absque curis & laboribus vivunt; ut intelligatur victus paratus & promptus. Item, Ἀλληλεσμένον βίος dicitur de illis, qui copia rerum, ad victum pertinentium, abundant. Aliud proverbium inquit: Neque enim spine sunt. Videtur autem hoc nobis in memoriam revocare mutatam vivendi rationem, quæ ante erat agrestis, & quasi spinis plena, priusquam terra coleretur, & semina fulcis mandarentur. A diligentia igitur & cura hominum, quæ pristinam vitam excepit, ortum esse ajunt proverbium hoc Ἀλληλεσμένον βίος.

Ἀλληλεσμένον βίος. [Unctus.] Ab Ἀλείφω.

Ἀλληλεσμένον βίος. Apud Hebræos significat, Laudate Dominum: aut eum, qui est.

Ἀλληλεσμένον βίος. Rerum inter se connexarum series. Item, hæreditas.

Ἀλλήλων. Pro ἑαυτῶν, sui ipsorum. Sic Euripides. Et Thucydides. Et quidam sui ipsorum periculum fecerunt.

Ἀλλήλων. Dualis. Vident in arca corpora, quorum alterum alteri adjacebat.

Ἄλλημα. Fraus & machinatio callida. Item, homo fraudulentus & astutus. Qua ratione fieri poterit, ut, inimico meo blandiloquo, quo nemo in exercitu major est fraudum artifex, & ge-

7 Ὁὐ γὰρ ἀκανθαί.] Vide infra v. Ὁὐ γὰρ ἀκανθαί: & Eustath. ad Odyss. T. p. 1859. 58.
 8 Τὸν ὄντα.] Id est, Deum, qui κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ ὄν, non solum a scriptoribus sacris, sed etiam a Platone, teste ipso Suida infra v. Πλάτων. Vide etiam Suicerum in Thesaur. Eccl. v. Ἀλληλεσμένον βίος.
 9 Παροιμία.] Emistimo potius legendum esse παροιμία, i. e. adjacencia. Præpositiones enim πρὸς & παρὰ sæpe a librariis confundi solent.
 10 Ἡ ἐπίσημα.] Lege παρὰ τὸν ἐπίσημα. Τελεμαχία enim & παρὰ τὸν ἐπίσημα a Græcis vocantur homines versuti & astuti, minimeque simplices. Vide Schol. Aristoph. ad Nubes, pag. 138.
 11 Πῶς ἂν τὸν αἰμυλάταλον.] Locus hic apud Sophoclem in Ajaxe, v. 389. sic distinctus legitur:
 Πῶς ἂν τὸν αἰμυλάταλον
 Ἐχθρὸν, ἄλλημα, τῶς πρὸς
 Σάραχος ὀλέσας βασιλῆς,
 Τέλει θάνατον κ' αὐτῆς; P.

νομι καυτός. Ὡ τέκνον Λαερτιάς, κακοπνέσατον τ' ἄλγημα φρατοῦ, ἦπερ πολὺν γέλων ὑφ' ἰδοῦνός ἀγεις. Ἀντί τοῦ, πανῆργε, καὶ φείεργε. Κακοπνέσατον δὲ, κακότηδες.

Ἀλήμυα. συναθροισθῆναι.

Ἄλλω μὲν ἐξαντλήμεν, ἢ δ' ἐπεισερέ. ἐπὶ τῶν ποιοῦντων, καὶ πλέον ἐδὲν ἀνούντων. ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεῶς.

Ἄλλω ἄλλως. ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλω δρῶν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν οὐδελουχῶν αἰτούντων τί, ἢ ὡς αὐτῶν αἰεὶ δαναίζομενων. Καὶ ἕτερα παροιμία. Ἄλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυχερῶν μὲν πρὸς ἀηδῶς ἐδιόντων, ἕτερον βέλπιον εὐρέοντων.

Ἄληξ. ὄνομα τόπων.

Ἀληπίου. ἀκράτητος. Εἰπὼν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἀληπίος ὅτι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀειφοράνης.

Ἀληπίου. ὁ ἀκατάληπτος. Ἄληπίως δὲ, ἀκαταγνώστως.

Ἀλητος. ἀλάθητος.

Ἀλητεύω. πλανητεύω. καὶ Ἀλητεία, ἡ πλάνη.

Ἀληται. πλανῆται. Αἰλιανός. Οἱ δὲ ὑπὸ Ρωμαίων ἐκβιβέντες διεξάνθησαν, ἀληται δὲυρο καὶ ἐκείσε τὸ ζῆν τελοῦντες.

Ἀλήτης. ὁ πλανήτης. Ἀλήτῳ βίον τείβονίας ἠθροισε. Καὶ αὐθις. Ἀλήτας καὶ Φυγάδας ὑποφῆναντες. Ἀλήτης δὲ, θηλυκόν, ἡ πλανῆτης.

Ἀλία. ἡ πορεία.

Ἀλιάδας. μικρὰ σκαφίδα.

Ἀλιακή. ἀλιθυκή.

Ἀλιαρ. ὁ ἡστυμύδης ἄλαπι.

Ἀλιάρτας. ὑπὸ Ἀλιαρτίας χόρεος.

Ἀλλίας. ὄνομα κύριον.

Ἀλιάτος. ὁ μὴ ἐκφεύγων.

Ἀλίβας. ὁ νεκρός. ἡ ποταμός ἐν ἄδῳ λέγεται. ἢ ἀλίβας καὶ τὸ ὄξυ, ὑπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νεκρωμῶν οἶνός ἐστιν.

Ἀλιβδύειν. κρύπτειν.

Ἀλιβδύειν. τὸ καταδύειν εἰς τὴν θάλασσαν. μεταφορικῶς δὲ, καὶ τὸ κρύπτειν, καὶ ἀφανίζειν παρὰ τιμὴν ἄλλα, καὶ τὸ δύνειν, πλεονασμῶς ἔβ' Αἰολικῶς, ὡς σίδῃ, σίβδῃ ἕτως καὶ τὸ ἀλιδύειν, ἀλιβδύειν.

Ἀλιβρωτ. ὁ ἄλας ἐδάϊον.

1 Ὡ τέκνον Λαερτίου, κακ.] Ex Sophocli. *Ajaxe*, v. 381.
 2 Ἄλλω μὲν ἐξαντλ.] Vide Zenobium, Diogenianum, & alios *Paræmiographos*.
 3 Ἄληξ, ὄνομα τόπων.] Quæ in prioribus Edit. sequuntur, usque ad vocem Ἀληπίου, hic inducenda putavi, quoniam alieno loco posita erant, nec ad vocem Ἀληξ pertinent, sed ad v. Ἀλιπίδων, ubi eadem αὐτολεξεί leguntur.
 4 Ἀλήτης δὲ, ἀκατάληπτος.] Sic etiam Hesychius: apud quem Scaliger ad Græcæ Eusebii p. 428. pro ἀκαταγνώστως legit ἀκαταγνώστως. Sed nihil mutandum. Nam ἀληπίου idem interdum significat quod ἀκατάληπτος, sive ἀκαταγνώστως, i. e. qui nullius criminis iniimulari potest: coque sensu vox ista capitur a Thucydide lib. 1. cap. xxxvii. Κάπυ, εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὡσπερ φασίν, ἀγαθοί, ὅς γε ἀληπίοι: ἦσαν πῖς πῖλας δεσ. Scholiasta ad eum locum τὸ

minis Regibus occisis, tandem & ipse moriar?
 † *O fili Laertis, homo in exercitu pessime & callidissime, jam te pro gaudio effuse ridere scio.* [Hic ἄλγημα significat] astute, versute. Κακοπνέσατον vero, malitiose, maligne.

Ἀλήμυα. Congregari.

Ἄλλω μὲν ἐξαντλ. *Aliam quidem exhaurimus, alia vero subinde affluit.* [Proverbium] hoc dicitur de illis, qui labore suo nihil proficiunt: veluti illi, qui navis sentinam exhauriunt.

Ἄλλω ἄλλως. Ut casus fert. Temere.

Ἄλλω δρῶν βαλ. *Aliam quercum excute.* [Proverbium hoc dicitur] de illis, qui perpetuo dari sibi petunt, vel ab eisdem mutuum semper poscunt. Et aliud proverbium: *Sat quercus.* Quod dicitur de illis, qui fastidiunt aliquid, meliori cibo invento.

Ἄληξ. Nomen loci.

Ἀληπίου. Qui capi, vel vinci, nequit. *Cum dixisset causam, propter quam ab inimicis capi non posset.* Aristophanes.

Ἀληπίος. Qui comprehendi non potest. Ἀληπίως vero, absque crimine, vel condemnatione.

Ἀλητος. Cujus oblivisci non possumus.

Ἀλητεύω. Vagor. Erro. Et Ἀλητεία, erratio.

Ἀληται. Errones. Vagabundi. *Ælianus. Illi vero a Romanis attriti & dissipati sunt, huc & illuc errantes, & modo hic, modo illic, vitam transigentes.*

Ἀλήτης. Erro. *Homines vagam vitam agentes congregavit.* Et iterum. *Cum demonstrasset illos esse vagos & exules.* Ἀλήτης vero *foemininum; [idem significat quod] πλανῆτης, i. e. vagabunda.*

Ἀλία. Profectio. Iter.

Ἀλιάδας. Parvas scaphas.

Ἀλιακή. Ad piscationem pertinens.

Ἀλιαρ. Sale conditus.

Ἀλιάρτας. Qui est ex regione Haliartia.

Ἀλλίας. Nomen proprium.

Ἀλιάτος. Non effugiens.

Ἀλίβας. Mortuus. Vel fluvius apud Inferos, ita dictus. Vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibeatur, quia est vinum mortuum.

Ἀλιβδύειν. Occultare.

Ἀλιβδύειν. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare, & ex medio tollere; a voce ἄλα & δύνειν, inserta littera β, more *Æolum*. Uti enim pro σίδῃ dicitur, σίβδῃ: sic pro ἀλιδύειν, ἀλιβδύειν.

Ἀλιβρωτ. Salem edens.

ἀληπίοι exprobit ἀκαταγνώστως: quod locum hunc Suidæ pulchre illustrat, & lectionem vulgatam ἀκαταγνώστως confirmat.
 5 Ἀλιάδας, μικρὰ σκαφίδα.] Eadem habet Hesychius.
 6 Ἀλιάρτας.] Vide Hesych. & Stephanum.
 7 Ἀλίβας ὁ νεκρ.] Vide infra v. Κήρ.
 8 Ἀλιβδύειν, κρύπτειν.] Lycophron v. 351.
 Εἰρηκῆς ἀλιβδύειν λέγειν τὸ ἐν θαλάσῃ βυθισθῆναι, ἢ τὸ ἐν ἄλῃ δύναι. Κακίμουχο. Αἱ νῆες ἀλιβδύειν. Καταχρηστικῶς καὶ τὸ ὅπως δύνωσι συγκριθῆναι. Notandum hic est, apud Lycophronem pro ἀλιβδύειν, legi debere ἀλιβδύειν; quod tum ex veriloquio vocis hujus patet, tum etiam ex Etymologo, qui, verbum illum Lycophronis citans, ἀλιβδύειν legit.
 9 Ἀλιβδύειν.] In Edit. Basil. & Genev. male legitur ἀλιδύειν.
 Ἀλί-

'Αλίβυες ¹ Ζβυγνίται. ² ὅτι χτ' τὸ παλαιὸν ἐλέ-
γαντο δύο ἴπποι, σιωζευγμένοι τῷ τριχίλῳ, ³ ἄ-
μιττοι. ἡ δ' ἐπὶ μὲν ἔ' ἑτέρω, ἡνίοχος· ἐπὶ δὲ τοῦ
ἑτέρω, ὀπλίτης. ἢ νῦν δὲ ληθάνται ⁴ ὡς δὲ δρχῆς Ἀ-
λίβυες, οἱ προσσηρευόμενοι Ζβυγνίται.

'Αλιγενής. ὁ ἐν θαλάσῃ γεννηθείς.

'Αλιγέρης. ὄνομα κύριον. ⁵ Τούτῃ ἔ' Γότθω βέλῃ
ἀφιέρμα ῥόζω τε πολλῶ καὶ ταχυτῆτι ⁶ οὐ σαθρη-
τῆ ἐφέρετο. ὡς εἴ περ ἐς λίθον πινὰ ἐμπέσειεν, ἢ ἑτέρῳ
ἢ σκληρῶν, καὶ ἀτέρευτον, ἀφ' ἧ' ἔγνασται ἅπαν τῆ
βία τῆς ῥύμης. Ῥωμαῖον οὖν πινὰ ἰδὼν πεθερικισ-
μῶν, ἀφίησι βέλῃ αὐτῷ ἐν ἔ' μετέωρον· καὶ αὐ-
τίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ θώρακι ἢ ἀσπίδι.
οὕτω δὲ τῆ διωμάτῃ τε τῷ πολλῶν ὡσεῖν, ἢ κατ-
περὶ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἱ χεῖρες. Ἀγαθίας Φησὶν.

'Αλίγκι. ὅμοιο.

'Αλιεύσασθαι. τὸ ἀλιεύειν.

'Αλιεύς, ἀλιέως. ἢ ἀλιεῖς, ἢ ἐπὶ ποταμῶν. Ἐκ τ'
πέρι πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῆ ἀναγωγῆ ἡμέ-
ραν ἠθροισμένοι ἀλιεῖς ἐφεισθήκεισαν. Ἀρριανὸς Φησι.
Καὶ παροιμία. ⁷ Ἀλιεύς πληγῆς νοῦν οἶσω. Ἀλιεύς
τοὺς ἀλισκομένους ἰχθύας μελεχειρίζετο· καὶ ποτε ὑπ'
αὐτῶν πληγῆς, νοῦν οἶσω, Φησὶν. ὁμοία ἐστὶ τῷ ⁸ ῥεχ-
θὲν δὲ τε νήπι. ἔγνα.

'Αλιζάνης. τῆς ἐπὶ θαλάσσης ὡσεῖς ὡσεῖς.
Λαῖδ' ⁹ ἔχω πολλῆν Ἀλιζάνοιο Κορίνθου.

'Αλιζάνης. ¹⁰ οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἢ γῆ αὐτῶν θαλάσσης
διέζωται, ἢ οἰνοὶ χρυσήσος ὄσιν, ὑπὸ Εὐξείνου ¹¹ τῆς
Προποντίδος διεζβυγμῆν.

'Αλιζωσις. εἶδος βοτάνης θαλασσίας.

'Αλίη. ἢ θαλασσία.

'Αλιήτορες. οἱ ἀλιεῖς.

'Αλιθον. ¹² Ἦν γὰρ ἐ φύσῃ ἀλιθον, οὐδὲ εὐγειον τὸ
πέδιον. Ἀρριανὸς Φησὶν.

'Αλλικα. ¹³ χλαμύδα χτ' Θεσσαλούς·

'Αλλικα χρυσήσων ἐργασμένῳ εἰέτησων
οἱ ἰδιῶται γάλλικα τούτῳ Φασί.

'Αλικαρνασεύς. ἐπὶ Ἀλικαρνασσοῦ πόλεως.

'Αλικροῦδα. ὡς δὲ Ῥωμαῖοις ἢ ἀλεῖα τροφῆς ἢ
ἄπυρ. κρηδούμ γ' τὸ ἀνέφυγον.

¹ Ἀλίβυες.] Pessimus error. Scribendum enim est οἱ Ἀλίβυες; uti recte legitur infra v. Ἀμιττοι, ubi locus hic repetitur.

² Ζβυγνίται.] Libyes dicti fuerunt Ζευγνίται, ab equis currui jungendis: quoniam ejus rei inventores fuisse creduntur. Hesych. Βαρκαίους ὄχεις. Λιθυκίς. Οὗτοι γὰρ ἐπαύδαζον περὶ ἰπποτροφίαν. Φασὶ δὲ αὐτοὶ ἐ πρώτῃς ἀεμα ζεύξαι, διδουχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶν. Obiter hic moneo, notam hanc Hesychii referendam esse ad locum illum Sophocli. in Electra, p. 114. Μέτωπα συμπαύσαι Βαρκαίους ὄχεις.

³ Ἀμιττοι.] Vide Harpocrationem h. v. & infra Suidam suo loco.

⁴ Περὶ δρχῆς.] Sic etiam legitur infra v. Ἀμιττοι. Sed scribendum puto ἀπ' δρχῆς. ut sit ientus, Libyes jam inde ab initio binos equos iungere solitos fuisse.

⁵ Τούτῃ ἔ' Γότθον βέλῃ.] Fragmentum hoc de Aligerne Gotho excerptum est ex Agathia l. 1. p. 20. ejusdemque pars repetitur infra v. Οὐ σαθρητῆ.

⁶ Οὐ σαθρητῆ.] Apud Agathiam legitur, ὅτι δρχημῆτι.

⁷ Ἀλιεύς πληγῆς νῦν οἶσω.] Vide Paræmiographos.

⁸ ῥεχθὲν δὲ π νήπι.] Est hemistichium Homericum, Il. P. 32.

⁹ Ἀλλικα ἔχω πειλ.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod

'Αλίβυες. Libyes, dicti Zeugnita. Olim duo equi juncti vocabantur ἄμιττοι: quorum uni infidebat rector; alteri vero, miles armatus. Iis nunc utuntur Libyes, Zeugnita vocati.

'Αλιγενής. In mari genitus.

'Αλιγέρης. Nomen proprium. Sagittæ, hujus Gothi manibus emissæ, stridore multo & celeritate incredibili ferebantur: adeo ut, si in aliquem lapidem, aut aliud quid durum, incidissent, id omne violentia impetus perfringeretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conspiciatus, de superiore loco sagittam in ipsum emisit, eumque confestim per thoracem & scutum trajecit. Adeo ille viribus alios superabat, & tam validæ ei ad intendendum arcum manus erant. Sic Agathias inquit.

'Αλίγκι. Similis.

'Αλιεύσασθαι. Piscari.

'Αλιεύς. Piscator. Et ἀλιεῖς etiam dicitur de de illis, qui in flumine [piscantur]. Ex urbibus circumjacentibus ad diem statutam, qua portu solvendum erat, piscatores congregati aderant. Et proverbium: Piscator ictus sapiam. Piscator enim, cum pisces captos manu aliquando tractaret, ab ipsis ictus dixit, sapiam in posterum. Proverbium hoc simile est illi: Et stultus post eventum sapit.

'Αλιζάνης. A mari cinctæ. Hic sita est Lais, civis Corinthi a mari cinctæ.

'Αλιζάνης. Bithyni. Sic dicti, quod ipsorum terra mari sit cinctæ, fere in modum peninsulæ, & Ponto Euxino, & Propontide [ab alia continente] divisa sit.

'Αλιζωσις. Herbæ marinæ genus.

'Αλίη. Marina. Maritima.

'Αλιήτορες. Piscatores.

'Αλιθον. [Expers lapidum.] Erat enim ager ille natura lapidosus, & minime fertilis. Arrianus inquit.

'Αλλικα. Chlamydem ita vocant Thessali. Chlamydem aureis constrictam fibulis.

Vulgus vero ejus loco dicere solet Γάλλικα.

'Αλικαρνασεύς. Qui est ex urbe Halicarnasso.

'Αλικροῦδα. Apud Romanos sic vocatur cibus ex tempore, & sine igne, paratus. Crudum enim vocant, quod non est coctum.

integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. x11. Epigr. v11. ut Portus observavit.

¹⁰ Ἀλιζάνης. οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἢ γῆ αὐτῶν.] Quarebatur inter veteres, quinam essent Ἀλιζάνης, quorum meminit Homerus Il. B. v. 856. Suidas hic sequitur sententiam Arriani, qui censebat, Bithynos sic a Poeta vocari; ut testis est Eustathius ad Il. B. p. 363. & seq. his verbis: Ἀρριανὸς δὲ τριῶντα περὶ Ἀλιζάνων ἴσχει. Οὗς Ὀμηρὸς ἐν Νεῶν Καταλόγῳ φησὶν Ἀλιζάνων, Βιθυνοὶ εἶσιν, ὧν Ὀρίων καὶ Ἐπίστροφὸς ἦρχον. Ἀλιζάνης δὲ οἱ ἀθηρωτοὶ εἶσι, φησὶ, καλῶντας, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσης περιέρχονται. ἐπὶ μὲν ἀρχαῖου καὶ ἀνατολῆς, τῷ πρὸς Νικομήδειαν πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον, τῆ Προποντίδι ἐ τῷ βοσπόρῳ ὡς μὴ πύργῳ χερρόνησῳ εἶναι τὰ ποτὰ αὐτῶν, ἐ δι-καίουτα λέγεισιν διεζῶσαι θαλάσσης. Locum hunc Arriani ideo adduxi, quoniam ea, quæ Suidas hic habet, egregie confirmat & illustrat.

¹¹ Τῆς Προποντίδος.] Legendum est καὶ τ' Προποντίδος.

¹² Ἦν γὰρ ἐ φύσῃ ἀλ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Κελωνός.

¹³ Ἀλλικα ἔχω πειλ.] Vide Salmas. ad Trebell. Pollion. p. 233.

ἄλιμενον. ἰ θάλασσαν, τὴν τέλῃ οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ ὄρμιον.

ἄλιμον. ἰ βοτάνη δένδροειδὴς ὡς θάλασσαν. πληθυντικὰ δὲ, τὰ ἄλιμα. Ἔστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος, καὶ σπέρματι.

ἄλιμνῶπις. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.

ἄλιμικίον. τὸ πεπασμένον.

ἄλιμούσι. ἄλιμούς δὴμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. λέγει δὲ ὁ Ἀρασκλῆς τοῖς ἄλιμνοις συωδιχάσαι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ, ξένῃ ὡς ἐγγραφίῳ τῇ πολιτείᾳ.

ἄλιμυρῆις. ἰ οἰς θάλασσαν ῥέων.

ἄλιμνῶπις. κυλίεσθαι. καὶ ἄλιμνῶπις, ἰ κυλίερα τόπος ἐν ᾧ οἱ ἴπποι κύνονται. ἰ Ἀειτοφάνης. Συπεδᾶν πολλὰς ἄλιμνῶπις ἐπέων. ὡς Αἰσχύλου Φησί.

ἄλιμνῶπις. ἰ ἐν ἀλί νημενίῳ

Καὶ ταύτῃ ἀπέτηλον, ἄλιμνῶπις ἐλάειν.

ἄλιμηχέ. ἐν θαλάσῃ νημενίῃ. ἐν ἐπιγρᾶμμάτι

ἄλιμηχέ ὄργανα τέχνης

ἄλιμηχέ. —————

ἄλιζάντοις. τῶς ὑπὸ τῆς ἀλός ἰ ξηρανομένους. ἰ ἐν ἐπιγρᾶμμάτι. ἄλιζάντος νησιδὸς ἀλιζάντοισι χρεῖσιν.

ἄλι. ἰ ὁ θαλάσιος. ἢ ὁ μάταιος. ἢ ὁ ἡλιος καὶ προσπύ Δωκεῖν.

ἄλιώσε. ἰ μάταιον ἐποίησεν.

ἄλιπαρῆ. ἀντὶ τῆς ἀλχημείας. ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρῆσιν. ἰ Σοφοκλῆς

Καὶ μὲ ταλαίνης μικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως

ἄλιχον, δὲς αὐτῶ τινὲς ἀλιπαρῆ τέτρα,

Καὶ ζῶμα τῶρον, ἰ χλιδαῖς ἠσκημῶρον.

ἄλιπέδον. τὸ πῆμα μὲν θάλασσα, αὐτὸς δὲ πῆμα γέρονος, καὶ ἠσκημῶρον. κυρίως μὲν οὖν, τὸ ὡς θαλάσιον πῆμα καὶ χριστικῶς δὲ, καὶ πᾶν πῆμα.

ἄλιπέδον. ἰ ὁμαλὸν ἔδαφος ὡς τῇ θαλάσῃ. πῆμα δὲ τὸν Πειραῖα Φασιν. Ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὅς πάλα μὲν ἡ θάλασσα, αὐτὸς δὲ γέρονος πῆμα. διὸ καὶ δασυπέδον τὴν ὡς τῆ. ἔστι γὰρ οἶον ἀλός πῆμα. Οἱ δὲ τὸ ὡς θαλάσιον πῆμα οὕτως καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ, ἰ ὡς τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῶ

ἄλιμενον. Mare & sine & portu carens.

ἄλιμον. Herba fruticans, quæ nascitur juxta mare. In plurali dicitur τὰ ἄλιμα. Habet autem vim gignendi lactis & feminis.

ἄλιμνῶπις. Locus portu carens.

ἄλιμικίον. Sale conspersum.

ἄλιμούσι. Halimusius. ἄλιμούς est populus tribus Leontia. Fertur Agasicles Halimusius patrocinated, & propterea, cum esset peregrinus, in civium numerum adscriptus esse.

ἄλιμυρῆις. In mare fluens.

ἄλιμνῶπις. Volutari. Et ἄλιμνῶπις, volutabrum, vel locus, ubi equi in pulvere volutantur. Aristophanes: Dissipare inanem & affectatum verborum apparatus. De Æschylo hæc dicuntur.

ἄλιμνῶπις. In sale natantem. Et istam foliis carentem & in sale natantem oleam.

ἄλιμηχέ. In mari natantis. In Epigrammate :

Instrumenta nautica [tibi]

Dedicavit. —————

ἄλιζάντοις. A mari tunsis & verberatis. In Epigrammate: Actææ insulæ scopulis a mari verberatis.

ἄλι. Marinus. Vel, vanus, irritus. Item Sol, Dorice mutato η in α.

ἄλιώσε. Irritum fecit.

ἄλιπαρῆ. Squalidam. Vel, supplicem; per quam nimirum suppliciter cum orabimus. Sophocles: Meique miseræ parva quidem hæc dona, sed tamen quæ habeo, da ipsi: hanc nimirum squalidam comam, & cingulum meum, nullo ornatu insigne.

ἄλιπέδον. Sic vocatur locus, qui, cum paulo ante esset mare, postea rursus fit terra, & aratro profcinditur. Proprie igitur ager mari vicinus sic vocatur: improprie autem, quivis ager.

ἄλιπέδον. Planities juxta mare. Quidam vero Piræum sic vocant. Est etiam in genere locus, qui, cum ante esset mare, postea rursus fit terra. Quare prima hujus vocis syllaba spiritu aspero notanda est. Dicitur enim ἄλιπέδον, quasi ἀλός πῆμα. Alii agrum, mari vicinum, sic vocant. Alii vero inde no-

1 ἄλιμνον. θάλασσαν, τὴν τέλῃ.] Ex Schol. Aristoph. ad Aves, pag. 606.

2 ἄλιμον. βοτάνη δένδρ.] Hic locus depromptus est ex P. Ægine, ut Pearsonius observavit.

3 λέγει δὲ ὁ Ἀρασκλῆς.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἀρασκλῆς.

4 ἄλιμυρῆις.] Hæc voce usus est Homerus Odyss. E. v. 406.

5 Κυλίερα.] Vide infra v. Κυλίερα: itemque Salmasium ad Solinum, pag. 336.

6 Ἀειτοφάνης.] In Ranis, pag. 166. S. P.

7 Καὶ ταύτῃ ἀπέτην.] Est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. c. vii. Epigr. xii.

8 Ξηρανομένους.] Vel cæcus videat, legendum esse ξηρανομένους.

9 Ἐν ἐπιγρᾶμμάτι. ἄλιζάντος νησιδὸς.] Anthol. lib. vi. cap. 111. E. pag. xii. locus hic ita legitur:

ἄλιζάντος νησιδὸς ἀλιζάντοις, Πησίπαι
Χοιράσι, καὶ τρηχί περὶ πόμῳ σκοπέλω.

Brodæus ad eum locum vocem ἀλιζάντοις vertit, venios arcenit-
Tom. I.

bus: quasi legeretur ἀλιζανέμοισι. Sed, si vir ille doctus scivisset, apud Suidam hoc loco scriptum esse ἀλιζάντοις, eam lectionem alteri procul dubio prætulisset. Significat enim ἀλιζάντος, a πανί verberatus, ab ἀλός, mare, & ζαίω, cado, verbero: quod epithetum scopulis, qui a fluctibus maris identidem pulsantur, optime convenit.

10 ἄλιώσε μάταιον ἐπ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Sophocli. in Trachin. p. 340. Κέχ ἄλιώσε τῆς πῆμα: ubi Scholiasta ait: Οὐκ ἐμπαταίωσεν ἢ μάταιον εἶπε τὸ ἔπῆμα. Non dubito enim Suidam eo respexisse.

11 Σοφοκλῆς.] In Electra, v. 451. P.

12 ἄλιχον.] In prioribus Edit. mendose excusum est ἀλιχον; cuius loco veram lectionem ex Sophocle revocavi.

13 ἄλιπέδον. ὄριον. ἔδ.] Confer cum hoc loco Suidæ Harpocrationem & Etymologum h. v.

14 Πασὲ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῶ ἴππους ἀλιμνῶπις.] Vide paulo ante v. ἄλιμνῶπις.

ἴππους ἀλινθεΐσθαι, τετέστι κόνιεσθαι, ἵπῳ ὀνόμα-
σίαν λαβεῖν.

Ἀλίπλαγκλι. ἕπος καλεῖται ὁ Πάν ἢ ὅτι
ἐδοθήσε ποῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἢ ὅτι τὸν
Τυφᾶνα δικτύοις ἤρυσεν ἢ ὅτι οἱ ἀλιεῖς πιμῶσι τὸν
Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν ἢ ὅτι μεγαλόφρον ἐν τῇ χρ-
εΐᾳ, ὡς ἀλιθρομος ἢ ὅτι πῆς Ἡχοῦς ἐρεῖ. πολύηχος
δὲ ἢ θάλασσα. Ἔτι δὲ ὁ Πάν χρεῶν ὑπερῆξεν.

Ἀλίπλοα. τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ πλέοντα.

Ἀλιρρόθιον. κύμα θαλάσσης.

— Ἀκήροτον ἕμμα κόσμος

Παντός, ἀλιρρόθιου ξεῖνε κέκευθε κόνις.

Περὶ Ὀμίρου ὁ λόγος. Ἀλιρρόθιου δὲ, υἱὸς Πο-
σειδῶνος.

Ἄλις. δαψιλῶς. ἱκανῶς. ἄχροντος. Ὡς δὲ ἄλις
εἶχε ταύτης πῆς ἡμωείας, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν εἰς
τιῷ πάλιν ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένον. Ἀριστοφάνης.
Ἄλις ἀφύης. ὑπερτέταμμαι γὰρ ἐσθίων. ἐν Ταγηνισαῖς
Φησι. Καὶ αὐθις Ἡ δὲ γυνὴ λέγει, ἑαυτῇ πῆς πι-
μῆς καὶ τοῦ γέρας ἄλις ἔχῃ.

Ἄλισσας. συναθροίσας. ἢ ὁ κυλίσσας, κόνισσας. καὶ
Ἄλισσασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σεμίραμις, ἀλί-
σασα τὴ δύναμιν, τὴ πόλιν αἰεῖ καὶ κρατεῖ.

Ἄλισγηθέν. ἐπαθὲν, ἢ μισιθὲν, ἢ λυπηθέν. καὶ
Ἄλισγηθεῖς, σπιλωθεῖς.

Ἄλισγημάτων. τῶν μασμάτων ἐκ μωσαεῖς
τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἄλιδοῦεν. συναθροισθεῖεν. Ὁ δὲ Πεισίπρατος
ὀπιτεχνᾷ, ὅπως ἀλιδοῦεν ἐπὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄλιδοίσις. συναθροισθείσις.

Ἄλις κῆ. νικᾷ. καὶ Ἄλις κεία, καταλαμβάνει,
κρατεῖται.

Ἄλισμένοι. ὑπερῆξεν Ἡροδότῳ, ἀντὶ τῆς συναθροισ-
μένοι. Ἀκρόκοι δὲ, ὡς ἀλισμένη εἶη ταύτη στρατῆ.

Ἄλιτενής. Ἀππιανός. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐξέ-
δραμον ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, ἐκ τῆς
γλυφῆς καὶ τῆς διόδου ἐδὲ ναυσίν ἀλιτενής γὰρ ἡ
θάλασσα ἀλλὰ γυμνοὶ, οἱ μὲν ἄχει τῶν ματῶν
βρεχόμενοι, οἱ δὲ δένεον.

Ἄλιταίνω. τὸ ἀμαρτάνω.

Ἄλιτεύω. τὸ ἀμαρτάνω.

Ἄλίτημα. ἀμαρτήματα. καὶ Ἄλιτήμων, ὁ ἀμαρ-
τηλός.

1 Ὅπως καλεῖται ὁ Πάν ἢ ὅτι ἐδ.] Integram hanc notam de-
scripsit Suidas ex Schol. Sophocli. ad *Ajac.* *Flag.* v. 701. ut Portus
recte observavit.

2 Ἀκήροτον ἕμμα κόσμος] Est pars Epigrammatis in Homerum,
quod integrum existat Anthol. lib. 111. pag. 427. P.

3 Ἀλιρρόθιου] De eo vide Schol. Aristoph. ad *Nubes*, p. 181.

4 Ἀριστοφάνης. Ἄλις ἀφ.] Idem fragmentum Aristophanis apud
Athenaeum lib. 111. pag. 96. sic legitur: Ἄλις ἀφύης μοι παρατέ-
ταμμαι γὰρ ἐπὶ λιπαρῶν ἀπίων. Unde patet, Suidam, (vel potius ve-
terem enarratorem Aristoph. ad *Acharn.* pag. 401. ex quo Suidas
ista descripsit) in hoc loco Aristophanis recitando parum religio-
sum fuisse, & sententiam tantum ejus, ipsi Comici verbis negle-
ctis, expressisse: quod saepe Grammatici facere solent.

5 Ἐν Ταγηνισαῖς] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prio-
ribus enim Edit. mendose legitur Ἀππιανισαῖς. *Tagenistarum* au-
tem Aristophanis (ut taceam loca auctorum, a Meursio, in Bi-

men accepisse putant, quod equi in eo se vo-
lutare & exercere possint.

Ἀλίπλαγκλι. [Marivagus.] Sic vocatur
Pan; vel quod Atheniensibus opem tulerit in
navali proelio: vel quod Typhonem retibus
ceperit: vel quod piscatores Pana venerentur,
ut pastoralem Deum: vel quod in choreis so-
noram vocem edat, quasi maris instar strepens:
vel, quod sonum amet. Mare enim valde strepit
& fremit. Est autem Pan chorcarum praefes.

Ἀλίπλοα. In mari navigantia.

Ἀλιρρόθιον. Fluctus maris.

— *Immortale os mundi*

Totius, o hospes, maritimus tegit pulvis.

De Homero haec dicuntur. Halirrothius ve-
ro erat filius Neptuni.

Ἄλις. Abunde. Satis. *Cum autem hoc sup-
plicio satiatus esset, jussit ipsum in urbem duci,
manibus a tergo ligatis.* Aristophanes: *Satis
aphyarum: edendo enim discentus sum.* Sic in
Tagenistis inquit. Et iterum: *Mulier autem
dicit, sibi satis honoris & praemii esse.*

Ἄλισσας. Qui congregavit. Item, qui se [in
pulvere] volutavit: qui se pulvere asperfit.
Et Ἄλισσασα, quae congregavit. *Semiramis,
coactis copiis, urbem per vim cepit.*

Ἄλισγηθέν. Convivio exceptum. Vel, quod
quis odit. Vel, dolore affectum. Et Ἄλισγι-
θεῖς, pollutus.

Ἄλισγημάτων. Pollutionum ex detestandis
idolorum sacrificiis contractarum.

Ἄλιδοῦεν. Congregentur. *Pisistratus vero
variis artibus efficere conatus est, ut Athenien-
ses iterum congregarentur.*

Ἄλιδοίσις. Collecta. Congregata.

Ἄλις κῆ. Capit. Vincit. Et Ἄλις κεία. Ca-
pitur. Vincitur.

Ἄλισμένοι. Apud Herodotum significat, con-
gregati sunt. *Audivit autem exercitum esse
congregatum.*

Ἄλιτενής. [Vadosus.] *Appianus. Carthagi-
nenses autem excurrerunt in Romanorum machi-
nas: non itinere terrestri (non enim erat transi-
tus) nec navibus (mare enim ibi vadosum erat)
sed nudi, alii quidem usque ad pectora aquae im-
mersi [vadis transibant;] alii vero, tranabant.*

Ἄλιταίνω. Pecco.

Ἄλιτεύω. Pecco.

Ἄλίτημα. Peccatum. Delictum. Et Ἄλιτή-
μων. Peccator.

bibliotheca Attica, observata) mentio etiam fit apud Schol. Aristoph.
ad *Nubes*, pag. 147. G. *Ran.* pag. 225. G. *Equit.* pag. 327. F.
Acharn. pag. 401. F. item apud Athenaeum aliquoties; & apud
Suidam pluribus in locis, ut lector ex Indice nostro Auctorum
discere poterit.

6 Ἡ κυλίσσας, κόνισσας] Pollux lib. 1. cap. xi. ubi de equis agit.
τὸ δὲ κυλίσσας, καὶ ἀλίσσας ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσσας ἢ τὸ χρεῖον ἀλίσσας, καὶ
ἐξαλίσσας, ἢ κυλίσσας. Interpres Pollucis τὸ ἀλίσσας καὶ ἐξαλίσσας ridi-
cule ibi saltare & exilire vertit, cum voces illae significant *volutare*
& *volutare*. Vide Eustath. ad Il. Γ. p. 352. & supra v. Ἀλινθεΐσθαι.

7 Ἀλισγηθέν] Vide infra v. Ἄλισγηθέν.

8 Ὁ δὲ Πεισίπρατος ἐπιτ.] Locus hic apud Herodotum l. b. 1.
pag. 15. unde eum Suidas descripsit, sic legitur: *Βαλὺν ἐπιτῆσαι σε-
φωπύτιον Πεισίπρατος ἐπιτεχνᾷται, ὅπως μνηστὴ ἀλιδοῦεν ἐπὶ οἱ Ἀθη-
ναῖοι.*

9 Ἀππιανός] De *Bellis Punicis*, pag. 126.

Ἄλιτήμορος. ὡς ἀφρον γεγενῆς.

Ἄλιτήριος. ἀνόσιος. ὁ ἀνεχόμενος μιάσματά, καὶ ἐξημαρτηκῶς εἰς θεός. Ἄριστοφάνης Ἰπποῦσιον. Ἐκ τῆ ἀλιτηρίαν σέ Φημι γεγενῆσιν τῆ δ θεοῦ.

Ἄλιτήριος. ἀμαρτωλός. Ἄλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. Λιμὲς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῆ ἀλουύπαν ἄλθρα διήρπαζον. ἀπὸ γυν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῆ βίαιας τί ποιούντων, ἀπὸ σιτοδείας τῆ καὶ τῆ Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἐπι δὲ καὶ ὡς ἀφρονος ἀπὸ τῆ ἀλιθαίνει, ὁ ὅστις ἀμαρτάνειν ἢ ἀπὸ τῆ, τοὺς ἀλουύτας τηρεῖν.

Ἄλιτηρίους. ἀπυτυχῆτας. ἀμαρτόντας. ἀσχησαντας. Οὐ μόνον ἀπερρώχους παρισκεύασαις ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τῶ ἀυτοῖς ἐντεταλμένων ἀπέδειξας. καὶ αὐθις. Ἡ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὁδε ἀνθρώπων δαίμων τίς ἀλιτήριος εἶναι.

Ἄλιτηροῦ. ἀμαρτωλοῦ. μαροῦ.

Νῦν δ' ἐν θεῶν τε, καὶ ἀλιτηροῦ φρενός.

Ἄλιτόμηνος. ὁ τῆ τελεία μίωδὸς διημαρτηκῶς. ἢ ὁ ἠλιτόμηνος.

Ἄλιτρία. ἀντὶ τοῦ, ἀμαρτία. Ἄριστοφάνης. καὶ Ἄλιτρός, ὁ ἀμαρτωλός.

Ἄλιφειρα. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἄλιφειρῆς. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἄλιφύωσι. ἀντὶ τῆ, ἀλείψασθαι β' ἀόριστος.

Ἄλθρα. ὄνομα κύριον. καὶ δὲ ἰατροῦς εἶδος ἀγρίας μαλάχης, ἀφροδιτικῆ, καὶ πεπικῆ φυμάτων. ἐπι δὲ καὶ ἀλφῶν ῥυπτικῆ. τὸ δὲ σπέρμα ἰθὺς ῥύπει. καὶ Ἄλθαία, πόλις Ὀλκαδῶν. οἱ δὲ Ὀλκαδῆς, ἔθνος Ἰβηρίας.

Ἄλθαίνοντα. ἰώμενον, θεραπεύοντα. Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα.

Ἄλθραν. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἄλθηφιάς. ἢ ἄμπελος, ἀπὸ Ἄλθηφίαι πινός. καὶ Ἀθηδονιάς, καὶ Ὑπεριάς, ἀπὸ Ὑπέραι καὶ Ἀνθηδόνος. Χρησμός.

Πῦν οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα καίεις,

οὐ δ' ἰεραὴν Ὑπέραι, ὅθι τ' ἀτρυγον οἶνον ἐπίνεις.

1 Ἄριστοφάνης] In Equit. p. 215. ubi consule Scholia, quæ docent, per ἀλιτηρίους hic eos intelligi, qui piaculi Cylonei, in Minervam commissi, rei erant. P.

2 Ἄλιτήριοι. δὲ ἐπιπῆται ἐκκλ.] Hinc etymologiam vocis ἀλιτήριος merito respicit Plutarchus in Quæst. Græc. pag. 297. his verbis: Οὐ πισίον πῆσι λέγουσι, ἀλιτηρίου κεκλήθη τὸς ἐπιπῆταις ἐν τῶ λιμῶ τῆ ἀλφῶ καὶ ἀφροδιτικῆ. Ἀλλὰ ἀλιτήριος μὴ κέκληται, ὅτι ἀλφῶς ἔφυλαξατὸς ἀφροδιτικῆ καὶ ἄλλως εἶς. i. e. Non est creandum illis, qui perhibent ἀλιτηρίους dictos esse eos, qui famis tempore molentes observant, et farinam diripiunt. Verum ἀλιτήριος vocatur ille, quem vitare et cavere ob improbitatem, omnibus notam, facile est.

3 Λιμὲς κατέλαβέ πιπ τὸς Ἀθ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad Equit. pag. 314. 315.

4 Ἄλιτηρίους. ἀπυχ.] Huc pertinent verba Scholiastæ Aristophanis loco laudato: Λαμῶνται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τῆ ἀπυχῶσαντων καὶ ἀπυχῶντων.

5 Ἡ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὁδε ἀνθρ.] Hoc fragmentum depromptum

Ἄλιτήμορος. Qui delirus ac demens factus est.

Ἄλιτήριος. Impius, qui piaculi reus est, & in Deum peccavit. Aristophanes: *Ex impiis illis te dico ortum esse, qui in Deam piaculum commiserunt.*

Ἄλιτήριος. Peccator. Nomen autem ἀλιτήριοι hinc ortum est. Cum Athenienses aliquando fame laborarent, pauperes molentium farinas diriperunt: unde [ab ἀλφῶ & ἀλευρον] mali improprie dicti sunt ἀλιτήριοι. Nomen autem illud extenditur etiam ad illos, qui per vim aliquid faciunt; ab annonæ penuria, quæ tempore belli Ætolici fuit. Potest tamen etiam deduci a verbo ἀλιθαίνειν, i. e. peccare: vel a τηρεῖν τοὺς ἀλφῶς, i. e. ab observandis illis, qui molunt.

Ἄλιτηρίους. Qui spe & voto exciderunt. Qui aberrarunt. Qui scopum non sunt assecuti. *Non solum eos re infecta redire coegisti, sed etiam effecisti, ut nihil eorum, quæ ipsis præcepta erant, ad speratum exitum perducerent.* Et iterum: *Non poterat non homo iste malus aliquis Genius omnibus videri.*

Ἄλιτηροῦ. Peccatoris. Scelerati. *Nunc autem Deorum aliquis, et mala mens hominum [discordiæ hujus causa exstitit.]*

Ἄλιτόμηνος, vel ἠλιτόμηνος. Qui ante iustum mensis tempus natus est.

Ἄλιτρία. Peccatum. Aristophanes. *Et Ἄλιτρός, peccator.*

Ἄλιφειρα. Nomen urbis. Et Ἄλιφειρῆς. Nomen fluvii.

Ἄλιφύωσι. Se unxisse. Est Aoristus secundus.

Ἄλθρα. Nomen proprium. Secundum medicos autem sic vocatur genus agrestis malvæ, quæ dissipandi & concoquendi tubera vim habet. Eadem etiam a vitiliginibus corpus purgat. Semen vero ejus calculos frangit. Et Althæa, est urbs Holcadum. Holcades vero sunt gens Iberiæ.

Ἄλθαίνοντα. Medentem. Curantem. Ægrotae medentem.

Ἄλθραν. Nomen fluvii.

Ἄλθηφιάς. Vitis Althephia, quæ ab Althephio quodam sic est appellata: uti Anthedonia & Hyperia ab Hypero & Anthedone. Oraculum:

Bibe vinum facatum, quia non habitas Anthedonem, Neque sacram Hyperam, ubi defacatum vinum bibeas.

est ex Procop. *Histor. Arcan.* cap. 511.

6 Νῦν δ' ἐν θεῶν τε] Apud Sophocli. *Oedip. Colon.* pag. 284. integra sententia sic legitur:

Νῦν δ' ἐν θεῶν τε, καὶ ἀλιτηροῦ φρενός
Εἰσῆλθε τοῖν τρισσελίον ἔρις κακῆ.

7 Ἄλιτόμηνος.] Vide infra v. ἠλιτόμηνος.

8 Ἄλιφειρα. ὄνομα πόλ.] Vide Stephanum de Urbibus.

9 Κατὰ δὲ ἰατροῦς, εἶδῶ ἀφρ.] Ex Paulo Ægineta, ut Pearsonius observavit.

10 Λίθους ῥύπει.] Apud Paulum Æginetam legitur, λίθους θρύπτει, quam lectionem in versione secutus sum.

11 Ἄλθαία, πόλις Ὀλκ.] Ex Stephano de Urbibus.

12 Ἄλθηφιάς. ἢ ἄμπελος. ἀπὸ Ἀλθ.] Hic locus depromptus est ex Athenæo lib. 1. cap. xxiv.

13 Χρησμός.] Πῦν οἶνον τε.] De hoc Oraculo vide Plutarchum in *Quæst. Græcis*, pag. 295.

Ἀλκίην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιῳ Αἰακίδῃσι,
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δὲ περ Ἀτρεί-
δῃσι.

Καὶ Πολύβιῳ. Οἷδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκὴ θανάτου
καταφρονεῖν.

Ἀλκίηντας. εὐράτους. δυναίους.

Ἄρτεμι τόξα λαχρῦσα, καὶ ἀλκίητας οἰτούς.

Ἀλκῆσις. ὄνομα κύριον.

Ἀλκιεΐαδης. υἱὸς Κλεΐης, καὶ τῆς ἀδελφῆς Περικλέως, Ἀβλυαῖῳ, Φιλόσοφῳ, καὶ ῥήτορι. μαθη-
τῆς ἀρχαίου Σωφίλου, εἶτα Σακεράτης· οὗ καὶ ἐξά-
μυθῳ, ὡς πηγῆ. καὶ ἐν δούλων δὲ τεχθέντα πηγῆς ἰ-
σορήχασιν. Οὗτῳ ἐπρατήγησεν Ἀθηναίων καὶ λυ-
πιθεῖς ἄλλο τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς πρατηγίας, τῆς
τῶν Ἑρμιῶν ἀπικοπιῆς ἔνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς Τι-
σαφέρνην τὸν Πέρσων, καὶ πολέμου ἀπὸ γενόμενος
Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εὐνοῖα ἐγένετο. Μέλλουσι δὲ
Φαρναβάζου αὐτὸν ἀνακεῖν, παρ' ᾧ διέβηεν, εἰς κόμην τὴν
Φρυγίας ἐταίρα συνὸν ἕναρ ὡς πεθεαμένος τοιοῦτον.
ἐδόκει, τὸ ἐδοῖτο τὴν ἐταίρα ἐχόν, καί αὐτὸν δὲ κεφα-
λῆς. οἱ δευτέρου δὲ ἐπιπέριτες ὑπῆσαν τὴν σκηνήν. ὁ δὲ ἐ-
ξεληθὴν βίβρα πρὸς αὐτὸν διωχθεῖς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφε-
λόντες αὐτοῦ, Φαρναβάζου κομίζουσιν. Οὗτῳ Ὀ-
λύμπια νικῆσας τὴν πανήγυριν παῖσαν εἰσίασεν.

runt. † Hic in ludis Olympicis victor totum conventum convivio excepit.

Ἀλκιμάχη. ἢ Ἀθηναῖα, ἢ ἐν πλέμῳ κραδίαια.
Νηὸν ὑπαροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχης.

Ἀλκιδάμας. ἢ Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλείας τῆς Ἀσίας,
Φιλόσοφῳ, Διοκλέως υἱὸς, Μουσικὰ γεγραφέτῳ,
μαθητῆς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκιμαχῳ. ἢ πρατηγὸς ἔστιν οὗτῳ, Ἀναγυ-
ράσι τὸν δῆμον. Ἐτερῳ δὲ ἔστιν ὁ Μακεδὼν, οὗ
μνημεύει Ὑπερίδης.

Ἀλκιμένης. Μεγαρέως, Τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἔτε-
ρος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖῳ, Κωμικός.

Ἀλκιμῳ. ἰσχυρός.

Ἀλκίνοῳ. ὁ δυνατός. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀλκίπποα. μία τῶν Ἀλκυονίδων. Καὶ ἔστιν ἐν τῶν
Ἀλκυονίδων.

Ἀλκίφρων. Μάγνης, τῆς πόλεως Μαυάνδρου Μα-
γνησίας, Φιλόσοφῳ.

Ἀλκιμάν. ἢ Λάκων, ἀπὸ Μεσσηνίας. καὶ δὲ τὸν Κρα-
τίαν ἢ πῶντα Λυδὸς, ἐν Σάρδεων Λυκίος, υἱὸς

Robur enim dedit Jupiter Aeacidis;

Mentem vero Amythaonidis : at divitias
Atridis.

Et Polybius : Vis enim doctrinae & rationis
vel mortem contemnere novit.

Ἀλκίηντας. Robustus. Potentes.

Diana arcus fortita, & validas sagittas.

Ἀλκῆσις. Nomen proprium.

Ἀλκιβιάδης. Alcibiades, filius Cliniae, & fo-
roris Periclis, Atheniensis, Philosophus, & O-
rator. Discipulus primum Sophili, deinde So-
cratis : cujus etiam (ut quidam ferunt) ama-
fuit. Quinetiam nonnulli ex servis paren-
tibus ipsum natum tradiderunt. Hic Athe-
nensium Imperator fuit; & iniquo animo fe-
rens, sibi imperium abrogari ob Mercuria-
lium statuarum mutilationem, ad Tissapher-
nem Persam defecit, & belli adversus Athe-
nenses gerendi auctor fuit : cum quibus tamen
postea in gratiam rediit. Cum autem Pharna-
bazus, apud quem diversabatur, ipsum inter-
fecturus esset, in Phrygiae oppidulo, ubi me-
reticis consuetudine utebatur, tale somnium
vidit. Meretricis illius veste indutus visus est
sibi absque capite comburi. Satellites autem
adstantes tentorium incenderunt : ex quo ipse
per vim egressus, in fuga vulneratur. Illi vero
caput ejus amputatum ad Pharnabazum tulerunt.

Ἀλκιμάχη. Minerva, in bello fortis. Sub te-
plo templi Palladis bellatrix [suspensus sum.]

Ἀλκιδάμας. Eleates, Asianus, Philosophus,
filius Dioclis, qui Musica scripsit, & disci-
pulus Gorgiae Leontini.

Ἀλκιμαχῳ. Exercitus dux, populo Ana-
gyrasi. Alius vero est Macedo ille, cujus
meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Megarensis, Tragicus. Est & al-
ius Alcimenes Atheniensis, Comicus.

Ἀλκιμῳ. Robustus. Validus.

Ἀλκίνοῳ. Mente valens. Est etiam nomen
proprium.

Ἀλκίπποα. Alcippa. Una Halcyonidum.
Quare in v. Ἀλκυονίδες.

Ἀλκίφρων. Alciphron, Magnes (ex urbe Ma-
gnesia quae juxta Maandrum sita est) Philoso-
phus.

Ἀλκιμάν. Alcman, Lacon, Messioates (se-
cundum Cratetem vero Lydus, Sardibus o-

1 Ἀλκιβιάδης, υἱὸς Κλεῖης.] De profapia & genere Alcibiadis ac-
curate disputat Valefius ad Harpocratonem, v. Ἀλκιβιάδης, quem
vide.

2 Ὅναρ ὡς πεθεαμένος τοιοῦτον.] Eandem historiam refert Plutar-
chus in Alcibiade pag. 213. quem vide.

3 Οὗτῳ Ὀλύμπια νικῆσας τὴν πανήγυριν παῖσαν εἰσίασεν.] Haec
Suidas descripsit ex Athenaeo lib. 1. pag. 3. quem vide.

4 Νηὸν ὑπαροφίας Παλλ. Pentameter hic est pars Epigram-
matis in clypeum, a Timanore Palladii dedicatum, quod integrum
exstat Anthol. lib. v. i. cap. xxv. ut Portus observavit. Ejus autem
Epigrammatis distichum primum hoc est :

Ἀπὸ τῶν ἀπὸ βροχίων ἄμραν Τιμάνορος ἤμην

Ναὶ ὑπαροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχης.

Vide quae notavimus supra ad v. Ἀλκιμῳ, ubi idem distichum le-
gitur.

5 Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλείας.] Legendum est, Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλείας ;
ut Casaub. ad Athen. lib. xiii. c. vii. recte monuit. Elea enim
erat urbs Italiae, cujus ἰθνηδὸν est Ἐλεάτης : Elea autem (unde Ἐ-
λεάτης) erat urbs Asiae, ex qua Alcidas oriandus fuit. Recte
Tzetzes Chil. xi. 385.

6 Ἀλκιμάχης, συγγραφεὺς ἱστορίας.] Ex Harpocrate, quem consule.

7 Ἀλκιμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσσηνίας.] Vide Meursium in Miscellan.

8 Πῶντα Λυδὸς.] Eruditiss. Pearsonius ad locum hunc sequen-
tia notaverat. Forte legendum τῶν ὄντων, i. e. re vera. Erat enim Al-
cman re vera Lydus, Sardibus oriandus, sed Messio apud Spartanos
enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Plutarchum ἀπὸ Φυγῆς,
quod emendatum est a Salmasio in Plin. Exercit. pag. 825. Haec

Δάμαντις, ἢ Τιτάρη. ἡ δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμ-
 πιάδος, βασιλεύοντι Λυδῶν Ἀρδυῶν, τοῦ Ἀλυάττη
 πατρὸς· καὶ ἂν ἐρωτικὸς πάνυ, εὐρετὴς γέρονε τ' ἐρω-
 τικῶν μελῶν. Σπὸ οἰκετῶν δὲ, ἔγραψε βιβλία τ' μέ-
 λη, καὶ ἑξ ἑξαμέτρων. ὡρῶν δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ
 ἔξαμέτροις μελωδεῖν. Κέχρη δὲ Δωρίδι ἀλέκτωι,
 καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμαν,
 εἰς τ' Λυρικῶν, ὃν ἠνεγκεν ἡ Μεσσηνία.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. ὅπερ πεπλέοναι ὡρεῖ Ἀλκ-
 μανί. τὸ κατ' ἀμφοτέρω ῥῆμα μεταξὺ τ' ὀνομάτων
 τετραχέαι. καὶ παρ' Ὀμήρωι

Ἦχι ῥοὰς Σιμοῖς συμβάλλειον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Ἀλκμαωνίδα. γένος ἑπιφανὲς Ἀθήνησιν, Σπὸ
 Ἀλκμαίων.

Ἀλκμαωνίδα. λαμπροί πινες Ἀθήνησιν, Σπὸ Ἀλκ-
 μαίων, τοῦ χτ' Ὀησέα. ὡς Ἀκταωνίδα, Σπὸ
 Ἀκταίων.

Τῶν Ἀκταωνίδων εἰσὶ μία σκυλάκων.

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀλκμήνη. ὄνομα κύριον.

Ἀλκτῆρες. οἱ Φύλακες. Θείας ἀλκτῆρες ἡμερτῆς
 Φιλότιλι.

Ἀλκτῆρια λιμῶ. διωάμνα ἀλαλκῆν καὶ ἀπέιγ-
 γεν τὸν λιμῶν.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδειναί. ὡεῖ τ' ἀειθ-
 μοῦ ἀφ' ἑξ ἑξέρχονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις, ἰά
 Φησὶν αὐταῖς. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ὡεῖ Ζώων.
 Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος, ζ'. καὶ Φιλόχορος δ'. Τὸν
 δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς ὡεῖ ὑ-
 πομνημάτων λέγει οὕτως Ἀλκυονέας, τ' Γίγαντι,
 θυγατέρας ἦσαν, ἰο Φωδοσία, Ἀνθη, Μεθάνη, Ἀλ-
 κίππωα, Παλήνη, Δειμῶ, Ἀπειρή. Αὐτὰ μὲν τιμῶ

Pearsonius: cui ad emendationem istam pravit Scaliger ad Chron.
 Euseb. Num. MCCCLX. ubi de Alemane agens, locum hunc Suidæ
 adducit. Valde autem mihi placet conjectura ista, quoniam τῶ ὡεῖ
 ad vulgaram lectionem πῖονα, quæ manifesto corrupta est,
 proxime accedit. In MS. Vat. legitur πῖονα, ut itidem Pearsonius
 ad marginem Suidæ sui notavit.

1 Βιβλία ἑξ. μέλη] Legge, βιβλία ἑξ μελῶν.

2 Κολυμβώσας] i. e. Natantes. Carminis hujus meminit Pto-
 lemaus Hephæstio apud Photium Cod. cxc. pag. 486. his verbis:
 τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμῶν ὡεῖς τῆ κεφαλῇ Τιτανύχου τ' Χαλ-
 κιδίως Φασὶν εὐρεθῆναι. i. e. Colymbosas autem Alemanis ad caput
 Titanichæ Chalcidensis repertas fuisse ajunt.

3 Ἀλκμανικὸν εἶδος] Quid sit Ἀλκμανικὸν εἶδος, sive Alemani-
 ca figura, clarius docet Eustathius ad Odyss. K. p. 1667. his ver-
 bis: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἰς Ἀχέραντα Πυελφλεγέων περὶ οὐσι Κωνυτός π,
 ὡεῖς ἀειθροῦ ὄρησι κελεύεται, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη τ' Ἀλκμανικὸν
 λέγεσθαι, ἀφ' ὃ τὸ Ἀλκμῶνα κελεύεται αὐτῶ χεῖρα, οἷον, Κεῖρα
 ὡκίαν πάλιν ἐλατῆρες καὶ Πολυδευκείας. Γίνεται δὲ, ὅτ' ἂν τὸ μετὰ δύο
 λέξεις πηρομένοι μεσολαβῶν, μετὰ μίαν πέν. οἷον, ἐγὼ ἠλθον καὶ
 σὺ. Τὸ γὰρ ἠλθον μεσολαβῶν οὕτω λέξεται, ἂν ὕστερον πῖονα ὡφείλει.

4 Ἦχι ῥοὰς Σιμοῖς συμβ.] Homerus II. E. v. 774.

5 Ἀλκμαωνίδα] Ex Harpocrate.

6 ὡς Ἀκταωνίδα, Σπὸ Ἀκτ.] Vide supra v. Ἀκταίων.

7 Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδει.] Eadem prorsus de Alcyoniis die-
 bus ex Pausania Lexico refert Eustathius ad II. I. pag. 776.

8 Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἰά Φησὶν] Eustathius, loco laudato,
 ex Pausania refert, Simonidem quiaque dies Alcyonios numerasse.
 Sed nec Suidæ, nec Pausania, tanta est apud me auctoritas, quanta
 Aristotelis, qui Histor. Animal. lib. v. c. v. 111. expressè testatur,
 numerum dierum Alcyoniorum, secundum Simonidem, esse xiv.
 Verba ejus hæc sunt: Ἡ δὲ ἀλκυῶν τίκεται πρὶ τρεῖς ἡμερῶν.
 εἰς καὶ καλῶνται, ὅταν εὐδειναὶ γένωνται αἱ τρεῖς αἱ ἀλκυόνες ἡμέραι,
 ἐπὶ μὲν ὡεῖ τρεῖς. ἐπὶ δὲ μετὰ τρεῖς καὶ Σιμωνίδης ἐ-
 πίησεν ὡς ὅτε πιν χιμῆρον κατὰ μῆνα πῖονα Ζεὺς ἡμεῖς ποσα-

riundus) Lyricus, filius Damantis vel Titari.
 Vixit Olymp. xxvii. Ardyce, Alyattis patre,
 in Lydia regnante: cumque amoribus valde
 esset deditus, amatoriorum carminum inven-
 tor fuit. Idem ex servitute manumissus fuit;
 scripsitque carminum melicorum libros sex:
 item Colymbosas. Primus introduxit usum, ne
 carmina melica versibus hexametris conscri-
 berentur. Usus est autem dialecto Dorica, ut
 Lacedæmonii. Est & alius Aleman, unus Ly-
 ricorum, quem Messana tulit.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alemanica figura; quæ a-
 pud Alemanem est frequentissima: quum ni-
 mirum verbum inter duo nomina ponitur.
 Ut apud Homerum: Ubi Simois committuntur
 Scamander.

Ἀλκμαωνίδα. Alcmæonida. Gens illustris
 fuit Athenis, ab Alcmæone [sic appellata].

Ἀλκμαωνίδα. Alcmæonida. Gens nobilis
 Athenis, ab Alcmæone, qui Thesei tempore
 vixit, sic appellata: ut Actæonida, ab Actæo-
 ne. Actæoniarum es una canum. In Epi-
 grammate.

Ἀλκμήνη. Nomen proprium.

Ἀλκτῆρες. Custodes. Divinæ & gratissimæ
 custodes amicitie.

Ἀλκτῆρια λιμῶ. Quæ famem propulsare,
 ac arcere possunt.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. Alcyonii dies: i. e. fere-
 ni. De numero eorum scriptores inter se dif-
 fentiunt. Simonides enim in Quinquentioni-
 bus undecim esse dicit. Aristoteles in His-
 toria Animalium, xiv. Demagoras vero Samius,
 septem: & Philochorus, novem. Hegesander
 in suis commentariis hanc de ipsis fabu-
 lam narrat. Alcyonei Gigantis filie fuerunt,
 Phosthonia, Anthe, Methone, Alcippa, Pa-

ρακαίδεα, λανθάνειν δὲ τὸν ἄρην καλέουσι ἐπιχρῆνοι, ἰερὸν παιδι-
 τερῶν ποικίλας ἀλκυόνος. Verius Simonidis in hoc loco Aristote-
 lis prorsus turbati sunt, quos sic in ordinem redigo:

ὡς ὅτε πιν Ζεὺς χιμῆρον κατὰ μῆνα πῖονα
 ἡμεῖς ποσαρακαίδεα, λανθάνειν δὲ τὸν ἄρην
 καὶ παιδιτερῶν ἰερὸν ἐπιχρῆνοι καλέουσι
 Ποικίλου ἀλκυόνος.

i. e. Ut, cum Jupiter mense brumali præparat quatuordecim
 dies; quod tempus maxime tranquillum homines sacram nutriticam
 diversicoloris halcyonis vocant. Verius hos Simonidis aliter in or-
 dinem redigere conatur Bochartus in Hierozoico, ubi de halcyone
 agit; quem vide. Præter Simonidem & Aristotelem plerique etiam
 alii scriptores dies alcyonios numero xiv esse dixerunt. Scholiasta
 Aristoph. ad Aves, pag. 552. F. Ἡ ἀλκυῶν ἰδ' ἡμέραι, ἀλκυονί-
 δας καλουμένας, εὐδεινας ἔχει τ' ἔπει, ἐν αἷς τίκεται ὡεῖ αἱ τὰς
 νεοτῆς. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. I. Argon. v. 1086. Λέγεται
 δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐφεξῆς πέντε καὶ δέκα ἡμέρας, ἢ, ὡς πινε, δικαίως αἱ
 εὐδεινας πινεῖν, ἵνα λανθάνη παρὰ τῆς αἰγιαλῶς. Καὶ ἀλκυονίδες
 ἡμέραι καλῶνται ἐπὶ αἷς τῶν κόκων, καὶ ἐπὶ μὲν τ' ἰόνων. Ovidius
 xi. Metamorphos. septem tantum dies numerare videtur. Ait enim.

Perque dies placidos hyberno tempore septem

Incubat Alcyone pendulus æquore nidus.

Sed notandum est, Ovidium hic tantum loqui de septem diebus
 posterioribus, quibus Halcyon pullos suos excludit. Nam septem
 prioribus nidum struit, ut testatur Plinius lib. x. c. cxxxi. his ver-
 bis: Fætificant brumam, qui dies Halcyonides vocantur, placido per
 eos mari & navigabili. Faciunt autem septem ante brumam die-
 bus nidos, & totidem sequentibus parant.

9 Ἀριστοτέλης ἐν τῆς περὶ Ζώων] Paulo ante ostendimus, Aristo-
 telem xiv dies Alcyonios numerare: qui proinde numerus, incur-
 ria librorum omiffus, loco huic restituendus est.

10 Φωδοσία] Hæc lectionem MSS. tuentur & Edit. Medio-
 lanensis. Reliquæ vero Edit. habent φειδία. Pausanias apud Eusta-
 thium, loco ante laudato, eandem φειδία vocat.

Ἔ παρὸς τελευτήν Σπὸ Καναστράμ, ὃ ἔστιν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτείτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ Σπὸ Ἔ παρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήεμοι καὶ γαλήνιαι ἔχουσαι ἡμέρας Ἀλκυονίδες καλοῦνται. καὶ Ἀλκυόνει ἡμέρα.

Ἀλκυών. ὄρνιθον θαλάσσιον.

Ἄλμα. πίδαγμα.

Ἀλμάδες. ἢ κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἄλμη ὄκ' ἔνετ' αὐτῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ ἀγλυκοῦς ἢ ἀηδοῦς.

Ἄλμυρόν. τὸ ἄλμυρὸν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἀλοάων. καὶ ἀλοάσαντρα. Ἐπὶ ἀλοάσαντρα εἶπεν Φερεκράτης ἐν τῶν ἄλφα. Ἰπποῦν ὑποζύγιον ἀλοάσαντρα τ' εὐθὺς ἐκποίησα. τὸ δὲ συγκύβητα πληγαῖς, ἀλοῆσαι ἐν τῶν γ.

Ἀλογεῖν γενικῆ. ἀφροντισεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγίς ὄπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἔκρινεν ἀλογεῖν πόρτας δὲ, καὶ ἀβυρογλώπτοις, ὁμοδιαιτέον ὑπάρχειν.

Ἀλογῆσαι. ἀφροντίσαι. ὠχλολογία. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελήσαι, ἢ φροντίσαι.

Ἀλογία. ἢ ἀφροντία. Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ κατασκοπεῖν εὔρε τούς Λακεδαιμονίους κλειζομένους, καὶ ἐθαύμαζεν, ὃ ἀλόγους τε ἐνεκέρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης, ἀκούων ταῦτα, εἶχε συμβαλέσθαι τὸ εἶναι.

Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακράζοντες ἔξ αὐτῆς, οἰονεὶ παρεληλύθεισαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διεδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος, ὄκ' ἐπισημαίνετο γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῆς ὁρεσούτας ἄρμων, ὡς αὐτῆς σφίσι τῶν κεικῶν ὄντας τούτων· οἱ δὲ ἐπὶ τὸν χειρηλιμμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀτερείσαντες τὸν θυμὸν· οἱ δὲ πρὸς τὰς πόλεις τῆς πόλεως. Δέγει δὲ καὶ Ἀλογιστὰ ὠχλολογία Πολυβίου.

Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὴ δὲ παράδειγμα. Ἔως Δημοσθένους, καὶ Πλάτων.

Ἀλόγιστα παροίσωμιν. ἀδιήγητα κακὰ βασιζόμενα. Σοφοκλῆς. Ἐν πυμάτω δ' ἀλόγιστα παροίσωμιν.

Ἀλογιστὰ. ὠχλολογία Πολυβίου. Οἱ δὲ πλείονες ἀν-

lene, Drimo, Asteria. Hæ post patris obitum de Canastræ (quod est Pallenes promontorium) in mare se præcipites dederunt. Ab Amphitrita vero in aves mutata, a patre Alcyones appellata fuerunt. Ab his dies sereni, & tranquillii, Alcyonii vocantur.

Ἀλκυών. Avis marina.

Ἄλμα. Saltus.

Ἀλμάδες. Oleæ sale conditæ, & in muria natantes.

Ἄλμη ὄκ' ἔνετ' αὐτῶν. Sale caret. Dicitur de homine insuavi & insulfo.

Ἄλμυρόν. Salsum. Aqua salis calidior est dulci.

Ἀλοάων. Pherecrates ἀλοάσαντρα dixit per α. Equum subjugalem & triturantem statim foras pellere. Cum vero significat plagis contundere, scribitur per η ἀλόησαι.

Ἀλογεῖν. Nullam rationem habere. Talin-gis vero armorum & bellicosorum virorum nullam rationem habere, cum scortis vero, scurisque, consuetudinem habere decrevit.

Ἀλογῆσαι. Non curare. Negligere. Nullam rationem habere.

Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: Explorator vero offendit Lacedæmonios se peccantes, & non sine admiratione apud eos soluta omnia deprehendit. Xerxes vero hæc audiens conjicere non poterat, quidnam hoc rei esset.

Ἀλογία. Confusio. Illi vero confestim omnes simul clamorem sustulerunt. Rumore vero isto celeriter per vulgus sparso, non amplius furori temperatum fuit: sed alii quidem in legatos irruerant, tanquam horum malorum auctores; alii vero in Italos, quos ceperant, rabiem suam effundebant: alii vero ad urbis portas currebant. Dicitur etiam Ἀλογιστὰ apud Polybium.

Ἀλογία. Significat nullam alicujus rei rationem habere: sed inconsiderate ac temere aliquid agere. Sic Demosthenes, & Plato.

Ἀλόγιστα παροίσωμιν. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus.

Ἀλογιστὰ. [Temeritas.] Apud Polybium. Ple-

1 Πελλήνης] Lege Παλλήνης, ut apud Eustathium. Vide etiam Stephanum de Urbibus v. Κάναστρον.

2 Κολυμβάδες] Hanc vocem, tanquam ἀδόκιμον, rejicit Thomas Magister in Collectione vocum Atticarum.

3 Ἐπὶ τῶν ἀγλυκοῦς καὶ ἀηδοῦς] Diogenianus & Apostolius habent, ἐπὶ τῶν ἀγλυκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

4 Ἀλοάσαντρα εἶπεν Φερεκρ. ἐν τῶν α.] Sensus hujus loci, quæ Portus minime intellexit, hic est. Verbum ἀλοῶν, ἀλοῶμαι, per α, significare trituro: at ἀλοῶν, ἀλοῶμαι, per η (vel potius ἀλοῶν, ἀλοῶμαι) cædo, verbero. Moschopolus in Sylloge vocum Atticarum: Ἀλοῶν, τὸ ἐπὶ τῶν ἀλφα παρὶν, ἢ περὶ τῶν τῶν σφίσι. Ἀλοῶν δὲ, τὸ τῶν πέντε. ἔξ ἢ ἐκ μνηστραλίας.

5 Ἡρόδοτος] Lib. vi. pag. 286. cujus verba Suidas hic mutilavit.

6 Ἀλόγους τε ἐνεκέρησε πολλῆς] Plane aliud egit Portus, cum hæc ita verteret: Διαπραγματικῆς sui contempionem offendit. Vide nostram versionem, quæ longe aliud sonat.

7 Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακράζοντες] Hæc Polybio tribuit Casaubonus, cujus conjecturam veram esse non dubito. Quisquis autem sit auctor ille anonymus, certum est, fragmentum hoc referendum

esse ad eam historiam, quam refert Appianus in Libycis, pag. 92. ubi scriptor ille narrat summam confederationem & desperationem Carthaginensium, cum legati illorum, pacis petendæ causâ ad Consules Romanos missi, re infecta rediissent, & Carthaginem esse delendam nuntiasent.

8 Ἐξ αὐτῆς, οἰονεὶ παρεληλύθεισαν] Locus hic corruptus est, & ut puto, mutilus, qui in integrum restitui haud facile poterit, quoniam pars illa historici Polybianæ, ex qua hæc decerpta sunt, hodie non amplius existat.

9 Πρὸς τὰς πόλεις] Recte Casaubonus monuit, legendum esse πρὸς τὰς πόλεις, quam lectionem in versione secutus sum.

10 Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν κεικῶν ἀνδρῶν] Appianus, loco ante laudato, eandem historiam narrans sic ait: Ἐπεὶ δὲ τῶν Ἰταλικῶν, οἱ ἐπὶ παρ' αὐτῶν, ὡς ἐν αἰφνιδίῳ καὶ ἀκηρότῳ κακῶ, ἦσαν, ἐλυμαίνοντες ποικίλως. i. e. Alii vero Italos, qui etiam tum apud illos, ut in repentino improvisoque malo, hæserant, variis modis multabant.

11 Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν] Ex Harpocrate.

12 Σοφοκλῆς] In Oedip. Colon. pag. 325. P.

13 Οἱ δὲ πλείονες ἀντίπτειν] Vide infra v. Καταπίπτειν.

πέπιτον, ὧν οἱ μὲν ἀλογίσται, οἱ δὲ μαίαν ἔφασαν εἶναι, ἃ τὸ παρὰ βλάβην, καὶ κωλύειν τὴν βίαν. Καὶ αὐτῶν. Ἔτι δὲ τῶ ἀνθρώπων γένεσσι ἐκ ἡπτόν αἴθερ ἢ ἀλογίσται, ἢ αἴθερ ἢ φύσιν, ἀμαρτάνειν.

Ἄλογος δίκη. ἢν Φεύγουσιν οἱ ἀρχαῖες, λόγον οὐ διδόντες τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλλο γλαυξ, ἄλλο κορώνη φθέρην. παρεμμία, ἐπὶ τῶ ἀλλήλοισι οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι ἔρανηταί. οἱ μήπω ἐξεληγότες τὸ ὄπι-
θάλλον ἑαυτοῖς. καὶ Ἄλογοι τῆς ψυχῆς διυάμεις.
Ζήτησιν οἱ τῶ Βέλγησι.

Ἄλλοδαπά. ξένα. παντοῖα.

Ἄλλο, ἕτερον, ἐν παρὰ γλῶσσῃ. Μένανδρος Μέθη.
Εἶπ' ὅσα εἶχεν ἐ πῦρ, ἐ λίθον, ὅσα ἄλλοι, ἐτ' ἕ-
τερον. Κράτης Παιδιαῖς. Τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτε-
ρος σεμνὸς πᾶσι λόγος. ἄλλο δ' ἔστιν.

Ἄλλως. μάττω.

Ἄλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος.

Ἄλλοη. εἶδος μυρμηκῶν. Ἐρμαίνει μὲν καὶ τὴν
αὐτῶν τῶν σπέρμασι. ξηραίνει δὲ καὶ τὴν τρίτην. ἔστι
δὲ καὶ εὐτόμαχος, καὶ ῥυπτική, καὶ ἀφρορηκτική,
καὶ γαστρὸς ἐκκοσμητική. πλυθεῖσα δὲ, ἡπτόν μὲν
ῥύπτει, εὐτόμαχος δὲ μάλλον.

Ἄλλοη. καὶ Ἄλλοαν. καὶ Ἄλλοτος, ὁ χειρὸς
ἢ θέρους.

Ἄλλοθροός. ἄλλοφάνης.

Ἄλλοκ. αὐλακί. τομῆ ἀρότρος.

Ἄλλοκίσειν. ἀρότρον τέμνειν αὐλακί. Ἄλλοφάνης.
Ἐγὼ δ' ἄλλοκίσειν ἐδέομαι τὸ χωρίον.

Ἄλλοκολον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφύες, ἐξ ἄλλης
ἀσυνάρετης, ἀλλότριον. Πόσις γὰρ πῶν ἀλλοκό-
τοις καὶ ῥίζαις χερσῶν αἴθερ τὸν λιμὸν, ἐπεπονή-
κεισαν. Ἄλλοκολον. Οἱ μὲντοι ὑπατοὶ καὶ ὄκνην
μὴ ὄπαιρειν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον ἔτι δὲ καὶ πόλιν
ἀνοπλον ἔσαν λήψασθαι ἡρῶντες.

Ἄλλοκολον ὕδαρ. καὶ Ἄλλοκολοι, πιδῶντες.

Ἄλλοκολον. νησίδιον ἐν τῶ Αἰγαίῳ πελάγῃ.

Ἄλλοκοτοι. ληφθέντες.

Ἄλλοξ. ἢ αὐλαξ.

Ἄλλοξ. τὸ κλά. καὶ Ἄλλοξ, ἔξωθεν ἐν κύκλῳ

1 Τὸ παρὰ βλάβην καὶ κωλύειν.] Vide infra v. Ἀνεμόητος, & v. Κύβητος, ubi eadem leguntur.

2 Τὸ δὲ τῶ ἀνθρώπων γένεσσι &c.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polyb. lib. xviii. cap. xlii. Vide etiam infra v. Ἀνθρωπῶν, & v. Διδοξοποιήματα, ubi eadem repetuntur.

3 Ἄλλογος δίκη. ἢν Φεύγουσιν οἱ ἀρχαῖες, λόγον ἢ δίδ.] Eadem habent Hesychius & Etymologus. Vide etiam infra v. Εὐθύνη, & v. Εὐθύνη. Quae enim Suidas ibi asserit, locum hunc egregie illustrant.

4 Ἄλλο γλαυξ, ἄλλο κορώνη φθέρην.] Zenobius proverbium hoc sic exponit: Ἐπὶ τῶ πῶν κρείττων ἐλθόντων ἡπτοῖ ἐπὶ τῶ ἀλλοῖς (lege ἀλλήλοισι) ἢ συμφωνούντων. Diogenianus ita: Ἐπὶ τῶ ἀλλήλοισι ἢ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐλθόντων πῶν κρείττων.

5 Ἄλογοι ἔρανηταί. οἱ μήπω ἐξειλ.] Ex Harpocrate, quem vide.

6 Κράτης Παιδιαῖς. Τοῖς δὲ τραγ.] Ex tam brevi fragmento integram Cratetis sententiam vestigare non potui: quae ratio est,

rique vero refragabantur; quorum alii quidem temeritatem, alii vero insaniam esse dicebant, caput obijcere periculis, & vitam incertae fortunae aleae committere. Et iterum: Humanum vero genus non pauciora per inconsiderantiam & pravam ratiocinationem peccat, quam per naturam.

Ἄλλοξος δίκη. Actio, quae datur in eos, qui rerum a se in magistratu gestarum rationes non reddunt.

Ἄλλο γλαυξ. Alium nocua, alium vero cornix sonum edit. Proverbium, quod dicitur de rebus inter se discrepantibus.

Ἄλογοι ἔρανηταί. Eranistae, qui portionem sibi debitam nondum consecuti sunt. † De irrationalibus animae facultatibus vide in v. Βέλγησι.

Ἄλλοδαπά. Peregrina. Omnigena.

Ἄλλο & ἕτερον interdum junguntur, & unum pro altero ponitur. Menander in Temulentia: Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quid. Crates in Ludis. - -

Ἄλλως. Temere. Frustra.

Ἄλλοειδής. Qui peregrinam habet speciem, sive formam.

Ἄλλοη. Medicamenti genus, quod calefacit primo gradu; exsiccat vero, tertio. Est autem amica stomacho, & abstergendi, & dissipandi, ventrisque purgandi vim habet. Lota vero, minus quidem abstergit: sed stomacho magis prodest.

Ἄλλοη. Trituratoris. Et Ἄλλοαν, triturans. Et Ἄλλοτος, tempus aestatis.

Ἄλλοθροός. Alia lingua utentes.

Ἄλλοκ. Sulco.

Ἄλλοκίσειν. Aratro fulcare. Aristophanes. Ego vero fulcare cupiebam agrum.

Ἄλλοκολον. Contrarium, inusitatum, monstrosum, ab aliis rebus abhorrens, inconcinnum, alienum. Herbis enim quibusdam insolitis, & radicibus, propter famem vescentes, male se habebant. Appianus: Consules vero, vel quia non libebat statim rem tam insolentem aggredi, vel, quia facile videbatur urbem inermem vi capere, cunctabantur.

Ἄλλοκολον ὕδαρ. Aqua saliens. Et Ἄλλοκολοι, saltantes.

Ἄλλοκολον. Parva insula in mari Aegaeo.

Ἄλλοκοτοι. Capti.

Ἄλλοξ. Idem ac αὐλαξ, fulcus.

Ἄλλοξ. Frango. Et Ἄλλοξ, in orbem circum-

quare locum hunc ἀνεμῶν δὲν reliquerim.

7 Θεμαίνη μὲν κατὰ τὴν πρώτῃν ἀπόσ.] Hae descripta sunt ex Paulo Aegineta, ut Pearsonius recte observavit. Eadem autem desunt in MSS. Paris. ut & omnia reliqua loca, quae in vulgatis Edit. Suidae, ex illo auctore excerpta, hodie leguntur.

8 Ἄλλοκ. αὐλακί. πρὸ ἀρότρον.] Ex Schol. Aristoph. ad Aves pag. 551.

9 Ἀειφορίας.] In Vespris, pag. 341. P.

10 Ἀλλοκολον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλο.] Confer Schol. Aristoph. ad Vespris pag. 434.

11 Ἀππιανός. Οἱ μὲντοι ὑπατοὶ.] Apud Appianum in Libyca pag. 94. locus hic ita legitur: Οἱ δὲ ὑπατοὶ πῶν μὲν π καὶ ὄκνην μὴ εὐθὺς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν πόλιν ἀνοπλον ἔσαν λήψασθαι κατὰ κράτος, ὅτι θείλειεν, ἡγούμην, δόμεθα ἐπ.

12 Ἄλλοξ.] Scribendum potius est ἀλλοξ, cum spiritu aspero, ut Technici praecipiant. Vide Ammonium v. Ἀλεξ.

καείαζων, ὡς οἱ ἐν τοῖς ἄλωσιν. ἢ τύπων, ἀπὸ τῷ κοπιόντων τοὺς ἀσάχας. Ἰ' Αἰετοφάνης

Ἰ' Απολεῖ μ' ἄλωϊν ἄνθρωποι ἐξ ἑωθινῶ.

Αἰλιανός. Οἱ ἄλωϊνες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύνας, οἱ δὲ λίθοις, οἱ δὲ ὅ, π ποτὲ παρέπιπεν αὐτοῖς ὑποχέρειον, ἀλοῦντες αὐτὸν, ἀπὸ βράγχιον τῷ ψυχίῳ ἠνάγκασαν. Καὶ Ἀλοώμῳ, πατούμῳ, σιωπιβόμῳ. Ἐλέφαντε ἡμέρῳ ὑπέκλιναν αὐτὸν, ἵνα δεδιώς, ὡς μέλλων ὑπὸ τῷ θηρῶ ἀλοώμῳ ἀποθνήσκῃ, ὕπνῳ μὴ τύχῃ.

Ἰ' Αλοπί. Ἰ' Κερκυόν. Ἰ' θυράτης, Ἰ' ἐξ ἧς, Ἰ' Ποσειδῶν, Ἰ' Ἰπποθῶν, ὁ τῆς Ἰπποθοωντίδ. Φυλῆς ἐπάνυμ.

Ἰ' Αλοπον. Ἰ' ἴσως πιτόν. Ἰ' Ἐπὶ τῷ ἀμόργιῳ τῷ ἄλοπον ἐξέρχεται.

Ἰ' Αλλοπερῶσαλλος. εὐμετάβλητος. ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ περσιείμῳ. Ἰ' Οὐ γὰρ μόνον δεῖλος ἡ δὲ Περσίας βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ περὶ τὰς κακοπαθείας ἀλλοπερῶσαλλος.

Ἰ' Αλλος. ἀντὶ τῷ ἑτέρῳ. Ἰ' Ὀμηρος.

Ἰ' Ὅς καὶ ἑτέρον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη. Ἰ' ἴσως τε καὶ ἀντὶ τοῦ τίς. (καὶ ἄλλως τε, ἀντὶ τοῦ μάλιχα.) Καὶ αὐθις.

Ἰ' Οἴσεται δ' ἄρ' ἑτέρον λυκόν, ἑτέρῳ δὲ μέλαιναν

Ἰ' Γῆ τε καὶ Ἡελίῳ. Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἰ' Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυῶν τὸ ἑτέρον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδέσφαλλον ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ, ἄλλον εἶρηκεν.

Ἰ' Αλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους.

Ἰ' Ἄλος ἄχνη. ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἰ' Αλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ τῷ εἰς ἀμείνονα βίον ἢ μετὰβαλλόντων.

Ἰ' Αλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῷ βίῳ τὴν φραττόντων, παροιμιῶδες. ἐπὶ ὅσῳ λεχθὲν τὸ φραττόντων. ἢ τῷ τῷ Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ. ἢ τῷ τῷ Ἄλκ-

ducens, more illorum, qui in arcis [frumentum terunt.] Aut, verberans, [per translationem, ductam] ab illis, qui spicas in arcis terunt. Aristophanes:

Perdet me homo, verberans a matutino usque tempore.

Ælianus: Alii quidem pugnis, alii vero clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo, quod in manus forte inciderat, eum verberantes, animam efflare coegerunt. Et Ἀλοώμῳ, qui conculcatur, qui conteritur. Elephant i cicuri eum subjecerunt, ut metuens, quasi ab illa bellua jamjam conculcandus & necandus esset, somnum capere non posset.

Ἰ' Αλοπί. Cercyonis filia, ex qua, & Neptuno, natus est Hippothoon, a quo tribus Hippothoontis nomen accepit.

Ἰ' Αλοπον. Non decorticutum. Ad linum non decorticutum egreditur.

Ἰ' Αλλοπερῶσαλλος. Mutabilis. Qui nunc hujus, nunc alterius partibus se adjungit. Rex Prusias non solum erat timidus, sed etiam in laboribus ferendis minime constans.

Ἰ' Αλλος. Interdum ponitur pro ἑτέρῳ, i. e. alter. Homerus: Qui aliud in pectore clausum, aliud vero in ore promptum habet. Ponitur etiam pro τίς, i. e. aliquis. (Et ἄλλως τε, maxime.) Et iterum:

Immolate agnos, unum album, & alteram nigram

Terræ & Soli: Jovi vero immolabimus alium.

[Hic Poeta] more accuratiorum Græcorum de duobus loquens, τὸ ἑτέρον τῷ ἑτέρῳ ὀποφύει: de tertio vero dixit ἄλλον.

Ἰ' Αλλος ἄλλον. Sese mutuo.

Ἰ' Ἄλος ἄχνη. Maris spuma.

Ἰ' Αλλος βίος, ἄλ. Alia vita, alia vivendi ratio. Proverbium, quod dicitur de illis, qui melius vivendi genus amplectuntur.

Ἰ' Αλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Hic est alter Hercules. Proverbium hoc dicitur in eos, qui per vim aliquid faciunt. Primum de Theseo fuit dictum, vel de Idæorum Dactylorum Hercu-

duobus; τὸ ἄλλο vero, cum de tribus vel pluribus verba fiunt. Ammonius: Ἰ' Αλλος καὶ ἑτέρος ἀφ' ἑσῆ. Ἰ' ἑτέρῳ μὲν ἐπὶ δυῶν ἄλλο δὲ, ἐπὶ πλεονῶν. Athen. lib. xi. pag. 493. Ἰ' Ἄρτος δὲ, ὅτι τὸ ἄλλο Ὀμηρῶς ὅτι ἐπὶ μόνον Μιχαῶν καὶ Νέστορ ἔθηκεν δύο γὰρ ἔτσι πινεσκ' ἄλλ' εἶπεν ἂν ἑτέρῳ. τῆτο γὰρ ἐπὶ δύο πίνεσκ' ἐπιφύκει, & ἐπὶ τῆτον

Ἰ' Οἴσεται δ' ἄρ' ἑτέρον λυκόν, ἑτέρῳ δὲ μέλαιναν.

Sed observationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudicare, & vocem ἄλλο interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἰ' ἑτέρῳ.

11 Μεταβαλλόντων] Sic etiam Zenobius. Apud Diogenianum vero legitur μετὰβαλλομένων.

12 Ἰ' Αλλος ἑτέρῳ Ἡρακλῆ. Originem proverbii hujus sic refert Ptolemæus Hephæstio apud Photium Cod. cxc. pag. 485. Μενέδημος Ἡελίῳ, Βουναίῳ υἱῷ, ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῷ κατῆροστος & Αὐγαίου κόπρου, ὡς ἀπεστέψαυ τὸ ποταμόν. ὃν καὶ συμμειχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ περὶ Αὐγαίαν πολέμῳ φασί, καὶ ἀνακτείνεσθαι τὸ φηγεῖν ἐν Λεσθίῳ περὶ πύκην δένδρου. Ἰ' Ἀγῶνα δὲ τῆς ἐπὶ αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπαλασε ὅσῳ ἰσοπαλῶς δὲ Ἰ' ἀγῶν γινόμενου, ἐρήθη πικρὸ τῷ θιαστῶν ὡς Ἰ' ὅσῳ ἑτέρῳ. Ἰ' Αλλος οὗτος Ἡρακλῆς, i. e. Menodemus Eleensis, Buneæ filius, Herculi ostendit rationem expurgandi Augææ stabuli, ita ut flumen converteret. Hunc etiam ferunt una cum Hercule bello ad piceam arborem. Instituit autem in ejus honorem certamine, Hercules ibi cum Theseo luctatus est: cumque paribus viribus decertaretur, dictum est de Theseo a spectantibus: Alter hic est Hercules. Plura de hoc proverbio vide apud Meursium in Theseo cap. xxiii.

1 Ἰ' Αἰετοφάνης. Ἰ' Απολεῖ μ' ἄλ.] Theophrastus. v. 2.

2 Οἱ μὲν πνεῖς πυγμαῖς, οἱ δὲ κερ.] Hæc repetuntur infra v. Ἰ' ὑποχέρειον.

3 Ἰ' Αλοπί.] Lege Ἰ' Αλόπι; ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas hæc descripsit.

4 Ἰ' Ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶν. Ἰ' Ἰπποθῶν.] Pausanias in Atticis, cap. v. τῶν δὲ Ἐπώνυμων ἐπὶ μὲν Ἰπποθῶν, Ποσειδῶν καὶ Ἰ' Αλόπις, θυράτης Κερκυόν. Vide infra v. Ἰ' Ἐπάνυμοι.

5 Ἰ' ἴσως πιτόν.] Scribendum est ἀλίπτον, ut infra v. Ἰ' Ἀμοργίς, & apud Scholiastam iudicatum in Lysistratam Aristophanis, unde Suidas hæc depromptit, recte legitur.

6 Ἰ' Ἐπὶ τῷ ἀμόργῳ.] Apud Aristoph. in Lysistrata pag. 883. D. legitur ἀμοργῳ. Vide infra v. Ἰ' Ἀμοργίς.

7 Οὐ γὰρ μόνον δεῖλος ἡ δὲ Περσ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Collectaneis Constantini Porphyrog. de Virtut. & Vit. pag. 173. ubi pro ἀλλοπερῶσαλλο legitur ἀλλότρω.

8 Ἰ' Ὀμηρος.] II. I. v. 313.

9 Ἰ' Οἴσεται δ' ἄρ' ἑτέρον λ.] Ex Homero II. Γ. v. 103. ad quem locum Eustathius pag. 389. Ἰ' Ὅσα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ περὶ τῷ δύο ἀγῶν λόγῳ ὅσα ἠκάζει τὸ ἑτέρῳ, οἷα ἐπὶ δύο πῶν εἰωθῶς λέγεσθαι, διὸ εἰπῶν, ἑτέρον λυκόν, ἑτέρῳ δὲ μέλαιναν, ἐπὶ τῷ τρίτῳ τὸ ἄλλο ἔθηκεν. εἰς δὲ ἀφ' ὅσῳ παλαιῶς ἔστι. Τὸ ἄλλο ἐπὶ τῷ τρίτῳ εἶπεν ἐπὶ δὲ δυῶν, τὸ ἑτέρον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδέσφαλλον ἑλληνικῶς. Ultima verba ἀντιδέσφαλλον etiam hic apud Suidam leguntur: quæ proinde Eustathius vel ex Suida, vel ex eodem auctore, ex quo & Suidas sua mutuatus est, descripsit.

10 Ἰ' Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυῶν τὸ ἑτέρῳ.] Grammatici uno quasi ore omnes præcipiunt, τὸ ἑτέρον adhiberi tantum debere, cum de

μήνης, ἢ ἀπὸ τοῦ παλαιότερου.

Ἄλλοστρατεῖ. στρατεύε[ι].

Ἄλλοσίδνης. τῆς θαλάσσης.

Ἄλλοτε ἢ μηδὲν πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτις. ἐπὶ τῆς, ποτὲ μὲν δυσπραγούντων, ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος. Τῆ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. Οὕτως εἶθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴν σπολίτη τί τοῦ ὅλα μικρόν. ἀτελές.

Ἄλλόβρια βάλλειν. ἐπὶ τῆ ἐν τῷ κυβεῖν ἀφαιμαρζανόντων.

Ἄλλόβριον ἀμᾶς θέρει. ἐπὶ τῆς τὰ ἀλλότεια χαρπερμένων.

Ἄλλοξιομοῦντες. ἐναλλαγῶν ὀνομάτων ποιούντες, ἢ ὅπως, πῶς μὴ προσωπόντως ἀφαιρέμεντες.

Ἄλλοξιοπραγεῖν. ἐχθρῶς βεβουλεύεσθαι. Ἐσημειῖντο μηδὲν αὐτὸν ἀλλοξιοπραγεῖν, μηδὲ χαροποιεῖν.

Ἄλλοξίως. πολεμίας. καὶ ὁ Δαβὶδ. Καὶ σπὶ ἀλλοξίαν φείσασθε δέλας σε. τετέσι, τῆ δυσμενῶν.

Ἄλλ' ἢ γὰρ ὅτι τῆς ἀναρχούντων φύσει γυναικῶν ἑδὲν κέρκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄλλαι γυναικες. τετέσιν, εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

Ἄλλ' ἢ δ' ἐγὼ μὲν τοι πεσὼν γε κατακείσομαι. Δεισοφάνης Νεφέλαις. τετέσιν, ἢ μὴ ἀθυμῶσθε οἶον, ἢ ὡς ἀδῶσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

Ἄλλ' ἢ δέ γ' αὐδᾶν ἔοδ', ἀ μὴ δρᾶν ἢ καλόν.

Ἄλλ' ἢ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύσαν ἀμαρτίαν. παροϊμία ἐπὶ τῆς ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ὀρειλόντων ἡμωρίαν, ἢ ἐρ' οἷς αὐτοὶ πρὸςβάλλονται οἱ κατηγορέμενοι.

Ἄλλ' ἢ θέμις. ἄλλ' ἢ διωπτόν.

Ἄλλ' ἢ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν. ἐπὶ ἀφαιρέσεως καὶ ἀφαιρέσεως ταῦτα παροϊαγῆ. ἀλλόττειον γὰρ φιλοσόφων, τὸ βασιλεύειν καὶ φθορεῖν, οἷς τὸ κοινοῦν πρὸς πάντων ἀφθόνως.

Ἄλλ' ὅσα αὐθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ, εἰς πάγιον. καὶ Ἄπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγιον.

Ἄλλ' ὅσα ἐνεσι συκοφάντε δῆγμα. ἰο ἐπὶ τῷ ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἡδὲ ὁ θεράπων, ὅτι ὅσα ἐστὶ πῖς ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπωδῆ, ὁ φάρμακον, πρὸς δῆγμα συκοφάντε. ἐπεὶ εἰώθησι λέγειν οἱ τὰ πρὸς ἀπὸ πολλοῦντες, ὅτι τρησιμεύει τὸδε πρὸς τὸδε. Ἄλλως. Ἀλεξητήριον τῆς

1 Διὰ τὰς παλαιότερας] Puto legendum κατὰ τὰς παλαιότερας, quam lectionem in versione secutus sum.

2 Ἄλλοτε μήτις.] Est notissimus versus Hesiodi in fine Ἡμερῶν.

3 Ὁ Δαβὶδ.] Psalm. xix. v. penult. sed ubi textus authenticus habet ὁ δὲ κέρκιον εἰς ἅπαντα, i. e. a superbis: cujus loco LXX Interpretes (quorum versionem Suidas hic secutus est) unica litera mutata, legunt ὁ δὲ κέρκιον εἰς ἅπαντα, i. e. ἀπὸ πάντων.

4 Ἄλλ' ἢ γὰρ ἐστὶ τ.] Apud Aristoph. Thesmophor. pag. 524. versus hi sic distinguuntur:

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐστὶ τῷ ἀναρχούντων φύσει γυναικῶν ὅθεν κέρκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρα ἢ γυναικες. P.

le; vel de Alcmenæ filio, secundum antiquiores.

Ἄλλοστρατεῖ. Militat.

Ἄλλοσίδνης. Maris.

Ἄλλοτε μηδὲν. Dies quandoque parens, quandoque poverca est. Dicitur de illis, qui nunc adversa, nunc secunda fortuna utuntur.

Ἄλλο τόσον. Alterum tantum. Homerus: Hujus vero ἢ alterum tantum. Sic solet dicere quum toti nonnihil deest. Imperfectum.

Ἄλλόβρια βάλλειν. Aliena jacere. Dicitur de illis, quibus, alea ludentibus, tesserae non ex voto cadunt.

Ἄλλόβριον ἀμᾶς θέρει. Alienam metis messem. Dicitur de illis, qui aliorum labore partibus fruuntur.

Ἄλλοξιομοῦντες. Nomina permutantes. Vel in genere, qui res non ita, ut convenit, aliis distribuunt.

Ἄλλοξιοπραγεῖν. Inimica consilia fovere. Observebant ipsum in praesenti Reip. statu acquiescere, nec rebus novis studere.

Ἄλλοξίως. Inimico animo. Hostiliter. David. Et servum tuum ne tradas in manus hostium.

Ἄλλ' ἢ γὰρ ἐστὶ τ. Sed enim muliere impudente nullum est pejus [animal,] praeterquam alia mulier.

Ἄλλ' ἢ δ' ἐγὼ. Aristophanes in Nubibus: At ego, quamvis ceciderim, non jacebo tamen. Hoc est, animum non despondebo, sive, animum morori non tradam.

Ἄλλ' ἢ δέ γ' αὐδ. Sed ne dicere quidem licet ea, quae facere non est honestum.

Ἄλλ' ἢ ἀπὸ τ. Sed non propter peccatum pedis adversus lyram. Proverbium in eos, qui alterius criminis rei sunt, quam cujus ipsi accusantur.

Ἄλλ' ἢ θέμις. At fieri non potest. At nefas est praeterquam discipulis haec dicere. Haec introducit [discipulum dicentem, Socratis] irridendi & criminandi causa. Alienum enim est a Philosophis aliis invidere, quos omnia liberaliter communicare cum aliis decet.

Ἄλλ' ὅσα αὐθις ἀλώπηξ. At non iterum vulpes. Deest, laqueo [capitur.] Et, Semel vulpes laqueo capitur.

Ἄλλ' ὅσα ἐνεσι συκ. At non inest [annulo remedium] adversus sycophantæ morsum. Dicitur de rebus, quae nihil profunt. Deest autem vox φάρμακον. i. e. remedium. Famulus nimirum personae suae convenienter dicit, nullum esse in annulo amuletum adversus morsum sycophantæ. Solent enim illi, qui amuleta vendunt, dice-

5 Κατακείσομαι] Lege ex Aristoph. Nubib. pag. 66. καίσομαι: quam lectionem metrum manifeste requirit. P.

6 Ἄλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι.] Ex Aristoph. Nubib. p. 67. P.

7 Οἷς τὸ κοινοῦν πρὸς πάντων.] Ut sensus sit perfectus lege, οἷς τὸ κοινοῦν πρὸς πάντων πρὸς πάντων.

8 Περὶ.] Haec vox deest in uno MS. Paris. eamque per me deleas licet.

9 Ἄλλ' ὅσα ἐνεσι συκ.] Ex Aristoph. Pluto, pag. 44. ubi vide Scholia. P.

10 Ἐπὶ τῷ ἀνηνύτων] Loci hujus sensui potius convenit, ut scribatur ἀνηνύτων, quam lectionem in versione expressi.

διληπτικῶν δεικνυσιν αὐτὰς, καὶ βασιανίας σπινθηροπυλὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτιν. Φησὶν οὖν ὡς ἂν ἔχῃς φαρμακίτιν δακτύλιον, ἀλλ' ἔπειτα δῆγμα τοῦ σκοφάντη. ὡς τούτων χειρόνων ὄντων τῶν θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται.

fyrophantæ pejores sint ipsis serpentibus venenatis, contra quos annulus iste factus erat.

'Αλλ' ἔλαχον ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; 'Αεισοφάνης. ἀντὶ τοῦ, ἐδίκαζες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι χεῖρα γράμματα ἐκλήθησαν ἀπὸ τῶν Φυλῶν. οἷον, ἡ πρώτη, τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον ἢ δεύτερα, τὸ β. καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς κ. δέκα γὰρ Φυλῶν ἑστῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα, πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σύ, φησὶ, λαχούσα ὄν ἐδίκαζες, ἀλλ' ἔπινες.

'Αλφειά. Θαλασσοπόρευτα

Αἰμίτις, τὸ θ' ἄλφειος ὑπένδυμα, οἷτε Λάκωνες

Πέπλοι.

'Αλφειῶν. ἀντὶ τῆς ἄλφειος. Ἀντιφάνης.

'Αλφειός. ποσειδῶν χλανίς. ἔπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον ποσειδῶν, τῶν τεφάνων τῶν ῥόδων τινὲς ἄλφειδα ἐπήγαγον. Ἀεισοφάνης.

'Αλφειοπαλική. ἡ ποσειδῶν παλικὴ λεγόμενη. ἔπειτα Ἰσαῖος.

'Αλφειός. ἀπὸ τῆς ἄλφειος. Ἐξ ἐπὶ τῶν ἄλφειος.

'Αλλ' ἔποσι τρέχει τις Ἀλφειὸν πνεῦν. ἔπειτα Ἀεισοφάνης. Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος, ἀπὸ τῆς παραρρέοντος ποταμοῦ.

'Αλοφάζω. σικετῶ. παρῶν.

'Αλλόφωνος.

'Αλλόφυλος. ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς. ὁ ἀλλογενής.

'Αλόχουτος. ἀγέννητος. Ἐξ ἀσπέρου, ἐξ ἀλοχούτου παρελθόν. καὶ ὁ λοχουθεὶς τινὲς πλυθύνει.

'Αλοχός. γαμετή. Εὐριπίδης ἐξ Ἀνδρομέδας Ἀγρῶ με, ὦ ξένε, εἴτε δμοῖδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.

'Αλω. ἡ εὐθεία ἢ ἄλω. τὸ γὰρ ἄλω, πᾶσιμα νεωτερικόν.

'Αλω. ἀντὶ τοῦ ἄλω. Φιλύλλιος.

re, hoc illi vel illi morbo mederi. Aliter. Ostendit ipsi remedium adversus venena, & annulum fascini avertendi vi præditum (quem *pharmaciten* vocant) dicens: Habere quidem licet annulum *pharmaciten*, sed is contra morsum *fyrophantæ* nihil prodest. Quasi nimirum

'Αλλ' ἔλαχ. Sed an non literam sortita bibisti? Aristophanes. [Præter expectationem ἔπινες hic dixit] pro ἐδίκαζες, i. e. jus dixisti. Athenienses enim ex X Tribubus judices fortiebantur secundum literas [alphabeticas.] Ut, primæ Tribui attributa erat litera A; secundæ B, & sic deinceps usque ad K. Cum enim essent X Tribus, decem quoque erant judices. Qui igitur literam A sortitus erat, primus jus dicebat: & sic reliqui. Forte igitur, inquit, literam fortita non jus dixisti, sed potasti.

'Αλφειά. Marinae purpuræ colore tineta. *Mitræ*, & *purpureum indumentum*, & *Laconici peploi*.

'Αλφειῶν, pro ἄλφειος, dixit Antiphanes. *Purpureum*.

'Αλφειός. *Purpurea lana*. Quoniam autem rosa est purpurea, ideo Aristophanes post coronam rosarum illico purpuræ vestis mentionem subjicit.

'Αλφειοπαλική. *Ars*, quam exercent purpurarii. Sic *Isæus*.

'Αλφειός. *Illotus*. *Per sex annos illotus*.

'Αλλ' ἔποσι τρε. *At iste currit, ut qui Olympiam spirat*. Aristophanes. Id est, ut qui Olympiæ stadium currit. Fluvius enim [Olympiam] præterfluens [dicitur Alpheus.]

'Αλοφάζω. Salto. *Lascivio*. *Debacchor*.

'Αλλόφωνος. *Qui aliena lingua utitur*.

'Αλλόφυλος. *Qui est ex alia gente*. *Peregrinus*.

'Αλόχουτος. *Non generatus*. *Progressus ex eo, qui nec patre nec matre genitus est*. Et *λοχουθ*. τὸ πλ. *Qui ex latere in lucem editus est*.

'Αλοχός. *Conjux*. *Uxor*. Euripides *Andromeda*: *Duc me, hospes, sive famulam velis, sive uxorem*.

'Αλω. *Arca*. *Rectus casus est ἢ ἄλω*. Nam ἄλω est recentiorum erratum.

'Αλω, pro ἄλω. [Confertum.] *Philyllius*.

1 Ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἔπινες] Ex Aristoph. *Plut.* pag. 95. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. Similis autem jocus legitur in *Thestophor.* p. 745. ubi Comicus inquit:

Καὶ τὴν σήσισα παρ' Ἀριστοφάνη κληροῦσιν πέντε, ὡς ἂν εἶδῃς ὁ λαχὼν ἀπὸ τῶν χερῶν ἐν ἰστίῳ γράμματι δεικνύει. Alludit enim ibi ad eundem morem judices ex tribubus fortiendi, singulisque literam aliquam assignandi, ut Scholiasta ibi docet.

2 Αἰμίτις, τὸ θ' ἄλφ.] Est pars Epigrammatis, quod integrum legitur *Anthol.* lib. v. p. 559.

3 Ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον ποσειδῶν.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristoph. in *Equit.* pag. 242.

Ἀλλ' οἱ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ Χάρις ἀπίσης, ἐπιφωτισμένον ῥόδις. Οἱ μὲν δὲ γ' αὐτὸν λέγουσιν ὡς ἀλοχούτου ἔχον κατέπαυτον &c. P.

4 Ἀλω. ἀπὸ τῆς ἄλω.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristoph. in *Lysistrata*, pag. 547.

Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπυρρόπλιος ἔξ ἐπὶ τῶν ἀλουτῶν. P.

5 Ἀεισοφάνης] In *Anibis* pag. 411. ad quem locum vetus enarrator ait: Οὕτω συντόμως τρέχει, ὡς τὸ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἢ

ἀπὸ τῆς παραρρέοντος ποταμοῦ, ἀντὶ τῆς δίκης ῥεῦματι παρῶν φερέμενος &c. P.

6 Ἀλοφάζω] Scribendum puto Ἀλοφάσσω: quod Erotianus exponit ἀπυρροῦσιν καὶ ἀπυρροῦσιν; Galenus in *Exeg. Glossar. Hippocr. παρῶν*; Eustathius, ἀπυρροῦσιν ἀπυρροῦσιν; Etymologus, ἀπυρροῦσιν ἀπυρροῦσιν τὸ φῶν περιφέρει. Vide Foënum in *Oeconomia Hippocratis* v. Ἀλοφάσσωτες.

7 Ἀλλόφωνος] Vide supra v. Ἀλοφῶνους.

8 Ἐξ ἀσπέρου, ἐξ ἀλοχούτου παρελθόν] Hæc verba scriptoris anonymi de Servatore nostro, ejusque æterna generatione, intelligenda sunt. Vide Suicerum in *Thestaur.* v. Ἀλοχός.

9 Ἀλοχουθεὶς τινὲς πλυθύνει] Ex tam paucis verbis integram sententiam eruere difficile est. Si tamen divinare licet, puto ea intelligenda esse de Baccho, quem ex Jovis femore natum fuisse fabulæ tradunt.

10 Ἀλω. ἡ εὐθεία ἢ ἄλω. τὸ γὰρ ἄλω πλ.] Nescio ex quo Grammaticastro notam hanc hauserit Suidas: alii enim bonæ notæ Grammatici contra sentiunt, & casum rectum dicunt esse ἄλω. Vide Etymologum & Eustathium.

11 Ἀλω. ἀντὶ τῆς ἄλω.] Dicere debebat Suidas *πρὸς τὴν ἄλω*. Nusquam enim legimus, τὸ ἄλω, vel ἄλω, idem significare quod ἄλω. i. e. *confertum*, *concrevitum*, vel *congregatum*; sed hæc erat

'Αλω. πεισθή. καταγνωσθή.

'Αλωα. ² εορτή ὅστιν Ἀπτική. Φιλόχορος δὲ Φησιν ἰνομασθῆναι ὑπὸ τοῦ, τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἀφειδὰς πρὸς τὰς ἄλλως ποιέσθαι.

'Αλωάς. ἀλωνίας. τοὺς τόπους ἐνθα ὁ σῖτος ἀλοῖται. ἔστι δὲ καὶ ἡ δειροφόρος γῆ. ὑπὸ τοῦ ἀλοιῶ ἐστὶν Ἀλωή σὺν τῷ ι. ³ Ἔθων Οἰνήσ. ἀλωίω. τὸ δὲ Ἀλωάς, ὑπὸ τοῦ Ἀλωας, ἀνθ' τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ Ἀλων, καὶ Ἀλωνι ἢ δουκίη.

Αὐτοῦ ⁴ σοι παρ' Ἀλωνι δουπαθῆς ἐργάται μύρμηξ

Ἡλιόν ἐν βάλω διψάδος ἐκισάμιω.

'Αλάθητον. ἄμωμον. ἀβλαβές.

'Αλωαί. ἀλανία. ἢ πρὸς δεισοί.

'Αλάειν. ληφθεῖεν. πορθηθεῖεν.

'Αλωεύς. ὄνομα κύριον.

'Αλωή. σιτοφόρος χέρσα. Ἀλώη δὲ, τὸ μυρεψικόν.

'Αλώμυρος. πλανώμυρος. Οἱ δὲ Γήπαιδες σποράδην ἀλώμυροι προσεχάσθη αὐτῶ κατ' ὀλίγους. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ Θεοσύλης λιπὼν τῷ παρσίδα καὶ ἀλώμυρος ἔτελε. Καὶ αὐθις. Ἀλώμυρος δ' ἐγὼ μὲν ἔφοδον τῆ Βαρβάρων ἦλθον εἰς Φαράαν.

'Αλῶν ⁶ δὲ φόρτος ἐῖθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔβη. ἐπὶ τῷ κατ' ἑαυτοῦς χρωμῶσαν τοῖς ἕτοι, καὶ μηδὲν μετὰ δίδόνταν.

'Αλῶνα. ληφθῆναι. σιωδῆθῆναι. Καὶ ὅπως κίαι ἀλῶνα μάλιτα φυλατῆριον.

'Αλωνεύριον. Ἀππιανός. Τὸ δὲ λοιπὸν τῆ Ζέρεως ἀμφοτέρω πρὸς σιολογίαν ἐγένοντο, Περσεύς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἀλωνεύριον. Ῥωμαῖοι δὲ, ἐν τῷ στρατοπέδῳ.

'Αλάνηλον. ⁷ τὸ ὑπὸ ἀλῶν ἐωνημένον. ἴσον τῷ, Βάρβαρον. καὶ παροιμία. Ἀλάνηλον ἀνδράποδον. ἐπὶ τῷ ἕδενός λόγῳ ἀξίον παρῶσιν οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τῷ μεσόγειον ἄλας, ἀντὶ τούτου οἰκίταις ἐλάμβανον. καὶ Ἀλάνηλον, ὁμοίως Βάρβαρον. οἱ γὰρ Θρακίαι ἀνδράποδα ἀλῶν ἀπεδίδοντο.

'Αλωνία. ἡ τῆς ἄλωνος. καὶ ἀλωνοειδῆ. ἐπὶ τῆς ἄλωνος ἀφειδῶ.

'Αλωπεκῆθεν. ⁸ δῆμος ὅστιν ἡ Ἀλωπεκῆ τῆς Ἀποχίδος. καὶ ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. Ἀλωπεκιανός. καὶ Ἀλωπεκία, ἡ περικεφαλαία.

'Αλωπεκίζων. ἐπὶ τῷ ἔξαπατῶν ἐγχειρῶντων.

quorundam Grammaticorum sententia, τὸ ἄλωσ διεῖναι ἐστὶν πρὸς τὸ ἄλες, quod in area frica coacerentur. Clare Etymologus: ἄλωσ, παρὰ τὴν τῷ ἀπαιχῶν συνάθεσιν. καὶ τῷ συναθροίζοντα οἱ ἀπαιχῶς, παρὰ τὸ ἄλες, ὃ σημαίνει τὸ συνάθεσισμα. Hinc ergo patet, quam ridicule Portus vocem ἄλες in hoc loco Suidas reddiderit sales, quasi esset pluralis, a nominativo singulari ἄλες, ἀλός, sal, cum sit adiectivum neutrum, a masculino ἄλης, vel ἄλως (utroque enim modo scriptum reperitur) i. e. confertus, coacerantus: qua voce Hippocrates frequenter utitur, ut Lector discere poterit ex Foesii Oecoponia Hippocratis v. ἄλως.

¹ Ἀλῶ. πεισθή, καταγνωσθή.] Post hæc verba in prioribus Edit. sequentia leguntur: Ἀλῶ. κατὰ περὶ πρῶτον γενική. Ἐπὶ δὲ τῷ ἐπιταχῆς τῷ γονέων κακώσεως ἄλλες. Καὶ, ἐάν δὲ τις ἀλῶ παρανόμων ἢ κλοπῆς: quæ nota in uno, eoque antiquissimo, MS. Paris. profus de-

'Αλῶ. Comprehensus fuerit. Damnatus fuerit.

'Αλωα. Festum est Atticum, inde sic vocatum, ut Philochorus auctor est, quod tunc homines in areis versari soleant.

'Αλωάς. Areas, quas & ἀλωνίας vocant, sive loca, ubi triticum tunditur. Item, locus fructuum ferax. A verbo ἀλοιῶ deducitur ἀλωή cum i [subscripto.] Qui vastare solebat vineam Oenei. Ἀλωάς vero, ab ἄλωσ, absque i scribitur. Dicitur etiam Ἀλων, & in Dativo Ἀλωνι.

Hic tibi apud aream, infortunata ἐ laboriosa formica,

Sepulcrum ex arida gleba condidi.

'Αλάθητον. Omnis labis, vel vitii expers. Illæsum.

'Αλωαί. Area, vel Paradisi, hortique amœni.

'Αλάειν. Capiantur. Diripiantur.

'Αλωεύς. Nomen proprium.

'Αλωή. Ager frumenti ferax. Ἀλώη vero est [aroma] myrsiticum.

'Αλώμυρος. Errans. Vagans. Gepædes vero sparsi ἐ vagantes ad ipsum paulatim accedebant. Et rursus. Theosyles vero relicta patria vitam vagam perpetuo agebat. Item: Ego vero post irruptionem Barbarorum Pharaam profectus sum.

'Αλῶν δὲ φόρτος. Salis vero onus unde venit, eo redit. Dicitur in eos, qui bonis suis soli utuntur, nec quenquam eorum participem faciunt.

'Αλῶνα. Captum esse. Constrictum esse. Et maxime cavebat, ne perjurii convinceretur.

'Αλωνεύριον. Appianus. Reliquo vero æstatis tempore utrique in annonæ colligenda occupati fuerunt, Perseus quidem in areis, Romani vero in castris frumenta terentes.

'Αλάνητον. Sale emptum, sive Barbarum. Et proverbium: Sale emptum mancipium: quod dicitur de hominibus nullius pretii, quia mercatores sale in loca mediterranea advehere, eoque mancipia emere solebant. Et Ἀλάνητος, idem quod Barbarus. Thracæ enim mancipia sale vendebant.

'Αλωνία. Ad aream pertinens. Et Ἀλωνοειδῆ, in area versor.

'Αλωπεκῆθεν. Ἀλωπεκῆ est populus Tribus Antiochidis; cujus popularis vocatur Ἀλωπεκεύς. Et Ἀλωπεκία, galea.

'Αλωπεκίζων. Dicitur de illis, qui alios decipere conantur.

est; in duobus aliis vero ad marginem scripta legitur: quæ ratio est, quare eam in textum recipere noluerim.

² Ἀλωα. εορτή.] Ex Harpocrate. Vide etiam Meursium in Græcia Feriata v. Ἀλωα.

³ Ἔθων Οἰνήσ. ἀλωή.] Est pars versus Homericæ Il. I. 536. ubi scribitur ἀλων, cum spiritu tenui, & absque i subscripto.

⁴ Αὐτῶ σοι παρ' Ἀλωνι.] Est distichum Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. pag. 383. Vide etiam infra v. Δουπαθῆς.

⁵ Ἐτέλει.] Probo conjecturam Porti, pro ἐτέλει, διετέλει hic legitis.

⁶ Ἀλῶν δὲ φόρτος ἔνθ.] Vide Zenobium & Diogenianum.

⁷ Ἀλάνητον.] Vide Zenobium.

⁸ Ἀλωπεκῆθεν, δῆμος ἐστὶν ἡ Ἀλ.] Ex Harpocrate.

'Αλωα

Ἄλωπεκόνησος. πόλις ἐστὶ μία ἢ ἐν Χερσονήσῳ. ὅπ' Αἰὼν πάλιν ἐστὶ τῆς Θρακίας, ἢ Ἐλλήνας τὰ παλαιὰ Ἄλωπεκονησίοις κατὰ μίαν ὑπερον δὲ ἐν Μιτυλήνῃς καὶ Κύμῃς ἐπισημάνθη ἐποίησεν.

Ἄλώπηξ. ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία Ἄλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῷ μὴ ῥαδίως δώροις πειθομένῳ. Κρατὶν Νόμοις Ὑμῶν εἰς μὲν ἕκαστος ἄλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.

Ἄλώπηξ τὸν βῆν ἐλαύνει. τάχιστα ἢ παροιμία ἐπὶ τῷ μὴ χεῖρ λόγον ἀποβαλόντων. Ἐκεῖ δὲ συναντῶν τε κερδοσύνη μὲν προσδοκῆται.

Ἄλωπύχρως. ὁ πολίτης.

Ἄλωγῆται. οἱ τοὺς ἄλας φυλάσσοντες.

Ἄλλως. μάστιξ. ἢ μάστιξ. ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. εἴρηται δὲ καὶ πινάλλως, μετὰ τῷ ἀγῆρα. Οὐδὲ ἀλίδον ἄλλως αἰ εὐχαί, αἰ καὶ τῷ θεῷ ἐχθρῶν δεῖται.

Ἄλλως. μάστιξ. Ἐπὶ τὸν δὲ ἄλλως.

Ἄλας. τῆς ἄλω. κλίνεται Ἀτλῶς.

Ἄλλως. Οἰόμενος τοῦτο ἢ διωκτὸν, εἴτε ἄλλως, εἴτε καὶ διωκτὸν φανείη, συμφέρον αὐτῷ γενέσθαι. ἀντί τοῦ, καὶ ἄλλον τρόπον. ἢ μάστιξ, ἢ μάστιξ. Καὶ αὐθις Ὑπερ δὲ τούτων τί φατέ οἱ τὴν πρῶτην ἀλάσθαι ἄλλως, καὶ μῦθον εἶναι λέγοντες. Καὶ αὐθις Ἐὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπιήκεν, καὶ τοῖς δεομένοις, ἄλλως δὲ ἐπιείκειαν, καὶ ἐλευθέρων προαίρεσιν.

Ἄλλως ἄδεις. ἐπὶ τῷ μάστιξ πονούντων.

Ἄλλως ἀναλίσκες ὕδωρ. ἐπὶ τῷ μάστιξ ἐν λόγῳ πονούντων. μετῆνεκται δὲ ἀπὸ τῷ ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

Ἄλωσιμα. εὐληπία. Ἀρριανός ἢ Ἀπὸ τῷ φρεσίων ὀσμώμενος ἢ γέ τε καὶ ἔφερε τῆς ὑπὲρ ἐκείνῳ ἐκ ὀλίγου, καὶ αὐτὸς οὐδαμῆ ἢ ἄλωσιμα.

Ἄλλως τε. μάστιξ.

Ἄλωτον. τὸ ληθῆναι διωκόμενον. ἢ Πᾶν τὸ ζητούμενον, ἄλωτον ἐπιφεύγει δὲ τὰ μελούμενον. καὶ Ἄλωτοι ληπτοί, χειρωτοί. καὶ Εὐεπίδης Οὐ μὴ ποτ' ἄλλω κακὰ πράσων.

Ἄλλω τῷ. ἀντί τοῦ, ἄλλω πνί.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρεος. καὶ Ἄλπειος, ὄρη ἐπιμηκίη ἀ ὡσπερ τείχεος Ἰταλίας ἢ φύσις ἠγείρειν, ὡς φησὶ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκίη δὲ, ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διελιφότα καθήκεν ἀς εἰσβολὰς χαλοῦσι. Καὶ

Ἄλωπεκόνησος. Urbs est Chersonesi. Aenus autem est urbs Thraciæ, quam Græci primum Alopeconnefsis inhabitandam dederunt: postea vero ex Mitylena & Cumis colonos eo deduxerunt.

Ἄλώπηξ. Nomen proprium. Et proverbium: *Vulpes haud corrumpitur muneribus.* Dicitur in eos, qui non facile capiuntur donis. Cratinus *Legibus: Unusquisque enim vestrum, ut vulpes, non corrumpitur donis.*

Ἄλώπηξ τὸν βῆν ἐλαύνει. *Vulpes bovem agit.* Proverbium hoc dicitur de rebus, quæ præter ordinem naturæ eveniunt. † *Cum vulpe versans, astutiam expecta.*

Ἄλωπύχρως. Canus.

Ἄλωγῆται. Salis custodes.

Ἄλλως. Temere, maxime, vel alia ratione. Dicitur etiam πινάλλως cum articulo. *Neque irritæ fuerunt preces adversus Dei hostem [fusæ.]*

Ἄλλως. Frustra. *Frustra laborabant.*

Ἄλας. Attice declinatur, ἢ ἄλας, τὸ ἄλω.

Ἄλλως. Aliter. *Existimans fieri non posse (sive res hæc ita, sive aliter ei videtur) ut id sibi conducere.* Significat etiam temere, vel maxime. Et iterum: *Ad hæc vero quid dicitis vos, qui providentiam temere errare, & fabulam esse dicitis.* Et iterum: *Cætera vero Philosophis & egentibus abunde suppeditabant, maxime propter morum bonitatem, & liberalem animum.*

Ἄλλως ἄδεις. Frustra canis. Dicitur de illis, qui frustra laborant.

Ἄλλως ἀναλ. Frustra consumis aquam. Dicitur in eos, qui frustra verba faciunt. Translatum est ab illis, qui in judiciis ad clepsydram dicunt.

Ἄλωσιμα. Quæ facile capi possunt. Arrianus. *Ex castellis erumpens non exiguam partem regionis, ejus ditioni subjectæ, vastabat; & ipse nusquam capi poterat.*

Ἄλλως τε. Maxime.

Ἄλωτον. Quod capi potest. *Quicquid diligenter queritur, tandem capitur: effugit vero, quod negligitur.* Et Ἄλωτοι, qui capi & in potestatem nostram redigi possunt. Euripides: *Ne unquam in malo facinore deprehendar.*

Ἄλλω τῷ. Dicitur pro ἄλλω πνί. Alii alicui.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et Ἄλπειος, montes longissimi. Hæ Alpes, quas natura velut murum Italiæ objecit, altitudine nubes superant, tantæque sunt longitudinis, ut totam Italiam concludant. Eadem vocantur fauces [Italiæ.] † *Alpes sunt*

1 Ὅπ' Αἰὼν πάλιν ἐστὶ τῆς Θρακίας &c.] Eadem repetuntur infra v. Αἰὼν.

2 Κερδοῦ συνῶν τε κερδοῦ.] Est versus, ad somniorum interpretationem pertinens, qui etiam apud Astrampsychem legitur.

3 Συνῶν τε κερδοῦ.] Legero, συνῶν τὴν κερδοσύνην, ut apud Astrampsychem. Cæterum, supervacaneum puto monere, versus hunc pertinere ad v. Κερδοῦ, nec ei suum hic locum esse: id enim cui libet facile patet.

4 Αἰ κατὰ τῷ θεῷ ἐχθρῶν.] Lego κατὰ τῷ θεῷ ἐχθρῶν, i. e. adversus Dei hostem. Vox ἀγῆραι autem, quæ sequitur, est superflua, & proinde exprungenda: nisi forte quis legendum censeat, καὶ ἀγῆραι.

5 Ἄλλως ἄδεις. ἐπὶ τῷ μ.] Eadem leguntur apud Zenobium & Diogenianum.

6 Ἐν τοῖς δικασ. πρὸς ὕδωρ λεγ.] Apud Græcos olim causas ad clepsydram actas fuisse alibi docemus. Vide infra v. Διαμεινιστημύνη.

7 Ἀπὸ τῷ φρεσίων ὀσμ.] Fragmentum hoc Arriani repetitur infra v. Ἦγε καὶ ἔφειεν.

8 Πᾶν τὸ ζητούμενον ἄλ.] Ex Sophocli. *Oedip. Tyrann.* v. 110. ubi locus hic ita distinguitur:

Ἄλωτον ἐκφύγει, δὲ τὰ μελούμενα.

'Αλπει, ἕξ διορίζεται Γάλλους καὶ Αἰλιούρους ἔβα ξυπέβαινε Φρέγια συχνὰ εἶπα. οὐ δὲ Γότθοι ἐν παλαιῷ ἀπειρήθια Φυλακῶν εἶχε.

'Αλσι. περιβή.

'Αλσι. Ἐξασμυχθεὶς ὄναιτ' αὐτὸν τοῖσι ἐπὶ τῷ ᾠδῶ-
παίοντι μετὰ φρεσὶ καὶ ἀπὸ τῆς κεράμωσ, ἢ ἔοικε, ἢ ὅ-
σοι ἄλλες βάλλοντι, ἢ τῶν μὴ ἐξίστασθαι, μηδὲ ὀξί-
ζεν εὐχεσθαι. ἔπειθ' αὖτὸς ὑπὸ μέθης ὡς περ ᾠδῶ-
φρεσὶν ἄλλοι ὑπερέχων εἰάθαι μὴ ἐλαίῳ ἄλλοι μεμιγ-
μένα ἵες ἐν τοῖς Στρεψιάδῃ μὴ χερσιν αὐτοῦ, ἀλ-
λὰ ἢ ᾠδῶ φρεσὶν αὐτοῦ, ὅς ἐπὶ ὁμολογηθῆναι ἔξαρτος
ὄσιν αὐτῷ τῆς μετὰ φρεσὶ ἐχρήτω. Φησὶν ἔτι, ὅτι οὐ τὰ
πυλῶνα εἶπεν ἀφαιρηθῆναι ἀφ' ἑστέρας ἀλσι, ὡς ἐπὶ
ἀσποδὶ τὴν ἀλσι παύειν, οἱ πρὶς, σμηχόμενοι ἀλ-
σι, βελτίους γίνονται. ἅμα δὲ καὶ ᾠδῶ φρεσὶν ὄντας
βρέχοντι ἐλαίῳ καὶ ἀλσι, καὶ ὠφελούντων. ἢ ὡς πα-
χέριμον αὐτῶν χλευάζει. τὰ ἔτι παχέα ὑπὸ πι-
μελῆς τῆς δερμάτων ἀλσι μαλακώμενα εὐγύτερα γίνεθαι.
'Ομοίω οὖν, Φησὶν, Σπικαβαθεὶς τὴν παχέτην.

'Αλσι. βοτάνης εἶδος, ψυχροτάτη καὶ ὑγρῶ-
νισσα, ᾠδῶ πλησίον τῆς ἑλληνικῆς ἔθεν ὡς τὰς ζεῦ-
σας ἀρμόζει Φλεγμονάς.

'Αλσι. ὁ σὺν δασὶ τὸ πᾶν. Αἴτε ἦτες, ἀς ἐ-
πήξαντο ἐν τῷ Ὀλυμπιακῶν ἀλσιαν, ἢ τὸν χῆρσ
τὸν τῶν Διὸς κομῶντος, χερσὶ ἀπὸ πρὸς.

'Αλσι. ὄνομα ὄρεος.

'Αλλοῖα. ἢ τὴν πρὸς. ἢ Ἀλλοῖαν, τύπην.

'Αλλοῖα. κερσὶν καὶ Ἀλλοῖαν. ληφθεῖν.

'Αλλοῖα κέρων, ἄλλοι ὄνταντο. ἐπὶ τῷ ἰσὶ παρ' ἐλπί-
δα κληρονομησάντων.

'Αλλοῖα. ὁ παρηλλαγμένον, ἢ ἀλλοδαπός.

'Αλλοιοφανής.

'Αλλοῖαν. τύπην. κρούαν. Ὁ δὲ ῥοπάλω ἀλλοῖαν,
εἶθ' ἐπέρω τρέπῃ, τῆτον ἔκλεων. Ἐνθεν καὶ παρ-
λοῖας, ὁ τὸν πατέρας τύπην. καὶ Ἀλλοῖα, ἢ τὴν πρὸς
σα. καὶ ὁ Ὀμηρῶν. Ἀχρεὶς ἀπιλοῖσεν. Ἀλύω δὲ,
τὸ χαίρω. ἢ Ἀλύω, τὸ λυτοῦμαι, βαρυτόνης.

'Αλλοῖασι. Ἀλλοῖασις ἔστι μετὰ βολῆ ἐξ εἰδοπε-
ποιημένῃ εἰς εἰδοπεποιημένον, τὸ αὐτὸ ὑποκειμένῃ
μένοντος. ὁ δὲ τῶν δὲ τὸν πάθος λεγομένης τὸ μὲν εἰς
φθορῆν ἄγειν κυρίως λέγει πάθος τε, καὶ ἀλλοῖασις
τὸ δὲ εἰς τελειότητα, οὐ κυρίως λέγει πάθος, οὐδὲ
ἀλλοῖασις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

'Αλλοῖασι μὲν γλῶττα, ἄλλοῖασι δὲ ἰσὶ γόμοι. παρ-
σον οἱ μὲν, λάλοι, οἱ δὲ, Φάροι.

1 Ἀλσι, ἕξ διορίζεται Γάλλους καὶ Αἰλ.] Fragmentum hoc ex-
cerptum est ex Procop. de Bello Goth. lib. 11. cap. xxviii.

2 Αἰλιούρους] Nomen gentis hujus corruptum quidem esse vidit
acutissimus Reinesius Var. Lect. lib. 111. cap. 2. pag. 364. sed mi-
nus recte Αἰλιούρους, vel Ἰλλούρους, ejus loco reponendum putat.
Ignorabat enim verba ista deprompta esse ex Procopio, apud
quem, loco laudato, recte legitur Λιγούρους, i. e. Ligures: quam
lectionem in versione secutus sum.

3 Ἀλσι ᾠδῶ φρεσὶν.] Est versus Aristoph. in Nubibus, pag. 193.
ubi vide veterem enarratorem, ex quo Suidas sua descripsit.

4 Ὅσοι ἄλλες βάλλοντι.] Apud Scholiastam Aristophanis legitur,
εἰς ἄλλες βάλλοντι; quod probo, modo pro βάλλοντι scribatur ἰμ-
βάλλοντι.

5 Ἐπειθ'] Lege ex Scholiasta, ἢ ἐπὶ.

montes, qui Gallos & Ligures dividunt: ubi
crebra erant castella. Ibidem Gothi, ex longo
tempore habitantes, praesidia habebant.

'Αλσι. Nemora. Luci.

'Αλσι. ᾠδῶ φρεσὶν. Sale deterfus forte melius
se habebit. Dicitur hoc in eos, qui desipiunt:
translatione ducta a vasis fictilibus, itemque
vino, cui sal injicitur, ne vappescat, aut fa-
cile acefcat. [Vel hoc ideo dictum,] quia eos,
qui ebrietate quasi desipiunt, oleo sale mix-
to perfundere solemus. Quasi igitur scenera-
tore desipiente, nec sana mente praedito, ut-
pote qui res manifestas negaret, hac transla-
tione usus est. Dicit igitur, multum ei pro-
futurum esse, si sale abstersatur; tanquam
de utre loquens, qui sale fricti meliores fiunt.
Desipientes etiam oleo & sale conspersi me-
lius sese habere solent. Vel eum, tanquam
hominem crassa cute praeditum, irridet.
Crassiores enim pelles, sale maceratae, exten-
duntur. Ait igitur, melius sese habebit a
crassitie liberatus.

'Αλσι. Herbae genus refrigerans & hume-
ctans, eodem modo quo Elixine: unde ad-
versus ferventes inflammationes utilis est.

'Αλσι. Locus arboribus confitus. Naves,
quas compegerant ex Olympiacis lucis, & lo-
co, qui arbores Jovi sacras ferebat, compu-
truerunt.

'Αλσι. Nomen montis.

'Αλλοῖα. Verberans. Et ἀλλοῖαν. Verberare.

'Αλλοῖα. Capiatur. Et Ἀλλοῖαν. Capiantur.

'Αλλοῖα κέρων, ἄλλοι. Alii laborarunt, alii ve-
ro fructum perciperunt. Dicitur in eos, qui
praeter spem aliorum bona consequuti sunt.

'Αλλοῖα. Immutatus, vel alienigena.

'Αλλοιοφανής. [Qui diversam speciem habet.]

'Αλλοῖαν. Verberans. Percutiens. Ille vero
vel clava eum percutiens, vel alio quodam mo-
do eum interfecit. Hinc & παρλοῖας, patrici-
da. Et Ἀλλοῖα, verberans. Et Homerus:
Prorsus confregit. Ἀλύω autem, gaudeo:
item, doleo; cum accentu gravi.

'Αλλοῖασι. Ἀλλοῖασις est, cum una species in
alteram mutatur, eodem subjecto manente.
Cum autem ἀλλοῖασις duplex sit; ea, quae res
destruit, proprie vocatur πάθος & ἀλλοῖασις: ea
vero, quae res ad perfectionem perducit, non
proprie dicitur πάθος vel ἀλλοῖασις, sed po-
tius generatio.

'Αλλοῖασι μὲν γλ. Aliis lingua; aliis vero den-
tes molares. [Dictum hoc ideo,] quia illi sunt
loquaces; hi vero, voraces.

6 Στρεψιάδου] Lege δινεσθαι, ut in Scholiis. Non enim haec
de Strepfiade dicuntur, sed ipsi Strepfiades ea de sceneratore dicit.

7 Ἀλσι. βοτάνης εἶδος.] Hæc descripta sunt ex Paulo Aegineta
lib. vii. cap. 11. ubi locus hic ita legitur: Ἀλσι. οἱ δὲ μὲν
ὄσιν. τὴν δὲ δύναμιν ἰμοῖαν ἔχει τῆς ἑλληνικῆς, ψυχροτάτη τε & ὑγρῶνισσα
ὄσιν. ὡς τὰς ζεῦσας ἀρμόζει Φλεγμονάς.

8 Ἀλσι.] Scribendum est Ἀλσι. Vide supra v. Ἀλσι.

9 Ἀλλοῖα.] Lege ἀλλοῖα, & ἀλλοῖαν, per unum λ.

10 Περ' ἐλπίδα κληρονομησάντων] Ex Zenobio & Diogeniano
addendum est περ' ἀπότρη.

11 Ὀμηρῶν] Il. Δ. v. 522.

12 Διτὴς δὲ τὸ πάθος λεγ.] Vide infra v. Πάθος.

13 Γόμοι] Sic etiam Zenobius. Apud Diogenianum vero &
Mich. Apostolium rectius legitur γουφίοι, i. e. dentes molares.

'Αλύω.

Ἄλῳ. τὸ χαίρω. καὶ Ἄλῳ, τὸ λυπῆμαι.

Ἄλῳ. Gaudeo. Lætor. Et Ἄλῳ. Doleo Tristor.

Ἄλοιτο. κινῶτο. ὀρμῶτο.

Ἄλοιτο. Moveatur. Saliat.

Αἰεὶ¹ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σίμαί, δῖε Σοφόκλεις,
Σκλιώτις μαλακούς κιστὸς ἄλοιτο πῆδας.

*Semper splendidum tuum super sepulchrum,
divine Sophocles,*

Scenica hedera mollibus repat pedibus.

Ἄλοιφή. τὸ λίπῃ. καὶ ἡ ἀλείφωσιν.

Ἄλοιφή. Pinguedo. Item, quo unguimur.

Ἄλυάτης. Ἄλυδῶν βασιλεύς. ὅς ἴω μὴ τὰ πολ-
λέμα γενναῖ², ἄλλως δὲ ἀκόλατος· ἡ γὰρ ποτε ἦ
ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ἤγαγεν. ἐγέννησε δὲ Ἄλυάτην, ὅς τις
ἕως μὲν νέ³ ἴω, ὑβριστης ἴω, ἡ ἀκόλατος· ἐκβὰς δὲ
ἐς ἀνδρας, σαρφρονέστα⁴, καὶ διχόμοτος, καὶ ἀνδει-
κώτα⁵. Ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίσις, καὶ εἶλε τὸ
ἄστυ. Οὐτ⁶ γενῶ τὸν Κροῖσον. Στρατεύσας δὲ ἐπὶ
Καρίαν, παρήγαγε τοῖς ἑαυτοῦ στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρ-
δεϊς, ἐν οἷς ἡ Κροῖσα, ὅτις ἴω αὐτῶ ἀρεσδύτα⁷ ἦ
παίδων, ἄρχων σπεδεδειγμέν⁸ Ἀδραμυττίει τε καὶ
Θήβης πεδίοις. Ἄλυάτης πολιορκῶντος Περίηνου Φησίον.

Ἄλυάτης. Alyattes, Lydorum Rex, erat qui-
dem in bello fortissimus, sed alioqui intempe-
rans. Sororem enim suam stuprassè dicitur. Ge-
nuit Alyattem, qui in adolescentia quidem pe-
tulans fuit & libidinosus : idem vero cum ad æ-
tatem virilem pervenisset, summæ moderatio-
nis, justitiæ, & fortitudinis laudem reportavit.
Bellum gessit cum Smyrναῖσις, eorumque urbem
cepit. Hic genuit Cræsum : cumque expedi-
tionem in Cariam suscepturus esset, [filiis]
fuis, inter quos & Cræσο natu maximo, qui
Adramyttio & Thebes campo præfectus erat,
mandavit, ut exercitum Sardes adducerent.

Ἄλύξη. Nomen columnæ.

Ἄλύδων⁹. Malus ventus.

Ἄλύδιμ¹⁰. Domus custos.

Ἄλυει. Mœret. Ægre fert. Animum despon-
det. Fluctuat. Mœrere & indignari desine.
Et Ἄλύω interdum significat gaudeo.

Ἄλύξη. ὄνομα στήλης.

Ἄλύδαινες. ὁ κακὸς ἀνεμ¹¹.

Ἄλύδιμος. ἡ οἰκηρός.

Ἄλυει. ἀδημιονεῖ. δυσχεραίνει. ἀθυμεῖ. σπερεῖ. Ἀ-
λύσσα ἡ ἀχάλλισσα παῦσαι. καὶ Ἄλύω, τὸ χαί-
ρω εἴσοτε.

Ἄλυειν. Iniquo animo aliquid ferre, ut illi,
qui erroribus acti huc & illuc vagantur. Signi-
ficat etiam interdum lætari, ideo quod ani-
mus lætitia diffundatur. Homerus:

Ἄλυειν. τὸ ἐν ἄλλῃ δυσφορεῖν. Σημαίνει δὲ εἴσοτε,
καὶ τὸ γεγηθέναι, σπὸ τῆς ἀλέας καὶ ἀφελείας.
Ὅμηρος¹².

An lætaris, quod Irum erroneum vicisti?

Ἡ ἄλυεις, ὅτι Ἴρον εἰκόμισας τὸν ἀλήτην ;
ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς· Ἐἴτέ μ' ᾧδ' ἄλύφν.
Ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ φιλοῦται. Ἄγαθίας Φη-
σίον Ἄλυονε δὲ οἱ, καὶ γνωματεύονε ἕκαστα, ἔδδξε
χεῖνα¹³ σπυπειροῦσθαι ἀμνητέπη ἢ φρεῖς. Δίδυ-
μος δὲ ἀμφοτέρω φιλάς. τὸ μὲν γὰρ σπὸ ἔ ἀλεαίνεσθαι
Φησίον τὸ δὲ, σπὸ τῆς ἄλλης. Ἀπικώτερον δὲ, τὸ ἀμφοτέ-
ρα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ Ἀλεαίνεσθαι δασύνωσιν οἱ Ἀπι-
κοί, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

Unde etiam cum spiritu aspero scribitur. So-
phocles: *Sinite me sic dolori indulgere.* Aga-
thias: *Fluctuanti vero illi, & singula perpen-
denti, visum est expugnationem propugnaculi
aliquo modo tentare.* Didymus vero utrum-
que cum spiritu leni scribit. Nam alterius
quidem originem a verbo ἀλεαίνεσθαι, i. e. ca-
lesferi; alterius vero, a voce ἄλη i. e. error, ar-
cessit. Magis tamen Atticum est, si utrumque
denso spiritu notes. Nam & verbum ἀλεαίνε-
σθαι, & omnia hujus generis, cum spiritu aspero Attici scribunt.

σθαι, & omnia hujus generis, cum spiritu aspero Attici scribunt.

Ἄλυκόν. δειμύ. Ἄλυκόν ὁ δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ἄλυκόν. Acre. *Acris autem ipsi excidit la-
cryma.*

Ἄλυκερά. ἡ χλιαρά. Γέντο δ' ἄλυκερά.

Ἄλυκερά. Tepida. *Facta est autem tepida.*

Ἄλυκτεῖν. δυσφορεῖν. ἀγανακτεῖν.

Ἄλυκτεῖν. Molestè ferre. Indignari.

Ἄλυκτον. τὸ ἀφυκλον.

Ἄλυκτον. Inevitabile.

Ἄλυκτοπέδι. ἡ χαλεπὴ πέδι.

Ἄλυκτοπέδι. Molesta pedica.

1 Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σίμαί.] Distichum hoc est pars Epigram-
matis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap.
xxv. p. 396.

2 Ἀλυδῶν βασιλεύς, ὅς ἴω μὴ τὰ πολ.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantin. Porphyrog. in Col-
lectan. a Vales. editis, pag. 453. unde ea Suidas deprompsit. No-
tandum autem est, verba illa priora, Ἀλυδῶν βασιλεύς &c. usque ad
ἀδελφὴν ἤγαγεν, apud Constantinum, loco laudato, de Sadyatte,
patre Alyattis, dici: quæ proinde cum Suidas hic ad Alyattem re-
ferat, apparet, eum mala fide locum istum excerptisse.

3 Ἄλυάτης πολιορκῶντος Περίηνου Φησίον.] Hæc verba nec apud
Constantinum in Excerptis reperiuntur; nec sententiam integram,
sed mutilam profus, continent: quæ ratio est, quare ea in ver-
sione prætermiserim.

4 Ἀλύξη. ὄνομα στήλης.] Alybe erat una columnarum Herculis,
quæ ab aliis Calpe vocabatur; ut patet ex Eustathio ad Dionysium
v. 64. Ἐστὶ δὲ αὐτῶν ἡ μὲν Εὐρωπαϊά, Κάλπη καλουμένη Βαρεβαρικῶς,
Ἀλύξη δὲ καθ' Ἑλληνας ἢ δὲ Λιβυκῶν κατὰ Βαρεβάργους μὲν Ἀβέννα κα-

λουμένη, Ἑλληνικῶς δὲ Κωννητικῆ. i. e. Columnarum altera in Eu-
ropa sita erat, quæ a Barbaris vocabatur Calpe, a Græcis vero Aly-
be: altera vero in Libya, a Barbaris Abenna, a Græcis vero Κων-
νητικῆ appellata. Eustathio suffragatur Tzetzes Chil. 11. v. 339.

5 Ἀλύδιμ ἢ τὴν Ἀβένναν στήλας ἴστανται δύο.
i. e. Duas columnas statuit [Hercules,] Alybam & Abinnam. Per
Alybam enim hic intelligit eam columnam Herculis, quæ in Hi-
spania ad fretum Herculeum sita erat, & ab aliis Calpe, ut diximus,
appellabatur: per Abinnam vero eam, quæ in opposito litore Mau-
ritaniæ posita, a nonnullis Abyla vocabatur.

6 Ἀλυκτεῖν.] Aliter hanc vocem exponit Hesychius, quem vid.

7 Ὅμηρος.] Odyss. Σ. v. 332.

8 Ἀγαθίας.] Lib. 1. p. 20.

9 Χεῖνα.] Hæc vox deest apud Agathiam.

10 Ἄλυκόν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.] Videtur sumptum ex Homero Il.
B. v. 266. ubi tamen hodie legitur, χαλεπὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
11 Ἄλυκερά. χλ.] Vide Etymologum, secundum quem ἄλυκερόν
dictum est pro χαλερόν.

Ἄλυκισσύνη. ἡ ἔκκλισις.
Ἄλύξαι. ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύσαι.
Ἄλυπότερον. ὁ μὴ λυπούμενον.
Ἄλυσίδιον. καὶ ἄλυσιδωτὸς θώραξ.

Ἄλυσις, ἀλύσεως.

Ἄλυσιον. πλοκίς γένος αἰὲν τὸ τεράχλον. ἸΜένανδρος Καρένῳ· Περὶ τὸν τεράχλον ἄλυσιον τί σοι δώσω.

Ἄλυσιτελής. ἀπύμορον.

Ἄλυσκάζειν. αἰεΐσασθαι. ἐκκλίνειν. Φεύγειν.

Εἰ γὰρ φέγγῃ ἔλειπον ἄλυσκάζουσα Ἰάμβων
Ἄγγελον Ἄρχιλόχου φθέγμα Ἰουκαμειάδες.

Ἄλυξ. ὄνομα πόλεως.

Ἄλυξον. δυσχερῶς λύμενον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῶν

Ἄλυξον ἡδύσκει γυροτακίης πενίη.

Ἄλφα. ὅτι τὰ ἀκλίτα, οἷον τὸ ἄλφα, χαλεπὸν ἀρεθὸν δίδωσιν ὑπνοῖαν εὐθείας· εἰ δὲ σὺν ἀρθρῷ, πλαγίας πώσεως. Ὅτι ἡ ἔσ' Ἄλφα Φωνή, ἔσ' αὐτῷ τριχίς καὶ ἀρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκῶν τῶν ἐπικλησίων ἔλαθεν· ὥστε τὰ ἰεραὶ γράμματα εὐρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ἄλλως καὶ ἄλλως ἑαυτοῦς ἀπαπάζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες.

Ἄλφάνει. εὐρίσκει. ἸΜένανδρος Ὀμοπαξίους· Ἦν δὴλον ἔπι νυμφίος τε ἄλφάνει. Ἀειποφάνης Θεομοφοραξίστους·

Οἶμαι ἡ κακοδαίμων τῆς τῆς ἡμέρας, ὅτε
εἰπέν μ' ὁ κίρυξ ἔπος ἄλφάνη.

Ἐυπόλις Ταξιάρχης· Οὐ θᾶπρον αὐτίω δεῦρό μοι
τὸ τοξοτῶν σπουκρῦζει τις ἐὰν ἄλφάνη. ἸΚαὶ ὁ Ποιητής· Ἐκατόμβοιον ὅς τ' ἄλφάνει.

1 Μένανδρον Καρένῳ] Athenæus & Stobæus laudant Menandrum Carēnē. uti etiam hic legendum non dubito.

2 Περὶ τὸν τεράχλον ἀλ.] Est senarius Iambicus, sed turbatus, quem sic in ordinem rediges:

Περὶ τὸν τεράχλον ἄλυσιον δώσω τί σοι.

3 Εἰ γὰρ φέγγῃ ἔλ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Archilochum, quod integrum exstat Anthol. lib. 111. p. 391. ut a Porto etiam observatum fuit.

4 Ἄγγελον Ἀρχιλόχου φθ.] Archilochum poetam fuisse maledicentissimum, & mordacibus virulentisque Iambis suis Lycambum una cum filiabus ad suspendium adegisse, notissimum est. Hinc in Epigrammate Anthol. lib. 111. cap. xxv. eleganter de eo dicitur:

Ὅς ποτε πικρὴν
Μῆσιν ἐχιδνάμην πρῶτος ἔβαλε χίλον. i. c.

Quis quondam mordacem
Stilum vipereo tinxit felle.

Huc etiam spectat tritum illud proverbium, Ἀρχιλόχου παπίς, de quo vide infra.

5 Ιουκαμειάδες] Vide Anthol. lib. 111. cap. x. pag. 330. ubi Epigrammata quædam in tragicam earum mortem leguntur.

6 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. 111. p. 549. ut Portus etiam observavit.

7 Ἄλυξον] Metri gratia legendum est Ἄλυξον, ut in Anthologia.

8 Ἠδύσκει] Brodæus in notis ad hunc locum Anthologiæ joculari errore τὸ ἡδύσκει in duas voces ἡ βᾶσκει divisit, vertitque, quæ accedit, prosperat; cum sit una tantum vox, significans pubescit, floret, viget. Auctor enim Epigrammatis hujus argutias & acumen captavit ex oppositione illorum verborum κακὸς δ' ἐπὶ γήραος, & ἡδύσκει, significare volens, paupertatem pubescere quasi, & tum maxime vigere, dum ætas ad senium vergat. Ego in loco hoc vertendo non tam verborum, quam sensus rationem habui.

9 Ὡπὲρ τῆς ἰερῆς γράμμου. εὐρ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur

Ἄλυκισσύνη. Declinatio. Vitatio.

Ἄλύξαι. Declinare. Vel, radere.

Ἄλυπότερον. Qui non dolet.

Ἄλυσίδιον. [Catenuia.] Et Ἄλυσιδωτὸς θώραξ, hamata lorica.

Ἄλυσις, ἀλύσεως. Catena.

Ἄλυσιον. [Ornamenti] tortilis genus, quo collum circumdatur. Menander Carino: Circa collum dabo tibi monile.

Ἄλυσιτελής. Quod non conducit.

Ἄλυσκάζειν. Cavere. Declinare. Vitare.

Si enim lucem reliquerunt fugientes Iamborum

Archilochi amarulentiam Lycambi filiae.

Ἄλυξ. Nomen urbis.

Ἄλυτος. Qui difficulter solvi potest. In Epigrammate:

In mala vero senectute

Cum dura & membra exedente paupertate mihi conflitandum est.

Ἄλφα. Nomina indeclinabilia, ut τὸ ἄλφα, sine articulo posita, casum rectum indicant: cum articulo vero, casum obliquum. Litera Ἄλφα, quæ primum & principem in Alphabeto locum tenet, ab Hebraico Aleph appellationem suam accepit. Quamobrem sacrae literæ sunt Abrahami inventum, quamvis Græci variis modis se ipsi deludentes, eas sibi adscribant.

Ἄλφάνει. Invenit. Menander in Homopatriis: Erat manifestum quidnam sponsus tunc invenisset. Aristophanes Thesmophor.

Heu me infelicem illius diei causa,

Quando dixit præco - - - -

Eupolis Taxiarchis: Non citius aliquis licet eam inventam pronuntiabit. Et Poeta: Qui centum boum pretio dignus est.

etiam supra v. Ἀβραάμ.

10 Μένανδρον Ὀμοπαξίους] Hanc fabulam Menandri laudat etiam Stobæus duobus in locis, ut observavit Meursius in Bibliotheca Attica, v. Μένανδρον.

11 Ἦν δὴλον ἔπι νυμφ.] Senarius hic claudicat, quem Portus sic in integrum restituendum putat:

Ἦν δὴλον ὅ, τῆ νυμφῶν πῆτ' ἄλφάνη.

Conjecturam hanc Porti nec refellere nec defendere animus mihi est, quoniam, quis hujus fragmenti sit sensus, ignoro, neque ex tam paucis, iisque corruptis, verborum reliquiis veram Poetæ mentem eruere potui.

12 Οἶ μοι κακοδαίμων τ' τῆς ἡμ.] Quamvis integrum Aristophanem diligenter perlegerim, & cum Suida contulerim, verba tamen hæc in Thesmophoriastis me legisse non memini. Quare nescio, an non forte Suidas ἀμάσθημα μνημονικὸν hic commiserit, & aliud agens Aristophani tribuerit, quæ ejus non sunt, sed alius auctoris: cujus peccati Grammaticum nostrum nonnunquam reum deprehendi. Cæterum, fragmentum hoc propter breviter obscurum est, adeo ut nemo verum ejus sensum indagare queat, nisi locum auctoris, ex quo id deprompsit Suidas, invenerit.

13 Καὶ ὁ ποιητής] In uno MS. Paris. scriptum inveni, καὶ εὐπόλις.

14 Ἐκατόμβοιον ὅς τ' ἄλφάνη] Vertendum est, qui centum boum pretio dignus est. Apud Græcos enim eleganter πρῶτον εὐρίσκειν (live, quod idem est, ἄλφάνη) dicuntur res, vel merces, quæ certo pretio dignæ sunt, ut erudite observavit Salmastius ad Flavium Vopiscum, pag. 546. Eadem phrasî usus est Homerus Il. φ. 79. Ἐκατόμβοιον δὲ τοι ἦρπον. i. e. si proprie veritas, centum boum pretium tibi inveni. Sensus autem est: Magna pretio a te venditus sum. Antiquissimis enim temporibus præcipuæ opes consistebant in pecoribus, inter quæ principem locum tenent boves. Hinc factum est, ut ante inventum nummorum usum pretia rerum bobus potissimum præci mortales mererentur. Hinc orta sunt vocabula illa, εκατόμβοιον ἀλφισίσεια, & similia.

Ἄλφεισσοια. εὐρέκη βοῶν.

Ἄλφειός. ποταμός. Ὅμηρος.

Ὅς τ' εὐρὺ ρέει Πυλίων ἄλφ' γαίης.

ὅς ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρύπεται, καὶ πολὺν ἐνεχθεὶς τόπον ὑπογῆς, ἐκβάλλει πρὸς Λυκοῦν τῆς Ἀρκαδίας. ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποχῶν τῆς πηγῆς, καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους, πάλιν ἐκπίπτει, καὶ τὸ λοιπὸν φερόμενον ἄλφ' τῆς Μεγαλοπολίτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἴτα λαμβάνων αὐξήσει, καὶ διανύσας ἑπιφανῆς πᾶσαν τὴν περὶ τὴν ἑσθίαν ἄλφ' ἐπὶ δέκα σταδίους, ἐπιφανῆς γίνεται πρὸς Λυκοῦν, ἴδη περὶ τὴν ἑσθίαν καὶ τὸ τοῦ Λυκοῦ ρεῦμα, παντελῶς ἀβαλεῖται ὡς καὶ βαρὺς.

Ἄλφειός. ποταμός ὁ τῆς Ἀρχαδικῆς πόλεως, ἢ κείναι χτ' τὴν Πελοπόννησον. Ἐν δὲ τῇ δὲ ἄλφ' τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγόν, μηδαμῶς τε τῇ ἑλμυρίδι μιγνύμενον, χτ' τὴν νῆσον ἀναδιδόται Σικελίας, πρὸς τὴν πηγὴν τὴν λεγομένην Ἀρεθούσαν, ὡς ἀν ταύτης ἐρῶμεν. Ἄλφ' ἔστι τρεῖς ἄλφειον πτόων. ἔτι συντόμως τρέχει, ὡς τὸ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἀπὸ τῆς ἄλφ' ἑρῶμεν ποταμῶν.

Ἄλφειός. εὐρέτης.

Ἄλφ' ἄλφειον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς ἑσθίαν, ὁ φασὶ πρῶτον εὐρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἄλφειος. τὰ ἀπὸ νέας κελθῆς ἄλευρα. Πολλὰ μὲν ἄλφειος ἀτέκνη πεφυρμένα· πολλὰ δὲ κελθαὶ ἀλεῖν. μύλη γὰρ τις ἐν αὐτῇ.

Ἄλφειομαίεος. Ἄριστοφάνης.

Ἦν δ' ἀπὸ κλήν τ' εὐρέων,

τὸς ἄλφειομαίεος τοῖς ἀπὸ τῆς τρεῖς χρίνικας
Δεῖπνον παρέχειν ἄτασιν, ἢ κελθῆν μακρὰ.

Ἄλφειοί. οἱ τὰ ἄλφειος ποιοῦντες. Ὑπερίδης.

Ἄλφειοπώλις. ἢ τὰ ἄλφειος πωλοῦσα.

Ἄλφειοσιπῶ. Καὶ γὰρ ὅς τις ἄλφειοσιπῶ, ἕδαλι μεμυγμένην ἀεὶ τ' μαζαν ἐσθίει. Ξενοφῶν.

Ἄλφειος λευκός. ἢ ἰσχυρός.

Ἄμα. δεικνῆ. Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ πρὸς ἀρχῆμα ἔταξε, καὶ ἐν τῷ ἑσθίαν Ῥητόρων λόγῳ εἰπὼν Ὅ γ' ἀνάστα ἰσχυροῦς ἐν φρονέσιν οἰκτός· τοῦτο γὰρ ἄμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωται. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τῷ χτ' τὴν αὐτὸν χειρὸν, ἐν τῷ χτ' τὴν αὐτὸν χειρὸν, ἐν τῷ χτ' τὴν αὐτὸν χειρὸν.

Ἄλφεισσοια. Quæ plurimum boum precio digna est.

Ἄλφειός. Fluvius. Homerus: *Qui late fluit Pyliorum per terram.* Hic non procul a fontibus occultatur, & longum iter sub terra emensus juxta Lycoam Arcadiæ emergit. [Aliter.] Hic fluvius haud longe a fontibus progressus, terram subit, & postquam per x stadia occultus manavit, rursus erumpit, ac deinceps per Megalopolitayum agrum fluens, initio quidem modicus & lenis, postea vero incremento accepto celebris universam illam regionem permeat per cc stadia, & ad Lycoam rursus emergit, adscito jam Lusio flumine, transitu omnino difficilis & rapidus.

Ἄλφειός. Alphæus, fluvius Arcadiæ, quæ sita est in Peloponneso. Hic mare Adriaticum & pelagus transiens, nec cum aqua falsa permixtus, in insula Siciliæ emergit, juxta fontem, qui Arethusa vocatur, quasi ejus amore captus. † *At iste currit, ut quidam Alphæum spirans.* Id est, tam concitato cursu fertur, ut qui Olympiæ stadium currit. [Translatio ducta est] a præterfluente fluvio.

Ἄλφειός. Inventor.

Ἄλφ'ι. Farina. Per apocopen, pro Ἄλφειον: qua voce primum dicunt usum esse Epicharmoni.

Ἄλφ'ι. Farina, ex novo hordeo confecta. *Magna autem vis farinæ mixtæ ibi repositæ erat; itemque magna vis hordei ad molendum. Erat enim ibi mola quædam.*

Ἄλφ'ι. Farina venditores. [Farinæ venditores.] Aristophanes: *Farinæ venditores pauperibus tres choenices ad cœnam præbere [oportere] omnibus, aut in malam rem abire.*

Ἄλφ'ι. Qui farinam faciunt. Hyperides.

Ἄλφ'ι. Mulier, quæ farinam vendit.

Ἄλφ'ι. Farina vescor. [Farina vescor.] *Quicumque enim farina vescitur, masam aqua mixtam semper edit.* Xenophon.

Ἄλφ'ι. Vitiliginos albicantes.

Ἄμα. [Simul.] Dativo gaudet. Demosthenes *pro statim & confestim* hac voce usus est in Oratione pro Oratoribus, dicens: *Mors viris prudentibus non videtur miseranda. Hæc enim, simul ac nascuntur homines, omnibus est decretæ.* Æschines vero in Oratione contra Ctesiphon-

1 Ἄλφεισσοια] Est vox Homericæ Il. Σ. v. 593.

Ἐν τῷ μὲν ἑσθίαν, ἔ περὶ τῆς ἄλφεισσοια.

Scholiasia ad eum locum: Ἄλφεισσοια, ἐν τῷ μὲν ἑσθίαν, καὶ ἄλφ' τὴν εὐρέκην βόας εὐρέκην εἶδνα. Θεοφύλακτος γὰρ τὸ παλαιὸν εἶδον αὐτῆς γάμων δόξα. ἀνόμαστα δὲ ἀπὸ μέρους ἐπιδή ἐν τῷ μὲν ἑσθίαν οἱ βόας. Ἄλφεισσοια γὰρ τὸ εὐρέκην ἔσθίαν ἢ τῷ μὲν. Idem Scholiasia vocem hanc ad Il. Z. v. 236. sic exponit: Ἄλφεισσοια, εὐρέκην, καὶ ἀπὸ τῆς εὐρέκην εἶδνα πολλῶν βοῶν ἄξιον. Vide etiam Etymologum.

2 Ὅμηρος] Il. E. v. 545.

3 Ὅς ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis a Valerio editis, pag. 74. unde ea Suidas describit.

4 Ἐπὶ δέκα σταδίους] Apud Constantinum in Excerptis, loco laudato, legitur σ' σταδίους, i. e. per ducentia stadia; quæ insignis est differentia.

5 Ἐκφανῆς] Hæc vox deest apud Constantinum.

6 Τῆς Ἀρχαδικῆς πόλεως] Lego, τ' Ἀρχαδικῆς πόλεως.

7 Δυόμην δὲ ἄλφ' τ' ἄλφ.] Vide Pausaniam lib. v. cap. v. 11.

8 Ἄλφ' ἔστι τρεῖς.] Ex Aristoph. *Avib.* p. 411. P. † Eadem leguntur supra v. Ἄλφ' οὐτοσί.

9 Ἄλφ'ι. ἄλφειον] De vocibus apocopen passis, uti ἄλφ' pro ἄλφειον, δὲ pro δόξα, λὲ pro λέν, ρὰ pro ράδιον, ἢ λ pro ἢλ &c; vide insignem locum apud Strabonem lib. v. 111. pag. 364.

10 Ἀριστοφάνης] In *Ecclesiast.* p. 736.

11 Ἦν δ' ἀπὸ κλήν τιν εὐρέων] Inter hæc verba, & ea quæ sequuntur, versus aliquot apud Aristophanem interjecti sunt: unde apparet, Suidam locum hunc mutilasse, & minus fideliter ex Comico excerptisse.

12 Ξενοφῶν] *Cyropæd.* lib. vi. pag. 161. P.

13 Ἀσκάς] Ab aliis scribitur λεύκας, παραξυτόνας. Est autem λεύκη genus morbi, qui vitiligo albicans vocatur: de quo vide scriptores Medicos.

14 Τοῖς εὐ φρονέσιν] Legendum puto τοῖς ἀφρονέσιν; vel τοῖς εὐ φρονέσιν τῶν οἰκτῶν, quam lectionem in versione lectus sum.

15 Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος] Pag. 281.

Κτησιφῶνι. Ὡς ἀπέδοτο τειάκοντα μῶν ἅμα τὴν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν, καὶ τὴν ἔθ' ἡμῶν ἰκαταχειροτονίαν. Καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ κτ' Μιδίᾳ. Καὶ ὡς τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα καίται ἐπὶ τὸ αὐτό. Φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίῳ. ἅμα τε κρείττον φαίνεται, ἅμα τε μαρτυρία ξειτίας φάξι. Καὶ ὡς Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Σπεράν. Πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτοις κεχρημένον.

Ἄμα δίδω, καὶ λάμβανε. παροιμία ἐπὶ τῷ ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

Ἀμάδοκος. ὁ δύο γενέσασιν, πατήρ καὶ υἱός. ὅς καὶ Φιλίππῳ συμμαχῶν ἦλθεν, εἰς τὸν κτ' Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἄμα ἔπος, ἅμα ἔργον. παροιμία ἐπὶ τῷ ταχέως καὶ ὀξέως ἀνομιάν.

Ἀμάλη. ὁ καρπὸς. καὶ παροιμία. Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῷ παναλωθείᾳ ἀφθαρτομένων. οἰονεῖ, αὐτοῖς βάρθροισι.

Ἄμ ἡλέηται, καὶ τέθηκεν ἡ χάρις. παροιμία ἐπὶ τῷ εὐεργετημένων, καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.

Ἀμαζόνιον ἱερόν. ὃ Ἀμαζόνες ἰδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖ. καὶ Ἀμαζόνειον κέρας.

Ἀμαθῆσιν. ἀνηκόοις. Ὁ δὲ ἠλαυνε νυκτός, ἀμαθῆσι τῷ παιδῶν χεῖρων τοῖς πολέμοις ἐπιπεσεῖν.

Ἀμαθέστερος. καὶ Ἀμαθῆς ἀντὶ τῷ ἀπαίδευτος, καὶ ἀκόσμητος. Πλάτων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἀμαθῆ, καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθῆναι, φύσις δὲ ἐπιταρῆς.

Ἀμαθεί. ἀδιδάκτως.

Ἀμαθῆς. ὁ ἀμύητος. ἀδίδακτος. Ὁ δὲ ἀκούει παῦτα, καὶ μὴ ἂν ἀμαθῆς οἰωνῶν, τὸν παῖδα ἐπαράγῃ καὶ ἐκτρέφῃ ὡς γνήσιον.

Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.

Ἀμάθητος. ἀδίδακτος. Ὁ δὲ Ἰσῆτος ἀμάθητος ἡ γραμματέων ἀπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάκην. Καὶ Ἀμαθῆς γὰρ ἔφυς, καὶ πολυφάγμων, ἔδδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. ἐπὶ τῷ ἰδιωτῶν. τὸ δὲ πατήσαι, ἴσῶν ἐπὶ τῷ ἐνδιατελεῖται ὡς τὸ ἀφικέσθαι πρὸς λέγοντες. Καὶ αὐτὸς Ἀετιοφάνης Ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

1 Κατηχειροτονίαν] Sic recte legitur apud Aeschinam & in Edit. Mediolanensi. Reliquae vero Editiones mendose exhibent χειροτονίαν.

2 Ἐπὶ τὸ αὐτό] Legendum est ἐπὶ τῷ αὐτῷ, i. e. eadem significatione accipitur.

3 Ἀμ' εἰ τότε πρῶτον μ.] Ex fragmento hoc mutilo auctoris mentem investigare non potui: quae ratio est, quare locum hunc ἀνεργήσαντες reliquerim.

4 Παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Σπεράν] Pag. 317. ubi legitur: Ἀπασίαις εἰ αἰτίας καὶ βλασφημίαις δεσ.

5 Ἀμ' δίδω καὶ λ.] Vide Diogenianum Paroem. 177. & Galtakerum in Aduersariis Posthumis cap. x. pag. 516.

6 Ἀμάδοκος. δύο γενέσασιν.] Ex Harpocrate.

7 Ἀμα ἔπος, ἅμα ἔργον] Vide infra v. Ἰσ' ἀφ' ἡμῶν.

8 Ἀμ' ἡλέηται, καὶ τέθηκεν.] Vide Zenobium & Diogenianum. Ἀμ' ἡλέηται autem hic significat, simul atque aliquis in calamitates inci-

tem pro eodem tempore: Ut xxx minis simul & injuriam sibi illatam, & factum populi, suffragiis suis eum condemnantis, vendidit. Apud Demosthenem contra Midiam vox illa eadem significatione accipitur: itemque apud Antiphontem in Proemiis. Ait enim: - - - - - Præterea apud Demosthenem in Orat. de Corona: Cum ille omnibus convitiis simul & maledictis contra me usus sit.

Ἄμα δίδω, καὶ λ. Simul da, & accipe. Proverbium in ingratos & infidos.

Ἀμάδοκος. Amadocus. Duo fuerunt, pater, & filius: qui etiam Philippo auxilium tulit in bello contra Cersobleptem.

Ἄμα ἔπος, ἅμα ἔργον. Dictum, factum. Proverbium de rebus, quæ cito & celeriter expediuntur.

Ἀμάλη. [Manipulus] frugum. Et proverbium: Cum ipsis manipulis; quod dicitur de illis, qui ad internecionem delentur; quasi dicas, αὐτοῖς βάρθροισι, i. e. funditus.

Ἀμ' ἡλέηται, καὶ τέθηκεν. Simul atque misertum est, perit gratia. Dicitur in eos, qui acceptorum beneficiorum cito obliviscuntur.

Ἀμαζόνειον ἱερόν. Templum ab Amazonibus conditum. Sic Iſcus. Et Amazonium cornu.

Ἀμαθῆσιν. Ignaris. Ille vero noctu iter faciebat, quia hostes ignaros eorum, quæ gerebantur, aggredi cupiebat.

Ἀμαθέστερος. Imperitior. Et Ἀμαθῆς, Indoctus, Imperitus, Incomptus. Plato. Ponitur etiam pro eo, qui alicujus rei ignarus est.

Ἀμαθεί. Sine disciplina. Sine doctrina.

Ἀμαθῆς. Non initiatus. Imperitus. Ille vero cum hæc audivisset, nec divinationis esset imperitus, puerum receptum ut filium suum educavit.

Ἀμαθί. Nomen proprium.

Ἀμάθητος. Indoctus. Justinus autem omnium literarum erat imperitus, & (quod vulgo dicitur) analphabetus. Et, Imperitus es natura, nec curiosus, neque Aesopum trivisti. De imperitis hoc dicitur. Πατήσαι enim hic idem significat quod ἐν ἀφικέσθαι, i. e. alicui rei immorari: ut dicimus, aliquo pervenire.

dit, vel, infelix esse incipit. Infelicium enim misereri solemus. Inde tritum illud: Malo invidiam, quam misericordiam.

9 Ἀμαζόνειον ἱερόν] Ex Harpocrate; ad quem vide Mausfacum. Præterea de Amazonio legendus est Stephani mutilator v. Ἀμαζόνειον.

10 Ὁ δὲ Ἰσῆτος ἀμάθητος ἦν γο.] Ex Procop. Histor. Arcan. cap. vi. Vide etiam infra v. Ἀναλφάκην, & v. Ἰουστινιανός.

11 Ἀμαθῆς ἔφυς, καὶ πολυφάγμων. ἔδδὲ τῷ Αἴσω. πεπάτηκας.] Versus hic Anapæsticus sumptus est ex Aristoph. Avib. pag. 563. ut a Porto observatum luit. Vide etiam infra v. Πατήσαι, ubi eadem reperitur.

12 Οὐδὲ τῷ Αἴσωπον πεπάτηκας.] Proverbio huic simile est illud, Ἐργίλοχον πεπάτηκας, de quo vide infra.

13 Τὸ δὲ πατήσαι ἴσῶν ἐπὶ τῷ ἀφικέσθαι ὡς τὸ ἀφικέσθαι λέγει.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

14 Ἀετιοφάνης] In Reliquis, pag. 186. ubi vide Scholiastam. P.

ὡς τὴν παρρημίαν, Σαφέτερόν μοι κάμαθέστρον
Φράσσον.

Ἀμαθία. ἀντί Ὑ, ἀναδοχία. Ἰπλάτων.

Ἀμαθῶ. ἢ τὸ περὶ ἄδης κόπης. Ψάμαθῶ δέ,
ἢ τὸ θαλάσσης.

Ἀμαθῆς. πόλις Κύπρου.

Ἄμα κνέφε ὄρθρον. καὶ κνέφρον λέγεται τὸν ὄρ-
θρον.

Ἀμαλασύνθα.⁴ αὐτὴ μήτηρ Ἀταλαρίχου. ἢ τῆς
δικαιοσύνης ἐπιπλείων ἐλθούσα, τὸ τε φύσεως ἐς ἄ-
γαν τὸ ἀρρενωπὸν ἐπιδεικνυμένη, ὅσον ἡρόνον ἢ τὸ πῶ-
λειως παύσει, ἐδέξα τῆς πάντων Ῥωμαίων ἐς τὸ
σῶμα ἐκόλασεν, ἢ ἡξίμασιν ἐζημίωσεν ἢ μὴν ἐδὲ
Γότθοις ξυμμάχησεν ἐς τὴν ἐκείνων ἀδικίαν ὀργῶσιν.
Ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ παῖδα τοῖς Ῥωμαίων ἀρχεσσι τὰ
ἐς διαίτην ὁμότροπον καταπίσασθαι, καὶ Φοιτῶν ἐς
γραμματικῶν ἠδὲ ἰνάγκασε πρῆς τε συμπλεξαμένη
τῆς ἐν Γότθοις γερόντων, οὐσπερ ἠπίστατο μάλλον
ἀπάντων ξυμπεπύσι τε καὶ ὀπτικῆς εἶναι, ξυμδιαταχθεῖς
Ἀταλαρίχῳ ἐκέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῶ
ἤρεσκε. τῆ γὰρ ἐς τοὺς ὑπικίους ἀδικίας ὀπιθυμία βαρ-
βαρικώτερον πρὸς αὐτοῦ ἀρχεσθαι ἠθέλον. καὶ ποτε
ἢ μήτηρ ἀμαρτανόντα π ὅτι ἐν τῷ κοινῷ τὰ παῖδα
λαβοῦσα, ἐρράπισε, καὶ ὡς δεδακρυμένῳ ἐς τὴν ἀν-
δρῶντιν εἰθέριε ἀπὸ ληθε. Γότθοι δὲ αὐτῶ εὐτυχόντες
δανά ἐπιπύοντο, καὶ τῆ Ἀμαλασιῦθῃ λοιδορούμενοι ἰ-
σχυρίζοντο, βούλεσθαι γὰρ αὐτὴν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων
ἀφανίσαι ὅτι ταίχισα, ὅπως αὐτῇ, ἐτέρῳ ἀνδρὶ ἐς κοί-
τιν ἐλθοῦσα, ξυὸ αὐτῶ ἀρχεῖ.⁷ ξυλλεγόντες δὲ ἠ-
πύοντο, ὅτι ἰσθῶς σφίσι, οὐδέ οἱ τὸ βασιλεῖα παιδεύ-
εσθαι. γράμματά τε γὰρ πολὺ κεραιόσθαι ἀνδρίας, καὶ
διδασκαλίας γερόντων ἀνθρώπων ἐς τε τὸ δειλὸν καὶ τὸ
ταπεινὸν ἀπεκρίνεσθαι ἐν τοῖς ὑπικίοντι. δεινὸν τοί-
νον τὸν ἐν πανὶ ἔργῳ πολυμητὴν τε καὶ δέξῃ μέγαν ἐ-
σόμενον, Φίξῃ ὅτι διδασκαλῶν ἀπαλλαγέντα, τὰς
ἐν τοῖς ὀπλοῖς μελέταις ποιῆσθαι. ἢ ἔλεγον δὲ καὶ
ὡς, ἀν περ αὐτῶ τὸ σπὸ Ὑ σούτες ὀπιγνήνεται δέσθαι,
οὐ μήποτε ξίφους ἢ δοραπίε ὑπὸ φροσῆν ἀξιάσουσιν.
οὐκοῦν, ὡ Δέσπωνα, ἔφασαν, παιδαγωγὸς μὲν τού-
τες χρίσῃ ἔα. σὺ δὲ Ἀταλαρίχῳ παῖδας ὁμοδιαι-
τες ἠλικίας δίδου, οἵτερ αὐτὸν τὰ ἐς τὴν ἠλικίαν ξυ-
ακμάζοντες ἐς τὴν ἀρετὴν κατὰ γὰρ τὸ βάρβαρον νό-
μον ὀρμήσουσιν. Ἡ δὲ ὅτι ἐπένευσε μὲν, δέισασα
δὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ὀπιβουλὴν, ξυμμάχησθε πάντα, ὅσα

Et Aristophanes: *Rudius & planius aliquan-
to mihi rem narra.* Proverbium.

Ἀμαθία. Stupiditas. Imperitia. Plato.

Ἀμαθος. Arena campi. Ψάμαθῶ vero,
maris.

Ἀμαθῆς. Amathus. Urbs Cypri.

Ἄμα κνέφε ὄρθρον. Prima luce. Et κνέφρον vo-
cant matutinum.

Ἀμαλασύνθα. Atalarici mater, quæ justitiæ
observantissima, animaque valde virili præ-
dita fuit; & quamdiu rem publicam admi-
nistravit, nec pœna corporis, nec multa
quæquam Romanorum multavit: quin
etiam iniquam nocendi illis cupidinem, qua
Gothi ardebant, repressit. Filium autem ad
Romanorum Principum vitam & mores in-
stitui voluit, ludumque literarium frequentare
coegit: & tres senes ex Gothiis delectos, quos
omnium prudentissimos & optimos esse no-
rat, familiariter cum Atalarico vivere iussit.
Gothi autem hæc minime placebant. Nam
præ cupiditate injuriis affiendi sibi subje-
ctos, more magis barbaro ab eo regi vole-
bant. Aliquando mater, cum in cubiculo
peccantem aliquid deprehendisset, colaphum
illi impexit. Is vero flens se inde in con-
clave virorum proripuit. Tum Gothi, in
quos incidebat, graviter indignari, in Ama-
lafuntham convitia jacere, & affirmare, eo
spectare consilia ejus, ut, filio quamprimum
e medio sublato, ipsa alteri viro nupta cum
eo imperaret. Quamobrem congregati [A-
malafuntham adeunt,] querentes, Regem
non recte educari. Literas enim a fortitu-
dine alienissimas esse, & seniorum hominum
institutionem animum plerumque reddere ti-
midum, insitamque ei generositatem fran-
gere. Oportere igitur eum, qui in rebus
gerendis strenuus, & audax, & gloria illu-
stris futurus sit, a magistrorum metu libe-
ratum in armis exerceri. Dicebant præte-
rea, nunquam fore, ut ii, qui scuticam ti-
muissent, hastam vel gladium contempnant.
Quare, Regina, inquirunt, pedagogos qui-
dem istos valere jube, & Atalarico convi-
ctores aliquot æquales adhibe, qui ætate
florentes ad virtutem ipsum more Barbaro
incitent. Regina, etsi hæc minime proba-
ret, metuens tamen, ne insidiæ sibi ab illis
struerentur, omnia, quæ Barbari postula-
bant, concessit.

οἱ Βάρβαροι ἠθέλον.

in cubiculo.

7 *Ευπεγόντες δὲ ἠπύοντο, ὅτι ἰσθῶς σφίσι, ἐδὲ οἱ τὸ βασιλ.* Locus
hic corruptus est & mutilus, qui apud Procopium rectius sic legi-
tur: *Ευπεγόντες δὲ, ὅτι δὴ ἐν αὐτοῖς λόγμοι ἦσαν, ὃ πρὸς τὴν Ἀμα-
λασύνθην ἐλθόντες ἠπύοντο, ὅτι ἰσθῶς σφίσι, ἐδὲ ἢ ξυμμάχῃ, τὸ βασι-
λεῖα παιδεύεσθαι.*

8 *Ἐλεγον δὲ, ὡς ἐδὲ ὀπιβουλῆς ποτε Γότθων πινὰς τὰς
παιδας ἐς γραμματικῶν πέμπων ἔσθαι λείπον ἢ ἀπαισαν, ὡς ἠπερ αὐτοῖς
τὸ δὲ Ὑ σούτους ἐπιγνήνεται δέσθαι &c. i. e. Dicebant vero, Theodorici-
cum quondam non fuisse passum Gothorum liberos ad ludimagistrum
mitti; dixisse enim omnibus, si semel scuticam timere carissent, nun-
quam fore, ut &c.*

9 *Ὅτι ἐπένευσε]* Emenda ex Procopio, ὅτι ἐπύοντο, i. e. *non
probavit.*

1 Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas respicit, exstat in Τι-
μοει, pag. 550. Νόσον μὲν δὲ ψυχῆς ἀνομοσ συγκρητέον. Δύο δὲ ἀ-
νομίας γένεσθαι τὸ μὴ κενεῖν τὸ δὲ ἀμαθίαν. i. e. *Animi morbum esse
dementia concedendum est. Duo autem ejus sunt genera: insa-
nia & stupiditas.*

2 Ἀμαθῶ. ἢ τὸ περ.] Differentiam hanc vocis ἀμαθῶ & Ἀμα-
μαθῶ confirmat etiam Ammonius his verbis: *Ἀμαθῶ ἢ ψάμα-
θῶ ἀφ' ἑσθῆ. Ἀμαθῶ μὲν γὰρ ἢ ἐν περὶ κόπης ψάμαθῶ, δὲ ἢ πα-
ραλασύνθῃ ἀμύθῳ.*

3 Κνέφρον] Lege Κνέφρον. Vide infra v. Κνέφρον.

4 Ἀμαλασύνθα. αὐτὴ μήτηρ Ἀταλ.] Integrum hunc locum de
Amalafuntham descripsit Suidas ex Procopio de Bello Gothico lib. 1.
cap. 2.

5 Τὰς πόλεις πρῶτον] Lege ex Procopio τὴν πολιτείαν πρῶτον, quam
lectionem in versione secutus sum.

6 Ἐν τῷ κοινῷ] Ex Procopio reponendum ἐν τῷ κοινῷ, i. e.

Ἀμαλῆκ. ὄνομα κύνιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμαλῆκίτις.

Ἀμάλθακτον. ἀνένδοτον. ἐδραῖον.

Ἀμαλθείας κέρας. ἐπὶ τῷ ἀφθόνως ζάντων, καὶ εὐβλιέντων, καὶ εὐσφαγούντων.

Ἐνθ' ἵνα μοι βίβῃ ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας ἀγῆς.

Ἀμαλθεία γ' ἡ τροφὸς τοῦ Διὸς, ὡς τὸ μὴ μαλάσσεισθαι.

Ἀμαλδιωθήσομαι. ἀφανιθήσομαι. καὶ Ἀμαλδύνομαι, ἀφανίζεσθαι.

Ἀμαλκείδης.

Ἀμαλλοδετήρ. ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

Ἀμάμυξις. σαφυλῆς γένος. οἱ δὲ τιμὴ ἀναδεδραῖα οὕτως καλεῖσθαι. ἐστὶ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου, καὶ ὡς Σαπφῶν τὸ ὄνομα.

Ἀμάν. οὗτος ὡς βασιλικῶν πραγμάτων Δαρείου, ὑπέχετο τῷ βασιλεῖ μίρια τάλαντα εἰσίσσειν, εἰ σπλήσοι Ἰσθαίους. ὡς δὲ ἐπεισεν, ἐπετάλη τοῖς ἔθνεσιν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας ἐξαφανίσαι. ὡς δὲ σιωπελευθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαίου τὸ κατ' αὐτοῦ ἐπίθετον ὡς τὸ Ἑσθῆρ ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ τὰ ἐπιταλόμενα ἀνεκαλείτο, πῶν τε Ἀμάν ἀνεσάουρασε, μέλλοντα σαυροῦν τὸν Μαρδοχαῖον, πλεῖστοι τε τῷ ἐχθρῶν ὑπὸ Ἰσθαίαν ἀπάλλοντο καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐορτάζουσιν Ἰσθαῖοι.

Ἀμάν. θεοῖς τῶν ἁμα. Βάβει.

Νυῦ⁴ ὅστις ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων Φύγων,

Ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, κὺν Φίλοισι πιτεύη.

Ἀμμανίται. ὄνομα ἔθνους. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας.

Ἀμανον. ὄρος τῆς Κιλικίας. ἐκλήθη δὲ Ἀμανον διὰ τοιαύτης ἱστορίας. Ὁρέστης διὰ ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τιμὴ Ἀρετῆν κομίσας, ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει τὴν μαῖαν τὴν λύσιν εὗρεν.

Ἀμαξα τὸ βουῶν ἔλκη. παροιμία, ὅταν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείροντος ἀγῆται.

Ἀμαξεία. ὁ τῶν ἀμαξῶν φόρτος.

Ἀμαξίς. εἶδος πλακουῦτος, ἡ νυῦ κοπήν Φαμίν. Σύμμαχος δὲ, καὶ τὸ μικρὸν ἀμαξίον. Ἀλεξάνδρου Νεφέλους.

Ὅτ' ἐπιτάμω σοι Διασίσις ἀμαξίδα.

Ἀμαξίτον. ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχης. Ἡ δὲ εἰσεολὴ τῆς Κιλικίας ἀμαξίτος ἦν ὁδὸς, ὄρητις, ἰσχυρὰ, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἰ πῶς ἐπιώλυν.

1 Ἀμαλθείας κέρας] De notissimo hoc proverbio vide Paræmiographos.

2 Ἀμάμυξις σαφυλῆς γ.] Lege ἀμάμυξις. Sic enim apud alios Grammaticos vox hæc scripta reperitur. Scholiasta Aristophanis ad Ἑσθῆρ pag. 471. Εἶδος ἀμύκητος ἢ ἀμάμυξις, ἢ λέγουσιν ἀναδεδραῖα. Euthymius ad Olyvil. E. p. 524. Ἀμάμυξις, σαφυλῆς γένος. οἱ δὲ ἀναδεδραῖα φασίν.

3 Ἀμάν. ὄρος τῆς Κιλικίας.] Historia hæc de Amano legitur in libro Esdræ, cap. v. 11. itemque apud Josephum Antiq. Judaic. lib. x. c. v. 1.

4 Νυῦ ὄστις ὄντως παῖδες.] Ad quam fabulam fragmentum hoc Ba-

Ἀμαλῆκ. Nomen proprium: unde dicitur Amalecites.

Ἀμάλθακτον. Quod cedere nescit. Durum.

Ἀμαλθείας κέρας. Amalthea cornu. Dicitur de illis, qui omnium rerum copia abundant, feliciterque vivunt.

Illic ubi mihi victum suppeditat Amaltheæ capra cornu.

Amalthea enim erat nutrix Jovis, [sic dicta,] quod molliri non posset.

Ἀμαλδιωθήσομαι. Delebor. Perdar. Et Ἀμαλδύνομαι, deleri, perdi.

Ἀμαλκείδης. Amalcides.

Ἀμαλλοδετήρ. Qui frumenti manipulos colligit.

Ἀμάμυξις. Uva genus. Alii vero vitem arbutivam sic appellant. Vox illa legitur apud Epicharmum & Sapphonem.

Ἀμάν. Aman. Hic regni administrationi a Dario præfectus, promisit Regi, se decies mille talenta in ararium illaturum esse, si Judæos perdidisset. Hoc igitur cum ei persuasisset, literæ omnibus gentibus scriptæ sunt, ut omnes [Judæos] uno die delerent. Priusquam vero illa perpetrarentur, Mardochæus per Estherem Regi aperuit insidias contra ipsum comparatas. Is igitur mandata revocavit, & ipsum Amanem in crucem egit, qui Mardochæum eo supplicio tollere decreverat: plurimique inimicorum a Judæis cæsi sunt. Hinc dies illos, tanquam festos, Judæi solenniter celebrant.

Ἀμάν. Metere. Ab ἄμα, i. e. simul. Babrius: *Nunc, liberi, hinc fugiendi tempus est, Quoniam ipse metere decrevit, nec amicus amplius credit.*

Ἀμμανίται. Nomen gentis. Significat etiam fungos.

Ἀμανον. Amanus, mons juxta Ciliciam, sic vocatus, quod, uti historiarum tradunt, Orestes, ex Tauris Dianam cum Iphigenia adducens, in hoc monte ab infania liberatus esset.

Ἀμαξα τὸ β. Currus bovem trahit. Proverbium, quod dici solet, cum præstantior a deteriore ducitur.

Ἀμαξεία. Plaustrorum onus.

Ἀμαξίς. Genus placentæ, quam nunc Κοπτὴν vocamus. Symmachus vero etiam parvum plostellum [sic appellari tradit.] Aristophanes in *Nubibus*: *Quando tibi in festo Diasiorum plostellum emi.*

Ἀμαξίτον. Viam publicam. Malchus: *Fauces vero Ciliciæ erant plaustris pervia, ardua, munitæ, & quas exercitus intrare non posset, si quis prohiberet.*

brii referendum sit, ignorare non possunt, qui Æsopum legerunt.

5 Σημαίνει δὲ καὶ τὸς μύκητας.] Vide Scholiast. Nicandri ad *Aléxiph.* p. 63.

6 Ὁρέστης διὰ ταύρων σὺν Ἰφ.] Eandem de Oreste fabulam refert Stephanus de *Urbius* v. Ἀμανον, ex quo Suidas sua deprompsisse videtur.

7 Ὅτ' ἐπιτάμω σοι Διασίσις.] Apud Aristoph. in *Νεβί.* pag. 104. locus hic ita legitur:

Ὅν πρῶτον ὄβολον ἔλαβον Ἰλιασικόν
Τότου περιάμω σοι Διασίσις ἀμαξίδα. P.

Ἀμαξουργοί. ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοπιηρούς. εἶδες δὲ οἱ ἀγριοπιηροὶ πεκτόνων, οἱ τοὺς ἀμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

Ἀμάξη. ἡ ὑδρορροή.

Ἀμαρτιάδας. Στὸ τῆς ἀμαρτίας εὐθείας. Προκόπιος. Ἄϊ τῶν γυναικῶν ἀμαρτίδες οὐκ ἐπὶ τοὺς ἀνδρας ἴενται μόνον, ἀλλὰ καὶ παίδων ἀππονται μάλλον, οὓς γε καὶ δόξαν πινὰ φέρεσθαι ἐκ τοῦ ὄπιπλευστον συμβῆσαι, ὡς φύσιν τρέποντα ταῖς γυναιμένας εἰκότασιν.

Ἀμαρτίειν. Σπυτυχεῖν.

Ἀμαρτία. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ Σπυτυχία. ὡς τὸ μάρπω, τὸ καταλαμβάνω ἀμαρτία τις οὕσα.

Ἀμαρτίαν. οἱ Ἀττικοί. Ἀμαρτιάδα, Ἡρόδοτος, καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἀμαρτωλοί. οἱ παρανομία συζῆν παραιογυμνοὶ, καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἀμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖν Δραπέπιοι. Ποδαπὸς ὑμᾶς εἶνα φάσκων, ὦ μέγαρες, οὐκ ἀν ἀμαρτεῖν. καὶ ὅλως σύνθετες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτες. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρες. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀμαρυγιάς. ὄφεις. οἱ δὲ, ἀκτῖνας ὄφιας. καὶ Ἀμαρυγή, λαμπιδών. καὶ ὡς Ἀετοφάνης, ἡ κίνησις. Ὡς ὡκεῖα Μυστῶν φάτις, οἷα περ ἵππων ἀμαρυγιά. τρεῖσιν, ἡ τῶν Μυστῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππις ὡκεῖα, ἐπεὶ πτερόεντες οἱ λόφοι.

Ἀμαρυγεύς. ὄνομα κύνων. καὶ Ἀμαρυγεΐδης.

Ἀμαρυγμα, Φόρημα. εἶδωλον. κίνησις. οἱ δὲ, λαμπιδόνα.

Ἄμας, ἀπήτην, οἱ δ' ἀπιρνοῦντο σκάρας. παρομοία ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτουμένων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνευμένων.

Ἀμάσεια. πόλις Ποντικῆ. ὁ πολίτης, Ἀμασεύς.

Ἄμασις. ὄνομα κύνων. ὃς εἶλε Κύπρον παρῆτος ἀνθρώπων, καὶ καταπρέψατο ἐς Φόρον ἀπαγωγῆν. ἔπει δὲ καὶ Ἄμαστρις πόλις ἐν Πόντῳ, κληθεῖσα Στὸ γυναικὸς Πέρσιδος Ἀμάστριδος. τὸ ἔθνικόν, Ἀμαστριανός.

Ἀμάστεις. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάττω εἰσελθόντα Σπυτινίζου τὸν Κόμμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.

Ἀμαξουργοί. Ἀμαξουργοὺς Attici vocant ἀγριοπιηρούς. Sunt autem ἀγριοπιηροὶ fabri lignarii, qui plaustra, aliaque lignea instrumenta rustica conficiunt.

Ἀμάξη. Canalis, per quem aqua fluit.

Ἀμαρτιάδας. [Peccata.] A recto ἀμαρτίας. Procopius: *Mulierum flagitia non solum in maritos redundant, sed etiam multo magis ad liberos pertingunt, quippe de quibus alii hanc opinionem plerumque concipiunt, eos moribus & ingenio matrum similes esse.*

Ἀμαρτεῖν. Aberrare.

Ἀμαρτία. Dicitur de eo, qui bono aliquo non potitur, sed eo excidit. Ἀμαρτία, apprehendo; quasi dicas ἀμαρτία.

Ἀμαρτίαν. Attici sic appellant peccatum. Herodotus vero & alii Iones ἀμαρτιάδα.

Ἀμαρτωλοί. Qui iniquitati student, vitamque flagitiosam vivunt.

Ἀμαρτεῖν. Cratinus in *Fugitivis* ἀμαρτεῖν dixit pro ἀμάρτοιμι. *Cujates vos esse, adolescentes, si dixero, non errem.* Omnino autem hoc [loquendi genus] illis familiare est.

Ἀμαρτυρήτες, pro ἀμαρτύρες, dixit Antiphanes. Id est, testimonii expertes.

Ἀμαρυγιάς. Visum. Alii vero sic appellant oculorum radios. Ἀμαρυγή etiam vocatur splendor, & apud Aristophanem, motus. *Quam velox est Musarum fama, ut equi velociter currentes.* Hoc est, Musarum fama velox est, ut equus velox, quia verba sunt alata.

Ἀμαρυγεύς. Nomen proprium. Et Ἀμαρυγεΐδης, [Amaryncei filius.]

Ἀμαρυγμα. Gestamen. Simulacrum. Motus. Alii vero splendorem [ita vocant.]

Ἄμας, ἀπήτ. Falces petebam; at illi se ligones habere negabant. Proverbium, quod dicitur de illis, qui alia se habere negant, quam quae ab ipsis postulantur.

Ἀμάσεια. Urbs Ponti, cujus civis dicitur Ἀμασεύς.

Ἄμασις. Nomen proprium viri, qui primus omnium Cyprium cepit, & subactam tributum pendere coegit. Amastris autem est in Ponto, sic nominata a Persica muliere Amastride. Gentile nomen est Ἀμαστριανός.

Ἀμάστεις. *Persuadent viro strenuo & robusto, nomine Narcisso, ut ingressus Commodum strangulet.*

1 Ἀμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοπιηροὺς.] Hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 315. (vel. 216. Ed. Bas.) ut Portus etiam observavit. Legendum autem est apud Suidam Ἀμαξουργοὺς Ἀπιοὺς λέγουσιν, ut apud Scholiastam.

2 Ἄϊ τῶν γυναικῶν ἀμαρτ.] Fragmentum hoc deproptum est ex Procop. *Hist. Arcan.* cap. 2.

3 Ὡς ὡκεῖα Μουσ.] Apud Aristoph. in *Aviis*, pag. 405. Ed. Bas. locus hic ita legitur & distinguitur:

Ἄμας ἡς ὡκεῖα Μουσίων φάτις
Οἷα περ ἵππων ἀμαρυγιά.

Vide ibi veterem enarratorem.

4 Ἀμαρυγεύς.] De eo vide Pausaniam lib. v. cap. 1. in fine.

5 Ἄμας ἀπήτην. οἱ δ' ἀπ.] Vide Schottum ad Zenob. *Adag.*

6 Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτ.] Rectius & planius apud Zenobium legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτουμένων, ἄλλα δ' ἔχειν ἀπαρνευμένων; quam lectionem in versione secutus sum. Vide etiam infra v. Ἄμας.

7 Ὡς εἶλε Κύπρον παρῆτος ἀνθρώπων, & καταπ. ἐς Φόρον ἀπαγωγῆν.] Hæc sunt verba Herodoti in fine *Enterpes*.

8 Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάττω.] Fragmentum hoc de Narcisso, percussore Commodi, legitur apud Herodianum historicum, in fine libri 1. unde id Suidas descripsit.

9 Ἀμάσεια.] Apud Herodianum recte legitur ἀμασεῖν. (i. e. robustum, valentem, vel aetate florentem) quæ vox huic loco restituenda est, ut jamdudum ante monuerunt Stephanus in *Lexico Græco*, & Reinesius *Var. Lect.* L. 111. pag. 474. Hinc ergo patet, quam longe Portus a vero aberraverit, existimans, ἀμάσειν esse nomen proprium viri: quem tamen errorem facile ei ignoscere, quod nesciret locum auctoris, ex quo Suidas hæc excerptisset.

ἀπιυέγκαις πλῆθ' ἄμαχον, (ἦγεν μέγα) καὶ ἀνέστησαν τρέπαιον, καὶ βαμοὺς ἄρθωσαν. Καὶ αὐθις Ἐτίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ὑποδείξαι. ἐώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἄμαχος. Καὶ αὐθις Ἦν δὲ ἰέρεια τῶ θεῶ καλλ' ἄμαχ'. Καὶ αὐθις Ἀδοκίτη χερμαῖν' καταρρήγνυ' πλῆθ' ἄμαχον. Καὶ αὐθις Ὁὐ δυνατεία ἄμαχ'. Καὶ αὐθις Ἐς ὑπεροψίαν δὲ ἔξαφθεὶς ἄμαχον, ἔ μὲν ἐπὶ ἀνθρωπ' εἶνα καταφρόν'.
 Ἄμαχ'. ἀντὶ ἔ, μὴ μαχόμεν'. = Xenophōn. καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μὴ πῶ μεμαχημένοι.
 Ἄμβακούμ. ζήτησ' ἐν τῶ Ἀββακούμ, εἰς τὴν ἄρχην ἔ βιβλίαι.
 Ἄμβασις. ἀνάβασις. Καὶ ἄμβασις ἔ νύ τις ἦεν.
 Ἄμβάτας. ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπην τοὺς ἀμβάτας ἠοδιον γὰρ αὐτῆς. Καὶ αὐθις Ὁὶ δὲ τοὺς ἀμβάτας δι' ἐκπληξιν ὑποσησάμενοι.
 Ἄμβεινα. ὄνομα πόλεως.
 Ἄμβει. ἢ τῆς πέτρας ὄφρυς.
 Ἄμβελίδην⁴ βοῶσα. ἀντὶ ἔ, μεγάλας.
 Ἄμβλίσιον.⁵ τὸ μάννα.
 Ἄμβλίσκεσιν. ὑπεβάλλεσιν. ὃ συμβαίνει ταῖς ἀφθαιρούσαις καὶ παρβαλλούσαις τὰ κῆματα. Πλάτων⁶ Θεωρητῆ. καὶ Ἀμβλίσκεν, καὶ Ἐξαμελοῦν, τὸ ἀφθαιρεῖν καὶ ἀφανίζειν.
 Ἄμβλωθείδιαι.⁷ ἐκζώματα. τὰ ἐξημελωμένα ἔμβρυα. καὶ Ἀμβλωθείδιον, αὐτὸ τε τὸ φθόγιον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ ἀφθαιρεῖν.
 Ἄμβλώσκη. τὸ ἀμβλῶσαι, καὶ ἔξαμβλῶσαι, τὸ ἀπελὲς γενῆσαι, τὸ φθῆσαι βρέφ'.
 Ἄμβλύ. ἀσθενές. ὃ ἐν Ἐπιγράμματι.
 ————— Ἀλλὰ καὶ αὐθις
 Ἐκ χαλαμηιομῆς ἀμβλύ φέροι δρέπανον.
 Ἄμβλυωπίας, καὶ Ἀμβλυωπός. ὃ ἀμυδρῶς ὄρων.
 Ἄμβλύνω. τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ ἔπι πολὺ διήγε τὸ πῆλον, ἀμβλύων⁹ τὴν ἔ¹⁰ πολέμους ὀξύτητα χρονίας τε καὶ μακρῶς ἔ ἔργα τετραῶς. καὶ Ἀμβλύνεσθαι. ἢ Μήθ' ὑπὸ νεότητι¹¹ θερασίνεσθαι, μήθ' ὑπὸ γήρας ἀμβλύνεσθαι.
 Ἄμβλυώπει. τυφλώπει.
 Ἄμβλύς. ὃ μὴ ὀξύς. σκοτεινός.

Natura insiti mores difficulter occultari possunt. Aelianus: Piscium copiam attulerunt ingentem, & tropaeum statuerunt, arasque erexerunt. [Hic ἄμαχον significat ingens.] Et iterum: Quisque pro viribus in hoc incumberebat, quoniam Regem vehementer ei rei studere videbant. Et iterum: Erat autem illa Dei sacerdos pulchritudine incredibili praedita. Et rursus: Tempestas vehemens subito & inopinato ingruit. Et iterum: Non invicta potentia. Et iterum: Fastu immodico elatus humana conditione majora affectabat.
 Ἄμαχ'. Qui non pugnat. Xenophon. Et Ἀμάχητοι, pugnae expertes.
 Ἄμβακούμ. Quare in Ἀββακούμ, in principio libri.
 Ἄμβασις. Pro ἀνάβασις, ascensus. *Et ascensus nullus erat.*
 Ἄμβάτας. Pro ἀναβάτας. Sessores. Equites. *Equi vero mortui nulla molestia afficiebant sessores, quippe qui eos comederent. Et iterum: Illi vero territi sessores excusserunt.*
 Ἄμβεινα. Nomen urbis.
 Ἄμβει. Petrae supercilium, sive cacumen.
 Ἄμβελίδην βοῶσα. Magnum clamorem tollens.
 Ἄμβλίσιον. Manna.
 Ἄμβλίσκεσιν. Ejiciunt. [Abortum faciunt.] *Quod accidit mulieribus, foetum corrumpentibus, & [ante tempus] projicientibus. Plato in Theaeteto. Et Ἀμβλίσκεν, & Ἐξαμελοῦν, perdere & delere.*
 Ἄμβλωθείδιαι. Foetus abortivi. Foetus immaturi. Et Ἀμβλωθείδιον, tam ipsum pharmacum foetum corrumpens, quam foetus corruptus.
 Ἄμβλώσκη. Idem quod ἀμβλῶσαι & ἔξαμβλῶσαι, i. e. foetum imperfectum gignere, vel corrumpere.
 Ἄμβλύ. [Obtusum.] Infirmum. In Epigrammate:
 ————— Sed & iterum,
Culmorum sectione obtusam ferat falcem.
 Ἄμβλυωπίας, & ἀμβλυωπός. Qui oculorum aciem obtusam habet.
 Ἄμβλύνω. Dissolvo. [Hebeto.] *Ille vero bellum in longum protraxit, hostis impetum lenta & diuturna mora frangens. Et Ἀμβλύνεσθαι, [obtundi. Ita comparatus erat,] ut nec ob juventutem ferocem se ostenderet, nec ob senectutem vigor ejus obtunderetur.*
 Ἄμβλυώπει. Caecutit.
 Ἄμβλύς. Non acutus. Obscurus.

hi quidem, cum ad hunc modum fortiter persistissent, in tormentis animam exhalaverunt.
 1 Οὐ δυνατεία ἄμαχ'] Integrum locum Damascii, ex quo haec decerpta sunt, affert Suidas infra v. Ἐναγίς.
 2 Xenophōn] Cyropaeid. lib. 1v. p. 90. P.
 3 Ἄμβει. ἢ τῆς πέτρας ὄφρυς] De hac voce legendus est Erotianus, qui omnium diligentissime eam exposuit.
 4 Ἀμβελίδην βοῶσα] Recte Pearsonius in margine Codicis sui notaverat, legendum esse ἀμβελίδην βοῶσα, ex Homero Il. x. v. 476. Vide etiam Etymologum.
 5 Ἀμβλίσιον] Hanc vocem in summa Barbarie inquirendam puto.

6 Πλάτων Θεωρητῆ] Locus Platonis, quo Suidas hic respexit, exstat pag. 117.
 7 Ἀμβλωθείδιαι] Vide Harpocracionem v. Ἀμβλωθείδιον, & ibi Maussacum.
 8 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. v. p. 553.
 9 Τὴν ἔ πολέμου ὀξ.] Infra v. Δῆμος, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur τὴν ἔ Ἀντίβας.
 10 Πολέμου] Scribe πολέμου.
 11 Μήθ' ὑπὸ νεότητι θερ.] Haec sunt verba Dionis de Trajano Imperatore, ut monemus infra v. Ἠκμαστῆ, ubi fragmentum hoc repetitur.

'Αμβολάδην. ἀναβάλλαν. Ἡρόδοτος, κειθ' ὑπερφολίν.

'Αμβολὰς γῆ. ὑπὸ τοῦ ὀρύγμαλιος ὑψωθείσα. Zenodotus: Ὁ δὲ Κύρος πύργους ἐποίησεν ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὀπιπλεῖσα φυλακτῆρια εἴη. Ἐπὶ ἐν τῷ Δακνόμενῳ, ὅτι τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἀμβολὰς πιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λακωνοῖσι δαπανηρὰ εἶναι.

'Αμβολία. ἡ ὑπέροχσις. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἡθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.

καὶ Ἀμβολιερῆς ἀνὴρ, ὁ τὸ ἔργον ἀναβαλλόμενος.

'Αμβούλιος. ὄνομα κύριον.

'Αμβωμοῖσι. περὶ τοὺς βωμούς.

'Αμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἄμβρακικῷ κόλπῳ, ἀποικὸς Κορινθίων.

'Αμβροσία. ξηρὰ τροφή.

'Αλλὰ τὸ γ' Ἀμβροσίης καὶ Νέκταρος ἔστιν ἄσπορ-
ράς. Νέκταρ δὲ, τρεῖσι νέκταρ, τὸ νέος ποιῶν τοὺς πίνοντας.

'Αμβρόσια. ἀς οὐδεὶς δύναται βροτῶν ἔχειν. Ὁμηρος.

'Αμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακλὸς
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

'Αμβρόσιον. θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀκήρατον, ἢ ἀφθαρτον.

Ἡν γὰρ Ἐρώταν

καὶ Χαρίταν ἀπαῖς ἀμβρόσιον πιθάλει.

'Αμβροτα. θεῖα. ἀφθαρτα.

'Αμαία. ἡ Δημήτηρ. Ἀζησία δὲ, ἡ Κόρη. καὶ παροιμία. Ἡ Ἀμαία τ' Ἀζησίαν μετήληθεν. ἐπὶ τ' πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

'Αμμιμακέτε. ἀκαταπνήτα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οὐ δίχα βύρσας

ὄϊκεν ἀμμιμακέτε κρατὸς ἔρεισμα κέρα.

'Αμεβάνη. ὄνομα κύριον.

'Αμέλγην. αἰπαλική. ἰδίως λέγει ἀμέλγην, τὸ πρὸ τὸν πρῶτον καρπὸν ἀάρετος τοὺς καρπούς ἄσπορῶν, ὅπερ οἱ κλέπτοντες πιῶσιν. Ἀριστοφάνης. Ἀμέλγης τ' ξένων τοὺς καρπίμους.

'Αμελείσι. χρεῖς βραδυτήτος. Διαμελείσι δὲ, μεληδόν, καὶ μέλιος.

1 'Αμβολάδην. ἀναβ.] Vide de hac voce Eustathium ad Il. φ. pag. 124.

2 Zenodotus] Cyroped. lib. v. 11. p. 190. P.

3 'Αμβωμοῖσι] Homerus Il. θ. v. 441. Ἀμμιμακέτε δὲ ἀμμιμακέτε πη. ubi Scholiasta: Ἀμμιμακέτε, περὶ τῶν βωμῶν.

4 Ἀμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἄμβρακῳ] Ex Harpocrate.

5 Ἄμβρακικῷ κόλπῳ] Luculentiam finis hujus descriptionem habet Polybium lib. iv. cap. lxxiii.

6 Ἀμμιμακέτε] Il. A. v. 529.

7 Ἡν γὰρ Ἐρώταν καὶ Χαρίταν] Il. A. v. 529.

8 Ἡν γὰρ Ἐρώταν καὶ Χαρίταν] Hæc sunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. pag. 559. Vide etiam infra v. Θελέσει, ubi eadem repetuntur.

9 Ἀμμιμακέτε καὶ Δημήτηρ] Didymus apud Zenobium Adag. cxxx.

'Αμβολάδην. Surfum jaciendo. Apud Herodotum hæc vox significat, supra modum.

'Αμβολὰς γῆ. Agger ex terra effossa excitatus. Xenophon: Cyrus vero fecit turres supra terram egestam, ut quam plurima essent excubiatarum loca. In voce Δακνόμενος dictum est, ædificare, & equos alere, & aggeres excitare, Laconibus sumptuosa videri.

'Αμβολία. Dilatio. Procrastinatio. In Epigrammate:

Cum assuetæ procrastinationi magis magisque indulgeret.

Et Ἀμβολιερῆς ἀνὴρ, qui negotium semper procrastinat.

'Αμβούλιος. Nomen proprium.

'Αμβωμοῖσι. Circum aras.

'Αμβρακία. Urbs est in Ambracico sinu, Corinthiorum colonia.

'Αμβροσία. Siccus cibus.

Sed hoc est ambrosiæ et nectaris latex.

Νέκταρ vero dictum est, quasi νέκταρ, i. e. quod juvenes reddit bibentes.

'Αμβρόσια. Quæ mortalibus negatæ sunt. Homerus:

Ambrosiæ autem comæ concussæ sunt Regis Capite ex immortalī.

'Αμβρόσιον. Divinum, vel immortale, vel admirandum, vel expers interitus, vel incorruptum.

Erat enim Amorū,

Et Gratiarum illa puella divinum quoddam germen.

'Αμβροτα. Divina. Incorrupta. Immortalia.

'Αμαία. Ceres. Ἀζησία vero, Proserpina. Et proverbium: Ceres Proserpinam querit. In eos, qui res aliquas diu querunt.

'Αμμιμακέτε. Invioti. Indomiti. In Epigrammate:

Non sine pelle

Dedicavit indomiti capitis tutamen cornu.

'Αμεβάνη. Nomen proprium.

'Αμέλγην. Gaudet accusativo. Proprie ἀμέλγειν dicitur, immaturos fructus intempestive avellere, quod fures faciunt. Aristophanes: Emulges opulentiores inter peregrinos.

'Αμελείσι. Sine mora. Διαμελείσι δὲ, membratim.

10 Ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροίησιος ἀσπορευεῖται] Ἀζησία δὲ, ἡ Κόρη.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. cap. xv. p. 569.

12 Ἰδίως λέγεται ἀμέλγην τὸ πρῶτον καρπὸν.] Hæc excerpta sunt ex Schol. Aristoph. ad Equit. pag. 306. (207. Ed. Bas.)

13 Ἀμελείσι. χρεῖς. βε.] Peilime. Legendum enim est Ἀμμιμακέτε.

14 Διαμελείσι] Alius error. Dicere enim debuisset Suidas μελεῖσι, qua voce usus est Homerus Odys. i. v. 291.

15 Τρεῖς δὲ ἀμμιμακέτε πρῶτον ἀπὸ τῶν ἀμμιμακέτε.] i. e.

16 Hos autem membratim dissicans apparavit canam.

In hoc versu præpositio ἀμμιμακέτε non pertinet ad vocem μελεῖσι, ut Suidas putavit, (quem ad hunc locum Poætæ, vel alterum ei similem Odys. Σ. v. 338. respexisse non dubito) sed jungenda est verbo πρῶτον, a quo per Tmesin, Poëtis familiarem, interjecta voce

'Αμμιμακέτε

'Αμέλι. ποιηαροῦν. ἀντί τοῦ, μή σοι μελέτω
τούτῃ.

'Αμέλιφα, ἢ ἀμελία. ἀμφοτέρω Ἑλληνικά. ἢ γ' ἄφ' διφθόγγῃ, ἢ ἄφ' ἑῖ ἢ ἰ γράφει).

'Αμεληπί. ἀνυπερθέτος. ταχέως. καὶ ἀμελητέα
γυῶν.

'Αμέλιϙ, ἢ Ἀπαμεῖς, Φιλόσοφϙ, μαθητῆς Πλω-
πίου, διδάσκαλϙ Πορφύριου, συγχρονισίας Ἀμμω-
νίου, καὶ Ὠρειγένῃ.

'Αμελῶ σοῦ.

'Αμενηός. ἀδενής. Ἔομηρϙ. Ἀμυλῶν ὀνεί-
ρων. καὶ ὁ καπνὸς ἀμυλῶς καὶ παρομμία. Καπνὸν
εἶναι ἠρώμην. ἐπὶ τ' ἑδαμινῶν, καὶ οὐδενὸς ἀξίον.

'Αμυλῶσεν. ἀδειῆ ἐπίσησεν.

'Αμυλητί. χρεῖς ἔ' ὅπμιῶν.

'Αμερβές. τὸ μεσονύκτιον. ὡς τὴν ὄσφην, ἀ-
μορφῆς, καὶ ἐκλείπει τοῦ ν, καὶ τροπή τοῦ φ εἰς
β, ἀμερβές.

'Αμεριμνία. ἢ ἀνεσις.

'Αμερμηγεί. χρεῖς Φροντίδος.

'Αμετάκλητον. Ἔομηρῶ ἔρχετο τὸ πλῆ-
θϙ, εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότρια Φρονεῖν τοῦ βασι-
λέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ
λαμβάνειν.

'Αμετάπλωτον. κυρίως ἐπὶ σωματικῶν λέγεται, ἢ
δι' ἰσχὺν μὴ τροποιδρῶν, ἢ ἄφ' ιδιότητά μὴ μετα-
βαλλόντων. χτ' μετὰφορᾶν δὲ λέγει) ἢ ὅτι στήμη ἀ-
μετάπλωτϙ.

'Αμετᾶποίητον. ἀμετάθετον.

'Αμετᾶφρεπί. ἀμελητί. μὴ ἔπιφροδρῶν εἰς τῶ-
πίσω. ζήτητ' ἐν τῷ Ἀπονητί.

'Αμελί. χρεῖς μέτρως. καὶ ἢ παρομμία. Ἀμελί
μάζαν ἔδοντες.

'Αμεξοκάκω. πλεῖστον πληθυσίουσιν ὡς κακίαν.
Ἔς τοσοῦτον δὲ ἐχώρησεν ἀμεξοκάκω πλεονεξίας, ὡς
ἢ ἀνδράποδα δημόσια ἀπληρόλῃ.

'Αμείβεσθαι. αἰπαλικῆ, ἀπικρίνεσθαι. χετᾶβάλλε-
σθαι. Ἐόντιϙ μὲν τοσαῦτα εἶπε. Θεοδίδβαλδος δὲ
ἀμείβεσθαι ὡς. ἀντί ἔ, ἀπικρίνεσθαι).

'Αμείβομαίσε τοῦδε. Τούτῃσιν ὡςπερ τῆς εὐσεβείας
ὁ θεὸς ἀμειβόμενϙ.

'Αμείβων. ἀλλάσων. καὶ Ἀμοιβῆ, ἢ ἀντέκ-
πισις.

'Αμοιβηδής. ὁ ἀντεκαλλάσων.

μελίσσι, dividitur. Hinc Scholiasta ad eum locum recte sic ait:
Μελίσσι. καὶ μίλιϙ.

1 Τοιζαρον. ἀντί ἔ, μή σοι μ.] Excidit hic vox ἢ, aut. Legen-
dum enim est, τοιζαρον. ἢ ἀντί ἔ, μή &c.

2 Ἀμελητί. ἀνυπ.] Lege, ἀμελητί: a μέλω, cunctor. Ἀμελη-
τί autem significat, sine cura, negligenter, ab ἀμελία.

3 Ἀπαμείω.] Magis credendum est Porphyrio in Vita Plotini,
qui Amelium Tuscum fuisse tradit his verbis: Ἐχε δὲ ἀκροατῆς μὲν
πλεῖστον, ζῆλωτῆς δὲ καὶ ἄφ' φιλοσοφίᾳ συνόντος, Ἀμελίον πλὴν τ'
τροπίας, ἢ τὸ ὄνομα δὲ Γενπλιανός. Meursius in Bibliotheca Graeca
existimat, Suidam, cum Amelium Apamensem scriberet, respexisse
ad verba ista Porphyrii eodem opere oscitanter nimis lecta:
Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐπύργαρον ἐν Λιλυθαίῳ δια-
τίττω, Ἀμείλιϙ δὲ ἐν Ἀπαμείῳ τ' Συρίας. i. e. Illo autem morien-

Tom. I.

'Αμέλι. Scilicet. Videlicet. Item, ne hanc
rem cures.

'Αμέλιφα, & ἀμελία. Utrūque Græcum est.
Nam & per diphthongum ει, & per ἰ scribitur.

'Αμεληπί. Sine dilatione. Cito. Et mulier
negligenda.

'Αμέλιϙ. Amelius, Apamensis, Philoso-
phus, magister Porphyrii, æqualis fuit Am-
monii & Origenis.

'Αμελῶ σε. Non curo te:

'Αμυλῶσεν. Infirmus. [Vanus.] Homerus:
Vanorum somniorum. Et, Fumus inanis. Et
proverbium: Fumum esse putabam: quod in
homines nullius pretii dicitur.

'Αμυλῶσεν. Infirmum reddidit:

'Αμενητί. Cum quis non manet, vel expectat
aliquid.

'Αμερβές. Media nox. A nomine ὄσφην, fit ἀ-
μορφῆς, & abjecto ν, mutatoque φ in β, ἀ-
μερβές.

'Αμεριμνία. [Animi] remissio.

'Αμερμηγεί. Sine cura. Sine sollicitudine.

'Αμετάκλητον. [Quod revocari reprimique
nequit.] Multitudo impetu effuso non solum ad
defectionem, sed etiam ad pœnas de Rege su-
mendas ferebatur.

'Αμετάπλωτον. Proprie dicitur de corporibus,
quæ propter firmitatem non [facile] vertun-
tur; vel propter proprietatem aliquam non
mutantur. Per translationem vero scientia di-
citur ἀμετάπλωτος, [i. e. immutabilis & certa.]

'Αμετᾶποίητον. Quod mutari, vel revocari
nequit.

'Αμετᾶφρεπί. Sine cura. Negligenter. Quæ-
re in v. Ἀπονητί.

'Αμελί. Immoderate. Et proverbium: Im-
moderate placentam edentes.

'Αμεξοκάκω. Supra modum improbi. Eo au-
tem immoderata ejus avaritia progressa est, ut
ἔ' mancipia publice venderet.

'Αμείβεσθαι. Accusativo jungitur. Respon-
dere. Perfolvere. Leontius cum hæc dixisset,
Theodibaldus ei sic respondit. [Hic τὸ ἀμείβε-
σθαι positum est] pro ἀπικρίνεσθαι.

'Αμείβομαίσε τῷδε. [Hujus rei gratiam tibi re-
fero.] Deus pietatis mercedem illis rependens.

'Αμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβῆ, gratiæ relatio,
[compensatio.]

'Αμοιβηδής. Qui permutat.

ie, ego quidem Porphyrius in Lilybaeo commorabar, Amelius autem
in Aramea Syria. De scriptis hujus Amelii vide Meursium ibidem:

4 Ἔομηρϙ.] Odyss. τ. v. 562.

5 Ἀμερβές. τὸ μίσι.] Scribendum potius est ἀμορβές, vel ἀμορ-
βόν. Scholiasta Nicandri ad Ther. pag. 7. Ἀμορβόν, τὸ σιτισινόν. πα-
ρᾶ τὴν ὄσφην, ἐκείνῃ ἔνι, καὶ τροπή ἔφ εἰς β.

6 Ἀμετάκλητον ὄσμῳ ἔρχετο πλ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt
verba Polybii apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis, a Va-
lelio editis, p. 147. unde Suidas ea depromptit.

7 Παρομμία. Ἀμετελί μάζαν ἔδοντες.] Integrum proverbium, e-
jusque originem, Suidas refert infra v. Μέτρως ὕδαρ, ubi legitur ἀ-
μείτρως; uti etiam apud Zenobium.

8 Ἐόντιϙ μὲν ποσῶτα εἶπε. Θεοδ.] Fragmentum hoc excerptum
est ex Procopio de Bello Goth. lib. 1v. cap. xx 1v.

'Αμειδές. φυγόν. σκυθωπών. καὶ 'Αμειδές. σπο-
τεινόν. καὶ κλινέ) εἰς 85.

'Οργὴν ἔν φημῶν ἀμειδέα, μὴδ' ἀπειλείναι
Κακόν.¹

'Αμειδίη. σκυθωπός. καὶ 'Αμειδίτων, σκυθω-
πῶν, ἀγέλατων. ἔν 'Επιγράμματι.

Εἰ καὶ ἀμειδίτων νεκρῶν ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσει,
Περσεφόνη.

'Αμείλιον. ἀπηνή. ἀχαμπή. καὶ 'Αμείλιος,
ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος. Ὁύπας ἀμείλιχοι ἦσαν
ἄμφω καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει ἀει-
φανέτερον.

'Αμείλιχος. σκληρός. ἀκολάκωτος.

'Αμεινίας. ὄνομα κύριον.

'Αμεινίας, ἢ 'Αθηναῖος, Κωμικός.

'Αμειψιρυσμῆν. μεταμορφῶσαι.

'Αμειφόμεθα ἀνταποδώσομεν.

'Αμην. πελοποννησιακὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς περὶ μίαν λέ-
γομεν σὺν ὀρθῶς. καὶ παροιμία. Ἄμας ἀπήτην, οἱ
δ' ἀπιηνοῦντο σκέφας. ἐπὶ τῷ ἄλλα μὲν ἀπαιτη-
μένων, ἕτερα δὲ μὴ ἔχιν ἰσχυριζομένων.

'Αμηνέπη. ὀπισθόπαισι. καὶ ὀπιέν. λέγει δὲ καὶ
ἀμωσγέπας, καὶ ἀμύθει, καὶ ἀμωγέπαι, καὶ ἀμ-
νέπαι, καὶ ἀμωσγέπαι. Ἄμειφάνης.

Ἰμαῖς μὲν αἰεὶ μιαιοφορεῖν ἀμηνέπαι.

'Αντί τῷ ἀπαίταχθ, ὅπως ἀν τύχοι, καὶ οἶον δῆπ-
τε τρέπον. Καὶ αὐτίς. Ἄλλ' ἀμηνέπη τῷ ὄψα-
πθέντων ἀπυγυσάμενος ἀμὲν νύκταρ ἀειρήχεται ἢ
βασιλικὴν αὐλήν. καὶ 'Αμηνέπη Ἀγαθίας Φησίν. Ἄλ-
λόντι δὲ, καὶ ἕκαστα γυναικείοντι, ἔδοξέν οἱ ἀμ-
νέπη ἀπαιεῖσθαι ἢ φρενίς.

'Αμηνί. πεπιτωμένως. ἀληθῶς.

'Αμηνίον. πόλις Ἰταλίας. τὸ ἔθνηκόν, Ἀμηνίος.

'Αμηνύλον. πολὺ. ἐπιτεταμένον. ἀτέλεστον. τετέ-
στι, διηκειῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

'Αμηνόμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χῶμα σείσας,
καὶ τὴν γῆν ἀμηνόμενος, ἐζήτησεν τὸν νεκρὸν. Καὶ ἀν-
τὶ τοῦ, χερσὶ σωρεύσας.

Πολλὰ πηνητήρ ὀλοφύραλο, χερσὶν ἀμηνόσας

1 'Οργὴν ἔν φημῶν ἀμειδῶ.] Versus hic est pars Oraculi, Dioge-
ni cuidam olina redditi, quod integrum recitatur infra v. Διογένους.

2 Κακόν] Vide infra, loco citato, ubi aliter legitur.

3 Εἰ καὶ ἀμειδίτων νεκρῶν.] Verba haec sunt pars Epigrammatis in
Democritum, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxxi. p. 11.
pag. 419.

4 Ὁύπας ἀμείλιχοι ἦσαν ἀμφ.] Sensus hujus fragmenti est ob-
scurus & mutilus, quem illustrare & supplere non possumus, quo-
niam opus Eunapii, ex quo haec deprompta sunt, hodie non am-
plius existat.

5 'Αμεινίας, Ἀθ.] De hoc Comico, ejusque fabulis, vide Meur-
sium in Bibliotheca Attica; qui tamen omisit fabulam ejus Κωμω-
σά, cujus meminit Scholiasta Aristophanis in Argumento Αἰνίου,
his verbis: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβείου Ἀρχηγῶς εἰς ἄστυ, ἂν Κακιστά-
του ὃς καὶ δούπετος ὄρεσις. Ἀμεινίας ΚΩΜΑΣΤΑΙΣ τρι-
τος, Φερούχῳ Μονοτρόπῳ. i. e. Aeta est autem [fabula] Aves] sub
Archonte Chabria in Urbe, per Callistratum, qui secundam palmam
reportavit Avibus; primam, Amiphsias COMASTIS; tertiam, Ery-
nichus Monotropo.

6 'Αμειψιρυσμῆν] Idem est, ac si dicas, ἀμειψεῖν ρυσμῶν, i. e.
mutare formam. Ρυσμῶς enim erat vox Democrito ejusque secta-
toribus propria, significans formam, vel figuram; ut Suidas do-

'Αμειδές. Triste. Tetricum. Item, obscurum.
Declinatur autem in genitivo per 85.

*Iram igitur leni tristem, nec auge
Malum.*

'Αμειδίη. Tetricus. Et 'Αμειδίτων, tetrico-
rum, a risu alienorum. In Epigrammate:

*Quamvis in mortuos risus expertes regnum
obtimeas,
Proserpina.*

'Αμείλιον. Implacabilem. Inexorablem.
Inhumanum. Eunapius. Adeo crudeles e-
rant ambo re vera: & facinus evadabat illu-
strius.

'Αμείλιχος. Durus. Qui nullis blanditiis fle-
titur.

'Αμεινίας. Nomen proprium.

'Αμεινίας. Atheniensis, Comicus.

'Αμειψιρυσμῆν. In aliam formam mutari.

'Αμειφόμεθα. Gratiam referemus.

'Αμην. Fabril instrumentum, quod nos non
recte περὶ μίαν vocamus. Et proverbium: Fal-
ces repetebam, illi vero ligones se habere ne-
gabant. Dicitur hoc in eos, qui alia se habe-
re negant, quam quae ab ipsis petuntur.

'Αμηνέπη. Quomocunque. Quacunque
ratione. Dicitur etiam ἀμωσγέπας, & ἀμύθει, &
ἀμωγέπαι, & ἀμηνέπαι, & ἀμωσγέπαι. Aristopha-
nes: *Causa vero quanam est, cur ubique stipen-
dia mercamini?* Hic τὸ ἀμηνέπαι significat ubi-
cunque, quomocunque. Et iterum: *Sed
cum appositos cibos utcunque & leviter degu-
stasset, intempesta nocte regiam aulam circum-
ibat.* Et 'Αμηνέπη dixit Agathias. *Fluctuanti
vero illi, & singula perpendenti, visum est ex-
pugnationem castelli quomocunque tentare.*

'Αμηνί. Fideliter. Vere.

'Αμηνίον. Urbs Italiae. Gentile nomen est,
Amerinus.

'Αμηνύλον. Multum. Extensum. Imperfe-
ctum. Perpetuo permanens. Infinitum.

'Αμηνόμενος. Qui effodit. *Ille autem, ag-
gere quassato, & terra effossa, mortuum quere-
bat.* Item, qui manibus coacervavit, vel ac-
cumulavit.

Multum nutritius luxit, manibusque for-

cet infra v. Ρυσμῶς, ubi plura de hac voce notamus. Hinc ergo
patet, quam parum vocabuli hujus vim intellexerit Portus, qui id
reddidit, *mutationem solum trahere.*

7 Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον] Salmastius ad Trebellii Pollionis *Cla-
udium*, pag. 392. legendum contendit ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον, i. e. fos-
forium instrumentum; ad quem Lectorem remitto, quoniam non-
nulla ibi adfert, quae locum hunc egregie illustrent.

8 Ἄμας ἀπήτην, οἱ δ' ἀπιηροῦν.] Vide supra v. Ἄμας.

9 Ἀμειφάνης] In *Achaemenf.* p. 286. P.

10 Ἄλόντι δὲ, καὶ ἕκαστα γαμῶν.] Haec sunt verba Agathiae lib. 1.
pag. 20. Vide supra v. Ἄλόντι, ubi idem fragmentum legitur.

11 Ἀμηνέπαι. πολὺ. ἐκτ.] Haec nota referenda est ad locum
illum Apollonii Rhodii *Argonaut.* lib. 11. v. 221.

— Καὶ γῆρας ἀμηνέπαι ἐς τέλος ἔλκει.

Ubi eruditus enarrator ait: Ἀμηνέπαι. μεταφορῶν καὶ ἀμηνέπαι πη-
νίσι, ἀτέλεστον, καὶ διηκειῶς ἐπιμένον ἀπείραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέ-
γει δὲ τὸ γῆρας μὴ ἔχον. ἢ δὲ μεταφορῶν ἀπὸ τῶν μεταφορῶν ἐλέων.
Haec nota Scholiastae Suidam egregie illustrat, quoniam ipsissimum
pene verbum eandem docet.

12 Πολλὰ πηνητήρ ὀλοφ.] Diffichum hoc est pars Epigramma-
tis in Regem Ptolemaeum, quod integrum legitur Antholog. lib. 111.
cap. v. 11. p. 319.

'Ανδρομάχης' δυοφερὰν² κρατὸς ὑπερθε κόνιν.

'Αμύσαντες. ἄντι ἔ, μὴ ἄποτεμόντες. καὶ 'Αμύσαντι, θερίσαντι. ἐν 'Επιγραμμάτι·

Οὐδέ⁴ ποτ' ἀμύσαντι Κορινθίων, ἔποτε πικρᾶς
Γλυσαμίδω πενήης.

'Αμυσός, ἢ 'Αμυσός. 'Αμυσός δὲ, 'Αμυσονός.

'Αμύα. 'Αμύς, εἶδος πλακύντου⁵ γαλακτώδους.

'Αριστοφάνης⁶ Πλάτω⁷

'Αμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τολοί.

Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά με, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακύντιον⁸ πρὸς τούτω. ὡσανεὶ λέγων, μηκέτι πατήσαι ἐκεῖ με. 'Αμύς ἔν, ὁ πλακύντος· οὐχ ὁ ἰπνός.

'Αμητῆρες. θερίται.

'Αμητός. αὐτὰ τὰ πεθεισμένα, ὄξυτόνως⁹ οἷον ὁ γάχος. καὶ πρυγιτός βότρυς, ὁ πρυγιάμν¹⁰. προσπαροξυτόνως δὲ 'Αμητός, ὁ κραιὸς ἔθ' ἑξες, ἐν ᾧ δὲ ἄμᾶν. ὡς ἢ τρυγίλος, ὁ κραιὸς ἔθ' τρυγᾶν.

'Αμήτωρ. ἀμήτωρ¹¹. ἀντὶ μητρὸς. μητρὸς ἔστερημέν¹². Ὅτι Φροῖνη, ἡ θυγάτηρ Ἐπιάρχου, ἀμήτωρ ἐλέγετο. καὶ ζήτη¹³ ἐν τῷ Βάτῃ¹⁴.

'Αμήχανα. Ὅι δὲ, ἐπεὶ τὰ ἀμήχανα τῶν λιμῶν ἔπαχον, ἐκεχειρίαν ὀλίγων ἡμερῶν⁸ ἢ τὸν Δία⁹ προσέξασθαι.

'Αμηνήηλοι.⁹ ἀντὶ ἔ, πολλοί. Ξενοφῶν.

'Αμηνανία. Σπειρία.

'Αμήχανον. Ὑπὲρ λόγον. ἢ ἀνεπιχειρήτον, ἀδύνατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμήχανον¹⁰ ἢ κρατὸς παρέστη πρὸς τὸ πάθος. καὶ 'Αμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Δαμάσκιον¹¹. ἰο Πόθω τε ἀμηνήηλω¹² ἔπει τὸ θεῖον βακχείας, οἷον Σπυμαντιουμίδω¹³ ἐπέειπεν τῆς ἀληθείας εὐρεῖσιν.

'Αμμια. ἀναμειμιγμένως.

Εἴνεκεν¹⁴ εὐμαθῆς πινυτόφρον¹⁵, ἢ ὁ μελίχρως

'Ἦσκησεν, Μιστῶν ἀμμια καὶ Χαλείταν.

'Αμίδα. οὐρητρίδα. οὐρητῶν ἀγγεῖον. καὶ 'Αμίδας, τὰ ὑπερῆσια.

Σοφὸν γε ταῦτι, ἢ γέροντι πρὸς φορον

'Εφῆυρες ἀτεχνῶς Φάρμακον τραγγυεῖας.

'Αριστοφάνης.¹²

'Αμῖς μὲν ἢ ἔρηπιάσης, αὐτῆι

Παρά σοι κρημῖσεν¹³ ἐγγὺς ἐπὶ ἔ πατήλαθε.

tibus accumulavit atrum super caput pulverem.

'Αμύσαντες. Qui refecerunt. Et, 'Αμύσαντι, qui messuit. In Epigrammate:

Illi, qui nunquam messuit [in agro] Corinthiaco, nec unquam amaram

Gustavit paupertatem.

'Αμυσός. Amesus, [urbs,] quæ etiam dicitur Aminfus & Amensius. [Gentile est] Aminfenus.

'Αμύα. 'Αμύς, genus placenta ex lacte confecta. Aristophanes in 'Pluto:

Placentamque præterea misit nobis istam.

Id est, non solum non accepit mea dona, sed etiam ex suo penu misit mihi aliam placentam præter istam: quasi diceret, ne amplius illic venirem. 'Αμύς igitur est placenta, non autem caminus.

'Αμητῆρες. Messores.

'Αμητός. Ipsæ fruges demessæ, ut spicæ: cum acuto in ultima. Et πρυγιτός, racemus, qui vindemiatur. Sed ἀμή¹⁰, cum acuto in antepenultima, significat tempus ætatis, quo metere oportet: ut τρυγίλος, tempus vindemiandi.

'Αμήτωρ. Matre carens, vel orbatus. Phronime, Etearchi filia, dicebatur ἀμήτωρ. Quare in v. Βάτῃ¹⁴.

'Αμήχανα. Illi vero fame in summas angustias redacti, paucorum dierum inducias petierunt.

'Αμηνήηλοι. Significat multi apud Xenophontem.

'Αμηνανία. Difficultas ineluctabilis, sive ex qua nos expedire non possumus.

'Αμήχανον. Quod majus est, quam ut verbis explicari possit. Quod nemo aggredi potest. Quod fieri non potest. Romani vero propter illam cladem incredibili lætitia perfusi sunt. Et 'Αμήχανον, qui nullis machinis, vel artibus, superari potest. Damascius: Præ desiderio incredibili divina pervestigandi, veritatem inventam quasi ex tripode pronuntiabat.

'Αμμια. Mixte.

Propter doctrinam, cum judicio conjunctam, quam suavis ille [Sophocles]

Exercuit, tam Musis, quam Gratiis litans.

'Αμίδα. Matulam. Vas, in quod mingimus. Et 'Αμίδας, matulas. Aristophanes:

Matula quidem (si miceturis) hæc

Juxta te suspendetur ad ligneum clavum.

Prudens hoc ἑ seui commodum

Excogitasti profecto remedium stranguaria.

¹ 'Ανδρομάχης] Scribe ἀνδρομάχης, ut in Antholog. loco laudato. Est enim epithetum vocis χροῖ, non autem nomen proprium.

² Δυοφερὰν] Hæc repetuntur infra v. Δυοφερός.

³ Ἄντι ἔ, μὴ ἄποτεμόντες] Tolle peccantem voculam μὲ, & locus recte se habebit.

⁴ Οὐδέ ποτ' ἀμύσαντι Κορ.] Sensus hujus loci obscurus est, quem illustrare nequeo, quoniam non recordor, unde Suidas Epigramma hoc deprompserit.

⁵ 'Αμύα] A Stephani mutilatore, & Strabone, hæc urbs vocatur Amifus. Vide etiam paulo inferius v. 'Αμυσός.

⁶ 'Αριστοφάνης Πλάτω] Pag. 47. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. P.

⁷ Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ ἀμύχ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Procopio de Bello Gothico lib. 111. cap. xvi.

⁸ Ἦσαν ἡμερῶν ὀλίγων πρὸς ἐκεχειρίαν] Apud Procopium legitur, πείθουσιν τὸν Πελάγιον πρὸς Τωπίλαν τὴν ἡμερῶν ὀλίγων πρὸς ἐκεχειρίαν Δία προσέξασθαι σφίσιν. i. e. Persuadenti Pelagio, ut Torilam adeat, ἕρ paucorum dierum in uiciis paciscatur.

⁹ 'Αμηνήηλοι] Scribendum est ἀμήχανον. Apud Xenophontem enim in Institut. Cyri lib. vi 1. pag. 193. legitur ἀνθρώποι τὸ πᾶν ἔστι ἀμήχανον, quem locum fortasse Suidas respexit.

¹⁰ Πόθω τε ἀμηνήηλω τῆς ἀπὸ τὸ θ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1036. ut Pearsonius observavit.

¹¹ Εἴνεκεν εὐμαθῆς πινυτόφρο.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxv. p. 274. P.

¹² 'Αριστοφάνης] In Vespis, pag. 339. P.

Ἀμίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀμιθεΐσαι. ἡ μετρήσαι, ἡ ξηθηΐσαι. ὡς καλ-
λιμάχῳ.

Ἀμιλλῶ. ὁ μὴ μιγνύμενῳ.

Ἀμιλλα. ἀνταγωνισμα. Φιλονεικία. ἐξίσωσις. Καί-
ποτε ἀγῶνα ὑπεπελοῦντες τούτω τῷ μειρακίῳ, ἐς ἄ-
μιλλαν ἀκοντίσεως σπυδοσαμῶν, εἶτα μέντοι τῶ σπυ-
δῆς θερμότερον ὑπεπλήθησαν καὶ πῶς ὁ Ἀργεῖος
υἱὸς ἀλλαχῶς βελόμηνῳ βαλεῖν, τὰ δὲ φεῖ δυσ-
χῶς τῷ σπυδῶν τυγχάνει, καὶ ἀναρεῖ αὐτόν.

Ἀμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἀμιλλῶνται.

Ἀμίλκας, ὁ καὶ Φαβέας, Καρχηδονίων στρατηγός,
ὅς ὑπῆρχε χεῖρ μὲν τιῷ ἡλικίαν ἀκμάζων, καὶ χεῖρ
τιῷ ἔξω ἑρρωμένῳ, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον ὡς πο-
λεμικὴν ἡρείαν, ἰππῶν ἀγῶνα ἀγαθὸς καὶ πολυμῆδός.
Τούτῳ τοῦ Ἀμίλκας παῖδα γεννηθῶσα Φασιν Ἀνί-
βαν, τὸν ἡρόδοτος ὑπερὸν μακροῦ πολέμου τιῷ Ἰτα-
λίαν κενώσαντα, Ῥωμαίοις τε Φοβερὸν ἐς τὰ μάλι-
στα γινόμενον.

Ἀμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαί σοι.

Ἀμναδάμ. ὄνομα κύριον.

Ἀμισός. ὄνομα πόλεως. οἱ δὲ, Ἀμισός ἄφ' τοῦ
η. καὶ Ἀμισιεύς.

Ἀμιπῶσι. ἡ ξυμωαίς, Φασί, χεῖρ τὸ παλαιὸν ἐλέ-
γετο. ἡ δὲ ἰππῶσι συμμεζουμένοι τῶν τετραχίλων.
ἡ δ' ἐπὶ μὲν ἑνός, ἡνίοχῳ ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ὁ-
πλίτης. καὶ νῦν δὲ ἡσῶνται ὡς ἡσῶντες οἱ Λίβυες,
οἱ ὡς σατραπείων Ζευγνίται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἀ-
μιπῶσι καλεῖται. ἔπειτα Θεκυδίδης.

Ἀμιπῶσι. ἡ χεῖρ τὸν Ἰσαῖον, οἱ σὺν ἰππῶσι στρα-
τηγῶν. οἱ δὲ Φασί ὅτι ζεύγνυσι μὲν πῆνες ἰππῶσι
καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτούς, τοῦ μὲν ἐποχεῖται, τὸν δὲ
παρέλκεται. καὶ καλεῖται οὗτοι Ἀμιπῶσι. περὶ
δὲ τοῦ ἀμιπῶσι Θεκυδίδης, καὶ Ξενοφῶν Ἰσοδο-
λοῦσι. καὶ μὴ ποτε ὡς ἡσῶνται πῆνες εἰσιν, οἱ ἅμα
τοῖς ἰππῶσι τετραχίλων.

Ἀμισιεύς. ὡς τὸ πῆ.

Ἀμισαλλῶ. ὁ δυσάριστος. ὁ μὴ ἄλλω μισγ-
μένῳ. καὶ Ἀμισαλλῶ. οἶον, Ἀμισαλλοί τε γέ-

1 Ἀμιθεΐσαι. μετρήσαι, ἀξηθηΐσαι] Eustath. ad Odyss. p. pag. 1801. Κανολόγῳ τις πηχῆς μεταθεῖς ἀμιθεῖν λέγει τὸ ἀξηθηΐν. Poeta ille κανολόγῳ vel videtur esse Callimachus, vel Phœnix Colophonius. Priorem enim vocem ἀμιθεΐσαι pro ἀξηθηΐσαι usum esse, testatur hoc loco Suidas. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod exstat apud Athen. lib. xii. cap. vii. p. 530.

2 Ἀμιπῶσι. ξυμωαίς, Φασί, καὶ τὸ παλ. ἔλ.] Clarius Pausanias apud Eustath. in Odyss. E. pag. 1539. Ἀμιπῶσι, ἰππῶσι ἐξευγμένῳ. χωρὶς δ' ἑκάστη κληῖται ἑκάστη, ἐπὶ φασί, ἐπὶ δὲ κληῖται ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνίοχῳ, ὁ δὲ ὁπλίτης. καὶ τῶν ἑκάστη ἀμφοτέρων καλεῖται, εἰ καὶ ἰδίᾳ φασί ἐκατέρωθεν, ἀμιπῶσι οἱ πῆνες ἐλέγαντες.

3 Δύο ἰππῶσι συμμεζουμένοι.] Hæc, &c. quæ sequuntur, leguntur etiam supra v. Ἀλίσσος, ubi pro τῶ τετραχίλων rectius scriptum est τῶ τετραχίλων.

4 Ἀμιπῶσι. καὶ τὸν Ἰσαῖον, οἱ σὺν ἰππῶσι.] Vox ἀμιπῶσι diversas habet significaciones. Interdum enim sic vocantur equi celetes simul juncti, quorum altero vehitur rector, altero vero, miles armatus, ut Suidas in præcedenti nota docuit. Interdum vero sic appellantur equi defultorii, ex quorum altero in alterum fessor transfilit: quo pertinent verba illa Harpocratonis: Ἐνιοὶ δὲ Φασί, ὅτι ζεύγνυται πῆνες ὡς ἀπὸ ἀπὸ ἰππῶσι κληῖται, ὁ δὲ ἐλαύνων αὐτὰς, τῷ ἰππῶν μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τῷ ἑτέρῳ ὀχίται. ἔπειτα ἀμιπῶσι λέγονται. τὰ τ' ἐπὶ τῷ παρ' Ὀμήρῳ. Θρωσκῶν ἀλλοτ' ἐπ' ἀλλοῦ. Clare hic docet Harpocraton, ἀμιπῶσι etiam equos defultorios dici. Inter-

Ἀμίδης. Nomen proprium.

Ἀμιθεΐσαι. Metiri. Numerare. Apud Cal-
limachum.

Ἀμιλλῶ. Qui non miscetur.

Ἀμιλλα. Certamen. Contentio. Æmula-
tio. Cum autem aliquando hi duo adolescentes
certamen instituisent, & jaculando inter se
contendere cœpissent, studioque rei magis ma-
gisque accenderentur, forte contigit, ut Argei
filius, alio jaculari volens, pectus fratris infel-
liciter feriret, eumque interficeret.

Ἀμιλλητήριον. Locus, in quo certatur.

Ἀμίλκας. Amilcar, (qui & Phabcas,) Car-
thaginensium Imperator, non solum ætate &
viribus florebat, firmoque corporis habitu
erat præditus: sed idem etiam eques erat val-
de strenuus, & audax, quod ad bellicos usus
maximum est subsidium. Hujus Amilcaris fi-
lium fuisse tradunt Annibalem, qui aliquot
annis post Italiam longo bello vexavit, Ro-
manisque maxime formidabilis fuit.

Ἀμιλλῶμαί σοι. Tecum contendo. Tecum
certo.

Ἀμναδάμ. Nomen proprium.

Ἀμισός. Nomen urbis. Alii vero scribunt
Ἀμισός, per η. Et Ἀμισιεύς, Amesenus.

Ἀμιπῶσι. Sic olim vocabantur bini equi
juncti [absque curru,] quorum alteri infide-
bat rector, alteri vero, miles armatus. Et
nunc etiam his utuntur Libyes, Zeugnitæ
vocati. Idem etiam vocatur ἀμιπῶσι. Sic Thu-
cydides [hac voce usus est.]

Ἀμιπῶσι. Secundum Isæum [sic vocantur,]
qui cum equis militant. Alii vero dicunt, sic
vocari equos celetes simul junctos, quorum
altero fessor vehitur, alterum vero alligatum
trahit. Ex Thucydide autem & Xenophon-
te colligitur, Ἀμιπῶσι etiam fuisse pedites.
Videndum tamen, ne Ἀμιπῶσι sint præcur-
sores quidam, equitibus adjuncti.

Ἀμισιεύς. Nomen a loco deductum.

Ἀμισαλλῶ. Morosus. Qui cum nemine
conversatur. Dicitur etiam Ἀμισαλλῶ, absque

dum vero sic vocantur dimachæ, five milites, nunc ex equis, nunc
pedibus, pugnantes. Optime Hesychius: Διμάχη, οἱ λεγόμενοι ἀ-
μιπῶσι, οἵτινες ὅτε μὲν περὶ, ὅτε δὲ ἐφ' ἰππων μάχονται. Hoc sen-
tū accipitur a Thucydide & Xenophonte, sed apud quos, culpa
imperatorum librariorum, pro ἀμιπῶσι non paucis in locis hodie
legitur ἀμιπῶσι. Xenophon Histor. Græc. lib. vii. p. 646. Ὁ δὲ
Ἐπεριμανίδης αὐτῶν ἰππικῶν ἐμβολὸν ἰχυρὸν ἐποίησεν, ἔτι ἀμιπῶσι
περὶ σιμῶνται αὐτοῖς. Male ibi legitur ἀμιπῶσι περὶ, pro quo
reponendum esse ἀμιπῶσι περὶ vel ex Harpocracione patet, qui
expresse ait, apud Xenophontem in Historiis Græcis τὸ ἀμιπῶσι si-
gnificare genus peditem. Verba ejus hæc sunt: Πεζοὶ δὲ εἰσὶν οἱ
ἀμιπῶσι ὡς δὴ ἄλλοι ἐσὶν ἐν τῷ Θεκυδίδει, καὶ Ξενοφῶντι, καὶ τῷ Ἐλλη-
νικῶν. Verba Harpocracionis sic intelligenda sunt, ἀμιπῶσι esse
pedites, non simpliciter tales, sed qui aliquando pedibus, aliquan-
do vero ex equis pugnant, ut jam ante dictum est. Apud Xeno-
phontem bis præterea eadem pagina pro ἀμιπῶσι male legitur
ἀμιπῶσι. Idem mendam occurrit apud Thucydidem lib. v. cap.
xxvii. ubi pro ἀμιπῶσι ἴσται, legendum est ἀμιπῶσι ἴσται, ut recte
ibi vir egregie industriæ & eruditionis Joannes Hudsonus monuit.

5 Ἀμισαλλῶ. ὁ μὴ ἄλλω μισγ.] Hic articulus deest in MSS.
Paris.

6 Ἀμισαλλοί τε γέροντες] Sic locum hunc ex Etymologo emen-
davi. In prioribus enim Edit. corrupte legitur ἀμισαλλοί τοι γέ-
ροντες.

γοντες, κατ' ἐνδειαν ἔ γ.

Ἀμιδί. χρεῖς μιᾶδος.

Ἀμισώδαρ. ὄνομα κύριον.

Ἀμιζοχίτων. ὁ μὴ χεῖρῶν μίτρα.

Ἀμναμ. ἄπορον. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀφροδίστων. ὡσαύτ' τὸ ἀμνός.

Ἀμνειός. ὁ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.

Ἀμνημονῶ σθ. γενικῆ.

Ἀμνησός. ὄνομα ὄρεος.

Ἀμνητεῖ. ἀμνημονεῖ. Ὁ Σοφοκλῆς· Οὐ γάρ ποτ' ἀμνητεῖ γ' ὁ Φύσας, Ἑλλήνων ἀναξ.

Ἀμνησία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀμνίον. τὸ αἰμοδόχον ἀγγεῖον.

Ἀμνισός. ὁ ποταμός Κρήτης· Διὰ ἔ ι. Τὰ εἰς ὅσας τρισύλλαβα, ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα, εἰ μὴ καθαρεύουσι, Διὰ τῆς εἰ διφθόγγου χεῖραται· οἷον Ἀλφειός, Ἀλμειός. εἰ δὲ μὴ, Διὰ τοῦ ι· οἷον, Ἀμνισός, Κηφισός, Ἰλισός.

Ἀμνοκῶν. ἀφροδιστοῦ. μαζός. εὐήθης. ποιαῦτα γὰρ καὶ ἀφροδίστα. Ἀειφοράνης·

Καὶ σκοπεῖς γε τὴν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,

Πλάσι, καὶ μὴ ποιητός, καὶ τρέμων τὰ φράγματα.

Τετάρτην, εὐλαβέμεν, καὶ φοβέμεν κατὰ τὴν εἰς φράγματα. πολλοὶ γὰρ Διὰ δειλίαν, καὶ πρόπαν ὑπερίκταν, αἰεθῆνται ζημιωθῆναι μάλλον, ἢ συγχρῆσαι Διὰ δίκης. καὶ ποιήτας, Φησί, συνεπιλερόμεν ὁ Κλέων, κατὰ τὴν εἰς φόβον ἔπαρέξεν φράγματα, ἐπιπρέαζε ῥαδίως.

Ἀμνόν. τὸν ἐνιαύσιον ἄγνα. Ἰστὶν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς. Ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ζηνεῖον, εἶτα λιπογνώμονα. Μοσχίονα δὲ, τὸν φῶτον. καὶ Ἀμνός ζηνεῖως, ἀφροδιστοῦ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας. καὶ Ἀμνὴ, τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι ζηνός, ἀμνός, ζηνεῖός. καὶ Ἀμνός, Ἀμνόν, Ἀττικῶς, ὄνομα κύριον.

Ἀμνοὶ τὸν πρόπυ. ἀντὶ ἔ φραεῖς, εὐήθεις, ἀπλοῖ, ὡς οἱ κριοὶ, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄρρεν ἀφροδιστοῦ, ὅταν ἔχη τὴν μέσσην ἡλικίαν, ἀμνός καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄγνα ἀμνόν καλεῖται.

Ἀμμοάπιν. εἶδος ὄφρατος.

Ἀμογητί. ἀκόπως.

Ἀμόθεν. παθόν.

Ἀμολγός. τὸ μεσινύκλον, ἢ τοι κατ' ἰὸν ἄφρον ζῶα ὅσα ἀμέλγρονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ, κατ' ἰὸν

1 Ἀμνισός. ἀπ.] Vide Etymologum. Apud Hesychium male legitur, Ἀμνισμός, εἶδος. Scribendum enim est Ἀμνισμός.

2 Σοφοκλῆς] In *Electra*, pag. 104. ut Pearsonius monuit.

3 Ἀμνίον] Vide Eustath. ad Homer. p. 1476.

4 Ἀμνισός. ποταμός Κρ.] Vide Stephanum, Strabonem, & Eustath. ad Homer. p. 1861.

5 Ἀμνοκῶν. ἀφροδίστα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* p. 302.

6 Συγχρῆσαι Διὰ δίκης] Apud Scholiastam Aristoph. recte legitur χεῖραται Διὰ δίκης, ut Portus etiam monuit.

7 Συνεπιλερόμεν] Scholiasta Aristoph. habet ἐπιλερόμεν.

8 Ἀμνόν. τὸ ἐνιαύσιον.] Eustath. ad *Odyss.* 1. pag. 1627. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι· ἕως ἀμνός, ἀρνεῖός· καὶ ἐπὶ ἔ ἀμνός καὶ θηλυκὸν ἢ ἀμνὴ, ἀφροδίστα αὐτῶν μέσση τῆς ἡλικίας· ἔ ὅτι

ἄμνη ἐνιαύσιον ἄγνα ἐστὶν ἀμνόν· ἀλλὰ καὶ ὅτι Ἰσχυρὸς ἐν Ἀττικῶς λέξεσιν, Ἄρνα φησὶν· εἶτα ἀμνόν· εἶτα ἀρνεῖόν· εἶτα λιπογνώμονα. ἐλέγχε δὲ ἐ μωσχίονα ὁ πεντήτης κριοῦ.

9 Ἀμνοὶ τὸν πρόπυ. ἀντὶ ἔ φρ.] Hæc descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Passes*, pag. 694. ut Portus etiam monuit.

10 Ἀμμοάπιν. εἶδος ὄφρατος] Idem est serpentis genus, quod vocabulo magis communi vocatur δειλίος. Vide infra v. Δειλίος.

11 Ἀμολγός. τὸ μεσιν.] Homerus *Il.* A. v. 173.

—Μελάν τ' ἐν νεκτὶς ἀμολγῶν. Ubi Scholiasta inquit: Νεκτὸς ἀμολγῶν τὸ κατὰ, ἐν δὲ σιμωθεῖον ἀμέλγας τὰ θείματα. Τινὲς δὲ τὸ μεσινύκλον, ὅταν ἕδεις μολίσκη, ἐὸν πρῶτος. Vide etiam Etymologum.

γ: ut, Ἀμισαλλοὶ τε γέροντες, i. e. *Morosi senes.*

Ἀμιδί. Sine mercede.

Ἀμισώδαρ. Nomen proprium.

Ἀμιζοχίτων. Qui non utitur zona.

Ἀμναμ. Nepos. Proprie dicitur de ovibus, a nomine ἀμνός, i. agnus.

Ἀμνειός. Fluvius. Item, agnus.

Ἀμνημονῶ σθ. Immemor sum tui.

Ἀμνησός. Nomen montis.

Ἀμνητεῖ. Immemor est. Sophocles: *Non enim immemor est pater, Rex Græcorum.*

Ἀμνησία. Oblivio. Item, nomen proprium.

Ἀμνίον. Vas, quo victimarum sanguis excipitur.

Ἀμνισός. Cretæ fluvius, per i scribitur. Nomina fluviorum trisyllaba in os desinentia, & acutum in ultima habentia, si per os purum efferantur, per diphthongum ei scribuntur, ut, Ἀλφειός, Ἀλμειός. Sin fecus, per i: ut, Ἀμνισός, Κηφισός, Ἰλισός.

Ἀμνοκῶν. Ovino ingenio præditus. Stultus. Fatuus. Tales enim sunt oves. Aristophanes: *Et observas, quisquam civium sit ovino ingenio,*

Dives, non malus, & formidans [litium] molestias.

Hoc est, qui cavet & metuit ne in molestias incidat. Multi enim propter timiditatem, & naturæ bonitatem, damnum pati malunt, quam jus suum iudicio persequi. Hujusmodi igitur homines (inquit Poeta) Cleon aggrediens, & litis intentandæ metu perterrefaciens, facile calumniis vexabat.

Ἀμνόν. Unius anni agnum. Ister in *Atticis [Vocibus.]* [Gradus ætatis in ovibus sic distingue.] Ἄρνα; deinde ἀμνόν; inde ζηνεῖον; & denique λιπογνώμονα. Μοσχίονα vero etiam vocant ἄγνα. Et Ἀμνός, masculinum, ovis mediæ ætatis: cujus fœmininum est Ἀμνὴ. Tres enim sunt [ovium] ætates, ζηνός, ἀμνός, & ζηνεῖός. Et Ἀμνός, Ἀμνόν, Attice, est nomen proprium.

Ἀμνοὶ τὸν πρόπυ. Agnino ingenio præditi. Id est, placidi, stupidi, simplices, ut agni: vel molles. Nam ovis mas, cum mediæ est ætatis, vocatur ἀμνός. Alii vero agnum unius anni vocant ἀμνόν.

Ἀμμοάπιν. Genus serpentis.

Ἀμογητί. Sine labore.

Ἀμόθεν. Alicunde.

Ἀμολγός. Media nox; videlicet illud tempus, quo animalia non mulgentur. Vel per aphæresin ἔ γ [ἀμολγός dictum est quasi ἀμολός: tem-

Φάνης ἐν Θεομορφωζούσαις

Ἄλλως τ' ἀμυστὸν ὄβι, πεπητὴν ἰδέειν
Ἀγρεῖον ὄντι, καὶ δασύν. σέεφα δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκείνος, καὶ Ἀνακρέων ὁ Τηϊῶ. Καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἄμοχθαί. χωρίς κόπτε.

Ἀμώμιοι. Σελίζοιες. καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. Ἄει-
φοφάνης. Τὸς ἀλλοφίσις ἀμῶν γάχας τέρτες, ἐν ζύ-
λω δίσις ἀφαιὶ κάποδοῦζ λέγει. τετέστιν, ὁ Κλέων,
τοὺς ἀλλοφίσις καμάτεις αὐτὸς καρπούμην.

Ἄμωμον. Ἀρριανός. Πέμπη ὡς βασιλέα ἵπ-
πιν χρυσοχάλινον, καὶ ψέλλια, καὶ ἀκνώχας, καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμῶ. ὁ καθαρός, καὶ ἀνάπι. Δαβίδ. Τῆ
καταποξεύσαι ἐν ὑπεκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἄειφοφάνης
Ἄμμωσιν

Ἐσμεῖν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δαδῶνη, Φοῖ-
βῶ Ἀπόλλων

Ἐλθόντες γὰρ ἄρῳτον ἐς ὄρνις οὔτω πρὸς ἔργα
τέραπεδι.

Ἀμμωνιανός, ἑ Γραμματικὸς, κοσμομήτορ τῆ συγ-
γενεία Συνανοῦ, καὶ ἄμα τῆ συμφύτῳ ὁμοιότητι τ
τε ἠτῶν καὶ ἑ σῶματι, καὶ τὸν Ὅμηρον,

Εἶδος τε μέγθος τε Φυλὴ τ' ἀγγίχα ἐφαί.

Τό, τε γὰρ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας ὡ ἐκάτερον.
ἐπὶ πρῶτον ὑγεία, καὶ ἰσχυρὸς ἐδὲν ἀπδέουσι τῆς ἄλ-
λης εὐφυίας τοῦ τε ὄλου, καὶ τῶν μερῶν. ἢ τε ψυ-
χὴ ἔρρωτο πρὸς τὸ βέλιτον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον.
ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέτερον ὡ ὁ Συνανοῦ, καὶ τῶ
ὄντι φιλόσοφον. ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξη-
γίσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθεμῆν
τέχνῳ. Οὗτῶ ὡ Ἀμμωνιανός, ὡ κεκτῆσται
συμβέδῃκεν ὄνον σοφίας ἀκροατῆν.

Ἀμμωνῶ, ἑ Φιλόσοφον, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ὄβι-
κληθῆς Σακκάς. ὄντῶ ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἑλ-
λην, ὡς Φησι Πορφύριον.

Ἀμμωνῶ, ἑ Ἀμμωνίς, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξάν-

1 Ἀειφοφάνης] Apud Aristoph. Equit. p. 211. locus hic ita legitur:
τ' ἀπόστειν ἀμῶν Σειῶ.

Nūn δὲ τὰς γάχας ἐκείνας, ὡς ἐκείθεν ἤγαγον
Ἐν ἑξῆσι ὄνομα ἀφαιῖ, κάποδοῦζ βέλεται.

Sensum hujus loci ex ipso Comico pete. P.

2 Δαβίδ.] Psalm. lxxiii. 5.

3 Ἑλληνικῶ] Videtur legendum Λιβυκῶ. Jupiter enim Ammon
in Libya colabatur. Vel, si nihil mutare placeat, dicendum est, τὸ
Ἑλληνικῶ hic idem significare quod ἑθνικῶ. i. e. gentilis.

4 Ἀειφοφάνης ὄρνισιν] Pag. 396. (Ed. Baf.) P.

5 Ἀμμωνιανός, Γραμμῶ.] Integrum hunc articulum de Ammo-
niano Grammatico descripsisse Suidam ex Damascio patet ex Pho-
tio, apud quem, in Excerptis ex illo scriptore, nonnulla eorum,
quæ Suidas hic habet, ἀτελεξεῖ leguntur.

6 Ὅ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγ.] Hæc, & quæ sequuntur,
leguntur etiam apud Photium pag. 1040. ut Pearsonius observavit.

7 Ὅτι κεκτῆσται συμβέδῃκεν ὄνον σοφ.] Photius, loco laudato, ex
Damascio refert, asinum hunc studio poetico adeo captum fuisse,
ut præ eo pabulum sæpe negligeret. Verba ejus hæc sunt: Οὗτῶ
ὡ Ἀμμωνιανός, ὡ συνέσθη κεκτῆσται ἔνον, ὄν φασιν ἀκροάμην τ
ποιη-
τῶν μινθῶσαν πολλὰς ἀρετῆς ἀμελεῖν, καὶ τοὶ καὶ ἐν πρῶτον
καὶ ἀμῶσταιν ἠγαγῶσταιν. ὄντις ὄβι Φιλομαχίας ποιητικῆς ἀλῆς ὁ
ἑ. Serione hæc an joco scripsisti, Damasci? Certe, asinis ac-
centenarium eum puto, qui talem unquam asinum existisse credat.

8 Ἀμμωνῶ, Φιλόσοφον, Ἀλεξ.] De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum: Valefium ad
Ammian. Marcellinum pag. 245. & Iosium de Scriptoribus Hist.
Philos. lib. iiii. cap. xiiii.

9 Ὅ ἐπικληθῆς Σακκάς] Ammonii hujus, Saccas cognominati,
meminit Ammianus Marcellinus lib. xxiii. pag. 235. ubi de viis

aliena. Aristophanes *Thestophor*.

Illepidum valde est, Poetam videre

Agrestem & hirsutum. Vide autem quomodo

Ibycus ille, & Anacreon Tejus, &c.

Ἄμοχθαί. Sine labore.

Ἀμώμιοι. Metentes. Et Ἀμῶσιν, metunt. Ari-
stophanes: *Deinde visus alienam metere mes-
sem. Nunc autem spicas illas, quas illinc addu-
xit, ligno alligatas siccatur, & vendere vult.* Hoc
est, Cleon ex alienis laboribus fructum capit.

Ἄμωμον. Amomum. Arrianus: *Mittit ad
Regem equum aureo freno ornatum, & armil-
las, & acinaces, & amomum.*

Ἄμωμῶ. Purus. Innocens. David: *Ut in
locis occultis innocentem sagittis confodiat.*

Ἄμμων. Ammon. Nomen Dei Græci. Ari-
stophanes in *Avibus*:

*Sumus enim vobis Ammon, Delphis, Dodo-
ne, Phæbus Apollo:*

*Nulli enim operi vos accingitis, priusquam
aves consuleritis.*

Ἀμμωνιανός. Ammonianus, Grammaticus,
Syriani propinquus, naturali tam morum,
quam corporis similitudine eum referebat, si-
ve, ut cum Homero loquar,

*Et specie, & statura, & ingenio, ei maxi-
me similis erat.*

Nam & corpore pulchro & procero uterque
fuit. Præterea, contigerat ipsis fanitas, & ro-
bur reliquis naturæ dotibus non inferius, si-
ve totum, si-ve partes spectes: eratque inter eos
constans animorum & morum concordia. At
Syrianus Deo charior erat, & vere Philoso-
phus. Alter vero in Poetarum enarratione, &
Græcæ dictionis emendatione occupatam ar-
tem diligebat. Hic est Ammonianus ille, qui
habebat asinum, sapientiæ discendæ cupidum.

Ἀμμωνῶ. Ammonius, Philosophus Alexan-
drinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano
factus est Ethnicus, ut ait Porphyrius.

Ἀμμωνῶ. Ammonius, Ammonii filius, Ale-

eruditione claris agit, quos Alexandria tulit. Ait enim: *Unde A-
ristarchus, grammatica rei doctrinis excellens, & Herodianus, artium
minutissimus sciscitator, & SACCAS Ammonius, Plotini magister,*
&c. Σακκάς autem cognominatus fuit, quod, antequam studio
philosophico operam dare cepisset, faccis frumento onustis baju-
landis victum sibi quaesivisset. Theodoretus Θεοδωρετῶ. Serm. vi. p.
573. Ἐπὶ τῆτου δὲ Ἀμμωνῶ, ὁ ἐπικληθῆς Σακκάς, τὰς σάκκους κα-
ταλιπὼν, οἷς μετέφερε τὰς πρῶτας, τὸν φιλόσοφον ἠσάσασθαι βίον. i. e. Sub
hoc (Commodo) Ammonius, cognomento Saccas, relictis faccis, in
quibus frumenta circumferebat, philosophicam vitam amplexus est.
Celebrem deinde famam consecutus est, discipulosque habuit O-
rigenem & Plotinum, ut testis est Theodoretus loco citato, &
Suidas infra v. Πλωτῶν & v. Ωρειγένης. De hujus Ammonii
scriptis nihil hodie exstat. Nam commentarii in Aristotelem alte-
rius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium Cod. clxxxv.
in fine) & *Vita Aristotelis*, quæ hodie sub nomine Ammonii cir-
cumfertur, an ejus sit, non satis constat, quibusdam eam Philoso-
pho tribuentibus.

10 Οὗτως ἀπὸ Χριστιανῶν γέγ. Ἑλλῶν, ὡς Φησι Πορφύριον.] Am-
monium hunc a Christiana fide ad Gentilium religionem descivisse
contra Porphyrium negat Eusebius in Histor. Eccl. lib. vi. cap. xix. &
Hieronymum in Catalogo Scriptor. Eccl. lib. vi. cap. xix.

11 Ἀμμωνῶ, Ἀμμων. Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a
librariis acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in
prioribus Edit. vox Ἀμμωνῶ, &, quæ deinceps sequuntur, cum
præcedenti articulo abique ulla distinctionis nota cohererent; quam-
vis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus.
Lacuna hujus loci subolucrat sagacissimo Iosio lib. ii. cap. xi.
Wolfius vero & Portus nullam ejus suspensionem habuerunt; unde
non potuerunt non graviter hic hallucinari.

δρα γνάριμ[Ⓞ], ἕς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀει-
φάρχη, καθ' ἣ μοναρχήσασιν ἢ Ἀύγουστον.

Ἀμωνιανός. Ρωμαῖ[Ⓞ], συγκλητικός γερνάς.

Ἀμωείης. Πισαίης νό[Ⓞ] υἱός.

Ἀμώειον, καὶ Ἀμω[Ⓞ]. πόλις τῆς μεγάλης Φρυ-
γίας. ὁ πελίτης Ἀμωειεύς.

Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε. ἐν γέ τι. καθ' ὅλι-
γοῦν τρόπον.

Ἀμπαλίωρ[Ⓞ]. ἀνασπέρων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φι-
λέταιρ[Ⓞ] Μελεάγρ[Ⓞ]. Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρ[Ⓞ]
οἴχασ', ὦ κόρη, ἀπὸ ἄμπαλίωρ[Ⓞ].

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐ-
τοῦς, ὅσον τὴν φρόντιν Φυλακίην τῆς νυκτὸς πρῶ-
ελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἀμπελόφυλ[Ⓞ] γῆ. Ἐπιτόσ δ' ὁ χει-
ρὸν ἀμπελεών. Ζήτη ἐν τῷ Αἴγῳ. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι
δοκεῖ τὸ ζῶον τῆ ἀμπέλ[Ⓞ]. Ἀμπέλει[Ⓞ] βότρυς.
Ἀμπέλι[Ⓞ] δὲ ὄνομα κύριον καὶ θηλυκὸν Ἀμπελό-
εσσα γῆ. Ἀμπελόφυλ[Ⓞ], καὶ Ἀμπελεργεῖον.

Ἀμπελάν. ἡ οἰνούφυλ[Ⓞ] γῆ.

Ἀμπερχύμν[Ⓞ]. δορκῆ. ἀειβέβληται. Ὡ κακό-
δαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπερχῆ; ἐπεὶ, Φησι, τοὺς βόας
ἀπάλεσας, καὶ λευχεμιονεῖς.

Ἀμπερχῆ. ἀμφίον, ἰμάτιον. καὶ Ἀμπερχόνιον, λε-
πίον ἰμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίχω, εἰσδύω.

Ἀμπλάκημα. ἀμαρτήμα. καὶ Ἀμπλακίαις,
ἀμαρτίαις. Ὅτι ἀρεσκῆ τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἠγείσθαι
τὰ ἀμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μάλλον εἶ-
ναι, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· ἔτι οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης,
εἰδὲ ἀμαρτήμα ἀμαρτήματος. καὶ γὰρ ὁ ἐκατὸν σταδίους
ἀπέχων Κανόβης, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης ὅσον εἰσὶν ἐν Κα-
νάβῳ. οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἀμαρτήμα ἐπίσης
ὅσον εἰσὶν ἐν τῷ κατωρθοῦν. Οἱ δὲ φασιν, ἂν καὶ Ἡ-
ρακλείδης ὁ Ταρσεύς, ἀνισα εἶναι τὰ ἀμαρτήματα.
Καὶ Ἀμπλακῶν, ἀμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκις
ἐπὶ αὐτὸν ἐπέηκε· Μήτι πρὸς θεοῖς ἀμπλακῶν
πιμάν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔτι δὲ πρὸς ἱερωσύ-
νην σιωπῶν τὸ Ἰβύκειον τεττὶ ῥησεῖδιον.

Ἀμπνοάς ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπνέοντα.

Ἀμπυλῆς. λήξις. ἡ ξηρασία· ἡ πλημμύρα. Ὁ τὸν
σπυδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκούντων πρὸς α-
δύξων, οἷον Ἡρακλῆα, καὶ ἀμπάτεις, καὶ πηγάς θερ-

1 Ἀμωείης. Πισαίου νό.] Legendum est Ἀμωείης, Πισαίου νό-
θ[Ⓞ] υἱός, ut recte monuit Mauflacus ad Harpocracionem v. Ἀμω-
είης, quem consule.

2 Ἐπιτόσ δ' ὁ χειρὸν ἀμπελεών.] Verba haec, quae in prioribus E-
dit. corrupta sunt, ex Anthologia inedita emendavi, ubi Epigram-
ma integrum, quod Leonidae nomen praefert, sic legitur:

Τέτο τὸ εἶ Κλείταν[Ⓞ] ἐπιούλιον, ἢ τ' ὀλιγόλαξ

Σπείρεσθαι, λιτόσ δ' ὁ χειρὸν ἀμπελεών

Τέτο πῆ ῥωπίων ὀλιγόφυλον ἀμ' ἐπὶ τότοις

Κλείταν ὀγδώνοντ' ἐξέπερσ' ἐπιου. i. e.

Exigua haec est Clitonis villa, et parvus agellus

Quem conserit, et macra vinea, quae prope est,

Sylvaque haec, variis arboribus confita. His tamen contentus

Cliton octoginta annos vixit.

Epigrammatis huius membra dispersa leguntur apud Suidam v.

Ἐπιτοσ. Ὀλιγόλαξ. ῥῶπις. Ὀγδώνοντα.

3 Ὡ κακόδαιμον εἶτα λευκὸν ἀμπ.] Ex Aristoph. Acharnens. p.

xandri discipulus, qui in Schola Aristarchi suc-
cessor fuit, antequam Augustus imperaret.

Ἀμωνιανός. Romanus Senator fuit.

Ἀμωείης. Nothus Pisaei filius.

Ἀμώειον, & Ἀμω[Ⓞ], urbs Phrygiae majoris,
cujus civis vocatur Ἀμωειεύς.

Ἀμωσγέπως. Quomocunque. Aliquo mo-
do. Quaecunque ratione.

Ἀμπαλίωρ[Ⓞ]. Qui eadem via revertitur.
Philetarus Meleagro: Non decet mulierem hic
puellus: domum, o puella, abi, revertens unde
venisti.

Ἀμπαύσας. Qui facit, ut aliquis quiescat.
Quiescere jubens. Ille vero, cum jussisset ipsos
quiescere, donec prima noctis vigilia progrede-
rentur.

Ἀμπελεών. Vinea. Et macra haec vinea, quae
prope sita est. Quare in v. Αἴγα: quod ani-
mal viti inimicum videtur. [Ab ἀμπελος di-
citur] ἀμπέλει[Ⓞ]; (Ἀμπέλι[Ⓞ] vero est nomen
proprium) item ἀμπελόεις, & foemininum ἀμ-
πελόεσσα. [Inde composita sunt] ἀμπελόφυτος,
& ἀμπελεργεῖον.

Ἀμπελάν. Vincetum. Vinea.

Ἀμπερχύμν[Ⓞ]. Indutus. Dativo jungitur. Et
Ἀμπερχῆ, indutus es. O miser, an nihilominus
alba veste indutus es? Id est, albas ne gestas
vestes, etiam si boves amiseris?

Ἀμπερχῆ. Vestis. Pallium. Et Ἀμπερχόνιον, par-
va vestis, palliolum. Et Ἀμπίχω, induo.

Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίαις,
peccatis. Placet autem Stoicis, aequalia esse
peccata. Uti enim nec vero verius quicquam est,
nec falso falsius: sic nec fraus fraude, nec pec-
catum peccato majus est. Qui enim centum sta-
diis abest a Canobo, et qui uno tantum, aequae
non sunt in Canobo. Sic etiam majus et minus
peccatum aequae absunt a recta faciendi ratione.
Alii vero, inter quos est Heraclides Tarsensis,
aiunt peccata esse inaequalia. Et Ἀμπλακῶν, qui
peccavit. Sed Ibyci dictum animum ejus subi-
bat, quod vetat Deos offendere, ut gratiam ab
hominibus consequaris. Dictum autem hoc I-
byci sacerdotio apte convenit.

Ἀμπνοάς ἔχοντα. Viventem. Respirantem.

Ἀμπυλῆς. Cessatio [aestus.] Aquae recessus.
Item, aestus maris. Sapientem virum non decet
quicquam admirari eorum, quae paradoxa viden-

pag. 301. ubi versus hic ita legitur:

Ὡ τελοκακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέρχῆς

4 Ὅτι ἀρεσκῆ τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἠγ.] Haec, & quae sequuntur us-
que ad verba illa, ἀνισα εἶναι τὰ ἀμαρτήματα, leguntur apud Laer-
tium lib. vii. Segm. cxx. unde ea Suidas excerptit.

5 Καὶ γὰρ ὁ ἐκατὸν σταδίους ἀπέχων Καν.] Haec repetuntur infra, v.
Κανόβῳ.

6 Μήτι παρα θεοῖς ἀμπλακ.] Vide quae de hac Ibyci sententia
vere aurea notamus infra v. Ἰβύκειον, ubi locus hic repetitur.

7 Ἀμπνοάς ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπν.] Haec referenda sunt ad locum
illum Sophoclis in Ajaee, v. 417. Ἀμ' ἐκίπ μ' ἐκίπ ἀμπνοάς ἔ-
χοντα: ut Portus etiam observavit.

8 Τὸν σπυδαῖον εἶ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκ.] Haec descripta sunt ex
Laertio lib. vii. Segm. cxxiii. ubi vide interpretes.

9 Χαράνεια.] Loca, pestilentem odorem [exhalantia, a Graecis
vocatant Χαράνεια, Strabo lib. xiv. pag. 636. Παρ' ἑὸν ἀφρονὸν ἐπὶ
σπυδαῖον ἱερὸν, ΧΑΡΩΝΙΟΝ λεγόμενον, ἀλεθραῖες ἔχον ἀπφορας. (lego
μῶν

μαῖν ὑδάτων, καὶ πρὸς ἀναφυσίματα. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ βιάσεται) ὁ σπυδαῖος, κοινωνικὸς ἐν φύσει, καὶ φρακτικὸς.

'Αμωφρεύοντες. ὠδρακομίζοντες. Ἄμωφρον γὰρ χοῖνός τις, μετ' ἑ εἰάθαπιν ἔλκειν, ἥτοι ὠδρακομίζειν μεγάλη φορτία. Ἄμωφρεύειν δὲ κυρίως, τὸ μὲν ἀμάξις πορεύεσθαι κατὰ χρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν νοτοφόρον ζώων λαμβάνει. ἢ Ἄμωφρεύειν, τὸ τὰ ἔλκοντι ζεύγῃ βοηθεῖν. καὶ Ἄμωφρον, χοινόν, ὅπερ ἀφ' ἧς ζυγῶν ἀφαιρένσιν, καὶ φορτία ἐφ' ἀμάξις κομίζουσιν, ἄτε ὁμοτόπως ὑπὸ τῶν ζυγῶν ἔλκεσθαι ἄμωφρόν τι ὄν, τὸ ἀμωφρῶν τὸν ζυγὸν δεδεμένον. καὶ, Ἐξαμωφρεύομεν ἄνευ καθηλίε. ἀντὶ ἧς, ἔλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.

'Αμπυκας. χαλινὸς, δεσμός. Ἄμπυξ δὲ, δεσμὸς τειχῶν, ἢ κόσμος κεφαλῆς. ἕπως Ὅμηρος.

'Αμοιβαδίν. ἐξ ἀμοιβῆς. ἐφεξῆς.

'Αμοιβαία ἐκπαισι. ἀνταπόδοσις ἢ ἐκ ἀφαιρέσεως ὁμοία. Ὅρκοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστι, οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὠδρακομίζουσιν ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων ἀφαιρέσεως ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν. Πρίσκος Φησίν.

'Αμοιβή. ἀντίκλισις. ἀνταπίδοσις. Ἄμοιβὴν τοῦ θεοειδεστάτου τῶν περὶ θαυμαστῶν ἐφέρει. ἔρρει γὰρ οἱ καὶ ἀφύμναι τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο, τούτων ἡμαρτεν οὐδένος.

'Αμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσων. Ἄμοιβηδὲς δὲ, καὶ ἀναλλαγῆν.

'Αμοιβόν. οὐδέτερον ἀνταποδοτικόν. Περὶν κακῶν ἔργων ἀμοιβὸν πινυρίαν ἐκπέσσει.

'Αμοιβήσων. γενική. Σπουτυχεῖν. Ἄμοιβῶ γὰρ, τὸ οὐ μετέχει. καὶ Ἄμοιβοι, ἀμέτοχοι, ἢ κακόμενοι.

Κακὸν κακῶς νιν ἀμοιβον ἐκλείψαι βίον.

ἀντὶ τοῦ κακόμενον, ἢ μηδένος τῶν νενομισμένων μελλεληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι.

'Αμυγδαλή. τὸ δένδρον. Ἄμυγδαλή δὲ, ὁ καρπός. Καὶ δειλὰ δάκνεισθαι ἀμυγδαλή.

'Αμυγνόν. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ' ἀγνόν, καὶ καθαρόν. ἕπως Σοφοκλῆς.

'Αμυδὲς. ὁμοῦ.

'Αμυδρά. ἀφανῆ. σκοτεινά. καὶ Ἄμυδρῶς σκοτεινῶς, λεπῶς, ἀσαφῶς.

'Αμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀπικαῖς. καὶ δασιεύειν.

tur: ut antra Charonia marisque fluxum & refluxum, & calentium aquarum fontes, & ignis eruptiones. Sed nec in solitudine vivet sapiens, natura ad societatem & actionem factus.

'Αμωφρεύοντες. Transportantes. Ἄμωφρον enim est funis, quo magna onera trahi & transportari solent. Ἄμωφρεύειν proprie significat currum trahere: per abusum vero etiam fumitur de animalibus, onera dorso ferentibus. Vel Ἄμωφρεύειν significat jumenta trahentia juvare. Et Ἄμωφρον vocatur funiculus, quem [aurigæ] per juga trajiciunt, & onera in curru colligant, ut æqualiter a jumentis trahantur. Quali dicas ἄμωφρον, i. e. quod per jugum ligatum trajectum est. Et Ἐξαμωφρεύομεν ἄνευ καθηλίε [significat,] sine asino lignum trahemus.

'Αμπυκας. Frana. Vincula. Ἄμπυξ vero, fascia, qua capilli vincuntur; vel, ornamentum capitis. Sic Homerus.

'Αμοιβαδίν. Vicissim. Deinceps.

'Αμοιβαία ἐκπαισι. Retributio, vel, par gratiæ relatio. Fides mutua jure jurando confirmata est cum aliis, tum etiam illis, qui ex aula Romanorum venerant, pacis componendæ causa. Sic Priscus inquit.

'Αμοιβή. Gratia relatio. Retributio. Præmium admirabile sanctissimorum morum consecutus est. Omnibus enim cæptis ejus fortuna adspirabat, & cumetis in rebus, quas aggrediebatur, voti sui compos fiebat.

'Αμοιβηδής. Qui alterum pro altero reddit. Ἄμοιβηδὲς vero, vicissim, alternatim.

'Αμοιβόν. Quod vicissim redditur. Priusquam pænas, malis facinoribus debitas, persolvat.

'Αμοιβήσων. Genitivo gaudet. Voti non fieri compotem. Ἄμοιβῶ enim significat, non sum particeps. Et Ἄμοιβοι, expertes, vel, infelices. Ut malus ille malam agat vitam. Hic ἀμοιβον positum est pro κακόμενον, i. e. infelicem; vel, non consecutum honores, defunctis tribui solitos, sed infepultum.

'Αμυγδαλή. Ipsa arbor amygdalus. Ἄμυγδαλή vero, fructus, amygdala. Et amygdalæ ad esum maturæ.

'Αμυγνόν. Non pollutum, sed castum & purum. Sic Sophocles.

'Αμυδὲς. Simul.

'Αμυδρά. Non apparentia. Obscura. Et Ἄμυδρῶς, obscure, tenuiter, non clare.

'Αμύειν. Properare, apud Atticos. Adspiratur.

ἀναφυσίμα) i. e. Juxta quam est antrum Avernum, Charonium vocatum, perniciosum odorem exhalans. Eadem loca vocantur etiam Πλευτόνεα, & a Latinis ostia Ditis, ut monet Casaub. ad Strabonem pag. 115.

1 Ἄμωφρεύοντες. παρακομίζοντες. Ἄμωφρον. Nota hæc referenda est ad locum illum Aristoph. in *Lystrata*, pag. 854. (547. Ed. Bas.)

Χ' ἕπως, παρ' ἔξαμωφρεύουσιν

Τῆς ἀνὸς καθηλίε.

Ad quem locum Scholiasta ineditus ait: Ἐξαμωφρεύομεν ἔλξομεν τὸ ξύλον τῆτο ἀνὸς ὄνου. Τὸ τῶν ἐλκοντι ζεύγῃ βοηθεῖν ἀμωφρεύειν λέγεται. Καὶ ἄμωφρον, τὸ διπλὸν χοινόν.

2 Ὅμηρος. Vox ἀμωφρῶν ornamentum capitis significat apud Homerum *Il. X. v. 469.*

3 Ἡ ἐκ ἀφαιρέσεως ὁμοία. Verba hæc suspecta mihi sunt, & per me delectantur licet, quoniam sensum loci hujus turbant potius, quam illustrant. Quod si tamen quis urendum hic & fecandum esse

neget, legendum saltem videtur, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ ἀφαιρέσεως, ἢ ὁμοία.

4 Ἐκ τῶν βασιλείων τῶν Ῥωμαίων ἀφαιρέσεως ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν. Verba hæc obscura sunt, nec, ut puto, satis sana, quibus remedium adhiberi nequit, quoniam historia Prisci, ex qua fragmentum hoc depromptum est, hodie non amplius existat.

5 Πρίσκος Φησίν. Valerius, in fine notarum ad Excerpta ex Malcho, memoriæ errore deceptus affirmat fragmentum hoc descriptum esse ex Malcho, cum tamen Suidas hic expressè Priscum nominet.

6 Κακὸν κακῶς νιν ἀμοιβον ἐκπέσει. Ex Sophocli. *Oedip. Tyrann. v. 256.* ubi vide Scholia. P.

7 Ἄμυγδαλή. τὸ δένδρον. Vide Athen. lib. 11, pag. 52.

8 Καὶ δειλὰ δάκνεισθαι ἀμυγδαλή. Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Γέλκιδες.

9 Ἄμυγνόν. τὸ μὴ μυσ. Vide infra v. Ἄμωφρῶν, v. Ἄμωφρῶν, & Ἄμωφρῶν.

Ἀμύκη. ἀπειρ. ἀτέλετ.

Ἀμύκλα. κόσμιν π, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχει Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν τέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ Ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκῆς, καὶ τέμματι Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν, καὶ οὕτως ἐπέηται τὰς πόλεις, δόξαν παρὰ αὐτὸν κατὰρχῆν ὡς παρὰ θεῶν βεβλόμενος. ὅς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατήρας τῆς Αἰτναίας πυρῆς, ὡς μὴ Φανήνη αὐτὸν τὸ σῶμα. τοῦ δὲ ἰσχυροῦς αὐτὸν ἐκβροχόντος. Ἐκαλεῖτο δὲ Κωλοσανέμας, ἀπὸ τῶν πολλῶν ἀνέμων, ἑπιβροχόντων τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσσει αὐτὸν, δοξάζων ὡς θεῶν τιμὰ τῇ πόλει.

Ἀμυκλαῖος. ἄπὸ τόπου.

Ἀμύμαν. ἀψογος. ἀμεμπτός.

Ἀμυμάντιος. ἐκ τοῦ Ἀμυμάν. καὶ Ἄμυμάντι, ὄνομα κύριον.

Ἀμυα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσαράξειος δίκης.

Ἀμύνασται. Θεκυδίδης μὲν, ἀπὸ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ, ἀπὸ τῆς χάριτος ἀπιδίδου· Σοφοκλῆς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀπαλεξήσασθαι. ἐπὶ τῷ προσηγορικῶν τάσσων οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύνασται· ὅτι οἱ κακὸν παθόντες ἀντιπαράσσει τοὺς προδικαζόμενους. καὶ Ἀμύνασται. Κρατῖν Πυλαίοις· αὐτοὺς ἐπαίδευσεν, ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασι εἰς ἡβλῶν, ἵνα οἱ ποτε λοιπὸν ἀμύνασται. Καὶ Ἀμύνασται παρὰ Θεκυδίδη, τὸ βοηθεῖν. Ἀμύνασται δὲ, τὸ κολάζειν.

Ἀμυνίας. ὄνομα κύριον. ἢ ὁ ἔτοιμος ἀμύνασται.

Ἀμ³. Ἀμυνίας ὁ Σέλλος μάλλον, ὁ ὑπὸ τῷ κρωβύλων.

Οὗτος, ὃν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον, ἀπὸ μύλων καὶ ροιῶν,

Δειπνῆντα μὲν Λεωγόρη.

Πεινῆ γὰρ, ἢ περὶ Ἀντιφῶν.

Ἀλλὰ προσηγορῶν γὰρ ἐς Φάρσαλον ἦρχετ' εἶτ' ἐκεῖ

Μόνος μόνουσι τοῖς Πενέσταισι ξυλιῶ τοῖς Θεταλῶν,

Αὐτὸς Πενέσταις ἐν ἐλάτῃαν ἑδενός. Ἀριστοφάνους.

Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακὸν τι παρὰξάντας ἢ ἀντιπαρὰξάντες. ἢ οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθ' εἶχον μὴ ἀρχοντες Φάρσαλον χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' αἰεὶ δοκεῖν ἀμύ-

1 Ἀμύκλας] Vide Meurf. in *Laconic*, lib. 1. cap. xviii. qui pro ἀμύκλας hic scribendum putat ἀμυκλαῖδης; quæ vox quid significet docent Hesychius, Pollux, Eustathius, alique.

2 Χαλκῆς] Vide Menag. ad Laert. lib. viii. Segm. lxi.

3 Ὅς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τ. κρ.] Eandem de Empedocle historiam Laertius in ejus Vita, multique alii scriptores narrant. Vide etiam infra v. Ἐμπεδοκλῆς.

4 Τῷ δὲ ἰσχυροῦς αὐτὸν ἐκβροχόντος.] Hic aliqua desunt. Sensus enim est imperfectus, qui sic suppleri potest, ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸν ἐκβροχόντος.

5 Ἐκ τῶν Ἀμυμάντιος.] Hæc verba in prioribus Edit. desunt, quæ ex MSS. revocavi.

6 Ἀμυμάντιος.] Sic appellabatur una filiarum Danai. Vide Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 171.

7 ἢ ὁ ἔτοιμος ἀμύνασται] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. in *Equit*. p. 322. Ἀμ³ ὁ θυμὸς ἐθ' εἶχον μὴ ἀρχόντων, ubi Scholiastra:

Ἀμύκη. Non initiatus. Imperitus.

Ἀμύκλα. Ornamentum quoddam pedum, quo usus est Empedocles. Is enim auream coronam in capite habens, & amyclas ferreas in pedibus, & coronas Delphicas in manibus, urbes peragrabat, ut opinionem hominibus præberet, se Deum esse. Idem in crateres Ætnæ se conjecit, ut corpus ejus non amplius appareret. Una tamen ex crepidis ejus [ab igne] ejecta, [mortem ejus patefecit.] Dicitur etiam Κωλοσανέμας, quod multos ventos, Agrigentum vexantes, coerceret & propulsaret, urbe pellibus asinorum circumdata.

Ἀμυκλαῖος. A loco sic dictus.

Ἀμύμαν. Inculpatus. Omnis criminis expers.

Ἀμυμάντιος. Nomen ab Ἀμυμάν deductum. Et Ἀμυμάντι, nomen proprium.

Ἀμυα. Significat & relationem gratiæ, & exactionem pœnæ.

Ἀμύνασται. Apud Thucydidem significat, rependere: apud Simonidem, gratiam referre: apud Sophoclem, propulsare. Apud Oratores hæc vox dicitur de illis, qui ulciscuntur eos, qui injuriam priores intulerunt. Et Ἀμύνασται legitur apud Cratinum in *Pylæis*. Illos instituit, & publica pecunia aluit, ut olim pestem [a patria] propulsarent. Ἀμύνασται apud Thucydidem significat, opem ferre. Ἀμύνασται autem, punire.

Ἀμυνίας. Nomen proprium. Vel, qui ad injuriam propulsandam & vindicandam paratus est.

At Amynias, Selli filius potius, quam Crobyli.

Ille, quem ego quondam vidi, pro pomo & malo granato,

Cœnantem cum Leogora.

Esurit enim magis, quam Antiphon.

Sed enim legatus Pharsalum profectus est; & deinde illic

Solus cum solis Penestis Thessalicis versabatur,

Cum ipse non minus esset Penesta, quam ullus alius. Aristophanes.

Ἀμυνόμενοι. Qui malo vicissim afficiunt eos, a quibus injuria affecti sunt. Romani cavere solebant, ne alios injuria lacefferent, sed vim illatam semper propulsare, & necessitate coacti

Ἀμυνίας, ἔτοιμος παρὰ τὸ ἀμύνασται, ὡς ἐπὶ τῷ ἐν πύλῃ ἀγωνιστῶν.

8 Ἀμ³ Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μ.] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex Aristoph. *Vespis*, p. 357. P.

9 Ἀντιπαρὰξάντες] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. mendose excusum est ἀπὸ τῶν ἀπιδίδου. Eustath. ad Il. E. p. 546. Τὸ ἀμύνασται, ἐν μόνον τὸ κρωβύλων ἀντιπαρὰξάντες &c. Significat autem ἀντιπαρὰξάντες πρὸς, aliquem injuria vel beneficio vicissim afficere; uti παρὰξάντες, aliquem prius injuriæ vel beneficio afficere; quo sensu accipitur Suida v. Ἀμύνασται.

10 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθ' εἶχον μὴ ἀρχόντων.] Hoc fragmentum ad Polybium referunt Ursinus, Calaubonus, & Valctius; idemque repetitur infra v. Ἐμπεδοκλῆς, ubi pro ἔθ' εἶχον, rectius legitur παρὰξάντες ἀμύνασται.

νόμενοι ἢ κατ' ἀνάγκην ἐμβάλλειν εἰς τὰς πολέμους. Καὶ αὐθις

Ὅρασι καὶ μέ, καὶ σέ· καὶ Φρονῆσ', ὅπι Ἐργοῖς πεπληθῶς, ῥήμασιν ἀμύνομαι.

Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαι δέ σε, ἀντί τοῦ, πιαρωῶ σε. Καὶ τῶ ὀνόματι Κυρίως ἡμυάμιω αὐτούς.

Ἀμύντης, καὶ Ἀλκήτης, Τραγικά καὶ Αἰσχυληρά τὰ ὀνόματά.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

Ἀμύξεις. λυπήσεις. τρώσεις. πλήξεις. ἢ παρημία. Μῆδ' ἄκανθα ἀμύξει τοὺς ἀγαθοὺς. καὶ Ἀμυξίς ἀμυξίς, σπάραξις, ξέσις. Ἀμύσω γ', ὡς τὸ αἶμα, αἰμύσω.

Ἦς ἔπι καλὸν ἀμύξει χτ' ῥέθ' Ἀφρογένεια. ἀντί τοῦ, ἐσπάραξεν, ἔξεσε. Καὶ ἐν Ἐπιγραμμάτι. Ἰασο, ἢ σκοπίαζε, μάτιω δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσασθαι.

Ἀμυεῖς μαίνεται. ἐπὶ τῷ Φρενέηρι λέγεται ἡ παρημία. Ὁ θειὸς γ' ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφὸς ἀεὶ εὐδαιμονίας, ἢ τῷ θεῷ χηρήσαντος ἀπάλειαν Συβαριτῶν ἔσασθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν ἀσπομήτωσι. θεασάμενοι δὲ ἄλλον πρὸς ἱερῶ μασι γούμωρον, ἢ ἀροσφυγῆνα τῷ ἱερῶ, ἢ μὴ ἀπλοῦμενον, ὑπερον δὲ εἰς τὸ τῷ μασι γούμω πατρὸς μῆμα καταφυγῆνα ἀπλοῦμενα, σιωεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενοι τὰ ἴδια, ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. Ἄρῶν λογισμῶ πεποιήκειν Ἀμυεῖς, τῆτο εἰς μαρίαν Συβαρίται μετέτρεψαν ὀμοῦ. Ὁ δὲ τῷ χηρόνω ἀφ' οὗ τὸ ἀροσπίητον μαρίαν ἐθαυμάσθη.

ejus insaniam omnes admiratione & laudibus profecti sunt.

Ἀμύσασθαι. ταρβῆσασθαι. ἐλιθεῖν. ξέειν. σπαρῆσασθαι. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυσιν ἀμύσταν τοὺς παρημίας· ὅτε δὲ τῷ ῥύγχῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκοπτεν. Ἐπει δὲ ἀσπῆλθε τοῦ οἰκίαις τὰ γμαῖ, κόραξ ἐφίζαντα τῷ δεξιῶ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, αὐλοπρόσωπον τῷ Κελτῶ χτ' τὸν ἀρῶνα φερόμενον, ἢ τοῖς τε ὄνυσιν ἀμύσταν τὸ πρόσωπον, ἢ ταῖς πτέρυσιν ἐπιχαλύπταν τὰς ὀφθαλμῶς, ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸ πῆλεμον ὡς ἀδέδωνε, τῆν

1 ῥήμασιν] Metri gratia legendum est, ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.
2 Μῆδ' ἄκανθα ἀμ.] Proverbii hujus meminit etiam Diogenianus. Vide etiam infra v. Μῆδ' ἄκανθα.
3 Ἦς ἔπι καλὸν ἀμ.] Est pars Epigrammatis in Laidem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 327. Vide etiam infra Κατὰ ῥέθ'. Ceterum, praestat hic legere ἢ ἔπι.
4 Καὶ ἐν Ἐπιγραμμάτι] Epigramma hoc integrum exstat Anthol. lib. VII. p. 594.
5 Θειὸς γ' ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθ.] Eandem de Amyride historiam ex Paulanic Lexico ἀσπῆλθε pene refert Eustathius ad II. B. p. 298. his verbis: Ἐν τῇ παρημίας, τῇ λυγῆσι Θάμυεῖς μαίνεται, πῆς Ἀμυεῖν ἐραψαί, δίχα δ' ἐν ἀρχαῖς θ. πρὸ δ' Πρωστανίας ἐν τῷ κατὰ τριχίον ῥησιν αὐτοῦ Λεξικῶ ἱστῆται, ἐπὶ θεῶν ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφὸς πρὸς εὐδαιμονίας, ἢ μὴ θεῶ χηρήσαντος ἀπάλειαν Συβαριτῶν, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν ἀσπομήτωσι, ἰδὸν δούλον μασι γούμωρον, ἢ εἰς ἱερῶ ἀροσφυγῆνα, ἢ μὴ ἀπλοῦμενον, ὑπερον δὲ εἰς τὸ τῷ μασι γούμω πατρὸς μῆμα καταφυγῆνα καὶ ἀπλοῦμενα, σιωεὶς τὸ λόγιον, καὶ ἐξαργυρισάμενοι τὰ ἴδια, ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Σουάριπτι μὲν, ὃ λογισμῶ πεποιήκειν, εἰς μαρίαν ἰδέσαντο, ἐπιλέγοντες Ἀμυεῖς μαίνεται. Ὁ δὲ τῷ χηρόνω ἀφ' οὗ τὸ ἀροσπίητον μαρίαν ἐθαυμάσθη. Hæc Pausanias: ex quo etiam Suidas sua procul dubio descripsit. De eodem proverbio consule Diogenianum Adag. ccxxv. I.
6 Ἐπὶ δὲ ἀσπῆλθε δ' οἰκίαις τὰ γμαῖ] Que hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pene translata sunt ex Eutropii

bella suscipere viderentur. Et iterum: Vident & me, & te, & ita sentiunt, me factis laesum verbis te ulcisci.

Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At Ἀμύνομαί σε, Ulciscor te. Et in nomine Domini ipsos ultus sum.

Ἀμύντης, Ἀλκήτης, sunt nomina Tragica & Aeschylea.

Ἀμύντωρ. Auxiliator.

Ἀμύξεις. Dolore afficies. Vulnerabis. Percuties. Et proverbium: Ne spina quidem vulnerabit bonos. Et Ἀμυξίς, vulneratio, laceratio. Ἀμύσω enim dictum est ab αἶμα, quasi dicas αἰμύσω.

Cujus gratia pulchrum Venus laniavit corpus. [Hic enim ἀμύξει significat,] ἐσπάραξεν, ἔξεσε: i. e. laceravit, vulneravit. Et in [alio] Epigrammate: Sta, & speculari: frustra autem cor tuum laceras.

Ἀμυεῖς μαίνεται. Amyris infanit. Hoc proverbium dicitur de homine cordato. Amyris enim a Sybaritis Delphos mittebatur legatus, ut de fortuna [Reip. Phœbum consuleret:] cui Deus respondit, tunc Sybaritas perituros esse, cum homines pluris fecissent, quam Deos. Cum igitur aliquando videret servum, qui juxta sacram ædem flagris cadebatur, ad ædem illam fuga se recipere, nec tamen dimitti: eundem vero, cum ad monumentum patris illius, qui cum flagris cadebat, confugeret, dimitti; mentem Oraculi intellexit, bonisque omnibus venditis, in Peloponnesum abiit. Quod igitur ratione fecerat Amyris, id universi Sybaritæ infania tribuerunt. Tandem tamen simulatam profecti sunt.

Ἀμύσασθαι. Turbare, ulcerare, vulnerare, lacerare. Nunc unguibus genas lacerans: nunc vero oculos rostro tundens. † Cum autem [Valerius] ex acie sua prodisset, corvus in dextro ejus brachio confedit, qui in Gallum pugnantem adversa fronte involans, unguibusque faciem ejus lanians, & alis oculos obtegens, hostem impune ferendum Valerio præbuit, eique

Breviario Historiæ Romanæ, cujus hæc sunt verba: Tum se M. Valerius Tribunus militum obtulit: ἔν, cum processisset armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox, commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis ἔν unguibus Galli oculos verberavit, ne retum posset aspicere: ita ut a Tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dederit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Neque vero hic duntaxat locus, sed & plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt: unde patet, existisse olim versionem Græcam Eutropii, antiquiorem & elegantiorē ea, quæ hodie in manibus eruditorum versatur, & Pæzanium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in Historiam suam transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrog. pag. 115. Existimem autem cum Valefio, versionis illius, quæ Suidas & Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium, scriptorem antiquum, & Justiniano Imperatori σύγγρασον, quem Μετίφραστον τ' Ἐπιτομῆς Εὐσεπίου conscripsisse Suidas infra testatur.
7 Ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸ πῆλεμον παραδέδωνε] Portus hæc ita vertit: Bellum inevitabile adversario Valerio tradidit feliciter confectum. Quam insulsa sit hæc versio cuiuslibet facile patebit, qui nostram interpretationem cum ea conferre voluerit. Non intellexit enim Portus vim vocis ἀφύλακτον, nec vidit pro πῆλεμον legendum esse πῆλεμον; quod tamen cuilibet, paulo attentius hæc legenti, sensus loci illico suggerit.

τε νίκιου ἢ ἐπινυμῖαν χρεισάμενον. Ἐξέειπεν ἔκλειπεν.

Ἀμύσκαρον. τὸ ἀγνόν.

Ἀμυσί πειν. ἐπιρρημα. λέγει δὲ ἐπὶ τῷ ἀπνευσί καὶ ἀνθ' τῆ ἀναπαύσεως πινόντων οἰοῦν μὴδὲ μυσάντων. τῆ αὐτῆ ἔχει καὶ τὸ ἐξαμυσίσαι. λέγεται καὶ Ἀμυσίζω, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἀμυσί φερεκράτης εἶπεν. Ὅτι Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων εἶπεν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ χαμᾶν, κύλιμι ῥοπαλωτῆ παρὰ γυναικὸς γλυκεῖον οἶνον ἐψυγμένον λαβὼν, ἀμυσί ἐφ' ᾧ ὡδ' ἀχρηῆμα πάντες τῆτο δι' τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰώθος λέγεσθαι ἐξεβόησαν Ζήσιας. τὸ Ζήσιας ἐπὶ τῷ τελεῖσσειας τὴν ζών φασιν οἱ Γερματικοί. κωνυμῆ οὖν ὁ τοῦτο λέγων ἀντὶ τοῦ εὐχεσθαι, καταρῆσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης Ἀμυσιν ἐξέλαψα. οἶον, ἰμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ ὡδ' τὸ ἀπνευσί ἐκπνῆν, ἢ ὡδ' τὸ μὴ μῦεν. ἔτι δὲ καὶ εἶδος ποτιεῖς Φιαλάδης. Ἀμυσίς γ', ἢ ἀπνευσί πόσις.

Ἀμυχή. ὀπιπόλαιον ἔλκω.

Ἀμυχρόν. τὸ μὴ μυσάρων, ἀλλ' ἀγνόν, καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφει δὲ ἢ Ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. ὄνομα κύριον.

Ἀμφασία. ἀφωμία. ἀλαλία.

Ἀμφέχανε. καταπέτακε. τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατον.

Ἀμφηκες. ἀμφοτέρωθεν ἡκονηδύον. ὑπὸ τῆς ἀμφήκως εὐθείας. Οἷός μοι τρέφε) παῖς ἀμφήκει γλώττη λάμπαν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς. Ποιμέσι κρυμὸν φέρον γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρη.

Ἀμφηρεφές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐστρασηδύον. ἢ κατὰ σκῆτον.

Ἀμφηκεῖον. Πέμπη δὲ σκαφίδιον ἀμφηκεῖον. ἢ ὀκυκιδίης. Ἀκάπρον ἀμφηκεῖον, ὡς λησαί, ἐν πολλοῦ πεθεραπυκότες τὴν ἀνοῖξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἀμάξην.

Ἀμφήγειον. ἄνισον. ἀμφίβολον. ὀπιφιλόνηκον.

Πολίτης ἀμφήγειος Ἐυρυβάτη, τῷ ὡσεὶ Κροῖσον ἐπὶ πηνεῖα. Καὶ αὐθις. ἢ ἦτοι τὸ νικᾶν, ἢ τὸ

1 Κόρξει] Legendum est Κόρξει, ut infra recte in Κόρξει.

2 Ἀμύσκαρον] Vide supra v. Ἀμυχρόν, & Etymologum v. Ἀμυχρόν.

3 Ὅτι Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμ.] Haec, & quae sequuntur usque ad verba illa, ἐξεβόησαν Ζησιας, leguntur apud Xiphilinum in Commodo, unde ea Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Κύλιμι ῥοπαλωτῆ, ubi eadem repetuntur.

4 Κύλιμι ῥοπαλωτῆ] Syllburgius in notis ad Xiphilinum, & Portus κύλιμι ῥοπαλωτῆ putant esse calicem in clavam formatum, sive, clavæ speciem habentem; a qua opinione dissentire me fateor. Existimo enim potius τὸ ῥοπαλωτῆ idem hic significare quod ῥαδύων, i. e. ut Latini vocant, virgatum, sive lineis quibusdam intercurrentibus distinctum. Ῥόπαλον enim & ῥαδύων idem significant. Hoc igitur sensu κύλιμι ῥοπαλωτῆ, de qua Xiphilinus hic loquitur, fuerit c. lices, lineis quibusdam & fulcis rectis distinctus; cuius generis calices hodieque non raro cernuntur.

5 Καὶ Ἀριστοφάνης] In fine Acharnensium, ut Portus etiam observavit.

6 Οἶον ἰμοῦ ἢ ἀθρόως ἔπι.] Haec sunt verba Scholiastæ ad modo

cum victoria cognomen etiam dedit. Inde enim Corvinus appellatus est.

Ἀμύσκαρον. Castum. Purum.

Ἀμυσί. Adverbium. Ἀμυσί πειν illi dicuntur, qui uno haustu, vel uno spiritu bibunt. Proprie qui [os vel labia] non claudunt. Hinc ortum est verbum ἐξαμυσίσαι. Dicitur etiam Ἀμυσίζω, & quæ inde [derivatur.] Voce Ἀμυσί etiam Pherecrates usus est. † Commodus imperator Romanorum, in certamine defatigatus vinum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno haustu bibit. Confestim igitur omnes more in convivii solito exclamarunt Ζήσιας, i. e. vivas. Grammatici τὸ Ζήσιας interpretantur τελεῖσσειας τῷ ζῶν, i. e. vitam finias. Non multum igitur abest, quin, qui id dicit, non bene sed male alicui precetur. Et Aristophanes: *Amystidem exhausti*. Idem est, ac si dixisset, uno haustu bibi. [Dicta autem est ἀμυσί] inde, quod sine respiratione, vel [labiis] non clausis, exhauriatur. Est autem genus poculi, phialæ similis. † Ἀμυσί dicitur haustus, qui fit uno spiritu.

Ἀμυχή. Vulnus leve, quo summa tantum cutis perfringitur.

Ἀμυχρόν. Non pollutum: sed castum, & purum. Sic Sophocles. Scribitur & Ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. Nomen proprium.

Ἀμφασία. Vocis defectus. Cum [præ stupore] loqui non possumus.

Ἀμφέχανε. Absorbuit. *Illos vero atra absorbit mors*.

Ἀμφηκες. Utrique aciem habens. Anceps. A recto Ἀμφήκως. *O qualis mihi alitur his in ædibus filius ancipiti lingua præditus*.

Ἀμφήμερον. Quotidianum. Ἀμφημερινὸν πυρετόν. Quotidianam febrem. Sophocles.

Ἀμφηρεφές. Undique tectum. Vel, opacum.

Ἀμφηκεῖον. [Est epithetum naviculæ, quæ utrinque binis remis agitur.] *Mittit vero scapham, utrinque binis remis actam*. Et Thucydides: *Naviculam parvam, veluti latrones, cum a longo tempore illis exire volentibus portæ semper aperirentur, plaustro impositam [ad mare] deportarunt*.

Ἀμφήγειον. Æquale. Ambiguum. Contraversum. *Civis, qui [perfidia] certare possit cum Eurybate, qui Cræsum scelerate prodidit*. Et iterum: *Aut vincere eos oportebat, aut vinci*:

indicatum locum Aristophanis.

7 Ἀμυχρόν.] Vide Etymologum v. Ἀμυχρόν, & supra v. Ἀμυχρόν.

8 Ἀμφασία. ἀφωμία] Homerus Il. p. v. 695. Δὴ δὲ μιν ἀμφασίη ἐπιπὼν λάβε. Ubi Scholiasta: Ἀμφασίη, ἀφασία. ἐκπληξίς, ἀφωμία.

9 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 116. (Edit. Bas.) ut Portus observavit.

10 Καὶ ὀκυκιδίης. Ἀκάπρον ἀμφ.] Portus recte observavit, locum hunc apud Thucydidem lib. iv. (cap. lxxvii.) sic legi: Ἀκάπρον ἀμφηκεῖον, ὡς λησαί, ἐν πολλοῦ πεθεραπυκότες τὴν ἀνοῖξιν τῶν πυλῶν, εἰσέβησαν ἐπὶ ἀμάξην, πύθοντες τὸ ἀρχνῆ. Δὴ τὸ πάρον καπνισμῶν τὸ νυκτὸς ἐπὶ τῶν θαλασσαν, ἢ ἀπληθῆ. Scholiasta ad eum locum ἀκάπρον ἀμφηκεῖον dicit esse πλοῖον ἰκατέρωθεν ἐξεστῆμνον, ἐν ᾧ ἄλλοις τῷ ἐλαυνόντων δικωπίας ἐστὶν.

11 Ἄνισον] Scribendum est ἴσον, quam lectionem in versione secutus sum.

12 Ἐπιφιλόνηκον] Hanc vocem suspectam habeo.

13 Εὐρυβάτη] Vide infra v. Εὐρυβάτην ἄνδρα.

14 Ἢτοι τὸ νικᾶν, ἢ τὸ μὴ λ.] Fragmentum hoc, ut potui, ver-

μη λειφθῆναι ἀλλ' ἀμφίειτον Σπολιπεῖν τὸ κρα-
τος ἀφαιρέθεις. Ἀμφίειτος ἰχθὺν καὶ μέγασθ, Φρονησὶ δὲ καὶ ἀνδρεία λίαν ὑπερέβη.

Ἀμφί. αἶ. ἐξ ἑκατέρω μέγας.

Ἀμφιανακτίζειν.² τὸ προσομιάζειν. Ἐξ τὸ οὔτω
προσομιάζεσθαι. Περίανδρ³ δέ. Ἀμφί μοι αὖθις
ἀνακτα. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ἀμφί μοι αὖτε
φοῖβε ἀναξ Δίλιε. Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς
Διθυραμδοποιούς. σιωχῶς γὰρ ἐκείνοι ταύτη ἐχρῶν-
το τῷ λέξει.

Ἀμφιανακτίζειν. αἶδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν
καλούμενον Ὀρθιον, οὗ τὸ προσομιον ταύτῳ τῷ
δρχῆν εἶχεν. Ἀμφί μοι αὐτὸν Ἀναρ⁴ ἑκατηβόλον ἀ-
δέτω Φρήν. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Εὐνάια, καὶ ἐν Ἀναγύρω.

Ἀμφιάρων. Ἀφικῶς. Ἀμφιάρειον δέ.

Ἀμφίας.⁷ μέτριον οἶνον. Νικοστράτ⁸ Οἰνοποιός,
καὶ Σωπικράτης.

Ἀμφίβιον. ἐν ἀμφοτέρωσι διδάμνον βιῶν, καὶ
θαλάσῃ, καὶ γῆ. καὶ Ἀμφίβια ζῶα, ὅσα καὶ ἐν
τῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπὶ τῆς χέρσος βιοῦ. οἶον, ἴτα⁹ πο-
τάμιον, κροκόδειλον. δύναι δὲ καὶ ἀνθρωπ¹⁰. εἰσὶ
γὰρ οἷα ἅμα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐν τῷ ξηρῷ διατῶσθαι,
ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἄλλῃ πολλαχῆ.

Ἀμφίβλητρον. τὸ δίκτυον.

Ἀμφιβολία.⁸ λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγμα-
τα σημαίνουσα λεκτικῶς, καὶ κυρίως, ὡς ἅμα πλεί-
ονα ἐκδέξασθαι καὶ τὸ αὐτῷ λέξιν οἶον, αὐλητικὴς
πέπρωκε. διλήθεται γὰρ δι' αὐτῆς, καὶ ὅτι ἢ οἰκία τρεῖς
πέπρωκε, καὶ ὅτι ἢ καθαρωδὸς αὐλοῦσα.

Ἀμφίβολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι. ἢ ὑπερού-
μενοι. ἀσφόροισι σιωχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοία τοῦ
αἰρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο, εἴτε ἐκείνο ποιήσασιν. Ἀρ-
ριανός. Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γι-
γνόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαίνοντων παιόμενοι, καὶ
ὑπὸ τῶν κατὰ νότον ἐπιθεμένων ἀθούμενοι, ἀπέθνη-
σκον. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ Παμφρέπι⁹ τούτοις ἀμ-
φίβωλον ὄφθει, βραχὺ παρεωρῶτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρωγμένον, τετρεπύ-
μεθον.

Ἦδὺ¹⁰ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχον εἶμα¹¹ Βάκ-
χω.

nam dubia victoria illis discedere non licebat.
† Robore & magnitudine multi cum eo conten-
dere poterant; prudentia vero & fortitudine
alios longe superabat.

Ἀμφί. Circa. Ex utraque parte.

Ἀμφιανακτίζειν. Hymnos in Apollinem ca-
nere: quæ vox sic dicta est a proœmio talium
hymnorum. Terpander: Regem Apollinem
canere rursus incipiam. Et Aristophanes Nu-
bibus: Adsis mihi rursus, Phæbe, Rex Delie.
Ἀμφιάνακτας etiam vocabant Poetas Dithyram-
bicos, quod frequenter voce illa uti solerent.

Ἀμφιανακτίζειν. Canere Terpandri carmen,
Ὀρθιον vocatum, cujus initium erat: Ἀμφί μοι
αὐτ. Apollinem Regem mens mea canat. Legi-
tur etiam hæc vox in Eunæa & Anagyro.

Ἀμφιάρων. Attice, [pro Ἀμφιάρων. Fanum
vero Amphiarai dicitur] Ἀμφιάρειον.

Ἀμφίας. Moderatum vinum. Nicostratus in
Oenoporo, & Socrates.

Ἀμφίβιον. Quod tam in mari, quam terra, vi-
vere potest. Et Ἀμφίβια ζῶα vocantur anima-
lia, quæ & in aqua, & in terra vivunt, ut equus
fluvialis, & crocodilus: item, quidam homi-
nes. Sunt enim quædam animalia, quæ & in a-
qua, & in terra degere possunt, ut in Ægypto,
& multis aliis in locis.

Ἀμφίβλητρον. Rete.

Ἀμφιβολία. Est dictio, duas aut etiam plu-
res res proprie significans; ita ut eandem di-
ctionem diverso sensu intelligere possimus.
Ut, αὐλητρὶς πέπρωκε: quod tam significare po-
test, domus ter cecidit, quam, tibicina [ceci-
dit.]

Ἀμφίβολοι. Qui undique telis petuntur.
Qui dubitant. Qui animo fluctuant, nescien-
tes quid eligendum sit, & utrum hoc, an vero
illud facere debeant. Arrianus: Mardi vero,
cum telis utrinque peterentur, & tam ab iis, qui
[montem] adscenderant, ferirentur; quam ab
iis, qui a tergo instabant, urgerentur, consumpti
sunt. Et iterum: Pamprepius vero, cum ipsis
visus esset animo fluctuare, pene nulla ejus ratio
habita est.

Ἀμφίβροχον. Undique madidus, id est,
ebrius.

Dulci mero plenus, & vestimenta vino ma-
dida habens.

ti. Est enim propter breviter obscurum. Puto autem pro ἢ τὸ
μη λειφθῆναι, deleta negatione legendum esse ἢ τὸ λειφθῆναι; quam
lectionem in versione expressi.

1 Λειφθῆναι] Τὸ λειφθῆναι opponitur hic τῷ νικᾶν, & significat
vinci; quam vocabuli hujus significationem pluribus exemplis ad-
struit Magnus Salmastius ad Trebellium Pollionem pag. 380. Cæterum,
in prioribus Edit. minus recte excusum est λειφθῆναι; cujus
loco λειφθῆναι ex 2 MSS. Paris. reposui.

2 Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προσομι.] Hanc notam excerpit Suidas
ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes, pag. 161. ex quo patet, pro Πε-
ρίανδρ³ hic legendum esse Τέρπανδρ³: quam lectionem etiam
ipse Suidas in nota sequente confirmat.

3 Διὰ τὸ ἔπω προσομιάζειν.] Sensus est, τὸ hymnos in Apollinem
canere veteres appellasse ἀμφιανακτίζειν, quod illorum hymno-
rum initium plerumque soleret esse, Ἀμφί μοι αὖθις ἀναξ, vel ἀ-
νακτα.

4 Ἀμφί μοι αὖθις ἀνακτα.] Ut sensus horum verborum suppleat-
ur, subintelligendum est, ἔννεπε Μῆσα, vel ἀρχομὲν αἰεῖδεν, vel si-
mile quid. Notandum autem est particulam ἀμφί a veteribus in

exordiis hymnorum sæpissime fuisse adhibitam; ut ab Homero fa-
ctum in Hymnis Castoris & Pollucis, Panis, Neptuni, & Bacchi.

5 Τὸν Τέρπανδρου νόμον.] De hoc hymno Terpandri vide Proclum
apud Photium Cod. ccxxxix. p. 985.

6 Ἐν Ἀναγύρω.] In prioribus Edit. male excusum est ἐν ἀργύρω;
cujus loco in uno MS. Paris. exaratum est ἐν ἀναγύρω; in duobus al-
liis vero, ἐν ἀναγύρω. Vera autem lectio est ea, quam in textum
recepimus, quoniam intelligitur hic fabula Aristophanis Anagyris vo-
cata, cujus auctores sæpe meminerunt.

7 Ἀμφίας. μέτριον.] Hoc vinum apud Athen. lib. 1. p. 31. voca-
tur Ἀμφίς οἶνον; quem vide.

8 Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ ἐ πλ.] Hæc excerpta sunt ex Laertio
lib. vii. Segm. LXI. ubi vide Menagium.

9 Ἐκ δὲ ξαδῶ.] Apud Laertium minus recte hodie legitur ἐκ δὲ
ξαδῶ, qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus est.

10 Ἦδὺ μέθυ βλύζων.] Est pars Epigrammatis in Anacreontem,
quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. xxv. pag. 400. ut a
Porto etiam observatum fuit.

'Αμφιγνοῖ. ἀμφιβάλλει. ² Ἀγαθίας. Καὶ ὅτε δὲ ἐνεκα τοῦτο δράσειεν, ἀμφιγνοόντων. ἀπὶ τοῦ, ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν οὖν, ἢ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν.

'Αμφιγυῖς. ³ ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρω μέρους πλήζων καὶ γυῖασα διωάμνη.

'Αμφιδαῖς. ἢ ἀμφοτέρωθεν κόπισσα μάχαιρα.

'Αμφίδεα. ⁴ ψέλλια.

'Αμφιδέας. ἄλυσος, παρ' ὁ Ἡρόδοτος. οἱ δὲ ψέλλια ἀμφιδέας. ἄσεικελίδες πινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδικῆς Φησὶν. Οὐ διωάμνη ἐκβαλεῖν, ἀλλ' τὸ ἀμφιδέας δεδέσθαι τὰς θύρας.

'Αμφιδέδην. ⁷ ἐξήπιον. διεγύγερτο.

'Αμφιδέες. ὠειδέες.

'Αμφιδείκελον. ⁸ ἀμφίδηλον ⁹ δέ.

'Αμφιδήλιον. ἀμφιδόξον. ἰσοστάσιον. Σιωέβη γένεσθαι τὴ μάχην ἀμφιδήλιον.

'Αμφιδόξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὖν ὄντο δεινὸν εἰς ἀμφιδόξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, διωάμενοι ὡς δὴ λῶς κινῶν. Καὶ, ἀμφιδόξήμενα βιβλία, τετέτυν, ἀμφιβαλλόμενα.

'Αμφίδρονον. τὸ παντὰ χθὲν ὠειέχον. ¹⁰ ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ ¹¹ σκύτος ¹² ἀμφίδρονον σκύτον ¹³ ἀχαιῖνον. τετέτυν, ἐλάφου δέρμα. Ἀχαιῖνη γ', ἢ ἔλαφος.

'Αμφιδρόμια. ¹⁴ ὑπὸ πέμπτῳ ἄγῳσιν ἐπὶ τοῖς βρέφουσιν. ἐν ἡ δὲ σπικθαίρον τὰς χεῖρας αἱ σιωαφέμεναι τῆς μηδίας. τὸ βρέφος ὠειφίρσει τὴ ἐπίαν τεύχοντες, καὶ δὲ ὡς πέμπτῳ οἱ ὠεισκόνητες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλύπδας, καὶ σπικίας. ¹⁵ τῆ δεκάτῃ δὲ τούνομα τίθεται.

'Αμφίδρομον. ἐλικκοιδές. ¹⁶ Ἰδεῖ δὲ μ' οἶον ἄρπι γύμμα Φοινίας ὑπὸ ζάλῃς ἀμφίδρομον κυκλεῖται. ἐλικκοιδές, ὁ βαπτίζει τὰς ναῦς.

'Αμφίε ¹⁷ γιγνώσκων ἐταῖρος. ἴσον τῷ, ἀναλεχόμε-

'Αμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: *Illis vero dubitantibus, cujus rei causa hoc faceret.* Hic τὸ ἀμφιγνοούντων positum est pro ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν igitur, vel ignorare, vel dubitare significat.

'Αμφιγυῖς. Vulcanus, sic dictus, quod τὰ γυῖα, i. e. membra ejus utrinque læsa sint, [vel, pes uterque claudicet:] vel, qui membra utrinque lædere & mutilare potest.

'Αμφιδαῖς. Gladius utrinque scæans, vel cadens.

'Αμφίδεα. Armillæ.

'Αμφιδέας. Catenas, apud Herodotum. Alii vero ἀμφιδέας vocant armillas: alii, periscelides. Peculiari vero quodam modo Lysias in Oratione contra Euthydicum ait: *Cum non posset illinc exire, quod fores catenis essent munitæ.*

'Αμφιδέδην. Undique ardet. Excitatum est.

'Αμφιδέες. Valde metuens.

'Αμφιδείκελον. Quod undique conspectui patet. Et Ἀμφίδηλον, idem.

'Αμφιδήλιον. Anceps. Dubium. Æquale. *Accidit, ut prælium esset anceps.*

'Αμφιδόξον. Ambiguum. *Illi vero non censuerunt dubiam prælii aleam subeundam esse, cum certa ipsis esset victoria.* Et, ἀμφιδόξήμενα βιβλία, libri dubii.

'Αμφίδρονον. Pelle undique tectum. In Epigrammate: *Et pellem maculosam recens excoriati hinnuli.* Ἀχαιῖνη hic significat cervum.

'Αμφιδρόμια. Quintus a natis infantibus dies, quem [Græci solenniter] celebrant. Illo die manus purgant obstetrices, & infantem circa focum ferunt currentes: itemque propinqui dona [puerperæ] mittunt, polypodes plerumque & sepias. Decimo vero die infanti nomen imponunt.

'Αμφίδρομον. Quod in gyrum rotatur. *Videte, qualis fluctus, funesto turbine rotatus circa me volvatur.* Ἐλικκοιδές κύμα, est fluctus, qui naves demergit.

'Αμφίε γιγν. Circa se cognoscens socios. Idem

1 Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφ.] Ammonius: Ἀγνοεῖν ἢ Ἀμφιγνοεῖν ἀμφιφίει. Ἀγνοεῖν γὰρ ἐστὶ τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ, τὸ ἐν πρὶν ἐπιδοῦναι. Vide etiam Harpocrationem.

2 Ἀγαθίας] Lib. 1. p. 24.

3 Ἀμφιγυῖς] Apud Homerum pluribus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυῖς, uti etiam hic scribendum non dubito. Vide Etymologum, & Scholiastam Homeri ad Il. A. v. 607.

4 Ἀμφίδεα. ψέλλια] Scribendum potius est Ἀμφιδέα. Vide articulum sequentem.

5 Ἀμφιδέας. ἄλ.] Vide Harpocrationem, cujus serinia Suidas hic compilavit: item Casaubonum ad Athen. p. 323.

6 Παρ' Ἡροδότου] Locus Herodoti, quem Suidas respexit, exstat in Euterpe pag. 73. ubi Historicus ornamenta facii Crocodili describens ait: Ἀρτίμοις τὰ π λίστρα χροπὲ ἔχουσα ἐς τὸ ὠτα ἰσθύνει, καὶ ἀμφιδέας ἀπὸ τῆς ἐμπεδωμένης πύλας. i. e. interprete Valla: Appendentibus eius auribus vel gemmas, vel ex auro fusiles manus, & primoribus pedibus catenam invehentes. Valla igitur, Suidam secutus, per ἀμφιδέας hic intelligit catenas. Casaubonus vero ad Athenæum, loco citato, vocem hanc apud Herodotum significare putat circulos aureos, quibus, seu annulis, Ægyptii pedes anteiores Crocodili ferri exornaverint; a qua interpretatione non abhorreo.

7 Ἀμφιδέδην] Recte monuit Portus, legendum hic esse ἀμφιδέην, qua voce usus est Homerus Il. Z. v. 329.

8 Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκελον, ut ἀμφιδείκελον.

9 Ἀμφίδηλον] Sic ex MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edit. mendose excusum est ἀμφιδέην.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ σκύτος ἀμφίδ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis in Baccham, quæ instrumenta, quibus ante in Orgiis sacris usæ fuerat, veluti tympanum, thyrium, vatum, pellem hinnuli &c. Baccho dedicat. Epigramma hoc legitur in Anthologia inedita, ex qua illud integrum exhibemus libi.

11 Σκύτος] In Anthologia inedita legitur σκύτος, cujus loco scribendum videtur σκύλον. Hezychius: Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Sed & lectio Suidæ σκύτος recte se habet.

12 Ἀμφίδρονον] Vir quidam doctus (quem puto esse Emericum Bigotium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Purith partem Anthologia inedita descripsi, notaverat: Forte ἀρπίδρου, i. e. recens excoriatis; quæ conjectura mihi non displicet.

13 Ἀχαιῖνον] Infra v. Ἀχαιῖνος, ubi pentameter hic reperitur, scriptum est ἀχαιῖνον. Sed utrobique legendum est ἀχαιῖνας, ut Portus etiam monuit.

14 Ἀμφιδρόμια] Vide Harpocrationem v. Ἀμφιδρόμια, & Mercurium in Græcia Fer. p. 18. & seqq. itemque Hezych. v. Δογμολόγιον ἡμερ.

15 Τῆ δεκάτῃ δὲ τούνομα τίθεται] Vide Harpocrationem v. Ἐθιδρομόδρου, & ibi Mansuetum: item Suidam infra v. Ἐθιδρομόμια, & v. Δεκατίον.

16 Ἰδεῖ δὲ μ' οἶον ἄρπι κ.] Hic locus sumptus est ex Sophocli Trach. v. 352. ut Portus monuit.

17 Ἀμφίε γιγν. ἰτ.] Est pars versus Homericæ Il. O. v. 241.

ρος, καὶ ἀναμιμνησκόμενος. καὶ κατ' ὄρθον τόνον
παρανεκτόν τι μὲν ἀμφὶ ἐ. ἔτι γὰρ εἰς ἐκείτην ἑαυτοῦ
μέρος.

valet ac ἀναλεγόμενος, & ἀναμιν. i. e. reminif-
cens. Ἀμφὶ εἰ αὐτὸν recto tono pronuntian-
dum est, significatque, in utramque partem.

Ἀμφιένυμι. ἀπαικῆ. τὸ ἐνδύω.

Ἀμφιένυμι. Induo. Accusativo jungitur.

Ἀμφιέται. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτι.

Ἀμφιέται. Unoquoque anno.

Ἀμφιπηγίς. ἐορτὴ κατ' ἔτος γινόμενη.

Ἀμφιπηγίς. Festum, quod unoquoque an-
no celebratur.

Ἀμφιθαλής. ἐκατέρωθεν θάλλον. Ἀμφιθαλής
ἕως, ὁ ἐν ἀμφοτέρω τῶν γονεῦσι θάλλον, μηδένος
ἄρρασιμῶν.

Ἀμφιθαλής. Utrunque florens. Utrunque
parentem vivum habens, & neutro orbatus.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν πεισοκοπέμενος.

Ἀμφιθέατρον. Locus, in quo ab omni parte
spectari possunt ea, quæ in ipso fiunt. Aga-
thias: *Francorum vero dux in quodam Amphitheatro, quod erat destinatum iis, qui, spectante populo, cum feris dimicare solebant, [dele-
tam militum manum occultavit.]*

Ἀγαθίας. Ὁ δὲ τῷ Φράγῳ ἡγεμῶν ἐς ἀμφιθέατρον
π, ἀνείτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίβειν θεωμῆς ἔ
δύμειος πρὸς θεοῖα διγρονίζεσθαι.

Ἀμφιθετον Φιάλιον. Phialam, quæ ex omni
parte statui potest, & fundo caret. Non enim
significat id, quod nos vocamus ποτήριον, sed
genus lebetis, quod utrinque statui potest.

Ἀμφίθρονον Φιάλιον. Ἐν παντὶ μέρος αὐτῆς πτε-
μένιον. ἀπὸ θρόνου. οὐ τὸ παρ' ἡμῶν ποτήριον, ἀλλὰ
γένος λέβητος, ἐκ παντὸς μέρος διωάμενον ἕδραν ἔχον.

Ἀμφίκλαστον. Undique fractum. *Frustum
undique fractum mariuaga scolopendra.*

Ἀμφίκλαστον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Ἀμφίκορος. Inter tres fratres medius. Ἀμ-
φίκορος vero, quam ab utraque parte viri am-
pelctuntur.

Δείφανον ἄμφικλαστον ἀλιπλανέος σκολοπένδρης.

Ἀμφίκορος. ὁ μέστος τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἀμφί-
κορος δὲ, ἢ ἐκατέρωθεν ἄνδρες πειλάρωσιν.

Ἀμφίκορον. Utrunque præruptus. Vel,
brevissimus.

Ἀμφίκορον. πειλάρωσιν. ἢ βραχύτατον.

Ἀμφικτύονες. οἱ ἐν πόλεων καὶ ἐθνῶν αἰρετοὶ δι-
κασταί. οἷον ἀμφικτύονες, καὶ πελοπονησίοι.

Ἀμφικτύονες. Ex civitatibus populisque se-
lecti Judices. [Sic autem dicti,] quasi circum
habitantes.

Ἀμφικτύονες. Σιυέδριον ὅστιν ὁ Ἀμφικτύων Ἑλ-
ληνικοὶ, σιυαζόμενοι ἐν Θερμοπύλαις. ἀνομάδισαν
δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύων, ἢ Δευκαλιῶν. αὐτὸς γὰρ
σιυήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα.
Ἴωνες, Δωρεῖς, Πέρραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀ-
χαιοί, Φθιώται, Μολιῖς, Δόλοπες, Αἰνείανες, Δελ-
φοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασὶν ἀνομάδισαι ἀπὸ τῶν πειλοίκων
εἰναι τῶν Δελφῶν τοὺς σιυαχθῆνας.

Ἀμφικτύονες. [Sic appellabatur] concilium
quoddam in Græcia, quod Thermopylis
conveniebat. Vocati autem sunt [Amphictyo-
nes] ab Amphictyone, Deucalionis filio, qui
cum regnaret, populos congregavit. Hi au-
tem erant numero XII. Iones, Dores, Perræ-
bi, Bœoti, Magnetes, Achivi, Phthiotæ, Me-
lienses, Dolopes, Ænianses, Delphi, Phocen-
ses. Alii vero dicunt nomen hoc inde ortum,
quod, qui ad [concilium illud] convocabantur,
circa Delphos habitarent.

Ἀμφίκοιλον. ὁ τάπιος.

Ἀμφίκοιλον. Tapes lectum circumdans.

Ἀμφίκοιλον ἕξυλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία
ἔξαρτήσονται οἱ ἐργάται βασιλεύσων. ἀμφίκοιλον οὖν

Ἀμφίκοιλον. Est epithetum ligni, ex quo o-
perarii onera suspensa gestant. Scribendum

1 Ἐν αὐτῷ τῷ ἔτι.] Puto legendum, ἐκείτῳ τῷ ἔτι. Vide Ety-
mol. v. Ἀμφιένυμι.

2 Ἀμφιπηγίς ἕως, ὁ ἐν αὐτῷ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *A-*
ves, pag. 619.

3 Ὁ δὲ τῷ Φράγῳ ἡγ.] Fragmentum hoc mutilum est, quod
ex Agathia pag. 25. sic suppleri debet: Ὁ δὲ τῷ Φράγῳ ἡγεμῶν ἐς
ἀμφιθέατρον π ἢ πέρραι τῷ πύλαιος ἰδρυμῶν (ἀνείτο δὲ τῷτο ἀνδράσιν,
οἷς ὁ βίβειν θεωμῆς ἔ δύνειος πρὸς θεοῖα διγρονίζεσθαι) ἐν ταῦτα δὲ
ἐν ἀπαικῆ ἀμφίκορον ἐκ τῶν οἰκείων στρατοπέδων τὸς εὐμαρεῖς τε καὶ μαχι-
μωπάτους ἀπέκρυπτε, &c.

4 Ἀμφιθέατρον Φιάλιον. κατὰ πᾶν μ.] Hæc nota referenda est ad
locum illum Homeri *Il.* v. 270.

Πέμπτω δὲ ἀμφιθέατρον Φιάλιον ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἔθηκεν.
Ubi brevis Scholiasta ait: Ἀμφιθέατρον ἀπὸ τῶν οἰκείων ἔθηκεν ἐπὶ
τῷ μ. ἐπὶ τῷ πειλοίκῳ θῆσαν. Per ἀμφιθέατρον igitur Φιάλιον apud Ho-
merum secundum Scholiastam & Suidam intelligenda est talis phiala,
cujus fundus non est in imo, sed in medio (hoc enim sensu a
Suida dicitur ἀπὸ τῶν μ.) & quæ utriusque cava est, ita ut tam ab
una quam altera parte in mensâ statui, vinumque ex ea bibi possit.
Plura de phialâ hæc ἀμφιθέατρον legi possunt apud Athenæum lib. xi.
pag. 501. qui varios veterum Grammaticorum de ea sententias re-
censet.

5 Δείφανον ἀμφικλάστον. Hexameter hic decerptus est ex Epigram-
mate quodam, quod ex Anthologia inedita integrum subjiciam:

Δείφανον ἀμφικλάστον ἀλιπλανέος σκολοπένδρης
Τεττακτῶν εὐψαμάθων κείμενον ἡόνον,
Διττάκων πειλοίκων, ἕξυλον (lego ἕξυλον) πειλοίκων ἀφῆρ,

Πολλὰ θαλασσαίη ξανθὴν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἐρμῶναξ ἐκίχρανε, ὅτε ρεπιπῆδι τέχνη
Εἶλεκε τῷ ἐν πειλάρωσιν ἰχθυόεντα βόλον.
Εὐρῶν δὲ ἡέρπης Παλαίμωνι παιδίῳ ἦν οἶον
Δαίμωσιν εἰναλίοις, δὲς τέρας εἰνάλιον. i. e.
Frustum hoc undique fractum mariuaga scolopendra,
In arenoso jacens litore.
Octo ulnas longum, totumque spuma fixatum,
Et fluctibus valde verberatum ad marimum scopulum,
Hermonax nactus est, cum arte piscatoria
Traheret ex pelago rete piscibus plenum.
Inventum vero suspendit Palamoni puero ἐν Ἰωνί,
Diis marinis, usque monstrum marinum donavit.

Epigrammatis hujus membra dispersa leguntur apud Suidam v. Γελ-
πίης, v. Ἐρμῶναξ, v. Ὀρμητῶν, & v. Πειλοίκων.

6 Ἀμφίκορος δὲ, ἢ ἐκατῶν.] Vide Hesychium, qui vocem hanc
aliter interpretatur.

7 Ἀμφικτύονες. Σινέδριον.] Ex Harpocrate. Vide etiam Suidam
infra v. Πολυκόροισι, & v. Ἰερωνήμονες: itemque Meursium *de Re-*
gno Athen. lib. i. cap. xv.

8 Ὁ Ἀμφικτύων.] Dux hæc voces delendæ sunt, quoniam a sen-
su loci hujus alienæ sunt, nec apud Harpocrateum leguntur.

9 Μολιῖς.] Ex Harpocrate scribendum est Μολιῖς.

10 Ἀμφίκοιλον ἕξυλον. ἀνάφορον. ἐν ᾧ τὰ φορτία.] Hæc sunt verba Scho-
liastæ Aristoph. ad verba illa in Prologo *Ranarum*, Μεταβαλλόμενος
πινάφορον, ut Portus recte observavit. Vide etiam infra v. Ἀνά-
φορον.

γραπτόν, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον. ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον· οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν. καὶ Φηλυκᾶς, Ἀμφιλάφεια, ἢ ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, ἢ τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκράτους· ὅτε καὶ εἶδον ἀνθρώπων ἔυρον τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τῷ ἄφροναίᾳ ὡς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφῆς μεγάλη· οἷον ἀμφιλαβῆς, ὅτι ἀμφοτέρωθεν χερσὶ λαμβάνεται αὐτῆς ἔστιν. Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφῆς ἀεισιτίας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἰτέα, ἢ ἴερα, καὶ ἀμφιλαφῆς πλάτανος.

Ἀμφιλεξάνταν. ἀντὶ τῆς ἀμφισβητήσαντων, καὶ διερχθέντων. Ἐπὶ Ξενοφῶν. Ἀμφιλεξάντων δὲ τι ἐν αὐτῷ τε τοῦ Μέμνονος στρατιωτῶν, καὶ τῆς Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, εἰδοιάζοντα. Ἀρριανός· Ἀξιδάριον δὲ ὅτι ἄρχεν τῆς Ἀρμενίας, οὐ μοι δοκεῖ εἶναι σε ἀμφίλογον.

Ἀμφιλύκη. ἢ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμάθιυ· δὲ χαίτην,

Ἦν μόλις ἐς τρισηνὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.

Ἀμφιλύκη ὄν, τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαιεν οὐπω λαμπρά, ἀλλ' ἐπὶ ὡς ἀμφιλύκην ἡ νύξ, καὶ ἀπέληγεν.

Ἀμφιμάχαλος. χερσίδωτὸν ἱμάτιον. οἱ δὲ, δελικόν, ἢ μικρὸν χιτανίσκον. ἡ δὲ ἑτερομάχαλος ὁ τῆς ἑργατῶν, οὗ τῆς μίαν μαχάλλην ἑρραπῖον. Ἀριστοφάνης·

Οὐπόποτ' ἀμφιμαχάλας τὸν δῆμον ἠξίωσας.

Ἀμφιμάτορας. ἀμφοτέρωθεν τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιματῶσα. ἀποδύσασα.

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Ἄιχούλος.

Ἀμφίξεν. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀμφίξεν τε σκέπαρον. τὸ χαλῶς ξέον.

1 Τεχνικόν τι ἐ σοφιστικόν. ἐμοὶ δὲ ἐξηγ.] Locus hic turbatus est & mutilus, qui infra v. Σεβηριανός recte sic legitur: Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκράτους τὰς μείζους καὶ πολιτικώτερον, ἢ τὸ πικρὸν τι καὶ σοφιστικόν, ἀλλὰ τὸ ἑμφορῶνα καὶ φιλόσοφον πρόπον· ὅτι ἐ εἶδον &c. Hinc ergo patet, verba illa πικρὸν τι ἐ σοφιστικόν, extra scripserim & ordinem suum hic apud Suidam legi, eaque non esse interpretationes vocis Ἀμφιλαφῆ, ut Portus putavit; sed verba scriptoris illius, ex quo etiam ea, quæ sequuntur, a Suida deprompta sunt. Eum autem scriptorem esse Damascium monemus infra v. Σεβηριανός.

2 Ἐύρον τι ἀφροναίᾳ ἐ ἀφρο.] Hac repetuntur infra v. Εύρου.

3 Ἰτέα, ἢ ἴερα καὶ ἀμφιλαφῆς πλάτανος.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, nondum, ut puto, editi, quod ex Anthologia MS. integrum hic subjiciam:

Αἰ ππλίαν τῶ Πανί, καὶ οἱ τανυμήκειες αὐτῷ
Ἰτέα, ἢ ἴερα καὶ ἀμφιλαφῆς πλάτανος,
καὶ λιβάδις, καὶ ταῦτι βοθητικά Πανί κούπελα
Ἄγκεινται δὲ ψῆς φάρμακ' ἀλιζιάνου.

Ulti hæc. Ἐν προτερα salices, sacraque ista Ἐν ορατα platanus, Ἐν fontes, Ἐν hæc pastoralia pocula, ex quibus suis levatur, Pami dedicata sunt. Partes Epigrammatis hujus leguntur apud Suidam v. Βοθητικά, v. Λιβάδις, & v. Τανυμήκειες.

4 Ἀμφιλεξάνταν δὲ τι ἐστ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. 1. de Exped. Cyri, pag. 257. ut Pearsonius observavit.

5 Ἀμάθιυ δὲ χαίτην, ἢ μ.] Hac decerpta sunt ex Epigram-

autem potius est ἀμφοτέρωθεν, quod verum est.

Ἀμφιλαφές. Umbrosum. Cui utrinque succurritur. Quasi dicas, ἀμφιλαβές, i. e. quod utrinque prehendi potest. Et fœmininum, Ἀμφιλάφεια, auxiliū, quod utrinque alicui fertur.

Ἀμφιλαφῆ. [Copicium.] Mibi autem exprobat orationes Isocratis, non modo illo subtili & sophistico, sed gravi & philosophico: cum & vidi virum illum non tantum ob linguæ facundiam, sed etiam mentis ubertatem, aptissimum esse ad politicam prudentiam docendam. Et Ἀμφιλαφῆς, magna: quasi dicas ἀμφοτέρωθεν, i. e. quam ambabus manibus prehendere possumus. Non excidit amplis & copiosis divitiis. In Epigrammate: Salices, & sacra comisque densa platanus.

Ἀμφιλεξάντων. Inter quos controversia intercessit. Qui inter se disenserunt. Sic Xenophon. Cum autem inter Memnonis & Clearchi milites controversia orta esset.

Ἀμφίλογον. Ambigentem. Dubitantem. Arrianus: Quin autem Axidarem Armeniæ præesse oporteat, non videris mihi dubitare.

Ἀμφιλύκη. Nox. In Epigrammate:

Conturbavit vero comam,
Quam vix trium dierum spatio composueramus.

Ἀμφιλύκη proprie est noctis finis. Dies autem sublucebat nondum clara; sed adhuc erat crepusculum, & desinebat.

Ἀμφιμάχαλος. Vestis utrinque manicata. Alii vero [dicunt, sic appellari] vestem servilem, & parvam tunicam. Operariorum autem [tunica] unam tantum habebat manicam: quoniam partem illam, quæ alteram axillam tegebat, consuebant. Aristophanes: Nunquam populum tunica, manicas utrinque habente, dignatus es.

Ἀμφιμάτορας. Qui parentem utrumque viventem habent.

Ἀμφιματῶσα. Vestibus spoliare.

Ἀμφιμήτωρ. Frater ex eodem patre, sed alia matre. Æschylus.

Ἀμφίξεν. Bene dolans, vel poliens. In Epigrammate: Et ab utraque parte aciem ad dolandum habens ascia.

mate Pauli Silentiarii, quod integrum exstat Anthol. lib. v 11. p. 595.

6 Ἀμφιλύκη ἐν, τὸ τέλος τῆς νύκτος.] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. 11. v. 673.

7 Ἀμφιμάχαλος. χερσίδωτ. ἱμάτιον.] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Equit. p. 342. (239. Edit. Bas.) ut Portus etiam monuit.

8 Οἱ δὲ δελικόν.] Pollux, Hesychius & Etymologus, ἀμφιμάχαλον χιτῶνα ingeniorum iuisse dicunt; ἑτερομάχαλον vero, servorum: quorum potior est apud me auctoritas.

9 Ἀμφοτέρωθεν τὰς γονεῖς ἔχοντας.] Hesychius vocem hanc rectius exponit, οἱ ἐκ ποικίλων μητέρων γηγενῆτες: i. e. fratres ex diversis matribus nati.

10 Ἀμφιματῶσα ἀποδύσασα.] Scribe ἀφροναίᾳ, ut infra suo loco.

11 Ἀιχούλος.] In fabula, Heraclide vocata, ut docet Hesychius.

12 Ἀμφίξενον τι σκέπαρον.] Epigramma integrum, ex quo hæc decerpta sunt, legitur in Anthologia inedita, quod hic cum lectore curioso communicabo.

Τέτονος ἀρβύλα ταῦτι Λιονίχου, αἱ τε χαρσάκτου
Ἰτέα, ἢ καλὸν οἱ πικρὸν βορέην
Σπέρμα, καὶ μιλίτην, ἢ αἱ χερσὶν ἀμφιλαφῆς
Σφουραὶ, καὶ μιλίτη φουραὶ κανόνες,
Αἰτ' ἀλίς, ξυστῆς τε, καὶ ἰσπελωμῆτος ἔστ'
Ἐμφορῶν τέχνας ὁ πρῶτος Πίλεως
Τρύπανα δ' εὐδίνου, καὶ ἀκένου τέχνας,
καὶ ῥομφίον ἔπι τῆς πίστεως πέρας.

'Αμφιον. ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ 'Αμφι⊙, ὄνομα κύριον.

'Αμφιορκία. ἐπειδὴν ὁ, τε δικάων καὶ ὁ Φεύγων ὁμνῶσι, κλοπῆς ἔγκλημά πιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ἄφθῃ μάτιω γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον χϛ' ἢ ἀπαρόντων εἰς δεσμοπήσιον πινὰς ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, ἢ χιλίας διδόναι δραχμὰς ἢ τοὺς ἀλόντας. ἄλλὰ καὶ τοὺς οὐσίας ἀπογράφαι τῶν πολιτῶν πινὰς, ὡς τὰ δῆμῳ προσηκούσας, εἰ συγκοφαντοῦντες ἀλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίας ἐζημιῶντο.

'Αμφίον. οὗτ⊙ παλαιᾶς μουσικῆς εὐρετής. ἢ περὶ ἢ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν Ὀπιπολίῃ. Πιεῖσι γὰρ σοὶ καὶ χολῆ, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐργᾶς, εἶπερ πῖς ἄλλ⊙ τῶν πρόποτε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυμειθόντα ἤρκεσαν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα ἢ παλαιᾶς μουσικῆς εὐρετήν. ἤρκεσαν, θεοῦ πνεῦμα, ἔργος ὑμναδίας. οὐδὲ γὰρ ἢ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀνυτάπειστα. καὶ ταῦτα βραδύως ἀνὸς τῶν τελῶν τούτων μέτοχοι ἐξέυροι. ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῆν ᾠδῶν δεδύμεθα, οὐ τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτῶν δὲ ἐπὶ αὐταῖς ἐξευρεῖν τιτὼ λύσαν, εἴτε δαιμονιωτέρη λαυσάμενον ἔπνοιᾶ, εἴτε πνὴ θεία δόση, ἀλλ' ἢ πῖνα ὁ συμμαχίαν ἀμήχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείστοι τοῖς τρισὶ τούτοις ἐόικασιν μάλα καταραχόντες, οὐτὶ πλαστῶς φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεδύμενοι.

'Αμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἐτέρας δὲ μητέρας.

'Αμφιπλήξ. ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐλασία. ἢ ἐκατέρωθεν πλήθησα, ἔκ τε πατρὸς, καὶ μητέρας. ὁ Σοφοκλῆς.

Καὶ σ' ἀμφιπλήξ μητέρας τε καὶ πατρὸς
'Ελᾶ ποτ' ἐν γῆς τῆσδε δεινόπιδος ἄρα.
Τριτέτιν, ἢ ἀλλ' ἢ ποδῶν δέ⊙ ἐμποιῶσα.

'Αμφίπολις. πόλις ἐπὶ τῆς Θρακίας. ἢ ἄλλοτερον δὲ Ἐννέα Ὀδοὶ ἐκαλεῖτο. Φασὶ δὲ πινὸς αὐτῶν Ἀμφίπολιν ἀνομαῖσθαι, ἀλλ' ἢ τὸ ὠμοεικέλιον τὸν τόπον. κλίεται δὲ Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

'Αμφίπολ⊙. Σερᾶπαννα. δούλη. Ἀμφίπολις ἦν οὗτα ἀπὸ τῶν. οὕτως ὡς ἔχετε. καὶ, Σπῆθ' οὕτως ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.

'Αμφιάρυμναις. εἶδος πλοίων. Ἐμπαλίω διελθεῖν περισκεύασε τὸ Ἴστρον ὡς τοῖς ἀμφιάρυμναις τῶν νεῶν.

'Αμφίονι τε σκέπτειρον ἢ δὴ χαλεῖον Ἀθήνα
'Αἴηρ ὅκ τεχνίας δῆκῶ παυρόμφο.
In hoc Epigrammate, quod in Anthologia inedita Leonidæ nomen præfert, varia artis fabrilis instrumenta recensentur, quæ Leontichus quidam Minervæ dedicat. In pentametro primo pro βορέη legendum est περῆς (a περὺς) totumque illud distichum sic vertendum: *Fabri Leontichi hæc instrumenta, ferra nimirum, et lignorum celeres torni.* Deinde, in pentametro secundo, μίλτα φρεσῶμοι κανόνες sunt regulæ rubricæ infectæ, quæ in alio quodam Epigrammate appellantur μιλοτοφρεῖς κανόνες, eodem sensu. In pentametro tertio securis eleganter dicitur ὁ πρῶτος τεχνίας, i. e. princeps & præcipuum artis instrumentum. Hexameter quartus editus est a Salmatio ad Solinum pag. 774. qui monet τρύπανα hic significare perforacula, sive, ut barbare in Gloſſis vocantur, *surfuracula*; τέρετρα vero, *terebintas*. In Hexametro ultimo pro χαλεῖον legendum est χαλεῖον, quam lectionem confirmat Suidas v. χαλεῖον, ubi ultima Epigrammatis hujus verba adducit.

1 Ἀμφιον. ἱμάτιον.] Vide supra v. Ἀμπεχρόνη.

'Αμφιον. Pallium. Vestis. Et Ἀμρ.ος nomen proprium.

'Αμφιορκία. Quum & accusator & reus jurant, furti crimen aliquibus intentantes. Hoc autem sæpe temere fieri animadversum est. Atheniensēs igitur legem tulerunt in eos, qui ob furti crimen aliquos in carcerem abducerent, ut convicti mille drachmas persolverent. Quinetiam illi, qui civium aliqua bona ut ad populum pertinentia, in tabulas publicas retulissent, si calumniæ convicti fuissent, mille drachmis mulctabantur.

'Αμφίον. Hic antiquæ Musicæ fuit inventor: de quo Julianus Apostata in quadam epistola dicit: *Nam & otio abundas, & præclaris ingenii dotibus es præditus, & Philosophiæ amore teneris, si quis alius. Hæc autem tria simul conjuncta Amphionem antiquæ Musicæ inventorem efficere facile potuerunt; tempus scilicet, Dei spiritus, amor canendi hymnos. Haud enim ipsa musicorum instrumentorum penuria his obistere potest; quippe quæ trium istorum compos facile invenire potest. Annon enim hunc ipsum fama accepimus, non solum harmonias, sed lyram quoque excogitasse; sive divina ingenii vi usum, sive dono quodam Dei, & admirabili quodam modo a [divino Numine] adjutum? Et veterum plerique, hæc tria consequi studentes, nec quicquam aliud requirentes, non simulate philosophati esse videntur.*

'Αμφιπάτορες. Qui ex eodem patre, at ex alia matre sunt nati.

'Αμφιπλήξ. Plaga utrinque percutiens, tam a patris quam matris parte. Sophocles:

*Et te duplices tam patris quam matris
Terribilesque diræ ex hac terra aliquando
expellent.*

Δεινόπιδος, i. e. pedibus terrenis.

'Αμφίπολις. Amphipolis, urbs Thraciæ, quæ prius *Novem via* vocabatur. Quidam autem ajunt ipsam dictam esse Amphipolin, quod alii circa eam undique habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

'Αμφίπολ⊙. Ancilla. Serva. *Ancillæ state sic procul a me.* Id est, ita ut nunc statis. Et, *State ita mea procul a mensa.*

'Αμφιάρυμναις. Est [epithetum &] genus navium. *Effecit, ut Istrum navibus biprippibus trajicientes revertentur.*

2 Χιλίας διδόναι δραχμ.] Vide Petitem de Leg. Attic. pag. 532.
3 Τὴς ἀλόντας] Salmatio de Modo Usur. pag. 777. legit τὴς μὴ ἀλόντας; cujus conjecturam probō. Multa enim mille drachmarum non erat statuta in eos, qui furti convicti fuissent, sed in eos, qui, quos furti accusaverant, criminis ejus convincere non poterant, ut ex hoc loco Suidæ clare patet.
4 Ἀλλὰ καὶ τὴς ἐσ.] Constructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ οἱ τὴς οὐσίας ἀπογράφαντες &c.
5 Περὶ ἢ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν Ὀπιπολίῃ] Hæc Juliani epistola hodie non existat.
6 Συμμαχίαν] Pearsonius ad marginem Suidæ sui notaverat, se in quodam MS. scriptum reperisse συντιχίαν, quæ lectio non est aspernanda.
7 Ἀμφιπλήξ. ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐλ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Tyrann. p. g. 169. ut Portus monuit.
8 Σοφοκλῆς] In Oedip. Tyrann. pag. 169.
9 Περὶ πρὸς δὲ Ἐννέα Ὀδοὶ ἐκ.] Vide Stephani mutilatorem v. Ἀμφίπολις, & Meurf. de Regn. Athen. lib. 111. c. p. 711.

'Αμφίπυρον. πανταχθεν πυρέμενον. Ἰσοκλῆς¹

---- Τοὶ δ' ὑψίβατον

Τείποδ' ἀμφίπυρον λειψῶν ὀσίων

Θέσθ' ἐπίκρυρον.

'Αμφιρῥῶγας.² πάντοθεν διρρῶγῆτας. ἠνεωγμένους.
Κλωβούς³ τ' ἀμφιρῥῶγας.

'Αμφιρῥύτη. περιρρομένη κύκλω. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι

'Αμφιρύτη⁴ Κῶς, ἢ Κῶς. καὶ πάλιν Πένθ⁵
ἔχεις οἶον ἐφ' Ἰπποκράτη.

'Αμφις.⁵ Καμικός, Ἀθηναῖος. Ἀμφίς δὲ, χεῖς.

'Αμφισσα. πόλις ἐπὶ τῆς Λοκρίδος. Ἀμφισσα δὲ
ἀνομάσθη, διὰ τὸ περιεχεῖν τὸν τόπον ὄρεσιν.

'Αμφισβαλεῖν. ἐν πσι δὲ τὸ ἀμφισβηλεῖν. Ἰωνες
δὲ καὶ Ἀγχιβαλεῖν. καὶ Ἀγχιβασίην, Ἡρακλεῖος.

'Αμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἶον χεῖς βαί-
νειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, εἰδὼς
τοὺς ἑαυτῶν πατρῶν ἐχρηκότας τῷ Κοίλιω Συρίαν,
περὶ αὐτοῦ ἐπιεικῶς μεγάλας, ἀμφισβητῶν ταύτης.
ἠλπίζε γὰρ τῷ ἀδικῶ πολέμῳ περὶ ἑαυτὸν ἀνεπιθύμῳ,
τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτίσασθαι. Καὶ
Αἰλιανός. Ἡμφισβήτην γὰρ τοὺς ἑτέρους ἔπερι πα-
ραβαλλόμενοι. Οὐκέτι οὖν ἡ ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ
οὐ τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν τεθηκότα.

'Αμφισβητεῖν, καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν
κληρονόμον ἐπιδικάζοντες, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακατα-
βάλλειν λέγονται. οἱ μὲν Φάσκιον ἐπίδικον εἶναι τὸν
κληρονόμον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τελευτηκότῳ, ἢ γένῳ,
ἢ πατρὶ. οἱ δὲ, ὡς ἀπαυδὸς τελευτήσαντος, δικαιο-
τερον λέγοντες ἔχειν αὐτοῖς τὸν κληρονόμον λαβόντος,
ἢ συγγενεῖς ὄντες, ἢ καὶ ἀφαιρέτας κληρονόμοι. Οὐ-
τω Δημοθένης καὶ Ὑπερίδης ἐπὶ τοῦ παρακαταβάλλειν
διεσάφησαν.

'Αμφισβητεῖν, καὶ παρακαταβάλλειν, λέγεται,
ὅταν τελευτήσας τις ἀπαυδὸς εἶναι δοκῇ, Φάσκιον δὲ τις
ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κληρο-
νόμου λέγει. εἰ δὲ παῖδα μὲν ἔσθαι ἀπαυδὸς ἑαυτὸν μὴ εἶναι
λέγει, λέγει δὲ ἄλλως καὶ γένος αὐτοῦ πατρὸς
τὸν κληρονόμον παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύου-
σι. πλὴν ἀμφότερα ἐπὶ ἀνελότητι πάσεται.

'Αμφισβητήσις. Ἡ ἔξω Φάσκιον Ἡ ἀμφισβητή-
σις κρίσις ἀναρτάσθω¹¹ ἢ δὲ κρίσις τῶν ἐλέγχων βα-
σανίζετω¹² ἢ δὲ βῆσαντος, τὸ δέον ἐπιζέτω. ὁ δὲ ὁ-

¹ Ἰσοκλῆς] In *Ajace Flagell.* v. 1422.

² Ἀμφιρῥῶγας] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. i. v. 997.

³ Κλωβός τ' ἀμφιρῥῶγας] Haec descripta sunt ex Epigrammate Antipatri in venatorem aliquem, qui instrumenta sua, quibus ante ad capiendas feras & aves usus fuerat, Pani dedicat. Epigramma hoc legitur Anthol. lib. vi. cap. xv. p. 568.

⁴ Ἀμφιρύτη Κῶς, ἢ Κῶς. καὶ πάλιν Πένθ.] Locum hunc sic legendum puto:

Καὶ πάλιν ἀμφιρύτη Κῶς

Πένθ⁵ λορεὸν ἔχεις οἶον ἐφ' Ἰπποκράτη.

⁵ Ἀμφίς. Καμικός. Ἀθῆναιος.] De hujus comœdiis vide Meursium in *Eschorbecka Attica.*

⁶ Ἡ δὲ κρίσις τῶν ἐλέγχων βασανίζετω.] In 2 MSS. Paris. legitur, ἐνιοὶ τὸ ἀμφισ-

'Αμφίπυρον. Quod igne utrinque calefit.
Sophocles: *Alii vero alta basi insistentem tri-
podem, & igne utrinque calefieri solitum, mor-
tui ablundi gratia, nunc opportune ponite.*

'Αμφιρῥῶγας. Undique ruptos. Apertos. *Et
retia rupta.*

'Αμφιρῥύτη. Circumflua. In Epigrammate:

----- *Mari circumflua Cos,
Luges rursus, ut ob Hippocratem.*

'Αμφίς. παροξυτόνως. Amphis. Comicus Athe-
nienfis. Ἀμφίς vero, sine, seorsim.

'Αμφισσα. Amphissa. Est urbs Locridis. Am-
phissa vero dicta est, quod locus ille monti-
bus circumdetur.

'Αμφισβαλεῖν. In quibusdam vero [codicibus
legitur] Ἀμφισβηλεῖν. Iones etiam dicunt Ἀγχι-
βαλεῖν, [i. e. Ambigere.] Heraclitus usus est vo-
ce Ἀγχιβασίην.

'Αμφισβητεῖν. Non consentire, (quasi dicas
χεῖς βαίνειν, i. e. seorsim ire) dubitare. *Pto-
lemæus vero, cum sciret majores suos tenuisse
Syriam Cavam, ingenti apparatu bellum molit-
us est, ut de ea dimicaret. Sperabat enim fore,
ut, quæ injusto bello ante erepta sibi esset, eam
juste iisdem [belli] legibus tunc recuperaret.
Et Aelianus: Ambigebant enim, alii alios in
medium proferentes. † Non amplius dubium
erat, quin ille ipse esset, qui mortuus erat.*

'Αμφισβητεῖν. Qui de hæreditate inter se in
judicio contendunt, ἀμφισβητεῖν, vel παρακα-
ταβάλλειν dicuntur. Horum illi quidem asse-
runt, defuncto esse filium, vel natura, vel adop-
tione, & ad eum jus hæreditatis pertinere. Hi
vero dicunt, defunctum nullos reliquisse libe-
ros, & proinde sibi potius jus esse consequen-
dæ hæreditatis, quam illi, qui eam adiit, quod
sint vel cognati, vel ex testamento hæredes.
Sic Demosthenes & Hyperides vocem παρα-
καταβάλλειν exposuerunt.

'Αμφισβητεῖν, & παρακαταβάλλειν, [utrumque
de hæreditatis controversia dicitur.] Nam,
si quis sine liberis decessisse videatur, & aliquis
se ejus filium esse dicat, is ἀμφισβητεῖν ἢ κληρονό-
μος dicitur. Quod si vero non quidem defuncti fi-
lium se esse contendat, sed cognationis jure
hæreditatem ad se pertinere dicat, eum leges
jubent παρακαταβάλλειν. Utrumque igitur vo-
cabulum de disceptatione dicitur.

'Αμφισβητήσις. Dictum est apud Gentiles usi-
tatum: *Controversia ad judicium referatur:
judicium argumenta diligenter examinet: exa-
men, quod æquum est, definiat: quod definitum*

est.

⁷ Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδ.] Hoc fragmentum ad Polybium refe-
runt Folv. Ursinus & Casaubonus.

⁸ Εἰδὼς τῶν ἑαυτοῦ πατρῶν.] Vide Valesium in notis ad Excerpta
Constantini, pag. 49.

⁹ Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακατ.] Ex Harpocrate. Vide etiam
infra v. Ἀνηραφύς; itemque Petitem de Leg. Attic. p. 489.

¹⁰ Περὶ τῶν παρακατ.] Lege τὸ παρακαταβάλλειν.

¹¹ Οἱ ἔξω.] A scriptoribus Christianis τῶν ἔξω, vel τῶν ἔξωθεν,
vocari Gentiles non ignotum potest esse iis, qui Patres & scripto-
res Christianos veteres vel a limine filit urant.

¹² Ἡ δὲ κρίσις τῶν ἐλέγχων βασανίζετω.] Vide infra v. Κρίσις, &
v. Βῆσαντος.

ρος γεγράφω· τὰ δὲ γεγραμμένα, κυράω· τὰ δὲ κυρωθέντα, βεβαιούω τοῖς ἔργοις· καὶ πᾶσα ἀφιμαλία οὐράω, καὶ πάλιν Φιλία χρυρέτω· καὶ οὐδεὶ ἀπεισιπέτως ποιέωμαι τὰς κρίσεις.

Ἀμφίσκω. εἰδύω.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισθητήσιμα. Ἑλληνικός.

Ἀμφίσταλα. ᾤείσταλα. Ἀμφίσταλα ἀξιοπύσιος ὄτοβος.

Ἀμφιτεφές. πάντοθεν πλήρης. ᾤειπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

Ἀμφιτείδης. ὄνομα κύριον. Ζήτει ᾤεί τέττε ἐν τῷ Γελοῖ.

Ἀμφίτομος. αὐτὴ ἡ Φάλαγξ καλεῖται, ἡ τὸς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπετραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινότους εἶναι.

Ἀμφίταπι. τὰ πηπιτες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. ᾤεί τιῷ αὐγυῖ.

Ἀμφίτηλον. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετραμήνον ἀντρον. Ἀμφιτεῖτη δὲ, ἡ θάλασσα.

Ἀμφιτεύαν. παῖς Ἀλκίεως.

Ἀμφιτευγῆ. κατεβρωγέα.

Ἀμφιροεῦσιν. κεραμείοις ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιροῦσα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασιδύον ἀμφοροῦσα,
Τίς με τὸ ἀνδρικῆ νύκταρ οἶνοδύον

Διῆς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχος;
Ἡ σπάνις οἰκείη τεύχεσσι ἀσυχῶν;

Ἀμφοτέρης ἤραυε. σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος·
Δημήτρις δὲ μέθῳ σύντροπον εἰδέχεται.

Ἀμφιφᾶντες. πλακῆντες εἶδος, οἱ τινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη παρὰ ἑαυτῶν γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκὸς αὐτῶν, δαδία ἡμῶν περιπιγνύοντες ἐπὶ αὐτῶν, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχλον. ᾤεικεχωρηθῆναι.

Ἀμφοδον. δίδον. ῥύμιον.

Ἀμφοδόντα ζῶα. οἷον ἀνθρώπου, ἵππου, ὄνου, καὶ ὅσα ὅσα ἐπιπλαγμένους τὸς ὀδόντας ἔχουσι οἷς συμβέβηκε πιμελίῳ, ἀλλ' εἰ σῆμα ἔχου.

Ἀμφορεαφόρος. τὸς μισθίους, τὸς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ Ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθί φέρων.

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀμφοροῦσαν φέρων.
Μέναιδρος· Ραπιζομένη. καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρώσι·

1 Ἀμφίσταλα ἀξιοπύσιος ὄτοβος] Ex Sophocl. Oedip. Colon. p. 319. Vide etiam infra v. ὄτοβος.

2 Περιπιγνύοντες ἀλλήλαις] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Il. A. v. 39. 40.

Κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν

Τεῖς ἀμφιτεφές, ἐνὸς ἀρχέου, ἀμφοτεύαν.

Ubi Scholiasta ait: Ἀμφιτεφές. Ἐξ ἐνὸς ἀρχέου τῶν ἀμφοτεφῶν τεφῶν ἐπιφύεσσαν κεφαλαί, ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι.

3 Τάπητες ἀμφίμαλλοι] Vide Salmasium ad Julium Capitol. in Perinace, pag. 550.

4 Ἀμφιτευγῆ] Lege ἀμφοτευγῆ, ut apud Hesychium.

5 Ἀμφιροῦσιν, πλακῆντες εἶδος] De hoc placentarum genere

est, scribatur: scripta, rata fiant: quæ rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; & omnis controversia e medio tollatur, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis inconsiderantia abesse debet.

Ἀμφίσκω. Induo.

Ἀμφίσματα. Res controversæ. Hellenicus.

Ἀμφίσταλα. Circumstat. Circumstat vehemens strepitus.

Ἀμφιτεφές. Undique plenæ. Sibi mutuo innexæ.

Ἀμφιτείδης. Nomen proprium. Quære in voce Γελοῖ.

Ἀμφίτομος Φάλαγξ. Sic appellatur acies, in cujus manipulis milites ita sunt collocati, ut alii aliis terga obvertant.

Ἀμφίταπι. Tapetes ab utraque parte villosi.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa crepusculum matutinum.

Ἀμφίτηλον ἀντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφιτεῖτη vero, mare.

Ἀμφιτεύαν. Alcei filius.

Ἀμφιτευγῆ. Confracta.

Ἀμφιροεῦσιν. Amphoris fictilibus.

Ἀμφιροῦσα. Amphoram. In Epigrammate:

Quis me Baccho destinatam amphoram,
Quis me, generosum nectar capere solitam,
Cerere replevit? Quare mihi invidetur
Bacchus?

An, quod in promptu non sit vas, in quo
condatur frumentum?

Utrumque quidem violavit. Nam & Bacchus læsus est,

Et Cereri nulla cum mero est societas.

Ἀμφιφᾶντες. Placentarum genus, quæ tunc parabantur, quum Sol & Luna mane supra terram apparebant. Vel [sic appellata,] quod eas circumferrent, faculis ardentibus undique circum eas fixis, ut ait Apollodorus.

Ἀμφίχλον. Aggere cinctum.

Ἀμφοδον. Bivium. Vicum.

Ἀμφοδόντα ζῶα. [Animalia utrinque dentata,] ut homo, equus, asinus, & quæcunque non habent dentes ferratos, & pectinatim cocuntes. Eadem etiam pinguedinem, non vero adipem habent.

Ἀμφορεαφόρος. Mercenarios, qui testas ferunt. Et Ἀμφορεαφόρος, qui amphoras, sive testas, mercede fert. Deinde amphorarius quis pensionem afferens. Menander in Rhapsomena. Et Aristophanes Heroibus: Curre ad vi-

vide Athen. lib. xiv. p. 645.

6 Ἐκὸς αὐτῶν] Præstat legere ἐκὸς αὐτῶν, & paulo post, ἐπὶ αὐτῶν, ut Portus etiam monuit.

7 Ἀμφοδον] Vide quæ de significatione hujus vocis disputat Casaub. ad Athen. lib. xii. cap. x.

8 Ἐπιπλαγμένους τὸς ὀδόντας] Quos dentes Græci appellant ἐπιπλαγμένους, eos Plinius vocat ferratos & pectinatim cocuntes, quales sunt tigris, serpentis, & canis. Ab his diverſi sunt dentes, quos idem Plinius continuos vocat; quales sunt hominum, equorum, & reliquorum animalium, quæ Græci ἀμφοδόντα appellant.

9 Ἀμφοροῦσαν] Vide quæ de significatione vocis hujus erudite observavit Valeſius ad Harpocrat. v. Ἀμφοροῦσαν.

'Αντιπλάμεαδ' ἐν τῷ παρτίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

Σπὸ μεταφορῶς τῷ ὄρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐν τῷ νεῶν, αἱ οὐροδρομοῦσαι ἀμφοῖν τῶν ποδοῖν πλέσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελείως. *Πρωληπτικῶς δὲ τῷ ὄρνέων* 'χεῶν-
ται μεταφορῶς.

'Αν. σύνδεσμος σιωδελικός. 'Αρριανός. Καὶ ἀν ἡδὴ ἀφίχθαι αὐτὸν ὡρᾶ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκε Παρθῆς.

'Ανα. ἀνάστηθι. 'Ομηρ. κ' Σοφοκλῆς 'Αλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων. ἀντὶ τῷ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐν τῷ θρόνων. κ' 'Ανα, ἀντὶ τῷ ἀναξ, κτ' ἄπλοκλήν τῷ ξ.

'Αναβάδην. ἐφ' ὑψους. ἀνω τοὺς πόδας ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι. 'Αριστοφάνης

Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Καὶ αὐθις.

Πᾶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον;

'Ο νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια,

Οὐκ ἔνδον αὐτὸς ἔνδον ἀναβάδην ποιῶ

Τραγωδίας.

Σκώπει τῷ Εὐεπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ, ὃ ἀν λέγει, τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἶον,

'Η γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ Φρὴν ἀνάμοι.

οἶον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν· ὃ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζετ' ἔξω τι, καὶ μετεωρίζεται 'Ομηρικῶς. 'Ομηρ.

γ' δώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σάματ', εἰπάν

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι πρῶτα φει

'Ηρώων αὐτοὺς δ' ἐλώερα πύχε κύνεασιν.

οὕτως καὶ 'Αριστοφάνης. 'Ο νοῦς μὲν ἔξω αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιῶ τραγωδίας. καὶ 'Αναβάδην καθήσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

'Αναβαθμοί. ἀναβάσος. λέγεται δὲ τῷ Σπὸ Βαβυλωνίων τῷ λαοῦ ἐπάρουδον.

'Αναβάλλει. ἀντὶ τῷ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. 'Αναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἰμάτιον οἱ Ἀθηναῖοι, οὐ περιβάλλεσθαι λέγεται.

'Αναβαλλόμενος. αἰπαπκῆ. ὑπερπυθέμενος. ἀναβαλλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ, προσωμιμασάμενος. 'Αναβαλλόμενος οὖν, ὡς πρὸς εἰώθη, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ 'Αναβολὰς, τὰ προσωμίμα.

'Αναβαλοῦ. περιεσπᾶσιν οἱ Ἀθηναῖοι.

'Αναβάσος. αἱ προσωπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ, καταβάσος. καὶ 'Αναβάσος καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ. 'Αναβάσος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Avolamus ex patria quam celerrime. Metaphora ducta est ab avibus, pro, ἀμφοῖν πτεροῖν, i. e. ambabus alis. Vel a navibus, quæ, cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. Vel, perfecte. Per anticipationem vero metaphora ab avibus ducta utuntur.

'Αν. Conjunctio copulativa. Arrianus: *Et ipsum a Rege jam venturum fuisse, nisi Parthos formidasset.*

'Ανα. Pro ἀνάστηθι, surge. Homerus. Et Sophocles: *At surge ex sede.* Hic τὸ ἀνα positum est pro ἀνάστηθι, & ἐδράνων, pro θρόνων. 'Ανα etiam dicitur pro ἀναξ, in vocativo, per apocopen τῷ ξ.

'Αναβάδην. In alto. Pedes in altum sublatis habere, & dormire. Aristophanes: *Nunc vero pedibus in altum sublatis quiesco.* Vel, in excelso loco sedens. Et iterum: *Quomodo fieri potest, ut idem sit intus, & non intus? Mens quidem foris colligens versiculos, non est intus: ipse vero [Euripides] intus est, & in sublimi loco tragediam componit.* Comice hic perstringit Euripidem, ut subtiliter nimis ratiocinantem, & illis, quæ ante dixerat, contraria rursus affirmantem. Ut, *Lingua juravit; mens vero injurata est.* Sensus autem est: Ipse quidem [Euripides] domi est; mens vero ejus foris ratiocinatur, & in sublimi versatur. [Quod a Comico dictum est] Homerice. Homerus enim animas a corporibus distinxit, dicens: *Multas autem fortes animas Heroum Orco ante tempus demisit: Ipsos vero canibus dilaniandos præbuit.* Sic etiam Aristophanes, *Mens quidem, inquit, foris est; ipse vero domi in sublimi loco tragedias componit.* Et 'Αναβάδην καθήσθαι, in sublimi federe.

'Αναβαθμοί. Gradus, per quos adscenditur. Sic etiam etiam vocant populi [Judaici] ex Babylone reditum.

'Αναβάλλει. Differt. Dilationibus utitur. Vestem vero vel pallium induere Attici dicunt ἀναβάλλεσθαι τὸ ἰμάτιον, non περιβάλλεσθαι.

'Αναβαλλόμενος. Accusativo jungitur. Qui rem in aliud tempus differt. 'Αναβαλλόμενος vero, per unicum λ, qui incepit canere. *Initio igitur facta canendi, ut solebat, brevem hynnium absolvit.* Et 'Αναβολὰς, carminum sive hynnorum initia.

'Αναβαλοῦ. [Differ in aliud tempus.] Attici ultimam [hujus vocis] syllabam circumflectunt.

'Αναβάσος. Progressus, successus. Contrarium vero significat καταβάσος. Et 'Αναβάσος καρδίας, pia de Deo cogitationes. David: *Gratus in corde suo disposuit.*

1 *Χεῶνται*] Sic Scholiasta Aristophanis. In prioribus vero Edit. Suidæ (excepta Genevensi) minus recte legitur *χεῶμεθα*.

2 *Σοφοκλῆς*] In *Ajace*, v. 195.

3 *Αριστοφάνης*] In *Pluto* p. 107. (52. Edit. Bas.) ut Portus monuit.

4 *Πᾶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον;*] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex Aristoph. *Acharn.* pag. 391. (278. Ed. Bas.) ut Portus etiam monuit.

5 *Σκώπει τῷ Εὐεπίδ.*] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, αὐτολεξεί leguntur apud Scholiastam Aristoph. ad locum in *Acharn.* modo laudatum, unde Suidas ea descripsit.

6 *Αναβάλλει. ἀντὶ τῷ, εἰς ἀναξ.*] Ex Harpocrate.

7 *Αναβάλλεσθαι τὸ ἰμάτιον.*] Vide Casaub. ad Athen. lib. 1. c. xviii.

8 *Αναβαλλόμενος ἔν ὡς πρὸς εἰώθη, βρ.]* Fragmentum hoc legitur

apud Philostratum *de Vit. Apoll.* lib. iv. cap. xiiii. p. 199.

9 *Αναβολὰς, πύ πρ.]* Reipexit forte ad locum illum Aristoph. in *Pace*, p. 685.

Εὐνελεσθαι ἀναβολὰς ποταμῶν.

Ubi Scholiasta inquit: *Αναβολὰς, τὰς ἐρχοῦς τῷ ἀσμάτων.*

10 *Αναβάσος, αἰ σπρ.]* Cave existimes apud ullum probatum, scriptorem τὸ ἀναβάσος idem interdum significare quod *προσωπαί*: sed hæc ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam adscensus in locum superiorem felicem rerum successum portendere credebatur; ut discimus ex Artemidoro lib. iv. cap. xxx. unde Suidas hunc locum mutuatus est.

11 *Αναβάσος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο*] Ex Psal. lxxxiii. v. 6, secundum τὸν lxx. ad quem locum vide Theodoretum.

Ἄναβαινε. ἵππον, ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπὶ τὸ λογαῖον εἰσπῆσαι, ἀναβαίνῃ· καὶ βαίνῃ δὲ, τὸ ἀπαλάττειν εἰσπῆσαι, ἀπὸ παλαιῆ ἔθης. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλα ἠλοπάλα, δεῦρο, δεῦρο, ὦ Φίλταλε,
Ἄναβαινε σωτῆς τῆ πόλις, καὶ νῦν Φανείς.

Ἄναβεβαυμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτιον ἔχοντες. ἔπειτα Ξενοφῶν.²

Ἄναβιβάζωμαι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβιβάζομαι. Ἀμειψίας.

Ἄναβιῶμαι. ἀναζῆσαι. Ἡδὴ δὲ πινέες φασιν, ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸ Αἰσωπῶν θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, καθάπερ οὖν τὸ Τιωδάρεον, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων Φησὶν ὁ Κωμικός· Καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ περῶναι τὸ σῶμα ἐγὼ· ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπῃ ποτέ.

Ἄναβιάσκεισθαι. ἀναζῆν.

Ἄναβλυσαίνωμαι. τὸ ἀναβλύσαι. Εὐπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιῶσι παρόντες. καὶ Ἄναβλυσαίνωμαι, ἀναβλαψῶμαι.

Ἄναβοθεύωσιν. ἀναμοχλεύωσιν.

Ἄναβολάς. τὰ προοίμια. Κωνὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν. ἢ τὰς ἀρχαίας τῆς ἀσματικῆς. Ὁμηροῦ·

Ἦτοι ὁ Φορμύζων ἀνεβάλλειο κελὸν αἰεῖδεν.
καὶ Ἀριστοφάνης· Ξυελέροντ' ἀναβολὰς ποτῶν μῦθον. καὶ ψυχὴν λέγων τὸ διθυραμβοδιδασκείλων.

Ἄναβολεύς. ὁ ἐπὶ τῆς ἵππων ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσηλασεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤτησε πῖναι, καὶ ἀκράτῃ σπασάμενος πλεονέκῃς, ἐπέφρανε ὡς ἐμπροσθεν προάξων. Ἄναβολεύς, καὶ ἡ ᾧδὴ Ῥωμαίοις λογορδῆ σιγάλα. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ Μασσίας γιγασίας ἵππῳ χρεῖς ἀναβολέως ἐπέβαινε.

Ἄναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβόλῃ θανάτῃ ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀντ' ὧν ἡμέτερος Χαρίταν καὶ Μελανίππῳ προσσινέχθη.

Ἄναβεράσσωσιν. ἀναδιδουῶσιν.

1 Ἴσεν, ὅτι ἔλεγον οἱ παλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. p. 296. (193. Ed. Baf.) ut Portus etiam monuit.

2 Ξενοφῶν] Verba Xenophontis in Hippiarchico pag. 954. haec sunt: Καὶ οἱ λακτίζοντες δὲ ἀναβιβαμένοι ἵπποι εὐποδῶν σπαιτῆται. i. e. Illi etiam [equi], qui recalcitrant, postquam sessorem receperunt, remouendi sunt.

3 Ἡδὴ δὲ πινέες φασιν, ὡς πο.] Haec, & quae sequuntur, descripta sunt ex Tarræo, vel potius epitomatore ejus Zenobio, eademque repetuntur infra v. Αἰσώπῃ.

4 Καὶ Πλάτων Φησὶν ὁ Κωμ.] Fragmentum hoc Platonis Comici descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Vespas. pag. 521. (357. Edit. Baf.) ut Portus etiam monuit.

5 Καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ περῶν.] Duo hi senarii Platonis corrupti sunt, nec illis inveni ratio constat, qui sic fortasse in integrum restituendi sunt:

Καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ περῶναι,
ψυχὴ δ' ἐπὶ νίκῃ ὥσπερ Αἰσώπῃ ποτέ.

6 Ἄναβλυσαίνωμαι. τὸ ἀν.] Vid' Eustath. ad Hom. Il. P. 1095. 8. ubi vox haec per o parvum scribitur, ἀναβλυσαίνω.

7 Πασίπῃς] Vox haec procul dubio corrupta est, cujus loco Pearsonius legendum suspicatur παύζοντες.

8 Κωνὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus recte observavit, haec esse deprompta ex loco illo Aristoph. in Avibus pag. 420.

Ἰπὸ σὺ πρὸς αἰεῖς, θάλομαι μετὰ σπῶν
ἀναβιβάζω· καὶ ἵππῳ κελὸν ΚΑΙΝΑΣ λαβεῖν

Ἄναβαινε. Sciendum est, veteres ἀναβαίνων dixisse pro, in pulpitum ascendere: καὶ βαίνων vero, illinc abire; ex antiquo more. Aristophanes:

O sarciminum venditor, huc, huc, o dilectissime,

Ascende, servator Reip. & nobis appare.

Ἄναβιβάζωμαι. Qui sessorem, sive equitem habent. Ita Xenophon.

Ἄναβιβάζωμαι, pro ἀναβιβάζομαι, In altum tollam. Amiphsias.

Ἄναβιῶμαι. Reviviscere. Quidam ajunt, Ἄεσοπον adeo Deo charum fuisse, ut etiam reviverit, quemadmodum Tyndareus, Hercules, & Glaucus. Et Plato Comicus inquit: Quare nunc jura mihi non esse mortuum corpus, animamque redituram, ut quondam Ἄεσοπι.

Ἄναβιάσκεισθαι. Reviviscere.

Ἄναβλυσαίνωμαι. Scaturire. Eupolis in Demis. Hujusmodi verba a Comicis multa finguntur. Et Ἄναβλυσαίνωμαι, repullulare.

Ἄναβοθεύωσιν. Eruunt. Emovent.

Ἄναβολάς. Proœmia. Nova proœmia assumam. Id est, carminum vel hymnorum principia. Homerus: Ille vero cithara ludens pulchre canere cœpit. Et Aristophanes: Colligebant nova carminum principia volantes. De Dithyrambicorum Poetarum animabus loquitur.

Ἄναβολεύς. Strator, sive, qui in equum alios levat. Rex autem, cum stratorem ad se vocasset, & in equum celeriter ascendisset, potum petiit. Cum autem merum sapius hausisset, significavit, se ulterius progressurum esse. Ἄναβολεύς etiam significat id, quod Romani scalam vocant. Et iterum: Masanissa vero, licet senex, equum sine stratore conscendere valebat.

Ἄναβολή. Dilatio. Ælianus: Apollo & Jupiter Pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem & Melanippum clementer tractasset.

Ἄναβεράσσωσιν. Ebulliunt. Ejiciunt.

Ἀριστοφάνης καὶ νεοβόλους ANABOΛΑΣ.

9 Ὁμηροῦ] Odysl. A. v. 155.

10 Ἀριστοφάνης· Ξυελέροντ' ἀνιθε.] In Pace, pag. 685. (466. Ed. Baf.)

11 Ὁ ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἀνάγων] Praestat legere ἐπὶ τῷ ἵππῳ, ut in codice quodam MS. exaratum se reperisse Pearsonius monet.

12 Ἄναβολεύς, ἢ ἡ προῶν Ῥωμ. λεγ. σιγάλα] Intelligit Suidas instrumentum illud ferreum, stapes vulgo vocatum, cujus ope in equum ascendimus. Eustath. ad Odysl. A. pag. 1406. Ἄναβολεύς ἐμὸν τὸ σιδήριον, ὃ τὰς πόδας ἐπιπέτες ἐφιππι γίνονται πινες, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώποισι, ὅς εἰς πῖπτον ἔρπον καλυπτερεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipsium de Milit. Rom. lib. 111. Dial. VII. Salmasium ad Spart. Caracall. pag. 719. & Ducangium in Glossario Græco v. Σιγάλα.

13 Ὁ δὲ Μασσίας γης.] Lipsius de Milit. Rom. loco laudato, & Reinief. Var. Lect. lib. 111. pag. 365. recte monuerunt, legendum hic esse ὁ δὲ Μασσανίος. De Masanissa enim Rege Numidarum scriptores testantur, eum grandem etiam natu tam robusto & agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset.

14 Λοξίας καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβ. θαν. ἐψηφ.] Haec verba ἀπὸ πρὸς αἰεῖ leguntur apud Eustath. de Praepar. Evang. lib. v. cap. xxxv. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. lib. XIIII. pag. 602. & præcipue Ælian. V. H. lib. 11. cap. 14. ubi historia de Charitone & Melanippo, quæ hic breviter attingitur, prolixè narratur.

'Ανάβραστα. ἔψημύρα. ζεστά. 'Αειφοράνης Βα-
τράχοις'

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοις, ἀνάβραστ' εἴκοσι.

'Αναβρυχόμενοι. 'Αλλ' ἦσαν ὄραπλήσιοι καθήμε-
νοί τε, καὶ ἀναβρυχόμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θείᾳ
κωμηγεσίᾳ καὶ ἀκακλεισμύοις θηρίοις· ὣν ὁ μὲν θυ-
μὸς Φλογώδης καὶ τραχύς, ὑφ' ὧν πάχυσεν· ἡ δὲ ἐ-
νέργεια τῶν κατέχοντι τ' βίας ἀδυνετέρα.

'Αναραγών. ἀντί ἔ, ἀπαραγών. Ξενοφῶν.

'Αναραλλίς.² ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ, ἡ πρὸς
τὴν πῆν σφάειρας εὐρεσιν Ναυσικάᾳ τῆ' Ἀλκινόου θυ-
γατρὶ ἀνατίθησιν.

'Αναραλλίς.³ εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττὴ· ἑκατέρα
ῥυπικῆς ὅτι διωάμεως, ἔχουσα ἰε καὶ ὑπόθεμον,
καὶ ἐλκικόν· ἄσπε σκόλοπας ὀπισπᾶσθαι, καὶ ἐν ῥι-
νῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς.

'Αναράσης. ὄνομα κύριον. Ζῆται ἐν τῶν Ὑπε-
ρσίας.

'Ανώγειον. τὸ οἶκημα. 'Ανώγειον, καὶ κατώγειον,
ἄσπε διφθόγγη, καὶ ὁ μικροῦ. καὶ ζῆται ἐν τῶν Ἀ-
νώγειων σαφέστερον.

'Αναγέλισηται. διηρηθήσεται.

'Ανάγγελον. μηδὲ ἀγγελον καταλειφθῆναι.

'Ἐνθα⁴ μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλ' ἔσπε
ἄλλ' ἄλλ' ἄλλ'.

Πίπτοντες.

'Ανάγεσθαι. τὸ ἐν Βυζαντίᾳ ἀπαίρειν. Ὁ Προκό-
πιος· Οὐ γὰρ θέμις πινὰ ἐν Βυζαντίᾳ ἀνάγεσθαι
πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ ἡ Ἀνάγειν, τὸ μνησθῆναι τὸν πε-
πρακότα, καὶ ἔσπε ἐκείνου ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ
Δείναρχος.

'Αναγῆις.⁸ ἄσπε μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνης. ἄσπε δὲ
τοῦ ε, τοὺς ἐνόχως ἄσπε καὶ μιᾶσμαλι. οὕτως Αἰ-
σχίνης ἐν τῶν Ἐπισηφῶν.

'Αναγνωσκομένους.⁹ ἀντί τοῦ ἀναπειθομένους. οὕτως
'Ανιφῶν, καὶ Ἰσοῦτος, καὶ Ἡρόδοτος.

'Αναγκαία τραπέζα. ἡ εὐτελής, ἡ πενιχρά. καὶ
Σοφοκλῆς¹¹ Φησιν·

ὦ δέσποτ' Αἴαν, πῆν ἀναγκαίᾳς τύχης.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις χαλόν.

Διπλῶς Φασὶ τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν Ἐπι-
φύσιν ἀκολούθῳ πινὰ ἐχόντων ἄσπε εἰ εἴποιμεν, ἀναγ-

'Ανάβραστα. Cocta. Elix. Aristoph. in *Ra-
nis*·

Et carnis frustra praterca elixa viginti.

'Αναβρυχόμενοι. [Rugientes. Frementes.] *At
sedentes, & propter acceptam cladem frementes,
similes erant feris, quæ ad venationis spectaculum
sunt conclusæ: quarum ira quidem est ignea
& vehemens propter mala, quæ patiuntur, sed
vires a necessitate vincuntur.*

'Αναραγών. Xenophon dixit pro ἀπαραγών,
i. e. qui abduxit.

'Αναραλλίς. Corcyrae Grammatica, quæ
sphaeræ inventionem Nauficae Alcinoi filia
attribuit.

'Αναραλλίς. Genus herbæ. Est autem du-
plex. Utraque vim abstergendi habet, & ca-
lore quodam, attrahendique vi prædita est;
ita ut festucas extrahat, & succus ejus nares
purget.

'Αναράσης. Nomen proprium. Quære in vo-
ce Ὑπερσίας.

'Ανώγειον. Conclave in superiore domus
parte. Ἀνώγειον & κατώγειον scribitur per diph-
thongum & ὁ parvum. Clarius hæc exponun-
tur in v. Ἀνώγειων.

'Αναγέλισηται. Narrabitur.

'Ανάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. *Ubi
pugnâ pugnâvimus, alius super alium caden-
tes, ne nuncio quidem cladis relicto.*

'Ανάγεσθαι. Portu solvere. In altum prove-
hi. Procopius: *Neque enim fas est quenquam
Byzantio discedere* &c. Et Ἀνάγειν, indicare
venditorem, & ad eum ire. Sic Lysias & Di-
narchus.

'Αναγῆις. Per α scriptum significat impuros.
Per ε vero, piaculo obstrictos. Sic Æschines
contra Ctesiphontem.

'Αναγνωσκομένους. Cui aliquid persuadetur;
vel, qui ab altero ad aliquid faciendum in-
ducitur. Sic Antipho, Iſæus, & Herodotus.

'Αναγκαία τραπέζα. Necessaria mensa. Id
est, vilis, & pauper. Et Sophocles dicit:

*O, Domine Ajax, [miserum te ob] ad-
versam fortunam, cum qua conflictaris! Non
est ullum majus hominibus malum.* Τὸ ἀναγ-
καῖον duplicem habet sensum. Interdum e-
nim dicitur de iis, quæ secundum naturæ or-

¹ Ἀειφοράνης Βατραχίαις.] Pag. 153. Ed. Bas. ut Portus obser-
vavit.

² Ἀναραλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ. ἡ πρὸς τὴν σφ.] Hæc descripta
sunt ex Athen. lib. 1. pag. 14. ubi Grammatica hæc vocatur Ἀραλλίς,
ut Pearsonius etiam observavit. Vide etiam infra v. Ὀρχισσός,
ubi eadem repetuntur.

³ Ἀναραλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττὴ.] Hic articulus depromp-
tus est ex Pauli Æginetæ lib. v. 11. pag. 231. ut Pearsonius ob-
servavit. Idem autem deest in MSS. Paris.

⁴ Ἐνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον.] Hæc deprompta sunt ex An-
thol. lib. 111. pag. 297. (204. Ed. Henr. Steph.) ut Portus etiam
observavit.

⁵ Ἐκ Βυζαντίου.] Hæc duæ voces errore librarii ex sequentibus
huc translatae sunt, quæ proinde, tanquam supervacanea, deinde
sunt.

⁶ Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις πινὰ.] Locum hunc Suidas mutilum
representavit, qui apud Procopium in *Histor. Arc.* cap. xxv. pag.

72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις πινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι ὅτι ἀφαιρέμενον
πρὸς τῶν ἀνδρῶν, διττὴ ἡ Μαγίστρον καλούμενον ἀρχὴν ἀποστρέφειν. i. e.
interprete Alemanno: *Neque enim Byzantio moliri naves fas est,
cui per Magistrum Officiorum administratos non liceat.*

⁷ Ἀνώγειον. τὸ οἶκημα.] Ex Harpocrate, ubi consule Mauffacum.
Vide etiam Hesych. v. Ἀνώγειον, Harpocrat. v. Αὐτομαγῆς, & ibi
Mauffacum; item Suidam infra v. Ἐναρωγῆς οἰκίετον.

⁸ Ἀναγῆις. ἄσπε μὲν ἔσπε, πρὸς ἀνάγειν.] Ex Harpocrate.

⁹ Ἀναγνωσκομένους. ἀντί ἔσπε.] Ex Harpocrate.

¹⁰ Ἡρόδοτος.] Herodotus multis in locis verbo ἀναγνωσκῆναι
pro ἀναπειθῆναι usus est, ut Lector discere poterit ex Porti Lexico
Ionico. Thomas Magister: *Εὐρηται δὲ πρὸς Ἡρόδοτον ἀναγνωσκῆναι τὸ
ἀναπειθῆναι. Ὡς ἐν τῇ περὶ τῆς Ὀλίμης ἀναγνώσεως μετὰ τῆς Κῆρον.* Vi-
de etiam Suidam infra v. Ἀναγνωστῆς, & Ἀναγνωσκῆναι: item Eu-
stath. ad Hom. p. 957.

¹¹ Σοφοκλῆς Φησίν.] In *Aiace* Frag. v. 486.

καίως τὸ πῦρ ξαυθόν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινόμενου· ὡς καὶ νῦν ἀναγκάως πύρης, πῆς βίας Φησί. τετέστι, πῆς δυσυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος. Τὴν δὲ ἄλυσιν, οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν ἀναγκαῖα, ἀποστέμψασσι.

Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Ἀναγκαῖον. οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον· ἐπεὶ πῆς ἀνάγκης ἐπὶ σύμβολον. Οἱ δὲ πρὸς ἄλλαν ἐτραποῖλο ἐν τοῦ ἀναγκαῖου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης. Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμοπῆριον καλεῖ. Καλλιθένης δὲ ἀνάγκαν εἶπε. καὶ οὕτω δὲ μάλλον λέγεσθαι. Ἀναγκαῖόν ἔστιν, ὅπερ ἀληθές ἐν, ὅτι ἔστιν ἔπιθετικόν τοῦ ψεύδους εἶναι. ἢ ἔπιθετικόν μὲν ἔστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῶν ἐναντιοῦνται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι· οἷον, ἢ χρεῖτῃ ὠφελῆ. ὅτι ἀναγκαῖον δὲ ἔστι, ἢ καὶ ἀληθές ἔστι, καὶ ψεῦδος οἷον τε αὐτὸ εἶναι, ἢ ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιοῦνται οἷον, ἀπειπαῖ Δίον. Ὁπι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρέτης Φησί, μηδὲν ἐν τῷ μὴ ἔντος γίνεσθαι, μὴ δὲ εἰς τὸ μηδὲν ὄν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι καὶ μέγεθος καὶ πληθος. Φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὄλω δινομένης, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκείμενα γενῶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων πνὰ σφήματῶν, ἀπὲρ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα ἀφ' ἑαυτῶν. πάντα δὲ καὶ ἀνάγκῃ γίνεσθαι, ἢ δίνης αἰτίας ἔσσης πῆς γένεσως πάντων, ἢ ἀνάγκῃ λέγει. Διαρεῖ δὲ τὰ ὄντα, εἰς τὸ εἶναι, ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, ἢ ἀνθρώπων ζῶον εἶναι. ἢ γὰρ παντὶ τε καὶ αἰεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἔστιν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ, τὸν θεὸν ἀρθαρον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχόμενα. καὶ τούτων ἢ ἐνδεχόμενα, τὰ μὲν, ὡς ἔπιτοπλεῖσται, ὡς τὸ, ἢ ἀνθρώπων τετραδάκτυλον εἶναι, καὶ γινεσκόνα πολιοῦσθαι· τὰ δὲ, ἐπὶ ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ, τὸν ἀνθρώπων τετραδάκτυλον, ἢ ἐξαδάκτυλον εἶναι. ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα. ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γινεσκόνα τὸν ἀνθρώπων, ἢ μὴ ἀποδημαῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μὴ.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι.

---- Ἰδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκη.

Πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν αἰδέω.

Καὶ παρομῖα· Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ, ἔπι δὲ τοῖς παροῦσιν δεκείσθαι. ὁμοίον τῷ· Ἄν μὴ παρῆ κρέα, ταεῖχω σερκτέον.

dinem necessario fiunt: ut si dicamus, ignem necessario esse rutilum, & lac candidum. Interdum vero dicitur de eo, quod ex necessitate fit. Ut hoc loco ἀναγκαῖα πύρη dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus: Catenam vero, (non enim nobis est necessaria) nisi tibi.

Ἀνάγκη ἐδὲ θ. Necessitati ne Dii quidem repugnant.

Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † Illi vero necessitate cogente ad vim propulsandam se parabant. Iacus autem Ἀναγκαῖον vocat carcerem. Callisthenes vero Ἀνάγκαν rectius sic appellavit. † Necessarium est, quod ita verum est, ut nulla ratione possit esse falsum: aut potest quidem, sed quæ extrinsecus sunt ei repugnant, quo minus falsum sit; ut Virtus prodest. Non necessarium autem est, quod & verum est, & falsum tamen esse potest, si exteriora non repugnent; ut, Dio ambulat. † Democritus Abderita ait, nihil ex eo, quod non sit, fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Atomus & magnitudine & numero esse infinitas, easque in hoc Universo rotari & ferri, atque ita omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, & terram. Nam & hæc ait esse corpora ex atomis composita; propter soliditatem tamen omnis passionis & mutationis expertia. Omnia autem secundum necessitatem fieri, vertiginemque, quam ipse necessitatem vocat, esse causam generationis omnium rerum. Dividit autem res in ea, quæ existunt, & ea, quæ necessario existunt: ut, hominem esse animal. Quod enim omni homini, & semper, adest, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium est, Deum omnis corruptionis esse expertem. Alia vero contingenter [fieri dicit.] Atque horum contingentium alia quidem plerumque contingere, ut, hominem quinque digitis præditum esse, & senescentem canescere: alia vero, rarius, ut horum contraria; hominem nimirum quatuor, aut sex digitos habere (nam & hæc aliquando contingere solent) aut, hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci; aut lavari, aut non lavari.

Ἀνάγκη. Necessitas. In Epigrammate:

---- Vide quomodo docuerit necessitas Sapientissima invenire effugium Orci.

Et proverbium: Necessitati ne Dii quidem repugnant; quo monemur, oportere nos in presentibus acquiescere. Proverbium hoc simile est illi: Si carnes non adfuerint, in falsamentis acquiescendum est.

1 Τὸ πῦρ ξαυθόν] Apud S. holiastam Sophoclis loco laudato legitur, τὸ πῦρ ξαυθόν.

2 Ἀνάγκη ἐδὲ θεοὶ μάχονται] Si credendum est Laertio lib. 1. segm. 13XVII. sententia hujus auctor fuit Pittacus.

3 Οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον ἐπὶ τῷ ἀνάγκῃ ἐπὶ σύμβολον] Hæc de scripta sunt ex Artemidori Onirocr. lib. 1. cap. XLVII. pag. 41. ut Pearsonius etiam observavit.

4 Τὸ αἰδοῖον ἐπὶ τῷ ἀνάγκῃ] Euseb. Histor. Eccles. lib. VIII. cap. XII. Καὶ πῶς μάχεται ἀναγκαῖα τῶν ἀτάκτων κατὰ πῆμοναι· ἢ οἱ θεοὶ ἰσως recte vertit: Usque ad loca rudenda, quibus naturalis religio precitari solet.

5 Σύμβολον] In prioribus Edit. mendose legitur συμβόλαιον, cuius loco σύμβολον ex Artemidoro reposui.

6 Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμ. καλεῖ. Καλλ. δὲ ἀνάγκ. εἶπε. καὶ ἔπι δὲ μ. λέγει.] Ex Harpocrate: ad quem vide Mauffacum & Valefium; item Suidam infra v. Ἀνάγκαιον.

7 Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθ. ὄν] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa ἀπειπαῖ Δίον, deprompta sunt ex Laert. lib. VIII. Segm. 13XV. ut a Pearsonio quoque observatum fuit.

8 Ὁπι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρ. Φησί, μηδὲ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ἢ ἀνάγκῃ λέγει, leguntur apud Laertium in Democrito Segm. XLIV. unde ea Suidis excerpta.

Ἄναγκαῖον τοῦ ἐν ἀξιοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ ζή-
τη ἐν τῷ Ἐκ ἀξιοῦ.

Ἄναγκης ἀποκλόν. τὸν ἀξίον λέγει.

Ἄναγν. μιανός. Ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγν; εἴ
με χεῖ Φυγεῖν.

Ἄναγνωδαίς. ἀναπειδαίς. Ὁ δὲ ἀναγνωδαίς
ὑπὸ τῷ γυναικίῳ ἔργον οὐχ ὅσον ἐμμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ
δουρατρῷ. ἡ γὰρ δὴ Θεμισὼν ἀνῆλθε Ὁρασί.

Ἄναγνωσις. ἀναγνώσις, ἢ ἀνάπαισις. Ἡρόδοτος.
καὶ Ἄναγνώσκην ὡς ἔχει ῥήτορον ἐπὶ τῷ ἀναπέθειν.
ἐπὶ γὰρ ἀναγνώσκην, τὸ γινῶσκαι ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἄναγωγὴ. ὁ τῷ νηῶν ἐκπλῆξ. Καὶ γίνεται ἀναγω-
γὴ τῷ νηῶν, οὐ καὶ τὸ πλῆθος οὕτω πῆς ὀπιβαίνου-
σις αὐτῶν φρακῆς, ἢ καὶ τῷ ὄπλων λαμβάνου-
σις, ἢ τιμῶν ἄλλων ὑπὸ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κέλλ.
ὡς ἀσκουῖν. Καὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ κατασκευασμένοι τὰ
καὶ τιμῶν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρον, καὶ κείθεν ἐπὶ Συρίαν
τιμῶν ἀναγωγῶν ἐποιήσαντο.

Ἄναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπαχε.
τετέστιν, ἀπειδαίαν. Ἐχον φρακτὸν ὑπὸ μέθης καὶ
ἀναγωγίας ἡμελημένον καὶ διεσθαρμένον.

Ἄναγωγος. ὁ μὴ τυχεῖν τῷ δεῖσις ἀγωγῆς.

Ἄναγωγότερον. ἀμαρτηκώτερον. ἀτακτότερον.

Ἄναγωγία. Φιληδόν. ἐκλελυμένη.

Ἄναγνώσις. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν.

Ἄναγραπτον. τὸ ἀναγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς
γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς τε ὑπα-
κούειν κελεύων Ἀβάρις, καὶ ἐς φέρε ἀναγωγῶν ἐσε-
ῖσαι ἀναγραπτός.

Ἄναγρᾶσις. ὁ δὴ μὸς ὅστιν Ἄναγρῶν πῆς Ἐ-
ρεχθηίδος Φυλῆς, ἧς ὁ δημόσιος, Ἄναγρᾶσις. καὶ
Ἄναγρᾶσις δαίμων. καὶ τέμενος Ἄναγρῆς ἐν
τῷ δήμῳ τῷ Ἄναγρᾶσιαν. Ἄναγρᾶσις δαίμων,
ἐπεὶ τὸν παροικῶντα φρεσβύτιον, καὶ ἐκτέμνοντα
τὸ ἄλσος, ἐπιμαρῆσατο Ἄναγρῆς ἦρας. Ἄναγρᾶ-
σις δὲ, δημόσιος πῆς Ἀθηναίων. τούτῳ δὲ πῆς ἐξέκοψε
τὸ ἄλσος. ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνη τιμῶν παλλα-
κῆν ἢ πῆς μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβα-
λεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρὶ. ὁ δὲ ἐπίρρωσεν αὐτὸν, καὶ
ἐγκατακόδομῳ ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀ-
νήρτισεν ἢ δὲ παλλακῆ εἰς φρέαρ ἑαυτῶν ἔρριψεν.

Ἄναγκαῖον. Differt ab eo. quod dicitur ἐν
ἀξιοῦ. Quare in Ἐκ ἀξιοῦ.

Ἄναγκης ἀποκλόν. Necessitatis fufum. Sic vo-
cat tabulam ligneam, [cui leges Solonis in-
scriptæ erant.]

Ἄναγν. Impurus. An non totus impurus
sum? Si quidem me oportet fugere.

Ἄναγνωδαίς. Persuafus. Ille vero ab uxore
inductus, facinus impium in filiam est molitus.
Erat enim Themison vir Theræus.

Ἄναγνωσις. Agnitio, vel persuasio. Hero-
dotus. Et Ἄναγνώσκην apud Oratores accipi-
tur pro persuadere. Est enim ἀναγνώσκην, col-
loquendo cognoscere aliquid.

Ἄναγωγί. Navium ex portu egressus. Et
naves ex portu egrediuntur, non pro multitu-
dine copiarum, quæ iis vehabantur, aut pro ar-
morum splendore, aut pro cætero apparatu, qui
ornatui potius, quam necessario usui infervie-
bat. Et rursus: Illi vero ea, quæ in Ægypto
sunt, contemplati, in Cyprum, & inde in Sy-
riam redituri e portu solverunt.

Ἄναγωγία. [Mala educatio, vel soluta disci-
plina.] Ille vero in has calamitates incidit,
quod non esset bene educatus & institutus. † Ha-
bens exercitum temulentia & soluta disciplina
corruptum.

Ἄναγωγος. Qui debitam disciplinam non est
nactus.

Ἄναγωγότερον. Majore cum peccandi licen-
tia. Dissolutius.

Ἄναγωγία. Voluptatibus dedito. Dissoluto.

Ἄναγνώσις. Qui non certavit. Xenophon.

Ἄναγραπτον. Scriptis mandatum. Manifeste
scriptum, vel omnibus notum. Jubens eos A-
baris parere, & in numerum tributariorum
referri.

Ἄναγρᾶσις. Anagyrafius. Anagyrus est
populus Tribus Erechtheidis, cujus popularis
vocatur Ἄναγρᾶσις. Et Anagyrafius Dæmon.
Et Anagyri lucus, in populo Anagyrafiarum.
Anagyrafius Dæmon, [inde dictus,] quia A-
nagyrus heros vicinum fenem, lucum ipsius
excinderet, ultus est. Hujus enim lucum
cum aliquis excinderet, effecit, ut pellex filium
ejus deperiret. Ea igitur cum puerum frustra
follicitaret, illum ut impudicum apud patrem
criminata est; qui cum oculis privatum pa-
rietibus struxit. Postea vero pater se suspen-
dit, & pellex in puteum se præcipitem dedit.
Historiam hanc refert Hieronymus in libro de

1 Ἄρ' ἐχὶ πᾶς ἀναγν; εἴ με χεῖ φυγ.] Senarius hic legitur
apud Sophoclem in Oedip. Tyr. pag. 185. P.

2 Ἄναπειδαίς] Vide infra v. Ἄναπαισις, & supra v. Ἄναπαι-
σιορῶν.

3 Ὁ δὲ ἀναγνωδαίς ὑπὸ τῷ γυν.] Hoc fragmentum legitur apud
Herodotum in Meliensi, pag. 171. ut Portus observavit.

4 Ὁρασί] Priores Edit. mendose habent Θεμισῶν, cujus loco
Θρασί ex Herodoto reposuim.

5 Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῷ νηῶν, & καὶ τὸ πλ.] Fragmentum hoc
Polybio tribuunt Fulvius Ursinus & Casaubonus.

6 Ὁ δὲ κατασκευασμένοι τὰ κ.] Et hæc Fulvius & Casaubonus
ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Ex-
cerpt. Legat. cap. xxxi. ut Pearsonius recte observavit.

7 Ξενοφῶν] Respexit Suidas ad locum illum Xenophontis in Instit.
Cyr. pag. 24. Καὶ εἴ πῆς ἀθηναίων πολλαὶ πενήσεις, καὶ ἀξιοῦ γινώ-

μῶν, ἀναγνῶν ἀφ' ἑαυτοῦ. Sed hic τὸ ἀναγνῶν non tam
significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ
ἀγωνισάμενος, i. e. qui non certat, etiam si ante certaverit.

8 Ἄναγρᾶσις. δημόσιος ἐστὶν Ἄναγρῆς.] Hæc, & quæ sequuntur us-
que ad Ἄναγρᾶσις, descripta sunt ex Harpocrate.

9 Ἐγκατακόδομῳ] Quod Græci ἐγκατακόδομῳ, id Latini
parietibus struere, vocant. Vetus interpres Juvenalis ad versum
illum de Vestali viva defossa:

Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos.

Hæc virginibus Vestæ poena fuit decreta, si vitata fuissent, vitæ
parietibus struebantur. Capitolinus in Op. Macrobi cap. xii. Vi-
ros etiam homines parietibus inclusi & struxit. Vide ibi Salma-
sum. Pro ἐγκατακόδομῳ Græci etiam ἀνακόδομῳ dicebant, ut Sui-
das docet infra v. Ἐπιπέθεισαν.

ἴπρῃ δὲ Ἰαγάνμῳ ἐν τῷ αἰεὶ Τραγῶδοποιῶν, ἀ-
παικάζων τούτοις τὸν Εὐεπίδου Φοῖνικα.

Ἀνάγυρῳ. δῆμος τῆς Ἀθηναίων. καὶ ἀνάγυρῳ, ὃ
τριβόμιον ὄζει. καὶ παροιμία εἰπέναι. Κινεῖς τὸν
ἀνάγυρον. ἐπὶ τῷ ἔπισημένον ἐπιλοῖς τὰ κακὰ.
ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὃ Ἀνάγυρῳ ἀλεξίσιακον, καὶ δυσ-
αῖδες, καὶ δειμύ. Σιμῆς τε καὶ Διφορικῆς δυ-
νάμεις. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέτερον τὸ ἔστι, καὶ ἐ-
μείκρον. οἱ δὲ Ὀνόγυρον αὐτὸ Φασιν.

Ἀναγχεπτωεῖν. ἀντὶ τοῦ μὲν ἀνάγκης ἵππευεῖν.
Εὐπόλις.

Ἀναδόσαοσαι. ἀναμερίσαοσαι.

Ἀναδενδράδα. φαρυλλῆς γένος. οἱ δὲ τιτὼ ἀμά-
μαξιν ἔτω καλεῖσθαι [Φασιν.] εὐρηται δὲ ἐν τῷ
Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφῶν τὸ ἄνομα.

Ἀναδέξαοσαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξαοσαι. Ὁ δὲ
κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος, βελόμην ἀναδέξα-
οσαι τὰ μέλλοντα ἀποκομίζειν αὐτὸν πρὸς μεία. Καὶ
Πολύβιου. Τούς τε καὶ πλοῦν ἀρυτρεσύντας ἐν τῷ
Μεσσηνίας ἀναδέχονται. Καὶ αὐτὸς Περὶ ἀναδέξα-
οσαι τοὺς ἐσπεδασμένους ἐν ταῖς πρῶταις.

Ἀναδέξαοσαι. ὑπερηγεῖν. ὑπομείνω. Πολύ-
βιου. Πάνυ γὰρ βελήθηται τὸν Φίλιππον ἀναδέξα-
οσαι, ἢ κατὰ φανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τιτὼ ἐν τούτοις
αὐτοῦ πρῶταις, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε
τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχεται, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμ-
βάνω. καὶ Ἀναδέχεται τιτὼ παρθεῖαν τῆς πολυ-
μίων, ἀντὶ τοῦ πρῶταις.

Ἀναδέξω. ὑπερηγεῖν. ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμη. ὅμοιον τι ἀναδέσμη. ἢ μίτρα κε-
φαλῆς.

Ἀναδέψω. Φυρᾶν. καὶ Ἀναδέψω, Φυρᾶς, ἢ μα-
λάξει. Αἰλιανός. Ἐἶπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία
κατὰ φλέγεις, καὶ τὰ ἀθέων τε, καὶ ἀσεβῶν, καὶ ἐν-
τεθλημένων τιτὼ σποδὸν ἀναδέψω κηρῶ ὑ-
γρῶ, καὶ ἔπιπλασάμην τῆς ἡδῶν καὶ τῶν θάλασσας,
πάντα κατὰ δέσμη ταινίας.

Ἀναδέψω. ἀναπλέει. τέρψω. καὶ Ἀναδέψω, τε-
φανῶσαι. καὶ Ἀναδέψω, τεφανῶσαι. καὶ
Ἀναδέψω, τὸ ταινῶσαι κηρῶ. καὶ Ἀναδέψω, τε-
φανῶσαι. Ἀναδέψω τεφανῶσαι χρυσοῦ τεποιημένη. καὶ
οἱ Σαμοθράκες κηρῶ κηρῶ, τὸν ζῶντα αὐτὸν
ἀναδέψω δύο τάλαντα ἔχων.

Ἀναδέψω. ἀντὶ τῶ πάνυ διδάσκει. ἔπιπαικὸν
γὰρ ἔστι τὸ ἢ ἀνά.

Tragediarum scriptoribus, Euripidis Phœni-
cem his comparans.

Ἀνάγυρῳ. Anagyris. Populus Atticæ. Est
& flos, qui tritus olet. Et proverbium: Ana-
gyris morosus; quod dicitur de illis, qui sibi
ipsi mala accerunt. Anagyris autem planta
morbis medetur, estque fœtida, & acris, & ca-
lescendi discutiendique vim habet. Semen
ejus tenuioribus partibus constat, & vomitus
ciendi vim habet. Alii Ὀνόγυρον [plantam] hanc
vocant.

Ἀναγχεπτωεῖν. Ex necessitate equitare. Eu-
polis.

Ἀναδόσαοσαι. Dividere. Distribuire.

Ἀναδενδράδα. Genus uvæ. Quidam sic vo-
cant illud vitis genus, quod Græci ἀμάμαξιν
appellant. Vox hæc reperitur apud Epichar-
mum & Sapphonem.

Ἀναδέξαοσαι. Suscipere. Assumere. Excipere.
Ille vero tentorium in luco posuit, expectare vo-
lens pontones, qui ipsum erant trajecturi. Et Poly-
bius: Et expectans eos, qui ipsum Messana
navi proficiscentem assequi non potuerant. Et
iterum: Priusquam contraheret eos, qui pabu-
landi gratia dispersi erant.

Ἀναδέξαοσαι. Sustinere. Patienter expecta-
re. Polybius: Philippum enim omnino patienter
potius expectare voluisse, quam in his rebus
consilium suum Rhodiis manifestum fieri; quod
etiam Heraclidem suspitione liberavit. Et Ἀνα-
δέχεται, assumo. Et ἀναδέχεται τῶν παρθεῖαν τῶν πολυ-
μίων, hostium adventum expectare.

Ἀναδέξω. Differo. In aliud tempus rejicio.

Ἀναδέσμη. Simile quiddam diademati. Vel
fascia capitis.

Ἀναδέψω. Subigere. Miscere. Et Ἀναδέψω,
miscabit, subiget. Ælianus: Si igitur Epicuri
libros combusserit, & impiarum ac effæminat-
arum notarum cinerem molli cera miscuerit, &
ventrem cum toto pectore illitum linteolis obli-
gaverit.

Ἀναδέψω. Redimit. Coronat. Et Ἀναδέψω,
coronari. Et Ἀναδέψω, coronare. Et Ἀνα-
δέψω, coronare victorem. Et Ἀναδέψω, coro-
natura. Et Ἀναδέψω τεφανῶσαι χρυσοῦ τεποιημένη,
coronaturum esse corona ex auro facta. Et Samo-
thracæ per præconis vocem edixerunt, eum, qui
ipsum vivum adduxisset, duo talenta habiturum
esse.

Ἀναδέψω. Aliquem penitus docere. Nam
præpositiō ἀνά hic vim intendendi habet.

1 Παροιμία εἰπέναι. Κιν.] Vide Zenobium Adag. clv. & Dio-
genianum Adag. xxv.

2 Δυσάιδες, & δειμύ. Δειμύ.] Πες, & quæ sequuntur, descript.
sunt ex Pulo Aegineta lib. vii. cap. lvi.

3 Ἀμάμαξιν] In prioribus Edit. corruptissime legitur ἀνάμειξιν,
quod Portus, de mendo prorsus securus, verterat *compositioem ar-
bitratam*, nullo prorsus sensu. Est autem ἀμάμαξιν Græcis idem
quod ἀναδενδράδα. i. e. vitis arbutiva. Scholiasta Aristoph. ad Γε-
νησιον. 451. Ἰδὲ ἀμάμαξιν ἢ ἀμάμαξιν, ἢ ἀνάμειξιν ἀναδεν-
δράδα. Vide etiam Suidam supra v. Ἀμάμαξιν.

4 Πολύβιου] Lib. i. cap. lxi. ut Jacob. Gronovius observavit.

5 Ἀναδέξω. ὑπερηγεῖν. ἀνά.] Quamvis etiam Hesychius τὸ
ἀναδέξω per ὑπερηγεῖν exponat, vocem tamen illam suspectam
habeo.

6 Φυρῶσαι, μολάξαι.] Vide infra v. Ὀργασιν.

7 Μαλάξαι] In uno MS. Paris. legitur μίξαι.

8 Ἐἶπερ ἐν τῷ Ἐπικούρου βιβλίῳ.] Hæc repetuntur infra v. Κατα-
δέψω. Non dubito autem, quin hæc descripta sint ex libro Æli-
ani de Providentia, cujus Suidas sæpe mentionem facit, & non pau-
ca inde loca in Lexicum suum transtulit.

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένου.

Ἀνάδικα. τὰ ἥδη κειθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσώμενον.

Ἀναδικάσαο. τὸ ἀνωθεν δικάσαο. οὕτως Ἰσοῦ. οἰτεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικαι. ἡ κρίσις, αἱ ἀνωθεν δικαζόμενοι, ὅταν ἀλαστοὶ οἱ μάρτυρες ψευδμαρτυρίαν.

Ἀναδομή. ἀναδομίς.

Ἀναδοῦμενον. σέφανον πιθέμενον. καὶ Ἀναδομένιον, σφαιριμένιον. Προκόπιον. Αἶχον ἀναδομένιον οὕτω μέγα πρὸς πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδοῦμενον. Ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐκείνου, καὶ ἀρξός, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κλειστός, καὶ λευγισμένον, καὶ τὰς κόμης ἀναδοῦμενον, ὥσπερ αἱ τῆ ἐταιρίων ἀσπλῆστερα, καὶ μυροσταγὲς ἔχον ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοτρυχούς.

Ἀνάδοχον, ὅκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρον Χίρα.

Πρὸς τὴν ἀδελφίαν ἀνάδοχον τῆ χρημάτων.

Ἀναδρομή. ἀναβάσις.

Ἀναδρομή ἡ γίγνεται, καὶ σφαλλίμεθα.

δαὶ πρὸ χειρὸν ἔχειν ἀεὶ τὴν ἰσχυρὴν. τὸ το μὴ ποιήσας Λεύκιον ὁ Ῥωμαῖον μεγάλως ἐσφάλη. οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλει τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἀγορεύων ἀκρίβεια. ἰκανὰ τῶν ποιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὐφρονέσι ἢτε Πύρρον τοῦ τῆ Ἡπειρωτῶν βασιλέως εἶς καὶ πάροδος εἰς Ἀργίον ἢτε Λυσιμάχου φραγὰ πρὸς τῆς Θράκης ἐπὶ Δρομικαίῳ τὸν βασιλέα τῆ Ὀδρυσηῶν καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἔτερον ὡσαύτως.

Ἀναδιῶσι. ἀναχρῆσι.

Ἀναδοῦμενον. Φύγων. ἀναβαλλόμενον. καὶ Ἀναδοῦμαι, μεταβλεύμενον.

Ἀνάζαρβον, πόλις Κιλικίας, ἡ πρὸ Ζάρβα τοῦ κτίσαντος. ὁ πολίτης Ἀναζαρβεύς. Ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμῶν Διοκασαρείας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἔπεμψε συγκλητικόν, ὀνόματι Ἀνάζαρβον, ὅς ἀνοικοδομήσας αὐτῷ, πάλαι λεγόμενον Κύινδα, εἶτα Διοκασαρείαν, ἐκ τῆ τοῦ ἰδίου ὀνόματι ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.

Ἀναζωπυρῆσι. ἀνανεῶσι. ἀνεγείρωσι. ζῶωσι.

Ἀναζυγῶσι. ἀνατροπῶσι. φραγῶσι. Ἐπιβίον. Ὁ δὲ Φίλιππον οὐδενὶ κόσμῳ ποιησόμενον τὴν ἀναζυγῶν καὶ τῆ ἀνάπλην, δευτεροῦ εἰς Κεφαλληνίαν κατέβη. Ὁ δὲ Ῥωμαῖοι τῆ γερνόντων

Ἀναδιδοῦσαν. Erumpentem.

Ἀνάδικα. Causæ semel judicatae, de quibus denuo iudicium instituitur. Quæ judicata erant rescindens, ob turpis lucri amorem.

Ἀναδικάσαο. De re, jam semel judicata, denuo iudicio contendere. Sic Isæus. Hinc etiam ἀνάδικαι κρίσις vocantur iudicia, quæ denuo de causa aliqua instituuntur, cum nempe testes falsi testimonii convicti fuerunt.

Ἀναδομή. Divisio. Distributio.

Ἀναδοῦμενον. Redimitus. Coronatus. Et Ἀναδομένιον. Coronatum. Procopius: Apud omnes homines tanto dedecori expositam.

Ἀναδοῦμενον. [Revinctus. Redimitus]. Ille veromollis, & delicatus, & ob corporis mollietatem fractus, & comas revinctas habens, ut lasciviores meretriculæ, & frontem cincinnosque unguentis semper perfundens.

Ἀνάδοχον, non ἀναδοχέα dicunt. [Fidejussorem. Sponsorem.] Menander in Vidua:

Apud sororem, fidejussorem pecunie.

Ἀναδρομή. Ascensus. De re ante delibetur, nec eventus cæpta frustrabitur. Hunc versum semper in promptu habere oportet; quod quia non fecit Lucius Romanus, in gravissimam calamitatem incidit. Sic maximæ res levi momento ad irritum recidunt, quæ absque iudicio & consilio geruntur. Huius rei documentum viris prudentibus abunde præbent tum Pyrrhi Epirotarum Regis violenta in terram Argivorum irruptio; tum Lysimachi expeditio per Thraciam adversus Dromichætem, Odrysorum Regem, suscepta; tum multa alia his similia.

Ἀναδιῶσι. Recedere. Pedem referre.

Ἀναδοῦμενον. Fugiens. Tergiversans. Cunctans. Et Ἀναδοῦμαι, consilium muto.

Ἀνάζαρβον. Anazarbus, urbs Ciliciæ, ab Anazarbo conditore sic dicta. Civis ejus dicitur Ἀναζαρβεύς. Nerva, Romanorum Imperator, terræ motu collapsa Diocæsarea, quæ sita est in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum misit, qui eam instauratam de suo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, & deinde Diocæsarea appellaretur.

Ἀναζωπυρῆσι. Renovare. Excitare. Ad vitam revocare.

Ἀναζυγῶσι. Reversionibus. Castrorum meditationibus. Polybius: Philippus vero, cum nullo ordine retro navigaret, postridie Cephalleniam appulit. † Romani vero prorsus ignari eorum,

1 Ἀνάδικα καὶ διδύκασμ. π.] Hoc fragmentum depromptum est ex Procop. Histor. Arc. cap. xiv. pag. 42. ubi minus recte legitur διδοκασμένα pro διδύκασμένα, ut hic Suidas habet.

2 Ἀναδικάσαο. τὸ ἀνωθ. ἐκ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Interpretes.

3 Κρίσις.] In prioribus Edit. ineptissime legitur κινήσις: quod mendum, quamvis manifestissimum, Porti tamen oculos effugit, qui nescio quid de iterum judicatis motibus hic somniat.

4 Προκόπιον.] Histor. Arc. cap. 2. p. 6.

5 Ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐκείνου, & ἀρξός, καὶ ὑπὸ μαλακ.] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. Ἀρξός.

6 Ἀναδρομή γίγνεται, καὶ σφαλλίμεθα.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Po-

lybio deprompta esse existimant Casaubonus & F. Ursinus.

7 Ἀπὸ Ζάρβα ἡ κτίσις.] Vide Stephanum ὡς Πόλιον, qui conditorem Anazarbi Ἀζάρβαν vocat.

8 Ἐκ τῆ ἰδίας ὀνόματι ἐκάλεσεν Ἀναζαρβον.] Vide Valesium ad Ammianum Marcellinum pag. 39. qui recte monet, hæc esse fatilia & falsa, cum satis constet, urbem istam etiam ante Nervæ tempora Anazarbum vocatam fuisse. Nam & Dioscorides Ἀναζαρβεύς appellatur; & Plinius lib. iv. Anarzenorum meminit.

9 Πολύβιον.] Lib. v. cap. cx.

10 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῆ γερνόντων ἐκ.] Hoc fragmentum a superiore diversum est, & aliunde a Suida depromptum, quoniam id apud Polybium loco laudato non legitur.

οὐδὲν ὄλως εἰδότες, ὡς ἀναζυγίῳ ἐγένοντο.

'Ανάθεμα. καὶ τὸ ἀναθεμένον τῷ θεῷ, καὶ τὸ εἰς ἀφανισμόν ἐσθμῶν. ἀμφοτέρω σημαίνει. λέγει δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον. καὶ Ἀναθεματίζω, ἀπαλειψῆ.

'Αναθέντας. ἀπὸ τῆς ἐπιθέντας. Xenophōn.

'Αναθεώρησις. Μεγάλῃ δὲ ἔστις χεῖρ τιῶ νομοθεσίαν ἀναθεώρησις, μισοπύνησθ φαίνεται ὁ ἀνὴρ, ὡς τὸ πάντων τῶ νομοθετῶν πικρότατα ὡς οὐκ εἶναι.

'Αναθέσθαι. Ἄντιφῶν ἐν τῷ ὡς Ὀμοιοίας Φησίν. Ἀναθέσθαι ὅσπερ περὶ τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀπὸ τοῦ ἀναθεῖν βίῳ μετὰ νόσον ἔπι τῷ ὡς ὡς ἔστιν βίῳ.

'Αναθέσθαι. τὸ μετὰθέσθαι. ἔπι τῶν περὶ νόμων, καὶ τὰς κεκνημένους ἢ δὴ ψήφους διορθοῦντων. οὐτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει ἢ λέξις, οὐτε τὸ ἀνακονάσθαι, ἀλλὰ τὸ μετὰβλεῦσθαι, καὶ μετὰγνῆσαι. πολὺ ἔστι ὡς Πλάτων τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρῳ Ἀφροδισίῳ

---- ἐκφυγεῖσα δ' ἐν εἴχην νόσον,

οὐκ ἔρχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

'Ανάθεσις. ἢ ὑπέρθεις. τὰ λέξιματὰ δὲ ἔστιν ὑπέροχοι τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ἀνάθεισιν.

'Αναθεῖναι, καὶ ἐπαναθεῖναι, τὸ αὐτό. Ἀραῶς Ὑμεναίῳ Ὅπως περὶ τὸν ἡμίφω ἐὰν χειρὸς ἢ μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθεῖναι συμφέρειν. Ὅτι τὸ ἀραῶς ἐπιρρήμα, ἀπὸ τῆς ἀραῶντος ἀραῶς δὲ, ἀραῶς.

'Αναθεῖς. Ἐπιτρέψας. ἐπὶ ἀφύχον παύεται τὸ ἀναθεῖς. Ἀραῶς δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμφύχον ἐχρήσατο αὐτῷ. Ἀπολλῶ τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ κρημνόν πιν' ἀναθεῖς.

'Αναθηλῆσθαι. ἀναβλαστῆσθαι.

'Ανάθημα. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Αἰτῶν τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τιῶ ἄρνα τιῶ χροσπῆν, ἔπειτα παρέχρηκε κειμήλια, ἐχρησεν

Ὁ βούλομαι δὲς μὴ δίδω δ' ὅ μὴ θέλω. λέγει δὲ, καὶ ἀνάθημα.

1 Ἀνάθεμα. καὶ τὸ ἀναθεῖν. De significatione vocis ἀνάθεμα & ἀνάθημα prolixè disputat Salmasius ad Solinum p. 767. quem vide.

2 Ἀναθέσθαι. Ἀπφ. Hunc locum Suidas ex Harpocrate de-feripit, quem illustrat Salmasius ad Fl. Vopiscum pag. 745.

3 Ἐν τῷ περὶ Ὀμοιοίας. In prioribus Edit. mendose excusum est ἐν τῷ περὶ Προιοίας, cujus loco veram lectionem ex Harpocrate revocavi. Scripsit enim Antiphonem orationem ὡς Ὀμοιοίας non solum ex Philostrato in ejus Vita constat, sed etiam ex aliis auctoribus, qui ejus orationis non raro in scriptis suis mentionem faciunt.

4 Ἀναθέσθαι τὸ μετὰθέσθαι. Vide Valesium in notas Mauffiaci ad hunc locum.

5 Ὅπως περὶ τὸν ἡμίφω ἐὰν χεῖρὸς ἢ μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθεῖναι. Duos hos senarios luxatos sic numeris suis restituendos puto:

Ὅπως περὶ τὸν ἡμίφω, ἐπιθῶν χεῖρὸς ἢ, μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθεῖναι.

Vox συμφέρειν, quæ sequitur, nec sensui, nec metro quadrat: quare eam delendam cenico. Cæterum, fragmentum hoc Comici intelligendum est de more veterum, qui novam nuptiam in currum, quem par mulorum vel bouum trahabat, impositam, comitantibus cum Iponso & parocho, sive, ut etiam vocabatur, paranympho, in domum Iponsi deducere solebant. Hesychius: Πάροχος, παραστάτης,

quæ accidissent, reditum parabant.

'Ανάθημα. Sic dicitur tam res Deo consecrata, quam id, quod exitio destinatum est. Utrumque enim vox illa significat. Res autem Deo consecrata vocatur etiam Ἀνάθημα, [per η.] Et Ἀναθεματίζω, devoveo, accusativo jungitur.

'Αναθέντας. Pro ἐπιθέντας, qui imposuerunt. Xenophon.

'Αναθεώρησις. [Contemplatio. Consideratio.] Cum autem de legibus ferendis diu multumque deliberassent, apparuit, virum illum ingenti odio malos prosequi, quod omnium legislatorum acerbissimas pœnas sanciret.

'Αναθέσθαι. [Revocare. Corrigitur.] Antipho in Oratione de Concordia: Vitam revocare & corrigere tanquam calculum non licet. Id est, [non licet] de integro vitam instituire, præteritæ vitæ ratione damnata.

'Αναθέσθαι. Mutare. [Translatio ducta est] ab illis, qui ludunt calculis, & motos calculos corrigunt, vel revocant. Hæc autem vox neque differre significat, neque communicare, sed a priori consilio & sententia recedere. Frequens ejus usus est apud Platonem Philophum. Menander Aphrodisio:

---- Cum autem effugisset morbum, quo laborabat,

Non potuit verba semel dicta revocare.

'Αναθεσις. Dilatio. Se pecuniam daturus promiserunt, petita trium dierum dilatione.

'Αναθεῖναι, & ἐπαναθεῖναι, idem. Imponere. Araros in Hymenæo: Ut sponsam (si tempus opportunum esset) sublimem in currum imponeret. Ἀραῶς est adverbium, significans convenienter. Ἀραῶς vero, qui aptavit.

'Αναθεῖς. Qui committit. [Qui imposuit.] Vox hæc de inanimatis dicitur. Aristophanes vero in Pluto ea usus est de animatis. Perdant hominem in rupem aliquem præcipitem impositum.

'Αναθηλῆσθαι. Revirescet. Restorescet.

'Ανάθημα. Omne, quod Deo consecratum est. Cum Apollo auream agnam a Pelope donarium peteret, & ille alia cimelia ipsi offerret, Deus respondit:

Quod volo, dato; ne vero des, quod nolo.

Dicitur etiam ἀνάθημα.

παραστάτης: ἢ οἱ συμπορευόντες τῇ νόμῳ ἐπὶ τῷ ZEYFOYΣ, ἔοι παραστάτης. Rem totam clarius exponit Suidas infra v. Ζεῦγος.

6 Ὅτι τὸ ἀραῶς ἐπιρρήμα, ἀπὸ τῆς ἀραῶντος ἀραῶς δὲ, ἀραῶς. Nihil certius est, quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adfutam esse. Is enim, cum ignoraret vocem Ἀραῶς, quæ paulo ante præcedit, esse nomen proprium Poetæ, operæ pretium se facturum putavit, si de differentia vocum ἀραῶς & ἀραῶς Lectorem hic moneret. Sed observatiunculam illam esse profus inepiam & ἀπεροδοίωσιν recte etiam ante nos observavit ὁ πάντοτε Calaubonus ad Athenæum lib. vi. cap. viii. qui ibi loci hujus obiter meminit.

7 Ἀραῶς δὲ ἐν Πλούτῳ. Pag. 9. (5. Ed. Bas.) ubi locus iste sic legitur:

Ἀπολλῶ τὸν ἀνθρώπον κείνησε τρυφῆν.

Ἀναθεῖς τῷ ἐπὶ κρημνόν πιν' αὐτόν, κἄπερ λιπῶν

Ἀπφῆν, ἢ ἐκείθεν ἐκτραχελισθῆ πᾶν. P.

8 Ἀφιερωμένον. In prioribus Edit. corrupte legitur ἀφιερῶμα, cujus loco ἀφιερωμένον ex 2 MSS. Paris. reposui.

9 Αἰτῶν τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τιῶ ἄρνα τιῶ χροσπῆν, τῷ Πέλοπι, ἔπειτα παρέχρηκε &c. Vel sic: Αἰτῶν τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τιῶ ἄρνα τιῶ χροσπῆν, καὶ ἔπειτα παρέχρηκε &c. Ita enim legitur infra v. Ἀνα-

'Αναθολώσφ. ἀναταράσσει. 'Πλάτων Νόμων ἐβ-
δόμω. 'Ὅπως ἀναθολώσφ. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σιπτίας.
ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.

'Αναθοροῦν. ἀναπιθῶν.
'Αναθρούμνα. ἀνασκοπούμενα.

'Αναθρώσφ, ἀναπιθῶ.
'Αναθύειν. τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ φράγμα ἀφ' ἑ-
ξόνων. Φερεκράτης.
Πάλιν αὖθις ἀναθύειν αἱ γεραίτεροι.
'Ανακαγχέσας. μεγάλας γέλασας.
'Ανακαθάρισ. ἐπίλυσις. διευκρίνησις. καὶ 'Ανακα-
θαίρω, αἰπαλικῆ.
'Ανακαθιζήσομαι, καὶ ἀνακαθίτω, αἰπαλικῆ.

'Ανακαλούμεν. ἀνακτώμεν. πρὸς τιῶν πρε-
τέραν ἀφ' ἑσθίων ἐπανάγων. 'Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνα-
καλείσθαι τὰς τ' ὑπολειταγμένων εὐνοίας καὶ πρεθυ-
μίας ἐν τῷ γεγονότος ἐλαττώματι.

'Ανακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νόμφαις,
ὡς τε τοῦ ἀνδρός, καὶ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων,
ὅταν τὸ φῶτον ἀνακαλύπτων ἀνδράσιν ὀραθῆναι.
ἐπὶ δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

'Ανακάμψαι. καταφυγεῖν, ὑποσφύσαι.
'Ανακαῖσιν. δῆμον Φυλῆς Ἰπποθοωντίδος ἢ Ἀ-
γάμα.

'Ανακαίνισις. ἢ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ 'Ανακαί-
νωσις.

'Ανάχμον. τὸ δεσμοτήριον, εἰς ὃ κατατίθεντο
τοὺς ποικηρὸς δούλους, καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀ-
φισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα πρὸς Ἑγ-
γύης. Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάχμον εἰέβαλε, Φάσ-
κων ἀπελευθέρων εἶναι, καὶ οὐ πρῶτον ἀφῆκε πρὶν
λ' δραχμὰς ἐπράξασθαι.

'Ανακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς. τὰς ἀκοὰς
ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. Ὁ Αἰετοφάνης.

'Ανακεφαλαῖσθαι. ἀναπληρῆσθαι. ἀνακπίζει. καὶ Ἀ-
νακεφαλαίωσις, ἢ ἐξ ἄρχης ἔρδυνα.

'Ανακεχωρηκότων. Ὁ δὲ ἐκπῆσαι βιβλίον μυ-
ριάδας τρεῖς, καὶ τέτων σπυδαίων καὶ ἀνακεχωρηκό-
των. ἀπὸ τοῦ, ἄσπυρρον. λέγεται δὲ πρὸς Ἐπαφροδίτη
τοῦ Χαιρωνέως.

'Ανακεχυμένη. ἀναμμένη. κεχωνωμένη. ἀνετή.
'Ανάκειον. ὄρεον. ἢ τὸ τ' Διοσκουζαν ἰόν.

'Ανακείσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. κατακείσθαι δὲ, καὶ

'Αναθολώσφ. Perturbatione. Confusione. Pla-
to Legum septimo: *Succorum confusione*. Pro-
prie autem vox ista dicitur de sepia. Ejus quip-
de atramentum dicitur θολός.

'Αναθοροῦν. Exfilientis
'Αναθρούμενα. Quæ spectantur. Quæ confide-
rantur.

'Αναθρώσφ. Exfilic.
'Αναθύειν. Aliquo post tempore rem resume-
re. Pherecrates:

Iterum rem resumunt seniores.

'Ανακαγχέσας. Cachinnatus.
'Ανακαθάρισ. Explanatio. Perspicua exposi-
tio. Et 'Ανακαθαίρω, accus. jungitur.

'Ανακαθιζήσομαι, & ἀνακαθίτω, accus. jun-
guntur.

'Ανακαλέμεν. Recuperans. Ad priorem
habitum animorum reducens. *Ille vero subdi-
torum benevolentiam & studium post acceptam
cladem sibi reconciliare conabatur.*

'Ανακαλυπτήρια. Dona, quæ sponsis daban-
tur & a viro, & cognatis, & amicis, cum pri-
mum faciem retergerent, & viris spectandas
se præberent. Eadem etiam vocantur ἐπαύ-
λαια.

'Ανακάμψαι. Redire. Reverti.

'Ανακαῖσιν. Anacæa est populus Tribus Hip-
pothoontidis.

'Ανακαίνισις. Renovatio. Instauratio. Dici-
tur & 'Ανακαίνωσις.

'Ανάχμον. Carcer, in quem conjiciebant ser-
vos malos, & libertos, qui [a patronis suis]
defecerant. *Isæus in Oratione contra Hermo-
nem de Sponsione: Hermocratem autem in car-
cerem conjecit, dicens ipsum esse libertum suum,
nec prius eum dimisit, quam xxx. drachmas ab
eo exegisset.*

'Ανακεκώφηκας. Aures nostras clamore sur-
das fecisti. Aristophanes.

'Ανακεφαλαῖσθαι. Repletur. Summatim repe-
titur. Et 'Ανακεφαλαίωσις, Repetitio, summa re-
rum capita exhibens.

'Ανακεχωρηκότων. [Non vulgarium. Minime
obviorum.] *Ille vero myriadas tres librorum,
corumque bonorum, & minime obviorum, sibi
comparavit.* Loquitur autem de Epaphrodito
Charonenfi.

'Ανακεχυμένη. Remissa. Soluta. Laxata.

'Ανάκειον. Anaceum. Mons. Vel Castoris &
Pollucis templum.

'Ανακείσθαι. Dicitur de statuis [dedicatis.] Κα-

πλείδης. Ceterum, descripsit hæc Suidas ex Scholiasta Aristoph.
ad Νεῦρας pag. 132. ubi locus hic itidem mendosus est.

1 Πλάτων Νόμων ἐβδ.] Locus Platonis, quem Suidas respexit,
exstat in fine libri v. i. de Legibus; sed ubi legitur ὅπῃ ἀναθολώσφ,
quam lectionem in versione secutus sum.

2 'Αναθύειν. τὸ ἀναλ.] Vide Hesych. h. v.

3 'Ανακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νόμφαις.] Eadem habet Har-
pocratio, ex quo Suidas sua descripsit. Vide præterea incompara-
bilem Spanhemium ad Callimachum pag. 180. qui de hac voce e-
rudite ibi agit.

4 'Ανακαῖσιν. δῆμον. φυλ. Ἰπποθ.] Ex Harpocracione.

5 'Ανάκειον. τὸ δισματ.] Quæ hic Suidas habet, potius referen-
da puto ad v. 'Αναγκάων. Harpocratio enim, & ipse Suidas supra,
ferunt carcerem vocari ἀναγκάων; quod defendit Maussacus ad
Harpocracionem. Certe apud Xenophontem *Hellenic.* lib. v. pag.

567. & 568. carcer vocatur ἀναγκάων; ut Portus recte observavit.
Apud Etymologum tamen etiam legas, apud Bœotos carcerem vo-
cari ἀνάκειον. Quare haud temere quicquam mutandum censo.

6 'Αετοφάνης.] Locus Aristophanis, ad quem nota hæc Suidæ
referenda est, exstat in *Equitibus* pag. 305. (206. Edit. Bas.) scd
ubi legitur ἀνακεκώφηκας, ut Portus etiam observavit.

7 'Ὁ δὲ ἐκπῆσαι βιβλ.] Hæc repetuntur infra v. 'Επαφροδίτη.

8 'Ανακείσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. κατ.] Hæc excerpta sunt ex Athen.
lib. 1. pag. 23. ubi locus iste plenius sic legitur: 'Ανακείσθαι δὲ
Φαίμεν ἐπὶ ἀνδριάντων. ὅθεν πρὸς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει
διέσωρον. Διφιλοῦ. 'Εγὼ δ' ἕως μὲν πρὸ ἀνεκείμην πρὸς ἂν δισ-
ματῶν ὁ ἐπιπρὸς φησιν. 'Ανάκεισο. Φιλιππηίδης. Καὶ διπλοῦν αἰεὶ ἀνα-
κείμην παρ' αὐτόν. καὶ ἐπὶ τῷ. Πόπερον ἀνδριάντων εἰσία; Κατακείσθαι
δὲ λέγεται καὶ κατακεκείσθαι, ὡς ἐν Συμπροσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων.
Locum hunc Athenæi more suo descripsit Eustathius ad *Odyss.* A.

κατακλιθεῖς, ἐπὶ τῆς τραπέζης. καὶ ἀνακείσθαι
πλλάκις ἀντὶ τοῦ κατακείσθαι.

Ἀνάκει) σιῶμασιν ἀνάκει) λοιδορείαι ἀνάκει-
ται πύρροις, κύβοις, συμποσίοις. σημαίνει δὲ, τὸ εἶναι
πρῶτοι) ἰσχυρᾶς.

Ἀνακκῆ. ἀναπιδᾶ. καὶ Ἀνακκία.

Ἀνάκλισις. ἢ πρῶσφάνησις. Ἀνάκλισις δὲ, ἀνάκλι-
σις τοῦ ἰ, ἢ ἀνάπαισις.

Ἀνακλιτικόν. μέλι) σάλπιγγ) ἀνακαλούσιν
τοὺς ῥαθύμους εἰς πόλεμον. καὶ Μάρκ) Ἀντωνίνος
Φησιν ὅτι Ἔσο ἀναμένον τὸ ἀνακλιτικόν ἐν τῷ βίβει εὐ-
λυτ) , μῆτε ἔρκε δειδύμ) , μῆτε ἀνδράπε πνός
μάρτυρ).

Ἀνακλῖναι. ἀνοῖσαι. Ὅμηρ) οὕτω δὲ καὶ Ἡρό-
δοτ) . Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὴ τὸ δύραν οὐ κατέτολμη-
σαν, οὐδ' εἶπω παρελθῆν ἰσχυσαν.

Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηχύμενον. ἄς ἐπὶ τοῦ Κυεῖν
Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ Φᾶς τὸ
ἀπρῶτον.

Ἀνακλῶν) . κνήθον) , καὶ ἰατροῦς.

Ἀνακογχυλίσαι. ἀναγαργαλίσασθαι.

Ἀνακομιδή. ἀναγωγή. ἐπάνοδ) . ἀναφορά.

Ἀνακοί. οἱ Δίσκουροι. πρῶτ) τὸ ἀνάσω, ἀνακός
ὡς φυλάσω, φυλακός.

Ἀνακομᾶ. τὸ ἀναφύω.

Ἀνακῶς ὡς Ἡροδότ) , ἀντὶ τῷ ἐπιμελῶς, Φυ-
λακικῶς, ἢ βασιλικῶς. καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν.
Προσημελίον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἔξωσιν, εἴ π ἐν τῷ
πολεμίῳ καὶ τὸ ἀφανέστατον περιέρχεται.

Ἀνακωχέειν. ὡς Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασφράζειν, καὶ
κατέχειν. Ἀνακωχέειν δὲ κυεῖας λέγει, ὅταν χι-
μῶν) ἐντ) ἐν πελάγει σείλαντες τὰ ἄρμενα σα-
λεύσιν αὐτόν, μὴ ἀξμαχόμενοι τῷ πνύματι. με-
ταφορικῶς οὖν ἐπὶ τῷ ἄρματι) εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημι-
λίσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῷ ἴτῳσαν κλύδωνα, καὶ
ἦρμα ἤλασεν.

Ἀνακαχή. ἀνάπαισις, ἢ εἰρήνη πρῶσκαρ) , πό-
λεμον ὠδίνουσα.

Ἀνακαχῆς. ἀναπαύσεως, εἰδέσεως, τῆς πρῶς μι-
κρὸν ἐν τῷ πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακαχῆ δὲ εἴρη) πα-
ρεῖ τὸ ἀνω πρῶς ἀνακῶς ἔχειν.

τακῶς) vero significat mensa accumbere. Sa-
pe tamen ἀνακῶς) pro κατακείσθαι) ponitur.

Ἀνάκει) σιῶμα. Indulget cavillis, convitiis,
amori marium, lusui tesslerarum, compotatio-
nibus. Hic enim ἀνάκει) significat πρῶσκα) ἰ-
σχυρᾶς, i. e. valde deditus est, vel studet.

Ἀνακκῆ, & ἀνακκία. Exsilit.

Ἀνάκλισις. [Revocatio.] Allocutio. Ἀνά-
κλισις vero, per ἰ, reclinatio, accubitus.

Ἀνακλιτικόν. Cantus tubæ revocantis igna-
vos in prahum. Marcus Antoninus inquit:
Classicum, quo ex vita revoceris, ita expecta, ut
qui promptus sis discedere, nec jurejurando, nec
ullius hominis testimonio indigens.

Ἀνακλῖναι. Aperire. Homerus. Sic etiam He-
rodotus. Illi vero fores aperire non ausi, ingre-
di non potuerunt.

Ἀνακλώμενον. [Repercussum.] Sonus reper-
cussus. Ut domini Romani Poetae illud: Tu
enim es lumen inaccessum.

Ἀνακλῶν) . Scalpuntur. Raduntur: secun-
dum Medicos.

Ἀνακογχυλίσαι. Os, vel fauces collucere.

Ἀνακομιδή. Reductio. Reditus. Recupera-
tio. Receptio.

Ἀνακοί. Jovis filii Castor, & Pollux. Ab ἀ-
νάσω fit ἀνακός, ut a φυλάσω, φυλακός.

Ἀνακομᾶ. Refloresco. Comas recipio.

Ἀνακῶς. Apud Herodotum ponitur pro ἐπι-
μελῶς, Diligenter, Cautè, vel Regie. Et Ἀνα-
κῶς ἔχειν, Diligenter aliquid curare. Cum ipsis
edictum esset, ut diligenter sibi caverent, si for-
te hostes occultas insidias molirentur.

Ἀνακωχέειν apud Sophoclem significat suf-
flaminare & retinere. Proprie autem vox illa
dicitur de nautis, qui, exorta tempestate, ve-
lis contractis, navem in falso fluatuaire sinunt,
cum ventis pugnare nolentes. Per translatio-
nem igitur [Sophocles τὸ ἀνακωχέειν] de curru
dixit, [significare volens,] eum [cursum cum aliis]
non contendisse, sed equorum & currum
tumultu relicto, lente subsecutum esse.

Ἀνακαχή. Inducit, vel pax temporaria, bel-
lum parturians.

Ἀνακαχῆς. Cessationis. Remissionis. Pacis
ad exiguum tempus in bello durantis. Vox au-
tem Ἀνακαχῆ dicta est ab ἀνω πρῶς ἀνακῶς ἔχειν,
[quod significat, hastarum mucrones sursum
vertere.]

pag. 1404 Huc etiam spectant verba illa Ammonii: Ἀνακῆ-
σις ἐ κατακείσθαι ἀφῆρεθ. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδρῶς ἐ ἢ εἰκὼν
πρῶτ) κατὰ πηλῶ) κατακείσθαι δὲ ὁ εὐαχόμενος).

1 Ἀνακαλισης τὸς ῥαθ. εἰς πόλεμον.] Hic Suidæ vix assentior.
Τὸ ἀνακλιτικόν enim alio sensu a Græcis accipi notum est.

2 Μάρκ) Ἀντωνίν)] Lib. 111. §. v. ubi vide Gatakerum.

3 Ἔσο ἀναμένον τὸ ἀνακλιτ.) Eodem simili usus est Epictetus
lib. 1. cap. xxix. Ἐάν σ) ὁ θεὸς σημήνη τὸ ἀνακλιτικόν, ὡς τὰ Σω-
κρατῆ) πειθεσθαι δὲ τῷ σημῶνόντι, ὡς στρατηγῶ) . i. e. Si vero Deus
signo dato e vita nos revocet, ut doceriem, parendum ei est, ne Im-
peratori.

4 Ὅμηρος] Il. E. v. 751. & Il. Θ. v. 395.

5 Ἡρόδοτ)] In Vita Homeri, quæ sub Herodoti nomine cir-
cumsertur, verbum ἀνακλιθεῖς) pro ἀνοίσει) accipitur in illo versu,
ἀντὶ ἀνακλιθεῖσι δύραν, πλῆστ) γὰρ ἔπεισι.

6 Ἀνακλῶν) . κνήθ.) Sic omnes libri editi. Sed legendum est

ἀνακλῶν) , ut in Codice Vaticano scriptum esse Pearsonius ad
marginem Suidæ sui notavit.

7 Ἀνακογχυλίσαι.] Vox ἀνακογχυλίσαι) legitur apud Aristoph.
vespis pag. 471. ubi Scholiasta eam exponit per κλώω) . Apud He-
sychium legimus, Ἀνακογχυλίσαι, ἀναγαργαλίσαι).

8 Ἀνακοί. οἱ Δίσκουροι. πρῶτ) τὸ ἀνάσω &c.] Eadem habet Ety-
mologus.

9 Παρὰ Ἡροδότ)] In Clusæ pag. 6. & in Urania pag. 315. Vi-
de etiam Eustath. ad Il. A. pag. 21. & ad Olyss. A. pag. 1425. ubi
hæc ejus sunt verba: Ἐστὶν ἐν χεῖρεσι τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τῷ φρονη-
τικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλασμενῶς. Ἡρόδοτ) . Καί τις οἰκῶν τι ἀναπα-
σείω, καὶ σπερᾶς ἀνακῶς ἔχεται. Locus Herodoti, quem Eusta-
thius hic citat, exiit in Urania pag. 315.

10 Ἀνακωχέειν. παρὰ Σοφοκλ.) Integrum hæc) notam descrip-
sit Suidas ex Scholiasta Sophoclis ad Electram, pag. 114 ut Portus
recte monuit.

Ἀνακράτῳ ἐπίρρημα. μὲ πάνσι σπευδῆς. Ὁί δὲ ἔφευγον ἀνακράτῳ.

Ἀνακρέων ἑπίτῳ, Λυρικὸς, Σιωθίνης υἱός· οἱ δὲ, Εὐμήλης· οἱ δὲ, Παρθενίης· οἱ δὲ, Λειποκρίτης ἐδόξα-σαν. Ἐγραψεν Ἐλεγεία, καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντῃ ἀφ' ἑλέκτῳ. Γέγονε καὶ Πολυκράτῳ τὸν Σάμης Τύ-ραννον, Ὀλυμπιάδι νβ'. Ὁί δὲ ἐπὶ Κύβη καὶ Καμ-βύσῃ τήθησαν αὐτὸν, καὶ τῷ κέ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω ἀφ' ἑ τῷ Ἰσθαίῃ ἐπανάστασιν, ἀκη-σεν Ἀβδηρα ἐν Θράκη. Βίῳ δὲ ἰὺ αὐτῷ πρὸς ἑ-ρωτάς παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἀδάς. καὶ σωέ-γραψε παροίμια τε μέλη, καὶ Ἰάμβους, καὶ τὰ κηλού-μενα Ἀνακρέονεια.

Ἀνάκρισις. ἑξέτασις ὑφ' ἑκάστῃ ἀρχῆς γινόμενη πρὸ τῆ δικῶν, πρὸ τῆ σωλευνόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἑξε-τάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακροτήσια. ἐπαινήσια. ὑμνήσια. Ὁ δὲ Πτολε-μαῖῳ πάντας ἐπέλευσεν ἀνακροτήσια, τῆς εὐστα-πελίας σπιδεχόμενῳ αὐτόν.

Ἀνακρόμεθα. ὅσον ἀναπροσιμζόμεθα.

Ἀνακρόσασθαι. ἐπὶ ναυμαχίας, τὸ συμβάλλειν, καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτῶσθαι. Θεουδίδης ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τί-θεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῷ θεραπολωλὸς αὐθις κτήσεσθαι, καὶ ἀπλαύειν.

Ἀνακτες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.

Ἀνακτες, καὶ Ἀνασσα. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυ-πείων πολιείᾳ Φησί· Καλεῖνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, ἀνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναικες, ἀνασσα. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά, ἢ τὰ βασιλεια. καὶ Ἀνακτορία, δεσποτία. καὶ Ἀνακτορεῖον, ἱερόν. καὶ Ὁ Ἀνακτορεῖον, ἱερατεῖον.

Ἀνακωνάσασθαι, καὶ Ἀνακωνῶσθαι, ἀμφω λέγου-σι. Xenophon δὲ καὶ Ὁ ἀνεξωῶντο εἶρηκεν ἐν ταῖς Ἑλ-ληνικαῖς.

Ἀνακιδάραξῳ. βασιλεὺς Νίνης Περσικῆς χό-ρα.

Ἀνακυκλήιον. τὸν ὄρθον.

Ἀναλαβεῖν. ἐνθυμηθῆναι. Μὴ ὁ εἰς ἐχάτιον

Ἀνακράτῳ. Adverbium. Totis viribus. Om- ni studio. Illi vero totis viribus fugiebant.

Ἀνακρέων. Anacreon. Tejus, Lyricus, Sey- thini filius; vel, ut alii tradunt, Eumeli; vel, ut alii, Parthenii; vel, ut alii, Aristocriti. Scripsit Elegias, & Iambos: omnia Ionica diale- cto. Vixit tempore Polycratis, qui Sami ty- rannus fuit, Olympiade LII. Alii vero Cyri & Cambyse tempore ipsum vixisse statuunt, O- lympiade LXII. Cum autem Teo pulsus fuisset ob Histiaei seditionem, Abdera urbem Thraciae migravit. Dum vixit, puerorum & faeminarum amoribus, odisque pangendis stu- dit. Scripsit etiam carmina, quae inter pocu- la cantabantur; itemque Iambos, & quae vo- cantur Anacreontica.

Ἀνάκρισις. Inquisitio, quam singuli magistra- tus faciunt ante judicia de rebus ad litem per- tinentibus. Inquirunt etiam, num omnino causa aliqua in iudicium introduci debeant.

Ἀνακροτήσια. Plausu comprobare. Celebra- re. Ptolemaeus vero omnes applaudere iussit, ur- banitatem ejus & facetias probans.

Ἀνακρόμεθα. Canendi initium facimus.

Ἀνακρόσασθαι. Cum de navali proelio dicitur, significat pugnam committere, & deinde retro cedere.

Ἀνακτῶσθαι. Thucydides posuit pro θερα- πεύειν, i. e. sanare. Ponitur etiam hoc verbum pro rem prius amissam recuperare, & recu- perata frui.

Ἀνακτες. Castor & Pollux. Et Ἀνάκτορα, Tempia.

Ἀνακτες. Reges. Et Ἀνασσα. Regina. Aristoteles in Cypriorum Repub. inquit: Filii autem & fratres Regis vocantur ἀνακτες; sorores ve- ro & uxores, ἀνασσα. Et Ἀνάκτορα, Tempia, vel Regia. Et Ἀνακτορία, regiam potesta- tem. Et Ἀνακτορεῖον, Templum. Et Ἀνακτορεῖον, sacerdotiorum.

Ἀνακωνάσασθαι, & Ἀνακωνῶσθαι, communicare. Utrumque dicunt Graeci. Xenophon vero in Hellenicis dixit ἀνεξωῶντο, communicabant.

Ἀνακιδάραξῳ. Anacyndaraxus. Rex Ni- ni, urbis Persiae.

Ἀνακυκλήιον. Rectum.

Ἀναλαβεῖν. Animo volutare. Cogitare. - -

1 Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτῳ.] Ex Procop. de Bello Pers. lib. II. cap. xxv. pag. 151.

2 Ἀνακρέων Τηῖς, Λυρ.] De Anacreonte possent quidem hic nonnulla dici, aliis indicata; sed provinciam illam relinquo viro Clariss. & doctissimo Josuae Barnesio, Professore Graecae linguae in hac Universitate celeberrimo, a quo accuratam ejus Poetae editionem expectamus.

3 Ὀλυμπιάδι νβ'.] Eusebius in Chronico Anacreontem ad O-lymp. LXII. refert: quod si sequimur, scribendum hic erit Ὀλυμ-πιάδι νβ'.

4 Οἱ δὲ ἐπὶ Κύβη καὶ Καμῶ.] Incepte hic Suidas auctoritatem eor-um, qui Anacreontem sub Cyro & Cambyse vixisse dixerant, op-ponit eorum opinionem, qui eundem sub Polycrate vixisse affirma- verant; quoniam constat Polycratem, Cyrum, & Cambysem fuisse συγχρότους.

5 Καπεῖ τῷ κέ Ὀλυμπιάδα.] Manifestus hic est contra chrono- logiam error; qui tamen non tam Suidae, quam librariis tribuen- dus videtur, a quibus notas numerorum in veterum scriptis saepe corruptas esse constat. Facilis est autem ἀνακροτήσια hujus emendatio, quoniam Suidas hic addit, Anacreontem secundum nonnullos sub Cyro & Cambyse vixisse. Constat enim, Cyrum oc-

cisum fuisse Olymp. LXII. & Cambysem eadem Olymp. ei succes- sisse; quo proinde tempore, & ante, Anacreontem floruisse ne- cesse est.

6 Ἀνάκρισις, ἑξέτασις ὑφ' ἑκ.]. Ex Harpocrate: ad quem vide Valefium. Consule etiam Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις, & Pe- titum de Legibus Aetiae. pag. 318.

7 Ἀνακρόμεθα, ὅσον ἀνασπ.]. Vide supra v. Ἀναβαλλόμεθα.

8 Ἀνακρόσασθαι, ἐπὶ ναυμ.]. Vide infra v. Ἐπανακρόσασθαι, & v. Πρόμνην ἐπὶ κρόσασθαι.

9 Ἀνακτες, & Ἀνασσα, Ἀρ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas sua descripsit.

10 Ἀνακτορεῖον, ἱερ.]. Quamvis sic libri tam scripti, quam edi- ti habeant, cum Porto tamen legere malim ἀνακτορεῖον.

11 Ἀνεξωῶντο.] Vide infra v. Ἀνεξωῶντο.

12 Ἀνακυκλήιον, τὸ ὄρθον.] Cogitent de hac voce, ejusque inter- pretatione, acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit: nisi quod apud Hesychium legatur, Ἀνακυκλήιον, ἀόρθου: quae ta- men glossa non minus illustratione indiget, quam ipse Suidas hoc loco.

13 Μηδὲ εἰς ἐχάτιον ἀν.]. Hoc fragmentum propter cōscurita- tem ἀνεγρήθησθαι reliqui.

ἀναλαβείν ἐλπίδα, μήποτε ἀφ' ταύτης πλάμῃ
ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῆ σρατός.

Ἀναλαμβάνειν. ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν. Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίας ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιήσοντας ἔσκωπτον. Πλάτων ἐν Θεαίητῳ: Ἐπιεικῶς ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπιτημένως ἔπιδειξι λευθέρας. οὐδὲ γὰρ ἀρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντήσασθαι δεῖ. Ἀλεξίς δὲ Φησι περὶ ἐσθῆτος οὕτως:

Ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῷ ἀνελευθέραν
Εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρβύλωσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς,
Ἐξῶν⁵ καλῶς· ἢ μήποτε πρῶττεται τέλῃ,
Μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέραν λαβεῖν
Τιμιὸν δόντας. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
Δόξης τιν' ὕγκον· τοῖς δ' ὀργῶσιν, ἠδονιὸν
Κόσμον δὲ τῷ βίῳ. τὸ ποιῆτον γέρας
Τίς οὐκ ἂν αὐτὸ κλιῖτο, φέσκων νῦν ἔχειν;

Ἀναλαμβάνων. ἀντὶ τῆς ἀνακαταστάσεως. Ἀππιανός: Τότε δὲ ἔθει τις θρόνος, διηλώσων τῷ Πέρσῃ λευομένης, καὶ τὸ σῆμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξήλατο τῆς ὕδατος, βοῶν, ὅτι ἐαλάκοι περὶ τῆς μάχης.

Ἀναλγησία. ἀνααιδησία.

Ἀνάλγητος, καὶ δυσανάλγητος, ὡς Σοφοκλεῖ. τρυπέσι, ὁ δυσμετάβλητος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, σκληρός.

Δυσανάλγητος γὰρ ἂν

Εἶλω, ποιῶνδὲ μὴ οὐ κελαικτεῖραν ἔδραν.

καὶ Ἀναλγητίας, ἀνααιδίτης, ὑπνώσας. καὶ Ἀναλγητιῶν, ἀσυμπαθῶν ἢ τῆς μηδ' ἑλπίδος ἀλγούντων ἐπὶ πινῆ ἢ πολυαλγητιῶν, τῶν εἰς πολλὰ ἄλγη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. Ὁ Σοφοκλῆς:

ὦ μοι ἀναλγητιῶν

Διοσῶν ἐθροῖνας

Ἀναυδὸν γ' Ἀφειδῶν

Ἐργον τῶν ἄλγῃ.

τρυπέσι, τῇ παρῶσῃ συμφορᾷ.

Ἀναλέγειν. αἰτιατικῇ. ἀναμφισβόλως ἔχει. εἰνοῦν

1 Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις ἐ τῆς κοσμίας ἀναλ.] Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum etiam leguntur apud Athen. lib. 1. cap. xv 111. pag. 21. unde Suidas ea descripsit.

2 Πάντα δυναμένους ὀξίας π ἐ τ.] Locus hic Platonis pluribus mendis turbe depravatus est, qui apud ipsum Philosophum in Theaito pag. 128. rectius sic legitur: Τὰ μὲν πιαυτε πάντα δυναμένου πρῶτος π ἐ ὀξίας ἀφαιροῦν. ἀνακαταβέσθαι δὲ οὐκ ἐπιτημένως ἐπὶ δέξια (lege ἐπιεικῆ) ἐλαθέρας. οὐδὲ γὰρ ἀρμονίαν λόγων λαβόντας ὀργῶσ ὑπαντήσασθαι δεῖν π κ' ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀλάσθ. Agit eo loco Plato de homine liberaliter educato, & eo, qui liberali cultu caruerit, docetque, quibus notis dignosci queant. Ait igitur, hominem ferviliter educatum ita comparatum esse, ut, licet reliqua ministeria prompte obtine possit, vestem tamen dextre, & ut ingenuum deceat, componere nesciat. Hæc est vera loci hujus interpretatio, et recte etiam monuit Casaubonus ad Athenæum, loco mo lo laudato.

3 Ἀνακαταβέσθαι | lege ἀνακαταβέσθαι, ut apud Platonem. Significat autem ἀνακαταβέσθαι vestibus indui; quo sensu vox illa Atticis propria est, ut docet ipse Suidas supra v. Ἀνακαταβέσθαι.

4 Ἐπιεικῶς ἔξας. Sic etiam legitur intra v. Ἐπιεικῶς ἀνακαταβέσθαι. Tanta hic enim, quam ibi, scribendum est ἐπιεικῶς ἔξας, i. e. dextre, & ut hominem liberaliter educatum deceat, ut

Ἀναλαμβάνων. Sustinere. Philosophis etiam cura erat, vestem decenter componere, & eos, qui hoc negligenter, deridebant. Plato in Theaito: Qui prompte quidem & celeriter norunt obire ministeria, at dextre, & ut liberum hominem deceat, vestem componere nesciunt. Qui etiam, cum harmoniam orationis non didicerint, hymnos Deorum canere non possunt. Alexis vero de veste sic loquitur:

Unum hoc existimo hominum, qui liberali cultu caruerunt, proprium esse, Incompositæ in viis incedere, Cum liceat compositæ. Ejus enim rei nomine nemo exigit vectigal A nobis; nec necesse est id ab aliis emere Pretio dato. Affert autem hoc recte utentibus Gloriam quandam; spectantibusque voluptatem, Et vitæ ornamentum. Quis, quaeso, tantum decus Sibi non acquirat, qui quidem sana mente se præditum dicat?

Ἀναλαμβάνων. Recipere. Recuperare. Appianus: Tunc autem accurrit quidam, rem indicaturus Persæ se lavanti, & corpus reficienti. Ille vero ex aqua profiliuit vociferans, se ante pugnam esse captum.

Ἀναλγησία. Doloris vacuitas. Indolentia.

Ἀνάλγητος, & δυσανάλγητος, apud Sophoclem significat cum, qui commiseratione haud facile flebitur. Qui doloris expertus est. Qui aliorum malis non tangitur. Crudelis. Durus.

--- Crudelis sane essem,

Si vos ita sedentes spectans commiseratione non tangerer.

Et Ἀναλγητίας. Absque doloris sensu. Absque molestia. Et Ἀναλγητιῶν. Crudelium. Qui nulla miseratione tanguntur, nec alienis malis dolent. Vel, qui multorum dolorum auctores nobis fuerunt, & in molestias nos conjecerunt. Sophocles: Hei mihi! crudelium duorum Atridarum infandum in hac calamitate mihi memorasti facinus.

Ἀναλέγειν. Accusativo jungitur. Absque

recte monet Casaubonus ad supra citatum locum Athenæi; quem vide.

5 Ἐξ ἂν καλῶς.] MSS. Paris. recte habent ἐξ ἂν καλῶς: quam lectionem in versione expressi. Eodem etiam modo locum hunc ex ingenio ante emendaverat Casaubonus ad Athenæum.

6 Οὐ μήποτε πρῶττεται τέλῃ.] Hic versus, & duo sequentes, sunt corruptissimi, quos Casaubonus sic in integrum restituendos putat:

Οὐ μήτε πρῶττεται τέλῃ

Ἡμᾶς π μηδὲν δόντας ἰτέρῳ δεῖ λαβεῖν

Φέρει δὲ τῶτο πῶσι χρωμένοισιν εὔ.

Non quidem displicet hæc viri summi emendatio; at minus tamen a vestigiis Suidæ recedemus, si locum istum sic constituerimus:

Οὐ μήτε πρῶττεται τέλῃ

Μηδὲν τις ἡμᾶς, μήτε παρ' ἑτέραν λαβεῖν

Δόντας π δεῖ φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις &c.

7 Παρῶ Σοφοκλεῖ.] In Oedip. Tyranno, pag. 148. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas notam hanc descripsit. P.

8 Δυσμετάβλητος.] Scholiasta Sophoclis loco laudato habet δυσμετάβλητος, i. e. qui ægre flebitur.

9 Σοφοκλῆς.] In Ajace, pag. 55. ut Portus observavit.

ται. Εἰ μὲν τις ἀναλέγει τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνῶς. νοήσας. Ὁ δὲ ἀναλεξάμενος τίω ἔπιτολὴν. καὶ Ἀναλεξαμένων, ἐαυτοὺς σιωπαζόντων. Ἰ μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάτων καλούμενος οἰκίαν τῆς ἀξιόσεως Φωτίου προσέμιθον, εἶπε. Καὶ αὖθις. Καὶ εἰς τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον σιωπέλαιεν, ἵνα μηδεὶς ἐπι μήτε τὸ πούτε σῶμα ἴδῃ, μήτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμμένα ἀναλέξηται.

Ἀνάλημμα. ὕψωμα. στήριγμα. Ἐκ τῆς ἀνοήσεως τὸ βάζος τῆ ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατον ἔστι σαλευῖσαι τὰ τεῖχη, ἐκ χειρὸς τῆ μάχην ἐπιείχεν.

Ἀναλήφασθαι. ἀιθαλικῆ. ἤρειω, ἀνακτήσεσθαι. Ὁ δὲ ἔλθεν, ἀναλήφασθαι τὸ παρὲν πᾶσιμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀναρρήσις. Ἐπεὶ δὲ ἐποίητο ἡ ἀναλήψις καὶ δευραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἴππων.

Ἀναλιβόζωσα. ὄνομα τόπος.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, ἀιθαλικῆ ἐκπέρα.

Ἀριστοφάνης Πλάτων

Χαίρω τε γὰρ Φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,

Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἠνίκ' ἀν τούτῃ δέη.

Δαυταλεῦσιν

Εἰς τὰς τεύχεαις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ

τὰ τεῖχη.

Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ ἀφ' ἧς ἡ ἀναλίσκουσ' οἶον ἀνήλσκον, καὶ ἀνάλσκον. καὶ αὖθις

Εἰς οἷ' ἀνάλκην οἱ παρ' ἧς τὰ χεῖματα.

Ἀναλκίς. ἀδύνατις. ἀδυνάτης. Ὁ δὲ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἀναλκῶν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος· ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσέεται. ἀλλ' ὅπως φύραδ' ἄλλοι δὲ ἀναδρείαν ἀπιδιδράσκων, εἰ ταῦτα καταβαίνει καταβαλλόμενος. Καὶ αὖθις ἡ Τραγωδία Φησὶ περὶ Αἰγίσθου

Ὁ δὲ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,

Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

Συμερρούσις γὰρ τῆς Κλυταμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγος ὁρισμὸς ἔστιν οὗτος. Ἀνά-

1 Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ. ἀπὸ τῆς καταπλῆξεως.] Hæc sunt verba Diodori in Excerptis Legationibus, a Fulv. Ursino editis, cap. xxviii. ut Pearsonius recte observavit. Vide etiam infra v. βλάτων, ubi idem fragmentum repetitur.

2 Ἀναλεξαμένων] In Excerptis Legat. loco laudato legitur ἀναψυξαμένων; quod ferri quidem etiam potest: at lectionem tamen Suidæ, si optio detur, ei prætulerim.

3 Καταπλήξεως τὸ βάζος τῆ ἀναλ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valefius.

4 Σπερδὴν ἐποίητο ἡ ἀναλ.] Hæc sunt verba Polybii lib. iiii. cap. lxxviii.

5 Ἀριστοφάνης Πλάτων] Pag. 13. P.

Tom. I.

dubio credit. Secum reputat. Si quis hoc secum reputet, nos hostem primo impetu superaturos esse.

Ἀναλεξάμενος. Qui legit. Qui intellexit. Ille vero, cum legisset epistolam. Et Ἀναλεξαμένων. Qui se ipsos recollegerunt. Cum autem Carthaginenses ex illo pavore vix se recollegissent, solus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illi calamitati vocem emittens, dixit. Et rursus: Et in Alexandri monumento [hæc scripta] conclusit, ut nullus amplius hujus corpus videret, nec ea, quæ in illis erant scripta, legeret.

Ἀνάλημμα. Altitudo. Munimentum. Cum autem munimentorum altitudinem animadvertisset, et muros nullo modo quassari posse, manus cum hoste conferuit.

Ἀναλήφασθαι. Jungitur accusativo. Compensaturum esse. Reparaturum esse. Ille vero dicebat, se præsens peccatum aliis in posterum virtutibus compensaturum esse.

Ἀνάληψις. Virium recuperatio. Cura ipsi erat, ut non solum viri, sed etiam equi, curarentur et reficerentur.

Ἀναλιβόζωσα. Analibozora. Nomen loci.

Ἀναλίσκειν, & ἀναλοῦν. Utrumque gaudet accusativo. [Consumere. Impendere.] Aristophanes in Pluto:

Ano enim et parce vivere, ut nemo magis,

Et rursus sumptus facere, cum opus est.

Idem in Dætalensibus:

In triremes oportet me impendere hæc, et in Muros.

In præterito & per a & per η sine discrimine scribitur: ut, ἀνήλσκον & ἀνάλσκον. Et iterum:

In quales res priorum seculorum homines pecuniam impenderunt!

Ἀναλκίς. Imbellis. Ignavus. Non solum enim magnum periculum imbellem virum non admittit, ut ait Pindarus: sed etiam magnus vir parvum certamen se dignum non putat. At ubi alii propter ignaviam fugam capessunt, ibi ille forti animo discrimini se offert. Et iterum Tragœdia de Ægistho inquit:

Hic maxime imbellis, et omnibus perniciosus,

Et qui mulierum ope adjuvus pugnas init.

Adjuvante enim Clytæmnestra [Ægisthus] interfecit Agamemnonem.

Ἀναλογεῖον. Locus, in quo reponuntur libri.

Ἀνάλογον. Proportio. Proportionis hæc est

6 Ὁ δὲ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἀναλκῶν οὐ φῶτα λαμβ.] Fragmentum hoc ex Damascii Vita Isidori depromptum esse non conjectura est, sed certa veritas, quoniam apud Photium in Excerptis ex illa Vita, pag. 1032. idem hic locus exstat. Emendandum autem & supplendum esse ex Suida Photium cuilibet facile patebit, qui verba ejus cum hoc loco Suidæ conferre voluerit. Plura enim habet Suidas, quam Photius; quod evidens est argumentum (ut hoc obiter moneam) auctorem nostram non ex Photio, sed ex ipso Damascio sua descripsisse: quod etiam longe clarius probant multa alia apud Suidam loca, ex eodem scriptore deprompta, quæ in Excerptis Photianis frustra quaerantur.

7 Ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ π.] Locus hic excerptus est ex Sophocli. Electra, pag. 95. ut Portus etiam observavit.

λογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἀλλήλα, ἢ ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἄντανάφρασιν εἶρηκεν. τὸ ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα, καὶ ὁμοίως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα λέγει. ἀνάλογον δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ αὐθις. Οἱ δὲ φρασιῶν γενναῖοι ἐφθίνα, καὶ τῶ ἴσῳ ἀξιώματι ἀναλογουήτες. καὶ ἀναλόγως, ἴσως. καὶ ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον. τὸ σφώτερον. τὸ ἀναλογικώτερον.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἀρμόζω, δολικῆ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δομάτων ἐφ' ὑψους αἰθοντες, τῶ ὑψει τοὺς θεμελίους ἀναλογουήτες ὑποβάλλουσι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω, καὶ ὁμοίῳ. Ὁ αὐλάϊον εἶχει ἀναλογουήσαν σκηνῆ ὁμοίῳ.

Ἀναλόθην. ἡφανίσθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλόθηναι ἄλλως αἱ εὐχρί. Σηλὸν γὰρ πὶ αὐτοῖς πομπῆ κρείττονι ἐντυγχάνει.

Ἀναλῶντες. ἀντὶ τῶ ἀναρῶντες. Θεκυδίδης. καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλῶν, τὸ ἀναρῶν.

Ἀναλτον. Ὁμηρῶ καὶ Κρατῖνῶ ἀντὶ τῶ Ἀπλήρωτον. Δείναρχῶ δὲ, ἀντὶ τῶ χρεῖς ἀλῶν.

Ἀναλλοίωτῶ. ὁ αἰεὶ αὐτὸς ὢν, καὶ μὴ δεχόμενῶ ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. φειάζουσα. λυγχαίνουσα. ἔτι δὲ πὶ πάθῶ γινόμενον τοῖς μῦ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαρικῶς πὶνὶ χηρῶσιν φαρμάκῳ. Μένανδρῶ Ἡρώσιν. Ἐπιφάρμακῶσιν γλυκύτατ' ἀναλυθεῖς μόλις.

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὅρῶ γὰρ ἔστι λόγῶ καὶ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐπιφερόμενῶ τῶ ὀριστικῶ καὶ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ὑπὸ ὀρήματι ἐπὶ ὀρήματι τῶ τῶσιν ἀνάλυσις. Ἀναλύειν γὰρ λέγει, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἀπλοῦς, καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ἃν αὐτοῖς τὸ εἶναι. καὶ γὰρ τὸ συμμενόμενον τῆς ἀναλύσεως, Ἀναλυτικῶ γέγραπῶ τὰ τῶ Ἀριστοτέλης.

Ἀναλφάθην. Ἀμάθην γραμματῶν ἀπάντων, καὶ τὸ δι' λεγόμενον, ἀναλφάθην.

Ἀνάφθιον. Φιλόλλιον Αἰγεί.

Ἀναμάθω. ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμαλάθεισθαι. ἀναφραῖν. καὶ Ἀναμάθεισθαι, ὁμοίως.

1 Ἀνθυφαίρεσιν] Hæc vox in prioribus Edit. culpa librorum ex textu excidit; quam ex MSS. Paris. revocavi.

2 Καὶ ἐπὶ τῶ ἀπεικάζω, καὶ ὁμοίῳ] Legendum potius est, καὶ ἐπὶ τῶ ἀπεικάζουσα, καὶ ὁμοίῳ.

3 Οὐδὲ γὰρ ἀναλόθηναι ἄλλως αἱ εὐχρί.] Duram sane conditionem nostram fore sentimus, si Lector a nobis exigere velit, ut omnium fragmentorum, quæ in Suida sunt, & auctores laudemus, & verum sensum ex paucis, usque corruptis sæpe verbis eruamus. Cum enim multos ex iis scriptoribus, ex quibus Suidas sua excerptit, temporum injuria nobis eriperit; prius sane vel ipsa Iniquitate judice a nobis exigere non potest. Nec alterum eandem ob causam a nobis præstari potest, quoniam multa sunt apud Suidam loca, propter brevitatem suam adeo obscura, ut omne ingenii acumen facile eludant, & non nisi ex ipsis scriptoribus, ex quibus deprompta sunt, illustrari possint. Hoc ideo monemus, ne Lectori mirum videatur,

definitio. Proportio magnitudines inter sese convenientes habet, quarum altera de altera subtrahi potest. Aristoteles subtractionem ejusmodi vocavit ἀντανάφρασιν. De rebus proportionem inter se habentibus Græci dicunt, τὸ ἀναλογ. ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα, & ὁμοίως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα. Milites vero, & aspectu generoso præditi, & dignitate pares. Ἐτ' ἀναλογικώτερον, altius, sapientius, convenientius.

Ἀναλογῶ. Quum significat ἀρμόζω, i. e. congruo, dativo jungitur. *Ædes in ingentem altitudinem exstruentes, fundamenta altitudini proportionem respondentia subjiciunt.* Item, similis sum. *Quod aulam habebat, tabernaculo cælesti similem.*

Ἀναλόθην. Deleti sunt. Consumpti sunt. *Haud enim preces illorum irritæ fuerunt. Fera enim quedam illis occurrit &c.*

Ἀναλῶντες. E medio tollentes. Thucydides. Et Ἀναλῶν, e medio tollens.

Ἀναλτον. Apud Homerum & Cratinum hæc vox significat, Inexplebile. Apud Dinarchum vero, Non salitum.

Ἀναλλοίωτῶ. Qui semper idem est, nec ulli mutationi obnoxius.

Ἀναλύζουσα. Gemens. Singultiens. Hoc autem accidere solet illis, qui magna cum commiseratione flent.

Ἀναλυθῆναι. Aliquo medicamento, alvum purgante, uti. Menander Heroibus: - - -

Ἀνάλυσις. Resolutio. Explicatio. Definitio enim est oratio, quæ definitum resolvit, & absolute summamque effertur. Ἀνάλυσις est, modorum ex figura in figuram resolutio. Ἀναλύειν enim dicitur, compositos syllogismos ad simplices, & ad propositiones, ex quibus constant, reducere. Secundum igitur hanc τῶ ἀναλύσεως significationem, Aristotelis *Analytica* scripta sunt.

Ἀναλφάθην. [Illiteratus.] *Erat vero omnium literarum expertus, & ne primis quidem elementis imbutus.*

Ἀνάφθιον. [Farina carens.] Philyllius in *Ægeo*.

Ἀναμάθω. De integro discam.

Ἀναμαλάθεισθαι. Denuo subigere & pinferere. Et Ἀναμάθεισθαι, idem.

si quædam loca, quorum auctorem investigare non potuimus, vel ἀνεμνήσθη, vel inemendata nonnunquam prætereamus.

4 Ὁμηρῶ] Olyss. P. v. 228. Βελίπτι αὐτίζων βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀνάθην.

Ubi Scholiasta: Ἀνάθην, ἀπλήρωτον. Huc ergo Suidas respexit. 5 Ἀπλήρωτον] Prioribus Edit. mendose habet ἀναπλήρωτον, cuius loco ἀπλήρωτον ex 2 MSS. Paris. itemque Hesychio, Etymologo, & Scholiasta Homeri reposui.

6 Ἐπιφάρμακῶσιν γλυκῶν.] Exerceant se hic acutiores, & tentent, an ex obscuro hoc fragmento sensum aliquem elicere possint.

7 Ἀναλφάθην. Ἀμάθην γραμματῶν. ἔ τὸ δὲ λ.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. vi. de Justino seniore Imperatore. Vide quæ de hoc loco notamus intra v. Ἰουστινιανῶν, post v. Ἰουστῶ.

Ἄναμμα. Ἐρέφονται δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐν μεγάλῃ θαλάτῃ, νεφερὸν ὄντα ἄναμμα τὴν δὲ σελήνῳ, ἐν ποτίμων ὑδάτων, αἰρομιγῇ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὔσαι.

Ἄναμασώμενοι. ἀντί τῶ ἀνερωδιῶντες.

Μόλις τὸ πρῶτον ἔγνωσαν ἄναμασώμενοι.

οἱ κελιά. Ἀειροφάνης. ἢ Ἄναμασώμενοι, ἄναμασώμενοι.

Ἄναμαχόμενοι. ἐν δευτέρῃ μαχόμενοι. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὐτὸς ἦκειν ἄναμαχόμενον τὴν πρῶτον ἡσσαν.

Ἄναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.

Ἄναμῆσαιμι. Διαπεράσαιμι. Μήποτε εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μή τε τὴν πολλὴν θάλασσαν ἀναμῆσαιμι.

Ἄναμῆσαιμι. ἀνατεῖναι.

Ἄναμίλλητον. ἀφιλονείκον.

Ἄναμίξι. ἀναμίγδην. ἀναμιγμένως.

Ἄνάμνησις. Ἄνάμνησις ἔστι Φαντάσματι εὐρεσις. ζεξαμένη δὲ ὑπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ ἐξωαμένον σῶμα. ἀναμνησθέντες γὰρ φοβεροὶ πνεῦμα ἡμῶν γενομένοι, ὠχλιάσασμεν καὶ τοῦ πλοῦ ἀναμνησθέντες, εὐαχλιάσασμεν. πῶς δὲ λέγομεν ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἀρεῖασαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως; ἢ οὐχ ὡς ἐκείνῃ αὐτῆς ἀναμνηστικῆς ἀλλ' ὡς περ ἐπὶ τῆς αἰδέσεως λέγομεν ζεξαμένη γὰρ ἢ κίνησις ὑπὸ τῆς αἰδέσεως, διέβη μέγιστος ἐκείνῃ, ἐν ᾧ ἢ κελική καὶ αἰδέτικὴ δύναμις τοῦτο δὲ ἔστι τὸ πνεῦμα οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἢ ψυχῆ, ἢ ἀρχὴ τῆς ἀνάμνησιν κινήσεως γένηται ἀνάπαλιν ἢ ἐπὶ τῆς αἰδέσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἢ αἰδέσις, ἐκείθεν ἢ ζεχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἢ γὰρ ἀνάμνησις, Φαντάσματός ἔστιν εὐρεσις, ὅποτε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ Φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἢ αἰδέτικὴ ψυχὴ ἴδρυται. ὑπὸ τούτων οὖν τῶν ἐν τῷ πνεύματι, ἐν ᾧ ἐστὶν ἢ ψυχῆ, ἐγκαταλειμμάτων, ἄπερ Φαντάσματα καλοῦμεν ἄπερ ἐγκαταλείμματα ἐν τῷ πνεύματι αἰδέσεως ἀνελήψαν ἔχειν ὑπὸ τούτων ἢ ζεχὴ τῆς πνεύματος ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεσθαι. ὅτι βάλουσα οὖν πάλιν τῷ Φαντάσματι, ὃ πρὶν ἔχει, τέστι τῷ

Ἄναμμα. [Accensio, vel Accensum quid.] *Hæc autem ignita, cæteraque astra omnia nutriti, Solem quidem, qui est accensum quiddam intellectu præditum, ex mari magno; Lunam vero, quæ aeri permixta, & terræ vicina est, ex aquis dulcibus.*

Ἄναμασόμενοι. Inquirentes. Investigantes.

Vix rem, diligenter examinatam, cognoverunt.

Judices scilicet. Aristophanes. Et Ἄναμασόμενοι pro ἀνάμασόμενοι dicitur.

Ἄναμαχόμενοι. Denuo pugnaturum. *Ille autem jussit ipsum redire, ut priorem cladem iterato prælio resarciret.*

Ἄναμέλποντες. Carmine celebrantes.

Ἄναμῆσαιμι. Trajiciam. [Emctiar.] *Nunquam Rhægium navigare, nec magnum illud mare trajicere.*

Ἄναμῆσαιμι. Extendere. Diducere.

Ἄναμίλλητον. A contentione abhorrentem.

Ἄναμίξι. Promiscue.

Ἄνάμνησις. Recordatio. Recordatio est visus inventio. Initio autem ducto ab anima, penetrat usque ad corpus vita præditum. Recordantes enim alicujus terroris, nobis ante objecti, expallefcimus; & navigationis recordantes, nauseamus. Quo sensu vero dicimus, in recordatione motum ab anima initium ducere? Non quasi ipsa [anima per se] recorderetur; sed quemadmodum de sensibus diximus, motum incipere ab iis, quæ sentiuntur, & pergere ad illud usque, in quo judicandi & sentiendi facultas sita est (id autem est spiritus:) sic etiam de recordatione dicimus, a spiritu, in quo est anima, incipere motum illum, qui recordationis causa est. Contrarium profus accidit in sensu. In quo enim desinit sensus, illinc initium recordationis. Recordatio enim est visus inventio, in quo extitit in spiritu. In hoc enim existunt visus, in quo & anima, sentiendi facultatem habens, sita est. Ab his igitur, quæ in spiritu, in quo est animæ sedes, existunt, reliquiis, quas *visus* vocamus (cas autem reliquias spiritus a sensibus accipit) ab his initium motus fit in recordatione. Incidens igitur iterum in visum, quod ante habebat, id

1 Τρίφασθ δὲ τὰ ἔμπυρα, ἢ τὰ ἄλλα ἄστρα, τ.] Hæc, & quæ sequuntur, excerpta sunt ex Laetio in Vita Zenonis, Segm. 146. ut Pearsonius quoque ad oram Codicis sui notaverat.

2 Νεφερὸν ὄντα ἄναμμα. Sic locum hunc ex Laetio emendavi. In prioribus enim Edit. pessime legitur νεφερὸν ἄναμμα, quod Portus, nullum hic mendum suspicatus, tardum incendium verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, & simul appareat, me νεφερὸν pro νεφῶν Suidæ recte restitui, sciendum est, Stoicos, quorum dogmata Laetius loco laudato exponit, existimasse, Solem esse astrum ignitum, & intellectu præditum; quod præter Laetium multi etiam alii scriptores testantur. Clemens Alexandrinus Strom. lib. viii. p. 572. Φασὶν ἐν οἱ Στωικοῖς, τὸτ' εἶναι ἄναμμα ΝΟΕΡΟΝ ἐν θαλάτῃ ὑδάτων. i. e. Dicunt itaque Stoici [Solem] esse aliquid accensum ex aquis in mari intellectu præditum. Plutarchus de Placitis Philosophorum sententiam Stoicorum de Sole exponens ait: Οἱ Στωικοὶ ἄναμα ἐν ΝΟΕΡΟΝ ἐν θαλάτῃ; quæ verba ex Plutarcho repetit Eusebius de Præpar. Evang. lib. xv.

cap. xxi. Stobæus in Eclogis Physicis lib. i. pag. 57. Ζήτων τ' ἥλιόν φησι, καὶ τ' ἄλλα ἄστρα ἔχουσι εἶναι ΝΟΕΡΟΝ καὶ πρόσγειον πῆρ. Apud eundem pag. 56. legitur, Cleanthem Solem appellasse ἄναμμα (sic enim ibi scribendum) ΝΟΕΡΟΝ τὸ ἐν θαλάτῃ. Eustathius ad Il. E. pag. 987. Ἄναμμα γὰρ ἥλιον θαλάσσης φύσιν οἱ παλαιοὶ, αἰρομένους καὶ τὸ νεφερὸν, ἐν τῷ εἶπεν, ἄναμμα ΝΟΕΡΟΝ τὸ ἐν θαλάτῃ ἀναμνησόμενοι. Vide etiam Liptium Physiolog. Stoic. lib. ii. Dissert. xiv.

3 Μόλις τὸ πρῶτον ἔγνω. ἀν.] Senarius hic depromptus est ex Aristoph. Vespris pag. 487. (339. Edit. Bas. ut Portus observavit.)

4 Ἄναμῆσαιμι. ἀνατεῖναι.] Vide supra v. Ἀμῆσαιμι.

5 Ἄνάμνησις. Ἄναμν. ἐστὶ φαντ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Philopono in Arist. de Anima, E. iv. 2. ut Pearsonius ad oram Codicis sui recte notaverat.

6 Ἄπερ.] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ad suppleendam sententiam ex Philopono loco huic restitui.

ὑπ' Ἀθηναίων εἰελήθη ἐς δεσμωτήριον, οἷά πνα κρι-
νιὸ δόξαν ἔ Θεῖ παρισφέραν. Ὅτι Ἄναξαγόρας
Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἦκατα ὑεῖ, παρηλθὼν ὑπὸ κω-
δίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ παρρησίῃ ὄμβρεσ λέγει τοῦτο
πεπραχέναι. καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα παρηλέων. Οὗ-
τῳ, Κλαζομένῳ ἄν, ἀγέλας τε καὶ χαμήλοισ
τὰ ἑαυτοῦ ἀνήκε. παρὶ τούτῳ ἔφη Ἀπολλώνῳ ὁ
Τυανεύς, παρηβάτοισ μαῖλλον ἢ ἀνθρώποισ φιλοσοφῆ-
σαι. ὁ δὲ Θεβαῖῳ Κρατίθις χατεπόντωσε τιὸ οὐ-
σίαν, οὔτε παρηβάτοισ ποιήσας ἔπιτῆδειον, οὔτε ἀν-
θρώποισ.

Ἄναξανδρίθις, Ἄναξανδρος, ῥόδιῳ ἐκ Καμεί-
ρεσ, γέροντῳ ἐν τοῖσ ἀγῶσιν Φιλίππου ἔ Μακεδόνῳ,
Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ παρώτῃ. χτ' δὲ πνας, Κολο-
φώνῳ. ἔγραφε δὲ δράματα ἑξηκονταπέντε. ἐνίκη-
σε δὲ ἰ. καὶ παρώτῳ οὔτος ἔρωτας καὶ παρηβέναν φθο-
ρὰς εἰσήγαγεν.

Ἄναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα· ἀλλ' ἀπμῳ.
Ἄλλ' ἀπερ ἦπις ἔποικος ἀναξία
Οἰκονομῳ θαλάμωσ πατρός.
Ἐποικος δὲ, ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῳ δὲ, ἀντὶ
τοῦ διαπῳμῳ. καὶ ἀναξιοπαθοῦντεσ, ἀντὶ τοῦ οὐκ
ἔξιον ἠγεύμεθοι.

Ἄναξίβιθῳ. Λακεδαίμωνίῳ παρητηγός.
Ἄναξίλασ. Κωμικὸσ ποιητήσ.
Ἄναξίμανδρῳ, Ἄπαξιάδῃ, Μιλῆσιθῳ, φιλό-
σοφῳ, συγγενήσ, καὶ μαθητήσ, καὶ ἀφ' ὁδοχοσ θα-
λητοσ. ὁ παρώτῳ δὲ ἰσημερίαν εὔρε, καὶ τροπάσ, καὶ
ἠρολογεῖα, καὶ τ' γλιὸ ἐν μεσαιτάτῳ κείταθ. γνώ-
μονά τε εἰσήγαγε, καὶ ὄλωσ γεωμεθίασ ὑποτύπωσιν
ἔδειξε. ἔγραφε παρὶ φύσεωσ. Γῆσ παρὶ ὁδοσ. παρὶ τ'
ἀπλανῶν, καὶ σφαῖρασ, καὶ ἄλλα πνά.

Ἄναξίμανδρῳ, Ἄναξίμάνδρῳ, Μιλῆσιθῳ, ὁ
πάτεροσ, ἰσημεκόσ. γέροντῳ δὲ χτ' τοῦσ Ἀρταξέρξεσ
πρόνοσ ἔ Μνήμωνῳ κληθένῳ. ἔγραφε Συμβό-
λων Πυθαγορείῳν ἑξήγησιν· οἷόν ἐστὶ τὸ, Ζυγὸν μὴ ὑ-
περβαίνειν· Μιαχάριεσ πῶσ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὄλο-
κῆρεσ ἀρετε μὴ ἐαθεῖν· καὶ τὰ λοιπά.

Ἄναξίμένῳ, Εὐρυστράτῳ, Μιλῆσιθῳ, φιλόσοφῳ,
μαθητήσ καὶ ἀφ' ὁδοχοσ Ἄναξίμάνδρῳ, τοῦ Μιλῆσιθῳ.
οἱ δὲ καὶ Παρηνίδῃ ἔφασαν. γέροντῳ ἐν τῇ νέ Ὀλυμ-
πιάδι, ἐν τῇ Σάρδεῳν ἀλάσῃ, ὅτε Κῦρῳ ὁ Πέρσοσ
Κροῦτον χαθεῖλεν.

Ἄναξίμένῳ. Ἀριστοκλέεσ, Λαμψακηνόσ, ῥήτωρ,
μαθητήσ Διογένοσ τοῦ Κιουόσ, καὶ Ζωῖλοσ τοῦ Ἀμφι-

autem sibi conscivit, cum esset annorum LXX;
idque ideo, quod ab Atheniensibus in carcerem
conjectus fuisset, quasi novam quandam
de Deo opinionem introduceret. Hic Ana-
xagoras in Olympiis, cum minime plueret,
villosa pelle indutus in stadium ingressus es-
se dicitur, quod imbrem imminere sciret.
Idem etiam multa alia praedixit. Hic Cla-
zomenius fuit, gregibusque & camelis agros
suos depascendos reliquit. De hoc Apollo-
lonius Tyaneus dixit, ipsum ovibus potius,
quam hominibus philosophatum fuisse. Cra-
tes vero Thebanus bona sua in mare abjecit,
eaque ratione effecit, ut nec pecudes nec ho-
mines fructum aliquem ex iis perciperent.

Ἄναξανδρίθις. Anaxandrides, Anaxandri F.
Rhodius, ex Camiro, ludis Philippi Macedo-
nis Olympiade c1. interfuit. Secundum alios
vero Colophonius fuit; scripsitque fabulas
LXV. ex quibus vicit x. Hic primus amores,
& virginum stupra [in scenam] introduxit.

Ἄναξία. Quae nullo loco habetur. Inho-
norata.
*Sed ut quaedam inquilina inhonorata
Thalamos patris servo.*

Ἐποικος hic significat inquilinam. Οἰκονομῳ ve-
ro, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντεσ, indignum du-
centes.

Ἄναξίβιθιοσ. Anaxibius, Lacedaemonioru Dux.
Ἄναξίλασ. Anaxilas. Comicus poeta.
Ἄναξίμανδρῳσ. Anaximander. Praxiadæ F.
Milesius, Philosophus, cognatus, discipulus,
& successor Thaletis. Primus Aequinoctium
invenit, & Solstitia, & Horologia, & Terram
in medio mundi sitam esse. Gnomonem etiam
in usum introduxit, & Geometriae hypotyposin
ostendit. Scripsit de Natura Rerum: De-
scriptionem Terrae: De Stellis Fixis: Sphae-
ram: & alia quaedam.

Ἄναξίμανδρῳσ. Anaximander, Anaximandri
F. Milesius, junior, historicus, qui vixit tem-
poribus Artaxerxis, cognomento Mnemonis.
Scripsit Symbolorum Pythagoricorum in-
terpretationem; cujusmodi est illud: *State-
ram ne transgrediaris: Ignem gladio ne fodias:
De integro pane ne comedas;* & caetera.

Ἄναξίμένῳσ. Anaximenes, Eurystrati F. Mi-
lesius, Philosophus, discipulus & successor A-
naximandri Milesii: secundum quosdam &
Parmenidae. Vixit Olympiade LV. quo tem-
pore Cyrus, expugnatis Sardibus, Croesum
regno exiit.

Ἄναξίμένῳσ. Anaximenes, Aristoclis F. Lampsa-
cenus, orator, & discipulus Diogenis Canis, &

1 Ὅτι Ἄναξαγόρασ Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἦκα.] Hic locus deprom-
ptus est ex Philostrato de Vit. Apoll. lib. 1. cap. 2. eademque legun-
tur apud Photium in Excerptis ex Philostrato, pag. 1017.
2 Ἀγέλασ π καὶ χαμήλοισ τὰ ἑαυτῳ.] Haec, & quae sequuntur,
descripta sunt ex Philostr. de Vit. Apoll. lib. 1. cap. x. pag. 16. ut
Pearsonius monuit. Vide etiam Menag. ad Laert. lib. 1. Segm. v. 1.
3 ῥόδιῳ ἐκ Καμείρεσ.] Item de hoc Anaxandride affirmat Athe-
naeus lib. ix. pag. 374. ubi inquit: Λέγεται δὲ εἶναι τὸ γένῳ ῥό-
διῳ ἐκ Καμείρεσ.
4 Ἄλλ' ἀπερ ἦπις ἔπ.] Ex Sophocli. Electr. pag. 90. ut Portus ob-
servavit.
5 Ἄναξίμανδρῳσ. Παρησ.] Vide de hoc Anaximandro Laertium, l. 1. 1.

6 Παρώτῳ δὲ ἰσημερίαν εὔρε, καὶ τρ.] Laertius loco citato: Εὔ-
ρε δὲ καὶ γνώμονα παρώτῳ, καὶ ἔρησιν ἐπὶ τῷ σκιοθέτω ἐν Λακεδαίμονε
(κατὰ Φησὶ Φαδῶνῳ ἐν παντιδιπῇ Ἰστροῖ) τροπάσ π καὶ ἰσημε-
ρίασ σημαίνοντα καὶ ἠροσκοπία κατησκευασε. Confule ad locum il-
lum Laertii Aldobrandinum & Menagium. Vide etiam quae no-
tavimus infra v. Ἠλιοπέστον.
7 Ἄναξίμανδρῳσ. Ἄναξ. Μιλ. ὁ νεώτεροσ, ἰσημ.] Hujus Anaxi-
mandri meminit Laertius lib. 11. Segm. 2. his verbis: Γέροντῳ δὲ καὶ
ἀλλῳ Ἄναξίμανδρῳσ, ἰσημεκόσ, καὶ αὐτόσ Μιλῆσιθῳ, τῇ Ἰάδῃ γεγε-
μέωσ. Vide etiam de eo Vossium de Histor. Gr. lib. 1. cap. vi.
8 Ἄναξίμένῳσ, Εὐρε.] De eo vide Laertium lib. 11. Segm. 111.
Y 3 πολί-

πολίτη, τοῦ γραμματικῶδ, τοῦ χαλίζοντο Ὅμηρον διδάσκαλος δὲ Ἀλέξανδρος τοῦ Μακεδόνος. εἶπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. Ὁὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακηνούς, ἔτεχνον πειθεῖν τοιαῦτα. Φρονούντων Λαμψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑπερξέων τῷ θυμῷ Ἀλέξανδρος ἠπέειπε τὰ μέγιστα κακὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ, ἅτε περὶ γυναικῶν, καὶ παίδων, καὶ πῆς πατρὸς θένοντες, ἀποτέλλουσιν Ἀναξιμένην ἰκετεύοντα. Ἀλέξανδρος δὲ γνούς κατ' ἰούνα αἰτίαν ἦκει, κατωμόσατο θεούς, ἢ μὴν αὐτοῦ ταῖς δέησιν τάναντία ἐργάσασθαι. Ἀναξιμένης δὲ, χάρισά μοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τίω χάριν, γυναικῶν καὶ τέκνων Λαμψακηνῶν ἐξανδραποδίσασθαι, καὶ τὰ ἱερὰ ἐμωρῆσαι, καὶ τίω πόλιν ἐς ἔδαφος καταβαλεῖν. Ἀλέξανδρος δὲ οὐκ ἔχον πῶς τοῦτο σοφίσασθαι, ἢ ἀνέμνηχρήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ὄρκου, συγγνώμην ἐνεκεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνῶν. ἠμύνατο δὲ Θεόπομπον, τὸν Δημοστράτη, ἐχθρὸν ὄντα Ἀναξιμένης, οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ' ἔπιφρονότατα. Σοφιστῆς γὰρ ὢν, καὶ Σοφιστῶν λόγους μιμούμενος, γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους, συγγραφήν λοιδόρων ἐς τὸ ἀκλειδέσθαι μιμησάμενος· καὶ ἐπιγράψας Θεόπομπον τὸ ὄνομα, ἔπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἠύξετο. οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοχεδίας Ἀναξιμένης πρὸς τούτους.

Ἀναξιοπαθοῦντες. Οὐκ ἄξιον ἠγούμενοι. Οἱ δὲ Κρήτες ἀναξιοπαθοῦντες, οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν ὡς μοιχογέννητον.

Ἀναξίππος, ἄκωμικός τ' νέας Κωμωδίας, ἠκμασεν ἐπὶ Ἀντιόχου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Ἀνάξοιτο. ἀναχόσιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας. Φοιμνάλια. βραχία. ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τ' ἱμάτιον, τ' ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνάξ ἐλαμόν. κατὰ τὸ ἀθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπτιδᾶ, ἀνασειῖ.

Ἀναπαυδῆτας.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπαυσιν. Ἀνάπαυσις δὲ ὁ μέλλων βίος. Σὺν ἑτέροις ἀξιολογώτατοις ἀνδράσι τῷ πολέμῳ

Zoili Amphipolitani, grammatici illius, qui Homerum vituperavit: praeceptor Alexandri Macedonis, quem & in bellis secutus est. Hic Regem Alexandrum Lampfacenis iratum huiusmodi arte circumvenit. Cum Lampfaceni Persarum partibus studerent, Alexander irae praeter modum inflammatus gravissima quaeque mala illis minatus est. Illi igitur de uxore, & liberis, & patria periclitantes, Anaximenem mittunt qui supplicibus pro se precibus [Alexandrum] oraret. Alexander vero, cum cognovisset, qua de causa veniret, per Deos iuravit, se contraria ipsius precibus facturum. Anaximenes ad haec: Hanc a te gratiam, Rex, peto, ut uxores & liberos Lampfacenorum in servitutem redigas, & templa incendas, & urbem solo aeques. Alexander vero, cum has preces nulla arte eludere posset, quod iurandi necessitate constrictus teneretur, Lampfacenis invitum veniam dedit. Idem Anaximenes ultus est Theopompum, Damostrati filium, sibi inimicum, ratione quidem callida, sed maxime invidiosa. Cum enim esset Sophista, & Sophistarum orationem apte imitari nosset, librum scripsit contra Athenienses & Lacedaemonios, in quo stilum maledicum Theopompi accurate expressit, inscriptoque ejus nomine librum per urbes [Graeciae] divulgavit. Hinc igitur odium adversus Theopompum per universam Graeciam valde auctum fuit. Nemo etiam ante Anaximenem rationem dicendi extemporalem invenit.

Ἀναξιοπαθοῦντες. Indignum ducentes. Cretenses vero, indignum hoc ducentes, ipsum, utpote ex adulterio natum, non receperunt.

Ἀναξίππος. Anaxippus, Comicus Comediae novae, tempore Antigonis, & Demetrii Poliorcetae floruit.

Ἀνάξοιτο. In altum sustulerit. Xenophon.

Ἀναξυρίδας. Fœrnalia. Braccas. Vel calcamenta profunda, & quae vocantur ἄβατα. Quamvis Theodosio solutum esset vinculum, quod circa pudenda fœrnalia constringebat.

Ἀνά ἐλαμόν. In conferta militum multitudine.

Ἀναπάλλει. Subfilit. Concutit.

Ἀναπαυδῆτας. [Sine interdicto.]

Ἀναπαύσασθαι. Decumbere ad somnum capiendum.

Ἀνάπαυλαν. Quietem. Futura vita est quies. † Consuetudinibus aliis laude dignis viris re-

1 Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli hujus, ad verbum pene descripta sunt ex Pausania Eliac. Fœst. c. xviii. p. 496. quem vide.

2 Τέχνη πειθεῖν τοιαῦτα] Sic locum hunc ex Pausania emendavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur τέχνη πειθεῖν τοιαῦτα.

3 Καὶ τ' πατρὸς θένοντες] Hinc emendandus est Pausanias, apud quem hodie pro θένοντες mendose & nullo sensu legitur θένοντες. Eleganter autem apud Græcos θένειν vel πένειν πρὸς ψυχῆς, πατρὸς &c. dicitur de illis, de quorum salute agitur, vel quorum vita & patria in discrimine versantur. Exempla passim sunt obvia.

4 Ἀναξίππος, Κωμ.] Ejus mentionem faciunt Athenæus, Pollux, & Aelian, in Histor. Anim. lib. xiiii. cap. iv.

5 Ἀναξυρίδας] Vide quæ de significatione hujus vocis disputat

Salmasius ad Æl. Lamprid. pag. 977.

6 ἄβατα] Sic habent MSS. Parisienses, quos hic secutus sum. In prioribus vero Edit. excusum est ἀβατα, quod mendosum esse non dubito. Cæterum, Hefychius eandem vocem ἀναξυρίδας sic exponit, ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλιά: quod ab interpretatione Suidæ nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida consentit.

7 Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τ' ἱμ.] Locus hic apud Procop. in Histor. Arc. cap. i. pag. 4. unde cum Suidas descripsit, sic legitur: Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τ' ἱμάτιον ὄραν τ' ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συμδένοντα.

8 Ἀνά ἐλαμόν. κατὰ τὸ ἀθρ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. Δ. 251.

—————Κίων ἀνά ἐλαμόν ἀνδρῶν.

Ubi Scholiasta ait: Ἀνά ἐλαμόν ἀνά τ' θένοντες. κατὰ τὴν σωίλοισιν καὶ ἀθροισιν τ' ἀνδρῶν.

δὲς ἢ ἀναπαύλαι. Μένανδρῳ. Ὡδὶ γ' Οὐντων ἡγε-
μῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης. τέττιν, ἀπέθανε. καὶ
Ἀναπαύλας, πέμψεις πρὸς τὸς νεκρούς.

Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐν κακῶν καὶ πραγμά-
των;

κρούσῃ ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπος χαλεπέρος. τίς εἰς τὸ
Λήθης πεδίον; λήθης πεδίον, χωρίον ἀφ' ἧσ' ἔτι περὶ
ἄδης ἔτιω ληρόμβρον ὡς καὶ Αὐαίνης λίθον. Τίς εἰς ὄνα
πόκας; ἔτιω λέγεται τὸ ἄχρηστον. ἐδὲ γ' αἱ τῶ ὄνα
πόκαυ χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τ' ἀνηγύτων.

Ἀνάπαισι. κυρίας τὰ ἐν ταῖς Παραβάσει τῶν
Χορῶν ἄσματ' α. ἰδίως δὲ, τὰ τ' ῥυθμῶν. ἅπαν δὲ
Παράβασιν Ἀναπαίσις καλεῖται. Αὐτὸν ἐπιήνθ' πρό-
περον ὠδὸν ἐν τοῖς ἀναπαίσις. Φησὶν Ἀριστοφάνης
ἐν Εἰρήνῃ. Γραφά τε παιγνιάδεις εἰς τῆτο, καὶ Ἀνά-
παισι ἠδόντο καὶ Ῥωμαίων. Σημαίνῃ δὲ Ἀνάπαισις
καὶ εἶδος μήτρας τῆσαν.

Ἀναπεμπάζειν. ἀναμνηστικῶς. πεπιήνθ' ἔτι
τ' τοῖς πέντε δακτύλοις τ' χεῖρὸς συνηχῶς ἀριθμῶντων
καὶ ἐπαναλαμβάνοντων. οἰονεὶ καὶ πεντάδα ἀριθμῶντων.
καὶ Ἀναπεμπάζοντες. ἀναριθμῶντες. σπεπόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία. κάμποι.

Ἀναπεπτικός. ῥαθυμῶν. ἀφροντιστῶν. ἀμελῶν. Ὁ
δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτικός τε, καὶ ἐδὲν λόγῳ,
καὶ τιμὴ τῶν ἔργων ὠδὸν κενεὴ ὀνηγῶς ἄγαν ἀφ'
Φιλοχρηματίαν ποιῶμεν.

Ἀναπεποιημένης. ἀναπεφυγμένης. ἀνεζυμωμένης.

Ἀναπετώ. ἀναπετάσω. Μένανδρῳ ἄλλοις. Ἀ-
πετώ τῆσι πρὸς θεῶν, καὶ οὐκ ἀνέξομι' ἐκέπι. καὶ ἐν
Συνερώσει, καὶ Ἐταίρεις.

Ἀναπέφνω. ἀπεδείχθην. καὶ ἐχὶ ἀναπέφνω.

Ἀνάπειρα. Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας
ἐμδιδάξῃ, καὶ τ' εἰρησίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρῆλ-
κοντα τ' ἡρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ ὠδὸν Ῥωμαίων
αὐτῶ γένηται Φανερά.

Ἀναπέρατε. ἀναπέρατε τὰς κίχλας. τέττιν,
πήξατε. κεντήσατε. Ἄριστοφάνης

Φέρε τὸς ἰδελίπκας, ἢ ἀναπέρω τὰς κίχλας.

Ἀναπέρας. Πολύβιῳ. Ἐάν δὲ ναυτικῶν δυνά-
μεων καὶ θάλατταν ταῖς ἀναπέρας καὶ ταῖς εἰρη-
σίας ἐγύμναζον.

1 Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐν κ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. in *Ranis*, pag. 220. (137. Ed. Bas.) ut Portus etiam monuit. Ceterum, ut totus hic locus recte intelligatur, inspiciendus est ipse Aristophanes, ejusque scholiasta, ex quo Suidas ista descripsit.

2 Ἀνάπαισι. κυρ. τὰ ἐν ταῖς Παρ. τ' καὶ ἄσμη. ἰδ. δὲ τὰ τ' ῥυθμῶν.] Eadem habet Hesychius: nisi quod pro ἀνάπαισι apud eum legitur ἀνάπαισι.

3 ἅπαν δὲ Παράβ. Ἀναπ. καλ.] Ut hic locus intelligatur, legendus est Schol. Aristoph. ad *Pacem*, pag. 677. 678. unde Suidas haec excerptit.

4 Κάμποι.] Vocem hanc Latinam scriptores Graeci recentiores adoptarunt, eaque frequenter usi sunt, ut Lector discere poterit ex Ducangii Glossario Graeco, v. Κάμπος.

5 Ἀναπεπτικός. ῥαθ.] Vide paulo post v. Ἀναπέφνω.

6 Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπέρω.] Haec sunt verba Procopii de

laxationem a bello concessit. Menander: Sic enim maximus Hunnorum dux quietem concessus est. Id est, mortuus est. Et Ἀναπαύλας, status, in quo sunt mortui.

Quis ad quietem ex malis & molestiis pervenire cupit?

Sic proclamat Charon, & loca recenset. Quis in Lethes campum? Lethes campum, tanquam locum, apud Inferos sic appellatum, finxit: ut etiam *Auani lapidem*. [Sequitur apud Comicum,] Quis ad asini lanas? Sic vocatur res, quae est prorsus inutilis. Asini enim lanæ nullius omnino sunt usus. [Dicitur hoc] de rebus vanis & irritis.

Ἀνάπαισι. Anapaesti proprie dicuntur carmina, quae a Choro in Parabasi canebantur. Peculiariter vero, Rythmi. Omnem Parabasin Anapaestos vocant. *Se ipse laudabat in Parabasi, Anapaestos recitans*. Aristophanes in *Pace* inquit. Ἔ *Scriptaque ludicra hanc in rem, & Anapaesti in Romanos canebantur*. Anapaestus etiam significat genus metri versuum.

Ἀναπεμπάζειν. Renovare. Recordari. Dicta est haec vox ab illis, qui quinque digitis assidue numerant & computant. Quasi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπάζοντες, numerantes, considerantes.

Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca plana & patentia. Campi.

Ἀναπεπτικός. Ignavus. Nullam alicujus rei curam habens. Negligens. *Ille vero in bello negligenter admodum, nullaque ratione, & propter avaritiam cunctanter nimis ad res gerendas sese accingebat*.

Ἀναπεποιημένης. Subacta. Permixta. Fermentata.

Ἀναπετώ. Aperio. Expando. Menander: * * * * * Eodem verbo etiam usus est in *Συνερώσει*, & *Ἐταίρεις*.

Ἀναπέφνω. Apparui. Visus sum. Non autem ἐναπέφνω.

Ἀνάπειρα. [Tentamentum.] *Naves deducere, & remiges in eas imponere, remigationisque periculum facere, de industria tempus protrahentem, donec Romanorum consilia ipsi fierent manifesta*.

Ἀναπέρατε. Transfigite. Ἀναπέρατε τὰς κίχλας, veribus figite turdos. Aristophanes: *Per verucula, ut figam turdos*.

Ἀναπέρας. [Tentamentis.] Polybius: *Navalium vero copiarum periculum faciebant, easque remigationibus exercebant*.

Justiniano Imperatore, in *Histor. Arc.* cap. xviii. pag. 54.

7 Ἀναπεποιημένης. ἀναπ.] Vide Hesych. v. Ἀναπεποιημένης.

8 Μένανδρῳ ἄλλοις.] Puto legendum Μένανδρῳ Ἀλιεί, vel Ἀλιεύσι, i. e. Menander in *Piscatore*, vel *Piscatoribus*: quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipse Suidas alibi laudat.

9 Καὶ ἐχὶ ἀναπέφνω.] Pearsonius ad marginem Suidae sui notavit, se in codice quodam MS. scriptum reperisse, καὶ ἐχὶ ἐναπέφνω: quae lectio prae vulgata amplectenda est.

10 Κατασπᾶν τὰς ναῦς, κατάρξιν τὰς ναῦς, quam lectionem in versione secutus sum.

11 Ἀριστοφάνης.] In *Acharnens.* pag. 300. P.

12 Ἐάν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huic loco aliqua deesse videntur. Casaubonus legendum putat, τὸς δὲ τ' ναυτ.

Ἄναπεισέτε. ἀντὶ τῶν δώροις πείσετε. ¹ Διὰ δ' ἀλλή
 δὲ αὐτὸν, ὡς δωροδοκούμενον. ² Ἀειφοράνης
 Εἰ μὴ μ' ἀναπέισιτ', ἀπθανεῖσθε σήμερον.

Criminatur autem eum, ut qui muneribus corrumpi se fineret.

Ἄναπεισθῆσαν. διωαρμένιου πείθειν τοὺς ἀκούοντας.
³ Ἀειφοράνης

Πῶς ἂν μάθοι πῶθ' οὗτος ἀπίφωξιν δίκης;

Ἡ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπεισθῆσαν;

Καὶ ⁴ τοὶ παλάντες τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολον.

Κλῆσιν τρεῖσι, μαρτυρίαν. Χαύνωσιν λύσιν τῆς δίκης, οἷον ἀπάτην, καὶ κενῶν ῥημάτων, ἀναπειθῆσαν τῆς ἀκρίτου. ἢ Ἀναπεισθῆσαν, ὅτε χαύνωσιν καὶ ἀναπέισιν τῆς ἀκρίτου. ὥστε τὸ πείθειν τὴν δίκην. Ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐνωμαδῆτο ὡς ἀπαίδευτος, καὶ ὀψιμαθής. ἀξιοπιστεύου) δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες ἔλαττον σε δὲ ἐλαμβάνω ἐπὶ τῆσσι τῶν ἀναγνώσμων. καὶ ἐπαγγέλλου) ἁρνησῆσθε ⁵ τῶν κοινῶν μαθημάτων, ὅσων ἁρνησῆσθε μάλιστα.

promittunt se communium disciplinarum curam habituros, quarum maxime curam habent.

Ἄναπιδῶν. καὶ οὐδετέρως ἀπὸ τῶν ὦ μεγάλῃ.

Ἄναπήλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ ἀπὸ τῶν κοινῶν ὅσον πρὸς τῆ ἀκωκῆ ἀναπήλας ἐς ὕψος, καὶ ἀεινεγκῶν, ὡς ἂν τις δόξῃ τὸ κεφάλαιον ἀειφέρειν, τῆ ἀίχμῃ ἀπείρων τὸ μετὰ φρένον, κατεργάζεται.

Ἄναπιωίζω. ἀναλέγωμαι. ἐκλύω. ⁶ ἀνακυκλίω.

Ἄναπηρίαν. οὕτως Ἀειφοράνης Πλούτῳ.

Ἄνάπηρον ψυχήν. τιμὴν ὀπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σπιννομένην, καὶ ἀχρεῖαν. καὶ Ἄνάπηρον, ὁ χολός. ὁ καὶ τῶν ὑπερβολῶν πεπηρωμένη) μέλει ἐν τῇ σάμια) ⁷ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνατοῖς ὀβολοῦ. ⁸ Καὶ τί κολύφ' ὑμᾶς μὲν ὠφελῆσθαι τῷ ὀβολῷ, ὡς ὑγιᾶς ὄντας· τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντες ὡς ἀνάπηρον; ⁹ Ὁ δὲ δέσμιος) ἐς μέσον ὠφελῆσθαι, ῥῖνα καὶ ὅσα ἀνάπηρον, παυγνίων τε γερνῶς ὠφελῆσθαι.

Ἄναπιδύει τὸ ὕδωρ.

Ἄναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἄναπίπτεω. οὐ τὸ κατὰ κλίναςθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεισθαι, καὶ μετὰ τίθεσθαι, καὶ ἀπικνεῖν. ¹⁰ Θ-

¹ Διὰ δ' ἀλλή δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus est, qui sic in ordinem redigi debet: Ἀντὶ τῶν δώροις πείσετε. Ἀειφοράνης.

Εἰ μὴ μ' ἀναπέισιτ', ἀπθανεῖσθε σήμερον. Διὰ δ' ἀλλή δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Hunc ordinem in versione secutus sum.

² Ἀειφοράνης] In Equit. pag. 195. P.

³ Ἀειφοράνης] In Nubibus pag. 174. (105. Edit. Bas.) ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas totum hunc locum descripsit.

⁴ Καὶ τοὶ παλάντες τῶν ἔμαθ' Ὑπέρβολον.] Sic etiam apud Aristophanem legitur. Sed senarius non est ἀρτίπυξ; ad cuius metrum fulciendum forte scribendum est,

Καὶ τοὶ παλάντες τῶν ἔμαθ' ἔμαθ' Ὑπέρβολον.

⁵ Οἷον ἀπάτην καὶ κενῶν ῥ.] Legendum est, ὅτι οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων δεσ.

⁶ Πρὸς τὸ πείθειν τὴν δίκην.] Hæc verba sunt supervacanea, & falso senii expungti possunt.

⁷ Τῶν κοινῶν μαθ.] Sic locum hunc ex Scholiasta Aristoph. emendavi. In prioribus enim Edit. pessime excusum est τῶν κοινῶν μαθ.

⁸ Ἄνακυκλίω] Vox est rejicula, quamvis eam omnes Edit.

Ἄναπέισε. Pro δώροις πείσετε dixit Aristophanes. Id est, donis persuadebitis.

Nisi donis animum meum flectatis, moriemini hodie.

Ἄναπεισθῆσαν. Quæ vim habet auditoribus rem persuadendi. Aristophanes: *Quomodo hic discet unquam iudicii eludendi rationem? Aut testium advectionem; aut modum verbis inanibus rem iudicibus persuadendi? Et tamen talento illa emit Hyperbolus.* Κλῆσιν, i. e. testimonium. Χαύνωσιν, modum eludendi iudicii; sive fallaciam inanium verborum, quibus auditoribus aliquid persuademus. Vel Ἀναπεισθῆσαν χαύνωσιν eam vocat, qua adversarios decipimus, illisque aliquid persuademus. Hyperbolus vero a Comicis perstringebatur ut indoctus, & qui sero literas discere cœpisset. Doctoribus vero habetur fides, cum dicunt; Ego vero minus [minerval a discipulis meis] non accipio, quam tu [a tuis] pro ista lectione. Et

Ἄναπιδῶν. Exsiliens. [Et in masculino] & neutro genere per ὦ scribitur.

Ἄναπήλας. Qui vibravit. Qui commovit. Ille vero, cum ea conti parte, quæ cuspidi vicina est, illum in aere vibrasset & rotasset, ut qui levissimam hastam rotaret, dorsum cuspide trajecit, & sic eum interfecit.

Ἄναπιωίζω. Colligo. Dissolvo. Iterum fila duco.

Ἄναπηρίαν. [Membrorum mutilationem.] Sic Aristophanes in *Pluto*.

Ἄνάπηρον ψυχήν. Animum mutilatum, non sanum; sed vitiatum, & inutilem. Et Ἄνάπηρος, claudus. Qui supra modum mutilatus est. Lysias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: *Quid vero vetat, quo minus vobis quidem, ut sanis, hic obolus detur; huic vero, ut membris mutilato, eundem decerni sinatis?* † *Ille vero vinculus in medium prodit, naribus & auribus abscissis, & ludibrii gratia tam fæde mulcatus.*

Ἄναπιδύει τὸ ὕδωρ. Scaturit aqua.

Ἄναπίμπλαται. Repletur. Impletur.

Ἄναπίπτεω. Non significat decumbere, sed poenitentia duci, sententiam mutare, animum despondere. Thucydides libro primo: *Et vi-*

agnoscant. Scribendum enim est vel ἀνακυκλώω, vel ἀνακυκλώω, ut Portus etiam monuit.

⁹ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν διδομένων τοῖς ἀδ. ὀβ.] Hæc oratio inter Lysianas hodie sic inscribitur: Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν, περὶ τῶν μὴ δύναντων ἀργύριον.

¹⁰ Καὶ τί κολύφ' ὑμᾶς μὲν ὠφελ.] Hic locus est corruptissimus, qui apud Lysiam, pag. 169. rectius sic legitur: Τί με κολύφ' κληροῦσθαι τῶν ἐνεία ἀρχόντων; καὶ ὑμᾶς ἔμαθ' ἀφελῆσθαι τὸ ὄσολον, ὡς ὑγιαίνουσαν, τῶν δὲ ψηφισαῶν πάντας, ὡς ἀνάπηρον; i. e. *Quid impedit, quo minus in numerum novem Magistratum cooptet? & vos quidem mihi, ut sano, obolum adimatis, illi vero, ut mutilato, eundem omnes decernatis?* Sensus hujus loci ex ipso Lysia petendus est.

¹¹ Ὁ δὲ δέσμιος) ἐς μέσον παραγ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Theophyl. Simocattæ Histor. lib. v. cap. v. pag. 126.

¹² Θεκυδίδης α'. Καὶ νεώτεροι ἐπ' ἐλ. ἀναπίπτεω.] Hæc verba loco mota sunt, & collocari debent post vocem articuli sequentis ὀλωρεῖν, ut patet ex Athen. lib. 1. pag. 23. ex quo Suidas hæc descripsit. *Peasf.*

κωδίδης ἀ· Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτει-
σιν.

Ἀναπίπτειν· τὸ ἀθυμεῖν ὡς τοῖς παλαοῖς.
Ἀναπίπτειν² ἐπὶ ψυχῆς ἔστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν.
Κρατῖν³ δὲ ἐπὶ τῆς ἐρετῆς κέχρηται τῇ λέξει, ἐ-
ρεσόντων καὶ ἀνακλινομένων. καὶ Ἀναπεσεῖν, ἀνα-
κλιθῆναι.

Ἀναμπλάκῃτοι· ἀγ' εἰς μηδὲν ἀμαρτάνεσαι, ἀλλ'
ἀπάντων κεραιούσαι. ἢ ἀφουκιοί, ἀπλάγητοι, ἀπερο-
πέλαστοι, ἀφανεῖς, ἀς οὐκ ἔστιν ὑπεφυγεῖν. Σοφο-
κλῆς⁴

Δεινὰ δ' ἄμ' ἔπονται
Κῆρες ἀναμπλάκῃτοι.

Τετῆσι, τοῦ Λαίης.

Ἀνάπλασμα. χῆμα.

Ἀνάπλεως. ἔμπλεως.

Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάταν ἀντὶ
τοῦ μολύντας.

Ἀναπνέοντες. ἐν νῶν ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν ἀναπνέον-
τες τὰ τῆ βασιλείας ἐπιτάγματα διέβαιον. οἱ δὲ
βάρβαροι καὶ περὶ σιγῆς παροσιόντας ἤθοντο.

Ἀναποδίζειν. τὸ ἐξετάζειν. ὡσανεὶ⁵ συγκρούειν.
Ἡρόδοτος⁶ καὶ Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξετα-
ζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λε-
γόμενα, ἢ παρτίβρομα.

Ἀναπόδοσις. ὅτι ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀναπόδοσις.
ἢ δόσις, γένος τῆς δωρεᾶς.

Ἀναπόδραστον. ἀφουκίον. καὶ Ἀναποδράστες, τοὺς
μὴ διωαμένους Φεύγειν.

Ἀναποθήσεται. κρατῶσεται.

Ἀναπολεῖ. ἀναμυμήσκει. τάθηται δὲ καὶ ἐπὶ
τοῦ μηρυκίζεσθαι. Ἡ Αἰλιανός· Μόν⁷ ὁ θαλάσσιος
σχάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὡσπερ καὶ τὰ βλη-
χιστὰ, ἀ δὴ μηρυκᾶται.

Ἀναπολεῖ. ἀναπύσσει.

Ἄν ὑπελῆς τοὺς ἄμους⁸ ὕδωρ πύσων, ὁμοίως ὕδωρ
μένει. ἐπὶ τῆ ἀνήνυτα τινόντων.

Ἀναπόμπημα δῶρα. τὰ ὑπεσφρόμενα.

Ἀναπόνησις⁹. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλύνας τὰς
χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος. Ἄτ' ἐπιπῶν τὸ ζωμόν,
ἀναπόνησις λαρυγγῶ τοὺς ῥήτορας. καὶ Ἀναπό-
νησιον. ἀνεξάλειπτον.

1 Ἀναπίπτειν. τὸ ἀθυμεῖν παρὰ πῆς π. Vide Athen. loco lau-
dato, unde hæc deprompta sunt.

2 Ἀναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἔστιν, οἷον ἀθ. Phrynichus: Ἀναπεσῖν ἢ
κράως ἐπὶ τῆ ἀνακλιθῆναι παρὰ τιν. ἐάν δὲ ἐπὶ τῆ πύλ ψυχῆν ἀδημονῆ-
σαι, καλῶς οἷον, ἀνεπίσεν ἀνήρωπος ἀντὶ τῆ τὴν ψυχῆν ἠδύμνησεν.
Thomas Magister: Ἀναπεσῖν, βέλπον ἐπὶ τῆ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆ-
σαι, ἢ ἐπὶ τῆ ἀνακλιθῆναι.

3 Ἀναμπλάκῃτοι. ἀγ' εἰς μηδὲν ἄμ. Ex Schol. Sophoclis ad Oe-
dir. Tragic. p. 172. P.

4 ὡσανεὶ συγκρούειν] Hæc verba jugulanda censeo; vel saltem
aliis, me acutioribus, illustranda relinquo.

5 Ἡρόδοτος] Locus Herodoti, ad quem Suid. s respexit, ex-
stat in Tetrabib. pag. 203. ubi Historicus inquit: Ἐπερωτῶν πε-
ρὶ ἀναποδίζων τὸ κέρμα. Hic enim τὸ ἀναποδίζων significat,
diligenter percontari & sciscitari.

6 Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τῆ ἐξετάζειν.] Ex Harpocrate. Huc e-
gregie faciunt verba Pollucis lib. 11. cap. 1v. num. 40. Ἀναπόδι-

cti ad minimum [temporis spatium] animum de-
spondent.

Ἀναπίπτειν. Apud antiquos significat ani-
mum despondere. Ἀναπίπτειν de animo dici-
tur, significans, spem abjicere, negligere. Cra-
tinus vero de remigibus, inter remigandum se
resupinantibus, hac voce usus est. Et Ἀναπε-
σεῖν, accumbere, recumbere.

Ἀναμπλάκῃτοι. Nihil frustra tentantes, sed
omnia vincentes. Vel inevitabiles, non erran-
tes, inaccessible, quæ videri non possunt, quas
vitare non licet. Sophocles:

*Terribiles vero simul sequuntur,
Et inevitabiles Furia.*

Id est, Laii.

Ἀνάπλασμα. Fignentum. Ficta species.

Ἀνάπλεως. Plenus. Refertus.

Ἀναπλήσας. Qui replevit. Plato vero hac
voce usus est pro μολύντας, i. e. qui inquinavit.

Ἀναπνέοντες. In mente habentes. *Et illi qui-
dem Regis mandata in animo habentes, [am-
nem] trajecerunt; Barbaros tamen non sefelle-
runt, quamvis cum silentio accederent.*

Ἀναποδίζειν. Examinare. Herodotus. Et Ἀ-
ναποδιζόμενα, quæ diligenter examinantur: vel,
quæ denuo & sæpe dicuntur & fiunt.

Ἀναπόδοτος. [Qui non redditur. Gratuitus.]
Donum est munus, quod danti non redditur.
Δόσις autem est genus doni.

Ἀναπόδραστον. Inevitabile. Et Ἀναποδράστες,
qui fugere non possunt.

Ἀναποθήσεται. Absorbebitur.

Ἀναπολεῖ. Recordatur. Ponitur etiam pro
μηρυκίζεσθαι, i. e. ruminari. Ælianus: *Solus
scarus marinus cibum remandit, ut & anima-
lia balantia, quæ ruminantur.*

Ἀναπολεῖ. In animo versat. Explicat.

Ἄν ὑπελῆς. Quamvis aquam tundas, donec
humeros perdas, aqua tamen semper manet. Di-
citur de iis, qui irritò labore aliquid conantur.

Ἀναπόμπημα δῶρα. Dona, quæ remittuntur
ad auctorem suum.

Ἀναπόνησιος. Illotus. Qui non lavit manus.
Sordidus. *Postea, cum exhausero jus, illotus
clamore meo victos tacere cogam alios Orato-
res.* Et Ἀναπόνησιον, quod elui & deleri non
potest.

ζον δὲ τὸ γραμμικῆς Αἰολίης εἶπεν ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ τῆ πάλιν ἀναμνήσεως
ἐπιόου. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀνηρώων, πάλιν ἐξεταζόμενα.

7 Αἰλιανός. Μόν⁷ ὁ θαλ. σκ.] Apud Ælianum *Histor. Animal-*
lib. 11. cap. LIV. locus hic ita legitur: Τῶν θαλασσίων πυνθάνομα
μόνον τὸ σκάρων τὴν τροφὴν ἀναπλέσων ἐπιόου. ὡσπερὲν καὶ πάλιν
βληχιστὰ, ἀ δὴ καὶ μηρυκᾶσαι λέγεται.

8 Ὑδωρ πύσων] Priores Edit. habent ὕδωρ πύσων, cujus loco
legendum esse πύσων Portus recte monuit. In uno MS. Paris.
exaratum reperi, πύσων, quod ad veram lectionem proxime ac-
cedit. Cæterum, proverbium hoc sic effert Lucianus in *Sectis*:
Ἄν ὑπελάγη, φασί, τὰς ἄμους, πηλῆσαν ὕδωρ, ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

9 Ἀναπόνησιος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλ.] Ex Schol. Aristoph.
ad *Equites*, p. g. 308. (pag. 209. Ed. Bas. ut Portus observavit.)

10 Ἄτ' ἐπιπῶν τὸ ζ.] Lege & emenda ex Aristophane:

Καὶ τὸ ἐπιπῶν τὸ ζωμόν ἀναπόνησιος
λαρυγγῶ τὸς ῥήτορας, καὶ Νικίαν παρῆξω.

'Ανασοβηθείς. *Ανασοβηθείς.* Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθείς, ματαίως ἀΐσταται εὐθύς. καὶ αὐθις. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἴππους εἶναι ἀργίους ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν ἀπειρημένων βάρους ἐπιμᾶλλον ἀνασοβηθέντας ἀφ' ἑαυτῶν αὐτῶν.

'Ανασώπων. ἀνακτησόμενος. Ἐπὶ τῶν πόλεων, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπλωλεκότας ἔξαφαι τυγχάνουσιν, ἀνασώπων. τῆστιν, ἀναλαβάν. Καὶ Αἰλιανός. Ὅτι πρὸς ἑσθλῶν τὸ τόπον τὸ πρῶτον διωθήσασθαι αὐτοὺς ἀναπῶσαι, καὶ κομίσασθαι ποθέν, ἀλλ' ἵνα, ὑπὸ τῶν ἐπιλημμένων, κακίᾳ φθάνουσιν, ἐν τῶν δευτέρῳ κωδὼν τε ἰσθῶσι κολαζόμενοι.

'Ανασπᾶ. ἀντὶ τοῦ χαλαροῦ, ἢ ἀναγεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπᾶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ. Κάδης ἀνασπᾶν, Φησί Φερεκράτης. καὶ Ἀνασπᾶν, οὐδετέρως, ἀπὸ τοῦ ω μεγάλα.

'Ανασπᾶνδῆσαι. ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.

'Ανασπᾶν. ἀνασπᾶν.

'Αναστάσιος. Ῥωμαίων βασιλεὺς. οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς ἅσασαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀειφορεσίαν μετέστησε. τὰς μὲν δεξιὰς ἀπάσας ἀπεμπλᾶν, καὶ τοῖς ἀδικούσι συγγράν, καὶ πρὸς γελημάτων ἀκόρετον ἐπιθυμίαν τραπεῖς. ὡς κενὰς εἰπεῖν γενέσθαι χαλαροῦ τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἀνθεῖς καὶ ξένον χαλαροῦ τὸν ἀνδρα. οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἠμύνετο, ἀλλὰ χεῖρασι τὴν εἰρήνην ἐξωνοῦμενος διετέλει. πρὸς δὲ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευταίων οὐσίας ἐπολυπραγμονεῖ, κοινῶν ἅπασιν δωρούμενος τὴν πέναν. ὡν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδα τῶν εὐσεβείας τῶν πόλεων. καὶ ἂν ἐγύμνη πόλεων τοὺς οἰκοδομᾶς ἀνένε. ὡς καὶ τὴν εἰρηνομένην ἐπιμελῶς κοσμήσασθαι, καὶ τρισὶ πειθαλεῖν φερόμενος. Ἐπὶ δὲ τούτοις δεινὰ τὰς χεῖρας Λιβύῃ πόλεον ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν χαλεμῶν Μαζικῶν. ἐδέδοντο γὰρ θυγατέρας Μαρίων εἰς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ, καὶ πολὺ τὸ κοῦρον κεκτημένῳ, καὶ μετ' ἐλευθέρων αὐθις Βασιανῶ τῶν παιδῶν. ὁ δὲ, οἷς ἔσφαξε, παντοίως τὰς ἑαυτοῦ ἀρετὰς ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἰετῶν τὰ πρῶτα, καὶ ταῦτα, τοῖς μὲν πένιας, τοῖς δὲ θανάτου μὴ μὲν χαλαροῦσαν. ἔπειτα, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἷ γὰρ ἀφ' αἵματος, τὴν Μαρίων παρεθλυχόσαντες εὐνοίαν, τοῖς Λιβύων διαφερόμενος καὶ Αἰγυπτίαν εὐνοήθησαν κτήμασιν.

'Αναστάσιος Σιληνιάριος, ὁ μὲν ταῦτα βασιλεύσας. ἔστιν ἐν τῶν Φατῆρα. Ὅτι ἐπὶ Ἀναστασίῳ τοῦ

'Ανασοβηθείς. *Perturbatus.* Ille vero hoc nuntio perturbatus statim surrexit. Et iterum: Equos autem jam ante efferatos, quod nullis vinculis assueti essent; tum vero ob impositum onus magis perturbatos, ipsum distraxisse [ferabant.]

'Ανασώπων. *Recepturus. Recuperaturus.* Et agros & urbes, quas Romani ipsis eripuissent, recuperaturus. Et Aelianus: Nullo modo sperans ipsos posse praedictum locum recipere & aliqua ratione recuperare; sed ut pro eo, quod ignavia ante commiserant, altero & manifesto periculo [reliquis cohortibus] equati punirentur.

'Ανασπᾶ. *Dissolvit, vel demolitur, & tollit.* Thucydides. Vel Ἀνασπᾶν, haurire aquam. Κάδης ἀνασπᾶν, inquit Pherecrates: id est, Aquam cadis hauriens. Et Ἀνασπᾶν, in neutro genere, per ω magnum scribitur.

'Ανασπᾶνδῆσαι. *Vide in v. Ἀνάσιμον.*

'Ανασπᾶν. *Surgentes.*

'Αναστάσιος. *Anastasius, Romanorum Imperator.* Hic ad malos mores conversus optimam Reip. formam profus immutavit. Nam & magistratus pretio venditos pessimis viris concessit, & inexplebili avaritia flagrans provincias militaribus praesidiis nudavit, adeo ut rei novitate & stupore omnes percellerentur. Neque enim incurfus Barbarorum armis coerebat, sed pacem assidue pretio redimebat. Adhuc in defunctorum bona curiose inquirebat, & publica omnium egestate liberalitatem suam exercebat. Quibus enim facultates abstulerat, iisdem pietatis nomine eas dividebat; & civitatum, quas incolis vacuefecerat, opera publica instaurabat. Ita & patriam suam exornavit, ac terno murorum ambitu cinxit. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. Commissa autem erat Africa administratio, primum quidem, Marino, sororis Anastasii filio, admodum juveni, & summa levitate praedito: deinceps vero Bassiano, ejusdem Marini filio; qui, cum decessoris sui petulantiam flagitiis suis longe superasset, effecit, ut Afri priorem Marini administrationem desiderarent: tametsi alios a Marino bonis suis spoliatos, alios morte multatos esse meminissent. Etenim non propinqui tantum, sed etiam amici ac familiares omnes Marini, Afrorum atque Aegyptiorum facultatibus cupiditatem suam expleverant.

'Αναστάσιος Σιληνιάριος. *Anastasius Silentarius.* Anastasius Silentarius, qui postea imperavit. De eo vide in v.

1 Τὸς δὲ ἴππους εἶναι ἀργίους.] Vide infra v. Διαφορεμένης, ubi pars fragmenti hujus, Arriani nomine praefixo, repetitur.
 2 Τὴν πρῶτον, & πρὸς π.] Haec sunt verba Polybii lib. III. cap. IXXVII. ut Jac. Gronovius observavit.
 3 Ὅτι πρὸς ἑσθλῶν τὸ τόπον τὸ πρῶτον.] Vide de hoc loco Kuhnium ad Fragmenta Aeliani.
 4 Καὶ κομίσασθαι ποθέν.] Lege & distingue, & κομίσασθαι. Πόθεν; Sic enim sensus hujus loci recte se habebit, & ad hunc modum procedet: Nullo modo sperans ipsos praedictum locum recuperare posse. Quomodo enim hoc fieri possit? Vox ποθέν enim absolute posita eleganter habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. Πόθεν.

5 Ἀνασπᾶνδῆσαι. ἔστιν ἐν τῶν Ἀνάσιμον.] Haec nauci sunt & nihili. Supra enim v. Ἀνάσιμον non legitur ἀνασπᾶνδῆσαι, sed ἀνασπᾶν.
 6 Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασις.] Totus hic articulus de Anastasio Imperatore ἀπτελέσει legitur in Collectaneis Constantini, a Valerio editis, pag. 853. unde cum Suidas descripsit.
 7 Πᾶσαν ἡμῶν τὴν βασιλείαν εἰς ἀρετὴν μετέστησε.] Apud Constantinum legitur, πᾶσαν ἡμῶν τὴν πολιτείαν ἀρετικωτάτην μετέστησε.
 8 Μαρίων.] Sic etiam legitur apud Constantinum. Sed MSS. Paris. exhibent Μαρίων.

βασιλέως ἦν ὁ ἅγιος Θεοδοσίος, ὁ κωνοβιάρχης. αἰ-
 ρεπικὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος. Ὅτι Ἀναστάσιος
 ὁ βασιλεὺς ἔκτισε τὸ μακρὸν τείχος, πρὸς μιλίων
 τῆς πόλεως ἕξ, ἡμίνας ἐν τῆς κτλ ἀρχαῖον θα-
 λάσσης ἐς μεσημβριανὴν μῆκος μιλίων ἑνὲς εὖς δὲ
 πεδῶν εἴκοσι καὶ τρεῖς Ἰουλιανὸν λιμῆνι πρὸς βόλους τί-
 θησαν. Ὁ αὐτὸς κτίζει καὶ τὸν μέγαν Τρίκλινον, τὸν
 ἐν Βλαχέρναις, ὅς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δευτέ-
 ρης καὶ τῆς Κιντέρας, τῆς Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατός τῆς φύσιν εἰσήλ-
 θεν, ἡ ἀνάστασις κτλ φύσιν. ὁ γὰρ φωτόπλατος πρὸς
 τῆς πρὸς βάσεως ἀθάνατός ἦν. Ἀνάστασις δὲ λέγε-
 ται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὸν πλάσμα διὰ τῆς ἀμαρτίας
 ὀρθοῦται διὰ δικαιοσύνης. εἰ γὰρ παρέμεινε ὁ Ἀδάμ
 τῆς ἐπιτολῆς, ἔμεινε ἀνὴρ ζῶν. Ἀνάστασις οὖν, ἡ δευτέ-
 ρα γένεσις, καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ πᾶσι.

Ἀνάστασις. ἀντὶ τῆς ἀναστάσεως. Ἡ Πολύβιος
 Μασσανάσσην δὲ Καρχηδῶνι αἰτίον τῆς ἀναστάσεως γε-
 νέσθαι, πᾶμπαν αὐτὴν ἀδυνάτην Ῥωμαίοις ὑπολεί-
 ποντα.

Ἀνάστασις. κατεστραμμένον. ἢ Ἀναστάσις, πε-
 πρημένον. ὁ διὰ τὴν συμφορὰν ἢ δίκην κατελιπὸν
 τὴν οἰκείαν, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναγενόμενος.
 εἰρηται ἢ καὶ ἐπὶ πόλεον ἐαλακίαν, καὶ οἰκῶν ἐξε-
 ρημωθέντων τὸ ἀνάστασις.

Ἀνάστασις. πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐτοῖς
 ταῖς Ἀρρήφροισι ἐρίοντο. ἐλέγοντο δὲ πινες πλακοῦν-
 τες καὶ Χαρίσιοι. οὗτοι δὲ σὺν τῇ κατελιπομένην
 συμμυγόμενοι ἐρίοντο καὶ δημοβρογί πλάσθων.
 Ἀεισοφάνης Δαιαλεῦσι

Πεμψω πλακοῦντας ἐσπέρας Χαρίσιος.
 οἱ δὲ ἄμφιφῶντες γίνονται Μενυχιῶνος μηνὸς ἕκτη
 ἐπὶ δέκα, οἱ εἰς τὸ Μενυχιῶνος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κο-
 μίζονται. ὀνομάζονται δὲ ἄμφιφῶντες, ὡς μὲν πινες,

1 Ἐκτισε τὸ μακρὸν τείχος. Descriptionem muri hujus lego apud Eusebium in Histor. Eccles. lib. 111. cap. xxxviii. Pearf.
 2 Καὶ τὴν Κιντέραν τὴν Μωκισίαν [Κινσίεραν] Codinus de Origin. Constantin. pag. 50. Τὴν δὲ Μωκισίαν [Κινσίεραν] Ἀναστάσιος ὁ Διά-
 ξος ἔκτισεν. Ὅτι δὲ αὐτὸν ἔκτισεν, λέγεται ἐν τῇ πόλει ὑδάτος, καὶ
 σίτου, ὡς περὶ ἀναστάσεως ἢ σίτου μύδιον ἐν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ
 τὴν ταύτην ἐπωνυμίαν ἡ Κινσίερα διὰ τὸ πηλοῦν εἶναι ἢ ἄλλοις Μω-
 κισίαι. i. e. interpretare Lambecio: Cisternam Moccensem Anastasius Di-
 cius exstruxit, cum tanta in urbe aque et frumenti esset inopia, ut
 minus modum integro munito veniret. Nomen vero hac Cisterna ha-
 bet a vicino templo S. Mocii.
 3 Καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ πᾶσι. Non placet mihi vox
 πᾶσι, quoniam non satis video, quomodo ea loci hujus sententiæ
 conveniat.
 4 Πηλοῦς. Μασσανάσσην δὲ Καρχηδ. Fallitur hic & fallit Suidas,
 qui nomen Polluci fragmento huic præfixit, quod legitur apud Ar-
 rianum in Libyis pag. 106. Vide infra v. Μασσανάσσης ubi eadem
 repetuntur.
 5 Μασσανάσσην δὲ Καρχηδ. In prioribus Edit. corrupte legitur
 Μάσανα; cujus loco Μασσανάσσην legendum esse ex Arriano sa-
 tis patet. Vide etiam Reuch. Liv. Lib. pag. 365.
 6 Τῆς ἀναστάσεως. Hic apud Arrianum legitur ἀνασταπίσεως.
 Sed utraque scriptura ἐκπερὶ εὐ, ἢ ἐκ una probatorum auctorum
 consentanea. Omitte hic cortigo Hesychium v. Ἀναστάσις, ubi
 loquor legitur, ἀναστάσις πλάσθων ἀνάστασις. Vir doctus ille corrigi-
 ται ἀναστάσις, ἀνασταπίσειν.
 7 Ῥωμαίοις ὑπολείποντα. Apud Arrianum rectius legitur Ῥω-
 μαιῶν, ὅστις τὸ ἔστι.
 8 Ἀνάστασις. πλακούντων εἶδος. Julius Pollux lib. vi. cap. xi. &

Φασία. Anastasii Imperatoris tempore vixit S.Theodosius Cœnobiarcha. Hic autem Ana-
 stasius fuit hæreticus; idemque exstruxit mu-
 rum, quem Longium vocant, l.x. miliaribus
 ab Urbe distantem, & a mari Septentrionali
 Meridiem versus extensum, cujus longitudo e-
 rat l. miliarium, latitudo vero pedum xx. I-
 dem etiam Juliani portum propugnaculis mu-
 nivit, & magnum Triclinium in Blachernis ex-
 struxit, quod ad hunc usque diem Anastasia-
 num vocatur; itemque Cisternam Moccensem.

Ἀνάστασις. Resurrectio. Mors præter natu-
 ram in mundum ingressa est; resurrectio vero
 secundum naturam. Nam primus homo, ante-
 quam peccaret, immortalis erat. Dicitur au-
 tem resurrectio, quia id, quod per peccatum
 perditum erat, per justitiam rursus erigitur.
 Nisi enim Adamus Dei mandatum violasset,
 vivus permansisset. Ἀνάστασις igitur dicta est,
 quasi ἡ δευτέρη γένεσις, i. e. qua fit, ut res denuo
 stent; eademque est patientiæ divinæ finis.

Ἀνάστασις. Pro ἀναστάσεως, i. e. Everfio. Poly-
 bius: Masanissam causam fuisse evertendæ
 Carthagini, eamque debilitatam prorsus Ro-
 manis reliquisse.

Ἀνάστασις. Everfus. Item, qui propter ali-
 quam calamitatem, vel crimen, solum vertit.
 Dicitur etiam hæc vox de urbibus captis, &
 ædibus vastatis.

Ἀνάστασις. Anafati, genus placentarum,
 quæ [virginibus] Arrephoris conficieban-
 tur. Erant & placentæ, Charisæ vocatæ,
 quæ ex reliquiis commixtis publice para-
 bantur. Aristophanes Δαιαλεῦσι:

Mittam placentas vesperi Charisias.
 Amphiphontes vero fiunt decimo sexto die
 mensis Munychionis, eæque in Dianæ Mu-
 nychiæ templum feruntur. Vocantur autem
 ἄμφιφῶντες, (ut nonnulli quidem tradunt,) quia

Athen. lib. xiv. cap. xlii. & seqq. varia panum & placentarum
 veterum genera recensentes, nullam τῶν ἀναστάσεων mentionem faci-
 unt. Quare valde vereor, ne Suidas hic Lectori fucum faciat, &
 ἀναστάσεις placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat
 Νασαί. Νασαί enim Pollux & Athenæus locis laudatis inter pla-
 centas veteres recensent; quæ vox a scriptura τῶν ἀναστάσεων non
 multum recessit. Imo (quod conjecturam meam magis confirmat)
 apud Athenæum lib. 111. pag. 114. unde hunc ipsum locum Sui-
 das descripsisse videtur, hodie legitur Νασαί. Verba ejus hæc sunt:
 Κρατῆς ἐστὶ ἐν δευτέρῃ Ἀπικῆς ἀφελέστε, Θάερηλον καλεῖσθαι τὸ ἐκ
 τῆς συγμεμίδης πρῶτον γινόμενον ἀστίν, καὶ τὴν Σπομαρίτην. ἔχῃ ἑώσας δὲ
 ἐδὲ τὸ ΝΑΣΤΟΝ καλεῖσθαι, ὅς τις Ἀρρήφροισι γίνεσθαι. Aut valde
 fallor, aut verum est, quod dixi, Suidam hunc ipsum locum Athe-
 næi ob oculos habuisse. Non me quidem latet, præter Suidam,
 Eustathium quoque ad Il. Σ. pag. 1165. itemque Hesychium scri-
 bere, τὸ ἀνάστασις genus placentarum significare: sed illorum auctori-
 tate tantum apud me pondus non habet, ut me a priori sen-
 tentia dimoveat. Nam, quod ad Hesychium adtinet; is sane, ut
 omnibus constat, multas voces spurias & adulterinas Lexico suo
 inseruit, vel ipse vitiosis codicibus usus, vel aliorum Lexicographo-
 rum, quibus corrupti libri imposuerant, auctoritatem secutus. De
 Eustathio vero mirari non debemus, quod Hesychii & Suidæ auctori-
 tate forte deceptus (utroque enim recentior est) τὸ ἀνάστασις ge-
 nus placentæ significare scripserit, & sic eundem cum illis errorem
 erraverit.
 9 Ἀεισοφάνης Δαιαλεῦσι. Idem fragmentum Aristophanis pau-
 lo aliter, sed non tam emendate, legitur apud Athen. lib. xiv.
 pag. 646.
 10 Οἱ δὲ ἄμφιφῶντες γίνονται Μεν. Vide supra v. ἄμφιφῶν-
 τες; itemque Pollucem lib. vi. cap. xi. & Eustath. ad Il. Σ. p. 1165.

ὅτι τότε γίνοντο, ὅτε ἠλιός τε καὶ σελήνη παρὰ ἑσπέρῃ γῆς φαίνοντο. ἄς δὲ Ἀπολλόδορος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δαδία ἡμιμένα πασιπηνόντες ἐπὶ αὐτῶν. Φθῆσις δὲ εἰσι πέμματα, ἀ τοῖς θεοῖς καὶ μὲν τῆ σπλάγχναν ἔθουον. αἱ δὲ σελήνας, πέμματά εἰσι πλατῆα, κύκλωτερή. Πέλανοι δὲ, τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. Πόπανα δὲ. καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης.

Καὶ μοι πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπει δόμων
Φράσον¹ σελήνας τὰςδε πυρίμυ χλόης.

ἐπὶ δὲ ἕξ σελήναις βούων ἔβδωμον ἔπεπλον, κέρατα ἔχοντα χεῖν μίμεισιν τῆς παρῳφουῆς σελήνης. ἔθουον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοισι τοῦτον τὸν βούον, καὶ ἐκάλειν αὐτὸν, πέμπλον βούον. μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἕξ, ἔβδωμον βούον. ἐπὶ τῷ ἀνασθήτων.

¹ Ανασθῆλων. ἀντὶ τοῦ, ἀναχέσθων.

² Ἀνάστημα. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τῆς ἡλικίας ἐξῆγεν ἀνάστημα. καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ παρὸς ζῆτος ἔπιτεταμένον καὶ σίντονον ἰδίωμα.

³ Ἀναστήσας. ἀναστάτας ποιήσας, καὶ μελοκίσας. Ἀναστήσασα ἐν τοῦ ἱεροῦ τὸν ἄνθρωπον. αἰκίαις κερυπέβαλε. Καὶ αὐτῆς. Τὴν δὲ κερυφυγῆσαν εἰς τὸ ἱερόν ἀναστήσασα οὐκ ἐτόλμησε. καὶ Ἀναστήτω ὁ θεός.

⁴ Ἀναστροφάδην Φασίν, ὅταν ὁ ἐγκηλῶν τῷ ἡδικημένῳ ἐγκηλῆ. καὶ Ἀναστροφή, ἡ ἀπικατάστασις τῆ ἐπιπροφῆς εἰς τὴν παρῳτέραν χέραν. λέγει καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ μὴ ἀναστροφήν εἶναι αὐτοῖς, πλάσματός πινυνο γνομῆς κατ' ἐκείνης ἀκμῆς πληθύει ληρώμενον.

⁵ Ἀνάσφα. ἀφεγγεῖ. Ἄσφα γε ὄρθῶς ζῶμεν, καὶ ἑσπέρῃ φωτὶ δὲ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ καὶ ἀνάσφα πλέμεν;

⁶ Ἀνασφαιχοῖ. ἀναπλάθει. ἄς μετασφαιχοῖς μεταπλάθει.

⁷ Ἀνασφύλα. ἀνασπᾶσαι.

⁸ Ἀνά σοι τὰδε πάντα λέπαργε. παρομῖα ἐπὶ τῷ οὐδὲ μὲν τὸν κέρμαλον ἀνεμέναν. ἐκ μεταφορῆς τῷ βούον. ἐπειδὴ γὰρ ἀπλυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰθάσων οἱ γεωργοὶ τῷ διωπατέρῳ ἔπιθέμεν τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

⁹ Ἀνασιωτάξας. ἀντὶ τῷ ἀνωθεν σιωτάξας. Ὑπερίδης καὶ Πολυεύκτης.

¹ Φράσον σελήνας τὰςδε πυρ.] Hæc a nemine illustrari, vel intelligi satis poterunt, quin prius invenerit integrum locum Euripidis, ex quo hæc descripta sunt.

² Ἐν ἔβδωμον ἔπεπλον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμω.] Eadem plane de Bove septimo ex Pausanias Lexico recitat Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1165. Vide etiam infra v. Βῆς ἔβδωμον & Diogenianum Adag. ccl.

³ Ἀναστήτω ὁ θεός.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. LXXVII. 1. secundum τὴν 1. xx.

⁴ Καὶ ἀναστροφή, ἡ ἀπικατάστασις τῆ ἐπισφ.] Hæc ad Tactica pertinent. Vide Catalogum vocabulorum Tacticorum, qui Suidæ ad calcem subjunctus est.

⁵ Καὶ μὴ ἀνασφαιχῶ εἶναι αὐτ.] Fragmentum hoc corruptum

tunc conficiuntur, quum Sol & Luna mane supra terram apparent. Ut vero Apollodorus scribit, quia portantur faculis ardentibus undique circum ipsas fixis. Φθῆσις vero sunt placenta, quas Diis cum [victimarum] visceribus in sacrificiis offerebant. Luna vero sunt placenta plana & rotunda. Pelani, placenta in Deorum honorem facta. Popana etiam [placenta quaedam vocantur.] Et Euripides in Erechtheo Lunas vocavit Pelanos.

Nam mihi multas Pelanos ex ædibus mittis.

Voca Lunas istas triticeæ herbæ.

Post sex vero Lunas Bovem septimum pinsebant, habentem cornua ad imitationem Lunæ primum crescentis. Adolebant tamen etiam post quatuor popana Bovem hunc, cumque vocabant quintum Bovem. Plerumque vero post sex Lunas septimum Bovem Diis offerebant. Unde ortum est proverbium in stupidos, Bos septimus.

¹ Ανασθῆλων. [Interdum ponitur] pro ἀναχέσθων, fursum tollere.

² Ἀνάστημα. Statura recta. Deus admirabilem staturem rectitudinem & proceritatem Mosi dedit. Et Ἀνάστημα ψυχῆς dicitur indoles, quæ ad virtutis studium omni nisu & conatu fertur.

³ Ἀναστήσας. Qui aliquos ex pristinis sedibus expulit, & in alias migrare iussit. Cum hominem ex templo expulisset, quæstionibus eum subjecit. Et rursus: Illam vero ex templo, in quod confugerat, expellere non est ausus. Et, Deus surgat.

⁴ Ἀναστροφάδην. Sic dicitur, cum accusator ejus, qui injuria affectus est, vicissim accusatur. Et Ἀναστροφή vocatur, cum illi, qui se antea converterant, ad pristinum statum & situm redeunt. Ἀναστροφή etiam dicitur retributio. Neque propositam ipsis esse pœnam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore & flore adversus eos usi fuissent.

⁵ Ἀνάσφα. Obscuro. An recte vivimus, & in luce? An vero in tenebris, & nocte obscura, omnisque lucis experte navigamus?

⁶ Ἀνασφαιχοῖ. Refringit. Reformat. Ut μετασφαιχοῖς, transformat.

⁷ Ἀνασφύλα. Attrahere.

⁸ Ἀνά σοι τὰδε π. Hæc omnia tibi, candide taure, imponentur. Proverbium in eos, quibus ne post labores quidem relaxatio conceditur. Metaphora sumpta est a bobus; qui cum ab opere solvuntur, agricolæ robustissimo illorum jugum & alia instrumenta imponere solent.

⁹ Ἀνασιωτάξας. Qui denuo ordinat, vel constituit. Hyperides contra Polyuctum.

est & obscurum, quod non nisi ex ipso auctore, ex quo id Suidas excepserit, illustrari & emendari potest.

⁶ Ἀνασφύλα. ἀνασπᾶσαι] Est vox obscœna, ut Grammatici docent.

⁷ Ἀνά σοι τὰδε πάντα λέπαργε] Eustath. ad Odys. Λ. v. 1676. Σιωπλεῖ δὲ ἀπύθη καὶ τὸ, Ἀνά σοι τὰδε πάντα λέπαργε. ταυτὸν ὃν τῷ, ἀνά πῆς σῆς ἄρῃς, ἢ ἀνά τῷ σῷ ἄρῃ. Βοὸς δὲ ἐπιθέει τὸ λέπαργε, λυκῆ ἰσας κατὰ τὸ λεπτομέρον ἐξ αὐτῆ, ἦγεν κατὰ τὸ δειμα. παρομῖα δὲ ἐπὶ τὸ ρῆσιν, ἐπὶ τῷ εὐδὲ μετα κέρμαλον ἀνεμέναν. καὶ γὰρ, φασί, βεῖ λυθῆσι ἔργου ἐπιτίθειται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ διωπατέρῳ.

⁸ Ἀνασιωτάξας. ἀντὶ τῷ ἀνωθεν σιωτ.] Ex Harpocracione.

'Ανασύνταξις. τὸ ἀναγεγραμμένα πηρήματα ταῖς Συμμοεῖαις. Ὅταν δόξη τῷ δήμῳ ληΐζειν πρῶτον, ἢ ἀφαιρέστας, καὶ ἔλῳ) τοὺς τοῦτο πράξοντας, τούτο ἀνασύνταξιν καλεῖται.

'Ανασφίλας. ἀνανήφας. ἑαυτὸν ἀνασφίλας. ἢ ἀναλαβὸν, ἢ ἀνεργκῶν.

'Αναρχεσσα. ἀναδιῦσα. καὶ Ἀναρχῶν. ἀνατείνας. Φανείς. ἔξιελθῶν. ἀνάδης. Ὁ δὲ πρῶτος ἀναρχῶν ἐν τῷ ὀρύγματι, ἢ Μάγνης, ἀνδράδης τε καὶ ἀναφροντῶς πολυμητῆς.

'Αναταθείς. ἐπαπειλήσας. Ὅις δὲ ἀναταθείς, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπιπρεμάσας. Καὶ ἀνατακτικῶς κελεύων, ἀντὶ τῶ πρῶτακτικῶς, ἐμβριθῶς.

'Ανατάξασθαι. εὐπρεπίσασθαι.

'Ανατάσεις. ἐπαπειλήσας ὑψηφάνους. Τὰ μὲν Φιλάνθρωπα παρεσιώπων, ταῖς δὲ ἀνατάσεις καὶ ἀπειλήσας ἔλεγον. καὶ Ἀνάτασις, ἢ μὲν πικρίας καὶ τρασύτητι ἀπειλή. Πολύβι. Οἱ μὲν οὖν πρὸς Μητροδώρον, καὶ ἀπλάγντες τῷ ἀνάτασιν Φιλίππου ἔβασιλέως, ἐπανήλθον.

'Αναπετυρβακῶς. ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγει τὸ τὸν πῆλον ταράξαι. Ἀριστοφάνης. Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀναπετυρβακῶς.

'Αναλείλαι. δολικῆ. ἀνῆσαι. ἐν μέλαφορῆς τῶν βοτανῶν.

'Αναλεινάμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τῷ πρῶτον ὑπερηγχοῖσιν ἀναλεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὐτῶν. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι, καὶ κατὰκαρχάσαντες, ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰκοσὶν ἀπιδέοντας πεντακοσίους ἀπέκλειναν. Ἀναλεινάμενοι οὖν, ἤγουν μετ' ὑβρείως ἀπειλήσαντες.

'Αναλείνας τῷ ψυχῆν. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τῷ τῶν θεῶν θέαν.

'Ανατεί. ἄβλαβῶς, καὶ ἀνθὶ τίσεως, καὶ πικρίας.

'Ανατίθεμα. ἀθετῶν.

'Ανατλάντες. ὑπομεινάριες. καὶ Ἀνάτλημα, ὑπαιμονή. καὶ Ἀνατλήναι, ὑπομεινῆναι.

'Ανατολίη. ἢ ἀνατολή. λέγει δὲ καὶ Ἀντολίη.

'Ανατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίος ἔβασιλέως, ὅς ἢ Φιλόπυτος. πρῶτον δὲ αὐτῶν καὶ τὸ μὴ Φείδεσθαι λημάτων, τὸ παρὲν ἀφαιρῆναι ἐσπυδακότι.

'Αναβαπέντες. σκελιαθέντες. συμπεσόντες. Ὅις δὲ σπῶσι τῶ οἷον ἀδῆν καὶ ἀπείρας, καὶ ἀναβαπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστος εἰκῆ.

'Ανατρέχω. ἀντὶ τῶ ἀναλύω. Μένανδρος.

1 Ἀνασύνταξις. πρὸ ἀναγεγραμ. Hunc locum egregie illustrant, quæ Suidas habet infra v. Διάγραμμα.

2 Ἐξιελθῶν] Hinc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est ἐξελθῶν.

3 Ὅις δὲ ἀνατάσεις, & τ. Hæc fragmentum Polybio assignat Casaubonus. Vide infra v. Ἐπιπρεμάσας.

4 Ἐπαπειλήσας] Vocem hanc ex MSS. revocavi, quæ in prioribus Edit. deest.

'Ανασύνταξις. Censuræ in Symmorias descriptus. Cum populo videtur, [pecuniarum, pro censuræ conferri solitarum.] aliquid addendum vel detrahendum esse, viros quosdam eligit, quibus negotium istud mandat: idque ἀνασύνταξις vocatur.

'Ανασφίλας. Qui ad sanam mentem rediit. Qui se a casu erexit. Vel, qui vires & valetudinem recepit.

'Αναρχεσσα. Emittens. Producens. Et Ἀναρχῶν. Qui in altum sustulit. Qui apparuit. Qui emerfit. Qui egressus est. Qui vero primus ex illa fossa emerfit, fuit Magnes, & fortis & insigniter audax homo.

'Αναταθείς. Qui minas intentavit. Aliis vero minas intentans, & metum incutiens. Et ἀνατακτικῶς κελεύων, imperiose & severe imperans.

'Ανατάξασθαι. Preparare.

'Ανατάσεις. Superbas comminationes. Humanitatem quidem [sibi exhibitam] silentio præteribant; minas vero superbe ab eo intentatas commemorabant. Et Ἀνάτασις, minæ, quæ asperere & ferociter alicui intentantur. Polybius: Metrodorus igitur, gravissimis Regis Philippi minis territus, ad suos rediit.

'Αναπετυρβακῶς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι significat cœnum turbare. Aristophanes: Qui universam urbem nostram perturbavit.

'Ανατεῖλαι. Dativo jungitur. Florere. Per translationem ductam ab herbis.

'Αναλεινάμενος. Graviter minatus. Rex vero, cum gravissima quæque minatus esset illis, qui facinoris hujus participes erant, nihil tamen eorum fecit. Et iterum: Egyptii vero gravissima minati, & in cachinnos effusi, in conspectu tot virorum & mulierum quingentos minus viginti interfecerunt. Ἀναλεινάμενοι hic significat, superbe & contumeliose minantes.

'Αναλείνας τῷ ψυχῆν. Animo ad res sublimes, & ad Deorum contemplationem verso.

'Ανατεί. Sine damno. Impune.

'Ανατίθεμα. Irritum facio.

'Ανατλάντες. Qui sustinuerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλήναι, tolerare.

'Ανατολίη. Idem quod ἀνατολή. Oriens. Dicitur etiam Ἀντολίη.

'Ανατόλιος. Anatolius, Theodosii Imperatoris Magister. Hic ambitiosus erat, & eo ingenio præditus, ut pecuniarum non parceret, cum rem præsentem conficere studeret.

'Αναβαπέντες. Supplantati. Prostrati. Humi fusi. Illi vero vino abunde & immodice hausto temere prostrati jacebant.

'Ανατρέχω. Dissolvo. Resolvo. Menander.

5 Ἀναπετυρβακῶς. ἀνατ. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equites p. 304. (206. Edit. Bas. ut Portus monuit.)

6 Ἀνατεῖ. ἀβλαβῶς. Ex Harpocrate; ad quem vide Valefium.

7 Ἀνατίθεμα. ἀθετῶν. Vide supra v. Ἀνατίθεμα.

8 Ὅις δὲ σπῶσι τῶ οἷον ἀδῆν καὶ ἀπ. Hæc fragmentum legitur etiam supra v. Ἀδῆν.

Ἀναζητοῦς ἐμβάδας. τὰ ἀφαιρούμενα καὶ τετραπυλῆρα ὑποδήματα.

Ἀναζητοῦς ἐμβάδας. *Calcei incisī & perforati. Et calcei vero hi eadem tempestate jactabantur.* Aristophanes.

Τὰ δ' ἐμβάδια καὶ ταῦτα σινοχειμάζετο.

Ἀειροφάνης.

Ἀνά τοί με π. *Profecto mihi persuades: sed illud nondum dicis.* [Ἀνά τοί με πείθεισ dictum est] pro ἀναπείθεισ τοιγαρῶν με.

Ἄνά' τοί με πείθεισ· ἀλλ' ἐκεῖν' ἔπω λέγεις. ἀντί τοῦ, ἀναπείθεισ τοιγαρῶν με.

Ἀνατυπᾶσαι. Pro evertere posuit Antimachus. Et Ἀνατύπαισι, cogitatio.

Ἀνατυπᾶσαι. ἀντί τῷ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. καὶ Ἀνατύπαισι, ἀφρονήσι.

Ἀναυδος. Voce carens. Mutus. Et Ἀναύδητον. Non dictum. Non dicendum. Arcanum. *Nihil est, quod non sperari, vel fieri posse dixerim.* † *Qui pudore ob acceptam calamitatem affectus, lacrymisque oppletus, vocem tenebat, malum, quod sibi accidisset, narrare erubescens.*

Ἀναυδος. ἄφαντος. Ἀναύδητον· ἄλεκτον. ἄρρητον. ἀπέρρητον. ἀνέλπιτον. Ἐκεῖν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. Ὅς ὑπ' αἰχλῆς τοῦ πάθους ἀειρούμενος δάκρυον, ἀναυδος ἴω, ἐξείπειν αἰδέμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεί. Sine nauo.

Ἀναυλεί. χωρὶς ναύλης.

Ἀναυμαχίαι. Uti legibus poenae erant constitutae in eos, qui non militaverant, vel qui ordines deseruerant, & arma abjecerant: sic etiam in eos, qui militiam navalem detrectaverant. Illa autem poena vocabatur Ἀναυμαχίαι, ut apud Andocidem. Jubebat autem Lex eos, eorumque posteros, infames esse.

Ἀναυμαχίαι. ὡς ἔ' μὴ φραλεύσῃ, καὶ τοῦ μὴ λείπειν τὴν τάξιν, καὶ τοῦ τὰ ὄπλα ἀπβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ἀρισμένων ἐκ τῶν νόμων· οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίαι ἐκαλεῖτο, ὡς ὁ Ἀνδοκίδης. Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι.

Ἀναυσία. Dicitur de illis, qui nullam sentiunt nauscam.

Ἀναυσία. τὸ μὴ ναυλεῖν.

Ἀναφαιλάττιον, non autem ἀναφάλαττον dicunt. Recalvastrum. Idem significat Ἀνάσιλλος.

Ἀναφαιλάττιον, ὁ δὲ ἀναφάλαττον λέγεται. καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. Aperte. Manifeste. Palam.

Ἀναφανδόν. Φανερῶς.

Ἀναφάνεισι. Manifesta facis. Patefacis.

Ἀναφάνεισι. Φανερῶς ποιεῖς.

Ἀναφαιρέτης. Qui auferri non possunt.

Ἀναφαιρέτης. μὴ ἀφαιρῆμενος.

Ἀναφῆναι. In lucem proferre. Manifestum facere.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμοί. Obscenitas Venerea. Eupolis *Autolyco.* Et Ἀναφλάξιν, masturbare.

Ἀναφλασμοί. τὰ Ἀφροδίσα. Εὐπολις Ἀυτολύκω. καὶ Ἀναφλάξιν ἔλεγον τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.

Ἀναφλύσιος. Anaphlystus populus erat Atticus, Tribus Antiochidis. Nonnulli tamen historici Anaphlysti ut urbis mentionem faciunt.

Ἀναφλύσιος. Ἀνάφλυτος, δῆμος δ' Ἀττικῆς, Φυλῆς Ἀντιοχίδου. ἐνοιο μέντοι τ' ἰσορραξῶν ὡς πύλαιος δ' Ἀναφλύτῃς μνημονεύουσιν.

Ἀναφορέν. Relationem criminis, sive cum peccatorum culpam in alios rejicimus. Demosthenes pro Ctesiphonte. * * * * *

Ἀναφορέν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῆς ἀμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ἀναφορέας. τὸ κελεύόμενον ὑπὸ πατέρων κοινῇ δεκεῖν κελεύεσθαι, μηδεμίαν εἰς τ' ἕτερον ὑπολειπομένη ἀναφορέας, ἦτοι συμβουλίας.

Ἀναφορέας. Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid sustinent, & gestant. Bajuli.

Ἀναφορέας. ὁ λῶρος. καὶ πληθυσμικόν, Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβατάζοντες.

Ἀνάφορον. Lignum utrinque cavum, quo ο-

Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκοilon, ἐν ᾧ τὰ φορέτια

1 Ἀνά τοί με π. Scenarius hic legitur apud Aristoph. in *Vespis*, pag. 339. P.

2 Ἀντί τῷ ἀνατρέψαι] Haec interpretatio suspecta mihi est, quippe quam a voce Ἀνατυπᾶσαι alienam esse existimo. Forte igitur scribendum est, Ἀνατροπᾶσαι, ἀνατρέψαι: quod tamen ut meram tantum conjecturam Lectori propono.

3 Ἀναύδητον ἄλεκτον. ἄρρητον. ἀπέρρητον. ἀνέλπιτον.] Hanc notam excerptit Suidas ex Schol. Sophocli. ad *Ajacetem*, pag. 43.

4 Κεῖν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.] Dux ultimae voces apud Sophoclem hodie defunt, casque Demetrius Triclinius ex textu Poetae ejecit, ut ipse in Scholiis ad illum locum Lectorem his verbis monet: Οἱ γραφόντες, καὶ ἐκεῖν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, ἐπεὶ ἴσασιν περὶ τοῦ μίτρου. διὸ παρὰ τὸν ἐξελέγησαν πρὸς ἐμὲ ἢ τὸ κῶλον ἐμῶν τῶν ἑσθῆς.

5 Ἀναυμαχίαι. ὡς ἔ' μὴ φ.] Pollux lib. vi. cap. viii. Λεπιναυτοῖς μὴ ἐκλείβει, ὁ τὴν ναῦν ἐκλείπειν, ὡσαύτως ὁ τὴν τάξιν λεπιναυτοῖς. ΑΝΑΥΜΑΧΙΟΥ δὲ, ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπῶν, μὴ μείντοι ναυμαχίαις.

6 Ἀνδοκίδης.] Ἐν τῷ περὶ Μυσηίων, pag. 10. ubi tamen male hodie legitur ναυμαχίαις pro ἀναυμαχίαις.

7 Οὕτω καὶ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν.] Haec emendanda sunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum poena erat infamia, loco laudato recensens, sic inquit: Οὕτω δ' ἄν ἴσασιν, ὅτε σὺ

κλεπῆς, ἢ δάκρον ἔφλοιεν (τέτους ἔδιν ἔ αὐτῆς, ἔ τῆς ἐκ πάντων ἀτίμους εἶναι) ἔ ὅποσιν λίσσιν τὴν τάξιν, ἢ ἀσφαλείας, ἢ δειλιάς, ἢ ναυμαχίας (lege ἀναυμαχίαι) ἔφλοιεν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβάλλουσιν. i. e. Hi autem erant, qui furis, vel munus accipientium rei erant, qui non solum ipsi, sed etiam posteri eorum infamia notabantur; itemque qui aciem deseruissent, vel militia nomina non dedissent, vel ignavia rei essent, vel militiam navalem detrectassent, vel clypeum abjecissent. Hinc apparet verba illa, τέτους ἔδιν καὶ αὐτῆς, καὶ τοὺς ἐκ πάντων ἀτίμους εἶναι, referenda esse ad ea quae apud Andocidem praecedunt, non vero ad ea, quae sequuntur; & proinde falsum esse, quod Suidas, quasi Andocidem auctorem, hic affirmat, eos, qui militiam navalem detrectaverant, tum ipsos, tum eorum posteros infamia notatos fuisse, quoniam poena illa tantum facta erat in eos, qui furis, vel munus accipientium rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet.

8 Ἀναφαιλάττιον] Vide supra v. Ἀνάσιλλος.

9 Ἀναφλάξιν ἔλεγον τὸ μαλ.] Ex Schol. Aristoph. ad *Ranas* pag. 232.

10 Ἀναφλύσιος. Ἀναφλ. δῆμος δ' Ἀττ.] Ex Harpocrate.

11 Ἀναφορέν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν.] Ex Harpocrate.

12 τὸ κελεύόμενον ὑπὸ πατέρων δεκ.] Sensus hujus fragmenti ἀκρίβητος est & mutilus, cujus proinde versionem in medio reliqui.

13 Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκοilon.] Vide supra v. Ἀμφίκοilon.

ἔξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βασιλεύσων. ¹ Ἀειποφάνης Φίξις σὺ τῶνάφορον ὁ παῖς. ἢ ἀμφικύριον γρηπτόν, ὅσπερ καὶ ἀλιθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήφαντες. μεταγίντες. Οὐκὲν οἱ πλείστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχων, καὶ μετεβέλλοντο.

Ἀναφρονησῶν. ἀνελθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωρεῖντες. ² Ξενοφῶν. Ἐπιδικῶντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. ³ ὅπιπῶ περιερόμενοι.

Ἀνάχαρσις, ⁴ Γυρίης, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκυθῆς, φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καθρία ἔ Σκυθῶν βασιλέως. ἔγραψε Ἡ νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν. Περὶ εὐτελείας τ' εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ἐπι πάντα ὀυτακόσια. ⁵ εὖρε δὲ οὗτος ἀγνοεσαν, καὶ τὸν κερσμιπὸν τροχόν. ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσῳ. ⁷ τετελεύτηκεν Ἑλληνικὰς τελετὰς ὅπιτιλῶν ἐν Σκυθῆσι, ὑπεβελούσιν αὐτῶ τοῦ ἀδελφοῦ. ⁸ καὶ δὲ πιναι, ἐν γίγνα βαθεῖ, καὶ μέχεις ἐπῶν ἐκατόν.

Ἀναχάσις. ὁ ἡμεῖς ἀνεχασίον.

Ἀναχαιῶν. ἀναλύω.

Ἀναχαιτίζει, αἰπαλική. ἀναπιδίξει. ἐγκόπει.

Ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀνελτείνῃ.

Ἀνά γῆνα. ἐπὶ τῷ γῆν.

Ἀνοχλίζω. ⁸ τὸ ἀνακινῶ.

Ἀναχερίζει. ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν.

Ἀναχωμαλισμός. ζήτησ' ἐν τῷ Χῶμα.

Ἀναχρέμπω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχρῳ. ⁹ βλακείαν. ἐκλυσι.

Ἀναψήφισασαι. τὸ μεταψήφισασαι. Δέλοδι-
δασκέλω Φερεκράτης. Κἀναψήφισας δ' ἀπιδούνα
πάλιν τὰ χρυσία. καὶ ἐπιτεταμένως λέγουσιν οἱ Ἀτ-
τικοί.

Ἀναψυχήναι, τὸ ἀναψύξαι λέγουσιν. Ἀμισφίας
Μισχίς.

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, καὶ βαλες τριώβολον.

Καὶ ¹⁰ τί πῃ καλεμαρτύρησας ψῦδος, ἄτ' ἀ-
νεψύχεις.

Ἀναψύχων. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοῦ διδόν. καὶ Ἀνα-
ψυχευμένη, ἀντὶ τῆ ἀναπνοῦ μὲν.

Ἀνδάνει. θέρεται. μέλει. Ἰπῶν χερμελισμός
ἀνδάνει.

Ἀνδῆρα. ¹¹ τὰ χεῖλη τ' ποταμῶν ἀνδῆρα λέγουσι,
δι' ὅ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀ-
ναχρέματ' ἀλέγει, δι' ὅ τὸ ὑπερίδης εἶναι τ' διεράν.

Ἀνδῆρα. μέγ' π τοῦ κήπευ, ὅσπερ ἡ περσιῶν,

perarii onera suspensa gestant. Aristophanes: *Ver puer lignum, ex quo onera suspensa gestantur.* Vel scribendum est ἀμφικύριον; quod verius est.

Ἀναφρονήσαντες. Ad sanam mentem redeuntes. Recipiscetes. *Plerique igitur resipiscetes, agnita virium suarum imbecillitate, sententiam mutarunt.*

Ἀναφρονησῶν. Redire. Reverti.

Ἀναχάζοντες. Recedentes. Pedem referentes. Xenophon: *Persequentes, & rursus recedentes.*

Ἀνάχαρσις. Anacharsis, Gnyri filius, matre Græca natus, Scythæ, Philosophus, frater Caduicæ Scytharum Regis. Scripsit de legibus & institutis Scytharum oratione ligata: itemque de Frugalitate vitæ humanæ poema versuum dcc. Idem anchoram & rotam figulinam invenit; vixitque temporibus Cræsi. A fratre autem per insidias necatus est, cum Græcorum ritu apud Scythas sacra perageret. Ut vero quidam tradunt, in extrema senectute, & ad centum usque annos [vita producta, decessit.]

Ἀναχάσις. Hiat.

Ἀναχαιῶν. Resolvo. Relaxo.

Ἀναχαιτίζει. Accusativo gaudet. Impedit. Retinet. Sophocles τὸ Ἀναχαιτίζειν posuit pro imperium detrectare, resistere.

Ἀνά γῆνα. In terram. Humi.

Ἀνοχλίζω. Vestibus amoveo.

Ἀναχερίζει. Facit, ut quis redeat. Xenophon.

Ἀναχωμαλισμός. Agger. Quære in Χῶμα.

Ἀναχρέμπω. Screo. Exscreo.

Ἀνάχρῳ. Mollitiem. Inertiam. Ignaviam.

Ἀναψήφισασαι. Decretum vel suffragium ante latum mutare. Pherecrates *Dulodidascalo: Cum autem mutato suffragio censuisset aureos reddendos esse.* Attici hanc vocem produciunt.

Ἀναψυχήναι. Idem quod Ἀναψύξαι, recreare, refocillare. Amipsias *Mæchis: Et tu quidem venisti & amisisti triobolum.* *****

Ἀναψύχων. Recreans. Respirare finens. Et ἀναψυχευμένη, requiescens, respirans.

Ἀνδάνει. Placet. Cura est. *Equorum hinnitus placet.*

Ἀνδῆρα. Fluviorum ripæ sic vocantur, quod sint humidæ. Hyperides vero sic vocat aggeres, quod locis humidis sint editiores.

Ἀνδῆρα. Pars quadam horti, ut arcola &

¹ Ἀειποφάνης] In Ecclesiæ pag. 748. (505. Edit. Bas. ut Portus observavit.)

² Ξενοφῶν] Apud Xenophontem lib. iv. de Exped. Cyni, pag. 318. locus hic ita legitur; Καὶ οἱ πολέμοιο. ἰσχυρῶς ἐπιπιδόντες, ἐ σιῶν ἔσαν τ' χροῶν ἐγγύς αἰσάντες ἐπέδον ἐ σφενδάκιον. ὥστε ἡναγκάζοντο οἱ Ἕλληες ἐπιπιδόντες, ἐ πάλιν ἀναχάζοντες, χολῆ παρενεῖχον. i. e. Interprete Leunclavio: *Hæstes acriter Græcos invadunt, & quia loca per erant angusta, propius accedebant, & cum sagittis petebant, cum fundis. Quo fiebat, ut, dum Græci necessario persequerentur hostem, ac diuinde rursus cederent, tarde progredierentur.*

³ Ὅπιπῶ περιερόμενοι] Hæc loco mota sunt, & collocari debent post vocem ἀναχάζοντες.

⁴ Ἀνάχαρσις, Γυρίης, μητρὸς.] Vide Laertium lib. 1.

⁵ Νόμιμα Σκυθῶν] Duo MSS. Paris. habent Νόμιμα Σκυθικά.

⁶ εὖρε δὲ ἐτ' ἄγκ.] Vide quæ notavimus supra v. Ἀγνοεσαν.

⁷ Τετελεύτηκεν Ἑλλῶν. πλ.] Vide Isaac. Casaub. ad Laert. lib. 1.

Seg. c. 11.

⁸ Ἀνοχλίζω] Vide infra v. Ὀχλίζω.

⁹ Ἀνάχρῳ βλ.] Vide supra v. Ἀναχευμένη.

¹⁰ Καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψῦδος.] Locus hic desperatus est, tam quod ad metrum, quam ad sensum adinet. Quæ ratio est, quare eum asteriscis notaverim.

¹¹ Ἀνδῆρα. πλ χεῖλη τ' π.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas sua descripsit.

καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμοσ Φησίν. Ὅπως τὸ ἀνάμα-
λον τοῦ χρεῖε τῆ ἤ ἀνδρίων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῦτο
κατασκευῆ.

Ἄνδριπτις. εἶδος παρίδος. ὡραὶ τὸ δίκων, τὸ
βάλλων. ἔθεν καὶ δίσκος, ὁ ῥιπιδόμωσ.

Ἄνδριχα. διχῶσ. ὁ Ὀμηροσ.

Ἡὲ ἀφωραθέων, ἢ ἀνδριχα πάντα δάσσασθαι.

Ἰστέον, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίτασαν τοὺς πολεμίους,
ἐπιμεριζόμενοι τὰ χεῖμασ. Καὶ ἀντὶ τῶ χρεῖε.

Εἶπὸσ ἐν μακάρειασιν, Ἄνάκρεον εὖχεσ Ἰάνων,

Μήτ' ἐρεπῶν κόμων ἀνδριχα, μήτε λύρησ.

Ἄνδοκίδησ. ὁ Ἀθηναῖοσ, ῥήτορ τῶ φωλεύονταν δέ-
χε εἶσ, υἱὸσ Λεωγέρεσ, Σπύρονσ Τηλεμάχεσ τοῦ Ὀ-
δυσσεύεσ, καὶ Ναυσικαάσ, ὡσ Φησιν Ἑλλάτικωσ.

Ἄνδρα τὸν Φύσφ. Ἀρριανόσ. Ἄνδρα χεῖ νεότητα
θρασῶσ, χεῖ ἀπειρίαν περαγματάων ἀνόητον, καὶ ἀφ' ἑ-
ρώμωσ δμαλῶσ, καὶ τὸ ἐσ τὰσ μάχασ προσπεισὸν,
τὰσ πλήθει πιθανόν, οὐδὲ τὰσ ὑπὸ τῶσ μεγίστων
βελλῶσ ἐν ὀλίγοισ τοῖσ μάλιτα προσιδσων αὐτῶσ,
ἀλλ' ἐν παντὶ τὰσ πλήθει γίνεσθαι. τὸ πέρα δὲ ἀν-
λεπείνοσασ ξυυδῶν, καὶ δεδεμένωσ μηδὲν μείων ἐ-
πεσθαι.

Ἄνδραγαθίζομένη. ἀνδριζομένη.

Ἄνδράρηια. σκύλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἄνδραγχοσ. ἀντὶ τοῦ δῆμιωσ, ὁ τοὺσ ἀνδρασ
ἀγχεων.

Ἄνδρακάσ. κατ' ἀνδρα. χρεῖεσ. Κρατῖνωσ Βυκό-
λοισ. τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖσ Θεκυδίδησ. ἢ

Ἄνδρακάσ, χεῖ δέκα ἀνδρασ.

Ἄνδραποδίζω. τὰσ σιωθήκασ σιωέχεον οἱ Βάρβα-
ροισ, πῖν τε ὀμμαχμίαν, εἰσ τὸ φανερόν ἀνδραποδίζον-
τεσ. καὶ Ἄνδραποδισμὸσ, ἢ αἰχμαλωσία. καὶ Ἄν-
δραποδιστίσ. Διαβάλλονσ δὲ οἱ Θεσσαλοὶ ὡσ ἀνδρα-
ποδιστῶ καὶ ἄπειροισ. δῖλλον δὲ καὶ Σπὸ Ἰάσονωσ, ὅσ
ἰνδραποδισαλο τῶσ Μήδειαν. Εὐριπίδησ.

Πολλοὶ παρῶσαν, ἀλλ' ἄπειροισ Θεσσαλοὶ.

εἰρηται δὲ ἀνδραποδιστίσ ὡραὶ τὸ σπιδίδοσθαι ἀν-
δρα, τῶσ πωλεῖν ὁ τοὺσ ἐλευθέρωσ χαταδεδλέ-
μενωσ.

Ἄνδραποδοκάπιλωσ. μεταβολέωσ ἀνδραπόδων.
Ἄνδραπόδον δὲ εἰρητὶ ὁ πῶσ ὁ ἐν ἀνδρῶσιν σπὸ τῶ
ὑποκειμένωσ μέρεσ τὰσ ὄλω. ὑπὸ κείνῶσ γ' τὰσ δε-
σπότη ὁ οἰκέτισ, καθάπερ ὁ πῶσ τὰσ ὄλω καὶ ἀνω-
τέρω σώματι. Ὡσπερ, οἶμα, τὰ τῶσ ἀνδραπόδων
ἀπὸ τῶσ ἐν χεῖνεσ χειροφυλακούντεσ πολλοὶ, δρα-
πέδωσ μὲν τῶσ τῶσ κερκτημέωσ χεῖροσ, νέωσ δὲ πινωσ

canalis. Didymus inquit: *Ut loci inaequali-
tas ore aggerum & canalium tolleretur.*

Ἄνδριπτις. Genus decipulae. A verbo δίκων,
jacere. Unde & δίσκος, discus.

Ἄνδριχα. Bifariam. In duas partes. Homerus:
Aut diripere, aut bifariam omnia dividere.

*Sciendum est, obsessos, bonis inter se divisus,
stuporem hostibus injecisse.* Significat etiam
χεῖε, i. e. sine.

Sis inter beatos, O Anacreon gloria Ionum,

Nec sine jucundis convivis, nec sine lyra.

Ἄνδοκίδησ. Andocides, Atheniensis, unus ex
decem illis Oratoribus, qui inter reliquos ex-
cellunt, filius Leogori, & a Telemacho, filio
Ulyssis, & Nauficaa genus ducens, ut ait Hel-
lanicus.

Ἄνδρα τὸ Φύσφ. Arrianus. *Virum ob adoles-
centiam ferocem, rerumque prorsus imperitum
& stolidum, & propter robur corporis, & te-
merariam in bellis audaciam plebi gratum; &
quod de rebus maximi momenti non inter ami-
cos & familiares, sed coram tota multitudine
consultaret: ulterius vero ipsi resistentes vin-
ciret, vinctosque nihilominus sequi juberet.*

Ἄνδραγαθίζομένη. Fœmina virili animo præ-
dita.

Ἄνδράρηια. Spolia viris detracta.

Ἄνδραγχοσ. Carnifex, qui homines stran-
gulat.

Ἄνδρακάσ. Viritim. Separatim. Cratinus
Bubulcis. Thucydides par & oppositum vo-
cat. Vel Ἄνδρακάσ, deni viri.

Ἄνδραποδίζω. In servitutum redigo. *Barba-
ri fœdera violabant, homines manifeste in ser-
vitutem redigentes.* Et Ἄνδραποδισμὸσ, abdu-
ctio in servitutum. Et Ἄνδραποδιστίσ, qui in ser-
vitutum alios abstrahit. Plagiarius. Thessali
autem male audiebant, ut plagiarii, & infidi.
Hoc autem vel ex Iasone patet, qui Medeam
in servitutum abduxit. Euripides:

Multi aderant; sed infideles Thessali.

Ἄνδραποδιστίσ autem dicitur ὡραὶ τὸ σπιδίδοσθαι
ἀνδρα, quod significat, virum vendere. Libe-
ros enim homines in servitutum abstrahit.

Ἄνδραποδοκάπιλωσ. Mancipiorum negotia-
tor, sive mango. Ἄνδραπόδον proprie est *pes
viri*: quod nomen mancipio inditum est a
parte, quæ toti subjacet. Mancipium enim
domino subjectum est, ut pes toti & superiori
corpori. *Ut (opinor) infidissima mancipia, mul-
to ante captantes occasionem ex dominorum suo-
rum manu aufugiendi, novosque & ignotos sibi
dominos inventiendi.* Ἄνδραποδοκάπιλωσ igitur

Scholiasia ait: Ἄνδραπόδωσ. ἀνδρῶν ἀρρετέμωσ, σκύλα.

6 Ἄνδρακάσ.] Voce hæc usus est Homerus Il. N. v. 14.

7 Τὸ ἴσον & ἀντὶ. καλεῖσ Θεκυδ.

8 Διαβάλλονσ δὲ οἱ Θεσσαλοὶ, ὡσ ἀνδραποδιστῶ καὶ ἄπ.

9 Ἄνδραπόδον δὲ εἰρητὶ ὁ πῶσ ὁ ἐν ἀνδρῶσιν.

Hæc sunt verba Scho-
liasta ad modo laudatum locum Aristophanis.

1 Ἄνδριπτις.] Vide Pollucem lib. x. cap. xxxiv. & Etymologum h. v.

2 Ὀμηροσ.] Il. Σ. v. 511.

3 Εἶπὸσ ἐν μακάρειασιν, Ἄνάκρεσ.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. pag. 400. (277. Edit. Henr. Steph. ut Portus monuit.) Vide etiam infra v. Ἰάνωσ.

4 Ἄνδοκίδησ, Ἀθην.] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶ δέκα ῥητόρων: Photium in Bibliotheca Cod. cclxi. & Tzetz. Chil. vi. cap. xl. ix.

5 Ἄνδράρηια.] Hæc voce usus est Homerus Il. Σ. v. 509. ubi

καὶ ἀγνώστας αὐτοῖς δεσπότης εὐρεῖν. Ἐνδραποδο-
κάπιλος ἐν, ὁ σωματέμπορος. ὡς τὸ καπιλεύειν
τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπεράειν.

Ἐνδραποδάδεις. δολοφρεπεῖς. δολογνώμονας. καὶ
Ἐνδραποδάδης Ἐπίξ. ἐπὶ τῆ ἡλιθίων. Ἐπλάτων Φη-
σὶν Ἐχον τὰς ἀνδραποδάδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρεῖς
ἕως ἀμυσίας.

Ἐνδραποδάδῃ τρεῖς. τίω τῆ ἀνδραπόδων ἰδίως
κερὰ, ἡ ἀπελευθερωθέντες ἡλλασον Ἀθήνησιν οἱ
δούλοι. Καὶ ἡ ταῦτα ἀκούειν πολλῶν σιωπευόμε-
νων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη καλεσαμένων, ἀλλ' ἐπὶ
τίω ἀνδραποδάδῃ τρεῖς, Φασίν, ἔπιδεικνυμένων.

Ἐνδράειον. Ἐποκοριστικῶς, ἄνδρα. Ἐθαυμάζειν
δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρίκασιν ἀνδράειν πὶ θαλαμη-
πόλιν, σκιαζαφές τε καὶ ἀβροδίαιτον, καὶ πέρρω
τοῦ ἀρρένωτῆ τεταγμένον.

Ἐνδρα Ἐτιθωνὸν σπαράτῃαν, καὶ τερσάτῃαν, καὶ
κικῶν. τρεῖς, ἕως ἀγαν γεγρακότα. Ἐπὶ Τιθω-
νοῦ, τοῦ πάνυ γεράσαι, καὶ μετὰ βληθῆναι εἰς
τέττιγα.

Ἐνδράχλη. Ἐστὶ ἡ ἐνικῶς. ἀντὶ ἧ αἰθερα. Ἐ
Γυναιξὶν ἔπιθεθίξιν ἀνδράχλης.

Ἐνδράχνη. Ἐβοτάνη. ψύχει μὲν καὶ τίω τρίτῃ
ἔπιθεσιν, ὑγραίνει δὲ καὶ τίω δευτέρῃ. διὸ καὶ ἀ-
ποκρούει τὰ ρεύματα, τῆ τε γλιχρότητι τὰς ἐν τῇ
ὄξειον αἰμαδίας καὶ αἰμαδίας. Ἐστὶ δὲ τίω τῆ, καὶ
δυσεντερίας καὶ αἰμορρογίας ὀνήσιν.

Ἐνδραμονίδης. ὁ Ἐνδραμόν παῖς.

Ἐνδρέας. ἕνομα κύριον.

Ἐνδρέαν. ὁ μέγας οἶκος ἔπιθε Ἐροδότω.

Ἐνδρεία. ἡ τῆ ἀνδρῶν ἡλικία. Ἐνδρεῖαν ἐν τῇ
ἔπιθε Ὀμιόνοια. καλεῖται δὲ ἔπιθε πιναν Ἐνδρεία
καὶ τὸ αἰδέιον. Ὅτι ἔπιθε ἀνδρεία καὶ δικαιοσύ-
νη, ὁμογενεῖς ἔσται, ἕως τὸ αὐτὸ γένε ἀρετῆν. καὶ
ζητῆ ἐν τῇ Δικαιοσύνη.

Ἐνδρείκελον. ὁμοιον ἀνδρὶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγ-
μα τῆ ζωγράφαν, ὅ καλεῖται ζωγράμῃαν κρίσις.

Ἐνδρεῖον ἀήρ. ὁ ἀφοβῆ. Ἐ Ἀμαρτάνει οὖν ὁ
λέγων τίω ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. καὶ Ἐνδρεῖ-
φόντης, ὁ ἀνδροφόν.

Ἐνδρηλαεῖν. ἀνδρας ἐξελαινεῖν, καὶ φυγαδεύειν.

1 Ἐνδραποδοκάπιλος ἐν, ὁ σωμα. Eadem habet Harpocrates, ex quo Suidas.

2 Ἐνδραποδάδης Ἐπίξ. Vide Diogenianum Adag. LXXIII.

3 Πλάτων. In Alcibiade 1. pag. 32. Huc pertinent verba Eu-
stathii ad II. A. pag. 79. Σημείωσις ἐπὶ Πλάτωνος τὸ, ἔχον τὰς ἀνδρα-
ποδάδεις ἐπὶ τῆ ψυχῆς τρεῖς. ὅπερ ἦν σκάμῃα ἐπὶ ἀνοησίῃ, λαφῆν
ἀπὸ τῆ ἀνδραπόδων κούρας, ἢ φασιν οἱ ἐλευθερωθέντες ἡλλασον Ἀθήνη-
σιν ἦπς καὶ ἐλέγχετο ἔπιθε ἀνδραποδάδης.

4 Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρ. Hæc sunt verba Agathie
de Narsete, Romanorum dace, lib. 1. pag. 19.

5 Ἐνδρα Τιθωνὸν σπαρ. ἐ τρε. καὶ κικῶν. Septenarius hic Tro-
chaicus depromptus est ex Aristoph. Acharnes. pag. 403. (289. E-
dit. Bas. ut Portus observavit.)

6 Τὸ πάνυ γεράσαι. Apud Scholiastam Aristoph. pessime
hodie legitur ἔπιθε πινωρεγῆσαι, qui proinde ex hoc loco Suidæ
emendandus est.

vocatur mancipiorum negotiator. Nam κα-
πιλεύειν ἀνδράποδα significat mancipia quaestus
gratia vendere.

Ἐνδραποδάδεις. Mancipium decentes. Servi-
les. Et, *Servilis pilus*, [proverbium] in stul-
tos ac stolidos. Plato ait: *Serviles in animo
pilos præ inscitia habens.*

Ἐνδραποδάδῃ τρεῖς. Sic vocatur proprie co-
ma fervilis, quam servi Athenis manumissi mu-
tabant. *Hæc autem audiebantur in conventu
multorum virorum, qui affectus suos moderari
nesciebant, & qui, ut aiunt, servilem comam
adhuc ostendebant.*

Ἐνδράειον. Diminutive, homuncionem. [*Di-
cebant, se mirari Gothos, si komuncionem,
thalami quondam ministrum, & umbratili de-
licatoque vitæ generi assuctum, & nihil mas-
culi præ se ferentem, formidarent.*

Ἐνδρα Τιθωνὸν σπαρ. *Virum Tithonum lacerans,
& turbans, & agitans.* Id est, hominem supra
modum senem. A Tithono, qui ad extremam
senectutem pervenit, & in cicadam mutatus
est.

Ἐνδράχλη. Per λ scriptum idem significat
quod αἰθερα, i. e. scabellum mulierum. *Mu-
lieres [deceat] insidere andrachla.*

Ἐνδράχνη. Portulaca herba, quæ refrigerat
in tertio, humectat vero in secundo gradu.
Eadem fluxiones depellit, & viscositate sua
stuporem dentium, ex esu rerum acidarum
contractum, mitigat; & propter vim stypti-
cam, qua prædita est, dysenteriiis & hæmorra-
giis medetur.

Ἐνδραμονίδης. Andræmonis filius.

Ἐνδρέας. Andreas. Nomen proprium.

Ἐνδρέαν. Majus conclave domus, [five con-
clave virorum,] apud Herodotum.

Ἐνδρεία. Ætas virilis. Antipho in oratione
de Concordia. A nonnullis ἀνδρεία pudendum
virile quoque vocatur. † Fortitudo & justi-
tia differunt, quamvis sint affines, & sub eo-
dem genere, Virtute nempe, ponantur. Qua-
re in v. Δικαιοσύνη.

Ἐνδρείκελον. Viro simile. Significat etiam co-
lorem quendam apud pictores.

Ἐνδρεῖος ἀνὴρ. Intrepidus. Errat, qui ἀνδρεία
virtutem vocat, quæ timorem moderatur. Et
Ἐνδρεῖφόντης, homicida.

Ἐνδρηλαεῖν. Viros expellere & in exilium
mittere.

7 Ἐνδράχλη. Vide infra v. Αἰθερα.

8 Ἐνδράχνη βοτάνη. ψύχει μὲν κα. Hæc leguntur apud Paulum
Æginetam lib. v. cap. 111. ut Pearsonius observavit. Vide etiam
Hesych. v. Ἀναιμόδιον & v. Κιχληθῶπις.

9 Ἐνδραμόν παῖς. Andræmon fuit filius Codri, cujus memi-
nit Pausanias in *Achaicis*, pag. 528.

10 Παρ' Ἐροδότω. Vocabulum istud pluribus in locis apud He-
rodotum legitur.

11 Ἐνδρεία. ἡ τῆ ἀνδρῶν ἡλ. Ἐνδρ. ἐν τῇ πειρῇ Ὀμ. Ex Harpo-
cracione.

12 Ἐνδρεία καὶ τὸ αἰδέιον. Vide Artemidorum lib. 1. cap. xlv. unde
Suidas hanc notam descripsit. Eodem sensu Latinis *virilitas*
dicitur.

13 Ἐνδρεῖφόντης ἐν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκρ. φόβων. Hæc in Læ-
ticio me legitur meminisse, quamvis locus nunc non succurrat.

'Ανδρία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ζεσιτή, ἀλλ' ἡ μείζων ταύτης, τῆς αὐτῆς ὀνόματι λεγόμενῃ, φειγνομένη τοῦ θυμικῆς τῆς ψυχῆς. 'Ανδρεία δὲ ψυχῆ, ἀφ' ἧς διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρείου.

'Ανδρίζω. τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ.

'Ανδριάντα γαρραλίζω. ἐπὶ τῷ ἀδιδυάτων.

'Ανδρικῶς. 'Αριστοφάνης. 'Ανδρικῶς ἐμβάλλειον, καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν τῶν γνάθων. οὐδὲν γὰρ ὡς πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν, ἢ μή τι καὶ μασσῶν.

'Ανδρὶ Λυδοῦ φράγματα ὄσα ἰὼ ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐφάριατο. ἐπὶ τῷ κελῷ ἐαυτοῖς ὀπισπασμέναν.

'Ανδρὶ πεινῶντι κλέπειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. ἐπὶ τῷ ἐξ ἀνάγκης τι ποιῶντων.

'Ανδριοι. ἐκ τῆς 'Ανδρι.

'Ανδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

'Ανδροβόρων ὁμοτέχνη κυνῶν, αἰλθεῖ χακίτη, τῶν Ἀκλιονίδων ἐστὶ μία σκυλάκων.

'Ανδρόγυω. καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάχων. ἢ ἀναδρῶ, καὶ Ἐγμαφρίδι. καὶ Ἀνδρογένειαν, ἀδελφῶν, γυναικῶν κερδίας ἔχοντων.

'Ανδρόδρομο. ὁ τρικλίνο.

'Ανδροκλείδης, ὁ τοῦ Σιμωνίδου Λυδοῦ τοῦ Φιλαδελφῆος υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφύρει τοῦ Φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμπροσθῶν τεχνολόγων.

'Ανδροκμήτι. τῆς φ.

'Ανδροκόβαλ. ὁ κακοῦργος.

'Ανδροκτασιάνων. ἀνδροφονῶν.

'Ανδροληψία, καὶ Ἀνδρολήψιον. ἔαν ἕξω τῆς Ἀττικῆς ἀνῆρ Ἀθλιώτης ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδουσαν οἱ ἐν ἑκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ἣ τὸ ἔργον ἐπεράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐν τῷ νόμῳ τρεῖς τῷ ἐκείνῃ πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑπέξοντας τῷ Φόνι καὶ τοῦτο Ἀνδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀριστοφάνους. Πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐάν μὴτε δίκας ὑπόχωσι, παρ' οἷς ἐν τῷ παθῶν γένηται, μὴτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει καὶ τούτων εἶναι μέγιστον τῶν ἀνδρολήψιον. ἔαν Ἀνδροληψία οὖν, τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἐκ πόλεως. οἰχεύοντες γὰρ τῷ ἔχουσαν πόλιν τὸν

'Ανδρία. [Fortitudo,] non illa civilis virtus, at hac major, quæ eodem nomine appellatur, & animi iracundiam domat. 'Ανδρεία vero ψυχῆ, per diphthongum ει, ab ἀνδρείος, [animus virilis & fortis.]

'Ανδρίζω. Aliquid viro dignum facio.

'Ανδριάντα γαρραλίζω. Statuam titillare. De rebus dicitur, quæ fieri non possunt.

'Ανδρικῶς. Fortiter. Strenue. Aristophanes: *Sed fortiter irruite, & mandite ambabus maxillis. Nullus enim, o miseri, candidorum dentium usus est, nisi aliquid etiam mandant.*

'Ανδρὶ Λυδοῦ. *Viro Lydo nulla erant molestia; at egressus eas invenit.* Dicitur hoc de illis, qui mala sibi ipsi accersunt.

'Ανδρὶ πεινῶντι. *Homini esurienti furari est necesse.* Dicitur de illis, qui necessitate coacti aliquid faciunt.

'Ανδριοι. Andrii. Ex infula Andro.

'Ανδροβόρων. *Homines vorantium. Felis pessima, quæ canum homines vorantium imitatis artem & scelera; videris esse ex catulorum illorum numero, qui Actæonem dilacerarunt.*

'Ανδρόγυω. Semivir. Sic etiam vocatur Bacchus, quod & ea, quæ virorum sunt, faciat, & patiat quæ sunt mulierum. Vel effœminatus, & Hermaphroditus. Et Ἀνδρογένειαν, mollium, muliebri animo præditorum.

'Ανδρόδρομο. Triclinium.

'Ανδροκλείδης. Androclides, Synesii Lydi Philadelphienfis filius. Hic autem tempore Porphyrii Philosophi docuit, quia ejus meminit in oratione de sui temporis doctoribus.

'Ανδροκμήτι. Est epithetum sepulcri.

'Ανδροκόβαλ. Homo maleficus.

'Ανδροκτασιάνων. Homicidiorum.

'Ανδροληψία, & Ἀνδρολήψιον. *Jus hominesprehendendi. Si vir Atheniensis extra Atticam interfectus fuisset, & incolæ urbis illius, in qua cades patrata erat, non dedidissent eum, qui criminis reus esse videbatur, per leges licebat tres illius urbis cives comprehensos Athenas ducere, cædis pœnas daturus. Et hoc Ἀνδρολήψιον vocabatur. Demosthenes in oratione contra Aristocratem: *Præterea lex, si neque pœnas dederint illi, apud quos hoc facinus perpetratum fuerit, neque facinoris autores dederint, jubet in hos ad tres usque viros pignoris loco capiendi jus esse.* Ἀνδροληψία igitur significat cives alicujus urbis prehendere & raper. Illius enim urbis, quæ homicidam ha-*

1 'Ανδρεία δὲ ψυχῆ, ἀφ' ἧς διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρείου.] Hæc inepti cujusdam hominis observatiuncula laturam meretur. Vox ἀνδρεία enim per ει diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adjectivum.

2 'Ανδρίζω. τὸ ἀνδρὸς.] Vide infra v. ἠνδρίζω.

3 'Ανδρικῶς. Ἀριστοφάνους.] Duas has voces, quæ in prioribus Ed. dit. defunt, ex MSS. Paris. revocavi.

4 'Ανδρικῶς ἐμβάλλειον, κὲ σμῶχετ'.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Aristoph. in Pace, p. 483. Vide etiam infra v. Σμῶχετ'. P.

5 'Ανδρὶ Λυδοῦ.] Proverbio huic Cræsus Lydotum Rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio, Adag. lxxxvii.

6 Ἐφάριατο.] Vox hæc suspecta mihi est, cujus loco legere mallem ἐφάριατο.

7 Ἀνδροβόρων ἐμῶσχετ'.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. lxxi. pag. 381. (264. Ed. Henr. Steph. P.)

8 Ἀνδροκμήτι.] Legendum potius est ἀνδροκμήτι, ut in codice

Vaticano scriptum esse Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit. Huc accedit auctoritas Hesychii, apud quem legimus, Ἀνδροκμήτι, τρικλίνο. Vide etiam Eustathium ad Odyss. h. pag. 1573.

9 Ἀνδροκμήτι. τῆς φ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri II. A. v. 371.

Στήλη κεκλιμένη. ἈΝΔΡΟΚΜΗΤΩΙ ἐπὶ τύμβῳ.

Ubi Scholiasta notat: Ἀνδροκμήτι. ἢ ὃ ἀνὴρ κενηκῶς ἐκεῖ. ἢ ἐστὶ κελῶς. ἢ, ἢ ἀπὸ ἀνδρὸς κατισουδασμένῳ. ἢ, ἐπὶ ἀνδρὶ κενηκῶς κατισουδασμένῳ. Vide etiam Etymologum h. v.

10 Ἀνδροκόβαλ.] Vide infra v. Κόβαλ; & Hesychium eadem voce.

11 Ἐάν ἕξω τῷ Ἀττικῆς ἀνῆρ Ἀθλιώτης.] Vide de hoc ἀνδροληψίας more & jure Budæum in Annotationibus post. ad Pandectas, & Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pag. 518. 519.

12 Ἀνδροληψία ἐστὶν, τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἐκ τῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Harpocrate descripsit Suidas.

ἀνδροφόνον, καὶ μὴ περιεμένειν αὐτὸν εἰς πικρῶσαν.
καὶ τοῦτο ἐκλεῖπτο Ἀνδροληψία.

Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐν Συρίᾳ, σοφιστὴς,
υἱὸς Ζανῆ, ἢ Σαβίνου, παιδευσάσας καὶ Νικομήδειαν
ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.

Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου κρέατος.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλήθος ἀνδρῶν.

Ἀνδρσαθῶν. ἢ μεγάλα ἔχον αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς ἡγερότης ἀσαφὴς τὸ κρανίον. ὑπὸ μέγας.
ἐπὶ τῷ μνησθῆναι χρησιμοποιόνταν. παρόσον ὅλον τὸ
σῶμα ἀδύνατος. Καί,

Ἀνδρὸς ἡγερότης αἱ γυναῖκες βακτηρία.
ἐπὶ τῷ πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐδιδόντων. Καί,

Ἀνδρὸς ἡγερότης μήποτε ἔς πυγμὴν ὄρα.
ἐπὶ τῷ πρὸς ἕνα μὴ χρησιμοποιῶν. Καί,

Ἀνδρὸς κακῶς πρῶτος ἐπιποδῶν φίλοι.
ἐπὶ τῷ ἐν τοῖς κακοῖς μνησθῆναι εὐρισκόντων πρὸς τῷ
φίλων ἀφέλειαν.

Ἀνδροτίαν, ἢ Ἀνδρων, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δι-
μαγωγός, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Ἀνδροφόνος. οὕτω λέγεται καὶ γυναικὶς πε-
κλήνη.

Ἀνδρῶν. εἰς τὸ τῷ ὕ.

Ἀνδρῶνα. οἶκον, ἐνθα οἱ ἄνδρες εἰθασιν ἀθεοῖζε-
σθαι. Ἀριστοφάνης. Ὅσα δικαστήρια καὶ τὰς φάσας
ἀνδρῶνας πάντα ποιῶσω.

Ἀνδράνιος ὄνος. ἐπὶ τῷ παμμεγέθη καὶ καθαρῷ
σώματι ἔχονταν ἢ ἀπὸ τὸ ἐκείσε παμμεγέθεις καὶ
καθαροὺς ὄντας γίνεσθαι.

Ἀνδρανῆτις. Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὸ ἀν-
δρανῆτιν εἰς τὴν γυναικωνίτην καμάσσην. ἀπὸ τὸ δο-
κεῖν τὸν φρατηρὴν βραχὺν χρόνον πρὸς τὸν
Λυσίανων ἠλατῶσθαι.

Ἀναία. πόλις ἀνεκρὺ Σάμου, κληθεῖσα ὑπὸ Ἀ-
ναίας μιᾶς γυναικὸς τῆς Ἀμαζόνων.

Ἀναίδης. τὸ θρασύ βλέπειν. καὶ ἢ Ἀναίδην. ἀ-
θρόως. σφοδρῶς. ἀπιρρυθμισμένως. καὶ Ἀναιδῶς.
ἀναίχυντος. καὶ Ἀναιδῆς, καὶ Ἀναίδεια, ἢ ἀναίχυν-
τία.

Ἀναίμωτος. ἀναίματοι. καὶ Ἀναίμος, ὁ μὴ ἔχον
αἷμα. καὶ Ἀναίμωτος, ἀνὴρ αἷματός. καὶ Ἀναίμωτος

1 Ἀνδρσαθῶν] Vide Hesych. v. Σάθων.

2 Ἀνδρὸς ἡγερότης ἀσαφ. τὸ κρ. ἀπὸ μ.] Hæc descripsit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum.

3 Ἀνδρὸς κακῶς σαφ.] Est notissimus versus Menandri. Vide Zenobium & Diogenianum.

4 Ἀνδροτίαν] De Androtionis hujus scriptis vide Meursium in Bibliotheca Attica, cujus scripta non compilabo.

5 Ἀνδρῶν. εἰς ἢ τῷ ὕ.] Vide Harpocrationem h. v. & ibi Mauffiacum.

6 Ὅσα δικαστήρια καὶ τὰς φάσας.] Versus hic Anapesticus legitur apud Aristoph. in Ecclef. pag. 744.

bebat, nec ad supplicium dedebat, cives pi-
gnoris loco capere licebat: idque Ἀνδροληψία
vocabatur.

Ἀνδρόμαχος. Andromachus, ex Neapoli,
urbe Syriæ, Sophista, Zonæ vel Sabini fi-
lius, qui Nicomediæ sub Diocletiano Impe-
ratore docuit.

Ἀνδρομέοιο. Humani. Ut, ἀνδρομέοιο κρέατος,
carnis humanæ.

Ἀνδρόπαις. Puer qui virilem ætatem jam at-
tigit.

Ἀνδροπλήθεια. Virorum multitudo.

Ἀνδρσαθῶν. Bene vasatus.

Ἀνδρὸς ἡγερότης ἀσαφ. Viri senis calva similis est
νευρα passæ. Pars hic ponitur pro Toto: dici-
turque proverbium illud de iis, qui ad nullam
rem sunt utiles. Totum enim [senum] corpus
est infirmum. Item,

Homini senis maxille sunt baculi.

Quod dicitur de illis, qui in senectute mul-
tum comedunt. Et,

Homini senis podicem nunquam inspicias.

De illis, qui ad quædam sunt inutiles. Et,

Viro cum adversa fortuna conflitante, pro-
cul amici.

Quod dicitur de illis, quibus in rebus adver-
sis amici nullam opem ferunt.

Ἀνδροτίαν. Androtion, Andronis F. Athe-
nienfis, orator & Demagogus, Isocratis dis-
cipulus.

Ἀνδροφόνος. Sic vocatur etiam ille, qui mu-
lierem occidit.

Ἀνδρῶν. Andron. Unus erat ex quadringentis.

Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari so-
lent. Aristophanes: Tribunalia & porticus
in conclavia virorum convertam.

Ἀνδράνιος ὄνος. Andronius asinus. Prover-
bium in magnam & inertem molem corporis:
quod ibi magni & segnes asini nascerentur.

Ἀνδρανῆτις. Conclave virile. Et, quod vulgo
dicitur, relicto conclavi virili gynæceum adire:
quod Imperator paulo ante a Lusitanis
cladem accepisset.

Ἀναία. Anæa, urbs e regione Sami, sic ap-
pellata ab Anæa scemina, quæ erat una ex
Amazonibus.

Ἀναίδης. Impudens. Et Ἀναίδην. Affatim. Ve-
hementer. Sine rubore. Et Ἀναιδῶς. Impu-
denter. Et Ἀναιδῆς. Impudens. Et Ἀναίδεια.
Impudentia.

Ἀναίμωτος. Exfangues. Sanguine carentes. Et
Ἀναίμωτος. Qui nullum habet sanguinem. Et Ἀ-
ναίμωτος. Sine sanguine. Et, Ἀναίμωτος δὲ ψῆ, est

7 Ἀνδράνιος ὄνος] Scribe Ἀνδράνιος ὄνος, ut apud Diogeni-
um, & Stephanum Byzantium v. Ἀγκών, & v. Ἀντῶν. De hoc
proverbio autem præter Erasimum vide Mauffiacum ad Harpocra-
tionem v. Ἀντῶνες, Casaubonum ad Strabonem pag. 435. & Ber-
kelium ad Stephanum v. Ἀντῶν.

8 Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti hujus sensus
est imperfectus & mutilus, qui suppleri potest ex iis, quæ legun-
tur infra voce Καμάσση, ubi locus hic repetitur.

9 Ἀναία, πόλις ἀντ.] Vide Stephanum Byzantium h. v.

10 Ἀναίδην. ἀπ.] Scribe ἀνείδη, ut suo loco infra.

δύψη. τρεῖσιν Ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ Ἀγγελοὶ καθὼ οὐδὲ ἐοδίσαι. ὡς δὲ ἔστι Δανιὴλ φησιν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπιγράμμα δόνθεν ἔκλοντο αὐτῆ.

Ἀναίνεσθαι. κωνῶς μὲν, τὸ ἀρνεῖσθαι. ἰδίως δὲ, ἐπὶ τῷ χτ' τῆς γάμου, καὶ τὰ Ἀφροδίσα. καὶ Ἀναίνουμαι, ἀπαρνεῖμαι, προῖεμαι.

Ἀναίρεσις. ἀπὸ τῆς ἀναληφθείς. ἕπας Ἰσοκράτους. καὶ Ἀναίρεσθαι, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ περὶ ἀναδέφειν. καὶ τὸ Φονεῖσθαι. καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πύραν ἀναίρει. τὴν ἐπιτολίαν. καὶ ἐπὶ τὸ ἀπαιτεῖν, καὶ τὸ αἰεῖν, ἢ ὡσεὶ νύχθασθαι. καὶ Ἀναίρεσις, ἢ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τὴν πανοπλίαν ἔρριπεν εἰς ἀναίρεσιν τῶν βυλομένων. καὶ Ἀναίρειται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναίρειται τὸ μείζον μέρος τῆς κρεατῆς. καὶ Ἀναίρεισθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. Ἡ δὲ Σκηπίωνι ἡ τὰ διαμολογημένα ὡς Καρχηδονίως, ὁμήρους σφῶς δόναι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας, καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μήτε καταλόγους ποιῆσθαι, μήτε μισθοφόρους χρῆσθαι, μήτε πόλεμον ὡς μηδὲνα ὡς τὴν Ῥωμαίων γνάμιν ἀναίρεισθαι. Καὶ αὐτῶς. Οὐ τὴν τυχεύσαν ὡσεὶσαν ἐπαινοῦντο Ῥωμαῖοι, τοῦ μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι, μήδ' ἀναίρεσθαι τοὺς πολέμους. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναίρεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. καὶ Ἀναίρουσθαι, ἀναλαμβάνουσθαι, ἐπιχειροῦντες.

Ἀναίσιμος. ἀνήλικος, κατεδάπανα. καὶ Ἀναίσιμους, ὡς Ἡρόδοτος, ἀπὸ τῆς δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναίσιμοι, κατὰ ἀλίσκοι. τὰς δὲ γυναῖκας ἀπέτηξαν, ἵνα μὴ τὸν σίτον ἀναίσιμῶσι.

Ἀναίσιμος, καὶ σιδηρεὺς ἀνθρώπος. ἐπὶ τῆς ἀπειρηθαικότων, καὶ μηδεμίαν μετὰβολὴν τοῦ τρόπου ποιησάντων.

Ἀναίσιμος ἐπὶ ἀφροσύνη. ἀπὸ τοῦ ἀνεγκλήσιμος ἐπὶ ἀφροσύνη.

Ἀναίσιμος. ἀβλαβής, καὶ ἀναίσιμος. Ἡ Σοφοκλῆς

Πόλις δέ σοι

Κακῶν ἀναίσιμος πάντ' ἀπαλαχθῆ ἡθόνος.

Ἀνεβάλλειν. Ἡ Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Τηρίβαζος Φίλος ἡ τῶν βασιλέων, καὶ, ὅποτε παρῆν, οὐδεὶς ἄλλος βασιλεὺς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνεβάλλειν. ἀπὸ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

1 Ἀναίσιμος. κωνῶς μὲν, τὸ ἀρνεῖσθαι.] Ex Harpocrate, ad quem vide quae notavit Mauflacus. Confer etiam Suidam infra v. Χαεῖσιμος.

2 Καὶ τὸ περὶ ἀναδέφειν.] Vide infra v. Ἀελεῖν, & Harpocratonem v. Ἀναίρεσις.

3 Τῶν Σκηπίωνι ἡ τὰ διαμολογημένα ὡς Καρχηδονίως.] Apud Dionem in Excerptis Legat. cap. xv. pag. 381. unde fragmentum hoc de promptum est, locus integer sic legitur: Ὅτι εἰς κρηκεύσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τῶν Σκηπίωνι ἡ τὰ διαμολογημένα, ὁμήρους π σφῶς δόναι, ὡς τὴν ἀρχιμαλάκας, τὴν π αὐτομάτας, ὡς ἡ τῶν Ῥωμαίων, ἢ τῶν συμμάχων, ἢ ἂν εἶχον ἀποδόναι, καὶ τὴν ἐλεφαντῶν πάντας, καὶ τῶν πύλων ὡς παραδόναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεντῶν μήτε ἐλεφαντῶν, μήτε νῶν, καὶ τῶν Μισθόφορων πάντων ἂν εἶχον αὐτῶν ἀποδόναι, καὶ τῶν δόναι τῶν π χεῖρας, καὶ τὴν πόλεις, τὴν ἐν τῇ ἐπιτολίᾳ αὐτῶν ὡς ἀφείσαι, καὶ μήτε καταλόγους ποιῆσθαι, μήτε μισθοφόρους χρῆσθαι, μήτε πόλεμον ὡς μηδὲνα παρατῶν τῶν Ῥωμαίων γνάμιν ἀναίρεισθαι. Locum hunc Dionis ad marginem Suidae fui indicaverat etiam Pearlionius.

4 Οὐ τὴν τυχεύσαν ὡσεὶσαν ἐπαινοῦντο.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valelius.

Angelica siti. Angeli enim non habent sanguinem, nec ulla re vescuntur. Sic de divino Daniele inquit Logotheta in inscriptione columnae ejus.

Ἀναίνεσθαι. Communiter quidem significat negare: peculiariter vero dicitur de foeminis, quae nuptias vel concubitum abnuunt. Et Ἀναίνουμαι, recusio, abnuo.

Ἀναίρεσις. In altum sublatus. Ita Isocrates. Et Ἀναίρειν, in utero concipere, & partum educare. Item, necare, & humo aliquid tollere. Ille vero manu in peram demissa, epistolam sustulit. Significat etiam perdere, & tollere, & admovere. Et Ἀναίρεσις dicitur de eo, qui aliquid humo tollit. Ille vero omnia arma sua projecit, ut tolleret quisquis vellet. Et Ἀναίρειται, accipit. Ille vero majorem partem carnis capit. Et Ἀναίρεισθαι, suscipere. Conditiones vero pacis, quam Scipio cum Carthaginensibus fecerat, haec erant: Ut obsides darent, & elephantos, & triremes, nec illos milites conscriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adversus quemquam absque Romanorum consensu susciperent. Et iterum: Romani summo opere cavebant, ne alios laceffere, neve bella priores suscipere viderentur. Et apud Herodotum Ἀναίρεσθαι significat, in utero conceptum. Et Ἀναίρεσθαι, suscipientes, aggredientes.

Ἀναίσιμος. Absumebat. Consumebat. Et Ἀναίσιμους, apud Herodotum, absumere, consumere. Ἀναίσιμοι, consumunt, absument. Mulieres vero suffocarunt, ne frumentum absumerent.

Ἀναίσιμος. Impudens & ferreus homo. Dicitur de illis, qui pudorem omnem deposuerunt, nec mores ullo modo mutant.

Ἀναίσιμος ἐπὶ ἀφροσύνη. Qui ob amentiam accusandus vel damnandus non est.

Ἀναίσιμος. Illaesus. Infons. Sophocles: Ut urbs [Thebarum] a malis, quae ei ab hac terra imminent, immunis permaneat.

Ἀνεβάλλειν. [Imponebat. Sustollebat.] Xenophon: Teribazus vero amicus erat Regi, & quotiescunque aderat, nullus alius Regem in equum levabat. Hic ἀνεβίβαζεν positum est pro ἀνεβίβαζεν.

5 Μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι.] Addendum est χεῖρας ἀδίκων, ex ipso Suida v. Ἀμυνόμενοι, v. Ἐμμεύειν, & v. Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur.

6 Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναίρεισθαι, ἀπὸ τῆς ἐν γαστρὶ συλλ.] Locus Herodoti existat lib. vi. pag. 225. Ἡ γὰρ οὐκ ἔστι Ἡρώδης τῆς γένεως, καὶ τὴν πατῆρ ἐστὶ Ἀσπιδόκευτος ὁ Ἡρώδης, ἢ Ἀσπιδόκευτος. ἐν γὰρ σε τῆς νυκτὶ πύργῳ ἀναίρεισθαι. Quod interpret recte vertit: Aut enim ex hoc Herode genitus es, materque tibi est Aspidocelus Heros, aut Aspido. Nam ea nocte te concepit.

7 Ἀναίσιμος. ἀβλαβής, καὶ ἀναίσιμος.] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 297. unde eum Suidas excerpit, sic referendus est: Ἀναίσιμος. ἀβλαβής, καὶ ἀναίσιμος. Nam ἀναίσιμος est vocabulum nihili, & obelo omnino dignum. Ἀναίσιμος vero compositum est ex ἀ στερητικῶς, & ἀπτι: cujus originis etiam est adverbium ἀναίσι, de quo supra.

8 Σοφοκλῆς.] In Oedip. Colon. pag. 297.

9 Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Τηρίβαζος φ.] Locus hic legitur apud Xenophontem de Expedition. Cyri lib. iv. pag. 327.

'Ανεβάλλον. αναβολῶν ἐδίδα.
'Ανεβάλλετο. προσημαίετο. ανακρέετο. ἐνήχετο. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀρριανός: 'Ανεβάλλετο πὴν τῆς ἄλλης χρέως δῆωσιν, οἰόμενος εἰδῶσιν Ἀθλουαίως. Αναβολὰς, καὶ τὰς ἀνακρούσας, καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο, καὶ ἀπήρχετο. καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τῆς ἐχηματίζοντο.

'Ανέβησεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος.

'Ανεβίω. ἀνέζησεν. καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶνα ἐπέποισα. Κράτης.

'Αναβιάσκε, καὶ Ἀναβιάσκη, μάλλον ἢ Ἀναβιῶν. λέγασιν δὲ καὶ ἀναζῆν.

'Ανεβήσεν οὐρανόθεν. ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ μέγα τοῦ οὐρανοῦ ἀφικνούμενον.

'Ανεβορῶδουσαν. ἀνεκράχον.

'Ανεβρύαξαν. ἀνεθορυβήθησαν. ἀνεκράχον.

'Ανεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

'Ανέγνωσαν. ἀνέπεισαν. ἀνεδίδαξαν. ἠρέθισαν. Ἡρόδοτος. Τοὺς ὄνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἱ μὲν ἀνέγνωσαν μετεῖνα τὸν Κῦρον.

'Ανέζητον. ἀνυπόστροφον.

'Ανεδέχετο. προσεδέχετο, ἐξυπέμεινεν. Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσπράβην παρσῖαν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιτεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀσιαρῶθλι πόλεμον.

'Ανεδείμαλο. ἀνήλθεν. ἀνακοδόμησε, κατεσκεύασεν.

'Ανέδην. ἀναλύτας. ἀκαλύτας. ἀκακόρωσ. ὡς ἔτυχε. Ἀρριανός. Οἱ δὲ τοῖς φρέασι Φύλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν συλλέγεσθαι πᾶν ὅσον περ ἀνιμῶτο τοῦ ὕδατος. ἐκείθεν δὲ ἀφανομῶν γίνεσθαι τὴν ἴσιν ἐχάσας. Καὶ αὖθις

— Καὶ τὸ δίθυσον

Τῆτο τὸ λογατῶν, καὶ τὸ περὶ σφύρον,
Οἷς ἀνέδην βάκχουεν, ὅτ' εἰς Διόνυσον ἐφοῖτα.

Καὶ αὖθις. Τὸ ἱερὸν περὶ τοῦ ἱεροῦ οὐκ εἶον τοὺς βασιλεῖς καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην παρῖνα. ἀντὶ τοῦ ἀκαλύτας. καὶ αὖθις. Ἀνέδην ἐξεπέστη

1 'Ανεβάλλετο. προσημαίετο. Nota hæc referenda est ad versum illum Homeri Odyss. A. v. 155.

2 Ἡπὶ ὁ φρομίζων ANEBALLETO, καλὸν αἰεῖδεν. Ubi Scholiasta inquit: 'Ανεβάλλετο ἀνεκρέετο. Vide etiam supra v. Ἀναβιῶνα.

3 Ἀντὶ τῆς ὑπερετίθετο. Minus accurate Suidas τὸ ἀνεβάλλετο per ὑπερετίθετο hic exponit. Secundum alios enim magistros inter duas istas voces hæc est differentia, ut ἀναβάλλετο quidem significet rem intempestive procrastinare, & temporis opportunitatem negligere; ὑπερετίθετο vero, negotium aliquod in commodius tempus dittere. Ammonius: Ἀναβάλλετο καὶ ὑπερετίθετο ἀφ' ὧσιν. Ἀναβάλλετο μὴ γὰρ εἰς τὸ ἀνεβίβασιν καὶ παρῖνα τὸ ἐπιπέδον καὶ τὸ πρῶτον. Ἐπετίθετο δὲ, τὸ ἐπιπέδον τὸ ἐπιπέδον καὶ τὸ πρῶτον.

4 Καὶ ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τῆς ἐχηματίζοντο. Portus locum hunc sic verterat: Et ἀνεβάλλοντο interdum ponitur pro ἐχηματίζοντο, i. e. figurabantur & formabantur. N. L. Sed acu, ut ajunt, rem non tetigit. Σχηματίζεσθαι enim hic significat vestibus indui, a voce σχῆμα, quæ interdum vestitum vel cultum corporis significat. Hesychius: Σχημα, πλάσμα, IMATISMOS, ἀνάσεις, κάμπου. Hinc recte Suidas verbum istud cum ἀνεβάλλοντο hic conjungit. Το ἀνεβάλλετο enim apud Atticos significat vestes induere, ut Græci ma-

'Ανεβάλλεν. Differerebat. Dilationem dabat.

'Ανεβάλλετο. Proœmio utebatur, præludebat, canendi initium faciebat. Accipitur & pro differerebat. Arrianus: Reliqui agri vastationem differerebat, existimans, Athenienses sponte cessuros esse. Αναβιῶνα vocant carminum præludia & principia. Et Ἀνεβάλλοντο significat interdum vestibus induebantur.

'Ανέβησεν, pro ἀνεβίβασεν, imposuit. Herodotus.

'Ανεβίω. Revixit. In vitam rediit. Et Ἀνεβιωσάμην, ad vitam revocavi. Crates.

'Αναβιάσκε, & Ἀναβιάσκη, pro Reviviscit, potius dicendum est, quam Ἀναβιῶν. Dicitur etiam Ἀναζῆν, reviviscere.

'Ανεβήσεν οὐρανόθεν. Clamorem ingentem, & ad cælum usque pertingentem, edidit.

'Ανεβορῶδουσαν. Vociferati sunt.

'Ανεβρύαξαν. Tumultuati sunt. Clamorem ediderunt.

'Ανεγνάμφθη. Inflexum est. Incurvatum est.

'Ανέγνωσαν. Persuaserunt. Edocuerunt. Incitarunt. Herodotus: Somniorum conjectores cruci affixit, qui ipsi persuaserant, ut Cyrum dimitteret.

'Ανέζητον. Non redeuntem. Qui revocari non potest.

'Ανεδέχετο. Exspectabat. Præstolabatur. Ille vero Asarubalis adventum exspectabat. Accipitur etiam pro ἐξήνεγκεν, intulit, suscepit. Ille vero, his fretus, bellum adversus Ariarathen suscepit.

'Ανεδείματο. Ædificavit. Exstruxit.

'Ανέδην. Abunde. Libere. Sine impedimento. Ad satietatem usque. Temere. Arrianus: Illi vero puteis custodes præposuerunt, ne quisquis vellet libere & arbitrato suo aquaretur, sed in commune conferretur, quidquid aquæ ex puteis haustum esset. Inde vero equaliter eam omnibus distribui jusserunt. Et iterum:

— Et geminum istum thyrsum

Cuspide munitum, & ornamentum talorum,
Quibuscum effuse bacchabatur, cum Bacchi
Orgiis interesset.

Et iterum: Cum templum cinxissent, non siverunt omnes, qui [Oraculo Apollinis] Pythii indigebant, libere & pro lubitu intrare. Et iterum: Effuse & efferato animo omnia

gistra nos docent. Vide Thomam Magistrum v. Ἀνεβάλλετο, & Suidam supra v. Ἀναβιῶνα.

4 Ἡρόδοτος. Lib. 1. pag. 21. ut Portus monuit.

5 Ἀνεβορῶδουσαν. ἀνεκράχον. Ex Schol. Aristoph. ad Ecclesiaz. p. 736.

6 Ἡρόδοτος. Lectionem hanc ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. vitiose excusum est ὑπερετίθετο.

7 Ἡρόδοτος. Lib. 1. pag. 35. ut Portus monuit. Vide supra v. Ἀναβιῶνα, & Ἀναβιῶνα.

8 Ἀνέβησεν. ἀνυπόστροφον. Scribendum est ἀνάβησεν (ab ἀνάβησεν) idque suo loco ponendum. Uti enim παλιμάβησεν apud Homerum Il. A. v. 526. significat id, quod revocari potest; vel, ut Scholiasta vocem illam exponit, παλιμάβησεν, ἢ εἰς τὸ πρῶτον λαπτῶν: ita ἀνάβησεν significat, quod semel emissum retrahi vel revocari non potest.

9 Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσπράβην παρῖνα. Fragmentum hoc Polybio tribuit Valefius.

10 Ἀνέδην. Hæc vox videtur esse περιεμθελεμένη, quoniam significatio ejus loco huic minime quadrat.

11 Ἀνέδην. ἀναλύτας. ἀκαλύτας. De vera & propria hujus vocis significatione accurate disputat literate Batavix ornamentum Jacob. Perizonius ad Ælian. lib. 1. cap. 14.

12 Καὶ τὸ δίθυσον τ. Ex Antholog. lib. v. 1. cap. v. ut Portus etiam monuit.

μὲ ἀρχιόπητ' ἅπαντες. καὶ αὐθις. Ὁ δὲ ἀνέδην διητάτο.

Ἀνεδήσατο. ἀπὸ πωλέγχατο. Ὁ δὲ τὰ πρακτεῖα ἐρθεῖς ἀφ' ἑαυτῶν, πολλὰς ἀνεδήσατο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπετο. καὶ Ἀνεδίδο, σιωθεύου-
λευεν. Ὁ δὲ σιωθεύοις τοὺς Φίλους, ἀνεδίδο ἀφ' ἑ-
αυτοῦ, τί δέον εἴη πράττειν.

Ἀνέδην. ἐσφάνην. ἀνεδέσμευον. Προσίοντες δὲ αὐ-
τῷ ἑταιρίαζον οἱ νησιῶται, καὶ ἀνέδην.

Ἀνέδραμν. ἀντὶ τῆς κρήνης. Ἡρόδοτος.

Ἀνεζεύγνυ. ἀνέστρεφεν. Ἀππιανός. Ὁ δὲ μὲν πολ-
λῆς λείας ἀνεζεύγνυ.

Ἀνεζωπυγήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνέηκεν. ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέστρεχε, καὶ ἀνέθορε.

Ἀνεθυσία. ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιάτο. ἀνεθεῖτο. Καὶ πρῶτον μὲν ζήτησιν
Φόνον Λυσιμάχου, ὃς ἱὸν υἱὸς Ἀρσιμόης. μὲν ταῦτα
πολλῆς ἐπαγομένης ὑβρίας, ἀνεθυμιάτο πάλιν ἐν τοῖς
πολλοῖς τὸ ἀσυνέχον μῖσος.

Ἀνέκαθεν. καὶ τὴν ἀνωθεν ἀκολουθίαν. ἢ ἀνέκαθεν,
μακρόθεν. Τοῖσδε οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος,
ἀνέκαθεν ἐν πατρὸς παιδίοις παραδεδομένη, καὶ
τὸ ἀγίον Διονυσίαι, ὡς, ὅτι καὶ τὸν τοῦ σωτηρίου πά-
θους χρόνον, ἡνίκα μεσοῦσις ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπ-
τετο, ἐν τῷ ὡραῖον σφάδρα τεθηπῶς, καὶ τὴν
ἀνθρωπιάν ὑπερβηκτικῶς γινώσκων, καὶ ἀνοήσας τὸ γε-
γονός, Ἄγνωστος ἔφη, Θεὸς πάρος, δι' ὃν τόδε τὸ Πᾶν
ἐξόφω) καὶ σεσάλει.)

Ἀνεκαλάμψεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεκαλέσατο.

Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκην ἦγον. Οἱ δὲ Ἐφοροὶ ἀ-
νεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς σωμαρχίας, ὡς ἀντὶ τὰς ἀπο-
λωλότα τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσει.

Ἀνεκάς. ψιλῶς, τὸ ἀνω λέγουσι. καὶ Ἀνέκαθεν,
τὸ ἀνωθεν. Εὐπόλις Ἀυτολύκος.

Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυγὸς σὺ τὸ σκέλ.

Κρατῶν Ἡρωπι.

Τὸν αὐχέν' ἐν γῆς ἀνεκάς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

1 Ὁ δὲ ἀνέδην ἐητάτο] Sic locum hunc ex 2 MSS. Paris. emenda-
vavi. In prioribus enim Edit. pro διητάτο pessime & nullo sensu
legitur ἀφ' ἑαυτῶν.

2 Ὁ δὲ πρὸς πρακτεῖα ἐρθεῖς ἀφ' ἑαυτῶν.] Hæc sunt verba Agathæ de
Mermæro, duce Persarum, lib. 11. pag. 60.

3 Ἀνεδίδο, συνθετῶν.] Scribe & supple, ἀνεδίδο ἀφ' ἑαυτοῦ, συνθε-
τάτος. Imperitiosus enim sit, qui credat, τὸ ἀνεδίδο per se & nu-
de positum significare posse συνέμαρτυρον.

4 Ἀνέδραμν. ἀντὶ τῆς κρήνης. Ἡρόδοτος.] Vix quæquam illorum,
qui elegantius literis student, ignorare puto, Herodotum, hi-
storice patrem, frequenter Ὀμηρεῖζον, ejusque voces & phrasas stu-
diose imitari solere; cujus rei hic clarum habemus exemplum.
Vox ἀνέδραμν. ἡμῶν pro κρήνη usus est Homerus II. Σ. v. 56.

Ὁ δὲ ἀνέδην ἐητάτο.]

Ubi Scholiasta τὸ ἀνέδραμν recte per κρήνην exponit. Loca autem
Herodoti, ubi τὸ ἀνέδραμν pro ἀνέδραμν accipitur, notavit Por-
tus in Lexico Ionic.

5 Ἀνέκαθεν. ἀνωθεν.] Hoc sensu vox illa accipitur apud Home-
rum II. E. v. 882.

6 Ἀνεκάς. ἀνωθεν.] Corrupte pro ἀνωθεν, (ab ἀνωθεν) ut recte
legitur infra.

7 Καὶ πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς Φόνου Λυσιμάχου.] Hoc loco duo diverſa

vastarunt. Et iterum: Ille vero genio suo præ-
ter modum indulgebat.

Ἀνεδήσατο. Reportavit. Adeptus est. Ille vero
in rebus gerendis consilio & prudentia utens,
multas victorias reportavit.

Ἀνεδίδοτο. Reddebatur. Remittebatur. Et
Ἀνεδίδο, consultabat. Ille vero congregatis a-
micis, cum illis consultare capit, quid esset fa-
ciendum.

Ἀνέδην. Coronabant. Religabant. Insulani
vero ad ipsum accedentes, ipsum fasciis & co-
ronis ornabant.

Ἀνέδραμν. Crevit. Herodotus.

Ἀνεζεύγνυ. Rediit. Appianus: Ille vero cum
magna præda rediit.

Ἀνεζωπυγήθη. Calore recreatus est. Calefa-
tus est.

Ἀνέηκεν. Induxit. Persuasit.

Ἀνέθει. Adscendit. Sursum salit.

Ἀνεθυσία. Infaniebat.

Ἀνεθυμιάτο. Renovabatur. Et primum qui-
dem Lysimacho, qui filius erat Arsinoes, necem
paraverat. Postea vero, cum insolentia ejus in-
valesceret, pristinum odium vulgi renovatum
fuit.

Ἀνέκαθεν. Per longi temporis successione.
A longo retro tempore. Talis igitur fama a
multis retro seculis continua successione a pa-
tribus ad liberos propagata de S. Dionysio ad
nos pervenit, cum tempore passionis Domini-
ca, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei novitate
vehementer obstupefactum, & supra modum co-
gnitionis humanæ excedum, cum id, quod acci-
derat, considerasset, in hæc verba prorupisse:
Ignotus Deus patitur, cujus causa Universum
hoc tenebris obtegatur & concutitur.

Ἀνεκαλάμψεν. Spicilegium fecit.

Ἀνεκαλοῦντο. In jus vocabant. Ephori vero
ipsum coram magistratibus se sistere jusserunt,
ut res amissas Messeniis restitueret.

Ἀνεκάς. Cum spiritu tenui, significat fur-
sum. Et Ἀνέκαθεν, idem quod ἀνωθεν. Eu-
polis Autolyco:

In altum sustulisti tu quoque, impure, crux
tuam.

Cratinus Heroibus: * * * *

fragmenta in unum conflata sunt, ut patet ex Excerptis Peiresc.
pag. 65. 66. unde ista deprompsit Suidas. Vide etiam infra v. Σω-
σιπῆος, ubi locus hic repetitur.

8 Τοῖσδε οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκ.] Locus hic de-
promptus est ex Eusebio S. Dionysii Areopagita, a Michaeli Syn-
cello conscripto, quod hodie adhuc inter opera S. Dionysii existat.
Vide etiam infra v. Διονυσίου, ubi eadem repetuntur.

9 Ἀνεκαλάμψεν. ἀντὶ τῆς ἀνεκαλέσατο.] Locus hic vel ipse
Suidæ oscitantia, vel librariorum incuria fæde deformatus est;
quem sic in integram restituo. Ἀνεκαλάμψεν. ἀντὶ τῆς ἀνέειπεν.
† Ἀνεκαλέσατε &c. Verbum ἀνέειπεν enim significatur per
videt voci ἀνεκαλάμψεν, ut ex Hesychio patet, qui τὸ ἀνεκαλάμψ-
σατο per ἀνέειπεν exponit: quam proinde vocem h. l. οὐκ ἐπι-
διδίκε non dubito. Deinde manifestum est, τὸ ἀνεκαλέσατο non potest
ἐκ παραπλήσις jungi voci ἀνεκαλάμψεν (nihil enim tu agis ἀσύντακ-
τον) sed novi articuli initium esse debere, ut non solum patet ex
tenic litterarum, sed etiam ex Hesychio, apud quem vocabulum
istud in tenic sua voce ἀνεκαλάμψεν proxime sequitur. En ip-
sa Hesychii verba: Ἀνεκαλάμψεν. ἀνέειπεν. † Ἀνεκαλέσατε. ἀνέ-
ειπεν, &c. Hæc utique conjecturæ nostræ veritatem clare & evi-
denter probant.

10 Οἱ δὲ Ἐφοροὶ ἀνέκ.] Hoc fragmentum ex Polybio sumptum
esse monuit Cl. Jacobus Gronovius.

'Αν' ἐκάστην [ἡμέραν.] καθ' ἐκάστην. Ὅτι Φανείας τις Καρχηδόνιου δεινὰ διαπίθησι Ῥωμαίους ἀν' ἐκάστην ἡμέραν.

'Ανεκίκειεν. ἀνεφέρετο. ἀνεπίδα. ἀνεδίδα. ὥπυ τοῦ κίω, τὸ πορεύομα.

'Ανεκλίθη. ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.

'Ανεκώχευον. ἀνεχώρεον. Ἡρόδοτος. Ἀνεκώχευον τὰς νέας, κεραιδοκόντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, ἢ πεσέει. ἀντὶ τοῦ, ὅθονα γήσαντις ἐσάλδον.

'Ανεκραγεν. ὄχι ἀνεκράυασεν. καὶ Ἀνακραγῆν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

'Ανεκρούετο. ἀνεκοπιεν. ἀνέτελλεν.

'Ανεκτά. Ἀγαθίας Φησὶν πρὸ Θεοδορίχου Πρῆστοικα ἔθνη συνέλεξεν. οὐ γὰρ ἔφετο ἀνεκτὰ εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀνέστως ἄξια. Καὶ Πολύβιος. Διότι οὗτε τὸ λαθεῖν, οὗτε χεῖρ τῆς τοῦ χειρὸς εἰσβάλλουσας εἰς Μακεδονίαν τοὺς Ῥωμαίους ἀνεκτὸν ἰὺ. ἀντὶ τοῦ δυνατόν. καὶ Πισίδης.

Ὅχι ἰὺ ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἢ ἐλάβη. ἀντὶ τοῦ, ὑπομονῆς ἄξια.

'Ανελέγκλιον. μὴ διυάμεδμον ἐλεγχθῆναι.

'Ανεκτισάμην. ἀνωρθασάμην. ἀνελαβόμεν.

'Ανεκυμβαλιάζον. κτύπον ἐποίησεν. ἐκρότην.

'Ανελέγετο. ἀνεπόλει. ἐξησκεῖτο. Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἰὺ, εἶπερ τις ἄλλος. τούτω δ' ἰὺ ἐοικὸς Ἀπολλάνιος ὁ Τυανεύς. ὅς ὅτι μὲν Φωνὴν σιωπῇ καλεῖται, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο. καὶ τὸ μνημονικὸν ἐπινοούσης γενόμενος ἔρωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ἦν αὐτῷ τίς ὅστις εἰς μνημοσύνην, ἐν ἧδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μετατρέσσεται Φοσι, αὐτόν γε μὴ τὸν χρόνον ἀγίω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

'Ανελεήμων. Ὅτι ἀφόργος τοὺς ἀπηνῆς καὶ ἀφίλως Φοσί. ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτες, καὶ μνησκάκους. καὶ ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀχαμπεῖς καὶ ἀνευδότες πρὸς ἔλεον.

'Ανελεύθερος. ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτός τῆς ἀληθείας παιῶν πι. Οἱ δὲ ἐς ἀταξίαν ἰδόντες, καὶ ἀνάστατοι γενόμενοι, ἀγωνῆ καὶ ἀνελευθέραν ἐποίησαν. ἢ ἀναχρήσιν, οἷα δὲ Σπυροσίσαλλες.

'Ανελεῖν. ἀνατρέψαι. Πρῆσβιούσης, πρῶτον τὸ χεῖρ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν κελεύοντες, καὶ τοὺς Ἑλληνας αὐτοκόμους ἀφίνα. λέγει δὲ ἀνελεῖν, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἐκδοτὰ βρέφη, καὶ πρέφειν. καὶ ἀπλάς, ὅτι πρὸς ἀνὰ πῖ ἀναλαμβάνοιτο. † Ὁ ἀνελοῦσα

1 'Ανεκίκειεν. ἀνεφ.] Vide Homerum Il. II. v. 266. & ibi Scholliam.

2 'Ανέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.] Vide supra v. 'Αναπίπτειν.

3 'Ανεκώχευον.] Vide supra v. 'Ανακωχῆν.

4 'Ηρόδοτος.] Lib. vii. pag. 278. ut Portus monuit.

5 'Ὅθονα γήσαντις.] Scribe σίλαντις, ut supra v. 'Ανακωχῆν.

6 'Ὅς πῶν μὲν Φωνὴν καλεῖται.] Apud Philostratum de Vit. Apoll. lib. i. pag. 18. unde locum hunc descripsit Suidas, sic legitur: Καὶ πῶν μὲν Φωνὴν καλεῖται οἱ δὲ ὀφθαλμοί, καὶ ὁ νῆς, πλεῖστα μὲν

'Αν' ἐκάστην. Singulis diebus. Quotidie. Phaneas quidam Carthaginensis quotidie Romanos gravibus cladibus afficit.

'Ανεκίκειεν. Sursum ferebatur. Sursum faliebat. Erumpebat. A κίω, quod significat eo.

'Ανεκλίθη. Ad mensam accubuit.

'Ανεκώχευον. Retinebant. Inhibebant. Herodotus: Navem anchoris alligarunt, expectantes, quem exitum bellum habiturum esset.

'Ανεκραγεν. Vociferatus est. [Sic dicendum est,] non ἀνεκράυασεν. Item Ἀνακραγῆν, & reliqua similiter.

'Ανεκρούετο. Inhibebat. Reprimebat.

'Ανεκτά. Tolcrabilia. Agathias de Theodorico dicit: Vicinas gentes collegit, rem non amplius tolerandam esse existimans. Et Polybius: Quamobrem fieri non poterat, ut his temporibus Romani vel laterent, vel in Macedonia irrumperent. Et Pisides:

Non erat tolerabile vicinis illud damnum.

'Ανελέγκλιον. Quod refutari vel reprehendi nequit.

'Ανεκτισάμην. Erexī. Recepi. Recuperavi.

'Ανεκυμβαλιάζον. Cymbalis strepitum edebant. Strepebant.

'Ανελέγετο. Animo versabat. Exercebat. Ruminabat. Simonides vero, si quis alius, artem memoriae callebat. Huic similis erat Apollonius Tyanensis, qui ut plurimum quidem silebat, multa vero mente versabat: &, cum centesimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate Simonidem superabat. Exstat etiam hymnus ipsius in memoriam, quem canere solebat, in quo omnia a tempore corrumpi dicit, ipsum vero tempore beneficio memoriae expers senii & immortale esse.

'Ανελεήμων. Immifericors. Ἀφόργος vocant crudeles, & amare nescios. Ἀσπόνδους, implacabiles, & injuriarum acceptarum semper memores. Ἀνελεήμονας vero, rigidos, duros, & qui nulla miseratione tanguntur.

'Ανελεύθερος. Illiberalis. Sordidus. Avarus. Illi vero, conspecta omnium rerum confusione, castris exuti fœda & indigna fuga domum se receperunt.

'Ανελεῖν. Evertere. Legatos mittunt, primum quidem jubentes, ut decretum contra Megarenses factum abroget, & Græcos liberos sui que juris esse sinat. Ἀνελεῖν etiam significat expolitos infantes tollere & alere. Et simpliciter aliquid suscipere. † Abrogata enim lege, [Se-

ἀνελεῖν ἄριστον, πλεῖστα δὲ εἰς μνήμην ἀνελεῖται &c.

7 'Ἡ ὁ ἐκτός τ' ἀληθ.] Homines generosi & liberaliter educati solent esse veritatis amantes. Contra vero homines servili & humili animo præditi, quales sunt avari, parviti, scurræ, & similes, veritatem commodo suo postponere non dubitant. Hinc igitur apparet, quis sit hoc loco sensus verborum Suidæ. Vide etiam Hesych. v. Ἀνελεῖν.

8 Καὶ τὸ ἀναλαβεῖν πρὸς ἐκδοτὰ βρ.] Vide supra v. Ἀναλαβεῖν.

9 Ἀνελοῦσα ἢ τ' νόμος, ἐκτος.] Ex Harpocrate, quem vide.

ἢ τὸν νόμον, ἐχειροτόνησεν αὐτῇ. τοῦτο τὸ χεῖρον Δημοσθένης ἢ μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίων εἶπε. διττὴ δὲ φέρεται ἢ γραφή. ἢ μὲν, ὡς παρὰ γέγραπται. ἢ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰπαλικὴν. καὶ ἢ μὲν κατ' αἰπαλικὴν παρὰ γράμην ποιῶτον ἔχει τὸν νόον. Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον, ἦτοι παρὰ βῆσα, ἀφ' χειροτόνιαν ἀεὶ ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι γρη σφραγίσαν αὐτὴν. ἢ δὲ κατ' ἀπαλικὴν. Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκείνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλη. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ γρησφ. καὶ Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὅ ἔστιν, ἐχρησμοδότησεν.

Ἀνελλιπής. ἀνευδής.

Ἀνελευδῆνα. ἀναχθῆνα εἰς ὑψος. Ἐτερον τε παρὰ τούτῳ ἴσον μὲν τάχως ἀνελευδῆνα ἐγκυλευσάμεν.

Ἀνελίνου. ἀνεδίδου, ἀνεπαύοντο, διέτελεον, ἀνεφρέοντο.

Διγρον γὰρ ἀνελίνουον αὐθι μένοντες.

Ἀνέλπιτον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀθηναίῳ ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπίσθηται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά.

Ἀνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔπισε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ παρὰ Θεῶν Ἐναργεῶν.

Ἀνέμβαλ. δυσχερῶς δεχόμεν. δυσπειθής.

Γυβοροῖς βελέεσιν ἀνέμβαλ. ὁ περὶ Ἐρώτων.

Ἀνεμεσώθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπληρώθη. τῶν γραμματέων βελομένων, καὶ μὴ γρατεύεσθαι. ἢ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς ἀναβάλλει. Ἀειτοφάνης Βαβυλῶν. Ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεσώθη.

Ἀνέμηξα. ἀμέεισα.

Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γέν. δὲ Φασι τοῖσιν ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἀνεμ. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου. καὶ τὸ φοιχεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἀνεμ. καὶ ἠ' ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ ἠ' Ἐπίκουρον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμοξεφές. τὸ ἐν εὐάνεμοις τόποις τεθραμμέν-

natus] illum sibi patronum creavit. Hic locus legitur apud Demosthenem in Orat. contra Androtionem; cujus duplex scriptura vulgata est. Una quidem, ut ante diximus. Altera vero pro αὐτῇ habet αὐτὴν, in accusativo; cujus hic est sensus: Senatus, hac lege abrogata, iudicium de se suffragiis populi permittit, num coronari deberet. Illius vero, quæ per dativum effertur, hic est sensus: Senatus, lege hac sublata, illum [i. e. Androtionem] sibi patronum creavit.

Ἀνέλη. Apud Herodotum positum est pro γρησφ, oraculum reddet. Et Ἀνεῖλεν, oraculum reddidit.

Ἀνελλιπής. Cui nihil deest.

Ἀνελευδῆνα. Subduci. Cum præter hoc, aliterum etiam velum celeriter subduci iussisset.

Ἀνελίνου. Remittebant. Quiescebant. Degebant. Versabantur.

Diu enim illic morabantur.

Ἀνέλπιτον βίον. Beatissimam vitam sic appellant Attici: sive vitam illorum hominum, qui bona non amplius sperant, sed illis jam præsentibus fruuntur.

Ἀνεμάξατο. Luit. Omnium, quæ fecit, pænas capite suo luit. Sic Ælianus in libro de Divina Potentiæ argumentis.

Ἀνέμβαλ. Inaccessus. Qui difficulter perfluaderi potest.

Qui prius a perniciosis sagittis Amoris vulnerari non poterat.

Ἀνεμεσώθη. Repleta fuit. Aristoph. in Ranis: Deinde vero propter hæc urbs nostra scribis repleta fuit. Id est, repleta fuit illis, qui scribarum munere fungi, nec militare volebant. Vel scribas carpit propter malam curiositatem.

Ἀνέμηξα. Quæ divisa non sunt.

Ἀνεμοκοῖται. Qui ventos sopiunt. Ajunt autem hujusmodi genus hominum esse Corinthi.

Ἀνεμ. Ventus. Et ipsum elementum, in quo ventus spirat. Et Ἀνεμίδιον. Plato in Theæteto: Videamus, an sententia tua sit ovo facundo similis, an vero irrita, & ex quo nihil omnino gignitur.

Ἀνεμοξεφές. Quod nutritum est in locis ven-

1 Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίων.] Pag. 421.
 2 Ἡ δὲ ἀντὶ τῆ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰπ.] Sic locum hunc, ante mutilum, ex MSS. Paris. in integrum restitui.
 3 Ἀνελίνου.] Legendum est ἀνελίνουον, ut Portus etiam monuit. Vide Helych. v. Ἐλινούον.
 4 Γυβοροῖς βελ.] Versus hic est pars Epigrammatis, quod in integrum legitur Anthol. l. 111. pag. 591.
 5 Ἀνεμεσώθη. ἀντὶ τῆ ἀνεπληρ.] Locum hunc descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Ranas, pag. 172. P.
 6 Ἀνεμοκοῖται. εἰ ἀν.] Eadem habet Hesychius, ex quo Suidas sua procul dubio descripsit. Vide etiam Eustath. ad Homerum pag. 1645.
 7 Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ ἠ' Ἐπίκουρον ἀνεμίδιον τυγχάνει.] Hæc sunt mendosissima, quæ æque corrupta leguntur apud Scholiastam Aristoph. ad Aves, pag. 574. unde Suidas sua descripsit. Verba Scholiastæ hæc sunt: Ἰππηνίμια καλεῖται τὰ διὰ συνουσίας καὶ μίξωσις, καὶ τῶτο δὲ ἐχ' ὡς ἔπυχε αὐτῶ παρὰ ἑρρίπ. ἀλλὰ γὰρ ἰσορίας, τὸ κατὰ τὰς Διασκώσεις. Φασὶ γὰρ αὐτὸς ἐξ' αὐτῶ γρησφ. καὶ ὅτι σύνθητες αὐτῶ μὲν ἀνεμίδιον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ ἠ' Ἐπίκουρον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Hic locus a librariis pessime acceptus est, & duobus mendis laborat, quæ sensum ejus penitus obscurant. Pro ἀνεμίδιον enim scribendum est ἀνεμίδιον (unius tantum literæ muta-

tione facta, & Δ nimirum in A, quæ litera propter affinitatem sæpe confundi solent;) & pro αὐτῶσι, Ἀττικῶσι. Docere enim hic vult Scholiasta, ova ea, quæ Græci vulgo ἰππηνίμια & vocant, ab Atticis appellari ἀνεμίδια; quod verum esse vel ex Thoma Magistro apparet, apud quem in Eclogis vocum Atticarum inter alia etiam hæc leguntur: Ἀνεμίδια, ἢ ἰππηνίμια. Præterea, pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum Enarratorem Comici, & hic apud Suidam legendum esse ἀνεμίδιον, patet etiam ex Platone, apud quem in Theæteto recte sic scriptum esse in nota sequente monemus.
 8 ἠ' Ἐπίκουρον ἀνεμίδιον τυγχάνει.] Locum hunc Platonis Scholiasta Aristophanis ad Aves, & ex eo Suidas, corruptum & mutilum exhibent, qui apud ipsum Philosophum in Theæteto pag. 118. recte sic legitur: Ἀλλὰ φέρε δὴ κρητὴ σκεψόμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμίδιον τυγχάνει ὄν. Utitur ibi Plato metaphora ab ovis ducta, quorum alia solent esse γόνιμα, i. e. facunda, & femine vel vi genitali prædita; alia vero ἀνεμίδια, sive irrita, ut a Plinio vocantur, & ex quibus nihil omnino gignitur. Sensus igitur loci illius hic est; videndum esse, an sententia Theæteti (cum quo Socrates loquitur; inducitur) sit vera, & solidis argumentis nitatur; an vero vana, & nullius momenti, quæque levi negotio everti queat.
 9 Ἀνεμοξεφές. τὸ ἐν εὐάν.] Vide Homerum Il. A. v. 256. & ibi veterem Scholiastam.

καὶ εὐτόνον γὰρ τούτο καὶ εὐαυξές. ἢ Ἀνεμοβραχίς, τὸ
ὑπὸ ἀνέμων περιόρμον.

Ἀνέμω¹ πεδίον. ἐπὶ τῷ εὐμεταβόλων καὶ κού-
φον.

Ἀνέμω² γωργαῖς. ἐπὶ τῷ πονέντων, καὶ μηδε-
νὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἀνεμῶ πάντα μὲν φύει καὶ
αὖξει, οὐδὲν δὲ ἔπειρον ἢ μόνω ἀχνίω σπέρει³. ὡ-
στε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

Ἀνεμοφθορία. ἢ πληγὴ τῶ ἀνέμων.

Ἀνέμω⁴ ἀφ' ἀλέγη. ἐπὶ τῶ ἀνηκούσαν.

Ἀνεμώκε⁵. ὁ παχύς.

Ἀνεμώλι⁶. ὁ μάταιος.

Ἀνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

Ἀνέμων στάσις. Ἐγγάριον γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶ ἀνέ-
μων στάσις, καὶ τῶ παρομίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶ ἐγγε-
ρίαν ἀνθρώπων ἦν κέλιται γνώσκουσι.

Ἀνεμώνη. βοτάνη. δύο δὲ αὐτῆς εἶδη· ἀργία, καὶ
κηπιθική· καὶ ἡ μὲν κηπιθική φέρει ἀνθῶ ἐρυθρὸν
ἢ δὲ ἀγρία, Φοινικῶν. ἑκατέρω δὲ δειμνίας καὶ ῥυπ-
λικῆς ὄντι, ὑπισπαστικῆς τε, καὶ ἀνασφρακτικῆς διωά-
μεως. ὅθεν φλέγμα τε προσκαλῶν, καὶ λέωσας ἀ-
φιτῶσιν προστιθέμεναι· καὶ γάλα κατὰσπῶσιν.

Ἀνεμύτας. Ὁθησῶ τὸ γένος.

Ἀνεμδοίασον. τὸ ἀναμφίβολον.

Ἀνεμγκάν. ἀνανήψας. Ὁ δὲ ἀνεμγκάν ἠρότα,
πῶθεν ἦεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐλειποφύχισεν. ἀνεμ-
γκάντα δὲ αὐτὸν ἀρέμνοι οἱ φύλακες ὡς τὸν βασι-
λέα φέρων ἐν τῆς νόσος ἀεισωθέντα. καὶ ἀνεμ-
κατο, καὶ ἀνεμικεν, ὁμοίως, ἀνήνεγκεν.

Ἀνεμῆτο. ἀνεμνήσκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπῆνει
τε αὐτοῦς, καὶ ἀνεμῆτο τὸ μέγεθος τοῦ κρηνα-
σμεδρῆ πολέμου.

Ἀνεμχθείσας. ἀνεμγκούσας.

Ἀνεμῆτον. ἀδίδακτον. ἀμελέτητον. ἀνάσκητον.
Οὐδὲν δὲ ὡς ἀλλοτρίω καὶ κω, εἶναι τῶ βίβη, το-
ῦ ἑστῆσαν ἀνεμῆτον ὅταν τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβα-
ρικῆς ἡγεσίας. ἢ Ἀνεμῆτο, μηδεμίαν ἰσοίαν ἀπὸ
τούτου ἔχοντες. Πολύβιος. Πάντων δὲ ἦσαν τούτων
οἱ στρατηγὸι ἀνεμῆτοι.

Ἀνεμῆτος. ἀνεμῆτος. ἀνεμῆτικος. Οἱ δὲ ἔπειρον τὸ
ἴδιον τῆς ἀνεμῆτος ἀνεμῆτικος.

Ἀνεμῆτικος. ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος. ὁ μὴ ἀνεμῆτικος.

1 Ἀνέμω πεδίον] Sic etiam apud Diogeni. num. & Mich. Apo-
stoliam interpretum est, cumque lesionem recentiores omnes sequun-
tur. Sed in duobus MSS. Paris. exaratum est ἀνέμω πεδίων, quod
interpretationem præ altera amplectendam esse puto. Non enim in-
terpretationem & leuon eleganter dici posse solum ueni, eoque
interpretationem rei ipsius non tantum nullo modo expressimere, quam alte-
ra, ἀνέμω πεδίον, nemo non uiderit.

2 Ἀνεμῆτος γωργαῖς] Vide Ἰσοκράτη & Diogenianum.

3 Ἀνεμῆτος ὁ παχύς. Non dicitur, quia hoc loco caput ar-
ticuli exaratum, & Suidas scripsit, vel si scribere saltem debuerit,
ἀνεμῆτος, ἀνεμῆτος ὁ παχύς. Ἀνεμῆτος enim non est casus re-
cus, sed rem inusitatum, ut ἀνεμῆτος, ut ἀνεμῆτος, ἀνεμῆτος.

4 Ἐγγάριον γὰρ οὐ μόνον τῶ ἀνέμων στάσις, & quæ sequuntur, sent
uolunt. Paris. in a. ad Constantiam in Excerptis Peiresc. pag. 34.

tofis. Id enim & robustum evadere, & felici-
ter crescere solet. Vel, quod a ventis alitur.

Ἀνέμω πεδίον. Venti campus. Dicitur in eos,
qui leues sunt & inconstantes.

Ἀνεμῆτος γωργαῖς. Ventos colis. [Proverbium,
quod dicitur] de illis, qui laborant, nec ullum
suorum laborum fructum percipiunt. Ventus
enim omnia quidem producit & auget; nihil
tamen præter solam palcam aufert: unde nul-
lius boni particeps est.

Ἀνεμοφθορία. Corruptio a ventis proficiscens.

Ἀνεμῆτος ἀφ' ἀλέγη. Vento loqueris. De iis, qui
non exaudiuntur.

Ἀνεμῆτος. Velox.

Ἀνεμῆτος. Ventosus. Vanus.

Ἀνεμῆτος. Anemone, genus herbæ.

Ἀνέμων στάσις. Ventorum stationes. Indige-
na enim non solum ventorum stationes (ut fert
proverbium) sed etiam popularium mores opti-
me norunt.

Ἀνεμῆτος. Anemone. Herba. Duo autem
sunt ejus genera: sylvestris & hortensis. Et
hortensis quidem fert florem rubrum: sylve-
stris vero, puniceum. Utraque vero acris est,
habetque vim abstergendi, attrahendi, & la-
xandi. Hinc & phlegma provocant, & adhi-
bitæ lepras depellunt, & lac deducunt.

Ἀνεμῆτος. Anemytas. Genere Thebanus.

Ἀνεμῆτος. Minime dubium. Certum.

Ἀνεμῆτος. Qui ad se rediit. Ille vero, cum
ad se rediisset, quaesivit, unde uenirent. Et rur-
sus: Ille vero animi deliquium passus est. Custo-
des vero eum, cum ad se rediisset, & morbum e-
uasisset, sustulerunt, & ad Regem tulerunt. Et
Ἀνεμῆτος, & Ἀνεμῆτος, idem quod Ἀνεμῆτος.

Ἀνεμῆτος. Memoria repetebat. Recordaba-
tur. Rex vero ipsos laudabat, & belli confecti
magnitudinem in memoriam reuocabat.

Ἀνεμῆτος. Quæ ad se redierunt. Quæ vi-
res receperunt.

Ἀνεμῆτος. Nulla doctrina traditum. Men-
te non perperum. Non exultum. Non decet
temere periculis se offerre, nec vitam incertæ
fortunæ aleæ committere, ita ut non perpendas
dubios belli casus, & quem usum Barbari præ-
stare queant. Vel Ἀνεμῆτοι, qui de re aliqua mi-
nime cogitant. Polybius: Horum vero nihil
duces animo præceperant.

Ἀνεμῆτος. Qui remiserunt. Qui permiserunt.
Qui sustulerunt. Illi vero vela ventis permit-
tentibus navigabant.

Ἀνεμῆτος. Indelcibilis. Qui non deficit.

unde ea Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Ἐγγάριον, ubi
idem fragmentum reperitur.

5 Ἐγγάριον γὰρ οὐ μόνον τῶ ἀνέμων στάσις. Eadem leguntur apud Pau-
lum Aeginetam lib. vii. cap. 111. unde Suidas locum hunc excerptit.

6 Ἀνεμῆτος. Ὁθησῶ τὸ γένος. Vide Harpocrationem, apud quem
pro Ἀνεμῆτος scriptum est Ἀνεμῆτος.

7 Καὶ ἀνεμῆτος ὁ ἀνεμῆτος, ἴμ. Duo MSS. Paris. habent, ἀ-
νεμῆτος ἴμ ἀνεμῆτος &c.

8 Τὸ κρηνασμεδρῆ πολ. Scribendum potius est, ἢ κρηνασ-
μεδρῆ πολ.

9 Οὐδὲν δὲ παραδόξον ἢ μηδὲν. Vide supra v. Ἀλογογία.

10 Ἀνεμῆτος ἀνεμῆτος. Scribe, ἀνεμῆτος ἀνεμῆτος. Ἐνεμῆτος enim est
interpretatio vocis ἀνεμῆτος, quæ proinde in exemplo scriptoris ano-
nymi locum habere non potest.

'Ανεξέλεγκλιϑ. ἀβασάνιϑ. ἀγύμναϑ. ἀδοκιμϑ.

'Ανεξεπίμονον. τὸ μὴ ὑφ' ἑαυτὸν.

'Ανεξερεύνητον. τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἐρευνᾶν.

'Ανεξίτητον. ἀνεξέλευτον. ἀδιόδευτον.

'Ανεξιχνίασιν. ἀνεξερεύνητον. οὐ μὴδὲ ἴχνη εἶπὶν εὐρεῖν.

'Ανεξιμῶτο. ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν.

'Ανεώγεισαν.³ ἠνοίχθησαν. καὶ Ἀνέωγεν, οὐχὶ ἠνοίξε. καὶ Ἀνέωγετο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Ἡδ' ἀνέωγε τιῷ θύραν Θεοταλή. καὶ τὸ κεράμιον ἀνέωγεν. Εὐπολις Πόλεσιν.

'Ἡδ' ὄδοι ἀνέωξε πάποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοισ·

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ', οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.

'Ανεωγμένα⁴ Μισῶν θύρα. ἐπὶ τῷ εἶξ ἐτοίμω μετὰ δίδενταν, ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιπα τῷ ἐν παιδείᾳ.

'Ανεως. ὁ ἄφωνϑ. ἐν Μυθικοῖς· Ὡς Φάσαν· οὐδὲ ἀναξ' ἀνεως ἰδῶ.

'Ανεπαγγέλιϑ.⁵ ἀκλήϑ. Κρατῖνϑ Διονυσιαλέξανδρῷ· Τῶν βδελλολαγύγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ Φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

'Ανεπαλτο. ἀνεπίδησον.

'Ανεπαείασαν. εἰς μετὰ μελλον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Παρίοι, πολεμουμένοι ὑπ' Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ φεῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τιῷ πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκίσαντες, ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

'Ανεπάτησας. ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.

'Ανεπαφον. ἀνεύθιμον. καθαρῶν. ἀθιγῶν. ἀφιλῶφον. Μένανδρϑ Περινθία· Τὰ δ' ἄλλα ἀνεπαφὰ σώματα οὐδ' ἔλη.

'Ανεπαφρόδιϑ. ὁ μὴ ἐπίχαρις, καὶ ἀθής.

'Ανεπαίδηϑ. οὐ αἰσθησις ὄσα ἔστω.

'Ανεπίδικα.⁷ ἢ μὴ θεμέναν ἀφθήκας ἐπίδικάζεσθαι τοῖς κληροῖς ὁ νόμϑ συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένει. ὅσα ἂν υἱὸς τις, ἢ υἱοῦς τοῦ τελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγει.

'Ανεπεικές. ἀνοίκειον. ἀφρεπές.⁸ Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρϑ πσοῦτον ἂν ἐδέχσιν ἀνεπεικές π ἐν τούτοις ἐγράσασθαι, ἢ ἐπιδείξασθαι, ἄτε καὶ αὐτὸ τὸ χροῖον ἐκείνῳ ἐπὶ ζέφυ.

'Ανεπικλήτας. μηδὲν ἐγκληθέντες.⁹ Θεκυδίδης· Οἷτε ἀφείσθαι ἐκατέρω ἀπῆλθον ἐπ' αἶμα ἀνεπικλήτας. καὶ Ἰάσιπϑ· Ἄξιον δὲ μοι τυγχάνειν σοῦ

'Ανεξέλεγκλιϑ. Non exploratus. Inexercitatus. Rejiculus.

'Ανεξεπίμονον. Quod non perdurat. Quod non patienter tolerat vel expectat.

'Ανεξερεύνητον. Quod investigari non potest.

'Ανεξίτητον. Impervium. Per quem non datur transitus.

'Ανεξιχνίασιν. Investigabile. Cujus ne vestigium quidem inveniri potest.

'Ανεξιμῶντο. Communicabant. Xenophon.

'Ανεώγεισαν. Aperti fuerunt. Et Ἀνέωγεν, non ἠνοίξε, aperuit. Et Ἀνέωγετο. Usus est voce ista Amiphsias Mæchis; & recentiores passim. Thesfala hæc januam aperuit. Eupolis Urbibus: [Nec ulli unquam [fores] aperui.] Et Pherecrates Crapatalis: Nullus enim excepit me, nec aperuit mihi januam.

'Ανεωγμένα Μῆσο. Patent Musarum januæ. De iis, qui prompte impertiunt, vel addiscunt quæ sunt in disciplinis pulcherrima.

'Ανεως. Mutus. In Fabulis: Sic dixerunt: neque Rex mutus fuit.

'Ανεπαγγέλιϑ. Invocatus. Cratinus Dionysalexandro: Cum quidam gulosorum invocatus ad cœnam ejus accessisset.

'Ανεπαλτο. Refiliit. Subfiliit.

'Ανεπαείασαν. Pariorum more facti eos premituit. Parii enim, cum bello ab Atheniensibus premerentur, inducias petierunt [& impetrarunt,] hac lege, ut urbem ipsis dederent. Postea vero, cum spes auxilii ipsis alicunde affulgeret, conditionibus stare recusarunt.

'Ανεπάτησας. Pro κατεπάτησας, conculcasti.

'Ανεπαφον Nulli judicio obnoxium. Purum. Intactum. Menander Perinthia: Reliqua vero intacta corpora non capiet.

'Ανεπαφρόδιϑ. Invenustus. Infuavis.

'Ανεπαίδηϑ. Sensu carens.

'Ανεπίδικα. Illorum, qui sine testamento decesserant, hæreditatem lege sibi vindicare poterant genere proximi. Quæcunque quis ut filius, aut nepos defuncti sibi vendicabat, ea ἀνεπίδικα vocabantur.

'Ανεπεικές. Indignum. Indecorum. Arrianus: Tantum abest, ut Alexander indignum quid in eum statueret, ut oppidum ejus fidei rursus committeret.

'Ανεπικλήτας. Sine criminatione. Sine accusatione. Thucydides: Et utrorumque legati citra querelam domum redierunt. Et Josephus:

1 Τὸ μὴ ὑπερμένον] Scribendum est τὸ μὴ ὑπερμένον.

2 Ἀνεξιμῶτο] Vide supra v. Ἀναμειψίας.

3 Ἀνέωγεισαν. ἠνοίχθη.] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνέωγεν.

4 Ἀνεωγμένα Μισῶν θύρα.] Vide Zenobium Adug. lxxxix.

5 Ἀνεπαγγέλιϑ. ἀκλήϑ. Κρατῖνϑ.] Julius Pollux lib. vi. cap. i. Ἀκλήϑη, ἐξ ἀνεπαγγέλιϑ Κρατῖνϑ καλεῖται. Hefychius: Ἀνεπαγγέλιϑ. εἰς ὃ παραγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἔλθειν, ἀκλήϑη.

6 Ἐπὶ τῷ Ἀθηναίων] Zenobius habet ἐπὶ Θεσάλων, quæ differentiæ notanda est. At Diogenianus Suidæ lectionem confirmat, cujus hæc sunt verba: Ἀνεπαείασαι. ἐπὶ ἢ μεταμνησθέντων ἐπὶ πιν. εἰ γὰρ

Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσει Ἀθηναίους τὴν πόλιν, ὑπερὶ μετέωρασαν. Historiam, quæ huic proverbio locum dedit, ex Ephoro narrat Stephanus Byzantius v. Πάριϑ, quem vide.

7 Ἀνεπίδικα. ἢ μὴ θύ.] Vide infra v. Ἐπίδικα.

8 Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρϑ.] Locus hic apud Arrianum de Exped. Alex. M. lib. iv. pag. 288. rectius ita legitur: Καὶ πσοῦτον ἐδέχσιν ἀνεπεικές π τὸν Κορίνθῳ ἐρευνᾶσθαι, ἄτε καὶ αὐτὸ τὸ χροῖον ἐκείνῳ ἐπιπέσει Κορίνθῳ.

9 Θεκυδίδης] Lib. i. cap. xcvi.

ληστῶ, ἀνεπίληπτον σοι ᾧδραχόμην ἢ ἑμαυτοῦ πίσει.

Ἄνεπίληπτον. ἀμεμπτον. καὶ Ἄνεπιλήπτως. ἀκαταγνώστως. ἢ ἀνεπιλήτως.

Ἄνεπίπληκτι. ᾧ οὐδεὶς ὅπι πλήθει ἀμαρτάνοντι. Εὐπολις.

Ἄνεπισήμανον. ἀκλεᾶ. ἄδοξον. Ἐπολύβι. Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον ᾧδραλιπεῖν τὸν Ἀσδρῦβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.

Ἄνεπισαθμεύτως. σαθμὸν μὴ δεχομένους, ἦτοι ἀγγρασίαν. Πολύβι. Ἐσυγχωρεῖν τὸν βασιλέα φίλιππων Θασίως ἀφρηήτως, ἀφορολογήτως, ἀνεπισαθμεύτως. ἢ σαθμὰ μὴ δεχομένους.

Ἄνεπιστάτητον. ἀφύλακτον. καὶ Ἄνεπιστάτως, ἀνεπίστασίως. Ἐοὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως ᾧδραδραμεῖν ᾧδρα τῶν τοιούτων.

Ἄνεπίτροπον. Ἐοὐτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας πᾶσι ἀνεπίτροπον, οὐδ' ὁ ᾧδρα τὸν Ἀχέρωντα Θεὸς ἀνάσων.

Ἄνεπιφάτως. ἀπροσδοκίως. ἀμυγῶς. κατὰ μόνας. Ἐνθαλάμην ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδύναμι ἢ ἐπιτολήν. ἢ ἀφθόνως.

Ἄνεπόλει. ἀνεσφραγισμένη, ἀνεσφραγισμένη εἰς ἑαυτὸν τὰ μαθήματα.

Ἄνεπόπτεον. τὸ μὴ ἐποπτεῖον. οὕτως Ἐπερίδης. τὸ δὲ ἐποπτεῖον δηλοῖ Φιλόχορον, λέγων Ἄδικα πάντα τὰ τε μυθικά καὶ τὰ ἐποπτικά. Καὶ πάλιν Ἐδημησίω μὲν οὐκ ἰδίον πὶ γέρονε ᾧδρα τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μυθῆναι ἅμα καὶ ἐποπτεῖον, καὶ τοὺς πατέρας ἡρώων τε τελετῆς μετὰ κληθῆναι.

Ἄνεπόψι. ὁ ἀθεώρητος.

Ἄνεπεροῦτο. ἐλπίζοντες ἡγήτο. Ὁ δὲ Ἐνεμεσίαν ἀνεπεροῦτο καὶ μετῴρος ἢ τοῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει Ἐρμαίω ἐπιτυχεῖν, ἐμοὶ ᾧδρατυχόν. Καὶ Ἄνεπεροῦτο ἢ ψυχῆν, οἷον ἀνασσοβῆσθαι. Κρατῖνος.

Ἄνεργ. ᾧδρα Ἄερισφάνει ἐν Πλούτῳ φίλιππῳ ἄνεργ. ἡγήτο ἢ ἄνεργ ὅτι ἐπὶ ἢ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὐρέθη κληθῆναι, ὡς περὶ ἐκείνῃ ἐπὶ τῷ ποιητῇ. Ἄνεργ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὄλεος.

Ἄνεργήσθ. ἀναεργήσθ, καὶ οἷον κολάσθ.

Ἄνερίνατος. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἄνεργων ἀνελπίστων μὴ ᾧδρακατέχονταν. καὶ Ἄνερίνατος σικῆ, ἢ μὴ ᾧδραβέλγη] οἱ ἐρινοί. ἐρινοὶ δὲ ἐπὶ τῆς ἀργίας συ-

1 ἢ ἀνεπίληπτος] Hæc nihil ad rem, & a mala manu videntur esse adfuta.

2 Πολύβι] Lib. xi. cap. 2.

3 Συγχωρεῖν τὸν βασ. φίλιππων Θασίως.] Vide infra v. Ἀφρηήτως.

4 Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον ᾧδραλιπεῖν.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valerius: & recte quidem, si quid judicet. Voce enim ἀνεπισήμαντος & ἐπισήμαντος Polybius frequenter uti solet.

5 Οὐτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας πᾶσι.] Hæc sicut verba Sophoclis in Electra, pag. 89. ut Portus observavit.

6 Ἄνεπιφάτως, ἀπροσδοκίως.] Vide Hefychium v. Ἄνεπίφασιν.

7 Ἄνεπίστασίως, τὸ μὴ ἐπιστάτως.] Legit Ἄνεπίστασίως, ἢ μὴ ἐπιστάτως, vel Ἄνεπίστασίως, ὁ μὴ ἐπιστάτως, ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas sibi descripsit.

Equum autem est, ut benignum te mihi præbeas, qui inviolatam fidem meam expertus es.

Ἄνεπίληπτον. Inculpatum. Et Ἄνεπιλήπτως. Inculpate. Sine reprehensione. Vel, sine oblivione.

Ἄνεπίπληκτι. Quem nullus ob peccatum objurgat. Eupolis.

Ἄνεπισήμανον. Inglorium. Obscurum. Polybius: Non est æquum, ut Asdrubalem, qui fuit vir fortis, silentio prætereamus indictum.

Ἄνεπισαθμεύτως. Ab angaria immunes. Polybius: Regem Philippum Thasiis concedere immunitatem a præfidiis, tributis, & angariis. [Ἄνεπισαθμεύτως enim hic significat] σαθμὰ μὴ δεχομένους.

Ἄνεπιστάτητον. Incustoditum. Et Ἄνεπιστάτως, absque attenta consideratione & meditatione. Non decet res ejusmodi sine attenta consideratione prætereire.

Ἄνεπίτροπον. [Qui non revertitur. Vel, qui non curat aliquid.] Nam & [Orestes,] filius Agamemmonis, aliquando redibit: nec Rex Acherontis ultionem negliget.

Ἄνεπιφάτως. Ex improvilio. Scorsum. Separatim. Cum præcepisset, ut ad Regem, cum solus esset, accederet, eique epistolam traderet. Vel, sine invidia.

Ἄνεπόλει. Reputabat. In semet disciplinas recolebat.

Ἄνεπόπτεον. Qui Epopta non fuit. Sic Hyperides. Quid sit autem ἐποπτεῖον declarat Philochorus, dicens: Sacra hic violat omnia, tam Mystica, quam Epoptica. Et iterum: Demetrio igitur peculiare quiddam præter ceteros contigit, ut solus simul & mysta & epopta fieret, & ejus gratia patria mysteriorum tempora mutarentur.

Ἄνεπόψι. Qui non videtur.

Ἄνεπεροῦτο. Spe lata efferebatur. Nemesion vero spe leta alacris erat & erectus, & existimabat se in lucrum insperatum incidisse, quod in me incidisset. Et Ἄνεπεροῦτο ἢ ψυχῆν, animo esse elato & erecto. Cratinus.

Ἄνεργ. O vir. Apud Aristophanem in Pluto: O charissime vir. Usus hujus vocis ἀνεργ non reperitur in vocativo casu pro marito uxoris, ut illic est apud Poetam. O vir, ex hac vita juvenis discessisti.

Ἄνεργήσθ. Suspendet, vel punit.

Ἄνερίνατος. Incaprificatus. Proverbium in eos, qui non retinent ea, quæ ceperunt. Et incaprificata ficus dicitur ea, cui non sunt admoti ἐρινοί. Ficus vero est agrestis ficus fru-

8 Δημησίω μὲν οὐκ ἰδίον πὶ γέρονε π.] Vide Plutarchum in Demetrio pag. 900. & Casaub. ad Athen. lib. vi. pag. 446. 447.

9 Ἄνεπόψι. ὁ ἀθεώρητος.] Vide infra v. Ἀποπίψι.

10 Ὁ δὲ Ἐνεμεσίαν ἀνεπεροῦτο, & μετ.] Vide infra v. Ἐρμαίω, ubi pars fragmenti hujus repetitur, & Damascio tribuitur.

11 Ἄνεργήσθ.] Scribe Ἄνεργήσθ (quod est Futurum Ἐολicum, ab ἀνεργῶ) ut apud Hefychium. Vicissim Hefychius ex nostro emendandus, apud quem pro ἀναεργήσθ male legitur ἀμαρτήσθ.

12 Ἄνερίνατος σικῆ, ἢ μὴ ἀνερίνατος.] Præter Hefychium & Etymologum v. Ἄνερίνατος, consule etiam Aristot. lib. v. cap. xxxi. Histor. Animal. Plinium lib. xv. cap. xix. & Zenobium in Adagio Ἄνερίνατος ἢ; ex quibus Suidæ illustratio petenda est.

κῆς ὁ καρπὸς, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέραις, ὡς ἀν
οὶ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆγες εἰς τοὺς ὀλίγους μετ-
φάντες, τελεσφοριθιῶν τῆτος ὡρασκιδάσσοσι. τοῦ-
το δὲ ἐρενάζειν λέγει. οἱ δὲ τὸ Ἀνερίνατος, ἀντὶ τῆς
μαλακῆς καὶ ἄργης.

Ἀνερίπιζεν. ἀνεκίψ. ἐτάρασεν. ἀνέγειρεν.

Ἀνερίπιον. ἀνελάμβανον. καὶ Ἀνερίπιον κύβος
οἶον ἡσπεκινδύνευται. Φεράζει ποίνυν, ὡς ἐγὼ σοι πᾶς
ἀνερίπιον κύβος.

Ἀνερίπιον. ἀνεβαλον. ἢ ἀπηνήσαντο. ἢ ἀνεβάλλ-
λον. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναρίπιοντες ὄλεθρον.

Ἀνερίσι. ἀφιλονεικία.

Ἀνερίσιον. χερσὶ καὶ ποσὶ δρασόμενοι ἀνὴρ-
χοῖο. κυρίως τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς
ὑψὺ ἀναβαίνειν ἀναρίσιον εἶλεον. Ἑλλάνι-
κος. Ἀναρίσιον δὲ ὡσπερ πῆθος ἐπ' ἄκρα τὰ
δένδρα. τῆτι, ὡς ὑψὺ ἀνέβαινε, ὡς δένδρα
καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀρίσιον. εἶδος δὲ ὅτι
κοφίνων, οὗς εἰώθασιν ἀπὸ χονίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῆς
ἀραχίδων καὶ ἐπὶ οἶον ἀναραχίδων. αἱ γὰρ ἀράχ-
νη νήσσει χεῖρας ἐν αἰετῶν ὁδοῦς. Ἀετοφάνης

Πρὸς ταῦτ' ἀνερίσιον ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.

ὡς ἔχει κανθάρε λέγον.

Ἀνερίσιον. ἀσπίκτον. ἀόπλον. ἀπαρσα-
λβον.

Ἀνερίσιον. ὑγῆ εἰρησάλο. Ὁ δὲ Νικάνωρ εἰόσι-
σε, καὶ ποιλάκις ὁ θεὸς ἀνερίσιον αὐτόν.

Ἀνερίσιον. ἀνακαθίσαντες.

Ἀνερίσιον. ἀναπαύσαιμι.

Ἀνερίσιον. ἀνετάρατον. ἀνεκίψον. Ὁ δὲ Κρήτες,
Φοβέμενοι μὴ πηλωθείας τύχῃσιν, ἀνερίσιον τὰ πλῆ-
θη, ὡρακαλοῦντες τὴν ἐξ αἰῶν ὡρακαλοῦντες
ἐλευθερίαν ἀναφυλάττειν.

Ἀνερίσιον. τὴν ἀνερίσιον, καὶ τὴν ἀνερίσιον. Κρατῖον
Βυκόλοισι.

Ἀνερίσιον. τὸ ἀνατάρατος γενέσθαι, καὶ οἶον
ἀπείπασθαι. καὶ Ἀνερίσιον, τὰ ὅπλα εἰδύ-
σάμενοι.

Ἀνερίσιον. ἀνεταρατόν. ἀνεταρατόν. σκόλοπος γὰρ τὰ
ἐξ ἄλλοις, ἢ ἀλάμοι.

Ἀνερίσιον. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἀβάρσι τὰ σκλη-
ρὰ τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχον, τὴν ὡς ἀλλή-
λους ἀνερίσιον ἔειν.

Ἀνερίσιον. ἀνεκλήσασιν. Ὁ δὲ ἐκφρασίαις ἡρώ-
δου, Φερίαι ἀνερίσιον τοῖς Ῥωμαίοις.

Ἀνερίσιον. Θυκυδίδης. ἀνερίσιον, εἰλήφει. Μέ-
νανδρος Ῥαπίζομενα

etus, quem manfuetis ficibus appendunt, ut
vermiculi, qui ψῆγες vocantur, inde migran-
tes in grossos, efficiant, ut ad justam maturi-
tatem perveniant. Hoc dicitur ἐρενάζειν, i.
caprificare. Alii vero vocem Ἀνερίνατος acci-
piunt pro molli & sterili.

Ἀνερίπιζεν. Agitabat. Turbabat. Excitabat.

Ἀνερίπιον. Surfum jaciebant. Et Ἀνερίπιον
κύβος, jacta est alca. Id est, res in discrimen
adducta est. Cogita igitur, me tua causa omne
discrimen subiisse.

Ἀνερίπιον. Surfum jecerunt. Negarunt. Vel
in aliud tempus distulerunt. Illi vero simul
omnes mortis discrimini se offerentes.

Ἀνερίσιον. Non controversa.

Ἀνερίσιον. Manibus & pedibus [obvia qua-
que] arripientes in altum enitebantur. Pro-
prie enim τὸ ἀναρίσιον dicitur de eo, qui ma-
nibus & pedibus in altum ascendere nititur.
Hellanicus: *In summas autem arbores simiae in-
star adscendit.* Id est, per arbores & parietes
furfum enititur. Dicitum autem est hoc ver-
bum ab ἀράχης, quod significat genus cophi-
norum, quos funiculis furfum trahere solent.
Vel a voce ἀράχνη, i. e. aranea: quasi dicas
ἀναραχίδων. Araneæ enim in aere hinc inde
se moventes, telas texunt. Aristophanes: *Per
istas [scalas] adscendere conabatur in cælum.*
De scarabæo loquitur.

Ἀνερίσιον. Non firmatum. Armis nudum.
Non faburratum.

Ἀνερίσιον. Sanum reddidit. *Nicanor vero in
morbum incidit, quem Deus saepe pristinae sa-
nitati restituit.*

Ἀνερίσιον. Qui in fede collocarunt.

Ἀνερίσιον. Quietos reddam.

Ἀνερίσιον. Perturbabant. Concitabant. *Cre-
tenses vero metuentes, ne forte pwnas darent,
populum concitabant, adhortantes, ut liberta-
tem, a majoribus acceptam, conservarent.*

Ἀνερίσιον. Remissionem, & securitatem. Cra-
tinus *Bubulcis.*

Ἀνερίσιον. [Ἀνασκευάσασθαι] significat,
vasa colligere, & pristina sede relicta alio
migrare. Et Ἀνερίσιον, qui arma induerunt.

Ἀνερίσιον. In crucem sublatum. Σκό-
λοπος enim vocantur pali recti & præacuti,
vel calami.

Ἀνερίσιον. Excitarunt. *Abari vero, quod
duris & tumidis ingeniis præditi essent, con-
tentionem ipsi inter se excitarunt.*

Ἀνερίσιον. Receptit. Recuperavit. *Ille vero
expeditionibus susceptis castella Romanis recu-
peravit.*

Ἀνερίσιον. Thucydides. Invenit. Cepit. Me-
nander *Rhapizomena:*

tus lector. Certe loci hujus sensus potius requirit ut legatur εὐσάλευον.

5 Ἀνερίσιον. ἀνακαθίσαντες.] Eadem habet Hesychius.

6 Οἱ δὲ Κρήτες, φοβέμενοι μὴ πημ.] Hæc Fulv. Ursinus & Ca-
faubonus Polybio tribuunt: sed sunt Diodori in *Excerpt. Legat.*
cap. ultimo, pag. 333. ut Valefius in Præfatione ad *Excerpta Pei-
refc.* recte monet.

7 Ἀνερίσιον. τὸ ἀνερίσιον.] Ex Harpocrate: ad quem vide
Valefium.

1 Ἀνερίπιζεν.] Vide v. Διηγήσει.

2 Ἀνελάμβανον.] Mendum manifestum. Scribendum enim est
ἀνελάμβανον, ut Portus etiam monuit.

3 Ἀνερίσιον.] Scribendum potius est Ἀναρίσιον, neglecto in-
cremento temporali, pro ἀναρίσιον, ut Portus etiam monuit. Vi-
de supra v. Ἀναρίσιον.

4 Ἀναραχίδων.] Hæc vox suspecta mihi est, de qua statuat erudi-

— Πέπονθε γ', ὦ Φίλοι Θεοί.

Τέτρας ἀνεσπάρασον οὔτοι τὸς λόγους.

Ἀνετάλη. ἐσειάθη. μετεκνήθη.

Ἀνεστρωθή. ἀνεσκολοπίσθη.

Ἀνέτελλον. ἀπεΐργον. ἐκάλυον. Δράκοντες ἄρα μέγασι τὸ μέγαθ' ἀνέτελλον αὐτούς.

Ἀνεστρώς. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπι. Ἐλευθερ' δὲ ἂν, καὶ ἀνεστρώς ἐκ πεινῶν τὴν τύχην γέννηται.

Ἀνέστησαν. μετόπισαν. Νεμεσᾶ τε καὶ ἀγαπηκτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαυτος Σαρείους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἀνέστιος. ἄοικος. Ἰ Μηδὲν εἰς Λυσιφρασίαν, μηδὲ Οἰμανίαν τὸν ἀνέστιον αὐτὸν λυπητὴν ἐκούσῃ καρδίᾳ. οὔτοι ἄς πένητες διεβόλλοντο.

Ἀνεστημάθησαν. ἀνεκρέθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεστέριον. ἐγύμνωσεν.

Ἀνεσφίλει. ἀνέζησεν.

Ἀνέχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεχίκη. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεχίκη λαμπρὰ, οἷα δὴ πανσελίην οὐ πολὺ ἔπειθεσα.

Ἀνετέ μ', ἀνετε παρὰ. τὰδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. οὐδέποτε ἐκ καμάτων παύσομαι, ἀνάειθμος ὡδὲ θρήνων. Σοφοκλῆς ἐξ Ἡλέκτρας πρὸς τὸν Χορόν. ἀντὶ τῆς ἐάσαίτε, παύσαί με παύσομαι. ὁ ὅστις, ἐπιπέτετε ὀδυρόμαι. ἄλλ' ἐτέ μὲ παύσομαι. ὁ ὅστις, οὐδέποτε παύσομαι. ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῇ θρήνῃ ἔσομαι ὅσον ὅσα θρηνησέσθε αὐτούς, ἀλλὰ δαφιλῶς θρηνησέσθε. ἐν ἡλικίᾳ δὲ κῆται ἀνάειθμος, οἷον αἰεὶ νεμεσῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐδέποτε χεῖρος οὔσα τῇ δακρύων νεμῶν. κῆται δὲ καὶ ἀνάειθμος, τρεῖς ἐν ὁ θρήνοις θρηνησέσθε, αἰεὶ θρηνησέσθε.

Ἀνετίμων. Τὸν πύλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετέπειν, καὶ τῶν τούτων ἑαυτοῦ ἀνετίμων οἱ φησὶν ἔπειτα.

Ἀνέτη. ἔπαθεν. ἐπέμενε. Παρεβὰς δὲ τῆς θρήνης ἀνέτη. Καὶ αὐθις Ἀνέτησαν γῶν πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ πανδημῖα, καὶ ἴδια ἔχρατες.

Ἀνετον. Ἰππεῖδης τὸ ἀνεμιένον Θεῶν ἱερῶν. λέγεται δὲ καὶ ἀνεμιένος, ὁ ἀνεμιένος, καὶ μαλακός.

Ἀνετοι. τολούπει.

Ἀνετύρετο. ὑπεκαίετο. διηγέρετο. Καὶ γὰρ ἀπα-

1 Μηδὲν εἰς Λυσιφρασίαν, μηδὲ Οἰμάνην.] Haec sunt verba Antiphonis Equit. pag. 258. (253. Edit. Bas. P.)

2 Οὐ πολὺ] Haec duae voces desunt in prioribus Edit. quas ex MS. Paris. A. revocavi.

3 Ἀνετέ μ', ἀνετε παρὰ. τὰδε γὰρ.] Haec sunt verba Sophoclis in Electra pag. 92. ubi vide Scholiastra, ex quo Scaevus sua descripsit. P.

4 Ἀνετέ μὲ παύσομαι.] apud Scholiastram Sophoclis loco laudato recte legitur, ἔ μὲ παύσομαι τῶν θρηνησέσθων.

— Mala enim passa est, o chari Dei.

Hec illi verba scrutando invenerunt.

Ἀνετάλη. Concussus est. Repressus est.

Ἀνεστρωθή. In crucem sublatu est.

Ἀνέτελλον. Arcebant. Impediebant. Reprimiebant. Dracones autem immani magnitudine praediti ipsos arcebant.

Ἀνεστρώς. Elatus. Editus. Eunapius: Cum esset ingenuus, & a puero liberaliter educatus.

Ἀνέστησαν. Migrare jusserunt. Alio habitandi causa transfulerunt. Succenset & indignatur Caesar, quod universos Sabiros & Albanos ex suis sedibus non expulissent.

Ἀνέστιος. Lare & domo carens. Nihil oportet in Lystratum nec Thumantin de industria dicere, quod dolore eos afficiat. Hi ob paupertatem cavillis hominum traducebantur.

Ἀνεστημάθησαν. Repressi sunt. Repleti sunt.

Ἀνεστέριον. Nudavit.

Ἀνεσφίλει. Revixit. Convaluit.

Ἀνέχετο. Sustulit.

Ἀνεχίκη. Exortus est. Et Luna exorta est clara, utpote quae a plenilunio parum abesset.

Ἀνετέ μ', ἀνετε παρὰ. Desinite me consolari. Nunquam enim ab his molestiis liberabor, nec unquam finis mihi erit malorum, nec lacrymarum, quas innumeras fundo. Haec sunt verba Electrae ad Chorum apud Sophoclem. Ἀνετε hic positum est pro ἐάσατε, finite, desinite me consolari: vel, finite me lugere, nec meum luctum vestra consolatione augete. Nam patrem lugere nunquam definam: sed in perpetuo luctu versabor. Ἀνάειθμος θρήνων, idem valet, ac si dixisset, in luctu versor, lacrymas non numerans, sed iis largiter utens. Suspecta vero est illa lectio, quae in nonnullis exemplaribus exstat, ἀνάειθμος: quasi dixisset, quae semper illis pascor, nec unquam sum sine lacrymarum pabulo. Legitur etiam ἀνάειθμος, hoc est, lacrymarum numerum inire non potero, perpetuo lugens.

Ἀνετίμων. [Pluris aestimabant.] Belli, quod contra Antonium gerendum erat, suspicionem habebant, & propterea milites se ipsi pluris aestimabant.

Ἀνέτη. Passus est. Toleravit. Cum autem [legen] violasset, illius imprecationis [causa multa mala] passus est. Et rursus: Multa igitur variaque mala & publice & privatim singuli tulerunt.

Ἀνετον. Hyperides ita vocat quidquid sacrum & Deo alicui consecratum est. Dicitur & ἀνεμιένος, soluta mollisque vita.

Ἀνετοι. Perficitur. Conficitur.

Ἀνετύρετο. Succendebatur. Excitabatur. E-

5 Οἷον ὅσα ἀνεμιένου αὐτοῖς, ἀλλὰ δαφίλῃ.] Lege ex Scholiastra, οἷον ὅσα ἀνεμιένου τῶν θρηνησέσθων, ἀλλὰ δαφίλῃ θρηνησέσθων αὐτοῖς.

6 Ἐν θρήνοις ἀνεμιένου.] Quid haec tibi volunt? Sensus loci potius requirit ὅτι ἀνεμιένου τῶν θρηνησέσθων: quam lectionem in versione secutus sum.

7 Ἀνετον. Ἰππεῖδης τὸ ἀνεμιένον.] Ex Harpocracione.

8 Τὸ ἀνεμιένον Θεῶν ἱερῶν.] Lege, τὸ ἀνεμιένον Θεῶν, ἔ ἱερῶν. Vel ut apud Harpocracionem, τῶν ἱερῶν, ἢ ἀνεμιένον Θεῶν πῶν.

ερίτητόν πι μέγασθ' αὐτοῖς ὑπετύφετο Φιλομίας, λαβεῖν τὸν Σαχληστήν.

Ἀνθάσασ. τὸ εὐοῖ ἄσασ. ἔτι δὲ τοῦτο ἕμν' εἰς Διόνυσον.

Ἀνευθέτη. ἀχρήστ.

Ἀνεύθιω. ἀκαπάκει. Ὁ δὲ ἀνεύθιω ἐπ' αὐτοῖς τίω ἔξυσίαν λαβάν.

Ἀνθ' ἕξυλα μὴ βαδίζων. πρὸ Κλεομένης λέγει· ὅς τραπηγὸς ἂν Ἀθλωαῖος προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται πρὸς τὴν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων παύει, δι' ἧς ἠμύνετο τῆς ἐπερχομένης αὐτῷ.

Ἀνεῦρον. Καὶ ἀνεῦρον τίω τε Μαριάμ καὶ τὴν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ πρῶθις χάριν κόσμος κείταμ ὥσπερ καὶ τὸ κερδαίνω, πρὸ κερδαίνω καὶ κληρονομῶ, ἀπικληρονομῶ. τὸ αὐτῆς ὅτι νόσητος καὶ τὸ ἐτρυγισα, ἀπετρυγισα.

Ἀνευφήμισεν. ἀντὶ τῆς ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἀνεφαπτον, ἀψιλάφην. Ἀλλ' ὥσπερ πῆ ἐξ ἐρανθὸς πάθος ὅλα τῶ γενέ' ὅπιπτεσόν, ἀνεφαπτον εἰδένα παντελῶς εἴασεν.

Ἀνεφανον. Φανερόν ἐποίησεν.

Ἀνεφέλον. Ἐπὶ μηδεμίᾳ νεφέλης κρυβήνην δυνάμενον. Σοφοκλῆς.

Ἀνεφέλον ἐπέβαλες

Οὐποτε καταλύσιμον,

Οὐδέποτε λησόμενον

Ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν.

Ἀντὶ τῆς ἐ καταλύόμενον. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνεφερε. διεδείκνυτο. ἀνήγετο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνει, θεοσιμῶ ἴππων ἔχων καὶ γενναῖον, καὶ μόλις ἀνεφερεν ἔσθ' τῆς κλύδων. Καὶ αὐθις· τὰ μὲν αὐτῷ ἦν ἔσθ' φέβη, τὰ δὲ, ἀνεφερεν αὐτὸν ἡ ἐν τῆς θεῶς πρὸσταξίς.

Ἀνεφερεν. ἀνέπεμπεν. Ὅς γε ἐ πρὸς τὴν παρετρέχυσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνεφερεν τὴν ἑαυτῆς βίον, ἀλλὰ πάντοι εἰς τὸ θεῖον ὑπερτιθεῖς, ἐκείθεν πάντα ἐπερεπῆεν.

Ἀνεφερε. παρεμυθεῖτο. παρεκάλει.

Ἀνεφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνεφερον τοὺς ὅπιπτιδέεις, ὅπῃ τις ἂν εἶεν. ἢ Ἀνεφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτάμενον. Διὰ ταῦτα ῥάων ἦν, καὶ ἀνεφερον. Καὶ αὐθις· Διὰ δὲ τὸ βάρθ' τῆς ὅπλων ἐν τῆς καταδυομένων ἀνεφερον οὐδὲ εἰς.

tenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem praedonum.

Ἀνεάσασ. Euhoe canere. Sic autem vocatur hymnus in Bacchum.

Ἀνευθέτη. Inutilis.

Ἀνεύθιω. Nullis rationibus reddendis obnoxius. Qui condemnari non potest. Ille vero potestatem liberam et omni lege solutam in eos adeptus.

Ἀνευ ἕξυλα μὴ βαδ. Absque baculo non ingrediens. De Cleomene loquitur. Is enim, cum esset Atheniensium dux, praeter alia mala, [quae faciebat,] insaniam etiam simulabat, quia sciebat se civibus esse odiosum. Quamobrem baculum gestans obambulabat, quo repellebat eos, qui ipsum invadebant.

Ἀνεῦρον. Invenerunt. Et invenerunt Mariam et Josephum. Hic ἀνὰ προpositio ornatus gratia addita est: eodem modo ut pro κερδαίνω [addita praepositione πρὸς dicitur] παρακερδαίνω; & pro κληρονομῶ ἀπικληρονομῶ. Simili etiam ratione παρατρυγισα dicitur pro ἐτρυγισα.

Ἀνευφήμισε. Luxit. Lamentatus est. Plato.

Ἀνεφαπτον. Intactum. Sed caelitus quasi moribus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorsus intactum relinquit.

Ἀνεφανον. Manifestum faciebant.

Ἀνεφέλον. Manifestum. Quod a nulla nube potest occultari. Sophocles: Aperte nimis ob oculos mihi posuisti malum nostrum, quod nulla unquam dies solvet, nec ulla oblivio obliterabit. [Οὐ καταλύσιμον dixit,] pro, οὐ καταλύόμενον, quod dissolvi non potest. [Et ὅποτε λησόμενον, pro] λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, quod oblivioni mandari non potest.

Ἀνεφερε. Apparebat. Emergebat. Ille vero primus [aquam] ingressus est, audaci et generoso equo vectus, et vix supra fluctus apparuit. Et iterum: Partim quidem metus vocem ipsi adimebat; partim vero Dei mandatum animum ipsi addebat.

Ἀνεφερεν. Referebat. Qui vitam non ad fluxam ac inanem gloriam referebat: sed in omnibus, quae faciebat, divinum Numen sibi propositum habebat.

Ἀνεφερε. Consolabatur. Adhortabatur.

Ἀνεφερον. Recordabantur. Recordabantur, ubi unusquisque familiarium suorum esset. Vel Ἀνεφερον, vires recepi. Propterea melius me habebam, pristinas vires recipiens. Et iterum: Propter armorum gravitatem nemo ex illis, qui submergebantur, rursus emerfit.

3 Καὶ ἀνεῦρον τὴν π. Μαρ.] Luca cap. 2. v. 16.

4 Ἀνευφήμισεν. ἀντὶ τῆς ἐθρήνησε] Hoc sensu vox ista etiam adhibetur ab Aelian. V. H. lib. xii. cap. 1. ut Pearsonius observavit.

5 Σοφοκλῆς] In *Electra* pag. 134. ut Portus monuit.

6 Αὐτῷ ἔσθ' ἔσθ' φ.] Puto legendum, ἀντὶ τῆς ἔσθ' φ. i. e. *metuens erat pra metu*. Vulgata enim lectio mihi videtur.

7 Παρατρέχυσαν] Sic in 2 MSS. Paris. exaratum est. Priores vero Edit. mendose exhibent πρὸσταξίς.

1 Ἀνεύθιω. ἀκατ.] Vide Hesychium hac voce, apud quem sic legitur: Ἀνεύθιω, ἀχρηστὸν, ἀνεύθιω, ἀνὸς προσπεινῶν, δίκαια πνῆς, αἰ δὲ καὶ τῆς πνῆς προσπεινῶν ἐκρίνοτο. Sed hic duo articuli in unum confusi sunt, qui sic separari & distingui debent: Ἀνεύθιω, ἀχρηστὸν, ἀνεύθιω. + Ἀνὸς προσπεινῶν, δίκαια πνῆς, αἰ δὲ καὶ δ. Clarum est enim, posteriora a prioribus omnino esse diversa, & cum iis misceri non posse.

2 Ἀνευ ἕξυλα μὴ βαδίζων] Apud Aristoph. in *Ranis* pag. 246. (ad quem locum Suidas hic respicit) legitur ἀνευ ἕξυλου βαδίζων, omiffa particula negante. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus scriinia Grammaticus nosfer compilavit.

Ἄνεφικτον. ἀκατάληπτον.
 Ἄνεφρόνησεν. Ἐν τῷ μέθῃς ἀνένηψεν. Ἐπει δ' ἀνεφρόνησε, καὶ τὸ πλμυθὲν ἰσοκοπέϊτο, καὶ ἐνανεὶ τὸ ἀσέβηγμα, διπλαῖ ἔννοιαι τῆτον εἰσήεσαν.

Ἄνεφυ. ἀνέζησεν.
 Ἄνεφυτῶντο. ἀντὶ τῷ μετεωρίζοντο.
 Ἄνεχάπισεν. Ἄντὶ τῷ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέβησεν.
 Ἄνεχε. ἀντὶ τοῦ πάρεχε. Θεόπομπῳ. Ἄνεχέμαι τιῷ χεῖρεσ.

Ἄνεχει. σώζει· οὐχ ὡς πνιες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Οἰκυδίδης. Ἄντι ἀεισίσαι τῷ χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχων. ἀντὶ τοῦ σώζεισσι. Καὶ αὖθις. Τὴν ποσειμένω ἀνέχον) στήν. ἢ Ἄνεχειν, βασιάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀγρὰς ἐπιπίπειν βάλῃ, καὶ μηδὲν ὑπὸ πολῆς ἀνέχειν δύνασθαι.

Ἄνεχῃ. ἀνυφοῖ. λιμᾶ. Ὡς Σοφοκλῆς.
 Ἐπεὶ σε λέχῃ δουράλωλον
 Σπέρξας ἀνέχει θύει Αἴας.

ἀντὶ τῷ, ἐπεὶ σε πημᾶ ὁ Αἴας δουράλωλον, σπέρξας τὸ λέχῃ σθ. ἢ οὐπας. ἀλλ' ἐπεὶ σε ἀνέχει ὁ Αἴας δουράλωπον λέχῃ σθ σπέρξας. πρὸς Γέκμησαν δὲ ὁ λόγῃ, γυνώσκω Αἰαντῷ αἰχμάλωτον. ἢ Ἄνεχει, ἀντὶ τοῦ, ὑφικεῖται. Μέχεις ἐς τὸ ὄρεσ, ὁ ταύπης ἀνέχῃ. Καὶ πόνος τε ἀνέχων βῆσα, καὶ σκληρῷ βίω καὶ τραχεῖ ἐναθισμένῃ. Καὶ Ὡς Σοφοκλῆς. Οὐκ ἀνέχουσι τῷ πίνων. ἀντὶ τῷ, οὐ ἀειρήνον) τῷ πίνων. ἢ Ἄνεχειν, ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, καλύειν. Ἄνεχειν τε αὐτοῖς τὰς ἐπὶ πλεῖστον ὄρμας καὶ ἐκδρομάς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τιῷ χολιῷ ἄγειν.

Ἄνεχομαι. μὲν γενικῶς. Ἄνεχομαί σε τῷ θεόσθους. καὶ Ἄνεχομαι, ἀντὶ τῷ, αὐξάνουεν. καὶ Ἄριστοφάνης. Ὅταν ὄρμα σεμνὰ θεωνῶν ἰεραῖς ἄρευσ ἀνέχομαι. ὅταν τὰ μυστήρια, Φησὶν, αὐξάμεν τῷ Θεῶν, Δῆμιον) καὶ Περσεφόνης. ὅταν τὰς τελετὰς αὐξάμεν. τοῖς γ' ὕμνοις ἐπαίρουεν αὐτάς. τοῦτό ἐστι τὸ ἀνέχομαι. τὸ Ἄνεχομαι, ἀντὶ τοῦ κατεφρονῶ, μετὰ γενικῶς. τὸ δὲ ὑπομένω, μὲν αἰτιατικῶς. Οὐ γ' ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Ἄνεχομαί σε τῷ θεόσθους. Καὶ ὁ ἰατρὸς δυσωδίας ἀνέχεῖ. Εἰ μή τις ἐστὶν Φανερὸν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέχετο.

Ἄνεχρήσαντο. διέφθειραν. οὐτω Οἰκυδίδης. σιμάνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρεῖαν ληνὸς παρελήφασιν.

Ἄνεχθη. μετωχετεύθη. Καὶ χέλαζα ἰχυρὰ ἐπέρρευσε, καὶ αὐτὸ πάσις ἡμέρας σιῖτῃ ἢ βαθύτατος. καὶ Ἄνεχθησαν, ἐπλήμμυσαν. Καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνέχθησαν.

1 Ἄνεχάπισεν. ἀντὶ τῷ. Ex Harpocrate. id quem vide Mauf. ficum. Oportet hic emendo Hesychium, apud quem sic legitur: Ἄνεχάπισεν, ἀπώθησεν. τῷ Ἄνεχάπισεν, ἀπέπεψεν. Tolle notam distinctionis, & una serie ita legitur. τὸ ἀνέχεσθαι enim vox ἀνέχασθαι subjici debere, e miq̄ue e' e' interpretatione, ut apud Hesychio clare probari potest, qui vo em ἀνέχασθαι, ut aliud sic exponit: Ἄνεχάπισεν, ἀπέπεψεν, ἀπέπεψεν. Præterea, notam illam distinctionis imposito hic ponam esse, & τὸ ἀνέχεσθαι non posse esse nisi cum τῷ initium, Ip̄. e' e' cum hie notum series fatis ostendit.

2 Οἰκυδίδης. Apud Thucyde in lib. 1. c. p. cxxi. locus hic ita legitur: Αἱ δουράλωλον τὰς πλεῖστον μάχων, ἢ αἱ βίαι ἐσφογῶ

Ἄνεφικτον. Quod nullus assequi potest.
 Ἄνεφρόνησεν. Ex ebrietate ad se rediit. Cum autem discussa ebrietate ad se rediisset, & facinus patratum reputaret, impietatemque consideraret, duplices cogitationes ipsum subierunt.

Ἄνεφυ. Revixit.
 Ἄνεφυτῶντο. Efferebantur.
 Ἄνεχάπισεν. Repressit. Evertit.
 Ἄνεχε. Præbe. Theopompus: Præbe mihi manum.

Ἄνεχει. Servat: non autem, ut quidam putant, pro ἐπέχει, retinet, inhibet. Thucydides: Copia opum & pecuniæ bella sustentat. Et iterum: Optatum servant silentium. Vel Ἄνεχῃ, sustinere. Ita ut lutum immensæ esset profunditatis, & in superficie nihil sustinere posset.

Ἄνεχῃ. Extollit. Honorat. Sophocles: Quoniam te captivam Fortis Ajax thori sociam adscivit.

Id est, quia te Ajax captivam honorat, lecti sociam adsciscens. Vel ita: Quia te Ajax, bello captam, lecti sociam habet. Ad Tecmessam vero captivam, Ajacis uxorem, hæc verba dicuntur. Vel Ἄνεχει, imminet, impendet. Usque ad montem, qui huic [urbi] imminet. † Et labores facile sustinens, utpote duræ ac asperæ vitæ assuetus. Et Sophocles: Non sunt pares laboribus ferendis. Vel Ἄνεχειν, inhibere, impedire. Et reprimere ipsorum impetum & excursiones, & domi otiosum esse.

Ἄνεχομαι. Cum genitivo. Audaciam tuam tolero. Et Ἄνεχομαι, augemus. Aristophanes: Cum sacra veneranda Dearum sacro anni tempore cum hymnis celebramus. Hanc enim significationem hic habet vox ἀνέχομαι. Per Deas intelligit Cererem & Proserpinam. Et Ἄνεχομαι, contemno, genitivo jungitur. Cum vero significat fero, sustineo, accusativum adsciscit. Haud enim ferre possum Solem nudo capite. † Fero tuam ferociam. † Et Medicus factorem tolerat. † Sermonem ut falsum patienter audire non poterat.

Ἄνεχρήσαντο. Interfecerunt. Perdiderunt. Ita Thucydides. Significat etiam, usus gratia aliquid assumpserunt.

Ἄνεχθη. Effusus est. Redundavit. Et granado vehemens in eos effusa est, & per totum diem tenebræ fuerunt profundissimæ. Et Ἄνεχθησαν, redundarunt. Et fluvii pleni redundarunt.

ἀνέχεσθαι. Scholiasta τὸ ἀνέχεσθαι ibi exponit, βασιάζειν, αὐξάνειν.
 3 Σοφοκλῆς] In Ajaxe, pag. 14. ut Portus monuit.
 4 Σοφοκλῆς] In Oedip. Tyr. pag. 158.
 5 Ἄριστοφάνης] In Thesmophor. pag. 829. (533. Edit. Baf. P.)
 6 Ἄνεχρήσαντο. διέφθειραν] Sic etiam habet Hesychius. Sed valde vereor, ne uterque in mendosos codices incidit, & in iis ἀνεχρήσαντο pro ἀνεχρήσαντο scriptum invenerit. Nam τὸ ἀνεχρήσαντο pro ἀνεχρήσαντο est vox prorsus insolens & inusitata: ἀνεχρήσαντο vero apud optimos quosque scriptores frequenter reperitur. Certe apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini τὸ ἀνεχρήσαντο ulquam legi, ἀνεχρήσαντο vero apud eundem occurrit lib. 1. c. cxxv 1.

Ἀνεψύχησεν. ὅπερ ἐν τῇ σωηθείᾳ ἀνεψύχεν.

Ἀνείδε⊕. ὁ ἀχημάπιος.

Ἀνεικάσαδι. ἀνασκώφατε. Δραπέπι Κρα-
τῖν⊕.

Ἀνείκασος. ὁ εἰκασμῶς ἕνι μὴ ὑποβαλλόμε-
ν⊕.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. Λακεδαιμόνιοι ἐ-
πέιχον τὸν Ἰσθμὸν. Ἀθηναίους δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν
πρῶτα ἡρωιδόμοις ἀνεῖλε Φεύγειν λιπαροῦσι δὲ ἐ-
ἤρησε.

Τείχος Ἐπιτογενεὶ ξύλινον διδοῖ Εὐρύποπα Ζεὺς,
Μοῦνον Σπέρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσῃ.
Μηδὲ σὺ χ' ἰπποσύνῳ τε μένειν, κ' πεζῶν ἰόντα
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου φρατῶν, ἥσυχ⊕ ἀλλ' ὑ-
πὸ πηχεῖν

Νῶτον ὄππρέφας. ἐπὶ τοῖς ποτε κἀντίος ἔαση.

ὦ θεῖη Σαλαμίς! Σπυλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναι-
κῶν,

Ἥ περ σκιδναμένης Δημήτερος, ἢ σιωβίσις.

Ταῦτ' ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς, ὁ Νεοκλῆς, ὅς δι' ἐ-
λευθερίῳτι⊕ ἀπεκνήχθη, τείχ⊕ μὲν ξύλινον τὰς
ναῦς εἰπέν. τιῶ δὲ Σαλαμίνα θεῖαν ὄσα ἀν' ὀνομά-
σθη τὸν Θεὸν, εἰ τὰ τέκνα τ' Ἑλλήνων ἔμελεν Σπυ-
λέσθῃ. σιωβέλευσε δὲ εὖ τὴν Σαλαμίνα ναυμα-
χίῃσιν (καὶ σφοδρὸς ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ φρατῆρος
ἀπεδείχθη) καὶ τὴν πρὸς Αἰγινήτας ἔχθεον Σπυθέ-
σθαι, καὶ τ' πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη Τροεζηνί-
οις καὶ Αἰγινήταις ὡφθαλμαθεῖσθαι. Καὶ αὖθις Ἐ-
πεμψαν οἱ Σπαρτιάδ' ἡρησομένους, τῆς μῆνης ἀκος
λαβεῖν γλιχόμενοι καὶ ἀνεῖλεν οὕτως.

Ἴσον τοι Δῆλόν τε Καλαβεῖν τε τίθημι,

Πυθῶ τ' ἠραθῖν, καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσαν.

Ἐπὶ δὲ ὅτε τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόβησε λαμβάνε-
ται. Ἀνελεῖν δὲ, τὸ μαντεύεσθαι, ἢ σπὲ τοῦ ἀνάθεν
λαμβάνειν τὸ πνεῦμα, καὶ πληροῦσθαι τοῦ Θεοῦ. ἢ
σπὲ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἀγνοίαν. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ
Φορέειν Φαμέν ἀνελεῖν ἢ σπὲ τῷ ἀνω λαμβάνειν τὸ
ἐν βῆθει πνεῦμα τῷ ἀνδρὸς, ἢ ἐν τῷ ἐναντίῳ, σπὲ τοῦ
ἀνελεῖν τὴν γνώσιν. λέγει δὲ Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλα-
βεῖν τὰ ἐκθεῖα βρέφη καὶ τρέφειν.

Ἀνείλλεσθαι. σπρέφασθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δό-
ρασι τύπειν. καὶ Ἀνείλλεσθαι, ἀνελεῖται. καὶ Ἀνε-
λετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνελεῖσθαι. ἄτοκον. Εὐριπίδης.

Ἀνελεῖσθαι. ὅτι τὸ Ἑλλῆσικόν, οὐχὶ ἀνάληπτον,
οὐδὲ ἔτερον τοιοῦτον οὐδέν.

1 Τείχ⊕ Ἐπιτογενεὶ ξύλ.] Idem Oraculum exstat apud Hero-
dotum in *Polytmi*, pag. 271. Eusebium de *Præp. Evang.* lib. v.
cap. xxiv. & Schol. Aristoph. ad *Equi*, pag. 349.

2 Ἐλευθερίῳτι⊕] Ἐλευθερίῳτις proprie quidem liberalitatem
significat: sed sensus requirit, ut per vocem illam hic intelligatur
luxuria. Themistocles enim in prima juventute luxuriosus & pro-
digus fuisse legitur: quæ ratio erat, quare eum pater abdicaret.

Ἀνεψύχησεν. Idem, quod vulgo dicitur ἀνε-
ψύχεν. Refrigeravit. Recreavit. Refecit.

Ἀνείδε⊕. Sine forma. Informis.

Ἀνεικάσαδι. Deridete. Illudite. Cratinus
Fugitivis.

Ἀνείκασος. Qui conjecturis non potest co-
gnosci.

Ἀνεῖλεν. Oraculum edidit. Respondit. La-
cedæmonii muris Isthmum municbant. Athe-
nienfibus vero, primum quidem oraculum con-
sulentibus, Deus respondit, ut fugerent: sup-
pliciter orantibus vero hoc responsum dedit:

*Murum ligneum Minervæ dat late cernens
Jupiter,*

*Solum inexpugnabilem; qui tibi filiisque
proderit.*

*Neque vero vel equitatum, vel copias pe-
destres ingentes*

*Ex continente venturas expecta: sed recede,
Tergo converso. Aliquando enim hosti fron-
tem rursus obvertes.*

*O divina Salamis! Tu vero perdes filios
mulierum,*

Vel tempore sementis, vel messis.

Hoc oraculum Themistocles, Neoclis filius,
(qui propter luxuriam a patre abdicatus fue-
rat) exposuit, dicens, murum ligneum esse na-
ves. Deum autem non appellaturum fuisse Sa-
laminem divinam, si Græcorum liberos esset
perditura. Suasit igitur, ut juxta Salaminem
prælium navale committeretur; (quam ob
causam sapiens appellatus, & Imperator crea-
tus est) utque deponerent inimicitias, quas
cum Æginetis gerebant, urbemque relinque-
rent, & liberos uxoresque apud Troezenios
& Æginetas deponerent. Et rursus: *Sparta-
ni, Numinis indignationem placare cupientes,
miserunt, qui Oraculum consulerent. Iis autem
Deus sic respondit:*

*Parem tibi Delum & Calabriam statuo,
Et Pythonem divinam, & Tenarum ven-
tosam.*

Interdum autem τὸ Ἀνεῖλεν accipitur pro ἐφό-
βησεν, i. e. interfecit. Ἀνελεῖν autem, cum vati-
cinari significat, inde dictum est, vel quod va-
tes superne spiritum accipiat, & impleatur
Deo; vel quod ignorantiam tollat. Cum au-
tem interficere significat, inde dictum est, vel,
quod spiritus viri, alte reconditus, sursum
protrahatur; vel ex contrario, quod cognitio
tollatur. Dicitur & Ἀνελεῖν, expositos infan-
tes tollere & educare.

Ἀνείλλεσθαι. Convolvi, & hastis se mutuo
percutere. Et Ἀνείλλεσθαι, convolvitur. Et
Ἀνελετο, suscepit.

Ἀνελεῖσθαι. Mulierem, quæ non peperit.
Euripides.

Ἀνελεῖσθαι. Sic Græce dicitur; non autem ἀ-
νάληπτος, nec aliud hujusmodi quidquam.

3 Ἀνελεῖσθαι. ἄτοκον] Apud Hefychium divisim scriptum est
Ἀν' εἰλεῖσθαι. ἀνά τόνον. Sed lectio Suidæ confirmatur auctorita-
te Pollucis, cujus hæc sunt verba: Ἡ δὲ μὴ τικτουσα καλεῖται πε-
ρὶ φη. Ἡ γὰρ ἀπικν⊕, καὶ ἄτοκ⊕, καὶ τὸν ὄνομα τ' ἐπι μὴ κηπὶ πικτόσας,
καὶ τῆς μηδὲλως, ἢ καὶ ἀνελεῖσθαι φίλον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν.

4 Ἀνελεῖσθαι ἐπὶ τῷ Ἑλλῆσικόν.] Leges, Lector, & ride iomnium
compilatoris. Quid enim hæc sibi volunt?

'Ανειλόμιω.¹ δύο διλοῖ τό, τε ἔθρεφα, καί τὸ ἐβάστασα.

'Ανειλόστω.² ἀνέβαινες.

'Ανειμύω. ἐκλελυμύω. παρεμύω. καὶ ᾠδῆ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντί ᾧ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν.

'Ανειμένη,³ ὡς ἔοικας, αὐ φρέφῃ οὐ γὰρ πάρετ' Αἴγι-
δοσ. καὶ 'Ανειμένον ἄλσος, τὸ τῷ Θεῷ ἀφιερωμέ-
νον. καὶ τὸ ἠνεωγμένον. καὶ 'Ανειμύως, τὸ ῥαθύμως
πι ποιῆν. 'Αδύνατόν τε ἠὲ αὐτοῖς καὶ οὕτως ἀνειμένα
πῶς ἢ πονημένοις. Ἐπικρατήσῃ. καί,

'Ανειμένων⁴ Πόλοιο ἑ παμφαῶν πύχαι.
ἀντί τοῦ, ἀνεωγμέναν.

'Ανείμονες. ἀνίματοι. ἀνθίματιαν.

'Ανείμων⁵ τοῖς δόρασιν. ἀντί τοῦ, ἀνεῖλον.

'Ανεῖν. Ξενοφῶν. Ἐν γὰρ τοῖς τοιαῖτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπι-
πονεῖν ἐθέλωσι ἢ ἀνεῖν.

'Ανεῖνα. ἀφῖνα. καὶ 'Ανεῖνα κύβον, ἀντί τοῦ, ἀ-
ναρρίψαι κύβον.

'Ανεῖπεν. ἀνεκήρυξεν. ἀνηγόρευσεν. 'Αειτοφάνης Ὀ-
δ' ἀνεῖπ' Εἴσαγ', ὡ Θεογονί, τὸν χρῶν.

'Ανεῖργεν. ἀπεκάλυψε. καὶ 'Ανεῖρξαν, ἀπεκάλυψαν.
'Αργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολεμήσῃ, εἰ μὴ
λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν.

'Ανεῖρηκε τὸν χροσμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν
λέγουσι.

'Ανεῖρπεν. ἐσύργετο.

'Ανειρεύσω. ἀνελεύσω.

'Ἦν⁷ δέ με χ', ὡς ἐκ νόσου ἀνειρεύσω, ὡδὲ καὶ
ἐχθρῶς

'Ἐκ πενήσις ῥύση, δέξο χρομφοθύτιω.

'Ανεῖς. ἀφῖς. καὶ 'Ανεῖσα, ἀφῖσα.

'Ανεῖσται. λελύσται.

'Ανεισιν. ἀνέρχεται.

'Ανεῖστω. συγχροείστω.

'Ανεῖται. παρείται. καὶ 'Ανεῖται, σπλέλυτῃ.

'Ανεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδαρ ἠὲ. ἀν-
τί τοῦ, σπολελυμένη ἠὲ. ᾧ Σαμυῆλ τοῦ Προ-
φῆτη Φησίον.

'Ανεῖτο. ἀντί ᾧ ἀνέκλειο. ὃ Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ
τῆς Ἰταλίας στρατηγός, ἐς πάντα ξυγκρατεμένην τε
μεγαλεργῶς τὸ νουεχῆς, καὶ ἐκονῶν αὐτῷ τῆς Φρο-
νήσεως ἡ ῥώμη, καὶ ἅπας τῶς κρείττωνι ἀνεῖτο, ταύτη

¹ 'Ανειλόμιω] Vide supra v. 'Ανεῖν.

² 'Ανειλόστω] Scribe ἀνειλοστώ, cum circumflexo in ultima. Vide infra v. 'Ανειλοστώ.

³ 'Ανειμένη, ὡς ἔοικας, φ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 106. ut Portus observavit.

⁴ 'Ανειμένον Πόλοιο.] Vide infra v. Πύχαι.

⁵ Παμφαῶν πύχαι.] Quid sint πύχαι cæli docet Eustathius ad verba illa *Poetae* II. γ. Κρατὲς δὲ Ὀυλύμπιο πολυπύχη.

⁶ 'Ανείμων τῶς δόρασιν] Sensus hujus loci suppletendus est ex Xenophonte *de Exped. Cyri* lib. iv. pag. 320. ubi sic legitur: 'Ακαὶ δὲ τῷ στρατηγῶν κατὰ ἀταξίαις ὄδους ἐπιχειροῦντο, ἢ ἔτυχον ἰκαστοὺς ὄντας, καὶ ἀνακέντες, ὡς ἐδύνατο, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι δέ. Recte apud Xenophontem excusum est ὠνίμων, uti etiam hic apud Suidam rescribendum est.

⁷ Ἦν δέ με χ'.] Pentameter hic decerptus est ex Epigramma-

'Ανειλόμιω. Duo significat; Alui, & Gestavi.

'Ανειλόστω. Ascendebas.

'Ανειμύω. Soluta. Libera. Remissa. Sophocles: *Soluta & libera, ut videris, nunc rursus vivis. Non enim adest Egisthus.* Et 'Ανειμένον ἄλσος, lucus Deo consecratus. Item, quod est apertum. Et 'Ανειμένως πι ποιῆν, remisse & negligenter aliquid facere. *Fieri autem non poterat ut hostem vincerent, quod & nimis remisse [pugnarent,] & jam ante defatigati essent.* Et, *Apertis cæli splendidissimis orbibus.* [Hic enim ἀνειμένων] idem significat quod ἀνεωγμένων.

'Ανείμονες. Sine vestibibus.

'Ανείμων. Pro ἀνεῖλον. *Hastis sursum trahabant.*

'Ανεῖν. Xenophon. *In hujusmodi enim rebus viri boni elaborare volunt, easque conficere.*

'Ανεῖνα. Dimittere. Laxare. Et 'Ανεῖνα κύβον, aleam jacere.

'Ανεῖπεν. Per præconis vocem edixit. Promulgavit. Aristophanes: *Ille vero edixit: Introduc, o Theogni, chorum.*

'Ανεῖργεν. Coercebat. Reprimebat. Et 'Ανεῖρξαν. Coercuerunt. Represserunt. *Illum pecuniam petentem, & minantem se bellum ipsis illaturum, nisi accepisset, Romani coercuerunt.*

'Ανεῖρηκε τὸν χροσμόν. Oraculum pronuntiavit, vel promulgavit. Et præco ἀνειπεῖν dicitur.

'Ανεῖρπεν. Serpebat.

'Ανειρεύσω. Extraxisti.

Si vero me, ut ex morbo eripuisti, sic etiam ab inimica paupertate liberaveris, accipe hanc capellam, quam tibi immolo.

'Ανεῖς. Qui dimisit. Et 'Ανεῖσα, quæ dimisit.

'Ανεῖσται. Solutum esse. Liberum esse.

'Ανεισιν. Ascendit.

'Ανεῖστω. Permittatur. Concedatur.

'Ανεῖται. Remissus est. Dimissus est.

'Ανεῖτο δὲ αὐτῷ. *Coma vero ejus soluta erat, & aqua pro potu utebatur.* De Samuele Propheta hæc dicuntur.

'Ανεῖτο. Interdum significat, Addictus erat. Deditus erat. *Quoniam autem Narses, Italiae Dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miscebat, & robur [animi] prudentiam ejus comitabatur, & ipse virtuti sem-*

te Leonide, quod ex Anthologia inedita integrum hic subjiciam.

Λαβρήν ἐκ πῶδης πύχαι χρομ ἐκ τι πενήτω

Κ' ἢ ὀλιγοσηπῶν δέξο Λεωνίδω.

Ψαισά τι πηνένω, καὶ εὐθύταυρον ἰλαίω,

Κ' εὐνὴς σαφυλῆς ἔχ' ἀπασάου πιντήρῳρον,

Πότνια, καὶ σπονδύλῳ τήνδ' ὑποσπυρμίδιον.

'Ἦν δέ με χ', ὡς ἐκ νόσου ἀνειρεύσω, ὡδὲ ἔχθρῶς

'Ἐκ πενήσις ῥύση, δέξο χρομφοθύτιω.

Epigramma hoc illustrandum & emendandum aliis relinquo, quoniam mihi, operis urgentibus, ad alia properandum est. Illud tantum obiter moneo, in Hexametro tertio pro εὐνίου legendum esse εὐνίου.

ὃ Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ τῷ Ἰταλίας φ.] Fragmentum hoc, quod & obscurum est, nec satis emendatum, apud Agathiam me legisse puto.

τοι οὐ ¹ πρὸς τὸ ἐμμελὲς ἐκυκλῖνας, ² αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ρεῖθρον ³ σὺν τῷ ρεῖθει.

⁴ Ἀνεῖχεν. ἐκόλυε. ⁵ Χαλεπέτην μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου Φανερός τις ἄν, καὶ ἀνυπόστατον, τὰ τε πλεονάζοντι ἔδρασι Φοβῶν, ἀνεῖχεν ἄπο ληστείας ἀπάντας. ἢ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

⁶ Ἀνηβητησίαν. ⁷ πᾶν ἀνελὼν νεότητι. ⁸ Ἀνηβητος, ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τ' ὀφειλομένῳ ἡλικίαν ἐπιφθᾶσας. ἢ βη γ', ἢ ἀκμή. ⁹ καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

¹⁰ Ἀνηγμένον. κῆρυξένον.

¹¹ Ἀνήγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγίστην ἐορτήν, ἡ δὲ τότε ἀνήγον, συμελνύθεισαν αὐτοὶ ἕκαστον.

¹² Ἀνήκειν. ἀνηρχόμεθα.

¹³ Ἀνήξεν. ἀνάγεισιν.

¹⁴ Ἀνηθον. εἶδος βοτάνης ζετυμαλικῆς.

¹⁵ Ἀνήκεν. ἀφῆκεν.

¹⁶ Ἀνήκετον. ἀνάτονον. ἀθεράπτετον.

¹⁷ Ἐστὶ μοι βλέψασα θάλαπην τῶν ἀνηκέτων περὶ ἀντί, πρὸς ἀκόπην τὰς φρένας, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν ἀνηκέτων περὶ, ἀνεκλίπτεται πρὸς οὐκία.

¹⁸ Ἀνήκη. ¹⁹ Ἀνήκων, ἀντί τῆς καθήκης. Ἀμειψίας δὲ Ἀνήκων ἀντί τῆς ἀναβέβηκα ἔφη. Θεκυδίδης δὲ Ἀνήκων, ἀντί τοῦ τελευτᾶσι, λήγουσι. καὶ Δημοσθένης Ἀνήκων, ἀντί τοῦ ἀφ' ἑσθίου. καὶ Ἀνήκωνες, ἀνεκλόντες. ²⁰ Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσούτον ἀνήκωνες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτῆς διωνθῆναι εἰς ὄχλων ²¹ πρὸς ἀγωγὴν τῶν γε μὴν κλειστοκλήσι τῆς βίης, καὶ τῆς εἰς μελειότητά πλάσσει τὴν ἰσθμὸν μέγα δυνήσοντας, οὐκ ἐλάττω καὶ οὗτοι πλήθη πεισιβάλλουσι. Ἀνήκων δὲ, τὸ ἀρέπον.

²² Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο.

²³ Ἀνήκοτος. ²⁴ Λόγων ἐλευθερίαν καὶ παιδείας ἀνήκοτος ἡ. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματικῶν Φοιτῶν ἔμαθιν, ὅτι μὴ γραμματικά, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γραψάμεθα.

²⁵ Ἀνηκῆσεν. οὐκ εἰσῆκυσεν. παρήκυσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκῆσεν τοῦ Ἰπτάτη κακῶς τομῆσας, ἀφίκετο. Καὶ ²⁶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκῆσαντες τοῖσι στρατηγῶσιν.

1 Πρὸς τὸ ἐμμελὲς] Lege πρὸς τὸ ἐμμελὲς, ut sensus requirit.
 2 Αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ρ.] Hæc cum precedentibus non satis bene coherere videntur; quæ ratio est, quare ea in versione prætermissim.
 3 Σὺν τῷ ρεῖθει] Probo conjecturam Porti, qui σὺν τῷ ρεῖθει legendum esse putat.
 4 Χαλεπέτην μὲν ἔν καὶ πρὸ τούτου φ.] Hoc fragmentum ex Eupharisto de promptum esse putat Valesius ad Ammianum Marcell. p. 144. quem vide.
 5 Ἀνηβητησίαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητι] Quid his facias? Aut, quis sine illa præstet? Apud Hesychium legitur, Ἀνηβητησίαν. πᾶν ἀνανεάζον νεότητι. Sed nec hæc satis clara vel emendata videntur. Quare, cogitet acutus lector.
 6 Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων] In prioribus Edit. verbis his sequentia subijuncta sunt: Ποσειδέην ἔλαβεν. ὡς τὸ μὲν ἀνηβῶν κατὰ στήθησιν ἰσθμῶν, ἐπιπέμειν τὸν δὲ πρὸς εὐφρανίαν. ὡς τὸ ἀνεκλήθη. τὸ δὲ ἀνηβῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν τὸ ἀνά, δηλῶς τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός, ὁ ἀκ δυνάμεως δασμός. καὶ ποιητικῶς ἀμπαλῶν, ὁ ἐκ δυνάμεως κλέρος. Sed verba ista in textum recipere nolui, quoniam

per studebat, nec ad socordiam unquam deflebat * * * *

¹ Ἀνεῖχεν. Impediebat. Prohibebat. Chariet-ton igitur, cum ante vir clarus esset, et invictus haberetur, et ob insignem audaciam terrorem aliis incuteret, omnes a latrocinando deterruit. Vel Ἀνεῖχε significat, Recipiebat, Admittebat. Primum quidem nemo ei rei fidem habebat, nec verba ejus admittebat.

² Ἀνηβητησίαν. Omnem juventutis florem. Ἀνηβητος, impubes. Qui nondum debitam ætatem attigit. Ἡβη enim dicitur vigor ætatis. Et Ἀνηβῶν, Repubescens.

³ Ἀνηγμένον. Auctus. Qui crevit.

⁴ Ἀνήγον. Agebant. Celebrabant. Illi vero ad maximum festum, quod tunc celebrabant, convenerunt.

⁵ Ἀνήκειν. Ascendimus.

⁶ Ἀνήξεν. Cum impetu surrexit.

⁷ Ἀνηθον. Genus herbarum condimentis parandis aptarum.

⁸ Ἀνήκεν. Dimisit.

⁹ Ἀνήκετον. Infanabile. Incurabile. Quid, quæso, vidisti, ob quod tam vehementer deliras? Πῦς enim hic significat πυρετός, i. e. febris, qua qui laborant, insanire solent. Vel Ἀνηκέτων πυγῆ, significat, spe non speranda.

¹⁰ Ἀνήκη. Antipho posuit pro καθήκει, i. e. pertinet, pertinet. Amipsias vero Ἀνήκα dixit pro ἀναβέβηκα, ascendi. Thucydides Ἀνήκων pro τελευτᾶσι, i. e. definunt, finem habent. Et Demosthenes Ἀνήκωνος, quod alicujus interest. Et Ἀνήκωνες, redeuntes, vel aliquo pervenientes. In facultate dicendi non quidem eo usque erant progressi, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitæ et fictæ modestiæ simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos homines ad se attraxerunt. Ἀνήκων etiam significat id, quod decet.

¹¹ Ἀνηκόντιζεν. Emicabat. Sursum ferebatur.

¹² Ἀνήκοτος. Qui non audivit aliquid. Ignarus. Ille vero liberalium artium et omnis doctrinæ ignarus erat, quoniam nihil aliud literatoris scholam frequentans didicerat, quam literas easque malas male pingere.

¹³ Ἀνηκῆσεν. Non audivit. Non obtemperavit. Ille vero, cum Consulis mandatum spernere non auderet, ad ipsum venit. Et Herodotus: Illi vero imperium ducum spernentes pugnarunt.

in optimo MS. A, & altero B, desunt, & eam ob causam a recentioribus loco huic adfuta videntur.
 7 Ἐστὶ μοι βλέψασα θάλαπην τῶν ἀνηκέτων περὶ] Hæc sunt verba Sophoclis in Electra, pag. 120. ut Portus observavit.
 8 Ἀνήκη. Ἀνηκῶν, ἀντί τῆς καθ.] Vide Hippocratonem h. v.
 9 Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσούτον.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Ἐλύπτεται. Vide etiam v. Κατασκλητός.
 10 Πρὸς ἀγωγὴν] Infra v. Ἐλεύσεται rectius legitur παραγωγὴν.
 11 Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο] Respicit ad locum illum Homeri Il. E. v. 113. Δίκε δὲ ἀνηκόντιζε δὲ εὐρεῖτο χιτῶν. Ubi Scholiasta τὸ ἀνηκόντιζε per ἀδράσας ἀνεφέρετο exponit.
 12 Λόγων ἐλευθερίαν et παιδείας ἀνήκοτος ἡ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Procopii de Joanne Cappadocæ lib. 1. de Bello Pers. cap. xxiv. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης δὲ Καππαδοκῆ.
 13 Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνήκη.] Apud Herodotum lib. v. 1. pag. 213. lin. penult. legitur, καὶ ἐμάχοντο, ἀνηκῆσαντες τοῖσι στρατηγῶσιν.

Ἀνήλασι. ὁ μηδέπω δαμασθεῖς.

Ἀηλέης. ὁ ὠμός.

Ἄν ἢ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆ, ὡροσάπει καὶ τ' ἄλω-
πεκνῖν. ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ Φανερώς ἀμυνοῦμαι ἀντέχης,
πανουργία ληΐσαι. καὶ Ὀμηρ.

Ἦ δόλω, ἢ βίβη, ἢ ἀμφοδόν, ἢ κρυφιδέν.

Ἀνήλιπ. ὁ ἀνυπόδητος.

Ἀνήλωτα. πεφόνου. ἢ καταχρηστικῶς.

Ἀνημμέν. ἐξηρητημέν. ἢ χειρόμην.

Ἀνήμερ. ἄγει.

Ἀνημιωβολιαῖα. ἄντι τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμίσεος
ὀβολοῦ ἄξιον, ἢτοι ἡμιωβολίης. ἄπὸ δὲ σιωπάζεως
ὀνόματα γίνετ'. καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκαγαθία·
θεοὺς ἐχθρὸς, θεοεχθεία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνη-
μιωβολιαῖα.

Ἀνήνασται. ἀπαρνήσασται. Ὀμηρ.

Αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Καὶ Αἰλιανός· Οἱ δὲ, ἐδὲ γὰρ ἔχον ἀνήνασθαι τὸ ὡροσά-
μα, ἐπ' Ἀνιγρόν τιθένται τ' κείσιν, ὑπὸ τ' εἴ τινα
ληΐ Λοκρικῶν πόλιν πέμπειν δασμῶν.

Ἀνιυέγκαλο. ἐν βάθους ἐβόησεν. Αἰλιανὸς περὶ
Κροίσου· Ὁ δὲ Ἀνιυέγκαλο ἄρα σενάξας, καὶ ἐς
τελεῖ ἐκέλευσε τὸν Σόλωνα.

Ἀνιυέγκανλο. γενικῆ. ἀντι τ' ἀνεμνήθησαν.

Ἀνήμι. ἀνθ' ἀνίας καὶ λύπης.

Ἀνήνοθεν. ἀνήρητο.

Ἀνήνυλον. ἄμετρον. πολὺ. Πολύβι. Μεγίστης
προφανομένης δυσχρησίας περὶ τὰς τροφὰς, ἃ τε καὶ
τὸ μῆκος ἀνήνυλον ἔχειν δοκῆσις τῆς ὁδοῦ. Καὶ, Ἀνή-
νυτα τιῶν ζῴων μελιόντων. δυσχρηστικῶν ὅτι μά-
λις. Τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν. τὸν ἀτε-
λείωτον βίον, ἢ Ἡλέκτρα Φησί. καὶ Ἀνήνυσι, ἀ-
ναεὶθμι, πολὺς, ἀπλήρωσι, ἀπερασί, ἀτέ-
λεος. Ὅπλα τε χαλκιδόμην, καὶ βελῶν ἀνήνυ-
τον ζῴων κατὰ σκευάζειν προσιάτων.

Ἀνήπται. ἐξήπται.

Ἀνήρ δὲ Φεύγων εἰ μὲν λύρας κλύπον. παροιμία
ἐπὶ τ' ὄξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πρόσθιν.

Ἀνήρεις. ἀνάνδρεις. Εὐχρηστον, ἀνδρὶ συμπλα-
κίωσι φιλάτω.

Ἀνήρ ἀνδρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ. τὸ γὰρ Λυκίηθεν φράσθη-
μα φασιάζον αἰεὶ, τοῦτο ὡροσάβων ὁ Πομπησί
οὐδ' ὀπωπιῶν φασιάζοντες ἔχεν.

Ἀνήρεια. παιδικῶς, ἀνερωτῆς.

Ἀνηρέθιζεν. ἐπὶ τι παρώτρυνε καὶ παρήθιζεν. Εὐ-

1 Ἀνήλιπ. ὁ ἀνυπ.] Vide Scholiastam Theocriti ad Idyll. iv. v. 56.

2 Καταχρηστικῶς] Hæc vox deest in MSS.

3 Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντι τ' ἕκαστον αὐτ.] Hanc notam describit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad Ranas, pag. 238. (153. Edit. Basf. ut Portus observavit.)

4 Ὀμηρος· Αἰδέσθην μὲν ἀνήν.] Il. H. v. 93.

5 Ὁ δὲ ἀνιυέγκατο ἄρα σεν.] Idem fragmentum Æliani citat Emilian. ad Odyll. A. pag. 1404.

6 Ἀνήνοθεν. ἀνήρητο] Scholiasta Homeri ad Odyll. P. v. 270.

Ἀνήλασι. Nondum domitus.

Ἀηλέης. Crudelis.

Ἄν ἢ λεοντῆ μὴ ἐξ. Si leonina pellis non sufficiat, adhibe et vulpinam. Sensus est, dolo utendum esse, si palam resistere non possis. Et Homerus:

Aut dolo, aut vi, aut palam, aut clam.

Ἀνήλιπ. Discalceatus.

Ἀνήλωτ. Interfectus est. Per catachresin.

Ἀνημμένος. Suspensus. Vel, Accensus. Ardens.

Ἀνήμερ. Sævus. Immitis.

Ἀνημιωβολιαῖα. Quæ dimidio obolo valent. Est autem nomen compositum, quale est, καλοκαγαθία, ex καλὸς & ἀγαθὸς; & θεοεχθεία, ex θεὸς & ἐχθρὸς.

Ἀνήνασται. Negare. Recusare. Homerus: Erubuerunt quidem conditionem recusare; nec tamen accipere ausi sunt. Et Ælianus: Illi vero (neque enim, quod imperatum fuerat, recusare poterant) Antigono iudicium permiserunt de tributo, quod Locrensium civitas pendere deberet.

Ἀνιυέγκαλο. Ex imo pectore vocem emisit. Ælianus de Cræso: Ille vero ingemiscens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.

Ἀνιυέγκανλο. Cum genitivo ponitur, pro Recordati sunt.

Ἀνήμι. Sine dolore & tristitia.

Ἀνήνοθεν. Adscendit.

Ἀνήνυτον. Immodicum. Multum. Maximum. Polybius: Cum maxima se ostenderet difficultas in comitatibus comparandis propter nimiam itineris longitudinem. Et, Frustra virtutem sectantium. Id est, maxime infelicitium. † Sustinens mala, quæ finem nullum habent. Sic Electra inquit. Et Ἀνήνυσι, innumerabilis, multus, inexplebilis, irritus, imperfectus. Arma fabricans, et telorum immensum numerum parari iubens.

Ἀνήπται. Suspensum est.

Ἀνήρ δὲ Φεύγ. Vir fugiens non moratur strepitum lyrae. Proverbium in eos, quos negotia celeriter conficere oportet.

Ἀνήρεις. Ignavos. Imbelles. Utile est virum amicum amplecti.

Ἀνήρ ἀνδρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ. Vir viro præstat. Luculli enim exercitum, ante seditiosum, cum accepisset Pompeius, milites ab omni seditione prorsus abstinnerunt.

Ἀνήρεια. Pocticè. Inquiris. Interrogas.

Ἀνηρέθιζεν. Incitabat. Acuebat. Eunapius:

7 Πολύβι. Μεγίστης προφανομένης δυσχρησίας.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Constantini, a Valesio editis, pag. 33.

8 Ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν] Hæc sunt verba Sophoclis in Electra pag. 88.

9 Βίον] In uno MS. Paris. rectius legitur μέτρον.

10 Ἀνήρ δὲ Φεύγων εἰ μ.] Vide Zenobium & Diogenianum.

11 Ἀνήρεις. ἀνάνδρεις] Vide Etymologum.

12 Εὐχρηστον ἀνδρὶ συμπλ.] Verius hic oneirocriticus, qui apud Astrampychum legitur, alieno loco positus est, & referri debet vel ad vocem proxime præcedentem, vel sequentem.

νάπιϑ· Ὁ δὲ ἴτα τε Φρονήματα καὶ τοὺς θυμούς
τῆ σπλιωτῶν ἀνηρέθιζεν.

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν. ἠρώτησεν.

Ἀνήρ² ἔοικε ναῦς ἰκετεύειν πέτερον. παρομοία ἐπὶ
τῆ ἀναμνήτων. ἄπο μεταφορῆς τῆ ἐποικελούσης νεῶς
πρὸς τῆ πέτερον.

Ἀνηρέψαντο. ἀνήρησαν.

Ἀνήρηκεν. ἀντὶ τῆ ἐπιποδῶν ἐπιήσατο. Δημοσθέ-
νης. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνθυσεν.

Ἀνηρημένϑ. πεφονυμένϑ. ἀναλαβάν. ἐλόμε-
νος. ἀπενεγχεμένϑ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ποσάτιον νί-
κην ἀδάκρυτον καὶ ἀναίμακτον ἀνηρημένϑ, ἐς τοὺς
Σάρδεϊς ὑπέστρεψεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνάστα ἀνη-
ρημένϑ ἐκδικῶς.

Ἀνήρρησεν.⁴ ἀνεφθάρη. Ὡς μόλις ἀνήρρησεν, οὐδέ-
νες μὲν οἱ σαρωσί. Εὐπόλις Πόλειον.

Ἀνηρῆσται. πεφονεύσται.

Ἀνήρημος.⁵ ἐν οὐδενὶ χρεῖματι ταπρόμυϑ, ἀλλὰ
παρρημμένϑ.

Ἀνήρ⁶ Κόπειϑ. ὡς ἄπο δήμου. λέγει δὲ τῆ κο-
περλόγην. ἢ κηπερδόν. ὡς τῆ κόπερον.

Ἀνήροτον. ἀγέαρρητον.

Ἀνηρώπιζεν. ἀντὶ τῆ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης.

Ἀνηρτημένοι. ἠρημένοι. Ὁ δὲ ταῖς ψυχαῖς
ἀνηρτημένοι κατεφρόνησαν μὴ τῶν κοινῶν τῆς ἰκεσίας
νόμων, παρ' οὐδενὸν δὲ ἠγήσαντο τῆ τῆ συγγενικῶν ἀφι-
δρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτησαν. ἀνεποίησαν. ἀνεκαίνισαν.

Ἀνήσει. κατὰλείψει.

Ἀνησις. ὁ γεβυμένϑ. καὶ Ὁ Ἀνησις, ὁ νῆσις λίαν
ὡς τῆ Κρατίνω ἐν Διονυσιαλεξάνδρω.

Ἰὲ γῆ¹⁰ σὺ πρῶτος ἀκλήϑ. Φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον
ἀνησις.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη. ἐκρεμάσθη. ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ
πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνήψεν. ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιϑ.

Ἀνία. λύπη. τὸ νη μακρόν.

Αἴας¹¹ γῆ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὴν ἀνίας καὶ γέρας διοίχεϑ.

Ἀνιαθεῖς. λυπηθεῖς.

Ἀνιακῆς.¹² ἄδης ὄνομα. ὁ Περιμανῶς καὶ Μα-

Ille vero militum animos & iras acuebat.

Ἀνήρετο. Suscepit. Interrogavit.

Ἀνήρ² ἔοικε ναῦς ἰκ. *Tanquam navis scopulo
supplicare videtur.* Proverbium in stupidos:
per translationem ductam a navi, quæ in sco-
pulum impingit.

Ἀνηρέψαντο. Abriperunt.

Ἀνήρηκεν. De medio fustulit. Demosthenes.
Item, Interfecit.

Ἀνηρημένϑ. Interfectus. Qui suscepit. Qui
reportavit. Adeptus. *Rex vero tantam vi-
ctoriam absque lacrymis & sanguine adeptus
Sardes rediit.* Et iterum: *Ille vero cum fac-
ta facinora contra jus & fas aggressus esset.*

Ἀνήρρησεν. Rediit. Rursus intravit. * * *
* * * * *

Ἀνηρῆσται. Cæsum esse.

Ἀνήρημος. Qui nullo loco habetur. Cujus
nulla ratio habetur.

Ἀνήρ Κόπειος. Vir Coprius: quasi ab aliquo
populo denominatus. Intelligit autem [Ari-
stophanes] cum, qui stercora legit: vel hor-
tulanum. A nomine κόπερος.

Ἀνήροτον. Inaratum. Incultum.

Ἀνηρώπιζεν. Interrogabat. Teleclides.

Ἀνηρτημένοι. Elati. *Illi vero animis elati
communia supplicum jura contempserunt, &
nibili fecerunt pietatem erga simulacra &
Deos cognatos.*

Ἀνήρτησαν. Refecerunt. Renovarunt.

Ἀνήσει. Missum faciet. Dimittet.

Ἀνησις. Qui cibum gustavit. Qui non est
jejunus. Apud Cratinum vero in *Dionysalex-
andro* Ἀνησις dicitur qui valde jejunus est, vel
famelicus.

*Ecce enim tu primus invocatus & fameli-
cus ad cœnam accedis.*

Ἀνήφθη. Suspensus est. Vel, ab igne ac-
census est.

Ἀνήχθημεν. In altum mare provecti sumus.

Ἀνήψεν. Diis suspendit. Eunapius.

Ἀνία. Dolor. Syllaba η longa est.

*Ajax enim non amplius superstes est. Sed mihi
Relictis doloribus & lamentis interiit.*

Ἀνιαθεῖς. Dolore affectus.

Ἀνιακῆς. Cantilenæ nomen est Περιμανῶς

1 Ὁ δὲ πῆ π φρονήματα κῆ τὸς θυ.] Supplementum hujus frag-
menti habes infra v. Διακωνίζεσθ.

2 Ἀνήρ ἔοικε ναῦς ἰκ.] Vide Diogenianum Adag. DLXXXIX.

3 Ἀνηρέψαντο. ἀνήρησαν.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. γ. v. 234.

4 Ἀνηρῆσται.] Vide Suidam infra v. Εἰσφρόνησεν, & v. Εἰσφραγεῖς.

5 Ἀνήρημος.] Apud Græcos ἀνήρημοι, vel ἀνάρημοι eleg. inter
dicuntur illi, qui tantum numerus sunt, ut Latini ajunt, & quo-
rum nulla ratio habetur. Contra ἀρήρημοι, vel ἐν ἀρηρῶ εἶναί
dicuntur, qui aliquo loco habentur, & quibus sua est dignitas &
auctoritas. Theocritus *Idyll.* xiv. v. 48.

Ἄμμιες δ' ἐπὶ λόγῳ πινὸς ἀξιοί, ἔτ' ἀριόμητοι.

Id est, *postroam vero nulla habetur ratio.* In notissimo Oraculo,
Megarensibus olim reddito, (quod legitur apud Suidam infra v.
Ἰγμῆς δ' ἔ' Μεγ.) Megarenses ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀριόμητοι. i. e.
contempti & nullius pretii homines dicuntur. Vide etiam Anthol.
lib. v. i. pag. 624.

6 Ἀνήρ Κόπειος.] Aristoph. *Equit.* pag. 342.

7 Ἐπηρημένοι.] Sic recte in 2 MSS. Paris. exaratum est. Priores
vero Edit. habent ἠρηρημένοι.

8 Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατφε.] Hæc Polybio tribuunt
Fulv. Urbinus, & Casaubonus: sed sunt verba Diodori in Excerpt.
Leg. cap. xxix. ut optime observavit Jacobus Gronovius.

9 Καὶ ἀνησις, ὁ νῆσις λίαν παρ' Κρατίνω ἐν Διον.] Hanc notam ex
Athenæo descripsit Suidas; ejusque vestigia hodie adhuc supersunt
in Excerpto ex libro 11. pag. 47.

10 Ἰὲ γῆ σὺ πρῶτος ἀκλήϑ. ἀκλ.] Est versus Anapaesticus.

11 Αἴας γῆ αὐτοῖς ἐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ λιπ.] Hæc sunt verba So-
phoclis in *Ajace*, pag. 56. P.

12 Ἀνιακῆς.] De hoc vocabulo nihil me legisse memini. Que
vero sequuntur, ἠδῆς ὄνομα ὁ Περιμανῶς &c. a voce Ἀνιακῆς aliena
sunt, quæ suo loco repetuntur infra v. Περιμανῶς & Μανέρας.
νέως.

νίας. Εὐβελ^Ϟ Καμπυλίανι.

Ἀναρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀναρώτερον. λέγεται καὶ Ἀνηρόν.

Ἀνίβας ὁ Καρχηδόνι^Ϟ. οὗτος ἐκαλεῖτο. ὁ γὰρ Καρχηδόνι φρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδρούβαν, τὸν τοῦ Βάρβα κηδεστίν. ὁ δὲ Ἀνίβαν τὸν ἐπὶ πολὺ ὑπερον ἀσίδικον ἐπὶ φρατηγίαις, παῖδά τε ὄντα τοῦ Βάρβα, καὶ τῆς γυναικὸς οἱ γενόμενον ἀδελφόν, ἔχον ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ Φιλοπόλεμον καὶ δρῆσιον^Ϟ τῷ φρατῷ, ὑποφράτηγον ἀπέφηνε καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ πολλὰ προσήγαγετο, πιθανὸς ἂν ὀμιλήσου, ἐς τε τὰ βίαις δεόμενα τῷ μαιρακίῳ χεράμεν^Ϟ. Φύσῃ δὲ Φιλοπόλεμος ἰὼ ὁ Ἀνίβας, καὶ οὐ ποτε δρῆσαν ἔφερεν. ὑπερον δὲ ἐπὶ τρυφῆς ἰὼ οὐ συνήθεος, ἐρωμένι^Ϟ τε εἶχεν ἄρχι^Ϟ ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὄλιγον ἐτρέπετο πάντα. Φησὶ δὲ καὶ Πολύβι^Ϟ, ὡς Ἀνίβας νέος μὲν ἰὼ, πλήρης δὲ πολεμικῆς ὀργῆς, ὀπιτυχὴς δὲ ἐν ταῖς βελταῖς, πάλα δὲ παρωμυμένως πρὸς τιὼ κτ' ἢ Ῥωμαίων ἔχθεον. Ὅπ' Ἀνίβα τῷ Καρχηδόνιαν φρατηγῷ ἐδηλάθη ὡς Ἰ^Ϟ Ἀμμων^Ϟ, ὡς ἀποθανὼν γῆ καλυφθήσει^Ϟ Λιβύῳσι. καὶ ὁ μὲν ἠλπισεν δρῆσιν ἢ Ῥωμαίων καθαρήσων, καὶ ἐν Λιβύῳ τελευτήσων. Φλαμίνιος δὲ τοῦ Ῥωμαίων φρατηγῷ σπυδὴν ποιμένε λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφικετο ὡς Πρωσίαν ἰκέτης, καὶ ἀπαοδεῖς ὑπ' αὐτῷ ἀνεπίδα τε ἐπὶ τὸν ἴππον, καὶ γυμνωθέν^Ϟ τοῦ ξίφους πιάσεται ἢ δάκτυλον. Ὡς ἐπελθόντι δὲ ἐσταδία πολλά πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύμα^Ϟ, καὶ ἡ τελευτῆ τοῦ βίου συνέβη. τὸ δὲ χρεῖον, ἔνθα συνέβη ὑπερβαῖν, ἐχάλην οἱ Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναῖοις δὲ μάντιμα ἦλθεν ἐν Δωδάνης, Σικελίαν αἰκίζων. Ὡς ἐπὶ Ῥώμῃ πῆσδε λόφ^Ϟ ἐστὶν ἡ Σικελία ἐ μέγας. οἱ δὲ ἐ συμφρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἐς τε ὑδροεῖς φρακὰς προσήχθησαν, καὶ ἐς τὸ Συρακυστῶν πόλεμον. Ὅπ' Ὡς μακρὸν ἔστι καὶ μέγιστον σημεῖον γεγενῆσιν τῇ φύσῃ τὸν ἄνδρα τῶν ἡγεμονικῶν, καὶ πολὺ πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων πρὸς τὸν φραγματικὸν τρόπον. Ἰ^Ϟ γὰρ ἔστι μείνας ἐν τοῖς ὑπαίθεσις, πλείστῃ τε ἔθνη καὶ βάρβαρα διεξελθῶν, καὶ πλείστοις ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις χεραμέν^Ϟ σιωπρῆσι πρὸς ἀπληπισμένας καὶ ὡς ἀδύξους ἐπιβολὰς, ὑπ' οὐδενὸς ἐκυσίας ἐγκατελείφθη τῷ ἀπαξ αὐτῷ κωνανησάντων, καὶ δόνταν ἑαυτοῦς εἰς χεῖρας. Ὡς καὶ τανῶν ἐμπλιτεύεται. Ὅπ' τὸ μέγιστον πῆσ τοῦ Ἀνίβα νίκης τὸ πρὸς Ῥωμαίους, ἡ

1 Οἱ γὰρ Καρχηδόνι φρατηγὸν δπ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, τῷ μαιρακίῳ χεράμεν^Ϟ, leguntur apud Appianum in *Historiis* pag. 429. (258. Edit. Henr. Steph.)

2 Τὰ πολλὰ προσήγαγετο.] Excidit hic vox πῆσ^Ϟ quæ revocanda est ex Appiano, apud quem sic legitur, πῆσ^Ϟ τὰ πολλὰ προσήγαγετο.

3 Ἐπὶ τρυφῆς ἰὼ ὁ συνήθεος, ἐρωμένι^Ϟ τε εἶχεν ἄρχι^Ϟ ἀνὴρ, ἢ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὄλιγον ἐτρέπετο πάντα.] Hæc sunt verba Appiani in *Annibali* pag. 583. (338. Edit. Henr. St.)

4 Ὅπ' Ἀνίβα, τῷ Καρχηδόνιαν φρατῷ. ἐδηλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ἐπὶ τὸν ἴππον, deperempta sunt ex Pausaniam *Verbalis* cap. xi. pag. 623.

5 Πρὸς τὸν δὲ ἐσταδία πολλά πρὸς.] Locus hic apud Pausaniam in *Verbalis* cap. xi. pag. 623. Quis sit horum verborum sensus, aut quomodo ea loco huic convenient, non video.

& Μανέως. Eubulus *Campylione*.

Ἀναρόν. Molestum. Et Ἀναρώτερον, molestius. Dicitur & Ἀνηρόν.

Ἀνίβας. Annibal Carthaginensis. Nam ita vocabatur. Carthaginenses Imperatorem creaverunt Asdrubalem, Barcæ generum. Ille vero Annibalem, qui paulo post Imperator clarissimus evasit, Barcæ filium, & uxoris suæ fratrem, quem in Hispania secum habebat, adolescentem admodum & bellicosum, exercituique charum, legatum suum creavit, magnamque Iberiæ partem ad se traduxit, quod & eloquentia apud homines valeret, & hoc adolescente ad ea, quæ vim postulabant, uteretur. Annibal autem natura bellicosus erat, nec unquam otium ferebat. Postea vero deliciis non consuetis indulgere cœpit, & amicam adscivit vir ferus: quæ causâ fuit, quare statim in pejus omnia ipsius paulatim ruerent. Polybius etiam ait, Annibalem adolescentem adhuc bellandi fuisse cupidissimum, & in consiliis ad exitum perducendis felicem, & jam olim animo ad inimicitias contra Romanos suscipiendas pronus. Ὅπ' Annibali Carthaginensium Imperatori ab Ammone prædictum fuit, fore, ut mortuus homo Libyssa tegeretur. Quamobrem ille quidem sperabat, futurum, ut Romanorum imperium everteret, & in Libya decederet. Sed cum Flaminius Romanorum Imperator ipsum vivum capere studeret, supplex ad Prusiam confugit: a quo rejectus equum conscendit, & ense nudato vulnus in digito accepit. Hinc igitur, cum stadia haud multa progressus esset, febris ex vulnere, & tandem mors consecuta est. Illum autem locum, in quo decesserat, Nicomedentes Libyssa vocabant. Atheniensibus etiam Oraculum Dodonæum respondit, in Siciliam coloniam deducendam esse. Erat autem prope urbem exiguus terræ tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi vero Oraculi mentem non intelligentes, longinquis expeditionibus susceptis bellum Syracusanis intulerunt. Ὅπ' Mirabili quodam & ad imperandum nato eum virum fuisse ingenio, & in gerendis rebus multum aliis præstitisse, illud argumento maximo est, quod, cum xvii. annos in castris & acie versatus esset, plurimasque gentes easque barbaras peragrasset, & multis auxiliis peregrinis usus esset ad res arduas & prope desperatas, a nemine ultro proditus sit eorum, qui semel partibus ejus se adjunxerant, & ipsius fidei se permiserant. Ὅπ' Idem Annibal, cum suæ de Romanis victoriæ, & cladis ho-

τ^Ϟ, ἢ ἡ πλείστη τρυφὴ συνήθη.

6 Καὶ ἐπὶ Ῥώμῃ πῆσδε λόφ^Ϟ ἐστὶν ἡ Σικελία.] Apud Pausaniam rectius legitur, ἢ δὲ ἐπὶ Ῥώμῃ τὸ πῆσδε Σικελία λόφ^Ϟ ἐστὶν ἐ μέγας. i. e. Erat autem prope urbem (Athens) tumulus exiguus, qui Sicilia vocabatur. Fallitur igitur Portus, qui in versione sua tumulum hunc ex Attica in Bithyniam transfert, & Libyssiæ vicinum facit; quem errorem notavit etiam Kuhnus ad Pausaniam.

7 Ὅπ' Ὡς μακρὸν ἔστι καὶ μέγιστον σημεῖον.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa δόνταν ἑαυτοῦς εἰς χεῖρας, descripta esse ex Polybii libris deperditis, patet ex iis, quæ leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valesio editis, pag. 121.

8 Ὅπ' Ὡς πρὸς τὸν δὲ ἐσταδία πολλά πρὸς.] Quis sit horum verborum sensus, aut quomodo ea loco huic convenient, non video.

τῆς τῆς ἐναντίαν συμφορᾶς ὑπ' ὄψιν ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενοι, τρεῖς μεδίμνος Ἀττικὸς πλήρεις χρυσῶν δρακτυλίων εἰς τὴν Λιβύην ἀπέπεμψεν, ἕως ἄρα τῆς ἰπταμῆς καὶ βελευλικῆς ἀνδρας σκυλεύσας ἀνήγειρο. † Ὅτι ἄνδρες ἱνῆς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατὰ σκοπῆν τῆς ἐναντίαν φιλάντες ὑπὸ Ἀνίβη, τοῖς Ῥωμαίοις ἀπειπύθησαν. ἕως ἀχθέντας εἰς αὐτὸν Ὀπόπλιος κελὸν μὲν ἐδὲν εἰργάσατο, ἀπεινοσῆσαι δὲ κελεύει τὸ φρατὸσπεδον, καὶ δεῖπνον ἐλομένους ἀποχαρῆν σάβης, ἀπαγγελοῦντας Ἀνίβη τὰ ἀεὶ τῆς φρακλιανῶς ἔχθη Ῥωμαίοις.

Ἀνιγρός. ὁ Φαῦλος λέγει. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδίτι. καὶ ἀνιδρωτί. χρεῖς ἰδρωτός. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτί καὶ ἀπειμεριμῶνως τὰδε παρεστήσαντο τὰ πολίσματα. Καὶ αὖθις. Ἀνιδρωτί φρεῖς τὸ ἀειτον σὸν ἤρχοντο οἱ τῆς Κύβη φρακλιᾶς, ἀφ' ὅθεν τὸ ἰδέως ἐοικέν καὶ ὑγιάειν. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἀνιδρυτοί. ἀσπίελοι. Ἐπιδημοθένης ἐν τῷ χτ' Ἀειπογείτοι. ἀντὶ τοῦ, ἀνιξίλατοι.

Ἀνιμένη. κόλπον. ἀνέλκυσσα καὶ ἀναχαλαῶσα τὸν πέπλον, ἀπυγυμῶσα τὸ χτ' τοὺς ματούς κόλπομα. καὶ, Ἄϊας ἀνιμεῖνας.

Ἀνιέντα. ὀδόντα.

Ἀνιέρει. ὃ ἱερεῖα μὴ εὐεταί. καὶ Ἀνιέρει, ὁ ἱερεῖον μὴ μετέχον.

Ἀνιέρωσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνίει. ἀφίει. ἐπειδὴ. ἐχαινετο. Οὐδὲν μὲ πλεόν ἀνίει ὁ νεανίας. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ σὸν ἀνίει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντὶ τῆς, ἔληγεν. Ὁ δὲ ἱκετεύων ὑπὲρ πάντων οὐκέτι ἀνίει. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ ζητῶν σὸν ἀνίει, καὶ λαμβάνων σὸν ἐπιπύθηται. Καὶ αὖθις. Οἱ δὲ τὸ πύλον τῆς πόλεως παρεληλύθεισαν. οὐ μὲν ἀνιέρωσαν, ἀλλὰ φρακελευόμενοι σφίσι αὐτοῖς πάση δυνάμει φροσέκεντο τῆς πολιορκίας. Καὶ αὖθις. Μήτε νύκτωρ, μήτε μεθ' ἡμέραν ἀνιέρωσαν τὸ πύλον.

Ἀνιείς. ἀφίεις. ἢ παροσμῶν.

Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

Ἀνιηρέτερον. λυπηρότερον.

Ἀνιήσι. κατὰ λιμπάνη.

Ἀνικέρεις, ὁ Κυρηναῖος, Φιλόσοφος, ὅς Ἐπικουρεῖος ἐγένετο, καίτοι ἀνὴρ Παραβάτης γνώριμος, τοῦ Ἀειπίτου ἀκηκότος. ἦν δὲ τῶν Ἀνικέρειδων καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, Φιλόσοφος. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ Ὀπίφανης Πισιδάηος. ἐν τῆς αἰρέσεως ἢ κα-

1 Ἀνιγρός. ὁ Φαῦλος. Hefychius vocem istam per δυσωδῆς etiam exponit: cuius nota illustrande gratia obiter moneo, fuisse in Peloponneso fluvium quendam fordi & terri odoris, Ἀνιγρόν vocatum, ut testatur Paulianus Eliac. Postter. cap. v. his verbis: Ὁ δὲ Ἀνιγρός ἐστὶν ἐξ Ἀρκαδικῆς μὲν κάπτιον ὄρους Λαπίθου, περὶ τῆς δὲ εὐδὲς ἀπὸ τῆς πηγῆς ὑδὸς σὸν εὐωδῆς; ἀλλὰ ἐξ ὀσπύριον δυνῶς. i. e. Aniger vero hic ex Laritho monte Arcadia oritur, & statim a fontibus minime gravi terribique odoris aquam fundit. Hic locus interpretationem Hefychii confirmat, eamque veram esse probat, sive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint ἀνιγρός; sive, quod potius crediderim, a fordi odore nomen fluvio huic inditum fuerit.

sibus illatae magnitudinem Carthaginensibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medimnos aureis annulis plenos in Libyam milit, quos equestris & Senatorii ordinis viris a se spoliatis detraxerat. † Quidam Carthaginenses ad hostium copias explorandas ab Annibale missi in Romanos incidunt: quos ad se deductos Publius nullo malo affecit; sed eos castra circumire iussit, & coenatos dimisit incolumes, Annibali renuntiuros, quis esset exercitus Romani status.

Ἀνιγρός. Malus. Et Ἀνιγρόν. Molestum.

Ἀνιδίτι, & Ἀνιδρωτί. Sine sudore. *Haud enim sine sudore & molestia hac oppida in suam potestatem redegerunt.* Et rursus: *Cyri milites ad prandium sine sudore non accedebant, ut & cum voluptate ederent, & valetudini suae consulerent.*

Ἀνιδρυτοί. Non firmati. Apud Demosthenem contra Aristogitonem significat Implacabiles.

Ἀνιμένη κόλπον. *Nudans sinum, replumque subducens & laxans.* [Ἀνιμένη enim hic significat] ἀπυγυμῶσα. Et, Ἄϊας ἀνιμεῖνας, *capras excoriantes.*

Ἀνιέντα. Remittentem. Cedentem.

Ἀνιέρει. Cui nullae victimae immolantur. Et Ἀνιέρει, nullorum sacrorum particeps.

Ἀνιέρωσαντες. Qui consecrarunt. Qui dedicarunt.

Ἀνίει. Cedebat. Remittebat. Remissior fiebat. *Adolescens nihil prorsus [de sua pertinacia] remittebat.* Et iterum: *Ille vero de cursu nihil remittebat.* Item accipitur pro ἔληγεν, cessabat. *Ille vero pro omnibus suppliciter orare non cessabat.* Et rursus: *Ille vero quærere non cessabat, & accipiens non replebatur.* Et rursus. *Illi vero de audacia sua multum remisissent: non tamen ab incæpto destiterunt, sed se mutuo adhortantes totis viribus in obsidionem incubuerunt.* Et iterum: *Neque noctu, neque interdum navigationem intermittenti.*

Ἀνιείς. Dimittens. Vel Incitans.

Ἀνιηθέντα. Dolore affectum.

Ἀνιηρέτερον. Molestior.

Ἀνιήσι. Dimittit. Relinquit.

Ἀνικέρεις. Anniceris, Cyrenæus, Philosophus, qui fuit Epicureus, quamvis esset discipulus Parabatæ, qui Aristippum audivit. Erat Anniceridi frater, nomine Nicoteles; Philosophus. Ipsius vero discipulus illustris fuit Posidonius. Ab hoc secta, quæ vocatur

2 Δημοθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀειπογ. ἀντὶ τῆς, ἀνιξ.] Ex Harpocrate, ad quem vide Valesium.
3 Ἀνιμένη κόλπον, ἀνέλκ.] Vide Hefychium hac voce.
4 Ἄϊας ἀνιμεῖνας] Hæc sunt verba Homeri Odyss. B. v. 300. ubi vide Scholiastam.
5 Παρεληλύθεισαν] Vox est suspecta, & a sensu huius loci aliena.
6 Ἀνικέρεις, Κυρηναῖος, Φιλ.] De hoc Anniceride vide quæ congestit Menagius ad Laert. lib. 11. Segm. LXXXVI.
7 Παραβάτου] Huius Parabatæ meminit Laertius in Aristippo, Segm. LXXXVI.

λαβμένη Ἀντικέρει⊕: κὺ δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ.

Ἀνθι. ἀνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρωμένη. κυρίως δὲ Ἀνίλλου-
σται, τὸ ἀπαξιῶν.

Ἀνιλυσπῶ. ἀνέβουνας.

Ἀνιμῶσται. ἀντλεῖν. ζῆυεσθαι. ἀναφέρειν. ἢ Ἀ-
νιμῶμεν⊕, ἀντλᾶν, ἀνέλκων. ἰμωιὰ γὰρ τὸ ἀντλη-
πίειον, ὑπὸ τοῦ ἰμάς. καὶ ἰμυτὸν, τὸ ἀντλητὸν. καὶ
Ἀνιμῶσται, ἀπὸ τοῦ η̄.

Ἀνίμων² τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνιῶμεν⊕. λυπούμεν⊕.

Ἀνιππασία,³ καὶ διππασία. ἢ τῶν ἴππων ἄ-
μιλλα. ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντομοσία τὸ αὐτὸ
ἄμφω δηλοῦσιν.

Ἀνιωχμός. ἢ μάχη.

Ἀνιπτο⊕. ἴππων ἐστερημένον. Ἔριτοφάνης Νι-
φίλους Ἀλλ' οὐ παύεται μ' ὁ θεὸς Μεγα-
κλῆς ἀνιπτων.

Ἀνίπτοις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, ἢ χρεῖς λεγὸς
παυσιπείης. παροιμία. Ἀνίπτοις ποσίν ἀναβαίνων ἐπὶ
τὸ τέγος. ἐπὶ τῷ ἀμαθῶς ἐπὶ λευγαῖα καὶ πράξεις
ἀφικνεμένων. Ἦ Ὀμηρ⊕ Ἀνιπτοπόδες, χαμαιγεῦναι.

Ἀνίεισιν. ἐνδίδωσιν.

Ἀνισον. τὸ μὴ ὄν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος βο-
τάνης. καὶ Ἀνισοφυές, ἀνόμοιον. Ἰστέον ὡς ἕνα τῶν
ἐναντίων τερήσει. Πατέρει λέγει. οἷον ἄνισον, ἐναντίον
μὲν ὅτι τῷ ἴσῳ, τερήσει δὲ ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν λε-
υγαῖα φύσιν σημαίνει, ὥσπερ τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τῷ
ἀγαθῷ ὄν. ἀλλὰ σημαίνει ὑπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν
τῷ πεφυκότι δέχεσθαι ἀμφοτέρω. τὸ γὰρ ἄνισον
ὅσα ἴσῳ ὅτι ἐν τοῖς ποσίν, ἀπέφυκε δέχεσθαι ἢ
ἰσότητά. ὁμοίως καὶ τὸ ἀνόμοιον ἐκ ὁμοίων ἐν τοῖς
ὁμοίωσιτος δεικνύσιν. τοιοῦτον δὲ τέρησις. ὑπόφασιν
γὰρ ὅτι ἐν τοῖς τῶν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. ὅτι μὲν
ἀνιπκρὺς τέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον ἀλλ' ἐναντία. τὸ
μὲν, τῷ ἴσῳ τὸ δὲ, τῷ ὁμοίῳ. ἀπεφασθὲ δ' αὐ-
τῶν πρὸς τὰς κυρίως τερήσει, ὅτι ὑπὸ μὲν τῷ τερή-
σειτος οὐκ ἔστιν ἐπάνοδος πρὸς τῷ ἕξιν ταῦτα δὲ με-
ταβάλλει οἷα τε ἐπὶ τὰ ἀνιπκίμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄ-
νισον ἴσον ἂν γένετο, ἢ τὸ ἀνόμοιον ὁμοιον.

Ἀνιπκίμενα. ἀνιπκίμενα.

Ἀνίση. ἀντὶ τοῦ ἐφίση. καὶ Ἀνίση, ἀντὶ τῷ ἀ-
νίσησι. Ἀνιπκίμας.

Ἀνιπκίμας. τὸ ἄτοκον, καὶ ἀθίλαστον.

Ἀνιπκίμας. ἀναγέλλων. καὶ Ἀνιπκίμας, ἀναδύ-
σασα.

1 Ἀνιλυσπῶ] Scribe ἀνιλυσπῶ, ut supra.

2 Ἀνιμων τοῖς δόρασιν] Hæc sunt verba Xenophontis, ut mo-
nuimus supra v. Ἀνιμων.

3 Ἀνιππασία, καὶ διππασία.] Portus recte monuit legendum esse ἀ-
νιππασία. Vide Helychium v. Ἀνιππασία.

4 τῶν ἴππων.] Lege τῶν ἴππων, ut apud Helychium.

5 Ἀνιωχμός.] Dæe voces hic in unum constare sunt. Scriben-
dam enim est, Ἀνιωχμός, ut habet Helychius; idque interpre-
tandum, κατὰ τὸν μάχην. Homerus II. O. v. 89. Ἰλῆον ἀνιωχμόν.
ubi brevis Scholiasta: Ἀνιωχμόν. κατὰ τὸν δόρασιν, ὅτι τῶν δόρασιν.

Anniceria, orta est. Vixit autem Alexandri
tempore.

Ἀνθι. Ascende.

Ἀνιλλομένη. Histrionem agens. Proprie au-
tem Ἀνίλλου⊕ significat, indignum judicare.

Ἀνιλυσπῶ. Ascendebas.

Ἀνιμῶσται. Haurire. Sursum trahere. At-
tollere. Et Ἀνιμῶμεν⊕, hauriens, sursum
trahens. Ἰμωιὰ enim appellatur haustrum,
ab ἰμάς. Et Ἰμυτὸν, hauustum. Dicitur etiam
Ἀνιμῶσται, per η̄.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. Hastis sursum trahebant.

Ἀνιῶμεν⊕. Dolore affectus.

Ἀνιππασία, & διππασία. Certamen eque-
stre. Sic etiam διωμοσία & ἀντομοσία idem
significant.

Ἀνιωχμός. Prælium. Pugna.

Ἀνιπτο⊕. Equis carens. Aristophanes Nu-
bibus: At avunculus Megacles non patietur
me equis carere.

Ἀνίπτοις ποσίν. Illotis pedibus. Prover-
bium: *Illotis pedibus in tectum ascendens.*
In eos, qui inscite ad opera & actiones se
accingunt. Homerus: *Illotis pedibus ince-
dentes, & humi cubantes.*

Ἀνίεισιν. Cedit. Remittit.

Ἀνισον. Inæquale. Significat & herbæ ge-
nus. Et Ἀνισοφυές, dissimile. Sciendum, quæ-
dam contraria per privationem alterius dici.
Velut Ἀνισον, (*Inæquale*) contrarium est Ἐ-
quali, & privationem tantum significat. Ne-
que enim est nomen rei, propriam naturam
habentis, ut malum, quod est bono contra-
rium: sed significat contrarii negationem in
re, cui utrumque inesse potest. *Inæquale* e-
nim est *Non-æquale* in *Quantis*, quæ ita
comparata sunt, ut etiam *Æqualitatem* reci-
pere possint. Pariter etiam *Dissimile* est *Non-
simile* in rebus, in quas *Similitudo* cadit. Priva-
tio igitur est negatio in iis, quæ habitum na-
tura admittunt. Haud tamen τὸ *Inæquale* &
Dissimile prorsus sunt privatio; sed contraria:
illud quidem, τῷ Ἐquali; hoc vero τῷ *Simili*.
Differunt autem a privationibus, proprie ita
dictis, quod a privatione non datur transitus
ad habitum: hæc vero in opposita mutari pos-
sunt. Nam & *Inæquale* fieri potest *Æquale*,
& *Dissimile*, *Simile*.

Ἀνιπκίμενα. In captivitate redacta.

Ἀνίση. Pro ἐφίση. Et Ἀνίση, pro ἀνίσησι.
Amipfias.

Ἀνιπκίμας. Sterile. Non lactans.

Ἀνιπκίμας. Oriens. Et Ἀνιπκίμας. Exorients.
Emergens.

6 Ἐριτοφάνης Νιφίλους] Pag. 66. P.

7 Ὀμηρ⊕] II. II. v. 235.

8 Οὐ μὲν ἀνιπκρὺς τέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes
Edit. habent. Sed sensus loci aperte ostendit, excidisse hic aliquid,
& legendum esse, ὅτι μὲν ἀνιπκρὺς τέρησις [τὸ ἀνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον
quod in versione secutus sum.

9 Ἀνιπκίμας] Etymologus habet ἀνιπκίμας. Sed lectionem Sui-
dæ præferendam esse vel ex ipso Etymologo patet, apud quem v.
Σκαδίνες recte scriptum est ἀνιπκίμας, ut hic apud Suidam.

Ἄνιτω. ἀναδιδόθω.

Ἀνθεμίδων.

Ἄλσος δ' Ἄρτεμι, τοῦτο, καὶ εἰ Χαρίτεως
θεόσους

Εἴη, ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κῆφα βαλεῖν.

ἀντὶ τῶ ἀνθέων. καὶ Ἀνθεμίδης, παρωνυμικόν.

Ἀνθέμιον. τὸ ἑκλεκτὸν χρυσίον. καὶ Ἀνθέμιον,
ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόεντα. ἀνθημαλικόν. διλυθισμένον. ποικίλον.
καὶ Ἀνθεμίεις λειμῶν, ὃ ἔχον ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοίσιον,
ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόκλειον, Ἀθηναῖον μὲν ἰὼ κέρυξ, ἀπε-
σπάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαργεῦσαν αὐτοῖς τιῶ
ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. καὶ Ἀνθεμοσία
γῆ. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τιῶ Ἀνθε-
μοσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτῃ γὰρ καὶ Αὐγαροῦ ὑψηγῆ-
το ἱεῖνα.

Ἀνθέμων. ῥόδων. Ἄεισοφάνης. Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ
σέ τις ἔρωσ ξιωμαγάγη λαβῶν, ὥσπερ ὃ γεγραμμέ-
νον Φησί. Ζεῦξίς ὃ ζωγράφος ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀ-
φροδίτης ἔγραψεν Ἐρωτὰ ἀρμότατον, ἔτεμμένον
ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. παρωνυμικόν.

Ἀνθέων. τῶ γενεῖον ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀθη-
ναῖοι. Ἐρμιπποῦ Ἀθιωῶς Γοναῖς. Κηροσπάθητον ἀν-
θέων ὑφασμα χιτῶν ὄρων. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. Λεπτοῦς
ἀφαιρήσασα πέπλος ἀνθέων γέμωντας. καὶ Ἀεισο-
φάνης Μαρμακῦθα. οὕτως δὲ καὶ Βελέων, καὶ ὄρειαν,
καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διακεῖ.

Ἀνθέζεται. ἀνιλήψεται. Καὶ ἄνθέζεται κεί-
μαλον ἢ χεῖρ μου.

Ἀνθερεάν. ὃ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος. λάρυγγος.

Ἀνθέεικες. αἱ τῆ σαχίαν παροβολαί. τὰ ἄκρα.
Ἡρόδοτος δὲ τοὺς καυλοὺς Φησι τῆ ἀσφοδέλων. εἰσὶ
δὲ ἀθραυτοί. ἢ Ἀνθερίκων, ἀνθηρῶν, ἢ λαμαρῶν.

Ἀντ' ἔρμαλον πολλάς καταπεποικῶς δίχας.
ἀντὶ λίθου. ἐπεὶ αἱ γέραναι πετόμεναι ἐν τῷ σφαιρι-
κῆφου Φέρονσι περὶ γμαλον ἔνεκα, πρὸς τὸ μὴ πα-
ραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀντ' Ἐρμιῶν. ἢ ἐπὶ τῆ ὁμοίως ἱερῶ ἀφροδί-
των. Ἐρμιῶν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ

Ἄνιτω. Reddatur.

Ἀνθεμίδων. Florum. * * * * *
* * * * * Et Anthemides, patrony-
micum.

Ἀνθέμιον. Aurum optimum. Et Anthemius,
nomen proprium.

Ἀνθεμόεντα. Floridum. Variis coloribus or-
natum. Versicolor. Et Ἀνθεμίεις λειμῶν, pra-
tium habens flores. Et Anthemoisius, nomen
proprium.

Ἀνθεμόκλειον. Anthemocritus, Atheniensis
præco, quem Megarenses interfecerunt, quod
eos agrum sacrum colere vetuisset.

Ἀνθεμοῦς. Urbs est Macedonia. Inde dicta
est terra Anthemusia. Trajanus vero in ter-
ram Anthemusiam cum exercitu profectus est.
Illuc enim Abgarus suadebat ut iret.

Ἀνθέμων. Rosarum. Aristophanes: *Quomo-
do me tibi aliquis Amor jugaverit, ut ille quem
rosis coronatum pinxerant.* Zeuxis pictor in
Veneris templo Amorem formosissimum &
rosis coronatum pinxit.

Ἀνθεμωνίδης. Anthemonides. Patronymicum.

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum æ-
que ac Iones usurpant. Hermippus in *Miner-
væ Natalibus: Novam florum telam cera tex-
tam cernens.* Et in sequentibus: *Tenuis agi-
tans peplos floribus refertos.* Item Aristagoras
Mammacytho. Sic etiam Βελέων, & ὄρειαν, &
alia plura absque contractione Xenophon ef-
fert.

Ἀνθέζεται. Sibi vendicabit. Apprehendet.
Et manus mea iudicium apprehendet.

Ἀνθερεάν. Locus, qui est sub mento. Men-
tum.

Ἀνθέεικες. Spicarum summæ partes. Hero-
dotus vero asphodelorum caules sic appellat.
Ii autem haud facile franguntur. Vel Ἀνθερί-
κων significat Floridorum, vel Splendidorum.

Ἀντ' ἔρμαλον. *Postquam firmamenti loco
multas deglutivi lites.* [Ἀντ' ἔρματος,] i. e. lo-
co lapidis. Grues enim volantes faburra lo-
co lapides in ore ferunt, ne a ventis trans-
versa auferantur.

Ἀντ' Ἐρμιῶνος. In eos, qui supplices servant.
Hermione enim urbs in Peloponneso, Proser-
pinæ & Cereri sacra, asylum habebat, quod

Πῶς ἂν ἐμὲ. Ὁ σέ τις ἔρωσ ξιωμαγάγη λαβῶν,
ὥσπερ ὃ γεγραμμένον ἔχον σέφανον ἀνθέμων.
Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas descripsit.
7 Ἀνθέων. τῶ γενεῖον ὁμ.] H. ne not. in Suidæ confirmat Tho-
mas Magister in *Eclog. Attic.* Ἀθιωῶς, ὅση ἀνθη. Φιλοτέλης ἐν Εἰ-
κόσι. Ἡ γὰρ τῆ ἀνθίαν ἐδιδραχί.
8 Καὶ ἀνθέεται κείμαλον ἢ χεῖρ μου] Hæc sunt verba Davidis
in Psalmis aliquo, qui nunc non succurrit.
9 Ἡρόδοτος δὲ τῶς κ.] An Suidas respexit locum Herodoti, qui
exstat lib. iv. pag. 179? Vide Portum in Lexico Ionico.
10 Ἀντ' ἔρμαλον πολλάς καταπεποικ.] Hæc sunt verba Aristophanis
in *Avibus* pag. 422. ubi consule Scholiastam. P.
11 Ἐπὶ τῆ ὁμοίως ἱερῶ ἀφροδί.] Apud Zenobium rectius scriptum
est, ἐπὶ τῆ σαχίαν τῶς ἱερέας, quam lectionem in versione secutus
sum. Sequitur apud Zenobium: Ἐπιδή ἐν Ἐρμιῶν τῆ Πελοποννήσῳ
ἱερῶ ἢ Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τῶς κρητιφειύμενοι.
Dd 2 Δή-

1 Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τῆτο, καὶ χρῶ.] Distichum hoc nec in
Anthologia edita, nec inedita, me legisse memini, ejusque versio-
nem prætermisi, quoniam sensus ejus est obscurus & imper-
fectus, nisi non nisi ex ipso Epigrammate, ex quo Suidas ista de-
scripsit. Postulari & suppleri potest.
2 Τὸ ἑκλεκτὸν χρυσίον] Sic etiam Hesychius. Salmastius tamen
ad Solium pag. 761. legendum contendit τὸ ἑκλεκτὸν χρυσίον;
quem vide.
3 Ἀνθεμίεις λειμῶν. ὃ ἔχον ἄνθη] Vide Scholiastam Homeri ad
Il. B. v. 467.
4 Ἀνθεμόκλειος, Ἀθην. μὲν ἰὼ κέρυξ] Ex Harpocrate: ad
quem vide Valesium.
5 Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαίνε ὡς ἐπὶ τιῶ Ἀνθ.] Hoc fragmentum re-
peritur infra v. Ἰφίγησενται.
6 Ἄεισοφάνης] Apud Aristophanem in *Acharnens.* p. 418. (300.
E. lit. Bas. ut Portus observavit) locus hic ita legitur:

Δήμητρον ἄσουλον, ἅτε σιέπειν παρέχειν τοῖς ἰκε-
τεύουσιν.

Ἀνθηστειανόν. ἔγδοσ μιλύ ἔστι παρ' Ἀθλιουαίσις,
ἱερὸς Διονύσου. κεκλήσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω, ἄφ' τὸ
πλείστα ἔχει γῆς ἀνθῆν τότε.

Ἀνθεια. πόλις. ἢ ἔνομα ἑταίρας. Ἰνὲς δὲ ἀντὶ
ποδ θῆτα ἄφ' τοδ τ' Ἀνθεια γράφουσιν.

Ἀνθείλοντο. ἀπερέκειναν.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων. καὶ ὁ χειρός.

Ἀνθεια. ἐπίθετον Ἑρως.

Ἀνθη. μία τῆς Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτησιν ἐν τῷ
Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος. ἔπὸ Ἀνθηδόνου οἴνου.

Ἀνθηδών. ὄνομα πόλεως Βοιωτίας. Ἔομης Ἀν-
θηδὼνα τ' ἐραπέσσαν.

Ἀνθήλιον. ἡ σελήνη. καὶ τὸ σπασίασμα πῆς ἔ-
κλις ἀναυγείας. ἐπίστε δὲ καὶ τὸ μίμημα, ἢ ἀν-
τάλλαγμα, ὡς Θεοπόμπης. σημαίνει δὲ καὶ τὰ
ἐπισκοποῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἀφ' ἧς Ἀνθήλια κελεῖται.

Ἀνθηρά. Ξενοφῶν. Ὡς περ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ
νέα καὶ τὰ ἀνθηρά εὐδοκίμα. Ἐτῶν ὀρνέων τὰ μὲν
χρήσιμα ἢ ἀνθηρά χεῖ τῆς οἴκτου ἀνατρέφομεν τὰ
δὲ μὴ ἀνθηρά ἐδίομεν. Ἀειφυφάνης Ἀχαρνέωσιν. Εἶ-
δες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν Φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρ-
σοφον, οἷον ἔχει σπεισάμενον ἐμπροσθὰ χεῖμα ἄ-
διεμπόλων ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ
ἀρέτῃ χλιαρὰ καλεοῖεν.

Ἀνθηρημύλον. ἀντιλαμβανόμενον, ἢ ἀποκεκλι-
μένον.

Ἀνθης. ἢ ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπομίσ. καὶ ἡ Ἀνθίων, ἀν-
θηρὸν, βαπτὸν. καὶ Ἀνθίων χιτῶν.

Ἀνθιπασσία, ὁ ἰπποκὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι ἢ μουσικῆς. καὶ ἰνθισμένοι μουσικῆς, οἱ ἰ-
θηρικότες τὰ ἀνθη πῆς μουσικῆς.

Ἀνθομολογησόμεθα. ἀντὶ τῆς εὐχρησίστου. Ἐ-
πίδ. Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός. Ἐπίδ. Ἐπίδ. Ἐπίδ.
γασίας ὁμολογησόμεν χεῖρας, καὶ ἀναγασίας ταύτας

1 Ἀνθηστειανόν. ἔγδο.] Ex Harpocracione.

2 Καὶ ὄνομα ἑταίρας. πινὲς δὲ ἀντὶ τῆς.] Athenæus lib. xi. p. 586. varias meretrices recensens, etiam Anthæx hujus mentionem facit; & deinde addit: Μήποτε δὲ δι' ἁποφάνην ἀντὶ τῆς Ἀνθίας Ἀν-
πιαν. ἢ τῆς εὐλοκίμου περ' ἐδὲν Ἀνθειαν ἀναγασσόμενον ἐπέσσαν. Forte autem pro Ἀνθεια scribendum est Ἀνπια. Apud nullum enim scriptorem Anthæana meretricis nomen esse reperio. Ex hoc loco Athenæi Suidæ notam suam deprompsit. Vile etiam Harpocracionem v. Ἀνπια, qui itidem Athenæi vestigia secutus est.

3 Ἀνθηδόνιος. ἔπὸ Ἀνθ.] Vide Athenæum lib. i. pag. 31. & supra v. Ἀλκυονίδες.

4 Ἔομης.] II v. v. 508.

5 Ἀνθηδώνον.] Quem sensum vox ista hoc loco habere possit non video. Quare puto mendum ei melle, & scribi debere ἀν-
θηρικότες, vel ἀνθηρικότες, i. e. repercussio lucis; quod multo melius loci hujus sensui quadrat.

6 Ἐτῶν ὀρνέων πὲρ μὲν χεῖ, καὶ ἀνθ. κατὰ τῆς οἴκτου ἀνατρέφου. πὲρ δὲ μὴ
ἀνθ. ἐπίδ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Ἀχαρν. pag. 299.
(Ed. Bal.) ut Portus observavit.

7 Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν Φρόνιμον ἄνδρα.] Metrum hujus loci in integrum

supplices eo confugientes ab injuria tutos præstabat.

Ἀνθηστειανόν. Anthesterion, est octavus mensis apud Athenienses, Baccho sacer. Sic autem ipsum vocatum tradunt, quod pleraque eorum, quæ ex terra nascuntur, tunc floreat.

Ἀνθεια. Anthæa, urbs: & nomen meretricis. Quidam vero pro θ scribunt τ, Ἀνθεια.

Ἀνθείλοντο. Anteposuerunt.

Ἀνθεινός. Floridus. Sic etiam vocatur tempus, [quo flores florent.]

Ἀνθεια. Junonis epithetum.

Ἀνθη. Anthæ. Una Alcyonidum. Quare in Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος οἴνου. Vinum Anthedonium.

Ἀνθηδών. Anthedon. Nomen urbis Bœotia. Homerus: *Et Anthedonem extremam.*

Ἀνθήλιον. [Adversus vel oppositus Soli.] Sic Luna vocatur, cum est opposita Soli. Item, repercussus Solis splendor. Interdum etiam imitatio, aut permutatio: ut Theopompus. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quæ Solis lucem nobis eripiunt.

Ἀνθηρά. Florida. Xenophon: *Quemadmodum in Musicis nova & florida valde probantur.* Aves utiles & pulchra colorum varietate præditas in ædibus alimus; eas vero, quæ tales non sunt, comedimus. Aristophanes Acharnensibus: *Vidisti, tota civitas, prudentem illum & sapientissimum virum, qui fædus nobiscum sancivit, merces suas divendere: quarum aliæ quidem domi sunt utiles, alias vero tepidas comedere oportet.*

Ἀνθηρημύλον. Alterius loco electus. Item, antepositus.

Ἀνθης. Idem significat quod ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. Anthias. Nomen piscis.

Ἀνθίνη. Anthine, urbs. Item, humerale. Et Ἀνθίων, floridum, [variis coloribus] imbutum. Et Ἀνθίων χιτῶν, tunica variis coloribus ornata.

Ἀνθιπασσία. Certamen equitum.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. Musicæ flores legere. Et ἰνθισμένοι μουσικῆς, qui Musicæ flores collegerunt.

Ἀνθομολογησόμεθα. Gratias agemus. David: *Gratias agemus tibi, o Deus.* Id est, pro beneficio in nos collato gratias agemus, hæcque scriptis mandabimus. Et Ἀνθομολογεῖτο, nar-

resstituendum est ex Aristophane, quem vide.

8 Ἀνθης. ἀνθήσεως.] Male Portus pro ἀνθης hoc loco scribendum censēbat ἀνθίσεως. Est enim τὸ ἀνθης genitivus, a recto ἀνθη, quod Attici dicunt pro ἀνθίσεως, ut αὐτῆ pro αὐθίσεως, σὺλη pro σὺλήσεως, multaque alia hujus generis. Thomas Magister: *Αὐθῆ καὶ ἀνθη Ἀττικῶν. σὺλη αὐθῆσιν. ἐπὶ ἀνθῆσιν.*

9 Ἀνθίων, ἀνθηρὸν.] Vide Salmasium ad Trebell. Poll. p. 328.

10 Ἀνθίσασθαι μουσικῆς.] Videtur aliquid deesse, & legendum Ἀνθίσασθαι πὲρ τῆς μουσικῆς.

11 Δα. ἐ. δ.] Psalm. LXXIX. v. 13.

12 Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολ. χεῖρας, & ἀναγ. ταύτας ποιήσασθαι.] Hæc sunt verba Theodoretæ ad Psalmum modo laudatum, sed mutila, quæ proinde integra hic describam, ut, quis sit hujus loci sensus, Lector clarius intelligat. Ἡμεῖς ὁ λαὸς σὺς χεῖρας ποιήσασθαι, ἢ ποιήσασθαι ὁμολογησόμεν χεῖρας, ἢ ἀναγασθαι ταύτας ποιήσασθαι τοῖς ἰσχυροῖς ἀνθρώποις ἀποσείσασθαι πῶν δόξων διήρησιν. i. e. Nos, qui populus tuus vocatur, tuisque grex nominatur, semper hymnos tibi offeremus, & gratias pro beneficiis agemus; cumque literis ea mandaverimus, posteris eorum narrationem trademus.

παίσομεν. καὶ Ἀνωμολογεῖτο. Διηγείτο. Ὁ δὲ ἄνωμολογεῖτο πρὸς Ἰνας τῷ ἐν Ῥώμῃ μὲ ταῦτα μηδὲν ἑώρακέναι Φοβερώτερον καὶ δεινότερον Φίλαγγος τῆς Μακεδονικῆς. Καὶ αὐθις. Ταῦτα μὲν ἐν ἀνωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τῆς σύνθεσης, συνεφώνησαν. Καὶ αὐθις. Περὶ Σωκράτους ταῦτα ἐγράφατο καὶ ἀνωμολογήσαντο Μέλιτος.

Ἀνθοσμίας. ἑὺώδης οἶνος. εὖοσμος. ἀπὸ τῶν ἄνθων. ἢ ἄς ἀπὸ εἶδους ἀμπέλους, ἢ ὁ ἡδύς, καὶ αἰόσμος, καὶ ἀνηγός. Ἀνθοσμίας, εὺώδης οἶνος, ἐγκαιμύς τῷ ἄνθω καὶ τῆς ὀσμῆς. Ὁραχῶως Ἀνθοσμίας, Ἀνθοσμίας. τὸν δὲ χρυσαῖον οἶνον κρηβαίτιον ἔλεγον. Ἀειποφάνης Βαβυλωνίου.

Διόνυσος πίνειν οἶνον οὐκ ἀνθοσμίας. ἀντὶ τῆς μεθύσεως, κραιπαλῆς, σκληρὸν οἶνον πίνων. Ἀνθοσμίας λέγει καὶ ἡ λευκὴ θείξ. ἐνθεν καὶ Φάλαγγος, ὁ Φαλακρός.

Ἀνθ' ὅτι. ἀνθ' ἔστι πινόμενος. Ἀνθῶ ἀεί. Ἀνθοσμίας ὁ θεσάυρος ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῷ ἐλπίζοντι μὲν ἀγαθὰ, κρηβαίτιον δὲ ἀφ' ὧν ἰὼ ἀντοῖς ἢ τῷ ἀγαθῷ ἐλπίζει.

Ἀνθοσμίας βαίνων ἐχθρακὴν διλοῖ ἐλάθειν.

Ἀνθοσμίας. πεπυρακτωμένοι ἀνθοσμίας. Ὁμηροῦ. Ἀνθοσμίας τρέσας, ὀβελὸς ἐφύπερθε τάνυσσε. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Τείγλαν ἀπ' ἀνθοσμίας, καὶ Φυκίδα σοὶ λιμνῶν ἄστει δωρεῦμαι.

Καὶ ἄνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπιοὶ καὶ πάντα τὰ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπιοῦ ἀπὸ λέγονται. καὶ Ἀνθράκων, βραχὺ τριποδίσκιον ὄρεα Ἀλέξιδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκός ἢ ἀνθρήνη. ἡ ἀνθρήνη δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. καὶ Ἀνθρήνια. Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τάνθρηνια. τὰς μελισσὰς δηλοῦσι. τὸ ὄφθαλμῶ κεντέριον ὡσπερ ὑπ' ἀνθρήνων, ὑπὸ τῶν γναμῶν σπλεῖται. συγγενὴς ἔστι τῇ μελισσῇ ἢ ἀνθρήνῃ, σφηκὶ ὄρεα πηλοῦ. καὶ τὸ πλάσμα, ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσεια. ἢ πρὸς ἀνθρώπους σπερδή. Ἀνθρωπεία φύσις. Ἀνθρωπίζω. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. Ἀνθρώπινον δίδωμι. Διωκομένιον ὑπὸ πιναν τῶν ἐ-

rabat. Ille vero Romæ apud quosdam postea confessus est, se nihil formidabilius & terribilius phalange Macedonica vidisse. Et Ἀνωμολογήσαντο ponitur pro συνέθεντο, pacti sunt. Hac ipsi pacti sunt inter se. Et iterum: De Socrate Melitus hac scripsit & aperte confessus est.

Ἀνθοσμίας. Vinum grati odoris. Vinum odoratum. Vel ab Anthosfinio loco sic dictum: vel ut a vitis genere sic appellatum, vel suave, & gratum habens odorem, & generosum. Ἀνθοσμίας est vox composita ex ἀνθός & ὄσμη, significans vinum grati odoris. Vinum vero vulgare appellabant κρηβαίτιον, i. e. caput gravans. Aristophanes in Ranis: Bacche, non bibis vinum Anthosmium. Id est, ebrietati & crapulæ indulges, quia vinum forte & austerum bibis. Ἀνθός etiam vocatur albus capillus: unde Φάλαγγος, calvus.

Ἀνθ' ὅτι. Cujus rei causa. Quamobrem. Ἀνθῶ ἀεί. Semper floreo. Ἀνθοσμίας ὁ θεσάυρος. Pro thesauro carbones. Proverbium in eos, qui bona quidem sperant, sed malis afficiuntur ab illis, unde bona sperabant.

Ἀνθοσμίας βαίνων ἐχθρ. Per carbones incedere portendit malum ab inimicis inferendum.

Ἀνθοσμίας. Carbones ardentis. Prunarum cumulus. Homerus: Cum prunarum cumulum complanasset, verua desuper extendit. Et in Epigrammate: Triglam assatam, & phycidem piscem in portu captum tibi, Diana, dono. Et Ἀνθοσμίδες, pisciculi assati; itemque omnia, quæ supra carbones assata sunt, sic appellantur. Et Ἀνθράκων, exiguus tripus apud Alexidem.

Ἀνθρήνη. Genus vespæ. Poetæ vero pro apibus etiam hoc nomine abutuntur. Et Ἀνθρήνια, [apum favi. Item, ipsæ apes.] Adimere nobis cupiens per vim apes. Τάνθρηνια enim hic significat μελισσὰς. Faciem atque oculos sententiarum mearum aculeis, tanquam apum, compunctus peribit. Ἀνθρήνη est api cognata, & vespæ similis. Favus vero, quem fingit, appellatur ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσεια. Studium hominibus placendi. Ἀνθρωπεία φύσις. Humana natura. Ἀνθρωπίζω. Non affecto ea, quæ sunt supra fortem humanam. Aliorum hominum more me gero. Ἀνθρώπινον. Humanitas. Meretricem, quam

1 Ὁ δὲ ἀνωμολογεῖτο πρὸς Ἰνας τ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Φάλαγγος.
2 Ἀνθοσμίας. εὺώδης οἶνος. εὖοσμος. ἀπὸ τῶν ἄνθων.] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Plutum, pag. 82. Vide etiam Athen. lib. 1. pag. 32. & Galenum in Exegeti Glossarum Hippocratis, v. Ἀνθίνου οἶνον.
3 Ἀνθοσμίας. εὺώδης οἶνος. ἐγκ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur apud Schol. Aristoph. ad Ranas, pag. 266.
4 Ἀνθοσμίας ὁ θεσάυρος.] Vide Zenobium Adag. c. 1.
5 Ἀνθράκων βαίνων ἐχθρακὴν διλοῖ βλ.] Est senarius onecrocriticus, qui legitur apud Astrampsychem.
6 Ὁμηροῦ] Il. i. v. 213.
7 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. cap. 111. pag. 550. (415. Ed. Henr. Steph. ut Portus observavit.)
8 Ἀνθράκιδες, λεπτοὶ ἰχθ. ὀπιοὶ καὶ πάντα τὰ ἐπὶ ἀνθρ. ὀπιο.] Ex

Scholiasia Aristoph. ad Acharnens. pag. 403. Vide eundem Scholiasiam ad Aves pag. 612. & Hesych. v. Ἀπανθρακίδες & Ἐπανθρακίδες.
9 Καπρηθῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελ.] Huc spectant verba Scholiasia Aristophanis ad Nubes pag. 177. Ἀνθρήνια οἱ ποιηταὶ τὰς μελισσὰς συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης συνεχῶς τῇ μελισσῇ τῶν ἀνθρήνων φησὶ. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν.
10 Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τάνθρηνια] Apud Aristophanem in Vespris pag. 508. versus integer sic legitur: Ἐξελεῖν ἡμῶν μνηστῶν πρὸς βίαν τάνθρηνια.
11 τὸ ὄφθαλμῶ κεντέριον ὡσπερ ὑπ' ἀνθρ.] Hæc sunt verba Aristophanis in Nubibus pag. 177. (107. Ed. Bas. ut Portus observavit.)
12 Ἀνθρωπαρέσεια] Vide Suicerum in Thesaurο Eccles. v. Ἀνθρωπαρέσεια.

ταίραν καταφυγῆν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἔνευε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἰσδέξασθαι αὐτῷ.

Ἀνθρωπίνως. ἂντὶ τῷ συμμέτρως. ὡς δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Βαλιράχαις. καὶ Ἀνθρωπίνως, ἂντὶ τῷ καρτερικῶς, ὑπομονηρικῶς. Ἐπιτολίβιου. Καὶ συμβέβηκε τοῦς μὲν ἐν ταῖς ὑπὸ τυχεύουσιν ἐξουσίας μὴ δύνασθαι φέρεν ἀνθρωπίνως· ἐν δὲ ταῖς περιπέτειαις βύλαβῶς ἴστασθαι καὶ νουνεῖν.

Ἀνθρωποδαίμονες. Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειν τε ἡμιπέροισι σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες γεγεννημένοι τῶς τρέφω τῶς ζύμπαζαν κατέσειζαν τῶ οἰκιδίῳ.

Ἀνθρωπόλεθρον. ὁ Φονεύς.

Ἀνθρωπος. τὸ προσωποεικόν. καὶ Ἀνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τῷ Ὀλυμπιονίκῳ πύκτε, ὃ ἐν Ἱθδικαῖς Ἀριστοτέλης μνημονεύει. Ἄλλ' ἔγωγε, ἔφην, ταύτης μόνης ὑπερβύλας νομίζω τῆς μανικῆς τοῦς ἀνθρώπους εἶναι βυλομένους, καὶ μὴ δίκην θεῶν ἔξω κεχλιμένῳ ἐς προσωπῶς ἀπερῶντες. ἔγω φησὶ Δαμάσιον ὁ Φιλόσοφος.

Ἀνθρωπος ἀνθρώπος δαμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκίῳ ὑπὸ ἀνθρώπων σωζομένων, καὶ δι' αὐτῶν ἑυδαιμονησάντων, καὶ Ἀνθρωπος Εὐειπτος· τύχη Εὐειπτος· διάνοια Εὐειπτος. ἐπὶ τῷ ῥῆσιν μετὰ βυλομένην καὶ ἀσταθμῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπος λυπτολόγος. σημαίνει μὲν ὁ λυπῶν ἀλλ' τὸ λέγειν κακῶς τοῦς πέλας. Κρατῖν.

Ἀνθρωπος ὑπερβύλας. ὁ πρὸς ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἀνθρωπος Φιλοπεραγματίας. ἐπὶ πολυπεραγμῶν.

Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ βελτίον γίνεται ὅταν τρεῖς τρόποις. ὡς τὸν μὲν ὁμιλία τῷ πρὸς Θεόν. ἀνάγκη γὰρ τὸν προσόντα αὐτῷ κατ' ἐκεῖνο κρεῖττον καλεῖσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιωσῆναι ἑαυτὸν τῷ Θεῷ. δεύτερον, ἐν τῷ ἔτι περὶ. Θεὸς γὰρ τῶ, καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον, ἐν τῷ ἀποθνήσκον. εἰ γὰρ καὶ ποσὸν ἢ ἢ ψυχὴ τῷ σώματι ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῶν κρεῖττον βελτίον γίνεται ἑαυτῆς, ἐν τε τοῖς ὑπνοῖς καὶ τῶς ἐνείκεν καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσει τῶ νόσων μανικῆ γίνεται, πολλῶ μᾶλλον βελτιότερα, ὅταν τελειῶν κρεῖττον ἀπὸ τῷ σώματι.

Ἀνθρωπος ὅταν ἔχον εἰπεῖν ὄνομα πάππος, ἀλλ' ἔδὲ παῖδος, πλὴν ὅσον εἰπέσθαι, ἀπὸ θυνοσκοπέει ἐπὶ τῷ ἡγεμονικῷ ἀπὸ τῶ ἀλάμει.

Ἀνθρωπος. Ἐπὶ τῷ ἀνθρώπων γένος δακρυῶν πανερ-

1 Ἀνθρωπίνως. ἂντὶ τῷ συμμ.] Vide Casaub. ad Athen. lib. ix. cap. vii.

2 Πολύβιου. Καὶ συμβέβηκε τοῦς μ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. xvii. cap. xxix.

3 Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειν τε ἡμι.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. xii.

4 Εὐδαιμονησάντων.] Legit εὐδαιμονησάντων, ut apud Zenobium Ad. g. xc.

5 Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ βελτ.] Totus hic articulus ἀπολεξεί etiam legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagoræ, Cod. cexlix. pag. 1313. unde Suidas eum descripsit: quod & a Pearsono observatum fuit.

quidam persequebantur, in ades illius fuga se recepisse: illum vero humanitatis causa eam exceperisse.

Ἀνθρωπίνως. More humano. Moderate. Apud Aristophanem in Ranis. Et Ἀνθρωπίνως, toleranter, patienter. Polybius: Et accidit, ut rebus latis potentiam modorate ferre nequirent; in adversis vero caute & prudenter se gererent.

Ἀνθρωποδαίμονες. Dæmones sub humana specie latentes. Cum Dæmones essent, corpus humanum induerunt, & sic semi-homines Dæmones facti, universum terrarum Orbem concusserunt.

Ἀνθρωπόλεθρον. Hominum perniciis.

Ἀνθρωπος. Homo. Nomen appellativum. Item nomen proprium pugilis Olympionicæ, cujus mentionem facit Aristoteles in Ethicis. At ego quidem hac sola vaticinandi arte indigere puto illos, qui homines esse volunt, nec ferarum instar pabulis quasi inexplebili cupiditate inhiare. Sic Damascius philosophus inquit.

Ἀνθρωπος ἀνθρ. Homo homini Deus. Proverbium, quod dicitur de illis, qui præter spem ab aliquo servantur & beati redduntur. Et, Homo Euripus: Fortuna Euripus: Animus Euripus. In homines leves & inconstantes.

Ἀνθρωπος λυπτολόγος. Homo, qui calumniis & maledicendo alios lædit. Cratinus.

Ἀνθρωπος ὑπερβύλας. Homo, qui ante quam attente rem examinarit, opinionem aliquam amplectitur.

Ἀνθρωπος Φιλ. Homo intempestive curiosus.

Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis se ipso melior fit. Primum quidem colloquendo cum Deo. Necessè enim est eum, qui accedit ad ipsum, illo tempore ab omni vitio abstinerè, & ad Dei similitudinem se pro viribus confirmare. Deinde benefaciendo. Dei enim hoc est proprium, in eoque Deum imitamur. Tertio, moriendo. Si enim animus, dum animal vivit, aliquantulum a corpore separatus se ipso melior fit, & in somnis per insomnia & in ecstasibus morborum notitiam futurorum habet; multo sane præstantior se ipso fit, cum prorsus a corpore separatur.

Ἀνθρωπος ὅταν ἔχ. Homo, qui ne avi quidem nomen, imò nec patris edere potest, nisi quantum conjectura assequi ei licet, a thynnorum piscatione ad Præfæti dignitatem evectus.

Ἀνθρωπος. Quum genus hominum versutia

6 Κατὰ τρεῖς τρόπους.] Cum tres tantum modi hic recensentur, quibus homo se ipso melior fit, male in prioribus Edit. excusum est κατὰ τρεῖς τρόπους; cujus loco proinde κατὰ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, præsertim cum & apud Photium expressè sic legatur.

7 Ἀνθρωπος ὅταν ἔχον εἰπεῖν ὄνομα π.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Synesii Epist. lvii. pag. 197. eademque leguntur infra v. Οἰνοσκοπέων.

8 Τὸ τῷ ἀνθρώπων γένος δεκ.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Polybii lib. xvii. cap. xii. eademque leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valesio editis, pag. 67. Vide etiam v. Δεδίξεσθαι μὲν, & v. Ἀλογισία.

ζώτων εἶναι τῶν ζώων πολλὸν ἔχει λόγον τῆ Φαυ-
 λόταλον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τῆ
 σώματι αὐτῶν ὑπεθυμίας δαλεύοντα εἰσὶ μόνως
 ταύτας σφάλλει· τὸ δὲ τῶ ἀνθρώπων γένος ἡ ἄρρο-
 δεδοξοπεποιμηδὸν ἔχει ἦτον εἰσὶ τῶ ἀλογισίαν, ἢ εἰσὶ
 τῶ φύσιν ἀμαρτάνει.

Ἄνθρωπισκα. τὰ ἄγρια λάχανα ὡσαυπλήσια ἀ-
 νήθους· οἷα καὶ τὰ μάραθα.

Ἀνθυπομοσία. ἀντὶ τῆ ὑπεπειθῆ τῆ ὑπομοσία.
 ἔπειθῆ Δημοδένους τῆ Ὀλυμπιόδωρου.

Ἀνθυπεργῆσαι χάριν. τὸ ἀνυποδοῦναι. Σοφοκλῆς
 Κολχίδων· Ἡ Φῆς ὑπομῆς ἀνθυπεργῆσαι χάριν·
 † Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τῶ ἀνθυφαίρειν ἀναλαίρειν
 εἶρηκεν.

Ἄν μὴ παρῆ κρέα, ταίριχῳ φερκτέον. παρηγῆσθαι ἢ
 παρομῆσαι, ὅτι δὲ τοῖς παρῆσιν δεχέσθαι.

Ἄνοδία. ἐπιρρημα τοπικόν. Ὅι δὲ πλείους ἀνο-
 δία καὶ τῆ τὰς νήσους διασπάσειαν.

Ἄνοδον. ἀδιέξοδον. Ἐξοφῶν τῆ μὲν γὰρ ἄνοδον,
 τῆ δὲ ἐξοδον ἐξήσομεν τὸ ἔργον. καὶ Ἄνοδον, τῶ
 ἀνέλθωσιν.

Ἄνοδον. Κοριάνους Φερεκράτης. Ἄνθρω γέρον ἀνό-
 δον ἀλάτῃ.

Ἄνοητα. τὰ ἀφροδίσια, καὶ ἡ λαγνεία. τῆ τέτι
 μωρῶ. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδιπάζειν ἔλεγον. Ἄει-
 σφάνης.

Οἷος τῶ ἀπέχει, ἢ γυμνασίων, ἢ τῶ ἄλλων ἀνοήτων.
 τῆ τέτι μωρῶν, ἢ ἀνοήτων, ἀνεπισημόνων.

Ἄνοθετον. γνήσιον. ἀπαραιποίητον. καθαρόν.

Ἄνοχεων. τὸ ὑπερῶν οἶνον. Ἐξοφῶν ἐν Κύ-
 ρῳ ἀναβάσει. καὶ τῶ καμφοδοποιῶν οἷα εἰσὶ Ἄει-
 σφάνη.

Ἄνομεβῆσαι. ἀναβλύσσω.

Ἄνομεβῆσαι. παυρομῆσαι. ἀνομεβῆσαι.

Ἄνομείτω. ὡσαυνομείτω.

Ἄν ὄμιλον. τῆ τὸ πλῆθος.

& calliditate cætera animalia superare videat-
 tur, multa dici possunt, cur pessimum sit.
 Nam cætera animantes, quæ solis cupiditati-
 bus corporis seruiunt, per has duntaxat la-
 buntur & peccant: at humanum genus hoc
 amplius variis opinionibus imbutum, non
 pauciora per imprudentiam & pravam ratio-
 cinationem, quam naturæ vitio peccat.

Ἄνθρωπισκα. Sylvestria olea, anethis familia,
 qualia etiam sunt marathra.

Ἀνθυπομοσία. Demosthenes in oratione con-
 tra Olympiodorum. Sic autem vocatur ius-
 jurandum, quo actor negans reum iustam ob
 causam abesse, iudicium non esse differendum
 contendit.

Ἀνθυπεργῆσαι χάριν. Gratiam referre. So-
 phocles Colchidibus: An jurejurando affirmas,
 te mihi retulisse gratiam? † Aristoteles eam
 quam Græci ἀνθυφαίρειν vocat, ἀντανάειριν ar-
 pellavit.

Ἄν μὴ παρῆ κρ. Si non adsint carnes, in sal-
 samentis est acquiescendum. Hoc proverbium
 monet, nos rebus præsentibus contentos esse
 debere.

Ἄνοδία. Adverbium loci. Plures vero aviii
 itineribus per insulam dispersi sunt.

Ἄνοδον. Aditu vel transitu carens. Xeno-
 phon: Nam alibi quidem montem aditu ca-
 rentem, alibi vero accessu facilius reperiemus.
 Et Ἄνοδον, reditum.

Ἄνοδον. Dentium expers. Pherecrates
 Coriannis: Homo senex dentibus carens molit.

Ἄνοητα. Res Venerea. Venerea libido. Qua-
 si dicas stulta. Μωραίνην enim Græci voca-
 bant rei Venereæ indulgere. Aristophanes:
 Et a vino abstinet, & exercitiis, & re Ve-
 nerea.

Ἄνοθετον. Legitimum. Non fictum. Sin-
 cerum.

Ἄνοχεων. Conclave sive cænaculum in su-
 periore domus parte. Xenophon de Expedi-
 tione Cyri, & inter Comicos Aristophanes.

Ἄνομεβῆσαι. Scaturientes.

Ἄνομεβῆσαι. Ejus, quæ cessat, quæ conficitur.

Ἄνομείτω. Iniquitati studeat.

Ἄν ὄμιλον. In turba. Per turbam.

1 Ἄνθρωπισκα] Puto legendum Ἄνθρωπισκα, vel, ut apud Hesychium, Ἀνθρώπινα.
 2 Ἐπιπειθῆ] Sic in 2 MSS. Paris. exaratum est; eamque lectionem confirmat etiam Harpocration. In prioribus Edit. vero minus recte excusum est εἰπειθῆ.
 3 Ὅτι Δημοδένους κατὰ Ὀλ.] Locus Demosthenis, ad quem Suidas respexit, existat pag. 692, ubi sic legitur: Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἄλλο ἔργον εἰς τὸ εὐκαταστοῖν ἀπὸ τοῦ τῶ ἀμφοισοτήτων κατὰ τὸ νόμον, ὑπομῆσαι ἢ ἀνθυπεργῆσαι χάριν, τῶν Ὀλυμπιόδωρον δημοσία δατέων εὐκαταστοῖν. ὑπομῆσαι δὲ τῶν ἀνοησιμωσαντῶν οἱ ἀντίθετοι καὶ εὐκαταστοῖν Ὀλυμπιόδωρον τῶν, ἔστιν ἡμῶν λόγους, ἔπισται τῶν δικαστῶν καὶ ἀνοησιμῶν, τῶν οὐκ ἐπιεικῶς δατέων τῶν, καὶ εἰ δημοσία. i. e. interprete Hier. Wolfio: Cum igitur Prætor iussu legis omnes adversarios in forum citaret, juravit nos, Olympiodorum publice abesse militantes: Quo jure iurando de isto dato, vicissim juravit adversarii, & Olympiodorum calumniando, cum post nos dicerent, iudicibus per nos erunt, ut decernerent, ejus iudicii causa abesse ipsum, non publico nomine. Ex hoc loco discimus, quid apud veteres Græcos ὑπομῆσαι & ἀνθυπεργῆσαι significaverit. Nimirum, ὑπομῆσαι dicebantur illi, qui jure iurando affirmantes reum iustam ob causam abesse, iudicium differendum esse petebant. Ἄνοησιμῶν δὲ ἀνθυπεργῆσαι dicebantur adversarii, qui contrario jura-

mento reum iustam ob causam abesse negabant. Hinc ergo patet Hesychium minus recte τὸ ἀνθυπεργῆσαι exponere per τὸ ἀναβλύσσειν δίκην ἢ χειροτονίαν μὲν ὄρεσι quoniam illa interpretatio vocis ὑπομῆσαι potius convenit, ut ex iis, quæ dicta sunt, liquet.
 4 Οἱ δὲ πλείους ἀνοδία καὶ κ.] Hæc sunt verba Polybii lib. 111. cap. xix. ubi rectius legitur, ἀνοδία κατὰ τὴν νῆσον διασπάσειαν.
 5 Ἐξοφῶν] De Expedi. Cyri lib. iv. pag. 340. ut a Porto observatum fuit.
 6 Ἄνοητα. τὰ Ἀφροδίσια] Hoc sensu vox ista capitur a Philostrato de Vit. Apoll. Iyan. lib. vi. cap. xiiii. ubi de Satyro inquit: πῶς ἐπιπῶν ἐπὶ τῶ ἀνοητῶν; i. e. Desit enim libidinoso amore mulieres prosequi. Interpres male: Jam enim molestiam vobis asserre desinet. Huc spectat locus ille Euripidis in Troadibus, v. 989. a Porto quoque observatus:
 τὰ μῶρα ἐπὶ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροπιῶ.
 Καὶ πένοντ' ὄρεως ἀφροδίσια ἀρχὴ θεῶν. i. e.
 Venus enim omnis stulticie mortalibus causa est,
 Et nomen Deæ Veneris recte a stulticie incipit.
 7 Ἀνοησιμῶν] In Nubibus, pag. 84. P.
 8 Ἐξοφῶν ἐν Κύρῳ Ἀναβάσει] Lib. v. pag. 354. sed ubi ἀνάγειον per diphthongum ai scriptum est.
 9 Ἀνοησιμῶν. παυρομῶν.] Vide paulo post v. Ἄνοησιμῶν.

'Ανομοῦ. ὁ παρώνομος. 'Αναμοῦ δὲ ἀφ' τῆς ὠμεγάλης, ὁ μὴ ἔχων ὠμον. ἐξ ἧ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαυ ἔπ'ω καλέμενοι.

'Ανόνητα. ἀνωφελῆ.

Τὰ ἧ' ἀπειτὰ κατόνητα σάματα

Πίπτεν βαρείας πρὸς Θεῶν δυσπραξίας. οἷν ὁ Αἴας.

'Ανομόματῶ. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

'Ανοήῶ. ἄνοσιῶ.

'Ανόπαια. εἶδος ὄρνιθῶ.

'Αν' ὄπιν. εἰς πρόσωπον.

'Ανοπιοι. ἀθέαλοι. Οἱ δὲ Ἑλλῆνες ἐπὶ θάλασσαν ἦσαν ἄρμυσαν ἀνοπιοι τοῖς πολεμίοις.

'Ανοργίας. ἀμυησίας. ὄργια ἦ τὰ μυστήρια. καὶ Ἄνοργιάσους, ἧ μυστηρίων ἀπειροῖς. Ἄ τὰ τῆς Ἄφροδίτης ἀνοργιάσά σοι ἐστίν. ἀντὶ τῆς, ὅτι ὠργιάσας τῆς Ἄφροδίτης ἀτέλεσά σοι ἐστίν.

'Ανοργει. ἀντὶ τῆς ἀνθ' ὄργης. Κρατῖνῶ.

'Ανόρεκλιῶ. ὁ μὴ ὀρεγόμενος ἕνῶ. ὁ πρὸς τὰ πρὸς φρεσὶν βράματα ἀπὸς ἀσκήδου.

'Ανορον. τὸ ὄζυ.

'Ανορωρυγμῶνον λέγωσιν, ἔχει ἀνωρυγμῶνον. Μένανδρῶ Ὑδρία.

Εὐθύς καὶ χεῖρασθαι τὸν ἀνορωρυγμῶνον

Ταύτῳ ἰδόντα.

'Ανορταλίξειν. καὶ Ἄνωρτάλιζες. κέφως ὠρχῆς, ἐπήρης, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὸς δοκιμάσασιν. Ὀρταλίξειν δὲ λέγει ἐπὶ τῆς ἀναπνεύσασθαι ὀργέων. Ἀειφορίας.

Τῆτοις ὁπότε χεῖρασθαι πρὸς ποιοίσις,

'Ανωρτάλιζες κακερσιπίας.

ἀντὶ τῆς ἐμελεωρίζεσθαι, καὶ μέγα ἐφρόνεις. Σπὸ δὲ τῆς κεραλοφορέντων ἢ λέξις.

'Ανόσιον. βέβηλον. ἀνίερον. ἄβυτον. Αἰλιανός. Ὁ δὲ τὰλλα ὡν ἀνοσιῶ τῆτο γῶν πείθεται τῶ Θεῶ. καὶ Ἀνοσιώτατι, ὁμοίως.

'Ανωῶ κέλιβανον. παροιμία ἐπὶ τῆς χαγόν πρὸς ἐφευρητόταν. Ἄνωῶ ἦ Αἰγύπτῳ ἐς τὴν τῆς ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κέλιβανον.

'Ανωῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις.

'Ανόστως. ἀνυποσπρέπτης. νόστῶ ἦ εἰς τὰ οἰκεία ἐπάνοδες, πρὸς τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Αἰλιανός. Ὁ δὲ τῆς θεοσύλας ἀπέκλεινε, καὶ ἔθηκεν ἀνόστως, ἧ τῆτο δὴ τὸ Ὀμηρικόν.

1 Τὰ ἧ' ἀπειτὰ κατόνητα σάμα.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 45. ut Portus observavit.

2 Ἄνομόματῶ.] Sic 2 MSS. Paris. In prioribus vero Edit. excusum est ἀνομόματῶ per ω, cui scripturæ ordo literarum repugnat.

3 Ἄνοήῶ. ἄνοσιῶ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Vespas*, pag. 455. ut Pearsonius observavit.

4 Τὰ τῆς Ἄφροδίτης ἀνοργιάσά σοι ἐστίν.] Aristophanes in *Lysistrata*, pag. 561.

Τὰ τῆς Ἄφροδίτης εἰς ἀνοργιάσά σοι

Χεῖρασθαι πρὸς τὴν. ἢ βασιεῖ πάλιν; P.

'Ανομοῦ. Iniquus. Injustus. At Ἄνωμοῦ, per ω, qui humeris caret. Unde etiam Peiopidae vocantur ἄνωμοι.

'Ανόνητα. Inutilia. Nam ingentia & vastæ molis corpora gravi casu ruere, cum a Diis evertuntur. Ut Ajax.

'Ανομόματῶ. Qui nullum habet nomen.

'Ανοήῶ. Perficientis. Conficientis.

'Ανόπαια. Anopæa. Genus avis.

'Αν' ὄπιν. In faciem.

'Ανοπιοι. Qui non cernuntur. Qui videri non possunt. *Græci vero alteram Insulæ partem aggressi sunt, hostibus eos non videntibus.*

'Ανοργίας. Dicitur de iis, qui non initiantur mysteriis. Ὀργια enim appellantur μυστήρια. Et Ἄνοργιάσους, mysteriorum expertibus. *Sacra Veneris non celebrasti.* Sive, orgia Veneris non peregisti.

'Ανοργει. Ira carentes. Cratinus.

'Ανόρεκλιῶ. Qui nihil appetit. Qui cibos appositos fastidit.

'Ανορον. Acutum.

'Ανορωρυγμῶνον. Sic dicendum est, non autem ἀνωρυγμῶνον. Menander *Hydria* * * * * *

'Ανορταλίξειν. [Unde Imperfectum] Ἄνωρτάλιζες, leviter faltabas, efferebaris, & celeriter credebas, priusquam rem examinasses. Ὀρταλίξειν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur, & alis se levare incipiunt. Aristophanes: *Quoties quis talibus proamiis utebatur, efferebaris, & cornua tollebas.* Id est, magnos spiritus animo concipiebas: per metaphoram a cornutis animalibus ductam.

'Ανόσιον. Profanum. Impium. Irreligiosum. Ælianus: *Ille vero, quamvis ceteris in rebus esset impius, hac tamen in re Deo paruit.*

'Ανωῶ κέλιβανον. Annus clibanum. Proverbium de iis, qui aliquid novi inveniunt. Annus enim Ægyptius clibanum, quo panes coquebantur, invenit.

'Ανωῶνα. Romanum vocabulum. Annona.

'Ανόστως. Reditus expertes. Νόστως enim vocatur reditus ad suos, propter patriæ dulcedinem. Ælianus: *Ille vero sacrilegos interfecit, & ut Homerus ait, (ἔθηκεν ἀνόστως,) reditu in patriam privavit.*

5 Εὐθύς καὶ χεῖρασθαι τὸν ἀνορωρυγμῶνον.] Hoc fragmentum ἀνεμνήσθητε reliqui, quia ex tam laceris reliquiis nullum sensum elicere potui.

6 Ἄνωρτάλιζες, κέφως ὠρχῆς, ἐπ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equites* pag. 362. (256. Edit. Basil. ut Portus observavit.)

7 Ἄναπνεύσασθαι.] Scholiasta Aristophanis habet ἀναπνεύσασθαι.

8 Ἄνωῶ κέλιβανον, παροιμία ἐπὶ τ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 374. (264. Ed. Bas. P.)

9 Τῆτο δὴ τὸ Ὀμηρικόν.] Homerus *Odyss.* β. 537.

Καὶ νῦν κε δὴ πάλιν τ' ἔλθωσι, & ἔθηκεν ἀνόστως.] Huc Ælianus respexit.

'Ανθείδιον. τόπος τίς. 'Βενιδείον δέ.

'Ανθμῖν. ἡ ἀπογραφὴ ὀνομάτων ὡς ῥωμαίους. οἱ δὲ Ἀδνέμιον φασιν.

'Αν ἔς ἔχον. ἀντὶ τῆς ἄνω τὸ ἔς ἔχον. καὶ Σοφοκλῆς. Τὸν οἶνοπ' ἀνέχουσα κισόν. ἀντὶ τῆς, ἄνω ἔχουσα.

'Ανθητί. ἀνθὺ τράσεως.

'Ανοχή. ἡ ὑπομονή. Ἀνακοχή δέ.

'Ανοχλήσας. ἀνακινήσας.

'Ανοψία. σπάνις τῆς ὄψων.

'Ανω. ἀντὶ τῆς ἀνά. ὅμοιος.

'Ἡδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἐν τῷ ἔργῳ. καὶ τὸ ὑπερβῆσιν κολλητέον τῷ ἔργῳ, ἵνα ἢ ἀνεῖργῃ, ἀναστέλλῃ ὁ χαλαστέρος εἰς τὸ ὑπεροξίζει.

'Ανω κάτω. τὸ πᾶντα λίθον κινεῖν.

'Ανωγε. παρεκελεύσατο.

'Ανώγειον. οἴκημα. Ἀνάγειον δέ. ὅτι ἑκαταστάσιος τὸ δεσμοπύριον ἀνώγειον εἶπεν. Ἀνάγειον καὶ κατὰ γαίον διφθόγγων καὶ ο μικρῶν. τὸ δὲ ἀνώγειον εἰ τὰ καὶ κενόνες διφθόγγων τῶ ω μεγάλη καὶ ε ψιλῶ γράφουσιν ἄλλ' ἐν ὅ τῷ λέξεων θηρατῆς καὶ τῷ τῶτων ἀνιερῶν ἀκλειῆς ὀρθογράφῳ Κοπρωγένει ὁ Μαίτιος διφθόγγων ε ψιλῶ καὶ ο μικρῶ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεται. τὸ δὲ μεσόγαίον μόνον διφθόγγων εἶασεν ἐπειδὴ ὑβρίσται μεσογεία γῆ, καὶ μεσόγειον γῆ.

'Ανωγή. ὡς ἀκέραιος.

'Ανωδύρετο. ἐθρῖναι. ἐκλαμῖν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὸ συμφορῶν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει.

'Ανωθεν. ἐν τόπῳ, ἢ χρόνῳ. Βάβελος. Τί τῶν ἀνωθεν Φρονιμοπάτης οἰωνὸς ἐσομένων προφῆς κηδομήνης ἀφ' ὧν τε βλασῶσιν, ἀφ' ὧν ὄνησιν ὑβρίσται, τὰ δ' οὐκ ἐπίσης τελέων; τῶν ἐπὶ ἀνωθεν ἐν φύσεως, ἢ τῶν ἐν τῷ ἀέρι.

'Ανωθῆσαν. ἐπὶ τὰ ἀνω κινήσαν. Ἀνωθῆσαν δὲ ἐαυτὸ τὸ θηρόν, καὶ ἕξαιον γενόμενον, ἀπεσεῖσατο ἐς τὴν νῆξιν ἀπελῦσαν τὸν ἀνθρώπον.

'Ανώϊτος. ὁ ἀνυποπόνητος. καὶ Ἀνώϊτι, ἀντὶ τῆς ἀνυποπόνητος.

'Ανωκισμῶν. ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθεῖς, ἢ ἀνω ἄν.

'Ανωμαλία. ἡ τεραχμία.

1 Βενιδείον] Bendidii meminit Xenophon Ἐκκλ. lib. 11. pag. 472. ut Portus monuit.

2 Ἀνθμῖν] Vide supra v. Ἀδνέμιον.

3 Ὅμοιος Ἡδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακ.] Apud Homerum Il. Ω. v. 544. versus hic ita legitur:

Ὅσον Λέσβος ἄνω Μακάρων ἔδος ἐν τῷ ἔργῳ.

Sic etiam apud Suidam scribendum est. Vocatur autem a Poeta Lesbos Μακάρων ἔδος, Macaris sedes, quia Macar eam condiderat, & in ea regnaverat, ut docet Scholiasta ad eum locum.

'Ανθείδιον. Anubidium. Locus quidam. Bendidium vero [templum quoddam Athenis.]

'Ανθμῖν. Apud Romanos nominum descriptio sic vocatur. Alii vero Ἀδνέμιον dicunt.

'Αν ἔς ἔχον. Aurem arrigens. Et Sophocles: Nigram sustollens hederam. Ἀνέχουσα enim hic positum est pro ἄνω ἔχουσα.

'Ανθητί. Sine vulnere.

'Ανοχή. Patientia. Tolerantia. At Ἀνακοχή, [Inducia.]

'Ανοχλήσας. Qui vectibus aliquid emovit, vel submovit.

'Ανοψία. Penuria piscium.

'Ανω. Pro ἀνά. Homerus:

Et quaecunque Lesbos sedes Macaris continet.

Præpositio ἀνά est jungenda verbo ἔργῳ, ut sit ἀνεῖργῃ, quod significat, continet, complectitur.

'Ανω κάτω. Sursum, deorsum. [Idem significat quod,] omnem movere lapidem.

'Ανωγε. Adhortatus est. Juslit. Imperavit.

'Ανώγειον. Cœnaculum vel conclave in superiore domus parte. Dicitur etiam ἀνώγειον. Callisthenes autem carcerem vocavit ἀνώγειον. Ἀνάγειον & κατὰ γαίον per diphthongum αι & ο parvum scribuntur. Vocabulum vero ἀνώγειον quamvis forsitan regulæ per ω & ε scribi jubeant; ille tamen vocum auceps, & (quod ad literas affines, quas ἀντιποιχῆς Græci vocant, adinet) accuratus recte scribendi artifex Magister Coprogenius, per ε tenue & ο parvum scribi debere tradit. Solam vero vocem μεσόγαίον per diphthongum scribendam esse concedit, quia reperitur μεσογεία γῆ, & μεσόγειον γῆ.

'Ανωγή. Adhortatio. Mandatum.

'Ανωδύρετο. Lugebat. Flebat. Ille vero calamitatem & infortunium suum lamentis & lacrymis prosequabatur.

'Ανωθεν. Tam significat ex loco superiore, quam a longo retro tempore. Babrius: Cur, cum aves prudentissimas, quæ in sublimi versantur, videamus sollicitas esse de alendis iis, qui ipsas progenuerunt, & ex quibus utilitatem aliquam perceperunt, nos idem non facimus? Hic τὸ ἀνωθεν significat vel, inde a primo ortu, vel, quæ in sublimi versantur.

'Ανωθῆσαν. Quod sursum protrusit. Cum autem fera se sursum cum impetu movisset, & ex mari emerisset, hominem excussit & nativum permisit.

'Ανώϊτος. Non suspectus. Et Ἀνώϊτι, absque suspitione.

'Ανωκισμῶν. In loco superiore degens.

'Ανωμαλία. Inæqualitas. Asperitas.

4 Καλλιθένης] Reinesius Var. Lect. lib. 111. pag. 366. legendum putat Καλλιθένης, quem vide.

5 Κοπρωγένει] In 2 MSS. Paris. exaratum est Κοπρωγένει in uno vero Κοπρωγένει.

6 Ἀνωθεν. ἐν τόπῳ, ἢ χρόνῳ.] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνωθεν.

7 Ἀνώϊτος. ὁ ἀνυποπόνητος.] Hoc sensu vox ista accipitur ab Herodoto lib. vi. pag. 224. 26.

8 Ἀνωκισμῶν.] Vox hæc legitur apud Aristophanem in Pace, pag. 636.

Ἄνωμοσ. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα. ἐξ ἧ καὶ Ἄνωμοι Πελοπίδα ἔτω καλέσμενοι.

Ἀνάμοσισ. χρῆσι ὄρεσ. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνάμοσισ πεπεῦαν ἄξισ. Καὶ αὐθις Ἡ γλώσσι ἰμώμοχ, ἢ δὲ φρεῖσι ἀνάμοσισ.

Ἀνάμωξεν. ἐστέαξεν.

Ἀνανόμασ. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἀνωανῶν μετακομιδή. ἢ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή.

Ἄνω ποταμῶν χρεῖσι πηγῆσι. ἐπὶ τῷ ὑπεραντίως γνομεῖαν ἢ λεγομεῖαν. οἷον ὁ πέρησ τῷ σῶφρονα εἰ λέγει πέρησ. ἐπεὶ οἱ ποταμοὶ ἀνωθεν κἄτω ῥέουσι. τεπέσιν, ἐπὶ τῷ πᾶσι ἑαυτοῖσι προσόντα ἐλατῶματα ἐτέροις προσαναπιθεμένων.

Ἀνωρθιασμήσ. τὸ ὀρθότατον. καὶ Ἀνωρθασάμιυ. τὸ Ἄνωρθιάζον Ἄνδοκίδησ ἀντὶ τῷ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν.

Ἀνάφλιον. τὸ ὑπέρθυον.

Ἄνωχθι. κέλευσον.

Ἄνωτ' ἀγαθῶν ἀγαθίδεσ. παροιμία, ἐπὶ τῷ ἔτι παρόντων ἀντ' ἂν διηγήτησιν πρῶτον.

Ἄνωταγωνιτίσ. πολέμω καὶ μάχη ἰσοστάδιον. Ἄνωτ' ἔστι καὶ ἀνωταγωνιτίσ ἀξιόμαχσ ἑπιπολὺ τοῖσι Ῥωμαίοισι ἐγένετο.

Ἄνωτάλλαγμα. Ὁ οἱ καὶ σῆμα πρῶτον τῷ Χριστῷ, ἔσσι ἰχνη καὶ ἀνωτάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἐβδουμήσιν ἐρμηνεύσαι.

Ἄνωτάλλαρον καλεῖσιν τὸν ἀντὶ ἄλλω ἡλλαγήμενον ἐχθὶ ἀνταλλων. Μένανδρσ Κανηφόρω Ἐδεῖτο χρεῖσιν τῷ σαυτίσ θυγατέρα ἀνωτάλλαρον χρεῖσιν. Ἄνωτ' ἔστι ἢ ἀδελφῆ ποιήσῃ τέτοισ οἱ ἀνωτάλλαρον τέξισ ὁ τέτω δεδομῆσιν. Καὶ ἐν Ἀλκιῷ Ἐκλελάκεν ὁ χρεῖσιν ἡμῖν μοιχῶσ, ἀλλ' ἀνωτάλλαγσ.

Ἄνωτ' ἄλλησ δεχῆσ ὅσσι τῷ δρᾶν. τεπέσιν, ἀντὶ τῷ ἀρχῆν τὸ χρονομεῖν τῷ δὲ δεχάσαν ἀμελεῖν.

Ἄνωτάκλασιν. Ἄνωτ' ἀνάκλασιν ἀπὸ λυσ μεταγρομῆσ. γίνεσ δὲ τῷ ἐπὶ Φωνῆσ, ὅταν ἀντηχῆσ. καὶ ἐπὶ Φωτῶσ ἡλιακῶσ, ὅταν λείψιν ἢ λαμπεροτάτω ὕδαλι προσπέσοι.

Ἄνωτάμειψιν. ἀνταπέδοσιν.

Ἄνωταναρρεῖται. κτείνεται. καὶ Ἄνωτανηρέθη, ἀνταφωβῆσ.

1 Ἡ γλῶσσι ἰμώμοχ, ἢ δὲ φρεῖσιν ἀν.] Est notissimus versus Euripidis in Hippol. 10 v. 612.

2 Ἄνω ποταμῶν χρεῖσιν πηγῆσι] Est notissima ῥῆσισ Euripidis in Medea v. 410.

3 Τὸ ἐβδουμῆσ. ἐ Ἀνωρθασάμιυ] Cum Porto legere malim, τὸ ἐβδουμῆσ καὶ Ἀνωρθασάμιυ. Vide infra v. Ὁρθιασμάταν.

4 Τὸ Ἄνωρθιάζον Ἄνδοκίδησ ἀντὶ τῷ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν] Hunc locum, qui in prioribus Edit. corruptus circumfertur, ex Harpocrate emendavi.

5 Ἄνδοκίδησ] Verba Andocidis ἐν τῷ πρῶτῷ τῷ Μυσηλῶν pag. 5. hac sunt: καὶ ἢ οἱ λόγοι τῷ κρητῶσιν τῷ πᾶσι δυνάσιν ἐφεικῶσ ἀνωρθιάζον, καὶ λόγοσ ἐῖπον, ὡσ πρῶτον ἰτέσιν ἀμαρτένταν δεσ.

6 Ἄνωτ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide supra v. Ἀγαθῶν ἀγαθίδεσ.

7 Ἄνωτ' ἔστι καὶ ἀνωταγων. ἀξ.] Hac sunt verba Dionis de Deceballo, Dacorum Rege, pag. 331. eademque leguntur infra v. Δακίῶσ.

8 Οἱ κατὰ σῆμα πρῶτον τῷ Χριστῷ, ἔσσι ἰχνη ἐ ἀνωτ.] Recte obser-

Ἄνωμοσ. Qui [alterum] humerum non habet. Unde etiam Pelopidae Ἄνωμοι appellati fuerunt.

Ἀνάμοσισ. Injuratus. Ille vero dignus erat, cui vel injurato crederetur. Et rursus: Lingua juravit; at mens injurata est.

Ἀνάμωξεν. Ingemuit.

Ἀνανόμασ. Qui nullum habet nomen.

Ἀνωανῶν μετακομιδή. Annonæ transportatio. Vocabulum est Romanum.

Ἄνω ποταμῶν χρεῖσιν. Flumina ad fontes relabuntur. Dicitur de iis, quæ ordine contrario fiunt aut dicuntur: ut, si homo impudicus virum castum appellet impudicum. Fluvii enim a fontibus ad mare labuntur: non contra. Dici ergo potest de illis, qui vitia, quæ ipsis insunt, aliis attribuant.

Ἀνωρθιασμήσ. Intensum. Elatum. Et Ἀνωρθασάμιυ, crexi. Et Ἀνωρθιάζον apud Andocidem pro, alta voce dixerunt, vel clamaverunt.

Ἀνάφλιον. Limen superius.

Ἄνωχθι. Jube. Impera.

Ἄνωτ' ἀγαθῶν ἀγ. Bona pro bonis. Proverbium de iis, quibus pro beneficiis, ante in aliquem collatis, gratia refertur.

Ἄνωταγωνιτίσ. Adversarius in certamine. Unde diu Romanis strenue restitit, illisque multum in bello negotii faceffvit.

Ἄνωτάλλαγμα. Christi majores secundum carnem lxx. Interpretes vocarunt ἰχνη καὶ ἀνωτάλλαγμα.

Ἄνωτάλλαρον. Sic vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur: non vero ἀνωτάλλων. Menander Canistrifera: Rogavit, ut filiam tuam viduam pro altera permutatam illis commodares. * * * * *

Ἄνωτ' ἄλλησ δεχ. Pro alio principatu licet hoc facere. Id est, pro principatu, quem obtinere cupis, res novas moliri licet, & instituta legesque antiquas negligere.

Ἄνωτάκλασιν. Repercussionem, per quam aliquid a corpore, in quod inciderat, refluit. Hoc autem fit in voce, quum sonus ad aures resultat: itemque in lumine Solis, cum in aliquid [corpus] læve, vel aquam valde limpidam incidit.

Ἄνωτάμειψιν. Retributionem. Compensationem.

Ἄνωταναρρεῖται. Vicissim interficitur. Et Ἄνωτανηρέθη, vicissim interfectus est.

vanit Pearsonius, hanc notam excerptam esse ex Theodoro ad Psalm. lxxviii v. 52. ubi David inquit: Ὁ δὲ ἀνείπισαν οἱ ἐχθροὶ σὺ Κύριε ἢ ἀνείπισαν τὸ ἀνωτάλλαγμα τῷ Χριστῷ σε. Theodoretus ad illum locum, pag. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχσ ἐ ὁ Θεοδοτίαν ἔτασ. Ὁνείπισαν τῷ ἰχνη τῷ Χριστῷ σε. ἰχνη δὲ Χριστῷ προσήρθεσ τῶσ κατ' ἐκείνον τῷ καιρῷ βασιλείασ, οἱ ἂν ἀδύσιν ὁ πρῶτῷ τῷ Χριστῷ βασιλείασ λέγσ. Καὶ οἱ ἔβδουμήσιν δὲ ἀνωτάλλαγμα αὐτῶσ προσήρθεσιν, ὡσ κατὰ σῆμα αὐτῷ γλῶσσησ πρῶτον, ἐ ὡσ ἐν σισίπῃ τῷ τῷ βασιλείαν ἡνείπισσ.

9 ἰχνη] Male Suidas hanc interpretationem lxx Interpretibus tribuit, quæ erat γυμμαχίσ & Theodotionis, ut ex citato loco Theodoretii apparet.

10 Ἐκείσιν ἢ ἀδελφῆσ π.] Ex licero hoc & corrupto fragmento sensum nullum elicere potui.

11 Ἄνωτάκλασιν] Ex ipsa interpretatione Suidæ patet, legendum hic esse Ἄνωτακλωμήσ, quod etiam a Pearsonio observatum fuit.

'Αντινήροιο. ἀντιπαρελάουσιο. ἀντεφρόσιο. Ἀντινήροιο ἔν καὶ οἱ Βάρβαροι, καὶ τῷ τῷ Παχύνε παρέπλεον ἀκτιῷ, καὶ β' φοιχιδὸν ταξάμενοι τὰς ναῦς. Καὶ αὐτίς. Οἱ γὰρ εἰσαῦθα ὑπὸ ἑλευθερίας ἀποθανόντες ἀντινήροιο τῆ Οἴτη.

'Αντινάχοιο. ἀντιβαλλόμεθα. καὶ Ἀντινάχοιο, ἀντιπαρετάουσιο.

'Αντιπαυῆσαι. Οἰκιδίης τρίτη καὶ τετάρτη. καὶ ἀντιποδῆσαι, καὶ ἀντιπολαμβάνειν. Δημοσθένους ἐν τῷ καὶ Λεπτινῶν.

'Αντάρης. νυκτεῖς ὄψεις. Φησὶ Σοφοκλῆς.

'Ανταυγῆς κόρας. Σφέρον ἀνταυγῆς κόρας. ἀντι τῷ τὰς κόρας οὐ ἀντιπροσώπῃς μοι σφέρον. † Καὶ δι' ἀνταυγῆσαν χιόνος καὶ σκληρότητα πῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροιο.

'Ανταία. ἡ Ῥέα. καὶ Ἀνταῖα, ὄνομα κύριον.

'Ανταίω. Φιλοναϊκά.

'Ανταίας. ὄνομα κύριον.

'Αντεγκλήμασι. Ταῦτα καὶ τοῖς ἀντεγκλήμασι τοῖς περὶ τὸ δῶρον οὐκ ἀπεκρινάμενοι. καὶ Ἀντεγκλημένων, τὸ ἀντεκρινάμενοι ἑαυτῶν.

'Αντελαμβάνοιο. ἀντι τῷ διεδέχοιο. Ὑπνοὶ τε αὐτῆς αἰεὶ μακρότεροι ἀντελαμβάνοιο, ἡμετεροὶ μὲν ἄλλοι αὐτῶν νυκτῶν νυκτεροὶ δὲ ἄλλοι τῷ ἡλίῳ ἀντιχόιο.

'Αντεμύσειν. ἀντιπρόσωπον. Ὁ δὲ παθὼν ἀνέμεσα, καὶ τῆς παθῶσας ἐπίαι διαχθεῖς ὡς τῷ δίκῳ, ὁ μὲν οὐκ ἀντεμύσειν.

'Αντεμπλήσαντες. ἀντιποδῆσαι. Ἐξοφῶν. Οἱ δὲ θαρρῆν ἐκέλευον, λέγοντες, ὅτι ἔτε τέκνων σφῆρσοιο, τὴν τε οἰκίαν αὐτῶν ἀντεμπλήσαντες τῷ ἑπιπιδείων.

'Αντεξάγειν. ἀντιπαρελάουσαι. ἀντιπέναι.

'Αντεπήει. ἀντιπῆρξιο.

'Αντεπεξελθεῖν. δεικνῆ. καὶ Ἀντεπεξέξομο.

'Αντεπιτίθει. ἀντι τῷ, ἀντεπιτέλλει. Ἰσοῖα.

'Αντεπιχειρεῖν. ὡς τῷ Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγει. Ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν, τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔντασι, ἑπιχειρεῖν δὲ δι' ἄλλων ἰσῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθῆς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύμενον λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτῷ ἔνυλον εἶναι, μὴ δὲ ἔνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ εἰσαίμενον, δεικνύμενον πειράμενον δι' ἄλλων ἰσῶν

1 Ἀντιπαρελάουσιο. ἀντιφρόσιο. Ἀντινήροιο ἔν καὶ οἱ Βάρβαροι.] Hæc omnia de quæ sequuntur usque ad verba illa & αὐτίς, desunt in prioribus Edit. quæ cum in optimo MS. Paris. A. invenerim, ea hic inserere non dubitavi.

2 Ἀντάρης νυκτεῖς ὄψεις.] Quis sit horum verborum sensus ignorare me fateor, nec integer locus Sophoclis, ex quo hæc decerpta sunt, nunc ad manus est.

3 Σφέρον ἀνταυγῆς κόρας.] Hæc sunt verba Aristophanis in *Theophrast.* pag. 815.

4 Ἀνταία. ἡ Ῥέα.] Vide Hesych. v. Ἀνταία.

'Αντινήροιο. Acie instructa, vel classe instructa obviam iverunt. *Barbari igitur classe instructa obviam processerunt, & litus Pachyni prætervecti sunt, navibus binis secundum seriem collocatis.* Et iterum: *Qui enim pro libertate hic obierunt, classe instructa ad Oetam [montem hosti obviam processerunt.]*

'Αντινάχοιο. Contra tollimus. Objicimus. Et Ἀντινάχοιο. Aciem adversam instruxerunt.

'Αντιπαυῆσαι. Repetere. Thucydides libro tertio & quarto. Et ἀντιποδῆσαι, reddere: & ἀντιπολαμβάνειν, recipere. Demosthenes in oratione contra Leptinen.

'Αντάρης νυκ. Sophocles inquit, Ἀντάρης νυκτεῖς ὄψεις.

'Ανταυγῆς κόρας. [Oculos in aliquem conversos.] *Oculis adversis me intueri.* [Ἐτ' ἀνταυγῆσα, splendoris reflexio.] *Propter splendorem a nive repercussum & vehementiam reflexionis [multi] perierunt.*

'Ανταία. Rhea. Et Antæus, nomen proprium.

Ανταίω. Contendo. Rixor.

'Ανταίας. Antæas. Nomen proprium.

'Αντεγκλήμασι. Criminibus vicissim objectis. *Hinc & crimini vicissim mihi objecto de muneribus acceptis non respondi.* Et Ἀντεγκλημένων, criminum, quæ litigantes sibi in judicio invicem objiciunt.

'Αντελαμβάνοιο. Excipiebant. *Somni longiores ipsam semper excipiebant; diurni quidem, usque ad primam noctem; nocturni vero, usque ad solem orientem.*

'Αντεμύσειν. Alicui iratus est. *Ille vero, quamvis gravissima mala passus, & ex paterna domo præter jus pulsus fuisset, tamen non est iratus.*

'Αντεμπλήσαντες. Compensantes. *Tantundem reddentes.* Xenophon: *Illi vero bono animo eum esse jusserunt, dicentes, eum nec liberos amissurum, & se domum ejus omnibus rebus necessariis vicissim repleturos esse.*

'Αντεξάγειν. Copias contra aliquem ducere. Acie adversus aliquem instruere.

'Αντεπήει. Exercitum contra aliquem duxit.

'Αντεπεξελθεῖν. Dativo jungitur. In hostem ire.

'Αντεπιτίθει. Rescribit. Vicissim literas mittit. *Isæus.*

'Αντεπιχειρεῖν. Apud Aristotelem sic vocatur, non quidem ea, quæ objecta sunt, directis argumentis refutare, sed aliis argumentationibus uti, ad ostendendum, non esse verum id, quod ab altero dictum est. Nam si, exempli gratia, contra animæ immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima sit forma cum materia conjuncta; nulla vero forma cum materia conjuncta a materia sit separabilis: qui argumentum illud non quidem argumento

5 Καὶ ἀντεγκλημένων, τῷ ἀντιπῆρξιο.] Scribendum est ἀντεγκλημάτων, ut patet ex Hermogene ἐν τῷ περὶ Σπίσεων pag. 84. unde loci hujus illustratio petenda est. P.

6 Ἐξοφῶν.] Locum hunc Suidas interpolavit & mutilavit qui apud Xenophontem de *Exped. Cyri* lib. iv. pag. 332. sic legitur: Ὁ δὲ Ἐξοφῶν τὸ μὲν ἀρχὸν τὸ κώμησιν πύσης συνδιδίχον ἐπιπιδείων, & θαρρῆν ἐκέλευεν αὐτὸν, λέγων, ὅτι ἔτε τῶν τέκνων σφῆρσοιο, τὴν τε οἰκίαν αὐτῶν ἀντεμπλήσαντες τῷ ἐπιπιδείων ὁπίσσω δει.

7 Ἀντεπιτίθει. ἀντι τῷ, ἀντιπῆρξιο.] Ex Harpocracione.

πάλιν αὐτίκ' ὅτι ἐστὶν ἀφθαρίῳ, ἢτοι ἀφ' τῆς λαμβάνης, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνηται, ἀντεπιχειρεῖ, ὅσα εἴσεται.

Ἄντερεῖ. ἀνιλέξει.

Ἄντερεῖδαι. ἀντὶ τῆς ἔχ' ὑπέειξ.

Ἄντερώμυϑ. ἀντεπιθυμῶν.

Ἄντέρως, ὁ ἔξ' Ἀπολλωνίου, Ἄλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου, τῆς χϛ' Γάϊου βασιλεύσαντι (ἐφ' ἧτες καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς γέγονεν) ἀκροῖς δὲ τῶν Ἀπίων τῆς Μόχθου. Φέρονται αὐτῷ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο. † Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνόμενον ὄνομα ἀντέρως ἐν τοῖς δὲ τοῖς γενναίοις ἐσώζετο. Ἰακείτων γὰρ καὶ Μελάνιπτοϑ εἰς ἔρωτα ἀλλήλοισιν συνεπεστέτω καὶ ὁ μὲν Ιακείτων ἐραστὴς τῶν Μελάνιπτοϑ δὲ τῶν ψυχρῶν ὁ ἐράμυϑ ἐς τὸν Φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς, ἰσότημον τὸ τῆς πόθου κέντρον εἰδεῖνυλο.

Ἄντέχε. γενναίως ἔφερον. Καὶ πρῶτον ληθθεῖς πρὸς τῶν Ἰουδαίων, πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέχε.

Ἄντετόρησεν. εἰς τὸ εἰς ἀντίον ἦλθε πρῶτον. διεπέρασε. πρῶτον γὰρ, τὸ πρῶτον.

Ἄντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. ἢ παρομῖα ἐπὶ τῶν τῶν θύεργετας προσηλακίζονταν, ἢ ὑβρίζονταν.

Ἄντεφρασμα. τὸ ἐναντίον τῆς θυφροσύνης ἀγαθόν.

Ἄντεφρόνη. ἠγανκίζοντο.

Ἄντεφιλομῆντο. ἀντὶ τῆς ἠμιλλῶντο, καὶ ἠριζον, καὶ ἀντιγωνίζοντο. τῆς δὲ τὸ ἀνιφιλομειῶσαι φράσις ἐπὶ συζυγίας τῶν φεισπαμένων, καὶ μόνον. ἐστὶ δὲ πᾶσα ῥήματα, ἀ δύο συζυγῶν θύεργετας οἷον σκηνῶν, σκηνῶν, καὶ σκηνῶν καὶ ἀπολμῶν, ἀπολμῶν, καὶ ἀπολμῶν.

Ἄντεφοδεύω. Ἄντεφάδευχα, ἀντὶ τῆς ἀντεπέτερχεν.

Ἄντέχφ. ἀντὶ τῆς ἔξαρχεῖ. Δεινάρχϑ δὲ ἀντὶ τῆς σάξεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τῆς ἀνιλαμβάνει. Καὶ οἱ ἴπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ Φεύγειν πρὸς τῆς πηλῆς ἐπὶ ἀνιῶν. Καὶ αὐθις Ἀμελετήτης ὄντας κρύει ἀντέχφ. ἀντὶ τῆς ὑπομονητικῶς ἔχφ. Καὶ αὐθις τοῖς ὑποθυμῶν ἀντέχφ. Καὶ αὐθις Ἡ Σύγκληϑ ὑπολαβῶσα τῆς Αἰπυλῆς ἀντέχφ τῶν χϛ' τὸν Ἀντίοχον ἐλπίσιν, ἀφράκτως ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. καὶ Ἄντεχόμυϑ, ἀνιλαμβανόμενυϑ.

Ἄντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγεν. εἰ δὲ κακίαινα προσέθηκεν, ἔδειξεν ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

1 Ιακείτων γὰρ ἔξ' Μελάνιπτοϑ. Vide quae notavimus supra v. Ανατολή.

2 Ἄντεφρονη. Homerus II. E. v. 327. Εἶθαρ δὲ ἐξου χροῖ ἀντεφρονη. Ubi Scholiasta: Ἄντεφρονη. ἀπὸ φρονη. εἰσέτησεν.

3 Ἄντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. Hujus proverbii meminerunt etiam Diogenianus Centur. l. 99. & Harpocration v. Ἐργασίαι.

contrario evētere conatur, sed aliis rationibus probare nititur, eam esse immortalem, veluti si asserat, omnes scientias esse recordationes, vel, animam per se ipsam moveri, is ἀντεπιχειρεῖν dicitur, non vero ἐπιμαθεῖ.

Ἄντερεῖ. Contradicit.

Ἄντερεῖδαι. Contra nititur. Non cedit.

Ἄντερώμυϑ. Vicissim amans.

Ἄντέρως. Anteros, qui & Apollonius, Alexandrinus, Grammaticus, Romae docuit tempore Claudii, Cui in imperio successoris (sub quo etiam Heraclides Ponticus vixit) idemque Apionis Mochthi auditor fuit. Feruntur ipsius libri de Grammatica duo. † Et celebratum illud nomen ἀντέρως in duobus his generosi animi adolescentibus conservatum fuit. Chariton enim & Melanippus se mutuo amore amabant. Et Chariton quidem erat amator: Melanippus vero amatus, qui erga amicum Numine Amoris afflatus animo accensus, parem amoris stimulum se sentire ostendebat.

Ἄντέχε. Restitit. Fortiter tulit. Et ante quidam a Iudeis captus omnem tormentorum crudelitatem fortiter tulit.

Ἄντετόρησεν. [Dicitur de telo, quod tam valide in corpus adigitur,] ut ad alteram usque partem penetret. Τεγᾶ enim significat perforo, trajicio.

Ἄντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achivi. Proverbium in eos, qui bene de se meritos contumelia vel injuria afficiunt.

Ἄντεφρασμα. Contrarium latitiae.

Ἄντεφρόνη. Contra ferebantur. Adversabantur.

Ἄντεφιλομῆντο. Contendebant. Certabant. Verbum autem ἀνιφιλομειῶσαι est primae conjugationis circumflexorum, ejusque solum. Quaedam enim verba duarum conjugationum sunt; ut σκηνῶν, σκηνῶν, & σκηνῶν: ἀπολμῶν, ἀπολμῶν, & ἀπολμῶν.

Ἄντεφοδεύω. In aliquem eo. Et Ἄντεφάδευχα, in aliquem ivi.

Ἄντέχφ. Sufficit. Dinarchus vero sumpsit pro σάξεται, fervatur. Demosthenes & Hyperides pro ἀνιλαμβάνεται, sibi vendicat, apprehendit. † Equi vero illorum propter lutum fugere amplius non poterant. Et iterum: Cum frigori tolerando non essent assueti. Et iterum: Cupiditatibus resistens. Item: Senatus suspicatus Aetolos auxilium ab Antiocho sperare, [legatos eorum] re infecta in Graciam dimisit. Et Ἄντεχόμενος, apprehendens.

Ἄντεχειροτόνησεν. Contradixit. Si enim ἔξ' illa addidisset, nemo contradixisset.

apud quos pro πῶν legitur δῆλον, i. e. vincerunt.

† Ἡ Σύνκληϑ ὑπολαβῶσα τῆς Αἰπυλῆς ἀντ. Hic sunt verba Diodori in Excerpt. Legat. ab Harpochelio editis, cap. viii. ut Pearsonius observavit.

‡ εἰ δὲ κακίαινα προσέθηκεν, ἔδειξεν. Apud Aristoph. Eccles. pag. 736. unde ista descripsit Suidas, lo. ut hic ita legitur & distinguitur:

'Αντιαι. ὄνομα κύριον ἐπαίεας. πινές δὲ 'Ανθια
γράφου.

'Αντήλιος, ἐν τῷ η, καὶ 'Αππιλιώτης, καὶ πάντα
τὰ ὅμοια, ψιλῶς.

'Αντήνωρ. ὄνομα κύριον. καὶ συσέλλει ἐπὶ γενικῆς. καὶ
'Αντηνοειδής, ὃ τῷ 'Αντήνωρ παῖς.

'Αντήρης. 'Αντιθέτης. ἀντὶ τῷ ἴσας τοῖς θρήνοις.
μετῆκα) δὲ ἀπὸ τῆς ἐρέσωνταν, ὅταν κατ' ἴσον ἐ-
ρέσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον παρωθήται ἢ ναῦς. 'Αν-
τήρης ἔν, ἀντικτυπέσας τοῖς θρήνοις. θρήνωσα γὰρ
ἔτυπε τὸ στήθος παρὰ ἕκαστον Ἡλέκτρα. Πολλὰς δ'
ἀντήρης ἦσαν φέρων πληρὰς αἱμασομύλων. 'Αντήρης
δὲ, ἀντήρειος, καὶ σημαίνει τὸ θυεῖδα.

'Αντήρην. ἐξίχην. ἠδύνατο. Πρὸς τὰς παρὰ τὰ
ξίεις ἀντήρην μόλις.

'Αντιάξει. ἐναντιῆται.

'Αντιάνειρα. ἴσανδροι. - ἐναντιέμεθα τοῖς ἀνδρά-
σιν.

'Αντιάσας. μετὰ χάριν. ἐν Ἐπιγράμματι

Δῶρα³ φέρει προμερῶ γήραος ἀντιάσας.

Σοφοκλῆς

'Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρου τὸ πᾶν

'Ημᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξενημῶσθαι γένος.

'Αντιάτας. τὸς ἀπὸ Ἀντίε πόλεως, ἢ ἀπέχεται
Ῥώμης τ' ἑαδίας.

'Αντιβληθένος. ἀντὶ τῷ ὑπαγροβθένος Δείναρ-
χος λέγει.

'Αντιβόλησις, καὶ Ἀντιβολία. παρὰ κλησις, ἢ ἰκετη-
ρία. Ἐκκυδίδης. Πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυ-
μὸν τρεπόμενοι, εἰς ἀπολείαν καθιστῶσιν ἄγην τε σφᾶς
ἀξιοῦντες. καὶ Ἀντιβολῆσαι. ἀπαντῆσαι, μετὰ χάριν.
καὶ Ἀντιβολῶ, τὸ ἰκετεύω. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ
ἀντομει καὶ βάλλω.

'Αντιβολῶ. δολικῆ. Φωνὰ δὲ παρὰ πάντων οἰκ-
τησῶ ἀντιβολῆσαι καὶ ἀντιχῆσαι αὐτοῖς. αἰτιατικῆ
δέ. Ἑμεῖς δὲ τὸς νόμους ἔχοντάς με πλησίον ἠγείοιτε
παρεστάναι, καὶ τὸν ὄρκον, ὃν ὁμωμόματε, τὸς ἀξιοῦ-
ντας καὶ ἀντιβολῆσας ἕκαστον ὑμῶν.

'Αντιγενίδης, Σατύρη, Θεβαῖος, μυσικός, ἀν-
λωδὸς Φιλοξένος. ἔτ' ὑποδήμασι Μιλησίοις παρῶ-
τος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῆ παρὰ
βέλλειο ἱμάτιον. ἔγραφε μέλι.

'Αντιγόνη. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀντιγόνηος. καὶ Ἀν-

τὸν τὸν Διονύσιον, χρῆσά τ' εἰ δὲ ἐκείνῃ γὰρ
Προσέθεν, ἔδει ἀντιπροσέθεν ἄν.

1 'Αντιγένειος. ἀντὶ ἴσας τοῖς θρήνοις.] Hæc descripta sunt ex Scholia-
ris Sophoclis ad *Electr.* pag. 84. ut Portus etiam monuit.

2 'Αντιάνειρα.] Hæc vox est epithetum Amazonum apud Ho-
merum II. G. v. 189. quam brevis Scholiasta sic exponit: Αἱ ἴσαι
κατὰ δύναμιν ἀνδρασίαν, ἢ αἱ ἐναντιπύργου ἀνδρασίαν. ἐξ ἧς πολυμικαί.

3 Δῶρα φέρει προμερῶ γήραος ἀντιάσας.] Epigramma integrum,
cujus hic Pentameter pars est, legitur Anthol. lib. vi. pag. 549.

4 'Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν π. Duo hic senarii sic legendi videntur:
'Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρου τὸ πᾶν
'Ημᾶς τ' ὀλεσθῶ, καὶ ξενημῶσθαι γένος.

Hanc lectionem in versione secutus sum.

5 'Αντιβληθένος.] Sic habent MSS. Paris. & Harpocratio. In
prioribus vero Edit. male excusum est ἀντιβληθένος. Portus &

'Αντια. Antia. Nomen proprium merc-
tricis. Nonnulli vero scribunt Anthia.

'Αντήλιος, & Ἀππιλιώτης, & omnia similia,
litera tenui scribuntur.

'Αντήνωρ. Antenor. Nomen proprium. Cor-
ripitur in genitivo. Et Antenoridae, Ante-
noris filius.

'Αντήρης. Oppositos. Contrarios. [Sopho-
cles:] *Multis & validis ictibus pectus tuum
sanguine manans percussisti.* Hic ἀντήρης signi-
ficat, lamentis pares: per metaphoram du-
ctam a remigantibus, cum æquali contentio-
ne remigant, & in neutram partem navis im-
pellitur. Vel ἀντήρης exponi potest, simul cum
lamentis resonantes. Electra enim, cum lamen-
ta cederet, pectus etiam percutiebat. Ἀντήρης
vero, ἀντήρειος, significat fenestram.

'Αντήρην. Sufficiebant. Valebant. Poterant.
Vix aciei resistere poterant.

'Αντιάξει. Adversatur. [Occurrit.]

'Αντιάνειρα. Fœminæ pares viris. Vel, viris
adversantes.

'Αντιάσας. Particeps factus. [Assicurus.] In
Epigrammate:

*Dona fert, postquam tremula senectus eum
occupavit.*

Sophocles:

*Sed oro, prius quam omnes ad internecionem
Intereamus, & genus nostrum penitus delea-
tur.*

'Αντιάτας. Antiatas, cives urbis Antii, quæ
ccc. stadia Roma distat.

'Αντιβληθένος. Dinarchus dixit pro ὑπαγρο-
βθένος, i. e. dictati.

'Αντιβόλησις, & Ἀντιβολία. Adhortatio. Pre-
ces supplices. Thucydides: *Ad preces & la-
mentationes conversi incertos consilii alios red-
debant, quod eos orarent, ut se asportarent.* Et
'Αντιβολῆσαι, occurrere, participem fieri. Et
'Αντιβολῶ, suppliciter oro. Compositum est au-
tem hoc verbum ex ἀντομει & βάλλω.

'Αντιβολῶ. Occurro. Dativo jungitur. *Iro-
cibus vero miserabilibus aures eorum undique
circumsonabant.* Item, accusativo. *Vos vero sic
existimate, me prope vos adstare, tenentem leges
& jusjurandum, quod jurastis, eaque singulos
vestrum orare & rogare.*

'Αντιγενίδης. Antigenides, Satyri F. Theba-
nus, Musicus, tibicen Philoxeni. Hic calceis
Milesiis primus usus est, & in *Comasta* croco-
tum pallium induit. Scripsit carmina melica.

'Αντιγόνη. Antigone. Nomen proprium. Et

interpres Harpocratonis vocem hanc non intellexerunt, ut ex il-
lorum versione apparet. Non enim τὸ ἀντιβλήθη hic significat fer-
monem vel orationem excipere, sed idem quod ὑπαγροβέειν, i. e.
dicere. Hinc in veteribus Glossis Græco-Latinis Ἀντιβλήθης expo-
nitur *dicitor*: & vicinè in aliis Glossis Latino-Græcis, *Dicitor*
redditur, *μόναρχος*, ANTIBOLÆYS, *μηστής*.

6 Ἰκετηρία.] Scribere malum ἰκετία, vel ἰκεσία, ut apud Scho-
liastam Thucyd. ad lib. vii. pag. 460. cujus vestigia Suidas hic
secutus est.

7 Ἐκκυδίδης.] Lib. vii. cap. lxxv.

8 Ἀντιγενίδης. Σατύρη, Θεβ.] Vide Harpocratonem v. Ἀντιγε-
νίδης, qui cum Dionysii filium facit, & αὐλητῶ ἐκδοξοπέτρῳ, τὴν
ἐπινοήσαντα εὐχριστῶτα εἶναι scribit.

9 Ἐν τῷ Κωμαστῆ.] Id est, cum ageretur drama Philoxeni, cui
Comastes nomen erat.

Ἀντιγόνη κλῆσι, τῆ Ἀντιγόνη.

Ἀντίγονος. ἔτος ἐκλήθη Εὐεργέτης καὶ Ἰω-
τῆρ ὡς πᾶσι τοῖς Ἑλλησι. νικῆσας γὰρ μάχη Κλεο-
μόνῳ, τὸν τῆς Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἐγκρατῆς
ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτὸς τε ἀνὸς κύριος ὁ βέλ-
λοιστο χεῖρα καὶ τῆ πόλει, καὶ τοῖς ἐμπροσθέντων
πολεμοῦσι, ποσῶν ἀπέχετο τῆ κακῶς ποιῆν τοὺς γεγονότας
ὑποχρεῖται, ὡς ἐν τῇ ἐναντίων ἀπέχετο τὸ παλαιὸν
πολιτεύμα καὶ τῶ ἐλευθερίαν, καὶ τῇ μεγίστην ἀ-
γαθὴν αἰτίαν γένετο καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν
Λακεδαιμονίους καὶ ὁ μόνον ἐκλήθη παρ' αὐτὸν τὸν
καρὸν εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μετὰλλάξας, σωτήρ.

Ἀντιγόνοιαι. οἱ προχοὶ τῆ ἄρματι.

Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῆ καταβαλ-
λόντων πρὸς τῆ πόλει χεῖρα, ὡς ἀντιγράφου
αὐτά. ἔπος Δημοσθένος ἐν τῷ χεῖ Ἀνδροτίωνος. ἀλ-
λά καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ χεῖ Κτισσιφῶντος. δύο δὲ
ἦσαν ὁ μὲν τῆ διοικήσεως ὁ δὲ τῆ Βουλῆς.

Ἀντιγραφή. ἰδίως μὲν ἐπὶ τοῖς τῆ κλήρων δικα-
σίαις, ὅταν τις, ὡς ἀπαίδετος ἦν τῆ τετελευτη-
κότητος, ἑαυτῷ φάσκει προσήκειν τὸν κλήρον. ἐπὶ τῇ
ποιήσῃ γὰρ λέγει ἀντιγραφή. κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς
δημοσίαις δίχως τῆ δικαστορίας χεῖρα. καὶ λέ-
γει ὁμοίως τὰ τε τῆ διοικήσεως, καὶ τὰ τῆ Φεύ-
ρησι ἀντιγραφή. λέγει δὲ ἔπος καὶ τὰ μαρτύρια.
Πλάτανος μὲν τοῖς ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογία ἀν-
τομοσίαν καὶ ἀντιγραφίαν τὸ αὐτὸ λέγει.

Ἀντιδιατέλλεται. ἀντιδίτησις, ἢ χωρίζεται.

Ἀντίδρον. τὸ τῆ δέρματι δέρμα. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι.

Καὶ κάρυον ἢ χλωρῆς ἀντίδρον λεπίδος.

Ἀντίδοσις. τὸς εἰς λειψυρίαν ἢ χεῖρα ἢ χεῖρα
καὶ μὴ βλομένους λειψυρίαν ἐπὶ προσφάσι πένιας,
ἀντιδίδων ἔπειτα τὰς ἑαυτῶν ἕσσιας, λέγοντες, εἰ λά-
βωσι τὰς ἐκείνων, λειψυρίαν. ἐξ ὧν ἠναγκάζονται ἢ
διδόναι τὰς ἕσσιας οἱ προσφάσι, ἢ λειψυρίαν. τὸ
ἐν ἀντιδίδων πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἕσσιας, καὶ λαμβά-
νουν τὰς ἐτέρων τῆ προσφάσι λειψυρίαν, ἐλέγετο
ἀντιδόσις.

Ἀντίθεσις. ἡ γῆμα λέξις ὅτι, καὶ ἢ ἢ ἀντι-
θέσιν ἀλλήλους τὰ ἐναντία, ἢ καὶ μέγιστος, ἢ ἀθέσις.
ἕτας Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.

Ἀντικλήται. ἢ ἀντὶ τῆ ἐναντιῶν. ἢ ἀντικλήται.

1 Καὶ Σωτήρ.] Hæc duæ voces desunt in prioribus Edit. quas ex MSS. Paris. reuocavi.

2 Νικησις γὰρ μάχη Κλησι.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Polybii lib. v. cap. ix.

3 Καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίους.] Addendum est ex Polybio, ἕτας εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς.

4 Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῆ καταβαλ-
λόντων πρὸς τῆ πόλει χεῖρα.] Ex Harpocrate.

5 Ἀντιγραφή.] In prioribus Edit. hæc vox desideratur, & quæ sequuntur cum præcedenti articulo absque ulla nota distinctionis coherent, quæ inde separanda esse & sensus & Harpocratio manifesto docent.

Ἀντιγόνοιος, ad Antigone, vel Antigonom per-
ticens. Et Ἀντιγόνοιος κλῆσι, Antigoni lectus.

Ἀντιγονος. Antigonus. Hic ab omnibus Græ-
cis Euergeta & Soter appellatus fuit. Cum enim Cleomenem Lacedæmoniorum Regem prælio superasset, ipsamque Spartam in potestatem suam redegit, & arbitrato suo tam de urbe, quam civibus ejus statuere posset, tantum abfuit, ut victos ullo maleficio affecterit, ut contra patrias ipsis leges & libertatem restituerit, maximaque in Lacedæmonios beneficia qua publice qua privatim contulerit. Nec illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, sed etiam post obitum ut Servator iudicio omnium laudatus est.

Ἀντιγόνοιαι. Currus rotæ.

Ἀντιγραφεύς. Qui præpositus est illis, qui civitati pecuniam solvunt, ut eam contra scribat. Sic Demosthenes in oratione contra Androktionem, & Æschines contra Ctesiphontem. Erant autem duo [Ἀντιγραφεύς,] unus administrationis, & alter Senatus.

Ἀντιγραφή. In Judiciis hæreditatum [Ἀντι-
γραφή] proprie appellatur, cum quis hæreditatem defuncti, ut sine liberis mortui, ad se pertinere dicit. Communiter vero in Judiciis publicis sic appellantur litigantium, tam actoris quam rei, libelli. Eodem etiam nomine vocantur testimonia. Plato in Apologia Socratis ἀντομοσίαν & ἀντιγραφίαν pro eodem accepit.

Ἀντιδιατέλλεται. Opponitur, aut distinguitur.

Ἀντίδρον. Cuticula, quæ pelli subjicitur. In Epigrammate:

*Et nucem, quæ præter tenuem pelliculam,
putamen etiam habet.*

Ἀντίδοσις. Bonorum permutatio. Si qui publico aliquo munere, ad quod obcundum electi fuerant, fungi recusarent, paupertatem excusantes, alii facultates suas cum illis permutabant, dicentes, se, si bona sua accipere vellent, publico munere functuros esse. Illi igitur, quibus publicum munus mandatum erat, vel bona sua aliis tradere, vel munus illud obire cogebantur. Quum igitur aliqui facultates suas cum illis permutabant, quibus publicum aliquod munus mandatum erat, id ἀντίδοσις dicebatur.

Ἀντίθεσις. Est figura orationis, per quam oratores contraria, vel singula, vel plura simul, inter se opponunt. Sic Hæcates in Panathenæico.

Ἀντικλήται. Resistit. Adversatur. Et Ἀντι-

6 Κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις ἐ.] Vide Petium in Commentar. ad Leges Attic. pag. 320.

7 Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντ. λεπίδος.] Hæc excerpta sunt ex Epigrammate Zonæ, quod in eodem legitur Anthol. lib. vi. pag. 564.

8 Χλωρῆς.] In Anthologia hæc legitur λεπίδος ἀντιδρον λεπίδος, quod magis placet.

9 Ἀντιδόσις. τὸς εἰς λειψυρίαν.] Vide orationem Hæcates, quæ ἐν Ἀντιδόσις inferibitur, & Sæm. Petium in Comment. ad Leg. Attic. p. 282. ubi de hoc ἀντιδόσις more prolixè agit.

10 Ἀντιθέσις. γῆμα λέξις.] Ex Harpocrate.

11 Ἀντικλήται. ἀντ.] Sic legitur hæc ex 2 MSS. Paris. cor-
recti. qui in prioribus Edit. aliter se habent.

καθίσταται ὁμοίως. Οὐ δύναμιν τῷ πλήθει ἀντι-
καθίσταται.

Ἀντί κακῆ κυνὸς σὺν ἀπαυτεῖς. παροιμία ἐπὶ τῷ
καλῶ ἀντὶ κακῶν ἀπαυτένταν.

Ἀντικαταλλάττομαι. ἢ μόνον ὅταν ἀπένδηταί τις,
ἢ εἰς Φιλίαν ἔρχη) ὡς ὃν γέροντα αὐτῷ ἀφορεῖ,
τῷ κατὰ τὸν νόμον ἐχρήσαντο οἱ Ῥήτορες· ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ τῷ ἀμειβνῶν ἡμισίον ἐν τῷ δήμῳ πολ-
λάκις. Δημοσθένης. Ἄλλὰ καὶ ἐδείκνυν ὑμᾶς τυ-
ροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδιδεῖσθαι Φάσκων, καὶ μὴ χει-
ροτονῆτε ὑμᾶς, ξυληρῶν, τὸ ἡμισίον ἀντικαταλλά-
ττομαι ἐπὶ ταῖς τεραπέζαις.

Ἀντικατέστησαν. ἠναντιώθησαν. Διόδωρος. Οἱ δὲ
ὑπολειφθέντες ἀντικατέστησαν ἀλλήλοις.

Ἀντικατηρεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηρεῖται τῷ
ἀράγματι, ὃ καὶ μόνον ὑπάρχει, καὶ αἰεὶ ὡς τῷ
ἀνθρώπῳ τὸ γελασκόν. καὶ τῷ ὅτιν ἀντικατη-
ρεῖσθαι, τὸ μόνον καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὸ ἀντικείμενον τετραχῶς ἀντίκειται.
ἢ γὰρ ὡς κελιάφαις καὶ ἀπέφαις ἢ ὡς τὰ ἐναν-
τία ἢ ὡς ἕξις καὶ ἄρρησις ἢ ὡς τὰ ὡς π. καὶ
καθ' ἑκάστῳ ἀντίθετον οἰκεία τις ἀκολουθία· ἀφ' ἧς
ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἶόντε ὀρωμυθῶς κελια-
σθελεύειν τί καὶ ἀνασθελεύειν. ἀλλ' ὅσα ἐπὶ πασῶν
τῶ ἀντιθέσεων ἢ ἀκολουθίαις ὁμοίως. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς
ἀντιθέσεως ἀνάταλον ἢ γνωμῶν ἀκολουθίαις ἔχει. εἰ
γὰρ τὸ καλὸν ἡδὺ, τὸ ἔχ ἡδὺ ἢ καλόν· ἀλλ' ἔχει
τὸ ἢ καλὸν ἔχ ἡδὺ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. ἔστ' ἔργαλα ὡς Νόσαν. Αἰ-
τέντ' γὰρ τῷ Πυθίῳ ἀναθεῖναι τιῶ ἀργα τιῶ ἡρ-
σιῶ, καὶ ἕτερα παρ' ἐχρήσθη κειμήλια, εἰπεῖν τιῶ Πυ-
θίαι.

Ὁ βόλομαι, δὲς, μὴ δίδω δ' ὃ μὴ θέλω.

Ἀντίκεισις. ἀντὶ τῷ ἀπείκεισις. ὅπως Ἀναξί-
λας.

Ἀντικρῦ. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. Ἀνικρὺς δὲ, διό-
λας, ἢ πανελῶς, ἢ Φανερῶς, δι' ἐναντίας. ὃ δὲ Ποιη-
τὴς ἐντεταμένως λέγει, καὶ δίχα τῷ σ'.

Ἀντικρῦ δὲ παρὰ λαπάριον ἀφάρμοσε χιτῶνα.

ἢ Ἀνικρὺς, αὐτίχα. ἀντὶ τῷ αὐτίχα, Φανερῶς. Ὑ-
ποβλήτης ἀν εἰπέ τις αὐτῶς εἶναι, καὶ νόθος ἀντι-
κρὺς. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς. Εἶδεν δὲ καὶ τιῶ εἰκόνα
αὐτῶ, ἀνικρὺς ἀπαγγέλλουσαν τιῶ τῷ ἀνδρὸς ὄψιν,
οἷον τιῶ Φύσιν. Καὶ ὃ κανόν. Τὰ εἰς υς ἐπιπρ-
ρήματα, εἰ λέγεται ἀντὶ τῷ σ, ἰσοχρονῶν θέλει με-
σηγῶς, μεσηγῶ. τὸ μὲν τοῖ ἀντικρῦ μετὰ βαλὸν τ' τό-
νον, μετὰ βαλε καὶ τ' ἡρόνον.

Ἀνικρὺς. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ Γλωσσο-
γράφαι, καὶ Ἀπολλόδορος ὁ Κυρηνάϊος, καὶ ἕτε-

καθίσταται similiter. Cum non posset multitu-
dini resistere.

Ἀντί κακῆ κυνὸς σὺν ἀπ. Pro malo cane suam re-
petis. Proverbium in eos, qui bona pro malis
repetunt.

Ἀντικαταλλάττομαι. Non solum de eo, qui
amicitiam cum aliquo jungit, vel in gratiam
redit cum altero, cum quo disidium ipsi in-
tercesserat, hac voce utuntur Oratores: sed
etiam de eo, qui aurum in populo permutat.
Demosthenes. Sed etiam ostendebat vobis
[remita se habere,] caseos vendens, edificans,
se iturum dicens, * * * * *

Ἀντικατέστησαν. Adversati sunt. Diodorus:
Qui vero relicti fuerant, alii aliis adversati
sunt.

Ἀντικατηρεῖσθαι. Proprium illud, quod rei
alicui soli & semper inest, ἀντικατηρεῖσθαι di-
citur. Hinc de facultate ridendi, quæ homi-
ni soli & semper inest, Græci dicunt ἀντικατη-
ρεῖσθαι.

Ἀντικείμενα. Opposita. Res quadrifariam si-
bi invicem opponuntur. Aut ut affirmatio &
negatio; aut ut contraria; aut ut habitus &
privatio; aut ut relata. Singulæ harum op-
positionum suas habent consequentias: qui-
bus quomodo ad aliquid confirmandum vel
refellendum uti oporteat docet. Sed non
omnium oppositionum eadem sunt conse-
quentiæ. Nam in contradictione consequen-
tia converti potest. Si enim honestum est sua-
ve, quod non est suave, non est honestum:
at non etiam, quod non est honestum, non est
suave. Reliqua in Topicis.

Ἀντικλείδης. Anticlidis. Hic Νόσαν scripsit.
† Cum Apollo peteret, ut auream agnam si-
bi dicaret; ille vero alia cimelia ipsi offerret,
dixisse ferunt Pythiam:

Quod volo, des: ne des vero quod nolo.

Ἀντίκεισις. Pro ἀπείκεισις. Responso. Re-
sponsum. Sic Anaxilas.

Ἀνικρῦ. Ex adverso. E regione. Contra.
Ἀνικρὺς vero, penitus, omnino, vel manife-
ste. Homerus vero producta ultima syllaba, &
absque σ dixit ἀνικρῦ.

Penitus vero juxta ile discidit tunicam.

Vel Ἀνικρὺς, statim, palam. Dixisset quis ip-
sos esse vere supposititios & nothos. Ἀνικρὺς e-
nim hic pro ἀληθῶς ponitur. Vidi autem &
ipsius imaginem, vultum viri accurate repræ-
sentantem, ut, qualis esset, cerni posset. Re-
gula: Adverbia in υς desinentia, si absque σ
proferantur, eandem quantitatem retinent, ut
μεσηγῶς, μεσηγῶ. Sed ἀνικρῦ, quia mutat accen-
tum, mutat etiam quantitatem.

Ἀνικρὺς. E regione. Ex adverso. At Glos-
sographi & Apollodorus Cyrenæus ajunt,

1 Ἐπὶ τῷ καλῶ ἀντὶ κακῶν] Sic habent MSS. Parisienses. Male vero in prioribus E lit excusum est, ἐπὶ τῷ κακῶ ἀντὶ καλῶν.

2 Ἀλλ' ὅσα ἐπὶ πασῶν τῶ ἀντιθέσεων ὁμοίως πρ.] Sensus hujus fragmenti maxi-
me obscurus est, cui lucem afferre non potuimus, quoniam non meminimus, ubi integer locus auctoris, ex quo hæc deprompta sunt,
legatur.

3 Οἷον τῷ ἐργαλα ὡς Νόσαν] Nostros Anticlidis hujus laudat Cle-
mens Alex. in Admonit. ad Gentes pag. 20. & Athen. lib. iv. cap.
xiv. ubi vide quæ de Νόσαν scriptoribus notavit Casaubonus.

4 Αἰτέντ' ἔστ' Πυθίῳ ἀναθεῖναι τιῶ ἀργα τιῶ ἡρσιῶ, ubi vide quæ notavimus.

5 Ἀνικρῦ δὲ παρὰ λαπ.] Vide Homerum Il. Γ. v. 359.

ξά Φασι διλθῆν. καὶ γ' ἀφραμπερές, καὶ ἰθύς, καὶ
εὐθύς, καὶ ἐπ' Αἰθείας, καὶ ἰχυρῶς, καὶ σαφῶς, καὶ
ἀκραιβάς, καὶ ἀπλάως. οἱ δὲ Φασι ἀκραιβέτερον, οἰ-
μαί, λέγοντες, ὅτι μὲν τῆ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρη-
μῆνα διλοῖ· ἀνθ' δὲ τῆ σ', οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι
μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντικρῦα. ὄνομα χρεῖς τινός.

Ἀντικρῦας' σοι δεῖ ἀντί τῆ ἐξουσίας.

Ἀντιλαμβανόμενοι. κρατῶντες. ἐξεχόμενοι. Μεί-
ναι τε αὐτὸν ἡξίβιν, καὶ κατέχειν ἀντιλαμβανόμενοι
ἐτόλμων.

Ἀντιλέγειν. ἀπὸ τῆς ἴσας λέγειν. Πλάταν.

Ἀντίληψις. ἀντί τῆ ἐπίληψις. Πλάταν. Ἀντι-
λήψιος δὲ, ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντιλογίαν. Θεκυδίδης α. καὶ Ἀντιλογίῃσιν. Νε-
φέλας Ἀειφοφάνης.

Ἀντίμαχος, Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμ-
ματικός καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτιον αὐτὸν ἀ-
νέγραψαν Πανύσιδον τῆ ποιητῆ, πάντων ψευδώνυ-
μοι. ἠὲ γ' αὐτῆ ἀκρωσῆς καὶ Στρησιμβρότου. ἡ γέ-
ρονε δὲ παρὰ Πλάτανον.

Ἀντίμαχος ἑτερος, Ἡλιοπολίτης, ἀπ' Αἰγύ-
πτου, ὃς ἐγράψα Κοσμοποιίαν ἢ ἐπέσον Ἡρωϊκοῖς
γῆσιν.

Ἀντίμαχος, ὁ Ψευκῆς. ἔτος μελῶν ἠὲ ποιη-
τής. Ψευκῆς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ παροξύνει τοὺς ὀ-
μιλῶντας ἀφελόμοι. ἠὲ δὲ πρὸς καὶ Ὀλυμπι-
κὸς καλέσθαι Ψευκῆς ἀπὸ τῆτος. ἡ ἐδοκίμη δὲ ὁ Ἀν-
τίμαχος ἔτος ψήφισμα πεποιημέναι, ὅτι μὴ δεῖ
καμαδεῖν ἐξ ὀνόματι. καὶ ἐπὶ τῆτω πολλοὶ τῶν

hoc vocabulum etiam alia significare: ut, pe-
nitus, recta, statim, vehementer, manifeste, ac-
curate, & simpliciter. Alii vero accuratius (ut
opinor) dicunt, vocabulum illud, si cum σ
scribatur, significare ea quæ dicta sunt: at si-
ne σ, ut ἀντικρὺ, tantum significare e regione
& ex adverso.

Ἀντικρῦα. Anticyra. Nomen loci cujusdam.

Ἀντικρῦας σοι δεῖ. Tutela tibi opus est.

Ἀντιλαμβανόμενοι. Apprehendentes. Reti-
nentes. Et orabant ipsum, ut maneret, &
prehensa veste eum retinere non dubitabant.

Ἀντιλέγειν. Paria dicere. Plato.

Ἀντίληψις. Apprehensio. Comprehensio.
Plato. Ἀντιλήψιος vero, defensor, adjutor.

Ἀντιλογίαν. Contradictionum. Thucydides
lib. i. Et Ἀντιλογίῃσιν. Contradicere. Aristo-
phanes Nubibus.

Ἀντίμαχος. Antimachus, Colophonius,
Hyparchi filius, Grammaticus & Poeta. Qui-
dam etiam ipsum Panyasidis Poetae servum
fuisse scripserunt: quod minime verum est.
Fuit enim ipsius & Stesimbroti auditor. Vi-
xit ante Platonem.

Ἀντίμαχος. Antimachus alius, Heliopoli-
tanus, Ægyptius, qui scripsit *Cosmopœiam*
versibus 3780.

Ἀντίμαχος, ὁ Ψευκῆς. Antimachus Pse-
cas, poeta Melicus. Pseccas vero cognominatus
fuit, quod discipulos suos, cum disliceret,
verbis quasi aspergeret & rigaret. Fuit &
quidam Olympicus, eandem ob causam *Pse-
cas* nominatus. Putabatur autem hic Anti-
machus decretum fecisse, neminem in scena
nominatim a Comicis perstringendum esse:

1 Ἀντικρῦας σοι δεῖ] Quis dubitet scribendum esse Ἀντικρῦας
σοι δεῖ? Notissimum enim est proverbium *Anticyra dignus*, vel
Anticyram naviget: quod in homines stultos & sana mente desti-
tutos dicitur.

2 Ἀντί τῆ ἐξουσίας] Ἐξουσία hic significat tutelam. Secundum
leges Romanas enim mente capti & furiosi non erant sui juris,
nec ipsi bona sua administrabant, sed proximi agnati eorum tute-
lam gerebant. Huc respicit Horatius *Sermion*. lib. 11. *Sat.* 111.

— Interdicto huic omne adimat jus

Prator, & ad sanos abeat tutela propinquos.

Loquitur enim ibi Poeta de homine dementi & stulto. Hinc ergo
patet, quare Suidas proverbium illud Ἀντικρῦας σοι δεῖ per ἐξουσίας
σοι δεῖ hic exposuerit.

3 Ἀντίμαχος, Κολοφ.] Hujus Antimachi multi scriptorum ve-
terum mentionem faciunt. Porphyrius apud Eusebium *de Prap.*
Evang. lib. x. cap. 111. pag. 467. eum illorum numero accenset,
qui Homero multa suffragati fuerunt. Dionysius Halicarn. *Περὶ*
συντάξεως ὁμιλ. pag. 22. eum inter scriptores illos recenset, qui au-
stera compositione usi fuerunt. Quintilianus ei *vim & gravitate*
et minime vulgare eloquendi genus tribuit. Antipater Thessa-
lonicensis in Epigrammate, quod edidit Salmasius ad Æl. Spart.
Adi. pag. 154. eum inter Poetas secundum ab Homero lo-
cum tenere judicat. Crates Grammaticus in alio Epigrammate,
quod Salmasius eodem loco publicavit, Antimachum hunc Chæri-
lo poetæ, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe præfe-
rendum esse censet. Adrianus Imperator ejus adeo studiosus fuit,
ut Homerum ex manibus hominum excutere, ejusque loco Anti-
machum introducere conaretur, teste Dione in *Adriano*, pag. 353.
& Suida v. Ἀδριανός, qui ibi Dionis verba descripsit. Scripsit
Antimachus poemata varia, inter quæ principem locum tenebat
Thebais, cujus præter alios auctores mentionem etiam faciunt, A-
pollonius Grammaticus, Athenæus, Priscianus, Tzetzes ad Lyco-
phronem, Stephanus Byzantius, Etymologus, & Pausanias in *Ar-*
ca li ii cap. xiv. Interdum scriptores veteres *Thebaidis* mentionem
faciunt abique nomine auctoris: veluti Schol. Sophocl. *Oed. Colon.*
P. 315. ὁ τῶν Κυκλιῶν Θεβαίων ποιητής. Schol. Apoll. Rh. lib.
1. v. 268. οἱ τῆ Θεβαΐδα γραφόντες. Athen. lib. xi. pag. 465. ὁ
ἢ Κικλίων Θεβαΐδα ποιητής. Sed hæc *Thebais Cyclica* diversa

fuit a *Thebaidæ* Antimachi, ut docet Salmasius ad Solinum, pag.
598. Præter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi Λυδῆς, vel Λύδης
cujus poematis quoddam fuerit argumentum egregie nos docet
Plutarchus in *Consolat. ad Apollon.* p. 106. his verbis: *Ἐχρήσατο*
δὲ τῆ τριώτης ἀγωγῆς καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής. ἀπεθανόντος γ' τῆς γο-
ναϊκῆς αὐτῆ Λύδης, αὐτὸς ἢ φιλοσφραγῶς εἶχε, πινακῶν δὲ τῆ λυδῆς αὐ-
τῆ ἐποίησε τὴν ἐπιγράμην τὴν καλεμένην Λύδην, ἐξ ἀκραιβησιμῶν πρὸς
ἡρωϊκῆς συμφορῆς, πρὸς ἀλλοστῆς κακῆς ἐλάττω τὴν ἑαυτῆ ποιῶν λυ-
δίαν. i. e. Hoc genere consolationis usus est etiam Antimachus Poeta.
Is enim cum morte amisisset Lyden uxorem suam, quam admodum
caram habuerat, lenienti doloris causa elegiam scripsit, Lyden no-
mine, in qua enumeratis calamitatibus heroum, alienorum malorum
commemoratione suam uxorem minuit. Hujus poematis mentio-
nem faciunt Schol. Apoll. Rhod. ad lib. 1. v. 1289. lib. 11. v. 297.
lib. 111. v. 409. lib. 1v. v. 259. & 1153. Schol. Pindari ad *Pyth.*
Od. 1v. v. 398. Scholiasta Euripidis ad *Phanissas*: Suidas infra v.
Ἐργαῶνες & Photius in Bibliotheca Cod. cex111. pag. 548. Præ-
terea, Ἀρπυρίας ejus laudatur a Stephano Byzantio v. Κοπύλαιον: &
Ἐπίρηναι, a Schol. Aristoph. ad *Pacem*, pag. 718. Idem etiam de
Homero scripserat, ut discimus ex Tatiano Orat. *παρὰ τῆς Ἑλληνίας*, §.
xlv111. & ex vita Homeri, quæ vulgo Plutarcho tribui solet: cu-
jus auctor ipso statim initio testatur, Antimachum & Nicandrum
memoriæ prodidisse, Homerum fuisse Colophonium. Utrum vero
Antimachus peculiari aliquo opere de Homero scripserit, an vero
obiter tantum in aliis suis scriptis Homerum Colophonium fuisse
dixerit, propter silentium veterum non constat.

4 Γέρονε δὲ παρὰ Πλάτανον] Plato juvenis Antimachum senem
vidit, ut discimus ex Plutarcho in *Lysandro*, pag. 443. Hoc ideo
moneo, ne quis forte verbis Suidæ deceptus existimet. Platonem
post mortem Antimachi demum natum fuisse.

5 Ἐν ἐπέσον ἡρωϊκοῖς γῆσιν.] Sic omnes Edit. habent. Sed in duobus
MSS. Paris. exaratum est, *ἐν ἡρωϊκῆς τριαικῆς ἐπιγραφῆς*
quam lectionem etiam agnovit Codex Vaticanus, ut Pearsonius ad
marginem Suidæ fini monuit.

6 Ἀντίμαχος, ὁ Ψευκῆς] Totum hunc articulum descripsit Sui-
das ex Schol. Aristoph. ad *Acharn.* pag. 425.

7 Ἐδοκίμη δὲ ὁ Ἀντίμαχος ἔτος ψήφισμα πεποιμέναι.]
Vide Petitem in Commentar. ad Leges Attic. pag. 79. 80.

ποιητῶν ἢ θεοσῆλον ληψόμενοι τὸν χρόνον καὶ δῖλλον ὅτι πολλοὶ τῶν χρόνων ἐπέιναν. οἱ δὲ λέγουσι, ὅτι ποιητὴς ἂν, καλὸς ἂν χρηρῆς, μικρολόγως τοῖς χρόνοις ἐχρήσατο.

Ἀντιμάχε² κατὰ πυροσύνης ἀναπλίσσ. ἀντὶ τῆς μαλακίας, ἀναχωπίας. ἔτ³ γὰρ εἰς θηλυτητα καὶ θυμαρξίαν ἐκμαθεῖτο. ἐπὶ δὲ καὶ ἕτερον ἐπὶ πνευματικῆς κατωδύμωσ⁴. καὶ τρίτον, ὁ Ψευδὴς λεγόμενος. καὶ τέταρτον, τραπέζιτις, ἑμνημονώθη καὶ Εὐπόλις ἐν Δήμοις. πέμπτον ἰσοιογράφ⁵.

Ἀντιμισθίον³ ὡς ἔχει Ῥωμαίοις τραπέζια, ὡς ἔχει δικαστεῖα κειμήλια.

Ἀντι⁴ ἢ πολλῶν

Λαῶν ὅτιν ἄνθρωπος, ὃν τε Ζεὺς κῆρι Φιλίῃσ⁶.

Ἴσ⁵ ἔστιν εἰς ἄνθρωπος πολλοῖς, ὅταν ἦ θεοφιλὴς.

Ἀντίξων. εἰς ἄνθρωπος. πολέμιον. Ἡρόδοτος. Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξων Πέρσης. καὶ Ἀντίξων, ἐναντίον. Ἀγαθίας. Ὁ δὲ ἐχρῆσ⁷, ἔδεν ἀντίξων ἕσασ⁸ ὑποτυπίσας.

Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκλίας, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατήρ πέμπ⁹ αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσασ¹⁰. ὁ δὲ ἔβλεπον αὐτὴν θρασυμένω¹¹, ἠκλίειρεν. ὁ δὲ γενναῖα Ζῆτον καὶ Ἀμφίονα, ἕς εἰς ἕρ¹² ἔρριψεν ὁ θεῖ¹³. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Δίρκην, ἣς ὑπονόησασ¹⁴ τὴν αὐτῆς ἄνδρα Λύκον Φιλίῃν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγκη αὐτὴν εἰς ἕρ¹⁵, καὶ δέσασ¹⁶ αὐτὴν ὑπὸ τραχίλῃ ἄρσεν, καὶ ἀνάσασ¹⁷ δάδας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων, ἔμελλεν αὐτῷ σπλύνειν. ἡ δὲ ἐθρήνη, καὶ θορύβους γενόμενα ἠθροίσθη πληθ¹⁸ γεωργῶν. ὧν οἱ καὶ Ζῆθ¹⁹ καὶ Ἀμφίονα. καὶ γενέσσαντες τὴν μητέρα, ἐρρίσαντο αὐτῷ. τὴν δὲ Δίρκην τῇ προκειμένη παρίδωκαν πτωχῶν. Ζῆθ²⁰ δὲ καὶ Ἀμφίονα κίχασ²¹σι Θήβας, καὶ βασιλεύσασ²² καὶ τούτων οἱ σπόγγονοι μέχρι Λαίης καὶ Ἰοκάστῃς, τοῦ μετακληθέντ²³ Οἰδίπιδ²⁴.

Ἀντίος. ὁ κατέναντι. Ἦκε δ' αὐτῷ ἄντιος.

Ἀντίον. πόλις, ἣς ἀπέχ²⁵ Ῥώμης τ' ἑκατὸν.

Ἀντιόχεια, ἡ πόλις. πεποιθ²⁶ ἢ ὑπὸ Σελεύκου ἀνόμαται δὲ ὑπὸ τῆς παιδὸς Ἀντιόχου. καὶ Ἀντιόχης, ὄνομα Φυλῆς.

Ἀντιόχ⁸ ὁ βασιλεὺς. Οὗτ²⁷ ἐδόκη²⁸ χ²⁹ τῶν στρατῶν γενεῶν μεγαλειότητος, καὶ πολυμυθῶν, καὶ ἄλλων ἀρετῶν ἐξερρασιῶν. ὡς βασιλεὺς δὲ χ³⁰ τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολλὴ κατὰ δέξασ³¹ αὐτῶν, καὶ τὴν τῶν

quæ causâ fuit, quare multi Poetæ fabulâ suas absque Choro agerent, & ideo multi choreutæ ad egestatem redigerentur. Alii vero dicunt, cum bonum quidem fuisse Poetam, sed, cum aliquando Choragus esset, erga choreutas nimis parcum se præbuisse.

Ἀντιμάχε² κατὰ π. Antimachi mollitie & imprudentia replebit. Hic enim ob animum effeminatum & elegantiam formæ a Comicis vellicabatur. Fuit & alius Antimachus, qui ob nequitiam a Comicis vapulabat. Fuit & tertius, Psecas dictus: & quartus, trapezita, cujus meminit Eupolis in Demis. Item quintus, historiographus.

Ἀντιμισθίον. Mensa apud Romanos, quæ antedicastrum posita erat.

Ἀντὶ τοῦ πολλῶν λ. Vir ille, qui Jovi charus est, multis populis aquirarandus est.

Ἀντίξων. Contrarium. Hostile. Herodotus: Et exercitum contra Persas conscribere. Et Ἀντίξων, idem. Agathias: Ille vero ibat, nihil adversi sibi eventurum suspicatus.

Ἀντιόπη. Antiope, Nyctei filia. Hanc a quodam civium vitiatam pater ad fratrem misit, ut eam puniret. Ille vero gravidam eam conspicatus, ejus misertus est. Postea igitur Zethum & Amphionem peperit, quos patruus in monte exposuit. Habuit autem uxorem nomine Dirce, quæ suspicans maritum suum Lycum amare Antiopen, eam in montem abductam, & tauri collo alligatam, ardentibus facibus ad tauri cornu additis, occidere statuit. Illa vero flente, tumultuque orto, concursus est factus agrorum: inter quos Zethus & Amphion matrem agnitam liberarunt, & Dirce eodem supplicio, quo Antiopen perdere decreverat, affecerunt. Idem Thebas condiderunt, ubi ipsi & eorum posterum regnum tenuerunt usque ad Laium, & Jocastum, qui nomine mutato dictus est Oedipus.

Ἀντί³. Adversus. Obvius. Obvius autem ipsi venit.

Ἀντίον. Antium urbs, quæ ccc stadiis Roma distat.

Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita est a Seleuco, nominata vero ab ipsius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen Tribus.

Ἀντιόχ⁸. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas gerendas natus videbatur, & audax, & in perficiendis iis, quæ semel suscepisset, strenuus: sed progressu ætatis sui dissimilis evasit, & aliorum hominum ex-

1 Οἱ δὲ λέγουσι, ὅτι ποιητὴς ἂν, καλὸς ἂν χρηρῆς. πῶς χρῆσ¹.] Eminentia ex Scholiasta Aristophanis: Οἱ δὲ λέγουσι, ὅτι ποιητὴς ἂν καλὸς, χρηρῆς ἂν πεπαιθ¹, μικρολόγως τοῖς χρόνοις ἐχρήσατο. Hanc lectionem in versione lectus sum.

2 Ἀντιμάχε² κατὰ πυροσύνης ἀναπλίσσ.] Hæc sunt verba Aristophanis Nubibus p. 181. ubi videt Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

3 Ἀντιμισθίον. κατὰ Ῥώμης. π.]. Vide Ducangium in Glossario Græco.

4 Ἀντὶ τοῦ πολλῶν λαῶν ἐσ.] Hæc sunt verba Homeri Il. I. v. 117.

5 Ἡρόδοτος.] Lib. vi. pag. 212. ut Portus observavit.

6 Ἀγαθίας.] Lib. i. pag. 25.

7 Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτῆος, ἣν ἔφθ.] Vide Cedrenum p. 24. & Joann. Malal. in Chronographia p. 54, 55.

8 Ἀντιόχ⁸ ὁ βασιλεὺς. ἐπὶ ἐδόκη⁸ κατὰ τὴν ἡλικίαν.] Hæc & quæ sequuntur usque ad εὐτὸς αὐτοῦ Σελεύκου, sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valerio editis p. 66.

ἐκ τῶν ᾠροδοκίας. † Ἐκ γὰρ τῆς παίδων ὄξυς Ἀλεξάνδρου ὁ Μακεδόνου ἐξῆλθε ρίζα ἀμαρτανλός, ἔτος ὁ Ἐπιφανὴς, υἱὸς Σελβίου τῷ Φιλοπάτορος: ὅς ὑπάρχων δεινὸς ἀνὴρ, καὶ πλεονέκτης, καὶ πολλὰς ἀρπαγὰς καὶ λεηλασίας ποιήσας, συνῆξε χεῖματὰ πολλὰ, καὶ ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰσηλασίας εἰς μίμνυς ἑαυτὸν καθεῖς, ἐν ὅφει πάντων ταῖς γυναῖξιν ἐπεμαίνετο. καὶ κατὰ λαβὴν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ βαρεῖ καὶ ἄρμασι καὶ ἐλέφασιν καὶ ὄχλῳ μεγάλῳ, ταύτης ἐκράτησεν. ὑποφρέσας δὲ μὲν Ἰσραηλῆας εἰλε τὴν Ἱερουσαλήμ δουρίλωτον, καὶ κατέσφαξε μυριάδας ἡ. κατὰ τομῆσας ἐν, καὶ εἰς τὸ ἀγίσμα εἰσελθὼν, καὶ γήσας βαμῆν καὶ εἰδώλων βδέλυγμα ἐσημάστας, καὶ τὸν καὶν μίνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου ᾠροσηρόβλεπεν. ἔτω τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ καθεῖσας, καὶ τῆς φρασιωτῶν αὐτοῦ κύκλῳ παρεπικόταν ἐν ὄχλῳ, ἐπέλθουσε τοῖς δουρφόροις ἐν ἑκάστῳ Ἑβραῶν ὑπισπάσασθαι, καὶ κρεῖν χερσίων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναθῆξεν Ἰσραηλῆσθαι: εἰ δὲ μὴ θέλοισιν μαροφαγῆσαι, ἀναρεῖται τροχοδόντας. πολλῶν ἐν Συμαρπαδόντων, καὶ Ἐλεάζαρ πῖς τῆς ἀφῶτων γραμματέων, ἡδὴ ᾠροβερθικῶς τὴν ἡλικίαν, μὴ μαροφαγῆσας, μαροφῶται ἀναρεῖται σὺν ἐπιπῶσι μὲν μητρὸς Σολομωνίδος: περὶ ὧν καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι, μνημονεύει. ἐκπλαγῆς δὲ ὁ τύραννος, καὶ μάλλον ἐκμανεῖς, καὶ τὰ ἱερὰ σκῆνὴ πάντα λαβὴν, πῖσαν τὴν πῖλιν λαφροαγωγῆσας, καὶ τὰ κτήνη κρεμνήσας, καὶ φονοκλονίαν ποιήσας, καὶ μεγαληροῆσας, ἀνεχέσθαι εἰς Ἀντιόχειαν. καὶ μὲν δύο ἔτη καὶ Περσῶν ὑπισπαρθῆσας, ἀπέταίλεν ἄρχοντα φροσολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερουσαλήμ. ὅς ᾠρογενόμου, καὶ λαλήσας ἐβρῶικῶς λόγοις ᾠρο τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰσελθὼν ἐπάταξεν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ πείρη πῖσαν αὐτὴν ἐνέφρησε, καὶ τὸ ἱερὸν ἐκμῆνας, καὶ πολλὰς ἀνελὼν καὶ ἀιχμαλωτῆσας, ἀπήξας, ἄρχοντα κατὰ λαβὴν εἰς τὸ βασιλίξεν τῆς Ἰουδαίας. Μαθηῖας δὲ πῖς ἱερῶν, ἔχων υἱὸς πέντε, ἀφ' ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐπέστη, ζήλῳ πληθεῖς, καὶ ὀρμηῖας καὶ τοῦ ἀρχόντου ἀνῆλκεν αὐτὸν, καὶ σιὰ πῖς τῆς τῆς ἱερῶν βαμῆς. ἐπέσχετο ἐν αὐτῷ Ἀντίοχος μὲν πολλῆς δυναμείας. ὅς δὲ ἐπέταίλεν ὁ πῖλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα χερσῆσας (συμπῖσαι) ὑπο ἐλέφαντι. ὑπισπῆξε γὰρ τὸ ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὸ γαστήρα αὐτοῦ ἐτύφην, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτῷ τὸν τύραννον φέρει. Ἐκφρατῆσας ἐν ὁ Ἀντίοχος καὶ Περσῶν ὑπεφρέφεν ἡπῆμῶν, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάτῃ. Ὅτι αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῆς Ἰουδαίων ἔθνος συσπῆξεν ᾠρο τὴν Ἰουδαίαν ἀνῆλκεν κατεδύλωσε: σιλήσας τε τὰ ἱερὰ ἀναθῆματῶν, καὶ διεβλήσας: ἀπαντα, εἶπεν ἀγαλματόν, βελίον

¹ Καὶ κατὰ λαβὴν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ β.] Vide 1 Maccab. c. 1.

² Εἰλε καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἑ κατέσφαξε.] Hic, & quae sequuntur,

peccationi de se minime respondit. † Ex genere Alexandri Macedonis orta est radix peccati, Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris. Hic cum esset homo callidus & avarus, multasque rapinas fecisset, & praedas egisset, magnam pecuniae vim corrasit, & praenimia intemperantia libidinisque instinctu mimis se adjungens in omnium conspectu infans mulierum amoribus indulgit. Idem Aegyptum magno cum exercitu, multisque curribus & elephantis, & ingenti classe invasit & subegit. Unde revertens homo vecors, Hierosolymis vi expugnatis, in ea interfecit centum & octoginta hominum millia. Postea sanctuarium quoque ingredi ausus est, erectoque altari & Idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris sacrificiis pollutum Jovis Olympii aedem appellavit. Praeterea in excelsio folio sedens, & militibus armatis stipatus, iussit Hebraeos singulatim comprehensos cogi, ut carnes suillas & Idolis immolatas gustarent; eosque, qui se esu illarum polluere recusarent, tormentis cruciatos necari. Multis igitur comprehensis, Eleazar etiam, quidam e primariis scribis, homo provecta aetate, quod pollutos cibos edere nolisset, flagris caesus, cum septem liberis & matre Solomonide interfectus est. Horum & Theologus in sermone de Maccabaeis meminit. Tyrannus vero obstupescens, majoreque furore percitus, & omnibus sacris vasibus captis, totaque urbe spoliata, & jumentis in frustra concisis, ingentique hominum caede facta, superbe locutus, Antiochiam rediit. Idem post biennium, bello contra Persas suscepto, praefectum misit, qui ab urbibus Hierosolymitanis tributum exigeret. Is igitur cum [in Judaeam] venisset, Hierosolymitanos verbis benignis allocutus, & in urbem ingressus, magna eam clade affecit, murisque dirutis totam incendit, & templo polluto, multisque caesis & captis discessit, praefide ad Judaeos excarnificandos relicto. Matthias vero quidam sacerdos, qui quinque filios habebat, inter quos erat Judas Maccabaeus, zelo plenus, impetu in praesidem facto eum interfecit, & Graecorum aras subvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis cum invasit. Cum autem bellum invalesceret, Eleazar, Judae frater, praeclearis facinoribus editis ab elephante opprimitur. Bellum enim subierat, ejusque ventrem ense percusserrat, quod tyrannum ea vehi existimaret. Antiochus autem, bello Persis illato, victus rediit, vitamque male finivit. † Antiochus Judaeorum gentem, quae propter insolita tributa seditionem moverat, iterum subegit: cumque Templum donariis spoliasset, omniaque pervestigasset, invenit sigillum, librum manibus tenens, & promissam barbam habens, cui lucernula auro distincta adstabat. Haec fuillo sanguine polluta in Templo reli-

αὐτολεξεί: pene leguntur apud Cedrenum p. 163.

³ Ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκα.] Orat. xxi. quae in laudem Maccabeorum conscripta est.

ἐν ταῖς χερσὶ κατέχον, παύσασθαι τε ὑπερέβουλον βα-
 θυῶν ᾧ δὴ καὶ λυχνίδιον παρεισθήκει ἀφ' ἑρυσσον. ταύ-
 τα χρεῖσι αἵμασι ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε
 ἔπειτα τὴν ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανήλθεν.

Ἀντίοχος ὁ Πραεπίσιος. Ἰστὸς ἄβελιθῆς
 Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, κρηθῆθη τὸ πικρὸν, καὶ δι-
 μοσιβυθῆς ἐν τοῖς ἱεροῖσι κατετάχθη, ἀφ' ἑρυσσον ἐκ-
 φωνηθείσας ὡς ἔβη βασιλέως, θύναρον ἐν τοῖς πα-
 τρικίοις μὴ τελεῖν.

Ἀντίοχος ὁ ἄυτομολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος,
 ὃς φιλοσοφεῖν κωλυθὲν τὰ ἄρῳτα ἐπλάθειτο, καὶ
 πλείονα γὰρ ἐν τῷ τῶν ἐραπίων ἐν τῷ πολέμῳ
 ὠφέλησεν. ἀπαλειψάμενος γὰρ αὐτὸς ὑπὸ τῷ πολλῷ ῥί-
 γῃ ἐπερράντην ἐς τὴν χιόνα ῥίπταιν, καὶ ἐν αὐτῇ κα-
 λυπόμενος ὅθεν ἔφ' ἀφ' ἑρυσσον καὶ πικρῶν πα-
 ρὰ τῷ Σβύθῃ καὶ Ἀντωνίνῳ ἔτυχε. ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ
 τῷ τῶν Τηεδάτην Συμεσητάσῃ, καὶ μετ' αὐτῷ
 ὡς Πάρθῃς ἠπομόλῃσεν.

Ἀντιόπων. ἀπαντήων.
 Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει: τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσό-
 παλον, καὶ τὸ ἰσότροπον. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου τὸ δυνά-
 μως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς τὸ τοιαύτως ἀποθυμῶν πα-
 ρέει τὸ πλῆθος, ὥστε ὡς πλῆθος ἐνθουσιασῶν τὸ
 ἀντιπαράκλησιν γενέσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράτορα. ἢ ἀντιπόσησις, ἢ ἄλλη ἐπιτρέπει.
 Παράτορον γὰρ ἢ ἀντιπαράτορον ὡς Ῥωμαίοις.

Ἀντιπαρέξειν. ἀντιδοῦναι. ἀντιτάσσειν.
 Ἀντίπατρος, Ἰολάος, πλείως δὲ Παλιθέρας τῆς
 Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, εἶτα Ἀλεξάνδρου,
 καὶ ἀφ' ἑρυσσον βασιλείας μαθητὴς Ἀριστοτέλους. κα-
 τέλιπεν Ἐπιστολῶν ἑξήκοντα ἐν βιβλίοις δυοῖν καὶ
 ἑξήκοντα, τὰς Περδικῆς παρὰ τῆς Ἰλλυρικίας. καὶ ἐπε-
 τρέπησεν καὶ τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου, τὸν Ἡρακλέα
 κληθέντα. μένος δὲ τῶν ἀφ' ἑρυσσον Θεῶν καλέσας Ἀ-
 λεξάνδρον ἔχ' εἶλετο, ἀσεβὲς τοῦτο κείνας. ἐβίω δὲ
 ἑπτὰ ἔτη, καὶ κατέλιπεν υἱὸν ἀφ' ἑρυσσον Κασσανδρον, τὸ
 ἑξήκοντα Ἀλεξάνδρου ἀντιπάλῳ Ὀλυμπιάδῃ. τὸ ὄνομα
 τῶν Ἀθηναίων τῶν Ἀθηνῶν, Ἀντίπατρον τῶν Μακε-
 δόνι ἀφ' ἑρυσσον, ἐν δὲ τῷ ὄντι οἱ δημογῶν, ὡς τὸ
 ἐπανάστασιν τῶν Ἀθηναίων ἐπέλασαν, μὴ τὸ αὐτῶν
 ἐπ' αὐτὸς ἐπέλασαν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι θανά-
 τῳ ἐρήμιον τῶν κατέλιπεν (ὡν ἦν Δημοκρίτης
 ὁ ῥήτορ, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Ἰμεραῖος) τὴν τοῦ
 θανάτου εἰσέγῃσιν εἰσενεχόντες. Ἐργασθὲν γὰρ εἰς ἕδρην
 μετῴπιον τῆ γνῶμη διότι μὴδὲ ἐστὶ φύσεως μετῴ-
 πῳ κακία (ὡς ἐλεγεῖσιν ἡ τῶν δὲ αὐτῶν καὶ νόμος

quit: cumque Judaeos multa talenta tributi
 nomine pendere jussisset, in Syriam rediit.

καὶ πολλοῖς ἑλλάνοις ζημίους ὡς ὑπακόμῃ φέ-
 ρει.

Ἀντίοχος ὁ Πραεπίσιος. Antiochus Praepositus.
 Hic, cum quidam eum apud Theodosium
 Juniorem criminati essent, dignitate privatus,
 bonisque publicatis sacerdotum ordini ad-
 scriptus est; edicto ab Imperatore promul-
 gato, Ne eunuchus inter Patricios censeretur.

Ἀντίοχος ὁ αὐτός. Antiochus Transfuga, na-
 tione Cilix, primo philosophum Cynicum
 se esse simulans, militibus in bello maxime
 profuit; quod eos frigore torpentes con-
 firmaret, in nivem se abjiciens, & in ea se vo-
 lutans. Hanc igitur ob causam opes & ho-
 nores a Severo & Antonino consecutus, co-
 que nomine elatus, cum Teridate se conjun-
 xit, & cum eo ad Parthos transfugit.

Ἀντιόπων. Occurrentium.

Ἀντίπαλον. Tria significat: contrarium, æ-
 quale, & quod circa eandem rem versatur.
 Haud enim paribus viribus certamen com-
 mittetur.

Ἀντιπαράκλησις. Adhortatio, qua quis alte-
 rum vicissim hortatur. Tanta alacritate mi-
 litum animi repleti sunt, ut, velut divino
 furore perciti, Imperatorem vice versa cohorta-
 rentur.

Ἀντιπαράτορα. Apparatus par. Ornatus
 similis. Παράτορον enim apud Romanos appa-
 ratus vocatur.

Ἀντιπαρέξειν. Par pari reddere. Opponere.

Ἀντίπατρος. Antipater, Iolai filius, ex Pa-
 liura, Macedoniae urbe, dux Philippi & de-
 inde Alexandri, successor regni, & discipu-
 lus Aristotelis. Reliquit Epistolarum libros
 duos, & Historiam rerum a Perdicca in Illy-
 rio gestarum. Idem tutor fuit filii Alexan-
 dri, qui vocabatur Hercules; solusque ex A-
 lexandri successoribus Alexandrum Deum vo-
 care noluit, impium id esse ratus. Vixit an-
 nos LXXIX. Cassandro filio successore reli-
 cto, qui Olympiadem Alexandri matrem su-
 stulit. τὸ ὄνομα τῶν Ἀθηναίων τῶν Ἀθηνῶν, Ἀντίπατρον τῶν Μακε-
 δόνι Ἀθῆνας dedidissent, Demagogi, qui
 populum ad seditionem concitaverant, me-
 tuentes, ne culpa in se conferretur, fuga sibi
 consuluerunt. Athenienses vero eos absentes
 capite damnarunt (inter quos fuit & Demo-
 sthenes orator, & Hyperides, & Himeræus)
 capitali sententia in eos lata. Nulla autem
 in re animo fuit moderatiore, quia ingenium
 improbitati assuetum mutari nequit, sed ab
 ea vincitur ipsum legis edictum, nisi ultimo
 supplicio malos coerceat. Invidiæ enim ei

1 Οὗτος ἀφ' ἑρυσσον Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ. Hæc repetuntur infra v.
 Θεοδοσίῳ ὁ μικρῷ.
 2 Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος, ὃς φιλοσ. κωμ.]
 Hæc & quæ sequuntur sunt verba Dionis in Antonin. Caracal. p. 433.
 3 Εἰς τοιαύτως ἀποθυμῶν παρέει τὸ πλ.] Hæc sunt verba Poly-
 bii lib. xi. cap. x.

4 Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Paris. & Edit. Mediel. In a-
 liis vero Edit. male excusum est ἀντιπαρέξειν; cuius loco Portus
 legendum putabat ἀντιπαρέξειν.
 5 Ἐργασθὲν γὰρ εἰς ἕδρην μετῴπιον τῆ γν.] Hæc ex alio auctore,
 quam præcedentia, a Suida deprompta esse videntur, nec video,
 quomodo illa cum superioribus coherere possint.

ἐπίταξις μὴ παλιεῶς κολάζουσα, καὶ ἰσχύς αὐτῇ ἀνανταρξάνητ' ἔρ' ὅπερ ἀνρέφη· καὶ ἔτε Φέβω Σποτρῆπε) ὁ Θερασίνας, ἔτε αἰδώς ἐξείργουσα ὡραπέισαι ἰκανή ὅτιν ἐς τὸ τῶ νόμῳ ὑπῆκουσιν.

Ἀντίπατρος. ἔτ', ἐπεὶ διεδέξατο ἢ δεχθῆναι τῶν Μακεδόνων, ἐπολιόρνηθη μὲν ἐν Λαμία τῇ Θεσσαλίας ὑπ' Ἑλλιάδων. ἀναρχοθησάντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν, εἴτε τῶν ἄλλων, ἐσώθη. ἰκίνας δὲ ἢ τῆς δέκα ῥήτορας, ἐς ἐξέδουσαν Ἀθηνῶσι, Δημοθένην, Ὑπερίδην, Λυκοφρόνην, Πολύβυκτον, Ἐφιάλτην, Θερασίαν, Χάρητα, Χαερίδην, Διότιμον, Πατροκλέα, Κάουσανδρον.

Ἀντίπατρος, ἰκίνας δὲ Διαμασκειοῦ πατὴρ ἔτ' ἰσοκρίτος, ὅς ἔχε Σβατονίκην γυναῖκα, ἢ μητέρα Νικολάου, ἢ ἀμφότερα ἦσαν ἐν Διαμασιῶν κατὰ τὴν σωφροσύνην, καὶ ἄλλω λαμπρότητα. πλείω τε γὰρ πολλῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἦσαν ἐπὶ αὐτῶν ἐμεγαλύνοντο· εὐδοξίας τε καὶ δόξης. Φιλόμονοι βραχὺ τῆσθε ἐλορίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος, καὶ λόγῳ δεινότητι παροτρύνων, ἔβλαψε μὲν ἔδ' ὄλιγον ἄνησε δὲ μωρία τῆσθε καὶ τῶν κοινῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσπῶν Συγχύσας. διαμοσίνην γὰρ ἀσπῶν, εἴπερ τις ἔτερος, πλείω μὲν διήτησε νίκην τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλείω δὲ τῆσθε πατρῷδι πρὸς τῶν ἐν κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐκμάτω ὑπὸ πάντων ἀφ' ἑαυτοῦ. πλείω δὲ ὅτι τῆσθε πρὸς αἰδώς καὶ ὁπίσθια πρὸς αἰδώς, δεχθῆναι τε πάσας διεξήλασε καὶ ἐφωκίε· τελευτῶν τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὅ, πῶς ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῶ ὑιῶ, καὶ Πτολεμαίῳ τῶ τῆσθε ἀδελφῷ, ἢ τῶ Διὶ θυμιατήριον, ὅπως ἔφη αὐτὸς παροτρύνων τῶ Θεῷ, κατὰ σκευάσας, ἐπειδὴν τελευτήσῃ θυμῶν οἶμα, ὅτι τὸ πρὸς Θεὸν ὅστιον δὲ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ

Ἀντίπατρος. ὁ ἐστὶν ὅν ἔτ' ἰσχυρῶς γενέσθαι. ὁ τὸ πρόγονο ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν παροτρύνον καὶ ἀνδροταίδα εἶπεν.

Ἀντιπελαργῶν. ὁ παροτρύνει ἐπὶ τῶν καὶ χρείταις ἀντιδιδόντων. καὶ Ἀντιπελαργώσις. ἦσθι Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν πρὸς τῶν πελαργῶν λόγον· οὐμίας δὲ αὐτοῖς ποιεῖν Φησι καὶ τῶν ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῖσι, κατωτέρω δὲ ἵππον ἵππων, διλοιοῦτες, ὡς ὑποπέφρακται ἢ κίρα τῆσθε διαμοσφραγία. οἱ γὰρ πελαργὸι διαμοσφραγῆς ὄντες, ἐπὶ τῶν πλεονέκων βασιλεύουσι τῶν

vires sunt, in quamcunque partem inclinabit: neque metu deterretur ab audacia, neque verecundia, quæ malos refrænare solet, adduci potest, ut legibus obediat.

Ἀντίπατρος. Antipater, suscepto Macedonia regno, Lamiae in Thessalia a Graecis obfessus est. Sed Ætolis primum, & deinde cæteris digressis, evasit: ac victor x oratores postulavit, quos ei dederunt Athenienses, Demosthenem, Hyperidem, Lycurgum, Polyeuctum, Ephialtem, Thrasibulum, Charetem, Charidemum, Diotimum, Patroclum, Casandrum.

Ἀντίπατρος. Antipater, Nicolai Damasceni historici pater, uxorem habuit Stratonicen, Nicolai matrem, qui cum ob modestiam, tum reliquum vitæ splendorem Damasci clari fuerunt. Nam cum opibus eminent, minime id eo efferebantur: cumque virtutis gloria nulli secundi essent, parvi id faciebant. Cæterum, Antipater eloquentia pollebat, qua tamen neminem unquam læsit, quinimo potius & patriam & singulos cives plurimis beneficiis affecit. Etenim, cum justitiam in primis coleret, cives privatim inter se dissidentes conciliavit sapissime, & patriæ cum finitimis regulis controversias composuit: quam ob causam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit, & munera magistratusque omnes in patria gessit. Tandem moriturus Nicolao filio, ejusque fratri Ptolemaeo, nihil aliud mandavit, quam ut thuribulum, quod Jovi ante voverat, se defuncto confici curarent: significans, ut opinor, pietatem erga Deos etiam a morientibus, quibus nulla spes vitæ superfit, servandam esse.

μηδὲν ἐπι σπουδαίσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

Ἀντίπατρος. Cujus genas lanugo vestire incipit. Qui barbam emittit. Aristophanes vero pubertati proximum ἀνδροπαῖδα etiam vocavit.

Ἀντιπελαργῶν. Proverbium de iis, qui gratiam referunt. Et Ἀντιπελαργώσις, [gratiæ relatio.] Aristoteles ea, quæ de ciconiis feruntur, vera esse affirmat: idemque facere aeropodas. Quamobrem in sceptris superne ciconiam effingunt, inferne vero hippopotamum: significantes, vim subjectam esse justitiæ. Ciconiæ enim, justitiam amantes, [parentes] senio confectos in alis ge-

1 Νικήτας δὲ ἦν τῶν δέκα ῥήτ.] Idem de Antipatro Suidas tradit infra v. Δημοθένης. Secundum alios tamen scriptores, ut Diodorum Siculum, Plutarchum, & Arrianum, Alexander, non vero Antipater, Oratores Atheniensium sibi dedi postulavit. De numero porro oratorum non consentiunt scriptores. Suidas enim hoc loco decem quidem oratores postulat fuisse refert, sed undecim recenset. De decem fidem faciunt Diodorus Siculus, & Duris apud Plutarchum in Δημοσθένει. Arrianus de Exped. Alex. lib. 1. pag. 28. novem oratores recenset, quos Alexander sibi dedi postulat. Verbo ejus hæc sunt: Ἐπιπλὴν δὲ ζεῦσαι πρὸς τὸν βασιλέα (Ἀλέξανδρον) ἐξήντη τῶν ἀμφὶ Δημοθένην, καὶ Λυκοφρόνην, καὶ Ἐφιάλτην, καὶ Διοτίμον, καὶ Μεισοκλέα. Secundum alios vero scriptores Antipater octo tantum oratores sibi dedi postulavit, & totus e Plutarchus in Δημοσθένει, p. g. 876. quem vide.

2 Τῶν δὲ δέκα ῥήτ.] Quoniam Suidas undecim oratores recenset, quos Antipater sibi dedi postulaverit, vel ἑξήντη hic scriben-

dum est, vel τὸ δέκα inducendum, quod, teste Schotto, codex MS. Suidæ confirmat.

3 Πατροκλέα] Hunc Plutarchus Μεισοκλέα, & Arrianus Μεισοκλέα vocat.

4 Ἀντίπατρος, Νικολάου δὲ Διαμασκειοῦ.] Scripserat Nicolaus Damascenus πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα ἀρχαῖος, ut testis est Suidas infra v. Νικολάου. Ex hoc opere est, quæ Suidas hic habet, de promptu esse non dubitat Valefius in notis ad Collectan. Constant. p. 62.

5 Τῶν κοινῶν] Portus monet, legendum potius esse τὸ κοινόν: cui assentior.

6 Ἀντιπελαργῶν] Vide Zenobium Adag. xciv. & ibi Schottum: itemque Bochartum Hieroz. Part. II. Lib. II. pag. 327.

7 Φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθῆ] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Αἴσος, p. 604.

8 Ἀριστοφάνης] Histor. Animal. lib. ix. cap. xiii.

9 Τῶν ἀερόποδων] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet τῶν ἀερόποδων. Apud ipsum vero Aristotelem hædie legitur τῶν κίονων.

Σωκρατικός, ὅστις Περιπατητικός ἐκλήθη παρ' αὐτῶν, εἶτα ἐκμύσησεν υἱὸς δὲ ἀν' ὀμνήμις πατρὸς, μηδὲς δὲ τὸ γένος Θράκης. ἔτερον συνέγραψε τόμους δέκα παρ' αὐτῶν Μαγικόν. ἀφηνεῖται δὲ παρὶ Ζωροάστρου πρὸς μάγην, εὐρέτος ἢ Κορίαν. τῆστο δὲ πινεσ' Αἰσοπέλει· οἱ δὲ, ῥόδων ἀναλεθέασιν. ἔτερον οὖν καὶ τὸ Κωνιαῖος κατήρξατο Φιλοσοφίας, ἥτις ἕως ἐκλήθη, ἀπὸ τῶ ἐν Κωνουσίῳ τῶ γυμνασίῳ διδάξου αὐτόν. καὶ Διογένης δὲ κατηρηγίτης γέγονε ἢ Κυνός, καὶ τῶ λοιπῶν. Ὅτι ἀρρωσίου ἢ Ἀντιθένης μακρὰν καὶ δυσανάκλητον ἀρρώστιαν ὁ Διογένης ξιφείδιον ἔπιπέδωκεν, εἰπὼν· εἰ φίλος ληΐζεις ὑπευρρίας. ἕως ἄρα ἐκείνου ἔδεν ἀλγυῶν τὸν θάνατον, ἄρα γίνεσθαι ἢ ἀρρώστιαν πρὸς αὐτὸν χρεῖμα.

Ἀντιθένης. ἀντιλαμβάνειν.
Ἀντιπαῖν, ἐναντιοῦσθαι.
Ἀντιοσα. μία πόλις ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιστροφος. ἀντὶ ἢ ἰσοστροφος. καὶ ὁ Ἀεισοτέλης ἢ Διαλεκτικῶν ἀντίστροφόν φησιν εἶναι ἐν τῇ Ῥητορικῇ· ἐπειδὴ καμείνη παρὶ τὰ πιθανὰ, ἀπὸ τῶ ἐνδοξοῦ εἶναι καὶ αὐτὰ ὅτι ποιαῖτα. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ ἢ ἰσοστροφον, καὶ παρὶ τὰ αὐτὰ σφραγισθῆναι καὶ κατακρινόμενον λέγει.

Ἀντισχυῶντες. Ἐστησαν ὡς περ μάλιςα χροῖ ἀντισχυῶντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέγρα πάντες βοῶν λυκῶν.

Ἀντιχεῖν. ὑπομεῖναι. ἢ Ἀντιχεῖν τῶ δίψῃ μὴ δυναθῆντες ἐπεκρινόμενοι. καὶ Ἀντιχωμα, αὐθυπότακτον, ἀντιλάβωμα.

Ἀντιτορήσας. ἀνατορήσας, τοιχωρυχίσας. Ἐπεὶ δ' ἀντιτορήσαντες κατὰ τι μέρος ἔαρον τὸν λόγον, δέσιν εἰσὶν σφᾶς.

Ἀντιτυπῆσαι. ἀντιπαθῆσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντιώσις, (κλιθῆσις. λαμβάνειν) δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητι. ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ λίθον ἀντιτύπω κρήματι πυροτόκον. καὶ Ἀντιτυπον. ἢ Πάσις αἰσθήσεως παρὶ ἐν τι γένος ἔχουσι, ἢ ἢ ἀπὸ οὗ ἐχθὲ παρὶ ἐν κοινὸν γένος τῶν ἀπῶν, φησὶν Ἀεισοτέλης. ὅτι καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν παρὶ ἐν τι γένος πᾶν ἀπῶν ἄλλ' οὐκ ἔστιν ἁπλοῦν τὸ ἐν γένος τὸ τῇ ἀπῇ ὑποκειμένον. ἀπὸ δὲ τῆστο ἐσίμανεν, ὅτι ἐστὶ μὲν, ἢ φανερόν δὲ. τί ἐν τῆστο ἔστι; λέγουσιν ὅτι τὸ ἀντιτυπον. Ἀντιτυπον δὲ λέγου, ἢ τὸ ἀντικείμενον τῶ μαλακῶ, καὶ μὴ ὑπεῖναι τῇ ἀπῇ· ἀλλὰ πᾶν φυσικὸν (ᾧμα τὸ παρῶ-

ratore Philosophus Socraticus; qui primum vocatus est Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit ejusdem nominis, & matrem Thraciam. Hic conscripsit Tomos x. Primum Magicum, in quo agit de Zoroastre quodam mago, qui sapientia inventor existit. Hoc tamen opus alii Aristoteli; alii vero Rhodioni tribuunt. Hic Cynicæ sectæ princeps fuit, sic appellatæ, quod in Cynofarge gymnasio docuerit. Fuit etiam Diogenis Canis & reliquorum præceptor. ἢ Antistheni, diuturno & desperato morbo laboranti, Diogenes porrexit pugionem, dicens: *Si amici ministerio indiges.* Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam esse putabat.

Ἀντιθένης. Fulcit. Apprehendit.
Ἀντιπαῖν. Retrahere. Adversari.
Ἀντιοσα. Antissa, una urbium Lesbi.

Ἀντιστροφος. Qui circa eandem rem versantur. Aristoteles Dialecticam Rhetoricam ἀντίστροφον esse dixit, quia circa persuasibilia versatur, quæ & ipsa sunt ἐνδοξα, i. e. probabilia. Ἀντίστροφον enim pro ἰσοστροφον dixit: hoc est, in eisdem rebus versantem, & in eadem materia tractanda occupatam.

Ἀντισχυῶντες. Steterunt, tanquam chori, qui ordinibus inter se oppositis incedunt, omnes scuta ex pellibus bonum alborum confecta habentes.

Ἀντιχεῖν. Resistere. Tolerare. Illi vero, cum sitim tolerare non possent, caduceatoribus missis pacem petierunt. Et Ἀντιχωμα, subjunctivus, apprehendam.

Ἀντιτορήσας. Qui perforavit. Qui parietem perfodit. Postquam vero quadam in parte parietem perforarunt, & collem viderunt, metus ipsos invasit.

Ἀντιτυπῆσαι. Per antipathiam quandam inter se dissidere. Et Ἀντιτυπία, repercussio, durtities: item, similitudo. In Epigrammate: *Et silicem, ex quo crebra collisione ignis excutitur.* Et Ἀντιτυπον, durum, sive quod tactui resistit. Cum omnes reliqui sensus certum quoddam habeant objectum; solus tactus non versatur in uno & communi genere eorum, quæ tanguntur, ut ait Aristoteles. Habet tamen & tactus certum quoddam objectum, licet id non adeo manifestum sit. Per hoc autem significavit, habere quidem ea, quæ sub tactum cadunt, commune quoddam genus, sed id minus manifestum esse. Quodnam igitur est hoc genus? Dicimus esse τὸ ἀντίτυπον.

1 Ὅμνημις πατρὸς] Wolfius & Portus ἀνανήμις legendum esse suspicantur: sed frustra. Lectio enim Suida recte se habet, quoniam pater Antisthenis itidem vocatus fuit Antisthenes, ut ex Laertio constat.

2 Ὅτι ἀρρωσίου ἢ Ἀντιθένης μακρὰν καὶ δυσανάκλητον.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Juliani Orat. vi. pag. 240.

3 Δυσανάκλητον] Apud Julianum sententiam legitur δυσανάληπτον.

4 Οὐτως ἄρα ἐκείνου ἔδεν ἀλγῆ] Julianus habet, ἕως ἔδεν ἄρα ἐκείνου ἔδεν ἀλγῆ, &c.

5 Ὅτι γένος πᾶν ἀπῶν τ.] Hæc apud Julianum pluribus verbis interjectis sequuntur, nec ad sententiam præcedentem pertinent: unde apparet, eum temere loco huic adfusa esse.

6 Καὶ Ἀεισοτέλης τὸν Διὸς ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ Ῥητ.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Alexandri Aphrodisiæ in Topic. Ari-

stot. pag. 4. ut Pearsonius observavit.

7 Ἐργοντι γέγρα πάντες β.] Vide infra v. Πεπύλα.

8 Ἀντιχεῖν τῶ δίψῃ μὴ δυναθῆντες ἐπι.] Hoc fragmentum reperitur infra v. Ἐπεκρινόμενοι.

9 Πάσις αἰσθήσεως παρὶ ἐν τι γένος ἔχουσι.] Hæc & quæ sequuntur usque ad verba illa, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος ἢ ἀπῶν, descripta sunt ex Philopono in lib. 11. Aristot. de Anima, M. 8. ut Pearsonius observavit.

10 ἢ ἀπὸ οὗ ἐχθὲ παρὶ ἐν κοινὸν γένος ἢ ἀπῶν, φησὶν Ἀεισοτ. ἐπὶ ἐὼ τῇ κατὰ.] Hæc locus apud Philoponum sic legitur: ἢ ἀπὸ οὗ ἐχθὲ παρὶ ἐν κοινὸν γένος ἢ ἀπῶν. ὁ δὲ Ἀντιθένης ἐργοντι ἀπῶν ἐπισημάντες φησὶν, ὅτι πᾶν συνήμωσ ἐπὶ τῶν πᾶν ἀπῶν ἔχουσι ὁ Ἀεισοτέλης, εἰπὼν, ὅτι ἢ ἀπὸ οὗ κατὰ τὴν ἰσότητα &c.

πίπτοι καὶ θιγάνον τ' ἀφῆς· πρὸς ἀνιψίασολὸν πῶν μαθηματικῶν σωματίαν, ἃ ἔθιθάνη, ἔθδ' ἀντιβαίνη τῆ ἀφῆ. τὸ οὐδ' ὅπως οὐδ' ἀνιψαῖνον τῆ ἀφῆ τοδο Φαμὲν ἀνίτυπιν, καὶ κωνὸν εἶναι τὸ γέν' τ' ἀπῆων. Καὶ Ἀνιτύπης ἀντρώπης· σιληγῆς, καὶ ἀνειδῆτης. μεταφορικῶς ἀπὸ τ' ἀκμων' καὶ τ' σφύρας. Καὶ τύπ' ἀνίτυπ'· Φησὶν ὁ λησιμῆς.

duri, & qui cedere nesciunt: metaphora ducta ab incude & malleo. *Et ictus ictui contrarius*: inquit Oraculum.

Ἀντιφάνης, Ἰθιωαῖ, κωμικός, νεώτερος ἔθιθ Παναίης. ἔτι δὲ καὶ ἔτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, Τρανήσιος, καὶ Θέσπιος γέροντος τοῖς λησιμῆσι. καὶ Ἀντιφάνειος κωμῶδία, ἔθιθ Ἀντιφάνης.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνης· οἱ δὲ, Στεφάνης, καὶ μητρὸς Οἰνόνης, Κιανός· ὡς δὲ πινες, Σμυρναῖος· καὶ δὲ Διονύσιος, Ρόδιος· κωμικός τ' μέσος κωμῶδίας, ἀπὸ δ' ἄλλων, ὡς πινες. γέροντος δὲ καὶ τ' ἐνενηκοστῷ ἔτιθιθ Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῶδίας τξέ'. οἱ δὲ, σπ' νίκας δὲ εἶλε γ'. παῖδά τε ἔχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. τελευτῆ δὲ ἐν Κίῳ ὅθ' ἐπῶν ὑπάρχων, καὶ πῶν τύχῃ ἀπῶ βληθείς.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κέλιον.

Ἀντιφείζειν. εἰζειν, ἐξισοδαῖ. Ἀντιφείζεις ἔθιθ Θεμιστοκλεῖς· ὅς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εἰς τὴν ὄπῃ καὶ λῆ. Ἀντιφείζεις Φησὶν.

Ἀντιφείζω. ἐναντιῶν.

Ἀντιφῆς. ἀπὸ τ' ἀντιλέγεις.

Ἀντιφιλολεμεῖται. ἀντιφειρομένη.

Ἀντιφθογῶν. ὅμοιον.

Ἡ ἔθιθ ἀντιφθογῶν ἀπὸ κλάσασα νομοδοσι.

Πολλάκι καὶ δρυτόμοις, κίονα, καὶ ἰχθυόλοισ.

Ἀντιφῶν. ὄνομα κέλιον.

Ἀντιφῶν, Ἰθιωαῖ, τερατολόγος, καὶ ἐποποιός, καὶ Κορινθίος. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάχης.

Ἀντιφῶν, Σωφίλης, Ἀθλωαῖος, τὸν δῆμον Ῥαμνῆσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτῷ ἔθιθ πρὸς ἀντιφῶν· ἀλλ' ὅμως ἦρξ' ἔθιθ δικαστικῶν καὶ Γοργίαν. λέγει δὲ ὅθιθ καὶ γενέσθαι διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ.

Ἀντιφῶν, Ἀθλωαῖος, ὀνειροκρίτης. πρὸς κέλιος ὀνειρῶν ἔγραψεν.

Ἀντιφῶν σοι. ἐγὼ σοι σοι. Σημαίνει καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

Ἀντιφῶν. Σύμφωνος.

Ἀνιτύπον vero voco, non id quod oppositum est molli, & tactui non cedit: sed quodvis corpus naturale, quod sub tactum quovis modo cadit; ut distinguatur a corporibus mathematicis, quæ nec tangunt, nec tactui resistunt. Quicquid igitur quovis modo tactui resistit, hoc ἀνιτύπον appellamus, & commune genus rerum, quæ tactu sentiuntur, esse dicimus. † Et homines ἀνιτύποι, sunt homines

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Atheniensis, Comicus, junior Panætio. Fuit & alius Antiphanes, Carystius, Trani filius, qui Thespidis temporibus vixit. Ἀντιφάνειος κωμῶδία, comœdia Antiphanis.

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Demophanis F. vel, secundum alios, Stephani, & matris Oenoes, Cianus; vel, ut alii, Smyrnaeus: at secundum Dionysium, Rhodius, mediæ comœdiæ Comicus. Quidam etiam cum servum fuisse tradunt. Vixit Olympiade xciii. scripsitque comœdias ccclxv. vel, ut alii, cclxxx. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum, Comicum & ipsum. Obiit in Cio, pro forte percussus, cum natus esset annos lxxiv.

Ἀντιφάτης. Antiphates. Nomen proprium.

Ἀντιφείζειν. Contendere. Se alteri æquare. *Tu Themistocli te æquas? qui urbem nostram implevit, cum ante muris careret.*

Ἀντιφείζω. Adversantur.

Ἀντιφῆς. Contradicis.

Ἀντιφιλολεμεῖται. Æmulatione cū aliquo certat.

Ἀντιφθογῶν. Similiter resonantem.

Quæ sæpe antea voce garrula respondi pastoribus

Et lignicidis, ego pica, & piscatoribus.

Ἀντιφῶν. Antiphus. Nomen proprium.

Ἀντιφῶν. Antiphon. Atheniensis, prodigiorum conjector & interpres, poeta Epicus, & Sophista. Vocabatur autem Logomagus.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Sophili F. Atheniensis, populo Rhamnufius, cujus magister quidem ignoratur; at tamen post Gorgiam in eo dicendi genere excelluit, quod in causis forensibus locum habet. Fertur Thucydidis fuisse magister: eidemque cognomen erat *Nestor*.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Atheniensis, somniorum conjector. Scripsit de interpretatione somniorum.

Ἀντιφῶν σοι. Spondeo tibi. Significat etiam contradico tibi.

Ἀντιφῶν. Consona.

1 Καὶ τύπ' ἀνιτύπης] Integrum oraculum, ex quo verba hæc decerpta sunt, legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 17. & Stephanum Byzantium v. Τεζία, quos vide.

2 Ἀντιφάνης, Ἰθιωαῖ.] De hoc vide Meursium in *Bibliotheca Attica*. Cæterum, præter Antiphanes, quorum hic Suidas meminit, fuit etiam Antiphanes Bergæus, qui Ἀπίου scripsit, quem laudat Stephanus v. Βέργη. Fuerunt & alii Antiphanes, quos recenset Jonfium de *Script. Hist. Phil.* Lib. 1. cap. vi.

3 Τρανήσιος] Puto legendum Τρανή, ut sit nomen patris.

4 Ἀντιφείζεις σὺ Θεμιστ. ὡς ἐπ.] Hæc sunt verba Aristophanis

Equi, pag. 337. (235. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam.

5 Ἡ πᾶρ' ἀντιφῶν ἀπὸ κλάσ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus observavit.)

6 Ἀντιφῶν, Ἰθιωαῖ.] De hoc Antiphonte vide quæ observarunt Meursius in *Bibliotheca Attica*, Jonfius de *Scriptor. Hist. Phil.* lib. iv. pag. 326. & Menagius ad Laert. lib. ii. Seg. xvi.

7 Ἀντιφῶν, Σωφίλης.] De hoc Antiphonte vide Plutarchum in *Vitis X Oratorum*, pag. 832. Philostratum de *Vit. Soph.* Lib. 1. pag. 501. Photium in *Bibliotheca*, pag. 1452. Meursium in *Bibliotheca Attica*, & Jonfium de *Script. Hist. Phil.* pag. 325, 326.

Ἄντλιν ἀμφοτέρωθεν. λείπει χερσί. παροιμία ἐπὶ τῷ (πεδῆ π πιόνταν.

Ἄντλίσατε ὕδωρ. αἰτιατικῆ. Ἄντλῶ σοι δὲ ὕδωρ.

Ἄντλία. τὸ ὅτι πλοῖα εἰσρέον ὕδωρ. Ἄριστοφάνης. Οὐ γὰρ ἐστὶ οἷός τ' εἰμὶ παρῆνεχεν τῆς ἀντλίας. ἀντὶ ὅτι ἀντέχων καὶ παρῆνεχεν τοῦ παράμαλθου.

Ἄντλία. ἢ ἡ σιάφι.

Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὰν τ' ἀντλίαν. Σπὸ μεταφορῆς τῆς πλοῖαν. λέγει γὰρ ἀντλία καὶ ἡ πλοῖα ἐκείνη. καὶ Πισίδης.

Ἐκ τῆς ἐχόνταν τὰς δυσώδεις ἀντλίας. καὶ Ἄντλῶ, ἢ συλλομίδη τῆς ἀσπυρίων ἐν τῇ ἄλφ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἄλλανθ, ἐφ' αὐτὴν πλουτῆρασαν ἀντλον

Κεῖθ' ἄν, καὶ λιπαρὸν εἶδε γωμοεῖν.

Ἄνταμύνη. Κυωντηῖσσα. καὶ Ἄνταμύνοι, συμβιζόντες.

Ἄντονομάζω. ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων πῆσι.

Ἄν τω. ἀν ἑνθ. Οἱ δὲ ὅτι συνειδὶς τὰ μὲν ἀκούσαντες, τὰ δὲ ὄρακόντες, ἀπέπειλαι, φήσαντες, ἀν τω δέονθ, πέμψω πρὸς αὐτούς.

Ἄντοφθαλμῶ. ἀντιβλέπω ἐξ ἐναντίας.

Ἄντωδὴ. ὡσαύτως τοῖς κωμικοῖς ἢ ἀντιγραφῆ. καὶ Ἄντωδὸν, κατὰ ἄλληλον.

Πολλάκι δὲ κρέζασα πολύτρησον, οἷά τις ἦχ', Κέρτομον ἀντωδοῖς χεῖλεσιν ἀρμονίαν,

Νυῦ ἐς γὰρ ἀγλωσθῶ ἀναύδητός τε περῖσσα Κεῖμα, μιμητὴν ζῆλον ἀνηγαμένα.

Ἄνταμοσία. ἡ γραφὴ κατὰ πνθ ἑνορκος, ὡς ἂν ἠδικῆσθαι φησι. Διαμοσία δὲ, ὁ ἐκαστέρωθεν γνώμην ὅρκου ὑπὸ τῷ δικαστικῶν ἢ μὲν, ὡς παρῆνεχεν δάκει· ὅ δὲ, ὡς ὄρα ἐπραξεν. Ἐξωμοσία δὲ, ἄρνησις ἐν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦτος, ἢ ὡσαύτως κερὸν ὄντ' αὐτῷ ὅτι λειπυργεῖν. † Ὄσαρ διαμοσία καὶ ἀνταμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω διλοῖ· ἔγω καὶ ὁ ἀντιπασία, ἢ διπασία, ἢ τῆς ἰστων ἀμιλλα. † Ἄνταμοσία. γραμμὰτ' ἡ γραφὴνταν, ὡς ἂν ἡ δίκη, ὅς τε κατηρησθῆνθ καὶ ὁ κατηρησθῆνθ, ὡσαύτως πρὸς τὸν ἄλλο. καλεῖται δὲ ἔπας, ἐπειδὴ ἐκάτερος αὐτῶν ἀντιμύνη, ὁ μὲν, ταλινθ κατηρησθῆνθ· ὁ δὲ, ταλινθ ἰπλορῆσθ.

quia utraque pars jurabat, actor quidem, se alterum justam ob causam accusaturum; reus vero, se iusta defensione usurum esse.

Ἄνταμοσία. ἢ ὅτι ἀντιμύνη. ἢ ὅτι ὑπομοσία δὲ, οἷον

1 Ἀριστοφάνης. Οὐ γὰρ ἐστὶ οἷός τ' εἰμὶ παρῆνεχεν. Apud Aristophancm in P. p. 2. 625. (435. Ed. Bat.) locus hic ita legitur:

2 Ἡ ἐκασθῆ. Hanc lectionem ex MSS. Paris. retocavi. In prioribus enim Edr. male ex usum est ἢ σκεῖν.

3 Αὐτῶν ἀπ' αἰα συλλ. Hec sunt verba Aristophanis loco paulo ante laudato.

4 Πολλάκι δὲ κρέζασα πολύτρησον. Epigramma hoc legitur Anthol. lib.

Ἄντλιν ἀμφοτέρωθεν. Ambabus haurire. Subauditur, manibus. Proverbium de iis, qui studiose aliquid faciunt.

Ἄντλίσατε ὕδωρ. Haurite aquam. Cum accusativo. At ἀντλῶ σοι ὕδωρ. Haurio tibi aquam.

Ἄντλία. Sentina. Aristophanes: *Haud enim amplius possunt tolerare istum fetorem.* [Ἐπρῆχεν enim hic positum est] pro ἀντέχων & παρῆνεχεν, i. e. resistere & superare.

Ἄντλία. Scapha, [in qua aliquid pinfitur.] Ipsam afferam scapham. Per translationem ductam a navibus. Dicitur ἀντλία & sentina navis. Et Pisides:

Et navibus, quae fetidas habent sentinas. Et Ἄντλῶ, ipicarum acervus in area.

Et hac in area, in qua magnum trivivit acervum

Hordei, & pinguem vidit messem.

Ἄνταμύνη. Quae obviam it. Et Ἄνταμύνοι. Qui obviam veniunt. Qui proelio congregiuntur.

Ἄντονομάζω. Nomina pro nominibus ponit.

Ἄν τω. Si cuius. Si alicujus. *Qui vero in illo confessu aderant, cum alia quidem audivissent, alia vero aures illorum praeteriissent, eos dimiserunt, dicentes, se, si qua re indigerent, ad ipsos missuros esse.*

Ἄντοφθαλμῶ. Ex adverso intueor.

Ἄντωδὴ. Sic apud Comicos ἀντιγραφῆ vocatur. Et Ἄντωδὸν, cantu respondens.

Ego [pica] quae saepe garrivis, ut Echo quaedam, sonum ab aliis auditum ore meo reddens & imitans,

Nunc humi elinguis & muta facco, vocemque humanam imitari desii.

Ἄνταμοσία. Actio, quam quis juratus contra alterum infituit de injuriis, quibus se affectum esse dicit. Διαμοσία vero vocatur jusjurandum, quod utrinque praestatur ab illis, qui in Judicio litigant: quorum alter dicit, se alterum accusare, quod aliquid fecerit: alter vero se fecisse negat. Ἐξωμοσία autem dicitur jusjurandum, quo quis affirmat vel se non posse minus aliquod publicum obire, vel id praeter legitimum tempus sibi injungi. † Ut διαμοσία & ἀνταμοσία idem significant; sic etiam ἀντιπασία & διπασία, i. e. certamen equestre.

† Ἄνταμοσία. [Mutuum utriusque partis jusjurandum, quod tunc praestatur, cum] actor & reus capita litis, scripto comprehensa, magistratui offerunt. Dicta est autem ἀνταμοσία,

Ἄνταμοσία. Jusjurandum adversarii in Judicio.

III. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

5 Ἄνταμοσία. γραφὴ κατὰ πνθ ἑνορκῆ. Hec excerpta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Vesps., pag. 505.

6 Ἄνταμοσία. Legendum est ἀντιπασία, ut Portus recte monuit.

7 Ἄνταμοσία. γραμμὰτ' ἡ γραφὴνταν. Hec & quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem; itemque Scholiastam Aristophanis loco paulo ante laudato.

8 Ἄνταμοσία δὲ, οἷον ἔπας. Vide quae notavimus supra v. Ἄνταμοσία.

'Αντώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ὅς ἐιδεύτηρον ἔχον πρὸς τὴν λόγους, ἢ πάνυ τις αὐτὸ ἀκρίβειαν πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἰερώτατον ἐγγράφῃ, καὶ λίαν ἔρρωτο τὸ ψυχρὸν πρὸς Θεοῦ Σεραπείαν, πῶν τε δημοτελεῖ, καὶ ἀπερρωτοτέραν ὡςτε καὶ τὸ Γάζαν ἀπέφλυεν ἰερωτέρων πολλὰ μᾶλλον, ἢ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐμὲν δὲ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ δικασάμενος ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς, πρῆξι αὐτῆς ἐκθυμώτερον ἢ μετρίως, καὶ ὑπερδικάζατο καὶ τὸ καρτερώτατον, ἔτε χροῖος Φειδόμενος, εἰς ἕδρην δὲ δόξας ἀμείων ὑπερπροφύου πνα πησιάμενος. ἦκουσε γὰρ κακῶς ὑπὸ τῆς τότε ἀνθρώπων, ἔχων ὡς ἀδικῶν, ἀλλ' ὡς Φιλοδικῶν. ἀνέβη γὰρ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῇ δίκῃ, καὶ σφόδρα Φιλόνεικος ἔδοξε πρὸς εἶναι. πειρώμενος δὲ τὸ ἀνελίκαν, ἑαυτὸν μὲν ἐξέδωκεν ἑτέρω ἀνδρὶ. αὐτὸς δὲ ἐν ἰουδαίᾳ καὶ ἀπαρρημοσύνην τὸ λοιπὸν ἔβριε διπλά, ὅλην μὲν ἐν φιλοσοφίᾳ, ἅδ' δὲ πλείω φιλοπομπῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς. ἀπλοδὸς δὲ αὐτὸ τὸ ἦν, καὶ ἐπιτομῶν εἰς διεργασίας, ἄλλως τε, καὶ ἐς τὰς τῆς ἱερωῶν. ἔρωσε ἔτι καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ τὰ ἀνδρὶ μεγίστῳ ἀτεχνῶς τὸ χάριν, αὐτὸ ἀμείψασθαι αὐτὸν βύχρως τοὺς Θεοὺς ἐν μακάρων νήσοις ἢ ἐν Κυζῆν ἠξιομύθον.

'Αντωπιῆ. δολιχῆ. ἀντοφθαλμῆ. ἐξ ἧ καὶ Ἀνταπύσαν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ Ἀντωπῶν. ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς τὸν ἀπέναντι. Ἐπιτομῶν. Ὁ δὲ οὐκ ἀνίς, νῦν μὲν ἀθροῖον ἀπύων, νῦν δὲ ἀντωπῶν ἡρέμα εἰς τὸ πύσω ὑποχάζεμενος. Καὶ αὐθις.

— Οὐδ' ἂν ἐμεῖο

Κλήζεται ἀντωπῶν Βοσπόρειον πέλαγος.

'Αντρα νόχια. σκοτεινὰ Σπήλαια.

'Ανθιάσι. Τὰς τοῖς ἀντροῖς Φιλοχρηστέαις.

'Οφρ' εἶλω λιπαρῶν παίγων Ἀνθιάδων.

'Αντρον. Σπήλαιον. καὶ Ἀνθιάδι, Σπηλαιώδι.

'Αντροῦνες. πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ Ἀνθιάσι ἔστιν ὡς μεγίστων γινωμῶν ἐν Ἀντροῦσιν.

'Αντρογες. αἱ περιφέρειαι τῶν ἀρμάτων.

'Εκπαρ' μὲν, ὧ δὲ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,

Ζωστῆα περιδείξι ἰτακῶν ἐξ ἀντροῶν

'Εκνάπειτ' αἰὲν, ἐς τ' ἀπέφυξε βίον.

'Αντρογῶτος. Συμδεδεμένος. ἐπειδὴ αἱ ἀντρογες κατεδέονται. πρὸς τὰ ἀντροῶν ῥῆμα.

'Αντυλλος, ῥήτωρ.

'Ανοια. ἡ ἀνομοθεσία.

'Αντώνιος Ἀλεξ. Antonius Alexandrinus, vir quidem fuit scientiis parum excultus, sed rebus sacris maxime deditus, & religionis tam popularis quam arcanæ & a vulgi notitia remota cultor studiosissimus: adeo ut Gazam multo religiosiorem redderet, quam antea fuerat. Cum vero negotiis forentibus se immiscuisset, causam sororis immoderatus egit, acerrimeque defendit, neque tempori parcens, quod frustra consumebatur, neque famæ melioris ullam rationem habens. Male enim tunc audiebat, non quidem ut homo injustus, sed ut litium nimis amans. Nam cum ejus litis causa Byzantium profectus esset, valde contentiosus esse visus est. Adversariis vero victis, sororem alteri viro locavit: ipse vero reliquum vitæ tempus in ocio & quiete transegit, raro quidem cum Philosophis, plerumque vero in templis versans. Quod ad mores ejus attinet, homo fuit simplex & apertus, promptæque cum erga quosvis, tum præcipue in res sacras liberalitatis. Atque ego quoque fateor, me plurimum illi viro debere, Deosque precor, ut in Beatorum Insulis, ubi jam contubernio illorum fruitur, gratiam ipsi referant.

'Αντωπιῆ. Dativo jungitur. Adversis oculis intuetur. Et Ἀντωπῶν. Adversa facie. Ex adverso. Agathias: *Ille vero multos hostium occidit, nunc quidem cum impetu in eos irruens, nunc vero adversa fronte paulatim pedem referens.* Et iterum:

— Neque a me

Nomen accepit Bosphorium pelagus, quod in conspectu jacet.

'Αντρα νόχια. Antra obscura.

'Ανθιάσι. [Nymphis,] quæ in antris degunt. *Ut sim oblectamentum pulchrarum [Nympharum,] in antris degentium.*

'Αντρον. Antrum. Spelunca. Et Ἀνθιάδι. Loca speluncis antrisque plena.

'Αντροῦνες. Antrones, urbs in Thessalia. Et *Antronius asinus*; [proverbium, quod dicitur de asinis magnis:] quod in urbe illa asini maximi gignerentur.

'Αντρογες. Orbes rotarum. [Sophocles:] *Hectorem balteo illo, quo a me donatus fuit, currui alligatum equi raptarunt, donec animam efflaret.*

'Αντρογῶτος. Colligatus. Extremitates enim rotarum ferro ambiente vinciri solent. A verbo ἀντρογῶ.

'Αντυλλος. Antyllus orator.

'Ανοια. Amentia. Stupor.

1 'Αντώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ὅς ἐνδ.] Totum hunc articulum de Antonio Alexandrino descriptum esse ex Damascio, (ex quo excerpta leguntur apud Photium) stilus arguit.

2 Ἀγαθίας: Ὁ δὲ οὐκ ἀνίς, νῦν μὲν.] Apud Agathiam lib. 1. pag. 26. locus hic ita legitur: Ὁ δὲ πολλὰς τῶν πολεμίων διέφθιξε, νῦν μὲν ἀθροῖον ἐπέων, νῦν δὲ ἀντωπῶν ἡρέμα &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

3 Οὐδ' ἂν ἐμεῖο κλ.] Verba hæc excerpta sunt ex Epigrammate quodam illam arcem, juxta Bosphorum olim collocatam, quod in-

tegrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 325. Vide etiam infra v. Βούδοι.

4 Ὀφρ' εἶλω λιπαρῶν παίγων Ἀνθ.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia Epigrammatum incedita integrum exhibemus infra v. Λαβύριδος.

5 Ἀνθιάσι ὄσι.] Vide supra v. Ἀνθιάσι ὄσι.

6 Ἐκπαρ' μὲν, ὧ δὲ τὸδ' ἐδ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* Flag. pag. 59. ut Portus observavit.

7 Ἀντυλλος ῥήτωρ.] Vide Meursium in Bibliotheca Græca.

καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τῆς ἀρχόντας ὡραζέσθαι τοῖς ὑπηκόοις. καὶ Ἀνύσασ. τελειῶσασ.

Ἀνυσίμως. ἠνεργῶς. παρακλικῶς. τελείως. καὶ Ἀνυσιμότησ. Ἀνυσις γδ, ἡ τελειώσις.

Ἀνυσασ. ἠνυσασ. καὶ Ἀνυστέον. δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυσικωτέρασ. ἀντί τῆς ἐνεργητικωτάτη. Ἐπιόλιος. Μία ψυχὴ ἢ ἀπάσις πολυχειρίας ἐν ἐπίοις χειροῖς ἀνυσικωτέρασ. ὡς Ἐπιόλιος ἐν Συρακούσαις μόνσ πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτφν. πληρεῖν. ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἔδεν τι πλέον εἶχεν ἀνύτφν οἱ Βάρβαροι, ἔτε ὡς ἐν πολιορκίᾳ ἐφειδρόντες τῷ ἐρύματι, ἔτε ὡς τειχομαχίαν ἐκείμφοι, ἐγγώσαν πρόπτε ἔτερεσ αὐτάδοις τε καὶ γενναίς καὶ Φιλοκωνδύνης Σποπφραφίλῶνας. Ὁ δὲ Νῖνσ ἐν ἀμηχανίᾳ ῶ, μηδὲν δυνάμφοσ ἀνύτειν. τῆστέσι ὡράτφειν.

Ἀνύειν. Ἀνύτφειν οἱ Ἀττικοί, ὅσφ ἡμεῖς ἀνύφν. Ἀνύειν δὲ, τὸ Ἐπιόλιος. δασεῖα ἡ ὡράτφη. καὶ Ἀνύτφεισι, τελειῶσιν, ἀνύσει. καὶ Ὁμηρσ δὲ τὸ Ἀνύφν ὡς ἡμεῖς. Οὐκ ἀνύσφ φθονέσασ. καὶ Αἴνυτο, ἀφρηεῖτο. ἐλάμβανε. Ἀνύοις, βυκλικῶς.

Ἀνύσσ, Ἀνθελμίονσ, Ἀθῆναῖσ, ῥήτωρ.

Ἀξείσ. ἡξί κόνισφασ

Ἀξείνοι λυτρεῖ τε καὶ Ἀξεί πεπλήθωσι.

Ἀξείσ. Ἐπιόλιος ὁ Καρκίνης ἐκωμωδεῖτο ὡς ἀξείσ ποιητής, καὶ ἀλληγροικός.

Ἀξιάγασ. ἀξιοθαύματος. ἀξιοχρεως.

Ἀξία ἡ κύνων τῆς βρώματισ. Ἐπι τῆσ κατ' ἀξίαν πνός τυφχωνόντων.

Ἀξιαπηγητόσασ. ἀντί τῆς, ἀξία τῆς ἀφρηεῖσ.

Ἀξιδάρεσ. ὄνομα κύνων. Ἐξιδάρελν δὲ ὅτι τῆσ ἀρχφν Ἀρμυρίας ἔμοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλορον.

Ἀξιεπαίνετσ. ὁ ἀξίσ ἐπαίνων.

Ἀξιέρασον. ἀξίον ἐρασμοῦ. ἐπέρασον.

Ἀξινάειον. ἡ ἀξίνη. καὶ Ἀξινίδιον ὑποκομιτικῶς.

Ἀξιοζήλωσ. ἐπαινετῶς. Ὁ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς τῆσ ἀπάντων ἑαυτὸν διεχρήσαστο ὄσφ ἀξιοζήλωσ. καὶ Ἀξιοζήλωσ, ὁ ἀξίσ ζηλῶσ.

Ἀξιόλογο βάρεη. Ὡς ἀν ὄσφ πύργων πέμπυμφο ἐκπολώτασ ἀξιόλογο λίθων βάρεη. Καὶ Ἀξιολόγοις κατὰφώσασ λίθωις τῆς ὄσφ. Καὶ, Εἰλήμασιν ἀξιόλογοις τῆς ὑδροστατῆμφοσ γεφυρώσασ. τῆ-

re. Dicitur etiam de Magistratibus, qui civibus suis aliquid imperant. Et Ἀνύσασ, ad finem perducere. Conficere.

Ἀνυσίμως. Efficaciter. Strenue. Et Ἀνυσιμότησ. [Efficacissimus.] Ἀνυσις enim est negotii alicujus consummatio.

Ἀνυσασ. Idem quod ἠνυσασ. [Confectum est.] Et Ἀνυστέον. Perficiendum est.

Ἀνυσικωτέρασ. Efficacior. Polybius: Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris manibus efficacius est: ut Archimedes, qui solus plus effecit, quam multi Romani.

Ἀνύτειν. Implere. Efficere. Conficere. Cum autem Barbari nec circumspicendo nec oppugnando castellum quicquam proficerent, aliam rationem, audacem sane, et generosam, et periculi plenam tentare statuerunt. † Ninus vero, cum res ipsi in arcto essent, neque proficere quicquam posset.

Ἀνύφν. Attici dicunt ἀνύτφν, quod nos ἀνύφν dicimus. Efficere. Perficere. Ἀνύφν vero, festinare, properare, in prima syllaba spiritu aspero notatur. Et Ἀνύτφεισι. Perficiunt. Efficunt. Homerus ἀνύφν dixit, ut nos. Nihil invidendo proficior. Αἴνυτο, auferebat. Et Ἀνύοις, Optativus.

Ἀνύσσ. Anytus, Anthemionis F. Atheniensis, orator.

Ἀξείσ. Inhospitalis.

Ubi palæstræ Inhospitales cruore et cadibus plenæ sunt.

Ἀξείσ. Impolitus. Xenocles Carcini F. ut impolitus Poeta & Allegoricus a Comicis carpebatur.

Ἀξιάγασσ. Admiratione dignus. Fide dignus.

Ἀξία ἡ κύνων. Digna est canis isto pabulo. Dicitur in eos, qui pro meritis aliquid consequuntur.

Ἀξιαπηγητόσασ. Dignissima narratu.

Ἀξιδάρεσ. Axidares. Nomen proprium. Non videris mihi dubitare, quin Axidares Armenia præfici debeat.

Ἀξιεπαίνετσ. Laude dignus.

Ἀξιέρασον. Amore dignum. Amabile.

Ἀξινάειον, & Ἀξινίδιον, diminutive. Parva ascia.

Ἀξιοζήλωσ. Laudabiliter. Ille vero in omnium conspectu exemplo haud sane laudabili se ipse interfecit. Et Ἀξιοζήλωσ, æmulatione dignus, optandus.

Ἀξιόλογο βάρεη. Pondera ingentia. Ut de turribus ad spatium longissimum jaculemur ingentia saxorum pondera. Et, Cum autem vias pulcherrimis lapidibus stravisset. Et, Cum

1 Ἀνυσίμως] Hac voce utitur Plato Theaeteto pag. 115.
2 Πολύλιος] Lib. viii. cap. v.
3 Ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνσ πολλῶν Ῥωμ.] Hæc non leguntur apud Polybium, sed a compilatore ad supplendam sententiam loco huic addita sunt.
4 Ὁμηρσ] Il. Δ. v. 56.
5 Ἐπιόλιος ὁ Καρκίνης, ὄνομα. ὡς ἀξείσ ποιητ. καὶ ἀλλ.] Hæc descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad Ranas pag. 215. (133. Ed. Bas.)

ut Portus observavit.)
6 Ἐπι τῆσ κατ' ἀξίαν πνός τυφχωνόντων.] Diogenianus contra: Ἐπι τῆσ κατ' ἀξίαν πνός τυφχωνόντων. i. e. De iis, qui præter meritum aliquid consequuntur.
7 Ἀξιαπηγητόσασ] Hac voce usus est Herodotus lib. i. pag. 4. ut Portus observavit.
8 Ἀξιδάρελν δὲ ὅτι τῆσ ἀρχφν Ἀρμυρίας ἔμοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλορον.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀμφίλορον, præfixo Arriani nomine.

πῶν ἐπιπέσει, μάχης. καὶ αἰγῆς ἰὲν Μερμε-
ρίου ἡμῶν (Γρωπῶν), ἃς οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχον ἢ χεῖρα,
ἐπὶ μὲν ἀξιμαχῶν, ἐπὶ βασιλικῆς ἔργον ἐπιπρα-
πίαν ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν πᾶν ἀεὶ τὸ Καυ-
κασον.

autem loca stagnantia pontibus ingentis operis
stravisset. Et iterum: Mermereom nobis sig-
nificasse, regionem illam non esse magni faci-
endam, neque dignam, ob quam Rex bello con-
tendat, vel expeditionem suscipiat: sed eam
tenere unam ex gentibus illis, quæ circa Cauca-
sum habitant.

Ἀξιόμαχον. δυνατὸς μάχεσθαι. ἰσοδύναμον.
3 Οὐτε ἀδρανῶν πρὸς ἄλλη, ἔτε ἄλλω τῶν ἀπάντων ἔ-
δει ἀξιόμαχοι πρὸς ἡμῶν ὄντες.

Ἀξιόμαχον. Qui bello resistere potest. Vi-
ribus par. Qui nec hominum numero, nec ul-
la alia re in bello nobis pares sunt.

Ἀξιον. αἰρίπτερος ἐπὶ τῷ βυλόγῳ καὶ δικαίως ἐκ-
λαμβάνεται. Δημοσθένης. Διὰ τὸ τοῦτο μάλιστα ἀ-
ξίον ἐστὶ Γρωπῶν, ἔτ' ἔτ' ἐπὶν ὁ καταπλήσων, ἔθ'
ὁ κολάται ἡμῶν. Γάσσει δὲ τὸ ἀξιον καὶ ἐπὶ τῶν
ἀπάντων, ἔστιν ἡ βέλεια π. παρασκευῆ. 5 Λυσίας ἐν τῷ
κτ' πᾶν Γρωπῶν ἔργον ἃς ἐπὶ βυλόγῳ τὴν πέλειαν
ἀναύται τ' σῆτον, ἢ ἃς ἀξιώσασιν ἡμῶν παλάσιν.
Καὶ παλιν ἔστιν οὐδ' αὐτῶν καταφυγίσιον, ἔτε
δίωρα πώλησεν, καὶ ἀξιώσασιν τ' σῆτον ἀνήσεσθε εἰ δὲ
μὴ, πρῶτον.

Ἀξιον. Oratores hoc vocabulum accipiunt
pro eo, quod rationi consentaneum est &
justum. Demosthenes: Nam propter hoc ip-
sum maxime consentaneum est tacere, quia nec
est qui nos terreat, nec qui puniat. Dicitur
etiam τὸ ἀξιον de rebus, quæ vili pretio ven-
duntur. Lysias in oratione contra Frumen-
tarios: Dicent se propter benevolentiam erga
Remp. frumentum emere, ut ipsum nobis vi-
lissimo pretio vendant. Et iterum: Si igitur
ipsos condemnaveritis, facietis id quod iustum
est, & frumentum viliori pretio metis: sin se-
cus, cariori.

Ἀξιον. ὁ βῶνον. 7 Φερεκράτης Ἰσθμ. Ὁ δὲ
σέφους πετεινὸς πρὸς ἀξιον.

Ἀξιον. Vilis. Vilis pretii. Pherecrates
Tela. * * * *

Ἀξιον. ἐπὶ τῷ δικαίῳ τέλειται. ἔπ' Δημοσθένης.
καὶ Ἀξιον ξύλον, ἔπ' καὶ χαλῶς εἰρησμένον, βυθῆς
καλόν. 9 Ἀριστοφάνης.

Ἀξιον. Interdum significat id, quod iustum
est. Sic Demosthenes. Ἀξιον ξύλον, lignum ele-
ganter politum, rectum, & pulchrum. Ari-
stophanes: Et si quid offendatis, ex nobi-
liori saltem ligno. Alluditur hic ad prover-
bium illud: Ex nobiliore ligno vel suspendar.
Sensus igitur est, præstare fortibus & specta-
tæ virtutis ducibus uti, quam malis & igna-
vis. Nam si quid incommodi pati oport-
eat, præstare boni quam mali [ducis] cul-
pa illud pati.

Καὶν τε σφαλιτ', ἐξ ἀξίῳ γουῦ τῷ ξύλῳ.
Κατὰ τὸ παροιμίαν ἂν ἀπὸ καλοῦ ξύλου καὶ ἀπᾶ-
ξασθαι. Θέλει ἐν λέγειν, βέλεια ὅτι χεῖροσται τοῖς
γενναίοις στρατηγῶσι καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς Φαύ-
λοις. καὶ γὰρ δέη παθεῖν, κριτῆσιν ἀπὸ ἀγαθῆς ἢ Φαύ-
λοσ πάσχειν.

Ἀξιον. Apud Atticos dicitur de re, quæ vili
pretio constat. Caudem silphii (βῶνον, i. c.) vili
pretio venalem.

Ἀξιον. ὡς ἂν Ἀθηναῖσ τὸ βῶνον. καυλὸν σιλφίῳ τὸ
ἀξιον. τρεῖσι, τὸν βῶνον.

Ἀξιον. Auſtoritas fide digna. Et Ἀξιον-
πῆσ, ab antiquis non vocatur homo fictus, & qui
admirationis movēda gratia falso omnia exag-
gerat; sed qui spectata & probata est fidei.

Ἀξιον. πῆσ. ἢ πῆσσι. καὶ Ἀξιον. πῆσ ἔχῃ ὁ κα-
πῆσ πῆσ λέγειν ἔπ' τῶν παλαιῶν, καὶ τεραπῆσ
χεῖροσται, ἀλλ' ὁ πῆσ καὶ δόκιμον.

Ἀξιον. Fide dignus. Cui fides habetur.
Tanta verbis ejus fides habebatur, ut, cum nulli
injurato testimonium dicere liceret, huic soli id
permitterent Athenienses.

Ἀξιον. πῆσ. 12 ἀξιον. πῆσ. πιθανός. Ἦν δὲ 13 ἀ-
ξιον. πῆσ σφῆρα, ἄσπ, μὴ ἔξον ἀνώμῳ μαστρεῖν,
τέτω μόνω Γρωπῶσιν Ἀθηνῶσιν.

Ἀξιον. Nomen proprium.
Ἀξιον. λαξίον ὁ μωδός. Hoc loquendi genus est At-
tica venustatis, significans, hæc merces digna
est, quæ accipiatur. Exstat apud Cratinum.
Homerus vero primus hac figura usus est, [ubi

Ἀξιον. ὄνομα κῆριον.
Ἀξιον. λαξίον ὁ μωδός. τῶσ πᾶν εἰς καλλῶ
ἡσκησῆσιν, Γρωπῶσιν τοῖσδε ἐπὶ ἀξίῳ ἔστιν ὁ μωδός,
ἄσπ λαξίον αὐτόν. ἔπ' δὲ ὡς ἂν Κεραῖνοσ. Ὀμοσ

1 Τοῦ Μερμερίου ἡμῶν σμῆ. Hoc fragmentum repetitur infra v. Μερμερίου.
2 ἔπ' ὁ ἀξιον. Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. Prioris enim Edit. minus recte habent εἰσπαρῆσ.
3 Οἱ πᾶσ ἀπάντων ἔπ' ἄλλω ἢ ἀπ. Hæc sunt verba Procopii lib. 111. de Bello Goth. cap. xvi. pag. 502.
4 Οἱ πᾶσ εἰσπαρῆσ. Hoc sensu vox ista capitur ab Aristoph. Equit. pag. 327. Ed. Bas. P. ubi Scholiasta: Ἀξιον. πῆσ: εἰσπαρῆσ τὸ ἀξιον. πῆσ. Ἀξιον. πῆσ Ἀθηναῖσ τὸ βῶνον.
5 Λυσίας τὸ κατὰ τῶν σφῆρα πᾶσ. Pag. 165, ubi locus hic ita legitur: ἔπ' ἔξον ἀνώμῳ μαστρεῖν, ὡς ἐπὶ εἰσπαρῆσ τὸ πόλε-
σ, σμῆ εἰσπαρῆσ τὸ πῆσ. ἢ ὡς ἀξιον. πῆσ ἡμῶν παλάσιν.
6 Ἦν δὲ 13 ἀξιον. πῆσ σφῆρα, ἄσπ, μὴ ἔξον ἀνώμῳ μαστρεῖν. Hæc sunt verba Cratini lib. 1. pag. 166. quibus orationem κατὰ τῶν σφῆρα πᾶσ addit.

7 Φερεκράτης Ἰσθμ. Pro Ἰσθμ. forte scribendum est Ἰσθμ. Fabulam enim Pherecratis Ἰσθμ. plures auctores laudant. Ἰσθμ. vero nemo præter Suidam, nisi fallor, citat.
8 Ὁ δὲ σέφους πῆσ. Quis ex tam corrupto & lacero fragmento sensum aliquem elicere queat?
9 Ἀριστοφάνης. In Ranis pag. 246. (159 Ed. Bas. P.)
10 Κατὰ τῶν παροιμίῶν. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου καὶ ἀπᾶσα. Hæc & quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ ad modo laudatum locum Aristophanis.
11 Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. Vide infra v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου.
12 Ἀξιον. πῆσ, ἀξιον. πῆσ. In prioribus Edit. ordine inverso legitur, Ἀξιον. πῆσ, ἀξιον. πῆσ: cui lectioni & series literarum, & exemplum subjunctum refragatur.
13 Ἦν δὲ ἀξιον. πῆσ σφῆρα, ἄσπ, μὴ ἔξον ἀνώμῳ μαστρεῖν. Hæc sunt verba Laertii de Xenocrate philosopho, lib. 14. Segm. vii.

δὲ τρωῶτον ἐχρήσατο τῶν χήματι τρίτῳ. ῥήϊτεροι γὰρ ἔσονται κείνῃ τῆνδε αἰτῆσιν. Καὶ πάλιν

Ἡ δὲ μάλ' ἀγαθήν περὶ ἀν. σκόλοπος γὰρ ἐν αὐτῇ. Καὶ Σοφοκλῆς

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτὴς ἀνήρ,
ῥάων Φυλάσσειν, ἢ Γιωπιλὸς ἢ ἀνὴρ.

ὁ δὲ νόσος ῥάων ἂν τις Φυλάσσειτο τὸ ὀξύθυμον, ἢ τὸν κρύπτοντα ἀπὸ σιγῆς ἢ ὀργῆς. καὶ Ἄξιος πρὸς. ἐπὶ τῷ ὑπελοδῶς καὶ τυχερίῳ παρόσιν ἢ θεῶν ἔδδ- νόσος ἀξία ἐστίν. Ἄριστοφάνης

Ἡ κλεῖφα τῶν πᾶν ἀξίων ἢ καὶ τυχερός.

ἀντὶ τῷ, τυχερός. καὶ Ἄξιος ἔδδ μόνος. ἀντὶ τῷ, ἔδδ- νόσος. ἐπὶ δὲ ἀπὸ τῶν κλύων εἰρημνόν. καὶ, Ἄξιος ὀδε- λίσκος, καὶ ἀπὸ ὀδελίσκος. παροίμια, ἐπὶ τῶν σφόδρα πμίων. καὶ Ἄξιος τῷ παντός.

Ἄξιμοι. Τυχερίον ἀνδρὸς τὰ τρωῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιμοί. Ἄξιος δὲ, ἀντὶ τῷ ὀξυκαλοδῶς, ἢ ἀξίον κλύων. Πολύσι. Οἱ δὲ γεραῖοι ἀξιοδοσι τὴ βασιλέα, μὴ καταλάσσει τὰ τρωῶτα τῶν θεῶν αὐτοῖς δεδομένα. τῆς τῆν, αἰδίων εἰρημνῶν καὶ ἐλθῆναι. Ὁ δὲ, ἐρμυθυθείσιν οἱ τὴ ἐπιστολῆς, ἔφη συλχερεῖν τοῖς ἀξιμοί.

Ἄξιος. Αἰσχίνη τῶν Σωκρατικῶν ἀλόγῳ ἐργασίῃ Ἄξιος καλεῖται.

Ἄξιόχρεως. ὅν τῶν μεγάλῳ λέγεται. καὶ ἔδδ τε- ρως ὁμοίως. τὸ δὲ Ἄξιόχρεον, βάρβαρον. Ἄξιόχρεως αὐτῶ, ἰκανός, ἐχέρι, ἀξιοπύτος.

Ἄξιω. Ἐπολαμβάνω. Ἄριστοφάνης

Οὐκ ἀξιῶ γ' ἐμαυτὸν ἰχύσειν μέγα.

ἀντὶ τῷ, ἐχέρι Ἐπολαμβάνω. ὅκ ἀξίον νομίζω. Γη- μαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἰκετῶν, αἰπαλικῆ. Ἄξιω σε.

Ἄξιωμα. βέλημα. Τί δ' ὅτι τῶν ἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖται. Ἄξιω δὲ τῷ πατρὶος ἐπίταξιν, μηδὲ τὸ τῷ Πλάτωνος ἀξίωμα ἀπμάζειν. τῆς τῆς τὸ βέλη- μα. Ἄξιω δὲ Ἀρκείλα ἢ ἀξίωμα πικρῶτα καὶ Ἐπιμύθῳ.

Ἄξιωμα. ἢ ἰκετεία. Δαβίδ· Εἰσελθὶ τὸ ἀξίω- μά μου ἐνάπιν σου, Κύριε.

Ἄξιωμα. τῆς ἐκ καταρηρημάτος ὀρθοῦ ἢ πλα- γῆς ἐχέρι τῷ γένεσιν. Ἄξιωμα δὲ ὅτι ἢτοι ἀληθές, ἢ ψευδές ἢ τρωῶτα αὐτοτελές ἀπφαντὸν, ὅσον ἐφ'

ait:] *Illo enim mortuo facilius cedi poteritis. Et iterum: Est autem difficilis transitus, quia pali acuti in ea defixi sunt.*

Et Sophocles:

Mulier enim iracunda, sicut & vir,

Facilius caveri potest quā homo taciturnus.

Sensus est, hominem iracundum facilius ca- veri posse, quam cum, qui silentio iram oc- cultat. Et, *Pilo dignus*. Proverbium, quod di- citur de re vili & vulgari: quia pilus nullius pretii res est. Aristophanes: *Aut, si furatus sum aliquid de tuis rebus vel pilo dignum*. Id est, vel minimum. Et, *Ne uno quidem dignus*. Id est, nullo. Per translationem a talorum jactu ductam. Et, *Dignus obelisco*. Pro- verbium, quod dicitur de illis, qui præcipuo honore digni sunt. Et, Ἄξιος τῷ παντός, quo- vis pretio dignus.

Ἄξιμοι. *Viri, qui apud ipsos in primis ho- nore dignus habebatur.* Ἄξιος vero, rogant, vel, dignum judicant. Polybius: *Seniores vero Regem rogant, ne res a Diis datas sibi eriperet.* Id est, æternam pacem & liberta- tem. Ἄξιω δὲ, *epistola per interpretem sibi explicata, respondit, se postulatis illorum an- nuere.*

Ἄξιος. Ab Æschine Socratico scriptus est dialogus, qui vocatur Axiochus.

Ἄξιόχρεως. Per ω magnum effertur, [tam in Masculino, quam] Neutro genere. At Ἄξιό- χρεον barbarum est. Ἄξιόχρεως vero significat idoneus, locuples, fide dignus.

Ἄξιω. Existimo. Aristophanes:

Non existimo magnam me potentiam conse- cuturum esse.

Item, dignum judico. Significat etiam Oro, & accusativo jungitur: ut, Ἄξιω σε, Oro te.

Ἄξιωμα. Voluntas. *Quid vis, quare me vo- cas? Ἄξιω δὲ τῷ πατρὶος ἐπίταξιν, & Pla- tonis voluntatem contemnere. Ἄξιω δὲ τῷ ἀξίωμα πικρῶτα, & in dicendo pressus erat.*

Ἄξιωμα. Supplex oratio. Preces. David: *Ad- mitte preces meas, Domine.*

Ἄξιωμα. Axioma. Enuntiatio. Ea vel ex prædicato recto vel obliquo constat. Est au- tem enuntiatio vel vera vel falsa: vel, res per-

1 ῥήϊτεροι γὰρ ἔσονται κείνῃ πῆν.] Apud Homerum II. Ω. v. 243. sic legitur:

ῥήϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὲ ἔσονται κείνῃ πῆνιαισιν εὐαρεσίμῳ.

2 Ἡ δὲ μάλ' ἀγαθήν περ.] Hic versus legitur apud Homerum II. M. v. 63.

3 Ἀνὴρ] Vox hæc Pearsonio suspecta est, qui pro ea πῆνι reponere mallet.

4 Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 241. (155. Ed. Bas.)

5 Ἄξιος. Αἰσχίνη τῶν Σωκρ.] Eadem habet Harpocratio; ex quo Suidas.

6 Ἄξιος καλεῖται.] Inter Dialogos Æschini Socratici *Axi- ochum* etiam recensent Athen. lib. v. cap. xx. & Diog. Laert. lib. 11. Segm. lxi. Vide infra v. Ἄξιος.

7 Monendus hic est Lector, in prioribus Edit. post vocem καλεῖται addi, Πλάτωνος ἐπιμά- ζειν. Sed verba illa tam in Harpocrate, quam 2 MSS. Paris. defunt; eademque in alio MS. Paris. ad marginem scripta

leguntur: unde satis patet, ea non esse ipsius Suidæ, sed ab aliis ad marginem prius adnotata, & postea a librario aliquo in textum recepta fuisse.

7 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 297. (199. Ed. Bas. P.)

8 Τί δ' ἐστὶ τῶν ἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖται] Hæc sunt verba Sophoclis in *Oed. Col.* pag. 318. ut Pearsonius etiam observavit. Quæ vero sequuntur, ex alio quodam auctore descripta sunt: quod Porcius ignorans duo hæc diversa fragmenta, quasi ex eodem auctore deprompta, repugnante sensu & structura orationis, in unam sententiam compingere conatus est.

9 Ὁ δὲ Ἀρκείλα ἢ ἀξίωμα. καὶ σιωπῆ.] Hæc sunt verba Laertii lib. 11. Segm. xxxiiii.

10 Ἄξιωμα δὲ ἐστὶ ἢτοι ἀληθές, ἢ ψεῦδος.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad verba illa οὐκ ἐστὶ τῶν ἀξίωμ', leguntur apud Laertium in *Zenone*, lib. viii. Seg. lxxv. unde et Suidas descripsit. Ut autem locus hic intelligatur, adveniunt interpretes Laertii, & præcipue Menagius, qui prolixè de significatione vocis ἀξίωμα disputat.

ἑαυτῶν, ἢ καὶ φανερὸν οἶον, Ἡμέρα ἐπὶ Δίῳ περιπατεῖ. ἀνόμασται δὲ Ἀξίωμα ὡς φιλοσόφοις ἀπὸ τῆ ἀξιοσύνης, ἢ ἀφ' ἡμετέρας. ὁ γὰρ λέγων, Ἡμέρα ἐστίν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. ἕως μὲν ἐν ἡμέρας, ἀληθές γάρ τὸ προσκείμενον ἀξίωμα· μηδ' ἕως δὲ ψευδές. Διαφέρει δὲ Ἀξίωμα, καὶ Ἐρώτημα, καὶ Πύσμα. ἔστι γὰρ Προσακτικόν, Ὀρκικόν, Ἀρακτικόν, Ὑποθετικόν, Προσαρθευτικόν. Ἀξίωμα μὲν γὰρ ἔστιν, ὃ λέγοντες ἀποφαινομεθα, ἢ ἀληθές ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δὲ ἔστι φανερὰ αὐτοτέλες μὲν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα· αἰτιατικὸν δὲ ἀπικλείστω. οἶον, Ἀρά γε ἡμέρα ἐστὶ τοῦτο δὲ ἔτε ἀληθές ἔστι, ἔτε ψευδές. ἄτε τὸ μὲν, Ἡμέρα ἐστίν, Ἀξίωμα· τὸ δὲ, Ἀρά γε ἡμέρα; Ἐρώτημα. Πύσμα δὲ ἔστι φανερὰ, ὡς ἐπὶ τῷ Ἐρωτήματι, καὶ ἄλλὰ εἰπεῖν, Οἰκείν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. Ἐ δὲ λιπαρὰ δῖλα.

gr. oportet] *Habitat in illo loco.* Reliqua

Ἀξιώματα. ὄντω λέγει Ἀριστοτέλης καὶ τὰς δευτέρας ἀποδείξεως ὡς ἀποδείξεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔστι αὐτῶν.

Ἀξίαν. ἀπὸ τῆ νομίζων, ὡς λαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀπὸ τῆ ὡς ἀγαθῶν, λιπαρῶν.

Ἀξίωσιν. τιμῶν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς βίτης μοίρας, μεγέθῃ τε χώρας, καὶ πλήθῃ τῆς ὑπικίων. ἢ Ἀπὸ τῆ δὲ αὐτὸν τὸ δίκης καὶ πλάσσειν ὡς φροσύνη, ἀξίωσις ὑπέρογκος, καὶ ἢ τῆς Συρακουσίων ὡς ἀσικλή. ἢ καὶ ἀξίωσις τοῦτον ἀξίωσιν, κακία δὲ ἀκέρδης μὲν, σμυδὸν δ' ὅμως τὸ δὲ ἄθλον. Αἰλιανὸς φησιν. ἀπὸ τοῦ, τιμῆ.

Ἀξιώτερος. θανάτερος. καὶ Ἀξιωτέρας, ὁμοίως θανάτερας.

Ὁ ὅτι πᾶσι ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. ἢ θανάτερας τῆς ἀξίας λιμῆς. Ἀξίον γὰρ ὡς Ἀπικεῖς τὸ θῶνον.

Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀπὸ τῆ νομίζω.

Ἀξίως. ἔστι ἐκείνων Ἀθλιῶσι τὰς Σόλων νόμους, ὡς τὸ ἐκείνων αὐτὸς ἐν ξυλίνοις ἀξίωσιν. ἦσαν δὲ τεβάρωνοι τὸ χῆμα. μέμνη τῆς λέξεως Δημοδοῆτος ἐν τῷ καὶ Ἀριστοκράτους. Ἀξίως δὲ καὶ Κύρβειος ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀξίον δὲ λέγει Ὁμηρὸς τὸν ἀμάξιν.

Ἀξίον. τὸ ἀτμηθῆναι.

1 Καὶ πύσμα. ἔστι γὰρ ὡς ἀρακτικόν.] Sublata interpunctione, & indicatis duabus illis vocibus ἐπὶ τῷ, locus hic ita legendus est, καὶ πύσμα καὶ πύσμα πύσμα, καὶ ὄρκικόν, καὶ ὄρκικόν, καὶ ὄρκικόν &c. Sic enim habet Laertius.

2 Αἰτιατικὸν δὲ ἀπικλείστω.] Lege αἰτιατικὸν δὲ ἀπικλείστω. ut apud Laertium.

3 Πρὸς ὃ συμβολικῶς ὄντα ἐστὶν ὄρκικόν, ὡς ἐπὶ τῷ Ἐρωτ. καὶ] Huc spectant verba Ammonii: Ἐρωτῶν μὲν ἐστὶν τὸ ἔλεον κεφαλαῖον λαλοῦν ἀπὸ τῆς ἀπικλείστω. ἢ καὶ, ἢ ἔ. Πρωτόγενος δὲ, τὸ κατὰ δόξαν ἀξίωσιν πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τῶν ἐπιληρημάτων.

4 Ἀξίωσιν. ἔστι λέγει Ἀριστοτέλης.] In prioribus Edit. articulus hic ὡς ἀπὸ τῆς ἀπικλείστω. ἢ καὶ, ἢ ἔ. Πρωτόγενος δὲ, τὸ κατὰ δόξαν ἀξίωσιν πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τῶν ἐπιληρημάτων. ἢ καὶ, ἢ ἔ. Πρωτόγενος δὲ, τὸ κατὰ δόξαν ἀξίωσιν πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τῶν ἐπιληρημάτων. ἢ καὶ, ἢ ἔ. Πρωτόγενος δὲ, τὸ κατὰ δόξαν ἀξίωσιν πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τῶν ἐπιληρημάτων.

fecta, quæ quantum in ipsa est, vel affirmari vel negari potest; ut, *Dies est: Dion ambulat.* Dictum est autem apud Philosophos Ἀξίωμα inde, quod aliquid postuletur, vel repudietur. Qui enim dicit, *Dies est:* is postulare videtur, [ut alii credant] diem esse. Si igitur dies sit, proposita enuntiatio vera est: sin secus, falsa. Differunt autem enuntiatio, interrogatio, percontatio, & oratio qua jubemus, vel juramus, vel imprecamur, vel conditionem ponimus, vel compellamus. Nam enuntiatio est, qua aliquid vel verum vel falsum enuntiamus. Interrogatio est res per se perfecta quidem, sicut & enuntiatio; sed responsionem requirit: ut, *An dies est?* Hoc autem neque verum neque falsum est. Itaque, cum dicimus, *Dies est,* id enuntiatio est: cum vero dicimus, *An dies est?* Interrogatio. Percontatio vero res est, ad quam præcisè & uno verbo respondere non possumus, *ita*, ut in interrogatione; sed dicere [ex vero clara sunt.

Ἀξιώματα. Sic Aristoteles pro more suo appellare solet propositiones, tam illas quæ demonstratione indigent, quam eas, quæ nullam demonstrationem requirunt.

Ἀξίωσιν. Existimans. Putans. Lysias & Plato. Item rogans, orans.

Ἀξίωσιν. Dignitatem. Honorem. *Ille quidem, quod ad dignitatem attinet, Rex erat tertii ordinis; sed regionis amplitudine & multitudine subditorum [reliquos superabat.] ἢ Ipsum vero iudicio eripuit ficta modestia, & dignitatis fastigium, & machinationes illorum, qui iniustitiæ ejus socii erant. ἢ Illum honore ornauit, flagitiis ejus indulgens sterile hoc quidem, sed tamen venerabile præmium.* Aelianus inquit.

Ἀξιώτερος. Qui viliori pretio venditur. Et Ἀξιωτέρας, quæ viliori pretio veneunt. [Aristophanes:] *Nunquam apuas viliores vidi.* Ἀξιωτέρας hic significat iusto pretio viliores. Ἀξίον enim apud Atticos significat quod vili pretio venditur.

Ἀξιοῖ. Apud Antiphontem & Lysiam significat, Existimat.

Ἀξίως. Athenienses sic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptæ essent. Hujus vocis meminit Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἀξίως autem & Κύρβειος differunt. Ἀξίον Homerus currus axem vocat.

Ἀξίον. Impolitum. Non sectum.

in versione ἀσύκλωστα prorsus in unam sententiam compegerat. 5 Καὶ ἀξίως τῶτο ἀξίωσιν.] Vide supra v. Ἀπικεῖς Σατυρῶν, ubi idem fragmentum legitur. Cæterum, Antonius Saturninus, de quo hæc ab Aëliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, superioris Germaniæ Præfex, a quo bellum civile sub Domitiano motum fuisse constat ex Suetonio & Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuisse, discimus ex Martiale lib. iv. Ep. xi. quem locum mihi indicavit vir politissimi ingenii Joannes Massonus.

6 Ὁ ὅτι πᾶσι ἀφύας εἶδον ἀξίωσιν.] Est senarius Aristophanis *Equit.* pag. 327. (266. Ed. Baf. P.)

7 Ἐξωστέρως] Hæc vox a prioribus Edit. abest, quam ex Scholiasta Aristophanis revocavi.

8 Ἀξίως. ἔστι λέγει Ἀριστοτέλης.] Eadem, sed plura, habet Harpocratio, quem vide.

Ἄοργή. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.
 Ἄορες. αἱ γυναῖκες.
 Ἄορις. ἢ γῆ ἢ μὴ ἔχουσα ὄρους, μηδὲ Σπειρομένη.
 ἢ γῆ Σπειρομένη ὄρους ἔχει, ἅτε ἕσα μεμερισμένη, ἕως
 ἐστὶν ἐκείτω ἢ τὸ δίκαιον ἢ ἀδικησασίας.

Ἄοριτύ. ὁμιλία. Συναναφοῦ.
 Ἄορος πέτρα. ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ἄρριανός. Μέγα
 γῶ π. ζῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. (ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη ἕτω καλεσμένη.) ταύτῃ Ἀλέξανδρος
 εἶλε, ἢ τῷ Ἡρακλεῖ ἀπερθεῖ ἐγένετο.

Ἄορτή. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νυῦ Ἀεργιῶ. Μακε-
 δονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος, καὶ τὸ ὄνομα. καὶ Ἄορτή,
 Φλέψ ἢ μεγάλη.

Ἄορτήρ. ὁ λῶρ ἢ Σπάτης.
 Ἄορητήρ. ὁ βοηθός. ὁ ἀνθυῶσσης καὶ κληδόνος,
 καὶ αὐτομάτας βοηθῶν.

Ἄορησις, ἢ κρέμασις.
 Ἄορεία. ἀντὶ τῆ ἀκαίρους, καὶ παρὰ τὸν δέοντα
 καιρόν. Ἄορα γῶ, ἢ παρὰ τὸ καιρόν τυρωμένα. καὶ
 Ἄοροφάνης.

Οἱ δὲ Πρυτάνεις ἦκον, ἀλλ' ἄορεία.
 Οὐκ ἔξειτι γῶ Βαβυλωνίους ἄορεία τῶρον Ἰαββειῶν.
 Σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ σκοῖαν. Αἰλιανός. Ἐπεὶ δὲ ἄορεία
 ἴω, ὁ μὴ ἐπὶ τὸν φόνον ὑπερήγατο. καὶ Ἄορι τῶ
 νυκτῶν.

Ἄορόλει. ὁ παρὰ τὸ ἄραν καὶ τὸ ἡλικίαν λει-
 ανόμενος καὶ Φαλακειαῖν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠμογέρων, ὁ
 παρ' ἡλικίαν μερῆσας.

Ἄορον. ἀφρεπές. ἄχαρές. ἄκαιρον. ἔνοι δὲ ἀντὶ
 τῷ ἀνοίκειον, καὶ ἀσφόρονον. καὶ Ἄορος, ὁ ὠμός, ὁ
 ἀπέπανός. καὶ Ἄορότερον.

Ἄορῶ. τὸ ἀλογῶ.
 Ἄορτο. ἑκρέματο.
 Ἄορτεμῆν. ὑφάνειν.
 Ἄοτον. ἀνθος. κόσμος. σέφανος. περὶ βόλαιον
 ἐξ ἀταλῶν ἐρίων. Ἄωτος, δολικῆ. Ἄωτον δὲ ἀβγαῖον,
 τὸ μὴ ἔχον ὄρα. καὶ ῥῆμα Ἄωτῶ, τὸ ἀπανθίζω.

Ἄπαγε. γενικῆ. παύσαι. μὴ γένοιτο. ἢ Ἄπαγε,
 ἀλλ' τοῦ, ζῆσθαι τῇ ἀπαγωγῇ. ἕτω Δημοκλέους. καὶ

1 Ἄορες. αἱ γυναῖκες.] Imo Ὀαρες. Vid. Schol. Hom. ad Il. I. v. 327.
 2 Ἄορις γῆ. ἢ μὴ ἔχουσα ὄρους, μηδὲ σπ.] Haec sunt verba Scho-
 lia Thucydidi ad lib. I. cap. CXL. ut Pearsonius observavit.
 3 Τὸ ἡλικίον ἢ ἀδικησασίας.] Scholiasta Thucydidi minus re-
 cte habet, τὸ δίκαιον ἢ ἀδικησασίας.
 4 Ἄορητύ.] Scribe ἄορητύν, eamque vocem suo loco redde. Ho-
 merus Il. K. v. 291.

Μετὰ ἀπομάχην ἄορητύν.
 Ubi brevis Scholasta: Ἐν τῇ τῷ ἀδικησασίας ὁμιλίᾳ ἢ συναναφοῦ.
 Hunc locum Suidas respexit.

5 Ἄρριανός.] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam ver-
 borum quam sensus rationem habuit. Ipsa enim verba Arriani
 lib. IV. de Exped. Alex. pag. 206. haec sunt. Μέγα γάρ π. τῆτο
 ζῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. καὶ λόγος ἕως τούτης κατέβη, ἐδὲ
 Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς ἀλώτων θηρέῳ ἡνὲ πέτρα. De hac rupe Averna
 vide etiam Philostratum in vit. Apoll. lib. II. cap. V.

6 Ἐὰ δὲ ἐ ληνῶν ἕτω καλ.] Haec verba lituram merentur, quo-
 niam apud Arriam loco ludato non leguntur, & feriem oratio-
 nis interrumpunt. Dubium enim non est, quin, cum margini
 prius adscripta essent, ab imperito aliquo librario, qui sensus nul-

Ἄορη. Expers irae. Qui non irascitur.
 Ἄορες. Conjuges. Uxores.
 Ἄορις γῆ. Terra nullos habens limites,
 & inculta. Quae enim colitur, habet limites,
 & divisa est, donec unicuique agrorum suo-
 rum dominium retinere licet.

Ἄοριτύ. Colloquium. Conversationem.
 Ἄορος πέτρα. Averna rupes in India. Ar-
 rianus: *Ingens enim in illa regione rupes est,*
[Averna vocata.] Hanc Alexander cepit, quae
ne ab ipso quidem Hercule expugnari potuit.

Ἄορητύ. Hanc vulgus Ἀεργιῶ nunc vocat. Est
 autem & vas & nomen Macedonicum. Ἄορ-
 τή etiam magna vena vocatur.

Ἄορητήρ. Lorum gladii.
 Ἄορητήρ. Auxiliator. Qui nec omine nec
 augurio aliquo impulsus, sed sponte sua o-
 pem alicui fert.

Ἄορησις. Suspensio.
 Ἄορεία. Intempestive, & tempore alieno.
 Ἄορες enim vocantur fructus, qui alieno tem-
 pore vindemiantur. Et Aristophanes:

Prytanes veniunt, sed intempestive.
Non licet enim Babyloniis alieno tempore se-
pulcrum transire. Significat etiam tenebras
noctis. Aelianus: Ille vero, quia nox erat
intempesta, ad eadem strenue & alacri animo
se accingebat. Et Ἀορι νυκτῶν, nocte intempesta.

Ἄορόλει. Qui ante tempus calvescit. Sic
 ὠμογέρων, qui ante aetatem confenuit.

Ἄορον. Indecorum. Ingratum. Intempesti-
 vum. Secundum nonnullos significat, quod
 non convenit, quod non expedit. Et Ἄορος
 crudus, immaturus. Inde [comparativus] Ἄο-
 ρότερον.

Ἄορῶ. Non curo. Negligo.
 Ἄορτο. Pendebat.
 Ἄορτεμῆν. Texere.

Ἄοτον. Flos. Ornatus. Corona. Amicu-
 lum ex tenellis lanis confectum. Et Ἄωτος
 dativus. At vas Ἄωτον dicitur, quod auri-
 bus vel ansis caret. Et verbum Ἀωῖσθαι, flores
 decerpo, flores lego.

Ἄπαγε. Genitivo jungitur. Cessa. Desine.
 Absit. Et Ἄπαγε, utere actione illa, quae

jam rationem haberet, in textum intrusa fuerint: qua ratione sex-
 centis in locis apud Suidam peccatum est.

7 Ἄορητήρ.] Est vox Homerica Il. O. v. 254. & alibi.
 8 Ἀοριφάνης.] Apud Aristoph. *Archarnens.* pag. 371. (262. Ed.
 Bas. P.) sic legitur:

Οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἦκον. ἀλλ' ἄορειαν
 ἠκοντες δεσ.

9 Ἀορι νυκτῶν.] Aristophanes *Eccles.* pag. 746. (501. Ed. Bas.
 P.) de gallo gallinaceo ait:

Σὺ δὲ δεῦρ' ἢ κίχραδὸς ἔξειθι,
 Πολλὰ κίχρα ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
 Ἀορι νυκτῶν.

Ad hunc locum Suidas respexit.

10 Ἀχαρές.] Melius Helichius ἀχαρῆς.
 11 Ἄορτο.] Homer. Il. Γ. v. 272.
 12 Ἀορητεύ. ὀφθαίμην.] Scribendum est ἄωπιον, vel ἄωπιόν. Vide
 Eustath. ad Odys. A. pag. 1429. 21.
 13 Ἄπαγε. ἀντὶ τῷ, ζῆσθαι τῇ δόξῃ.] Ex Harpocrate, ad quem vide
 Maussacum.

παροιμία: Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῆς ὀχλη-
ρῶν.

Ἄπαγέ ¹ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία, ἐπὶ τῶν
μὴ ὑποφερόντων τῇ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος ὁ
Διθυραμβεοποιὸς Διονυσίῳ τῷ τυραννῶνι Σικελῶν. ἔωλα
δὲ αὐτῷ πιήματα ἀναγνώσκοντι, οὐκ ἐπήνη. ἐφ'
οἷς ὀργισθεὶς ἐπέβλεπεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λα-
τομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐ-
παύεσθαι αὐτῷ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαι-
νεῖν, ἔλεγε τὸ παροικίον.

Ἄπαγε ² μῶθον ἀπὸ κάπης. παροιμία ἐπὶ τῆς
ὀχληρῶν, καὶ τῶν κερῶν τοῖς Σπερδαζέσιν ἐνοχ-
λῶντων.

Ἄπαγεια. ³ ἢ μήπω Συμπαγεῖσα.
Ἄπαγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεισθαι, διαλέξεσθαι.
τῶν ἑκατον ἐπὶ τῆς ἑτέρον κληρονομήσαντες λέγει.
ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς Σφαιρητὴν ἢ Δικασίαν γένῃ, κε-
λεῖται διαλέξεσθαι, καὶ Ἄπαγοντες. ἀπαθουῶντες, ἀπε-
λώνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπαγοντες.

Ἄπαρρηθῆ. ἀπαρρηθῆ. ἀρνεῖται. Ἄπαρρηθῆσι
τῶν Φιλίππων, καὶ τὸν Δέκιον ἀπαρρηθῆσαν. Καὶ αὐ-
τῶν Εὐνάπιος. Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τὸ χρέος
ἐκπεσόντες, πρὸς τὰς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπα-
ρρηθῆσαν. ἢ Ἄπαρρηθῆναι, ἀντὶ τῆς κάμειν καὶ ἀδυ-
νάτως ἔχειν. Ἄπαρρηθῶν τοῖς ἀρχαῖσι Σφαιρῶντι τὸ
Φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἄπαγος. ἀντὶ τῆς, πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.
Ἄπαρωγῆς. αἰχμαλωσίας. ἀδυνατίας. καὶ Ἀ-
παλώγη, μύθους ἐξαφῆσθαι διδομένη τῶν ἀρχαῖν,
πρὸ τῆς δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λυ-
κίνοσθεος τῶν ἀπαρωγῆς ἀφικόμενος. τὸ ἐν
ἧ Ἄπαρωγῆ δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμαστο δὲ ἀπὸ τοῦ
ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τὰς ἐν-
δεκά.

Ἄπαρχήσια. πείξιμα. Ἀρχῶν δὲ, καὶ λιμαρχῶν.
Ἄπαρξῆ. ἀπαρξῆ. καὶ Ἀπαρξῆ. ἢ Συμπαρξῆ, ἀ-
παρξῆ. Τὰς Σπερδαζέσιν ἀπαρξῆσθαι, ὡς ἀπα-
ρξῆσθαι τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τῆς ἀν-
αξίας ἕσσης. Καὶ, Στεφάνου δὲ οὐκ ἀπαρξῆ αὐ-
τῶν.

Ἄπαρξῆ. ἀπαρξῆ. καὶ Ἀπαρξῆ. ἢ Συμπαρξῆ, ἀ-
παρξῆ. Τὰς Σπερδαζέσιν ἀπαρξῆσθαι, ὡς ἀπα-
ρξῆσθαι τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τῆς ἀν-
αξίας ἕσσης. Καὶ, Στεφάνου δὲ οὐκ ἀπαρξῆ αὐ-
τῶν.

Ἄπαρξῆ. ἀπαρξῆ. καὶ Ἀπαρξῆ. ἢ Συμπαρξῆ, ἀ-
παρξῆ. Τὰς Σπερδαζέσιν ἀπαρξῆσθαι, ὡς ἀπα-
ρξῆσθαι τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τῆς ἀν-
αξίας ἕσσης. Καὶ, Στεφάνου δὲ οὐκ ἀπαρξῆ αὐ-
τῶν.

¹ Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία, ἐπὶ τῆς μὴ ἕσσης. Vide infra
v. Εἰς λατομίας, & v. Φιλόξενος γραμμῶν.

² Ἄπαγε μῶθον. Duo MSS. Paris. habent μῶθον, per ω μῆρα.
Sed quid hoc? Forte legendum est μῶθον; quam conjecturam Wol-
fio etiam in mentem venisse video. Certe vox illa a vulgata le-
ctione quam minimū recedit, & sensui proverbii hujus optime con-
venit. Diogenianus proverbium hoc sic effert & interpretatur:
Ἄπαγε μῶθον ἀπὸ κάπης. ἐπὶ τῆς διεκλήντων πικρῶν καὶ πῖς ἀπα-
ρξῆσθαι. ὁ γὰρ μῶθον φορητὴς ὀργισθεὶς εἶδος. i. e. Aufer mothonem
a remo. In eos, qui seriis negotiis intentos in tempestive interpellant.

ἀπαρωγῆ vocabatur. Sic Demosthenes. Et pro-
verbium: *Ejice hospitem in tempestate.* In
homines importunos.

Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατ. *Abduc me in lapidi-
cinas.* Proverbium de iis, qui indigna ferre
non possunt. Ferunt enim Philoxenum,
poetam Dithyrambicum, cum Dionysio Ty-
ranno aliquando fuisse. Cumque is inepta
poemata sua recitaret, & Philoxenus ea lau-
dare nollet, iratus Tyrannus eum in lapidi-
cinas abduci iussit. Deinde vero eum revo-
cavit, sperans fore, ut tunc carmina sua lau-
daret. Sed cum Philoxenus ea probare non
posset, dicto ante memorato usus esse fertur.

Ἄπαγε μῶθον. *Aufer mothonem a remo.* Pro-
verbium in eos, qui aliis res serias agentibus
intempestive molesti sunt.

Ἄπαγεια. Quæ nondum est compacta.

Ἄπαγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεισθαι, διαλέξεσθαι. Ho-
rum verborum unumquodque dicitur de illis,
qui alios accusant. Sed si apud arbitrum lis
disceptetur, id vocatur διαλέξεσθαι. Et Ἄπαγον-
τες, repellentes, abigentes. *Hominem repel-
lentes.*

Ἄπαρρηθῆ. Interdicit. Negat. *Negant
Philippo, & Decium renuntiant [victorem.]*
Et iterum Eunapius: *Cum in obscuram & in-
cultam regionis partem pervenissent, & cadibus
prædisque agendis defatigati essent.* Et Ἄπαρρη-
θῆναι, defatigari & labori succumbere. † *Ma-
gistratibus diserte præcipiens, ut ab avaritia
abstinerent.*

Ἄπαγος. Faceste hinc. Euripides.

Ἄπαρωγῆς. Abductiones in captivitatem. Pre-
hensiones. Et Ἀπαλώγη vocabatur libellus, quo
quis indicium magistratui facit, aliquem in jus
rapiendum esse. *Tunc Licinius venit, causam
prætexens, se aliquem in judicium abducturum
esse.* Ἀπαλώγη igitur nomen est actionis, sic di-
ctæ a verbo ἀπάγειν. Abducebantur autem ma-
lefici ad Undecimviros.

Ἀπαρχήσια. Strangulare. Et Ἀρχῶν, idem.
Λιμαρχῶν vero, fame neco.

Ἀπαρξῆ. Displicet. Discrepat. Et Ἀπαρξῆ.
Discrepans. Displicens. [*Dixerunt*] *fædus
repudiandum esse, ut minime dignum Majestate
populi Romani.* Et, *Stesichorus vero non discre-
pat ab illis.*

Ἀπαρξῆ. Absque affectibus & motibus
animi. *Oportet eum esse benignum, & qui im-
peritos æquo animo ferat, & ab ostentatione
alienum, omnibusque sese accommodantem, ita
ut in congressibus sit quovis adulate blandior,*

Mothon enim molesta saltationis genus est. Hanc lectionem secutus
est Erasmus.

³ Ἀπαγεια. Scribendum est ἀπαρξῆ.
⁴ Ἀπαρρηθῆναι, ἀντὶ τῆς κάμειν, & ἀδυνατίας ἔχειν. Hæc sunt verba
Harpocratonis; ex quo Suidas.

⁵ Ἀδυνατίας. Quamvis sic omnes Edit. habeant, nec MSS. ut
puto, discrepat, vocem tamen illam explodendam puto, utpote
nec Græcam, nec loci hujus sensui convenientem.

⁶ Ἀπαρωγῆ. οἷκτος ἐστὶν εἶδος. Hæc refellit Salmastius de *Modo
Usur.* pag. 774. quem vide.

μηδὲ ἐμφασίν ποτε ὀργῆς ὡραχέειν, ἄσπερ ῥόζατον ἢ
ἄσπερ ῥόζατον ἀφορῆ.

Ἀπαθῆ. ἄλυπτι. ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυσ-
λειῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῆς γενοῦσα πάθη. καὶ Ἀπα-
θῆς. Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸ σοφόν, ἀφ' τοῦ ἀνέμπω-
τον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν Φαδλον, ἐν ἴσῳ
λεγόμενον τῶ σκληρῶ καὶ ἀπέγκλιφ. Καὶ Ἀπαθῆς,
ὁ μὴ πείσχειν κακῶν εὐληφῆς. Οἱ δὲ κακῶν παύσασιν
ἀπαθῆς ἔμεναν. καὶ Ἀπαθῆς. Τὸ ὑγιαίνειν ἐν
τῶ πεινῶν καὶ μάλλον, ἢ ἐν τῶ ζῆν.
Illi vero malorum expertes semper manserunt.
in vita.

Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύω. εἰσὶν ἁπλῆς,
καὶ νεοποιήτες. Ἀειφορίας.

Ῥήματα τε κομψά, καὶ παύγια ἐπιδεικνύω
πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων, καὶ τῶν ἐπὶ κινναεθυ-
μάτων.

λέγει γὰρ ἀφ' ἡ ἁπ' ἀκροφυσίων, ἁπλῆς εἰργασ-
μῶν, καὶ οἷον ἐκ πυρός. ἀφ' δὲ τῶ ἁπ' ἀκροφυσίων,
οἷον ἁπλῆς πεπλασμένα. ἀφ' ἑστῆσαν ἔχοντα.
Κινναεθῶ γὰρ τὸ εἶδαι, ὡς ὁ πλάττει καὶ οἱ ζω-
γράφοι βλέποντες ἀφ' ἑστῆσαν πλάττοντες καὶ ζω-
γράφοι. ἢ κέχρηται πολλοί.

Ἀπάκτις. Ὁ Σοφοκλῆς.

Ἄλλ' ὡς ἄχθῃ τὸ παῖδα τὸν ἦδη δέχθῃ
καὶ δᾶμ' ἀπάκτις.

Ἀπάλαμνῶ. ἄπειρῶ.

Ἀπαλλάξας. ἂν ἢ ἢ πείσας ἐπιτύω. Κρατῆ-
ρος, καὶ Δημοσθένος, καὶ ἄλλοι. καὶ Ἀπαλλάξω-
μῶν, ἂν ἢ ἢ ἀφαισίωμῶν. καὶ Ξενοφῶν. Τῶν ἄλλων
σκληρῶν τὰ ἀφαισίωμῶν. καὶ Ἀπαλλάξαι,
ἀντὶ ἢ Φουραδεύσαι. Ἔδειτο δὲ τὸ πλῆθος ὡς πω-
τάτω Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμῳ, ὡς ἔπειτ' ἀν-
ἐπιχόρῳμῶν ἢ νεοτελείζειν, εἰ τύχη ἂν ἐνδημῶ.

Ἀπαλλάξαι. μετακινήσει. Ἀειφορίας.

Πῶς χαλαῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειεν ἀν μετόρῳ.
καὶ Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλα-
γῆναι.

Ἀπαλγῶσαντας. ὡς ἂν Ὁκυδίδης ἂν ἀντὶ ἢ πω-
σαμῆς ἀλγῶν ὡς περ τὸ ἀπλοφουράμῳ.

Ἀπαλγῶντες. ἀπληροῦντες. Πολύβιῳ. Οἱ

1 Ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πλῆθ. τὰ μὴ ὡς ἀληθ. γενοῦσα πάθη] Ex Hippocrate.
2 Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸ σοφόν, ἀφ' τοῦ ἀνέμπω.] Hæc & quæ se-
quuntur usque ad εἰς ἀπῆκτα, sunt verba Laertii in Zenone lib. vii.
Segm. 117. ut Pearsonius etiam observavit.
3 Ἀπῆκτα] Laertius habet ἀπέγκλιφ.
4 Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῶ πεινῶν καὶ μάλλον, ἢ ἐν τῶ ζῆν] Eadem repe-
tentur infra v. Θάνατοι. Sed quid hic ad Ἀπαθῆς?
5 Καὶ νεοποιήτες] Hanc lectionem ex optimo MS. Paris. A. re-
vocavi; quam etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsonio.
In prioribus vero Edit. excusum est καινοποιήτες.
6 Ἀειφορίας. Ῥήματα τε κομψά & π.] Duo hi versus, quos in
libris Aristophanis hodie superfluitibus frustra quæras, sic consti-
tuendi & legendi sunt:
Ῥήματα τε κομψά ἢ παύγια ἐπιδεικνύω.
Πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων καὶ ἐπὶ κινναεθυμάτων.
Genus enim hoc versus simile est illi, quo utitur idem Comicus

et omnibus venerabilis, nec ullam iræ signifi-
cationem inquam edat, amantissimus et glo-
riosissimus absque jactantia.

Ἀπαθῆ. Doloris & tristitiæ expertem. An-
tiphon vero ἀπαθῆ in plurali numero vocavit
affectus vel calamitates, quæ re vera tales non
sunt. Et ἀπαθῆς, [perturbatione vacuus.] Sa-
pientem perturbatione animi vacuum esse di-
cunt, quod labi non possit. Esse item et alium
perturbatione vacuum, malum videlicet: sed
eo sensu, quo dicimus aliquem durum et rigi-
dum. Et Ἀπαθῆς, qui mala expertus non est.
Et Ἀπαθῆς. Sanitas in morte potius est, quam

Ἀπ' ἀκροφυσίων. Verba folles redolentia. Id
est, nova & recens elaborata. Aristophanes:
Et verba ornata ludicraque ostentare, om-
nia folles redolentia et ab archetypis recens
expressa. Per ἀπ' ἀκροφυσίων intelligit nova,
& quasi ab igne recentia. Per verba autem
ἐπὶ κινναεθυμάτων, recens ficta & facta. Κιννα-
εθῶ enim dicitur archetypum, sive exem-
plar, quod statuarii & pictores in fingendo
& pingendo imitandum sibi proponunt. Hac
voce [præter Aristophanem] usi sunt & mul-
ti alii.

Ἀπάκτις. Abducito. Sophocles:
Sed quam celerrime puerum istum jam accipe,
Et domum abducito.

Ἀπάλαμνῶ. Industria carens. Imperitus.

Ἀπαλλάξας. Qui alicui persuadet, ut [ab
actione vel accusatione] desistat. Cratinus,
Demosthenes, & alii. Et Ἀπαλλάξωμῶν, e
medio tollamus, removeamus. Xenophon:
Reliqua vasa supervacanea removeamus. Et
Ἀπαλλάξαι, aliquem ex aliquo loco pellere
vel relegare. Plebs vero rogabat, ut Joto-
men quam longissime ab Armenia relegaret,
quod is a rebus novandis nunquam sibi tempe-
raturus esset, si in patria maneret.

Ἀπαλλάξειεν. Amoverit. Removerit. Ari-
stophanes: Facile quis plantas ex arvis remo-
veat. Et Ἀπαλλαξείοντες, qui discedere cupiunt.

Ἀπαλγῶσαντας. Apud Thucydidem signifi-
cat, quid dolere desierunt: ut ἀπλοφουράμῳ,
qui lugere desierunt.

Ἀπαλγῶντες. Animum despondentes. De-

in Vespris pag. 522.
Ἦ μάκαρ' Αὐτόμῳ, ὡς σε μακαρίζομεν.
7 Κέχρηται πολλοί] Sic in uno MS. Paris. A. exaratum est.
Priores vero Edit. minus recte habent κέχρηται πολλοί.
8 Σοφοκλῆς] In Ajace pag. 35. v. 580.
9 Ἀπαλλάξας. ἀντὶ ἢ πείσας ἀφαισίωμῶν] Verum horum verborum
sensum, a quo Porcus longe aberraverat, in versione expressi:
Vide infra v. Ἀφῆς, ubi hæc ipsa clarius exponuntur.
10 Ἔδειτο δὲ τὸ πλῆθος ὡς πω-
τάτω Ἀρμενίας.] Hoc fragmentum repe-
titur infra v. Ἰωτόμῳ.
11 Ἀειφορίας] Apud Aristoph. in Pace 454. locus hic ita le-
gitur:
Ἦ καλῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειεν ἀν μετόρῳ. P.
12 Ἀπαλλαξείοντες. ἐπιθ. ἔχοντες ἢ ἀπαλλ.] Ex Scholiasta Thucy-
didis ad lib. 1. cap. xciv.
13 Ἀντὶ ἢ πω-
σαμῆς ἀλγῶν ὡς περ τὸ ἀπλο.] Ex Scholiasta
Thucydidis ad lib. 11. cap. lxxii.

δὲ Ἀκαρνανεὶς πωυτανόμοιοι τὴν τῆς Αἰταλῶν ἔφο-
δον ἐπὶ σφᾶς, καὶ μὲν ἀπαλγυῦτες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ
καὶ θυμομαχῶντες, ἐπὶ πνα ὠδύσαν κατήνησαν.
Καὶ αὖτις ἰ Ἀπαλγυῦται δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῷ πολ-
λοῦ ῥίγυς ἐπερρώνηεν.

Ἀπαλέξασθαι. ἀπιτάξασθαι. Ὁσοφολῆς.

Χ' ἡμεῖς ἔδεν ὀνόμαζον πρὸς ταῦτ'

Ἀπαλέξασθαι ἑοῦ χροῖς, ἀναξ.

καὶ Ἀπαλεξήσθαι. κωλύσθαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. ὁσοπέμωεις.

Ἀπαληθύνειν. τὸ ἀληθὲς ἐξελείπειν. καὶ Ἀπα-
ληθύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χροῖον ὑπε-
ρον ἐφωρέθη, τῷ πάντῃ ἐκκαλύπτου καὶ ἀπαληθύ-
ουσι. τῆς τὸ δολοῦρον ἀναφαίνεται.

Ἀπαληθίσεσθαι. θεραπυθίσεσθαι.

Ἀπαλοὶ θερμολυσταίς, ἰάεροι μαλακαθύναις. ἐπὶ
τῆς ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀξέστησιν ἀφ' ἑρρώνων.

Ἀπαλώτερον τρυχνο. ἔστιν ἐν τῷ τρυχνο.

Ἀπαμολύει. ἐκκαθαίρει σιότους καὶ ἀλλοιώ-
σεως.

Ἀπάμεια. πόλις.

Ἀπαμείρειν. ὁσοτερεῖν.

Ἀπαμυῖν. ὁσοπρέψειν.

Ἀπαμφέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφεῖν, ὁσο-
καλύψειν. ἢ Μισομύειν.

Ἀπαμφεῖν γὰρ τὸ κατὰ πλάσιν τῆς τῶ
καὶ λαυθάνειν βελόμοιον ἢ μέτη πετῆ.

καὶ Ἀπαμφίσκων, ὁσοκαλύπτων.

Ἀπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συφέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητῆς

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήθη πεδίων.

Οἱ δὲ Ἀπικοὶ ἐκλείνουσι τὴν ὑπερον. καὶ τοπαρέπαν ὁμοί-
ως, καὶ ἅπαν, καὶ τὰ ταυτά.

Ἀπανάστασις. ὁσοπικία. μετᾶστασις.

Ἀπαναίνουμι. ὁσοδύμι.

Ἀπανθήσαντα. ὁσοραθῆντα. ἢ Μακαρωτάτη ἐγὼ,
ἢ τις μεμύρωμι τὴν κεφαλῆν μεμύρωμασιν ἀγαθοῖς. ἐν
τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χροῖον. τὰ δ' ἄλλ' ἀ-
πανθήσαντα πάντ' ἀπέπιατο. Ἀειφοράνης Φησίον. Ἀ-
πανθῶ γὰρ, τὸ ὁσοβάλλω. Καὶ ὁ Θεολόγος ὁ τῶν
ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν. Ἀπανθίζω δὲ, τὸ τὰ ἀνήθη
συλλέγω.

subvenire laudabile est.] Ἀπανθίζω vero, flores colligo.

Ἀπανθ' ὁμοῖα, καὶ ῥοδῶπις ἢ καλή. σημαίνει

1 Ἀπαληθίσει δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῷ πολλῷ ῥίγυς ἐπερρώνηεν] Hæc sunt
verba Dionis de Antiocho Cynico, Ἀπὸ μολῶν cognominato, pag.
433. eademque leguntur supra v. Ἀπὸ μολῶν ὁ αὐτὸ μολῶν.

2 Ὁσοφολῆς] In Ajace pag. 11. v. 165, 166. P.

3 Ἀπὸ μολῶν] Portus legendum conjiciebat ἀπὸ μολῶν. Sed ma-
ximè ἀπὸ μολῶν, ab ἰάω, mitto.

4 Μισομύειν] Scripsit Menander drama, Μισομύειν vocatum,
cujus meminit Suidas infra v. Ἀπὸ κωμῶν. Quare existimo, excidisse
hic nomen Comici illius, legendumque esse Μίανδρον Μισομύειν.

esperantes. Polybius: *Acarnanes vero, audita
Ætolorum adversus se expeditione, par-
tim desperatione, partim vero odio & ira in ho-
stem impulsæ audax consilium ceperunt. Et ite-
rum: Propter frigiditatis vero magnitudinem a-
nimum despondentes confirmavit.*

Ἀπαλέξασθαι. [Propulsare.] Resistere. Sc-
phocles:

Nos vero non valemus his

Resistere sine te, o Rex.

Et Ἀπαλεξήσθαι, arcere, propulsare. Et Ἀπα-
λέξοντες, similiter.

Ἀπάλλεις. Remittis.

Ἀπαληθύνειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαλη-
θύω, veritatem aperio. *Ille vero postea depre-
hensus est, tempore omnia detegente & veri-
tatem aperiente. Id est, fraus & dolus ejus
apparuit.*

Ἀπαληθίσεσθαι. Curatum iri.

Ἀπαλοὶ θερμ. *Molles calidis balneis, & de-
licati mollibus lectis [gaudent.] In eos, qui
luxu & deliciis diffluunt.*

Ἀπαλώτερον τρυχνο. *Mollior trychno. Quære
in v. τρυχνο.*

Ἀπαμολύει. A caligine & tenebris oculos
liberat.

Ἀπάμεια. Apamea. Urbs.

Ἀπαμείρειται. Privat.

Ἀπαμυῖν. Propulsabit. Arcebit.

Ἀπαμφέσαντες. *Qui exuerunt. Qui spolia-
runt. Et Ἀπαμφεῖν, revelabit, manifestabit.
[Menander] Misumeno:*

*Manifestabit enim simulationem istam meam,
Quamvis occultare eam studeam, aliquan-
do ebrietas.*

Et Ἀπαμφίσκων, retegens, revelans.

Ἀπαν. Iones vocem hanc corripiunt. Et
Homerus: *Illis vero totus campus repletus est.*
Attici vero producunt ultimam syllabam, non
solum in hac voce, sed etiam in τοπαρέπαν,
ἅπαν, & similibus.

Ἀπανάστασις. Colonia deductio Ex prio-
ribus sedibus in alias migratio.

Ἀπαναίνουμι. Renuo. Nego.

Ἀπανθήσαντα. Quæ defloruerunt. Arefacta.
Aristophanes: *O me beatam, quæ caput unxi
unguentis bonis. [His tamen præstant Thasiæ
amphoræ,] quoniã diu in capite permanent. Alia
vero odorem cito amittunt & evanescent.* Ἀ-
πανθῶ [hic significat, floré vel odorem suavé]
amitto. Et Theologus: *Cognatis, qui flore qua-
si felicitatis & fortunæ exciderunt [liberalitate*

Ἀπανθ' ὁμοῖα, καὶ ῥοδ'. *Una fors est cunctis,*

5 Μακαρωτάτη ἐγὼ, ἢ τις μεμύρωμι.] Locus hic est mutulus, qui sup-
pleri debet ex Aristoph. *Ecclæ.* pag. 757. (510. Ed. Bas. ut Por-
tus monuit.)

6 τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν] Loci hujus sensus supplendus
est ex Gregor. Nazianz. *Orat. xix.* pag. 291. ubi sic legitur: Ἐ-
να δὲ πλεῖστον ἀσφαλῆ τι καὶ ἀστυλον [γινώσκων,] τὸ ἀπὸ πλεῖστον οὐδὲ
πῶς πῆσι, καὶ μάστιγι τὸ ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν &c. i. e. Solas
illas divitias certas & nulli rapina vel furto obtinias esse existimans,
quæ erogantur Deo & pauperibus, & præcipue cognatis, qui flore
quasi felicitatis & fortune suæ excidissent.

δὲ, ὅτι τοῖς πύλαις ὁμοίως ὑποπεπλάκασιν οἱ θνητοί. Ζήτη δὲ πῶς Ῥωδῶπιδοι ἐν τῷ Ῥωδῶπιδος ἀνάθημα.

Ἀπανθηρακίζομεν. ἂν ἢ ἔ, ἂνθηρακας ἐοδίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων, ὅπερ ὀπιῶντες ἐοδίσιν. ἢ ὀπιῶς ἐοδίομεν, ἢ ἀνθηρακας ζωπυρῶμεν.

Ἀπανθρωπία. κακία. ὅταν τις μὴ κτ' ἀνθρώπων ποιῇ, τοῦτο ἀπανθρωπία λέγεται.

Ἀπαντα γὰρ τοὶ βρωτὰ περιουκόμενοι. ἐπὶ ἔ ἀναλίαις ὁ λόγος. οἱ γὰρ περιουκόμενοι πλάκας καὶ ἄνδ' αὖτε ἀπιοται.

Ἀπαντῶν καὶ Συαντῶν λέγουσιν ἑκατέρως, τὸ ὡς ἀγίνεσθαι εἰς ἕνα τόπον. καὶ Ἀπαντήσαντι, γενέσθαι φθάσαντι. Αἰλιανός. Ἀνεσφύρωτο δὲ ὁ περιουκὼν καὶ ἐς τὸ οἶον τὸ τῷ χύματι, ἔ μὴ καὶ ἄρα ἀπαντήσαντι, τὸ τέλος ἀρμόσαστο. καὶ Ἀπαντῶσιν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἀγίνονται. Ἄμα τῷ ὡς ἔρθεν εἰς τὰς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι. καὶ Ἀπανταρμόων, ἀντὶ τῷ Συμεινόντων, γίνονται. Ὁ μὴ ἀλλὰ τοῖς ἀπανταρμόων ἔδεν ἰκανὸν ἰὺ ὡς τὸ καλύειν τὸ ὄρμιον τῶν Ῥωμαίων.

Ἀπαντα τόλμης πλέα κἀναρχυμίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

Ἀπαντῶ ἐπὶ δικαστηρίῳ. ὑπαντῶ δὲ, ἐπὶ τῆς ἐδῆ.

Ἀπαξ. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἐν τῷ φρενί αὐτῶς ἐπιπεπλάκασιν ἔμαθεν, ἀφικνεῖται ὡς αὐτῶς. καὶ Ἰσοπῶ. Ἀπαξ δὲ κατὰ πάντας εἰς ταραχάς. ἀντὶ τῷ δόλῳ, ἐλοχερῶς.

Ἀπαξάπαντα. ὑπὸ μικρῶ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χεῖματα ἀπαξάπαντα λόγῳ ἔδεν ἰσοζόμενος, ἢ δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως ἢ ἐς τὸ δίκην ὡς ἀνομίας ἐξέπει. καὶ ἄπαξάπαντες, ἀντὶ τῷ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἄπαξάπαντες ἐπὶ ὅπιασιν λαμβάνεται. Ὁ δὲ Καῖσαρ νευροῦ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅτι ἀπαξάπαντες μὴ εἴσταν. Ἀπαξάπαντα ἔδεν πλέον σημαίνει, τὸ ἅπαξ ὡς ἀπείρονον. καὶ Ἀπαξαπλῶς, ἀντὶ τῷ, καὶ ὡς εἰπεῖν.

Ἀπαξ ἑλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τῷ ὑπερφανικῶς, παντελῶς. τὸ Ἀπαξ ἑλάλησεν ὁ Θεός, ὅτι ἐπὶ τῷ ἀφῆμοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πάντως ἐσομένῳ. καὶ παρρημία. Ἄπαξ πυρρὸς, καὶ δέκατον χλαρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

Ἀπαξ ἀλάτις εἰς πάγῳ. ὁμοία τῇ Ἀλλ' ὅτι αὐτῶς ἀλάτις. λέιπται τὸ εἰς πάγῳ.

Ἀπαξίον. ἀπαξίον. ἀνάξιον ἠγόμενον. Ἀπαισιός. Ὁ δὲ δῆμος τὸ Μάριον μετόντα τὴν ὑπατείαν

1 Ἀπανθηρακίζομεν. ἀπὸ τῆς ἀνθηρακας ἐδῆ. Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Aves pag. 612. (426. Ed. Bas. ut Portus monuit.) M.ile vero hodie apud Scholiastam legitur ὁ πυροπῶντες; pro quo ex Suida referendum est ὁ πῶν ἀπῶντες.

2 Ἀπαισιός. An potius ἀνθηρακίος, vel ἐπανθηρακίος? Vide Scholiastam Aristoph. ad Acharn. pag. 403.

3 Οὐ μὴ ἀλλὰ πῶς ἀπαντῶν. ἐδῆ ἰκ. Hæc sunt verba Poly-

ἔ Rhodopidi pulchræ. Significat proverbium, omnes mortales casibus æque obnoxios esse.

Ἀπανθηρακίζομεν. Anthracas comedimus Sunt autem [ἀνθηρακες, vel potius ἐπανθηρακίδες] pisciculi, quos affatos edere solent. Vel [Ἀπανθηρακίζειν significat,] carbones accendere.

Ἀπανθρωπία. Inhumanitas. Cum quis aliquid facit, quod ab humana natura alienum est, id vocatur ἀπανθρωπία.

Ἀπαντα γὰρ τοὶ. Omnia sunt esculenta obfessis. De necessitate dicitur hoc proverbium. Obsessi enim sæpe & illis, a quibus abhorere solemus, vescuntur.

Ἀπαντῶν & συαντῶν. Utrumque significat, in aliquem locum pervenire. Ἐτ' Ἀπαντήσαντι dicitur de re, quæ ante tempus accidit. Elianus: Obsidens vero in crucem actus est; & hunc finem habuit hyems alieno tempore interveniens. Ἐτ' Ἀπαντῶσιν, adveniunt. Primo diluculo ad dominorum aedes accedunt. Et Ἀπανταρμόων dicitur de rebus, quæ accidunt & fiunt. Verum enim vero, cum hæc acciderent, nihil Romanorum impetum retinere poterat.

Ἀπαντα. Omnia sunt audaciæ & impudentiæ plena. In audaces & impudentes.

Ἀπαντῶ. Significat die statuto in judicio compareo: ὑπαντῶ vero, in via alicui obviam venio.

Ἀπαξ. Prorsus. Omnino. Postquam eos ex castello penitus expulsos esse cognovit, ad ipsos venit. Et Josephus: Cum in maxime turbulentum rerum statum incidissent.

Ἀπαξάπαντα. Omnia & singula. Omnia nibili prorsus faciens violatæ justitiæ pœnas jure meritoque persolvit. Et Ἀπαξάπαντες, omnes simul. Vox enim illa significationem auget. Caesar autem indignatur & irascitur, quod non universi restiterint. Ἀπαξάπαντα [interdum] non habet majorem vim, [quam ἀπαντα,] licet ei addita sit vox ἀπαξ. Et Ἀπαξαπλῶς, ut uno verbo dicam.

Ἀπαξ ἑλάλησεν ὁ Θεός. Semel loquutus est Deus. Id est, verbis disertis, vel omnino. Τὸ ἀπαξ enim hic non dicitur de numero, sed de eo, quod omnino & certo futurum est. Et proverbium: Semel rubidas, & decies pallidas. De fœneratoribus dicitur.

Ἀπαξ ἀλάτις. Semel vulpes in laqueum incidit. Proverbium est simile illi: Vulpes non iterum laqueo capitur.

Ἀπαξίον. Accusativo jungitur. Indignum judicans. Appianus: Populus vero Marci-

bii lib. x. cap. xiiii. ut Jac. Gronovius recte observavit.

4 Ἀπαξάπαντες, ἀπὸ τῆς ὁμοῦ ἀπαντες, τὸ γὰρ ἀπαξάπαντες ἐπὶ ἐστὶ. λ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Plutum pag. 12.

5 Ἀπαξ ἑλάλησεν ὁ Θεός. Hebr. cap. i. v. 1.

6 Ἀπαξ πυρρὸς, καὶ δέκατον χλαρός. Vide infra v. Ἀπαισιός, & v. Πυρρὸς: ubi legitur ἔ μὴ δέκατον χλαρός.

ὄκ ἐχθροτόνησεν, ἢ τὸν ἄνδρα ἀπαξίαν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὸς αὐτῆ.

Ἀπαξίωσιν. Πολύβιου. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυχέ-
ραυεν ἐπὶ τῆ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιάσφ. τέτρεσι χα-
ταφρονήσφ.

Ἀπάξω. ἐκείθεν ἄξω.

Ἀπωαπαί. Ἐπιβλασθεπικὸν ἐπιρρήμα. εἰρηκίτος
γδ τῆ Ἡρακλέους, Ἀνδρὸς ἠεράδης; καὶ τοῦτο ἐπε-
φθέγγετο.

Ἀωδράβλη. ἀσύγκλει. ἀνόμοιο.

Ἀωδράβηλπος. ἀκελθύσως. Πολύβιος. Καὶ παν-
ταχόθεν ἀωδράβηλπος ἠερόζοντο.

Ἀωδραποδίσα. ἀπλανῆ.

Ἀωδράκλητοι. αὐτόματοι. Ὁσχυρίδης. [Πολλοί]
τῶν αὐτονόμων Θρακῶν ἀωδράκλητοι ἐρ' ἀρπαγὴν
ἠκολούθου.

Ἀωδράκλιτος. ἀσύγκλει, ἀνόμοιο.

Ἀπαρράξειεν. ἀσπαρξεν. ἀπρωίσειεν. Ὡς εἰ
τέτρεσι ἀπαρράξειε τῆ λόφος, καὶ γένοιτο τῆ ἀκρων
ἐγκρατῆς, ἀπῆον χατεργασόμενους τοὺς ἐν τῶ πε-
δίω.

Ἀωδραποίητον. ἀπλαστον.

Ἀωδραπίλι. ἀνὴ ἔδασυς καὶ ἀκοσμοῦ ἄς
πρίγας. Ἐξ ἐτῶν ἀλαστο.

Ἀπαρμαῶτων ὠρίων χαμειώτερον. Φησὶν ὁ Ὁμο-
λόγος ἐν τῶ, Χθρὸς τῆ λαμπαρῶ. ἀνὴ τοῦ ἐναγισμά-
των, ἀ εἰς τῆς ἄφους ἔδαλλον. τὸ δὲ χαμειώτερον, ἀ-
ναγγαχότερον.

Ἀπαρμαῶτης. ἀσφωρήτως. Πάντας δὲ τῆς πε-
ειτυγχανόντας ἀπαρμαῶτης ἀπέκλειων ἀπῆ τὴν ὄρ-
γῆν.

Ἀπαρμασόμεν. ἀποδώσαν. χαταβαλέμεν.
Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαρμασόμενος πὶ τῆ
ἐπαισιάλων χερμαῶτων πρὸς τὸν φρατηγὸν τῆ Ῥω-
μαίων. καὶ Ὁ ἀπαρμασῶν, ἀνὴ ἔδ, ἀποπληρῶν ἀεθ-
μῶν. Ἰσοκράτης.

Ἀπαρ. ὁ ἀρμασόμεν καθόλου.

Ἀπαρμαῶτα. ἀπρωίσειεν. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι
πρωσέδουσαν ἀν' ἐκείτην ἡμέραν ἀπαρμαῶτα τὸ φῶλον
εἰς τὸ οἰκίον.

Ἀπαρσεως. ἀναρχήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγως αὐτῆς ἀ-
παρσεως (ἢ Φυγῆς) τὸ πρὸς τὸ ἠγεμῶνα ἐν τῆ δι-
μυ μῖστος ἀκίον ἰδῆ.

1 Ἀππιαί. σ. κ.] Hęc nota referenda est ad locum Aristophanis, qui existat in *Ranis* pag. 213, sed ubi hodie legitur Ἀππιαί. Verba Scholiastę ibi corrupta sunt, quę hic obiter emendabo. Ἀππιαί. ἠερόζοντο ἀππιαί. ἀπῆ τῆς ἠεραφῆδος Διονύσου &c. Lege, ἀπῆ τῆς ἐν σφωρήμῶν τῆ Δ. Bacchus enim, quem Comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, assensum præbet iis, quę Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic τὸ ἀππιαί adverbium σφωρήμῶν vocat.

2 Ἀπρωίσειεν. ἀσύγκλει, ἀνόμοιο.] Corrupte apud Hęschium: Ἀπρωίσειεν. ἀνόμοιο. Lege ut hic apud Suidam.

3 Ὁσχυρίδης] Lib. vi. cap. xxviii.

4 Ἀπρωίσειεν. ἀσ.] Hęc lituram merentur. τὸ ἀπρωίσειεν enim corruptum est ex ἀπρωίσειεν, quod paulo ante præcedit, & suo loco legitur.

5 Ἀπαρμαῶτης. ἀπῆ ἔδ.] Hęc referenda sunt ad locum illum

um consulum petentem non elegit, non quod virum honore illo indignum judicaret, sed quod superbiam ejus metueret.

Ἀπαξίωσιν. Contemptum. Polybius: *Philippus vero egre tulit se a Corcyraeis contemni.*

Ἀπάξω. E loco abducam.

Ἀπωαπαί. Adverbium annuentis & approbantis. Cum enim Hercules [Baccho] dixisset: *Viri ne amore captus es?* ille sic respondit.

Ἀωδράβλη. Incomparabilis. Dissimilis.

Ἀωδράβηλπος. Injussu. Sine jussu. Polybius: *Et undique injussi congregabantur.*

Ἀωδραποδίσα. Non errantia. Fixa.

Ἀωδράκλητοι. Sponte aliquid facientes. Thucydides: *Multi Thracum, qui sui juris erant, prædæ gratia ultro eos sequebantur.*

Ἀωδράκλι. Incomparabilis. Dissimilis.

Ἀπαρράξειεν. Avulserit. Separavit. *Si hos de colle deturbasset, ejusque cacumen occupasset, citius se eos, qui in planitie essent, profligaturum [sperabat.]*

Ἀωδραποίητον. Non fictum. Non simulatum.

Ἀωδραπίλι. Non vulsus. Hirsutus. Pilis horridus. [Aristophanes: *Hirsutus,*] ἢ per sex annos illotus.

Ἀπαρμαῶτων. *Maturorum fructuum primitiis tempestivius:* inquit Theologus in *Oratione de S. Baptismo.* [Per ἀπαρμαῶτα intelligit] primitias, quibus mortuis parentabant. Καμειώτερον vero, magis necessarium.

Ἀπαρμαῶτης. Inexorabiliter. *Obvios vero quosque irato ἢ inexorabili animo trucidabant.*

Ἀπαρμασόμεν. Redditurus. Persoluturus. *Geta vero ad ducem Romanorum venit, quasi annui tributis partem ei persoluturus.* Et Ἀπαρμαῶν, numerum complens. Isocrates.

Ἀπαρ. Qui aliquid pernegat.

Ἀπαρμαῶτα. Discessurum. *Carthaginenses vero singulis diebus sperabant fore, ut classis domum rediret.*

Ἀπαρσεως. Discessus. Fuga. *Hujus autem inconsultæ fugæ causa fuit populi erga ducem odium.*

Aristoph. *Lyssistr.* pag. 853. (547. Ed. Bał P.)

Σμικρὸν ἔχον πᾶν πρῶτον

Πινῶν, ἠεπῶν, ἀπαρμαῶτα,

Ἐξ ἐτῶν ἐλάσει.

6 Ὁ Θεολόγος ἐν τῶ, Χθρὸς τῆ λαμπαρῶ] Pearsonius recte monuit, intelligendam hic esse orationem Gregorii Nazianzeni εἰς τὸ ἄγιον Βάπτισμα, cujus initium tale est: *Χθρὸς τῆ λαμπαρῶ τῶ φωτῶν ἡμέρα πανηγυρῆσαι &c.* In ea oratione, pag. 646, exstant verba, a Suida hic citata: quorum sensus ut recte intelligatur, legenda sunt &c ea, quę ibi præcedunt & sequuntur.

7 Ἀσφωρήτως] Sic recte in 2 MSS. Paris. exaratum est. Priores vero Edit. corrupte exhibent ἀσύγκλει.

8 Ἀπαρμαῶν. ἀπῆ ἔδ ἀπρωίσειεν ἀρμαῶν. ἰσ.] Ex Harpocrate.

9 Ἡ Φυγῆς] Hęc non sunt verba scriptoris anonymi, sed interpretatio compilatoris, qua vocem ἀπαρσεως exponit.

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρῖμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ τὸ τε-
λειῶσαι.

Ἀπαρτί. ἐπιρρήμα ὄσιν, ὡς ἀμυγνί. ὡρᾷ τὸ ἀ-
πηρεπομένον, τὸ πλῆρες. Ἡρόδοτος. Ἀπὸ τῆς εἰσι
στάδι οὐκ ἀπαρτί. καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις.

Φράσον μοι ἀπαρτί δήπεσ ὡραλαβεῖν.
καὶ Ἀειτοφάνης Πλάτω.

Ἐγὼγε καὶ τῆς δεξιῆς, καὶ σώφρονας

Ἀπαρτί πλετηῖσαι ποιήσω.

Ἀπαρτίαν. ἄποσιθιῶ. ἴπλο ἀπαρτισμῶ. ἢ
Ἀπαρτιζόντως, τὸ μήτε ὑπεβάλλειν, μήτε ἐνδεῖν.
καὶ Ἀπαρτιλογία. ἀπηρεπομῶ καὶ πλήρης δεξι-
μὸς καὶ λόγος. ἔπειτα Λυσίας. Ἡρόδοτος δὲ ζ. λέ-
γει δὲ καὶ Ξεξένης ὡρᾷ Πύθιον τὸ Λυδόν. Ἰνα μήτι
ἔπιθεῖς ὄσιν ὑμειάδες ἐπὶ χιλιάδων. [ἄλλ' ἢ
τοὶ ἀπαρτιλογία ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

Ἀπαρτίον. ἀφαιρετέον. ἀπὸ τῶν δὲ δυνά.

Ἀπάρεχθαι. τὸ πῶς ἀγύρταις δεξιέριον ἐμβάλ-
λει. καὶ Ἀπάρεχθαι, δεξιῶ βάλλει, ἢ ἀπαρεχθᾶς
ἄσφραξι. καὶ Ἀπαρεξόμεθα, ἀπὸ τῆς ἀπαρεχθᾶς
ἄσφραξι.

Εἰμὶ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδούς

Πλείονα, καὶ πολλῶν, Δαίμον, ἀπαρεξόμεθα.

Ἀπασαν τὴν ἔσταν ἡμφίετα. ἐπὶ τῆς μὴδ' ὄπιθεν
ἄλλο κεκτημένους, ἢ ὅπερ ἀμπίραξ.]

Ἀπας ἐχίνος τραχὺς. παρομῖα ἐπὶ τῆς δυσκό-
λων καὶ δυστρέπτων.

Ἀπασκαεῖζεν. Ἀειτοφάνης Ταγλιτωαῖς.

Ἀπασκαεῖζεν ὡσπερὶ πέριχλον χαμαί.

Μένανδρος. Ἀπασκαεῖω σ' ἐγὼ γέλωπι τήμερον.

Ἀπασία. ἀπροφία. νηστεία. ὡρᾷ τὸ πάσατος. καὶ
Ἀπαστος, ἄβυστος. οἶον ἄμαστος, ἀμάσητος.

Ἀπαταγί. ἀνθ' ἴσθου.

Ἀπατεῶντος. ψεύτης.

Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσθαι. ἀπὸ τῆς ὡραλογίης. Τηλεκλείδης.

Ἀπατήρια. ἢ ἑορτὴ δημοσιεύς. ἢ γέλο δὲ παρ'
Ἀθηνάοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ἣ ἐγράφη ἐν τῇ πο-
λίᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκε, τῆς Θρακῶν βασιλείας. καλεῖται
δὲ τὴν μὴν ὡρᾷ τῶν, Δόρυπειαν· ἐπειδὴ ἡ φερότερος

1 Ἀπαρτί. ἐπιρρήμα ὄσιν, ὡς ἀμυγνί. Hæc & quæ sequuntur sunt
verba Scholiastæ Aristoph. ad *Plutum*, pag. 42.

2 Ἀπαρτίαν. ἀποσιθιῶ. Vide Salmasium *de Modo Usur.* pag. 85.

3 Τίλο. ἐπηρεπομῶ. Lege τίλο, ἀπηρεπομῶν, ut apud Hely-
chium.

4 Ἀπηρεπομῶ. ἐπηρεπομῶ & πλ. ἀρ.] Ex Harpocracione.

5 Ἡρόδοτος δὲ ζ. λέγει δὲ κ.] Legendum est, καὶ περὶ Ἡροδότου
ἐν τῷ ζ' Ξεξένης λέγει ὡρᾷ Πύθιον &c. Vel sic, ὡς Ἡρόδοτος, περὶ δ' ἐν
τῷ ζ' Ξεξένης λέγει ὡρᾷ Πύθιον &c. Hanc lectionem in versione sec-
utus sum.

6 Ἰνα μήτι ἐπιθεῖς ὄσιν ὑμειάδες.] Hæc verba leguntur apud He-
rodotum lib. vii. pag. 251.

7 Ἀλλ' ἢ τὴν ἐπὶ πρῶτον. ὡς ἐμὸς περὶ.] Hæc verba ex Herodoto
addidi, quæ imprudenter admodum a compilatore prætermittenda erant.

8 Ἀπαρτίον. ἀφαιρέσιον. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* p. 344.

9 Τὸ πῶς ἀγύρταις δεξιῶ ἐμβά.] Vide supra v. Ἀπάρεχθαι.

10 Εἰμὶ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη.] Distichum hoc excerptum est ex

Ἀπαρτίσαι. Suspendere. Sed Ἀπαρτίσαι, per-
ficere, absolvere.

Ἀπαρτί. Adverbium est, eodem modo for-
matum quo ἀμυγνί: ab ἀπηρεπομῶν, perfe-
ctum & plenum. Herodotus: *Ab hoc loco
sunt plene stadia LXX.* Pherecrates *Crapatalis*:
Dic mihi confestim, ut rem anticipem. Ari-
stophanes *Pluto*:

*Ego homines probos & modestos
Deinceps opulentos reddam.*

Ἀπαρτίαν. Suppellectilem. Perfectionem.
Et Ἀπαρτιζόντως, perfecte, ita ut nihil desit
nec redundet. Et Ἀπαρτιλογία, numerus ple-
nus & perfectus. Summa integra. Sic Ly-
fias: itemque Herodotus libro vii. apud quem
Xerxes ad Pythium Lydum inquit: *Ne qua-
dringentis myriadibus VII. millia desint,* [*sed,
supplemento illo a me addito, summam habeas
integram & perfectam.*]

Ἀπαρτίον. Tollendum. Auferendum. Ab
δυνά.

Ἀπάρεχθαι. Agyrtis stipem dare. Et Ἀπάρε-
χθαι, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρε-
ξόμεθα, primitias offeremus. [In Epigram-
mate:] *Pro tenui facultatum mearum modo te-
nue tibi munus consecro: quod si plura, Deus, de-
deris, plures etiam primitias offeremus.*

Ἀπασαν τὴν ἔσταν. *Omnia bona sua induit.* Di-
citur in eos, qui nihil omnino possident præ-
ter vestes, quibus induti sunt.

Ἀπας ἐχίνος τρ. *Omnis echinus asper.* Pro-
verbium in homines difficiles & morosos.

Ἀπασκαεῖζεν. [Subsultare.] Aristophanes
Tagenistis: Subsultare, ut perca humi. Me-
nander: *Efficiam, ut risu exsultes hodie.*

Ἀπασία. Inedia. Jejunium. A verbo πά-
σατος, gustare, edere. Et Ἀπαστος, jejunus,
qui cibum non gustavit: ut ἄμαστος, qui non
manducavit.

Ἀπαταγί. Sine strepitu.

Ἀπατεῶντος. Impositoris. Mendacis.

Ἀπατηλός. Fallax. Fraudulentus.

Ἀπατήσθαι. Decipiet. Teleclides.

Ἀπατήρια. Apaturia, festum publicum, per
tres dies ab Atheniensibus celebrari solitum;
quo Sitalcus, filius Regis Thracum, in civi-
tatem adscriptus est. Primus ejus dies vo-

Epigrammate Apollonida, hæctenus, ut puto, inedito, quod inte-
gram hic cum Lectore communicabo:

Σώφρον, ἢ πῶς πολυαύλακός εἰμ' ὁ γεραιός

οὐδὲ πολυλίκευς γαιομῆτος βότρυτος

Ἀλλ' ὄρεσθαι βραχυδύλον ἰπικνίζοντι γαράσσω

Χέρον, ἢ βαῖν' ἰδύκευ γαράσσω

Σοὶ τοῦ ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδούς

Πλείονα, καὶ πολλῶν, Δαίμον, ἀπαρεξόμεθα.

i. e. Ego Sophroni senex non amplos possideo agros, nec magnam vini
copiam mihi vinea præbet: sed exiguum arvo agellum, & exiguum
mihi est vini modus. Quare pro facultatibus meis, qua tenues sunt,
tenue hocce munus tibi consecro. Quod si plura, Deus, dederis,
plures etiam primitias tibi offeremus. Ex hoc Epigrammate frag-
menta etiam adducit Suidas infra v. Πολυαύλακος, & v. Πολυλίκευς.

11 Ἀπατήρια, ἑορτὴ δημοστ.] Totum hunc articulum describit
Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 378.

12 Φερότερος ὄψιας σιωπῆ.] Vide Meursium *Græc. For.* v. Ἀπα-
τήρια, & Hölsten. ad Steph. v. Πατήρια.

ὁ Μαστιγολογίας βλαχάντο. τὴν δὲ δευτέραν, Ἀναρ-
 ρυσιν. ὑπὸ τῆ [ἄναρρῶν, τὸ] θύφ. ἔθυσον δὲ Διὶ
 Φραλίει καὶ Ἀθλιῶ. τὴν δὲ τρίτην, Κερῆσιν, ὑπὸ
 τῆ τῆς κέρως καὶ τὰς κέρως ἐβραβεύει τὰς Φρα-
 τρίας. ἡ δὲ αἰτία πόλεμος ἡ Ἀθλιῶν πρὸς
 Βιωτῶν, ὡς Κελαινῶν, ὃ ἡ χερῶν ἐν μεθορίαις.
 Ἐάνθι δὲ Βιωτῶν πρὸς καλέσασθαι τὸν Ἀθλιῶν
 βασιλέα Θυμοτίω. ὃ δεξαμένη δὲ, Μελανθὸς ἐπι-
 δημῶν Μεσσηνίῳ, τὸ γένος ὑπὸ Περικλυμένη τῆ
 Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ. μενομαχόντων δὲ
 ἐφάνη τῷ Μελανθῷ τις ὄπισθεν τῆ Ξανθίῳ τετραγῶ
 ἐνημμένῳ μέλαιναν. ἔφη ἐν ἀδικίᾳ αὐτὸν δεύπερον
 ἦκοντα. ὃ δὲ ἐπεσφάρι. ὃ δὲ παίσας σπακίνοι αὐτόν.
 ἐν δὲ τέττα ἡ τε ἐστὶ Ἀπαλίει, καὶ Διονύσιος Με-
 λανταγίδος ἐδεμήσαντο. οἱ δὲ φασι, ὅτι τὸ πείρων
 ὁμῶ συνηχούτων εἰς τὰς τῆ παιδῶν ἐγγραφῆς,
 οἷον Ὀμοπαλίει λέγεσθαι τὴν ἐστὶν ὄπισθεν τῶ
 πρὸ λέγειν ἄλλοθεν τὴν ὁμοίωσιν, καὶ ἀκαίον ἔπω
 καὶ Ὀμοπαλίει, Ἀπαλίει. καὶ Ἄρειφάνης

cabatur Dorica, quod Φρατρίες vesperi una
 convivarentur. Secundus Anarrhysis, ab ἀ-
 ναρρῶν, quod sacrificare significat. Sacrifica-
 bant enim Jovi Phratrīo & Minerva. Ter-
 tius Curiotis, quod eo die pueros & puellas
 in Φρατρίων album referrent. Causa festi hu-
 jus fuit bellum, quod Athenienses cum Bœ-
 otis de Celanis, oppido quodam in confiniis
 sito, gerebant. Cum autem Xanthius Bœ-
 otus ad singulare certamen Thymœten A-
 theniensium Regem provocaret, idque ille
 detrectaret, Melanthus Messenius, qui tum
 forte aderat, a Periclymeno Nelei filio ori-
 undus, regnum pactus, certamen illud suscepit.
 Certantibus igitur illis, Melanthus, cum
 virum aliquem nigra pelle caprina indutum
 a tergo Xanthii adstantem conspexisset, in-
 jusse eum facere dixit, quod cum comite in
 certamen descendisset. Ille igitur cum re-
 spexisset, a Melanthe interfectus est. Hinc
 igitur & festum appellatum est Ἀπαλίει, &
 Bacchi Melanagidis [aram Athenienses] de-
 dicarunt. Alii vero dicunt, festum hoc ap-
 pellatum fuisse Ἀπαλίει, quasi Ὀμοπαλίει,

quod patres tunc convenirent, ut filios [in Φρατρίων] album referrent. Uti enim uxorem
 vocamus ὁμοίωτον & ἀκαίον; sic etiam [Ἀπαλίει, vel] Ἀπαλίει dictum esse videtur quasi
 Ὀμοπαλίει. Et Aristophanes: Cupiebat edere farcimina, quæ Apaturis parantur.

- Ἀπαύασμα, καὶ Ἀπαυγή. ἡ ἐκλαμψις.
- Ἀπαυδῶ. ἀταρξή. σπλήρομα. Ἄρειφάνης
 Τύτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὐθις ἀπαυδῶ, καὶ αὐθις μάλ'
 ἀπαυδῶ.
- Ἀπαυθιὰ ἀζήσας. μεγαλοφρονήσας.
- Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. Ἡ ξeno-
 φῶν Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια ὅσα ἡ λαμβάνει, ἄτε
 ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ ἐράτθωμα.
- Ἀπαυθί. ἀκαταπαύτως.
- Ἀπαυθιμαλισθεῖσα. ὅσα ἀφ' ἑαυτῆς τελειωθείσα.
- Ἀπαυθιμολῆσαι. ἀναρχεῖσθαι. Φθίζασθαι. Ἐφερον
 δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν στία, οἱ μὲν, σπείρα ἀκολύ-
 θων, οἱ δὲ, ἀπείρα. ἀπυτομαλῆσαν γὰρ οἱ πλείους.
- Ἀπαφίπω. ἀπαλῶ.
- Ἀπαυχερίζειν. ἀφινεῖν, ἀπακίειν, ἢ τὸν ἀνχένα
 συζῆζειν.
- Ἀπαυχθῆναι. ἀπενεχθῆναι. ἀναρξήθῆναι.
- Ἀπ' αἰγίεος θεῶ, καὶ ἐπ' αἰγίον. ἢ ὑπὸ τῆ
 ἐχάπτω. αἰγίει καὶ γὰρ ἐπάνω ἡ τῆ θεῶ, ἀφ' ἧς

- Ἀπαύασμα, & Ἀπαυγή. Splendor.
- Ἀπαυδῶ. Interdico. Edico. Aristophanes:
 His edico, & iterum edico, & tertium edi-
 co.
- Ἀπαυθαζήσοντας. Animo elatos.
- Ἀπαυθημερίζειν. Eodem die redire. Xeno-
 phon: Postquam commeatus haberi amplius
 non poterant, ita ut milites eodem die in ca-
 stris reverterentur.
- Ἀπαυθί. Indefinenter.
- Ἀπαυθιμαλισθεῖσα. Non sponte perfecta.
- Ἀπαυθιμολῆσαι. Recedere. Fugere. Trans-
 fugere. Sua autem cibaria ipsi ferebant, alii
 quidem ob famulorum inopiam; alii vero, quod
 illis diffident. Plerique enim aufugerant.
- Ἀπαφίπω. Decipio.
- Ἀπαυχερίζειν. Frænum detractare. Contu-
 maciter reluctari. Vel, cervicem confringere.
- Ἀπαυχθῆναι. Abductum fuisse. Absportata-
 tum fuisse. Interfectum fuisse.
- Ἀπ' αἰγίεος θεῶ. Ab alno ludos spectare. Dici-
 tur de iis, qui eminus & ab extrema parte ali-
 quid spectant. Alnus enim Theatro imminet,

1 Ἀναρρῶν] Hæc vox a prioribus Ed. abest, quam negligentia
 librariorum omisam esse existimo.
 2 Ἀπὸ τῆς κέρως καὶ πρὸς κέρως ἐβρα.] Vide infra v. Κοινὸν γεμα-
 μαπῶν, v. Μεταγωγῆ, & v. Φρατρίες; itemque Petitum in Com-
 mentar. ad Leges Atticæ pag. 146, 147.
 3 Ηεὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Scholiastam Aristophanis,
 ex quo Suidas. Sed Michael Apostolius Centur. III. Prov.
 LXXIV. habet ὡς Μελανῶν, quam lectionem præ altera amplectitur
 & defendit Holstenius ad Steph. v. Μελαίνας, quem vide.
 4 Ἐάνθι δὲ Βιωτῶν πρὸς καλέσασθαι τὸν Ἀθλιῶν βασιλέα Θυμοτίω] Ean-
 dem historiam narrat Conon Narr. l. XXXIX. Polyænus lib. I. &
 alii. Vide Meursium de Regno Attico lib. III. cap. X.
 5 Δεύπερον ἦκοντα] Puercilliter Portus, quod iterum veniret. Nam
 δεύπερον hæc hic significat non solum, sed cum comite venire. Sic
 Athenæus lib. X. pag. 419. de Menedemo ait, κέρως μὲν δεύπερον
 ἦκοντα, i. e. cum duobus aut tribus prandebat: quod Laertius

lib. II. Segm. CXXXIX. de eodem Menedemo verba faciens, sic ci-
 fert, πρὸς κέρως μὲν δεύπερον ἦκοντα.
 6 Ὁ δὲ ἐπεσφάρι. ὃ δὲ παίσας ἀπακίνοι αὐτόν] Historiam similis
 eventus de Phenio Aeneanum, & Hypercho Inachienium Rege
 narrat Plutarchus Tom. II. pag. 294.
 7 Καὶ Διονύσιος Μελανταγίδος ἐδεμήσαντο] Apostolius post Μελα-
 ναγίδος addit βρωθῶν, quam vocem tam Scholiastæ Aristophanis,
 quam Suidæ hic restituendam esse non dubito.
 8 Ἄρειφάνης] Acharnens. p. 377. (267. Ed. Bas. P.)
 9 Ἄρειφάνης] In Ranis pag. 145. P.
 10 Ξενοφῶν] De Exped. Cyri lib. V. pag. 345. ut Portus monuit.
 11 Ἐπὶ τὸ ἐράτθωμα] Apud Xenophontem legitur ἐπὶ τὸ φρατρί-
 ον.
 12 Ἀπ' αἰγίεος θεῶ] Vide Hesych. v. Αἰγίεος θεῶ, v. Θέω παρ'
 αἰγίεος, & v. Παρ' αἰγίεος θεῶ: item infra v. Αἰγίεος, & v. Αἰγί-
 εος θεῶ.

οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθιάρευον.

Ἀπ' αἰγίλιπτος πέτρης. Σπὸ ὑψηλῆς πέτρας.

Ἀπαίδευτοι. ἀνήθοι. ἄτακτοι. καὶ Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδης τῷ Μελιτιάς. ἔτ' ὁ Φιλωνίδης ἔμεινον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑδάτης. κωμῶδῃ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς ᾠδασίτης ἔχοντα, καὶ ἀπὸ τῆς Λαίδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ ἀφ' ἧς κωμῶδειται δὲ καὶ ὡς οὐδ' αὖτις σὺν τοῖς ἐταίροις αὐτοῦ, ἕως ἡμέρας εἶπε· τί δὲ Λαΐδα Κίρκιω, ἐπεὶ τῆς ἑρατοῦς ἐφαρμάκθην.

Ἀπαιδία. ἐπιλεία ἐλάσσει χρένω τῷ συμπληροῦντος τὸν παῖδα. ἢ ἀρνηία. καὶ Ἀπαιδὸς ὁμοίως, τῷ μὴ ἔχοντι παῖδα.

Ἀπαιδοξίνοι. ἀγύμναστοι. ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθειάζει. ἀπὸ τῆς ἑυδίας ἀγῆ. σιωννεφεῖ δὲ, σιωννεφὴ τὰ νέφη. Ἀριστοφάνης

--- Τὶ γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;

Ἀπαιθειάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξιωννεφεῖς

Ἀπαινούμενον. ἀφαιρέμενον.

Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.

Ἀπαιωρέμενον. κρεμάμενον.

Ἀπαιρεῖ. ὁ οἱ πολλοὶ ἄρον λέγουσιν. καὶ Ἀπαιρέην, ἀπὸ τῆς ᾠδασίτης. Ἀριστοφάνης καὶ Ἀπαιρέητες, μεθ' ἑαυτῶν.

Ἀπαισίον. ἀφαιρέσιον, βλάσφημον, ἀσύμβολον, ἄσπιν, δυσόπιστον. Ἀνεφάνησαν δὲ τῷ αὐτῷ Φύλακ' Ἰβέρων, ἕως ἔφασαν τὴν ἀπαισίαν ἐλατῆρας εἶναι.

Ἀπαισίς. ὄνομα πόλεως.

Ἀπαισίμεν. ἀπαισίμην. καὶ Ἀπαισιτέα, καὶ Ἀπαισιπτόν, ἀπὸ τῆς δειῖ ἀπαισίαν.

Ἀπαισιάν, ἀπαισιάν. Φωκυλίδης

--- Χρήστις κεκῆ ἔμμενον ἀνδρὸς (Φεῦγε),

Μή σε γ' ἀνήσθε διδῆς, ᾠδασίτην ἀπαισίαν.

Ἀπέβη. ἀπέθανε. καὶ Ἀπεβία, ὁμοίως.

Ἀπέβλισεν. ἀπέβλησε. ἢ μετ' ἀφαιρέσεως, ἀπὸ τῆς κρέμας. ἢ ἀπὸ τῆς τῷ γάλα ἀμειλόντων. Ἀριστοφάνης Ὀρεσιπ

-- Ἀπαιδύτης παῖδι ῥοπάλω με τὸ νῶτον,

Καγὰ πῶπῳ, μέλλω τὲ βοῶν ὁ δ' ἀπέβλισε
Σιμάπῳ μου.

Ἀπέβριξεν. ἀρπύτωσεν.

Ἀπεγένθη. ἀπὸ τῆς ἀπέθανε. ἕως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.

Ἀπεγνώκας. γεννητῆ. ἀπὸ τῆς ἀπαιδουμάσας. Δη-

1 Ἀπ' αἰγίλιπτος πέτρης] Vide Scholiastam Homeri ad Il. I. v. 15.

2 Ὅπως ὁ Φιλωνίδης ἔμεινον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς.] Hæc & quæ sequuntur excerpta sunt: ex Schol. Aristoph. ad *Plutum* pag. 34.

3 Ἰλιπία ἐλάσσει χρένω τῷ συμπληροῦντος τὸν παῖδα.] Verba hæc de mendo nâhi suspecta sunt: de quibus proinde amplius cogitandum senteo.

ex qua spectabant illi, qui locum [in Theatro] non habebant.

Ἀπ' αἰγίλιπτος πέτρης. Ab excellâ petra.

Ἀπαίδευτοι. Stulti. Disciplinæ expertes. Et [proverbium,] *Indoctior Philonide Melitensi*. Hic Philonides non solum erat magnus, sed etiam indoctus & porcinis moribus præditus: quem Aristophanes comice exagitat ut parasitos habentem, & propter Laidis amorem Corinthi degentem. Non solum autem ipse ut porcinis moribus præditus a Comico vellicatur, sed etiam focii ejus, quos capros appellat; Laidem vero Circen, quod amatores suos veneficiis irretiret.

Ἀπαιδία. Ætas pueritia minor. Vel sterilitas fœminarum. Et Ἀπαιδὸς, [genitivus ab ἀπαις,] qui liberis caret.

Ἀπαιδοξίνοι. Inexercitati. Indocti.

Ἀπαιθειάζει. Serenitatem inducit. Serenat. *Σιωννεφεῖ* vero, nubes cogit. Aristophanes:

— *Quid Jupiter facit?*

An discussis nubibus cælum serenat? an vero nubila inducit?

Ἀπαινούμενον. Id, quod aufertur.

Ἀπαιόλημα. Fraus. Fallacia.

Ἀπαιωρέμενον. Suspensum. Pendentem.

Ἀπαιρεῖ. Idem quod vulgus ἄρον dicere solet. Et Ἀπαιρέην, advenire. Aristophanes. Et Ἀπαιρόντες, abeuntes, discedentes.

Ἀπαισίον. Indecorum, impium, mali omnium, noxium, inauspicatum. *Apparuerunt autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infaustorum auguriorum averruncatores esse dicebant.*

Ἀπαισίος. Apæsus. Nomen urbis.

Ἀπαισίμεν. Repeto. Reposco. Et Ἀπαισιτέα, & Ἀπαισιπτόν, oportet repetere.

Ἀπαισιάν, ἀν. Repetens. Reposcens. Phocylides.

--- *Hominis improbi debitor esse cave,*

Ne pecuniam, quam tibi dedit, intempestive repetens, molestus tibi sit.

Ἀπέβη. Mortuus est. Et Ἀπεβία, idem.

Ἀπέβλισεν. Abstulit. Translatio ducta est ab illis, qui mel e favis apum auferunt: vel ab illis, qui lac emulgent. Aristophanes *Avibus*:

-- *Grassator clava tergo meo ictum infligit,*

Et ego cado, clamare volens. Ille vero abstulit pallium meum.

Ἀπέβριξεν. Obdormivit.

Ἀπεγένετο. Decessit. Obiit. Sic Antiphon & Thucydides.

Ἀπεγνώκας. Genitivo jungitur. Qui repro-

4 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 610. (424. Ed. Baf. P.)

5 Ἀπαισιτέα] Scholiasta Aristophanis legit ἑπαισιτέα.

6 Ἀσπίος] Sensus potius requirit, ut legatur ἑπασπίος, i. e. noxium.

7 Ἀπέβριξεν. ἀφαιρέσει. ἢ μετ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Aves* pag. 567.

8 Ἀριστοφάνης Ὀρεσιπ] Pag. 564. (358. Ed. Baf. P.)

μοσθένης. καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ ἐναντίον τῶν κατέγνωσαν.

Ἄπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος. καὶ Ἡπίδιζον τὴν ἀκρόπολιν, ἀειβάλλον δὲ ἐνεάφυλοι τὸ Πελασγικόν.

Ἄπέδει. ἐνέλιπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμιος ὁ Ἀρκὰς μέγας μὲν δὴ καὶ σώματι ῥάμιον ἀπέδει Πελοποννησίων ἕδενός· τὸ δὲ εἶδος ἰὺ τῷ προσώπῳ καλός.

Ἄπεδειλία. ἐδέδει. Πολύβιος. Ὁ δὲ Περσεύς μίαν ἔχων προσέληψεν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν (ἀντὶ τῆς ἐννοιας) τότε ἔχ' ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία, καθάπερ οἱ προσέπει τ' ἰππῶων.

Ἄπέδειξεν. ἀντὶ τῆς παρέδωκε. Ξενοφῶν.

Ἄπεδίδοκε. κατέφαγεν.

Ἄπεδημηκότες. ἀντὶ τῆς ἀπεδημηκότες. Ἐγμπίπτος Φορμιφόροις.

Ἄπεδοκίμαζεν. ἀτίμως ὑβρίζεν. ἐξεφώλιζε. Καὶ καθόλου τὸς μὲν κοσμίας τοῖς ἡθεσι καὶ τῆς ἰδίων βίαν ἐπιμελημένους ἀπεδοκίμαζεν· τὸς δὲ πολυτελεῖς, καὶ ζῶντας ἐν μέτρῳ καὶ κύβοις, ἐτίμα καὶ προσῆγεν.

Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὀμαλόν. Ὁμοκλίδης. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χαλὴν ἀπέδον π, καὶ αὐτῆς ἐφράλοπεδούσαντο, βελόμβοι ἐν τῇ οἰκίᾳ λαβεῖν π ἐδάδιμον.

Ἄπέδοξεν. ἀντὶ τῆς, ὡς οὐκ ἔδοξεν.

Ἄπέδοθε. ἀπημπολήσατε. καὶ Ἀπέδοθε, ἐνδέδακε, παρέδωκεν.

Ἄπέδραν. καὶ τὸ ἀρῶτον προσώπων ἀπέδραν. ἀντὶ τῆς ἐπαναχρήσαν. δεῦρο καπέδραν. Φερεκράτης Ἰππῶν. Μένανδρος Δαυαλεῦσιν. εἶτ' ἀπέδρα μόνος.

Ἄπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἰὺ. καὶ ἐστὶν ἐν τῶν Ἀποθανεῖν.

Ἄπέθεισεν. ἀπέκειρεν. ἀπέκοψε.

Σὺ κεφαλῶν αἴλας ἀπέθεισεν, ἄλλα τε πάντα

ἤρασε, καὶ Φθονεῖω οὐκ ἐνόησε γένου.

Ἄπεκάρησεν. ἐναθέζετο. Ὁ δὲ Σκιπίων ἀπεκάρησεν πρὸς πνι πυραμίδι, θιασῶν τὸς αὐτομόλους, καὶ τὴν τῶν ἀπέρων.

Ἄπεκάλει. ἀντὶ τῆς ἀνεκάλει. μελεπέμπει. Ξενοφῶν.

Ἄπεκαρτέρησεν. ἐαυτὸν διεχρήσατο. Ὁ δὲ Λυκούργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τὸς νόμους, ὅς ἐθήκεν.

Ἄπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύβους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

bavit. Qui rejecit. Demosthenes. Et Ἀπέγνωσαν, suffragiis suis abolverunt.

Ἄπεδα. Plana. Clidemus. Et arcem complanarunt, et Pelasgico muro novem portas habente cinxerunt.

Ἄπέδει. Inferior erat. Cedebat. At Philo-pæmen Arcas magnitudine quidem et robore corporis nulli Peloponnesiorum cedebat; sed deformi erat oris specie.

Ἄπεδειλία. Metuebatur. Formidabat. Polybius: Perseus vero, cum vel vincere vel mori animum ante induxisset, tunc forti et constanti animo periculum non tulit, sed timori succubuit, ut speculatores equitum.

Ἄπέδειξεν. Tradidit. Xenophon.

Ἄπεδίδοκεν. Comedit. Devoravit.

Ἄπεδημηκότες. Pro ἀπεδημηκότες dixit Hermippus Phormophoris.

Ἄπεδοκίμαζεν. Reprobabat. Ignominia afficiebat. Contemnebat. Et universe homines modestos et ad rem familiarem attentos despiciebat; sumptuosos vero et ebrietati aleaque deditos, ad honores et dignitates evehebat.

Ἄπεδον. Æquum & planum. Thucydides: Athenienses vero descenderunt in quendam locum campestem et planum, ibique castra posuerunt, quod aliquid cibariorum ex illis domibus sumere vellet.

Ἄπέδοξεν. Displicuit. Non placuit.

Ἄπέδοθε. Vendidistis. Et Ἀπέδοθε, vendidit, dedit, tradidit.

Ἄπέδραν. Aufugerunt. Est etiam ἀπέδραν prima persona. Pherecrates Ἰππῶν. * * * Menander Dætalensibus: Deinde aufugit solus.

Ἄπέθανεν. Obiit. Abiit eo; unde venit. Quare in v. Ἀποθανεῖν.

Ἄπέθεισεν. Abscidit. Amputavit. Tuum caput felis morsu abscidit, et alia omnia rapuit, nec invidiam satiavit mandibulam.

Ἄπεκάρησεν. Sedebat. Scipio vero ad quandam pyramidem sedebat, transfugas et desperatam illorum audaciam spectans.

Ἄπεκάλει. Revocabat. Accerisebat. Xenophon.

Ἄπεκαρτέρησεν. Mortem sibi [inedia] conscivit. Lycurgus vero, cum in Cretam venisset, inedia mortem sibi conscivit, ne leges, quas tulerat, abrogare cogeretur.

Ἄπεκαύθησαν. Adusti sunt. Multorum manus et pedes frigus adussit.

1 Ἡπίδιζον τὴν ἀκρόπολιν, ἀειβάλλον.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἡπίδιζον.

2 Ὁ δὲ Περσεύς μίαν ἔχων προσέπει.] Cum hoc fragmento conferenda omnia sunt ea, quae leguntur infra v. Καυχήσια.

3 Καὶ καθόλου τὸς μὲν κοσμίας τοῖς ἡθεσι καὶ τῆς ἰδίων.] Haec sunt verba Theopompī historici de Philippo, Rege Macedonum, quae leguntur in Collectaneis Constantini, a Valésio editis, pag. 21. unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum apud Athenæum lib. vi. pag. 260. sic legitur: Φίλιππος τὸς μὲν κοσμίας τῶν ἡθῶν, καὶ τὸς τῆς ἰδίων

ἐπιμελημένους ἐπιδοκίμαζε· τὸς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν μέτρῳ καὶ κύβοις ἐτίμα καὶ προσέπει. Quae verba ex libro XLIX. Histor. Theopompī de prompta esse Athenæus eodem loco testatur.

4 Ὁμοκλίδης.] Lib. vii. cap. LXXVIII.

5 Πῶς.] Haec vox delenda est: vel legendum, οὐκ ἔδοξε, πν. quae Porci conjectura est.

6 Σὺ κεφαλῶν αἴλας ἀπέθεισεν.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. xxiv. Epigr. 1.

7 Ὁ δὲ Λυκούργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην.] Vide infra v. Λυκούργος.

'Απεκαίνυτο. ¹ ἐνίκα.
 'Απέκειντο. ἐταμιεύοντο. Αἱ δὲ βάλανι τῶν Φοινίκων, ³ οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησίν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο. αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἤσαν ἀπέκειντοι.

'Απέκτισε ξύλον. ἀπέκοψεν.
 'Απεκομίθη. ἀπηνέχθη.
 'Απεκόμπασεν. ⁴ ἐν Ἐπιγράμματι
 Βραγγῶν, περὶ τῆς λύρας ἀπέκομπασε χροδά.
 'Απεκόπησαν. ἀντὶ τῆς ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

'Απεκορύφην. ὡφραγῶς ἔλεγεν. ⁷ Ἡρόδοτος. Ἄρταφέρνης, ὁ Ὑφασπεύτης, Σαρδῖαν ὑπαρχόν, ἀπεκορύφην σφί παθεῖ. Εἰ μὲν διδοῖσι βασιλεῖ Δαριῷ Ἀθηναῖοι γῆν τε καὶ ὕδωρ, ὁ δὲ συμμαχίην σφί συνετίθειτο· εἰ δὲ μὴ διδοῖσι, ἀπαλλάσσεσθαι αὐτῶς ἐκέλευε.

'Απεκράντισε. τῆς κέρας ἀπεκράντισεν. ἀπέκοψεν.
 Ὁ δὲ ῥοπαλῶ γρῖν ἀπεκράντισε βοῶς κέρας.
 'Απεκρίθη. ἀφωείθη.
 'Απεκρήτη. ἀκρήτη. ⁹ ἐν Ἐπιγράμματι
 --- Οὐδὲ κομίζει
 Χρυσὸς ἀπεκρήτη σῆς τευχῆς ἀγλαίην.

'Απεκλήρασι, καὶ Ἀπεκλήρασι. Μισθοὶ μὲν, ὡς πατέρ, Θρασύωνα, ἀπεκλήρασι δ' ἔ.

'Απέλα. ἀντὶ τῆς ἀπέλαυνεν.
 'Απελάκισεν. ὁ ἦραπ. μὲν. ἀντὶ τῆς ἀπεσκήρτισεν.

'Απελαύνομαι. Ὡς οἱ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα τῆ ψυχῆς ἀπελάσαντες.

'Απελλαῖος. ὦρα Μακεδόσι ὁ Δεκέμβριος μῆς.

'Απέλεθρον. πολλὸν, ἀμέτρητον.
 'Απελευθερῶ. ὁ ἐλευθερωθεῖς.
 'Απεληλαμένος. ἀποφθῶν.
 'Απελλῆς, Κολοφώνιος, θείσθ δὲ Ἐφέσιος, ζωγράφος, μαθητὴς Παμφίλου ἢ Ἀμφιπολίτου, ὡς περὶ δὲ Ἐφέσων ἢ Ἐφεσίων, υἱὸς Πυθίου, ἀδελφὸς Κτισίχου, καὶ αὐτῆ ζωγράφος.

'Απέληθ. ἀντὶ τῆς ἐπανελήθη. Θεκυδίδης. Δημοσθέν.

¹ Ἀπεκαίνυτο | Est vox Homericæ Odyss. G. v. 127.
² Αἱ δὲ βάλανι τῶν Φοινίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησίν ἔστιν ἰδεῖν. | Haec sunt verba Xenophontis de Exped. Cyri, lib. II. pag. 279. eademque ex Xenophonte recitit Athenæus lib. XIV. pag. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. Ἀποκρίθη, ubi idem fragmentum repetitur.
³ Οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησίν ἔστιν ἰδεῖν. | Notandum est apud Athenæum loco laudato supra, eas μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησίν ἔστιν ἰδεῖν.
⁴ Ἐν Ἐπιγράμματι Βραγγῶν περὶ τῆς λύρας. | Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate Pauli Silentiarii in Eunomium Locrum, qui cum de prima cithara canens cum altero certaret, & chorda forte rumpere, cithara dyvolans in jugo citharæ confedit, & stultore suo tonum chordæ ruptæ suppedit. Epigramma istud legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. 1.
⁵ Βραγγῶν. | Sic recte legitur in Anthologia Epigrammarum, loco ante laudato. In prioribus vero Edit. corrupte excusum est βραγγῶν, cuius loco MSS. Paris. exhibent βραγγῶν : quo I quamvis iudicium corruptum sit, propius tamen ad veram lectionem accedit.
⁶ Ἀνεβλήθησαν. | Interpretatio hæc mihi non placet, quoniam non video, quomodo ei vo i ἀπεκόπησαν convenire possit. Evidens est enim, quod esse ἀπεκόπησαν, ab ἀπεκρίθη. Το δὲ

'Απεκαίνυτο. Vincebat.
 'Απέκειντο. Servabantur. Reponebantur. *Palmarium vero glandes, quales in Græcia cernuntur, in usum servorum reponebantur. Quæ vero Dominis servabantur, erant eximie & selectæ.*

'Απέκτισε ξύλον. Abscidit lignum.
 'Απεκομίθη. Abportatus est.
 'Απεκόμπασεν. Rupta est. In Epigrammate : *Raucum stridens chorda lyrae rupta est.*

'Απεκόπησαν. Ex loco superiore pulsi sunt. Deturbati sunt. Xenophon.

'Απεκορύφην. Planis & brevibus verbis dixit. Herodotus : *Artaphernes, Hystaspis filius, Sardium præfectus, planis & brevibus verbis hæc ipsis dixit : Si Athenienses Regi Dario terram & aquam dare vellent, se societatem & fœdus cum illis juncturum esse : sin secus, eos abire jussit.*

'Απεκράντισε. A capite decussit. Abscidit. *Ille vero clava curvum cornu a capite bovis decussit.*

'Απεκρίθη. Separatum est.
 'Απεκρήτη. Impexi. In Epigrammate : *Neque impexæ tuæ comæ nitore aurum majorem ornatum addere potest.*

'Απεκράσαν, & Ἀπεκτόσαν. Interfecerunt. *Oderunt quidem, pater, Thrasionem ; non tamen occiderunt.*

'Απέλα. Pro ἀπέλαυνεν. Abigebat.
 'Απελάκισεν ὁ ἦραπ. *Dilectus recalcitravit.*

'Απελαύνομαι. Abigor. Expellor. *Ut illi qui impurum & ex [crassiore] materia constantem spiritum ex animis [hominum] expulerunt.*

'Απελλαῖος. Apellæus. Apud Mæcedones mensis December.

'Απέλεθρον. Multum. Immensum.
 'Απελευθερῶ. Manumissus. Libertus.
 'Απεληλαμένος. Expulsus. Exul.

'Απελλῆς. Apelles, [genere quidem] Colophonius, sed ab Ephesiis jure civitatis donatus, pictor, Pamphili Amphipolitani discipulus, ante vero Ephori Ephesii ; Pythii filius, frater Ctesiochi, qui & ipse pictor fuit.
 'Απέληθ. Thucydides hac voce usus est

κόπην enim apud Xenophontem, quem Suidas hic citat. interdum significat aliquem e loco superiore pedere vel deturbare ; ut Ἀναβ. lib. III. pag. 312. Προσπιλάττει τὴν ἡμῶν ὁ ὑπὲρ τῆς καθέσθαισας λόφος, & σπεῖσα παρελθὼν, εἰ μὴ τῆς ἀποκόμης. i. e. Nam occurrat est collis ille, qui tunc imminet, quæ descendendum erit : neque transire nobis licebit, nisi eos tunc deiecerimus. Idem lib. IV. Ἀναβ. pag. 320. Προδρόμι οἱ εἰς ἐπιγράματι λόφος ὑπὲρ τῆς ὁδῆς κατεληλαμένον τῶν πολεμίων, & ἡ ἀποκόμης ἦν ἀνάκη, ἡ διεσπῶναι δὲ τῆς ἀπὸν Ἑλλήνων. i. e. In viam se incidunt in eorum, qui tunc imminet, & occurrat erat ab hostibus, qui vel pullandi loco tuerant, vel a ceteris Græcis senectibus dicitur fieri videri. Idem pag. 321. Ἐν τῷ τῷ τῷ χροδά κτήν Ἀρραβῶν, ὁ Ἀρραβῶν περὶ τῶν, & λέγει, ὡς ἀπεκόπησαν δὲ τῶν ἀπὸν λόφος. i. e. In ora Arabiarum fuga clausus venit, ac se cum suis de primo colle tunc pullam narrat. Ad hæc locum Suidam hic respicere puto.
⁷ Ἡρόδοτος. | Lib. V. pag. 198. ubi Pontis ὀνομάσθη.
⁸ Ὁ δὲ ῥοπαλῶ γρῖν ἀπεκράντισε. | Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quo I ex Anthologia medita integrum exhibemus infra v. Ἐκρίθη.
⁹ Ἐν Ἐπιγράμματι. | Anthol. lib. VII. pag. 591.
¹⁰ Ἀπελάκισεν ὁ ἦραπ. | Hæc sunt verba Mon. Deater. xxii. 15.

νης δὲ, ἀντὶ τῆς ὑποδράσεως.

Ἀπελλικῶν. Καὶ τὴν Ἀπελλικῶν τῆς Τηέως χαλαβῶν ὁ Σύλλας βιβλιοθήκην. σημαίνει δὲ ὄνομα κύριον.

Ἀπελείπετο. ἀπὸ διφθόγῃς. Ἀπέλιπε δὲ, ἀντὶ τῆς ἀπέλειψεν, ὡς τὸ παρεληλυθὸς σημαῖνον, διφθόγῃ. Μεγίστην ὡς τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. Ἀπέλειπε δὲ, ἀντὶ τῆς ἀπελίμπαναι, διφθόγῃς, ὡς παρωχημένῃ.

Ἀπελογίζετο. ἀπειρημαῖτο. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας, δι' ἃς πεφθαρὸς εἶη τὸν φίλιππον.

Ἀπελ. τὸ ἔλκ. διφθόγῃ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διίτασθαι.

Ἀπελωβήθη. ἐφύβριστα. εἴργασται. ἢ ἕτως· εἰνυβρίσθη καὶ λαβητὸς γένηται. Σοφοκλῆς· Μανία γὰρ ἀλὸς ἡμῶν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἀπελυμαίνοντο. ἀπειρεθίζοντο.

Ἀπέλυσεν. ἐλυθάσατο. Πολύβιος· Ἡ καὶ τὸν Ἡρακλῆϊδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας.

Ἀπεμορξάμην. ἀπεψοσάμην. ἐδάκρυσα.

Ὡς ἔργῳ μὲν ἠλέησα, καὶ πεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα φρεσβύτιον ὑπὸ ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον.

ἀπὸ τῆς ὡρακολεθῆναι. παρέπει γὰρ τοῖς δάκρυσιν ὑπομάθεσθαι. ἢ Ἀπεμόρξατο, ἵσως ἐξεμάξατο, ἐξωμαίσατο.

Ἐπετὸν ἄξι κόμης ἀπεμόρξατο, τῆς δὲ κατ' ἴχνην Βεράγην εἰς κοίλῳ ἀραπὸν ἴκτο λέων.

καὶ Ἀπεμόρξατο. ἀπεβάλετο, ἀπεσιμῆξατο.

Ἀπεμπολή. ἀπέπρασις. ἢ ἡ μὲν ἀπάτης πράσις. καὶ ἐμπορία. καὶ Ἀπεμπολήσας, πεπραχάς. ἀποκτησάμενος.

Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τῆς ἀπελογήσω. Σβῆστις.

Ἀπεμφάνει. ἀπέειπεν.

Ἀπεναντίας. γενικῆς.

Ἀπενηχέμενος. κησάμενος.

Ἀπενηατίσω. ἐνιαυτῷ Φυγῆν τὴν παλῆδα

pro ἐπανάληθῃ, redierit. Demosthenes vero pro ὑποδράσεως, aufugere.

Ἀπελλικῶν. Apellicon. Nomen proprium. Sylla vero, cum Apelliconis Teji bibliothecam in suam potestatem redegit.

Ἀπελείπετο. Semper per diphthongum ei scribitur. Ἀπέλιπε vero, pro ἀπέλειψεν, praeteriti significationem habens, per i scribitur. Maximam apud Barbaros justitiae gloriam reliquit. Ἀπέλειπε vero, pro ἀπελίμπαναι est imperfectum, & per diphthongum scribitur.

Ἀπελογίζετο. Recensebat. Ille vero ingressus causas recensebat, ob quas Philippum fugisset.

Ἀπελ. Ulcus, ita dictum, quod [ejus labra] non sint juncta, sed diducta.

Ἀπελωβήθη. Foeda facinora perpetravit. Vel contumelia affectus & malo quodam laesus est. Sophocles: Furore enim correptus inclutus ille Ajax noctu foedum facinus perpetravit.

Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Abluebantur.

Ἀπέλυσεν. Absolvit. Liberavit. Polybius: Quae etiam Heraclidem suspitione liberavit.

Ἀπεμορξάμην. Absterfi. Lacrymatus sum. Quamobrem ego quidem illum fletus miseratus sum, conspicatus virum senem a liore male tractari. Consequens hic ponitur pro antecedenti. Fletum enim sequi solet absterfio lacrymarum. Vel Ἀπεμόρξατο, expressit, effinxit, [absterfit. In Epigrammate.]

Cum vix comas pluvia madidas absterfisset, vestigia ejus secutus leo, bobus infestus, in cavum specum venit. Et Ἀπεμόρξατο, abjecit, deterfit.

Ἀπεμπολή. Venditio, qua quis fraudatur. Negotiatio. Mercatura. Et Ἀπεμπολήσας, qui vendidit. Qui aliquam rem alienavit, vel possidere desit.

Ἀπεμυθήσω. Causam dixisti. Strattis.

Ἀπεμφάνει. Non convenit. Dissimilis est.

Ἀπεναντίας. Genitivo jungitur. E regione.

Ἀπενηχέμενος. Qui aliquid consecutus est.

Ἀπενηατίσω. Per annum abesse. Propter cri-

1 Ἀπελλικῶν] De eo vide insignem locum apud Athen. lib. v. pag. 2. 4.

2 Καὶ τὴν Ἀπελλικῶν τῆς Τηέως χαλαβῶν ὁ Σύλλας βιβλ.] Vide omnino Strabonem lib. xiiii. pag. 609.

3 Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπέλο.] Hoc fragmentum Casaubonus & Valerius ad Polybium referunt.

4 Ἐφύβριστα. εἴργασται.] Legendum est ἐφύβριστα εἴργασται, ut apud Schol. Sophocles ad Ajaxem pag. 14. ex quo Suidas notam hanc descripsit, ut Portus etiam monuit.

5 Ἀπελυμαίνοντο. ἀπειρεθίζοντο.] Repetitur Grammaticus noster ad locum illum Homeri II. A. v. 314.

Οἱ δὲ ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλλα λόγια ἴσθηται. Scho. infra ibi τὸ ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπειρεθίζοντο, ut hic Suidas.

6 Ἡ δὲ τῆς Ἡρακλῆϊδην ἀπ.] Supplementum hujus fragmenti habes supra v. Ἀνδρὸς τοξότου.

7 Ὡς ἔργῳ μὲν ἠλέησα, καὶ πεμορξάμην.] Duo hi versus (qui, si bene meminerit, in Aristoph. Ἰνὸστράτα exstant) sunt septenarii Trochaici, quos in h. c. Editione secundum legem metri distinxit & in ordinem rediit.

8 Κησάμενος] Pe. rionius monet, in codice Vaticano scriptum esse κησάμενος, quod a lectio magis placet.

9 Ἐπετὸν ἄξι κόμης ἀπ.] Dissimilium hoc est pars Epigrammatis quod ex Anthologia inedita integrum exhibemus mira v. Ἡρακλῆϊδην.

10 Ἀπέπρασις] Subsistit Lector, & de voce hac, quam suspicam habeo, cogitet.

11 Ἡ μὲν ἀπάτης πράσις] Verba haec ambiguum habent significationem. Vel enim accipi possunt de venitione dolosa, qua emptor fraudatur: vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus & circumvenimus; quo sensu in lingua nostra vernacula vendere aliquem interdum significat aliquem prodere & decipere. Ultimam significationem egregie confirmat locus hic Aristophanis p. 389.

Καὶ ταῦτα λαλῶντος ἀπηνυκλάμενος. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπηνυκλάμενος πησαστομέτροι διφθόγῃς κηλακίαι. τὸ τὸ φησι διφθόγῃς τὸ εὐχρῶς πεφθαρῆς πῆσαστο τὸς Ἀθηναίους, ἀπηνυκλάμενος. En clare Scholiasta docet, τὸ ἀπηνυκλάμενος hic dici de illis, quos adul toris tallacibus verborum lenociniis decipiunt & in fraudem inducunt: quod locum huic Suidæ non parum illustrat.

12 Ἀπηνυκλάμενος] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. minus recte scriptum est ἀπηνυκλάμενος per η.

13 Ἐνιαυτῷ Φυγῆν τὴν παλῆδα. Vide quae de hoc more veterum notantur Meursius Exercit. Crit. Part. II. lib. III. cap. ult. itemque ad Lycoph. v. 129. & Pentus Leg. Attic. pag. 512.

ἐπὶ πῶν ἀδικήμασιν. Ἰ' Ἀπολλώνιον Φασὶ τὸν Τυανέα ἀπειναύησαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, ἀμαρτία ἐρωπική λησάμενον. Καὶ αὐτὸς αὖτις αὖτις Ἑρακλῆος Ἀπειναύησαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον, ἐπαυελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

Ἰ' Ἀπένινα ὄρη.

Ἰ' Ἀπέξεσμενον. ἠκευβαρμένον.

Ἰ' Ἀπεάσαλο. ἀπεκινάξαλο. καὶ Ἀπειωσμενον, καὶ Ἀπασμῆρον ὁμοίως. Ἀπέωτο δὲ, ἐπορθεῖτο.

Ἰ' Ἀπέπαρδε. καὶ Ἀποπαρθεῖν. Ἰ' Ἐποάδειν δὲ, ὡροτετραγμῆς τῆ ς.

Ἰ' Ἀπεπίτθον. ἠλπίζον. Ἰ' Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ὡρὸς τῆς ὑλάδεις τόπος ὑπόπλιος εἶχον ὡρὸς εἰσέδρας. Ἐν δὲ τοῖς ὀπιπέδεις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίτθον.

Ἰ' Ἀπεπλίξαλο. Ἰ' ἀντὶ τῆς βύχερως καὶ μὲν ῥαφάνης ἀπεπίσσελο καὶ ἀπέφυγε. πλίξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πιδήματα. ὅθεν καὶ τὸ αὐεβάδην ἀμφιπλίξ ὡρὸς Σοφοκλεῖ ἐν Τριτολόμω. Ἀειτοφάνης Ἀχαρνέων· Οὐκ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξαλο. Ἰ' καὶ Ὀμηροῦ.

Αἱ δ' εὐ μὲν τράχαν, εὐ δὲ πλίσσοντο πένδασιν. Ἰ' ἔλεγον γὰρ πλίξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἀντίχειρος εἰς τὸν λιγανὸν δάκτυλον ἀφ᾽ ἑστίμα. καὶ τὸ μέγαξυ τῆς μῆρῶν ὄτῃν.

Ἰ' Ἀπεπόνων. τῆ πόνος ἔλεγον. Ἰ' Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνων ἰερεβοδιφώνης τὰ ὑποχθόνια, στρατοπεδεύον ἀμφὶ τὸ Φεζέιον τὸ Χλωμαίων.

Ἰ' Ἀπεπυδάεισα. Ἰ' Ἀειτοφάνης· [Ἀπεπυδάεισα,] μόθων αὐεκόκκυσα. ἀντὶ τῆς ἀπέπαρδον. Μόθων δὲ εἶδος ὀρηχέως Φορβικῆς. Πειρεκόκκυσα ἔν, κόρδακα ἀρχοσάμην.

Ἰ' Ἀπερράπισεν. Ἰ' ἀπεφίμωσεν. ἀπεφίμωσεν.

Ἰ' Ἀπέραλον. ἀπειρον, μέγα, Ἰ' πέρας ὅσα ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τῆς νυ γράφοιες ἀμαρτάνων. Ἰ' Ἀειτοφάνης Νεφέλαις· Τὸ ληῖμα τῆ νυκτῶν ὅσον ἀπέραλον. Καὶ αὐτὸς· Ἰ' Ὁ δὲ Χοσροῆς τὴν ἀπέραλον καλεσμένον εἰρήνῃ λαμπαρῶς παρῆλθεν.

Ἰ' Ἀπερρασάμενον. ἀντὶ τῆς ἀπὸ δὲ, Ἰ' ἐξ ὧν εἰργάσαλο. Ἰ' ἔπος Ἰσαῖο ἐν τῆς ὡρὸς Ἀπολλόδορον. Ἰ' Ἀπερράσασαι, ἀντὶ τῆς ἀπὸ πληρῶσαι. Ἀειτοφάνης.

Ἰ' Ἀπερρε. ἀντὶ τῆς Φθίρης. πορεύε μὲν Φθορῆς. Ἀ-

mina aliqua per annum a patria exulare. *Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas exulasse.* Et iterum de Hercule: *Cum ob eadem per annum a patria exulasset, expiatum Athenas rediisse [ferunt.]*

Ἰ' Ἀπένινα ὄρη. Apennini montes.

Ἰ' Ἀπέξεσμενον. Politum. Accurate elaboratum.

Ἰ' Ἀπεάσαλο. Repulit. Excussit. Et Ἀπειωσμενον, & Ἀπωσμενον, eodem sensu accipitur. Ἀπέωτο vero, vastabatur.

Ἰ' Ἀπέπαρδε. Ventris crepitum emisit. Et Ἀποπαρθεῖν: pro quo etiam dicitur ἀποπαρθεῖν, praeposita litera ς.

Ἰ' Ἀπεπίτθον. Fidebant. *Romani enim loca sylvestria propter insidias habebant suspecta: patientibus vero & apertis fidebant.*

Ἰ' Ἀπεπλίξαλο. Excusso jugo aufugit. Πλίξ enim significat gressum: & πλίγματα, saltus. Unde etiam quod aliis est αὐεβάδην, Sophocles in *Triptolemo* ἀμφιπλίξ appellat. Aristophanes *Acharnensibus*: *Non tam facile aufugisset.* Et Homerus: [*Mula*] *vero bene currebant & pedibus ingrediebantur.* Πλίξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est inter pollicem & digitum indicem. Item os, quod est inter utrumque femur.

Ἰ' Ἀπεπόνων. A laborare cessabant. *Sed Romani, cum loca subterranea scrutari desissent, castra circa castellum Chlomarum posuerunt.*

Ἰ' Ἀπεπυδάεισα. Aristophanes: *Crepitum emisi, & mothonem saltavi.* Est autem μόθων genus saltationis injucundae & parum elegantis. Vel αὐεκόκκυσα significat, cordacem saltavi.

Ἰ' Ἀπερράπισεν. Camo seu capistro os obligavit.

Ἰ' Ἀπέραλον. Infinitum. Immensum. Qui vero per νυ scribunt ἀπέραλον, errant. Aristoph. *Nubibus*: *Quam longae sunt noctes haec.* Et iterum: *Chosroes vero pacem, quae aeterna vocabatur, manifeste violavit.*

Ἰ' Ἀπερρασάμενον. Qui alicui pro meritis gratiam retulit. Sic Ixus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπερράσασαι, absolvere, complere. Aristophanes.

Ἰ' Ἀπερρε. Pereas. Abi in malam rem. Aristo-

1 Ἀπολλώνιον Φασὶ τὸν Τυανέα ἀπην.] Haec ex Philostrato excerptit Suidas, apud quem in *Vit. Apoll.* lib. 1. cap. x. sic legitur: Ἀλλ' ὁμοῦς συνεφανέσθην ἐπὶ ἀφροδίσεισιν αὐτὸν, ὡς ἀμαρτία ἐρωπική λησάμενον, & ἀφ' τούτου ἀπειναύησαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. ὁ δὲ πάλιν ἐφ' ἑστίμα ποτ' εἰς Σκυθίας, ἐπὶ εἰς ἐρωπιαὶ πάλιν ἀπηνέχθη. i. e. interprete Morello: *Verum ne sic quidem calumniatorum obrectationes potuit evitare [Apollonius], qui ipsum amoribus captum criminantur, e jusque rei gratia apud Scythas integrum annum moram traxisse, cum nec Scythiam unquam attingerit, nec amori unquam deditus fuerit.*

2 Ἐποάδειν.] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπαρθεῖν, ut Portus etiam monuit.

3 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ὡρὸς τῆς ὑλάδεις.] Haec sunt verba Polybii lib. 11. cap. 11. ut J. G. Schaeferius observavit.

4 Ἀπεπυδάεισα. ἀντὶ τῆς ὡρὸς. & μὲν ῥαφάνης ἀπεπίσσελο & ἀπ.] Totum hoc articulus detulit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 382. (270. Ed. Bas. P.)

5 Ἀπὸ τῆς εὐρεῖας καὶ μετὰ ῥαφάνης.] Haec non pertinent ad vocem ἀπεπλίξαλο, sed sunt interpretatio vocis ἐλαφρῶς, quae apud Aristo-

phanem loco laudato proxime praecedit.

6 Καὶ Ὀμηροῦ.] *Odyss.* 2. v. 318.

7 Ἀλλ' ἐπὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνων ἐρεῖ.] Haec sunt verba Theophrasti *Simocatte* lib. 11. cap. 111. eademque leguntur infra v. Ἐρεβοδιφώνης.

8 Ἐρεβοδιφώνης.] Sic etiam apud *Simocattam* hodie legitur. In 2 MSS. Paris. vero exaratum est Ἐρεβοδιφώνης.

9 Ἀειτοφάνης.] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Bas. P.) Vide ad eum locum veterem *Enarratorem*, cujus verba Suidas hic profus mutilavit.

10 Ἀπερράπισεν.] Non solum vox ipsa, sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, & quam apud nullum alium *Lexicographorum* reperio.

11 Ἀειτοφάνης Νεφέλαις.] Versu 2.

12 Ὁ δὲ Χοσροῆς τὴν ἀπέραλον καλεῖ.] Haec sunt verba *Procopii de Bello Pers.* lib. 11. cap. v. pag. 97.

13 Ἐξ ὧν εἰργάσατο.] Apud *Harpocratem* legitur ὅτι τῆς ἐργῶν, ὧν εἰργάσατο.

εισοφάνης ' Νεφέλαις ' Υθλαίς, ἀπερρέ. ' Απερρέ οὖν, ἀντί τῆ Φθάρηθι. καὶ ἔρραν, Φθειρόμην.

Ζητῶν ἀειέρρων αὐτὸν ἐξ ἑαθινῶ.

Κραπαλάοις Φερεκεράτης.

' Απερείδμα τὸν πόον. ἀντί ᾧ Σπτίθμη. ' ἀ-
κμβίζω. καὶ ' Απερείσαοθα, ἐκβαλαῖν, ἐκκενῶσαι.
' Ὅσπερ εἰς ἐκείνους βελόμηνους ἀπερείσαοθα τὸν θυ-
μὸν. καὶ ' Ἰώσηπ. Πρὸς τὸν αἴπιον ἔλεγεν ἀπερεί-
σαοθα τὴν ὀργὴν. ' Απερείσαοθα ἐν, ἐκκενῶσαι,
καὶ ἀθαρήσαι, βῆβῆναι. Πρὸς ἕνα χρόνον ἀπερείσα-
οθα τὰς ἐλπίδας ἔδαμῶς ἐκκενε συμφέρειν.

' Απερείσια. ἀπειρα. ' Ομηρ. ' Απερείσι ἀπονα.
καὶ ' Απερείσι, ἀπερ, πολὺς.

' Αδείβλεπτον. ἀνυπνόητον.

' Αδείγραπτον. ἀδειόριτον. ' Ὅπ τὸ ἀδείγρα-
πτον τελίον τόπω, χρόνω, καὶ ἀλήθει. ὁ μὲν Θεὸς
χρ' πᾶν εἶδος ἀδείγραπτον. τὰ δὲ αἰδήσει καὶ ἀ-
ληπιά, καὶ ἀειγραπιά. καὶ ' Αδείγραπτοι, ἀδει-
σιόπτοι.

circumscribi possunt. Et ' Αδείγραπτοι, qui

' Αδεικλύπτηλον. ἀταράχην. ἀνεόχλητον.

' Αδειλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδόμενα λαλεῖν. ἢ οἷον
οὐκ ἂν τις ἀειλαλήσει.

' Αδεισάλπιγκτοι. ἀδειήχιοι, ἀκατήχιοι.

' Αδείτροπ. ἀνεπίτροφ. ' Οὔτε γὰρ ' Αγαμεμνο-
νίδης παῖς ἀνεπίτροφ, ἢ ὁ παῖς τὸν ' Αχέρωνα Θεὸς
ἀνάσταν. ' Ἀπὸ κρινῶ, τὸ ἀνεπίτροφ τῆ τρεῖς ἐχθρὸς
μετελθεῖν, ἀλλ' ἐχθ' ἐπιτροφίῳ, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεί-
ται. ἢ ἀνεπέλευσ. ἔνθεν καὶ τὸ, ἀειροπέων ἐ-
νιαυτός.

' Απερρίφη. γενικῶ. ἐξέβληθη.

' Απερρίφεν. ' Ὁ δὲ ἐπιληθῆσαι τὰ δεικνύοντα τὰ
πᾶν ἀπερρίφη λόγους. τετάρτη παρενέβαλεν. ἢ ' Απερ-
ρίφεν. ἐφλυάριζεν. ' Ὁ δὲ τωμύλ τε ἂν χ' ὑφα-
γρῆσαι, ἀπερρίφη ῥήματα ὑπερήφανά πᾶς καὶ δρα-
σύτρεα.

' Απερῆντα. κωλύοντα. Σπρέποντα. Στέλλεται
ἐν βασιλείῳ γράμματα, ἀπερῆντα τὴν τ' βαρβά-
ρων ἐπίθεσιν. καὶ ' Απερῆσιν, ἀπαργεύσασιν. καὶ πᾶ-
σον) ᾧ πολέμου. ' Ἀμείλ ταχέως πᾶν ἀπερῆσιν.

' Απερρώγεν. οὐκ ἀπερρήχ. καὶ ' Απερρώγι, καὶ
οὐκ τῶν, ' Απερρώγι, τὸ τελίον φερόσων. Κατ'
ἀπερρώγι ὁ πῆς. καὶ ' Απερρώγτες, κατὰ χρισμένοι,
ἢ ἀπερρῶγοι. Τῆς φίλης ἀπερρώγως συζυγίας.

phanes Nubibus: Nugaris, abi in malam rem.
Et ἔρραν, qui in malam rem abit. *Eum querendo
inde a tempore matutino omnes rucos per-
reptat.* Pherecrates Crapatalis.

' Απερ ἰδομα τὸ πίκον. Vellus depono. Incum-
bo. Et ' Απερείσαοθα, effundere, evacuare.
Tanquam in eos iram effundere cupientes. Et
Josephus: *In facinoris auctorem se iram ef-
fundere velle dicebat.* ' Απερείσαοθα igitur, e-
vacuare, fiduciam in aliqua re collocare, ali-
cui rei inniti. *In unum tempus omnes spes
suas conferre minime conducere iudicabat.*

' Απερείσια. Infinita. Homerus: *Immensam
auri vim pro redemptione [accipe.]* Et ' Απερεί-
σι, infinitus, multus.

' Αδείβλεπτον. Inexpectatum. Inopinatum.

' Αδείγραπτον. Non circumscriptum. Inde-
finitum. Triplici sensu aliquid circumscribi
non posse dicitur: vel ratione loci, vel tem-
poris, vel intellectus. Deus quovis horum
modorum circumscribi nequit. Illa vero, quæ
sensibus percipiuntur, finita sunt & limitibus
circumspici nequeunt.

' Αδεικλύπτηλον. Quod omni strepitu & turba
caret.

' Αδειλάλητον. Qui loqui nescit. Vel, quem
nullus loquendo superare possit.

' Αδεισάλπιγκτοι. Quos nullus tubarum fo-
nus circumsonat.

' Αδείτροπ. Qui nullam alicujus rei cu-
ram gerit. *Neque enim filius Agamemnonis,
vel Deus Inferorum, ultionem negligent.* Ex
precedentibus enim repetendum est ἀνεπίτρο-
φ, ut sit sensus, curam adhibebit, ut ab ini-
micis pœna exigatur. Vel [' Απειροπ dicitur
ille,] qui nunquam redit. Unde ἀειρο-
πέων εἰναυτός, annus, qui in orbem redit.

' Απερρίφη. Abiectus est. Ejectus est. Geni-
tivo jungitur.

' Απερρίφεν. Projecit. Profudit. *Ille vero cap-
tato tempore verba temere effudit.* Vel ' Απερ-
ρίφεν, temere effutiit. *Ille vero cum esset gar-
rulus & jaçtabundus, verba superba & auda-
cia effutiit.*

' Απερῆντα. Interdicentia. Impedientia. Pro-
hibentia. *Mittuntur a Rege literæ Barbaro-
rum invasionem vetantes.* Et ' Απερῆσιν, defati-
gabuntur, animum despondebunt. [Aristophanes:] *Cito admodum molestiæ succumbent.*

' Απερρώγεν. Non ἀπερρήχια. [Ruptus est. Fra-
ctus est.] Et ' Απερρώγι, five, addito γ, ' Απερρώ-
γι, est tertia persona. *Deinde vero pes fractus
est.* Et ' Απερρώγτες, abscissi, avulsi. *Ab amabi-
li consortio avulsus.*

1 ' Αεισοφάνης Νεφέλαις] Pag. 101.

2 ' Ακμβίζω] Vide infra v. ' Απερείσι, & v. ' Ησεικός; item-
que Reines. Var. Lect. lib. 111. pag. 475.

3 ' Ἰωσηπ. Πρὸς τὸν αἴπιον ἔλ.] Sensus hujus loci supplendus est
ex Josepho de Bello Jud. lib. 11. pag. 828. ubi sic legitur: Βοών-
ταν δὲ τ' λοιπῶν, αἴπιον εἶσα μάστιγα τ' ἀπερῆσας Κλείτον πνα, νῦν
παρκαλύπτων εἰς ἐκείνους ἀπερείδων τὴν ὀργήν, ὁ Ἰώσηπ ἀνελεῖν μ'
ἐδὲνα πωρήσει. i. e. Reliquis autem vociferantibus, Clitum quen-
dam esse præcipuum defectionis auctorem, rogantibusque, ut in eum

iram suam effunderet, neminem quidem Josephus occidere voluit.

4 ' Αδειλάλητον. ἤτοι οὐκ εἶδ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas*,
pag. 252. (163. Ed. Bas. P.)

5 Οὔτε γὰρ ' Αγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.] Hæc sunt verba Sopho-
clis in *Electra* pag. 89. ut Portus observavit.

6 ' Ἀπὸ κρινῶ τὸ ἀνεπίτροφ & τὰς ἐχθρ.] Scribe ex Scholiasta
Sophoclis: ' Ἀπὸ κρινῶ τὸ ἀδείτροπ & τὰς ἐχθρὸς μεπλθ.

7 ' Ἀμείλ ταχέως πᾶν ἀπερῆσιν.] Hæc sunt verba Aristophanis in
Lystrata pag. 845. (544. Ed. Bas. P.)

Ἄπερωβός. καλυπτός. Ὅμοιος ἔμω μέρων ἄπερωβός.

Ἄπειρος. ἀντὶ τῆ ἄπειρος οὐ.

Ἄπειροβεία. ἀπαιουχυβήσασα. Ἄπειροφάνης. Κρεῖττον ἢ τὸ εὐθὺς ἀπειροβεία, ἢ χεῖρον τὰ μεχρὸν πρᾶγματα. Ἄπειροφάνης ὅτι ἐπὶ κακῶ χεῖρονται. ὁ δὲ λόγος εἴρη ἐπὶ τ δανειζόντων καὶ αὐθις Ἄπειρος πυρρός, ἢ μὴ δέκαλον χλαφός.

Ἄπειρος. ἀπεκαλίθη.

Ἄπέσει. ἔσειεθι, ἢ ἐπαύσατο, πέσειεν. Ἄπεσειεν. λέγει τὸ ἀποσειεῖν οἷτε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῶν.

Ἄπεσεια. ἀπέβαλεν.

Ἄπεσειάσει. διεσπέρσεν.

Ἄπεισιβάσειο τὴν φολίαν. ἀπεσίθη. καὶ Ἄπεισιβατάμεθα, ἀπειβάλομεν. κελύως δὲ Ἄπεισιβάσειο ἐπὶ τὸ ἀπερίφραγμα τὰ σιῶν, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀποκλεθῶν. Τὰ δὲ πολλὰ ἄξια μὲν πλείων ἀνθρώπων ἐκείσε ἀπεισιβάσειο. ἀντὶ ὃ ἀπέθηκεν.

Ἄπεισικλῆς. ἀνομήτως ἔχων. καὶ Ἄπεισικληρυμνός, ἔξοραμμνός.

Ἄπεισικολλυμνός. ἔντετα μνός. Ἄκολλες γὰρ ἢ ἐπὶ τῆ ἀκμῆ θείξ, ἢ ἐφύλαττον ἀκρόθυτον Θεοῖς ἀνακλίνοντες. καὶ ἀχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ἀπογογγυμνός.

Ἄπεισικοταμνός. ἔσκιστραφῆ μνός. κερχασμνός. τὰς γὰρ χεῖρας σιότη καλῶσι ζωγράφου. ἕως Ἄπεισιφάνης.

Ἄπεισιμυ. ἀπέρχομαι. ἀναχερῶ. ὡς Ἄπεισιφάνη ἐν Νηφέλαις.

Ἄπεισιμυζίζον. κελύως τὸ ἀπὸ μῦν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα μὲν θείξ. καὶ ἀχρηστικῶς δὲ τὸ ἀπὸ μῦν.

Ἄπεισιπασι. μὲν βίαις ἐξεῖλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐκείνη τῆ Θεῖς ἐκέτα εἰς ταύτην, καὶ ἦσαν σωματικῶν. οἱ δὲ ἀπεισιπασι ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκλειναν αὐτούς.

Ἄπεισιπέδαζεν. ἠμέλει. κατεφρόνη. Ὁὐδὲ τῶν Ἐπικύρου λόγων ἀπεισιπέδαζεν Ἄπελλόνος.

Ἄπεισιπέδα. ἀπέχον. ἀπεχάλλετο. Ἐντάπει. Καὶ

1 Ὅμοιος ἔμω μέρων ἀπ.] Π. Θ. v. 361.
2 Ἄπειροφάνης. Κρεῖττον ἢ τ.] Apud Aristophanem Nubibus pag. 192. (118. Ed. Val. P.) sic legitur: Ἄπειροφάνης ἢ χεῖρον τὰ μεχρὸν πρᾶγματα. Vide infra v. Ἄπειροφάνης.
3 Τὸ πρᾶγμα τὸ ἐπὶ κα] Scribendum potius est, τὸ πρᾶγμα τὸ ἐπὶ κα: quam lectionem in versione secutus sum.
4 Ὁ δὲ λόγος εἴρη ἐπὶ τ δαν. καὶ αὐθις Ἄπειρος π.] Hæc proflus turbata est & confusa, que sic in ordinem recides: Καὶ αὐθις Ἄπειρος πυρρός καὶ μὴ δέκαλον χλαφός. ὁ δὲ λόγος εἴρη ἐπὶ τ δανειζόντων. Vide supra v. Ἄπειρος.
5 Καὶ μὴ δέκαλον χλα. Supra v. Ἄπειρος absque negatione legitur τὸ δέκαλον χλα. quod magis arridet.
6 Ἄπεισι. πέσειεν.] Hæc pertinet nota illa Hesychii, Ἄπεισιπέδα, κερχασμνός: quam vocem vir doctus in nemo i i colliebat.
7 Ἄπεισιπέδα λέγει τὸ ἀπέσει. Locus hic me hec in indignet. Puto enim a sepi debuit, Ἄπεισιπέδα λέγει τὸ ἀπέσει. ὁ πάλιν ἐπὶ τ δανειζόντων enim Platonem enim Politicis pag. 174 C. τὸ ἀπέσει.

Ἄπειρος. Quialiquid impedit. Homerus: Qui semper conatus & consilia mala impedit.

Ἄπειρος. Pro ὡς περ. Quemadmodum tu. Ἄπειροβεία. Non erubescere. Frontem perfricare. Aristophanes: Satius fuisset statim tunc frontem perfricare, quam postea cum molestiis conflictari. Vox περὶ μάλιστ enim aliquando in malam partem accipitur. Et iterum: Semiruber, & decies pallidus. Proverbium, quod in fœneratores dicitur.

Ἄπειρος. Arcet. prohibet. Ἄπέσει. Extinctus est. Cessavit. Mortuus est. Voce ἀπέσειε pro ἀποσειεθι usi sunt cum alii tum Plato Politico.

Ἄπεισειατο. Excussit. Abjecit.

Ἄπεισειάσει. Dissipavit. Dispersit.

Ἄπεισιβάσειο τὴν φολίαν. Stolum deposuit. Et Ἄπεισιβατάμεθα, abjecimus. Proprie autem Ἄπεισιβάσειο σημαίνει vasa & suppellectilem in aliquo loco deponere, & hostes sequi. Res autem pretiosiores & maximam partem hominum illic deposuit.

Ἄπεισικλῆς. Qui nihil sentit. Qui obdormit. Et Ἄπεισικληρυμνός, arefactus, induratus.

Ἄπεισικολλυμνός. Detonsus. Resectus. Κόλλυς enim est capillus verticis, Diis facer, quem intonsum servabant. Abusive vero sic etiam appellatur nudatus & resectus.

Ἄπεισικοταμνός. Adumbrata. Coloribus picta. Nam pictores χρώτη vocant colores. Sic Aristophanes.

Ἄπεισιμυ. Abero. Abeo. Apud Aristophanem in Nubibus.

Ἄπεισιμυζίζον. Proprie significat cutem capitis cum ipsis pilis Scytharum more resicare. Abusive vero, radere, detondere.

Ἄπεισιπασι. Per vim abstraxit. Spartani vero ad Tanarum supplices sedebant, salutem petentes: quos illi crudeliter inde abstractos interfecerunt.

Ἄπεισιπέδαζεν. Negligebat. Contemnebat. Ne Epicuri quidem doctrinam studio & curiositate sua indignam iudicavit Apollonius.

Ἄπεισιπέδα. Distabat. Aberat. Remotus erat.

passive accipitur pro ἀποσειεθι: ad quem locum Suidas procul dubio reitexi.
8 Ἄπειροφάνης.] Hæc interpretatio mihi non arridet. Malim κεκαρμένος, propter ea que sequuntur. Σκέλιος enim vocabatur coma, que in honorem Deorum alebatur: unce, cui coma illa detonsa erat, appellabatur ἀποκολλυμνός, ab ἀποκολλύπτω. Habet autem vox ἴσα & aliis significationes, quas apud Grammaticos quaere. Vide Hesych. v. Ἀνακολλύφας, & v. Κίμων.
9 Κόλλυς.] Vox ista varie fertur. Κόλλυς enim hic habent omnes Edit. Suidæ; itemque Etymologus: quod tamen corruptum esse non dubito. Apud Pollucem legitur σιόλιος. Apud Hesychium in serie sua σιόλιος. Apud Athenæum lib. xi. pag. 494 σιόλιος: quæ lectio reliquis præferenda est.
10 Ἄπεισικοταμνός. ἐστ.] Eadem leguntur apud Hesychium.
11 Ἄπεισιμυζίζον. κερχασμνός. τὸ δαν.] Vide Hesych. v. Ἀπεισιμυζίζον, & v. Γουκόσμοφης.
12 Οὐδὲ τῶν Ἐπικύρου λόγων ἀπέσει.] Apud Philostratum de Vit. Apoll. lib. i. cap. v. locus hic ita legitur: Δίκεσε δὲ καὶ τῶν Ἐπικύρου λόγων ἔδει τῶν ἀπέσει.

ἢ οὐκ ἀπεράτῃ τῆς τῆ Λεονίῃ ἐπανυμίας. ἔπο γὺ καὶ τὸ ζῶον πιεῖν εἴωθεν. Οὐκ ἀπεράτῃ, ἔ παρὶ λλαπεν. Σοφοκλῆς

Μέγας, ἰ χνοάζων ἀρε λυκενδῆς κῆρα,
Μορφῆς δὲ τῆ σῆς οὐκ ἀπεράτῃ πολύ.

πρὶ Λαίβ Φησὶν Ἰοχῆτι.

Ἄπεραύρην. γαυροῖς ἔφρατῆον. Ὁκυκιδίδης. Λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπρονες τὰ δένδρα, καὶ ἕλιω ἔπιφύροντες, ἀπεραύρην εἶπη δέοιτό τι.

Ἄπέστησεν. ἐκάλυπεν. ἐπέχε. Πολύβι. Ἐκείνον ἢ ἔτε σκότῃ, ἔτε χιμῶν μέγεθῃ ἀπέστησεν ἔδῆπτε τῆς φροήσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διωθῆμεν, καὶ τὰς ἀρρώστιας ἐπιπῶν καθῆτο, καὶ διευτυχίκα πάντῃ τὸν χρονον. Καὶ αὐτῆς Πολύβι. Ἀποχόλιες τῆ ἰδίας φραζέως ἐφ' ἰκενόν τινα κρόπην, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν· δύο δὲ ἔπιπολύ φροήλθον. ἀντὶ τῆ, ἐπέχεον τὸν δρόμον.

Ἄπεσιν. ἀντὶ τῆ ἀφῆστικῆν, μακρῶν ἔσιν. Ἀριστοφάνης

Ἄπεσιν ἐπὶ Θρακίης Φυλάτῆων Εὐκράτην.

Εὐκράτης ἔτῃ ἡ φρατῆρὸς Ἀθηναίων, ὁ ἑκαλέμενον Στύπωαξ, δωροδόκῃ, καὶ φροδότης, ὅς ἀπάλετο ὑπὸ τῆ τριάκοντα. οἱ δὲ, ὡς πῶν κόνειον.

Ἄπεσμάπσαν. ἀπεφθέγγαντο.

Ἄπεσῶ. ὡς περ Σαπφῶ. φραζέ Καλλιμάχῳ ἢ Σπιδημία.

Ἄπεσῶ. οἰχέω. διωκέω.

Ἄπεσῶ. ἢ ἀπέστω γλυκύθυμῃ ὀμματῶν. ἐπὶ τῆ μελωδῶν φιλοσοφῆν ὁ Σωκράτης φησὶν.

Ἄπεσφέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσφεν.

Ἄπεσῦλο. ἐξέλιπε. σθῶν, τὸ ὄρω, καὶ σῶα. ἀφ' ἧ τὸ σῦμι· ἐνθεν, τὸ ἔσῦλο, καὶ Ἄπεσῦλο, καὶ Ἄπασῦλο.

Ἄπεσφακέλιξεν. οἱ μὲν γραμματικοί, ἐσάπη, ἀπεσφενδένεσε. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἀπεσάκηξεν· ἐπὶ τὸ ἐξοίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἄριστοφάνης ἀντὶ τῆ ἀπεσπάσῃ.

Ἄπεσφηνεν. ἄπυχεῖν ἐποίησεν.

Ἄπέχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ χῶν, τὸ χί-
ζειν.

Ἄπεχεδιάζετο. ἡτοιμάζετο.

Ἄπεχοίμηνεν. ἀπεχάμηνεν. καὶ Ἄπεχοιμισμένῃ, ἀπεσχημῆνεν. Δημοσθένης ἐν τῆ κτ' Ἀριστογίτο-
ν, ἀντὶ τῆ ἀπυκεκλεισμένῃ.

Ἄπεσφρέβον. Ἄ Μένανδρῃ. Οἱ Ῥωμαῖοι ἢ οὐκ

Eunapius: Non enim a cognomine Leonis a-
liones ejus alienæ erant. Sic enim & ani-
mal illud facere solet. Οὐκ ἀπεράτῃ, non dis-
crepabat, non differabat. Sophocles:

Magnus erat, canisque albicans habebat
caput,

Et a tua forma non multum discrepabat.
Hæc de Laio locasta dicit.

Ἄπεραύρην. Vallis muniebant. Thucydides:
Lapidibus & lateribus utentes, arboresque ca-
dentes, & materiam aggerentes, locum, sicuti
opus erat, vallo muniebant.

Ἄπέστησεν. Impedivit. Inhibuit. Polybius:
Illum enim neque tenebræ, neque tempestatis
magnitudo a proposito unquam dimoverunt: sed
illa constanti animo ferens, nec morbis succum-
bens, secunda fortuna semper usus est. Et iterum
Polybius: Cum ab acie sua longe abessent, pleri-
que cursum inhibuerunt: duo vero longius pro-
cesserunt. Hic τὸ ἀπέστησαν idem significat ac
ἐπέχεον τὸν δρόμον, i. e. restiterunt, cursum in-
hibuerunt.

Ἄπεσιν. Distat. Procul abest. Aristophanes:
Procul hinc abest, in Thracia Eucratem
custodiens. Hic Eucrates erat dux A-
theniensium, Styppax cognominatus, homo
avarus & munera captans, & proditor: qui
a triginta [Tyrannis] interfectus est. Alii ve-
ro dicunt, eum hausta cicuta obiisse.

Ἄπεσμάπσαν. Recitarunt.

Ἄπεσῶ. [Declinatur] ut Σαπφῶ. Apud Cal-
limachum sic vocatur absentia & peregrinatio.

Ἄπεσῶ. Absit. Abcat. Pellatur.

Somnus vero dulcis ab oculis absit.

Hæc Socrates [apud Aristophanem] de illis
dicit, qui philosophiæ operam dare volunt.

Ἄπεσφέλιξεν. Movit. Quassavit. Agitavit.

Ἄπεσῦλο. [Discessit. Abiit.] Verbum σῦλω
significat ruo, impetum facio: pro quo etiam
dicitur σῦω. Hinc σῦμι: unde ἔσῦλο & ἀπέσῦλο,
& ἀπόσῦλο.

Ἄπεσφακέλιξεν. Secundum Grammaticos si-
gnificat putrefactus est, funda emisit, ignaviter
se gessit. Item, repente mortuus est. Aristophanes
vero voce illa usus est pro ἀπεσπάσῃ,
avulsus est.

Ἄπεσφηνεν. Effecit, ut quis spe & voto suo
excideret.

Ἄπέχαζεν. Hac voce usus est Plato Πρέσβεσι.
Et χῶν, findere.

Ἄπεχεδιάζετο. Ex tempore parabatur.

Ἄπεχοίμηνεν. Funiculo separavit. Et Ἄπεχοι-
μισμένῃ, privatus. Demosthenes in oratione
contra Aristogitonem usus est pro ἀπυκεκλεισ-
μένῃ, exclusus.

Ἄπεσφρέβον. Fossia cingebant. Menander:

παῖς vocatus fuerit, docet Scholiasta Aristoph. ad Equites pag. 295.

Ἄπεσῶ] Hujus commatis vocabula etiam sunt Αἰεσῶ, & Εὐ-
σῶ, de quibus vide infra suis locis.

Ἄπεσῶ δὲ ἀπέστω γλυκ.] Hæc sunt verba Socratis apud Ari-
stoph. Nubibus pag. 167. (98. Ed. Bas. P.)

Ἄπεσῶ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τῆ κτ'.] Locus Aristophanis, ad quem
Suidas hic respicit, in ejus dramatibus, hodie superstitibus, ni fal-
lot, non exstat.

Ἄπεσφηνεν ἐν τῆ κτ' Ἀριστ. ἀντὶ τῆ ἀπυκεκλ.] Ex Harpo-
cratione.

Ἄπεσφρέβον. Οἱ Ῥωμαῖοι ἢ οὐκ ἀπ.] Hic locus non exstat
in Excerptis, quæ beneficio Constantini Imperatoris ex Menandri

1 Μέγας, χνοάζων ἀρε λυκεν.] Hæc sunt verba Sophoclis in Oed. Tyr. pag. 183. ut Portus monuit.

2 Οκυκιδίδης. Λίθοις δὲ καὶ πλ. χε.] Lib. 1v. cap. lxxix. ubi Scholia
ta τὸ ἀπεραύρην exponit per χροκακάματι ἐποίησεν.

3 Ἄπεσιν] In prioribus Edit. male excusum est ἀπέσιν: cujus
loco ἀπῆσιν ex MSS. Paris. reposui. Hanc enim veram esse lectio-
nem manifeste probat locus Aristophanis, in nota sequente a nobis
citatus, quem Suidas hic interpretatur.

4 Ἄπεσιν ἐπὶ Θρακίης Φυλάτῆων Εὐκράτην] Senarius hic in prioribus
Edit. corruptus & mutilus circumfertur, quem ex Aristoph. Lyssivata
pag. 840. emendavimus & supplevimus.

5 Ὁ κηλυμῶν Στύπωαξ] Rationem, quare Eucrates hic Στύπ-
ωαξ

ἀπεπαρρηλον τὸ πρῶτον, ἔτε μὲν ἐν ἑπιπέμῃ πάμπαν τὸ τοῖόνδε εἶχεν πρῶτον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τῆ ἐξουσίᾳ πλέμ. ἐπεὶ δὲ, ὅτε τιωπρατηγῆν εἶχεν, ἡγαμενεύσαν αὐτὰς τίς ἐπὶ τὴ βασιλείαν ἀπαπέ, τὸ τοῖόνδε βαθυμία ἡ παρορθεῖν ἐς τὸ δέον ἐπατήσατο. Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βελομενούς ἐν τὸ λεῖμμα, καὶ εἰς λήθην κατέλιπον. πόντος γὰρ ὄνομα πολέμου.

Ἀπεπέμελο. περιέκοψε. διεχρίσε. Καὶ ἀνύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῆς Σινωπέων, ἀπέπέμελο τὰς ἐν τῇ γῆρα πάντας.

Ἀπεπέμελον. ἀπεπέμελον. ἀπεπέμελον.

Ἀπεπέμελο. ἀντὶ τῆς σπέρμης ἔλαβεν. ἔπος Δημοδοκῆος. ἢ Ἀπεπέμελο, τὸ σπέρμημα.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον.

Ἀπέπεσον. ἀπέπεσον.

Μοχλίω δ' ἀπέπεσον ὁ δὲρ ἀνδ' αἵματι αἷμα Βλυθεῖς.

Ἀπέπεσον. ἐν ἑπιπέμῃ

Καὶ ταύτῃ ἀπέπεσον ἀλινηκτερον ἐλαίν.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον.

Ἀπεπέμελον. ἀπελομήσαντο. οἱ δὲ πρὸς ἕκατον ἔργα κερμαίων ἔμνον ἀπεπέμελον τὰς ἀγροτάς, ἀλλὰ καὶ κερμαῖοις ἐπατήσαντο εἰς τὴ οἰκίαν.

Ἀπεπέμελον. κερμαῖοις. Καὶ ὡς τὰς τῆς δέσποινος ὡς κερμαῖοις τὸ πλὸν τῆ δημοσίαν ἀπέπεμελον. Καὶ αὐτῆς ἕ. Εἰ τῆτον τὸν ἄθλον ἀπέπεμελον Εὐρυστάτος Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἀν αὐτὸν ἀπέπεμελον.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον εἰσίν.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον. καὶ Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον.

Ἀπεπέμελον. κολάζει. καὶ Ἀπεπέμελον, κερμαῖοις ἀπέπεμελον. Ἡρακλεῖς Δεσμῶν ἀπεπέμελον.

Ἀπεπέμελον. ἀπέπεμελον καὶ ἀπεπέμελον, καὶ ἀπέπεμελον. Ἡρακλεῖς. Ἀπεπέμελον δὲ, μισοπέμελον.

Ἀπεπέμελον. ἀντὶ τῆς ἀπέπεμελον. Μένανδρος.

Ἀπέπεμελον ἡ χρυσία. τὰς τῆς πολλὰς ἐπιπέμελον, ὡς γὰρ τῆς ἔβρουζον. Ἡρακλεῖς ἀπέπεμελον τὰς Πατακίους ἐμπερῆ.

Ἀπεπέμελον. ἐπέπεμελον. Ὁ δὲ τῆς ἀπέπεμελον.

Romani antea [castra sua] fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero ad dignitatem ducis evectus, quae ipsi postea viam ad Imperium paravit, rem illam, per socordiam diu intermissam, in usum revocavit. Romanis enim molestiam & laborem subterfugientibus, res illa in defuetudinem abierat. Labor enim ignavia & pigritiae inimicus est.

Ἀπεπέμελο. Circumcidit. Diremit. Separavit. Cum in Sinopensium Isthmum pervenisset, incolas ejus regionis omnes commeatu interclusit.

Ἀπέπεμελον. Muro separabant. Intercludebant.

Ἀπέπεμελο. Pignus dotis accepit. Sic Demosthenes. Et Ἀπέπεμελον, pignus, [quod maritus pro dote dare tenebatur.]

Ἀπέπεμελον. Reddebant.

Ἀπέπεμελον. Reddidit. Rependit. Fera novello germine percussa sanguinem pro sanguine reddidit.

Ἀπέπεμελον. Foliis carentem. In Epigrammate: Et hanc foliis carentem & in sale natantem oli-vam.

Ἀπέπεμελον. Resectus est. Amputatus est.

Ἀπέπεμελον. Se purgarunt. Crimina diluerunt. Illi vero ad singula crimina respondentes non solum calumnias refutarunt, sed etiam honorati domum redierunt.

Ἀπέπεμελον. Confumebat. Absumebat. Et sumptuosus cenis magnam publicae pecuniae partem absumebat. Et iterum: Si Eurystheus hoc certamen Herculi proposuisset, maxime eum venaturus fuisset.

Ἀπέπεμελον. Indecorum.

Ἀπέπεμελον. Exsiccati sunt. Arefacti sunt.

Ἀπέπεμελον. Imperiti. Indocti. Et Ἀπέπεμελον, Inglorius. Obscurus.

Ἀπέπεμελον. Punit. Corrigit. Et Ἀπέπεμελον, poenas exigentem. Sophocles: Vinculis ru-nientem.

Ἀπέπεμελον. Abominor. Accusativo jungitur. Et Ἀπέπεμελον, de δὲ κερμαῖοις per diphthongum scribitur. Ἀπέπεμελον vero, odiosum, infaustum.

Ἀπέπεμελον. Pro ἀπέπεμελον, negavit. Menander. Ἀπέπεμελον χρυσία. Auri saepe excocti, donec obryzum fiat. Frustra auri purissimi Patacis similia.

Ἀπέπεμελον. Vituperabat. Contemnebat.

h florid h nite superflant, & inter Eclogas de Legationibus ab Helelio editae sunt.

1 Περσῶν. Sic recte habent non solum MSS. Paris. sed etiam Editio Mediceo-Laurentina. In Edit. vero Bas. & Genev. per negligentiam typographorum excusum est περσῶν, pro quo Portus conjectura hanc recte repositam reponendam putabat.

2 Ἀπεπέμελον. ἀντὶ τῆς ἀπέπεμελον. Vide infra v. Ἀπεπέμελον, & v. Ἀπεπέμελον.

3 ἐν ἑπιπέμῃ. Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. xii. ut Portus monuit.

4 Καὶ, περὶ τῆς τῆς δημοσίαν παρῶν. τὸ πλὸν τῆς δημοσίαν ἀπέπεμελον. In prioribus Edit. delunt, quae nunc demum ex 2 MSS. Paris. revocant. Depromptum est autem hoc fragmentum ex Collectaneis Constantini, a Valef. editis, pag. 514. idemque repetitur infra v. ἐπέπεμελον, & v. Ἡρακλεῖς.

5 Ἀπέπεμελον. Sic etiam scriptum est infra v. ἐπέπεμελον, & v. Ἡρακλεῖς.

ῥεῖτο. Sed in Collectaneis Constantini rectius, ut puto, legitur ἀπέπεμελον.

6 Εἰ τῆτον τὸν ἄθλον περ. Hae sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantium in Collectaneis a Valef. editis, pag. 421.

7 Σοφοκλεῖς Δεσμῶν ἀπέπεμελον. In Ajace v. 72. ut Portus observavit.

8 Ἀπέπεμελον. Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. legitur ἀπέπεμελον.

9 Ἀπέπεμελον χρυσία. τὰς τῆς πολλὰ. ἐπιπέμελον, ὡς γὰρ τῆς ἔβρουζον. Hae sunt verba Scholasticæ Thucydidis ad lib. ii. cap. xii. pag. 93.

10 Χρυσία ἀπέπεμελον τῆς Πατακίους ἐμπερῆ. Ut senarius sit ἀπέπεμελον, lege, Καὶ χρυσία ἀπέπεμελον τῆς Πατακίους ἐμπερῆ. Quamvis sit autem Poetae anonymi mens ex tam brevi & obscuro fragmento colligere non possumus.

11 Πατακίους. An Πατακίους? Vide infra voce Πατακίους.

τε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. Καὶ αὐτῶς ἰ Περειφρόνησε δὲ ὁμῶς αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρησαν. ἀφείσαν.

Ἀπεφρύοντο. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύοντο, ὡς τε τὸ μέλι, καὶ τὴν σιωπῆν, καὶ ὡς ἑαυτὸς ἐπιτείνοντες, Φλυαφῆς ἀφ' ἀπλέκοντες, καὶ ἀπτείνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύοντο.

Ἀπεχειρίσθη. ἢ χεῖρα ἀρηρέθη. Ὅς μὲν πολλὰς αἰτίας καὶ φρενῶσιν ἀπεχειρίσθη ἢ δεξιάν.

Ἀπεχθάνομαι σοι. καὶ Ἀπεχθάνομαι, ἐμισῶντο. καὶ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀπεχθάνεσθαι.

Ἀπέχθεια. μῖσος. καὶ Ἀπεχθῆς, ἐχθρὸς.μισοπίστος. καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τῆς ἐχθρῆς γενησόμενος. Ἦδει γὰρ ὁ Ἀθήνας ἀπεχθησόμενος τῷ βασιλεῦσι. καὶ Ἀπεχθῆσθαι, μίσῶσθαι.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μαθήσονται οἱ σοφοί. ἢ γὰρ βυλάβα σαφῶς πάντας. ὡς μὲν φίλοι, ἢ μάταιοι ἀντὶ τῆς. ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξλιγνύσκει. Καὶ Ἐμάνδρος. Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθήμεθα ἀντὶ τῶν ἐχθρῶν; Φοβόμενοι γὰρ τῆς ἐχθρῆς, ἀφελόμεθα παρ' αὐτῶν ἢ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ χεῖμα διδασκόμεθα ὡς Φυλακῶν καὶ ὡς ἰσθίων. αὐτίχ' αἰ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν καὶ φίλων ἐκπορεύειν ὑψηλὰ τεῖχη, ναῦς τε κεκλιθῆσθαι μακρὰς. τὸ δὲ μάθημα τῶν σαφῶς παῖδας, οἶκον, χεῖμα.

Ἀπέχω. αἰτιατικῆ. ἀντὶ τῆς ἀπέλαβον. Ὅς ἀπέχου γὰρ τὴν χάριν, εἰ δὲ τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρω ὡς ἀδελφῶν πρεσβύτερος τῆς πείθεισθαι χάρις. Καὶ αὐτῶς ἐν Ἐπιγράμματι. Ἐπὶ τῆς ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ ὡς γυναικὸς Δημοδίκης. καὶ Ἀπέχω τὰ τροφία. Ἀπέχου δὲ, γενικῆ. Εἰ γὰρ ὁ Ἀδάμ ἀπέχετο τῆς ξύλης τῆς γνώσεως.

Ἀπεχρήσεν. Ὁ δὲ ὡς Μάννον ἀπεχρήσεν, δεξιὰς τε ὡς ἀβασ, ἀς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, ἢς ἄμωσαν.

Ἀπεχεῖτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τῆς δεξιῶν ἠγεῖτο. Θουκυδίδης δὲ Ἀπεχεῖτο, ἀντὶ τῆς ἀνήσεν.

Ἀπέχρη. ἠγεῖ.

Ἀπεχρήσατο. ἀπέκλεινε. καὶ Ἀπεχρήσατο, διεχρήσατο, καὶ ἀπέκλεινε. Δημίου Ἀριστοφάνης τῶν ἀνδρῶν ἀπεχρήσατο τῶν παιδοπόρων.

Ἀπέχρησε δὲ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τῆς ἐχθρῆς ἀπέχρησεν οἱ, Γυαλοῖς εἰπεῖν ἀποπῆναι τῶν ἀμφὶ Δαργῶν. Σημαίνῃ δὲ τὸ Ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρησεν.

1 Περειφρόνησε δὲ ὁμῶς αὐτὸν καὶ ἀπφλ.] Haec sunt verba Menandri in Excerpte. Legat. pag. 104.

2 Ἐμάνδρος. Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθῶμεθα.] Elegans hoc fragmentum non memini me legisse in Excerptis, quae ex Menandro Constantinus nobis conservavit. Quare ex integra ejus historia locum hunc deseripsit Suidas.

3 Ἐπὶ τῆς ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ ὡς γυναικὸς.] Locus hic emendandus & suppleendus est ex Anthologia inedita, ex qua integrum Epigramma Callimachi, cujus verba ista pars sunt, hic subji-

Ille vero his resistebat, & quae dicebantur cum contemptu elevabat. Et iterum: Ipsum tamen contemnebat & nihili faciebat.

Ἀπέφρησαν. Asportarunt. Dimiserunt.

Ἀπεφρύοντο. Torrebantur. Flagrabant. *

* * * * *

Ἀπεχειρίσθη. Manu truncatus est. Qui post multos cruciatus & tormenta manu dextra truncatus est.

Ἀπεχθάνομαι σοι. Tibi sum odiosus. Et Ἀπεχθάνομαι, odiosi erant. Et Ἀπέχθεσθαι, sive Ἀπεχθάνεσθαι, odiosum esse.

Ἀπέχθεια. Odium. Et Ἀπεχθῆς, inimicus, odiosus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus futurus. Sciebat enim Antenor se Regis filio odiosum fore. Et Ἀπεχθῆσθαι, odio prosequar.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ. Ab inimicis multa discunt sapientes. Cautionem enim, quae omnibus salutis est, nemo ab amico didicerit. Sed inimicus nos cautos esse cogit. Menander: Nonne inimici, qui nos perdididerunt, nobis salutis causa erunt? Dum enim inimicos timemus, utilitatem ex illis percipimus; & ab iisdem multa discimus, quae nos cautos & providos reddunt. Ne longe abeamus, urbes profecto ab inimicis, non ab amicis didicerunt excelsos muros extruere, & naves longas sibi comparare. Haec autem scientia liberos, familiam & opes conservat.

Ἀπέχω. Recepi [mercedem vel praemium.] Accusativo jungitur. Relata est nobis gratia: simodo fratri juniore a seniore pro obsequio gratia debetur. Et in Epigrammate: En habes debitum, Aesculapi, quod pro uxore Demodice [Aceson debuit.] Et Ἀπέχω τὰ τροφία, praemia educationis reddita mihi sunt. Ἀπέχου vero, abstineo, genitivo jungitur. Si enim Adam abstinisset ab arbore scientiae.

Ἀπεχρήσατο. Abiit. Ille vero ad Mannum abiit, violata fide, quam Regi dederat, & spreto jurejurando, quo sese obstrinxerat.

Ἀπεχεῖτο. Apud Herodotum haec vox significat, satis esse putabat. Thucydides vero τὸ Ἀπεχεῖτο accepit pro ἀνήσεν, i. e. interfecerunt.

Ἀπέχρη. Sufficiebat.

Ἀπεχρήσατο. Interfecit. Et Ἀπεχρήσατο, interfecerunt. Aristophanes Lemniis: Viros interfecerunt liberorum satores. Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit, respondit. Ter autem, non semel, ab oraculo jussus est Tyriis dicere, ut a Dario deficerent. Ἀπέχρησε etiam significat, suffecit, satis fuit. Deinde, non satis ipsi fuit hostes vicisse, sed etiam Apollinis templum spolia-

am:

Τὸ χεῖμα ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ ὡς γυναικὸς

Δημοδίκης Ἀκείων ἄφελου, ἀφελόμενος

Γινώσκου ἢ ὅτι ἄρα λάβη, καὶ μὴ μιν ἀπαιτῆς

Ὅτι παρὲξ τοῦ παρὲξ οὐκ ἔστι

Idem Epigramma editum est ab amicis in Beutleio ad Callimachum, pag. 228.

4 Ὁ δὲ παρὲξ Μάννον ἀπέχθη.] Idem fragmentum repetitur infra v. Δεξιῶς.

Εἶτα οὐκ ἀπέχρησέν οἱ κελεύειν τ' ἐχθρῶν, ἀλλὰ
καὶ πνὴν γὰρ τῷ Ἀπόλλωνος εὐβόλησε. Καὶ αὐτίς
Ἀπέχρησε μὲν ἔν καὶ ταῦτα κάκιον ἀνθρώπων ὑπολέσαι αὐτόν.

Ἀπεψήσαμι. κελμαξάμι. Ἀποψᾶν γὰρ λέ-
γεται τὸ ἐκμάσσει. καὶ Ἀπέψαν. ἀπέψαν.

Εἰ δὲ πρὸς πείσειεν εἰς τὸν ὄμιον ἐν μάχῃ ἡνί,
τῶτ' ἀπέψαντ' ἄν.

τῶτ' ἰδουδῶμα λέγει, ὅταν οἱ πεισῶντες ἐξανα-
στάντες ὑποψᾶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τῷ πῶ-
ματι ἔχρην. Καὶ ἐν Πλάτῳ Ἀποψάμεθα δ' ἔ-
λίθοις ἐπι. καὶ Ἀπέψασας, ἐρῶν ποιήσας. ἢ ἀντὶ
τῷ κερμαξάσας. Ἰ. Αἰσοφάνης.

Τὸν δῆμον ἀπέψασας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰχρῆ πε-
ποιήσας.

ἀντὶ τῷ, ἐκμαξάσας. ὡσὺρ ἢ Μήδεια λέγει) τὰς

Ἀπεψήσατο. τὰς τῆς κελιδίασας. Ἡ δὲ βαλὴ
τ' ἀφῆσαν πεισμένη τῆς πεπεραγμένων, ἀπεψή-
φισατο τῷ ἀνθρώπῳ, ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐπελθῆναι,
ἀλλ' ἀμυνομένον τὸ μίσημα γέρονε. Καὶ αὐτίς. Τῶν
δὲ φρατηρῶν δύο μὲν ἔφυγον πρὸς κελισσῶν. Κόνιν
δὲ ἀπεψήφισατο. ἄντὶ τῷ, ἀπειδοκίμασας. καὶ Ἀ-
πεψήφισμένοι. † Ἐπὶ τοῖς δήμοις ὑποψήφιστος ἐ-
γένοντο τ' γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμ-
ματίον, οὐκ ὄντων δὲ αὐτῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμέ-
νων εἰς τὴν πολλείαν. καὶ ἔτοι ἐλέγχον Ἀπεψήφισ-
μένοι: ἐπεὶ δὲ ψῆφος αὐτῆς ἐπαχθῆσιν, ἐκέπ-
μεταίχον τῆς πλείους. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀει-
σοφάνῃ: Ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δε-
καπέντε, τῶν ἐν τῷ ἔργῳ τ' ἀργυρίων, καὶ τῶν
καὶ τὴν ἄλλην χώραν ἐπέτα τῶν οὐφείλων τῶν δη-
μοσίῳ, καὶ τῶν ἀτίμων, καὶ τῶν ἀπεψήφισμένους, καὶ
τῶν ὑπείκων.

Ἀπέψον. τὸ ἔψον. ἀψ. τῷ ο μικρῶ. Ἀπέψων δὲ,
τὸ ἀπεισπόγγιζον, ἀψ. τῷ ω μεγάλην.

Ἀπεψωλημένοι. ἐν τῷ Ἀκράτεια.

Ἀψ. ἀντὶ τῷ ἀπελθῶν. Σοφοκλῆς.

Ἀψῆδεν. Ὁ δὲ φρατηρῶν, ἐπεὶ ἀπεῖδεν εἰς αὐτὸν
ἐργῆν ἀφῆσαν μὲν, θανάτῳ τὸν Γέτιον ἐκόλασεν.
ἀντὶ τῷ, μὲν ἀμύπησιν ἐθέσασιν.

Ἀπεψῆν. δὴλεῖ. ἀπειπῆν. καὶ Ἀπειπῆς, ἔ μόνον
ἐπὶ τῷ δυσπειθῆς ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπῳ.
Αἰλιανός. Ὅ οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἀν τοῖς ἐχθροῖς ἐπέ-
τυχον, ἐνθάδε δῆπρ καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπι-
θῆς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυεῖς δέξασθαι
ὁπλίτας, καὶ εὐλαβοῖ.

vit. Et iterum : *Vel hæc suffecissent ad eum
pessime perdendum.*

Ἀπεψήσαμι. Absterfi. Ἀποψᾶν enim signi-
ficat abstergere. Et Ἀπέψαν, absterferunt, ex-
cussērunt. *Nam si forte in aliqua pugna in hu-
merum cecidissent, id illico abstergebant.* Hoc
ἰδουδῶμα vocant : cum nimirum illi, qui ceci-
derunt, illico surgentes, abstergunt pulverem,
ne ejus indicio cecidisse arguantur. Et in *Plu-
to* : *Lapidibus autem nos non amplius abstergi-
mus.* Et Ἀπέψασας, qui recoxit, vel renova-
vit. Aristophanes : *Populum recoctum ex de-
formi & turpi pulchrum reddidisti.* Id est, re-
novasti. Sicut Medea Bacchi nutrices reco-
ctas juventuti restituisse dicitur.

προφῆς τῷ Διονύσει ἀπέψασα ἄνανάσας ποιῆσαι.

Ἀπεψήφισατο. Sententiam contra aliquem tu-
lit. [Item, absolvit.] *Senatus vero cum de iis,
quæ gesta erant, cognovisset, hominem absolvit,
quod eo vim non inferente, sed propulsante pic-
culum commissum fuisset.* Et iterum : *E duci-
bus duo ante judicium aufugerunt. Cononem ve-
ro absolverunt.* Et Ἀπεψήφισατο, ex albo ci-
vium erasi. † Populi Atticæ suffragiis suis ju-
re civitatis eos privabant, qui, cum cives non
essent, albo civium per fraudem inscripti e-
rant. Et hi dicebantur Ἀπεψήφισατο: quo-
niam suffragio contra eos lato, jure civitatis
privabantur. Hyperides in oratione contra A-
ristogitonem : *Primum quidem numerum cen-
ties & quinquagies mille hominum excessisse
sciatis eos, qui argenti metalla exercent, & per
aliam regionem sparsi sunt ; deinde, arario de-
bentes, & ignominia notatos, & ex albo ci-
vium expunctos, & colonos.*

Ἀπέψον. Per o parvum, coquebant. Ἀπέψων
vero, per ω magnum, spongia abstergebant.

Ἀπεψωλημένοι. Recutitis. Quibus glans ve-
retri nudata est. Vide in v. Ἀκράτεια.

Ἀψ. Pro ἀπελθῶν, abibis. Sophocles.

Ἀψῆδεν. Torve intuitus est. *Imperator ve-
ro, cum ira ardens torvis oculis eum aspexisset,
Getam morte mulcavit.*

Ἀπεψῆν. Dativo jungitur. Aliquid non cre-
dere. Et Ἀπειπῆς non solum dicitur de homine,
cui difficulter aliquid persuadetur, sed etiam
de loco [iniquo & adicensu difficili.] *Ælianus :
Romani enim, ubicumque in hostes inci-
dissent, illic pugnabant, sive locus iniquus esset
& asper, sive militibus armatis recipiendis ap-
tus, & equitabilis.*

1 Ἀπεψήσαμι. κελμαξάμι. Ἀποψᾶν γὰρ λέγεται τὸ ἐκμάσσει. Hæc
sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Ranias*, pag. 235.

2 Εἰ δὲ πρὸς πείσειεν εἰς τὸν ὄμιον ἐν μ. Hæc sunt verba Aristoph.
Equit. pag. 222. quæ etiam leguntur infra v. ἰδουδῶμα.

3 Τῶτ' ἰδουδῶμα λέγει. ὅταν οἱ πεισ. ἔξαν. ἀποψ. τὴν κόνιν, ἵνα μὴ
ἐλεγχῶνται. Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum lo-
cum Aristophanis.

4 Ἀπέψασας, ἰδουδῶμα. Scribe ἀπέψασας, ab ἀποψᾶν, idque suo loco
relede. Hæc enim ad vocem ἀπεψήσαμι minime pertinent.

5 Ἀεισοφάνης. *Equit.* pag. 261. (255. Ed. Baf. P.) ubi recte
legitur ἀεισοφάνης. Vide ibi veterem Enarratorem.

6 Ἀνανάσας ποιῆσαι] Sic recte habet unus MS. Paris. & Scho-
liasta Aristoph. loco laudato. In prioribus vero Edit. legitur ἀ-
νανάσας ποιῆσαι.

7 Ἀντὶ τῷ, ἀπειδοκίμασας] Non assentior hic Suidæ de interpre-
tatione vocis ἀπεψήφισατο. Videtur enim potius in fragmento,
quod adducit, accipiendum esse pro *absolverunt*.

8 Ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀπεψήφισατο] Vide Schol. Aristoph. ad *Vesp.* pag.
483. & infra v. Ἀποψήφισατο.

9 Ἀπειπῆς, ἔ μόνον ἐπὶ τῷ δυνάτῳ.] Vide infra v. Ἀπειπῆς.

10 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἀν τοῖς ἐχθροῖς.] Vide infra v. Ἐπί-
πῆς.

Ἄπειθᾶ. δολικῆ. δέροθρον. Ἄπειθᾶ δὲ, ᾠει-
σπεμῶως, ὡς τὸ

Ἦμι δὲ ἄπεις ἐκ ἀπίθησαν, ὅτω συνάμ' ἔσπελο πέδη
Ἄψιχθ.

Ἄπειχσμοα. ὁμοίωμα.

Ἄπεικός. ἀτοπον. ἀρεπίες.

Ἄπειλή. ἡ ὄργη.

Ἄπειλημμένθ. κευρατημμένθ.

Ἄπειλητῆρες. κευρηλίμ. καὶ Ἄπειλῶν, δολικῆ.
κευρημμένθ.

Ἄπειπαλο. ἀπεινήσαλο. Ὁ δὲ τιῶ παῖδα ἀπεί-
παλο, καὶ Θύειθ ἀνερέθη. καὶ Ἄπειπεν, ἀπειρ-
εθυσεν. ἀπεφύλο. Ὁ δὲ ἀπείπεν ἅπασιν μήτε ἀ-
ειπον αἰρεῖσθαι, μήτε ὑποδαρθεῖν, μήτε ὑποφωραλί-
σεσθαι τῷ παντων ἕδέ πνα. καὶ Ἄπειπείν, ἀντὶ τῆ
κελυῖσσι μὴ φράσθαι. Λυσίας ἐν τῷ κτῆ Κτησιφῶν-
τθ. + Καὶ τῆς μὲν τῆ ἄλλων Ἀθηναιῶν παῖδας, ὧν
οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἐπὶ ζῶσι, ἀφείπεν ἐν τοῖς
νόμοις μήτε ἀδικον, μήτε δίκασον λέγειν. καὶ Ἄπει-
πείν, ἀντὶ τῆ ὑποκαμείν καὶ ἀδιωκτῆσσι. ἢ Ἄπει-
πείν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι Φιλίαν. Καὶ ἀ-
παιπείμμοι τιῶ χρεῖν καὶ τιῶ δωρεάν ἀφ' τὸ γερο-
νός ᾠεισπόνδημα.

Ἄπειπῶν. εἰσιλάμμοθ. Ἄπειπῶν μηδενὶ φρε-
ζην τὸ γερονός. καὶ Αἰλιανός. Ὀλίγοι μὲν ἀπείπουν
πεμφθίμμοι οἱ τὸν θελαμβον. ἢ Ἄπειπῶν. ὑποκαμείν.
ἀπαρνήσασθαι. Ὀρρωδῆντες, μὴ πῖς αὐτῶν ἀφείπεν τοῖς
παρῆσι, κίνδυνον ἀναρρίψας ὑπαναφθῆναι διωκτῆ
τθ ὧν ὅσαρ ἔμελλε δεικνύσθαι αὐτῆς.

Ἄπειπῶν. ἀπαρνήσασθαι, παρρησιάζεσθαι. Οὐκ
ἀν ἔφρησεν ἄψασθαι τσοφῆς, εἰ μὴ τὸν φόνον τὸν βαρ-
βαρικὸν ἰστέθησεν. ὁ δὲ ἀπειπῶν τιῶ δὴωχάσιν σιωπηπεί-
γέλο φρεῖς τιῶ θέασ.

Ἄπειρῶν. ἀδοκίματον. Οὐκ ἀπείρῶν αὐτῶ ἔ-
δοξεν ἐκλιπείν, εἰ πῖ ὁ Χοσροῆς γνωσιμαχῆσας ἔπι-
δύσεια τοῖς ἐκ Ῥωμαίων τε καὶ αὐτῆ ξὺν δίκη ἀξισ-
μμοῖς.

Ἄπειργᾶσθαι. ἀντὶ τῆ ὑποδεδειχθαι. Ξενοφῶν.

Ἄπειραῖη. ἡ ἀπῆθεν παρῆσα. Ἡπειρωτική.

Ἄπειρέσια. ἀπειρα τῶ πλήθι.

Ἄπειρηκα. δολικῆ. κέκμηκα. Ὁ δὲ ἀμφὶ τιῶ ἐ-
οχάτιω περὶαν τῆ εἰς ἀν ἐγγεραῖα, καὶ ἀπειρηκέ-
νη τοῖς πόνοις ἐδέκει. Καὶ αὐτῆς. 7 Διὰ τοι τῆτο ἀ-
πειρηκαπ Μῆδει τῷ εἰρωτάων σπονδῶν, καὶ πάλιν
αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον.

1 Ἄπειθ δὲ, ᾠεισθ.] Inepte. Nam & ἀπειθᾶ cum circum-
flexo scribitur.

2 Ἦμι δὲ ἄπεις ἐκ ἀπίθησαν, ὅτω συνάμ' ἔσπ.] Haec decerpta sunt
ex Epigrammate in Orpheum, quod legitur Anthol. Lib. III. cap.
XXV. Ep. IX. ut Portus etiam observavit.

3 Ἀπειλητῆρες. κευρηλίμ.] Reipexit Suidas ad locum illum Ho-
meri II. v. 96.

Ἦμι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιοῖς, σκῆτ' Ἀχαιοῖ.
Ubi Scholiasta ait: Ἀπειλητῆρες. κευρηλίμ. ἀπειλεῖν εἰδῶσις ἔσπασ-
τάμμοι. τῆς ἔσπαστας ἐκ κευρηλίμους λέγουσι.

4 Καὶ τῆς μὲν τῆ ἄλλων Ἀθ.] Loci hujus sensus valde obscurus est,
quem explanare haud difficile foret, si oratio Lyfiana exstaret, ex

Ἄπειθᾶ. Parere recuso. Dicitur etiam ἀπι-
θᾶ, per u. ut in Epigrammate: Cui quercus fra-
ruerunt, & quem secuta est rupes inanimata.

Ἄπειχσμοα. Similitudo. Effigies.

Ἄπεικός. Absurdum. Indecorum. Ineptum.

Ἄπειλή. Minæ. Ira.

Ἄπειλημμένθ. Interceptus. Captus.

Ἄπειλητῆρες. Jactatores. Et Ἀπειλῶν, ja-
ctans.

Ἄπειπαλο. Abnegavit. Ille vero patriam ab-
negavit, & Thurius est vocatus. Et Ἀπείπεν.
Interdixit. Edixit. Ille vero omnibus interdixit
ne pranderent, neve dormirent, nec tho-
racem quisquam exueret. Et Ἀπείπῶν. Jubere
ne quid fiat. Lyfias in oratione contra Cte-
siphontem: Et cæterorum quidem Athenien-
sium liberis (quorum parentes adhuc vivunt,
qui nobis opem tulerunt) leges interdixere, ut
nihil vel injusti vel justi dicant. Et Ἀπείπῶν,
molestiæ alicui succumbere, nec eam ferre pos-
se. Vel Ἀπείπῶν, abnegare, recusare. Et recu-
santes beneficium & donum ob violatum fæ-
dus.

Ἄπειπῶν. Qui mandavit, [qui interdixit.]
Cum ei interdixisset, ne ulli hominum enuntia-
ret, quod acciderat. Et Aelianus: Pauci qui-
dem ei triumphum decernendum esse negarunt.
Vel Ἀπείπῶν, defatigatus, molestiis succum-
bens, animum despondens. * * * * *

Ἄπειπῶν. Qui negavit. Qui recusavit. Di-
xit, se nihil omnino edere velle, nisi cædem Bar-
barorum narrasset. Ille igitur convivium recu-
sans ad spectaculum properavit.

Ἄπειρῶν. Intentatum. Inexploratum. Pla-
cuit ipsi non inexploratum relinquere, an forte
Chosroes, agnita suarum virium imbecillitate,
Romanorum justis postulatis locum daturus es-
set.

Ἄπειργᾶσθαι. Factum esse. Effectum esse.
Xenophon.

Ἄπειραῖη. Quæ ex longinqua regione venit.
Epirotica.

Ἄπειρέσια. Infinita numero.

Ἄπειρηκα. Dativo jungitur. Defessus sum.
Malis confectus sum. Ille vero, cum ad extre-
mum vitæ suæ perductus consensisset, labori-
bus confectus esse videbatur. Et iterum: Pro-
pterea Medi pacem & fœdus recusarunt, resus-
citatumque in ipsis est bellandi studium.

qua fragmentum hoc Suidæ excerptum.

5 Ἀποδύσσαι.] Vocem: hanc suspectam habeo, quippe quæ tam
a sensu quam constructione loci hujus aliena est. Malletem εἰδῶ-
σσαι. Infra v. Γνωσιμαχῆται, ubi fragmentum hoc reperitur, legi-
tur εἰδῶσσαι.

6 Ἀπειραῖη. ἡ ἀπῆθεν παρῆ. Ἡπειρῆ.] Haec nota referenda est ad
locum illum Homeri Od. II. v. 3.

Γεῖνός Ἀπειρητῆ φιλαμηνόθθ. Εὐεργετῆσσαι.
Ubi Scholiasta ait: Ἀπειραῖη. ἀπῆθεν παρῆ. Ἡπειρωτική. Ἐστὶ δὲ
ἀνπερὶ τῆ Κιερύρας ἢ Ἡπειρῆθ.

7 Διὰ τοι τῆτο ἀπειρηκαπ Μῆδει τῷ εἰρῆσσαι. Ἐστὶ δὲ εἰρῆσσαι.] Haec sunt verba
Theophyl. Simocatte lib. III. cap. XV. p. 83.

Ἀπειρηλῶ. ὁ ἀπέρατῶ, ὁ ἀπειρῶ. Ἀπει-
τῶ δὲ, ἢ ἀπειρῶ, καὶ πολλή.

Ἀπειρῶξεν. ἐκώλυεν.

Ἀπειροκαλία. ἢ ἄμετρία τῆ καλῆ. Οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι ἦδη κεκρατηκότες ἐπιρρυθνοὶ ἦσαν εἰς ἀπειροκα-
λίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτειναν διυάμεις ἀνὰ τὴν
ἐκείνης Λιβύου. Καὶ αὐτῆς: Ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπειρο-
καλῶ, ὡς Διφάβου μὲν ἐπιδηγῶμαι.

Ἀπειρῶ. ἢ ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθαλάτῳ, ἀσα-
λαμίνῳ. Ἀειφάνης. Διὰ τὴν εἰς Σαλαμῖνα ναυ-
μαχίαν. ἢ ὅτι ἢ ἑτέρω τῶν ὑπερητίδων νεῶν ἐκα-
λεῖτο Σαλαμῖνα: ἢ δὲ ἑτέρω, Πάραλῶ.

Ἀπειροὶ γύπτες. ἐπὶ τῇ Διὰ κληρονομίαν ἢ Διὰ
κέρδῳ προσερθόντων ληνί παρόσον οἱ γύπτες τοῖς
θησιμαίαις παρερθόντων.

Ἀπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἀπίσμου. ἀντὶ τῆ ἀπειμι.

Ἀπείχε. πῶρον ἰώ. Ὅσον δὲ ἀπείχε τῆ ἐν πε-
πληχθῶ βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλω τῶ μὴδὲ ὄφ-
θαλμῶν ἄξια ἠγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπιγγέλη. ἐμιλύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν. ἀπέστρεπε. Ὁ Δαμάσκῳ.
Ὁ δὲ Σαλῆσι ἀπῆγε τὴν νόον τῆς φιλοσοφίας,
δυσὼν τὰ ἑτέρω πεπονθῶς ἢ προσκέρσον τοῖς κα-
θηγεμῶν, ἔχθηρα τῆ πρὸς ἐκείνης ὀπισθελεύων τῶς
φιλοσόφους Διφάβου: ἢ τὸ μέγεθῳ τῆ ὀπιτηδύ-
μαλῳ λογιζόμενῳ οἴεσθαι πάντας ἀνηρότους ἀνα-
ξίους εἶναι αὐτῶ.

Ἀπιγγόμενος. ἀπαρμύνης.

Ἀπῆξαστο. βρόχον ἦψεν.

Ἀπιγγέθων. ἀπέκαμνον. ἐταλαιπώρων. Ἡνίκα
γὰρ ἀπιγγέθων τῶ πόνω, πάλιν ἐαυτοὺς ἀνελάμβαν-
ον.

Ἀπιγγήσομαι. ἀντὶ τῆ σπλογγήσομαι.

Ἀπῆσαν. ἀπῆρχοντο. καὶ Ἀπῆσι, ἀπῆρχετο, ἀνε-
χόμενοι. Κανόν. Εἶω, τὸ προσβόμα, Διφάβου εἶω, ἦιον,
ἦιες, ἦικα, ἦια, ἦιεν, καὶ ἐν σωφῆσι, ἀπῆιεν, καὶ
ἐν σωφῆσι, ἀπῆιεν.

Ἀπῆκτο. ἀπῆλθε. καὶ Ἀπῆκτος, ὁ προσβόματος.

Ἀπῆλασαν. ἐτελεύτησαν. ἢ πινῶν ἐστερήθησαν.

Ἀπῆλασαν. πολυπόση νοσήμαλῳ.

Ἀπῆλασε. μετέχευεν. Οὔτε Κλέων, ἔτε Βρασί-
δας, ὁ τῆς συμφορῆς αἴτιῳ, ἀπῆλασε λοιδορίας,

1 Ἡ ἀμετρία ἔκαλε. Hæc interpretatio vocis ἀπειροκαλία ex-
plodenda est. Existimavit enim Suid s τὸ ἀπειρῶ in compositione
vocabuli istius significare multus, immensus, immodicus; cum signifi-
cet, imperitus vel ignarus. Ἀπειροκαλία enim dicta est quasi ἀπειρία
ἔκαλε. i. e. ignorantia eius quod decet & convenit: unde ἀπειρο-
καλῳ. Græcis idem significat, quod Latinis inopertus.

2 Ἀπειρῶ. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθῳ. Locum hunc turbatum & negli-
genter admodum ex Schol. Aristoph. ad Ranas pag. 221. excerptum,
sic leges & in integrum restitues: Ἀπειρῶ, ὁ ἀμαθής. Ἀ-
ειφάνης.

Ἀπειρῶ, ἀθαλάτῳ, ἀσαλαμίνῳ.
Ἀθαλάτῳ, ὁ μὴ ναυπός. ταῦτον δὲ σημαίνει τὸ ἀσαλαμίνῳ.
Ἀθῳ τὸν εἰς Σαλῶν ναυμαχίαν &c. Sic clara omnia & plana

Ἀπειρηλῶ. Intentatus. Inexpertus. Ἀπει-
τῳ vero, infinitus, immensus, multus.

Ἀπειρῶξεν. Prohibuit. Arcuit.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. Mores in-
cepti. *Romani vero ob victorias inepto fastu elati
copias suas per Libyam ei subjectam divisere-
runt. Et iterum: At nimis sum ineptus, qui
pervulgata narrem.*

Ἀπειρῶ. Imperitus. Ἀθαλάτῳ vero, re-
rum maritimarum ignarus; quod etiam signi-
ficat ἀσαλαμίνος: vel propter prælium navale
ad Salamina commissum: vel quia una illarum
naviū, quæ ordinariis Reip. usibus inferviebant,
vocabatur *Salaminia*; altera vero *Paralus*.

Ἀπειροὶ γύπτες. *Infiniti vultures.* In eos, qui
hæreditatis vel lucri gratia alicui assident, quia
vultures circa cadavera versari solent.

Ἀπεισιν. Abit. Discedit.

Ἀπίσμου. Pro ἀπειμι. Abeo.

Ἀπείχε. Longe aberat. *Tantum vero aberat,
ut Regem ejusque fastum admiraretur, ut po-
tius declararet, ejusmodi res ne visu quidem di-
gnas esse.*

Ἀπιγγέλη. Nuntiatum est. Indicatum est.

Ἀπῆγεν. Impediebat. Dehortabatur. Deter-
rebat. *Damascius: Salustius vero adolescentes
a philosophia dehortabatur, alterutra causa mo-
tus; velut philosophos offenderet, & propter o-
dium, quo eos prosequeretur, congressus & scho-
las eorum in contemptum adduceret; vel, quod
illius studii amplitudinem reputans omnes eo
dignos non esse censeret.*

Ἀπιγγόμενος. Abductos.

Ἀπῆξαστο. Laqueo se strangulavit.

Ἀπιγγέθων. Laboribus conficiebantur. Mo-
lestiis succumbebant. *Quum enim laboribus
confecti & defatigati erant, quiete se rursus
reficiebant.*

Ἀπιγγήσομαι. A criminibus objectis me pur-
gabo.

Ἀπῆσαν. Abierunt. Et Ἀπῆσι. Abiit. Re-
gula. Ab εἶω, eo, per dialysin fit εἶω, ἦιον, ἦικα,
ἦια, ἦιεν, & in compositione ἀπῆιεν, & per syn-
æresin, ἀπῆιεν.

Ἀπῆκτο. Abiit. Et Ἀπῆκτος, qui abit.

Ἀπῆλασαν. Mortui sunt. Item, ab aliqua
re liberati sunt. *Gravi morbo liberati sumus.*

Ἀπῆλασε. Fructum ex aliqua re percepit.
*Neque Cleonem, neque Brasidam, calamitatis
illius auctorem, Thucydides iratus filii male-*

erunt.

3 Ὅτι ἢ ἐπὶ τῶν ὑπερητίδων &c.] Vide infra v. Πάραλῳ.

4 Ἀπειροὶ γύπτες] Diogenianus Centur. 11. Adag. LXXXVIII. ha-
bet Ἀπῆ οἱ γύπτες, quod Erasmus secutus est, veritque, *vulturum
ritum*.

5 Δαμάσκῳ] Hæc vox a prioribus Edit. abest, quam ex MSS.
Parisi. revocavi. Cæterum, fragmentum hoc non legitur in Ex-
cerptis ex Damascio apud Photium: unde id ex integro Damascii
opere descripsit Suidas.

6 Ἡ τὸ μέγεθῳ ἔπιπτε.] Sensus & constructio verborum requi-
runt ut legatur, ἢ τὸ τὸ μέγεθῳ ἔπιπτεύμενῳ λογιζόμενῳ οἴεσθαι.

7 Ἀπῆκτο] Portus legendum putat ἀπῆκτο, Ionice pro ἀπῆκτο:
quod non repudio.

ὡς ἀν τῆ συγγραφέως ὀργιζομένης. Ἰ Μακελλίνος Φησι
 σὺ δὲ Θεουδίδης.

Ἰ Απὴλιγισαν. Ὁ δὲ δῆμιον ἅπαξ ἀπὴλιγισαν τὸ
 πάθος βίβης, καὶ ξυὸ οἰμωγῇ ἀνέκραγον ἔρχομαι ὅ-
 σον. ἀντὶ τῆ, ἀκλίσαντο.

Ἰ Απὴλιγίς. ὁ σῆπτομο. καὶ Ἰ Απὴλιγέως, σκλη-
 γῶς.

Ἰ Απὴλιανός. ὄνομα κύριον.

Ἰ Απὴλιασῆς. Ἰ μισόδικον. ὡς δὲ Ἰ Αειτοφάνη.

Ἰ Απὴλιώτης. ὁ ἀνεμ. ἐν τῆ ἠ. καὶ ἀντὶ ἠλι, καὶ
 πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς. καὶ ἠ ἔπηλις ἐπὶ ὡς δὲ
 Ποσειδῆτρω.

Ἰ Απὴλομηδῶν. ὁ δὲ σῆπ τῆς ἄλω συγκεκομισμέ-
 νον μὲ τὸ ἀλοητιῶμα, ὁ ἔσι πατητήναι. ἔπω Δη-
 μοσθένης ἐν τῆ ὡς δὲ Φαίνιππων.

Ἰ Απὴλοήσεν, Ἰ ἀπέκοψεν. Ἰ Απὴλλοίωσε δὲ, ἀλλοῖον
 ἐποίησεν.

Ἰ Απὴμανίον. ἀβλαβές.

Ἰ Απὴμείφθη. ἀντὶ τῆ ἀπεκρίνατο.

Ἰ Απὴμονα. ἀβλαβῆ. Ἰ Ὀμηρον.

Τὸς δ' εὖρ' ἔκεπ' ἀάμπαν ἀπὴμονας, ἔδ' ἀνολέ-
 θρης.

συλληπτικῶς Ἰ πέφρακεν, ἀντὶ ἔ τὸς μὲν μὴ ἀπὴμο-
 νας, τὸς τῆ φωνῆς: τὸς δὲ μὴ ἀνολέθρης, τὸς Ἰ ἀνη-
 ρηθῆναι. πῆμα δὲ ἠ βλάβη, ὡς δὲ τὸ πῆθω τὸ πά-
 ρω. τὰ δὲ εἰς α λήρην α ἔδτετα τῆ φωνῆς συλλή-
 πτικῶς. ἠ γὰρ Φυλάσσει τὸ αὐτὸ τέλει, ὡς τὸ δῆ-
 μα, ἀφῆμα: ἠ σῆπ γενικῶς ὡς δὲ γενίαι, ὡς γράμ-
 μα, γράμμα, ἐγγράμμα: ἠ τῆ φωνῆς τὸ τέ-
 λει εἰς ος, ὡς ἴμα, ἔξοσμο: ἠ τῆ φωνῆς τὸ τέ-
 λος εἰς ων, ὡς τὸ εἶμα, λευχέμων, ἔ πῆμα, ἀπὴμων.

Ἰ Απὴμόνως. μὴ ἔχοντι ἀνέμων.

Ἰ Απὴμώδη. ὠμὸς ἐγγόνη.

Ἰ Απὴμώτερον. σῆπτομώτερον. Οὐκ ἔστιν ἀπὴμὸς ἔ-
 δὲ μὴ σφαλερὸν ἐφ' ἑαυτῆ τὸ πῆθω. καὶ ἔδρασαν
 ὡς εἶπεν.

Ἰ Απὴνεια. ἠ ἀτανθροπία.

Ἰ Απὴνη. ἠ ἄμαξα. Ἰ Χαλκίς γὰρ τῆ ὡς δὲ τὸ σῆμα
 καὶ τῆ ἀπὴνιου κόσμου, καὶ τὰ κενῶ, καὶ τὰ πο-
 πῆμα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὡς δὲ θυσιῶν ἔργου πάντα
 καὶ ἔξοσμο συνηθολόγηται ἔ τὸ τῆς ἔπιφανείας ἐξόσμο
 Αἰμιλία, τῆ τῆ Σικυπῶν γαμῆλη.

Ἰ Απὴνήατο. ἀπὴνήατο. παρητήσατο. ὡς ἠ ἔλεγε.

dicentia ultus est. Sic Marcellinus de Thucy-
 dide ait.

Ἰ Απὴλιγισαν. Miserati sunt. Populus vero
calamitatem illam miseratus cum ejulatu cla-
morem ad caelum usque sustulit.

Ἰ Απὴλιγίς. Rigidus. Durus. Et Ἰ Απὴλιγέ-
 ως. Rigide. Crudeliter.

Ἰ Απὴλιανός. Apelianus. Nomen proprium.

Ἰ Απὴλιασῆς. A litibus & foro abhorrens.
 Apud Aristophanem.

Ἰ Απὴλιώτης. Ventus subfolanus. Litera te-
 nuī scribitur, ut ἀπὴλι, & omnia similia.
 Sic ἔπιλις [pro ἔφηλις] apud Posidippum.

Ἰ Απὴλομηδῶν. [Frumentum] ex area conve-
 ctum, postquam tritum sive conculcatum fuit.
 Sic Demosthenes in oratione adversus Phae-
 nippum.

Ἰ Απὴλοήσεν. Confregit. Dissecuit. Ἰ Απὴλλοί-
 ωσε vero, alteravit.

Ἰ Απὴμαντον. Illaesum.

Ἰ Απὴμείφθη. Respondit.

Ἰ Απὴμονα. Illaesum. Homerus: *Illos vero*
invenit partim quidem vulneratos, partim ve-
ro occisos. Τὸς μὴ ἀπὴμονας vocat vulneratos:
 & τὸς μὴ ἀνολέθρης, occisos. Πῆμα autem fig-
 nificat damnum, vel malum, quo quis laedi-
 tur, a verbo πῆθω, patior. Nomina vero
 neutra in a desinentia quatuor modis compo-
 nuntur. Aut enim servant eandem termina-
 tionem, ut δῆμα, ἀφῆμα: aut a genitivo de-
 ducuntur, ut γράμμα, γράμμα, ἐγγράμμα-
 τ: aut ultimam syllabam in os vertunt, ut
 ἴμα, ἔξοσμο: aut terminationem habent
 in ων, ut εἶμα, λευχέμων, ἔ πῆμα, ἀπὴμων.

Ἰ Απὴμόνως. Ventis carentes.

Ἰ Απὴμώδη. Crudelis evasit.

Ἰ Απὴμώτερον. Immitius. Crudelius. Asperius.
Non est praecipuus, nec per se periculofus iste sal-
utus. Quamobrem etiam fecit, quod dixerat.

Ἰ Απὴνεια. Inhumanitas. Crudelitas.

Ἰ Απὴνη. Currus. Pilentum. Nam praeter mu-
 liebrem mundum, pilentique ipsius ornatum, ἔ
 canistra, ἔ pocula, ac caetera ad sacrificium
 necessaria, partim aurea, partim argentea, in
 solemnibus pompis eam comitabantur.

Ἰ Απὴνήατο. Negavit. Recufavit. Noluit.

Ambos autem nervos ἐν ὄσσι lapis violento icū
Prorsus confregit.

5 Ὀμηρον] Il. N. v. 761. ubi vide veterem Enarratorem, cu-
 jus verba Suidas hic describit.

6 Πέφρακεν] In prioribus Edit. pessime legitur πέφρακεν, pro quo
 Portus ineluciter legendum suspicabatur πέφρακεν. Πέφρακεν autem
 recte legitur non solum in MSS. Paris. sed etiam apud Scholia-
 stam Homeri loco ante laudato.

7 Ἀνημῶν] Hanc vocem ex MSS. Paris. & Scholiasta Homeri
 revocavi. In prioribus enim Edit. vox praecedens ἀνολέθρης per
 ἀδελφῶν typographorum hic repetita est, quippe in quibus inapte
 & nullo sensu sic legitur: τὸς μὴ ἀνολέθρης, τὸς ἀνολέθρης.

8 Χαλκίς γὰρ τῆ ὡς δὲ τὸ σῆμα καὶ τῆ ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ κεν.] Hae,
 & quae sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excer-
 ptis a Valesio editis, pag. 154. eademque leguntur infra v. Αἰμιλία.
 Ἰ Απὴμ-

1 Μακελλίνος Φησι σὺ δὲ Θεουδίδης.] Scripsit Marcellinus vitam Thu-
 cydidis, hodie adhuc superstitem, in qua verba, a Suida hic citata,
 occurrunt.

2 Ἀπὴλιασῆς. μισ.] Erat Athenis tribunal, sive Judicium, quod
 Ἰλιασῆς vocabatur, in quo qui jus dicebant vocabantur Ἰλιασῆς,
 ut Suidas docet infra v. Ἰλιασῆς. Hinc Ἀπὴλιασῆς apud Aristop.
 Avibus pag. 546. appellatur homo μισόδικον, i. e. a foro & liti-
 bus alienus: ut contra Φιλολιμῆς apud eundem Vespis pag. 436.
 dicitur de homine, qui forum & judicia amat.

3 Ἀπὴλομηδῶν. ὁ δὲ σῆπ ἄλω συ.] Eadem habet Harpocratio,
 ex quo Suidas.

4 Ἀπὴλοήσεν. ἀπὴλοήσεν] Eodem modo vocabulum hoc inter-
 pretatur Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 22. ubi Poeta inquit:

Ἀμφοτέρω δὲ πύοιτι καὶ ὅστω λαῶς ἀνολέθρης

Ἀχχίς ἐπιλοήσεν.

'Απιώθηκός. Τῶν Ἑλλήων ἀπιώθηκός, τὰ τὸν Χριστιανῶν παρομοίαν.

'Απιώης. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀπώθεν ἔαινέσται.

'Απιωθεράκιζεν. ὅπλα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθεράων γινώμνα, καλὰ γίνεται. 'Αειτοφάνης· Βῆν δ' ἀπιωθεράκιζ' ὅλοι.

'Απιώτα. καὶ Ἀπίντηκα, πέφθακα. καὶ Ἀπίντισεν. ἐπελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ χεῖρας παροφιλίας ἀπίντισεν. ἀπὶ τῆ ἐγένετο. ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· 'Εἰ δὲ ποσῶτον ἀπίντηκα τῆ χειρὸς δευτέρου, καὶ μὲ ποσῶτος ἐπαυέτας· ἀπὶ τῆ ἦκον εἰς τὸ ἐγκωμιάζεν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς ἐν Κάννας τῆ Ῥωμαίων ἡγίας· Τοσῶτον ἄρα αὐτοῖς ἀπίντησε τὸ πᾶσιμα. Καὶ αὐτῆς· Μέγιστον δὲ πάθῃ τῆ Λακεδαίμονι τῆτο ἀπίντησε. Καὶ αὐτῆς· Οὐ μὴ ἀπίντησέν οἱ τὰ τῆς ἐλπίδος.

'Απῆξεν. ἔφαρμισεν.

'Απιξιομύθων. ἀλμων. ἀναξίων. Τιγράνης ὄνομα τῆ ὄκα ἀπιξιομύθων μ' παρθέων. † Εὐνῶχ δὲ καὶ ἀπαξιάσας. ἀπὶ τῆ, † ἀξίωσιν παρσάμην. † Τῆ Χοσρός τὸ Δάρας ὄκα ἀπαξιάσασθ' ἀπαξιάσασθαι Ῥωμαίοις. καὶ Ἀπιξίωσεν, ἔχ ἠγήσατο ἄξιον. Καὶ αὐτῆς· Τὸ γὰρ πρὸς ἀλκὴν τραπέα πρὸς πάντων τῆ μελαχρόντων τῆς βελῆς ἀπιξίωτο.

'Απῆροσθ. ὁ διεσῶς, καὶ ἀπιηστημύθ. ἀπὸ τῆ αἰείω.

'Απηρεα. τὰ ἀβλαβῆ.

'Απῆραξεν. ἀπέκοψεν.

'Απῆρεν. ὑψώσεν.

'Απηρεύσατο. ἠκέμυβισεν. ἀπεκινάξατο. ἐπίξεν. ἀπέφθετο. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀπρεῶν τοῖς ὅλοις πέρας ἐπὶ ἑνα τοιαύτω ἐλπίδα χεῖ τὸ παρὸν ἀπηρεύσατο τὴν ἐνεσῶσαν ἀπείαν. Ἀπηρεύσατο δὲ, δολικῆ, ἀπὶ τῆ ἐφιλονείκησε, ἀπὸ τῆ ἰ.

'Απηρεύσθ. ἀναχρησασθ. Ἀρεὶ δὲ ἀπηρεύσθ τῆ Σορεύχ, ἢ Σιωνίς ἐφίσαθ.

'Απηρεσθ. ὁ μὴ ἔχον μαρσίπιον.

'Απῆροσεν. ἀπηρευερίσεν.

'Απῆρεα. ἐκάλυψε. ἀπῆρεβὴν παρῆχεν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ναυτικός φρατὸς, ἵνα φρ μὴ ἄρα ἐπὶ πολὺ ἀνέχουσα τῆ ποταμῆ ἀπῆρεα τὸν πλῆν τῆς ὁδῆς, ζυμπαρέπλη τῆ φρακῆ.

'Απηρεστημύθας. ἀπηρεστημύθας.

'Απῆρευκεν. ἀπεκάλυψε. Ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπῆρευκε τὸ φημίον. Καὶ αὐτῆς· Καὶ βάρη σιωεχῆ ὑπεβάλλοιτες, ἀπῆρευκεν τῆ λυμάλνεσθαι τὸ πῆχθ.

'Απῆφραξεν. ἀπέλαμψεν.

'Απῆτεφ. ἐζήτησε.

'Απῆρεα. ἀφείλετο. ἀπέλαυσεν.

'Απιωθικός. Qui defloruit. Cum Graeci florere deflissent, res Christianorum incrementū ceperunt.

'Απιώης. Durus. Crudelis. Quali dicas, qui procul est a laude.

'Απιωθεράκιζεν. Supra prunas assabat. Quae enim supra prunas assantur bona sunt. Aristophanes: *Bovem autem assabat integrum.*

'Απιώτα. Obviam venit. Et Ἀπιώτηκα, obviam veni. Et Ἀπιώτησεν, accidit, contigit. *Omnia, uti praedicta erant, ei evenerunt.* Theologus vero, quum dicit: *Si vero tanto post tempore & post tot laudatores accessi;* τὸ ἀπιώτηκα accepit pro ἦκον, i. e. veni. Et Aelianus de clade Romanorum ad Cannas ait: *Tanta igitur calamitas ipsis accidit.* Et iterum: *Non alia major clades Lacedaemoni contigit.* Et iterum: *Rei eventus spei ejus non respondit.*

'Απῆξεν. Irruit. Impetum fecit.

'Απιξιομύθων. Contemptorum. Indignorum. * * * * *Cum vero Eunuchus dignitatem repudiasset. † Cum Chosroes non recusaret Romanis Daras restituere.* Et Ἀπιξίωσεν, indignum judicavit. *Omnibus Senatoribus res indigna visa est, ad vim sese convertere.*

'Απῆροσθ. Distans. Item suspensus. Ab αἰείω.

'Απηρεα. Non mutilata. Illaesa.

'Απῆραξεν. Amputavit. Resecuit.

'Απῆρεν. In altum extulit.

'Απηρεύσατο. Incubuit. Excussit. Fixit. Exoneravit. Deposuit. Polybius: *Ille vero de summa rei sollicitus tali tandem spe adversus presentem necessitatem se confirmavit.* Ἀπηρεύσατο vero, per ἰ, significat, contendit, litigavit.

'Απηρεύσθ. Illius, qui discessit. *Quamprimum Sorachus discessisset, Simonis aderat.*

'Απηρεσθ. Sine pera. Marfupio carens.

'Απῆροσεν. Aravit.

'Απῆρεα. Impediebat. Remorabatur. Arrianus: *Exercitus vero nauticus, ubi rupes in fluvium longe prominentes navigationem non impediabant, juxta exercitum [terrestrem] navigabat.*

'Απηρεστημύθας. Suspensas. Pendentes.

'Απῆρευκεν. Arcebat. Prohibebat. *Ille vero solus substitit, & impetum feræ propulsavit.* Et rursus: *Et moles continuas injicientes, impediabant, ne murus labefactaretur.*

'Απῆφραξεν. Fulgorem emisit. Resplenduit.

'Απῆτεφ. Repetebat. Quærebat.

'Απῆρεα. Abstulit. Fructum percepit.

1 'Αειτοφάνης] In Ranis pag. 236. (151. Ed. Bas. P.)

2 Εἰ δὲ ποσῶτον ἀπίντηκα ἔχει χειρὸς δευτέρου, & μὲ ποσῶτος ἐπ.] Haec sunt verba Gregorii Nazianzenii Orat. in Basilium Magnum pag. 317.

3 Ἀπῆξεν] Cum Porto legere malim ἐπῆξεν, ab ἐπαύσσω.

4 Ἀπηρεύσατο. ἦκ.] Vide supra v. Ἀπηρεύσασθαι.

5 Ἀπηρεστημύθας] In prioribus Edit. inepte legitur ἀπηρεστημύθας: cujus loco ἀπηρεστημύθας ex 2 MSS. Paris. reposui.

'Απυλομόλησε. *αποσπέφθηγε τοῖς ἐναντίοις.*

'Απυχός. *κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές, δύσφορον, αἰδές, ἐχθρὸν, ἢ καὶ τ' ἦχον ἀποσπεφόμεθα. Μὴ ὀνειδιτικῶς ὅτι λαμβάνεσθαι τ' βάρβαρον, ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπυχός *αποσπεφόμενον.**

'Απύχεια. ἄντι τῆς ἀπέχθεια. ἔτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

'Απυχημδόν. ἀπέβλητο. ξένον τῷ χτ' πάντων ἦχου.

'Απύχθετο. ἐμισοῦτο.

'Απύχθη. ἀπεκομιάθη, ἢ παρεβίαθη. Ὁ δὲ 'Απολλώνιος τὴν γλῶσσαν Ἀπυχῶς εἶχεν, ἔδὲ ἀπύχθη τὴν Φανίαν ὑπὸ τῆς ἔθνης ἐς Ταρσὸς τῆς Κιλικίας ἀνασπεφόμενον.

'Απυχθημδόν. ἀπέβλητο. Ἀπυχθισμδόν δὲ, *λεβαραμδόν.*

'Απυα. εἶδος ὀπώρας. Ἀπύας εἶρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔτι καὶ Ὡδύς Ἀλέξιδι, καὶ ἐν Ἀγρίοις Φεργκράτης.

Πεὶν ἀνακυκῶσαι τὴς ἀπύας ἀργάζεσθε.

'Απυα κρατῶν πῖς ἀποχεῖ τῶν ἐλπίδων.

'Απυα. εἶδος ὀπώρας. καὶ ἔστι ἐν τῷ Ἀντιφάνη. ἐτέρωθι γράφεται, ὅτι ἀπυα, ἢ ὀπώρα ἢ ἀπυα δὲ καὶ ἀπυα, τὰ δένδρα.

'Απυανός. ὄνομα κύριον. ἔστι ὁ Ἀπυανός ἐγραφε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν καλεσμένην Βασιλικήν. καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀπυανῶς αἱ φερόνται ἀπελαμβάνουσιν ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνιζομένοις ἐς Ἰταλίαν ἐπὶ αὐτῶν ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπεράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοὶ τε καὶ Λίβυες ἔδρασαν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἰς τὴν καὶ τῆς Ἰταλίας μέγιστον ἀνάγκης, ἢ ἐνέδρας, ἢ πλάνους ἐς αὐτὴς μελέτετο, ἐν τοῖς αὐτοῦ Κελτῶν καὶ Λιβύων. ὁ συγγράμματι δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἢ Ἰταλία διηγεῖτο. ἐπὶ τὴς αὐτῶν Κελτῶν, τρεῖσι Γερμανῶν, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥήνον ποταμὸν εἰσιν, καὶ τὴς Γαλάτας, τρεῖσι Γάλλων, πολέμων, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσα τε σωθήσονται, καὶ σωθηκῶν φερόμεναι, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ τῆς Γαίης, ἢ τετάρτη βίβλος αὐτῶν συλλαβῆσα. εἰ δὲ τίς τις Κελτοὶ μὴ χτ' φεράσιν οἰκείαν, ἀλλὰ συμμαχῶντες Ἰταλιῶν ἴσιν, ἢ μαθοροφῶντες, ἔφραξαν, ἐν τοῖς αὐτῶν ἐκείνων συγγράμματι. καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀπυανός. ἐγραφε δὲ Ῥωμαϊκῶς λόγους ἐπέα. οἱ δὲ αὐτῶν τῶν ἐνός τι γράφουσιν Ἀπυανός.

'Απυλομόλησε. Ad hostes transfugit.

'Απυχός. Proprie significat durum, falsum, grave, molestum, injucundum, inimicum, cuius vel ipsum sonum averfamur. Non [oportet] Barbaros contumeliose reprehendere, si solacium aliquod vel absonum verbum protulerint.

'Απύχεια. Inimicitia. Odium. Lysias & Dinarchus.

'Απυχημδόν. Rejiciendum. Quod sono suo aures offendit.

'Απύχθετο. Odio habebatur.

'Απύχθη. Abductus est. In transversum actus est. Apollonius vero Attice loquebatur, neque, cum Tarsis in Cilicia versaretur, ab incolis ejus loci ab Attica dialecto se abduci sivit.

'Απυχθημδόν. Odiosum. Ἀπυχθισμδόν autem, onustum.

'Απυα. Genus fructus. Pira. Plato in *Legibus* dixit ἀπύας: qua voce etiam usus est Alexis. Item Pherecrates *Agrestibus*: Priusquam pira removeantur, rapite ea.

'Απυα κρατῶν. Si quis Apin teneat, is spe sua frustratur.

'Απυα. Genus fructus. Pira. Vide in v. Ἀντιφάνη. Alibi dictum est, ἀπυα esse pira: ἀπυα vero, ἢ, arborem piraum.

'Απυανός. Appianus. Nomen proprium. Hic Appianus Romanam scripsit historiam, quæ *Regia* vocatur. Et tres quidem primi libri Appiani continent quæcunque Romani cum Italis bellum gerentes, & de imperio & principatu adhuc certantes, gesserunt. Bella vero a Gallis & Afris in Italia gesta, eorumque victorias & clades, & si qua forte Italiae pars vel necessitate coacta, vel insidiis circumventa, vel errore decepta illis se adjunxit, in Celtica & Libyca historia narrantur. Hæc excipit historia bellorum, quæ Romani, motibus intestinis laborantes, inter se gesserunt. Res vero adversus Celtas, hoc est, Germanos, Rheni accolos, & Galatas sive Gallos gestas, causasque bellorum, fœdera que sancita & violata, tumultusque a Celtis excitatos, quartus liber persequitur. Si quid etiam Celtæ nulla privata de causa, sed vel populis quibusdam Italiae opem ferentes, vel mercede conducti, gesserunt, id in illorum historia refertur. Eorum autem obiter tantum Appianus meminit. Scripsit rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀπυανός per unum tantum π scribingunt.

1 Ἀπύχεια. ἀντὶ τῆς ἀπέχθειας.] Ex Harpocrate.

2 Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶσσαν Ἀπυχῶς εἶχεν.] Hæc sunt verba Philostrati lib. i. cap. iv. eademque leguntur infra v. Εὐθρόδωτος.

3 Ἀπυα κρατῶν πῖς ἀποχεῖ τῶν ἐλπίδων.] Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampysichum.

4 Τὴν καλεσμένην Βασιλικήν.] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus historicum Appiani non inscribatur Ἰστορία Βασιλική, sed tantum primus ejus liber, quo res sub Regibus gestæ exponuntur, ut ipse Appianus in Proœmio historię suæ clare docet. Suidas igitur, cum primum librum Appiani Βασιλικὴν inscribi cerneret, & totum opus sic inscriptum esse existimavit, quæ insignis est

ἀδελφία.

5 Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀπυανῶς.] Argumentum historię ab Appiano conscriptæ longe clarius traditur ab ipso Appiano in Proœmio, & Photio in Bibliotheca Cod. lxxi. quos vide.

6 Συγγράμματι δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἢ Ἰταλίας διηγεῖται.] Locum hunc nec integrum nec emendatum satis puto, quem proinde sic legendum existimem: Συγγράμματι δ' ἐφ' αὐτῶν ὅσα [συνίεσαν, ὅταν] τῶν ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεων ἢ Ἰταλίας διηγεῖται.

7 Λογὸς ἐπέα.] Cave hic Suidæ credas. Historia enim Appiani non novem, sed viginti quatuor libris constabat, ut clare docet Photius loco ante laudato.

Ἀπώια ὄδός. Ἔπας ἐν ἀλεῖτο ὑπὸ Ἀππίου, Ῥωμαίου ἱμνητῆ, ὅς λίθῳ μυλία ταύτιῳ κατέστρωσεν, καὶ ὑδαλίῳ ὄχετος καλεσκέυασεν.

Ἀπὸ Ἰδαίων ὄρεων. ὑπὸ τῆς Ἰδης ὄρεων.

Ἀπίδες. Θεοὶ ἦσαν, ἡμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σιμείων ἔχοντες ὡς τὴν ἕραν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλῶν εἶνος αὐτῶν Ἀπίδας. οἷς γεννωμένων ἀφ' ἑρῶν, ὡς ἔλεγον, ἐν τῷ σέλαῳ τῆς σελήνης, ἐορτήν μεγάλην ἤγον, καὶ ἱερεῖς ἑνὸς ὡς τὸν τεχθέντα βῆν ἰσῶντο, παρὰ τὸν ἑρῶν, ὡς θύαρχοντες αὐτοῖς.

bovem natum victimas immolabant, appositisque omnis generis epulis eos convivio quasi excipiebant.

Ἀπῖς. ἔτ' ὁ Ἀπῖς ὅς Αἰγύπτιος. τῆτον Αἰγύπτιοι σελήνη ἡμῶσι, ἢ ἱερεῖς ἡὺ ὄδε ὁ βῆς τῆς σελήνης, ὡς τῶν ὁ Μνεῖς τῆ ἡλίας. Ὁχῶ τὸν Ἀπῖν ἀπικλείνας, ἐβόλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις ὡς βαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεμνήσῃ καὶ ὡς σκεθύσῃ ἐπὶ δειπνον.

Ἀπίδω. Διάσσωμι.

Ἀπίη. ἢ ἀλλοδαπή.

Ἀπίθανον. ἀπίθω. καὶ Ἀπίθησαν, ἀφ' τῆς ἰ, ἀπὸ τῆς πῖθω ὡς ἰσπῶμενος.

Ὁμῆρος ἐν ἀπίθησαν, ὅτ' οὐκ ἀπέπῃσεν ἐπὶ δειπνον.

Ἀπίης. ὁ δυσχερὴς καὶ δυσανάβαλος τοῖς βαίνειν ἐδέλθων. Ἀλακκομῶν πόλις ἐστὶ καὶ ἀκῶα αὐτῶν μῆτ' ἐφ' ὑψηλῆ κείσῃ καὶ ἀπειθῆς λόφῳ, μήτε τειχῶν ὡς ἰβόλον ἔχῃ.

Ἀπίου, Ῥωμαίου, ἱκανὰς μυριάδας δρημῶν καταλάσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Κινύροισι τῆς Γαλατίας πολλὰς κείδας ἐδίωκον (μέγισται γὰρ εἰσι τῆς ἐν Σμύρῃ) καὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀσκαῖς ἀκῶας ἦν ἐν Λιβύῃ γινέσθαι κείδας, ἐξέπλυσεν ἕδὲ μίαν ἡμέραν ἀναμείνας. Θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικρῶς, ἐκέλευσε τῶν κυβερνήτην τὴν αὐτῶν ὁδὸν αὐτῶν ἐπὶ Ἰταλίαν ἀναπλεῖν, μηδὲ ὡς ὡς πελάσῃ τῆ γῆ.

Ἀπίου Μάρκου. ἔσ' ἀφ' ἑρῶν μωλὸν ὄνομα ἐπὶ τε ἀσπίδα, καὶ πολυτελεία, καὶ ῥαφανθῆ βίβη, καὶ κακοδαμῶσιν λοιπῇ. ὑπάτω δὲ ἦσαν Ἰσίδω Βλαῖσος καὶ Λύκιος. ὁ τῶν Βλαῖσος, ἐπὶ τὴν θοῖν κληθεῖς, οἷον ἐφοκίδα ἀκλήτων ἐπάρε) Ἀσκάνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ὅτι κληθεῖς οἷον σκιάς ἐαυτοῖς ὡς βαλεῖν ἡμῶν. καὶ ἔδει τὸν Ἀπίου καὶ φίλοις καὶ ἀγαθῶν τῶν ἦσαν ῥίπῃν τὴν ἑαυτῶν. πέπυσμα δὲ ἐν τῷδε τῶν σκεθῶν γινέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τῆς ἐν παλαίστρᾳ καταβέντων, ἀν-

Ἀπώια ὄδός. Via Appia, sic vocata ab Appio, Censore Romano, qui eam lapide molari stravit, & aquæ duabus fecit.

Ἀπὸ Ἰδαίων ὄρεων. Ab Idæis montibus.

Ἀπίδες. Apides. Dii fuerunt, qui colebantur ab Ægyptiis, notam habentes in cauda & lingua, ex qua cognoscebatur, eos esse Apides. Hi post certum temporis intervalum ex lumine Lunæ, ut ferebant, nascebantur: quod cum fieret, ingens festum in eorum honorem celebrabatur, & sacerdotes circa

bovem natum victimas immolabant, appositisque omnis generis epulis eos convivio

Ἀπῖς. Apis. Hic erat Deus Ægyptius, quem Ægyptii in honorem Lunæ colebant. Erat enim bos iste Lunæ sacer, ut Mneuis Soli. Ochus Apidem occisum coquis tradere in animo habebat, ut eum in frustra dissecarent, & cœnandum sibi apponerent.

Ἀπίδω. Aspiciam. Contemplabor.

Ἀπίη. Peregrina & dissita regio.

Ἀπίθανον. Non probabile. Incredibile. Et Ἀπίθησαν, parere recusarunt, per ἰ, a verbo circumflexo πῖθω. [In Epigrammate:] Cui querens paruerunt, & quem secuta est rupes inanimata.

Ἀπίης. Difficilis, contumax, ad cœnsu difficilis. Alalcomenæ urbs est, quam audio nec in excelsis & ad cœnsu difficili colle sitam, nec muris cinctam esse.

Ἀπίου. Apicius, Romanus, multa drachmarum millia in ventrem absumpsit, Minturnis, (quæ est urbs Campaniæ) plerumque degens, ubi squillis vesceretur, quæ ibi nascentes, & maximas Smyrnæas, & astacos Alexandrinos, magnitudine vincebant. Cum autem audivisset in Libya magnas nasci squillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. Sed cum eas parvas esse vidisset, gubernatorem eadem via in Italiam redire, & ne ad terram quidem appellere iussit.

Ἀπίου Μάρκου. Hujus nomen ob luxuriam, vitamque sumptuosam & mollem, cæteraque flagitia celeberrimum est. Consules autem erant Junius Blæsus & Lucius. Blæsus igitur ad convivium invitatus Asconium Pædianum invocatum, tanquam umbram, secum adducebat (quod convivis facere licebat) oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes suas profundere. Audivi autem ei convivio interfuisse etiam Isidorum quendam, in pulvere palæstrico multum versatum, hominem senem quidem & natu gran-

1 Ὁ Μνεῖς! In MSS. Paris. & Edit. Mediol. legitur Μνεῖς sed minus recte. Scribendum enim esse Μνεῖς Portus ex Strabone recte observavit. Adhuc etiam Euseb. de Preparat. Evangel. lib. III. cap. XIII.

2 Ἀπίη ἢ ἀλλοδαπή] Homerus II. A. v. 270. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Ubi Scholiasta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρῆς ἀπέχουσας γῆς.

3 Ὁμῆρος ἐν ἀπίθησαν.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis in Orpheum, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XXV.

4 Ἀπίου, Ῥωμαίου, ἱκανὰς μυριάδας δρημῶν καταλάσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Κινύροισι τῆς Γαλατίας.] Hic locus emendandus est ex Athenæo, apud quem libro I. pag. 7. rectius sic legitur: Ἀπίου, ἱκανὰς μυριάδας κα-

ταλάσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντῦρῳ (πόλις δὲ Καμπανίας) διατρίβει τὰ σκίση, κείδας ἐδίωκον πολυτελεῖς, αὐτῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐν Σμύρῃ μέγισται. ἔσ' τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀσκαῖς, &c. Hanc lectionem in versione lectus sum.

5 Ἐν Κινύροισι τῆς Γαλατίας ποταμῶν καὶ] Hæc repetuntur infra v. Κινύροισι.

6 Μηδὲ ὡς ὡς πελάσῃ τῆ γῆ] Rectius apud Athenæum, μηδὲ ὡς ὡς πελάσῃ τῆ γῆ.

7 Ὁ τῶν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοῖν κληθεῖς οἷον ἐφοκίδα ἀκλήτων ἐπάρε] Ἐκ τῶν Παιδιανόν. Hæc repetuntur infra v. Ἐφοκίδα.

δρα παλαιὸν μὲν ἦδη καὶ πολλὸν τῶν χρόνων, ἐν δὲ καὶ ἐνενηήκοντα ἔτη γεγονότα, ὑπαγῆ τε καὶ ὑμιελῆ, καὶ βαθὺν μὲν τὰς πλυθεῖας, γενναῖον δὲ τὸ βραχύνει καὶ τὸ χεῖρε ἄκρω, βλεπέην τε ὄζυ καὶ ἀκύνει ῥάστα, ὡς μὴ ἀνπιθῆναι πέτρα ἕ ἑπὶ εἶναι αὐτὴν. σκύρον δὲ ἐπὶ τύλοις ἀμιλλᾶσθαι ἀφ᾽ ἑπίνοντα παρὸς τὸς νέους, καὶ μὲν τοὶ καὶ ὑπὸ πολυδοσιᾶς καὶ πολυποσίας ἐλείπει καὶ νεύειν ταῦτα. ἐνὶ δὲ ἠτήρησι Φασιν αὐτὸν ἀπελθεῖν γὰρ τῆ συνθέτησι θᾶπτον. γέροντες δὲ ἄλλοι τε ἔλεγον ἐπὶ τέχνῃ παλαυφικῇ καὶ μὲν τοὶ καὶ Ἰγνύπιου Βλαῦσιου. καὶ ὅτε ταῦτα ἔλεγον, ἔτι γέροντες ἐξήκοντα, Φασί. μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέπτυσμα Σεργίλιον ὑπαίον. ἔπει γὰρ τοῖς ἐνενηήκοντα ὁμοῦ τε ἐβίωσε, καὶ πάντα, ὡς λόγος, τὰ τῆ σώματι ἀπαθῆς ἴδι. καὶ μὲν τοὶ καὶ διεπώσατο τὰς αἰσθησῆς ἀπάτας ὑμιελῆ ἀξιοζήλω τε καὶ σοβαρᾷ.

Ἄπιμν. ἀπερχόμεθα.

Ἄπιμελ. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἄπιναιον. ὄρεος.

Ἄπινός. ὁ κερταρός.

Ἄππιου Φόρου. ὄνομα τόπος, ὅτι Ἄππιος Ῥωμαίος.

Ἄππιου. ὄψοφάγος. ζήτη ἐν τῶν Ἀφύα.

Ἄππιον, ὁ Πλειστονίκης, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγυπτιῶν (χρὶ δὲ Ἐλικόνιον, Κρήσι) γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀππλωνίῃ τῆ Ἀρχιβίσι. ἠκηκόει δὲ καὶ Εὐφρανόρου γεγραμῆ, καὶ ὑπὸ ἑκατόν ἔτη γεγονότος, Διδύμου δὲ τῆ μεγάλης θρησκείας. ἐπαίδευσεν δὲ ἐπὶ Τιβέριου Καίσαρος καὶ Κλαυδίου ἐν Ῥώμῃ. ἴδι δὲ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Θεῶν τῆ γραμματικῆ, καὶ σύγχερον Διονυσίου τῆ Ἀλικαρνασείως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνη, καὶ ἄλλα ἱερά.

Ἄππιον ἄγχο. Φθύγων. ὀπιδιδράσκων. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ἄγχο ἀππιαν. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀππικοῖς.

Ἄππις. Θεὸς Αἰγυπτιῶν. καὶ ἔστιν ὁπίσω ἐν τῶν Ἀππιδες. Ὅτι ὁ Ἄππις ὁ Αἰγυπτιῶν τὴν ἰατρικὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσει λέγει.

Ἄππιεῖα. δεῖ ἀπερχόμεθα. καὶ Ἀππιε, ἀπέλθετε.

Ἄππιεῖν. δεικνῆ. τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀππιαν, τὴν ἀπίθειαν. καὶ Ἀππιον, ὁ μὴ πιστεύων. ἔτω Πλάτων.

Ἄππιος. ἡ πίπιος. ὁ ὀϊκάλιος.

Ἄδύ π τὸ ψιδύλισμα, καὶ ἀπίπιος, ἀππόλε, τήνα.

Ἄππια, καὶ διππια, καὶ πολλαππια, καὶ πάντα ἀπεισιπῶσι τὰ ποιῶντα. ὄργου, καὶ χροῦ, καὶ κερταμῆ, ὅτι τῆ κερταμῆ, καὶ Φοινικῆ, ὅτι τῆ Φοινικῆ.

dem, quippe unum & nonaginta annos natum, sed corpore firmo, membris robustis, lateribus profundis, validisque brachiis & manibus, & qui acutum cerneret, facillimeque audiret, ita ut nemo cum sexagenario majorem crederet. Idem scyphum in callis tenens bibendo cum adolescentibus certabat, & in edacitatis bibacitatisque certamen juvenum more cum aliis descendebat. Una vero in re cum victum fuisse dicunt, quod citius e convivio discederet. Senes autem, aliique dicebant, cum ob artem palæstricam illud facere; itemque Junius Blæsus. Et is quidem, cum hoc diceret, sexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Consulem quoque Servilium longævum fuisse audio. Is enim nonaginta annos vixit, & ad eam usque ætatem, rara quadam felicitate, corpore incolumi sensibusque omnibus integris usus est.

Ἄππιμν. Abimus. Discedimus.

Ἄππιμελ. Pinguedine carens.

Ἄππιναιον. Apinaum. Mons.

Ἄππινός. Sine fordibus. Purus.

Ἄππιου Φόρου. Forum Appium. Nomen loci, ab Appio Romano ita appellati.

Ἄππιου. Apicius, helluo. Quære in Ἀφύα.

Ἄππιον. Apion, Plistonis filius, cognomento Mochthus, Ægyptius (secundum Heliconium vero Cretensis) Grammaticus, discipulus Apollonii Archibii; præter quem etiam audivit Euphranorem senem & centenario majorem. Idem Didymi magni alumnus fuit. Docuit Romæ sub Tiberio & Claudio Imperatoribus, fuitque successor Theonis Grammatici, & æqualis Dionysii Halicarnassensis. Scripsit historiam de singulis gentibus, & alia quædam.

Ἄππιον ἄγχο. Abiit. Discessit. Ille vero Peloponneso relicta in Italiam abiit. Hic pleonasmus Atticis est familiaris.

Ἄππις. Apis, Ægyptiorum Deus. Vide supra in voce Ἀππιδες. Apis Ægyptius medicinam primus in Græciam intulisse fertur.

Ἄππιεῖα. Abeundum est. Et Ἀππιε, abite.

Ἄππιεῖν. Non credere. Non parere. Et Ἀππιεῖα, incredulitas, contumacia. Et Ἀππιεῖος, qui non credit. Plato.

Ἄππιος. Pro ἡ πίπιος. Pinus. Theocritus:

Suavis est valde ille sursurus, ἔ τινος, ca-prarie, illa.

Ἄππια, & διππια, & πολλαππια, & omnia similia circumflectuntur. Itemque ὄργου, & χροῦ, & κερταμῆ, & κερταμῆ, & κερταμῆ, & Φοινικῆ, & Φοινικῆ.

1 Ἄππιον, ὁ Πλειστονίκης, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum Strom. lib. 1. pag. 235. Apion hic non fuit Plistonis filius, sed ipse Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim: Ἄππιον τινὸς ὁ Γραμματικῆς, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθεὶς: quæ verba ex Clemente repetit Eusebius de Ierap. Evang. lib. x. cap. xii. Gellius quoque Noct. Attic. lib. vi. cap. viii. inquit: Appion Græcus homo, qui Plistonis est appellatus. Ut proinde dubium sit, utrasen-

tentia alteri præferri debeat.

2 Ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide infra v. Ἀππιεῖος.

3 Ὁ ἄππιος ὁ Αἰγυπτιῶν τὴν ἰατρικὴν πε.] Apidem ex Ægypto in Græciam venisse apud nullum veterum scriptorum me legisse memini. Eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem existisse testatur Clem. Alex. Strom. lib. 1. pag. 225.

4 Ὁ ὀϊκάλιος] Idyll. 1. v. 1.

'Απλᾶς. Καλλίστρατός Φησι τὰ μούσπελμα τῷ ὑποδημάτων ἔτω καλεῖσθαι.

'Απλαστῶ. ἀληθινός. ἄδολῶ. Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἠδεῖα καὶ ἀπλαστῶ αἰδώς ἐπέβρεχεν ἱκανῶς τὸν Φιλόσοφον, καὶ ἦδη γνώσειεν ἐποίησεν αὐτῷ τὴν νεανίσκον. 'Απλαστῶ δὲ, ἢ μεγάλη. Τὸν αἰσ' ἀπλαστῶ ἰχθ. τέτις, μανία.

nus, terribilis. [Sophocles:] *Quem fatalis insania tenet.*

'Απλέον. ἀπειρον. ἀχρηστον.

'Απλή. μονοειδής.

'Απλήγῃ. δασέως. ἀπλῆς. καὶ Εὐπολις Πύλεσιν

Οὐτ' ἀν πολυπεργύμων ἐστὶν ἀλλ' ἀπλήγῃ. καὶ Ἀπληγίς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀνηγύς Ἀετιφάνης

————— Ἐκ δὲ τῆς

'Εμῆς χλανίδῶ τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

'Απληκθῶ. καὶ Ἀπληκτον. τόπῳ ἐνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.

'Απλήξ. ὁ μὴ πεπληγυμένῳ.

'Απληγία. ἢ ἀδηφαγία. καὶ παρρημία. Ἀπληστῶ πῖθῳ. ὁ ἐν αἰδῷ, ὁ τετημημένῳ. ἐπὶ τῷ πολλῷ ἐδιδόντων. Σπὸ τῆς αἰδῶς τὰς Δαναίδας μύθε, παρόσον ἀνηγύσασα ἐνεῖναι ὕδαρ εἰς πῖθον ἐβαλλον. ἢ πάχουσι δὲ αἰδῶ τῆτον τὸ πῖθον αἰ τῷ ἀμνήτων ψυχαί.

hoc autem dolium plectuntur animæ illorum,

'Απλητον. ἀπλήρωτον.

'Απλοῖδας. ἀπλᾶς χλανίδας. ἐν Ἐπιγραμμάτι

————— Οἷα δὲ πυρὶ

'Ἐσκεπε τῷ κέλευ ἀπλοῖς ἐκταδίη.

καὶ Ἀπλοῖκός, ὁ ἀπλῆς καὶ ἀπέριττῳ. καὶ Ἀπλοῖκώτερος.

'Απλοῖ. ἀδύνατοι πλέειν.

'Απλῆν θύλακον πάτῃ. ἐπὶ τῷ θύλακῷ φρογύταν.

'Απλότης διττή. ἢ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία. ἢ δὲ ἀνόητῳ καὶ ἀδικῳ. ἔπειτα καὶ τῷ νῦν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μὲν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως τοῖς δὲ μὲν ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἰναι γὰρ δὴ πάλαι καὶ τὰ χεῖρον τὸν θνητὸν τέτον αἰσθητῶν ἐξ ἀνάγκης, ὡς Φησι Πλάτων. ἀλλ' ἦτον κακοήθης, ὡς νῦν ἔστι, καὶ ἀπλήτερος, καὶ οὐκ ἐν βλάβει ληνὶ τῶν ψυχῶν ἐς κεκαυμένα ἀνάστα. πολλὴ γὰρ ἔστιν ἡ μεταφροσὶ τῷ πάλαι κακῶν αἰσθητῶν τὰ νέα, καὶ ἐπὶ ποσὶ-

1 Ἀπλᾶς. Καλλίστρατός Φησι πὶ μόν.] Ex Harpocrate: ad quem vide Mauffacum.

2 Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.] Hoc fragmentum ex Damascio Suidas deprompit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. g. 1046.

3 Ἐπέβρεχεν.] Apud Photium rectius legitur ἐπέβρεχεν, quam lectionem in versione secutus sum.

4 Τὸν αἰσ' ἀπλαστῶ ἰχθ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajaxe* p. 16. v. 256. ut Portus monuit.

5 Ἀπληκτον.] Male in prioribus Edit. excusum est ἀπληκτον, cu-

'Απλᾶς. Callistratus ait calceos sic appellari, qui unam tantum habent solem.

'Απλαστῶ. Verus. Sincerus. Non simulatus. Præterea suavis quædam gravitas & verecundia non simulata in vultu ejus eminens effecit, ut philosophus eum crebro aspiceret, & sic adolescentis ingenium magis magisque perspiceret. Ἀπλαστῶ etiam significat mag-

'Απλετον. Infinitum. Quod comprehendere nequit.

'Απλή. Simplex. Unius generis.

'Απλήγῃ. Simplex. Adspiratur. Eupolis *Urbibus:*

Non est curiosus, sed simplex.

Et Ἀπληγίς, vestis modica. Aristophanes *Anagyro: Ex mea vero lana tres alias vestes simplices faciens.*

'Απληκθῶ. In aliquem locum ex itinere divertito. Et Ἀπληκτον, castra, seu locus, in quem exercitus ex itinere divertit.

'Απλήξ. Non percussus.

'Απληγία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolium.* Illud nempe pertusum, quod apud Inferos esse dicebatur. In voraces dicitur [hoc proverbium; cujus origo est] a fabula Danaidum, quoniam illæ aquam hauftam in dolium pertusum infundebant. Circa qui sacris initiati non sunt.

'Απλητον. Inexplebile.

'Απλοῖδας. Lanæ simplices. In Epigrammate:

————— *Ut igne autem*

Tegebat puellam lana simplex expansa.

Et Ἀπλοῖκός. Simplex. Non versutus. Et Ἀπλοῖκώτερος, simplicior.

'Απλοῖ. Qui navigare non possunt.

'Απλῆν θύλακον πάτῃ. *Simplicem saccum calca.* Dicitur de iis, qui contemptui obnoxii sunt.

'Απλότης. Simplicitas. Hæc duplex est; una cum prudentia & justitia conjuncta; altera vero stulta & injusta. Eodem modo caliditas, quæ hominibus inest, alia quidem prudentiæ & justitiæ affinis est; alia vero cum injustitia & inscitia conjuncta. * * * * ut Plato ait: sed minus maligna, quam nunc, & simpliciora, neque alte animis insita, & insanabilia. Ingens enim differentia est inter antiqua & nova mala, quippe quæ non solum quantitate, sed etiam qualitate morum,

ius loco scribendum est ἀπληκτον. A scriptoribus enim Græcis inferioris ætatis castra vocari ἀπληκτα pluribus exemplis ostendit Ducangius in Glossario Græco.

6 Καὶ παρρημία. Ἀπληγῆ πῖθου.] De hoc proverbio prolixè agit Zenobius Centur. tr. Adag. vi. quem adi. Vide etiam infra v. Eὐς περημένον πῖθου.

7 Πάχουσι δὲ αἰδῶν ἢ τῆτον αἰ τῷ ἀμνήτων ψυχαί.] Vide Platonem in *Gorgia*, pag. 300.

8 Ἡ μεταφροσὶ. Puto legendum ἢ ἡ μεταφροσὶ: quam lectionem in versione secutus sum.

τῆς μόνου κρείττονον τε καὶ χειρόν, ἀλλὰ καὶ ποῖ-
τῆς τρώων.

Ἄπλῆν. ἀπερίφρον. ἢ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἐαυτῆ
ὑπινύας πλάττον.

Ἄπλῆς. Θεωδίδης λέγει νῆας, ἢ τοὺς ἄπλῆς
πανπλῆς, ὁλλὰ τὰς ἀπὸ πληράματι ἐνδεῖαν καὶ
ἀπλόως ἰσαμύνας.

Ἄπλῆς λόγῳ. τῶν χειρῶν προσημίας. καὶ Ἄπλῆς
ᾧ ἀριστοτέλῃ λέγεται, ὁ χειρῶν προσημίας λε-
γόμενον ἀληθές ἐστίν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, πῆ λευκός ἄν, καὶ
γὰρ τὸς ὀδόντας, ἐπέει καὶ ἀπλῆς ὅτι λευκός. ὁ δὲ
δῆτῃ προσημίας πρὸς τὸ ἀληθές εἶναι, τῆτο ὄσκι
ἐστὶν ἀπλῆς. ὁ γὰρ Αἰθίοψ ὄσκι ἐστὶ λευκός, διότι χει-
ρῶν προσημίας. προσημίας δὲ τῆ κατὰ π, ἀληθές
γίνεται. καὶ γὰρ τὸς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπυδαῖοι λε-
νὲς κατὰ π. λέγεται δὲ καὶ ἕπας, ἢ τὸν ἀπλῆν τρώ-
πων. ἀντὶ τῆ παραπῆα ᾧ τῶν παλαιῶν. Καὶ
αὐτῆς. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῆς λόγους ἰνὰς ἐποίησαντο, ἀλ-
λὰ καὶ ῥῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ' αὐτῆ εἰκόνες
τῆ Νέρωνος ἐτέθησαν.

Ἄπλῆς. ἐξ ἀνάγκης. ἢ ἄς ᾠρῶτον, καὶ μὴ κατ'
ἄλλο. Ἄπλῆς δὲ ὀδὸν εἶδον τὴ μελλόντων ἐγνωσαν.
ἐξ αὐτῆς δὲ τὴ ἐμφράσεως τὴ προσημίας ὁ πηλομένιοι, εἰς
πανθοδαπὰς οἰμωγὰς ἐπέπιπον.

Ἄπλῆς. χειρῶν προσημίας. Πολύβιου. Οὐ χει-
ρῶν ἀφύεργον ἢ γέροντι ἀπλῆς. ἀντὶ τῆ, ἐξ ἀνά-
γκης. ἢ ἄς ᾠρῶτον.

Ἄπλῆς πελάγη. τὰ Ἀτλαντικά, καὶ Ἐσπέ-
ριον ὠκεανός, καὶ Ἐφῶν. Ἄπλωτον γὰρ, τὸ ἀ-
πλευτον.

Ἄπλωτον πώγωνα. σκώπων εἶπε.

Ἄπνης. Φασὶν Ἐμπεδοκλέα Παισιανὸν ὑφηγί-
σασθαι τὸν Ἄπνην. εἶναι δὲ τὸν Ἄπνην τοῖτον, ὡς
λ' ἡμέρας σιωπηρεῖν ἀπνην καὶ ἄσιον τὸ σῶμα. ἡ
δὲ ἔτ' καὶ γῆς. καὶ Φησὶ πρὸς αὐτῆ.

Φάρμακα δ' ὅσα γεῖσι κακῶν καὶ γέρας ἀλκασ,

Πύση, ἐπεὶ μέν σοι ἐγὼ κενέω τάδε πάντα.

Παύσης δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μέν, οἳ τ' ἐπὶ γαῖαν

Ὄρνυμνοι πνοιᾶσι κατὰ φθινύθισιν ἄρθεαν

Καὶ πάλιν, ἢν κ' ἐθέλωσα, παλίνονα πύσηματ' ἐ-
πάξεις.

Θήσης δ' ἐξ ὀμβροῖο κελαιῶν καίριον αὐχμὸν

Ἀνθρώποις. Θήσης δὲ καὶ ἐξ αὐχμῶν θηρεῖς

vel meliorum, vel deteriorum, differunt.

Ἄπλῆν. Simplex. Non affectatum. Vel, quod
nihil ex ingenio suo confingit.

Ἄπλῆς. Thucydides ita vocat naves,
non eas, quæ ad navigationem profus sunt in-
utiles, sed eas, quæ propter inopiam remigum
& nautarum [in portu] otiose stant.

Ἄπλῆς λόγῳ. Simpliciter & absque limita-
tione. Et Ἄπλῆς apud Aristotelem dicitur,
quod simpliciter & absque limitatione verum
est. Æthiops enim, cum aliqua tantum in
parte albus sit (est enim albus dentibus) non
est simpliciter albus. Quod vero limitatione
indiget, ut verum sit, id simpliciter verum
non est. Æthiops enim non est albus; sim-
pliciter nimirum, & absque limitatione. Si
vero addatur secundum quid, verum est, [Æ-
thiopem esse album.] Est enim albus dentibus.
Sic etiam quidam boni sunt secundum quid:
quod Græci etiam vocant ἢ τὸν ἀπλῆν τρώων, i.
e. non simpliciter. Et [Ἄπλῆς] apud veteres
pro παραπῆα, statim. Non enim simpliciter ver-
ba fecerunt, sed etiam excelsum tribunal excita-
runt, in quo Neronis imagines collocatæ sunt.

Ἄπλῆς. Necessario. Vel, ut primum, nec
propter aliud. Simpliciter quidem, quid even-
turum esset, ignorabant: sed ex ipso vultu le-
gatorum [mala] augurantes, in omnigenos que-
stus & ejulatus effundebantur.

Ἄπλῆς. Absque limitatione. Polybius: Quo
nullum unquam tempus magis alienum existit.
Item necessario.

Ἄπλωτα πελάγη. Maria, quæ navigari non
possunt: qualia sunt mare Atlanticum, Occa-
nus Occidentalis & Orientalis. Ἄπλωτον enim
significat innavigabile.

Ἄπλωτον πώγωνα. Illotam barbam. Sic cavil-
landi gratia [Comicus] dixit.

Ἄπνης. Exanimis. Ajunt Pausaniam in iis,
quæ de Exanimi scripsit, Empedocle usum esse
magistro. [Dicit autem Heraclides,] Exani-
mem illam per triginta dies corpus absque spi-
ritu & cibis conservasse. Hic [Empedocles]
etiam magus fuit. Sic enim de se inquit:

*Omnia medicamenta, quibus mala & senectus
propulsantur,*

*Ex me discas, quoniam ego solus hæc tibi ex-
pediam.*

*Sedabis autem indomitorum vim ventorum,
qui in terram*

Irruentes flatibus corrumpunt arva:

Et rursus, si voles, eos in terram induces.

*Post imbrem etiam tempestivam efficies siccita-
tatem*

*Hominibus: & vicissim post siccitatem fecun-
dos induces*

1 Ὀπιδόμοι.] In prioribus Edit. pessime legitur οἱ γυρόμοι: cu-
jus loco scribendum est Ὀπιδόμοι (i. e. augurantes) ut recte le-
gitur infra v. Ὀπιδόμοις, ubi fragmentum hoc repetitur.

2 Ἄπνης. Φασὶν Ἐμπεδοκλ. Παισιανὸν ὑφηγ.] Totum hunc articulum
descripsit Suidas ex Laert. Empedocle, ut Portus etiam monuit.

3 Ἐμπεδ. Παισιανὸν ὑφηγ. τὸν Ἄπνην.] Lege ex Laertio, Ἐμπεδ. Παι-
σιανὸν ὑφηγῆσαν τὴν Ἄπνην. Hanc lectionem in versione
secutus sum.

4 Εἶναι δὲ τὸν Ἄπνην τοῖτον, ὡς λ' ἡμέρας.] Vide viros doctos ad La-
crtium Empedocle, & præcipue Men gium ad Proœmium Laertii.

5 Φάρμακα δ' ὅσα γεῖσι κακῶν καὶ γέρας.] Hunc & sequentes ver-
sus ex Laertio emendavi, qui in prioribus Edit. sedulius men-
dis obscurati sunt.

Ῥέματα δένδρεῶν ἄλλα, τὰ τ' ἐν δέξῃ ἀήσαντα.

Ἄξις δ' ἐξ αἰδῶν κατὰ φθιμῶν μὲν ἄνδρός.

Καὶ ποτ' Ἐπιοίαν σφοδρῶς πιθυσάντων, ὡς τὸς καρπὸς λυμῶνα, κελύστας ὄντας ἐνδαμῶνα, καὶ ἀσκήσας πιῆσαι, ὡς τὸς λάρυγγας καὶ τὰς ἀκρωγείας διέτεινε ὡς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαι δὲ, Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

Ἄπιθῆ. Σπυνητί.

Ἄπο, καὶ ἀποθεῖν, ἄφ' τῆ ο μικρῆ ἀποπάτω δέ.

Ἄποβαλομῶν. δι' ἐνὸς λάμβδα ἀντὶ τῆ σπυβαλῶσα.

Ἄπο. πόρρω. μακρῶν. Ἐν τῷ Οὔσβαϊς τῆ κινδύος ἀπο ἐγένετο, σπυδράσας τὰ ξίφη.

Ἄποβαδίζεω. ἔδεν πλέον τῆ βαδίζεω δηλοῖ.

Ἄποβάθρας. καὶ τὰ λάσσανα, ἀ λέγονται οἱ χυτρόποδες. καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπως τῆ βελῆ σκευάζεται μὲν τὰς θυσίας κρέα.

Ἄπο βαλβίδ. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἄποβάτης. ἰπποκόν π ἀγωνισμῶν ἔστι. καὶ Ἄποβῶνα, τὸ ἀγωνισσάσθαι τὸν σπυβάτιον. Ἄποβαλικὸ δὲ προχρῖ, οἱ σπυ τῆ ἀγωνισμῶν.

Ἄποβαίη, καὶ Ἄποβαίη, γενικῆ. ὡς τὸ, Ἄποβάντες τ' ἰππων.

Ἄποβεβιωκένα. σπυθανῶν. Ἀνάγκη μὴ σπυκρῖπειν, ὡς ἀν μὴ ὑπόνοια γένηται σφίσι τῆ σπυβεβιωκένα αὐτόν.

Ἄποβλεπόμωροι. ἀντὶ τῆ θαυμάζοντες. ἔπος Αἰχίνης.

Ἄποβλεπῶν. ἐνδοξόν. Ἄνδρα τῆ Περσικῆ πολιτεία ἄφ' τῆ ἀξίαν σπυβλεπῶν.

Ἄποβλίσα. σπυπείσα. Ἄπειροφάνης

--- Λωποδύτης πάει ῥοπάλω με τὸ νῶτον,

Καὶ πῆ πῶ μέλλω τε βῶν ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάλιόν μου.

Ἄποβλύζων. ἀναβάλλον. ἀπεμῶν.

Ἄποβυκολίσας. ἐξαπατήσας. ἐμβαλῶν. σπυδιώξας. σπυπλανήσας. Ὅι δὲ τὸς ἀλώσειας σπυβυκολίσασιν, σπυσικθάζονταί τε τ' κίδιμων.

Ἄπο βραδυσκελῶν ὄνων ἰππων. ἐπὶ τῆ σπυθῶν ἐπὶ μείζονα μετὰ πιδῶνταν.

Ἄποβράσματῶ. τὰ πίτυρα ὡς καλλιμάχω.

Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίσ.

Ἄποβύσαντες. σπυκλείσαντες.

Ἄπογαλακτίζω. γενικῆ. ἀντὶ τῆ ἀφιστῶ τῆ γάλακτι, ἢ σπυπαύω. ἢ γὰρ σπυ ἐξαῦθα σπυπαυσιν καὶ σπυπλῆσασιν σημαίνῃ τῆ γάλακτι.

1 Ἄποβάτης. ἰπποκόν π ἀφ.] Quale certamen hoc fuerit docet Etymologus, quem vide. Confer etiam Harpocrationem, ex quo Suidas tua descripsit.

2 Ἄπειροφάνης] Aetharnens. pag. 565. (388. Ed. Bas. P.) Vide etiam supra v. Ἄπέβλισε.

3 Οἱ δὲ τὸς ἀλώσειας ἀπέβκ.] Haec sunt verba Theophylacti Si-

Flatus ventorum, qui aestate spirare solent.

Defunctos etiam in vitam revocabis.

Cum Etesiae aliquando vehementer spirarent, adeo ut fruges laederent, iussit asinos excoriarī, & utres confici, quos promontoriis & montibus ad ventum excipiendum obtendit. Eo igitur cessante, Κωλυσάνεμον appellatum fuisse ajunt.

Ἄπιθῆ. Sine labore.

Ἄπο, & ἀποθεῖν, per o parvum scribuntur.

Ἄποπάτω vero [per ω magnum.]

Ἄποβαλομῶν. Per unum λ, pro ἀποβαλῶσα, quae amifit.

Ἄπο. Longe. Procul. In his Usbais procul a periculo fuit, fugiens gladios.

Ἄποβαδίζεω. Nihil plus significat, quam simplex βαδίζεω, ire, incedere.

Ἄποβάθρας. Sic etiam vocantur ollae, alias χυτρόποδες dictae. Item loca, in quibus Senatui post sacrificia carnes apparantur.

Ἄπο βαλβίδ. Ab initio. A principio.

Ἄποβάτης. Sic appellatur certamen quoddam equestre. Et Ἄποβῶνα, certamine illo certare. Et Ἄποβαλικὸ προχρῖ, rotae currus, ab illo certamine sic dictae.

Ἄποβαίη, & Ἄποβαίη, genitivo junguntur. Ut, Ex equis descendentes.

Ἄποβεβιωκένα. Mortuum esse. Non est occultandus, ne suspicio illis oboriatur, eum mortuum esse.

Ἄποβλεπόμωροι. Admirantes. Sic Aeschines.

Ἄποβλεπῶν. Honoratum. Illustrem. Virum ob dignitatem apud Persas illustrem.

Ἄποβλίσα. Exprimere. [Eripere.] Aristophanes:

--- Grassatore clava tergum meum percussiente,

Cado, clamare volens. At ille pallium mihi abstulit.

Ἄποβλύζων. Ejiciens. Evomens.

Ἄποβυκολίσας. Qui decipit. Qui in errorem induxit. Illi vero captos blandis verbis decipiunt, periculumque amoliuntur.

Ἄπο βραδυσκελῶν ὄνων ἰππων. A tardis asinis ad equos. Dicitur de illis, qui a minoribus ad majora transcunt.

Ἄποβράσματῶ. Sic apud Callimachum vocantur furfures. [Et Ἄπέβρασε, furfur excrevit.] Nihil furfuris molitrix a tritico secrevit.

Ἄποβύσαντες. Qui obstruxerunt.

Ἄπογαλακτίζω. Genitivo jungitur. Ablato. Praepositio enim σπυ hic significat cessationem a lacte hauriendo.

mocatae lib. III. cap. v. ubi pro ἀλώσειας rectius legitur ἀλώσεια.

4 Ἄπο βραδυσκελῶν ὄνων ἰππων] Zenobius & Diogeninus habent, Ἄπο βραδυσκελῶν ὄνων ἰππων ἄρεσεν; i. e. E tanto asino equus prolit. Wolfius legit, Ἄπο βραδυσκελῶν ὄνων ἰππων: quod non est repudiandum.

5 Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εἰσπίε.

Ἄπο γ' ὀλῆμα. Ὑπερβατόν. Σπολῆμα γάρ.
Ἀριστοφάνης

Ἄπο γ' ὀλῆμα, μὴ μαθὼν γλωτσοφρεῖν.

Ἀπογενέσθαι. ἢ ὑπερῆσαι σημαίνει, ἢ σποθαιεῖν.
ἄμφω Θεκυδίδης.

Ἀπογειῶσαι. Σποθαιεῖν.

Ἀπογνῆς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τῆ ἀπελπίσας.
Δείναρχος δὲ, ἀντὶ τῆ σποθαιεῖν.

Ἀπογνώσειον. δεῖ σποθαιεῖν.

Ἀπογνώσκω. Ἀπογνῆς τὰ τῆ Καρχηδονίων παράγ-
ματα ὁ Φαίδων. Καί, Τέλεον σπογνῆς τὸν Φιλήμονα.
Καί, Ἀπογνόντες τὴν σποθαιεῖν.

Ἀπόγνοια. Σπόγνωσις. Θεκυδίδης. Ἐνέαρησαν
δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως σπόγνοια ἢ τῆ ἄλλο ἢ ἢ κρατεῖν
τῆς γῆς.

Ἀπόγνοι. οἱ ἔχοντες. Ἀπόγνοι δὲ, οἱ μὴ ἔχοντες
πόγνοια.

Ἄπο γραμμῆς. οἶον, ἀπ' ἀρχῆς. Ἐκ μεταφορᾶς
τῆς τῆ δρομέων ἀρετικῆς καὶ γραμμῆς, ἢ ἀφῆσιν
καὶ βαλβίδα καλεῖσιν.

Ἀπογραφεῖν. καὶ Ἀπογραφή. οἱ τῶν δῆμων χρέ-
ματα ὀφείλοντες ἔκ καταδίκης, καὶ μὴ σποθαιεῖντες
μέχρι τῆς ἐνάτης αἰτίας, ἐς τὸ δισμωτικὸν ἀ-
πεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰς καταστήσασιν διδάμνοι ἢ
ὀφλήματι.

Ἀπογραφή. ἐπειδὴν ἡ λέξις ἡνὰ ἔχῃ π τῆ
τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος σπογραφίῳ ποιεῖται, δη-
λαῖν ὅσα τε ἔχῃ, καὶ ὅθεν τὰ χρέματα. μὴ ποτε
καὶ εἶδος πνός ἐστὶ δίκης ἢ σπογραφῆς. εἰ γ' ἀνοῖτό
πς μὴ ἔχῃ, σπογραφῆς ἐκείνη, ὡς ὅτι ὁρῶν
γεννημένης τῆς σπογραφῆς. ἔπειτα Δημοσθένης ἐν τῶ
χρ' Ἀνδροτίωνος. Ἀπογραφῆ, ἢ ἀπαλείψις. Ὁ
δὲ Καῦσας Αὐγυθῆ, ὁ μοναρχήσας, εἴκοσιν ἀνδρας
τῆς ἀρίστους τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ὀπιλεξάμενος,
ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῆς ὑπὸ κίον ἐξέπεμψε. δι' ὧν
σπογραφῆς ἐποιήσατο τῆς τε ἀνθρώπων, καὶ τῆς
ὑπὸ κίον, αὐτὰρ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῶν δημοσίων μοῖραν
ἐκ τῶν εἰσφέρεισθαι. αὐτῆ ἢ σπογραφῆς ἀφῆσιν ἐ-
γένετο, τῆς ἀφῆσιν τῆς κλημῆς π μὴ ἀφα-
ρῆσθαι; ὡς εἶναι τοῖς ὑπὸ κίον δημοσίων ἐγκλημα τὸν
πλῆθον. Ἀπόγραφος δέ. Ὁνησίκελις ὡς σπο-
γραφῆς ἐξ ἀρχῆς δειπνῆσαι. τῆς, τῆς ἔνο-
φῆς.

Ἀπογράφω. ἀπαλείψω. Σὺ δὲ σπογραφῆς δικαίως
ἡμᾶς.

Ἀπογράφω. τὸ γράφω. καὶ οἶον σημαῖν
σπογραφῆς διὰ τῆς.

Ἄπο γ' ὀλῆμα. Hyperbatum est, pro ἀπο-
λῆμα γάρ. Aristophanes:

*Peribo enim, quia linguam versatilem non
habeo.*

Ἀπογενέσθαι. Vel significat ferius venire, vel
mori. Utraque significatio reperitur apud
Thucydidem.

Ἀπογειῶσαι. Fundamenta ponere.

Ἀπογνῆς. Apud Demosthenem hæc vox si-
gnificat, qui spem omnem abjecit. Apud Di-
narchum vero, qui reum absolvit.

Ἀπογνώσειον. Desperandum est.

Ἀπογνώσκω. Despero de aliqua re. *Phæ-
don de Carthaginensium rebus desperans.* Et,
Omnino de Philemone desperans. Et, *De salu-
te desperantes.*

Ἀπόγνοια. Desperatio. Thucydides: *Incen-
derunt autem naves, ut nulla nisi terræ occupan-
dæ spes illis relinqueretur.*

Ἀπόγνοι. Posterii. Qui genus ab aliquo du-
cunt. Ἀπόγνοι vero, qui barbam non habent.

Ἄπο γραμμῆς. A principio. Per translatio-
nem ductam a cursorum carceribus & linea,
unde cursus initium fit; quam ἀφῆσιν & βαλ-
βίδα vocant.

Ἀπογραφεῖν, & Ἀπογραφή. Qui populo mul-
tæ debent, eamque ante nonam Pryta-
neiam non persolverant, nec debiti sui spon-
sore dare poterant, in carcerem conjicieban-
tur.

Ἀπογραφή. Cum quis dicit, alterum possi-
dere aliquid, quod ad Remp. pertineat, is,
qui accusatur, bona sua profitetur, addens,
unde ea habeat. Forte tamen Ἀπογραφή est
etiam species actionis. Si quis enim negaret,
se aliquid habere, is actionem σπογραφῆς con-
tra alterum instituebat, quasi descriptione
non recte facta. Sic Demosthenes in Ora-
tione contra Androtionem. Et Ἀπογραφή,
bonorum professio. Census. Imperator Au-
gustus viginti viros spectatæ virtutis & in-
tegritatis delectos in omnes provincias
misit, qui & hominum & bonorum cen-
sum instituerent, jussitque justam inde
partem in ærarium inferri. Hic primus
fuit census: cum illi, qui eum antecesserant,
quidvis possessoribus cripuissent; adeo ut
publicum crimen esset divitem esse. Et Ἀπό-
γραφῆς, ab exemplari descriptus. *Onesicritus
[Xenophonte] tanto inferior habendus est, quan-
to exemplar archetypo.*

Ἀπογράφω. Describo. *Tu vero nos juste
describe.*

Ἀπογράφω. Describere. Adnotare.

1 Ἄπο γ' ὀλῆμα, μὴ μαθὼν γλ.] Aristophanes *Nubibus* pag.
171. (102. Ed. Bas. P.)

2 Θεκυδίδης] Lib. III. cap. LXXXV.

3 Ἀπογραφῆς ἐπειδὴν πς λέξις ἡνὰ ἔχῃ π τῆ π πόλ.] Ex Harpo-
cratione: ad quem vide Valesium.

4 Ἀπογραφῆς ἀφῆσιν] Apud Harpocratonem legitur, ἀπογρα-
φῆς ἀφῆσιν. Sed utraque lectio ferri potest, utpote sensui hujus
loci satis accommodata. Nam ἀπογραφῆς ἀφῆσιν significat id,

quod in versione expressimus. Si vero σπογραφῆς ἀφῆσιν legatur,
locus hic ita vertendus est: Si quis negaret, se aliquid habere, &
bona ejus describerentur, actionem contra alterum instituebat &c.
Sciendum enim est, si quis mala fide alterius bona olim descrip-
sisset & ad magistratum detulisset, cum mille drachmis multatum
fuisse, ut apparet ex initio orationis, quam Demosthenes adversus
Nicostratum scripsit.

5 Ὁνησίκελις ὡς ἀπόγραφῆς ἐξ ἀρχῆς δειπνῆσαι] Hæc sunt
verba Laertii lib. VI. Segm. LXXXIV.

Ἀποδαρθεῖν. Σπικκομηθῆναι.

Ἀποδασιόν. μοῖραν ἴνα. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασιόν τινα τῆ στρατῆ ἀπλέξας, ἐκελεύετο ἀποδασιόν εἰς τὴν Περσίδα ἀφαιρέσας, μέση ἴνα τῆς Βαβυλωνίας ἀποδασιόν.

Ἀποδάσομαι. ἀπομαρτυροῦμαι.

Ἀποδάς. τῆς Οὐννης Φασί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκροσφαλίς.

Ἀποδέκτω. ἀρχαῖοι κληρωτοὶ, δέκα τὸν δεξιμόν κτ' Φυλίω, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῆς ὀφειλόντων τῆς δημοσίᾳ. εἶτα ἐζητήθη τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα ληήματα σὺν τῇ βασιλῆ ἐμέειζον εἰς ἃ ληή ἀναλίσκεν. καὶ γινόμενης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλόμενων ληήματα, ἀπήλαρον τὰ γραμματεῖα δημοσία.

Ἀποδέον. τὸ ἀπαρῆσκον. καὶ Ἀποδέονταν, λειπόμενα, ἀπαιτούμενα. καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἀπλείπεσθαι. Ἰάσιπ. Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῆς ἀχθοροζόντων ζῶων, ἥτοι ὄρεων, τὸν πρῶτον ἄνδρα. † Γόσον δὲ ἀποδεῖν τῆς πεπορισμένην ἡδὴ αὐτῶν ἢ ἀπὸ γένους ἀπορῆσκον βασιλείαν ἀφαιρέσθαι.

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαί σε τῆς τρεῖς, καὶ ἀποδέχομαί σε τῆς τρεῖς.

Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρτύρομαι.

Ἀπόδειξις ὄρεα ἀφαιρέσθαι. δεῖ ὡρῶτον ζητῆσαι ὡς ὄρεα, ἅρα μία ἐπὶ μέθοδον, καθ' ἣν πάντων τῶν ὄντων διωατὸν τῆς ὄρεα ἀποδεῖναι ἢ πολλά. καὶ εἰ μία, τίς αὐτή. εἰ δὲ πολλά, πόσαι τὸν δεξιμόν, καὶ ποῖα. καὶ ὅταν ὄρεων ποσάσδε, καὶ ποιάσδε, ὑπογράψῃ, ἢ ὀρισμῶν, ἄλλη πάλιν ἡμᾶς ἀποδέχεται ζητήσις, ποίας τῆς μεθόδων ἐπὶ ποίων παραγμάτων ληήσεων. καὶ ὅταν ὄρεων τῆτο, ἐπειδὴ ὁ ὀρισμὸς ἐν γενῶν ὅτι καὶ ἀφαιρέσθαι, πῶς τῶ ἀπορῆσκον ἀφαιρέσθαι τὸ γένος, καὶ ἵνα αἱ ἀφαιρέσθαι ἵνα συμπλέξασθαι τὰς συστατικὰς ἀφαιρέσθαι τῶ γενεῖ, ἀποδῶμεν αὐτῆ τὸν ὀρισμόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα χαλεπότης. ὡς ἂν ὡς ὡρῶτος πῶς ὑπάρχει, τῆτο ἢ καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχει. καθ' αὐτὸ δὲ ὅτι τὸ καθ' ἑσῆαν. ἐκεῖ δὲ καὶ εἴτε καθ' αὐτὸ ὑπάρχει, τῆτο καὶ ὡρῶτος ὑπάρχει. τὸ γὰρ ζῶον τῶ ἀνθρώπῳ καθ' αὐτὸ μὴ ὑπάρχει, ἢ ὡρῶτος δέ. διὸ καὶ μὴ ἢ ἀνθρώπῳ, ζῶον ὅτιν. ὡς ἢ ὡρῶτος τῶ ἀνθρώπῳ τὸ ζῶον ὑπάρχει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἄνθρωπον τῶ τεχνῶν καθ' αὐτὸ μὴ, ἢ μὴ τῶ ὡρῶτος. ἢ δὲ κυρίως ἀποδείξις ἐκ τῶ καθ' αὐτὸ γὰρ ὡρῶτος ὑπάρχοντων γίνεσθαι. καὶ ἀποδείξις, ἢ ἐκ τῶ ἀιτίων τὰ αἴτια πτερομένη, καὶ

Ἀποδαρθεῖν. Dormire. Obdormivisse.

Ἀποδασιόν. Partem. Portionem. Dux vero partem exercitus delegit, eamque praere iussit. Et iterum: Parte Saracenorum in Persiam missa, partes quasdam Babylonia depopulatus est.

Ἀποδάσομαι. Dividam. Distribuam.

Ἀποδάς. Sic Hunnos vocant. Vide in v. Ἀκροσφαλίς.

Ἀποδέκτω. Receptores. Hi erant viri deni, pro Tribuum numero, forte lecti, quibus tradebantur tabulae illorum, qui Reipubl. aliquid debebant. Deinde in debita inquirebant, & pecuniam persolutam cum consensu Senatus in usus necessarios impendebant. Debito autem soluto, nomina debitorum ex publicis tabulis expungebant.

Ἀποδέον. Quod displicet. Et Ἀποδέονταν, qui defunt, vel absunt. Et Ἀποδεῖν, desistere, differre. Josephus: Ut pedites ab onustis jumentis parum differrent. † Tantum abesse, ut ipsi auferat regnum, quod ei jam traditum erat, & jure hereditario ad ipsum pertinebat.

Ἀποδέχομαι. Probo. Assentior. Ἀποδέχομαί σε τῶ τρεῖς, & ἀποδέχομαί σε τῆς τρεῖς (mores tuos probo) utrumque dicitur.

Ἀποδείκνυμί σοι χελ. Ostendo tibi hirundinem. Idem valet, ac μαρτύρομαι, testor.

Ἀπόδειξις. Demonstratio a definitione differt. Primum de definitione quaerendum est, utrum una sit ratio, secundum quam omnium rerum definitiones tradi possint, an vero plures. Et, si una tantum, quanam haec sit. Sin plures, quot illae sint numero, & quales. Quum autem descriptione vel definitione tot & tales invenerimus, rursus alia quaestio nos excipit: Quibus methodis quibus in rebus sit utendum. Quum autem hoc invenerimus, quoniam definitio ex generibus & differentiis constat, quaerendum, quodnam sit rei propositae genus, & quae differentiae, ut differentiis, quae rem constituunt, cum genere conjunctis, ejus definitionem tradamus. Est & alia difficultas. Cui enim primum aliquid inest, id per se quoque existit. Per se autem existit, quod habet substantiam. Non tamen etiam si quid per se est, id etiam primum est. Animal enim per se quidem homini inest: sed non primum. Quamobrem, quamvis homo non esset, animal tamen esset. Quare non primum homini animal inest. Eodem etiam modo figura inest triangulo, per se quidem: sed non primum. Propria vero demonstratio fit ex iis, quae per se & primum sunt; & (ut paucis rem expediam) quae ex causis

1 Ἀφαιρέσθαι. Sic habet unus MS. Paris. Alter vero ἀφαιρέσθαι. A in prioribus edit. excusum est ἀφαιρέσθαι.

2 Ἀποδέκτω. ἀρχαῖοι κληρωτοὶ, δέκα τὸν δεξιμόν. Hic locus in MSS. Paris. ita legitur: Ἀποδέκτω. Ἀρχαῖοι κληρωτοὶ, δέκα τὸν δεξιμόν. εἶτα ἐζητήθη τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα ληήματα σὺν τῇ βασιλῆ ἐμέειζον εἰς ἃ ληή ἀναλίσκεν. καὶ γινόμενης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλόμενων ληήματα, ἀπήλαρον τὰ γραμματεῖα δημοσία. Sic etiam legitur apud Harpocrationem.

3 Ἰάσιπ. De Bello Jud. lib. III. pag. 836. ubi locus iste sic legitur: Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῆς ἀχθοροζόντων ζῶων τὸν πρῶτον.

4 Ἀπόδειξις ὄρεα ἀφαιρέσθαι. Hic, & quae sequuntur usque ad finem articuli, excerptae Suidae ex Philopono in lib. 1. Aristot. de Anima, A. 7.

5 Τὰ αἴτια πτερομένη. Legendum est τὰ αἴτια πτερομένη, ut apud Philoponum.

ἐκ τῆς καθόλου τὰ μερικά. Ἡ δὲ ἐκ τῆς αἰτιατῶν τὰ αἴτια πιπτεινῆ, τεκμηριώδης ἀπόδειξις λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῆς Φωτισμῶν τῆς σελήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαιρική, ἀπὸ τῆς Φωτισμῶν ἕως, τῆτο ἀν εἶη κυρίας ἀποδείξις. ἐκ γὰρ τῆς αἰτίας τὸ αἰτιατὸν ἐδείκνυτ' ἀν. ἔκ τε κλημάδα δὲ εἰσαῖτα τῆς δεῖξαι ταύτης, διότι τὸ αἰτιατὸν ὡς ἡμᾶς σαφέστερον ὅτι φύσις ἔστι αἰτίας. Τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τῆς κατὰ τὸ πῦρ εἶρεῖν καὶ καθαρῶσα. καὶ ἀν μὲν πάντας ἐπιπῶ τὸ αἰτιατὸν τῶ αἰτία, τεκμήριον τῆτο λέγεται. τεκμήριον δὲ ὅτι τὸ ἄλυτον σημειῖον. ἀν δὲ μὴ πάντως ἔποιτο, σημειῖον μὲν ἀν λέγειν, τεκμήριον δὲ ὅτι ἔστιν, διότι μὴδὲ ἄλυτον ὅτι. οἷον ὡς τὸ, ὡς ἔστιν, ἐπειδὴ τέτοκεν. ἔκ πάντως γὰρ τῆς ὡς ἔστιν ὡς ἔστιν τὸ τετοκεν. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι μέθοδος ἀπὸ συλλογισμῶν συλλογιστική, ὅταν ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων ὁ συλλογισμὸς γίνηται.

quod fit, cum ex veris & primis [principiis]

Ἀποδειξιμοί. ἀπὸ τῆς αἰτίας.

Ἀποδειξιμῶν. γενική. μὴ παρὰ τὴν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ἐχρῶν αἰθέρας ὅπως ἕιν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδειξιμῶν.

Ἀπὸ δι. Ἀπὸ δὲ τῶν πάντων ἀναπειθόμενοι τῆς πλεονεχίματων, πάντα τὸν ἀντιπρόθετον κτῆσι ἐν δευτέρῳ, ὡς ἔστιν ἐπὶ. σωλυεχθήτω δὲ ἀμφω ἀλλήλων. Δέξιμοι.

Ἀποδειξιμῶν. ἐγκρίσις. χρονολογίαι.

Ἀποδειξιμοί. Ἀντιπρόθετον ἀντὶ τῆς ἀποδειξιμῶν. καὶ ἀποδειξιμῶν, γενική, ἀντὶ τῆς ἀποδειξιμῶν, ἢ παρὰ τὴν.

Ἀποδειξιμῶν. ἀντὶ τῆς ἀποδειξιμῶν. ἕως Ἀριστοφάνης.

Ἀποδειξιμῶν. αἰτιατική. ἀποδειξιμῶν ὡς τὸν ὡς ἔστιν Δία, καὶ οἷον καθαρῶσα, ἢ ἰλάσκεσθαι. τῆς νυκτιόρακας εἰς τῆς ὄρεας ἀποδειξιμῶν. καὶ ἀποδειξιμῶν, ἀποδειξιμῶν.

Ἀπὸ δις ἐπὶ κμάτων. ἐν μεταφορῶς τῆς ἐπὶ φόνους καθαρῶσα. ἔπει γὰρ δις ἐπὶ κμάται πλύουσι τὰ ἱμάτια.

Ἀποδειξιμῶν. ὡς ἀχρῶσα ἐν Φαυλίαις. Ὁ δὲ Ἀντίπρος ἀποδειξιμῶν τὸν ἐξ ἀχρῶσα ὑπάρχοντα αὐτοῖς καθαρῶσα, ἅμα τῆς νυκτιόρα τῆς πρώτης μάχης, ὡς ἀχρῶσα τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις καθαρῶσα τὰς διωμάτας.

Ἀπὸ δέξις. ἀπὸ εἰσαίμα.

Ἀποδειξιμῶν. πᾶσι καὶ ἀποδειξιμῶν, πᾶσι.

Ἀποδειξιμῶν. ἀπὸ τῶν καὶ ἀποδειξιμῶν.

effecta probat, & ex universalibus particularia. Quae vero ex effectis causas probat, illa τεκμηριώδης ἀπόδειξις vocatur: ut, si ex luna illuminatione cam globosam esse demonstrat. Si enim, quia globosa est, demonstraretur cam ideo sic illuminari, haec esset proprie demonstratio. Nam ex causa effectus demonstraretur. Ea autem demonstratione hic non utimur, quia effectus apud nos natura evidentior est quam causa. Τεκμηριώδης ἀπόδειξις etiam vocatur, cum ex fumo ignem deprehendimus & demonstramus. Et quidem, si effectus causam omnino sequatur, id vocatur τεκμήριον. Τεκμήριον enim est certum & irrefutabile alicujus rei signum. Quod si [effectus causam] non necessario sequatur, id σημειῖον quidem dicitur, non autem τεκμήριον, quia non est irrefutabile: veluti si quis dicat, pallida est, quia peperit. Non enim necessario sequitur, aliquam peperisse, quia pallida est. Demonstratio autem est methodus quae per ratiocinationes aliquid colligit, argumentatio constat.

Ἀποδειξιμοί. Cervicem amputat.

Ἀποδειξιμῶν. Abesse. Peregrinari. Genitivo jungitur. Aristophanes Nubibus: Atqui oportebat caelo sereno [Jovem] pluere, has vero [nubes] abesse.

Ἀπὸ δι. His igitur rebus omnibus, quibus aliis prestare se videbat, inductus, omnesque adversarios impares sibi judicans, fidenti animo eum adortus est. Ambo igitur inter se congressi sunt. Dexippus.

Ἀποδειξιμῶν. Tempus terent. Immorantur.

Ἀποδειξιμῶν. Antiphon dixit pro ἀποδειξιμῶν, reddentes. Et ἀποδειξιμῶν, cum genitivo, pro ἀποδειξιμῶν, vendimus.

Ἀποδειξιμῶν. Causam coram iudice dicere. Sic Antiphones.

Ἀποδειξιμῶν. Accusativo jungitur. Ammandare ad Jovem Piacularem, & quodammodo lustrare & expiare. Nychicoraces ad aves amandant. Et ἀποδειξιμῶν, abigatur, repellatur.

Ἀπὸ δις ἐπὶ κμά. A bis septem fluctibus. Per translationem ductam ab illis, qui ob eadem lustrantur. Illi enim bis septem fluctibus vestes abluunt.

Ἀποδειξιμῶν. Qui aliquid ut inutile sprevit & rejecit. Annibal vero, damnato genere armorum, quo [militibus ejus] ante usi fuerant, post primam statim victoriam copias suas armis Romanorum armavit.

Ἀπὸ δέξις. Per opinionem. Per conjecturam.

Ἀποδειξιμῶν. Vendidisse. Et ἀποδειξιμῶν. Vende.

Ἀποδειξιμῶν. Qui aufugit. Et ἀποδειξιμῶν, aufugere.

1 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ἐχρῶν αἰθρῶν. Apud Aristoph. Nub. pag. 148. (82. f. v. Bai.) sic hodie legitur:

καὶ πᾶσι τῶν αἰθρῶν ἕιν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδειξιμῶν.

2 Ἀποδειξιμῶν. ὡς ἀχρῶσα. Ex Harpocrate.

3 Ἀποδειξιμῶν. ὡς ἀχρῶσα ἐκφ. Vide supra v. Ἀποδειξιμῶν.

4 Ὁ δὲ Ἀντίπρος ἀποδειξιμῶν τὸν ἐξ ἀχρῶσα. Hae sunt verba Polybii lib. xviii. cap. xxiv. ut Jac. Gronovius recte observavit.

Ἀποδρέψασθε. Ἀπρυγίστε. Ὅς κ' πίνου τυρὸν ἄποδρέψασθε.

Ἀποδύφω. Ἐιδέσω.

Ἀποδύντες. ἂντι τῷ ἀποδυσάμενοι. Ἄπο μετὰ φρεῶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύνοντι τὴν ἔξωθεν στήν, ἵνα ἐτόνωσιν χρεβύσσων. Ἀειποφάνης· Ἄλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαύοις ἐπίωμεν.

Ἀποδυσπέλει. ἀποδύεσθαι. Δυσετέμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπέλειν ἀναγκάζοντι.

Ἀπό' ἑθεν. ἀπό' ἑαυτῶ.

Ἀποζῆν. τὸ ἐπιτελεῖν ζῆν. Ζῆν δὲ, τὸ μὲν τρυφῆς κ' πολυτελείας. Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαθῶν κεκτημένη, ὅσα ἀποζῆν ἀπὸ αὐτῶν. ἀντι τῷ μέτριον.

Ἀπόζαν. γενικῆ. ἀποπνεῶν.

Ἀπείπε. ἀπάρησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῆ, καὶ τῷ μερισμῷ τῆς ἐνοίας ἀσπύσει τὰ ἐμφανῆ ζόμενα αὐτῷ, ἐκέλετο ἄλλο τι ὑπολήψαι αὐτὸ εἶναι, ἢ φύσεως ἔργον. φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβῆται, παιδίον ἐστὶ. τῷτο μὲν τὸ ἐ μόνον φύσεως ἐστίν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῆ. πῶς ἀπεται Θεὸς ἀνθρώπου, καὶ τί ἐαυτῷ μέριον;

Ἀποθᾶνα. αὐθυπότακτον. Καὶ ἀποθᾶνωμεν, ὁμοίως. Ἀποθανόντι αὐτῷ τῷ πατρὸς, ἀπέπεσε πολλὰ κτήματα.

Ἀποθεν. χωρὶς. ἢ πόρρωθεν.

Ῥινὸς ἑρμαστῆρος ἑυτροφα κῶλα πλάτων

Ἀλκιμήδης πλανῶν εἶργον ἀπαθε νέφως.

Καὶ αὐτῆς Ῥεφῶν δὲ οἱ μετὰ ἐπανήκων ἐπέτυχε πέλειος Νισίβιδος ἔ μακρὰν ἀποθεν. καὶ Ἀποθῆν γὰρ ποθεν, Ἄπο πινὸς μέριον ἰσημέριον.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποθεμιῦσαι. Ὁ δὲ βελόμενος μηδένα κέρδιον κέρδιον ποιῆν, προσέθετο τὸ τῷ χυμῶν ἀσφακίον εἰς πνας κέρδιος ἀποθέσθαι.

Ἀποθεσπίσαι. δογματίσαι. ἐιδέσθαι. εἰπεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποθεθῆσαι μερισμῶν.

Ἀποθῆκην. ἀντι τῷ ἀποσφορῶν. Φίλιππος.

Ἀποθλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζων.

Ἀπόθνησθαι. ὁ μὴ ποθέμενος.

Ἀποθνήσκουσιν ἐν πολέμῳ ὅρα τῆς ἀπειλείης περικλυτῶν τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅσοι τῷ ζῆν ἀπεργώκεισαν. καὶ γὰρ μαχίσομαι ὡς ἀποθνήσκουσιν, καὶ οἶδ' ὅτι ἀπέσομαι. Λάκων γὰρ εἰμι ἀποθῆν, καὶ οἶδα τὴν ὡς Λακωνίαν ὑπεπλήθον τῶν τελευτῶν Μα-

Ἀποδρέψασθε. Decerpētis. [Rodētis.] Ubi & pinguem caseum rodētis.

Ἀποδύφω. Excorio.

Ἀποδύντες. [Interdum dicitur] pro ἀποδυσάμενοι, i. e. qui se ad aliquam rem accinxerunt. Per translationem ductam ab athleticis, qui vestem exteriorem exuere solent, ut contentius luctentur. Aristophanes: Sed ad certamen nos accingentes Anapestis eos incessamus.

Ἀποδυσπέλει. Luget. [Egre fert. Animo concidit.] Malis vexati animo concidere coguntur.

Ἀπό' ἑθεν. A se.

Ἀποζῆν. Tenuiter & parce vivere. Ζῆν vero, in deliciis & luxu vivere. Iis bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare posset.

Ἀπόζαν. Genitivo jungitur. Redolens. Odorem spirans.

Ἀπείπε. Nega. Recusa.

Ἀποθανεῖν. Mori. Si quis ipsam tantum [mortem] intueatur, & cogitatione ab illa submoveat, quæ prima specie imaginationem nostram terrent, nihil aliud eam esse putabit, quam naturæ opus. Naturæ vero opus quisquis formidat, puer est. Hoc autem non solum est naturæ opus, sed etiam illi conducit. [Considerandum etiam est,] quomodo & qua sui parte homo Deum attingat.

Ἀποθᾶνα. Moriar. Subjunctivus. Et Ἀποθᾶνωμεν, itidem. Patre ejus mortuo multum pecuniæ persolvit.

Ἀποθεν. Scorsim. Item, procul, eminus. Funda e corio facta & saxa jaculantis bene tortas rotans habenas ego Alcimenes volucrum procul arcui nubem. Et rursus: Rufinus vero inter redeundum in ipsum incidit, non procul ab urbe Nisibide. Et Ἀποθῆν γὰρ ποθεν, alicunde.

Ἀποθέσθαι. Reponere. Recondere. Ille vero, cum nullum tempus ociosum traducere vellet, hibernum ocium negociis quibusdam necessariis impendere statuit.

Ἀποθεσπίσαι. Decretum ferre. Exponere. Pronuntiare.

Ἀπόθετον. Repositum. Reconditum.

Ἀποθῆκην pro ἀποσφορῶν dixit Philistus.

Ἀποθλίβειν. Exprimere. Vide in voce Βλιμάζων.

Ἀπόθνησθαι. Qui non desideratur.

Ἀποθνήσκουσιν ἐν πολ. Video illos, qui vitam plurimi faciunt, in bello mori, & illos vivere, qui de salute desperaverunt. Quamobrem & ego ut moriturus pugnabo, & scio me superstitem fore. Lacon enim sum a prima generis origine, & scio, quid Ephori ad Leonidam scripserint:

1 Ὅς ἐ πίνου τυρὸν ἀπ. Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate in mures, quod existat Anthol. lib. i. cap. xxxiiii. pag. 70.
2 Ἀποδύντες. ἀντι τῷ ἀποδύ. Vide quæ de significatione hujus vocis notamus infra ad v. ἢ δι' ἄλλ.
3 Χρεβύσσων. Malim παλαιόσων, i. e. luctentur.
4 Ἀπεζῆν. τὸ ἐπιτελεῖν ζῆν. Hæc repetuntur infra v. Ζῆν.
5 Ἀπείπε. εἰπάρησαι. Ex Schol. Homeri ad Il. Γ. v. 406.
6 Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῆ κ' τῷ μεριον. Hæc, & quæ sequuntur,

sunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. ii. §. xiii.
7 Ἀποθῆν. Sic MSS. Paris. In prioribus vero Edit. male scriptum ἀποθην, per ω.
8 Ῥινὸς ἑρμαστῆρος ἑυτροφα. Distichum hoc legitur Anthol. lib. iiii. cap. xvi. Ep. i.
9 ἰσημέριον. Hanc vocem, tanquam supervacaneā, delendā censco.
10 Ἀποθνήσκουσιν ἐν πολ. Elegans hoc fragmentum depromptū est ex Synecii Epist. cxiiii.

χέδων ἄς τεθναζόμενοι, καὶ ὁ τεθναζόν).

Ἐποδῆ. ἀποβαλῆ. Ἐποδῆ δὲ, ἄθηρον.

Ἐποθώμεθα. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τῆ ἀποβάλλω μιν.

Ἐποθραυθῆς. ἐκπέσης. Ἐμὴ εἰς ὄρησιδῶν εἰσάτης (τετέτην εἰσέλθης) μήποτε τῆς θυκλείας ἀποθραυθῆς.

Ἐποθρέξαι. σωμαποδοχάσης. ἔτω Πλάτων.

Ἐποθρόσκοντα. ἀποπιδῶντα.

Ἐποθύμια. λυπηρέα. τὰ μὴ χαθαθύμια.

Ἐπὸ θυμῆ. Δείσας ἔτι μὴ ὑπὸ θυμῆ γένηται τῆ βασιλεῖ, μὴ θραυθῆς αὐτὸν ὀπιβαίνει τῆ πορθεύει. Καὶ αὐτίς. Τοῖς μὲν ὀλίγοις τε, καὶ ἂν ὄφελός π ἐν παντὶ ἔθνη, ὑπὸ θυμῆ εἶναι τὰς λεηλασίας. Καὶ Ἐπὸ θυμῆ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ σὺν ὑπὸ θυμῆ ἔδ αὐτοῖς ἄρχαν ὁ Αὐγαρῶν.

Ἐποθυμίζω. τὸ ὑπεπέμπομαι, καὶ ὠχραλογίζομαι.

Ἐπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. ἐπὶ τῶν καὶ τὸ χεῖρον προπορεύων.

Ἐποκαπερῶσα. ἀκρεα.

Ἐποκαθδύδωσιν. ἀντὶ τῆ ὑποκαίωσιν. Εὐπολις. τετέτη γυναικίκα χεῖρίζομαι ἀνδρός, καὶ ἀφίσταλῶ.

Ἐποκαθητῶν. διδούς. χεῖρίζομαι. Ἐπὶ εἰ ὁ ἀποκαθητῶν τὴν κληρονομίαν μιν ἐμοί. τετέτη τὴν ἔθνην βασιλείαν, τὴν ὠχρότερον δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἐποκακῆσαντες. ἀφρονησάντες. ὠχρὸν δὲ Σώφρονι ὑποκακῆσαντες.

Ἐπὸ καλῆ ξύλου καὶ ἀπάγξαομαι. θέλῃ λέγειν, ὅτι βέλπον ὅτι χεῖρίζομαι τοῖς γενναίοις φρατηρῆς καὶ δεδουκισμοῖς, ἢ τοῖς Φαύλοις. καὶ γὰρ δὲ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθῆ ἢ Φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀειτροφάνης.

Καὶ ἐσφαλῆτ', ἐξ ἀξίως γένῃ ξύλου.

Ἐποκαρδοκία. προσδοκία. καὶ Ἐποκαρδοκαῶν. Ὁ δὲ καθεῖστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ὑποκαρδοκαῶν, ὅποι καὶ τύχης χεῖρίζομαι τὰ ἀράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνεπιπίαν.

Ἐποκατερήσαντα. εἰαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγγλῶν τῆ βίβιν ἐξαγαγῆναι. Ἐποκατερήσαντα τὸν Λακεδαιμόνων νομοθέτω, μὲν τὸ ἔθνη τῆς νόμους, ἐλθόντα εἰς Κρήτην ὑποκατερήσαντα, ὅπως μὴ αὐτὸς ἀναγκασθεῖν λῦσαι. Καὶ αὐτίς. Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ὑποκατερήσαντα, τὸν βίβιν χεῖρίζομαι.

Pugnent ut mox morituri, & non morientur.

Ἐποδῆ. Depone. Abjice. Ἐποδῆ vero, repelle.

Ἐποθώμεθα. Subjunctivus, pro ἀποβάλλω μιν, abjiciamus.

Ἐποθραυθῆς. Excidas. Neque in saltatricis domum ingrediaris, ne forte bona tua existimatione excidas.

Ἐποθρέξαι. Cursu aufugies. Sic Plato.

Ἐποθρόσκοντα. Profilientem.

Ἐποθύμια. Molestia. Ingrata.

Ἐπὸ θυμῆ. [Displicens. ingratum.] Veritus igitur, ne Regi id displiceret, cum nulla spe animi eius confirmasset, pontonem intravit. Et iterum: Et paucioribus quidem illas praedationes displicere. Et ὑπὸ θυμῆ, invisus. Quoniam vero Abgarus Praefectus illis non erat invisus.

Ἐποθυμίζω. Repudio. Decipio.

Ἐπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. Ab equis ad asinos. In eos, qui [a melioribus] ad deteriora transeunt.

Ἐποκαπερῶσα. Pecora intonsa.

Ἐποκαθδύδωσιν. Secubant. Eupolis. Dicitur de uxore, quae a marito se separat.

Ἐποκαθητῶν. Dans. Largiens. [Restituens.] Tu es ille, qui hereditatem meam mihi restituis. Hoc est, qui gentium regnum & priorem dominationem mihi reddis.

Ἐποκακῆσαντες. Quibus nihil curae est. Securi. Apud Sophronem.

Ἐπὸ καλῆ ξύλου καὶ ἀπ. E nobiliori ligno vel suspendar. Significare vult, praestare fortibus & spectatae virtutis ducibus uti, quam malis & ignavis. Nam si quid incommodi pati oporteat, praestare illud boni quam mali [ducis] culpa pati. Et Aristophanes: Et si quid peccaveritis, ex meliori saltem ligno [suspendamini.]

Ἐποκαρδοκία. Expectatio. Et Ἐποκαρδοκαῶν, expectans. Ille vero in castris sedebat, expectans, quem eventum res habitura essent. Significat etiam desperationem.

Ἐποκατερήσαντα. Qui vel inedia vel laqueo mortem sibi conscivit. [Ferunt] Lycurgum, Lacedaemoniorum legislatorem, postquam leges tulisset, in Cretam profectum inedia vitam finivisse, ne ipse cas abrogare cogeretur. Et rursus: Anaxagoras autem Lampfacum profectus inedia vitam finivit.

1 Μὴ εἰς ὄρησιδῶν εἰσα. Apud Aristophanem Nubib. pag. 150. (109. E. l. B. l. P.) locus hic ita legitur:

Μὴ εἰς ὄρησιδῶν εἰσάτης, ἵνα μὴ αὐτὸς πῦρα κερναῖς Μιλα βληθῆς ὑπὸ πορθεῖν, ὅτι θυκλείας ἀποθραυθῆς.

Vide infra v. Ἀρχηται, & v. Εἰσάτης.

2 Καὶ ὑπὸ θυμῆ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ σὺν ὑπὸ θυμῆ. Locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus est, ex MSS. supplevi.

3 Ἐπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. Huic proverbio contrarium est illud: Ἐπὸ ὄνους ἐπὶ ἵππων ἐπ' ἵππους: de quo vide supra suo loco.

4 Σὺ εἰ ὁ ἀποκαθητῶν τὴν κληρονομίαν μιν ἐμοί. Haec sunt verba Davidis Psalm. xvi. 5.

5 Ἀφρονησάντες. Haec interpretatio potius convenit voci Ἀποκακῆσαντες. Vide Hesych. h. v.

6 Παρὰ δὲ Σώφρονι ὑποκακῆσαντες. Haec nihili sunt, & ex voce Ἀποκακῆσαντες (quam vide) inepte huc translata.

7 Ἐπὸ καλῆ ξύλου καὶ ἀπ. Haec, & quae sequuntur, leguntur etiam supra v. Ἀξίον.

8 Προσδοκαῶν. Haec vox a prioribus Edit. abest, quam ex 2 MSS. Paris. revocavi.

9 Λυκῆρον τὸ Λακεδαιμόνων νομ. Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀποκατερήσαντα.

κόνες. ἔτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων. οἱ δὲ Φασὶ
ἀναφέρειν ἐκποιήσον ὑποκινεῖται· ὅτι ὁ μὲν ὑποκί-
νησις ἐπὶ κολάσει ἐμβάλλει· ὁ δὲ ἐκποιήσις ὑ-
πὸ τῆς φύσεως πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδωσι πατρὸς.

confilio a patre naturali in alteram familiam

Ἀποκινδιωθόντες. ὑποκινεῖται, ὑποκινεῖται. Ὁ
δὲ Σερτόριος, ὁ τῆς Ῥωμαίων στρατηγός, καὶ τῆς
Σερτορίας τῆς Ἰβήρων ἐκ τῆς τῶν πλείων κληρονομίας ἐχόν-
των, οὗκ ἀποκινδιωθεὶς πρὸς ἐτόλμησεν.

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέχεσθαι, καὶ ἀποφύγειν. λέγει
καὶ ἐπὶ πλοίων κληρονομίαν καὶ ὀρεζομορίων ἀπο-
κινεῖν τοῖς κόποις.

Ἀπόκινος. εἶδος ὀρεζομοσίας.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λήξις. Ἀπο-
κληρώσει. Σερτορίου φρονήδι ὑδὲν ἄκνησε. λήξις δὲ ἔστι
μερίς, παῖσις, κληρονομία.

Ἀποκλήροι. κληρονομία. Οὐδὲ τιμὴ κωνίω παρὰ
δεξιὰ μέρους συνοδῶν, ἔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμετα-
δόντες, τὰς αὐτῶν κληρονομίας ἀναλαμβάνοντες, πόλεμον ἐ-
πέπραξαν. Καὶ αὐτῆς Πολύβιος. Τριάκοντα τῆς
Ἀποκλήτων παρὰ δεξιᾶς τῶν συνοδῶν τῶν βασιλέως.
Καὶ αὐτῆς Ὁ δὲ σιωπῆς τῶν Ἀποκλή-
των, καὶ ἀναβύλιον ἀνείδου παρὰ τῆς εἰσετάτων.

Ἀπόκλιμα τῆς ὀρέων. ἀντὶ τῆς ὑπόκλιμα.

Ἀποκλάει. ἀναφύγει. ἀποκόπτει. ἀπολλύει.
λυπεῖ. ἰδιωτῶν.

Ἀποκλαίειν. ἐνοχλεῖν. παρεκκλίνειν.

Τίς ἔχεις; σύ μὲν ἀποκλαίεις περὶ πατῶν.
Μένανδρος Μισομύθων. † Οὐδὲ γὰρ ἀποκλαίω τὰς με-
γέθει πῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα,
ἐν δευτέρῳ πύθων· εἰ καὶ τῆς ἑλληνικῆς λειπόμε-
θα. Φησὶ Σιμόκατος Θεοφύλακτος. Καὶ αὐτῆς
Οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ Ἰσπανίᾳ ὑπὸ τῆς Φορβόλων ἀγ-
χόμενοι ἢ ἀποκλαίονται τοκοῖς ὀρεζομορίων ἀειρήνοισι
πρὸς, δουδανασίαντες ἀκόποι διαβίωσαν.

Ἀπόκλιζε. ἀπόκλιζε, ἢ ἀπόπιλλε.

Ἀποκοπιῶναι. τῆς ἰχθύων τὴν κύναν λέγουσιν, ὅταν
μικροῖς θύλακιν τὰ ἰχθυῶν.

Ἀποκόπτει. ἐκκρίνει. καὶ ἀντὶ τῆς ἀοσινοῦς δὲ
καῖται.

Ἀποκραπαλισμός. κραπαλῆς ἀπαλλαγὴ καὶ
μέτρος.

Ἀπόκειμα. κατάκειμα.

capitur pro παράδοκον, vendentes. Sic
Demosthenes & Plato. Alii vero dicunt ἐκ-
ποίητον ab ἀποκινεῖται differre. Ἀποκινεῖται
enim is dicitur, qui pœnæ causâ [ex
familia] ejicitur. Ἐκποιήσις vero, qui certo
[per adoptionem] datur.

Ἀποκινδιωθόντες. Audentes. Periculum fu-
beuntes. Item, præ metu periculum fugien-
tes. Sertorius, Romanorum dux, quamvis ob
secunda prælia Iberis audacia & animi crevis-
sent, non tamen belli fortunam tentare ausus est.

Ἀποκινεῖν. Abire, & cursu discedere. De
navibus etiam quæ ad littus appelluntur &
portum subeunt dicitur ἀποκινεῖν τοῖς κόποις.

Ἀπόκινος. Saltationis genus.

Ἀποκλήρωσις. Portio hæreditatis melioris
* * * * * Λήξις significat partem, cessat-
tionem, hæreditatem.

Ἀποκλήτοι. Evocati. Vocati. Non expecta-
to communi concilio, nec re cum Apocletis com-
municata, de propria ipsorum voluntate & ju-
dicio bellum susceperunt. Et iterum Polybius:
Triginta ex Apocletis elegerunt, qui Regi as-
sident. Et iterum: Ille vero coegit Apocle-
tos, & cum ipsis de præsentis rerum statu con-
sultare cepit.

Ἀπόκλιμα τῆς ὀρέων. Montium declivitas.

Ἀποκλάει. Corruptit. Amputat. Perdit.
Dolore afficit. Vexat. Cruciat.

Ἀποκλαίειν. Turbare. Vexare. Cur non dormis?
molestiam enim mihi exhibes ambulando. Me-
nander Odiosus. † Non enim vereor magnitudine
virtutis Herculem postponere: tametsi aliqui,
quem cum eo conferamus, non habeamus. Sic
Theophylactus Simocatta inquit. Et iterum:
Sub Justiniano homines a tributorum exacto-
ribus graviter affligebantur, & perpetuis u-
suris vexati nec mori facile poterant, & vi-
tam invitati trahabant.

Ἀπόκλιζε. Abrade. Avelle. Vellica.

Ἀποκοπιῶναι τῆς ἰχθύων. Dicitur de cane, cum
vestigia amplius invenire non potest.

Ἀποκόπτει. Exfectos. Significat etiam infir-
mos.

Ἀποκραπαλισμός. Liberatio a crapula & e-
brietate.

Ἀπόκειμα. Condemnatio.

1 Ἀπόκινος. εἶδος ἐρεχθίας.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 259.
2 Οὐδὲ γὰρ κωνίω παρὰ δεξιᾶς συνοδῶν, ἔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κληρονομίας ἀναλαμβάνοντες, πόλεμον ἐπέπραξαν. Καὶ αὐτῆς Πολύβιος. Τριάκοντα τῆς Ἀποκλήτων παρὰ δεξιᾶς τῶν συνοδῶν τῶν βασιλέως. Καὶ αὐτῆς Ὁ δὲ σιωπῆς τῶν Ἀποκλήτων, καὶ ἀναβύλιον ἀνείδου παρὰ τῆς εἰσετάτων.
3 Ἀποκλαίειν. ἐνοχλεῖν. παρεκκλίνειν.
4 Ἀποκλάει. In prioribus Edit. excusum est ἀποκινεῖται. Sed ἀποκλαίει habent MSS. Paris. & Schol. Aristoph. loco laudato.
5 Τίς ἔχεις; σύ μὲν ἀποκλαίεις περὶ πατῶν. Μένανδρος Μισομύθων. Et hæc ex Scholiasta Aristoph. ad Vespras excerpit Suidas.
6 Οὐδὲ γὰρ ἀποκλαίω τὰς μεγέθει πῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα, ἐν δευτέρῳ πύθων· εἰ καὶ τῆς ἑλληνικῆς λειπόμεθα. Φησὶ Σιμόκατος Θεοφύλακτος.

cattam lib. 11. cap. xviii. unde fragmentum hoc depromptum est, legitur, ἔτε γὰρ ἀποκλαίω: quam lectionem in versione secutus sum.
7 Τῶν παρακλήτων λειπόμεθα.] Sic recte legitur in 2 MSS. Paris. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, & infra v. Σάπις, ubi fragmentum hoc repetitur. Priores vero Edit. minus recte hic exhibent τῆς παρακλήτων λειπόμεθα.
8 Σιμόκατος. Priores Edit. male exhibent Τιμόκατος, cujus loco Simocattus ex 2 MSS. Paris. reposui.
9 Οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ Ἰσπανίᾳ ὑπὸ τῆς Φορβόλων ἀγχόμενοι.] Hæc apud Procopium in Histor. Arcana me legisse memini.
10 Ἀπόκλιζε.] Sic duo MSS. Paris. habent. In prioribus vero Edit. excusum est ἀποκινεῖται, per v.
11 Ἀποκοπιῶναι τῆς ἰχθύων τὴν κύναν λέγουσιν, ὅταν μικροῖς θύλακιν τὰ ἰχθυῶν.] Hæc apud Artemidorum me legisse memini.

Ἀποκρίθη. Δημοσθένης· Ἀπόκειναι, δεῦρο μοι παρελθάν. Ἀποκρινεῖται δὲ λέγεται μᾶλλον, ἢ ἀποκρίθητε. Μένανδρος Ὁ Κανηφόρος·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, καὶ ἐγὼ λέγοίμι σοι Ὑποβολιμαῖα. ὡς μηδὲν ἀποκρινέμεθα δ' Οὔτω λαλεῖν.

Καὶ Ἀπόκρισις, ἢ ἀπολογία. ἔτι Λυσίας καὶ Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ κριτ' Αἰσχίνῃ, ὡς ἑρμείη).

Ἀποκρότω. τραχεία. Ὁι δὲ ἀπεχαλῶντο ἐν γῆ ἀποκρότω τε καὶ σιωπῶς ταλαιπύρονοι.

Ἀποκρέαζ. αἰτιατικῆ. ἀποβάλλεαζ.

Ἀποκλείνω. Φονεύω. καὶ Ἀποκλείνω, Φονεύσω. καὶ Ἀποκλείνης, ἀτυπότηαιον.

Ἀποκλινύω. Φονεύσω. Ἀποκτινύουσι λέγεται μᾶλλον, ἢ ἀποκλινύει. Κρατῖν Ὁ Βυκόλοισ· Ἔκαὶ πρὸς τὸν ἕρπον' σκιαμαχῶν ἀποκτινύουσι ταῖς ἀπαιλαῖς. Ἐκαὶ Ἀπεκτόνουσι, ὅτε ἀπεκτάρασι. Μισθῶσι μ', ὦ πάτερ, Θεράπια· ἀπεκτάρασι δ' ἔ.

Ἀπόκοι. πόρρω τῆς κοίτης. Ὁ δὲ τῆ δοκίῃς χαλεπανυχίζετο τῆς δειλίας Ἐπίκοι.

Ἀποκυηθέν. τεχθέν. καὶ Ἀποκυίσω, τὸ γενεῶ.

Ἀπολαβόντες. ἀναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τιμὴν φρασίαν αὐλῶσι φηοῖς καὶ δυσμεβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς ἀλλαγὰς ἐλθεῖν αἰχρὰς ὑδάγκαζαν. Καὶ Ἰωσήφ Ὁ Διδάσκων ἀπολαμβάνουσι τὰς πολέμους ἐν κοίλῳ χρεῶ, καὶ πάντας κλείνουσι. Καὶ αὐτῆς· Τὸ γ' ἕλεον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τὰς Ῥωμαῖους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, πρὸς ἐνδείξιν ὠνῶν θηρηγέτω.

Ἀπολακτίζω. Καὶ Ἀπελάκτισεν ὁ ἠραπηνδύ. τστέτιν, ἀπεκρίστησιν.

Ἀπολαύειν. γενικῆ. Ἀπολαύειν ὅτε ἐπὶ τῷ ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἐναντίων τάτησιν. ὡς Ἰσοκράτης· Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσωμι. Καὶ Μακελλῶν Ὁ πρὸ Θεουδίδος Φησίν· Οὔτε Ἐκλέων, ἔτε Βρασίδας, ὁ αἰπὸς τ' συμφορᾶς, ἀπέλαυσε λαοδειλίας, ὡς ἀντὶ τῆ συγγραφέως ὀρηζομένης.

Ἀπολαχεῖν. τὸ ἀφαινεῖσθαι τὰ παρῶν, καὶ ἄλλα ἐν δόντ' αὐτῶν πρὸς ἑαυτὸν. καὶ ἀπολαχεῖν. ἀφαινεῖσθαι δὲ, τὸ ἀφαινεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀντιφῶν· Ὅποταν ἀνθρώποι βέλωντο λήματα ἀφαινεῖσθαι. Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τῆ ἀφαινεῖσθαι. ἔτι Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Ἀπολάφαις. ἔτι ἀπολάφαις, τστέτιν, ἀπολεπίσθαι. Ἀπολάφαις τὸ λέμμα. Ἀπολε-

Ἀποκρίθη. Responde. [Pro eodem dicitur etiam ἀποκρινῶ.] Demosthenes: *Huc progressus responde mihi.* Dicitur autem potius ἀποκρινῶ quam ἀποκρίθησε. Menander *Canistrifera*: * * * * * Et Ἀπόκρισις, oratio, qua reus se in iudicio defendit. Sic Lyfias & Antipho. Quin etiam Demosthenes, ut ante dictum, vocem hanc eo sensu accepit in oratione contra Aeschinem.

Ἀποκρότω. Aspera. *Illi vero in aspero solo assidue cum molestiis conflantur claudi fiebant.*

Ἀποκρέαζ. Accusativo jungitur. Repellere.

Ἀποκλείνω. Occido. Et Ἀποκλείνω, occidere. Et Ἀποκλείνης, subjunctivus.

Ἀποκλινύω. Interficere. Dicitur potius ἀποκτινύουσι quam ἀποκλινύω. Cratinus *Bubulcis*: *Et aerem vanis ictibus verberans [hostem] minis occidit.* Et Ἀπεκτόνουσι dicitur, non ἀπεκτάρασι. *Oderunt quidem, o pater, Thrasionem, non autem interfecerunt.*

Ἀπόκοι. Procul a lecto cubans. *Ille vero secure & absque metu se ibi pernoctare posse putabat.*

Ἀποκυηθέν. Partu in lucem editum. Et Ἀποκυίσω, genero, pario.

Ἀπολαβόντες. Intercipientes. Intercludentes. *Illi autem exercitum vallibus angustis & aditu difficilibus interceptum ad fœdas pacis conditiones adegerunt.* Et Josephus: *Hostes persequuntur, eosque in loco concavo circumventos omnes interficiunt.* Et iterum: *Ille locus utrisque placuit, partim quidem, quod in eo circumventos Romanos fide data liberos dimisissent, ut ostenderent, se beneficiorum acceptorum esse memores.*

Ἀπολακτίζω. Recalcitro. *Et recalcitavit dilectus.*

Ἀπολαύειν. Genitivo jungitur, & non solum de rebus gratis & jucundis, sed etiam contrariis dicitur. Ut Isocrates: *Vereor, ne quo malo afficiar.* Et Marcellinus de Thucydide inquit: *Neque Cleonem neque Brasidam, calamitatis illius auctorem, iratus scriptor stilo maledico infectatus est.*

Ἀπολαχεῖν. Bona paterna dividere. ἀφαινεῖσθαι vero apud Oratores [simpliciter] dividere significat. Antiphon: *Cum homines pecuniam dividere voluerint.* Ἀπολαχεῖν interdum pro simplici λαχεῖν ponitur. Sic Lyfias, Aristophanes, & Antipho.

Ἀπολάφαις. Si per ἑ ἀπολάφαις, significat, decorticabis, corticem detrahes. [Ut apud

1 Ἀπόκρισις, ἢ ἀπολογία. ἔτι Λυσίας] Ex Harpocracione.
2 Οἱ δὲ ἀπεχαλῶντο ἐν γῆ ἀποκρότω πρὸς σιωπῶν. καλ.] Hæc sunt verba Thucydidis lib. vii. cap. xxvii.
3 Καὶ πρὸς τὸν ἕρπον' σκιαμαχῶν.] Metrum fragmenti hujus prorsus turbatum est, de quo in integrum restituendo despero.
4 Καὶ ἀπεκτόνουσι λέγεται μᾶλλον ἀπεκτάρασι.] Ideo scribendum potius est, καὶ ἀπεκτόνουσι λέγεται μᾶλλον ἀπεκτάρασι. Vide supra v. Ἀπιπύκασιν.
5 Ὁ δὲ τῆ δοκίῃς χαλεπανυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.] Hæc sunt verba Theophrasti. Simocet lib. v. cap. i.
6 Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠραπηνδύ.] Deuteronom. xxxiii. 15.
7 Οὔτε Ἐκλέων, ἔτε Βρασίδας, ὁ αἰπὸς τ' συμφορᾶς.] Idem fragmen-

tum legitur supra v. Ἀπύλωσι.
8 Καὶ ἄλλα ἐν δόντ' αὐτῶν πρὸς ἑαυτὸν, & ἀφαινεῖσθαι.] Hæc verba, tanquam supervacanea, delenda cenſeo, quoniam quid ad hunc locum faciunt, non video.
9 Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τῆ ἀφαινεῖσθαι.] Rescribe ex Harpocracione, Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τῆ ἀφαινεῖσθαι λαχεῖν.
10 Ἀπολάφαις, ἐάν τῆ ἀφαινεῖσθαι.] Hæc, &c. quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Nubes* pag. 172. ubi quædam rectius leguntur, quam hic apud Suidam.
11 Ἀπολάφαις τὸ λέμμα.] Hæc decerpta sunt ex Aristoph. *Avib.* pag. 572. (194. Ed. Bas. P.)

πρῶτα ἄσφ' ὡς. ἐὰν δὲ ἀπολάψης, ἐκπίης. Σπὸ
τῆς κωνῆν ἢ μετὰφορᾶ, καὶ ὅσα λάπνοντα πίνῃ.
κατὰσφρέφ' δὲ εἰς ἀποκερδανεῖς, ἀφαρπάσας, ἀποσπά-
σας. Ὁμηρῶς Ἀλάφαιες γλώσσησι. καὶ Ἀειτο-
φάνης Νεφέλαις. Γνῶς ἄπολάψεις ὃ, π πλῆυσεν
δύνασαι ταχέως.

Ἀπολερόμενῶ. παραλίμενῶ. Πολύβειῶ. Ὁ
δὲ παρηπίτο τὸς Ἀχαιοὺς, Σπολερόμενῶ τὴν δὲ-
χλίω. καὶ Ἀπολέροντα, ἀπαρροβόντα. Σπρέποντα.
Γράμματά τ' ἀντικρὺς Σπλέροντα τοῖς φρέσβισιν
ἐγραφε, μηδαμῶς παρῆσθαι τὰ φρέγια Πέρσας.

Ἀπόλεκτοι. ἐξαίρειοι. ἔκκελοι. ἐκλελεγμένῳ
Ξενοφῶν⁴. Αἱ δὲ εἰς τὸς δεσπότης Σπικέμενα, ἀ-
πόλεκτοι ἦσαν.

Ἀπολωλεκῶς. Σπλέσας.

Ἀπολελοιπότες. ὁ ἀπὸ τῆς νενικηκότες. ἢ μετὰφο-
ρᾶ ἀπὸ τῆς δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες Σπολείπτοι τὸς
ἠτῶμενους. ἕως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῶ καὶ
Παναθηναϊκῶ.

Ἀπολέμητον. ἀνετόχλητον. Κατάρατος εἰς χῶρον
βυδαίμονα, καὶ πολλῶν ἡρώων Σπολέμητον.

Ἀπόλεμῶ. ὁ μὴ ἰσχύων, ἢ ὁ μὴ εἰδὸς πολέμου.
Ἀπόλεμῶ γὰρ ἰὼ, καὶ ὑπὸ νόσον ποδάγρας ἔτε
αἱ χεῖρες ἔτε οἱ πόδες ἐτύγγανον ἄβηοι. Τίθηται δὲ
καὶ ἐπὶ τῆς μηδεμίαν παρῆσθαι ἐχόντων πολέμου, δε-
σάντων δὲ τὰ πελεμίον.

Ἀπὸ λεπῆς μίτη τὸ ζῆν ἠετῆσθαι. Τοῖς ἐν ἐν τῶ
τοῖσδε πλέσιν ἀπὸ λεπῆς μίτη Φασὶν ἠετῆσθαι τὸ
ζῆν. ἢ παροιμία ἐπὶ τῆς ἐν ἐχάτοις κινδύνοις ὄντων.

Ἀπόληγε. πάυος.

Ἀπολιβάξεις. ὁ σωτόμως ἀναχωρήσας. Λιβὰς γὰρ
ἢ φαγῶν, ἢς ἔδεν ταχύτερον ἐν τῶ πίπιν. Ἀειτοφά-
νης.

Οὐκ Σπολιβάξεις, ὡς κάμει Σπολέμενῳ.

Ἀπολιγαίνῳ. Σορυβεῖ. ὀξέως βουᾶ. ὡς τὸ λι-
γύ. Ἀειτοφάνης.

Ἦν δ' ἀπολιγαίνῳ, τὸς ἀρροανόμενος καλῶ.
ἀπὸ τῆς, τὸς ἰμάντας, ἔς οἱ ἀρροανόμενοι ἐχρήσθη
ἐ-
τυπῶν.

Ἀπόλιδας. ἀγενεῖς, ὡς μὴ οὐκ ἔχοντες ἐν πόλει. ἀ-
πιδεύτους.

Ἀπολις. ἐν τῶ Γενέθλιῳ.

Ἀπολλιναίῳ, Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεννητὸς
ἐν ἡμέραις Ἱωαννῶν καὶ Ἰουλιανῶ τῶ Παρβα-
τα, καὶ ἕως τῆς δευτέρας Θεοδοσίας τῆς μεγάλης, σύγχρο-
νῶ Βασιλείῳ καὶ Γρηγορίῳ, τῆς ἐν Καππαδοκίας

Aristophanem] Ἀπολέφαντα τὸ λέμμεν, i. e.
Detracto velamine, quasi ovi putamine. Si
vero scribatur ἀπολάψης, significabit, cibibus,
exhaurias: per translationem ductam a cani-
bus, & cæteris animalibus, quæ lambendo
bibunt. Sensus vero est, lucraberis, auferes.
Et Homerus: *Lambentes linguis*. Et Aristo-
phanes *Nubibus: Gnarus quamplurimum po-
teris cito hauries*.

Ἀπολερόμενῶ. Recufans. Polybius: *Ille
vero deprecabatur Achaos, imperium recufans*.
Et Ἀπολέροντα, vetantem, interdicentem. *Li-
terasque scripsit, diserte Legatis interdicentes,
ne castella Persis dederent*.

Ἀπέλεκτοι. Eximii. Egregii. Electi. Xeno-
phon: *Quæ vero dominis reservabantur, e-
rant eximia*.

Ἀπολωλεκῶς. Qui perdidit.

Ἀπολελοιπότες. Qui vicerunt. Translatio
ducta est a cursoribus. Qui enim vincunt
victos a tergo relinquunt. Sic Isocrates in
Panathenaico & Panegyrico.

Ἀπολέμητον. Nullo bello vexatum. *Cum
pervenissent in regionem omnibus rebus abun-
dantem, & per multos annos nullo bello vexatã*.

Ἀπόλεμῶ. Imbellis. Vel bellum non peritus.
*Propter valetudinem enim infirmam bello in-
teresse non poterat, & morbo podagra manus
pedesque ejus debilitati erant*. Dicitur etiam
de illis, qui, cum nullam belli causam ha-
beant, hostilia tamen patrant.

Ἀπὸ λεπῆς μίτη τὸ ζῆν ἠετ. A tenui filo vi-
ta pendet. *Navigantium igitur vitam a te-
nui filo pendere dicunt*.

Ἀπόληγε. Desine. Cessa.

Ἀπολιβάξεις. Celeriter recedes. Λιβὰς enim
est gutta, qua nihil celerius inter cadendum.
Aristophanes: *Non celeriter hinc facesses, o
scelestissime, quem pessimum exitium manet?*

Ἀπολιγαίνῳ. Tumultuatur. Acute vocifera-
tur. A voce λιγύ. Aristophanes: *Si vero
tumultum excitet, ædiles vocabo*. Id est
lora, quibus ædiles alios verberabant.

Ἀπόλιδας. Ignobiles, ut qui civitate carent.
Indoctos.

Ἀπολις. Vide in voce Γενέθλιῳ.

Ἀπολλιναίῳ. Apollinaris, ex Laodicea Sy-
ria, vixit temporibus Constantini & Juliani
Parabata, usque ad imperium Theodosii ma-
joris, æqualis Basilii & Gregorii, virorum ad-

1 Ὁμηρῶς] II. Π. v. 161.

2 Ἀπολάψης] Apud Aristophanem hodie legitur ἀπὸλάψης.

3 Γράμματά τ' ἀντικρὺς ἀπὸ. πῶς πε.] Fragmentum hoc de-
promptum est ex Procop. de Bello Pers. lib. i. cap. xxii.

4 Ξενοφῶν] Αἱ δὲ εἰς τὸς δεσπότης ἀπὸ.] Ea lem verba Xeno-
phontis leguntur etiam supra v. Ἀπικέμενα, & infra v. Βάλλω;

5 Εἰς τὸς δεσπότης ἀπὸ.] Lege πῶς δεσπότης ἀπὸ. ut apud Xe-
nophontem, & ipsum Suidam supra v. Ἀπικέμενα.

6 Ἀπολελοιπότες, ἀπὸ τῆς νενικ. ἢ μετὰφορᾶ.] Ex Hippocratiōne.

7 Κατὰσφρέφ' εἰς χῶρον βυδαίμονα, καὶ πολλῶν ἡρώων.] Hæc sunt
verba Polybii lib. iii. cap. xc.

8 Ἀπολιβάξεις, σωτόμως ἀναχωρήσας. Λιβὰς γὰρ ἢ φαγῶν.] Ex Scho-
liasta Aristoph. ad *Aves*, pag. 609. (299. Ed. Bas. P.)

9 Ἀπολιγαίνῳ. Σορυβεῖ. ὀξέως βουᾶ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *A-
charnenf*, pag. 417. (299. Ed. Bas. P.)

10 Κωνσταντῖνος.] In Codice Vaticano, ut Pearsonius monuit, le-
gitur Κωνσταντῖνος, quod magis probem.

Δι' τῆτο μὴ ἄξιον Φύσιν ὀνομάζεσθαι. Μετ' ἂν ἀνα-
 φαίνε) Θεόδωρο, ὁ Μοψουετίας πρεσβυτέρου ἢ Κι-
 λικίας. Ἐγένοντο δὲ Ἀπολλωνάριοι δύο, πατὴρ καὶ
 υἱός. ὁ μὲν πατὴρ Ἀλεξανδρεὺς γήμας δὲ εἰς Λαοδί-
 κειαν τῆς Συρίας ἴσχυι υἱὸν Ἀπολλωνάριον. ἄμφω δὲ
 σιμῆμαζον Ἐπιφανίῳ τῷ σοφιστῇ, ὃν ἀκμάζοντα
 τότε ἠσπάζοντο. Θεόδωρο δὲ, ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐ-
 πίσκοπος, μηδενὶ τρόπῳ ἀποσπάσει αὐτὸς ἐξ αὐ-
 τῶ δυνήσει, ἄμφω τῆς κοινωρίας ἐζημίωσεν. ὕβριον τε
 ἠγάθηται ὁ παῖς Ἀπολλωνάριος τὰ γνώμην, καὶ τῆ
 ἐνοία τῶ σοφιστικῆ θάρρα ἡμερομεῖ καὶ αὐτὸς ἀγί-
 σιν, ἢ νῦν ἔπιπολάζει, τὸ ὄνομα τῶ θύροντος ἔχου-
 σα. οἱ δὲ Φασί, δινεχθῆναι αὐτὸς πρὸς Γεώργιον.
 ἕαρον γὰρ αὐτὸν ἀλλόκοτα δογματίζοντα. ἔτ' δὲ ὁ
 Ἀπολλωνάριος βαθμὸς ἐπὶ τῆς θείας φύσεως δοξά-
 ζειν ἐτόλμισεν, καὶ μύθος ἰσὺς ταῖς θείαις ἐπαγ-
 γελίαις σιμῆζευσεν.

Ἀπολιταργεῖς. ἀποδραμῆ. ἀποσκιτήσεως ἀπὸ
 τῆς θύρας. ἔστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ δρῆν, ὅσ' ἔστι
 τὸ ταχὺ, καὶ τὸ λίαν. Οὐ γὰρ ἔως ἐν, φησὶν, ἀπο-
 δραμῆ; Λιταργισμὸς δὲ ἐκάλειν καὶ τὰ σκιτήμα-
 τα. Ἀειφράνης Νεφέλαις

Οὐκ ἐν ἀύσας ἢ θάρρα ἀπολιταργεῖς

Ἀπὸ τῆς θύρας; —————

ἔστι καὶ ἀπολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. τὸ ἀποδιᾶκω καὶ ἀποβάλλω ὅ-
 σ' ἢ πρὸς δέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπολογα-
 εἰάζω. καὶ τὸ Ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελεγεῖν ἔχου-
 σα. Δημοσθένους.

Ἀπολογισμός. Πολύβιος. Ὁ δὲ Ξάνθιππος
 πρὸς ἀρχόντων εἰς χεῖρας ἔφερε πῦς ἀρχουσι τὸς ἀ-
 πολογισμὸς, ὅσ' ἂν τί νῦν σφαλείησαν, καὶ πᾶς δύ-
 ναμινο τὸς ἐνάλλους νικᾶν.

Ἀπόλογος Ἀλκίνοος. ἐπὶ τῷ Φλυαρέντιον, καὶ
 μακρὸν ἀπληρόντων λόγον.

Ἀπολλόδορος, Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε
 δράματα μζ', ἐνίκησεν ἑ.

Ἀπολλόδορος, Γελῶτος, κωμικός, σύγχερον
 τῶ κωμικῶ Μενάνδρου. δράματα αὐτῶ ἑ Ἀποκαρτε-
 ρῶν, ἢ Φιλάδελφου. Δευσποποιός. Ἰέρεια. Γραμμα-
 ματόδειπτος. Ψυδραίας. Σίσυφος. Αἰχελίων.

Ἀπολλόδορος Ταρσεύς, τραγικός. Δράματα
 αὐτῶ ἑ Ἀκανθοπλήξ, Τεκνοκλόντος, Ἑλλήνους, Θυέ-
 σης, Ἰκέπιδες, Ὀδυσσεύς.

digna, quæ natura appelletur. Post hunc
 exstitit Theodorus, Mopsuestia in Cilicia
 præsul. † Fuerunt autem duo Apollinæres,
 pater & filius. Pater Alexandrinus fuit, qui
 ducta uxore Laodiceæ in Syria filium habuit
 Apollinærem. Ambo autem eodem tempore
 floruerunt, quo Epiphanius Sophista, quem
 & florentem tunc coluerunt. Theodotus
 vero, Laodiceæ Episcopus, cum eos nulla
 ratione ab ipso avellere posset, ambos a com-
 munionem exclusit. Id factum Apollinæris fi-
 lius contumeliæ loco ducens, & Sophistica
 dicendi facultate fretus, ipse quoque novam
 hæresin condidit, quæ ab auctoris nomine
 appellata etiamnum viget. Sunt qui dicant,
 eos a Georgio dissentisse, quod cum absur-
 da docentem viderent. Hic Apollinæris gra-
 dus quosdam in natura divina statuere non
 dubitavit, fabulasque nonnullas promissioni-
 bus divinis adjunxit.

Ἀπολιταργεῖς. Celeriter abibis. A foribus
 resilies. Inest enim in hoc verbo vocabu-
 lum δρῆν, quod significat velox, & valde.
 Nonne igitur, inquit, ocius hinc recedes?
 Λιταργισμὸς etiam vocabant saltus. Aristo-
 phanes Nubibus: Nonne igitur properabis &
 ocius hinc a janua recedes? Dicitur etiam ἀ-
 πολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. Repello & rejicio, five, non
 admitto. Significat etiam supputo. Et Ἀ-
 πολογίσασθαι, singula verbis persequi. De-
 mosthenes.

Ἀπολογισμός. Ratio. Polybius: Xan-
 thippus vero, cum venisset, magistratibus a-
 perte demonstravit rationes [eorum, quæ dixe-
 rat,] causisque cladis acceptæ expositis, quo-
 modo hostem vincere possent, docuit.

Ἀπέλοστος Ἀλκίνοος. Apologus Alcinoi. De iis
 dicitur, qui futili & proluxo sermone utuntur.

Ἀπολλόδορος. Apollodorus, Atheniensis,
 Comicus. Fabulas scripsit XLVII. Vicit v.

Ἀπολλόδορος. Apollodorus, Gelous, Co-
 micus. Eodem tempore vixit, quo Menan-
 der Comicus. Ejus fabulæ sunt, Apocarter-
 rân, five Philadelphæ. Densoforæus. Hieria.
 Grammatodipnus. Pseudajax. Sisyphus. Æ-
 schrion.

Ἀπολλόδορος. Apollodorus, Tarsensis,
 Tragicus. Ejus fabulæ sunt, Acanthoplex,
 Tecnoctonos, Hellenes, Thyestes, Hicetides,
 Ulysses.

1 Ἐγένοντο δὲ Ἀπολλωνάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατ.] Hæc,
 & quæ sequuntur usque ad verba illa ἀκμάζοντα δογματίζοντα, descri-
 pta sunt ex Socratis Histor. Eccles. lib. II. cap. XLVI. ut a Pearsonio
 quoque observatum esse video.
 2 Καὶ τῆ ἐνοία τῶ σοφιστικῆ θάρρα] Emenda & supple ex Socrate,
 ἢ τῆ ἐνοία τῶ σοφιστικῆ θάρρα: quam lectionem in versione
 expressi.
 3 Ἀπολιταργεῖς. ἀποδραμῆ. ἀποσκιτήσεως ἀπὸ] Ex Scholiasta Aristoph. ad
 Nubes, pag. 194. (119. Ed. Bas. P.)
 4 Πολύβιος] Lib. I. cap. XXXII.
 5 Ἀποκαρτερῶν] Fabulæ hujus nomen πλεθυντικῶς citatur ab A-

thenæo, Stobæo, & ipso Suida infra v. Σπεδάζω.
 6 Δευσποποιός.] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit.
 legitur Δευσποποιός, in plurali.
 7 Γραμματόδειπτος] Forte scribendum est Γραμματοδοποιός,
 auctore Polluce, qui lib. VII. cap. XXXIII. pag. 371. Apollodo-
 rum Geloum fabulam eo nomine appellatam scripsisse tradit.
 8 Ψυδραίας] Fabulam hanc laudat Jul. Pollux lib. X. cap. XXXI.
 9 Αἰχελίων] Prioribus Edit. habent Αἰχελίων. Sed in uno MS. Pa-
 ris. exaratum reperi Αἰχελίων: quam lectionem etiam exhibet co-
 dex Vaticanus, teste Pearsonio.

Ἐ Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδης, γραμματικός, εἰς τῶν Παναλίων τῆ Ῥοδίου Φιλοσόφου καὶ Ἀειπαρχῆς τῆ γραμματικῆ μαθητῶν, Ἀθυσῶν τὸ γένος. ἦρξεν δὲ ὡραῖος τῆ καλυμμένων τραγῳκῶν.

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης, Ἀθυσῶν, κωμικός δεξαῖος. Δράμαα αὐτῆ, Δάλις, Ἰφιγένεια, Κρηῖτες, Δανάη, Κένταυροι.

Ἀπολώλαμν, καὶ ἀπολώλασιν Ἀθηναῖος. Ἀπολώλεισαν δὲ, ὑποφωτιστικός.

Ἀπόλλων, Ἀπέλλωνος. καὶ ἡ κληρικὴ, ὡ Ἀπολλων. Ὅτι ὁ Ἀπέλλων ὑποφῆτης ἐπὶ τῆ παρῶς, καὶ παρ' ἐκείνης λαμβάνει τὰς μανείας, καὶ τοῖς ἀνηρώποις ἐκφέρει. καὶ ζήτησεν ἐν τῷ Διὸς Φήμν.

Ἀπολωλέως. ἀπολέσας.

Ἀπολωλός. δεσποικόν. καὶ Ἀπολωλός, ἕδρερον.

Ἀπολλώνεια ἔργα. τὰ τῆ Ἀπέλλωνος.

Ἀπολλωνιάς, Ἀτάλας, παρῶς Εὐμνῆς τῆ βασιλέως, γαμετή ἢ τις διμότης ἔσα, βασίλισσα ἐγενήθη, καὶ ταύτῃ διεφύλαξε τὴν ὑποφωτισμὸν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἔχ' ἐταπεινὸν ὑποφωτισμὸν πιθανότησα, σωφρονισμὸν δὲ ἐ πολυτελεῖ σερνόπιτα καὶ καλοκαγαθίαν. τέταρτος γὰρ υἱὸς γενήσασα, πρὸς πάντας τύχας ἀνυπέβλητον ἐφύλαξεν ἔνοιαν καὶ φιλοφροσύνην μέχρι τελευτῆς, καὶ τοὶ χερόνους οὐκ ὀλίγον ὑποφωτισάσασα πάνδρος. πλὴν οἷον παρ' τὸν Ἀτάλας ἐν τῇ παρεπιδημίᾳ καλῶν ὑποφωτισάσασα Φήμν, ἀποφύλαξε τῇ μητρὶ τὴν κατήκουσαν χάριτα καὶ λιμὸν. ἀργήεις γὰρ ἐξ ἀμφοῖν τῶν χειρῶν μέσσω αὐτῶν τὴν μητέρα, παρήσαν τὰ τῆ ἱερά καὶ τὴν πόλιν μὲν τῆς δευτερείας. ἐφ' οἷς οἱ θεοὶ μεγάλως τὸς νεανίσκους ἀπεδέχθη καὶ κατήκουσαν, καὶ μνημονύοντες τῶν παρ' Κλέων καὶ Βίτωνα, συμέκρινον τὰς αἰρέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς ὑποφωτισμῆς τῆς ἐκείνων λαμπερῆ τῆς ὑποφωτισμῆς τῆ βασιλέως ἀξιώματι συαναπληρῆντες. ταῦτα ἐτελέσθη ἐν Κυζίκῳ, μὲν τῆ ἀφ' ἑλυσιν τῆ πρὸς Πρωσίαν τῆ βασιλέα.

Ἀπολλωνιάς λίμνη. Ὅτι Ἀτάλας, ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεύς, Νικομήδει τῷ Μονοδόντι πελεμήσας, ἐκράτισε τῆς αὐτῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαῖος ἔπικρατοσάμνους ἀνέλαβε τὴν δεξίαν. Ἀτάλας δὲ τὴν αὐτῆς μητέρα Ἀπολλωνιάδα μετ' ἀλλάξασαν χεῖρ' τὸ μέγιστον ἱερόν Περγάμης κατέστητο, ὡς αὐτὸς ἐδείματο, τὴν τε γὰρ λίμνην αὐτῇ ὑποφωτισάσασαν.

Ἀπολλωνιάτης. καὶ Ἀπολλωνίτης χώρα.

Ἀπολλώνιον. βραχέως. τὸ ἱερόν τῆ Ἀπέλλωνος. ἔπειτα καὶ ὡς Θεουκιδίδῃ ἀναγνωτέον. Ποσειδάωνιον, τὸ τῆ Ποσειδῶνος. ὡς Ἀθυσῶν, τὸ τῆς Ἀθυσῶν καὶ

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Asclepiadis F. Grammaticus, unus ex Panatii Rhodii Philosophi & Aristarchi Grammatici discipulis, Atheniensis genere. Primus usus est versibus illis, qui *Tragiambi* vocantur.

Ἀπολλοκράτης. Apollocrates. Nomen proprium.

Ἀπολλοφάνης, Apollophanes, Atheniensis, Comicus antiquus. Ejus fabulae sunt, *Dalys*, *Iphigeron*, *Cretenses*, *Danae*, *Centauri*.

Ἀπολώλαμν & ἀπολώλασιν Atticorum est. Ἀπολώλεισιν vero, plusquam perfectum.

Ἀπόλλων. Apollo, Apollinis. Et vocativus, ὦ Ἀπόλλων, ο Apollo. Apollo est patris minister, & ab illo accepta oracula hominibus tradit. Quare in Διὸς Φήμν.

Ἀπολωλέως. Qui perdidit.

Ἀπολωλός. Est masculinum. Ἀπολωλός vero, neutrum.

Ἀπολλώνεια ἔργα. Apollinis opera.

Ἀπολλωνιάς. Apollonias, Attali, patris Eumenis Regis, uxor: quae, cum esset plebeia, Regina facta est, idque fastigium usque ad exitum vitae retinuit, non meretriciis verborum illecebris utens, sed modestia, morumque gravitate quadam civili, & probitate. Cum enim quatuor filios peperisset, erga hos omnes incredibilem benevolentiam & amorem ad obitum usque conservavit, quamvis non parvo tempore marito superstes vixerit. Ceterum, Attalus cum fratre in adventu [matris in urbem Cyzicum,] obsequio atque honore matri, ut par erat, praestito, maximam laudem est adeptus. Matrem enim ambo mediam utraque manu deducentes, templa ac caetera urbis loca cum comitatu regio perlustrarunt. Proinde universi, qui aderant, hoc spectaculo delectati, adolescentes vehementer laudabant, & Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes, utrumque inter se comparabant; atque insigni illorum alacritati regale horum fastigium æquabant. Haec Cyzici gesta sunt post pacem cum Prusia Rege factam.

Ἀπολλωνιάς λίμνη. Apolloniadis lacus. Attalus, Asiae Rex, Nicomedi Monodonti bello illato regionem ejus in potestatem suam redegit. Ille vero, implorato Romanorum auxilio, regnum recepit. Attalus autem matrem defunctam Pergami in maximo templo, quod ipse aedificarat, condidit, & vicinum lacum de ejus nomine appellavit.

Ἀπολλωνιάτης. Apolloniates. Et Ἀπολλωνίτης χώρα, Apollonitis regio.

Ἀπολλώνιον. Apollinis templum. Corripit penultimam. Sic & apud Thucydidem legendum est. Ποσειδώνιον, templum Neptuni;

1 Ἀπολλωνιάς, Ἀτάλας, πατρὸς Εὐμνῆς βασιλέως.] Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valerio editis, pag. 113. unde Suidas ea descripsit.

2 Παρήσαν] In Collectaneis Constantini loco laudato scriptum est παρήσαν, quam lectionem praeter altera probo.

3 Οὗτω καὶ παρὰ Θεουκιδίδῃ ἀναγν.] Respiat Suidas ad locum Thucydidis, qui exstat lib. 11. cap. xci. ubi recte legitur Ἀπολλωνίον.

Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ ποιῶντα, ὁμῶς τοῖς ἀνδραγαθικοῖς. τὸ δὲ Προσδεδῆκον δῆλον ὅτι Δωρῶν.

Ἀπολλώνιον Ἀλεξανδρεὺς, ἐπὶ πωλητῆς, ἀφ᾽ ἧς ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητῆς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμαρχοῦ, ἐπὶ Πολεμίου τοῦ Εὐεργέτου ἑπικληθέντος, καὶ ἀφ᾽ ἧς Ἐρατοσθένης γενόμενος ἐν τῇ ἀποστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Ἀπολλώνιον Τυανεύς, Φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου, καὶ μητρὸς πολίτου τῆς ἐπιφανῆς, ὅν κύνου ἢ μητρὸς ἐπιφανῆς δαίμονα ἐθεόσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἰρηκῆς. εἶναι δὲ Πρωτὴν τὸν Αἴγυπτιον. ὅθεν ὑπεκλήθη αὐτὸν Πρωτεύως εἶναι υἱόν. καὶ ἠκμαζέμεν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαίου καὶ Νέρωνος, καὶ μέγιστον ἐπὶ Νέρωνος, ἐφ᾽ ἧς καὶ μετέλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ καὶ Πυθαγόρου πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα ὡς τὸς μέγιστος, ἀπέκλειθεν ἐπὶ τῶν Ἀρεσθῶν, καὶ σιωπῆσεν ἐν πάντων τὰ μυστῆρα καὶ ἀπὸ αὐτῶν θρησκευτικὰ μαγανθῆματα. σιωπέταξε δὲ τοσαῦτα. Τελετὰς, ἢ ἀπὸ θυσιῶν. Διαθήκην. Χρησμούς. Ἐπιπολάς. Πυθαγόρου βίον. Ἐἰς τῶν ἐργασίᾳ Φιλόσοφον ὁ Δῆμος τὸν Φιλοσόφον ἀρέσκοντα βίον. Ὅτι Ἀπολλώνιον ὁ Τυανεύς ἐς σωφροσύνην ὑπεβιάσθη τῷ Σοφοκλέει. Ὁ μὲν γὰρ λυπῶντα ἔφη καὶ ἀγροῦν δεσποτικῶν ἀπεφυγῆναι, ἐλθόντα εἰς γῆρας ὁ δὲ Ἀπολλώνιον ὑπὸ ζήτησιν καὶ σωφροσύνης ὅθεν ἐν μειρακίᾳ ἠπάθη τῆς τέχνης. Ὅτι Φιλόσοφον λέγει ἀπὸ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγόρου τῇ σοφίᾳ ἀπεπλήθει, τυραννίδαν τε ὑπεβιάσθη, καὶ γενόμενος καὶ ζῆλον ἔτ᾽ ἀρχαίως, ἔτ᾽ αὐ νέως. ὅν ἔπω οἱ ἀνθρώποι γνώσκουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ὡς Φιλοσόφου τε καὶ ὑγιᾶς ἐπήσκησεν. ἀλλ᾽ ὁ μὲν τὸ, ὁ δὲ τὸ ἐπαυεῖ τανδρός. οἱ δὲ, ἐπειδὴ μέγιστος Βαβυλωνίων καὶ Ἰνδῶν Βραχμῶν καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Γυμνασίοις συνεγένετο, μέγιστον ἠγῆνται αὐτὸν, καὶ ἀφ᾽ ἧς ἀλλοσιν ὡς μὴ σοφόν, κακῶς γνώσκουσιν. Ἐμπεδοκλῆς τε γὰρ αὐτὸς, καὶ Πυθαγόρας, καὶ Δημόκριτος, ὁμιλοῦσιν αὐτῶν, καὶ πολλὰ δαίμονα εἰπόντες, ἔπω ὑπέχθησαν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ βαδίσας εἰς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπιπολήτων τε καὶ ἰερέων ἐρησάμεισας τοῖς ἑαυτῶν λόγοις, καὶ κατὰ τὸ ζῶντα ἐσκαρφημένους ἐπιβαλὼν ζῶματα, ἔπω μαγείαν ἐδόξε, καὶ τοῖς πλείστοις ἀνθρώπων ὅσων ἐπὶ σοφίᾳ. ἔδὲ γὰρ τὸ αἰσθέσθαι πολλὰ καὶ ἀπορροῦναι ἀφ᾽ ἧς ἀλλοι ἐν τῷ Ἀπολλώνιον, ἐφ᾽ οἷς ἀπορροῦναι, ἐς τὸ σοφίαν ταύτην. ἢ ἔπω ἀφ᾽ ἧς ἀλλοίσι καὶ Σωκράτης ἐφ᾽ οἷς ἀπορροῦναι, καὶ Ἀναξαγόρας, ἐς Ὀλυμπίαν, ὅποτε ἠκιστὸν ὄν, ἀπορροῦναι.

ut Ἀθήναιον, templum Minervae. Sic & Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia similia nominum virilium formam habent. Προσδεδῆκον vero vocabulum esse Doricum manifestum est.

Ἀπολλώνιον. Apollonius Alexandrinus, poeta Epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei, discipulus Callimachi, aequalis Eratosthenis, Euphorionis, & Timarchi, tempore Ptolemai Euergetae, & post Eratosthenem Alexandrinae bibliothecae praefectus.

Ἀπολλώνιον Τυανεύς. Apollonius Tyaneus, Philosophus, Apollonii filius, & matre illustri cive natus, quo gravida mater Dæmonem adstantem vidit, qui dixit, se illum esse, quem gestaret in utero. Se autem esse Proteum Ægyptium. Unde factum, ut Protei filius esse crederetur. Floruit temporibus Claudii, Caii, & Neronis, ad Nervam usque, sub quo decessit. More Pythagorico quinquennium tacuit. Post in Ægyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, & inde ad Arabes se contulit, & plurima illa, quaeque fama de eo celebrat, artis magicæ experimenta undique conquirit. Scripta ejus hæc sunt: Initia, sive de Sacrificiis. Testamentum. Oracula. Epistolæ. Vita Pythagoræ. Hujus vitam Philosopho dignam Philostratus Lemnius descripsit. Hic Apollonius Tyaneus Sophoclem vitæ castitate superavit. Is enim senex dixit, se [amorem] tanquam furiosum & sævum dominum profugisse: at Apollonius pro virtute & continentia sua ne adolescens quidem ab amore victus est. Eundem Philostratus scribit divinius philosophiam tractasse quam Pythagoram, & tyrannorum potentiam superasse, & cum temporibus nec antiquis nec recentioribus vixerit, ignorari ab hominibus, quam vere, quam pure sancteque philosophatus fuerit. Sed alius aliud in hoc viro laudat. Alii vero, quia cum Babyloniorum Magis, & Indorum Brachmanibus, & Ægyptiorum Gymnis versatus est, eum pro mago habent, & ut sapientiæ expertem calumniantur: male utique de viro isto judicantes. Nam & Empedocles, & Pythagoras, & Democritus, magorum usque consuetudine, & multa divina effati, ob artem illam male non audiunt. Plato vero quamvis in Ægyptum profectus fuerit, & multa prophetarum sacerdotumque ejus regionis dicta scriptis suis immiscuerit, & tanquam pictor imaginibus rudi tantum modo delineatis colores addiderit, haud tamen magus habitus est, quamvis ob sapientiam plurimum invidiæ sibi contraxerit. Neque enim, quia Apollonius multa praesentit, & quæ eventura erant, praedixit, recte quis eum artis magicæ infimulaverit. Alioqui enim & Socrates criminandus est ob ea, quæ præ-

1 Ὅν κύνου ἢ μητρὸς ἐπιφανῆς δαίμονα εἶπ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa Πρωτεύως εἶναι υἱόν, ex Hesychio Milesio descriptis Suicas. Confer etiam Philostrat. in Vita Apoll. Tyan. lib. 1. cap. 111.
2 ἢ ἀπὸ θυσιῶν. Hujus operis mentionem facit Eusebius de Praepar. Evang. lib. 14. cap. XIII.
3 Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφροσ.— ἠπάθη τῆς τέχνης] Hæc

leguntur apud Philostr. de V. A. lib. 1. cap. x.
4 Ὅτι Φιλόσοφον λέγει ἀπὸ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγόρου.— τὸ δὲ ἐκπεπληρωμένον παρὰ Δαμῆδος ἀκηκοῦς] Philostratus lib. 1. c. p. 1. & 11.
5 Καὶ Ἀναξαγόρας, ἐς Ὀλυμπίαν, ὅποτε ἠκιστὸν ὄν, ἀπορροῦναι] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philostratus acciterem exhibet.

τι. Περί τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων ὡς ἀρχαίων βιβλίων. Περί ῥημάτων, ἧτοι Ὀνομαστικόν, ἐν. Περί ὀνομαστικῶν κτ' ἀφ' ἑλίου. Περί πῆς ἐν Σηλυκείῃ ὀνομαστικῆς ἐπιθέσεως, ἐν. Περί παρωνύμων ἐν. Περί συγκριτικῶν. Περί ἀφελείων, Δωρίδων, Ἰάδων, Αἰολίδων, Ἀττικῶν. Περί ἰσχυμάτων Ὀμηρικῶν. Περί κλιτικῶν ἐπιθέσεως. Περί παθῶν. Περί τῶν καταναγκαστικῶν βιβλία δύο. Περί τῶν σχολίων βιβλίων ἐν. Περί ποσειδίων, ε. Περί ποιητικῶν. Περί ποσειδίων. Περί τῶν Διδύμων πιθανῶν. Περί σιωπῆσεως. Περί διαφορῶν. Περί τῶν τίς. Περί γενῶν. Περί τιθιμάτων. Περί κλητικῶν. Περί συζυγίας.

Ἀπολλώνιον, Ἀρχεβούλος, ἢ Ἀρχεβίος. ἔγραψε ἐπὶ λέξεων Ὀμηρικῶν κτ' ποιητικῶν.

Ἀπολλώνιον Ἀφροδισιθῆς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. ἔγραψε Κερικῶν. Περί Τερσίλλων. Περί Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Ἀπόλλωνος ἀγαλμα ἠθάρα ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάτθισι. τῶν Ἀπόλλωνος ἀγαλμα, οἰοῦντι τὸν ἥλιον, τὴν τῶν παντὸς ἀρμονίαν. κερικῶν γὰρ τοῖς λοιποῖς ἀφράσι καὶ κτίζει καὶ ζωογονεῖ.

Ἀπολλῶς, Ἀπολλῶ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς.

Ἀπολοίμιον βυκτικῶς. καὶ σπείλιοντο. Ὡς ἀπολοῖς ἢ κακία.

Ἀπολλύειν, καὶ ἀπολλύνει, διττῶς λέγεται. καὶ ἀποδεικνύειν ἢ ἀποδεικνύειν, ἢ πάντα τὰ ὅμοια.

Ἀπὸ λύκων θύρας. ἐπὶ τῷ ἀφράκτως βύθῳ ἀπίοντων. οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ ἀπλουῶν καὶ ἀγρίων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. ἀποκαθαίρεσθαι. Ὁ λῦμα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύπτων. ὡς τὸ λυμάνη τὸ ὑπολειπόμενον. ἀπὸ γέν τῶ λῦμα, λυμάνω, καὶ ἀπολυμάνω. Φύσις δὲ τὸ ὑδὼρ τῷ θαλάσσης καθαρίων. ὅτι καὶ τὰ περιττώματα εἰς τὸ ἀπέριπτον θαλάσσης βάλλομεν. τὸ δὲ λῦμα ἐν τῷ ῥύπτω Αἰολικῶς. ῥύπτω, ἔρρυμμα, ῥύμμα, καὶ λῦμα.

Ἀπολυόμενον. ὑφ' ἀπολογέμενον. Ὁ δὲ ἀπολογεῖται διαπέμπει, ἀπολυόμενον τὰς ἀφροδῆς, ἀς κατ' αὐτῶ γενέσθαι ἐπισημάνειο.

Ἀπολλύων. τὸ θανάτω ὡς ἀπέμπων. Δωρίδων. Κέρει τὸ ἀπολλύων ἀπὸ γῆς ἀφαιρέσειν αὐτὰς ἐν τῇ

derivatis desinentibus in μι, liber unus. De Nominibus, sive Onomaticum, liber unus. De Nominibus secundum varias dialectos. De Nominum foeminorum casu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Aiolica, Attica. De Figuris Homericis. De Historia commentitia. De Affectionibus. De Tonis coactis, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus libri v. De Elementis. De Praepositionibus. De Didymi Probabilibus. De Compositione. De iis, quae duobus modis efferuntur. De De vocula τίς. De Generibus. De Spiritibus. De Possessivis. De Conjugatione.

Ἀπολλώνιον. Apollonius Archebuli, sive Archebii F. De Dictionibus Homericis ordine alphabetico scripsit.

Ἀπολλώνιον. Apollonius Aphrodisiensis, summus sacerdos & historicus. Scripsit historiam Caricam. De Trallibus. De Orpheo, & ipsius sacris.

Ἀπόλλωνος ἀγαλμα. Apollinis simulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis simulacrum [significare dicunt,] Solem, Universitatis hujus harmoniam. Cum reliquis enim stellis commixtus omnia producit & gignit.

Ἀπολλῶς. Ἀπολλῶ. Nomen proprium. Attice [declinatur.]

Ἀπολοίμιον, Peream. Optative. Et Ἀπολοῖντο, pereant. Sic pereat malitia.

Ἀπολλύειν, & ἀπολλύνει, duobus modis efferuntur. Sic etiam ἀποδεικνύειν & ἀποδεικνύωμαι, & omnia similia.

Ἀπὸ λύκων θύρας. A lupi janua. De iis, qui statim re infecta abeunt. Alii vero de crudelibus & saevis [proverbium hoc dici tradunt.]

Ἀπολυμαίνεσθαι. Purgari. Λύματα enim dicuntur expiationes & lustrationes: vel etiam ipsa purgamenta; a verbo λυμάνειν, quod significat, perdere. A λῦμα igitur sit λυμάνω, & ἀπολυμάνω. Aqua maris autem natura vim habet purgandi. Unde etiam excrementa projicere solemus in mare, quod fordibus caret. Λῦμα vero Aiolice formatum est a ῥύπτω, hoc modo: ῥύπτω, ἔρρυμμα, ῥύμμα, & λῦμα.

Ἀπολυόμενον. Crimina objecta diluens. Ille vero legatos misit, ut calumnias, quas contra se spargi audiebat, dilueret.

Ἀπολλύων. Morti tradens. David: Domine, e terra eos extirpa, & viventes adhibe

1 Περί ῥημάτων, ἧτοι Ὀνομαστικόν. Quis dubitet scribendum esse, περί ὀνομαστικῶν, ἧτοι Ὀνομαστικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium scripsisse περί ῥημάτων, ἧτοι ῥημαστικόν: sic sensus & rei paritas requirit, ut hic legatur, περί ὀνομαστικῶν, ἧτοι Ὀνομαστικόν.

2 Ὀνομαστικόν. In codice Vatic. legitur ὀνομαστικόν, ut Pearsonius mox. Sed & ὀνομαστικόν recte se habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνομαστικόν: ut ὀνομαστικόν a Praeterito Passivo ὄνομασεν. Præterea, ne cui ὀνομαστικόν suspectum sit, addo, scripsisse & Hierodiam Grammaticum ὀνομαστικόν, idque opus laudat in Etymologo & Eustathio, ut monemus infra ad v. Ἡρωδωτότος.

3 Περί κατασκευῆς ἱερείας. Hoc opus etiamnum superstes est, editum primo a V. Valart, & deinceps a Meursio.

4 Περί λέξεων Ὀμηρικῶν. Hujus operis meminit Hesychius in præfatione Lexici sui.

5 Κιθάρα ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλ. Vide Hieronymum Aleandrum ad Tabulam Solis pag. 19. & 35.

6 Λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, desunt in MSS. Paris.

7 Κέρει ἀπολλύων ἀπὸ γῆς ἀφαιρέσειν αὐτὰς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν. Hæc sunt verba lxx Interpretum Psalm. xvi. 14. 15. ubi loquitur pro ἀπολλύων legitur ἀπ' ὀλίγων. Miam tamen cum Suida legere ἀπολλύων; uti etiam legitur Theodorictum, ex ejus interpretatione, quam Suidas hic sequitur, apparet.

ζωή αὐτῶν. ἄλλο δὲ ἐρμηνεύς ἀπὸ ὀλίγων Φησίν.

Ἀπομαγδαλία. τὸ φαῖς, ᾧ ἀπμάτων) οἱ μά-
χειροι, ὅσων ἐκάλειν χειρόμακρον, καὶ μὲν τὴν ἐργασίαν
ἀπέρριπτον τοῖς κυσίν. ἢ ἢ τὴν κυνῶν τροφήν, ἥτις ἰὺ
φαῖς καὶ λίπῳ. ἄς καὶ ὁ ποιητής.

--- Ἀλλὶ γὰρ τε φέρει μειλίγματα θυμῶ.
μὲν γὰρ τὸ δειπνῶν εἰς τὸ φαῖς ἀπεψῶντο τὸ λίπῳ,
ὡς τοῖς κυσίν ἐρρίπτην. Καὶ αὖτις Ἀριστοφάνης.

Ἰαφραβελείῳ σ' οἴομαι τέτοιον ἢ μάττω
γ' ἄν.

Ἀπομαγδαλίας· σιδήρον τούτῳ ἐκβαφεῖν.
Ἀπμάκτρα· σκυλάων.

Ἀπομάτθεσσι. ἀναλαβεῖν, μιμῆσθαι, καὶ ἀπ-
τυπῆν. καὶ Ἀπομάτθων ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ
Κτησιφάνη. οἱ ἄλλοι, ἀντὶ τῆς ἀποψῶν. ἄλλοι δὲ,
ἀντὶ τῆς ἀπειλάτων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς
τελευθῶσι. Ἀπομάτθεσσι τὸ ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.

Ἀπόμαχῳ. ὁ ἐκτός τῆς πολέμου γηγόνος. Ὁ δὲ
πλήττεται βέλῳ τὸν μηρὸν, ἄς μικρῶ δεινὴ μελλῆσαι
ἀπμάχῳ ἔσεσθαι. Καὶ αὖτις ὁ δὲ ἑστὸς τῆς
λύπης καὶ ἀκλυζόμενον ἀπμάχῳ ἰὺ. Καὶ ἀπ-
μαχεῖ ἑαυτὸς κατεχρήσατο. οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς
τὸς ἐναντίους ἀγροῖο ἀρμυχαν, καὶ παρθέτως κατε-
κόπιζαν. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῶν ἐξηγ-
γέλλετο, ἄς ἔσοιο ὁ Θεοδοῖχῳ ἡπαλιμῶν ἀπμά-
χῳ, ἐπίσω ἀναγρεῖ. καὶ Ἀπομαχομῶν, ἀντιμα-
μῶν, παρμαμῶν. Ἀπομαχομῶν δὲ τῶ Φαβίᾳ,
καὶ πολλὰς παιμῶν δειψῶς, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἀπολυ-
θεῖη.

Ἀπομιμῶσας. ἀπμαχῆσας δι' ὀργῆν. ἢ παυσά-
μῳ τῆς ὀργῆς.

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῷ ἀπειδύξων καὶ ἀπειλόγων.
οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταί, ὅταν εἰσῆραρον εἰς τὴν
σκηνὴν, ἢ πόλμαν, ὥστε συγχρητῶσαι τὸς θεαταῖς
πρὸς τὰ εἰρημῶνα, καὶ ἐλεεῖν τὸς ἡτυχημένους δόξαν-
τας, ἄς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τὸς πεπονη-
κέτας, ἢ ἀπεινομήσαντας, εἰδῶσαι θεοὺς εἰσαγγῆν, ἐκ
ἀπὸ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὀρμωμῶν, ἀλλ' ἐξ ὑψῆος ἀ-
πὸ πνῶν μηχανῆς, ἰὺ ἐβλεπον μὲν πρῶτον οἱ θεα-
ταί, κατ' ἐκείνου δὲ τῶν ἡμέραν ἀπμομῶν ἐδεικνυε
τὸ τῶ θεῷ ἀπρωπῶν. καὶ τῶ κατὰσολὸν εἶναι τῶ
δράματι. ἐλέγχο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπμομῶσας. ἄμμοσας. ὁ μμοσῶ ἔργον ἐκ ἀμ-
μομῶσας.

diffusa. Alius quidam interpres pro ἀπολλύ-
ων habet ἀπὸ ὀλίγων, a paucis.

Ἀπομαγδαλία. Massa, qua coqui manus ab-
stergunt; quam χειρόμακρον vocabant, & post
manuum abstersionem canibus projiciebant.
Vel cibus canum, qui constabat ex farina aqua
macerata & pingui. Hunc cibum intelligit
Poeta cum ait: *Semper enim adfert escam, qua
animum eorum delinuat.* Post coenam enim pin-
gue abstergebant massa farinacea, quam cani-
bus deinde projiciebant. Aristophanes: *Sed
his te superatum iri puto: aut frustra videbor
apomagdaliis tam bene saginatus.*

Ἀπμάκτρα. Hostoria, sive ligna, quibus
mensura aequantur.

Ἀπομάτθεσσι. Suscipere. Imitari. Effingere.
Et Ἀπομάτθων apud Demosthenem pro Ctesi-
phonte alii dictum putant pro ἀποψῶν, abster-
gens: alii vero pro, luto & furfuribus circum-
linens eos, qui initiabantur. [Sic dicimus] ἀ-
πομάτθεσσι τὸν ἀνδριάντα πηλῷ, i. e. statuum luto
obducere.

Ἀπόμαχῳ. Qui pugnae non interest. [I-
tem, qui ob debilitatem pugnare non po-
test.] *Ille vero telo vulneratur in femore, a-
deo ut parum abesset, quin praelio cogeretur ex-
cedere. Et iterum: Ille vero mærori totum
se dedens a pugna aberat. † Et illi, qui ob
debilitatem pugnare non poterant, se ipsi in-
terfecerunt. Qui vero aetate florebant in ho-
stem conferti impetum fecerunt, & strenue
pugnantes occisi sunt. † Ut vero ei nuntia-
tium est, Theodorichum, errore deceptum,
praelio non interfuturum esse, retro cessit. Et
Ἀπομαχομῶν, repugnante, recusante. Fa-
bio vero repugnante, & multas adhibente pre-
ces, ut magistratum deponere sibi liceret.*

Ἀπομιμῶσας. Qui propter iram abiit. Vel,
qui irasci desiit.

Ἀπὸ μηχανῆς. A machina. De rebus mira-
bilibus & inopinatis dicitur. Nam Tragi-
ci Poetae, quum in scenam introducebant
vel facinus audax, adeo ut spectatores tur-
barentur ob ea, quae dicta fuissent; vel ca-
lamitosos miserarentur, quod res indignas
passi viderentur, & odio prosequerentur ca-
lamitatis illius auctores, vel eos qui aliquid in-
juste fecissent; Deos introducere solebant,
non ex ipsa scena prodeuntes, sed superne
ex aliqua machina, quam spectatores quidem
viderant, sed illo die conversa Dei faciem o-
stendebat. Et hac ratione turbæ sedabantur.
Dicebatur autem *Deus ex machina.*

Ἀπμομῶσας. Mercedis expers. Qui mer-

1 Ἀπομαγδαλία. τὸ φαῖς, ᾧ ἀπμάτων.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Equit. pag. 312.
2 ἄς καὶ ὁ ποιητής.] Olyff. K. v. 217.
3 Καὶ τῶν κυνῶν ἐρρίπτην.] Ἀπμομῶσας proprie vocabatur ci-
bus, qui canibus projiciebatur, ut Suidas ex Scholiasta Aristophanis
hic o. servat. Per elegantem vero metaphoram sic appellabatur
omne donum, vel munus, quod Sycophantis aliiisque impro-
bis hominibus ad rationem placandam dabatur, ut patet ex
hoc loco Phœdræ d. Vita Apoll. lib. vii. cap. xi. Ὡς ἀπαν-
τῶν τὸ ἔλεος, τὸ μὲν εἰς τὴν συνουσίαν, εἰς δὲ μειλίτιον τῆς ἀπμομῶ-
σας παύση· τὸ δὲ εἰς τὰς ἀρχάς &c. i. e. Ut opes meas profun-
ditate cogent, partem ex eis largiendo Sycophantibus, quos tali quasi of-

sa placare oportebat: partim vero magistratibus &c.
4 Ἀπομαγδαλία.] Apud Aristoph. minus recte hodie legitur
ἀπὸ μαγδαλίας, una voce in duas dirempta.
5 Ἀπμάκτρα σκυλάων.] Lege & distingue Ἀπμάκτρα. σκυ-
λάων.
6 Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.] Pag. 387.
7 Οἱ μὲν ἀντὶ τῆς ἀποψῶν, ἄλλοι δὲ ἀντὶ τῆς ἀπειλάτων.] Ex Harpocra-
tione.
8 Ὁ δὲ ἑστὸς τῆς λύπης κατωκλ.] Hæc sunt verba Theophyl. Simo-
cattæ lib. ii. cap. ix.
9 Ἀπμομῶσας. ἀμμοσας. ὁ μμοσῶ ἔργον πηλῷ &c.] Ex Harpocra-
tione.

ἀπμομῶσας

πραξάμνυ, και ἀμοσ ἀφαιμύ. κείτω δὲ ἡ λέξις ὡς Λυσία ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμοσοι δὲ ὡς Δημοσθένη, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

μιοσοι dicuntur, qui [voluntario] mercedem

Ἀπομάμοχα. ἀπὸ τῆ ὀγκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναικας πεποίηχα. και Ἀπομομοκότας, ἀποταξαμύς. Πολλὸς δὲ ἀπομομοκότας παῖδα. πρὸς τέρμασιν ὄρεα διεμήριζαν ἄνδρες ἐρετά. Ἀειτοφάνης Ὀρμισν.

Ἀπομορξάμνυ. Ἀποπαωσάμνυ. Ἀπομόσαι, και χαλομόσαι. τὸ μὲν, ἀρηλικιόν τὸ δὲ χαταφαλικόν.

Ἀπόμοισα. μέγ. Ἀπόμοισα δὲ τῆς τραίως ἀπὸ τῶν ἐπιφροῦνιοι σποδίασ και τέρρασ πεπληρωμένωσ, ξιφιδίωσ τέτρασ διέρρηξαν, και τὸν ἀέρα ἐθόλωσαν. Και Ἀγαθίασ Ἀπόμοισα δὲ ἰὼ τ Φραγίων, καὶ ἀνὰ τὰ τῆδε πεδία ἐφοίτα χιλῶ ἔνεχα.

Ἀπομυέζω. ἀπομυέζω. Ἀπὸν. ἀπρεπέσ. σιμαίνῃ και τὸ μὴ παρόν. Ἀπὸ Ναννάκω. ἐπὶ τῷ σφόδρα παλαιῶν και ἀρχαίων.

Ἀπὸνασ. καταβυφῶν, ἢ ἀφελείω. Οὐ μίω ἀπὸνασ γὰρ ξιπέδη τῆσ βασιλείασ αὐτῶ. πελθισῶν γὰρ νόσῳ ἐπὶ τὰσ πάσασ ἡμέρασ.

Ἀπὸνέμω. τῆσ ἀμάξησ τῷ δὲ ὄναν ἔδεν μέλῃ. παρομία, ἐπὶ τὰ οἰκεία τημελένταν, τὸ δὲ ἀλλοτριῶν ἀμελένταν. παρόσιν οἱ ἰδίαν ἔχοντεσ ἀμάξω, ὄνασ δὲ μισθόμιοι, ἀμελέσιν αὐτῶν.

Ἀπὸνθῆν. ἐκκλίειν. τρέπεσθαι. Σιωέβαινε τὸσ Αἰνίωσ πάλω μὲν φασιάζειν, πρὸσφάτωσ δὲ ἀπὸνεύειν, τὸσ μὲν πρὸσ Εὐμύνη, τὸσ δὲ πρὸσ Μακεδονίωσ.

Ἀπὸνέμε. ἀπὸνέμω. Ἀπὸνη. ἀνδύ πόνω. Ἀπὸνη. ἀνδρωτί. ἀκμητί. ἀμεταφρεπί. πάντα ταῦτα και ἐκλίειν, και συτέλειται. λέγει δὲ και ἀπὸνητότατα.

Ἀπὸνηπρον. Ἀειτοφάνησ Ὅσπερ ἀπὸνηπρον ἐκχέοντεσ ἐσπέρασ. εἰδῶσ δὲ οἱ ἀρχαίοι, εἰ ποτε ἐκχέοντεσ ἀπὸνηπρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μὴ πὶσ βραχί τ παριόντων, λέγει, ἔξίτω. και Ἀπὸνηπρον μὲν τὸ δειπνον ἔλε-

cede operam suam locarunt, sed opere peracto sine mercede dimituntur. Exstat vocabulum apud Lyfiam in oratione adversus Calliclem. Apud Demosthenem vero ἀπόμοσοι non accipiunt.

Ἀπομάμοχα. Jurejurando fidem meam feciminis adstrinxi. Et Ἀπομομοκότας, qui alicui rei renuntiarunt. Multos autem pueros formosos, qui pertinaciter negarant se amatoribus gratificaturos, cum primus aetatis et formae flos prateriisset, amantes subegerunt. Aristophanes Avibus.

Ἀπομορξάμνυ. Qui effinxit. Qui expreflit. Ἀπομόσαι. Jure jurando aliquid negare. Χατομόσαι vero, jure jurando affirmare.

Ἀπόμοισα. Pars. Pars vero copiarum utres gestantes, cinere et favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, et acrem obscurarunt. Et Agathias: Pars autem Francorum pabulandi causa per hos campos palabatur.

Ἀπομυέζω. Ore querulum sonum edo. Ἀπὸν. Indecorum. Significat etiam absens. Ἀπὸ Ναννάκω. A Nannaco. De valde vetustis et antiquis rebus dicitur.

Ἀπὸνασ. Deliciis frui. Frustrum percipere. Haud tamen regno frui ei licuit. Septimo enim die obiit.

Ἀπὸνέμω. ἀμ. Fruere curru: asinos enim nihil curo. Proverbium de illis, qui domestica curant, et aliena negligunt. Qui enim proprium habent currum, et asinos conducunt, eos negligunt.

Ἀπὸνθῆν. Inclinare. Vergere. Enii, jam olim seditione laborantes, novissime, alii ad Eumenem, alii vero ad Macedoniam animos inclinare ceperunt.

Ἀπὸνέμε. Redde. Tribue. Ἀπὸνη. Sine labore. [Hujus generis adverbia etiam sunt,] ἀπὸνη, ἀνδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταφρεπί: quae omnia producuntur et corripuntur. Dicitur etiam ἀπὸνητότατα.

Ἀπὸνηπρον. Sordes manuum et pedum ablutorum. Aristophanes: Tanquam sordes pedum ablutorum vesperi effundentes. Veteres autem, si forte sordes ex fenestris effundere vellent, ne quis praetereuntium iis inquinaretur, clamare solebant, Recede hinc. Et Ἀ-

1 Ἀπὸ τῆ ὀγκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναικας ππ.] Hunc sensum vox ἀπομάμοχα habet apud Aristoph. *Lyfistr.* pag. 892. ad quem locum Grammaticus noster respexit.
2 Ἀπομομοκότας. ἀποταξαμύς] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Avibus*, pag. 574.
3 Πολλὸς δὲ ἀπομομοκότας π.] Metrum horum versuum supplementum et restituendum est ex Aristoph. *Avibus* pag. 574. (396. Ed. Baf. P.)
4 Ἀποπαωσάμνυ] Scribe meo periculo ἀποπαωσάμνυ ab ἀποπαάπω, quod idem significat ac ἀπομορξωμι, i. e. effingo, exprimo. Vide Lexica.
5 Ἀγαθίασ] Lib. 1. pag. 29.
6 Ἀπομυέζω. ἀπομυέζω] Haec suspecta mihi sunt. Portus legendum putabat ἀπομυέζω: quam conjecturam in medio relinquo.
7 Ἀπὸνέμω] Vox haec procul dubio corrupta est, cujus loco Portus rescribendum putabat ἀπὸναόμω, i. e. frui. Cogitent acutiores, an forte alia medicina hic locus indigeat.
8 Ἀειτοφάνησ] *Acharnens.* pag. 400. (286. Ed. Baf. P.)

9 Ὅσπερ ἀπὸνηπρον ἐκχέοντεσ ἐσπέρασ.] Locum hunc Aristophanis citat etiam Athenaeus lib. ix. pag. 409. ubi τὸ δειπνον προν exponit τὸ ἀπὸνηπρον τῶν χειρῶν ἐ τῶν ποδῶν.
10 ἔξίτω] Legendum est ἔξίτω patet ex hoc versu Aristophanis, qui priorem proxime sequitur:
Ἀπὸνηπρον ἐξίτω παρήνεν εἰ φίλοι.
Apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur ἔξω, pro quo itidem scribendum est ἔξίτω.
11 Καὶ ἀπὸνηπρον μὲν τὸ δειπνον ἐλεγον. πρὸ τῶν δειπτε δὲ κατὰ χεῖρασ] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. ad *Terrem* pag. 518. Ἴδωρ κατὰ χεῖρασ πρὸ τῶν ἀπὸνηπρον τὸν τρέπιζαν μὲν δὲ τὸ δειπνον ἀπὸνηπρον. Athenaeus lib. ix. cap. 408. Ἀειτοφάνησ δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν πρὸσφάτωσ Καλλιμάχησ πίνακωσ χιλιάζει τὰσ σὺν εἰδέτωσ τῶν ἀπὸνηπρον πρὸσφάτωσ κατὰ χεῖρασ, ἐ τῶν ἀπὸνηπρον. Πρὸ τῶν πρὸσφάτωσ τὸ μὲν πρὸσφάτωσ κατὰ χεῖρασ κατὰ χεῖρασ τὸ δὲ μὲν ταῦτα ἀπὸνηπρον. Senius horum verborum est, τὸ κατὰ χεῖρασ apud veteres significasse aquam, qua manus ante cenam lavabantur: τὸ δὲ ἀπὸνηπρον vero dictum fuisse de ablutione manuum post cenam.

ρον αὐτῆ δέ τῃ δείπῃ δὲ, καὶ χειρῶν.
cœnam: Κατὰ χειρῶν vero de ea, quæ ante cœnam fiebat.

πονίφασθ dicebatur de ablutione manuum post

Ἀπονομή. ἢ ἀπόμειρα· ὡς μέρεθ π τῆς ἀει-
γυμένων ἐν τῆς μέταλλων λιμβανέσις τῆς πό-
λεως. ἢ ὡς διαρρυμένων εἰς πλείους μισθωτῶν, ἵν' ἕ-
κατῶ λάβοι π μέρεθ.

Ἀπονομή. Sic vocabatur portio residua, quam
ex metallis civitas accipiebat. Vel portio eo-
rum, quæ inter plures mercenarios distribue-
batur, ut unusquisque partem aliquam acci-
peret.

Ἀπονομήσθ. ἐπανελθύσεταί.

Ἀπονομήσθ. Redibit. Revertetur.

Ἀπονοσφίξεσθαι. ἀποχρείξεσθαι.

Ἀπονοσφίξεσθαι. Separari.

Ἀπ' ὄνθ κατὰπεσόν. παροιμία ἐπὶ τῆς ἰπτικῆς
ὄπτι χειρῶν, μὴ διωκτῶν δὲ μηδὲ ὄνοις ληθῆσθαι.
'Λεισοφάνης' Νεφέλαις.

Ἀπ' ὄνθ κατὰπεσόν. Ab asino delapsus. Pro-
verbium, quod de iis dicitur, qui equitare co-
nantur, cum ne asinis quidem uti sciant. Ari-
stophanes Nubibus:

Τί δῆτα ληθεῖς, ὥσθ' ἀπ' ὄνθ κατὰπεσόν;
ὁ δὲ Φιλόσοφῶ Πλάταν, ὡς οὐκ ἀπὸ τῆ ζῶν τιῶ
παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆ νῦ, ἕως· Καὶ
μὴ, κατὰ τὸ ἀχάλινον κεκτημένων τὸ σῶμα, βία ὑ-
πὸ τῆ λόγῃ Φερόμενον, καὶ τιῶ παροιμίαν, ἀπὸ π-
νῦ κατὰπεσόν.

Quid igitur nugaris, ut ab asino delapsus?
Philosophus vero Plato proverbium hoc ef-
fert non ἀπ' ὄνθ, sed ἀπὸ νῦ. Ait enim: *Et
non, indomito quasi ore præditum, & impetu
sermonis abreptum, secundum proverbium, men-
te excidere oportet.*

Ἀπόνεια. ἄνοια. ὕβρις. Προκόπιθ· Ἀδικήμε-
νοι εἰώθησαν εἰς ἀπόνειαν τρέπεσθαι οἱ ἀνηρωτοί, ὥσθ'
ἔπαθον καὶ οἱ Βένελοι ἐπὶ Ἰουλιανῶ. καὶ τρωτῶν μὲν
τοῖς φασιδώταις τὰ ἀμφὶ τιῶ κόμῳ ἐς νεώτερον πῖνα
'Ἐξβέβληθ' τρέπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτῶν ἕδεν ὁ-
μοίως τοῖς ἄλλοις. τῆ μὲν γὰρ μύσαιθ καὶ τῆ γε-
νίης ἕδαμῆ ἠπῶντο, ἀλλ' ἄυτὸν κατὰκομῶν ὄπι-
πλείστον ὥσθ' οἱ Πέρσαι ἐς αἰὶ ἔθελον. τῆς δὲ ἐν τῆ
κεφαλῇ τειχῶν τὰ ἔμωσθαι ἄχρῃς ἐς τὰς κροτά-
φας ἀποθιμνόμενοι, τὰ ὕπῳθεν ἀποκρέμασθαι σφί-
σιν ἐπὶ μακρότατον λόγῳ ἕδεν εἶων, ὡς οἱ Μασσαγά-
ται. διὸ καὶ Οὐνικῶν ἐκαλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδθ. καὶ τὰ
ἰμάτια ἐπάερα ἤξιεν εἶναι. Καὶ αὐτῶ Ἰουλιανῶ.
Τὸ μὴ προειδέσθαι τὸ, τε δυνατόν, καὶ τὸ ἀδύνα-
τον ἐν πράγματι, ἢ ἐσχάτης ἀπονοίας ἐπὶ σημειῶν.

Ἀπόνεια. Amentia. Vecordia. Infolentia.
Procopius: *Homines injuriis laceffiti ad de-
speratam audaciam redigi solent: quod & Ve-
netis sub Justiniano accidit. Et primum qui-
dem factiosi novam quandam capillorum ornan-
dorum rationem excogitarunt, & genere ton-
suræ ab aliis prorsus diverso uti cœperunt.
Nam mystacem & barbam intonsam sinebant,
eamque, more Persarum, prolixissimam alebant.
Capillos vero anteriores usque ad tempora det on-
dentes, posteriores quam longissimos, more Massa-
getarum, temere sibi dependere sinebant. Quare
hunc habitum Hunnicum appellavere. Præter-
ea, vestibibus quoque non nisi elegantibus & pre-
tiosis indui volebant. Et iterum Julianus: In
re gerenda non prævidere quid fieri possit, & quid
non possit, extremæ vecordiæ signum est.*

Ἀπονοχῶσθαι τὰ ἰ Πρυτανείῳ σίλῃ. ἀντὶ τῆ, ἀ-
φαιρέσουμαι γὰρ Φησι τιῶ σίτησιν. ἀπονοχῶσθαι μάλ-
λον λέγουσιν, ἢ ὀνοχῶσθαι.

Ἀπονοχῶσθαι τὰ ἰ Πρ. Auferam tibi victum, quo
in Prytaneo frueris. Per translationem ductam
ab illis, qui ungues refecant. Dicitur autem po-
tius ἀπονοχῶσθαι, quam ὀνοχῶσθαι.

Ἀποξένοισιν. τοῖς ἀποξένοις.

Ἀποξένοισιν. Inhospitalibus.

Ἀποξύνοντα. ἀποτίθεντα.

Ἀποξύνοντα. Deponunt.

Ἀπὸ ξυπτῶ. ὁ δὲ Ὀμηρῶ ἀπὸ ξυπτῶ εἶπεν.

Ἀπὸ ξυπτῶ. Ab hasta. Homerus.

Ἀποξυρῆνται. ἐπικἀμπῶσθαι. ἐπιτρέφοντα. Πολύβιθ·
Αἱ γὰρ μάχαιρα τῆς Γαλατῶν ταῦς κα-
τασκευῆς μίαν ἔχουσιν τιῶ σῶματι κατὰφορῶν κα-
τασκευῆς. ἀπὸ δὲ ταύτης βυθίας ἀποξυρῆντα) καμπῶ-
μενοι καὶ μῆκθ καὶ πλάτθ, ἐπὶ τοσούτων, ἄστει,
καὶ μὴ δὲ τις ἀναστροφῶ τοῖς ληρωμένοις ἐξίσταντας
αὐτοῖς ἢ γλυτῶ ἀποβῆναι τῶ ποδῶ, ὁ ταχέως ἀφρακ-
τον εἶναι τὸ δολίκεον αὐτῶν πληγιῶ.

Ἀποξυρῆνται. Inflectuntur. Incurvantur.
Polybius: *Gladii Gallorum ita fabricati sunt,
ut primo tantum ictu cadant: a quo statim &
in longitudine & in latitudine ad instar strig-
ilum incurvantur, usque adeo ut, nisi tempus
militi concedatur, quo mucronem terræ admo-
tum pede dirigat, secundus illorum ictus pror-
sus sit inefficax.*

1 Ἀποξυρῆνται Νεφέλαις] Pag. 197. (120. Ed. Bas. P.)

Equit. pag. 330. (229. Ed. Bas. P.)

2 Ὁ δὲ φιλόσοφῶ Πλάταν] Locus Platonis, quem Suidas hic
ciat, exstat lib. 111. de Leg. circa finem, sed ubi hodie legitur
ἀπ' ὄνθ, non vero ἀπὸ νῦ.

3 Προκόπιθ] Hist. Arc. cap. vii.

4 Παροξένοισιν] Lege μετέβληται, ut apud Procopium.

5 Ἀπὸ ξυπτῶ] Cum duo substantiva præcedant, μύσαιθ & γένειθ,
τὸ αὐτῶν ad prius tantum referri potest. Quare præstat legere αὐτῶ, ut,
quo l' sensus & constructio requirunt, pronomen illud ad utrum-
que referatur.

6 Ἀπονοχῶσθαι τὰ ἰ Πρυτ.] Senarius hic legitur apud Aristoph.

7 Ἀποξύνοντα. ἀποτίθεντα] Ἀποξύνω proprie significat abrado.
Per translationem vero, demo, vel adimo: quo sensu Homerus
ll. 1. v. 446. dixit, γῆρας ἀποξύνειν, senectutem demere. Hinc ἀπο-
ξύνειθ dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel, qui aliquid de-
ponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt γῆρας ἀποξύνουσαι, i. e.
senectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidæ, qui
τὸ ἀποξύνουσαι per ἀποτίθενται hic exponit.

8 Πολύβιθ] Lib. 11. cap. xxxiii.

9 Ταχέως ἀφρακτον] Rectius apud Polybium πλείως ἄστει, quam
lectionem in versione expressi.

Ἄποδ ὠδραγγέλωσας. Οἱ δὲ ἀπὸ ὠδραγγέλωσας πορθομόμοι ἀφικνεῖνται ἄμα ἡμέρα πρὸς τὸ ὄρεον.

Ἄποπάτημα. αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Ἐὐπολις Χρυσούγειοι

Τί γὰρ ἔτ' ἐκείνῳ; ἀποπάτημ' ἀλώπεκῳ. Κρατῖνῳ Δραπέεσι. Τὸν Κερκύονά τε ἔωθεν ἀποπατῆντ' ἐπὶ τοῖς λαχάνοις θύων ἀπέτιζα. καὶ Ἀποπατησόμενοι, τὴν κόπρον κενώσονται. πάτῳ δὲ, ἡ ὀδός. Ἄριστοφάνης

Οὐδέ τις θύει τοῦ ἔσπλαν, ἐδ' εἰσέρχεται, Πλὴν ἀποπατησόμενοι γὰρ πλεῖν ἢ μύριοι. Ἄπόπατῳ γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός. καὶ Ἄριστοφάνης πρὸς Κλεωνύμου Φησίην

Ἄλλ' εἰς ἀπόπαλον ἄρχετο σπαιλιὰν λαβάν, Κἀρχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χερσῶν ὄρων. Πόσθ δὲ τὸν φρωκτὸν χερσὶν ξυυήγαγε; Τῆ πανσελήνῳ.

Ἄπόπαλον καὶ κοφρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφειδρῶν, καὶ λυβῶν, βάρβαρα.

Ἄποπέμψατ' ἑφ' ἑνδεκα κόπαις. Στὸ τ' ναυλικῶν. κέλευσμα γάρ ἔστι ναυλικὸν ἑφ' ἑνδεκα κόπαις λεγόμενον. Ἄριστοφάνης Φησίην.

Ἄποδ πέντε ἄλλεσθαι πέτρῳ ἐς κύμα. ἐπὶ τῷ δὲ ἀπάχων αἰεθμῶν μᾶλλον ἐαυτὸς ἐμβάλλειν εἰς ἕνα δυσκολίαν.

Ἄποπεπιτρυκότες. εἰς πῖσιν ἐλθόντες. Ἦδη πάντα ἀναπεπῆκασι μὲν τὴν ὑποκλήμῳ ἐορτῶν Σπυπεπιτρυκότες τοῖς εἰσιῶσιν. ἀντὶ τῆς θαρρήσαντες, βεβαιωθέντες.

Ἄποπεπὸνηκας. τῷ πόνον ἔληξας.

Ἄποπεραῖσσαν. συμπληρῆσσαν. καὶ Ἀποπεραίνουτες, τελειῶντες. Παιδαρίων δὲ καὶ γυωαικῶν φληνάφης ἀπαπλέκοντες καὶ Σπυπεραίνουτες.

Ἄποπεφασμῆμον. ἀπειρημῆμον. ἢ ἀντὶ τῆς Σπυδεδειγμῶν καὶ πεφανερωμῶν. ἔπω Δείναρχῳ καὶ Ἄλυσιῶν καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ χτ' Νεαίρας.

Ἄποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἄπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιῳ. Τῷ γὰρ ὄντι σιυέβουε τὸς τῷ ὄντι Φιλοσοφίας ἐργῶνας τῷ νέων ἄσφαρ ἐν πρὸς χερσῶν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὠμολόγη τὴν ἀπόπειραν, αὐτὸ τῆτο μάλιστα δὲ ἦν ἡ ἀπόπειρα, σπυδὴ τις εἶναι πρὸς παιμῆν, καὶ ἐλλοχῶσα τὰς νεοφρεπεῖς ἀπῆσας κινήσας. ἐμὲ γὰρ διεκώλυεν ὡς χελεπαλίῳ ὄντῳ τῷ φράγματι.

Ἄποπληξία. θλίψις. μανία. ἀνοια. Ὅτι Μάρκου Βῆρῳ, Ἀντανίνου ἀδελφός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκίμως ἀφαιρέσει, πλήθους ἰσχυρός τε καὶ πνεύματι ἔπιτοχῶν οἱ τὴν προῖν ὁ δὲ πάτῳ Σπυ-

Ἄποδ ὠδραγγέλωσας. Ex mandato. Ex praecepto. Illi vero jussu [ducis] iter facientes sub primum lucis ortum ad montem pervenerunt.

Ἄποπάτημα. Stercus. Excrementum. Eupolis Chrysofogene :

Quid enim est ille? excrementum vulpis.

Cratinus Fugitivis : Et Cercyonem offendens ventrem super oleribus exonerantem, cum strangulavi. Et Ἀποπατησόμενοι, ventrem exoneraturi. Πάτῳ autem viam significat. Aristophanes : Nunc vero nemo quidquam immolat : imo, ne ingreditur quidem [in templum,] nisi ventrem exoneraturi plus quam decies mille. Ἀπόπατῳ enim significat exonerationem ventris. Idem Aristophanes de Cleonymo inquit :

Sed ad ventrem exonerandum ivit, exercitium assumpto, Et cacavit octo menses in aureis matulis. Quanto vero tempore podicem contraxit? Tempore plenilunii.

Ἄπόπαλος & κοφρῶν, utrumque latrinam significat. Ἀφειδρῶν vero & λυβῶν voces sunt barbarae.

Ἄποπέμψατ' ἑφ' ἑνδεκα κ. Secundo plausum eum prosequamini. Translatio ducta est a rebus nauticis. Est enim celeufma nauticum, quod ἑφ' ἑνδεκα κόπαις vocatur.

Ἄποδ πέντε ἄλλεσθαι πέτρῳ. De quinque rupibus in fluctum se praecipitem dare. De iis dicitur, qui propter mala, quae patiuntur, se ipsos in aliquam molestiam conjicere malunt.

Ἄποπεπιτρυκότες. Qui spem & fiduciam conceperunt. * * * * *

Ἄποπεπὸνηκας. A laboribus cessasti.

Ἄποπεραῖσσαν. Complentem. Implementem. Et Ἀποπεραίνουτες. Perficientes. Conficientes. Puerorum & faeminarum nugas neclentes & componentes.

Ἄποπεφασμῆμον. Interdictum. Vel, ostensum & manifestatum. Sic Dinarchus, Lyfias, & Demosthenes in oratione contra Nearam.

Ἄποπεφοίτηκεν. Abiit. Discessit.

Ἄπόπειρα. Tentamen. Experimentum. Damascius : Revera enim contingebat, ut adolescenter, qui vere philosophiam amabant, ut aurum igne explorarentur. * * * * *

Ἄποπληξία. Apoplexia. Infania. Amentia. M. Verus, Antonini frater, Imperator Romanorum, inopinata morte periit, multo saniei & sanguinis fluxu spiritum ejus intercludente :

1 Εὐπολις Χρυσούγειοι. Τι γὰρ ἐστ' ἐκ.] Fragmentum hoc Eupolidis, &c., quod sequitur. Cratini, citat etiam Etymologus v. Ἀπόπατῳ. 2 Ἄριστοφάνης] Plauto, pag. 113. (54. Ed. Bas. P.) 3 Ἄριστοφάνης] Acharnens. pag. 374. (264. Ed. Bas. P.) 4 Ἀποπέμψατ' ἑφ' ἑνδεκα] Apud Aristoph. Equit. pag. 320. (220. Ed. Bas. P.) unicus locus hic deproscriptus est, scriptum est παρὰ πέμψατ' ἑφ' ἑνδεκα κόπαις, quam lectionem in versioe fecutus sum. 5 Ἀποπεπὸνηκας. εἰς π.] Vide suprav. Ἀπὸ τίς δὲ.

6 Ἀποπεφασμῆμον. ἀπειρε.] Ex Harpocrate. 7 Ἦ ἀντὶ τῆς Σπυδεδειγμῶν καὶ πρ.] Vide infra v. Πιφασμῆμον & v. Πωλῆσι. 8 Ἄλυσιῶν] Locus Lyfiae, ad quem Suidas hic respicit, exstat in orat. contra Theomnestum, pag. 117. sed ubi legitur πρὸς μῆμον, quod ipse orator ibi exponit Σαιεζῶν. 9 Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας] Pag. 526.

πληξίαν ποῦδες ἰαβῆν ὀνομάζουσι. καὶ Ἀπόπληκ-
τῶ, ὁ πεπονητός.

Ἀποπλίσιος. Ἐπὶ δὲ τῷ τρόπῳ τὸν ὠροδιαλε-
γόμενον ἀποπλίσιος ἐξέπεμψεν.

Ἀποπνέω. γενεῖ. Ἀποπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν τὸ πέρ-
δεσθαι, βύχνημονότερον τῷ ἀποφορεῖν.

Ἀποπομπᾶ. ὁ χίμαρ, ὁ τράγος. καὶ
Ἀποπομπᾶοι Θεοὶ ἰνους ἕως ἐκαλῆθη. καὶ Ἀπο-
πομπῆ, ἀντὶ τῷ ἀποδοπῆ.

Ἀποπορβυλία. Ἀγαθίας. Τοιγαρῶν ἀποπορβυλί-
αυτῷ ἐδόκη τ' ἐπὶ φάσιν ποταμῶν, καὶ τ' ἐκείνη δυ-
χωρεῖαν. ἀντὶ τῷ ἐπανακλίον, ὑποσρεπλίον.

Ἀποπορεία. ἢ ἀπειναχόρησις. Ἐκκελθῖσα δὲ τοῖς
ἐπορβυρίοι οἰκέταις ἔπιταχύνει τὴν ἀποπορείαν. τὴν
ἀποστροφὴν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος. Ὁ δὲ Χοσ-
ρόης ὅτε ἐβαλθῆτο τὴν ἀποπορείαν, ἤσπερ ἐληλύθη,
ποιήσασθαι. τετέτι, τ' ἐπάνοδον.

Ἀποπροσβύει. ἀπαγγέλλει προσβείαν.

Ἀποπρῶ. ἀντὶ τῷ ἀνησῶ. καὶ ἀπτόδ' ἀντὶ
τῆς ἀπολαυσίας.

Ἀποπταῖη. πετασθῆ.

Ἀπόπτολις. ἔρημος. ἀπολις.

Ἀποπτον. πόρρωθεν ὀρώμενον. ἢ ἀφείρητον. ὑψη-
λότατον.

Ἐξικέτθισε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγάν,
Ἀρχὸς σφ' ἐπιπέμψαι, καπὶ ποιμνίων νομαῖς,
Ὡς πλείστον εἴη τῷδ' ἀποπτῶ ἀπετῶ.

Ἀποπτῶ γ', ὁ ἀφείρητος. Σοφοκλῆς
Ὡς θύμαθές σε, καὶν ἀποπτῶ ἡς, ὅμως
Φάνημι ἀκῶα καὶ ξυμωρπάζω φρενί.

Ἀποπυργίζοντας ὁ λόγος. ἔς ἔγραψε Διαγρέας ὁ
Ἀθετῶ, ἀνεχάρησεν αὐτῷ καὶ ἐκπῶσεν τῆς θεῆς τὸ
θεῖον δόξης ἐχθρίας.

Ἀπορραγείς. ἀποκοπίεις. καὶ παροιμία. Ἀπορ-
ραγίσσει τεινόμενον τὸ χαλῶδιον. ἐπὶ τῷ βία τὶ
καὶ ἀνάγκη ποιόνταν.

Ἀπορέξαντις. ἀπομελείσαντις. ἀπίμοισαν δέν-
τες.

Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφα-
κελίζειν φλεγμάνην ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ σπᾶσθαι.
Κρεπῖν.

Ἀπορρήθην. ἀπαγορευθῆν. ἐπὶ τῷ κελεύειν πὶ μὴ
γενέσθαι. ἢ Ἀπορρήθῃ, ἀντὶ τῷ ἀπακηρυχθῆ. Πλάταν.

Ἀπορρήξαι τὴν ψυχῶν. ἐκτινῶσαι. Ἀπορρήξαι

1 Ἀποπομπᾶ. Vid. Levit. cap. xvi.
2 Ἀγαθίας. Τοιγαρῶν ἀποπνεῖν.] Misere hic Suidas laceravit &
corrupto verba Agathias, apud quem lib. ii. pag. 60. sic legitur:
Τοιγαρῶν ἀποπνεῖν πῶ αὐτῷ αὐτῷ ἐπὶ τῷ φάσιν ποταμῶν, καὶ τ' ἐκείνη δυ-
χωρεῖαν. ἀντὶ τῷ ἐπανακλίον, ὑποσρεπλίον. Quam longe hic Suidas a verbis auctoris
abest!
3 Προκόπιος. Lib. ii. de Bell. Pers. cap. xii.
4 Ἀποπρῶ.] Respicit hic Suidas ad locum illum Aristoph. in
ἀποπρῶ pag. 269. (177. E. l. V. f. P.)
5 Ἐξικέτθισε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγάν.]

quem morbum medicorum sibi apoplexiam vo-
cant. Et Ἀπόπληκτῶ, apoplexia laborans.

Ἀποπλίσιος. [Qui explevit : [Qui satisfac-
cit.] Cum una ratione satisfacisset illi, qui cum
eo colloquebatur, cum dimisit.

Ἀποπνέω. Genitivo jungitur. Ἀποπνεῖν &
ἀποπνεῖν honestius dicitur pro pedere, quam
ἀποφορεῖν.

Ἀποπομπᾶ χίμαρ. Hircus emissarius.
Item, Dii quidam vocabantur Ἀποπομπᾶοι, i. e.
Averruncatores. Et Ἀποπομπῆ, averruncatio.

Ἀποπορβυλία. Abcundum. Redcundum. A-
gathias: Quare ad Phasin fluvium, & qua ibi
sunt loca transitu difficilia, redeundum sibi non
censuit.

Ἀποπορεία. Abitus. Reditus. Præcepisse se-
quentibus famulis ut abitum accelerarent.
Procopius: Chosroes vero eo, unde venerat,
redeundum non censebat.

Ἀποπροσβύει. Legationem renuntiat.

Ἀποπρῶ. Eme. [Aristophanes.]

Ἀποπταῖη. Avolarit.

Ἀπόπτολις. Defertus. Extorris.

Ἀποπτον. Quod eminus videtur. Vel, quod
cerni nequit. Altissimum. Supplex oravit,
manum meam tangens, ut in agros se mitte-
rem, & ad armentorum pascua, ut a conspectu
urbis hujus quam longissime esset remotus. Ἀ-
ποπτῶ hic significat, a conspectu remo-
tus: vel, qui videri nequit. Sophocles:
Quam facile vocem tuam, etiamsi te non vi-
deam, auribus & mente percipio.

Ἀποπυργίζοντας. Diagoras, cognomento A-
theus, scripserat libros, Ἀποπυργίζοντας vocatos,
in quibus rationes exposuerat, quare opinioni
de Deo renuntiasset.

Ἀπορραγείς. Abruptus. Et proverbium:
Tensus funis rumpetur. De iis, qui vi & ne-
cessitate coacti aliquid faciunt.

Ἀπορέξαντες. Qui rei alicujus partem alicui
dederunt.

Ἀπορεῖν. Malo anxium esse & cruciari.
Σφακελίζειν significat inflammari, vel intumescere, eamque ob causam doloribus cru-
ciari. Cratinus.

Ἀπορρήθην. Interdictum. Fieri vetitum. Et
Ἀπορρήθῃ. Abdicetur. Plato.

Ἀπορρήξαι τὴν ψυχῶν. Animam efflare.

5 Καὶ δίδωμι ἀντὶ τῷ ἀπολαυσίας.] Hæc verba nihil ad rem faci-
unt, & absque judicio huc translata sunt ex Schol. Aristoph. ad Ra-
nias pag. 269.
6 Ἀπόπτολις ἔρημος. ἀπολις.] Ex S. holiasta Sophoclis ad Oe-
dip. Colon. pag. 278. ut Portus observavit.
7 Ἐξικέτθισε τῆς ἐμῆς χ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba
Sophoclis Oedip. Tyrann. pag. 183. ut Portus observavit.
8 Σοφοκλῆς.] In Ajace pag. 2. P.
9 Ἀποπυργίζοντας λέξιν ἔς ἔγραψε Διαγ.] Vide infra v. Διαγρέ-
ρας, & v. Πυργίσκοι.
10 Ἀπορραγίσσει τεινόμενον τὸ χαλῶδιον.] Ex Diogeniano.
11 Ἀπορέξαντες. ἀπίμοισαν.] Ex Harpocratone.

τίω!

τιὸ ψυχρὸν διψᾶντα μέλις, καὶ ὄψι τέτυχεν ἄρα.
καὶ Ἀπορρήξουσι [Φωνήν.] λαλήσασσι. Πισίδης
Οὐς εἰ σιωπήσαιμι, οἱ ἴλιθοι τάχα
Φωνὰς ἀπορρήξουσι τῷ πεπεραγμένῳ.

Ἀπορρήσια. ἀντὶ τῆς ὑπερείας. ἔπος Εὐβελῶ.
καὶ Ἀπορρήσιον, ἀπαρῶδες. Ὁ δὲ οὐκ ἔνεγκε τιὸ
ἀπορρήσιον, ἀλλὰ θυμῷ πληρωθεὶς ἔφη. σημαίνει δὲ
καὶ ἀπικρύψιν παιδός.

Ἀπορρήσια. ἀκατάληπτα. ἀπικρύφα. Ἀπορρήσια
ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι ἢ μόνον τὰ ἀπι-
ρημένα. Ἀπορρήσιον τε τοῖσιν ἐχθροῖσι τοῖς ἡμετέ-
ροισι λέγουσιν. Ἀειφορᾶνης Θεσμοφορεαζήσους. Ἀ-
πορρήσια, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. ἔπος Δη-
μοσθένους ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπι-
ρημένα καὶ ἀπιρημένα λέγουσιν. Ἀειφορᾶνης. Οὐ-
τε τ' ἀπορρήσια δρᾶν ἐπιμέλλει. διότι καὶ τὰ μὴ
ἐξαγάγιμα ὀνομάζουσιν ἔπος.

Ἀπορρήσιον. ἀπὸ βλάπτει.
Ἀπὸ ῥῆος. γαλήνη.
Ἀπορρῶχος. ἀντὶ τῆς ἀπερῶτος. λέγει δὲ
ἀπορρῶχος, καὶ ὁ μηχανικὸς πῖνα μὴ διωκόμενος ὑβρίων.
ὁ ἐνδεής.

Ἀπορρῶπι. ἐρωτᾶν. Ἀπορρῶπι δὲ αὐτῷ, τίμη
μηχανῆς ἀνεβίω, τοῦδε Φάναξ.

Ἀπορρῶ, γράφω, περιγράφω, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἄγρον.
Γράφω μὲν, ἀντὶ τῆς κατὰ γράφω καὶ ζωγράφω ἐπὶ τῆς γῆς,
ξύων τῶν δακτύλων καὶ πῖνοι τοῦ πῖνα παιδίας πῖνας. Πα-
ραπέλλομαι δὲ, τὰς ἐν τῷ μυχῷ πύλλω τρίχας,
ἢ τῷ μαχαλῶν. πάντα δὲ ταῦτα ποιῶσιν οἱ περι-
δεχόμενοι μὲν πῖνα, τὸν δὲ ἄγρον δαπανῶντες εἰς ἀπ-
ερείας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυχεροὶ τῆς περιδεξια-
μῶν λογισμῶν. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἀσφάλεια,
ἀλύοις ἐπιγράφουσιν. εἰς τὸν ἄγρον δὲ ἀποβλέπων,
ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορρῶ πῖνα καὶ χρημάτων. γενικῶς.

Ἀπορρῶχος. ἐξοχὰς ἀπερῶσιν. Ἐπειδὴ πῖνας
ἀπορρῶχος ὑβρις, παροδὸν διδύσας, καὶ αὐτὰς ἀπέκλι-
σεν ὁ Διοκλητιανός. καὶ Ἀπορρῶχος, ἀπὸ σπασμα ὕβρις,
καὶ γένος ἀπορρῶχος. Οὐτῶς δὲ ἡ ἀρετὴ Ἐλευθέρων ἀ-
πορρῶχος.

— Πᾶσα δ' ἀπορρῶχος
Πέτρῃ ἐν ὑπέρβασί, καὶ ἀμβασίς ἐν νύκτι ἔνε.
Τίμων ἡν πῖνα ἀπὸ τῆς ἀβασίον ἐν σκώλοισι περιεργ-
μένῳ, Ἐλευθέρων ἀπορρῶχος. ὁ λεγόμενος μισάνθρω-
πος. ἐν Φησὶν ὁ Νεάνθης ἀπὸ ἀχεαδῶτος πεσόντα

[Violenta morte mori.] Siti egre mori, viv
fero potu potitum. Et Ἀπορρῶχος [Φωνήν.] vo-
cem emittent, clamabunt. Pides: Quos si
tacuerimus, lapides forsan clamore suo id,
quod gestum est, indicabunt.

Ἀπορρῶσια. Copia. Abundantia. Sic Eubu-
lus. Et Ἀπορρῶσιον, interdictum. Ille vero in-
terdictum non tulit, sed ira plenus dixit. Sig-
nificat etiam abdicationem filii.

Ἀπορρῶσια. Quae deprehendi nequeunt. Arcana.
Ἀπορρῶσια etiam vocabant ea, quae, ne exporta-
rentur, interdictum erat: non autem solum
interdicta. Arcana nostra [consilia] inimicis
aperiunt. Aristophanes Thestophoriazuzis.
Ἀπορρῶσια, legibus interdicta. Sic Demo-
sthenes in oratione pro Ctesiphonte. Idem
enim significat quod ἀπειρημένα & ἀπιρημέ-
να. Aristophanes: Neque interdicta fa-
cere amplius statuit. Quare etiam ei, quae
ex aliquo loco exportare non licet, sic vocant.

Ἀπορρῶσιον. Abjicit. Projicit.
Ἀπὸ ῥῆος. A gutta. A stilla.
Ἀπορρῶχος. Invia regio. Dicitur etiam
ἀπορρῶχος, qui nullam rationem invenire potest,
qua se ex aliqua difficultate expediat. Item,
inops, pauper.

Ἀπορρῶπι. Interroganti. Interroganti vero
illi, qua ratione revixisset, eum respondisse fe-
runt. Ἀπορρῶ, γρ. Dubito, pingo, pilos vellico, a-
nimo volvo, prospectans in agrum. Γράφω hic
significat digito vel alio aliquo instrumento
ludicra quaedam in terra describo & pingo.
Παράπελλομαι vero, ex naribus vel axillis pi-
los vello. Haec autem omnia facere solent
illi, qui aliquid expectant, & hinc
tempus dubitando & hæsitando
nec id, quod sperabant, meditando
dare valent. Cum enim soli secum
tantur, dubitantes & hæsitantes aliquid
gere solent. In agrum vero prospectans
quod in eo esse cupiant.

Ἀπορρῶ. Genitivo jungitur. Divitiis & pe-
cunia indigeo.

Ἀπορρῶχος. Rupes abscissas. Cum rupes
quasdam præruptas invenisset, transitum præ-
bentes, & eas interclusit Diocletianus. Et
Ἀπορρῶχος, fragmentum montis. Item, progenies.
Hic vero erat Furiarum progenies. Ἡ
vero undique prærupta subjacebat, nec ullus
adscensus patebat. Ἡ Timon quidam erat,
fixas nullibi sedes habens, inaccessis spiciis
circumseptus, Furiarum propago. [Intelli-
gendus hic est Timon,] μισάνθρωπος dicitur;
quem Neanthes, cum de pyro sylvestri cre-
didisset, claudum factum esse tradit: eumque

1 Οἱ ἴλιθοι πῖνα φωνὰς ἀπορρήξουσι τῷ πῖνα. Proverbium est apud
Græcos, Καὶ ἴλιθοι βοήσασσι: quod de rebus admodum manifestis,
& quas tacere nefas est, dicitur. Vide Tzetzem Chil. viii. cap.
cxi.
2 Ἀντὶ τῆς ὑπερείας Mira interpretatio vocabuli Ἀπορρῶσια, quae
merito suspecta habenda est.
3 Ἀπορρῶχος ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγει. Ex Scholiasta Aristoph.
ad Ranas pag. 229.
4 Ἀειφορᾶνης Θεσμοφορεαζήσους. Pag. 785. (520. Ed. Bas. P.)
5 Ἀπορρῶσια, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. ἔπος Δημοσθένους. ἐν τῷ ὑπὲρ

Κτισ. Ex Harpocracione.
6 Ἀπορρῶ, γράφω, περιγράφω. ἔπος Ἀπορρῶ. εἰς τῆς ἀχεαδῶτος. Hæc sunt
verba Aristoph. Acharnens. pag. 371. (262. Ed. Bas. P.)
vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.
7 Τίμων ἡν πῖνα ἀπὸ τῆς ἀβασίον ἐν σκώλοισι περιεργ-
μένῳ. Hæc sunt verba Aristoph. Lysistr. pag. 887. (559. Ed. Bas. P.)
8 Νεάνθης Sic ex 2 MSS. Paris. & Scholiasta
inedito descripsi. Ante enim legebatur Νεάνθης.
9 Ἀπὸ ἀχεαδῶτος πῖνα. Scholiasta ineditus in Lysistr. m
ἀπὸ ἀχεαδῶτος.

ῥῶμῳ, ἀποτρέχον. Μένανδρῳ.

Ἄποσεν. τὸ ἀμεῖζον. Ἄπασον δέ, ἀπὸ τῆς ὠμεγάλης, τὸ ἐκπεμνον.

Ἄποσπάδας, καὶ Ἄποσπάδονια. Ἄποσπάδας μὲν, τῆς ἀποσπαδονίας. Ἄποσπάδονια δέ, τῆς ἀποκοπένιας.

Ἄποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐνέυθεν ἀποσπάσας ἔξανα κατ' αὐτῆς πληγῆς.

Ἄποσπιδόνια. καλύονια. καὶ Ἄποσπιδόνια. καλύονια. ἐμποδιζόνια. Ἄποσπιδόνια καὶ τῆς γυναικῶς, καὶ τῆς παίδων. καὶ γὰρ ἔτοι συνήσαν αὐτῶν. † Ὁ δὲ † Ἑλένη ἀπέσπιδε τῆς Τρώας ἀποδόνια.

Ἄποσποδῖσα. ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδῆ. αὐτὴ γὰρ ἀφανίζει τὴν ἀποσπιδῶσαν ἕλκω τῆς ξύλων. ἢ ἀποκρῖσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὀρνισίῳ

Ἄποσποδῖσαι τῆς ὄνυχας τῆς δακτύλων.

Ἄποσπονδον. ἐχθρῶν, μισητῶν. Ἐπισίδης. Γαυτίου ἀφέντες τὴν ἀποσπονδον μέγιστον, καὶ πᾶσαν ἰλὸν ἀλλοφύλων ἀσμάτων.

Ἄποσποδάζων. παυόμενον τῆς σποδῆς ἀμελῶν.

Ἄποσπᾶντων. βιάως ἐλκόντων. Αἱ δὲ καὶ ἀφῆλθον ἐπὶ τὴν Ἀρτέμιον. βαρβάρους δὲ πικρῶς ἐγκειμένους, καὶ τῆς δουροφόρων ἀποσπᾶντων, καὶ κείνων ἀπὸ τῆς ἐχθρῶν, ἀποσπᾶται ὁ χεῖρ ἢ τραχήλου ὄσμιον.

Ἄπόστα. ἢ ἰμόνον ἀπόστασι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. Μένανδρῳ Παιδίῳ. Ἐνταῦθα ἀπόστα μικρόν. Δις ἐξαπατῶντι. Ἐμοὶ ἀπόστα. τὴν δούρα κούφας ἐγὼ κελῶ τὴν αὐτῶν.

Ἄπόστασις. ἀποχώρησις ἐκ ἀποστάσεως. Πολύβιῳ. Οὐδένος ἐπεγνωκότες τῆς πολιτῶν τὸ συμβαῖνον ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως, ἀπὸ μεγάλης ἔστις τῆς πόλεως. Ἄπόστασις, καὶ ἡ ἀποστασία ἀπὸ τινος ἀποστάσεως. Ὁ δὲ ἀμείβεσθαι τὸν ἀποστάσει ἀποστασίαν. καὶ Ἄποστασίαν δίκην, ἢ χεῖρ τῆς ἀπελευθερώσεως, ὅταν ἀποστασίαν τῆς ἀπελευθερώσεως ἀποστασίαν.

Ἄποστασίς. δίκην τίς ἐστὶ χεῖρ τῆς ἀπελευθερωθέντων δεδωμένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶν ἀπὸ αὐτῶν, ἢ ἀποστασίαν ἕτερον ὁρίζεσθαι, ἢ ἀκελεύσασιν οἰνόματι, μὴ πωῶσι. καὶ τῆς μὲν ἀλόγως δεῖ δόλους εἶναι τοὺς δὲ κινεσάντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους.

Ἄποστασίς δίκην. ὅταν δὲ δὴ ἐλευθερίας εἰσέλθῃ, φάσκων, μὴ ἀποστασίαν τοῖς δόλοισιν αὐτὸν ἀνελευθερώσει. Ἄποστασίς δέ. τῶν μελοίκων ἐξα-

1 Ἄποσπιδόνια! Sic quidem omnes Edit. habent; idque Portus bona fide secutus est. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum sit ἀποσπιδόνια: quam lectionem in versione expressi.

2 Ἄποσπιδόνια! Potius ἀποσπιδόνια, ἀποσπιδόνια, ἀποσπιδόνια.

3 Ἄποσποδῖσα. ἀφανίσαι ἀπὸ τῆς σποδῆ. Ex Scholiasta Aristoph. ad Avtes. pag. 510. (268. Ed. Val. P.)

4 Πισίδης. Semel moneo, omnia quae apud Suidam leguntur Pifides fragmenta, uno tantum vel altero excepto, de prompta esse ex libris ejus scriptoris hodie non amplius existantibus.

5 Οὐ μόνον ἀπόστα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. Non improbo conjecturam Porti, qui locum hunc, cui alia sua deesse videntur, sic le-

Et Ἄποσπιδόνια, avertamus. Menander.

Ἄποσπον. Quod quantitate & mensura caret.

Ἄποσπον vero, per ω, repelle.

Ἄποσπάδας. Avulfos. Ἄποσπάδονια, vero, eunuchos, sive castratos.

Ἄποσπάσας. Qui avulsit. Ille vero, cum hinc ipsum avulsisset, plagas ei infligit.

Ἄποσπιδόνια. Impedientes. Prohibentes. Et Ἄποσπιδόνια. Prohibentis. Impedientis. Uxore vero & liberis prohibentibus. Nam & hi cum eo erant. † Ille vero obstitit, quo minus Trojani Helenam redderent.

Ἄποσποδῖσα. Delere. Perdere. Ἀποσποδῖσα. Ligna enim, in cinerem redacta, omnino percunt. Vel, repellere, e medio tollere, verberibus caesum ejicere. Aristophanes Avibus: Ungues digitorum prorsus attrivisse.

Ἄποσπονδον. Inimicam. Odiosam. Pifides: Hanc valere jubentes invisam ebrietatem, Et omnem facem peregrinarum cantionum.

Ἄποσποδάζων. A studio desistens. Negligens.

Ἄποσπᾶντων. Violenter abstrahentium. Ille ad Dianam confugiunt. Cum vero Barbarus acriter eas persequeretur, & satellites violenter [e templo] eas abstraherent; illa vero firmo amplexu [Deae simulacrum] tenerent, monile colli dilaceratum est.

Ἄπόστα. Absiste. Non solum enim dicunt ἀπόστασι, sed & [ἀπόστα: uti ἀπόστασι &] ἀπόστα. Menander Pueri: Huc recede paululum. Et Bis decipiente: Mihi adsta: januam pulsans vocabo aliquem illorum.

Ἄπόστασις. Distantia. Intervallum. Polybius: Cum nullus civium audivisset id, quod acciderat, propter locorum intervallum. Urbs enim magna erat. Ἄπόστασις etiam significat defectionem ab aliquo ad aliquem. Ille autem ab eo defecit, eamque pro beneficiis gratiam ipsi retulit. Et Ἄποστασίς δίκην dicitur actio, quae instituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt.

Ἄποστασίς δίκην. Est actio, quae datur patronis contra libertos, si ab ipsis deficiant, vel alium patronum sibi adfiscant, nec faciant ea, quae leges jubent. Et victores quidem manet servitus: victores vero in posterum omnino sunt liberi.

Ἄποστασίς δίκην. Est actio, cum servus libertatem sibi vindicat, dicens, nihil juris illos in se habere, qui se in servitutem asserant. Actio

gendum putabat. Οὐ μόνον ἀπόστα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα: ὡς ἐπὶ ἀπόστασι, καὶ ἀπόστα.

6 Ἄποστασίς. δίκην τίς ἐστὶ χεῖρ ἢ ἀπόστα. Ex Harpocrate: ad quem consule Maussacum. Vide etiam Thomam Magistrum, Ammonium, & Petium in Commentar. ad Leg. Attic. pag. 181.

7 Μὴ ἀποστασίαν τῆς δόλου αὐτὸν ἀποστασίαν. Hic locus in prioribus Edit. mendosus est, quem nunc demum ex MSS. Paris. emendatum damus.

8 τῶν μελοίκων ἐνασις ἀπόστα. Vide infra v. Ἀποστασίς, & v. Νέμεν ἀποστασίαν.

Ἀπόπολοι δε, αἱ τῶν ἰσῶν ἐπιπομπή. ἔπο Δημο-
δένης, τὸ μὲν ἐν τῶν ἰσῶν Κησιφάνη. τὸ δὲ
ἐν ἰσῶν Φιλίππων.

Ἀποπολική· πολιτεία. τῆς τῶν, ὀφθαλμῶν ἀκεί-
βεια, γλώσσης ἐγκράτεια, πῦμα δὲ δειλαγωγία, φρό-
νημα ταπεινὸν, εὐνοίας καὶ ταρότης, ὀργῆς ἀφρασιμίας.
Ἀβραβυθόμην· ἀποσιδῆ· ἰσῶν ἐπιβαλ-
λε· ἀποπερῆμην· μὴ δινάξω· μισῶμην· ἀγάπα
διακόμην· ἀέχεα· βλασφημῶμην· ὄρα καλῶ
νεκράθη τῆ ἀμαρτία· συταρωθῆ τῶ Χειτῶ· ὀ-
λιω τιὸ ἀγάπιω μελάδες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀποσπαλιζέω. Σπὸ μνήμης λέγειν, καὶ Σπὸ φόμα-
τῶ, ἀνευ γραμμάτων. καὶ Ἀπὸ φόματῶ (ὡς ἡ-
μεῖς) τὸ μὴ ἀπὸ γραμμάτων, ἀλλ' Σπὸ μνήμης.
Φιλίμων Νεμοροβίος·

Ἀπὸ φόματῶ ἄπανι, ἐὰν βύληθ', ἐξῶ.
Κρατῆν δὲ ταυτὸ τῆτ' Σπὸ γλώττης, Νόμοις· Ἀλ-
λά, μὰ Δί, ὅς οἶδα ἔγωγε γράμματ', ἔδ' ἐπι-
ταμῶ αὐτὰ, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι. μνημονόω
γὲ καλῶς. Θεουδίδης ζ'. Καὶ ἴκοντ' εἰς τὰς Ἀθή-
νας οἱ Σπὸ τῆ Νίκης, ἔσα τε ἀπὸ γλώττης αὐτοῖς εἴ-
ρητο εἶπον. Πλάτων Θεαυτήτω· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ
λόγοι; ἔχρησ ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' ἔκην
ἔγε ἀπὸ φόματῶ. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τῆτ' ὀ-
υδὸς οἶκαδ' ἐλθὼν ἰσομήματῶ. καὶ Ἀποσπαλιζέω
Φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελθεῖ τὸν παῖδα λέγειν
ἅπαν ἀπὸ φόματῶ.

Ἀποσπυρῆν. Σπὸ φράσειν. Ὁ Προίητο τὰς διώρυγας
Σπὸ σπυρῆν τὰς ὀπιφανεστάτας.

Ἀποσπρακιοδιῶμα. ἔξοριδιῶμα. ἐν ὀπράκοις γὲ τὸ
περὶ ἐξράφοιο αἱ ἐξορέω. Ὅτι ἀποσπρακιοδιῶμα Φα-
σι Κίμωνα, τῆ ἀδελφῆ Ἐλπινίκη συγκοιμηθέντα, ὑπὸ
Ἀθῆναιῶν. ἀντὶ τῆ ἐξοριδιῶμα.

Ἀποσπροφή. ἀντὶ τῆ ἰσῶν ἀποσπροφή.

Ἀποσπυρῆντες. μισῶντες. Ἰώσιπ· Ἀντίοχ·
Σπυρῆσας. † Φαβρίκι· ἡγεμῶν κατῆσα· τῆ
ὄρεσ τὸν Πύρρον πλέμω. Ὁ ἀνικαθεζομένων γὲ τῶν
φρασιπέδων ἀλλήλοις, νυκτὸς φυλάξας πῖς ὡς τὸν
Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, διλητιεῖα φαρμάκω ἀνελεῖν
τὸν Πύρρον ὑφιστάμην, ἢ πὸ δοτῆι ὄρεσ αὐτῆ ἰσῶν
μάτῶν ὀφέλεα. ὃν ὁ Φαβρίκι· Σπυρῆσας τῆς ἐ-
πιχερῆσεως Σππῆμπε τῶ Πύρρω δέσμιον. ἀγαθεῖς
δὲ τὸ φραχθῆν ὁ Πύρρ· ἀναβοῆσαι λέγει· Οὐτός
ἔστι καὶ ὅτι ἄλλ· Φαβρίκι·, ὃν δυχερῆσερον ἄνις
ὄρα βέφοι τῆς οἰκείας δρεῖης, ἢ τῆς σιωθῆς πορείας
τὸν ἥλιον.

1 Ἐν σπῶν Φιλίππων. Pag. 18. ubi Oratoris verba hæc sunt :
Εἰς ἃ ποιεῖται ἀναλύσει τῆς χεῖρας ὅσα ἔδ' εἰς ἓνα ἴσῶν Σππῆλων. i. e.
In que iusto fatuus sumptus, quantos in nullam unquam classent.

2 Ἀποσπολική πολιτεία. τῆς τῶν, ὀφθαλμῶν ἀκείβεια, γλώσσης ἐγκρά-
τεια, φρόνημα ταπεινὸν, εὐνοίας καὶ ταρότης, ὀργῆς ἀφρασιμίας.]
Elegans hic locus excerptus est ex Homilia Basilii Magni in S. Bar-
tholomæum (Tom. 1. pag. 484.) ut monuit Ritterhusius ad Hieron.
Pelus. lib. iv. Epist. xxxiii. Notandum autem, quam Suidas hic
vocat Ἀποσπολική πολιτεία, a Basilio M. loco laudato appellari
Εὐλαβικὴν πολιτείαν.

3 Ἰσῶν ἐπιπομπή. Hæc verba videntur esse additamentum
librarij curiosum quoniam apud Basilium M. loco laudato non le-
gitur.

phonte. Ἀπόπολοι vero vocantur ipse classes,
quæ aliquo mittuntur. Idem in prima Phi-
lippica.

Ἀποπολική πολιτεία. Apostolica vivendi ra-
tio hæc est : Oculorum castitas, linguæ continen-
tia, corporis subactio, animus modestus, cogi-
tatio pura, ira exstirpatio. Ad aliquid fa-
ciendum coactus, plus presta : fraudatus, ne in
judicium accerse : odio habentem te ama : per-
sequentem te patienter fer : maledictis laceffi-
tus, precare : mortuus sis peccato : una cum
Christo crucifigaris : dilectionem omnem in Do-
minum transfer.

Ἀποσπαλιζέω. Memoriter & sine scripto
aliquid recitare. Et Ἀπὸ φόματῶ, ut nos di-
cere solemus, significat, non ex scripto, sed
ex memoria aliquid dicere. Philemon Ne-
momenis : Memoriter omnia, si vultis, dicam.
Cratinus vero Legibus hoc ipsum Σπὸ γλώττης
vocat. Sed, per Jovem, literas nescio : at
memoriter hæc tibi dicam. Memini enim
probe. Thucydides libro VII. Et qui a Ni-
cia missi fuerant, cum Athenas venissent, di-
xerunt omnia, quæ ipsis non scripto sed ore
præcepta erant. Plato Theæteto : At quinam
fuerunt isti sermones? Possesne eos narrare?
Nequaquam, per Jovem, memoriter. At
tunc quidem statim domum abiens eos in com-
mentarios retuli. Et Ἀποσπαλιζέω dicitur
magister, cum puerum memoriter aliquid
recitare jubet.

Ἀποσπυρῆν. Obturare. Obstruere. Fossas
maxime insignes terra obruere statuerat.

Ἀποσπρακιοδιῶμα. Testarum suffragiis in exi-
lium pelli. Testis enim sententia exilii o-
lim inscribatur. Aiunt Cimonem ab Athe-
niensibus in exilium pulsum fuisse, quod cum
sorore Elpinice concubisset.

Ἀποσπροφή. Refugium.

Ἀποσπυρῆντες. Odio prosequentes. Jose-
phus : Antiochus odio prosequutus. † Fabrici-
us dux belli adversus Pyrrhum creatur. Cum
autem exercitus castra haberent vicina, quidam
noctu captata temporis opportunitate Fabrici-
um adiit, se veneno Pyrrhum necaturum esse
pollicens, si pecunia sibi daretur. Quem Fa-
bricius ob scelus illud perosus, vinculum Pyr-
rho remittit. Pyrrhus autem factum hoc ad-
miratus exclamasse fertur : Is est Fabricius,
ὃ non alius, quem difficilium a sua virtute,
quam Solem a consueto cursu, averteris.

4 Οὐκ ἐν ἰσῶν ἀπὸ φόματῶ] Lege, ut apud Platonem, ἔκην ἔταρ
ἀπὸ φόματῶ.

5 Τῆτ' εὐθῆς] Emenda ex Platone τίτ' εὐθῆς.

6 Προίητο πῶς διώρυγας δόπεσ.] Apud Polybium lib. v. cap. 111.
unde hunc locum sumptum esse existimat Jac. Gronovius, legitur
ἰσῶν, quod contrarij est significationis τῶ δόπεσ.

7 Κατῆσα] Apud Hippocratonem, ex quo Suidas, rectius
legitur κατῆσα : quod in versione secutus sum.

8 Ἀνικαθεζομένων γὲ ἰσῶν ἐπιπομπή.] Vide Præmium, Græcum Eu-
tropii interpretem, pag. 73. apud quem eam rem de Fabricio histo-
riam leges.

'Αποσκάζεις. σικοφανής. δειμάζεις. 'Αποσκάζω γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῖκα ἄσκαλέγῃ. διότι ὡροσέθηκε, πίζαν. ἐκθλίβοις γὰρ δειμάζομεν τὰ σῖκα, εἰ πέπειρα ἔσιν, ἢ μή. ἐπεὶ πόνου σκαζέω λέγει) καὶ τὸ σικοφανῆν, καὶ τὸ σῖκα κλέπειν, ἄπαξ εἰπὼν τὸ σκαζέω, ἐπὶ πίζαν, ἄμα μὲν, ἄς ἐπὶ σῖκα, ἄμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τὰς σικοφανήμας. καὶ πίζει δαροδικῶν καὶ ἀσείων τὰς ὑποθήκας, τήλεσι, τὰς μὴ λογισμῶν ὡροσεχικῶται τῆς ἀρχῆς, ἢς ἐπιπέδῃσαν. ἐχρήσατο ἔν τῇ λέξει, ἀφ' ἧ καὶ σικοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμα ὡσαύτως Ἀθηναίους ἢ τὰ σῖκα, καὶ εἴ τις διαβλήθῃ κλέπῃ σῖκα, ἐκολάζετο. φαίνειν δὲ ἔλεγον καὶ τὸ κείνησιν.

'Αποσπῆσαι. ἔδεν πλέον τῆ σπῆσαι σιμαίνῃ.

'Αποσφαλείς. ὤξυραπίεις. ὀλιόθῃσας. τῆς θύρας ἐκβαπίεις.

'Αποσφαλμῆσας. ἀποπιδῆσας. ἀποσπαιγίνας. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἴτω ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμῆσας ἐφέρετο ῥύδιον ἀπὸ τῆ μετὰ τὸν τόπον τῆ φραδοπέδου. ἢ ἀπὸ τῆ σφαλείς. Καὶ ἀλλὰ ἄλλοι. Ὁ δὲ ἴτω ὁ τῆ Σικυπῖαν ἐδουχρήτησε μὲν ἀπὸ τῆ πληγῆς, ἔ μὲν ὀλοχρήτης ἐσφάλμισε. διότι ὄρθος ἀπέπεσε ἐπὶ τὴ γῆν ὁ Σικυπῖαν. Πολύβιος.

'Απὸ σφείων. ἀφ' ἑαυτῶν.

'Αποσφύλασις. ἢ ἀποσφύλασις.

'Αποσφύδα κερειῶν.

'Αποσχεδιάζειν. εἰκὴ καὶ ὤξυραχρήμα λέγειν. καὶ 'Αποσχεδιάζεις. σιωπῆμας. ἢ ψευδομάχου. καὶ 'Αποσχεδιάζωσιν, ἀπὸ τῆ ἐκ τῆ ὤξυραχρήμα λέγειν. Καὶ μὲν τοὶ ὀμοιάτιον καὶ τὴ αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζωσι ψῆφον, καὶ πάντας ἀνεῖλον ἀρρενάς τε καὶ θηλείας. τὰς δὲ παῖδας διέσωζον ἀπὸ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

'Απόσχη. αὐτοπότακλον. ἀπὸ τῆ ἀποσχεῖσθαι πύκτου.

'Αποσχιδῶν. ἀπενεχιδῶν.

'Αποσχοινίσαιτες. ἀποσχοινίσαιτες.

'Αποσχοινίσαιτες. ἀποκλείει.

'Απόταξις. τὸ χωρὶς τεύχθαι τὰς ὡστέρον ἀλλήλων σιωπῆμας εἰς τὸ ὑπερέειν τὸν ὀμοιάτιον Φόρβου. Ἄντιφῶν ἐν τῇ ὡστέ τῆ Σαμοθρακῶν Φόρβου.

'Αποταυγῆμα. Φροσινῆμα.

1 'Αποσκάζεις. σικοφανής. δειμάζεις. 'Αποσ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad Equit. pag. 302.

2 Σῖκα ἀσκαλέγῃ. Posterior vox mihi suspecta est. Quare malim quod apud Scholiastam Aristoph. loco laudato legitur : Σκαζέω, τὸ δαροδικῶν τὰ σῖκα. i. e. Σκαζέω dicitur ficus premendo explorare.

3 Ὁ δὲ ἴτω ἀπὸ τῆ πληγῆς ἀποσφ.] Idem fragmentum Polybii legitur infra v. Ἰσοχρήτης, ubi pro ἀποσφαλμῆσας legitur ἰσοχρήτης: quae differentia notanda est.

4 'Αποσφύδα κερειῶν.] Citius ex pumice aquam, quam ex his sentium aliquem eliceret queas. Videntur enim esse somnium inepti cujusdam librarii: quae proinde frustra quis interpretari & illudare conetur.

5 Καὶ ὡστέ: ὀμοιάτιον καὶ τὴ αἰχμ.] Haec, & quae sequuntur, Tom. I.

'Αποσκάζεις. Calumniaris. Exploras. Tentas. 'Αποσκάζω enim significat ficus maturas decerpere, vel explorare. Quamobrem addidit πίζαν, i. e. premens. Ficus enim premendo explorare solemus, utrum matura sint an non. Quoniam igitur σκαζέω significat & calumniari, & ficus furari, cum semel dixisset σκαζέω, subjicit πίζαν, tum, quasi de ficibus loquens, tum, quia & ipse premebat eos, quos calumniis vexabat. Muneribus enim inhians concussione vexabat eos, qui ad rationes magistratus sibi commissi non fuerant attentii. Ufus est ergo vocabulo, a quo & σικοφάντης dicitur est. Olim enim ficus apud Athenienses in pretio habebantur: unde in fures earum poena erat constituta. φαίνειν vero etiam accusare vocabant.

'Αποσπῆσαι. Verbum hoc nihil plus significat, quam simplex σπῆσαι. Commendare.

'Αποσφαλείς. Qui aberravit. Qui exiit. A via recta abductus.

'Αποσφαλμῆσας. Qui desiliit. Qui resiliit. Vel, prolapsus. Polybius: Equus vero propter vulnus acceptum resiliens, magno impetu per locum inter castra medium scrobatur. Et alibi: Scipionis autem equus graviter quidem vulnere afflictus erat, non tamen omnino conciderat. Quare Scipio rectus in terram delapsus est. Polybius.

'Απὸ σφείων. A se ipsis. A se.

'Αποσφύλασις. Spe vel voto suo frustrari.

'Αποσφύδα κερειῶν. * * * *

'Αποσχεδιάζειν. Temere & ex tempore dicere. Et 'Αποσχεδιάσας. Qui compendiose dixit. Vel, qui mentitus est. Et 'Αποσχεδιάζωσιν. Ex tempore dicunt. Quinetiam crudelissimam in captivos sententiam statim tulerunt, omnesque mares & feminas interfecerunt: at pueris propter immaturam aetatem pepercerunt.

'Απόσχη. Est subjunctivus modus. Prohibebis. Arcebis.

'Αποσχιδῶν. Ablatum fuisse.

'Αποσχοινίσαιτες. Qui aliquem ab aliqua re disjunxerunt, vel excluderunt.

'Αποσχοινίσαιτες. Recondit.

'Απόταξις. Cum separantur illi, qui ante non singuli sed juncti statutum tributum pendebant. Antipho in oratione de tributo Samothracum.

'Αποταυγῆμα. Ferociens.

sunt verba Theoph. Simoc. lib. 1. cap. xiii. ut Pearsonius observavit.

6 'Απόσχη. αὐτοπ. ἐν τῇ ὡστέ.] Respexit Suidas ad versum illum Homer. Il. Z. v. 96.

Αἴ κεν Τυδείῳ ἴδον δάσχη Ἰλίου ἱεῖος. Si Tydei filium ab Ilio sacro arcebit.

In hoc versu Poetae τὸ δάσχη est tertiae personae; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac si esset secundae personae ab ἀποταυγῆμα: quod fecus est.

7 'Αποσχοινίσαιτες. ἀποσ.] Vide supra v. 'Αποσχοινίσαιτες.

8 'Απόταξις. τὸ χωρὶς πτ.] Ex Harpocracione.

9 Ἰσοχρήτης.] Scribe ὑπερέειν, ut apud Harpocracionem.

10 Ἄντιφῶν ἐν τῇ ὡστέ τῆ Σαμοθρακῶν Φόρβου.] Sic locum hunc, ante mendosum, ex Harpocracione emendavi.

δύσως πλείονα. ἐπὶ τῷ μείζονα λιμοῦσαν ὧν ἡμαρτον διδόνταν.

Ἀπολομία. τραχύτης. εἰανθώσις. Οἱ δὲ ἀφ' ἧ' ἔπιλομίαν τῆς ἀπικρίσεως ἢ τὸ τυχόν δέου εἶχον ὡς αὐτῶν. καὶ Ἀπότομον, σκληρόν.

Ἀπολον. Ζήτη ἐν τῷ Ἀγλυτῷ θόινῳ.

Ἀπὸ τῆ δὴ. ἀπὸ τῆ νῦν. Ἀειτοφάνης Νεφέλας.

Ἀπὸ τῆ κραΐτης. Μετὰ διωάμεως. Ἄτε πεπειθαρχηκότων Καρχηδονίων ἀπὸ τῆ κραΐτης πᾶσι τοῖς ἔπι(α)θημόνους. Καὶ Πολύβιου. Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῆ κραΐτης ἐγένετο ὡς ἂν Ῥωμαίοις ἢ μονομαχία. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς πολλὰ ὁδοὶ βύβλου.]

Ἀπὸ τῆ ἀράγμαλι. ἀντὶ τῆ ἀποψεν.

Ἀπὸ τῆ Φρονεῖν ἀποσπάσας. τετέσι, τιῶ Φρονησιν αὐτῆ ἀφελόμενον.

Ἀπὸ τῶν ἔχ ὁμοίων. ἐξ ἀνομοίων. Ἀμυνόμωροι ἀπὸ τῶν ἔχ ὁμοίων ὅπλων, ὅμως τῆ οἰκεία ἀλκῆ διαρρήντες.

Ἀποβραχλιζόντες. ἀπάγχοντες. Εὐνάπιου. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν διέφθειρον οὐκ οἰκίους ἀποβραχλιζόντες. Καὶ αὐτῶν. Οὐ μὴ παύσειτε τῷ ψηφισμάτων, ὡς ἂν ὑμᾶς τῶ σκέλεος λαβάν τις ἐκβραχλίση.

Ἀποβραχύνεται. θρασύνει.]

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, ἀπάγγελσις, τέκμαρσις, κἀθῆξις, πλάνησις, ἀφ' ἀφθῆξις, ἐφόρμησις, ὄπλισις, ξένισις, κέρφισις, βλάψις, ἐπαινεσις, ψόφησις, ἀφ' ἀφασις, γυναικίσις, λάλησις, ἐμιοκράλιχτα ὀνόματα. καὶ Ἀπολειβόμενον, ἀντὶ τῆ ἐμποδίζαν, ἀπειργών. Ὁ δὲ Ἀντίβας ἐν κακοῖς ὧν ἔρμυ, τῶν πολεμίων ἀπολειβόμενον.

Ἀπολέσπαι. Φθολοί. μισθῶσαι ἄξιον. ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. ἔτω γὰρ ἐδόκων ἀπολέσπαι πνίς εἶναι καὶ ἀλεξίκατοι.

Ἀποδοπιαζόμενοι. ἀποδοπόμενοι, ἀποσφρόμωροι, καὶ μισθῆτες. Ἐἰώθασιν τῶν ἀναγεμμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὡς ἂν ἀποδοπιαζόμενοι τὸ μύσθον, τὸ ἐν τῷ φόνῳ. καὶ Ἀποδοπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποδέπον τὰ μὴ ἀποσφρόμωρα. ἢ τὸ ἀποδοπῆς ἄξιον. οἷον ἀπολέσπαιον.

Ἀπολέσφας. τῶν μὴ ὄντας προφίμως τῆς φιλοσοφίας.

Ἀπότρωκλον ἄλφιον. τῆτο δὲ φασὶ τὸ ἀπότρωκτον ἀρώτων θύγειν Ἐπίχαρμον.

Ἀποθύειν. Ὁ σοφοκλῆς. Οὐκ ἀποθύειν ἐλπίδα τιῶ ἀγαθῶν χεῖρῶν σι. ἀνάληψα γὰρ ἔδ' ὁ πᾶντα κραίων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεὺς.

nos. Hoc est, plura reddes, quam devorasti. Dicitur in eos, qui poenas peccatis graviore luunt.

Ἀπολομία. Asperitas. Nimius rigor. Nimia severitas. Illi vero propter asperitatem responsi non leviter sibi timebant. Ἐτ' Ἀπότομον. Durum. Rigidum.

Ἀπολον. Quare in Ἀγλυτῷ θόινῳ.

Ἀπὸ τῆ δὴ. Ab hoc tempore. Aristophanes Nubibus.

Ἀπὸ τῆ κραΐτης. Bona fide. Sincere. Carthaginenses enim bona fide omnibus imperatis paruerant. Et Polybius: Et olim quidem apud Romanos singularia certamina bona fide subant. Nostris vero temporibus multae fraudes inventae sunt.

Ἀπὸ τῆ ἀράγμαλι. Procul a negotio.

Ἀπὸ τῆ Φρονεῖν ἀποσπ. Qui alicui sanam mentem ademit.

Ἀπὸ τῶν ἔχ ὁμ. Imparibus. Imparibus quidem armis se defendentes, at fortitudine sua freti, [strenue pugnarunt.]

Ἀποβραχλιζόντες. Strangulantes. Eunapius: Et illi quidem eos funibus strangulatos necarunt. Et iterum: Non prius decreta facere desinetis, quam quis vos crure prebenso praecipites agat.

Ἀποβραχύνεται. Exasperatur.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, ἀπάγγελσις, τέκμαρσις, κἀθῆξις, πλάνησις, ἀφ' ἀφθῆξις, ἐφόρμησις, ὄπλισις, ξένισις, κέρφισις, βλάψις, ἐπαινεσις, ψόφησις, ἀφ' ἀφασις, γυναικίσις, λάλησις, sunt nomina similiter desinentia. Ἐτ' Ἀπολειβόμενον, impediens, arcens. Annibal, quamvis malo loco res ejus essent, perstitit tamen, ὡς hostes repulit.

Ἀπολέσπαι. Aversandi. Fugiendi. Odio digni. Vel, mala avertentes. Existimabantur enim quidam esse [Dii] malorum averruncatores.

Ἀποδοπιαζόμενοι. Avertentes. Aversantes. Odio prosequentes. Solebant veteres in capita eorum, quos occiderant, gladios abstergere, quasi hac ratione piaculum caede commissum expiaturi. Ἐτ' Ἀποδοπίασμα, expiatio, qua mala avertuntur. Ἐτ' Ἀπότρωκτον, dignum quod averruncetur, vel, abominandum.

Ἀπολέσφας. Qui philosophiae non sunt alumni.

Ἀπότρωκλον ἄλφιον. Esculenta farina. Hanc Epicharmum ajunt primum invenisse.

Ἀποθύειν. Sophocles: Dico enim, non oportere te spem bonam penitus abjicere. Non enim vitam omni dolore carentem Rex omnium Jupiter mortalibus dedit.

1 Οὐ μὴ παύσειτε τῷ ψηφισμῷ.] Fragmentum hoc (quod depromptum est ex Aristoph. Lysistr. pag. 882.) non pertinet ad vocem Ἀποβραχλιζόντες, sed Ἐκβραχλιζόντες.

2 Ὁ δὲ Ἀντίβας ἐν κακοῖς ὧν ἔρμυ, τῶν πολ.] Haec sunt verba Polybii lib. III. cap. cxi. ut Jac. Gronovius observavit.

3 Εἰώθασιν τῷ ἀναγεμμένων εἰς πᾶς κειφ.] Vide infra v. Μαχαλιεῖται.

4 Ἡ τὸ ἀποδοπῆς ἄξιον.] Locus hic mutilus est, quem ex Schol. Soph. in Ajaxem pag. 37. sic supplebis: Καὶ Ἀποδοπῆς, τῷ ἀποδοπῆται, ἢ τῷ ἀποδοπῆται (hodie legitur ἀποδοπῆται) καὶ ἀποδοπῆται μὲν ἄξιον.

5 Ἀπότρωκτον ἄλφιον. τῆτο δὲ φ.] Eadem leguntur supra v. Ἄλφι, ubi vide quae notavimus.

6 Σοφοκλῆς] Trachin. pag. 335. ut Portus observavit.

'Απολυμπάνισον. 'ἀκλεῶς π Φόνδισον. ἔστιν ἐν τῷ
Τυμπανίζεσθαι.

'Απ' ἑαλῶ ἀγγελῶ ἔλθοι. ὡς Καλλιμάχῳ.
τρεῖσι δύσφημῶ. μὴ ἄξιῶ τῷ ἀκροδιῶσαι.

'Απερροὶ γωνία. ὀπτελεῖς. eis ἀς τὰ σαρώματα
συυῆεν.

'Απερεία. ἢ ἐξ ἀπίστων γάμων σπορά, ἀπὸ δόξης,
ἢ δόξῃ γονομένη.

'Απερῆσαντας. Πολύβιῳ. Τότε μὲν ἐς τὴν Μυ-
δίαν ἀπερῆσαντας καὶ Φορμιδιῶσαι μὴ χρωδίζεις ἔ-
είν πνθίμακ.

'Απυσίασφ. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτῆς θυγατέρα ἀπυ-
σίασφ. τῆς ὑσίας μέγῳ δάσφ.

'Αποφανικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαινόντα π
νόημα, εἴτε ἀφ' ἑαφάσεως, εἴτε δι' ἀποφάσεως.
σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπιμένον.

'Αποφαντόν. ἢ καὶ ἀφαντόν. ἔστιν ἐν τῷ 'Αξίω-
μα.

'Απόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνππων
τὸ ἀποφαίνειν ἀφ' ἑαφάσεως καὶ μέγῳ ὁπόσω
ὑσίαν ἔχει, ὅσῳ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεσθαι.
καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.

'Αποράσφ. ἀπαρθεῖαι. ἢ ἀποφαντικῶς λέγεται π.

'Απράνθ. Φανερῶποιε. Ἀποφένει δὲ, ἀφ' τῷ
ε φιλῶ, ἀντὶ τῷ Φονθῆναι.

'Αποφένειν. ἀποδιδόναι. Ἀειτοφάνης. Καὶ ταῦτ'
ἀποφένειν πάντα, καὶ ἀποφένειν τὰ δεδανεισμένα.

'Αποφύγην. αἰπαπικῆ. καὶ Ἀποφυγάνην. ἐν τῷ
πρὸς Ἀειτοφάνους Δημοσθένους.

'Αποφθικίζει. βιάζεται. ἀπὸ τῷ ὠμὰ σῦκα
πρωτόν καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μεῖναι.

'Απόφημι. ἀποφάνομαι. καὶ Ἀποφίωμαι, ἀπο-
δείξω.

'Απόφημι. δύσφημον. Ἡ γλῶσσα ἢ ἀπαδθῆσθαι
καὶ ἀμαθῆς τῆ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα παλα-
μάται, καὶ μὲν τοὶ καὶ ἐς τὸ ἀπόφημιον τε καὶ βλάσ-
φημιον κελοδιθαίνεσθαι.

'Αποφθιγνόμενος. μανθιόμενος.

'Αποφθιγνόμενος. ἀποθανόντα.

Δέξαι μ' ἀποφθιγνόμενον τὸν κύνα Διογένη.
καὶ Ἀποφθίσθην. ἀνελεῖν. θανατώσαι. Ἐυκρότος Φησι
πρὸς τὸν νεκρὸν τῷ Αἴνῳ.

--- Εἶδες, ὡς χροῖται

'Εμελλε σ' Ἐκταρ καὶ θανάτῳ ἀποφθίσθην;

1 'Ακλεῶς] Sic habent omnes Editiones. At in Codice Vatica-
no, ut Pearsonius monuit, scriptum est ἀκλεῶς; quæ vera est le-
ctio.

2 'Απερροὶ γωνία. εὐπλ.] Eadem habet Hesychius.

3 Πολύβιῳ. Τότε μὲν ἐς τὴν Μυδίαν] Fragmentam hoc Polybii le-
gitur in Collectaneis Constant. a Valetio editis, pag. 73.

4 Σαυροὶ δὲ ἰδικῶς καὶ τὸ μὴ συγχωρεῖν.] Recte monuit Portus, con-
fundi hic a Suida τὸ ἀποφαντικός cum ἀποφαντικός. Posteriori enim
vocabulo significatio ei quadrat, quam Suidæ priori tribuit.

5 Ὅσῳ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεσθαι.] Ut hæc recte intelligantur,
sciendum est, Athenis olim viros trecentos ex ditioribus selectos
fuisse, qui Tricarchiæ munus obirent. Inter hos si quis esset,
qui sumptibus λειτεργίας i suis terendis par amplius non esset, ei
ultra illa excedere licebat, si quem inter reliquos cives se locu-

'Απολυμπάνισον. Crudeliter interfice. Vide
in v. Τυμπανίζεσθαι.

'Απ' ἑαλῶ ἀγγ. Nuntius infaustus & tristis
veniat. Apud Callimachum.

'Απερροὶ γωνία. Anguli viles, five loca vi-
lia, in quæ purgamenta fordesque converre-
bant.

'Απερεία. Ex inæqualibus nuptiis, ex ferva,
vel seruo, procreata soboles.

'Απερῆσαντας. Adverso vento usos. Poly-
bius: Tunc quidem in Myndiam adverso ven-
to delatos fuisse.

'Απυσίασφ. Bonorum suorum partem da-
bit. Filia ejus bonorum suorum partem dabit.

'Αποφανικός. Proprie significat eum, qui,
five affirmans, five negans, aliquid enuntiat.
Speciatim vero eum, qui aliquid negat.

'Αποφαντόν, & καὶ ἀφαντόν. De utroque vide
supra v. Ἀξίωμα.

'Απόφασις. Demosthenes in oratione contra
Phanippum sic vocat descriptionem bono-
rum, qua particulatim indicatur, quantum
quis in bonis habeat: id quod in permuta-
tionibus locum maxime habebat. Idem etiam
vocatur ἀπογραφή.

'Αποράσφ. Interdicit. Vel, enuntiat aliquid.

'Αποφένει. Declarat. Manifestum facit. Ἀ-
ποφένει vero, per ε, occidit.

'Αποφένειν. Reddere. Aristophanes: Et hæc
reddere omnia, nec fraudare creditores.

'Αποφύγην & Ἀποφυγάνην. Fugere. Aufu-
gere. Demosthenes in oratione contra Aristo-
cratem.

'Αποφθικίζει. Vim infert. Cogit. Ab illis,
qui crudas ficus edunt, etiam ad alia trāsferitur.

'Απόφημι. Declaro. Pronuntio. Et Ἀποφῆ-
ναι. Demonstrasse. Declarasse.

'Απόφημιον. Quod est mali ominis. *Lingua
indocta & rudis tum alia peccat, tum etiam ver-
ba abominanda & maledicta sæpe profert.*

'Αποφθιγνόμενος. Vaticinans. Oraculum edens.

'Αποφθιγνόμενος. Mortuum. *Suscipe mortuum
me Canem Diogenem.* Et Ἀποφθίσθην. Necare.
Occidere. Teucer Ajacis cadaver alloquens
dicit:

--- Vides, ut tandem

Hæctor, vel mortuus, te perditurus erat.

pletorem offendisset. Quod si ergo is, qui designabatur, se diti-
orem esse tateretur, in trecentos aliterius loco referrebat: si ne-
ret, facultates inter se permutarent, postquam sincere & bona fide
professi fuissent, quantum in bonis haberent. Permutatio illa di-
cebatur ἀντίδοσις: professio vero & descriptio bonorum ἀπόφασις &
ἀπογραφή, ut Suidæ hoc loco docet.

6 Δέξαι μ' ἀποφθιγνόμενον τὸν κύνα Διογένη.] Supple & emenda ex An-
thol. lib. III. cap. xxxiii. pag. 470.

Δέξαι μ', εἰ κα' σοὶ μέγα βεβήτα ἐνεύουσα
Βᾶρος ἀποφθιγνόμενον, τὸν κύνα Διογένη.

Quamvis tristis tua cymba mortuus onusta sit, suscipe me Canem
Diogenem. Alloquitur Charontem.

7 Τεῦκρός Φησι πρὸς τὸν νεκρὸν.] Apud Sophoclem in *Ajace* pag.
59. ut Portus monuit.

'Αποφλαυρίζοντες. 'ἐπιπλάζοντες. ἐξουτελίζοντες. ἢ ὡς πονηρὸν ἀποπροφύμνοι. αἰεὶ γὰρ τὸ φλαῦρον ἐπὶ τῷ πονηρῷ τάττει. καὶ 'Απεφλαυρίζεν, ἐκάκιζεν. 'Ο δὲ τούτοις ἀνέπεραττε, καὶ ἀπεφλαυρίζε τὰ λεγόμενα.

'Αποφορεῖν. ἀντὶ τῷ ἀπενεγκεῖν, καὶ ἀφίστημα ποιῆσαι μετὰ ξυ. ἕως 'Ισοῦ. καὶ 'Αποφορῆ ὡς 'Ἡροδότῳ, ἢ τελευτήνῃ ὡς τὸ δόξαν τοῖς δεσπόταις.

'Αποφορεῖσθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

'Αποφάλοι. ξένοι. οἱ φυλιῶ μὴ νέμευσις. ἕως Αἰγύλου. ἢ ἀπαίδευτοι. Φαλεοὶ γὰρ τὰ παιδείῃα, ὡς Φασιν οἱ Ἴωνες.

'Αποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς τοῖς καθιγχομένοις χάρις ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ ὡς ἀρχαῖς ἀνεπιλήδειοι. 'Αππιανός. 'Μέγα τῆτο 'Ρωμαίοις πάθος ἐγένετο, καὶ πλήθους ἐνεκε, καὶ ἀξιάματι θυγενῆς οἴκου, καὶ πανωλεθρίας. καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθει. 'Ἡ Αποφράδες, μιᾶς ἡμέρας, μάλιτα ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

'Αποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ τρησιμαφδῶν. μαντιόμην.

'Αποφοίαν. ἀποπιδῶν. ἀναχωρεῖν.

'Αποφυσήσας τὴν σποδὸν τῆς ἐν κειβάνῳ ὠπηνιδύων. Σφριξὶν 'Αειτοφάνης.

Κάπτι' ἀνελάν μ' ἀποφυσήσας,

Eis ὄξάλμην ἐμβαλε θερμῆν.

'Αποχέλευν. μετὰ φέρον.

'Αποχειροβίαν. τῆς ἐν χειρῶν ζώνων, καὶ ταῖς τέχναις προσκαθημένων.

'Αποχειρονοηθῆῶν. γενικῆ. ἀποσφραθῆναι. ἀποδοκιμασθῆναι. 'Αειτοφάνης.

Σπινδῶν φέρεται τῇ πόλει κίττω πλέαν

'Αποχειρονοηθῆῶν τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

'Επὶ 'Κλεωνύμῳ γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων, ἐξασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀνιπαύσθη Κλέων. Καὶ αὐτῆς. 'Ο δὲ 'Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παρὰ τὴν Κερμανίον ὁ βασιλεὺς φράσην ἀνίστησι.

'Αποχώρησις. ἀντὶ τῷ ἀποσφορῆ.

'Αποχερεῖν. ἐξαρκεῖν. 'Ἡροδότῳ. καὶ 'Αποχερεῖν, ἐξαρκεῖν. Τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχερεῖν ἔσται τοῖς ἀμρ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιλήδεια τὸ ξυμβαύσις πμῆς. καὶ 'Αποχερώσις. δρεκῶσις.

'Απόχερι. δολικῆ. δρεκῆ.

'Αποχερσαύμην. Τῶν βαρβάρων ἐξούτησιον

'Αποφλαυρίζοντες. Deridentes. Contemnentes. Vel, ut malum averfantes. Τὸ φλαῦρον enim semper malum significat. Et 'Απεφλαυρίζεν, contemnebat, vituperabat. Ille vero his adversabatur, & contemnebat ea quæ dicebantur.

'Αποφορεῖν. Pensionem per certa temporum intervalla solvere. Sic Isaus. Et 'Αποφορῆ apud Herodotum vocatur merces, quæ dominis sibi servis penditur.

'Αποφορεῖσθαι. Onus abjicere. Exonerare.

'Αποφάλοι. Peregrini. Qui nullius sunt tribus. Sic Æschylus. Vel, indocti. Φαλεοὶ enim ab Ionibus vocantur Scholæ, in quibus adolescentibus instituantur.

'Αποφράδες ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiæ fiunt. Vel, dies inauspicati & atri. Appianus: *Magna hæc Romanis clades fuit, tam propter [casorum] multitudinem, quam dignitatem nobilis familiae, ejusque interuentionem. Quare dies ille ater habitus est.* 'Αποφράδες ἡμέραι dicuntur dies inauspicati & inominales: præcipue vero illi, quibus mortuis libatur.

'Αποφοιβάζων. Purgans. Lustrans. Vel, oraculum edens. Vaticinans.

'Αποφοίαν. Refilire. Recedere.

'Αποφυσήσας τὴν σπ. *Cum cinerem [a piscibus] in clibano assatis flatu disjeceris.* Aristophanes *Vespis*: *Deinde accipe me, & postquam flatu dissipaveris cinerem, quo obsitus sum, injice me in calidam oxalmen.*

'Αποχέλευναι. Per canales in alium locum derivantur.

'Αποχειροίων. Illorum, qui manibus victum sibi quarunt, & artes fellularias exercent.

'Αποχειρονοηθῆῶν. Genitivo jungitur. Suffragiis rejici. Aristophanes: *Ferentem civitati cistam fæderum plenam ter in concione rejectam fuisse.* Tempore enim Cleonymi, cum Lacedæmonii legatos misissent, inter Athenienses, contradicente Cleone, ortum est dissidium. Et iterum: *Philippico vero confestim imperium abrogatur, & Comantiolus a Rege dux creatur.*

'Αποχώρησις. Discessus. Abitus.

'Αποχερεῖν. Sufficere. Herodotus. Et 'Αποχερεῖν. Sufficiens. *Cum & aliis rationibus animos ipsis addidisset, dixissetque, se effecturum, ut milites sui res ad victum necessarias equo semper pretio emere possent.* Et 'Αποχερώσις, sufficientis.

'Απόχερι. Dativo jungitur. Sufficit. Satis est.

'Αποχερσαύμην. Abutens. *Cum autem Go-*

1 'Αποφλαυρίζοντες. ἐπιπλάζοντες. Vide supra v. 'Απεφλαυρίζοντες.

2 'Αποφορεῖν. ἀντὶ τῷ. Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur 'Αποφορεῖν ἀντὶ τῷ. Vide ibi Mauffacum, quem locus hic non parum torfit.

3 Καὶ ἀποφορῆ παρὰ 'Ἡροδότῳ, ἢ τῷ. Significationem hujus vocis pluribus exemplis erudite illustrat Valenus in Notis Mauffaci ad Harpocrationem h. v. quem vide.

4 'Ἡ ἀπαίδευσις. Φαλεοὶ γὰρ τὰ παιδείᾳ. Vide Eustath. ad Odyff. E. pag. 1529.

5 Μέγα τῆτο 'Ρωμαίοις π. Fragmentum hoc Appiani, quod reperitur infra v. 'Ἐλεηνός, ad historiam de cæde Fabiorum referendam esse ex vestigiis sensus apparet.

6 Σφριξὶν 'Αειτοφάνης] Pag. 451. (322. Ed. Bas. P.)

7 'Αειτοφάνης] Pace. pag. 671. (459. Ed. Bas. P.)

8 Κλεωνύμῳ] Sic habet unus MS. Paris. itemque codex Vaticanus, teste Pearsonio. In prioribus vero Edit. minus recte legitur Κλεωνύμῳ.

9 'Ο δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παρὰ τὴν Κερμανίον ὁ βασιλεὺς φράσην ἀνίστησι.] Hæc sunt verba Theophyl. ἐπὶ Simo-atta lib. III. cap. v. in fine, & cap. vi. initio, ut Pearsonius quoque observavit.

10 Τῶν βαρβάρων ἐξούτησιον σπινδῶν π.] Fragmentum hoc Fulv. Ursinus & Casaubonus Polybio tribuunt, cum sit Joannis Antiocheni, ut patet ex Collectaneis Constantini a Valelio editis, p. g. 838. ubi idem locus existat.

σπονδῶν ποιησαμένων, ὧν μετὰ δὲ, οὐκ ἀποχρησά-
μεν τοῖς παροφθαλμοῖσι, μεγίστην ἰσχυρὰ τοῖς βαρ-
βάρους δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. ἀντὶ τῆς, ἢ κατε-
παρθέως. Καὶ αὐτῶς: Ὁ δὲ αὖτις Πόπλιον ἠπέ-
ροιο σπυροδέντες σωματῶν καὶ σωμαποχρησάσθαι ταῖς
τῆς βαρβάρων ὀρμαῖς.

Ἀποχρῶντος. αὐτάρκως. ἰκανῶς. Ἀριστοφάνης
Ταγλιωταῖς.

Ἀλλὰ σφῶνωσα. καὶ γὰρ ἠλικίαν ἔχης

Ἀποχρῶσαν ἦδη. —————

Ὁ δὲ ἰὼ δεινὸς ἀνὴρ, ἢ παιδείας ἀποχρῶντος ἔχων.

Ἀποψήφισα. γενικῆ. Ἀλλὰ νομίζεις ἡμᾶς ἀπο-
ψήφισαί σε.

Ἀποψήφισον. Διναρχῶν ἐν τῷ κατ' Ἀρχεφρά-
τα. ἀντὶ τῆς κατὰ δικάζουσαν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην.
καὶ τὸ παρᾶ γὰρ δὲ Δημοσθένους Ἀποψήφισον καλεῖ.

Ἀποψήφισον. Εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι, καὶ
ἢ πολίτης, τῶν ἐν ταῖς ἀποψήφισεσι τῶν δήμων ἀ-
πεψήφισον οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψήφισμέ-
νον. εἴτα εἰσῆλθε εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκείνητο
ξενίας, καὶ εἰ μὴ ἐάλω, ἔπιπαρᾶ κέλευσεν ὡς ξένος εἰ
δὲ ἐκράτη, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολίτειαν. ἔτι Δημο-
σθένους. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψήφισον
ἀνεψήφισον; ζήτησεν ἐν τῷ Διαψήφισι.

Ἀποφρεῖν. τὸ πέρεσθαι. ὑπερμενῶς λέγων. ὑ-
περμενέστερον δὲ, ἀποπνεῖν, καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψῶμενον. καὶ Ἀποψῶμεθα. καθαίρουμεν τὴν
πυγύην. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.

Ἀποψῶμεθα δ' ἢ λίθοις ἐπι

Ἀλλὰ σκοροδοῖς. —————

τῆς τοῖς τῆς σκοροδοῦν φύλλοις.

Ἀποψύχην. τὸ ἀποψύχην. ἐν πρώτῃ Θεουκιδίδης.
σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τὸ, Ἀποψύχην ἐν
τῷ κλιβάνῳ λῖνα τὰ ὑγραθέντα.

Ἀπόρωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πύργον.

Ἀποψῶν μέλι. τὸ μὴ ἀρέσκον. τὸ τῆς ὁδοῦ ἀλ-
λόγιον. ἢ Ἀποψῶν, ὁ κακόνχοι. ὁ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ἀποψῶν. χωρὶς, ἢ ἀπόψῶν. Ἀποψῶν. οἱ με-
ταξὺ ἐτανύκων ἐνέτυχεν, πόλεως Νισίδος ἢ μακρὰν
ἀπέψῶν.

Ἀπόψῶν. ἐξέροσιν.

Ἀπόψῶν. τὸ ἐξέροσιν. καὶ Ἀπόψῶν. ἀποψῶν-
μῶν, ἀντὶ τῆς ἄψῶν. Ἀπόψῶν δὲ, ἀντὶ τῆς ἀπο-
ψῶν, ἀπὸ τῆς οὐ μικροῦ.

Ἀπόψῶν. τὸν οἶνον, ἔπιψῶν ὕδατος. ἐπὶ τῆς τὰ
καλῶς ἀποψῶν γενόμενα ὑπερμενῶς μικροῦ πινῶν ἔνεκεν
κακῶς ἀναψῶν. ἢ ἐπὶ τῆς ἀποψῶν διγλῶν-

1 Οἱ δὲ αὖτις Πόπλιον ἠπέροιο σπ. Hæc stilum Polybii redolent. Vide eum lib. 1. cap. XLV.

2 Ἀποψῶν. Διναρχῶν ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. Ex Harpocrati-
one.

3 Ἀποψῶν. Εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι. Vide supra v. Ἀποψῶν.

†

thi supplices pacem peterent, eam ipsis concessit, nec victoria insolenter usus est. Quam ob causam maximam justitiæ gloriam apud Barbaros reliquit. Hic τὸ ἀποχρησάμεν significat elatus. Et iterum: Publius vero festinabat, ut prælium cum hoste committeret, & integro animorum impetu uteretur.

Ἀποχρῶντος. Sufficiens. Satis. Aristophanes Tagenistis: Sed caput corona. Ætas enim tua satis matura est. † Ille vero erat vir strenuus, nec ineruditus.

Ἀποψήφισον. Genitivo jungitur. Suffragiis absolvo. An existimas nos te absoluturos esse?

Ἀποψήφισον. Sententiam ferunt, cum non esse civem. Dinarchus in oratione contra Archestratum. Et Demosthenes rem ipsam Ἀποψήφισον vocat.

Ἀποψήφισον. Si quis peregrinus & non civis esse videretur, cum populares latis suffragiis ex civium albo expungendum censebant: isque dicebatur ἀπεψήφισμένον. Postea in judicium introductus peregrinitatis accusabatur; & si convictus fuisset, ut peregrinus vendebatur: sin vicisset, in civitatem recipiebatur. Sic Demosthenes: Quis enim vestrum non novit, Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuisse. Quære in v. Διαψήφισι.

Ἀποψῶμενον. Sic honeste pedere vocatur. Honestius vero est ἀποπνεῖν & ἀποπνεῖν.

Ἀποψῶμεθα. Abstergentem. Et Ἀποψῶμεθα, nates abstergimus. Aristophanes Plauto: Nates non amplius abstergimus lapidibus, sed aliorum foliis.

Ἀποψύχην. Animam efflare. Mori. Thucydides libro primo. Significat etiam siccare. Ut, In furno lina humida siccare.

Ἀπόρωνες. Imberbes.

Ἀποψῶν μέλι. Carmen ingratum, nec auribus placens. Quod cantum habet infuavem. Et Ἀποψῶν, qui ingratum sonum edit. A cantu alienus.

Ἀποψῶν. Scorsum. Procul. Ruffinus vero inter redeundum non procul ab urbe Nisibide ei occurrit.

Ἀποψῶν. Ejecerunt. Expulerunt.

Ἀποψῶν. Quod expellitur. Et Ἀποψῶν cum circumflexo, pro ἄψῶν, pelle, trude. Ἀποψῶν vero, per ο, depone, abjice.

Ἀπόψῶν τὸν οἶνον, ἔπιψῶν. Perdidiſti vinum aqua infusa. Dicitur in eos, qui, quæ recte antea fecerant, ob parvum aliquod malum

& infra v. Διαψήφισι: itemque Perit. de Leg. Attic. pag. 134.

4 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ Pag. 51. (41. Ed. Bas. P.)

5 Ἀπόψῶν τὸν οἶνον, ἔπιψῶν. Vide Gatakerum in Miscell. Posthum. cap. v. pag. 452.

των καὶ μὴ ἀκέραια παρεχόμενων. αὐτὴ δὲ ἡ παρημία γέροντι ἐν τῷ Ἀετῆ Κύκλωπι, ὡς Φησι Χαμηλῶν ἐν τῷ περὶ Σάλυων.

Ἀπαλῦπεν. ἀνθ' ἰπέλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀφροσύνας εἰς πικρὰ ἄλλα, καὶ ἰπταγάλλω ἐπελάσαντες ἀπαλῦπεν, μάλα ἀνοίκτους ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπάλα. ἡ ἀφροσύνη.

Ἀπάμοιον. ἀπηρηρμένον. Φλυκτόν. ἔξω ὄγκου γέννησον, καὶ ἀποίησον.

Τί δ' ἐστ' Ἀφ' ἡλιαίοισι φράγμα ἀπάμοιον; Εὐπολις ἐν ταῖς Πόλεσι. καὶ Ἀπάμοιον. ἀπὸ ὠμότητος μὴ γίνεσθαι, καὶ ἐξόμνουσθαι.

Ἀπ' ὠμοῖν. ἀπὸ τῶν ὠμων.

Ἀπάνητο. θύρη γένοιτο. ὠφελῆτο. Ἀγαθίας: Ἀπάνητο ἐν τῆς φροσύνης ὄγκῳ ἐν καλῷ. περὶ Θεοδιδέρτου λέγων τῷ Φράγῳ βασιλέως. καὶ Ἀπάνητο. ὠφελῆτος ἔτυχεν, ἀπήλασεν, ὠφελήθη. Αἰλιανός. Οὐ μὲν ἀπάνητο ἔδεν, ἀλλὰ ἐξέξεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις οἱ μὲν, θύλαξι οἱ δὲ, ὅτι ἔταύταις, φθειροσί γε μὲν.

Ἀπασον. τὸ δῶρον. ὠθησον. καὶ Ἀπᾶσμαι.

Ἀπασός. ἐνδεδιωγμένος. καὶ Ἀπασόν. τὸ ἀπαθητόν.

Ἀπωτέρω. πόρρω. μακρὰν.

Ἰσχυρὸν ἢ ἔχ' ἰσχυρὸν ἀπωτέρω Φίλων,

Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ τῷ ἐπισκεδῶ μύσθον.

Ὅς τις ἢ ἰσχυρὸν ἐπέων ὀκτανῶν, τάχ' ἀνὴρ
Καὶ ἀνὴρ τοιαύτη χειρὶ κωφεῖν θέλοι.

τῆς ἐπιπέων, ἢ μόνον ἰσχυρὸν τῷ ἀνηρημένῳ βασιλέως ἄξιον πύτυσθαι τὴν ἀνηρητήσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ ἐμῷ. ὁ γὰρ ἐπέων ἰσχυρὸν ἔστι, ἴσως καὶ μὴ ὀκτανῶν. καὶ Ἀπώτερον. ὁ μακρότερον.

Ἀπασός. ἐνδεδιωγμένος. Ἰσοκράτης:

Τέλ' δ' ἀπασός γῆς ἀπὸρρηθήσομαι,

Δὲ λ' ὁ λόγισιν ἀντ' ἐλευθέρῳ Φανίσι.

Τεῦκρός Φησι Αἴαντι ἀναρεθῆναι. Καὶ αὐτῷ: Ἀπασός ἀπὸρρηθῆναι ὑπὸ Θησέως ἐξ Ἀθηναίων γενόμενον. καὶ Ἀπασόν, τὸ ἀπαθητόν.

Ἀπαραμάτθιστον. ἀνεπιπόνητον. Δείσαντες ἐν τῷ ἀπαραμάτθιστον, λυπεῖται ἕως αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσις ἀθροῖον ἀρρεῖας ἀπαραμάτθιστον ἐν ἀκαρεῖ χερσὶ ἐκινδύνουσαν ἀπαραμάτθιστον.

Ἀπαραμάτθιστος. ἐλευθέρως. ἀνθ' ἰσχυρὸν ἐξέταστος.

Ἰάμβελιχον. Εἶτα ἐάσαι ἕως ἀπαραμάτθιστος ἀποστασῆναι.

1 Ἀπὸ πάλιν] Hæc interpretatio falsa est. quippe quæ voci ἐπὶ πάλιν, non vero ἐπὶ πάλιν convenit. Quid autem ἐπὶ πάλιν significet, vulgata Lexica docent.

2 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 15.

3 Οὐ μὲν ἀπάνητο ἔδεν.] Vide infra v. Εὐλαί.

4 Ἰσχυρὸν ἢ ἔχ' ἰσχυρὸν ἀπωτέρω.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Sophoclis in Oedip. Tyrann. pag. 155. ut Portus monuit.

irrita reddunt. Vel in eos, qui, quæ aliis donant, adulterant, nec sincera præbent. Hoc proverbium depromptum est ex Aristia Cyclope, ut ait Chamæleon de Satyris.

Ἀπαλῦπεν. Pullis carentium. [Indomitiorum.] Liberos illorum in aream quandam congregatos, & ab equis indomitis, quos immisce-rant, conculcatos, crudeliter necant.

Ἀπόλφα. Perditio. Pernicies.

Ἀπόμοπον. Quod quis jurejurando negavit se facturum esse. Fugiendum. Quod præter jusjurandum fit. Quid est quod non Athenienses vel jurati negent se facturos esse? Eupolis Urbibus. Et Ἀπόμοπον. * * *

Ἀπ' ὠμοῖν. Ab humeris.

Ἀπάνητο. Fructum percepit. Utilitatem percepit. Agathias: Malum igitur temeritatis suæ fructum percepit. Loquitur de Theodiberto Francorum Rege. Et Ἀπάνητο, utilitatem vel commodum ex aliqua re consecutus est. Fructum percepit. Aelianus: Nul-lum tamen commodum inde consecutus est: sed vitæ malis animalculis scatuît; quæ alii quidem vermes, alii vero pediculos fuisse ajunt.

Ἀπασον. Pelle. Repelle. Persequere. Et Ἀπᾶσμαι. Pulsus, repulsus sum.

Ἀπασός. Pulsus. Repulsus. Et Ἀπασόν. Pulsum. Repulsum.

Ἀπωτέρω. Longe. Procul. [Sophocles:] Non enim amicorum procul distitorum, sed mei ipsius gratia hoc scelus ulciscar. Quisquis enim fuit, qui illum interfecit, fortasse me quoque eadem manu occidere volet. Id est, non solum Regis occisi gratia inquisitionem fieri oportet: sed etiam mei ipsius causa. Qui enim illi manus intulit, fortasse mihi quoque insidiabitur. Et Ἀπώτερον. Remotior.

Ἀπασός. Expulsus. Sophocles: Tandem ex-ro domo expulsus contemptui omnibus ero, ex libero verbis [domini] servus factus. Hæc Teucer inquit Ajace occiso. Et iterum: Prius a Theseo Athenis pulsus. Et Ἀπασόν. Pulsus. Expulsus.

Ἀπαραμάτθιστον. Non curiose excogitatum. Vel, non exquisita arte elaboratum, nec magno labore paratum. [Item, negotiatione carens.] Metuentes igitur, ne negotiatione privarentur, cum terra ipsorum parum esset fecunda, omni comæatu repente interclusi, parum absuit, quin omnes perirent.

Ἀπαραμάτθιστος. Libere. Sine inquisitione. Iamblichus: Deinde finite eum sic sine molestia mori.

5 Σοφοκλῆς] In Ajace pag. 58. ut Portus observavit.

6 Ἀπαραμάτθιστον] Ἀπαραμάτθιστον significat quod non magno labore paratum est, quo sentu vocabulum illud capitur a Gieger. Nazianz. p. 320. lin. ult. ubi convivium non magno labore paratum, & instructum ἀπαραμάτθιστον παρὰ δὲ τῆς γῆς. In eodem loco vero, quod Suidas hic subjungit, a' m' habet significati nem, ut lector ex versione nostra dicere poterit.

'Αποσβελήιον. γενναῖον. ὧ δ' εἰς δύναμι' ἀποσβαλεῖν. ἔκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

'Αποσδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

'Αποσέλευτο. ἀποσπέλατο. ἀδιεξιτήλιο. Τὸ γὰρ ἐξόπιον καὶ ἀποσέλευτον ἰὺ ἀφ' τὸν παρέρροντα ποταμόν.

'Αποσήγορο. ἀνθρώπο. ὃν ἔχ οἶόν τε προσαρρεῖται ἀφ' ἑσέως τραχύτητα.

'Αποσίλο. ἀποσπέλατο.

'Αποσίλο. ἀκατάληπτο ἀφ' ἑσέως. 'Ακατάληπτον γάρ ὄσιν, ὅταν ἐρβληθῆν καὶ ζητηθῆν μὴ κατὰληπθῆ ὡς τὸ ζήτησιν αὐτό. 'Αποσίλον δὲ ὄσιν, ὁ μηδὲ ἐρβληθῆ ἀνέχεσθαι τὴν ἀρχήν. 'Ακατάληπτον γὰρ πέλαγο καὶ τὸ βάθος. 'Αποσίλον δὲ, ὁ μηδὲ τὴν ἀρχὴν διωκτὸν ἐρβληθῆναι. οἶον ὡς Θεῶ ἕσας.

'Αποσκληθιον. τὴν ἑσέως κληθῆναι. 'Αποσκληθιον δὲ, τὸ ἀποσπαθῆς.

'Αποσκοπο. ἀσχανδαλιτο.

'Αποσμαχο. ἀκατάληπτο. Καὶ Ῥωμαῖοι ἐν πεδίοις ἀναπεπταμένους καὶ ἐν τῇ ἑκείνων οἰκείᾳ γῆ αἰδήσασθαι, ἔπι ὅσα ἀποσμαχο εἶεν Πάρθοι.

'Αποσπαστον. δυσδέες. κακόμορφο. Ὁ δὲ ὡς τὸ κέρδιον ἀπιδῶν, καὶ τυφλώτων ὡς τὸ βύσσερες, ἀποσπαστον μὲν ὅσα ἰδεῖν, μικρὸν δὲ τὸ μέγεθος, λίθου δὲ μὴ κεκριμένης τὸ ἀγαλμα ποιῆ.

'Αποσπασίς. εἶδος ὄσιν δικῆς καὶ τὴν μὴ νεμόντων ἀποσπασίς ἐνοικον. καὶ γὰρ ἔχαστο αὐτῶν ἡρεῖτό τινα τὴν πολιτῶν τὸν ἀποσπασίον αὐτῶν ὡς πάντων τὴν ἰδίαν καὶ τὴν κοινῶν. Ζήτησιν ἐν τῷ 'Αποσπασίς.

'Αποσπαστον. Δείναρχο ἐν τῷ καὶ Πυθῆν. Ἐμπεπιδιηκτόν τὴν ῥητόρων ὡς ἀποσπαστον εἰς τὸ ἐμπόσει. Ἐν ἰσοί δὲ, ὡς ἀποσπαστον γέγραπται. Οἱ δὲ πάροδοι εἶδον ἀκρίδιον.

'Αποσπαστον. τῇ ἀποσπασίᾳ ὡς ἀνθρώπων οἱ Ἀθηναῖοι.

'Απία. ἀντὶ τῆς ἐπιχειρητέον. Τῆσδε δὲ ἐδόκη ἀπία τῆς ἔργου, πρὶν καὶ τὸ λοιπὸν ἐπαρθεῖν εἰς τὸ νωπεύειν τὰς γνώμας.

'Απία. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῆς Μυτῶν καὶ Σειριῶν ἐξιδῆ, ἢ ἐν τῇ Μυσειῶ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάσσης τὸ πῶ τοῦ αὐτοῦ ἀκατάληπτο, γεννομένης ἐν ᾧ μὲν τὴν ἐν μυσειῶν ἵκλιον τῆς Μυτῶν αἰ

1 'Αποσπαστον ἀκατάληπτο ἀφ' ἑσέως.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Chrysostomi Homil. III. Tom. VI. pag. 404. ut Pearsonius observavit.

2 'Αποσπαστον. τῇ ἢ ἀποσπασίᾳ.] Hæc propter brevitatē obscura sunt, quæ paucis illustrabo. Apud Athenienses olim actor jussu & auctoritate magistratus adversarium per apparitores publicos in jus vocabat. Hi apparitores vocabantur κλητήρες, vel κλητήρες, testibus Grammaticis. Scholiasta Comici ad Aves, pag. 607. Κλητῆρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς δικαστήριον πάντων. Ulpianus ad Demosthenem de Corona: Ἐκκλητῆσιν, εἰς κελσὶν ἀποσπασίον ὡς κλητῆρ. ἔτι γὰρ ἀκατάληπτο οἱ τῶν κλητῆρων εἰς κελσὶν ἀποσπασίον. Vide etiam Harpocratem & Suidam v. Κλητήρες. Cum igitur reus secundum leges & mores receptos per κλητῆρας in jus vocatus non esset, actio, quam adversarius contra eum instituebat, di-

'Αποσβελήιον. Generosum. Ad quem nullus accedere potest. Qui methodicam rationem non habet.

'Αποσδεής. Qui rei nullius indiget.

'Αποσέλευτο. Inaccessus. Ad quem non patet accessus. Posterior enim pars erat etiam inaccessa propter præterlabentem fluvium.

'Αποσήγορο. ἀνθρώπο. Homo qui propter morum asperitatem non est affabilis.

'Αποσίλο. Inaccessus.

'Αποσίλον. Inaccessum. Differt ab ἀκατάληπτον, i. e. quod comprehendi nequit. 'Ακατάληπτον enim est, quod ab iis, qui id investigant & querunt, comprehendi non potest. 'Αποσίλον vero est, quod ne inquisitionis quidem initium admittit. Mare enim & profunditas ejus est ἀκατάληπτον. Dei vero essentia est ἀποσίλον.

'Αποσκληθιον. Sic vocatur actio, quæ contra eum instituitur, qui rite in jus vocatus non est. 'Αποσκληθιον vero, quod nulli rei vehementius addictum est.

'Αποσκοπο. Inoffensus.

'Αποσμαχο. Invisi. Et Romanos in campis patentibus & proprio ipsorum solo sensuros esse, Parthos non esse invisitos.

'Αποσπαστον. Aspectu turpe. Deforme. Ille vero lucro tantum oculos intentos habens, ad pietatem vero cæcutiens, aspectu turpem, & parvam, nec ex lapide eximio statuam fecit.

'Αποσπασίς [δικη.] Est genus actionis adversus inquilinos, qui patronum non habebant. Unusquisque enim eorum aliquem ex civibus eligebat, qui patrocinium ejus in omnibus & privatis & publicis negotiis susciperet. Quare in v. 'Αποσπασίς.

'Αποσπαστον. Dinarchus in oratione contra Pythæam: Cum autem oratores in illud emporium tanquam Aprotes insiliissent. In nonnullis codicibus scriptum est ὡς ἀποσπαστον. Πάροδοι vero sunt species locustarum.

'Αποσπαστον. Apud Atticos hæc vox eundem habet accentum, quem ἀνθρώπο.

'Απία. Aggrediendum est. Huic autem negotium aggrediendum esse videbatur, priusquam ceteri quoque ad res novandas animi adjicerent.

'Απία. Aptera, urbs Cretæ, sic appellata a certamine Musarum & Sirenium, quod in Museo, loco prope urbem & mare sic appellato, contigit. In eo, cum Musæ palmam in arte ca-

cebatur ἀποσπασίς, nec a Judicibus admittebatur. Clare Hesychius: 'Αποσπασίς δικη, ἢ μὴ τυχῶσσι τὴν καλεμένην κλητῆσαν κατὰ τὸ νόμον, καὶ ἀφ' ἑσέως τὸ πῶ σὺν τῇ ἐπιχειρητέῳ. Plura hæc de re lege apud Petium de Leg. Attic. pag. 314, 315.

3 'Αποσπασίς. ἀσπασίς.] Sedes vocis hujus est Aëtio. xxiv. 16. Ἐν τῆσδε δὲ αὐτῆς ἀσπασίς ἀποσπασίον συνείδεσαν ἔργον ὡς τὸ Θεῶν ἐν τῆς ἀνθρώπων ἀσπασίον.

4 'Αποσπασίς. εἶδος ἐπὶ δικῆς κα.] Ex Harpocrate. Vide etiam infra v. Νεμεῖν ἀποσπασίς; & Petium de Leg. Attic. p. 170. 173.

5 'Ενοικον.] Rescribendum est ex Harpocrate μετόικον.

6 'Αποσπαστον. Δείναρχο ἐν τῷ κατὰ Πυθῆν.] Ex Harpocrate.

7 'Απία. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῆς Μ.] Hic articulus (qui totidem verbis legitur apud Stephanum Byzantium) deest in MSS. Paris. unde suspicor, eum a recentioribus Suidæ additum esse.

Σαβίνας δυσφορῆσαι τὰ πλερὰ τῶν ὤμων ἀπέβα-
λον, καὶ λευκαὶ γαστέρας εἰς τὴν θάλασσαν ἐπέβα-
λον ἐαυτὰς. ἔθεν ἡ πόλις Ἀπείρα· αἱ δὲ πλησίον νῆ-
σοι Δευσιὰι. οἱ δὲ Σπὸ Γλαύκω τῷ Κυρηνάει. ὁ πω-
λίτης Ἀπείραϊς.

Ἀπείραϊς, γενική. λαμβάνεται. Ἀπεί, καὶ τὰ ἄλ-
λα τὰ ἐπὶ τῷ ἐνεστώτῳ ἄρσενος ἄφ' αἰ λεγόμενα ἢ
νεωτέρων μᾶλλον Ἀπείραν ἔστι.

Ἀπείροι. τοῖς μὴ πετομένοις.

Ἀπείροπής. ἀπείροπτος ἐν τῷ λέγειν.

Ἀπείρον. ψιλαρήν. Ἀπείρων δὲ, δεσμεύων, ἢ κρα-
τῶν. ζήτησιν ἐν τῷ ἀνέλιπῆσαι.

Ἀπείραϊς. ὁ ἀφοβερός.

Ἀποίκησις. ἢ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ῥῆμα.
καὶ Ἀποικίσαι, κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. καὶ Ἀποικ-
κοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἐποικιο-
δεῖ, οἱ ἐν πόλει ὡς οὐκ ὀικουμένη.

Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τῷ ἀποφράττεις. ἔτω Δημο-
σθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποίμωξόν με τῷ τριώβω

τὸν ζῶντα μᾶλλον. τὰ μὲν γὰρ δροίχε.)

ἀντὶ τῷ ἀπλόω. καὶ Αἰχούλῳ ἐν Μυρμιδόνει

Ἀντίλοχον ἀποίμωξόν με τῷ τεθνηκότῳ

τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἀποικία. λύτρα, ἀ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου, ἢ σώ-
ματι. ἔτω Σόλων ἐν νόμοις. ἢ ἐν τῷ ποιῆν, ἢ πι-
μωρία, γίνεσθαι ἀποικίον.

Ἀποικίος. ὁ δίχα ποιεῖ. Ἀποικίος δὲ, ἄφ' αἰ τῷ υψί-
λῳ, ὁ δίχα ἔλκεται.

Ἀποίσειτε. ἀπενέγκασθε.

Ἀποικήματα. παρεπήματα. Ἀπειροφάνης Παιῆς,
παῦε. Ἐκέρων γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει. ἔστι δὲ ἡ τῷ τοῖς ἀ-
χαιείοις τῷ ἀποικήματι μὴ λοιδόρειν.

Ἀπύλωτον τόμα. ἀθύρωτον. ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον.
Ἀπειροφάνης ἐν Βαβυλῶνι. καὶ Φρύνιχῳ. οἱ δὲ γρά-
φουσι ἀπύλωτον, ἀντὶ τῷ ἰνεωγόμενον, καὶ πύλωτον μὴ ἔ-
χειν, τρεῖσι μὴ χαλινωγόμενον, μηδὲ κρατέμενον.

Ἀπύλωτος. ὁ δίχα ἔλκεται.

Ἀπύρα σῖτα. Ὁ δὲ παρήγγειλε τοῖς Μακεδόσι
τρεῖς ἡμέρας σῖτα ὡς ἀσκευάζειν ἀπύρα. καὶ Ἀπύ-
ρα τρεφῆ, ἢ δι' ὑπόρασ καὶ λαχάνων. Ὁ δὲ Ζή-
νων ἀπύρα τρεφῆ ἐπέχρησεν, καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπέχρησεν. 8 καὶ

nendi tulissent, Sirenes propter ægritu-
dinem animi pennas ab humeris abjecerunt,
& albæ factæ in mare se præcipitarunt. Hinc
urbs dicta est Ἀπείρα: vicinæ vero Insulæ
Λευκαί. Alii vero a Glaucō Cyrenæo [eas
sic appellatas esse aiunt.] Civis [ejus urbis
dicitur] Ἀπείραϊς.

Ἀπείροπτος. Tangere. Prehendere. Genitivo
jungitur. Ἀπεί, & alia verba, quæ in Præ-
senti per e scribuntur, recentiorum potius
Atticorum sunt.

Ἀπείροι. Non volantibus.

Ἀπείροπής. Intrepidus in dicendo.

Ἀπείρον. Quod tangi potest. Ἀπείρων vero,
vinciens, vel tenens. Quare in v. Ἀντιτυπήσαι.

Ἀπείραϊς. Intrepidus.

Ἀποίκησις. Migratio. Ἀποικίσαι vero verbum,
urbem in loco deserto condere. Et Ἀποικίαι,
coloni, sive qui in locum desertum mittun-
tur, ut illic habitent. Ἐποικίαι vero apud
Thucydidem vocantur, qui in urbe aliqua
habitant.

Ἀποικοδομεῖς. Ædificiis obstruis. Sic De-
mosthenes in oratione adversus Calliclem.

Ἀποίμωξόν με τῷ τριώβω. Deplora me vi-
ventem magis quam triobolum. Mea enim pe-
rierunt. Id est, perii. Et Æschylus Myrmi-
donibus: Me Antilochum viventem deplora
magis, quam illum mortuum.

Ἀποικία. Pretium, quod quis pro cæde vel
corpore solvit. Sic Solon in legibus. Vel
ἀποικίον, id est pœna, dictum est ἀποικίον.

Ἀποικίος. Qualitatis expers. Ἀποικίος vero,
per ὑψίλον, qui est sine ulcere.

Ἀποίσειτε. Absportate.

Ἀποικήματα. Abeuntia. Prætereuntia. Ari-
stophanes: Cessa, cessa. Mortuum enim con-
vitiis infectabatur. Apud veteres vero nefas
erat defunctos maledictis incessere.

Ἀπύλωτον τόμα. Os nullo quasi ostio clau-
sum. Aristophanes Ranis. Phrynichus vero
legit, ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. Grammatici ἀ-
πύλωτον significare aiunt, apertum, patens, ja-
nuam non habens; sive, effræne, & quod re-
tineri nequit.

Ἀπύλωτος. Qui est sine pure, vel ulcere.

Ἀπύρα σῖτα. Alimenta non cocta. Ille vero
Macedonibus præcepit, ut trium dierum cibaria
non cocta præpararent. Et Ἀπύρα τρεφῆ, cibus
non coctus, veluti poma & olera. Zeno vero ci-
bis igne non coctis vescabatur, & tenui pallio u-

1 Ἀπείροπής. ἀπείροπτος ἐν τῷ λέγειν] Ex Scholiasta Homeri ad
Il. O. v. 209.

2 Ἀπειροφάνης. ἀντὶ τῷ ἀπείρῳ.] Harpocratio post ἀποφράττεισ ἀ-
δῖτ, ἀπλάσσαν τὰ οἰκοδομήματα.

3 Ἀποίμωξόν με τῷ τριώβω.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta
sunt ex Aristophane ejusque Scholiasta Ecclesiæ. pag. 735.

4 Ἀ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου.] Pretium, quod homicide olim pro-
pripriis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non solum
ἀποικίον, sed etiam simpliciter ποινὴ dicebatur. Hefychius: Ποινὴ,
ἀποικίον, ἢ ὑπὲρ φόνου ἐδιδόθη, καὶ ἡ δωρεὰ. Ἐπεὶ οὐδὲν ἄλλο γράμματα
ἢ ποινὴ ἀποικίον τῷ αὐτῷ οἰκίῳ. Oratores Attici idem ὑπε-
φύρα ἔλεγον. Harpocratio: Ὑπεφύρα. πρὸ ἐπὶ φόνου δίδόμενα
ἐστὶν ἡ ποινὴ. ἢ φωνάζουσι. ἢ ὑπὲρ τῷ αἵματι ἐστὶν ἡ ἀποικίον.

ρηκεν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπιτρέχειν. μηδὲ γινέσθαι τῷ φόνου δίκην. Eadem
verba Harpocrationis Suidas etiam in Lexicum suum transtulit.

5 Ἀπειροφάνης.] In Pace pag. 670. Vide etiam infra v. Ἐνδύξει,
& v. Παῦε.

6 Νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba
Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

7 Ἀπύλωτον τόμα. ἀθ.] Locus hic consultus est, qui sic legi &
in ordinem redigi debet. Ἀπύλωτον τόμα. Ἀπειροφάνης ἐν Βαβυ-
λῶνι. Φρύνιχῳ δὲ ἀθύρωτον ἀπὸ σῖτα ἀπύλωτον. Οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύ-
λωτον, ἀντὶ τῷ ἔτε. Conter Scholiastam Aristoph. ad Ranas pag.
252. ex quo Suidas sua descripsit.

8 Καὶ ἀπύρα σῖτα, ὁ μὴ ἔφα. Vide Athenæum lib. 1. cap.
xxiv. pag. 31. unde Suidas loci in hunc dicitur scripsit.

Ἀπύρα

Ἄπυρ⊕ οἶνος, ὁ μὴ ἐφθός. ἢ ὁ ἀναδενδρίτης.

Ἄπυστα. ἄνικεστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθιωταῖοι ἀπὸ Ὁμοσείας.

Ἄπφά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφῆ ὑποκόμισμα. καὶ Ἄπφὺς ὑποκομικῶς, ὁ πατὴρ παπύς τις ἀν, καὶ ἀπφύς.

Ἄπφά. ἀντὶ τῆ νῦν.

Ἄπφά. ὁ σημαίνει ἔσπεκρυφει, ἢ τῆ σπεκρυβεί⊕. Ἐλιασαῖ⊕ ὁ Περσφῆτης Φησί. Πῆ ὅστιν ὁ Θεὸς Ἡλίας Ἀπφά. ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῆ Ἡλίας μιλωτῆ, καὶ ἔδιγξέτη.

Ἄρα. συλλογικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τῆ δὴ, ἢ ἄς ἔοικεν, καὶ ἄς φάνει. ἔγω Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους. Οἱ δὲ Ἀράβιοι σφίη πολλῆ τῆ ἄλλαν ἀεφέρουσιν, οἱ βέλουσιν ἀνδρομήκεσι χερσὶν, ἀντὶ τῆ χειρῶν τῶ ποδὶ ἐμβραίνοντες ἐς τὴν ἰσθμὸν, κυκλῶσι τὸ τόξον. καὶ Ἀραβίζω, τὰ τῆ Ἀράβων φρονῶ. Ἀράβησε δὲ, ἀντὶ τῆ ἤχησεν.

Ἀράβι⊕ ἀγγελ⊕. Μένανδρ⊕ Ἀνακτιμένη, ἢ Μεσιώια. ὦρα τὴν παροιμίαν, Ἀράβι⊕ αὐλητῆς.

Ἀράβιον ἄρ ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. + τίτη⊕ δὲ ἐπὶ τῆ ἀπαυτὶ ἀφαιρομένη. τὸ παλαιὸν δὲ Φασι τὸς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν ἀφὲρ τὸ βάναιον. τῆ δὲ ἀνδραποδῶν τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια. ἐφ ὧν ἐλέχθη παροιμία. Δραχμῆς μὲν αὐλῆ, ἢ τεπάρων δὲ παύει. καὶ Ἀράβι⊕ αὐλητῆς, ἐπὶ τῆ ἀχαπαύτων. Κάνθαρος⊕ Μηδεία. Ὁ Κιθαράδων ἐξηγείσθαι Ἀράβιον τὸν χερὸν τῆτον.

Ἀραβάν. ἢ ὅν ταῖς ἀναῖς ἀεὶ τῆ ἀνερμύων διδμή ἀρώτη κατὰβολὴ ὑφὲρ ἀσφαλείας.

Ἀρά γε τῆτ ἄρ ἐγὼ πῶτ ἐπόφομαι; ἀντὶ τῆ, εὐδαμονήσω.

Ἄρα γε χροκτὴν ἔστιν ὑμῖν; ἀρά γε χροῦσαι ὀφείλετε ἢ παρρησίαν ἀγῆν.

Ἀραβῆμοι. ἐπάραβες. καὶ Ἄραβμένη, ἀντὶ τῆ ἐπάραστα τὴν ὑδρίαν.

Ἀραβῆς. ὦρα Ὁκυδίδη ἐπὶ θαλάσσης εἰρη. ἐπὶ δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξ. ὄνομα ποταμοῦ. καὶ Ἀράξαι. σιυρίψαι.

1 Ἄπυστα. ἀνικεστα.] Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 288. ut Pearsonius observavit.
2 Ἀπὸ Ὁμοσείας.] Puto scribendum esse ἀπὸ Ὁμοσείας; quam lecti-
onem in versione secutus sum.
3 Ἀπφά. ὁ σημαίνει ἔσπεκρυφει.] De hac voce, cujus sedes est 11
Reg. 11. 14. fat multa collegunt Gatakerus de Stilo Novi Instrum.
cap. 111. & Suicerus in Thesuro Ecclesiastico; quos vide.
4 Τίτη⊕ δὲ ἐπὶ τῆ ἀπαυτὶ ἀφαιρ.] Stephanus Byzantius v. Ἀρα-
βια: ὡς ἢ παροιμία Ἀράβι⊕ αὐλητῆς, ἢ ἐπαυτὸν ἐπὶ τῆ ἀπαύτως
ἀφαιρομένη. ἢ ἀφὲρ τὸ μανθάνειν Ἐκλήτων ἀφαιρομένη τὴν αὐλητικὴν,
ἢ ὅσον βάναιον, ἢ παυτῶς ἀνελευθέρου, ἀλλὰ βαρβαρῶς αὐλητικῆς
χρησῆ. Διὸ καὶ Ἀράβι⊕ αὐλητῆς, ὅς
Δραχμῆς ἢ κλητῆ, τίτῶν σὺ ἐπαύω.
Vide etiam de hoc proverbio Eustathium ad Dionys. Perieg. &
Hesychium.

tebatur. Et Ἄπυρ⊕ οἶν⊕, vinum non deco-
ctum. [Ab hoc diversum est vinum,] Ἀναδεν-
δρίτης vocatum.

Ἄπυστα. Quæ audiri non possunt. Seu, de
quibus nihil auditur. Et Athenienses ante
Theseum erant obscuri.

Ἄπφά. Est blanda compellatio fororis &
fratris. Et Ἄπφὺς, diminutive pater; quasi di-
cas παπύς: unde ἀπφύς.

Ἄπφά. Pro νῦν, nunc.

Ἄπφά. Significat occulti, vel absconditi.
Elifæus Propheta dicit: Ubinam est Deus E-
liæ Appho? Percussit enim aquas chlamyde E-
liæ, & non divisæ sunt.

Ἄρα. Conjunctio conclusiva. Ergo. Acci-
pitur etiam pro δὴ, sane. Item pro, ut videtur,
ut apparet. Sic Plato.

Ἀραβες. Arabes. Nomen gentis. Arabii ve-
ro cæteris gentibus fortitudine longe præstant,
& sagittis viri longitudinem habentibus uten-
tes arcum intendunt, non manibus, sed pedibus
nervo admotis. Et Ἀραβίζω, partibus Ara-
bum faveo. Ἀράβησε vero, sonuit.

Ἀράβι⊕ ἀγγελ⊕. Arabius nuncius. Menan-
der Anatibemene, vel Messenia. Dicitur esse
ad imitationem proverbii illius, Ἀράβι⊕ αὐ-
λητῆς.

Ἀράβιον ἄρ ἐγὼ κεκίν. Arabiam igitur ego mo-
vi tibiam. Dicitur de illis, qui perpetuo lo-
quuntur. Ajunt autem ingenuos olim non di-
dicisse tibia canere, quod id fordidum & illibe-
rale censeretur: & pleraque mancipia fu-
isse barbara & Arabia; de quibus dictum est
proverbium: Accepta drachma tibia canit;
quatuor vero, desinit. Et Arabius tibicen: pro-
verbium, quod dicitur in eos, qui nullum gar-
riendi finem faciunt. Cantharus Medea: Ci-
tharædus Arabius excitavit chorum istum.

Ἀραβών. Pretium, quod in emptionibus cau-
tionis gratia datur pro rebus, quæ emuntur.

Ἀρά γε τῆτ ἄρ ἐγ. An igitur hoc unquam vi-
dere mihi licebit? Id est, an unquam hac felici-
tate frui mihi licebit.

Ἀρά γε γε. An igitur grunniendum est vobis?
Id est, an tanta in dicendo libertate uti vos o-
portet?

Ἀραβῆμοι. Qui sustulerunt. Et Ἀραβῆ τὴν
ὑδρίαν, quæ sustulit hydriam.

Ἀραβῆς. Apud Thucydidem de itinere ma-
ritimo dicitur. [Portu solventes.] Interdum
etiam de itinere terrestri. [Discedentes.]

Ἀράξης. ἢ. Araxes. Nomen fluvii. Et Ἀρά-
ξαι. Contrivisse. Contudisse.

5 Τεπάρων.] In duobus MSS. Paris. scriptum reperi πτεράων;
uti etiam legitur infra v. Τεπάρων. Sed vera lectio est τεπάρων,
quippe quæ confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii,
Helychii, & Eustathii ad Dionysium; sed etiam ipsius Suidæ infra
v. Δραχμῆς: ubi, consentientibus quoque MSS. legitur τεπάρων.
6 Κιθαράδων ἐξηγείσθαι Ἀράβιον.] Portus legendum putabat, Κι-
θαράδων ἐξηγείσθαι Ἀράβιον; quod non aspernor.
7 Ἀραβών.] Scribendum esse ἀραβών ex vulgatis Lexicis con-
stat.
8 Ἀραβῆνη, ἀντὶ τῆ ἐπ.] Scribe ἀραβῆνη τὴν ὑδρίαν, ἀντὶ τῆ ἐπα-
ραβῆ. Vide Aristoph. Lysistr. pag. 877. (548. Ed. Bas.) ubi locus
integer exstat, ad quem nota hæc Suidæ referenda est; ut Portus
recte monuit.
9 Ἀραβῆς παρὰ Ὁκυδίδη ἐπὶ θαλ.] Ex Scholiasta Thucydidis ad
lib. 11. cap. xxv.

πολυδνέα λάτειν ἄτρακλον.

Ἀράχνη. Σηλυκῶς, τὸ ὕρασμα. Ἀράχνης δὲ ζῶονικῶς, τὸ ζώουρον ὡς τὸ ζῶον ἔχνη ἔχνη.

Τριασάμ' ἴσσαν ἄλικες, ἴσον ἀράχνη
Γεῦξαι λεπτάλεον μῦτον ὀπιτάμωμ.

Εἰρημὴ δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδω, καὶ ὡς Πυθάρω, καὶ ὡς Καλλία· λέγεται δὲ καὶ ἀραχνηκὰ, ὡς τὸ ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν Ὄσωφ ἀραχνηκὸς τῷ ἰδὸν παροφύμωμα. Σηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχω· Πάντα δ' ἐλθὼν ἀραχνην βέλτε. Καλλίμαχος· Ἐργον ἀράχνη. Κρατῖν δὲ Πυθίην· Ἀραχνην μετ' ἔχης τῷ γατέρω. Φερεκράτης Τυραννίδι· Ἀράχνηα ὡς τὰς σκυαῖσι τὰς κελύβοις. Νικόφρων Ἀφροδίτης Γοναῖς· Ἀρ' ἀράχνην πὶ Φάινε) ἐμπεφυκέναι.

Ἀραχόσι. ἔθνηκόν. καὶ Ἀραχόσια, χώρα.

Ἀρβαζάκιος, ἴσσωφ, ἐπὶ Ἀρκαδία τῆ βασιλείας, ὃν Ἀρπαζάκιον ἐκάλειν ἄρα τὸ πλεονεκεκόν. τῷ μὲν γὰρ ἐξ Ἀρκαδίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκαταληκτικῶς πάθειν, ὡς τὸ Ἡρακλείδης δεσμῶς ἄρρηκτοῖς, καὶ ἐμμένει γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐμπεδόν. ταῦτα δὲ τῷ, ἐρωτομανία, καὶ μέθη, καὶ πλεονεξία. ἔτι δὲ εἰς ἐραχλὸν ἔργον τὰς ἐαυτῶν δοκῆσας ἀρετὰς ἐπελήθδουεν, ὡς ὅτι ἂν τις ἐπίτῃσει πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας ἔτι εἰς ἄκρον ἐξήκησε. ὁ μισοεργὸς μὲν γὰρ σωζέσθαι ποσάταις, ἔσας ἔτι ἐκείνῳ ἀειτμεῖν εἶχεν, ἔτι ἔτερός τις τῷ ἄρκαδικῶν. καὶ οἷα παροφύμωμα αὐτῶ λογιστῶ τ' ἄρκαδικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀειτμὸν τῷ ἄρκαδικῶν ἴδεσαν· τὸ δὲ πλῆθος τῷ ἔταρξεν καὶ τὸν ἐν τῷ χερσῶν ἀειτμὸν αὐτῶ διέφυγεν. ὡς τὸ ἐν Ὀρόντιον τὸν Πέρσιον Φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῷ δακτύλῳ ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀειτμὸν ἔτι κακῶν τὰς ἐπαύρας χεῖ μανάδας καὶ μυριάδας ἠείτμεν.

Ἀρβαξίης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλας, ἀνὴρ τὸν τε βίον σώφρων, καὶ πραγμάτων εἰ δὴ τις ἐμπερῶ, πειραμένῳ τε ἐν κνηροῖσι καὶ πλεμῶσι, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξεργασμένῳ, μετὰ δὲ τότε ἀφροσύμῳ. ἔτι ἀκκοῦς τὸν τε βίον καὶ τὰ ἦθη, οἷς χεῖται βασιλεὺς, ἐς νῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορία γενναῖα ἀνδρὸς ἔτι ἔξει τὰ τῆς Ἀσίας κράτη καὶ βασιλῶν σωτήρι) ὡς ὅλης ἀραχῆς.

Ἀρβέλι. πῶσιμα Σικελικὸν ἢ Ἀρβέλι. οἱ δὲ ἐνοικεῖντες ἐν ἴσσε ἐδόκον διεξαπατήσοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί ἔ γενήσῃ ἴαν ἐς Ἀρβέλας;

1 Τριασάμ' ἴσσαν ἄλικες, ἴσον ἀρ] Integrum Epigramma, ex quo haec descripta sunt, legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. pag. 558. (424. Ed. Henr. Steph. P.)

2 Εἰρημὴ δὲ ἀράχνης κημ πωρ' Ἡσιόδω, κημ π.] Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, propter brevitatē & obsecritatem fragmentorum ἀνεμενόμενα reliqui.

3 Ἀρβαζάκιος, ἴσσωφ, ἐπὶ Ἀρα.] Articulum hunc de Arbacio (qui in Chronico Marcellini Comitis & Jordanis male vocatur Nabazacius) ex historia deperdita Eunipii a Suida descriptum esse puto.

4 Ἀρκαδίας] Vocem hanc esse superfluum facile apparet. Est enim interpretatio Ἡρακλείδης, quae cum initio ad marginem nota esset, postea a librario aliquo in textum recepta fuit. Vide infra v. Ἡρακλείδης, ubi locus hic repetitur, & praeter Ἡρακλείδης aliud insuper scholium, ἐν ὅπῃ, nempe, imprudenter in textu intrusum est.

5 Πειραθεῖς] Videtur potius addita negatione legendum esse πη

Epigrammate: *Et saepe rotatum fusum, tenuissimi filii ministrum.*

Ἀράχνη. Genere foeminino, tela aranear. Ἀράχνης vero, genere masculino, ipsum animalculum; sic dictum, quod ζῶον ἔχνη, sive tennes pedes habeat. [In Epigrammate: *Palladi] tres dedicarunt [puelle] aequales, araneorum instar tenue filium nere scientes.*

Ἀραχόσι. Arachosii. Nomen gentis. Et Aracholia, regio.

Ἀρβαζάκιος. Arbazacius, Ifaurus, sub Arcadio Imperatore vixit quem propter avaritiam Harpazacium appellabant. Erat enim tribus vitiis tanquam Vulcaniis vinculis firmiter confectus, in eisque constanter perseverabat. Haec vitia erant, infans amor, ebrietas, & avaritia. Tanto autem studio illis, quas existimabat, virtutibus operam dabat, ut, qui id experientia comperit non haberet, credere non posset, eum tantos in tribus illis vitiis progressus fecisset. Tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut nec ipse, nec ullus alius e ministris eas numerare posset. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant: meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum digitum & decem millia & unum significare: sic etiam illi meretrices & singulatim & per dena millia numerabant.

Ἀρβαξίης. Arbaces, Praefectus Medorum sub Sardanapalo, vir singulari temperantia rerumque usu haud vulgari praeditus, atque in venatibus bellisque exercitatus: qui cum multa ante hac strenue fecisset, tum vero adhuc majora animo agitabat. Hic cum interiorem Regis vitam moresque auditu accepisset, ita secum reputare coepit, penuria viri cujuscumque strenui penes Sardanapalum regnum Asia stare. Quare de toto imperio consilium iniit.

Ἀρβέλας. Arbela, sive Arbelae, oppidum Siciliae, cujus incolae facile decipi posse putabantur. Unde ortum est proverbium: *Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris?*

πρωτοῖς: quod & Portus monuit.

6 Μισοεργὸς μὲν γὰρ σωζέσθαι ποτ.] Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Μισοεργὸς.

7 Ὄσωφ ἐν Ὀρόντιον τὸν Πέρσιον Φασὶν εἰπεῖν ὅτι τὸ δακτ.] Idem apophthegma Orontis refert Aristides apud Photium pag. 1304. Ὄσωφ ὡς τὸ δακτύλῳ Φασὶ ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντιον τὸν Πέρσιον, ὡς ὁ αὐτὸς ἂν, τῆ ἴσσε ποτ' ἢ τὰ μύρια σημαίνει, ποτ' δὲ ἔ παλέν ἢ ἐν. Et pag. seq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης καταστῆναι τὸ κράτος, ἢ ὁ δακτύλος, ἔφη, ποτ' ἢ ἐν, ποτ' δὲ μύρια σημαίνει. i. e. Orontes Persa cum imperio excidisset, dixit, inquit, nunc unum, nunc decem millia significat.

8 Ἀρβαξίης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Nicolai Damasceni, quae Suidas descripsit ex Collectaneis Constantini a Valesio editis, pag. 425.

9 Βασίλειος Μήδων] Scribe Ὑπαρχος Μήδων, i. e. Praefectus Medorum; ut recte apud Constantinum ioco laudato.

'Αρβηλα. ὄνομα τόπων. καὶ 'Αρβηλαίσι. 'Αθηναίσι. 'Αρβύλη δὲ, τὸ ὑπόδημα.

'Αργαλέον φρενέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγροβένει. Εὐειπίδης ὁ λόγος Βάκχαις. καὶ 'Αργαλέον, χαλιπὸν. εἴρη) δὲ ἀπὸ τῆ ἀλγος, ἀλγαλέον, καὶ προσηπὶ τῆ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ ὡς τὸ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. Ἐν τῷ τῷ ὡς τῷ ἄλγος, ἀλγαλέον, καὶ προσηπὶ ἄς ἀπὸ τῆ ἔπει, ἀπύω, τὸ Φωνῶ. 'Αργαλέον δὲ, δύσκολον, δυσχερές. καὶ 'Αργαλέως ὑπερρηματικόν. καὶ 'Αργαλέωπερον.

'Αργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν ἔ φέρει ψυχῆς.

'Αργανθῆνη. ὄνομα κύριον. καὶ 'Αργανθῆναι κλιτική. καὶ 'Αργανθῆνιον ὄρος τῆς Κίον ἡσσε.

'Αμφ' 'Αργανθῆνιον ὄρος, ὡς ὁ Κίον τε Κίον.

'Αργαριζίν. ὄνομα ἔθνους.

'Αργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν, 'Αργὰς καλεῖται. ὅ τῷ ἀφομοιωθῆς ὑπὸ Αἰσχίνε τὸν Δημοσθένει. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ Θεοδώδην τὸν τῶ πιν. ἢ μάλιστα 'Αργαῖοι τὸν ὄφιν ἀγρὰν ἐκάλεον. 'Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος ἔ τῷ γλώτῃαν ἔπος καλεῖται Φησιν, ἀλλὰ γένει εἶναι ὄφραον τὸς ἀγρὰς.

'Αργαῖον. τὸ Κουσαργείας ὄρος.

'Αργελλα. οἴκημα Μακεδονικόν, ὡς Ἰερμαίνουλις λέγουται.

'Αργελόφους. ὁ Αἰσιφάνης. Σὺ δὲ τ' ἀγρὰς ἀγαπᾷς τ' οἷς τὸς ἀγρὰς πελειθῶν.

'Αργεμον. τὸ τῷ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ.

'Αργεὺς υἱός. Καὶ πῶς ὁ 'Αργεὺς υἱὸς ἀλλαχόσε βελόμην βαλεῖν, τὰ δὲ λφθ δυστυχῶς τ' ἀγρῶν τυλχάνει, καὶ ἀνακρεῖ αὐτόν. ἴ Ὅπ' τῷ Θεραμένει, τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὡς ἀνεγόμεν), δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ χεῖλιάτατα ἢ τε τῷ ἐν 'Αργινῶσι φησιν ἀπαγωγῇ, ἢ αὐτὸς συνεπίστατο μὲν Καλλιζένους ἢ τε τῷ λ' ἐπὶ κατὰ λυσὶ τῷ δῆμος ἢ κατὰ τῶσι. Ζητῆ ἐν τῷ Δεξιῶσι.

'Αργενῆσι. λευκαῖσι.

'Αργεία. ἢ Ἡεα. ἢ ἢ τ' 'Αργείων γῆ.

'Αρβηλα. Arbela, nomen loci. Et 'Αρβηλαίσι, Atheniensibus. At 'Αρβύλη, calceamenti genus.

'Αργαλέον φρον. Molestum est sapienti, apud insipientes multa loqui. Dicitur est Euripidis Bacchis. Et 'Αργαλέον, difficile, molestum. Dicitur est ab ἄλγος: unde ἀλγαλέον, & mutato λ in ρ, ἀργαλέον. [Vel sic.] ἔργον apud veteres significat, difficile, molestum. Hinc deducitur ἔργαλέον, & mutato [ε in α ἀργαλέον:] ut ab ἔπος, ἀπύω, clamor. 'Αργαλέον vero, difficile, molestum. Et 'Αργαλέως, adverbium, difficulter. Et 'Αργαλέωπερον, difficilior.

'Αργὰ ῥήματα. Ociosa verba, quae animo nullo modo profunt.

'Αργανθῶνη. Nomen proprium. Et Arganthonium lectus. Et Arganthonium mons in Insula Cio. Circa Arganthonium montem ἔ ὄστια Cii.

'Αργαριζίν. Argarizin. Gentis nomen.

'Αργάς. Qui callidioris est ingenii quam pro atate, is vocatur 'Αργάς. [Est autem 'Αργάς genus serpentis.] Huic Aeschines Demosthenem similem esse dicit. Alii vero sic appellari dicunt hominem violentum & ferinis moribus praeditum. Et Argivi praecipue serpentem vocabant 'Αργάν. Timarchus Rhodius autem ait, τὸ 'Αργὰς non esse vocem inusitatam; sed significare genus serpentis.

'Αργαῖον. Argaeum. Caesarex mons.

'Αργελλα. Argella, balneum quoddam Macedonicum, in quo calefacto homines se lavant.

'Αργελόφους. [Extremas & inutiles partes.] Aristophanes: Tu vero inutiles principatus tui partes corrodere gaudes.

'Αργεμον. Morbus oculi, qui albugo vocatur.

'Αργεὺς υἱός. Argei filius. Hic alio telum jaculari volens, fratris pectus infeliciter ferit, ἔ ipsum interficit. † Theramenes, Isocratis magister, cum alia multa contra leges fecit, tum vero duo maxima & gravissima. Haec autem sunt, ducum, qui erant in Arginusa, abductio, cujus ipse cum Callixene auctor fuit: & triginta Tyrannorum ad evertendam populi libertatem constitutio. Quare in v. Δεξιῶσι.

'Αργενῆσι. Candidis. Albis.

'Αργεία. Argiva Juno. Item, Argivorum terra.

1 'Αρβηλαίσι, 'Αθηναίσι] Quid hoc? Nihil certe simile me apud ullum scriptorum veterum legisse memini. Quare suspicor locum hunc non solum esse corruptum, sed etiam mutilum, cumque sic in integrum esse restituendum: 'Αρβηλαίσι, ἀπὸ τῷ 'Αρβηλαίσι τῷ 'Αθηναίσι. Vide Steph. Byzantium v. 'Αρβηλα.
2 Εὐειπίδης λόγος Βάκχαις] Falsum est verba praecedentia reperiri apud Euripidem Bacchis. Quare alibi ea quaerenda sunt.
3 'Αργαλέον, χαλιπὸν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῷ ἄλγος, ἀλγῶν] Ex Scholiasta Aristoph. ad Plutum, pag. 1.
4 'Αμφ' 'Αργανθῆνιον ὄρος, ὡς ὁ Κίον τε Κίον] Hunc versum apud Apollonium Rhod. me legisse memini.
5 'Αργάς, ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν] Apud Harpocrationem, cujus vetustigia Suidas hic secutus est, melius legitur 'Αργάς, cum circumflexo.
6 Τῷ ἀφομοιωθῆς ὑπὸ Αἰσχίνε τῷ Δημοσθένει] Locus Aeschinis, ad quem Suidas hic respicit, exstat in oratione ejus vulgo ὡς περὶ πικροπέτεσις inscripta, pag. 260. ubi Orator sic inquit: Ἐκ παιδῶν δὲ ἀπικροπέτεσις, ἔ δὲ κατὰ τὸν ἔπος κατὰ τὸν λαίχων, ΑΡΓΑΣ ὡς κατὰ τὸν i. c. Cum pueritiam excessisset, ἔ τῷ τῷ

bus suis licet decem talentorum inveniasset, Argas appellatus est. Vide etiam infra v. Βάκχαις, & v. Δημοσθένε.
7 Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος] Inter Glossographos veteres saepe mentio fit Τιμαρχίδος τῷ Ῥόδιος, nunquam vero Τιμάρχος τῷ Ῥόδιος. Quare non est repudianda emendatio Mutilici ad Harpocrationem, qui pro Τιμαρχος, Τιμαρχίδος hic legendum censet. Timachidam autem praeter Enarratorem Comici, Athenarum & alios, laudat etiam Eustathius ad Iliad. pag. 1067. & ad Olyss. pag. 1071.
8 'Αἰσιφάνης] Vespis pag. 478. (334. Ed. Bas. F.)
9 Καὶ πῶς ὁ 'Αργεὺς υἱὸς ἀλλαχῶ] Idem fragmentum legitur pra v. Ἀμύδα.
10 Ὅπ' τῷ Θεραμένει τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ] Haec, & quae sequuntur, excerpta sunt ex Schol. Aristoph. ad Romanos, pag. 237. sed quibus sua hic sedes non est, quoniam pertinent ad vocem 'Αργίνουσι, quae paulo post sequitur.
11 Κατὰ τῶσι] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est κατὰ τῶσι.

'Αργείων.

Ἄργείων. Ἔνομα κύριον. καὶ Ἄργεῖοι, οἱ Ἕλληνες.
 Ἄργεινός. ὁ λαμπερός. Ἄργινός.
 Ἄργειόδους. ὁ λευκὸς ὀδόντας ἔχων.
 Ἄργεῖος ὄρατος. παροιμία ἐπὶ τῷ ἀπειῶς καὶ καταπληκτικῶς ὄρανται.
 Ἄργεῖοι Φᾶρες. ἐπὶ τῷ παροδύλως ποιησῶν. οἱ γὰρ Ἄργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ καμφοδῶν. Ἄεισοφάνης Ἀναγύρω.
 Ἄργειφόντης. ὁ Ἑρμῆς.
 Ἄργείης. ὁ λευκός.
 Ἄργης. ὁ κερωνός. καὶ Ἀργῆσκος, ὄνομα κύριον.
 Ἀργιλῶδης. ὁ ῥυπαρός. ἢ Ἀργιλῶδης γῆ, ἢ λευκὴ καὶ καθαρά.
 Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἄδε θανῆσαν
 Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχεται.
 Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.
 Ἀργινός, ζερινός. λευκός.
 Πηγὰ δ' ἄργινός. ἀναθλίβωντο γάλακτι.
 Ἀργίνουσα. νῆσος.
 Ἀργιόδοντα. λευκόν. ἢ ὀξύδοντα.
 Ἀργίποδες. ταχεῖς. ὀξύποδες.
 Ἀργόλας. εἶδος ὄφειων, ἧς ἠνεγκε Μακεδὼν ὁ Ἀλεξάνδρος ἐκ τῆς Ἀργεῖος τῆς Πελασγικῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέβηκε τὰ ὄρα Ἰερεμίας τῆς παροδύτης ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἧς ὁ αὐτὸς παροδύτης ἀπέκλειθεν. Ἀργόλας ἦν, ἐκ τῆς Ἀργεῖος λαοί.
 Ἀργά. ναῦς. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῆς Ἀργεῖος, δοπικῆς.
 Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργεῖος νηὶ πλέοιτες.
 Ἀργὸν ἔτος. καὶ ἐπὶ αἰθῆραν ἠγέλο παρὰ Ἰουδαίους, ὁμοίως τοῖς ἐβδομάσις ἡμέραις. καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκῆς. Ἄεισοφάνης Νεφέλαις.
 Οὐ μὲν ἔγω γ' ὡς ἀργὸς εἶμι, ἀλλ' ἐσπάρτα.
 Ἀργῶς κινεῖσθαι, δυσχερῆς ποιεῖ τρέψας.
 Ἀργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.
 Ἀργουμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ζεγγυρῶν ἀλλασσόμενος. ὁ τραπέζις. ὁ ζεγγυροπράτης. κολλεκτῆριος.
 Ἀργεῖα. ζεγγυρᾶ. καὶ παροιμία.
 Ἀργυρέως λέκχησι μάχη, καὶ πάντα κρατήσας.
 ἐπὶ τῷ δώροις πνὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκάλωτα παραινέτων. τῶτον γὰρ τὸν λεγόμενον ἢ Πυθίαν ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιτικῶς, ἀπὸ παροδύτης παροδύτης τῆς Ἑλλάδος.

1 Ὁς ὁ αὐτὸς σφ. Lege ἄς, ut referatur ad ἀσπίδας. Vide Eriphian. de Vita Proph. pag. 139.

2 Καὶ ἀργὸς ἐπὶ θηλυκῆς. Graeci Magistri observant, τὸ ἀργὸς non solum de mare, sed etiam de femina dii. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡρώς, ἢ ἀργὸς γυνὴ κρείττων ἢ ἀργή. Affert deinde eundem locum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Phrynichus: Ἀργὸς ἡρώς μὴ λέγει, ἀλλ' ἀργὸς ἡρώς. καὶ ἀργὸς γυνὴ, καὶ λοιπὰ ὁμοίως.

Ἄργείων. Argivorum. Nomen proprium. Et Ἀργεῖοι. Graeci.
 Ἄργεινός. Candidus. Splendens. Et Ἀργινός, idem.
 Ἀργειόδους. Candidos dentes habens.
 Ἀργεῖος ὄρατος. Argivos vides. Proverbium, quod dicitur de illis, qui fixis oculis & terribili vultu aliquid intuentur.
 Ἀργεῖοι Φᾶρες. Argivi fures. De palam improbis. Argivi enim ob furta [male audiebant, eoque nomine] a Comicis exagitabantur. Aristophanes *Anagyro*.
 Ἀργειφόντης. Mercurius.
 Ἀργείης. Candidus. Albus.
 Ἀργίης. Epithetum fulminis. Et Ἀργῆσκος, nomen proprium.
 Ἀργιλῶδης. Sordidus. Vel Ἀργιλῶδης γῆ, terra alba & pura. [In Epigrammate:] *Locustam Democriti alatam argilla haec juxta viam mortuam claudit*.
 Ἀργίνη. Argine. Nomen urbis.
 Ἀργινός, ζερινός. Candidus. Albus. *Fon-tes autem albi exprimantur lactis*.
 Ἀργίνουσα. Insula Arginusa.
 Ἀργιόδοντα. Albos dentes habentem. Vel, acutis dentibus praeditum.
 Ἀργίποδες. Veloces. Celeres.
 Ἀργόλας. Argolæ. Genus serpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelasgico Alexandriam tulit, & in Nilum injecit ad aspides necandas; eodem tempore, quo ossa Prophetæ Jeremia ex Ægypto Alexandriam transtulit: quas idem Prophetæ necavit. Dicti igitur sunt Ἀργόλας, quasi ἐκ τῆς Ἀργεῖος λαοί.
 Ἀργά. Argo. Navis. Et Ἀργοναῦται. Argonautæ. Et Ἀργεῖος, dativus.
 Ἀργοναῦται. Qui in nave Argo navigabant.
 Ἀργὸν ἔτος. Annus feriatuus. Judæi septimo quoque anno ferias agebant, ut septimo quoque die. Ἀργὸς est etiam generis fœminini. Aristophanes *Nubibus*: *Non equidem dicam illam otiosam fuisse: texebat enim*.
 Ἀργῶς κινεῖσθαι. *Segniter & tarde moveri infelix portendit iter*.
 Ἀργουσα. Argusa, urbs Eubœæ in agro Chalcidico sita.
 Ἀργουμοιβός. Qui monctam minutiorem vel aream argentea permutat. Trapezita. Argentarius. Collectarius.
 Ἀργυρέα, ἄ. Argentea. Et Proverbium: *Argenteis hastis pugna, & omnia vinces*. De iis dicitur, qui monent aliquē, ut ad res arduas & difficiles conficiendas alios muneribus corrumpat. Hoc enim oraculum Pythia Philippo reddidit, significans, cum prodicione Græciam superaturum esse.

3 Ἀεισοφάνης Νεφέλαις Pag. 126. (62. Ed. Bas. P.)

4 Ἀργῶς κινεῖσθαι, δυσ. Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum. Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut & reliqui versus ἀνισομετρῆς, qui in Suidæ Lexico hodie leguntur.

Ἄργυροι Ⓞ φαυρός. Ἄργυρίδιον δὲ ὡς ἡμεῖς. Εὐ-
πολις Δήμους Ἐγὼ δὲ συμφήσασα τὰ ἄργυρίδιον.
Ἄργυριον δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλεῖσθαι. ὡς Ἀειτο-
Φάνης Δαναΐσιν.

Ἄργυρινοί. ὄνομα ἔθνης.

Ἄργυρίπω. πόλις, ἣν κτίζει Διομήδης.

Ἄργυρις Ἰθάκη. καὶ ἄργυριπυ γῆ, καὶ χρυσιπυ,
ἢ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.

Ἄργυροθήκη. ἴδιον τὸ ἰσομαθία, οἷς ἐχρῶν-
το Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν, ὅτε χρῶντο μόνον αὐτοῖς τὰ
δὲ, ὅτε καὶ ἄργυρίδιον ἐκπέμφθησαν, ἃ καὶ κισβότια
ἐκάλουν. τὰ δ' ἄλλα, μαρτύρια. καὶ Ἄργυριπυ
ἐλέγοντο οἱ ἄργυρις ἐπιπορευόντες.

Ἄργυρογνώμων. δοκιμαστής.

Ἄργυροδίτης. ὁ καλὰς δίνας ἔχων. Δῖνα δὲ αἶ τ'
ἰσάτων συφραγή.

Ἄργυροῦλον. τὸ ἄργυρος ἦλκος ἔχον.

Ἄργυροκοπιῶν. ἐν ᾧ κόπιον τὸ νόμισμα. ὁ νῦν πι-
σιμαντήριον καλεῖσθαι.

Ἄργυροπέζα. ἢ ἄργυρος πόδας ἔχουσα. Πέζα
γὰρ ὁ πῆξ. καὶ Ἄργυροπόδα δίφρον. ὁ Ξέρξης δὲ δί-
φρον, ὅς αἰχμάλωτον ἐπεκαλεῖτο. ἀνέκειτο δὲ εἰς
τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνῶν.

Ἄργυρος κρήνη λαλεῖσθαι. ἐπὶ τῆς ἀπειδευτῶν
μὲν, ὡς δὲ πλάττω ὑπερβολῶν παρρησιαζομένων
καὶ λαλεῖσθαι.

Ἄργυρον, καὶ χρυσόν. τὸ δ' ἄργυρον καὶ χρυ-
σον Ἰακά. τὸ δὲ χρυσόν, κηλικόν. Θεοκρίδης ἄ.
[Χρησὶν ὅτι ἔχεται χρυσιῶν μετάλλων. ὡς ἄρ καὶ
ἄργυρια λέγει δέυτερα.] Μέγιστος Λαυρεῖς, ὅπως ἄρ-
γυρια μέταλλά ὄντι Ἀθηναίοις.

Ἄργυρώματα, καὶ χρυσώματα. ὁμοίως ὡς ἡμεῖς.
Λυσίας⁸.

Ἄργυράνη. καὶ Ἄργυράνη Ⓞ δὲλ Ⓞ.

Ἄργυρον. τὸ ὄμελαν, ἢ τὸ λαμυρόν.

Ἄρδαβέρι Ⓞ, ἢ υἱὸς Ἀσπαρ Ⓞ, γενναῖ Ⓞ τὸν θυ-
μὸν, καὶ τὸς τιμὸν Θεράκιον πολλὰς κατὰ δραμόν-
τας βαρβάρους ἀντάσας ἄπικροτάμην Ⓞ. τῷ τῷ ἐν
ἰσάτι ἀριστεῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκεσιῶν παρέχετο τιμὸν
Ἐἴαν φραδοπεδαρχίαν. καταλαβὸν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύ-

Ἄργυροι Ⓞ φαυρός. Argentea crux. Et Ἄργυ-
ρίδιον eodem sensu accipitur, ac apud nos ho-
dic. Fulvius Demis: Ego ero corrasa argenteo-
la. Ἄργυριον vero nummum minutio-
rem vo-
cant. Aristophanes Dan. idibus.

Ἄργυρινοί. Argyrini. Nomen gentis.

Ἄργυρίπω. Argyrippa, urbs, quam Diome-
des condidit.

Ἄργυρις Ἰθάκη. Reconditoriū argenti. Et ἄργυ-
ριπυ & χρυσιπυ, terra argenti & auri venas habens.

Ἄργυροθήκη. Theca argenti. Duplicita erant
ἄργυροθηκῶν, quibus Athenienses utebantur;
una, in quibus tantum scribebant; altera vero,
in quibus & argentum recondebant: quæ et-
iam κισβότια vocabant. Cætera vero μαρτύρια
appellabantur. Et ἄργυριπυ dicebantur ar-
genti divites.

Ἄργυρογνώμων. Explorator argenti.

Ἄργυροδίτης. Limpidos & claros vortices ha-
bens. Δῖνα enim appellantur aquarum vortices.

Ἄργυροῦλον. Argenteos clavos habens.

Ἄργυροκοπιῶν. Officina, in qua nummi cu-
duntur: quam nunc quidam σιμαντήριον vocant.

Ἄργυροπέζα. Quæ pedes argenteos habet.
Πέζα enim significat pedem. Et ἄργυροπόδα δί-
φρον, sella argenteis pedibus insignis, qualis
erat Xerxis, captiva cognominata: quæ dedi-
cata erat in Parthenone Minervæ.

Ἄργυρος κρήνη λ. Argenti fontes loquuntur.
Dicitur de indoctis quidem, sed qui divitiarum
suarum copia freti liberius loquuntur.

Ἄργυρον & χρυσόν, [Attice dicitur.] Ἄργυ-
ρον vero & χρυσόν, Ionice. χρυσιῶν autem
est possessivum. Thucydides libro 11. Us-
que ad montem Laurium, ubi sunt argentifon-
dine Atheniensium.

Ἄργυρώματα, & χρυσώματα. Argentea & au-
rea vasa. Lysias.

Ἄργυράνη. Argyrone. [Nomen proprium.]
Et ἄργυράνη Ⓞ δὲλ Ⓞ, servus pecunia emptus.

Ἄργυρον. Nigrum, vel splendidum.

Ἄρδαβέρι Ⓞ. Ardaburius, Asparis filius, vir
fortis & strenuus, Barbaros Thraciam incur-
santes fortiter saepe repulit. Hunc Imperator
Marcianus Praefectum exercituum Orientis
creavit, eamque dignitatem ob res præclare
gestas præmii loco ei tribuit. Cum autem ibi

sa apud Græcos vulgo appellabantur: sed qui accuratius & Ἀπι-
κρίτως loqui volebant, ἄργυρον & χρυσόν κόσμον dicebant; si cre-
dendum est Athenæo, qui lib. vi. pag. 231. postquam de vocibus
χρυσόν & ἄργυρον egisset, subiungit: Οἱ δὲ ἐπιπέζοντες λέγουσιν
δὲν φασὶν ἄργυρον κόσμον, & χρυσόν κόσμον. Idem verbis Athe-
næi observat Eustathius ad Odyss. O. pag. 1776. Sed περὶ τούτου
hoc non videtur magni esse momenti, quoniam Pollux lib. x. cap.
xlv. testatur, vocabulis χρυσόν & ἄργυρον Xenophontem,
Aristophanem, & Lysiam, quos nemo ex numero meliorum &
Atticorum Græcæ scriptorum excluderet, usos esse.

8 Λυσίας] Lysias orator vocibus χρυσόν & ἄργυρον usus e-
rat in oratione περὶ Κλέωνα, ut auctor est Pollux loco laudato;
itemque in oratione περὶ τῶν χρυσοποιῶν, ut testis est Athenæus,
loco itidem paulo ante indicato.

9 Τὸ ὄμελαν] Alii Grammatici contra τὸ λεῖκό. Vide Hesychium.

10 Ἄρδαβέρι Ⓞ, υἱὸς Ἀσπαρ Ⓞ. ἴδεν.] Insigne hoc de Ardabur-
rio fragmentum ex historia deperditæ Menandri Protectoris a Sui-
da de promptum esse puto.

1 Ἄργυρις Ἰθάκη. ἢ ἄργυρ.] Ex Harpocrate.
2 Ἄργυροθήκη] Hæc vox in prioribus Edit. deest; quam ex Har-
pocrate revocavi, & a capite reposui.
3 Σιμαντήριον] Sic ex Harpocrate rescriptum. In prioribus
enim Edit. minus recte legitur ἡμωθήριον.
4 Ἄργυροπέζα] Est notissimum epithetum Thetidis apud Ho-
merum.
5 Καὶ ἄργυροπόδα δίφρον. ὁ Ξέρξης δὲ δίφρον, ὅς αἰχμ.] Apud
Harpocratem, unde Suidas, hæc rectius & auctius sic leguntur:
Ἄργυροπόδα δίφρον. ὁ Ξέρξης, ὅς αἰχμάλωτον ἐπεκαλεῖτο. ἢ ὅς κισ-
βότια ἔχουσα τὸν χρυσόν καὶ τὸν ἄργυρον. ἀνέκειτο δὲ εἰς.
6 Χρησὶν ὅτι ἔχεται χρυσιῶν μετ.] Hæc, que uncis inclusa sunt, a-
lienum occupant locum, & ponenda sunt post vocem Ἀθηναί-
οις, quoniam verba illa, μέγιστος Λαυρεῖς, ὅπως ἄργυρια μέταλλά ἐπὶ
Ἀθηναίοις, continua serie legi debent post vocem Θεοκρίδης. Apud
illum enim scriptorem fragmentum istud existat; non quidem lib.
1. ut Suidas habet, sed lib. 11. cap. 15. Ceterum, versionem ver-
borum uncis inclusorum prætermittam, quoniam sensus illorum ob-
curus est.
7 Ἄργυρώματα, & χρυσώματα] Sic quidem aurea & argentea va-
Tom. I.

"Αρραυτ⊙. ὁ ἀφθαρί⊙.

"Αραυτο. λάβοι. κομίσθεν. ¹Εὐριπίδης
Οὐκ ἔστιν ἕδὲν δεινὸν ᾧδ' εἰπεῖν ἔπ⊙,
Οὐδὲ πάθ⊙, ἕδὲ ξυμφορὰ θεήλαί⊙,

Ἦς ἕκ ἀν ἀραυτ' ἀχθ⊙ ἀνθρώπων φύσις.

Καὶ αὐτίς

Οὐς ² ἕκ ἀν ἀραυτ' ἕδ' ἔχατον Αἰγυπῆιοι.

Πολλαχθὲ δὲ ὡς ἀχθοφορέτην Αἰγυπῆϊον μέμνυσι⊙.

"Αριάδνη. ὄνομα κύριον.

"Αρέθουσα. πηγὴ ἐπὶ τῷ νῆσον Σικελίας, ἐν ἣ εἰς-
βάλλει Ἀλφειὸς, ποταμὸς τῆς Ἀρχαδικῆς πέλειας,
δύο μὲν⊙ ἄθρα τ' Ἀδριάδ⊙ θαλάσσης εἰς τὸ πέλα-
γ⊙, καὶ μηδαμῶς τῇ ἀλμυρῷ μίγνυμην⊙, ὡς
ἀν τ' ποταμῶσι πηγῆς ἐράμην⊙.

"Αρρην. καὶ Ἀρρηνικῶς. Καὶ ³ ἡμίανδρ⊙, καὶ ἡμι-
γύναιξ, ἢ διγενῆς ἢ θηλυδρίας, ἢ ἕρμα φρόδι⊙, ἢ ἴθεις,
ἢ ἰσχύς τετέλειται. καὶ ἄρρηνωπὸς, ὁ ἀνδρόγυν⊙.
καὶ ὁ ἀνδρεῖ⊙. ὁ φέρρος. λέγεται δ' ἔπω τὰ μὲν
ἄλλα γύναιας, ἔχθρας δὲ π' ἀνδρόμορφον. Ἰπώναξ
δὲ ἡμίανδρον, τὸν οἶον ἡμιγύναικα. λέγει δὲ καὶ ἀ-
πόκοπ⊙, καὶ βάκην⊙, καὶ ἀνδρόγυν⊙, καὶ
Γάλλ⊙, καὶ γύναις, καὶ Ἀπίς, καὶ ἄνδραχάδης.

"Αρεόβινδ⊙. ὄνομα κύριον.

"Αροπαγίτης. διαφορεῖται. καὶ παρομίαια ⁴ Ἀροπα-
γίτης. ἐπὶ τ' σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμων ἢ σιωπη-
λῶν. καὶ ⁴ Ἀρεῖος νεοτῆς, καὶ Ἀρε⊙ παιδίων. ἐπὶ
τ' θρασυτάτων. κέρχην⊙ τὰ μὲν ἀφ' ὧν Πλάταν Πήσανδ-
ρῶ τ' δὲ δευτέρῳ, Ἀλεξανδρίδης Πήσανδρῶ.

"Αρρεπίης. κέφι.

"Αρέσθ. δολικῆ. Καὶ ⁵ ἀρέσθ τῷ Θεῷ ὑπερ' ἰσχύον νέον.

"Αρέσκεια. καὶ ἀρέσκω. πρὸς ⁶ αἰπαλικῶ σὺντα-
ξιν καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ'
ἀρέσκη.

"Αρετή. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσιῶσι ὑπερτέμενον.
ᾧ δὲ τὸ ἀρετήν.

"Αρετὴ ἔστιν; ἄρ' ἕκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανῶ;

Καὶ Φημί, κἀπόφημι, κἄκ' ἔχω τί Φῆ.

"Αρετή. ⁸ ἀφ' ἧς ὁμοιογενεῖς, καὶ αὐτῇ δι' αὐ-
τιῶν ἔστι αἰρετή, ἢ ἀφ' ἧς ἕκ τινα φόβος, ἢ ἐλπίδα, ἢ π-
τ' ἔξωθεν. ἐν αὐτῇ τε ἔστιν ὑδαμονία, ἄτε ἔστιν ψυ-
χῆ πεποιμένη πρὸς τῷ ὁμοιογενεῖ παλῶς βίαι. καὶ
ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς δὲ τὸ λογικὸν ζῆλον, ὅτε μὲν, ἀφ' ἧς τὰς

¹ Εὐριπίδης] Oreste, v. 1. ut Portus observavit.

² Οὐς σὺν ἀν ἀραυτ' ἕδ' ἔχατον Αἰγ.] Hæc sunt verba Aristoph. Ramiis pag. 277. (184. Ed. Bal. P.)

³ Καὶ ἡμίανδρ⊙, ἢ ἡμιγύναιξ, ἢ εἰς.] Hæc, & omnia quæ se-
quuntur, quare huc allata sint, divinare non possum, quoniam car-
put non habent, ad quod referri queant.

⁴ Ἀρεῖος νεοτῆς] Proverbio hoc usus est Aristoph. Avibus pag. 580.

⁵ Καὶ ἀρέσθ τῷ Θεῷ ὑπερ' ἰσχύον νέον] Hæc sunt verba Lxx In-

"Αρραυτ⊙. Incorruptus.

"Αραυτο. Suscipiat. Ferat. Euripides:

*Non est ullum atrox adeo dictu verbum,
Neque malum, neque calamitas ab iratis
Diis immissa,*

Cui non genus humanum obnoxium sit.

Et iterum:

*Quos ne centum quidem Ægyptii sustule-
rint.*

Multis enim in locis Ægyptiorum, ut bajulo-
rum, scriptores meminerunt.

"Αρεάδνη. Areadne. Nomen proprium.

"Αρέθουσα. Arethusa, fons in insula Sici-
lia, in quem influit Alphæus, Arcadicæ
urbis fluvius, per Adriaticum mare pelagus
intrans, nec cum aqua maris vel minimum
se miscens, quasi fontis hujus amore captus.

"Αρρην. Mas. Masculum. Et Ἀρρηνικῶς. Ma-
sculine. Et femivir, & femimulier, & qui
duplicis est sexus, & effœminatus, & Her-
maphroditus, & Eunuchus, cujus virilitas
extincta est. His & similibus nominibus so-
lent appellari homines molles & effœmina-
ti, speciemque tantum aliquam viri habentes.
Hipponax etiam semivirum & femimulierem
[eunuchum] vocat. [Præterea, homo effœ-
minatus, & cui virilitas adempta est,] dici-
tur etiam ἀπόκοπ⊙, βάκην⊙, ἀνδρόγυν⊙, Γάλλ-
⊙, γύναις, & Ἀπίς.

"Αρεόβινδ⊙. Areobindus. Nomen proprium.

"Αροπαγίτης. Arcopagita. Duobus modis
effertur. Et proverbium: Arcopagita. De
tetricis, & valde severis, & taciturnis. Et
Martis pullus: & Martis filius. De viris
valde audacibus & fortibus dicitur. Priori
proverbio usus est Plato *Pisandro*: altero
vero Alexandrides *Pisandro*.

"Αρρεπίης. Levis.

"Αρέσθ. Placebit. Dativo jungitur. *Et Deo
magis placebit quam vitulus tener.*

"Αρέσκεια. Blanditia. Et Ἀρέσκω, placeo.
Accusativo [Attice] jungitur apud Sopho-
clem & Aristophanem. *Tibi vero hæc placent.*

"Αρετήρ. Placenta, quæ in sacrificiis ad-
hibebatur. Ab ἀρετήν, gratum, jucun-
dum.

"Αρ ἔστιν. *Utrum est? An vero non est? An
mens me fallit? Et aio, & nego, nec habeo
quid dicam.*

"Αρετή. Virtus, affectio rationi consentanea,
& ipsa propter se expectanda, non ob aliquem
metum, aut spem, aut externum aliquod com-
modum. Et in ipsa sita est felicitas, quippe
quæ animæ inest ad consensionem totius
vitæ. Animal autem ratione præditum per-

terpr. Psalm. LXXVIII. 36.

⁶ Πρὸς αἰπαλικῶ σὺνταξιν] Scribendum est, πρὸς αἰπαλικῶ
συντάξιν.

⁷ Ἀρετὴ ἔστιν; ἄρ' ἕκ ἔστιν.] Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Colon.
pag. 282. ut Portus observavit.

⁸ Ἀρετή. ἀφ' ἧς ὁμοιογενεῖς, καὶ αὐτῇ δι' αὐτῶν] Hæc, & quæ
sequuntur usque ad verba illa ἀνάλογον δὲ καὶ αἰ κακία, leguntur a-
pud Laertium lib. VII. Segm. LXXXIX. & seqq. unde Suidas ea de-
scripsit.

τῆς ἕξωθεν ἀραγμαλιᾶν πιθανότητος· ὅτε δὲ, ἀφ' ἑνὸς ἀπόχυσιν τῆς σιμώντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς δίδωσι ἀδιαφύβως· ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ἄσπερ ἀνδρεία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ἄσπερ ὑγεία· ἡ θεωρηματικὴ, ὡς φρόνησις· καὶ ἡ ἐπιτημονικὴ μὲν εἰσι καὶ θεωρηματικαί, αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐν θεωρημάτων ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ, αἱ καὶ παρ' ἑκτασιν θεωρημάτων ταῖς ἐν τῆς θεωρημάτων συνεπικυίας, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῆ γὰρ ἐπιτημονικὴ τῆ θεωρηματικῆ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκλεβεῖν ἢ παρεκλείνεται τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς ψαλίδος οἰκοδομία τὴν ἰσχύϊ ἐπιτημονικῆ. Καλῶνται δὲ ἀθεώρητοι, ἐπὶ μὴ ἔχουσι συγκαταθέσθαι, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρεία. τεκμήριον δὲ τῆ ὑπαρτικῆ εἶναι τὴν ζήτησιν, τὸ γενέσθαι ἐν θεωρηματικῆς τῆς Σωκράτους, Διογένη, Ἀποθόνου. εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρτικῆ, ἀφ' ἧς τὸ ἀνικεῖσθαι τῆ ζήτησιν. διδακτικῆ τε εἶναι τὴν ζήτησιν, καὶ δῆλον ἐν τῆ γίνεσθαι ἀγαθὸς ἐν φαύλων. εἰσι δὲ δύο ζήτησιν· θεωρητικὴ, καὶ πρακτικὴ. οἱ δὲ τρεῖς· λογικῆ, φυσικῆ, ἠθικῆ. οἱ δὲ περὶ Προσφώνιον δ'. οἱ δὲ πλείονας. οἱ δὲ μίαν, τὴν φρόνησιν. ἀρώτας δὲ, ἀνδρείαν, φρόνησιν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τὰς δὲ λοιπὰς ὑποθετικῆς ταύτας, μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, βίβλην. ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι. † Τὸν δὲ ἐνάρετον καὶ θεωρητικὸν εἶναι, καὶ πρακτικὸν τῆς πειθήτων. τὰ δὲ ποιητέα καὶ αἰρετέα ἐπὶ, καὶ ὑπομετέα, καὶ ἐμμετέα. ὅτε εἶναι τὰ μὲν αἰρετέα ποιῆν, τὰ δὲ ὑπομετέα, τὰ δὲ ἐμμετέα. φρονίμος τὸ ἐπὶ, καὶ ἀνδρεῖος, καὶ δικαίος, καὶ σάφης. κεφαλαῖος δὲ ἐκάστῳ τῆς ζήτησιν περὶ τὸν ἴδιον κεφάλαιον οἷον τὴν ἀνδρείαν, περὶ τὰ ὑπομετέα· τὴν φρόνησιν, περὶ τὰ πειθήνα, καὶ μὴ, καὶ ἄλλετρα. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεία τρέπεσθαι. † Ἀρετὴ δὲ ἐπὶ βελτίστη ἕξις ἢ ἕξις, ἀφ' ἧς αὐτὸ τε τὸ ἔστιν ἀρετῆς ἐπὶ, καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς οἰκείας ἀρετῆς ἀποδίδωσιν. Ἀρετὴ καὶ φύσις κακία ὡς φύσις. Ὅτι ἡ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιτημονικὴ. ἔστι γὰρ ἡ μὲν, ἀφρονητικὴ ἢ δὲ, ἠθικὴ. αἱ δὲ ἠθικαὶ οὐκ ἔχουσι ἐν τῆ γνώσει τὸ εἶναι. † Ὅτι φασι οἱ Σπαρτικοὶ μὴδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας. οἱ δὲ Πελοποννησικοὶ μετὰξὺ λέγουσιν εἶναι τὴν θεωρηματικῆν. ὡς γὰρ δεῖν φασι οἱ Σπαρτικοὶ ἢ φρεβλὸν εἶναι ἐξυλὸν ἢ ὄρετον ἢ τὰς ἡ δίκαιον, ἢ ἀδικον. ἔτε δὲ δικαιοτέρον, ἔτε ἀδικαιότερον. καὶ ἐπὶ τ' ἄλλων ὁμοίως. † Ὅτι αἱ πολιτικαὶ ἀρεταὶ κατὰ κοσμίαν ἡμᾶς καὶ ἀμείνους ποιῶσιν, ἐξίχουσαι καὶ μετῶσαι τὰς ἐπιτημονίας, καὶ ὅλως τὰ πάθη μετῶσαι, καὶ ψαυδεῖς δόξας ἀφαιρέσαι, τὰς

1 Κατήχου] Apud Laertium rectius legitur κατήχου.

2 Ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὡς ἀπὸ ἐνδρείου] Haec corruptissima sunt, quae apud Laertium rectius sic leguntur: Ἀρετὴ δὲ πᾶσι ἢ μὲν πρὸς ἑαυτὸν πλεονεξία, ἄσπερ ἀνδρεία. Hanc lectionem in versione secutus sum.

3 Εὐφροσύνη] Laertius recte habet σωφροσύνη: quam lectionem in versione expressi.

4 Τὸν δὲ ἐνάρετον ——— περὶ τὰ οἰκεία τρέπεσθαι] Haec leguntur

†

verti [dicunt Stoici] modo quidem probabilibus actionum externarum rationibus; modo vero consiliis & sermonibus eorum, quibuscumque versatur, inducitur. Naturam enim ipsam facultates praebere minime perversas. Virtus vero alia communiter est uniuscujusque rei perfectio, ut sanitas; alia extra contemplationem posita, ut sanitas; alia, quae in contemplatione versatur, ut prudentia. Et virtutes ἐπιτημονικαὶ & θεωρηματικαὶ sunt illae, quae ex contemplationibus constant, ut prudentia & iustitia. Ἀθεώρητοι vero, quae eas, quae in contemplatione positae sunt, semper comitantur, & catenus sub contemplationem cadunt, ut sanitas & robur. Temperantiam enim, quae in contemplatione posita est, sequitur & comitatur sanitas; sicut fornicis structurae consequens est aedificii firmitas. Vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent assensionem, sed aliarum sunt accessio, ut sanitas & fortitudo. Virtutem autem revera existere, illud argumento sit, quod Socrates Diogenes & Antisthenes in ea profecerint. Sic etiam vitium existit, quia virtuti oppositum est. Virtus etiam doctrina acquiri potest, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiant. Sunt autem duae virtutes: quarum una in contemplatione; & altera in actione versatur. Alii tres statuunt, Logicam, Physicam & Ethicam. Posidonius quatuor. Alii vero plures. Nonnulli unam tantum, prudentiam nempe. Virtutes autem principes esse dicunt, fortitudinem, prudentiam, iustitiam, & temperantiam. Ceteras vero eis subiectas, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, solertiam, & rationem bene consultandi. Eadem est ratio vitiorum. † Virum virtute praeditum & contemplari oportet, & facere ea quae sunt facienda. Ad classem vero eorum, quae facienda sunt, referuntur & eligenda, & toleranda, & constanter tuenda. Quare si alia agat bene eligendo, alia fortiter ferendo, [alia iuste distribuendo,] alia denique constanter perseverando, & prudens est, & fortis, & iustus, & temperans. Praeterea, unaquaeque virtus in proprio quodam genere versatur: ut fortitudo in rebus tolerandis; prudentia in rebus agendis, & non agendis, & neutris: eademque est ratio ceterarum. † Virtus est habitus optimus: seu habitus, per quem id, cui illa inest, optimum est, & actiones convenientes optime edit. Virtus est secundum naturam; vitium vero contra naturam. Non omnis virtus est scientia. Est enim alia intellectualis: alia vero moralis. Morales autem in cognitione non consistunt. † Stoici aiunt, inter virtutem & vitium nihil esse medium. Pe-

apud Laertium lib. vii. Segm. cxxvi.

5 Καὶ ὑπομετέα, καὶ ἐμμετέα] Supple ex Laertio, καὶ ὑπομ. καὶ ἀπονητικῆ, καὶ ἐμμ. Et sic paulo post: τὸ δὲ ὑπομνητικῆς, τὸ δὲ ἀπονητικῆς, τὸ δὲ ἐμμ.

6 Ὅτε εἶναι τὸ μὲν αἰρετέα ποιῆν] Emen'a ex Laertio, ὅτε εἶ τὸ μὲν αἰρετέα ποιῆν &c. Et deinde tolle punctum post ἐμμετέα, eiusque loco pone virgulam, ut apud Laertium.

7 Ὅτι φασι οἱ Σπαρτικοὶ ——— καὶ ἐπὶ τ' ἄλλων ὁμοίως] Haec leguntur apud Laert. vii. Segm. cxxvii.

ὄλως ἀμείνων καὶ τῶν ὀλέσθων καὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀορίστων ἕξω εἶναι. τὰς δὲ πολιτικὰς ἀρετὰς ὁ Πλάτων ἀλλὰ καὶ κατὰ μέρος λέγει. τέσσαρες ἀρεταί. † "Ὅτι" ἐπέτα τῆ φρονήσῃ βίβελι καὶ σύνεσις τῆ δὲ σωφροσύνη βίβελι καὶ κοσμιότης τῆ δὲ δικαιοσύνη ἰσότης καὶ ὑγνωμοσύνη τῆ δὲ ἀνδρεία ἀπαρραλλῆ καὶ ὑποψία.

moderantur, falsasque opiniones ex animo tollunt, eo ipso quod sint optimae, & definitae, & ab omnibus immoderatis indefinitisque rebus remotae. Virtutes autem civiles Plato purgationes alicubi vocat. Virtutes sunt quatuor. † Prudentiam sequuntur ratio bene consultandi & intelligentia; temperantiam ordo decens & modestia; iustitiam aequalitas & aequitas; fortitudinem vero constantia, animique contentio & vigor.

Ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τῆ βίβελος. † "Ὅτι" ἀπεβλήθη ἀφ' ἐμέων ἢ μελαγχολίαν. ἀναπόβλητος δὲ ἀφ' ἐβελίαν καὶ ἀλλοίωσιν. καὶ αὐτάρχει δὲ αὐτῶν φασιν εἶναι. οἱ δὲ, οὐκ αὐτάρχει εἶναι, ἀλλὰ χρῆζεν ἰσχύος, καὶ ὑγείας, καὶ χρημίας. † "Ὅτι" ἡ ἀρετὴ τῶ ἀνικειμένων ἐστίν. ἀνικειόμενα δὲ εἶσιν, ὅσα τῆ ἀνακρίσεως τῶ ἐνανθίων συνίσταται τυφλότις, ὄψις, καὶ ἀφάσις, ἀπίφασις, καὶ τὰ ὅμοια. † "Ὅτι" ἀρετὴς κτήμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τῶν Ῥωμαίων βίβελος, ἐπιγνάσκει εἶναι ἀρετὴς κτήμα, ἢ τύχης δῶρον.

& similia. † *Si quis Romanorum disciplinam militarem intueatur, cognoscet, eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere.*

Ἀρετῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. † Προκόπιος. Ἀμφότεροι δὲ, οἱ μὲν θανάτωντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες, ἐπὶ τῆς πέλας πολλὰ ἔεντο.

Ἀρζαρένῃ. τόπος.

Ἀρειανός. Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανούς διαίρεσις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Αἱ κατ' ἐκάστῳ παρ' αὐτοῖς εἰρηκτικαὶ ζητήσεις εἰς ἀπὸ τῆς ἑνὸς λόγου αὐτῶν ἀπορήσαν. Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῆ Ἐκκλησίᾳ πιστευταῖ ὁ Θεὸς πατρὸς εἶναι τῶ Ἰῶ τῶ Λόγου, ζήτημα ἐπέτερον εἰς αὐτὸς, εἰ δὴνα) καὶ τῶ Ἰσοπῆναι τῶ Ἰῶν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πατῆρ. ἐπεὶ γὰρ τῶ Θεῷ Λόγον οὐκ ἐν Πατρὸς γενῶσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὄντων Ἰσοπῆναι ἐδόξαζον, ἀλλ' τὸ πρῶτον καὶ ἀνωτάτω κεφάλαιον σφαλέντες, εἰκότως ἀλλ' Ἰσοπῆναι εἰς ἀποπῆναι Φιλοσοφίαν ἐξέτερον. Δωροθέος μὲν, ἐν τῆς Ἀντιοχείας ὑπ' αὐτῶν μετὰ τῶν, ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ὑπερῶν υἱός. Μαρίνος δὲ, ὅτι ἐν Θεῶν τῶ Δωροθέου κεκλήθησαν, κατὰ δὴ ἀφ' ἐμέων ἀφορμῆς (ἐλυπεῖτο γὰρ ὅτι αὐτῶ Δωροθέου ἀρετῶν) τῶ ἐνανθίων λόγου ἀρετῶν. καὶ γινέ) εἰς αὐτοὺς διαίρεσις ἀφ' ἐμέων τὸ ἀρετῶν λέξιδιον, καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάτερον τὰς συναγωγὰς ἐποιῶντο, λέγοντες, τὸν Πατέρα εἶναι μὴ ὑπερῶν υἱός. ἐκαλέοντο δὲ ἔτσι Ψαθυριανός, ὅτι Θεός

ripatetici vero profectum inter utrumque intercedere dicunt. Ut enim lignum Stoici vel curvum vel rectum esse aiunt: sic etiam hominem vel justum vel injustum esse debere, nec quenquam altero esse justiorum, vel injustiorum. Et sic in reliquis. † Virtutes civiles nos ornant melioresque reddunt, quia cupiditates & affectus circumscribunt & moderantur.

Ἀρετή. Virtus. Andocides & Thucydides vocem ἀρετή pro nominis claritate sumunt. † Virtus ob ebrietatem vel furorem amitti potest, [ut Chrysippus statuit. Cleanthes vero censet,] eam amitti non posse, quod firmiter animo inhaereat. Virtutem etiam [ad beate vivendum] se ipsa contentam esse aiunt. Alii vero id negant, dicentes, eam indigere viribus, & sanitate, & opibus. Virtus est ex eorum numero, quae inter se opponuntur. Opposita autem sunt, quorum sublato uno alterum constituitur: ut, caecitas & visus; affirmatio & negatio, & similia. † *Si quis Romanorum disciplinam militarem intueatur, cognoscet, eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere.*

Ἀρετῶ. Virtutis studiosus sum. Virtutis laudem quero. Procopius: *Utrique in proximos impetum animose faciebant; illi mortem, hi vero virtutis laudem querentes.*

Ἀρζαρένῃ. Arzaren. Locus ita vocatus.

Ἀρειανός. Arriani. Sciendum, apud Arrianos etiam dissidia existisse ob huiusmodi causam. Contentiosae quaestiones, quae quotidie apud illos agitabantur, sermones illorum ad absurdas quasdam sententias perducebant. Nam, quoniam in Ecclesia creditur, Deum esse Patrem Filii Verbi, orta est inter eos quaestio, posset ne Deus etiam, antequam Filius existeret, vocari Pater. Cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum esse, sed ex nihilo existisse affirmarent, in primo ac summo fidei capite lapsi merito in absurdam de nudo vocabulo disputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis accersitus, Patrem nec esse nec vocari posse dixit, nisi existente Filio. Marinus vero, quem ante Dorotheum ex Thracia evocaverant, opportuna occasione arrepta (agre enim ferebat Dorotheum sibi praetatum) contrariae sententiae patrocinium suscepit. Hac de causa dissidium inter illos existit, & ob supra dictam voculam separati seorsum singuli conventus agitare coeperunt, dicentes, Patrem esse etiam non existente Filio. Hi vero Psathyriani dicti sunt, propterea quod Theodotus

1 Ὅτι ἐπέτα τῆ φρον. εὐδ.] Laert. vii. Seg. cxxvi.

2 Ὅτι ἀπεβλήθη ἀφ' ἐμέων ἢ μελαγχολίαν. — καὶ χρημίας] Haec leguntur apud Laetium lib. vii. Segm. cxxvii.

3 Ὅτι ἀρετὴς κτήμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τῶν Ῥωμ. εὐδ.] Locus hic negligenter excerptus est ex Josepho, apud quem libro iii. de Bell. Jud. pag. 835. sic legitur: Εἰ δὲ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὸν ἀλλο

τὸ πρῶτον σὺν ἑστῶν ἀπίδοι, γὰρ ὅστις καὶ τὸν πρῶτον ἡγεμονίαν αὐτὸς ἀρετῆς κτήμα ἔχοντος, ἢ δῶρον τύχης. Hanc lectionem in versione secutus sum.

4 Προκόπιος] Lib. iv. de Bell. Goth. cap. ult. pag. 664.

5 Ἀρειανός. Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανούς ἀφ' ἐμέων.] Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex Socrat. Histor. Eccles. lib. v. cap. xxiii. ut Pearsonus observavit.

κπρός τις, φαυροπόλης, Σύρος, Διφύρας τῶδε τῶ λόγῳ σιωπῶ. ἐπικολύθησε δὲ αὐτοῖς καὶ Σελενας ὁ τῆς Γόθων Ἐπίσκοπος. καὶ ἔτοι μικρὸν ὑπερον διηρέτησαν, Μαρίνῳ πρὸς Ἀγάπιον διενεχθέντι, ὃν αὐτὸς εἰς Ἐπίσκοπον Ἐφέου προεβέβλητο. ἔτοι δὲ ἐπὶ Θρησκείας ἀλλὰ πρὸς προεδρίας μικροψυχισαντες ἐπολέμην ἀλλήλοις. ἐχολύζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως τῆ νέου Θεοδοσίου.

Ἀρειανός, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανιστῆς, καὶ τὰ τούτοις ὄμοια, ἄπὸ Ἀρείου τῆ αἰρεσιάρχου. ὃς ἐπὶ τῆ μεγάλης Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἰεροῦσιν ἀρεσβυτέροις πεταγμένῳ, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγχεῖν ἐβέβητο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆ ἐν Νικαίᾳ τετρακοσίων ἢ ἑξήκοντα πατέρων συνόδου, διεθάρη ἀήθη καὶ κενὴ τῆ θανάτου τρέπω. ἐν γὰρ τῶ τὴ πόλεως Φόρω, ἐπειχθείσης οἱ τὴ γαστρός, σπυκλίνας εἰς στόματον ἅμα σὺν τοῖς Διφύρασι πάντων ἐκένωθη τῆς ἐντὸς ἀναγκαίων. καὶ ἐξ αὐτῆ καὶ Ἀρειόφρονες.

Ἀρειή. ἢ ἀπειλή. ἢ ἀδοξής. ὃ καὶ δασύνει.]

Ἀρειμάνη. ὃ ἐν τῶ Ἀρει μανόμην. Ἀρειμέτης δὲ, ὄνομα κύριον.

Ἀρει. πᾶσι. Δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἐν αὐταῖς βεβαίῳ δύο ἢ μὲν τῆς Φ' καθ' ἕνα ἐκαστὸν κληρονομή βεβαίῳ ἢ δὲ εἰς μίαν τῆ Ἀρειοπαγίτων. ἐδικάζει δὲ καὶ τὰ Φοινικὰ, καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ δικαστηρίων. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀρει, ἢ τοῖς ὅτι ἐν τῶ πᾶσι ἐστὶ καὶ ἐν ὑφεί τὸ δικαστήριον. Ἀρει δὲ, ἐπεὶ τὰ Φοινικὰ δικάζει. ὃ δὲ Ἀρης ἐπὶ τῶ Φόνων ἢ ὅτι ἐπιζέ τὸ δόρυ ἐκεῖ ἐν τῆ πρὸς Προσειδῶνα ὑπὸ Ἀλιρρόθιου δίκη, ὅτε ἀπέκλεινεν αὐτὸν, βιασάμενον Ἀλικίπῳ τῷ αὐτῆ καὶ Ἀγρῶν τῶ Κέρροπ. θυγατέρα, ὡς Φησὶν Ἑλλάτικ. ἐν ἄ. καὶ Ἀρειον τεῖχος, καὶ Ἀρειοπαγίτης.

Ἀρήγω. τὸ βροχῶ.

Ἀρίδηλ. ὃ Φανερός.

Ἀρήθο. ὃ ἐν πολέμῳ ταχύς.

Ἀρήλυκ. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀρήλυκοί.

Ἀρήϊ. ὃ πολεμικός. καὶ Ἀρήϊοι. Ἀλλκαῖ. ἄνδρες πόλεως πύργου ἀρήϊοι. καὶ Ἀρήϊοι, τοῖς τῆ πολέμῳ. Εἰσὶν ἕλεγε νεότητι ἐπιλεκτοῦ, καὶ ζήτησις ὄπλοις πεφραχθῶ.

Ἀρήϊα. ὃ ἐν πολέμῳ ἀνηρημένῳ.

Ἀρη. Φιλ. ὃ Φίλ. τῆ Ἀρε.

Ἀρημύ. ὃ βεβλαμμένῳ. καὶ Ἀρημύα.

1 Ἐν τῶ τῆ πόλεως Φόρω, ἐπιζέ.] Confer Codinum de Origini. Constitutio. pag. 22.

2 Ἡ ἀδοξής.] Confunduntur hic dux voces δοξής, ἐκ δοξής. Vide paulo ante v. Ἀρειανός.

3 Ἀρει. πᾶσι. εἰκασ. Ἀρήϊοι.] De Areopago Meursius librum singularem conscripsit: quem consule.

4 Ἐδικάζει δὲ καὶ τὰ Φοινικὰ.] De caedibus Areopagitae jus dicebant: sed tantum voluntatis. De fortuitis enim iudicabant Ephetae in foro illo, cui a Pausanias nomen erat. Vide infra v. Ἐφέται, & v. Ἐπι Πλακῶνα.

5 Ἀλλκαῖ. ἄνδρες πόλεως πύργου ἀρήϊοι.] Idem fragmentum Alcaei citat Scholiasta Aeschylus ad Persas, v. 349. ut Portus mo-

quidam, natione Syrus, Pfathyropola, id est placentarum venditor, istud dogma acerrime defenderet. Horum opinionem secutus est etiam Selenas, Gothorum Episcopus. Sed & hi paulo post dissentire coeperunt, Marino cum Agapio contendente, quem ipse Ephesi Episcopum designarat. Hi vero non de religione, sed de primatu ambitiose contententes spatio xxxv. annorum mutuam aluerunt dissidium usque ad Theodosium Juniorem.

Ἀρεινός, & Ἀρειανίζω, & Ἀρειανιστῆς, & caetera his similia, deducta sunt ab Ario haeresiarcha: qui sub Constantino M. in sacrorum Presbyterorum ordinem cooptatus, cum omnia perturbare vellet, a trecentis & octodecim Nicenae Synodi sanctis Patribus condemnatus insolito & novo genere mortis periit. Nam in urbis foro, ventris onere urgente, cum ad latrinam fecessisset, una cum excrementis omnia intestina effudit. Ab ipso dicti sunt Ἀρειόφρονες, i. e. qui Arii sententiam sequuntur.

Ἀρειή. Minax. [At ἀραιή,] infirma: quod etiam aspiratur.

Ἀρειμάνη. Qui Martis instinctu furit. Ἀρειμύτης vero, nomen proprium.

Ἀρει. πᾶσι. Arcopagus. Iudicium Athenis. Erant Athenis duo Senatus: unus Quingentorum, qui singulis annis sorte creabatur: alter Arcopagitarum perpetuus, qui de caedibus jus dicebat, & alia Reip. negotia magna cum auctoritate administrabat. Dicitur autem Iudicium hoc *Arcopagus*, vel quia ἐν πᾶσι, i. e. loco edito situm erat (Ἀρει. vero, quod ibi de caedibus jus diceretur. Mars enim caedibus praest) vel quia Mars hastam ibi defixit in iudicio adversus Neptunum de Halirrothio, quem occiderat, quod vim intulisset Alcippae, filiae suae & Agrauli, quae Cecrope nata erat, ut refert Hellanicus libro primo.

Ἀρήγω. Opem fero.

Ἀρήδηλ. Valde clarus. Manifestus.

Ἀρήθο. In praelio velox.

Ἀρήλυκ. Nomen proprium. [Et genitivus,] Ἀρήλυκοί.

Ἀρήϊ. Bellicosus. Et Ἀρήϊοι. Bellicosi. Alcaeus: *Viri Martium sunt urbis munimentum*. Et Ἀρήϊοι, bellicis. *Electam dicebat esse juventutem, & armis Martiis munitam*.

Ἀρήϊα. In bello caesus.

Ἀρη. Φιλ. Martis amicus.

Ἀρημύ. Laxus. Et Ἀρημύα. Precari.

nuit. Huc etiam referenda sunt verba illa Aristidis apud Photium, pag. 1290. Μόνη δὲ μοι δεκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἡ κομιδὴ γὰρ ἐν ὀλίγοις διέξει εὐμισκλῆς ἀληθῆ τὸ λόγον ἔντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλλκαῖ ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὑπερον δὲ οἱ πύργοι περὶ λαοὺς ἐξουσιάζοντες ὡς ἄρα ἔλεγε. ἐδὲ ξύλα, ἐδὲ πύργου περὶ τῶν αἰ πόλεως εἶεν, ἀλλ' ὅτι ποτ' ἄν ἄσπιν ἄνδρες αὐτὸς σάξεν εἰδότες, ἐπιπύργου πύργου καὶ πόλεως. i. e. Solus vero, vel certe inter paucos a modum Themistocles videtur ostendisse verum esse dictum illud Alcaei poetae, quo multi postea usi sunt: Non lapides, non ligna, nec artem jabrilem urbes consistunt: sed ubi viri sunt, qui se ipsi servare norunt, ibi est & urbes esse & moenia. Respexit nimirum Aristides ad ipsam illam sententiam Alcaei, quam Suidas hic adducit.

ὁ βεβλ. Ex Scholiasta Homeri ad Il. Σ. v. 435.

Ἀγλιώ.

Ἀριεύη. ὄνομα πηγῆς.

Ἀρρήφορεῖν.¹ τέσσαρες μὲν ἐχειρολογεῖντο ἄρρηφορεῖν. δύο δὲ ἐκλείνοιο, αἱ πινες ἤρχον τῆς ὑφῆς τῆς πέπλου καὶ τῆς αὐτῆς. λυκίω δὲ ἐδοῦντο ἐφόρον. εἰ δὲ χευσία περὶ ἐφέροιο, ἰερά ταῦτα ἐγίνετο.

præfient. Hæ vestem gestabant candidam :

Ἀρήνωρ. ὁ Φύλαξ.

Ἀρήρει. θυήμισο. καὶ Ἀρηρός, τὸ θυήμισον. καὶ Ἀρηρός, ὁ ἡμισομύθη.

Ἀρηρομύθη. ἡρωτασμομύθη.

Ἀρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαφαμύθη ἢ κοίλων ἐντὸς Ἀρη λαγόνων. σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. ὡς τὸ ῥῶ τὸ λέγω ὁ μέλλων ῥήσω ῥῆς, καὶ μὲν τῆς τερηλικῆς α Ἀρης. ἐν τῷ πολέμῳ γὰρ ἔργων ἀλλ' ἔργων χερεία. καὶ Ὀμυρῶ.

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλει πολέμου ἐπέων δ' ἐνὶ βελῆ. τὸ α καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. Ὀμυρῶ Ἀρες, Ἀρες βρολολογέ. κλινέλαι δὲ Ἀρης, Ἀρε, καὶ Ἀρης, Ἀρηθῶ, καὶ Ἀρης, Ἀρεως. Ἀρης γὰρ ὅτι, καὶ παρὰ τῆς τῆς κλίσι.

Ἀρης τύραννος. ἐπὶ τῷ μὲν βίας πειραζομένων.

Ἀρρήσιος.⁶ μοναχός. ὅς τὸς νέες πιάσαντας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τὸς περὶ φανίας, λέγων, ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καὶ φρονητῆς γίνετο. ὁ δὲ περὶ φανίας τῆς ἐν τῷ ἀφορισμῷ οὐδὲν ταχῆος λαμβάνει τι μὲν σιμυαίωσιν.

Ἀρήτι.⁷ ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητῖνοι. ὄνομα ἔθνος.

Ἀρήσασται. θυξασται.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν.⁸ τὸ βλαβερόν. Ἀρρήτον δὲ λόγον, κακόφρων, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Ὁμοιωτῆς. Πῶς δὴ λέγω λόγον ἀρρήτον. ἄρρητον ἀρρητότερον, καὶ κακῶν πέρας γεγραπὸς, ἢ καὶ πεπραχὸς. ἄ Τίς ἐν ἔμυσσεν ὑπερβολῶν ἀρρητοργίας ἐτέροις μὴ ὑπερλειφθεῖς λαμβάνει. δὲ ἢ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληξίας, ἄς τὸ Ἀρρήτον τὸ θαῦμα τῆς οἷς κώσεως, μὴδὲ πᾶσι νε.

¹ Ἀρρήφορεῖν] Scribendum est ἀρρηφορεῖν, ut recte apud Harpocrationem; ex quo Suidas hunc articulum descripsit.

² Τῶν ἐρῆων] Ex Harpocratione post ἐρῶν addendum est Ἀρρηφορεῖν.

³ Βαφαμύθη κοίλων ἐντὸς Ἀρη λαγόνων] Pentameter hic decerptus est ex eleganti Epigrammate, hæcenus, ut puto, inclito, quod integrum cum Lectore communicato. Inscriptio ejus in Codice MS. talis est. Ἀνηπάτω Θεσσαλονικίως εἰς Δαμιάτιον Λάκωνα, ὃν ἢ μήτηρ ἄς φουρπύλεμον ἀπίσθαξες. Sequitur deinde ipsum Epigramma:

Αὐτὸς τὴν πείσομαι περὶ χεῖρ' ὄπισθεν αἰών,

Βαφαμύθη κοίλων ἐντὸς Ἀρη λαγόνων.

Μήτηρ ἄς ἔπικεν, Δαμιάτιε. Φᾶ δὲ σίδηρον

Παῖνός ἐς φύσσαν μετὶν ἔχρησι φόνος,

Ἀφῆ ἐν ἰσχυρῆ: ἢ ἐπιπέσομαι γένεον,

Δεξιμῆναι λεζῶς εἰς Λάκωνα χέρας

Λεῖπει τ' Εὐρώων, ἢ Τάεσσον, ἀνὴρ δειλῶν

Ὀὐκ ἄσπυρον πλεῖστος ἔτ' ἐμὸς, ἔπ' Λάκων.

Id est: Cum tumide ex acie fugissis, Demetri, ipsa que te peperit mater mortem tibi intulit, ferrum in ilia condens: dixitque, gladium

Ἀριεύη. Arene. Nomen fontis.

Ἀρρηφορεῖν. [In festo Minervæ secreta & arcana sacra gestare.] Quatuor virgines nobiles designabantur, [quæ in festo Minervæ arcana sacra in cistis ferrent.] Duæ autem eligebantur, quæ texturæ pepli aliisque eo pertinentibus &, si auro se ornarent, id sacrum erat.

Ἀρήνωρ. Custos.

Ἀρήρει. Congruebat. Aptum erat. Et Ἀρηρός. Aptatum. Conveniens. Et Ἀρηρός. Aptatus. Conveniens.

Ἀρηρομύθη. Arata.

Ἀρης. Proprie ferrum. [In Epigrammate:] Ferrum in ilia condens. Significat etiam bellum: a verbo ῥῶ, dico; cujus Futurum est ῥήσω: unde ῥῆς, & cum α privativo Ἀρης, quasi non loquens. In bello enim non dictis sed factis opus est. Homerus: In manibus enim finis belli situs est: at verbis in consultationibus opus est. Syllaba α tam brevis est, quam longa. Homerus: Mars, Mars, mortalium pernicies. Declinatur autem & Ἀρης, Ἀρε, & Ἀρης, Ἀρηθῶ, & Ἀρης, Ἀρεως. Mars enim est, & ideo declinationem turbat.

Ἀρης τύραννος. Mars tyrannus. De iis dicitur, qui per vim aliquid faciunt.

Ἀρρήσιος. Arrhesius Monachus juniores qui deliquerant a communione non excludebat, sed eos, qui provecioris erant ætatis. Dicebat enim, juvenem excommunicatum contumacem fieri: senioem vero excommunicationis dolorem cito sentire.

Ἀρήτι. Aretc. Nomen proprium. Ἀρήτιον. Aretium.

Ἀρητῖνοι. Aretini. Nomen gentis.

Ἀρήσασται. Precari. Vota facere.

Ἀρητήσιον πεδ. Aretesius campus.

Ἀρητόν. Noxium. Perniciosum. Ἀρρήτον λόγον vero, sermonem mali ominis, nefandum, non dicendum. Sophocles: Quomodo igitur dicam rem non dicendam? ἄ Qui maxime nefanda & quovis malo graviora scripsit, vel dixit. ἄ Quis igitur non aversetur hominem, qui nefanda obscenitate omnes superavit? Significat etiam hæc vox ineffabile, vel, quod comprehendi non potest: ut, Ineffabile miraculum conceptionis tuæ, o mater virgo.

fingune filii crucentum tenens, & ore spumans, dentibusque horrendum infrendens, & lesne instar torturum cernens: Linque Euirotam, abi ad Orcum, qui ignavo animo hostes fugis. Non enim es filius meus, nec Lacon. Fragmenta Epigrammatis hujus variis in locis dispersa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀφελόν, Εὐρώταν, Κόναθον, Λόξην, Φύδην, Φᾶ δὲ σίδηρον. In Hexametro tertio τὸ ἐπιπέσομαι idem significat quod ἐπιπέσομαι, i. e. dentibus stridens, vel frendens. Helychius: Ἐπιπέσον, τὸς δὲ λῶας πείζων. In Pentametro tertio pro Λάκωνα legendum est λῶαναι, i. e. lexna. Reliqua sunt sitis clara & emendata.

⁴ Ὀμυρῶ] Il. Π. v. 630.

⁵ Ὀμυρῶ Ἀρες, Ἀρες βρολολογέ.] Il. E. v. 31.

⁶ Ἀρήσιος] Apud Socratem Histor. Eccles. lib. iv. cap. xxiii. unde locus hic depromptus est, legitur Ἀρηθῶ: quod nomen Suida restituendum & suo loco ponendum est.

⁷ Ἀρήτι] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenxi. Vide infra v. Ἀρηθῶ.

⁸ Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν] Scholiasta Homeri ad Il. Π. v. 27. Ἀρητόν. καὶ βλαβερόν. περὶ τὴν ἀράν. ὅ ἐστι βλάσει. ἢ τ' ἐπέσομαι.

⁹ Ὁμοιωτῆς] In Ajace pag. 14. ut Portus observavit.

'Αείκοον. ὀξύκοον. ὀπειδή.

'Αειμῶ. αἰπαλικῆ. καὶ 'Αειμῶντα. κατὰ τὴν ἰστορίαν. καὶ αἰμῶντα πῆρας τοῖς δορυφόροις. † 'Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα αἰμῶντα προσεγέροντο. ὁ δὲ αἰμῶν συμπληρῶς τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῶν πεντάγων. καὶ ἀπὸ τούτου τὸν αἰμῶντα πάντα τετρακτῶν ἕλεγον.

'Αειμα. ὄρη. καὶ 'Αειμάντιον, Θεὸς παρ' Αἰγυπτίους.

'Αειμάσπειον. τόπος. καὶ 'Αειμασπός, ἐθνικόν.

'Αειμαθέμ. ὄνομα τόπου. καὶ 'Αειμαθαῖον, ἀπὸ τούτου.

'Αείμων. ὄνομα πόλεως. καὶ 'Αειμίντιον, ὄνομα ἐθνικόν.

'Αεινον. τὸ νάπυ.

'Αειοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

'Αείων, Μηθυμναῖον, λυρικὸς, Κυκλιῶς υἱὸς γέροντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδας. πινὲς δὲ καὶ μαθητὴς Ἀλκιμῶντος ἰστέρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ ἄσματα. Προίμια εἰς ἑπτα β. λέγει καὶ τραγικῶς τὸ πρῶτον βύρρατις γένεσθαι, καὶ ἄρῳτῳ χροὸν εἶσαι, καὶ διθύραμβοι ἄσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ἀδόμυον ὑπὸ τῶν χροῶν, καὶ Σατύρος εἰσενεγκεῖν ἑμμέτρα λέγοντας. Φυλάσσει δὲ τὸ ὦ καὶ ἐπὶ γενικῆς.

'Αειωρεπής. ὁ διάδηλον.

'Αεις. ὁ μὴ ἔχειν ῥίνα.

'Αείσβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

'Αείσημ. Φανερός ἐν πολέμοις.

'Αεῖσα. κάλλιπα. καὶ παροιμία. 'Αεῖσα χαλὸς ὕφει. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεία κακὰ μᾶλλον αἰσχυρῶν, ἢ ἀλλότρια ἀγαθὰ.

'Αείσαρχον, Ἀλεξανδρῶν υἱὸς, τῆ δὲ Φύσθ Σαμοθραῖος, πατρὸς Ἀεισάρχου. γέροντος δὲ καὶ τῆς Ὀλυμπιάδας, ἐπὶ Πτολεμαῖου τῆς Φιλομήτορος, ἔγραψε καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευεν. λέγει δὲ γράψαι ὑπὲρ ὧν βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς δὲ γέροντος Ἀεισοφάνους τῆς γραμματικῆς, καὶ Κράτιδος τῆς γραμματικῆς Περγαμῶντος πλείστα διημιλλήσατο ἐν Περγαμῶν. μαθητὰ δὲ αὐτῶν γραμματικοὶ πλείστοι μὲν ἐγένοντο. τελευτᾶ δὲ ἐν Κύπρῳ, ἐαυτὸν ὑπεξαγαγὼν εἰς δαίμα προσῆς, νόσῳ τῆς ὑδρωπικῆς. ἔτη δὲ αὐτῶν τῆς ζωῆς οὐκ. καὶ παῖδας μὲν κατέλειπεν Ἀεισαρχὸν καὶ Ἀεισαρχέαν. ἀμφὼ δὲ ἐγένοντο βῆθητες, ὥστε καὶ ἐπαράθη ὁ Ἀείσαρχον. Ἀθηναῖοι δὲ ἐλθόντα παρ' αὐτοῖς ἐξωνόσαντο.

¹ Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα αἰμῶντα προσεγέροντο. Hec, & quae sequuntur, leguntur in Excerptis ex Vita Pythagorae apud Photium Cod. cexlix. pag. 1313. unde ea Suidas descripsit.

² Καὶ πρῶτος χροὸν εἶσαι. Scholiasta Aristoph. Avib. pag. 606. Ἀλκιμῶντος δὲ καὶ Εὐφορίου ἐν τῶν ὑπομνημάτων Φαπ. τὸς Κυκλιῶς χροῶν εἶσαι πρῶτος Λασόν τ' Ἐρμιονεία. οἱ δὲ ὑπομνηστέροι Ἐλκάντιον καὶ Διοφάντην, Ἀείων τ' Μηθυμναῖον. Idem etiam testatur Proclus apud Photium pag. 987.

³ Καὶ ὀνομάσαι τὸ ἀδόμυον. In omnes me verfavi partes, ut loco Tom. I.

'Αείκοον. Acute audientem. Obedientem. Disto audientem.

'Αειμῶ. Numero. Et Ἀειμῶντα, numerantem. † Pythagorei omnia appellabant numerum. Numerus autem denario completur. Denarius vero ex quaternario componitur. Quamobrem omnem numerum quaternionem appellarunt.

'Αειμα. Arima, montes. Et Arimanius, Deus apud Aegyptios.

'Αειμάσπειον. Locus quidam. Et Ἀειμασπός, nomen gentile.

'Αειμαθέμ. Arimathem. Nomen loci. Et Arimathæus, qui est ex illo loco.

'Αείμων. Ariminum. Nomen urbis. Et Ariminus, nomen gentile.

'Αεινον. Sinapi.

'Αειοβαρζάνης. Ariobarzanes. Nom. proprium.

'Αείων. Arion, Methymnaus, Lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade trigesima octava. Quidam etiam ipsum Alcmanis discipulum fuisse tradiderunt. Scripsit Cantica, & Proemia ad versus bis mille. Fertur etiam tragici modi inventor fuisse, & primus chorum instituisse, & dithyrambum cecinisse & ita nominasse, quod a choro canitur, & Satyros introduxisse versibus loquentes. Retinet autem τὸ ὦ etiam in genitivo.

'Αειωρεπής. Valde illustris & excellens.

'Αεις, ἀειον. Naso carens.

'Αείσβη. Arisbe. Urbs Bœotiae.

'Αείσημ. In bellis clarus.

'Αεῖσα. Optime. Et proverbium. Claudus optime subat. Dicitur de illis, qui sua mala alienis bonis præferunt.

'Αείσαρχον. Aristarchus, habitatione Alexandrinus; natione vero Samothrax, patrem habuit Aristarchum, vixitque Olympiade CLVI. tempore Ptolemæi Philometoris, cujus etiam filium crudelit. Fertur scripsisse ultra octingentos libros, eosque commentariorum tantum. Discipulus fuit Aristophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami sæpissime contendit. Discipulos Grammaticos habuit circiter XL. In Cypro aqua intercute laborans mortem inedia sibi conscivit. Vixit annos LXXII. filiosque reliquit Aristarchum & Aristagoram, qui ambo stupidi fuerunt; adeo ut Aristarchus venderetur: quem tamen Athenienses redemerunt.

huic, quem suspectum habeo, medicinam aliquam reperirem: sed frustra. Quare eruditus Lector de eo cogitet velim.

⁴ Ὑφει. Scribendum est ὕφει, ut apud Diogenem. Eustathius quoque ad Il. Γ. pag. 403. eandem lectionem confirmat; cujus verba adscribam: Δύλον δὲ, ὅτι ἀπ' αὐτῶν κ' παροιμία φερεῖ τὸ, Ἀεῖσα χαλὸς ὕφει. Ἐπίκειν μὲν γὰρ, φασί, Ἀριστοφάνης ἀρῶσαν σαλῶν, ἢ δεινὰν χεῖρα. Σουφῶν δὲ ἀποκλεισθέντων αὐτῶν αὐτῶν, σιωπῶν, ὡς ἀπαράταις ἐστὶ κατὰ Παιανίαν, Ἀλιάνειον φασί μιν τὸ Ἀεισοφάνη, ἡραεῖαν ἔσαν ἐ ἀλόγιστον, ἐπὶ τὸ Ἀεῖσα χαλὸς ὕφει ὡς ἀπακλεισθέντων αὐτῶν τῶν χαλῶν.

'Αείταρχος¹ Τεγεάτης, ἔτ' τραγωδιῶν ποιητής, κατὰ πᾶσα νόστιν εἶτα δὲ αὐτὸν ἴσται Ἀσκληπιός, καὶ παρὰ τὴν χρεῖστα ἢ υἱέας. ὁ δὲ ποιητής τὸ δράμα τὸ ὀμνυμένον οἱ νέμει. Θεοὶ δὲ υἱέας μὲν οὐκ ἄν πῆμι μὲν αὐτήσασιν, ἔδ' ἄν λάβοισιν. ἢ πᾶς ἄν; εἴ γε τὰ μέγιστα ἡμῖν Φρενὶ Φιλανθρώπων καὶ ἀγαθῆ παρέχουσι παρὰ τὰ, ἢ λιόν τε ὄρεῖν, καὶ τῷ Θεῷ τῷ ποσὺν τις παρὰ τὸ ἀμῶδι ἢ μετὰ λαμβάνει ἀπὸν², καὶ χεῖρ ὕδατος, καὶ πρὸς σωλήνας μωρίας ἔπιπτος, καὶ πακίλας ἄμα καὶ σωμῆτος ἔπιπτος, καὶ αἶμα σπᾶν, καὶ ἔχθρ' ἰσοφύ ζῶης τὸ ἐξ αὐτῶ πνεῦμα. ἔφλεπ δὲ ἄρα τοῖσδε τοῖς μικροῖς μήτε ἀχρεῖτες εἶναι, μήτε ἀμνήμονας ἡμᾶς, καὶ ὅν τέτοις ἀμείνονας ἀπαρῶντες. Οὐτ³ δὲ ὁ 'Αείταρχος σύγχροτος ἢ Εὐριπίδῃ ὅς παρ' αὐτὸν εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῦθος τὰ δράματα κατέστησεν. καὶ ἐδίδοξε μὲν τραγωδίας ἐβδομήκοντα, οἰκίσσε δὲ δύο, βίβος ἑξήκοντα ἑπτά ρ'.

duxit. Docuit Tragœdias LXX. vicit duabus. Obiit centenariorum major.

'Αείταρχος⁴. ἔτ' τῷ ἐν Ἐφέσῳ μόναρχον εἶχεν ἐξουσίαν ἐν τῷ Ἀθηνῶν ἡκὸν κλητός. ἐξάλειν δὲ αὐτὸν ἄρα οἱ παρὰ τὸν ὄν, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἠρξεν ἔτεσιν ἑ. ὑπανάστη δὲ ἐν τῷ Ἀθηνῶν, ὅτε Ἀρπαγὸς Κύρον τὸν Καμβύση παῖδα ἐπὶ τῷ σὺν Πέρσας ἀπέλασεν ἐπὶ τῷ ἔτους.

'Αείταρχειος⁵. ὄνομα κύριον.

'Αείταρχειος⁶. Φιλοποίμῳ καὶ Ἀείταρχειος οἱ Ἀχαιοὶ σὺν ἔβησαν ἔ τῷ φύσιν μίαν ἔχθρ', ἔτε τῷ αἰεσίῳ τῆς πολιτείας. ἢ γὰρ ὁ μὲν Φιλοποίμῳ δὲ περικῶς καὶ χεῖρ σῶμα καὶ χεῖρ ψυχῶν παρὰ τὰς πολεμικὰς χεῖρας. ὁ δ' ἔτερος παρὰ τὰς πολιτικὰ καὶ λογικὰ τῷ ἀφροσύνης. τῆ δ' αἰεσίῳ χεῖρ τῷ πολιτείας τῷ διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὰρ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἦδη τοῖς Ἑλληνοῖς παρὰ τὸν ἐμπλοκομένης ὀλοχρεῖας, καὶ τὰς τῶν Φιλιππῶν καὶ Ἀντιοχῆος χεῖρας Ἀείταρχειος ἦγε τῷ ἀγωγῷ τῆς πολιτείας ἔτας, ἄστε πᾶν τὸ παρὰ τὸν μὲν Ῥωμαίους ἐξ ἐπίμω πᾶν ἔνια δὲ καὶ περὶ παρὰ τὸν ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μὲν τοῖς γὰρ τῶν νόμων ἔχρασμα δοκεῖν, καὶ τῷ ποιούτῳ ἐφείλκετο Φανασίαν, εἶκον ὅποτε τέταν ἀνεπίπτοι παρὰ τὸν Ῥωμαίων χεῖρας. ὁ δὲ Φιλοποίμῳ ὅσα μὲν εἶη τῶν παρὰ τὸν ἀκόλυθα τοῖς νόμοις καὶ τῆς συμμαχίας πᾶντα συγκελεῖν καὶ σὺν ἔπασθαι ἀπαρῶντας. ὅσα δὲ τέταν ἐκτός ἔπιπτοι, ἔχ οἷός τ' ἢ ἔτερον σὺν παρὰ τὸν, ἀλλὰ τὰς μὲν χεῖρας ἔφη δὲν δίχαρον ἢ ἔχρασμα μὲν δὲ ταῦτα, πάλιν ἔχρασμα. εἰ δὲ μὲν ἔτας πᾶν, τέλ⁷ οἷον ἔπιμαρτυρομένης εἶ-

'Αείταρχος⁸ Τελ. Aristarchus Tegeates, poeta Tragicus, morbo quodam laborans ab Æsculapio sanatur, qui ei præcepit, ut pro redita sanitate gratiam sibi referret. Poeta igitur fabulam cognominem ipsi dedicavit. At vero Dii mercedem pro sanitate nec exigent unquam, nec recipient. Quomodo enim? Cum nobis maxima quæque bona pro amore & benignitate sua erga genus humanum gratis largiantur, ut & solem videamus, & tanti Dei radiis omnia illustrantibus sine mercede fruamur: aquæ etiam usum nobis præbeant, itemque ignis, cujus beneficio & ope infinitæ commoditates vitæ nostræ accedunt. Ac rem præterea haurire nos sinant, ut spiritu ejus vitam nostram sustentemus. Dum igitur exiguam ejusmodi gratiam a nobis referri sibi jubent, id volunt, ne ingrati nec beneficiorum immemores simus; per hæc ipsa meliores nos reddentes. Hic Aristarchus æqualis fuit Euripidis: qui primus dramata ad eam, quam nunc habent, prolixitatem pro-

'Αείταρχος⁹. Hic Athenis accersitus summa rerum Ephesi solus præfuit, Evocarunt autem eum cognati & affines, quod per annos quinque magna cum cura & fide ipsis præfisset. Athenis discessit eo tempore, quo Harpagus Cyrum, Cambysis filium, una cum Persis ad defectionem impulit.

Αείταρχειος¹⁰. Aristænetus. Nomen proprium.

'Αείταρχειος¹¹. Philopœmenes & Aristænus Achæi neque ingenio simili fuerunt, neque eandem in Republ. sectam sequebantur. Nam Philopœmenes quidem & animo & corpore ad res militares egregie factus; contra Aristænus ad res civiles consilio & eloquentia promptior erat. Inter utriusque autem in Republ. gerenda institutum id interfuit. Nam cum Romanorum potentia bello Philippico & Antiochico penitus se rebus Græciæ immiscuisset, Aristænus quidem ita Republ. moderabatur, ut, quicquid e re populi Romani esset, lubentissime faceret; quædam etiam ultro, antequam pop. Rom. mandasset. Interim tamen operam dabat, ut leges ubique servare videretur, atque eam speciem præ se ferebat: cedens interdum, si qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. At Philopœmenes & ipse quidem postulatis Romanorum, quæcunque a legibus ac fœdere gentis Achæorum non discedebant, sine controversia assentiebatur: quæcunque vero præter leges & fœdera imperabantur, adduci non poterat, ut eis sponte pareret: sed primo quidem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contendendum esse ajebat. Quod si ne sic quidem flectere illos potuissent, tunc demum

¹ 'Αείταρχος Τεγεάτης — ἀμείνονας ἀπαρῶντες] Hæc ex libro de peritio Eliani de Proxidis nra descripta esse colligo ex iis, que sequuntur infra v. Θεοπόμπης, Θεοδ. ubi similis historia de Theopompo ab Æsculapio sanato ex Eliano narratur.

² Μεταλαμβάνει] Sic ex MSS. Paris. recepti. Priores enim edit. minus recte habent λαμβάνει.

³ Φιλοποίμῳ ἢ Ἀείταρχειος οἱ Ἀχαιοὶ σὺν ἔβη.] Hæc, & omnia

quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis pag. 122. unde ea Suidas deprompsit.

⁴ Δίκαιον ἠγείσθαι] Casaubonus & Valesius rescribendum censent δικαιολογεῖσθαι: quod probō. Lectio enim vulgata nihil ad sensum loci hujus facit.

κῆρ, καὶ τότε ποιῶν τὸ πῦρ μελλόμενον.

Ἀριστῶν. εἰς τῶν Γιγάντων, ὃς παρῆσαν. Ἄριστος δὲ, Ἀριστέως. καὶ Ἀριστῶν ὠσαύτως. Ἐπι δὲ Σάμιος μὲν, ἢ Πλαταιῆς ἐκ μείρακιλλίς δὲ ἑταῖρος Δημοσθένος. ἐπέμφθη δὲ ὑπὸ αὐτῶν πρὸς Ἡρακλῆα ἐνεκα Διφραγῶν. μνημονοῦνται αὐτῶν Ὑπερίδης ἐν τῷ κτ' Δημοσθένος. † Ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας, τῷ λεγομένῳ Αἴτῃ, Ἀριστῶν μόνον τὸν Γιγάντα παρῆσαν Φασί. καὶ ἔτε πῦρ ἕρσῆνον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, ἔτε Αἴτῃ πιέζει αὐτόν.

Ἀριστῶν. ὄνομα κύριον. Ἀριστέως, Δημοσθένος, ἢ Καυτροβίς, Προκονήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπια καλέμενα ἔπη. ἐπι δὲ ἰστέον τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, Ριέλια γ'. τῶν Φασί τῷ ψυχῷ, ὅταν ἐβύβειο, ἐξίεναι καὶ ἐπανέναι πάλιν. γέρονε δὲ κτ' Κροῖσον καὶ Κύρον, Ὀλυμπιάδι ν'. ἔγραψε δὲ ἔτε καὶ κατὰ λογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη α'.

Ἀριστεύς. τὰ μωρῶς. δεξιὰ δὲ, τὰ σπουδῶς. Σοφοκλῆς παρὰ Αἰάντιος Φησί.

Οὐπίε γ' φρονόθεν γ' ἐπ' ἀριστεύς,
Παῦ Τελαμῶν, ἔβης.

Ἀριστείδης, Ἀδριανός, σοφιστής. Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας. Πολέμωνος τῷ Σμυρναίῳ ῥήτορος μαθητῆς, υἱὸς Εὐδαίμωνος, Φιλοσόφου τε καὶ ἰερέως γενόμενος τῶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν ἰερέων τῶν Διός. οἱ δὲ Εὐδαίμονα τὸν πατέρα αὐτῶν γράφουσιν. ἠκροάσατο δὲ Ἡράκλῃ τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἐν Περγᾶ μὴ Ἀριστοκλέους γέροντος ἐπὶ τῷ Ἀντωνίῳ τῷ Καίσαρος, καὶ Διφραγῆος μέγιστος Κομόδου. τῶν δὲ λόγων παρ' ἕδρῃ πέρους ἕρσι τις ἀν', ἄλλως δὲ ἄλλοις ἔπιτευχθέντας.

Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου, πένης ἀν' ἀφ' ἃ τὸν τρέπον ἀνδρ' ἔρκεν ἔπιτεύειο. καὶ Καλλίς ποτὲ κρωμῶν παρελθὼν εἶπεν, ἐμοὶ τὸν ἄνδρα χαίρεισθε· καὶ ἔτυχε. τῶν δὲ χρυσίων ἀνιπέμφαντος, παρήρησατο, εἰπὼν Ὅ μὲν Καλλίς βίβη ἢ Ἀριστείδης χεῖρ' ἐπιπένης ἢ δὲ Ἀριστείδης πενία κατὰ φρονεῖ τῷ Καλλίῳ πλῆττα. ἔτε Θεμιστοκλεῖ ποτὲ ἀντεπολιθῆσατο. συμπαρεββῶν δὲ αὐτῶν, τῷ ἔχθησαν, εἶπεν, ἔσω τῶν ὀλέων ἀφῶμεν, ὁμοῦ δὲ ὑπὸ τῆς πόλεως. ἔπειθ' ἔτε δὲ ἡ δύναιτο, ὡς μέλλοντος αὐτῶν ἐξωπρακίσεσθαι ἀπὸ τῆς ἀρχικίας πρὸς ἕρκεν αὐτῶν ἔπιθιδῶς (ἡγνῶν δὲ τῶν ἀνδρῶν) γράφειν ἡξίς τῶν ἐξωπρακισμένων. τῶν δὲ ἐρωτήσαντος, τί Ἀριστείδης αὐτὸν λυπαίη· πᾶν δύναιτο ἀν' ἔφη. καὶ γελᾶσθαι ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε ψῆφον.

tanquam Divum fidem contestatos cedere atque imperata facere oportere.

Ἀριστῶν. Aristæus, unus Gigantum, qui solus interitum effugit. Ἀριστέως vero Ἀριπέως, est nomen proprium: uti & Ἀριστῶν. Is autem erat Samius vel Plataensis, & ab ineunte aetate Demosthenis sodalis & familiaris: a quo missus est ad Hephæstionem amicitiae reconciliandae causa. Meminit ejus Hyperides in oratione contra Demosthenem. † Aristæum Gigantem in Ætna Siciliae monte solum interitum evasisse ferunt. Nam nec ignis cœlestis eum tetigit, nec Ætna pondere suo eum pressit.

Ἀριστῶν. Aristæchmus. Nomen proprium. Ἀριστεύς. Aristæas, Democharidis aut Caustrobii filius, Proconnesius, poeta Epicus, scripsit carmina, quæ vocantur *Arimaspea*; sive historiam Arimasporum Hyperborcorum, libris tribus constantem. Hujus animam, quoties vellet, ex corpore exiisse & eodem remeasse ferunt. Vixit Croesi & Cyri tempore, Olympiade L. Idem etiam soluta oratione nonnulla scripsit; nec non *Theogoniam* versibus circiter mille.

Ἀριστεύς. Læva. Stulta. Δεξιὰ vero, dextra, sive prudentia prædita. Sophocles de Ajace inquit: *Nunquam enim, fili Telamonis, læva mente fuisti.*

Ἀριστείδης. Aristides, Adrianensis (Adriani vero est urbs Mysiæ, quæ nunc Bithynia vocatur) Sophista, Polemonis Smyrnæi Rhetoris discipulus, filius Eudæmonis Philosophi, flaminis Dialis in patria sua. Athenis Herodem, & Pergami Aristoclem audivit; floruitque Antonini Imperatoris tempore, & vitam usque ad Commodum produxit. Oratorum ejus certus non est numerus, quoniam varia earum circumferuntur volumina.

Ἀριστείδης. Aristides, Lysimachi filius, cui, quamvis pauperi, propter vitæ integritatem injurato etiam fides habebatur. Hic cum aliquando judicium, in quo Callias reus peragebatur, præteriret, virumque istum sibi condonari peteret, id, quod voluit, impetravit. Callia igitur pecuniam ipsi mittente, eam repudiavit, dicens: Callias quidem vita Aristidis paupertate indiget; Aristidis vero paupertas Calliæ opes contemnit. Idem cum aliquando in Reip. administratione Themistoclis esset æmulus, & una cum ipso legationem obiret, inimicitias, inquit, intra patriæ fines deponamus, & sententiis pro Republ. conspiremus. Fuit autem adeo justus, ut, cum Athenienses ostracismo eum mulctare decrevissent, & rusticus quidam, Aristidem

1 Ἀριστέως δὲ, Ἀριπέως. καὶ Ἀριστῶν ὠσαύτως.] Ex Harpocracione patet, post Ἀριπέως addendum esse ὄνομα κύριον. Sensus enim hujus loci est, Ἀριστέως esse nomen proprium viri, uti & Ἀριστῶν.

2 Ἐπι δὲ Σάμιος μὲν — ἐν τῷ κατὰ Διφραγῶν.] Ex Harpocracione.

3 Ἀριστεύς, Δημοσθ. Vide de eo Vossium de Histor. Gr. & Meursium in Bibliotheca Græca.

4 Ἐγραψε δὲ ἔτε & κατὰ λογάδην Θεογ. Locum hunc mutilum

esse non dubito, quem sic legerim & distinxerim: Ἐγραψε δὲ ἔτε καὶ κατὰ λογάδην πνᾶ. & Θεογονίαν &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

5 Σοφοκλῆς.] In *Ajace* pag. 12. P. 6 Ἀριστείδης Ἀδρ.] De hoc vide Philostratum lib. 11. de Vita Soph. pag. 578. & seqq.

7 Τῶν δὲ λόγων παρ' ἕδρῃ πέρους εἶσι τις ἀν', ἄλλως δὲ ἄλλοις ἔπιτευχθέντας.] Hic locus est obscurus & male interpunctus, quem sic legerim: Τῶν δὲ λόγων παρ' ἕδρῃ πέρους. εἶσι δὲ τις ἀν' ἄλλως δὲ ἄλλοις ἔπιτευχθέντας.

ὁ αὐτὸς διέτειπεν ἐν Αἰγίνῃ Φυγάν. Ξέρξης δὲ ἄς αὐτὸν ἐν τῇ Φυγῇ περιβουσαμένον, καὶ περιχλιβὸς Δαρικὸς, ὅτε ἐπῆν τῷ Ἑλλάδα, διδόνῃ, ἔδεν ἐπιπρέφασθαι ἔφη τῷ Περσικῷ πλάτῃ, ποιάντη ἡρώδην διαίτη. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄριστον προσφρέμεν Ἀριστείδης. καὶ Μιλτιάδην μάλιστα ἐκάλε. ἐκάπερ τῶν ἄριστων ἐγένετο. Ἀριστείδης μὲν δὲ καὶ ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἐφραλήθησε. τῷ δὲ ἐν Μαραθῶνι πολέμῳ μέμνη, δῖόν τε τὰ μὲν ἄλλα καθ' ἑαυτὰ κωνή πᾶσα ἢ Ἑλλάς πεποιήται τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι, μόνον οἱ Ἀθηναῖοι.

thonem belli [adversus Persas] dux fuit. Pugnae vero Marathoniae praecipue mentionem facit, quia ceterae quidem res in bellis praecclare gestae universae Graeciae communes sunt: pugnae vero Marathoniae gloria ad solos Athenienses pertinet.

Ἀριστείδην. τὸ ποῖς ἀριστεύουσι διδόμενοι ἔτα-
θλον.

Ἀρίππῳ ἢ Κύκλωψ. μέμνη) τῆς Χαμυλιέων ἐν
τῷ αἰεὶ Σάτιον.

Ἀριππῶν, γένεσθε. Ἀρίππῳ δὲ, ἄρ' ἔτι τῷ
1. Ἀριππῶν ὄρεσι. Τῆς μὲν ἄραν μὲν οὐκ ἀ-
ρίππῳ εἶ.

Ἀριππῶν. κατ' ἐκλογίῳ καὶ αἰρεσῶν τῶν ἀρί-
στον νομοθετῶν.

Ἀριππῶν, Ἀριππῶν, ἀπὸ Κυρήνης, Φιλόσο-
φος, Σωκράτους ἀκουσῆς. ἀπ' ἑστῆ ἢ Κυρήναικῃ κλη-
θεῖσα αἰρεσις ἤρξατο. ἀπὸ τῶν δὲ τῶν Σωκρατικῶν μι-
στῶν ἐπὶ ἄριστον. Ξενοφῶνι δὲ εἶχε δυσμενῆς καὶ ἰσ-
τορὶς ἀρμόσιασθαι καὶ ἡρώδην καὶ πόπῳ. καὶ τῷ μὲν
ἢ παρόντων ἀπέλασε, καὶ ἡρώδην μάλιστα πῶς δὲ
ἀπὸ τῶν ἀριστοῦ ἐγένετο τῷ ἢ παρόντων. ὅταν Διο-
γενὲς βασιλικὴν κίνα αὐτὸν ἐκάλε. Ἀποφθόγμῳ δὲ
αὐτῷ πλάτῃ καὶ ἄριστον. ἢ δύνεσθε δὲ αὐτῷ ἢ συ-
πτε Ἀριππῶν, ἀπ' ἧς ὁ παῖς ἢ τῆς ὁ νέου Ἀριππῶ-
ν, ἢ ἐκλήθη Μυροδιδάκ. ἢ Ὁσίδης, ἢ Ἀ-
ριππῶν ἢ Ἐπιππῶν. εἶτα Ὁσίς. τῷ δὲ Ἀριππῶν. τῷ
δὲ Ἐπιππῶν ὁ Κ. Ὁσίς. τῷ δὲ Παρπαράτης.
τῷ δὲ Ἡγεσίας ὁ Ὁσίς. τῷ δὲ Ἀντικίρις, ὁ
Πλάτωνι λυβιστάμνῳ.

Parabatae Hegesias, *Pisibhanatus* dictus: Hegesiae denique Anniceris, qui Platonem re-

Ἀριππῶν, Σωκράτους ὁμιλητῆς, οἱ πᾶσι τῷ
ἡρώδην ἀσπασάμνῳ, καὶ ἐπιππῶν. λέγει) δὲ ὅτι
καὶ τῷ πατρὶ ἀρίππῳ ἀρίππῳ, καὶ ἀρίπ-
πῶν τῷ ἡρώδην, τὸ βαρῶν ἀρίππῳ, ἔφη. Ἐπιππῶν
μὲν δὲ ἐν πλάτῃ δὲ ἀρίππῳ, εἰς τῷ ἡρώδην

non noscens, testulam ei traderet, rogans, ut nomen illius, qui patria pellendus esset, ei inscriberet; & is ex eo quereretur, quam re Aristides ipsum offendisset? rusticus responderit: Nimia justitia. Ridens igitur Aristides suffragium in testa scripsit. Idem patria pulsus in Aegina commoratus est: in quo exilio cum Xerxes Graeciam invadens per legatos tria millia Daricorum ei obtulisset, negavit se, dum ea victus ratione uteretur, Persicas opes curare. Forte autem tunc pane cibario vesceretur. † Aristides Miltiadi simillimus fuit: uterque optimus. Aristides quidem justus: Miltiades autem ad Mara-

Ἀριππῶν. Praemium fortitudinis, sive, quod datur illis, qui strenue & fortiter pugnarunt.

Ἀρίππῳ Κύκλωψ. Aristiae Cyclops. Hujus meminit Chamaeon in libro de Satyris.

Ἀριππῶν. Prandete. Ἀρίππῳ vero, per
1, prandio excipe. Aristophanes *Avibus*:
*Hos quidem domum tuam deductos prandio ex-
cipe.*

Ἀριππῶν. Secundum delectum virtutis. Se-
cundum electionem optimorum Legislatorum.

Ἀριππῶν. Aristippus, Aritadae filius, Cyrenaeus, Philosophus, Socratis auditor, a quo secta, quae Cyrenaica vocatur, orta est. Hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a discipulis exegit. Idem adversus Xenophontem inimicitias gessit: eaque fuit ingenii dexteritate, ut & tempori & loco sese accommodare nosset. Rerum praesentium voluptate libenter fruebatur: ex absentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. Hinc Diogenes illum canem regium vocabat. Scite dicta plurima protulit & optima. Audivit eum Arete filia; cujus filius est Aristippus minor, *Metrodidactus* appellatus. Hujus auditor fuit Theodorus, *Atheus* cognominatus, & postea *Deus*. Hujus Antipater: Antipatri Epitimedus Cyrenaeus: Epitimedis Parabates:

Ἀριππῶν. Aristippus. Socratis discipu-
lus, in omnibus rebus voluptatem sectabatur, festivumque sese praebat. Hic fertur, cum famulus ejus pecuniam ferret, & de onere quereretur, ei dixisse, ut onus abjiceret. Cum inter navigandum ob pecuniam, quam

1 Ἀρίππῳ Κύκλωψ] Scribe Ἀρίππῳ Κύκλωψ. Scripserat enim Aristias tabulam, *Cyclops* vocatam, cujus meminit Suidas supra v. Ἀπίππῳ.

2 Ἀριππῶν ὄρεσι] Pag. 572. (394. Ed. Bas. P.) sed ubi male hoc legitur ἀρίππῳ, per π. Priora quoque Edit. Suidae hic exhibent ἀρίππῳ, id est ejus loco ἀρίππῳ per π. ex MSS. Paris. reposui.

3 Προφῶν] Priora Edit. male exhibent πῶν, cujus loco προσφῶν ex MSS. Paris. & Laetio reposui.

4 Δικαστὲ δὲ αὐτῷ ἢ τῷ.] Vide Laert. II. Segm. LXXXVI. ex quo Suidas.

5 Πλάτωνι.] Suspicor hunc Parabatem diversum fuisse ab eo.

cujus Suidas meminit supra v. Ἀρίππῳ. Is enim Aristippum audiverat, cum hic Epitimedus auditor foret.

6 Πλάτωνι.] Scribe Πλάτωνι, ut apud Laetium.

7 Ὁ Πλάτωνι λυβιστάμνῳ.] Cum rationi temperantiae manifeste repugnet, Anniceris filius, qui Platonem redemptum legitur fuisse auditorem Hegesiae, qui tempore non exiguo post Platonem vixit; vel indecentia sunt haec verba, tanquam semiducti cupidum librorum additamentum, ut et nescit Menaeus ad Laert. lib. II. Segm. LXXXVI. vel addita per π. ἢ τῷ ἀρίππῳ legendum est ἔχοντ' Πλάτωνι λυβιστάμνῳ. Fuerunt enim duo Latini Annicerides; quorum alter Platonis aequalis fuit, cum hic redemptus; alter vero eo recentior, qui sectam instituit, ab ejus nomine *Annicerianus* vocatam, de quo hic locus Suidae, vel potius Laertii, intelligendus est.

'Αριστόδημος, 'Αριστοκράτης, Κύμης τῆς Ἰτα-
λιάδος τύραννος, ἀνὴρ ἔ τῆς ἑπιλυχόντων ἐνεκα
γένετο: ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀσπῶν, καὶ σιὴ
χερῶν γνωσεωθέραν τῷ ὀνόματι ἔχει τιὸ κλησιν,
εἶτ' ὅτι θηλυδρίας ἐγένετο πᾶσι ὄν, καὶ τὰ γυναιξίν
ἀρμότην ἔταραχεν εἶτ' ὅτι παρὰ τὴν φύσιν καὶ
μαλακὸς εἰς ὄργην.

'Αριστόδημος. Ἐπιγράμμιον τῆς Καθόλου Ἡρωδιανῆ
ἔγραψε πρὸς Δαναόν.

'Αριστοκλῆς, Μιασουλίου τῆς Ἰταλίας, Φιλόσοφος
Περιαθηναϊκός. Σωκράτης δὲ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας βι-
βλία δέκα. Πόττερον σπευδαιότερον Ὁμηρὸν ἢ Πλά-
των. κατὰ λέξιν δὲ ἐν τέτοις πάντας Φιλοσόφους, καὶ
δέξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικῆς. Περὶ
Σαραπίδος. Ἠθικὰ βιβλία 5'.

'Αριστοκλῆς Λαμφακηνός, Φιλόσοφος Στωϊκός. ἔ-
γραψεν ἐξήγησιν τῆς Χρυσίππου πρὸς τὴν Πᾶσι ἔκαστα
λέγουσιν καὶ διανομήματα, βιβλία 4'.

'Αριστοκλῆς Περγαμηνός, σοφιστής, γενεῶς ἐπὶ τε
Τραϊανῆ καὶ Ἀδριανῆ. Τέχνῳ ῥητορικῷ. Ἐπιτο-
λάς. Περὶ ῥητορικῆς βιβλία 6. Μελέτας. Πρὸς τὸν
βασιλέα ἐπὶ τῆς ἀφνεμῆσιν τῶν χερσῶν.

'Αριστοκράτης, Ῥοδίων φρασηγός: ὃς ἡν τῆς τιὸ
ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ κατὰ πληρικὸς διότι
ἐν πάντων τέτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι τελέως ἀξί-
οισιν ἡγεμόνα καὶ παρὰ τὴν ἔχθη τῶν πολέμων δι-
κρούσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πρῶτας
ἄσπας ἐς πῦρ, κατὰ τὰ κίβδηλα τῆς νομισμά-
των, ἀλλοίωσεν ἐφάνη.

'Αριστοκρατία. ἡ κράτις τῆς ἀρίστων.

'Αριστομάχη. ὄνομα κύριον.

'Αριστομένης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἑπιδου-
τέραν τῆς ἀρχαίας κωμῆδας, οἱ ἦσαν ἐπὶ τῆς Πε-
λοποννησιακῶν, Ὀλυμπιάδων πζ'. Ἐπεκλήθη Θου-
ροποιός.

'Αριστόνικος, Ἀλεξανδρινός, γραμματικὸς. ἔγραψε
πρὸς τῆς σημειῶν τῆς ἐν τῆς Θεογονίᾳ Ἡσιόδου
καὶ τῆς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἀσιωλικῶν
ἐνομάτων βιβλία 7'.

'Αριστον. πρὸς ὄρεα τρίτων. πρὸς τὸ εἰς ἀρίστην
προέρχουσαν. καὶ ἔστιν ἐν τῆς Δειπνῶν.
eo sumpto ad ἀρίστην, i. e. strenue fortiterque pugnandum se accingere solerent.

1 'Αριστόδημος, 'Αριστοκρ. Κύμης τῆς Ἰταλ. πέρ.] Articulum hunc descriptit Suidas ex Dionysii Halicarn. lib. vii. pag. 418.

2 'Επιγράμμιον τῆς Καθόλου Ἡρωδιανῆ.] Vide quae notavimus infra ad v. Ἡρωδιανῆ.

3 'Αριστοκλῆς] De scriptoribus diversis hujus nominis, eorumque scripsit Meursius ad Aristoxenum pag. 145. quem vide.

4 Σωκράτης δὲ πρὸς τῆς φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πόττερον σπευδ. Ὁμηρ. ἢ Πλ. κατὰ λέξιν δὲ ἐν τῆς.] Locus hic confusus est, quem sic in ordinem redigendum puto: Σωκράτης δὲ πρὸς τῆς φιλοσοφίας βιβλία δέκα. κατὰ λέξιν δὲ ἐν τῆς πάντας φιλοσόφους καὶ δέξας αὐτῶν. Πόττερον σπευδαιότερον Ὁμηρὸν, ἢ Πλάτων. Hunc ordinem in versione lectus sum.

5 Περὶ Φιλοσοφίας βιβλία δέκα.] Ex hoc opere perulixa & luculenta fragmenta leguntur apud Eusebium de Praef. Evang. lib. xiv. cap. xvii. & seqq. Item, lib. xv. cap. ii. & xiv.

6 'Αριστοκράτης, Ῥοδίων φρατ.] Hic, & quae sequuntur, sunt

'Αριστόδημος. Aristodemus, Aristocratis fi-
lius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro
genere natus; qui a civibus *Mollis* appella-
batur, eaque appellatione progressu tempo-
ris longe notior fuit, quam proprio nomi-
ne; sive quod in pueritia fuisset effœmina-
tus & muliebria passus: sive quod miti esset
ingenio & ad iram mollis.

'Αριστόδημος. Aristodemus. Hic librum He-
rodiani, Ἡ Καθόλου inscriptum, in compendi-
um redegit.

'Αριστοκλῆς. Aristocles, ex Messēna urbe I-
talia oriundus, philosophus Peripateticus.
Scripsit de Philosophia libros x. in quibus
omnes Philosophos & ipsorum opiniones re-
censet. Utrum Homerus praestantior an
Plato? Scripsit etiam de Arte Rhetorica.
De Sarapide. De moribus libros novem.

'Αριστοκλῆς. Aristocles Lampfacenus, Phi-
losoφος Stoicus, scripsit libros quatuor enar-
rationum in Chrysippum de ratione singula
eloquendi & cogitandi.

'Αριστοκλῆς. Aristocles Pergamenus, Sophista,
qui Trajani & Adriani temporibus vixit.
Scripsit artem Rhetoricam. Epistolas. De
Rhetorica libros quinque. Declamationes.
Ad Imperatorem de auri distributione.

'Αριστοκράτης. Aristocrates, Rhodiorum Prae-
tor, specie quidem ipsa plenus dignitatis &
terroris erat. Quamobrem Rhodii idoneum
belli ducem atque egregium imperatorem se
habere credebant: sed spe sua longe frustra-
ti sunt. Nam cum ad res gerendas tanquam
ad ignem accessisset, instar adulterinae mo-
netae longe alius apparuit.

'Αριστοκρατία. Optimatum imperium.

'Αριστομάχη. Aristomache. Nomen propri-
um.

'Αριστομένης. Aristomenes, Atheniensis, Co-
micus, ex eorum numero qui antiquae comæ-
diae proximi fuerunt, & belli Peloponnesi-
aci tempore vixerunt, Olymp. lxxxvii. Hic
Θουροποιός cognominatus fuit.

'Αριστόνικος. Aristonicus Alexandrinus,
Grammaticus. Scripsit de notis in Theogo-
nia Hesiodi. Item de nominibus in Iliade
& Odyssea, quae a communi constructione
recedunt, libros vi.

'Αριστον. Prandium, [quod fumi solebat,]
circa horam tertiam. Dicitur est inde, quod

verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini a Valef.
editis, pag. 170. unde ea Suidas depromptit.

7 'Αριστομένης, Ἀθην. Κωμ.] De ejus fabulis vide Meursium in
Bibliotheca Attica.

8 Ὀλυμπιάδων] Pessime. Lege Ὀλυμπιάδων.

9 Ἐπεκλήθη Θουροποιός] Hesychius: Θουροποιός. ἔτις ἐκαλεῖτο Ἀ-
ριστομένης ὁ Κωμικὸς ποιητὴς σαυπητικῶς. Vide etiam infra v. Θουροποιός.

10 Περὶ τῶν σημειῶν] Intelliguntur hic notae criticae, quibus o-
lim veterum libri distingui solebant: de quibus vide Epiphanium
ἐν τῆς σημειῶν: Laetium in Platone Segm. lxxv. lxxvi. & Ili-
dorum *Origini*. lib. i. cap. xx. De his notis criticis plures veterum
scripsisse leguntur, de quibus nunc non agam. Id tantum monco,
Aristonicum, quem Suidas hic de notis Theogoniae Hesiodi
scripsisse tradit, ab Etymologo v. Ἀρχοντῶν citari etiam
ἐν τῆς σημειῶν Ὀμήρου; & simpliciter ἐν Σημείοις, v. Ἐρσοι, &
v. Ὀπί.

'Αειρήνη¹, ὁ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλείῳ Αἰ-
γύπτῳ ἐνέχθη μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς δ' ἐγενήθη σύν-
τροφὸς τῷ βασιλεῖ. ἦ δ' ἡλικίας ὡσεὶ βουκότου ἀν-
δραδέτερον εἶχεν ἢ κατ' ἐνέχον τόλμαν καὶ ὡσεὶ-
ρεσιμ. καὶ γὰρ φύσει γενναῖος ἦν, καὶ τὸ πλείονος
ἀφ' ἑαυτοῦ ἐποιεῖτο ἐν τέτοις, καὶ ἀπὸ ταῦτα ὡσεὶ-
πλησίον καὶ κατὰ τὰς ἐπιτεύξεις ἰκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν
καὶ νῦν εἶχεν, ὁ σπασιὸν ὄντι. ὡσεὶ δὲ ἀνθρώπων
ἐπεφύκει καλῶς.

'Αειρονομία. ἡ ἀειρονομία τῷ ἀείσαν.

'Αειρόξεν², υἱὸς Μνησίου, τῷ καὶ Σπινθάρε, μου-
σικῷ, ἀπὸ Τάρανθ³ τῆς Ἰταλίας. ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ ἐν
Μαντινῆα φιλοσοφῶν γέγονε, καὶ μουσικῇ ὀπιθήμε-
νος ὅσα ἴσχυεν, ἀκροῖς τῷ τε πατρὶ, καὶ Λάμ-
πρι τῷ Ἐρυθραίῳ· εἶτα Ξενοφίλῳ τῷ Πυθαγορείῳ,
καὶ τέλος 'Αειροφίλῳ· εἰς ὃν ἀποθανόντα ὑβρίσει,
διὸ κατέλιπε τῆς σχολῆς ἀφ' ἑαυτοῦ Θεόφραστον, αὐ-
τῷ δὲ ζῆλον ἐπέθηκεν ἐν τοῖς ἀκροῖσι τῷ 'Αειροφίλῳ
ἐχρήσθη. γέγονε δὲ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῷ μετέπειτα
Ζηνῶνι ὡς εἶναι ἀπὸ τῆς γῆς Ὀλυμπιάδ⁴, σύλ-
ληθον Δικαίῳ τῷ Μεσσηνίῳ. συνέταξεν δὲ
Μουσικὰ τε καὶ φιλοσοφία, καὶ Ἱστορίας, καὶ παντὸς εἶδους
παιδείας, καὶ ἄλλων αὐτῷ τὰ βιβλία εἰς ἑξήκοντα.

'Αειρόξεν⁵ Κυρηνάϊος ὅστις ὑπὸ τῷ ἀνυπερ-
βλήτῃ τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θείδων οἰνομέλι-
τι ἐσπέρας ἐπόπιζε, καὶ χλωρὰς πλακύντας ἐλεγεν
ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

'Αειροφίλης⁶, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδ⁷ (ὁ δὲ
Νικόμαχος ἰατρός ἦν τῷ τῷ Ἀσκληπιαδῶν γένει, ἀ-
πὸ Νικομάχου τῷ Μαχάονι) ἐν Σταγείρῳ, πό-
λει τῆς Θρακίας, φιλοσοφῶν, μαθητὴς Πλάτωνος,
τρωτὸς τῷ Φωίῳ. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἔχεν Ἀεμίονον
καὶ Ἀεμίονον. θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδ⁸, τῆς
θυγατρὸς Ἑρμείου τῷ ἐνέχον· ὅς καὶ Θρακίας ὢν αὐ-
τῷ ἐσπέσει. γαμμένη δὲ τρισὶν ἢ Ἀειροφίλῳ θυγάτηρ,
πεπλάσθη ὡσεὶ ἐλευτήσιν Ἀειροφίλῳ τῷ πατρὶ.
ἔχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἐρπυλίδ⁹ παλλακῆς,
ὡς ἠγάθει μὲν Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τῷ ἐνέχον,
ὅς περ ὑπὸ ἄρχον Ἀιανεύου (ἡγεστὸς δὲ αὐτῆ Τρωάδ¹⁰)
Εὐβύλου δὲ τῷ Βιθυνῶν δὲ γένει, ἔλαβε. καὶ
αὐτῷ Ἑρμείου παιδικὰ γονιμὸν Ἀειροφίλῳ. ἦρξε δὲ
ἐπὶ ἡλικίᾳ τῆς Περικλέους κληθείσης φιλοσοφίας, ἀφ' ἧς
τὸ ἐν ἀειροφίλῳ ἦτοι κήπῳ διδάξαι ἀναχρήσαντα
τῷ Ἀκαδημίας, εἰ ἢ Πλάτων ἐδίδαξεν. ἐγενήθη δὲ ἐν

'Αειρήνη¹. Aristonicus. Hic Ptolemaei Re-
gis Ægypti Eunuchus quidem fuit, a puero
una cum Rege in aula educatus: sed pro-
gressu ætatis fortior ac generosior evasit,
quam Eunuchi natura ferat. Nam suopte
ingenio erat bellicosus, & assidue in rebus
bellicis se exercebat. Idem in congressibus
idonea dexteritate utebatur, quodque raro
admodum contingit, moderati ac civilis a-
nimi erat, ac postremo ad bene de homini-
bus merendum natura propensus.

'Αειρονομία. Civitas bene constituta.

'Αειρόξεν². Aristoxenus, filius Mnesia, qui & Spintharus vocabatur, Musici, e Ta-
rento, urbe Italia. Hic, cum Mantinæ
commoraretur, philosophus evasit, & Mu-
sicæ non infelicem operam navavit. Audi-
tor fuit patris, & Lampri Erythræi; item-
que Xenophili Pythagorei, & denique Ari-
stotelis: quem defunctum convitiis insecta-
tus est, quod Scholæ successorem Theo-
phrastum reliquisset, cum clarum ipsius in-
ter Aristotelis auditores nomen esset. Vixit
Alexandri & successorum ejus temporibus, ab
Olympiade cxi, æqualis Dicæarchi Messē-
ni. Scripsit Musica, Philosophica, Histo-
rias, & omnigenæ eruditionis libros, nume-
ro cdlviii.

'Αειρόξεν⁵. Aristoxenus Cyrenæus, luxui
adeo fuit deditus, ut lactucas in horto suo
vesperi mulso rigaret, dicens, virides inde
placentas sibi enasci.

'Αειροφίλης. Aristoteles, Nicomachi & Phæ-
stiadis filius (Nicomachus autem medicus
fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho
Machaonis filio oriundus) ex Stagira, urbe
Thraciæ, philosophus, discipulus Platonis,
balba voce. Fratres habuit Arimnestum &
Arimnestem: filiaque ipsi nata fuit ex Py-
thiade quam Hermias, licet eunuchus (quip-
pe cujus testiculi elisi erant) genuerat. Tri-
bus autem filia Aristotelis maritis nupta,
cum liberos aliquot peperisset, ante patrem
decessit. Habuit & filium Nicomachum ex
Herpyllide concubina, quam post Pythia-
dem ab Hermia eunuchis, qui princeps erat
Atarni (Atarnus autem est regio Troadis) &
Eubuli Bithyni fervus fuerat, accepit. Hic
Hermias Aristotelem adamavit. Aristoteles
autem per xlii annos philosophiæ Peripate-
ticæ præfuit, ita appellata, quod cum A-
cademiam, in qua Plato docuerat, liquisset,
inambulans [in Lycio] philosophiam audi-

1 'Αειρήνη, ὁ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ Αἰγύπτου ἐνέχθη μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς δ' ἐγενήθη σύντροφὸς τῷ βασιλεῖ. ἦ δ' ἡλικίας ὡσεὶ βουκότου ἀνδραδέτερον εἶχεν ἢ κατ' ἐνέχον τόλμαν καὶ ὡσεὶ-ρεσιμ. καὶ γὰρ φύσει γενναῖος ἦν, καὶ τὸ πλείονος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐποιεῖτο ἐν τέτοις, καὶ ἀπὸ ταῦτα ὡσεὶ-πλησίον καὶ κατὰ τὰς ἐπιτεύξεις ἰκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν καὶ νῦν εἶχεν, ὁ σπασιὸν ὄντι. ὡσεὶ δὲ ἀνθρώπων ἐπεφύκει καλῶς.
2 'Αειρόξεν. De Aristoxeni egit Meursius ad Aristoxenum: quem vide.
3 Συνεπέταξε δὲ Μεσσηνίῳ τῷ Μεσσηνίῳ. De Aristoxeni hujus scriptis vide Meursium ad Aristoxenum, & in Bibliotheca Græca; itemque Jonium de Scriptor. Histor. Phil. lib. 1. cap. xiv. Ejus hodie exstant Ἀριστοξενίων Στοιχείων, sive Harmonicorum Elementorum libri iii, quos Meursius primus in lucem protulit.
4 Καὶ παντὸς εἶδους παιδείας. In prioribus Edit. legitur καὶ παντὸς εἶδους παιδείας. Sed in 2 MSS. Paris. posterius καὶ deest: quod in hac Editione secutus sum.

5 Καὶ ἄλλων αὐτῷ τὰ βιβλία εἰς ἑξήκοντα. Putem legendum εἶναι ἄλλων αὐτῷ τὰ βιβλία: quam suspicionem Pearsonum etiam in mentem venisse video.
6 'Αειροφίλης. Κυρηνάϊος ὅστις ὑπὸ τῷ ἀνυπερβλήτῃ τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θείδων οἰνομέλιτι ἐσπέρας ἐπόπιζε, καὶ χλωρὰς πλακύντας ἐλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.
7 'Αειροφίλης, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, deprompta sunt ex Vita Aristotele is, ab Anonymo conscripta, quam edidit Menagius ad Laertium lib. v. Seg. xxxv.
8 Ἡγεστὸς. Hæc vox delenda est, quoniam apud Anonymum in Vita Aristotelis non legitur, eandemque tanquam supervacaneam sensus & constructio respuit.
9 Μετ' Ἑρπυλίδ. Cum hoc loco Suidæ conferenda sunt quæ habet Laert. lib. v. Segm. iv.

τῆ ἀναγκαστῆ ἐνάτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀ-
κόνητον πῶν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς θυ-
νας, ἐπειδὴ ἔγραψε Παιῶνα εἰς Ἑρμείαν τὸ θυῶχρον. οἱ
δὲ Φασὶ νόσφ' αὐτὸν τελευτήσασα βιάσαντα ἔπι οἶ.

Ἀριστοτέλης. Ἐπιμαχὸς Φησι καὶ Ἀριστοτέλης, εἶνα
αὐτὸν θυχερῆ, θεροῦν, προπετῆ ἀλλ' ἐσφοδρῆ
ὀψιμαθῆ καὶ μισοπὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ πολυμίμητον
ἰατρῆϊν ἀπικελευκότα, καὶ πρὸς πᾶσαν αὐτὴν καὶ
σκιυὴν ἐμπροσθενότα. πρὸς δὲ γραμμάρων, ὀψαρ-
τυτιῶ, ἐπὶ φῶμα φερόμενον ἐν πᾶσι. δοκεῖ δὲ μοι
τὰ ταῦτα μάλιστα ἀνθρώπων ἀγύρτις καὶ προπε-
τῆς ἐπὶ διατριβῆ ῥητορῶν ἀνεκτὸς Φανῆνα. † Ὀ-
πι Ἀριστοτέλης τῆς φύσεως γραμμάρων ἰδῶ, τὸν κά-
λαμον ἀπεβέβηκεν εἰς νῆν ὃν ἔδεν ἴσως ἐχρῆν τὸ χερσὶ-
μων, εἰ καὶ τεχνικότερον ὅστι καὶ ἀετιώτερον ἐξείρασ-
μῶν, ὡς ἐπιείσθη. καὶ Ἀριστοτέλει λόγῳ.

accuratius elaboratum esset, repudiare oportebat.

Ἀριστοτέλει. ἡ ζήτις γενῶσα.

Ἀριστοφάνης, Ῥόδιος, ἦτοι Λίνδιος. οἱ δὲ Αἰγύ-
πτιον ἔφασαν. οἱ δὲ Καμιρέα. θεοῦ δὲ Ἀθιωαίου.
ἐπολιτογραφῆθη γὰρ παρ' αὐτοῖς κομικός, υἱὸς Φιλίπ-
που, γενεῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ τῶν ῥιθ' Ὀλυμπιά-
δα, βύρτης τῶ τετραμέτρων καὶ ὀκταμέτρων. παῖδας
ἔχων Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταρον, κομικός. πι-
νὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπόδελον ἰσορήχασι. ὁ δὲ δράματ' αὐ-
τῶν δὲ ἑπταράχων Ἀριστοφάνους δράμα-
τα ταῦτα Ἀχαρνῆς, Βάτραχι, Εἰρήνη, Ἐκκλησια-
ζουσα, Θεσμοφορέαζουσα, Ἰπώεις, Λυσιστράτη, Νε-
φέλαι, Ὀρνίθες, Πλάτων, Σφήκες.

Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, γραμματικός, υἱὸς Ἀ-
πελλῆ ἡγεμόνου στρατιῶν, μαθητῆς Καλλιμάχου καὶ
Ζηνοδότου ἀλλὰ τῶ μὲν νέος, τῶ δὲ πᾶσι ἤκαστε
πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίῳ τῶ Ἰάμβου, καὶ Εὐφρο-
νίδῃ τῶ Κορινθίου, ἢ Σικωνίου. γέγονε δὲ ἔτι τῶν
ἐμὲ Ὀλυμπιάδα.

Ἀριστοφάνης. ὁ γενῶσιος ἀεὶ τὰ ἀρετῶνα. καὶ Ἀ-

1 Ἐγραψε Παιῶνα εἰς Ἑρμείαν] Vide omnino Athenam lib.
xv. pag. 696. qui ipsum hyannum ab Aristotele in Hermiam con-
scriptum (quem tamen Præana fuisse negat) exhibet.

2 Τιμαχὸς Φησι καὶ Ἀριστοτέλης, εἶνα αὐτὸν εὐχ. — ἀνεκτὸς
φανῆνα] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Collecta-
neis a Valefio editis, pag. 46.

3 Ἀπὸ ἐσφοδρῆ ὀψ.] Hæc cum præcedentibus minime
coherent, sed sensus eorum pendet ab iis quæ apud Con-
stantinum quidem leguntur, hic vero vel ipsius Suidæ, vel
librariorum negligentia omiſſa sunt. En locum integrum,
uti apud Constantinum legitur: Φησι ἦν αὐτὸν εἶνα θε-
ροῦν, θυχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τῶν καταπελομηκῶν τὸ Λοκρῶν πό-
λειος, ἐπὶ τὴν ὀπτιαν αὐτὸν εἶνα δραπέτων, οἰκῶν, μισθῶν, ἀν-
δραποδῶν καὶ πῶν λέγειν αὐτὸν φησὶν ἕτας ἀξιοπίστως, ὡς δοκεῖν εἶνα
τὸ φρασι, ἠδὲ τὸν ὑπέρβην, καὶ τὸν βέβαιον ἐν ταῖς Κιλικίας πόλεις ἀρε-
τεράτῃ γενναίῳ καὶ ἀπὸ αὐτῶν δυναμῶς, ἀπὸ ἐσφοδρῆ &c. i. e.
interprete Valefio: At enim audacem illum ac levem & temera-
rium fuisse, ac de civitate Locrorum graviter mentitum, cum coloniam
ex fugitiis mancipis inchois ac plagiariis collectam esse dixit: at-
que hæc illum ea auctoritate affirmare, quasi unus e duobus fuisset,
ἕρ' ad Cilicis portas novissimè Persas fuisset, ac non potius odiosus
feroque eruditus esset Sophista &c.

4 Καμιρέα] Si recte MSS. Paris. In prioribus vero Edit. mi-
nus recte legitur Καμιρέων, vel ut Edit. Mediol. habet, Καμιρεῶ-
ν. Τὸ ἐθνικὸν enim a Καμιρέων ἐστὶ Καμιρέων, ut discimus ex Ste-
phano Byzantio.

5 Καὶ τῶν ἐμὲ Ὀλυμπιάδα] Sic habent omnes Edit. sed male.
Omnis enim ante illud tempus Aristophanes & vixit & fabulas suas

toribus traderet. Natus est Olympiade xcix,
& Chalcide hausto aconito obiit, quod ma-
gistratus Præanis in Hermiam scripti rationes
ab eo exigeret. Alii vero eum morbo de-
cessisse tradunt, postquam lxx annos vixis-
set.

Ἀριστοτέλης. Timæus de Aristotele dicit,
esse eum hominem levem, audacem, & te-
merarium; Sophistamque sero literis erudi-
tum, & odiosum, & qui præclaram pharma-
copolæ officinam clausit. [Idem parasitum
eum appellat,] qui aulas atque ædes omnes
impudenter intrare soleret; prætereaque
helluonem, & cupedinarium, ac gulæ ubi-
que fervientem. Quod si quis ex illis circum-
foranea ac scurrili turba huiusmodi verba in
iudicio effutiret, ne ferendus quidem mihi
videretur. † Aristoteles Naturæ scriba fuit,
calamum in mentem intingens, quem fortasse
nihil rerum utilium, quamvis artificiosius &
Et Ἀριστοτέλει λόγῳ, oratio Aristotelica.

Ἀριστοφάνης. Præstantem sobolem gignens.

Ἀριστοφάνης. Aristophanes, Rhodius, sive
Lindius (quem tamen alii Ægyptium; alii
vero Camirenses dicunt) & quod ad jus ci-
vitatatis attinet, Atheniensis (ab iis enim in ci-
vitatem adscriptus est) Comicus, filius Phi-
lippi, in scena certavit Olympiade cxiv, Te-
trametri & Octametri inventor. Filios habuit
Ararotem, Philippum, & Philaterum, Comi-
cos. Quidam cum etiam servo genitum fuisse
tradiderunt. Fabulæ ejus sunt lxxv. ex qui-
bus superstites sunt hæc: *Acharnenses, Ranae,
Pax, Ecclesiazusa, Thesmophoriazusa, Equi-
tes, Lysistrata, Nubes, Aves, Plutus, Vespæ.*

Ἀριστοφάνης. Aristophanes Byzantius, Gram-
maticus, filius Apellis, qui ordines duxit, dis-
cipulus Callimachi & Zenodoti (quorum
hunc juvenis, illum vero puer audivit) &
præterea Dionysii Iambi, & Euphronidæ Co-
rinthii, vel Sicyonii. Vixit Olympiade
cxlv.

Ἀριστοφάνης. Manu strenuus. Et Ἀριστοφάνης ἀγῶν.

docuit, ut ignorare non possunt, qui in historia veteri vel medi-
ocriter verfati sunt.

6 Δράματ' αὐτῶν δὲ αὐτῶν ῥιθ'] In uno MS. Paris. legitur, δράματ' αὐ-
τῶν ῥιθ'. Ceterum tabulas Aristophanis, quarum apud auctores
v. teres hodie a luce superstites mentio fit, diligenter recenset Meur-
sius in Bibliotheca Græca, quem vi. le.

7 Πενταράχων] Vocem hanc suspectam habeo. Quid enim ea
hic significare potest? Forte legen sum est ἐπὶ τῶν ῥιθ'.

8 Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Aristophanis hujus scripta & opera
recenset Meursius in Bibliotheca Græca: a quo tamen duo præteri-
missa sunt, quæ hic addam. Unum est Συγγεῖ καὶ, sive De nominibus
cognationis & affinitatis, cujus meminit Eustathius ad Il. Z.
pag. 648. his verbis: Ἰστοῦν δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους ἑξαγράμμοις
Συγγεῖ καὶ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ ἑκῆτος ἢ ἐκῆτος. Φησι ἦν, ὡς πεν-
ταράχων ἢ τὸ γυναικῶν πατρὸς τῶν γυναικῶν, ἢ πενταράχων ἢ μητρὸς ἐκῆτος
ἢ ἐκῆτος πατρὸς τῆς γυναικῶν, ἢ ἐκῆτος ἢ μητρὸς &c. Alterum est σύ-
ζαμμος ἐπὶ Αἰγίδος, cujus mentionem facit idem Eustathius ad
Iliad. E. p. g. 603. ubi sic inquit: Ὁ δὲ Γομμυμαχὸς Ἀριστοφάνους
ἰδὸν πρὸς τὴν συζαμμοῦ ἐπὶ Αἰγίδος ἀνεβήκεν, ἀλλὰ τι πρὸς λέγει, ἢ πᾶ-
ν γλαφυρῶν &c. Præterea scripsit Aristophanes περὶ ἡλικιῶν,
sive νομιστίας ἡλικιῶν, in quo opere de nominibus ætatum egerat.
Hujus meminit Eustathius ad Il. i. pag. 772. 58. ad Olyss. M.
pag. 1720. 25. Olyss. P. pag. 1817. 19. & ad Olyss. z. pag.
1752. 11. ex quibus locis ultimus tantum a Meursio observatus est.

9 Καὶ τῶν ἐμὲ Ὀλυμπιάδα] Sic recte habent MSS. Paris. Prioribus
vero Edit. hic gravi mendo laborant, quippe in quibus legitur,
καὶ τῶν ἐμὲ Ὀλυμπιάδα. omittit: quæ immans est differentia.

10 Ἀριστοφάνης ὁ γυναικῶν περὶ τῶν ῥιθ'.] Ex Scholiasta Sophocli. ad
Ajacem, pag. 55. ut Portus observavit.

εισόχεις ἀγών.

Ἀείφων, ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τῆ Ἀείφωνος ἀναπέπληται δογμαμάτων. καὶ ἔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν σφόδρα ἀν, εἰ καὶ σφόδρα ἰγρμαλικῆ θεωρία πεποικίλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνύει κινήσεσ. ἔτε ὁ Φαίδων, ἔτε ὁ Γοργίας ἔμεν- ἔτ ἔδὲ ἄλλος πε τ γλαφυρῶν καὶ ἀκλυωτέρων ἀφ- λῶν, ὅποιος ὁ Παριμενίδης.

Ἀειφώνυμος, κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτῆ ἐ- σιν Ἡλίου ῥιγῶν, ὡς Ἀθηνῶν ἐν Δείπνοσοφισαῖς. βασιλευσῆ Πτολεμαῖος τῆ Φιλαδέλφου, καὶ τῆ μετ' αὐτὸν τῆ Φιλοπάτερος καὶ ἑσέτη τῆ βασιλείας βιβλιοθήκης μὲν Ἀπολλώνιον, ἔτ ἄγων ἔδ. ἀφ- σιδασοθεῖς δὲ ὡς βελόμηνος πρὸς Εὐμηνῆ Φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἰκτικῆ ἡρόνον πινά. ἠφείθη δὲ, καὶ ὑπὸ τραγῳδίας τελευτᾷ, ἐπι βεβιωκῶς οἶ. συγγραμματα δὲ αὐτῆ πᾶν πολλά.

Ἀείφρατος. ὄνομα κύριον. Ἀείφυλλος. αἰχροποῖος ἦν. ἅ Ἀειφοφάνης -- Τῆτ' ἠδὴ δεινὸν ἀκῆζαι, Εἴ γε Φιλήσθεν Ἀείφυλλος, φάσκων αὐτῆ πα- τέρ' εἶναι. καὶ Ἀείφυλλος κελύωσ. ἅ Ἀειφοφάνης Σὺ δ' ὡς Ἀείφυλλος ὑποχρῶσκων ἐρεῖς, Ἐπεσθε μητρὶ χροῖοι. ἔτ αἰχροποῖος, ὅς ἀφ' τὴν αἰχροργίαν αὐτῆ ἀεὶ ἐκεχῆνει.

Ἀειφοφίχτος. ὄνομα κύριον. Ἀειφοφάδης. ἔτ λαιδορεῖται ἀεὶ γυναιξισουῶν. κισαφάδος δὲ ἦν. ἅ Ἀειφοφάνης Ἀειφοφάδης ἐπὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τῆτο μὲν καὶ βέλεται. ἐπὶ δ' ἔ μόνον πονηρός. ἔ γ' ἔδ' ἀν ἰσθόμιω ἔδὲ παμπόνηρος. ἀλλὰ καὶ ἑσσεξέδρηκέ π. τὴν γ' αὐτῆ γλώτταν, αἰχροῖς ἦδον. τῆτῆ τὸ αἰδοῖον τῆ ἀνθρώπων καὶ τὸ σπέρμα. Ἀειφοφάδης δὲ, Πολύμνητος, καὶ Οἰώνητος ἀρρητοποιός. καὶ Πολυμνήτης καὶ αὐτῆ κωμωδεῖται ἐπ' αἰχροφίχτι. ὅ Εἴ πῆ ἐν τοῖστον ἀνδρα μὴ σφόδρα φυλάσσεται, μή ποτ' ἐν τῆ αὐτῆ μετ' ἡμῶν πίεται πηλῆς. Καὶ αὐθις ἅ Ἀειφοφάδες, παῦσαι ληρῶν.

eodem poculo bibere recusato. Et iterum: Aripbrates, desine ineptire.

Ἀείφρων. ὁ ἰκακῶς φροῶν. Ἀρρίχης. ἰηλυκόν, τὰς ἀρρίχης. ἠ ἀρρίχη. ἐξη- γῆνται δὲ πινες κόφνοι. ἠηλίον ἐν ἐν. μὲν τῆ αὐτῆ γένος εἶναι. ἀφάφορον δὲ π. λέγῃσι δὲ καὶ νῦν ἐπὶ σαρῶν π. εἶδος ἀρρίχης. Ὅπὶ αἰ ἀρρίχαι εἶδος κοφίνων, ἔς εἰάθασι ἀφ' ἰχονίαν ἀνιμᾶν. tempore quoddam vasorum vimincorum genus, in quo ficus portantur, ἀρρίχης vocant. Ἀρρίχαι sunt genus cophinorum, quos funiculis sursum trahere solent.

1 Γραμματικῆ] Legerim potius γραμμετικῆ. 2 Ὡς Ἀθηνῶν ἐν Δείπνοσ.] Lib. vii. c. p. viii. 3 Ἀειφοφάνης] Ecclesiast. pag. 743. (499. Ed. Bas. P.) ex quo loco Suidas suppleendus est. 4 Ἀειφοφάνης] Rhio pag. 35. 5 Ἀειφοφάνης. Ἀειφοφάδης ἐπὶ μὲν πον.] Locus hic apud Aristoph. Equit. pag. 359. (254. Ed. Bas. P.) sic legitur & distinguitur: Ἀειφοφάδης, πονηρός. ἀλλὰ τῆτο μὲν βέλεται. Ἐπὶ δ' ἔ μόνον πονηρός, ἔ γ' ἔδ' ἀν ἰσθόμιω ἔδὲ παμπόνηρος. Οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ ἑσσεξέδρηκέ π. τὴν γ' αὐτῆ γλώτταν αἰχροῖς ἠδοναῖς λυμνῆσται &c. Tom. I.

Certamen in quo strenue & fortiter res gerenda est.

Ἀείφων. Aristo, Platonis pater. Et Platonis filii Aristonis dogmata penitus imbibit: quippe quem nec Timæus fugiat, quamvis recondita eruditione Grammatica plenus sit, & natura motus scrutetur: neque Phædo; neque Gorgias: quin nec ullus alius elegantiorum & subtiliorum dialogorum, qualis est Parmenides.

Ἀειφώνυμος. Aristonymus, Comicus. Inter hujus fabulas est Sol algens, quam laudat Athenæus in Dipnosophistis. [Vixit] regnante Ptolemæo Philadelpho, & successore ejus Philopatore: ac post Apollonium regis Bibliotheca præfuit, annum agens LXXIII. Idem, cum fugam moliretur ad Eumenem, ad aliquod tempus in carcere custoditus est. Postea vero dimissus ex stranguria decessit anno atatis LXXVII. Scripta ejus permulta sunt.

Ἀείφρατος. Aristratus. Nomen proprium. Ἀείφυλλος. Aristyllus. Hic fellator erat. Aristophanes: Hoc quidem fædum est dictu. [Sed multo fædius,] si te osculetur Aristyllus, dicens se patrem tuum esse. Et, Aristyllus hians. Aristophanes: Tu vero ut Aristyllus hians dices, Sequamini matrem porcelli.

Hic Aristyllus erat fellator, & propter fœdum oris abufum hiare semper solebat.

Ἀειφοφίχτος. Aristœchus. Nomen proprium. Ἀειφοφάδης. Aripbrates. Hic male audiebat, quod cum mulieribus semper versaretur. Erat autem cicharædus. Aristophanes: Aripbrates est improbus: (sed id quidem affectat) neque improbus solum (quod quidem non facile cognovissem) imò totus ex improbitate conflatus: sed præterea etiam adinvenit aliquid. Linguam enim suam fædis voluptatibus polluit, pudenda lingens. Aripbrates enim, Polymnestus, & Oeonichus, ore & lingua ad obscœnas voluptates abutebantur. Polymnestia quoque & ipsa ejusdem obscœnitatis causa a Comicis exagitabatur. Quisquis igitur ejusmodi virum toto animo non detestatur, cum eo ex

Ἀείφρων. Valde prudens. Ἀρρίχης. Corbes. Est generis fœminini. [Legitur enim apud Aristophanem] τὰς ἀρρίχης. Dicitur etiam ἠ ἀρρίχη. Quidam vocem illam interpretantur cophini. Sed existimandum est [ἀρρίχης & κοφίνης] esse quidem ejusdem generis; nonnihil tamen diversa. Et nostro adhuc tempore quoddam vasorum vimincorum genus, in quo ficus portantur, ἀρρίχης vocant. Ἀρρίχαι sunt genus cophinorum, quos funiculis sursum trahere solent.

Sic etiam apud Suidam scribendum est. 6 Εἴ πῆ ἐν τοῖστον ἀνδρα μ.] Lege & distingue ex Aristophane Ὅπὶ αἰ τοῖστον ἀνδρα μὴ σφόδρα βολύβησται. Οὐπὶ ποτ' ἐν ταυτῆ μετ' ἡμῶν πίεται ποτῆς. Hanc lectionem in versione secutus sum. 7 Ἀειφοφάδες, παῦσαι ληρῶν] Ex Aristoph. Ecclesiast. pag. 727. (488. Ed. Bas. P.) ubi legitur, παῦσαι λαλῶν. 8 Ὅ κακῶς φρο.] Malim ὁ κακῶς φροῶν. 9 Ἀρρίχης. ἰηλυκόν, τὰς ἀρρί.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 603. (417. Ed. Bas. P.) Τε Ἀσθμια

'Αρθμια. Φίλια. 'Ηρόδοτος. 'Αθηναίων μὴ ἐν-
των ἄμυν δεσφίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχον. καὶ
'Αρθμήσαντες, Φίλοι γυνόμενοι.

'Αρθρέμβολα. ὀνόματα βαζαντικέων. ὡς τὸ
ἐξαρθεῖν τὸν ἐμβαλλόμενον.

'Αρθροπέδαν.

'Αρθροπέδαν, σῆμα τε ἢ ὠλεσίβωλον ἀρέσσης
Σφύραν.

'Αρκάδας μιμήμενοι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐτέροις
πονεῖντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχηώτατοι Ἑλλήνων γυ-
νόμενοι, ἰδίᾳ ἐπίνοσον μὲν ἑδναί, ἐτέροις δὲ συμμα-
χῶντες, πολλὰς. ταύτη δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται
Πλάτων ἐν Πισάνδρῳ. Ἄλλ' ἢ τὸ τὰς κομῆδας αὐ-
τὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχῃ ἄλλ' πενίαν, Ἀρκάδας μι-
μῆσθαι ἔφη.

'Αρκαδία χώρα. καὶ ὄνομα κύριον. ὅτι Ἀρκαδίας
τῆς δευτέρας γυναικὸς Ζήνωνος φίλη ἔστι ἐν Ἀρκα-
διανῶν, ἐν τοῖς πλησίον μέρεσι τῆς βάρβαρον τῶν λεγόμε-
νων τόπων, ἐν τῷ τῷ Ἀρχιερῆγος ἐνθα Ζήνων ἔ-
κρινε τὴν βασιλίαν, καὶ Σέκρετον τὸν τόπον ἐ-
ποίησεν. τῆς δὲ ἐτέρας αὐτῆς γυναικὸς ἑρώτης Ἀ-
ειάδης καὶ αὐτῆς Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ. καὶ
παροιμία.

'Αρκαδίω μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς ἔτοι δώσω.
ἐπὶ τὴν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτῶντων.

'Αρκαδίος, γραμματικὸς, Ἀντιστοχῆς. ἐγραφε περὶ
ὀρθογραφίας. Περὶ σωστάξεως τῶν τῶ λόγων μερῶν.
Ὀνομαστικὸν θαυμάσιον.

'Αρκαῖος. ὄνομα κύριον.

'Αρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. Φιλόσοφος. καὶ ἔστι
ἐν τῷ Φημί.

'Αρκεθῆ. εἶδος φυτῶν ἀκονιόδους, ἧ ὀσμὴν
πάντα τὰ ἐρπετὰ σπορέρον.

'Αρκεῖν. ὀπὴν. Γέροντες γὰρ ἔτι ἑδάμας θυγα-
ταρῶν, ἀλλ' ἰκανὸς ἀρκεῖν καὶ ὠρθαλεῖν ὠραγ-
μάτων.

'Αρκειος κεφαλή. καὶ Ἀρκειον κρέας. Ἀρκειον δὲ,
τὸ ἰκανὸν καὶ ἀφελίμων.

'Αρκειόντως ἔχθ. ἀπιθίσι μὲν εἶναι.

'Αρκε παρῶν τὰ ἰχνη ζῆλεις. ἐπὶ τὴν τὰ παρὸντα
ζῆλιν ὠρθοποιεμένων.

'Αρθμια. Amica. Herodotus: Si Athenien-
ses non sint nobis amici, sed cum Barbaro so-
cietatem ineant. Et Ἀρθμήσαντες, qui amici fa-
cti sunt.

'Αρθρέμβολα. Instrumenta, quibus homines
torquentur. Inde dicta, quod illorum, quibus
admoventur, artus locis suis moveant.

'Αρθροπέδαν. [Instrumentū quoddam rusticū.]
Arthropedam & glebas frangentem malleum
[Alcimus Minervæ dedicavit.]

'Αρκάδας μιμήμενοι. Arcadas imitantes. Pro-
verbium de iis, qui [non sibi, sed] aliis labo-
rant. Arcades enim, cum bellicosissimi Gra-
corum essent, sibi quidem & suo nomine bel-
lum gerentes vicerunt neminem: aliis vero
opem ferentes, multos. Hoc proverbio usus
est Plato Pisandro. Is enim, cum pauper esset,
comœdias a se compositas aliis vendebat: un-
de eum Arcadas imitari dixit.

'Αρκαδία. Arcadia, regio, & nomen pro-
prium. Arcadiæ, secundæ uxoris Zenonis, sta-
tua collocata est in thermis Arcadianis, prope
gradus, qui vocantur Topi, in regione S. Mi-
chaelis Archangeli: ubi Zeno judiciū exercuit
in eos, qui Basilisci partes secuti fuerant, & lo-
cum illum fecit Secretum. Primæ autem uxoris
ejus Ariadnæ, & ipsius Zenonis statuæ collo-
catæ sunt ad portam regiam [domus, vocatæ
Æreæ.] Et proverbium: Arcadiam a me petis?
rem magnam petis: non tibi dabo. Dicitur de
iis, qui magna nec utilia petunt.

'Αρκαδίος. Arcadius, Grammaticus, Antio-
chenus, scripsit de Orthographia. De Con-
structione partium orationis. Onomasticum
admirabile.

'Αρκαῖος. Arcæus. Nomen proprium.
'Αρκεσίλαος. Arcefilaus. Nomen proprium.
Philosophus. Vide in verbo Φημί.

'Αρκεθῆ. Plantæ spinosæ genus, cujus o-
dorem omnia reptilia averfantur.

'Αρκεῖν. Opem ferre. Hic enim nullo modo
contemnendus erat, sed satis idoneus ad opem
ferendam aliis, & ad res, quibus præerat, ge-
rendas.

'Αρκειος κεφαλή. Ursinum caput. Et Ἀρκειον
κρέας, ursina caro. Ἀρκειον vero, sufficiens, vel
idoneum, & utile.

'Αρκειόντως ἔχθ. Satis est. Res est perfecta &
absoluta.

'Αρκε παρῶν. Urse præsentis vestigia quæris.
De iis, qui se præsentia quærere simulant.

1 'Ηρόδοτος] Libro ix. pag. 326. ut Portus monuit.
2 'Αρθμήσαντες] Homer. II. II. v. 302.
3 'Αρθροπέδαν πῶν π' ὠλεσι.] Verba hæc decerpta sunt ex
Epigrammate quodam Phamii, quod ex codice MS. Anthologię in-
tegrum est. eius alibi.
4 Σπῆραν π.] In Anthologiā inedita legitur σῆμα π: sed utra-
que lectio, si non corrupta, saltem obscura est significationis, &
est quæ nihil apud Grammaticos reperitur.
5 'Επὶ τῶν ἐτέροις πον.] Apud Zenoniam & Diogenium legi-
tur, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονεῖν: quod interpretatur: In eos, qui sinistra
laborant. Sed male. Legendum enim est, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονεῖν. Pro-
verbio huius nile est in usu, quo utitur Joannes Tzetzes in Epi-
grammata quædam inedita (quæ existit inter reliquas ejus Epistolæ ἀν-
τιπρῶτος in Cod. Et. noth. Reg. Paris. 2565.) Τετραβῆ δὲ, ὡς ἴσκει,
ἀπὸ τῆς κλειῆς ποῦ. Alludit ad labores Herculis.

6 'Ὅτι Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυν. — ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ] Hæc
totidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de Origin.
Constant. Num. xxxvii. pag. 19. eademque repetuntur infra v. Σπῆρα.
7 'Ἐν τῷ τῷ Ἀρχιερῆγος] Codinus habet ἐν τοῖς τῷ Ἀρχιερῆγος
μέρεσιν; quorum verborum idem est sensus, scilicet, in regione S.
Archangeli Michaelis; ut recte Lambecius. Hæc enim signifi-
catione vox Ἀρχιερῆγος apud Græcos recentiores frequenter capitur,
vel ex Ducangii Glossario Græco constat. Porro igitur versio
ferenda non erat, qui locum hunc sic verterat: In prætoris domo,
i. e. in prætorio.
8 Σέκρετον] De significatione hujus vocis vide Lambecium ad
Codinum loco laudato, & Valesium ad Ann. Marcell. pag. 87.
9 'Αρκαδίω μ' αἰτεῖς μέγα μ' αἰτεῖς ἔτοι δ.] Proverbium hoc,
sive potius oraculum, legitur etiam apud Diogenianum, Herodo-
tum lib. i. pag. 16. Stephanum Byzantium v. Τετρία; Eustathium
ad Homerum pag. 301. & alios.

Ἄρκος Φιλεῖν ἀνθρώπων ἐκτόπας ἦυχι.

Εἰδ' ὕπερον ἐραοῦσα αὐτῆ ὠδραβύτω.
ἀντὶ τῆ ἐν Σπικρύφω. ἐν μυσηρίῳ.

Ἄρκω. δόλεκῆ. ἰσχῶα. ὑπομεινῆ δύναμαι. Ὁ πολὺς ἦδη βίβησεν Σπικρέοιται, ἔδ' ἔτ' ἀρκῶ.

Ἄρκτεον. δει ἄρχεσται.

Ἄρ. 1. 3 ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτεομένη γυναικες τῆ Ἄρτεμιδι ἐορτιῶν ἐτέλει, κροκωτὸν ἡμφισομένη, ἔτε π, παβύλιδες ἰ ἐπῶν, ἔτε ἐλάτης ἐ, Σπομειλιασόμενα τῶ Θεῶν. ἐπειδὴ ἀρκτεο ἀρχία ὄπφοιτῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δῆμῳ Φλαυιδῶν καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτῶ τῶν ἀνθρώποις σύντροπον γένεσται. παρθένον δὲ πνα ὠροσπαίξεν αὐτῆ, καὶ ἀσελγανθῆς τῆς παιδίσκης παροξυσθῆναι τῶ ἀρκτον, καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου. ἐφ' ᾧ ὀργισθέντα τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς κατακοντίσαι τὴν ἀρκτον, καὶ ἀπὸ τῆτο λοιμῶδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν. χρησιμιαζομένοις δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἴτε λύσιν τῆς κακῆς ἐσοσται, εἴ τῆς τελευτησῆς ἀρκτεο πινὰς ἀρκτεο τὰς ἑαυτῶν παρθένους ἀναγκάσσει. καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηνῶν μὴ ὠροστροπον συνοικίξασται ἀνδρὶ παρθένον, εἴ μὴ ἀρκτεοσται τῆ Θεῶ.

Ἄρκτεοσται. 6 Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι ὠρὸ γάμων τὰς παρθένους τῆ Ἄρτεμιδι ἀρκτεοῦν ἔλεγον. καὶ τῶ αἰ ἀρκτεομένη παρθένοι ἄρκτοι καλεῖνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ.

Ἄρκτεον, Τίλειω, τῆ Ναύπεω Σπορῶν, Μιλήσι, ἔτεποῖος, μαθητῆς Ὀμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἄρτεμιαν ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου γρονῶς κτ' τὴν Ὀλυμπιάδα, μὲν τετρακόσια ἔτη τῆ Τρωϊκῶν.

Ἄρκτεο. τὸ ζῶον καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀσροθέτημα. Ἄρκτεοσται δὲ λέγει καὶ αὐτὸς ὄλος ὁ Βωότης. ἰδῶς δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τῆ ζάνιο αὐτῆ ἀπῆ. λέγει καὶ Ἄρκτοφύλαξ. καὶ Ἄρκτεο, ὁ ἀναλοικός.

Ἄρκτεο. τὸ θηροκτονὸν δίπτυον. τὰ λῖνα, ἀ ἰσῶσι ὠρὸς ἀρκτεο τῶν λεόντων. ὠδρα τὸ ἔλκω τροπῆ τῆ λ εἰς ρ. ἢ ὠδρα τὸ ἀρκτεο. ἢ ὠδρα τὸ εἰργῆν, τὸ κωλύειν. τῆ δὲ ἀρκτεο ἐκλείνεται ἢ ὑπερσ συλλαβῆ, ὁμοίως ἐπὶ τε τῆς ὀρθῆς καὶ τῆς ἀπαικῆς πῶσεως.

1 Ἄρκος Φιλεῖν ἀνθρ.] Duo hi versus Choliambici, quorum posterior luxatus est, deprompti sunt ex B-brio, vel, ut alii cum vocant, Chabrio.

2 Ἄρκτεον. δει ἄρχεσται] Vide Schol. Sophocl. ad Ajaxem p. 51.

3 Ἄρκτεο ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτεομένη γυν.] Integrum hunc locum Suidas procul dubio descripsit ex Scholiasta aliquo deperdito ad verba illa Comici Lyssit. pag. 877. (556. Ed. Bal.)

Καὶ ἀρχίαται κροκωτὸν ἡμφισομένη Βραυρωνίοις. Sic enim cum Biferio verum hunc legimus, quem omnes Edit. corruptum exhibent. Extant hodie adhuc in Bibliotheca Oxoniensi. itemque inter libros Hæmii Vossii, Scholia quædam inedita in Lyssitiam Aristophanis, antiqua sane & bonæ notæ, in quibus locus laudatus Comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas sua descripsit. Verba Scholiastæ illius inediti, quoniam notatu digna sunt, hic describam. Ἀρτεμιώμην τὸ μυστήριον ἐξέτιλαν. Αἱ ἀρκτεομένη δὲ τῆ Θεῶ κροκωτὸν ἡμφισομένη. Ἐ σινετῆρον πὴν ἡσῶν τῆ Βραυρωνία Ἀρτεμιῶν, καὶ τῆ Μενοικία ἐπιλερῶμην παρθένοι ἔτε σπεσέυπερον δέκα ἔπῶν, ἐτ' ἐλάτης πῶσι. ἐπὶ τῆ δὲ πὴν ἡσῶν αἱ κῆρα, ἐμειλιασόμενα τὴν Θεῶ ἰσῶσι λιμῶ ἀσινεπτεῖσται εἰ Ἀθηνῶν, ἀρκτεο, οἰ-

Ἄρκος Φιλ. *Ursa se amare hominem supra modum gloriabatur. Postea vero amore ejus captam in loco occulto.* [Ἐν ὠδραβύτῳ enim hic idem significat] quod ἐν Σπικρύφω.

Ἄρκω. Dativo jungitur. Sufficio. Valco. Tolerare possum. *Magna vitæ pars jam præterit, nec ferre amplius [arumnas] possum.*

Ἄρκτεον. Incipiendum est.

Ἄρκτεο. Apud Brauronios puellam, Ἄρκτεο vocatam, Dianæ festum celebrabant, Deæ illius placandæ causâ, crocota induta, & quod ad ætatem attinet, non majores decennibus, nec minores quinquennibus. Ursa enim fera, ut aiunt, relictis sylvis in populo Phlavidarum degens in contubernio hominum omnem tandem feritatem posuerat. Cum autem virgo quædam cum ea luderet, & petulantius eam tractaret, ura irritata eam unguibus vulneravit: qua re irati fratres eam telis confecerunt. Cum igitur ea de causa pestilens morbus Athenienses invasisset, oraculum consulentibus responsum est, remedium mali fore, si quasdam filiarum suarum ab occisa ura Ἄρκτεο vocatas Dianæ consecrarent, & sacra ei facere cogerent. Quare Athenienses sciverunt, ne quæ virgo nuberet, nisi prius in memoriam uræ occisæ Dianæ sacra fecisset.

Ἄρκτεοσται. Lysias. Quum virgines ante nuptias Dianæ consecrarentur, id ἀρκτεοῦν vocabant. Et virgines sic consecratæ appellabantur Ἄρκτεο; ut Euripides & Aristophanes docent.

Ἄρκτεον. Arctinus, Telei filius, a Nautæ oriundi, Milesius, Poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemon Clazomenius, in libro de Homero. Vixit Olympiade nona, quadringentis annis post bellum Trojanum.

Ἄρκτεο. Ursus animal. Item fidus, sic vocatum, quod perpetuo movetur. Arcturus autem dicitur tum integer Bootes; tum peculiariter stella, quæ est sub ipsius zona. Eadem etiam vocatur Ἀρκτεοφύλαξ. Et Ἀρκτεο, orientalis.

Ἄρκτεο. Venatorium rete. Retia venatoria, quæ venatores explicant ad leones capiendos. Ab ἔλκω, mutato λ in ρ. Vel a verbo ἀρκτεοῦν, venari. Vel ab εἰργῶν, coercere. Vocis vero ἀρκτεο posterior syllaba producitur,

μα, ἐνηρηκότας τῆ Θεῶ. Οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρωνίῳ φασίν, σὺν ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων.

Ἀρχίαλον Βραυρωνία κενήριον Ἰφιγένειας. Δοκεῖ δὲ Ἀρχαίμηνον σφραγίσσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρωνίῳ, σὺν ἐν Αὐλίδι. Ἐ ἀρκτεο ἀντ' αὐτῆς σὺν ἑλαφῶν φοιδομένη. ἔτε μυστήριον ἀρτεο αὐτῆ. Ἄρκτεο. Ἄρκτεο πρὸς ἐδῶν εἰς τὸ ἱερὸν τῆ Ἀρτεμιδος, καὶ ἡμερωθῆ. ποτὲ ἐν μία πρὸς παρθένοι ἐπαίξει ἀρκτεο αὐτῆ, καὶ ἐξῶσται ἢ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆ ὄρκτεο. καὶ λυπηθῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τῶ ἀρκτεο. Ἡ δὲ Ἀρτεμις ἀρκτεοῦσα ἐκείδουσε παρθένον μνηστῆρα τὴν ἀρκτεο περὶ γάμων, καὶ ὠδραπῆν τὸ ἱερὸν κροκωτὸν φερεῖται. καὶ τῆτο ἀρκτεοῦσται ἐλέγξ. Hæc egregie confirmant, quæ Suidas hoc loco tradit.

4 Οὐτὲ σπεσέυπερον (ἐπῶν] Huc spectant verba Hesychii v. Δεκαπύειν: Ἐλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεοῦν δεκαπύειν, ἐπὶ ἔργασσον αὐτὸ αἰ παρθένοι περὶ τῆ δεκαπύειν χρονον ἔσται. Confer etiam Harpocrat. v. Δεκαπύειν, & ibi Mausflacum.

5 Φλαυιδῶν] Meursius corrigit Φιλαυιδῶν: quem vide De Gef. Attic. v. Φιλαυιδῶν.

6 Ἀρκτεοσται. Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι ὠρὸ γ.] Ex Harpocrate. 7 Ἄρκτεο] Hæc vox in prioribus Edit. desest, quam ex Harpocrate revocavi.

καὶ ἄρκυς γ', καὶ τὰς ἄρκυς. καὶ Ἀρκυαγός, ὁ Φύλαξ, ὁ τὰς ἄρκυς, τρεῖσιν ὁ τὰ λῖνα Φυλάτῃων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγικὰ πάντα λῖνα. καὶ Ἀρκυαγεῖν, τὰς ἄρκυς τρεῖσιν αἰ εἰσι θηρωτικὰ λῖνα. καὶ Ἀρκυων.

Ἄρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. καὶ παροιμία. Ὅταν δὲ Ἀρμαλῖ ἀφράβῃ. ἐπὶ τῆς χρονίως γενόμενῃ.

Ἄρμαθῆμ. τόπος.

Ἀρμαλιά. ἡ τροφή.

Ὡν ἀπο πλειοτέλει οἴσεται ἄρμαλῖν. τὸ ἀρμάμαζα πινὲς ψιλῶσι ἀδελόγως.

Ἀρμαυδντηρία.

Ἀρμάται τροχός. Ἀρμάται δὲ νόμος, καὶ ἄρμάτειον³ μέλος, ὅτι ἀρμαλῖ ὄφρ' ἐποίησαν ἐφ' Ἐκτορι ἐλκομῆν ὑφ' ἄρμαλῖ.

Ἀρμάπῃ.⁴ ἔτι μέγιστον ἴχθυσε ὡδὴ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίῳ, καὶ αὐτῷ βασιλίῳ. ἐσφράγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τῆ βασιλέως, καὶ ὑφ' ἡδῆσαν οἱ πολῖται τῇ τέττι σφαγῇ. ἐπὶ γ' Λεόνῳ ὡδὲ τὲς φασάξονας ὅσους λάβοι ἔτ' Ὀρακῶν τὰς χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπε. Ὀνόβλφῳ δὲ αὐτὸν διεκρήσατο, ὅτινα ὁ Ἀρμάπῃ πένθη καὶ ἀξί ἐν βαρβάρων ἠκούσα φροσλαβὸν φιλοφρόνως, τὸ μὲν φράτον Κόμῃ ἐποίησαν ἔπειτα καὶ φρατηρῶν Ἰλλυριῶν καὶ εἰς ἐστῆσαν ἔχθη πολὺν ἄργυρον παρέχε. ἀντέδωκε δὲ τέττι τ' βαρβαρικῶν ἀπίσταν μὲ χειρὸς μιαιφόνος.

Ἀρματιλάτης. ὁ ἠνίοχος.

Ἀρμάτῃ. ὅτι βασιλίῳ ὁ βασιλεὺς, ἐπειὸφ ὡς συγγενὴ τῷ Ἀρμάτῃ ἀδελῶς ἐπέτρεπεν ἐπιτυχεῖν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τειρομῆκας σφίσι τῆς ὀμιλίας, τῆ κάλλος αὐτῶν ὅτι ὑπεροδέυτε ὄνῃ, ἀμφω ἀλλήλων ἐκλόπας ἔργων. ῥίψεις ἐν ὀμμάταν ἐπ' ἀλλήλους ἐγνόησι, καὶ παρεκτροπῇ συνεχεῖς φροσώπαν, καὶ μειδιαμάτων μετὰ δόσης πόνῃ τε μὲ ταῦτα ἔργῳ ὑπ' ὄφιν τερομῆκας. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανὴλ θύναχῳ καὶ Μαρία μαία ἰάσαντο τέτο μόνις τῇ τῆς μίξως ἰαφία, Ζηωνίς βασιλίῳ ἀφ' ὁμοφίας ἦγε τῆ τὸν ἐρατὴν ἔχθη ἐν τῇ πόλει τὰ φροσῶν. ὄργῃ δὲ Θεοδῶριχῳ τιμώμενον ἐν πάντων Ἀρμάτον, ἠοχαλλεῖ ὡς παρβυδοκίμῃ ἐν νέσ, τριχῶν μόνι καὶ ἄλλης φροσῶν ὀμμάτων. ὁ δ' Ἀρμάτῃ ἐκ τε φροσῶν φροσῶν, καὶ τιμῆς ἀπλέτῃ τυρωθῆς, ὅδενα αὐτῷ ὄφιο δούσῃ ἐπ' ἀνδρεία. καὶ τὸτετον αὐτῷ ἦδε ἡ ἄλλη ἐπεκράτῃ, ὡς σιθυλὸν ἀναλαμβάνῃ Ἀχλλέως, ἔτω τε

1 Ὅταν αἰ Ἀρμαλῖ ἀφράβῃ] Originem hujus proverbia expont Strabo lib. ix. pag. 404. quem consule.

2 Ὡν ἀπο πλειοτέλει οἴσεται ἄρμα. Pentameter hic est pars Epigrammatis in mures, quod integrum legitur Anthol. lib. i. cap. xxxiii. pag. 70.

3 Ἀρμάτειον μέλος] Quid sit ἄρμάτειον μέλος pulchre explicat Elymologus, quem consule.

4 Ἀρμάπῃ] Hujus Harmatii mentionem facit Candidus apud

tam in recto quam accusativo casu. Dicitur enim αἰ ἄρκυς, & τὰς ἄρκυς. Et Ἀρκυαγός, qui retia custodit. Hæc autem omnia retia sunt venatoria. Et Ἀρκυαγεῖν, custodire retia. Et Ἀρκυων. Retibus.

Ἄρμα. Harma. Locus Atticæ. Et proverbium: *Cum per Harma fulguraverit*: quod dicitur de iis, quæ tarde fiunt.

Ἀρμαθῆμ. Armathem. Locus ita vocatus.

Ἀρμαλιά. Cibus. Alimentum. [In Epigrammate:] *Unde largiorem & lautorem auferes victum.* † Quidam vocem ἀρμάμαζα præter rationem spiritu tenui notant.

Ἀρμαυδντηρία. Armamentarium.

Ἀρμάται τροχός. Rota currus. Et ἄρμάτῃος νόμος, sive ἄρμάτειον μέλος, carmen a curru ita dictum. Sic enim vocabant carmen, quod canebatur in Hectorem a curru raptatum.

Ἀρμάπῃ. Harmatius. Hic auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem, & ipsum Basiliscum. Occisus autem fuit a Zenone Imperatore, ejusque cæde cives admodum sunt lætati. Nam sub Leone quoscunque Thracum, qui seditionem moverant, cepisset, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatius pauperem & a Barbaris recens venientem humaniter susceperat, & primum Comitem, deinde vero Præfectum Illyriorum fecerat, & ad convivia magnam pecuniæ vim ipsi præbuerat. Ille vero Barbarica perfidia & sanguinaria manu malam Harmatio gratiâ retulit.

Ἀρματιλάτης. Auriga.

Ἀρμάτῃ. Harmatus. Cum Basiliscus Imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permitteret, eaque confuctudo diutius duraret, & utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculosque in se invicem conjicere, & vultus subinde convertere, & risu mutuo blandiri sibi cæperunt. Cum vero dolorem tandem pareret amor, quem vultu tangebant, morbum suum Danieli cunucho & Mariæ obstetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressâ effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coli, ægre tulit præferri sibi juvenem, qui capillis tantum ornandis & corpori exercendo operam daret. Harmatus vero tum opum abundantia, tum honoris fastigio inflatus, neminem fortitudine se præstantiorem putabat: quæ falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut habitum

Photium, & Malchus in Excerpt. Legat. pag. 94. ubi Cantoclarus, intellexit sine interpres, vocem ἀρμάμαζα esse putavit ab ἀρμάπον, currus, cum sit illi nomen proprium Harmatii, de quo Suidas hic agit.

5 Τῶν Ὀρακῶν τὰς χεῖρας ἐκτ.] Eandem crudelitatem Harmatii paucis verbis attingit Malchus loco laudato.

6 Οὐδένα αὐτῷ ὄφιο δούσῃ ἐπ' ἀνδρ.---φροσῶν τῶν οἴκῃ] Hæc leguntur etiam supra v. Ἄλλ.

φειδύβην εἰς ἴππων, καὶ χεῖρ τὸν ἵππώδρομον ἴφρυ-
 ἀπείσθαι τῷ οἴκῳ. ἔξῃγε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς ποι-
 ατύῳ δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δῆμον σύρφασι ἐν
 δύφρημῖσι ἀνακαλιῶσθαι Πύρρον. ὅς εἰ μὲν ἔτιος ἐβόα
 ἀφ' ἧς τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ'
 ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔφελγεν ὡς νέον. ἔ γ' ἡ-
 ρωας ἐβαλλεν ὡς Πύρρον, ἀλλὰ γυναιμανὲς ἴδ', ὡς
 Πάρις.

Ἀρματωλία. ἢ τῆ ἀρμάτων ἡνιοχεία. Καὶ τῷ κύ-
 κλῳ παρέστρατον ὑφ' ἀρματωλίας. ἀντὶ τῷ φειδύβηνοι
 αὐτῶν. Ἀρματοροχία δὲ, ἢ ἐγχαράξις τῷ ἀρμα-
 τῷ. ἔστι καὶ ἀμάροχία.

Ἀρμόδιοι. Οἱ εὐδότεροι Ἴνδοι καὶ Ἰβηριεῖς καὶ Ἀρμέ-
 νιοι ἐπὶ τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ ἐβαπτίσθησαν.

Ἀρμόδια. ἀρμόδια. ἑπιπέδεια. ἐν Ἐπιγραμμῶν
 Πανὶ τὰδ' αὐθιμίαι περισσὸι θέσαν ἀρμένα τέ-
 χνης.
 καὶ Ἀρμόδιον, τὸ ἴσιον.

Ἀρμολογία. ὑπὸ τῆς Μαθόντιος δὲ τῶν ἑπιπολεμίων
 ἀρμολογία τῆς πορείας. Ἀρμολογία, ὡς ἡμεῖς. Εὐπολις
 Αἰξί· Ταύτῳ ἐγὼ ἐζήτου πάλας τῆ ἀρμολογίας.

Ἀρμόδιοι. ἄρμολογία. καὶ παροιμία· Ἐρμολογία μέ-
 λῳ. ἔπ' ἐπὶ τῷ δυσκόλῳ. τὰ γ' εἰς Ἀρμόδιον μέλη
 ποιαῦτά ἐστιν. ἄρμολογία καὶ Ἀριστογίτων ἐπέφην-
 το τοῖς τυραννοῖς, καὶ τῷ Ἰππῶν ἀπέκλειναν Ἀθηναῖοι.

Ἀρμολογία. ἑπιπέδεια. ἀρμολογία. ἢ ὅτι
 δὲ νυκτὸς ἐπ' ἡμέρας εἰσόδῳ ἀρμολογία πρὸς τὴν
 ὑποκειμένην πρὸς τὴν.

Ἀρμονία. τὸ εὖ καὶ ἑπιπέδως εἶναι τῶν ἡμῶν
 ἐν τοῖς κλίμασι τῶν ἀσμάτων. ἄρμολογία ἢ ἄρ-
 μονία ἑπιπέδως τοῖς ἡμῶν. δεῖ γ' εἶναι τὰς χρ-
 δὰς· εἶτα τοιαῦτα ἑπιπέδως, καὶ ἔτιος ἑπιπέδως
 τὴν ἀρμονίαν. ἔ μάλιστα δὲ τοῖς ἡμῶν, ἀλλ' ἑ-
 πίπαι, ἔτιος ἔχουσα, ὡς ἀν' ἔχει τὰ ἡμῶν. ἔστι
 δὲ ἀρμονία συμφωνία τῶν χερδῶν. Ἀναρμολογία δὲ ἔστι
 τῷ ἐμφύχῳ σάματι νόσῳ καὶ ἀδένεια καὶ αἰσχρῶν.
 ὡν τὸ μὲν ἀσυμμετρία ἐστὶ τῶν τοιχείων ἢ νόσῳ τὸ

Achillis indueret, & equo vectus ubique se
 conspiciendum præberet, & in Circo sese in-
 solenter jactaret. Hanc autem ambitionem
 ejus & insanum gloriae studium acclamatio-
 nes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis,
 augebant. Quæ quidem, si cum ita appeila-
 bat, quod rubicunda esset facie; vere dicebat:
 sin laudandæ fortitudinis gratia; ut adolescenti
 palpabatur. Non enim heroes telis petebat,
 ut Pyrrhus; sed muliercularum amori indulge-
 bat, ut Paris.

Ἀρματωλία. Aurigatio. [Aristophanes:]
*Et orbis sui partem currum agitando detriv-
 runt.* [Vel, ὑφ' ἀρματωλίας hic significat,] cur-
 ribus parcentes. Ἀρματωλία vero significat or-
 bitam, sive rotæ vestigium. At ἀμάροχία, con-
 cursio rotarum.

Ἀρμόδιοι. Armenii. Interiores Indi & Iberes
 & Armenii sub Constantino Magno baptizati
 sunt.

Ἀρμόδια. Instrumenta ad usum apta & nec-
 cessaria. In Epigrammate: *Tres fratres con-
 sanguinei hæc Pani instrumenta artis dedica-
 runt.* Et Ἀρμόδιον, velum navis.

Ἀρμολογία. Aptus ordo. *Cum autem cognovif-
 sent, hostem agmine composito & bene ordina-
 to incedere.* Et Ἀρμολογία, eodem sensu ac apud
 nos accipitur. Eupolis *Capris: Hunc ego jam-
 pridem rerum ordinem quaesivi.*

Ἀρμόδιοι. Apti. Grati. Et proverbium: *Har-
 modii melos.* De rebus difficilibus dicitur. Car-
 mina enim, quæ in Harmodium canebantur,
 hujusmodi erant. ἄρμολογία & Aristogiton
 Tyrannis manus intulerunt, & Hippiam A-
 theniensis interfecerunt.

Ἀρμολογία. Apte sese alicui rei accommo-
 dans. *Ille vero noctu ut plurimum ingrediebatur
 [& egrediebatur, specie quidem, propter metum
 hostium; re autem ipsa] negotio instituto sese
 accommodans.*

Ἀρμονία. Sic vocant aptum nervorum con-
 centum, cum carmina fidibus canuntur. ἄρμολογία
 existit ex iis, quæ inter se sunt apta. Oportet enim esse
 chordas; ex quibus certa
 ratione intentis harmonia oritur. ἄρμολογία non pugnat
 cum iis, quæ ad concentum aptata sunt, sed ea sequitur;
 ita se habens, ut ea, quæ apta sunt. Est autem harmonia
 concentus nervorum. Anarmonia vero in corpore animato
 est morbus, infirmitas, & deformitas. Et morbus quidem
 est turbata & incon-

ἐπὶ τῷ σκολίῳ: sed minus recte, ut arbitror. Supra v. Ἀρμολογία
 μέλῳ legimus, proverbium hoc dici ἐπὶ τῷ ῥαδίῳ & εὐκόλῳ:
 quæ expositio e diametro contraria est illi, quam Suidas hoc loco
 tradit. Quare statuat cruditus Lector, utra harum interpretatio-
 num præferenda sit: quod mihi non videtur iudicatu diffi-
 cile.

8 Ὅτι δὲ νυκτὸς ἐπ' ἡμέρας εἰσόδῳ ἀρμολογία πρὸς τὴν
 ὑποκειμένην πρὸς τὴν. Locus hic corruptus est &
 mutilus, qui apud Polybium lib. viii. cap. xx. unde cum Suidas
 descripsit, recte sic legitur: τὸ γ' ὑπερὸν ἐπιπέδως τὴν εἰσόδῳ καὶ
 πρὸς εἰσόδῳ νυκτὸς, ἀρμολογία μὲν ἑπιπέδως τὴν εἰσόδῳ, ἀρ-
 μολογία δὲ πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρὸς τὴν. Hanc lectionem
 in versione secutus sum.

9 Ἀρμονία. τὸ εὖ καὶ ἐπιπέδως εἶναι τῶν ἡμῶν
 ἐν τοῖς κλίμασι τῶν ἀσμάτων. Hæc descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Equin.* pag. 347.
 (243. Ed. Bas. P.)

10 Ὅτι ἡ ἀρμονία ἐπιπέδως τὴν ἡμῶν. Hæc, & quæ sequuntur,
 descripta sunt ex Philopono in librum 1. Aristot. *de Anima;* ex
 quo Suidas partim corrigendus & partim supplendus est.

1 Φρυάπιδος ἢ οἴκῳ] Hoc corruptum esse censeo. Quid enim
 sibi vult illud, ἢ οἴκῳ. Supra v. Ἄλλῃ, legitur φρ. ἢ ἵππῳ: unde
 non displicet conjectura Porti, legendum putantis φρυάπιδος ἢ ἵπ-
 πῳ πρὸς τὸν, i. e. equi ferocis more sese jactare, & factum quen-
 dam præ se ferre.

2 Ἐξῃγε δὲ τῷτον πλ.—ὡς Πάρις] Hæc repetuntur infra v.
 Σύμφων.

3 Ἀρματωλία] Est vox ab Aristophane in *Pace*, pag. 650,
 Comice conficta, & præter expectationem pro ἀρματωλία ab eo
 prolata; ut multa alii apud eum.

4 Ἀρματοροχία δὲ, ἐστὶ.] Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀρμα-
 τωλία.

5 Ἐν Ἐπιγραμμῶν] Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. iv. ut
 Portus observavit.

6 Ἀρμολογία μέλῳ] Vide Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* pag.
 418. Item in l. v. Ἐν μέγιστο κλάδῳ; & Meursium *Pissinato*, cap.
 m.

7 Ἐπὶ τῷ σκολίῳ] Meursius loco laudato rescribendum putat

Ἄρνη. πόλις Βοιωτίας.

Ἄρνον σοι λελάληκεν. ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Φασιν, ἀνδρωπεῖα Φωνῆ ἐλάλησεν. εἰσέθη δὲ ἔχον βασιλείων δράκοντα ὑπὲρ πῆς κεφαλῆς αὐτῷ πτερωτὸν, ἔχοντα μῆκος πῆχεων δ'· καὶ περιελάληκε τὰ μέλλοντα.

Ἄρνηφις. ἔτος Αἰγύπτου ἰὼ Φιλόσοφος, ὅς συνὸν Μάρκῳ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τῷ Φιλοσόφῳ, διέπει ποτὲ κημόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγροθῆναι ζοφάδη καὶ ὄμβρον ἀφειῶμα λάβρον ἅμα βροθῆναι τε καὶ σέλασον ἐπαλλήλοισι. καὶ τοῦτο σοφία πινὶ ἐργάσασθαι Ἄρνηφι. οἱ δὲ Φασιν Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τῆτο τεποιήσεναι τὸ θαυμάσιον.

Ἄρνημύνη. ἀνεκαλλάσασσα.

Ζῶειν ἢ δῆλα παντὸς ὀνείθεος ἢ θεῶν ἔκρεσι, Ζῶειν, τὸν ἐν χειρῶν δένυμύνα βίβλον. καὶ Ἄρνησται, ἀντὶ τῆς καλλάσασσασθαι. ὅθεν καὶ τὸ μωδωρῆν, τὸ μωδὸν ἀντὶ πινὸν λαμβάνην λέγετο. λαμβάνειν δὲ ἀντὶ τῆς ἀειποιήμυνη καὶ ἀντὶ τῆς φυλάτῃων. ἔτω Πλάτων.

Ἄρνημα. τὸ ἀροτῆμα. ἀρωμα δὲ ἀρὰ τῷ ὠ μεγάλῳ, τὸ μυρεψικόν. καὶ δρόσιμον ἢ κλίμα, τὸ δρόσιμον.

Ἄρνημα μάντις. ἐπὶ τῶν νοθῶν καὶ ἀπερέκτων. ἔστι δὲ ἀκεῖς δυσκίνητος, χλωρὰ, κελυμδὴ μάντις, ἥς πῆς ἀροτῆς τῶς κινήσει μανθόντων. † Ὅτι ἢ ἀρωμα πῆδας ἔχειν.

Ἄρνησιν. ἐπάρωσιν. ὑψάσασιν.

Ἄρνη. Ἄρνη δέ.

Ἄρνη. ἢ βοήθεια. καὶ Ἄρνησος, βοηθός, ὠφέλιμος.

Ἄρνηδία. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος. Ἄρνηδία ἰὼ τὸ πείθον.

Ἄρνηαλ. ὄνομα πόλεως.

Ἄρνημα. θυμίαμα. ἢ θάδίαμα μυρεψικόν. Ἄρνηματῶ ἐν ἢ τὰ θυμίαματῶ οἱ Ἀθηνοὶ καλεῖσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμύνα.

Ἄρνησημα ἢ νοσήματῶ ἀρνηφῆς. Ἄρνησημα μὲν γὰρ ἔστι νόσημα μὲν ἀδενείας. τὸ δὲ νόσημα, οἷσις σφοδρὰ δοκῆναι αἰρετῆ. καὶ ὡς ἐπὶ σάματῶ δὲ μπιώσις πῆς λέγειν, ὅσον κατὰρρῆς, διάρρῆς. ἔτω

Ἄρνη. Urbs Boeotia.

Ἄρνον σοι λελ. *Agnus tibi locutus est.* In Ægypto (ut aiunt) agnus humana voce locutus est: supra cujus caput inventus est regius draco alatus, quatuor cubitorum longitudinem habens; [cujus inspiratione] futura cuidam prædixit.

Ἄρνηφις. Arnuphis. Hic Ægyptius fuit Philosophus: qui, cum Romani aliquando sit laborarent, præsentē Marco Philosopho, Romanorum Imperatore, effecisse dicitur, ut atræ nubes subito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent; idque arte quadam Arnuphin effecisse. Alii vero dicunt, Julianum hoc miraculum edidisse.

Ἄρνημύνη. Permutans. Recipiens. [In Epigrammate:] *Absque probro enim unaquæque earum vitam agere instituerat, manibus victum sibi quærens.* Et Ἄρνησται, aliquam rem pro altera recipere. Unde & μωδωρῆν significat mercedem pro aliqua re recipere. Accipitur etiam δένυμυνη pro eo, qui sibi aliquid acquirit & custodit. Sic Plato.

Ἄρνημα. Aratio. Ἄρνημα vero, per ὠ magnum, aroma, species myrepica. Et δρόσιμον κλίμα, tractus terræ, qui aratur.

Ἄρνημα μάντις. *Ruralis Mantis.* Dicitur de segnibus & ignavis. Est autem *Mantis* locusta viridis, & admodum tarda, cujus motionibus quidam observatis futura prædicunt. † Ἄρνημα est terræ mensura pedes habens L.

Ἄρνησιν. Tollent. Extollent.

Ἄρνη. Tolle. Ἄρνησος vero, Mars.

Ἄρνη. Auxilium. Et Ἄρνησος. Auxiliator. Utilis.

Ἄρνηδία. Metus. Herodotus: *Quod ipsos ad hoc faciendum impulit, fuit metus.*

Ἄρνηαλ. Arrholus. Nomen urbis.

Ἄρνημα. Aroma. Species myrepica, ex herbis odoratis composita. Ἄρνηματῶ vero, per ο, ab Atticis non appellantur species odorata, sed loca arata & culta.

Ἄρνησημα. Differt a νόσημα. Nam ἀρνησημα est morbus cum imbecillitate. Νόσημα vero opinatio vehemens de re, quæ expectanda videtur. Ut autem quidam sunt corpo-

1 Διέπει ποτὲ κημόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἄγρ.] De celebrata hac historia vide quæ collegit Scaliger ad Eusebium Num. MMLXXXIX.

2 Ἀγροθῆναι] Priores Edit. hic habent ἐγροθῆναι. Sed apud ipsam Suidam infra v. Ἰουλιανός, ubi locus hic repetitur, recte scriptum est ἀγροθῆναι.

3 Ἄρνημύνη] Vide de hac voce Etymologum.

4 Ζῶειν ἢ δῆλα παντὸς ὀνείθεος. Ditichum hoc excerptum est ex Epigrammate Antipatri, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. pag. 558.

5 Κλίμα] Priores Edit. male habent κλίμα, cujus loco κλίμα ex MSS. Paris. reposui.

6 Ὅτι ἢ ἀρωμα πῆδας ἔχειν. Sic recte scriptum est in MSS. Paris. & Edit. Med. itemque infra v. Σπείσιον. In prioribus Edit. vero, quæ Mediolanensem secutæ sunt, male legitur, ὅτι ἢ ἀρωμα πῆδας ἔχειν: quod Portus nullo sensu verterat. *Rus pedes habere di-*

citur. Non animadvertēbat enim, literam ν in voce ἔχειν a præcedentibus sejungendam & separatim legendam esse, quoniam numerum L. hic notat, ut ex sensu manifestum est. Schottus in Collectione proverbiorum ex Suida excerptorum gravius errat quam Portus, quoniam verba illa, ὅτι ἢ ἀρωμα πῆδας ἔχειν, cum præcedentibus conjungens, literamque ν in voce ἔχειν tanquam supervacaneam expungens, locum hunc sic legit: ἥς πῆς ἀροτῆς τῶς κινήσει μανθόντων, ὅτι ἢ ἀρωμα πῆδας ἔχειν. i. e. ipso interprete: *Cujus motionibus quidam observatis divinant rus pedes habere.* Sed miror viro tam docto tales nugæ placere potuisse, quoniam lectio ista ridiculum vel nullum potius sensum habet.

7 Ἐδωδίαμα] Hanc vocem tanquam spuriam defendam censo, quoniam a MSS. Paris. abest: quamvis eam præcedentes Edit. omnes habeant.

8 Ἀρνησημα νοσήματῶς ἀρνηφῆς.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii lib. viii. Segm. cxv. ut Parsonius observavit.

καπὶ τῆς ψυχῆς εἰσὶ 'καταφορέαι' οἷον Φθονεῖα, ² ἐ-
λεημοσύνη, καὶ τὰ ὠδύπλησια.

'Ἀρρώστια. ἢ ἀσθένεια. 'Ἀρρώστια δὲ τῆς τραχίθυεν, ἀντὶ τῆς ἀποθυμίας. Θεουκιδίδης.

'Ἀρπαλέῃ. ὁ ὀπιθυμικὸς. καὶ ³ 'Ἀρπάλεια ληήματα.

'Ἀρπάληξ. ὄνομα κύριον.

'Ἀρπατὸν ⁴ καὶ σφαῖρα εἶδῃ παιδιᾶς.

'Ἀρπεδίνες. τὰ χροῖα. 'Ἀρπεδὴν, ἢ ἀφ' σπάρ-
τη θῆρα. ἐν ⁵ 'Ἐπιγράμματι. Καὶ πολλὰς οἷσ' ἄ-
ποξεν πορφυρέης ἦκεν ἀφ' ἀρπεδόνης.

'Ἀρπεδύσι. τοῖς ἰσοῖς.

Καλύπτειραν ⁶ δὲ παρῶπις,

'Ἐργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον.

καὶ αὐθις:

--Τὸ δὲ ⁷ παρκαλύμμα παρῶπις

τὸ χθὲν ἀραχναίης εἶκελον ἀρπεδύσιν.

'Ἀρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνε' ἀρπης. 'Ἀρπης δὲ
ἀφ' τῆς ι, τὸ ὑπόδημα: καὶ κλίνε' ἀρπιδῃ. καὶ
'Ἀρπηφόρῃ, ὁ δρεπανοφόρῃ. καὶ ἀρπίνη.

'Ἀρπίωσα. ὄνομα νήσου.

'Ἀρπεζον. τὸ ἐν χαλίκων ἀποδομηθῆναι τευχίον ἀ-
βυθὸν πηλῆ ὠδύ. 'Ἡροδότῳ: ὁ πινε ἀρπαζον καλῶσιν.

'Ἀρπίς. ἀρπιδῃ.

'Ἀρπιγα. ἀρπακτικὰ δαίμονες.

'Ἀρποκράτης. ⁸ εἶδῃ συνήτης ἰὼ 'Ἀμμονίῳ, ἀνὴρ
Αἰγύπτιῳ, ἐπὶ Ζήνωνῃ τῆ βασιλείῳ: ὃν ἀκέραιος ὁ
Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν 'Ἀμμώνιον ἐπίστασθαι, συλλα-
βεῖν ἠπέριγτο. ὁ δὲ τὰ μέλλοντα ἀπ' ἀρχῆς εἰκάσας,
ἢ καὶ παρῳδῶν, βύθους ἀφανῆς ἐγχερόν.

'Ἀρποκράτων, ⁹ 'Ἀργεῖῳ, Πλάτωνικὸς Φιλόσο-
φῃ, συμβιωτὴς Καίσαρῃ. 'Ἐγραψεν ὑπόμνημα
εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ'. Λέξεις Πλάτωνῃ, ἐν
βιβλίοις δυοῖν.

'Ἀρποκράτων, ὁ Γάϊῃ ληηματίσας, σοφιστής.
'Ἐγραψε περὶ τῶν 'Ἀντιφώνῃ χημάτων. Περὶ τῶν
'ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων. καὶ ἔτερα.

'Ἀρποκράτων, ὁ Αἰλίου ληηματίσας, σοφιστής.
'Ἐγραψε περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτοσιν ἠγνοῶσται.

1 Καταφορέαι] Rescribe ex Laertio ἐκαταφορέαι.

2 'Ἐλεημοσύνη] Apud Laertium scriptum est ἀνελεημοσύνη: quam lectionem praetulerim, quamvis Menagius alteram malit.

3 'Ἀρπάλεια ληήματα] Vide Plutarchum in Demosthene pag. 857.

4 'Ἀρπατὸν καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς] Duo haec lusus genera conjungit Artemidorus Somnocrut. lib. 1. cap. lvii. ad quem locum Suidam respexisse non dubito.

5 'Ἐν 'Ἐπιγράμματι. Καὶ πολλὰς οἷσ' ἄποξεν τ.] Anthol. lib. vii. pag.

586. locus hic recte sic legitur:

Καὶ πολλὰς πότι χροῖσιν ἐστ' ἠΐσιν οἷσ' ἄρπεδόνης.

Τόξεν πορφυρέης ἦκεν ἀφ' ἀρπεδόνης.

Legere ibi integrum Epigramma, & sensum huius loci facile inde perspicies.

6 Καλύπτειραν δὲ παρῶπις, ἔργον ἀραχναίων. Verba haec decerpta

rum morbi, in quos facile incidere solemus: sic etiam quidam sunt affectus, in quos animus proclivis est, veluti invidia, misericordia, & similia.

'Ἀρρώστια. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀρρώστια ἔτραχίθυεν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam proficiscitur.

'Ἀρπαλέῃ. Rapax. Et 'Ἀρπάλεια λη. Pecunia Harpali.

'Ἀρπάληξ. Harpalex. Nomen proprium.

'Ἀρπατὸν καὶ σφ. Harpastum & pila sunt genera lusus.

'Ἀρπεδίνες. Funiculi. Et 'Ἀρπεδόνης venatio, quae funiculo fit. In Epigrammate: *Et multas sagittas a purpureo arcus nervo misit.*

'Ἀρπεδύσι. Telis. [In Epigrammate:] *Velumque vultus, quod subtilitate vel cum araneorum telis certare possit.*

Et iterum:

Hoc velum vultus, araneorum telis simile.

'Ἀρπη. Falx. Declinatur ἀρπης. 'Ἀρπης vero per ι, calceus: & declinatur ἀρπιδῃ. Et 'Ἀρπηφόρῃ, falcifer. Et ἀρπιώνη, septum, quo clauduntur pecora.

'Ἀρπίωσα. Harpenusa. Nomen insulae.

'Ἀρπεζον. Apud Herodotum sic vocatur murus ex silicibus & lapillis sine luto constructus: quem quidam ἀρπαζον vocant.

'Ἀρπίς. Calceamenti genus.

'Ἀρπιγα. Rapaces quaedam Dæmones. Harpyæ.

'Ἀρποκράτης. Harpocras. Hic Ammonio familiaris fuit, homo Ægyptius, qui sub Zenone Imperatore vixit. Hunc cum Nicomedes audivisset nosse ea, quae ad vitam & doctrinam Ammonii spectant, comprehendere cum studuit. Ille vero ab initio quae Ventura erant conjiciens, vel etiam praemonitus, subito e conspectu evanuit.

'Ἀρποκράτων. Harpocraton, Argivus, Platonicus Philosophus, Caesaris familiaris. Scripsit commentariorum in Platonem libros xxiv. Dictionum Platoniarum libros duos.

'Ἀρποκράτων. Harpocraton, Cajus dictus, Sophista. Scripsit de Antiphontis figuris. De Hyperidis & Lysiae orationibus: & alia.

'Ἀρποκράτων. Harpocraton, Ælius dictus, Sophista. Scripsit de illis, quae Oratores ig-

sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in feminas, quae mundum suum Veneri dedicant. Epigramma illud, nondum a quoquam, quod sciam, editum, ex Cod. MS. integrum exhibemus alibi.

7 Τὸ δὲ παρκαλύμμα παρῶπις τὸ χθὲν. Et haec verba deprompta sunt ex Epigrammate quodam inedito, quod alibi cum Lectore communicamus. Ceterum, locum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum supplevimus, quem Editiones praecedentes mutilum sic exhibent: Τὸ δὲ παρκαλύμμα παρῶπις τὸ χθὲν &c.

8 'Ἀρποκράτης. ἕως συνήτης ἢ 'Ἀμμονίῳ, ἀνὴρ Αἰγύπτιῳ.] Haec, & quae sequuntur, ex Damascio descripta esse recte coniecit Pearsonius. Confer cum his quae leguntur infra v. 'Ἀρποκράτων.

9 'Ἀρποκράτων.] De Harpocratonibus vide quae disputat doctissimus Mauffacius in erudita Dissertatione Critica, quae Lexico Harpocratonis subiecta est.

καὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου. Περὶ τῆς καλεσθεῖσθαι τὴν Ἡροδοτῆ ἱστορίαν. Περὶ τῆς ᾧ Ζενοφῶντι τάξεων. Περὶ τέχνης ῥητορικῆς. Περὶ ἰδεῶν.

Ἄρποκρατίων, ὁ Βαλέριος ἡρηματίας, ῥήτωρ, Ἀλεξανδρινός. Λέξις τῆς ἱστορίας. Ἀθηναίων σωμαγωγὸς.

Ἀρσάκης, Πάρθων βασιλεύς ὃς δόξατι πλὴγείς ἐν τῇ μάχῃ ἐπὶ τὴν πλὴθυν, ἀποθήσκει ἀνὴρ γενόμενος τό τε σῶμα κάλλιπται καὶ περιβλεπόμενος, καὶ τὸ ψυχὴν βασιλικάτατα, καὶ τοῖς ἐς πόλεμον ἔργοις δαίμονότατος, καὶ ἐς μὲν τὸ ὑπὲρ πάντων ἀρότατος, εἰς καθάρσεις δὲ τῆς ἀντισημῶν ἔρωτοτατος. καὶ τῆτον Παρθυαῖοι τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπόθησαν. καὶ Ἀρσακίδα, οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος, τὸς Μακεδόνας ἐκλήθησαν τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐπι διακόσια ἐνενήκοντα τρία, ἐκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν ᾧ δὲ δέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδα ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Ἄρσει βοῶ δοκίμω. τῆς θαυμαστῆς Φωνῆς, καὶ δοκιμασμένης.

Ἄρσειων. βασιγαμάτων. Φορτίων.

Ἄρσινῶ. ὄνομα κύριον.

Ἄρτᾶ. ἔπι κρέματα.

Ἄρτάβη. μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέδιμνος.

Ἄρταμος. ὁ μάγος. ᾧ τὸ ἀφειδέσθαι, ὃ ἔστι μείλιται, ἢ σωμαρμόσθαι.

Ἄρτασῆρας. ὄνομα κύριον.

Ἄρταφέρνης. ἡγεμὸν Περσῶν. ἔστι ἐν τῷ Ἀπεκορῶφῳ, καὶ ἐν τῷ Δάτῳ.

Ἄρτάεια. παρ' ἡμῶν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι.

Ἄρτεμῆς. ὀλόκληρος. σῶμα. ὑγιής. Ἄρτεμις δὲ, ἢ Θεός.

Ἄρτεμίδωρος, ὁ Δαλδιανός. πόλις δὲ ἔστι Λυδίας ἢ Δάλδης. Φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκριτικὰ ἓν ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν. Οἰωνοσκοπικὰ, καὶ Χειροσκοπικὰ.

Ἄρτεμίδωρος, ὁ ἑβδόμος ψευδοαριστοφάνειος, ὁ ὄψις πικρὰς λέξεις σωμαγωγῶν.

1 Ἄρσει βοῶ δοκίμω] Hec sunt verba Aristophanis *Thestophor.* pag. 772. (517. Ed. Baf. P.) Notandum hic est, τὸ ἄρσειον apud Græcos interdum significare *vehementem* vel *validum*. Sic Sophocles *Philoct.* pag. ult. κτύπον πόντε vocat ἄρσειον. Ubi Scholiasta: κτύπον ἄρσειον. ἰσχυρός, ἔστι.

2 Ἄρταβη μέτρον Μηδ.] Vide; Enarratorem Comici ad *Acharnens.* pag. 375. & 376. itemque infra v. Ἀχάνη.

3 Ἄρταμος. ὁ μάγος. παρὰ τὸ ἀφειδέσθαι.] Eadem habet Etymologus: quem vide.

4 Ἄρτάεια] Vide de hac voce Salmasium ad *Æl. Lampr. A. lex. Sever.*

5 Ἄρτεμίδωρος, Δαλδ.] De eo vide Rigaltium initio notarum in Artemid. *Oniocr.*

6 Ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν] Recte Suidas quatuor tantum libros Ὀνειροκριτικῶν Artemidori agnoscit: nec hodie plures exstant, si rem bene patemur. Quatuor enim libris Ὀνειροκριτικὰ & ὀνειρων κείρας continentur: sed iis subjunctæ sunt ὀνειρων ἀποκρίσεις, qui liber hodie quintus Oneirocriticorum perperam inscribitur. Nam & argumentum diversum est, & liber iste ab Artemidoro cum quatuor Oneirocriticis non fuit editus, sed aliquanto post, ut ipse in præfatione ad filium testatur.

7 Ἄρτεμίδωρος, ὁ ἑβδόμος.] Vide de eo Meursium in *Bibliotheca Græca*, qui & de aliis Artemidoris ibi agit, & loca auctorum, in quibus eorum mentio fit, annotat. Sed pauca quedam in adversariis is meis reperio loca, ab eo prætermiis, quæ hic ad-

norasse videntur. Argumenta orationum Hyperidis. Item, ementitam esse Herodoti historiam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De ideis.

Ἄρποκρατίων. Harpocratio, Valerius dictus, Rhetor, Alexandrinus. Scripsit Lexicon x Oratorum. Floridorum Collectanea.

Ἀρσάκης. Arfaces, Parthorum Rex, in prælio ex vulnere, quod ictu hastæ lateri ejus infligebatur, obiit: vir & corporis specie maxime conspicuus, & animo vere regio præditus, rerumque bellicarum peritissimus; idemque erga subditos clementissimus, & ad evertendos adversarios singulari animi robore instructus. Hunc Parthi maxime desiderarunt. Et Arfacidæ dicti sunt Persarum Reges. Arfaces Parthus ademptum Macedonibus imperium, quod per annos cccxciii tenuerant, ad Parthos transfudit. Hinc Parthorum Reges vocati sunt Arfacidæ.

Ἄρσει βοῶ δίκ. Voce mascula, forti, & probata.

Ἄρσειων. Onerum, quæ tolluntur & gestantur.

Ἄρσινῶ. Arfinoc. Nomen proprium.

Ἄρτᾶ. Appendit. Suspendit.

Ἄρτάβη. Artabe. Mensura frumenti Medica. Atticus medimnus.

Ἄρταμος. Coquus. Dicitur a verbo διατρίβασθαι, quod significat dividere, vel apte disponere.

Ἄρτασῆρας. Artasferas. Nomen proprium.

Ἄρταφέρνης. Artaphernes. Persarum dux. Vide in v. Ἀπεκορῶφῳ & Δάτῳ.

Ἄρτάεια. Apud nos pedum udones ita vocantur.

Ἄρτεμῆς. Integer. Incolumis. Sanus. Salvus. Ἄρτεμις vero, Diana.

Ἄρτεμίδωρος. Artemidorus, Daldianus (Daldis autem est urbs Lydiæ) Philosophus. Scripsit de somniorum interpretatione libros quatuor. Item, de auguriis, & divinatione quæ fit per manuum inspectionem.

Ἄρτεμίδωρος. Artemidorus, Pseudoaristophanius, vocabula opfartytica collegit.

dam. Artemidorum Ephesium, qui Γεωγραφόμενα conscripsit, laudat etiam Porphyrius in libello de *Aniro Nympharum*, cujus verba adducam. Οἱ δὲ πῶς Γεωγραφόμενα ἀναρῶντες ὡς ἄρσειον ἐκείροσθα, ἔσ' ὁ ἔφειπτο Ἄρτεμίδωρος ἐν τῷ πῖμπτῳ τῷ εἰς ἔνδεκα σωμαρμόνης αὐτῶν παραμυθίας. Ex hoc loco discimus, opus illud Geographicum Artemidori undecim libris constitisse. Eundem laudat Schol. Apoll. Rh. ad lib. iv. v. 259. nec alius est is, quem idem Enarrator citat ad lib. ii. v. 948. Artemidorum quendam laudat Enarrator Comici ad *Vespras*, pag. 517. ubi sic ait: Τὰς ἐσχάτας τῶν κούρων εἰκάζει χόλιμ. τὸ δὲ Ἄρτεμίδωρος λέγει παρὰ τὸ ἐκείρας κούρων ἰσχυρὰς γυλάδας. Hunc Artemidorum eum esse existimo, de quo hoc ipso loco Suidas agit; quoniam ad *Opfartytica* pertinere videntur, quæ Scholiasta ex eo adducit. Idem Enarrator Artemidori cujusdam mentionem facit ad *Vespras* pag. 519. his verbis: Ἀποκρίσεις δὲ ὁ Κατερίδης, ὡς Ἄρτεμίδωρος φησι παρὰ τὸ τῶν Κλειτορῆος τῶν πικρῶν, ὅτι ἐνδρανόμῳ ἀνακράσθαι Κλειτορῆος. Hic Artemidorus diversus esse videtur ab omnibus iis, quos Meursius in *Bibliotheca Græca* recenset. Denique Artemidori cujusdam Σωμαγωγῶν libellus idem Enarrator Comici ad *Vespras* pag. 514. ubi de obscæna voce σαλακαστέως agit.

8 Ψευδοαριστοφάνειος] Priores Edit. male habent Ψευδοαριστοφάνειος. Sed infra v. Τιμαχίδης recte legitur Ψευδοαριστοφάνειος, ut & hic excudendum curavimus.

9 Ὀνειροκριτικὰς λέξεις] Hujus operis aliquoties mentionem facit Athenæus.

'Αρτέμιον, ὁ καὶ 'Αναστάσιον, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰδομένου τέλει Σαρακηνῶν ἐρχομαι καὶ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐπίτιμον ἡγεμόνα τῆς πόλεως, Διάκονον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιτὴν τῆς Φόρων, ὃν Γενικὸν καλεῖσιν ὡς πρὸς τῆ Ῥόδῳ γενόμενον, καὶ ἑταίρους ὑπὸ τῆ πλῆθους, ἀνακρίνεται.

'Αρτεμις ἢ Λαφρία ἢ Θεός.

'Αρτεμισία. αὐτὴ ἠελίθουσε καὶ Περσῶν δι' αὐτὴν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ ἄνδρες γυναικὲς γενόμενοι, αἱ δὲ γυναικὲς, ἄνδρες. 'Αρτεμισίαι δὲ δύο γενόμεσαι, Καρικῆ καὶ γένου, καὶ βασιλίδες ἀμφοτέρω. ὧν ἡ μὲν πρῶτη γένου καὶ Περσίδα ἡ δὲ νεώτερη, ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας μνημονοῖ, θυγάτηρ μὲν αὐτῆ Ἐκατόμνη, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσόλη.

'Αρτεμισίον. ὡς Μακεδόσιν ὁ Μάϊον. καὶ 'Αρτεμισίον ἰδίως μὲν Ὑπεριδὸς πολλάκις ἀνέμασε, τὸ τῆς 'Αρτεμιδος ἄγαλμα. λέγει δὲ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ὃ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάνου μνημονοῖ.

'Αρτίς. ὑποδήματι γένου. Φερεκράτης Γραυσίν.

'Αρτιάμνον. κρημάζας. καὶ 'Αρτίσας, ὁμοίως. 'Αρτίσας δὲ, τὸ τελειῶσαι, καὶ ἀπαρτίσας, ἀφ' ὧν.

'Αρτι. τὸ μέγαν τῆ παρεληλυθότου, σιγάπην τῶν νῦν ἐναντίας ἔχον τῶν αὐτίκα. τῆτο γὰρ καὶ τὸ μέλλον σιγάπην τῶν νῦν. 'Αειφάνης Νεφέλης. 'Ανήγειτ' ἄρτι. ἀπὸ τῆ, ἐξ ὑπογύου ἵνα αὐτοχρηδιάζων δοκῶσι, καὶ πάντα ἐξ ὑπογύου λέγῃ. paulo ante. [Ideo autem hoc dicit,] ut exderentur.

'Αρτι τῆ ζήτησις διαφέρει πρὸς τοῖς Ἀπτικοῖς. ἄρτι μὲν, ἀπὸ τῆ νῦν. ζήτησις δὲ, ἀπὸ τῆ πρὸ ὀλίγου.

Ἐκεῖνον εἶφ', ὃν ζήτησις εἰσήγαγε.

ὁ Στρεπιάδης Φησὶ πρὸς Σωκράτην. καὶ ἀπὸ τῆ νῦν τὸ ζήτησις. Ἐπὶ περιουσίαισι καὶ ζήτησις ἀποβαλέσθαι ὑπὸ τῆ πρὸς. Κεῖται ἐν Γελοῖσι.

'Αρτια. ἡμισομένη. τέλει. ὑγιῆ. λέγει δὲ ταῦτα καὶ ἀρτινα. καὶ 'Αρτιάζειν, τὸ παίζειν ἀρτια, ἢ πρὸς ἑαυτῆ. 'Στατήρσι δ' ἀρτιάζουμι. 'Αειφάνης. καὶ 'Αρτιάκις. 'Αρτι ζήτησις ὁ λβ'. ζήτησις πρὸς τῆ δὲ, ὁ διχρημάμνον βιθέως εἰς πρὸς ὀλίγον. οἶον ὁ τῆ ἰδ'. τῆτα γὰρ τὸ ἡμισυ ἐπία.

1 'Αρτίον. ὁ ἔ'Αναστάσιον, βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam infra v. Γενικέ.

2 'Αρτεμις Λαφρία] Vide Pausaniam in *Achaïcis*, qui de Diana Laphria lectu digna habet.

3 Κατὰ Περσῶν] Scribendum potius est κατὰ Ἑλλήνων, vel ὑπὲρ Περσῶν. Artemisia enim non contra Persas, sed pro Persis contra Græcos pugnavit, ut vel ex Herodoti *Urania* constat.

4 Δι' ἣν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ ἄνδρ.] Idem apophthegma Xenxis refert Herodotus lib. viii. pag. 310. & ex eo Eustath. ad II. H. pag. 668.

5 Κατὰ Περσῶν] Sic habent MSS. Paris. & Editio Mediolanen-

'Αρτέμιον. Artemius, qui & Anastasius, Romanorum Imperator, cum intellexisset Sarracenorum classem ad Urbem oppugnandam venire, Johannem, Magnæ Ecclesiæ Diaconum, & tributorum præfectum, quem [Logothetam] Generalem vocant, bello huic præfecit. Is cum ad Rhodum appulisset, a populo, orta seditione, occisus est.

'Αρτεμις Λαφρία. Diana Laphria.

'Αρτεμισία. Artemisia. Hæc fortissime se gessit in bello Persico: cujus gratia [Persarum] Rex dixit, viros evasisse mulieres; mulieres autem viros. Fuerunt vero Artemisia duæ, ambæ Caria oriundæ, eademque reginæ. Harum prior tempore belli Persici vixit. Junior vero, cujus & Demosthenes in oratione de Rhodiorum libertate meminit, filia fuit Hecatombi, uxor vero & soror Mausoli.

'Αρτεμισίον. Artemisius. Apud Macedones ita vocatur mensis Majus. 'Αρτεμισίον peculiari sensu Hyperides vocat Dianæ simulachrum. Sic vero etiam vocatur quoddam Eubœæ promontorium, cujus Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte meminit.

'Αρτίς. Calceamenti genus. Pherecrates *Vetulis*.

'Αρτιάμνον. Qui suspendit. Et 'Αρτίσας, suspendere. 'Αρτίσας vero, & ἀπαρτίσας, absolvere, perficere, per.

'Αρτι. Modo. Paulo ante. Est pars temporis præteriti, quæ [rem vel actionem] cum tempore præsentis conjungit; estque contraria voci αὐτίκα, quippe quæ tempus futurum cum præsentis conjungit. Aristophanes *Nubibus*: *Modo interrogavit*. Sive, tempore nec ante præparati dicere omnia vi-

'Αρτι. Apud Atticos ἄρτι differt ab ἀρτίας. Nam ἄρτι significat *nunc*: ἀρτίας vero, paulo ante. [Aristophanes:] *Dic mihi an filius, quem paulo ante in Scholam introduxisti, [aliquid in literis profecerit.]* Sic Strepsiades ad Socratem inquit. Aliquando tamen ἀρτίας etiam *nunc* significat. *Adhuc fluvium trajicientes, & hoc ipso tempore ex navibus egrediētes aggredi oportet.* Sic Criton in Geticis.

'Αρτια. Apta. Integra Perfecta. Sana. Idem etiam ἀρτινα significat. Et 'Αρτιάζειν, ludere par, impar. *Stateribus par impar ludimus.* Aristophanes. Et ἀρτιάκις, secundum numerum parem. Numerus xxxii est par. 'Αρτιπείρητιον vero dicitur numerus, qui statim in numerum imparē dividitur: ut numerus xiv. Hujus enim semissis sunt vii.

sis. In cæteris vero Edit. & apud Harpocrationem, ex quo Suidas locum hunc descripsit, legitur κατὰ τὴν Περσικῆν, i. e. tempore belli Persici: quam lectionem prætulimus.

6 'Αρτεμισίον ἰδίως ἢ Ὑπερ.] Ex Harpocratione.

7 'Αειφάνης Νεφέλης.] Pag. 131. (67. Ed. Bas. P.)

8 'Αρτι τῆ ζήτησις ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆ νῦν ἀρτίας δὲ, ἀπὸ τῆ πρὸ ὀλίγου.] Hæc sunt verba Scholæ Aristoph. ad *Nubes*, pag. 188.

9 Ἐκεῖνον εἶφ', ὃν ζήτησις.] Sensus loci hujus est mutilus & imperfectus, quem in versione ex Aristophane supplevimus.

10 Στατήρσι δ' ἀρτιάζουμι.] Hæc sunt verba Aristoph. *Pluto* pag. 82. (41. Ed. Bas. P.)

Ἄρτεδαεῖ. Σέλιμαθεῖ.

Ἄργυρέον ἰ σοι πόνδε γενέθλιον εἰς πόν ἡμαρ
Πέμπτα, Σέλιμαεῖ σύμπυρον ἐργασίη.

Ἄρπίδιον. μικρὸς ἄρτϙ. Ὁ δὲ πνά τ βασιλικῶν
παίδων αἰτήσας Σελίδιον καλεχρήσατο.

Ἄρλεπής. ἀπιρλεσμένϙ ἐν τῷ λέγῃ. ἔκ ἐν ἐπαί-
τω τὸ Σέλιπής, κτ' τὸ ἐναντίον τῷ ἀμαρβάνειν ἀλλ'
ὀλάλϙ καὶ ἀπιρλεσμένϙ τῷ λόγῳ.

Ἄρλεζόμενοι. Οἱ δὲ Σέλιζόμενοι διείλον τιῷ δύνα-
μιν. † Ὁ δὲ πανῆργϙ ἄν, καὶ πρὸς τὸ τῆς τύχης
ἀδιλον Σέλιζόμενοι.

Ἄρλεθολῆ. νεόφυτα.

Ἄρλεκροεῖσθαι. ὁ εμφανεῖσθαι. Ἄρλεκροτῆνθ' οἱ
γάμοι Φησὶ Μένανδρϙ.

Ἄρλε μῦς πίτης γβύε). ἐπὶ τῷ ὄφ' εἰς αἰάθη-
σιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρλεϙ. καὶ Ἄρλοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ νόσος
ποδάγρας ἔτε αἱ χεῖρες, ἔτε οἱ πόδες ἄρλοι ἐτύγ-
χανον ἕσασθαι.

Ἄρτίως. τελείως. ὑγιῶς. ἔ μόνον ἄρλι, τὸ πρὸ
ὀλίγῳ. Φερεκράτης Μυρμηκωνθρώποις
Ξένη γυνὴ χραῦς Σέτιως ἀφιγμένη.
καὶ ἀντὶ τῆς γησιῶς

Τοῖσδ' ὁ ἀποβλαφθεῖσαν Σέτιως φίλις.

Ἄρτίπυς. ὑγιεῖς τὸς πόδας ἔχων.

Ἄρτίτομϙ. ὁ σαφής. καὶ ὁ ἥδη Φθιγγόμενοι.
ἔτω Διονύσιϙ. Ὁ δὲ ἰὼ κάτω ἥδη, καὶ ἔκ ἀρ-
πίτομϙ ἔπι.

Ἄρτίτομϙ. πρὸ παραξυλόνας, ὁ τεμνόμενοι νεω-
τί. Ἄρλετόμϙ δὲ, ὁ νεωτὶ τέμνων.

Ἄρλεχανῆ ῥοιάν τε, καὶ Σελίχην τὸδε μῆλον. ἐν
Ἐπιγράμματι.

Ἄρτοπαλεῖον. τὸ μαγμαπτεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γί-
νονται. Ἄρτοπάλιον δὲ, ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ἄρτοι πι-
πράσκονται.

Ἄρτϙ. ὁ ῥωμός. * ἔτι δὲ καὶ ὄνομα τυράννης

Ἄρτεδαεῖ. Quod quis nuper didicit. Vel, qui
nuper discere cœpit. *Argenteum istum [cala-
mum] natali die tuo tibi mitto, qui ingenio tuo
docili, quo nuper admodum literas discere cœ-
pisti, apte convenit.*

Ἄρτίδιον. Parvus panis. *Ille vero, cum a quo-
dam regionum puerorum parvum panem petiis-
set, ipsum interfecit.*

Ἄρλεπής. In dicendo perfectus. Ἄρλεπής in-
terdum non ponitur in laude, quasi contrarius
sit illi, qui in dicendo peccat; sed ita vocatur
garrulus & consummata loquacitatis homo.

Ἄρλεζόμενοι. Parantes. Instruentes. *Illi vero
[insidias] instruentes copias dividerunt. † Il-
le vero cum homo callidus esset, & ad incertos
fortune casus instructus.*

Ἄρλεθαλή. Recens florentia.

Ἄρλεκροεῖσθαι. Dicitur de re, de qua pactum
inter aliquos initum est. *Nuptiæ pactæ sunt:*
inquit Menander.

Ἄρλε μῦς. Nunc demum mus picem gustat.
In eos dicitur, qui fero animadvertunt, quo
loco res ipsorum sint.

Ἄρλεϙ. Integer. Sanus. Et Ἄρτοι, integri,
fani. *Morbo podagra tam manus quam pedes
ejus debilitati erant.*

Ἄρτίως. Perfecte. Integra valetudine. Non
solum enim significat modo & paulo ante.
*Pherecrates Myrmecanthropis: Peregrina a-
nus, quæ modo advenit. Item sincere, vere.
Tam sincero amico privatam.*

Ἄρτίπυς. Integros pedes habens.

Ἄρτίτομϙ. Qui plane loquitur. Qui jam
fari potest. Sic Dionysius. *Ille autem vino
jam gravatus lingua titubare incipiebat.*

Ἄρτίτομϙ. Cum accentu in antepenultima,
recens factus. Ἄρπτόμϙ vero, qui nunc
fecat.

Ἄρλεχανῆ. Qui recens hiare cœpit. In Epi-
grammate: *Malum hoc Punicum, quod recens
hiare cœpit, (i. e. maturum) & lanugine ve-
stitum pomum.*

Ἄρτοπαλεῖον. Locus, in quo panes pinfun-
tur. Ἄρτοπάλιον vero, per i, locus ubi panes
venduntur.

Ἄρτϙ. Panis. Est etiam nomen tyranni Mes-

1 Ἄργυρέον σοι πόνδε γενέθλιον εἰς πόν ἡμαρ π.] Verba hæc decer-
pta sunt ex Epigrammate Crinagoræ, in quo amicus alteri amico
die ipsius natali calamum argenteum dono mittit. Epigramma
hoc nondum, quod sciam, a quoquam ante in lucem editum, hic
cum Lectore communicabo.

Ἄργυρέον σοι πόνδε, γενέθλιον εἰς πόν ἡμαρ,

Πρόχλε, νεόσμηκτον δραπέτω κάλαμῳ,

Εὐ μὲ εὐχίτισσι ἀφ' ἄγλυπτον κερφέσσει,

Εὐ δὲ ταχνομήλω εὐροσιν εἰς σελίδω,

Πέμπτῃ Κεραυρῆος ὀλίγῳ δόσει, ἀλλ' ἀπὸ τῆμῶ

Πλειόνϙ, ὄρπταεῖ σύμπυρον εὐμαθίη.

In pentametro primo negotium mihi fecerunt duo illa epitheta
νεόσμηκτον δραπέτω, quoniam calamum minime conveniunt. Pri-
oris loco rectius forsitan legetur νεόλωπτον, vel σμιλῶπτον, vel νεόσμη-
κτον. Quid vero in locum posterioris substitui debeat, aliis divi-
nandum relinquo. In hexametro secundo εὐχίτισσα κερφέσει
appellatur duo apices, in quos cuspis calami divisa erat. Uti enim
hodie pennæ nostræ; sic olim calami scriptorii in medio fissi erant, qui
ideo in alio Epigrammate inedito μεσοχίτις appellatur. In pentame-
tro secundo εὐροσιν significat atramentum facile emittentem. In
pentametro ultimo codex MS. Epigrammatum a codicibus Suidæ

discrepat, quoniam in illo εὐμαθίς; in his vero ἐργασίη legitur.
Sed meo quidem iudicio prior lectio præferenda est: quam pro-
inde in versione secutus sum.

2 Ἄρτεκροεῖσθαι] Sic etiam Hesychius. Sed nihilominus vox
illa suspecta mihi est. Quid si legatur ἀνικροεῖσθαι? Judicet Le-
ctor.

3 Ἄρτε μῦς πίτης γβύετω] Proverbio huic affine est illud: Ὅσα
μῦς ἐν πίτῃ: quod Suidas in loco refert.

4 Ἄντ' ἔργασίης] Malim ἀντ' ἔργασίης.

5 Τοῖσδ' ἀποβλαφθεῖσαν Σέτιως φίλις] Hæc sunt verba Sophoclis in
Ajace p. 55. ut Portus recte observavit.

6 Ἄρλεχανῆ ῥοιάν τε, & ἀρτίχην τὸδε μῆλον] Hæc leguntur An-
thol. lib. vi. cap. xiv. ut Portus monuit.

7 Μαγμαπτεῖον] Sic recentiores Græci vocabant officinam pistori-
am, in qua panes pinfebantur. Vide Ducangium in Glossario
Græco.

8 ῥωμός] Cave putes vocabulum hoc apud ullum probatum &
antiquum scriptorem Græcum pro pane proprie ita dicto accipi;
sed est vox recentioris Græcitatæ, qua hodierni quoque Græci (heu
quantum a præcæcis illis diverſi!) adhuc utuntur, cum panem sig-
nificare volunt. Vocabulum enim ἄρτος apud eos non amplius in

Μεσσαπίαν, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηναιῶν ποιήσασθαι Φη-
σι Πολέμων.

Ἄρτος. παροιμία. Ἄρτος κλίβανον. ἐπὶ τῷ
κρήνον π ἐφθρηγόντων. Ἄρτος γὰρ Αἰγυπτίῳ εἰς τὴν
τῶν ἄρτων ὄπλησιν ἐπενόησε τὸν κλίβανον.

Ἄρτοσιῆ. ἄρτον ἐοίσει. Ἄρτοσιῆ. Ὅστις δὲ ἀρτο-
σιῆ, ὕδαλι δεδευμένον τὸν ἄρτον.

Ἄρτος. τὸ κρέμα.

Ἄρτωει. ὄνομα κύριον.

Ἄρτιον. σικυθία. καὶ Ἄρτιόνες. ὡς σικυθία-
ζόντες. καὶ Ἄρτιονῆες.

Ἄρτυλία. ἡ Ἰσθμίου.

Ἀρύβαλλος. πλεκτόν π βαλάνιον ὁ ἀρύβαλλος,
ὅσῳ ἐκκόμῳ κλείει, καὶ ἀνοίγει. ὡς τὸ
ἀρύειν καὶ βάλλειν. ἢ μαρσίπιον. Χεῖρα δὲ λέγειται
ἐ μόνον τὰ ὕδα, ἀλλὰ καὶ τὰ στερεά. ὡς τὸ νῦν ἐπὶ
τῆς ἀμβροσίας.

Εἶτα κατὰ σπένδην κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυ-
βάλλω,

Ἀμβροσίαν χεῖρα, κατὰ τῆς δὲ σικυθιάδων.

Ἀρύβας, Ἄλκτες μὲν υἱὸς Μολοσσῶν δὲ βα-
σιλεύς.

Ἀρύθμος. ἀδιαλύσιμος. ἀκρόνιστος. μὴ ἔχον
ῥυθμόν. ῥυθμός γὰρ ὁ τύπος. καὶ Ἀρύθμος.

Ἀρυάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀρυσάμενος. ἀντλήσας.

Ἀρυσίχθος. σικυθιάδων π.

Ἀρυσίς. Ζωμῆ τ' ἀμφ' ὀβελόισιν ἀρυσίδα.

Ἀρύταινα. χαλκὸν σκεῦος, ὃ τὸ ἔλαιον ἐγχεῖ-
σιν εἰς τῆς λύχνου.

Ἀρυστανοειδῆς. ἔφη ἐν τῷ Φάρυγγι.

Ἀρυστανοί. ὅταν τῷ τ λέγῃσιν, ἐκ ἀρυστανοί. Ἀ-
ριστοφάνης Νεφέλαις. Ἐἴτ' ἄρ' ἂν Νεῖλος ἀρυστανοί
ὕδατων ἀρυστανοί ἀρυστανοί ἀρυστανοί. καὶ Πλάτων
Νόμοις. Ὡν ὁ μὲν ἀρυστανοί ὅθεν τε δεῖ, ἢ ὅπου τε.

Ἀρυστιδῶλον. τὸ μὴ ἔχον ῥυτίδας αἰ εἰσι γραμ-
μαὶ γήρας σημαίνει.

Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν ἀρχῶν. Ἄριστοφάνης
Νεφέλαις.

Αὐτοί τε καὶ τ' ἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.

usus est, sed ejus loco vocem femininam ψαμί adhibent, ut
accepi ex Reverendo & doctissimo viro Joanne Covello, Collegii
Christi hic apud Cantabrigienfes Praefecto, qui Graeciam lustravit, &
multa observata dignitatem ad linguam, quam antiquitates, ritus-
que & religionem ejus regionis spectantia collegit; quae in lucem
aliquando edi e re literaria foret.

Ἄρτος κλίβανον. ἐπὶ τῷ κ. Hic leguntur etiam supra v. Ἄρ-
τος, & infra v. Κεῖρα.

Ἄρτοσιῆ. De Insit. Cyri lib. vi. p. g. 161. ut Pearsonius ob-
servavit.

Ἄρτωει. ὡς τὸν π βαλ. Hic, & quae sequuntur, sunt
verba Scholiastae Aristoph. ad Equit. pag. 351. (248. Ed. Bas. P.)
Vide etiam supra v. Ἀρύβαλλος.

superiorum, cum quo Athenienses amicitiam &
hospitium contraxisse dicit Polemon.

Ἄρτος. Panis. Proverbium: *Annus clibanum*.
Dicitur de iis, qui aliquid novi invenerunt. Annus enim Aegyptius clibanum ad u-
sum coquendi panis invenit.

Ἄρτοσιῆ. Pane vescitur. Xenophon: *Qui pane vescitur, aqua maceratam farinam [edit.]*

Ἄρτος. Suspendo.

Ἄρτωει. Artorius. Nomen proprium.

Ἄρτιον. Parare. Praeparare. Et Ἄρτιόνες.
Praeparantes. Et Ἄρτιονῆες, idem.

Ἄρτυλία. Testamentum.

Ἀρύβαλλος. Marsupium quoddam plexile,
quod trahendo clauditur & aperitur. Ab ἀ-
ρύειν & βάλλειν. Vel, crumena. Χεῖρα vero, i. e.
effundi, non solum dicitur de rebus liquidis,
sed etiam solidis: ut [apud Aristophanem] de
ambrosia dictum videmus. *Deinde ex marsupio in tuum quidem caput ambrosiam, in hujus vero muriam alliatam effundere [videbatur.]*

Ἀρύβας. Arybas, Alcetae filius, & Molosso-
rum Rex.

Ἀρύθμος. Informis. Ordine & lege carens.
Incompositus. Rhythmus non habens. ῥυθ-
μός enim, forma vel figura. Et Ἀρύθμος, in-
concinne, absque ordine.

Ἀρυάτης. Aryotes. Nomen proprium.

Ἀρυσάμενος. Qui hausit.

Ἀρυσίχθος. Vas quoddam, quo liquores hau-
riuntur.

Ἀρυσίς. Trulla. [In Epigrammate:] *Trul-
lamque, qua jus hauritur, prope verua.*

Ἀρύταινα. Vas arcum, quo oleum in lucer-
nas infunditur.

Ἀρυστανοειδῆς. Quare in voce Φάρυγγι.

Ἀρυστανοί. Cum τ dicitur: non ἀρυστανοί.
Aristophanes *Nubibus: Sive ad ostia Nili
aquas aureis hauritis situlis.* Plato in *Legi-
bus: Quorum alter quidem hauriens unde &
quando oportet.*

Ἀρυστιδῶλον. Quod nullas habet rugas. Ru-
gae vero sunt lineae quaedam in facie, senectutis
indices.

Ἀρχαῖα. Capita debitorum. Sortes. Aristo-
phanes *Nubibus: Ipsique, & capita debito-
rum, & usura usurarum.*

4 Ἀρύβας, Ἀλκ.] Vide Pausaniam in *Atticis* pag. 19.

5 Ἀρύθμος.] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Vespas* pag. 492.

6 Ζωμῆ τ' ἀμφ' ὀβελόισιν ἀρυστανοί.] Verba haec leguntur Anthol.
lib. vi. cap. xvii.

7 Ἀρύταινα. χαλκὸν σκεῦος, ὃ τὸ ἔλαιον ἐγχεῖ.] Ex Scholiasta Ar-
istoph. ad *Equit.* pag. 351.

8 Ἀρυστανοί. ὅταν τῷ τ λέγῃ.] Vereor ne Suidam corrupti codices
hic deciperint. Nam apud Aristophanem, cujus auctoritate lec-
tionem suam confirmare conatur, hodie scriptum est ἀρυστανοί abf-
que τ.

9 Εἴτ' ἄρ' ἂν Νεῖλος ἀρυστανοί.] Locus hic corruptissimus est, qui a-
pud Aristoph. *Nubibus* pag. 140. (75. Ed. Bas. P.) recte sic legi-
tur:

Εἴτ' ἄρ' ἂν Νεῖλος ἀρυστανοί ὕδατων ἀρυστανοί ἀρυστανοί ἀρυστανοί.

Hanc lectionem in versione secutus sum.

10 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.] Pag. 188. (116. Ed. Bas. P.)

Ἄρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ δὲ δρχαίῳ ἐπὶ τῷ δανειζομένῳ τὸ δρχαῖον ὅσῳ ἔνοι κατὰ πνα σιωπῆσαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κτ' Νικοστράτῳ. Ἄναξίτας δρχαῖον Ἄρχιππον, ἔχ οἷός τε ἡ αὐτὸ ἀπλαθεῖν ἔτε τῶν, ἔτε τὸ δρχαῖον. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ παλαιῷ. Λιχίνης ἐν τῷ κτ' Τιμάρχῳ. Ὁ δὲ Σόλων, ὁ τ' νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν, γέγραπεν δρχαίως. Καὶ πάλιν Οὐπὼς ἦσαν σάφρονες οἱ δρχαῖοι ἐκείνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀειτείδης. τάπειλα δὲ ὡσαύτ' Καμικοῖς καὶ ἐπὶ τῷ εὐήθης.

Ἄρχαῖον τὸ καθαρίζων. τῷ τῆσιν, ἔδενός λόγῳ ἄξιον, ληγῶδες, ἀνόητον. παλαιὸς γὰρ πῖς λόγῳ δρχαίαν, ἦγεν ἀπλῆς καὶ ἀπείκιλ.

Ἀρχαῖον. Οἱ δὲ τῷ μέγιστος τῆς εὐσεβείας τὸ ἀπλῆ τῷ Στυλίου καὶ δρχαῖον σιωπῆσαν, ὡσαύτ' ἐπὶ δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθαῶς ἀγῶν, ἰκάλουν εἰς μῖσον εἰλεῖν καὶ τῷ σοφιστῆ συμβαλῶν ἐπὶ σιωπῆσαν.

Ἀρχαῖον. ὁ παλαιός. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ δρχαῖον εἰπεῖν τῷ τῆσιν, δρχαῖον ὀνόμασι ληγῶσαι. Δημοσθένης δὲ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς εἰπεῖν. Οὐπὼ δὲ δρχαῖως εἶχεν, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς ἀντὶ τῷ ἀπλῆς ἔλαβεν.

Ἀρχαῖον. ἀντὶ τῷ, εὐήθης. Πλάτων. ἢ λῆς. Ἀρχαῖως δὲ, ἀπραγμόνας, ἀπραξιλήτους ἢ καὶ ἠλιθίως, εὐήθης.

-- Μινυρίζοντες μέλη

Ἀρχαῖον ἐπιδοκίμων φρυγικήρατα.

Ἀρχαῖον τῆς διφθέρας λέγῃς. ἐπὶ τῷ σαφῆ καὶ παλαιὰ ληγῶσαν. ἢ γὰρ διφθέρα παμπάλαιον, ἐν ἧ δεκτῆ ὁ Ζεὺς ἀπρχαῖον τὰ γενόμενα.

Ἀρχαῖον τῆς νόμου.

Ἀρχαῖον. ὡς δρχῶν ἐκλογῆ. καὶ Ἀρχαῖον, τὸ ὡς χάριν πολλῶν ζῆν. ἢ τὸ ὅτι δρχῶν ληγῶσαν ποιῶσα. Ἡρόδοτος.

Ἀρχαῖον δρχῶν. Δείναρχος. τὸ ἀξίον ἑαυτὸν ἀρετῶν ἀρχῶν.

Ἀρχῶν. ὡς γὰρ γενεῆφι νεώτερος. πολέμου γὰρ ἀρχῶν διαμαρτῶν τὸν νέον. Φιλοφροσύνης δὲ, τὸν ἀρετῶν.

Ἀρχῶν. Οὐκ ἠξίωσαν ταφῆς, ἡ δὲ δρχῶν φύσις νομοθετῆ.

Ἄρχαῖον. Oratores usi sunt voce ἀρχαῖον pro pecunia, qua: foenori datur: quam vulgo caput vocant. Demosthenes in oratione adversus Nicostratum: Cum Archepolidi Piræensi pecuniam foenori dedisset, & Archepolis nec usuram nec sortem integram ei reddere posset, Manem servum ab eo in aestimationem accepit. Significat etiam antiquum, vetustum. Aeschines in oratione contra Timarchum: Solou vero, qui omnium Legislatorum celeberrimus fuit, more prisco scripsit. Et iterum: Tam temperantes erant veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, & Aristides. Apud Comicos etiam accipitur pro fatuo & simplici.

Ἀρχαῖον τὸ καθαρίζων. Priscum est citharam pulsare. Hic τὸ ἀρχαῖον significat id, quod nullius est pretii, vel ineptum & stultum. Et λόγῳ ἀρχαῖον, est oratio simplex omnique ornatu carens.

Ἀρχαῖον. Priscum. Antiquum. Illi vero Syridonis simplicitatem, quæ pietatis pars est, perspectam habentes, & præterea scientes, illum cruditionis Græcicæ prorsus expertem esse, veterunt eum in conventu cum Sophista in certamen descendere.

Ἀρχαῖον. Antiquus. Priscus. Isocrates in Panegyrico τὸ ἀρχαῖον εἰπεῖν dixit pro antiquis vocabulis uti. Demosthenes vero in Philippicis τὸ ἀρχαῖον accepit pro ἀπλῆς, i. e. simpliciter. Ait enim: Tanta erat eorum simplicitas, vel potius civilitas.

Ἀρχαῖον. Simplex. Fatuus. Ineptus. Plato. Et Ἀρχαῖον, simpliciter, incaute, incuriosè, stulte. [Aristophanes:] Cantillantes antiqua melleaque & grata de Sidone Phrynicæ carmina.

Ἀρχαῖον τῆς διφθέρας. Antiquiora diphthera loqueris. De iis, qui putida & antiqua loquuntur. Diphthera enim erat pellis antiquissima, in qua Jupiter omnia, quæ fiebant, scribere credebatur.

Ἀρχαῖον τῆς νόμου. Antiqua lex.

Ἀρχαῖον. Magistratum creatio. Et Ἀρχαῖον. Ita vitam instituire, ut populo & vulgo placeas. Vel, pecuniam erogare ad sublevandam ararii inopiam. Herodotus.

Ἀρχαῖον δρχῶν. Dinarchus dixit de illo, qui se ipsum judicat dignum, qui ad magistratum eligatur.

Ἀρχῶν. Incipe, quoniam natu minor es. Vult enim ut juvenis pugnae initium faciat; senex vero, amicitia.

Ἀρχῶν. Primigenius. Infitus. Non dignati eum sunt sepultura, quam lex naturæ omnibus insita præcepit.

1 τὸ ἀρχαῖον] Legendum esse Ἄρχαῖον Portus recte monuit.

2 Δανείσας δρχαῖον Ἀρχιππον, ἔχ οἷός τ' ἢ αὐτὸ ἀπλῆ.] Loculus hic corruptissimus est, qui apud Demosthenem in orat. adversus Nicostr. pag. 725. recte sic legitur: Τὸν δὲ Μάντιον, δανείσας δρχαῖον Ἀρχιπποῖσι τῷ Πειραιεῖ ἐπιδοῦν ἔχ οἷός τ' ἢ αὐτὸ ἀπλῆν ὁ Ἀρχιππος ἔπ' τ' τὸν, ἔπ' τὸ δρχαῖον ἀπλῆν, ἐναπέτημυσεν αὐτῷ. Hanc cæctionem in versione secutus sum.

3 Ἀρχαῖον τὸ καθαρίζων] Hæc sunt verba Aristophanis Nubibus pag. 199. (123. Ed. Bas. P.)

4 Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγ. τὸ ἀρχαῖον.] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri & in integrum restitui debet. Ἀρχαῖον,

Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαῖον εἰπεῖν, ἀντὶ τῷ δρχαῖον εἰπεῖν. τῷ τῆσιν &c. Vide Harpocrationem v. Ἀρχαῖον, cujus vestigia Suidas hic secutus est.

5 Μινυρίζοντες μέλη δρχαῖον.] Hæc sunt verba Aristophanis Frospis pag. 443. (318. Ed. Bas. P.)

6 Ἀρχῶν. ὡς γὰρ γενεῆφι νεώτερος.] His veris Neptunus Apollinem alloquitur apud Homerum Il. φ. v. 439.

7 Φιλοφροσύνης] Sensus potius requirit φιλότητος, id est, consultationis. Juniorum enim est manu rem gerere: seniorum vero, consilium dare; quod Suidas hic innuere velle videtur.

'Αρχέδικος, κωμικός. τῷ δραμάτι αὐτῆ ἐ-
πὶ Θεσσαλῶν, καὶ Διαμαρτάνων, ὡς Ἀθλιώτιος Φησὶν
ἐν τοῖς Δειπνοσοφισαῖς.

'Αρχέδικος, κωμικογράφος, ὃς καὶ Δημοχάρους
ἔγραψεν τῆ ἀνεπιθέτου Δημοσθένους.

'Αρχέλαος, Ἀπολλοδώρου, ἢ Μίδανος, Μιλή-
σιος, Φιλόσοφος, Φυσικὸς τῶν αἰτίσεων κληθείς, ὅτι
'Ιωνίας φράσιν τῶν Φυσιολογῶν ἦγαγεν. Ἀναξαγόρου
μαθητὴς τῆ Κλαζομένη. τῆ δὲ μαθητὴς Σωκρά-
τους. οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου Φασίν. συνέταξε δὲ Φυσι-
λογίαν, καὶ ἐδόξαζε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν ἐ φύσει
εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. συνέταξε καὶ ἄλλα πινά. † Ὁ-
πι Βασιλείου, Ἐπίσκοπος Εἰλωπόλεως, τὸ Φρένυ
καὶ τὸ ἄσκησιν τοῦ ὁμωνύμου Βασιλείου Καισαρείας ἑοικώς,
ἔγραψε καὶ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

'Αρχέμορος. ὄνομα κύριον.

'Αρχέπλοισον. ἄρχοντα πλέτες, καὶ τῶν δευχάϊων
τύχῳ σποληφόριον. Σοφοκλῆς.

Καὶ μή μὴ ἀπιμον τῆς δ' ἀποστείλῃ γῆς,

'Αλλ' ἀρχέπλοισον.

'Αρχέτυπον. φρωτότυπον. καὶ Ἀρχέτυπος, ὃ
τῶ ἀρχῶν διδύς. Ἀρχαύτυπον δὲ.

'Αρχεῖα. ἐνθα οἱ δημόσιοι χρεῖα ἀποκεῖται. χρε-
τοφυλάκεια. ἢ τὰ χρεῖα τῶν κλειτῶν. ἢ ἀρχεῖα, ὡς Ξε-
νοφῶν Ἰσοκρίων ἢ. Τῆς δὲ υἱίας περὶ γενεῆς ἐς τὸ ἐς τά-
χος γράφουσαν μοῖραν τῶν περὶ τὰ ἀρχεῖα διακονίας.

'Αρχεῖον. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιτασίας καὶ
λειτεργίας, ἀρχαῖος ἔλεγον. καὶ τὸ βουλευτικόν, ἀρχεῖον.
Ἡμεῖς γὰρ ἐπιτασία. Ἀριστοφάνης.

Οὐκ ἔστιν ἀρχεῖον ἐξ ἐπιτασίας ἢ πόλις

'Αρχεῖον καθίστησιν.

'Αρχεῖον, ἢ μὲν Φυσικόν, ὡς λέοντι ἐν ζώοις, καὶ ἀε-
τῆ ἐν ὀρνέοις· ἢ δὲ χειρόλογοι, ὡς ἐπὶ βασιλείῳ ἀν-
θρώπων. Μακρίωνος Φησὶ. Γέροντες δὲ ἡμῶν ἢ ἀρχεῖον ὄντα
ἀρχεῖον μόνον, ἔδδ', καὶ τῶν παροιμιῶν, ἡμῶν τῆ παν-
τός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

'Αρχεῖον. Ἄρχαι τῶ ὅλων δύο· τὸ ποιῆν, καὶ τὸ πά-
σχον. τὸ μὲν ἐν πάσχον εἶναι τῶ ἀποιον ἔστιν, τῶ
ὑλίω· τὸ ποιῆν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον τὸν Θεόν. Δια-
φέρεται δὲ ἀρχαῖ καὶ ποιηταῖ, τῶ τὰς μὲν εἶναι ἀγεν-
νήτας καὶ ἀφθάρτους· τὰ δὲ ποιηταῖ καὶ τῶ ἐκπύ-
ρωσιν φθείρεται. ἀλλὰ καὶ τῶ ἀσωμάτους μὲν εἶναι τὰς
ἀρχαῖς, καὶ ἀμόρφους· τὰ δὲ, μεμορφῶσται.

1 Ἀρχέδικος, κωμικογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρου. Polybius in
Excerptis a Vales. editis, pag. 53. Οὐ γὰρ ἀν' Ἀρχέδικου ὁ κω-
μικογράφος ἔλεγε ταῦτα μόνον ἀλλὰ καὶ Δημοχάρους &c. Ad hunc
locum Suidas respexit.

2 Οἱ δὲ ἐ Εὐριπίδου Φασίν. Lege οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου Φασίν. Sen-
sus enim est, Euripidem quoque secundum nonnullos Archelai disci-
pulum fuisse.

3 Ὁπι Βασιλείου, Ἐπίσκοπος Εἰλωπόλεως. Hæc repetuntur infra v.
Βασιλείου.

4 Ἀρχεῖον ἐστὶν ἀρχεῖον πλέτες, καὶ τὸν δευχάϊον. Ex Scholiasta So-

'Αρχέδικος. Archedicus, Comicus. Ex fabu-
lis ejus sunt Θεσσαλῶν & Διαμαρτάνων, ut testatur
Athenæus in *Dipnosophistis*.

'Αρχέδικος. Archedicus, comædiarum scri-
ptor, qui contra Democharem Demosthenis
ex sorore nepotem scripsit.

'Αρχέλαος. Archelaus, Apollodori vel Mi-
donis filius, Milesius, Philosophus, a secta
Physicus appellatus, ex Ionia primus Physio-
logiam [in Græciam] introduxit. Fuit disci-
pulus Anaxagoræ Clazomenii: ipsius vero Ar-
chelai discipulus fuit Socrates, & secundum
nonnullos Euripides. Scripsit Physiologiam,
statuitque nihil esse justum vel turpe natura,
sed instituto. Scripsit & alia nonnulla. † Ba-
silus, Episcopus Irenopolis, ingenio & asceti-
co vivendi genere Basilio Cæsariensi cognomi-
ni similis, scripsit contra Archelaum Coloniae
Presbyterum.

'Αρχέμορος. Archemorus. Nomen proprium.

'Αρχέπλοισον. Dominum divitiarum, & pristi-
næ fortunæ restituendum. Sophocles: *Et ne
me cum ignominia ex hac terra amandate, sed
[suscipite] me opum harum dominum.*

'Αρχέτυπον. Archetypum. Exemplar primum,
ad quod reliqua effinguntur. Et Ἀρχέτυπος, qui
alteri initium præbet. Ἀρχαύτυπον vero, anti-
quam formam habens.

'Αρχεῖα. Archiva. Tabularia, in quibus acta
publica asservantur. Chartophylacia. Vel, lo-
ca Judicum. Vel idem, quod ἀρχεῖα: ut Xeno-
phon Histor. lib. VIII. * * * *

'Αρχεῖον. [Attici] minores quoque præfetu-
ras & viliora munitia ἀρχαῖς appellabant: &
Senatorem esse, ἀρχεῖον. Est enim unda functio.
Aristophanes: *Frustra igitur civitas Judices
judicandi causa constituit.*

'Αρχεῖον. Principatus alius est naturalis, ut leo-
nis inter animalia, & aquilæ inter aves: alius
vero consensu constitutus, ut Regis inter ho-
mines. Marinus inquit: *Principium vero non
solum nobis fuit principium, neque, ut fert pro-
verbium, dimidium totius, sed ipsum totum.*

'Αρχεῖον. Principium. Rerum omnium princi-
pia duo sunt, efficiens & patiens. Et patiens
quidem esse dicunt [Stoici] materiam omni
qualitate carentem. Efficiens vero, Rationem,
quæ in illa est, id est, Deum. Differunt vero
principia & elementa; quod illa quidem nun-
quam sint orta, nec unquam interitura: ele-
menta vero in conflagratione Mundi intereant.
Præterea, principia sunt incorporea & forma
carentia: elementa vero formam habent.

phoclis ad *Electr.* pag. 83. ut Portus monuit.

5 Ὡς Ξενοφῶν Ἰσοκρίων. ἢ Locum Xenophontis, ubi verba a Suida
hic citata existant, nunc ad manus non habeo. Quærant eum alii,
quibus plus otii est.

6 Ἀρχεῖον. κοινότερον ἐ τὰς μικρὰς ἐπιτασίας καὶ λειτεργίας. Ex Scholiasta
Aristoph. ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Bas. P.)

7 Ἀρχαῖ τῶ ὅλων δύο· τὸ ποιῆν, καὶ τὸ πάσχειν. Hæc, &c. quæ sequun-
tur, sunt verba Laertii lib. VII. Sægm. cxxxiv. ut Pearsonius quo-
que observaverat.

Ἄρχῃ. ποιητική· εἰδική· τελική. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης Φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῆς ζώων ἐστίν, ὡς ποιητικὴ, τελικὴ, εἰδική. αὐτὰ γὰρ εἰσὶν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν ἐν ποιητικῇ, ὅτι αὐτὴ κινᾷ τὸ ζῶον μόνῃ τῇ βελήσῃ, καὶ ἔδειται μοχλίας πινός. ὡς εἰδικὴ δὲ, ὅτι αὐτὴ ὄσιν ἡ εἰδοποιῶσα τὸ ζῶον, καὶ ἀπλῶς τὰ ἐμφυχα. λέγει γὰρ τὰ ἐμφυχα εἶδη αὐτὸ τῆτο εἶναι τῆν ψυχῶν. τὸ γὰρ κρείττον ἐν ἐκάστῳ τῆ φυσικῶν εἰδῶν ὄσιν ἐκάστῳ. κρείττον δὲ ἐν τοῖς ἐμφυχοῖς ἡ ψυχὴ. ὡς τελικὸν δὲ, ὅτι αὐτῆς ἐνεκα τὸ σῶμα. ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν σῶμα ἐνεκά τῃ. αὐτὴ δὲ, ἔ' ἐνεκα. ὄσιν καὶ ἡ διοργανώσις τῆς ζώων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ιδιότητά τῆς ἐν ἐκάστῳ ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῆς ζώων πρῶτωτέρω δεχθή. ἡ δὲ φύσις, πρῶτοχῆς. τῆ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπομῶν τῇ ψυχῇ τὰ μὲν αὐτῇ ἀκολουθεῖ τὰ δὲ ὄλω τῆς ζώων. λέγω δὲ τὸ ἐν ζωῆς καὶ σώματι. καὶ τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἢ νόησις. τῆτο γὰρ αὐτῆς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ φαντασθῆναι, ὀπτημεῖν, καὶ εἰπι τοῖσιν, κινᾷ ὄσιν τῆ σωμαφοπέρις. τ' Ὀπι πέντε γένη ἐλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, ὄσιν, ταυλότητα, ἐτερότητα, κίνησις, γάσις. Γένη δὲ ταῦτα ἐλεγεν, ἐχ ὄσιν ὄσιν τὰ ὄσιν τοῖς Περιπατητικοῖς, ἄπινα διήρηται ὄπι ἀλλήλων, καὶ ὄπι ἐκάστῳ σειρά τῆς ἐκείδουαι τῶν ὄπι ἀλλήλων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς δεχθῆ πάντων τῆ ὄντων διήκοντα. ἐστὶ γὰρ ὄπι πᾶσι ἔ' ὄσιν, καὶ ὄπι ἐκάστῳ ἐπὶ τὸ εἶναι. καὶ ἐπὶ ταυλότητος, καὶ ἐπὶ ἐτερότητος, ἐπειδὴ καὶ πλῆθος ἐστὶ τὰ ὄντα. ὄπι δὲ πλῆθος, ἐκεί ἐτερότητος. ἐστὶ δὲ καὶ κίνησις ὄπι πᾶσι τοῖς ὄσιν. κίνησις δὲ λέγω, ἔ' τῶν ἀτελῆ ἐνεργειῶν, ἀλλὰ τῶν ἐνεργῆ, τῶν ἐκάστῳ. πάντα γὰρ ἐχ ὄσιν οἰκείαν ἐνεργειῶν, καὶ αὐτὰ τὰ ὄσιν. ἡ γὰρ θερμαίνουσι, ἡ ψύχουσι τὰ ὄσιν κείδουαι, ἡ ὄσιν κείδουαι, ἡ ὄσιν κείδουαι, ἡ ἄλλο πῆ τοῖσιν ποιῶσι. καὶ ἡ γάσις δὲ ἐπὶ πάντων διαγῆται. καὶ γὰρ τὰ ἀκίνητα γάσιως μετέχουαι. ἔ' ὄσιν τὸ τῶν ὄσιν ἐστίναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀκίνησις, γάσις ἐστὶ. καὶ ὄσιν ὄσιν κείδουαι τὰ κείδουαι, ἡ ἀεί, ἡ ἐπὶ πῆτα γάσις, καὶ αὐτὸ τῆτο γάσιως μετέχουαι.

Ἄρχῃ. Principium [triplex est.] efficiens, formale, finale. Aristoteles vero inquit, animam esse ut principium efficiens, finale, & formale animalium. Hæc enim sunt propria & vera principia. Et ut efficiens quidem, quia animal sola voluntate movet, nec ulla ad id machina indiget. Ut formale autem, quia ipsa formam dat animali omnibusque animatis. Ea enim formam habere dicuntur respectu animæ. Quod enim præstantius est in rebus naturalibus, id earum forma dicitur. In animantibus autem præstantius est anima. Ut finale autem, quia ejus causa corpus est. Corpus enim est alterius causa. Anima vero est id, propter quod quid est. Hinc etiam fabrica animalium alia atque alia est pro animæ proprietate, quæ unicuique inest. Sed anima quidem animalium principium est remotius: natura vero proximum. Eorum vero, quæ animam sequuntur, alia quidem ipsam sequuntur; alia vero totum animal: id est, ex anima & corpore constans. Ac animæ quidem affectio est intellectus. Is enim ei proprius est. Reliquæ vero affectiones, ut sentire, imaginari, irasci, concupiscere, & si quid simile, utriusque communia sunt. † [Plato] omnium rerum quinque dixit esse principia, essentiam, identitatem, diversitatem, motum, & quietem. Hæc autem principia vocavit genera, non qualia sunt Peripateticorum, quæ a se invicem distincta sunt, & a quorum singulis series quædam subalternorum generum & specierum deducitur: sed ut quæ universam rerum naturam permeant. Est enim in omnibus rebus essentia, secundum quam unumquodque est id, quod est. Est & identitas, quatenus unum omnium nostrum est principium. Habemus & diversitatem, quoniam rerum est multitudo. Ubique enim est multitudo, ibi & diversitas. Est etiam in omnibus motus. Motum autem dico, non imperfectam cujusque rei actionem, sed efficacem. Omnia enim, vel ipsa inanima, suam habent actionem. Vel enim calefaciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel ficcant, vel aliquid simile faciunt. Quin etiam quies in omnibus cernitur. Nam ea, quæ sunt immobilia, quietem participant.

Non solum autem quies dicitur de re quæ tota & omnino quiescit; sed ipsa perseveratio in continuo motu quies est. Quatenus igitur ea, quæ moventur, vel semper vel ad aliquod tempus in motu perseverant, catenus quietem participant.

Ἄρχῃ. Primum. Initio. Statim. Existimabant enim fore, ut Narses ne primum quidem impetum sustinere posset.
Ἄρχῃ. Dux.
Ἄρχῃ ἀνδρα δείκνυσιν. Magistratus virum demon-

Ἄρχῃ. τὰ ὄσιν. παρθεῖν. Ναρσιῶ μὲν γὰρ ὄσιν τῶν δεχθῆ + ὄσιν ὄσιν.
Ἄρχῃ. ἡ γάσις.
Ἄρχῃ ἀνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῆ ὄσιν μὲν τῆς ἀ-

1 Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης Φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῆς ζῶων ἐστίν. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Philopono in librum 1. Aristotelis de Anima A. 6. & C. 1.
2 Ὁ μὲν τὸ τῶν ὄσιν ἐστίναι, ἐκάστῳ καὶ αὐτὸ τῶν μ. Ut hiolocus intelligatur, legenda sunt ea, quæ Suidas infra v. Κίνησις ex Philopono adducit.
3 Κείδουαι. Hæc vox a prioribus Edit. abest, quam ex Philopono revocavi.
4 ὄσιν. Malim ὄσιν ὄσιν.

5 Ἀρχῃ ἀνδρα δείκνυσιν] Apophthegma hoc a Diogeniano & Harpocr: tione etiam refertur; ejuſque sensum Sophocles Antigone pag. 221. his verbis exprimit:
Ἀρχῃ ἀνδρῶν δὲ πάντων ἀνδρῶν ἐκμαθῆναι
ψυχῆν πῆ φράνησις ὄσιν γάσις. πῆν ὄσιν
Ἀρχῃ πῆ ὄσιν ὄσιν φραγῆ.
Scholiasta ad eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι εἰπαρῆσαι τῶν γάσις, εἰ δὲ Βίαιπ, ὅτι ἀρχῃ ἀνδρα δείκνυσιν. Vide etiam Menagium ad Laertium lib. 1. Sægm. LXXVII.

χῆς ὄππικῶν· ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαιῶν γονομένων. Σόλων δὲ εἶναι φασὶν τῆσσι τὸ σπέρθηγμα. Δεισιπέλης δὲ καὶ Θεόφραστ·, Βίαν·.

Ἀρχὴ ἡμῖσιν παντός· ἐπὶ τῆσσι πινὸς δεχόμενων καὶ αἰσχροπρόντων.

Ἀρχὴ ἰσχυρῶς πολὺ λαιόν, ἢ τελευτή. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἀρχομένης πινὸς καὶ πάσης καὶ ἄλλης πινὸς δεῖν μαλλον ἐστὶ καλύειν, ἢ ἀκμάσσει καὶ τελειωθῆναι.

Ἀρχὴ μὲν μὴ φῦσιν ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὄξει ἡελίος.

Φύσιν δ' ὅπως ἄκιστα πύλας αἰδαο περῆσαι· ἐπὶ τῆσσι δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχισανί· ἄρξανί·.

Ἀρχὴ Σκυρία· ἐπὶ τῆσσι βυτελῶν καὶ μηδὲν λυσίπλες ἐχόντων· παρόσον πειρώδης καὶ λυπερῆ καὶ διὰ τῆσσι πενιχρῆ ἢ σκύρος, ἔδεν φέρουσα λόγος ἄξιον· οἱ δὲ, σπὸ Θεσείας· ὅτι ἐπιθέμενοι τῇ Λυκομήδης δεχῆ, καὶ πειρῶν τῶν γυναικῶν αὐτῆ, κατὰ κρημνοσείη· ὁφθαλμοῦ δὲ αὐτῶν Ἀθήνησι Θεσεία ἰσορεῖ Θεόφραστ· ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

fert, Theseum Athenis primum ostracismo multatum fuisse.

Ἀρχιάδας· ἔτ· οἱ· ἡ ψυχὴ ἀπεδείκνυτο· πλείων γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρπασμένων, ἐπὶ δὲ ἡσθετο Θεαγένῃ ἐπὶ παιδίον ὄντα λυπέμενον ἐπὶ τοῖς σπολωλόσι καὶ πεπορημένοις, ὡς Θεάγηνες, ἔφη, θαρρῆν ἦδη σε χεῖρ, καὶ τοῖς Θεοῖς ὁμολογεῖν σωτηρίας χάριτας, ἔσθ' δὲ τῆσσι χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον· εἰ γὰρ Ἀθηνῶν ἢ Πολιάς ἐπέλευσεν αὐτὰ ἀναλαῖσαι Παναθηναίοις, πόσος ἂν ἐπειάμεθα τῶν δαπάνων ταύτων; ἀλλὰ τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθαι δεῖ καὶ παντός ἑτέρον λαμψέτερον τε καὶ εὐσεβέτερον.

Ἀρχίας· ἔτ· βελόμην τῶν Κύπρον αἰσχροδῶν Δημιππίου, καὶ Φωραδεῖς, καὶ ἐς κείσιν ἀχθεῖς,

1 Ἀρχὴν ἰσχυρῶς πολὺ λαιόν, ἢ τελευτή.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sũnt ex Harpocratione.

2 Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦσιν ἐπιχθονίοισιν ἄριστον.] Est sententia Theognidis, quæ etiam refertur a Clemente Alexandrino Strom. lib. 111. pag. 315. καὶ μὲν καὶ Θεοῦ τῶν γυναικῶν δίκουσι κακῆν ὡδὲ πως λέγων·

Πάντων μὲν μὴ φῦσιν ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὄξει ἡελίος· Φύσιν δ' ὅπως ἄκιστα πύλας αἰδαο περῆσαι, Καὶ κείσθ' σπῆν γῆν ἐπιμηρομένην.

Huc spectant verba Sileni apud Plutarchum Conso! ad Apoll. pag. 115. Ἀνθρώποις δὲ πάντων οὐκ ἐστὶ χρεῖσθ' τὸ πάντων ἄριστον, ἐδὲ μετῶσιν τῆσσι βελόμην φῦσιν. Ἀριστον γὰρ πάντις πᾶσις τὸ μὴ χρεῖσθ' τὸ μὲν μὲν τῆσσι καὶ τὸ σπῆν τῆσσι ἄλλων κίνουσι, δύνουσι δὲ, τὸ χρεῖσθ' ὁμολογεῖν ὡς πάσης. Alexis apud Athen. lib. 111. cap. xxxv. Οὐκ ἐν τῶ πολλοῖς ἐστὶ σπῆν εἰρημῶν, Τὸ μὴ χρεῖσθ' μὲν κείσθ' ἐς αἰεὶ, Ἐπὶν γένῃ] εἰ ὡς πάσης ἔχῃ τῆσσι.

Cicero apud Lactantium lib. 111. pag. 304. Non nasci longe optimum, nec in hos scopulos incidere vitæ: proximum autem, si natus sis, quam primum tanquam ex incendio effugire. Posidippus apud Stobæum Eclog. xcvi. fol. 464.

1 Hæc τῆσσι πάντων τῶν λαιόν, ἢ χρεῖσθ' Μηστῆς ἢ δυνεῖν αὐτίκα πικτόμην.

Eadem γυνή Posidippi Anthol. lib. 1. cap. 1111. Epigr. 111. sic legitur:

strat. Dicitur de iis, qui ante magistratum modestos, in ipso vero magistratu violentos se præbent. Hoc apophthegma Solonis esse dicunt. Aristoteles vero & Theophrastus id Soloni tribuunt.

Ἀρχὴ ἡμῖσιν π. Principium dimidium totius. Dicitur de iis, qui in re incepta progressus faciunt.

Ἀρχὴ ἰσχυρῶς. Multo melius est principio mæderi, quam fini. Proverbium docet, malo nasci facilius obstari posse, quam corroborato & ad summum incrementum perducto.

Ἀρχὴ μὲν μὴ φ. Primum quidem non nasci mortalibus est optimum, neque lucem hanc intueri. Deinde vero natum quam citissime ex hac vita rursus discedere. Dicitur de iis, qui infeliciter vixerunt.

Ἀρχισανί· Illius, qui magistratum gessit.

Ἀρχὴ Σκυρία. Principatus Scyrius. Dicitur de rebus vilibus & prorsus inutilibus. Insula enim Scyrus est saxosa & sterilis, eamque ob causam pauper, nihilque, quod quidem alicujus sit pretii, producens. Alii vero dicunt, Theseum Lycomedis regno insidiantem & uxorem ejus ad stuprum sollicitantem de saxo præcipitatum esse, & inde proverbium hoc ortum. Theophrastus autem ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς refert, Theseum Athenis primum ostracismo multatum fuisse.

Ἀρχιάδας. Archiadas. Hic, quo fuerit animo, demonstravit. Cum enim maxima parte bonorum sibi erepta Theagenem puerum adhuc ob facultates amissas & direptas tristiore esse animo animadvertisset, o Theagenes, inquit, nunc bono te animo esse, & Diis pro salute data gratias agere oportet, neque ob jacturam bonorum animus despondendus est. Si enim Minerva Polias in Panathenæa eas impendere jussisset, quanti sumptum hunc redemissimus? At præfens certamen & gloriosius & majore cum pietate conjunctum putari debet, quam Panathenæa & quodvis aliud festum.

Ἀρχίας. Archias. Hic Cyprum Demetrio prodere cum vellet, deprehensus &

1 Hæc τῆσσι πάντων τῶν λαιόν, ἢ χρεῖσθ' Μηστῆς, ἢ δυνεῖν αὐτίκα πικτόμην.

Sed lectio Stobæi præterenda est. Cæterum sententiam hanc exagitat, eamque ut ineptam rejicit Lactantius lib. 111. pag. 303.

3 Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῆσσι εὐπελῶν καὶ μηδὲν λυσ·.] Hæc ἀπὸ Πλάτωνος etiam leguntur apud Eustathium ad Il. I. pag. 782. qui ea ex Pausanix Lexico se descripsisse testatur.

4 Ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.] Sic etiam legitur apud Apostolium. At Mauffacus ad Harpocrationem v. Ἐπίσκοπος reponendum putat vel ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, vel ἐν τοῖς πρώτοις καιρῶν: a quo distat Menagius ad Laert. lib. v. Segm. xlv. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearsonio existimem legendum esse ἐν πρώτοις καιροῖς. Scripsit enim Theophrastus duos libros περὶ καιρῶν, ut Laertius testatur. Florum priorem Suidas hoc loco citat: posteriorem vero infra v. Κυψελιδῶν. Ab his libris περὶ καιρῶν diversum erat opus ejusdem Theophrasti περὶ τῶν καιρῶν inscriptum, quod tamen cum priori confundit Voilius, recte ideo reprehensus a Reinesio Var. Lect. pag. 385. quem vide.

5 Ἀρχιάδας. ἔστι οἱ τὸν ψυχ·.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, Damascii esse Pearsonio suspicatur: quod verum existimo. Vide Excerpta ex Damascio apud Photium pag. 1066. ubi Archiadæ hujus mentio fit. Eiusdem etiam meminit Marinus in Vita Procli cap. xiiii. & alibi.

6 Ἀρχίας. ἔστι βελόμην τῶν Κύπρον αἰσχροδῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Valef. editis pag. 170. unde Suidas ea descripsit.

καλωδίῳ ἢ ἐν ἰσουλαιῶν ὄψι ἀλαλαῖας ὡς ἀπειροσμάτων ἐαυ-
τὸν ἀπεκρέμασε. τῶν γὰρ ὄντι ἀπὸ τῶν ὀπιθυμίας κε-
ροὶ κενὰ λογίζονται, καὶ τὴν παρομιάν. καὶ γὰρ ἐκεῖν
δόξας ὅτι τάλαντα προσλήψατο, καὶ τὰ προϋπάρ-
χοντα λήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσαπέβαλεν.

Ἀρχίας ὁ Συρακούσιος καὶ Μύσκελος Ἀχαιοὺς
ἦγον ἐς Δελφούς ἐν τῷ αὐτῷ τῷ χρόνῳ, καὶ ἦσαν ἄ-
ρα ὑπὲρ ἃν ἐμελλον οἰκίσειν πόλιν Φήμιον ἀγαθῶ
λαβεῖν, τὸν ὀπινηθέντα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πόλιν
αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χάρεα καὶ πόλιν οἰκίσεις λαὸν ἔχοντες

Ἴηθετ' ἐρησόμενοι φοῖβον, τίνα γὰρ ἴκησθε.

Ἄλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε ἀγαθὰν πότρεον κεν ἔ-
λοισθε,

Πλάτων ἔχον κλειάναν, ἢ τερτιόατιον ὑγίαν.

Ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα ἴκυσσάντων, Ἀρχίας ἂν φιλοχρή-
ματιος πλῆθος ἀειβολίᾳ αἰρεῖται. ἔδὲ ἐφεύθη
τῆς ἐλπίδος. παμπλῆστον γὰρ ἡ πόλις Συρακούσα
καὶ τὴν Φήμιον τὴν Πυθιάδα ἐγένετο. Μύσκελος δὲ
αἰρεῖται αὐτὸς τε ὑγίαν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπάνητο
ἂν ἡ πῖσι. δειγμάτων ἐν τῆς ἐν Κρότωνι ὑγίαιας, ὅτι φαρμακείαι
τε εἰσὶν οἱ οἰκότες, καὶ ἀθλητῶν ἢ πέλεις πολλῶν
καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλῆθος ἄρα καὶ ὑγίαια
δῶρα ἀμφὸς ἐστὶν αἰρεῖται δὲ ἐρρωμένη καὶ διάνοια ὑ-
γιαίνουσα αἰρεῖται τὰ βελτίω, ὡς ἀπέφωσαν καὶ ἔ-
ποι· ὁ μὲν, σιωλήτερος ἂν ὁ δὲ, ἔπᾶντι ἐλευθέ-
ριος. τῶν ἐν ἀγαθῶν ἢ ἀθροιστικῶν τὸ μὲν προ-
βύτερον τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ Πλάτων φησὶ, καὶ
τὸ Σκολιὸν ἀδει.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίος, γραμματικὸς. ἢ Καλλι-
μάχος Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Ἀρχίβιος, Πτολεμαῖος, Λευκάδος ἢ Ἀλεξανδρινός,
γραμματικὸς, τῶν ἑως Τραϊανῶ τῷ Καίσαρι ἐν
Ῥώμῃ παιδευσάμενος.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμῆος Συρίας, ἰατρὸς,
μαθητὴς Ἀγαθῶν, ἐπὶ Τραϊανῶ ἰατρούχος ἐν Ῥώμῃ,
βίος ἔτι ἔχει, καὶ συγγράμματα πολλὰ ἰατρικὰ τε
καὶ φυσικὰ.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τῷ Πελοποννησιακῷ πο-
λέμῳ τὰ πρότερα ἔτι Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος,
ὅτι τῷ Ἀρχιδάμῳ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβάλετο.

Ἀρχίδιον. ὑποκριτικῶς ἢ δεικνύ. Ὁ Ἀριστοφάνης·
Καὶ λαχόντες ἀρχίδιον, εἴτα βύλησιν ἀρπάσασιν τι.

in iudicium adductus, funiculo veli, quod
aulæ prætendebatur, se suspendit. Reve-
ra enim homines vani cupiditatibus decepti
vana animo agitant, ut fert proverbium. Nam-
que ille quingenta talenta se lucraturum spe-
rans, & quas antea possidebat opes & præterea
spiritum amisit.

Ἀρχίας. Archias Syracusanus & Myscelus
Achaus Delphos eodem tempore venerunt,
de urbibus, quas condituri erant, oraculum
consulturi, & sciscitaturi fata, quæ sibi urbi-
busque suis decreta essent. Illis igitur Py-
thia respondet: *Vos novæ coloniae duces ve-
nistis sciscitaturi ex Phoëbo, quæ terra vobis pe-
tenda sit. Sed agite, considerate nunc, utrum
bonorum eligere præstet: an copiam divitia-
rum; an vero jucundissimam sanitatem.* His
auditis, Archias, homo pecuniæ avidus, o-
pium abundantiam optat: neque spe sua fru-
stratus est. Nam urbs Syracusana secun-
dum oraculum Pythium opulentissima eva-
sit. Myscelus vero optans ut & ipse & urbs
sua secunda valetudine fruerentur, voti sui
compos factus est. Sanitatis enim Croto-
niensium manifestum est argumentum, quod
valentes sint & robusti, & urbs eorum mul-
tos fortesque athletas tulerit. Divitiæ igitur
& sanitas ambo [Dei] dona sunt, sed
mens robusta & sana eligit meliora: quod &
hi declararunt; quorum alter fuit prudenti-
or, alter vero ingenii minus liberalis. Bo-
norum igitur humanorum alterum est pri-
marius; alterum vero secundarium: ut &
Plato inquit, & Scoliū canit.

Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius,
Grammaticus, Callimachi Epigrammatum e-
narrationem scripsit.

Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemæi filius, Leu-
cadius, vel Alexandrinus, Grammaticus ex
eorum numero, qui Romæ usque ad Traja-
num Imperatorem docuerunt.

Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, Apa-
mensis, (ex Apamea urbe Syria) Medicus,
Agathini discipulus, qui Romæ sub Traja-
no artem medicam exercuit. Vixit annos
LXIII, multa que Medica & Physica scripsit.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Archidamium bel-
lum. Belli Peloponnesiaci anni priores bel-
lum Archidamium dicuntur, ab Archidamo,
qui irruptionem in Atticam fecit.

Ἀρχίδιον. Minimus magistratus. Aristo-
phanes: *Et si vel minimum Magistratum a-
depti deinde rapere velitis aliquid.*

1 Ἐκ τῆς αὐλαίας παραπαισμάτων] Vel scribendum est καλω-
δίῳ ἢ τῆς αὐλαίας παραπαισμάτων: vel, τῆς παραπαιστικῆς σφῆρας αὐλαίας, ut
infra v. Αὐλαία.

2 Παραπαισμάτων] Infra v. Κενοί, ubi locus hic repetitur, le-
gitur παραπαιστικῆς σφῆρας: quæ lectio admitti potest, si præcedentia
quæque mutantur, & pro τῆς αὐλαίας legatur τῆς αὐλαίων

3 Ἀρχίας Συρακούσιος ἢ Μύσκελος. Ἀχαιοὺς ἦγον ἐς Δελφούς ἐν τῷ αὐτῷ.]
Eandem historiam idemque oraculum refert Enarrator Comici ad
Equit. pag. 351. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus est.
Vide etiam Stephanum Byzantium v. Συρακούσαι, & Eustath. ad
Dionysium v. 369. itemque infra v. Μύσκελος & v. Πλεθυσίαν.

4 Ὡς ἐν Πλάτων φησὶ] Locus Platonis existat in Gorgia pag. 283.
ubi Philosophus inquit: Οἶμαι γὰρ σε ἀνηκεῖται ἐν ταῖς συμποσίαις
ἀδόντων ἀνθρώπων τὸ τοῦ Σκολιῶν ἐν ᾧ καλεῖται μὲν τὰ ἀδόντας, ὅτι ὑ-
μῶν ἢ ἀριστῶν ἐστὶ τὸ σε δεύτερον καλεῖν θῆμιον. τίς ἴσως δὲ, ὡς φησὶν ὁ
ποιητὴς τῷ Σκολιῷ, τοῦ πλετεῖος ἀδελφός. i. e. Puto enim te auditis-
se Scoliū illud, quod in convivio cani solet: Optimum omnium esse
sanitatem: huic proximum, egregiam formam: tertium vero, ut
auctor Scoliū ait, divitias nulla fraude questitas. Vide etiam
Athen. lib. xv. pag. 694. qui ipsum Scoliū exhibet, ad quod
Plato hic respicit.

5 Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τῷ Πελοπ. πολ.] Ex Hippocrate.

6 Ἀριστοφάνης] Avibus pag. 594. (411. Ed. Bal. P.)

Ἀρχιερέσια. καπιλασία.

Ἀρχίλοπ⊙. ὁ ἀρχαῖ⊙ κλέπτης.

Ἀρχίλοχ⊙. ὅτι τῷ σπευδαίαν ἔδδ' ἑανόντων οἱ Θεοὶ λήθην τίθειαι. Ἀρχίλοχον γέν' ποιητῶν γενναῖον τάλλα, εἴ τις αὐτῷ τὸ ἀχροσπεπέες καὶ τὸ κροκρῆμον ἀφέλει, καὶ οἰνεὶ κηλίδα σπερρῦφα, ὁ Πύθι⊙ ἠλέει τεθνεῖται. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πλέμα, ἔνθα δῆπερ ξυμῶς Ἐνυάλι⊙. ἰ καὶ ὅτε ἦκεν ὁ σπευκτεῖνας αὐτῶν, Καλάνδας μὲν ἔνομα, Κόραξ δὲ ἐπώρυμον, τῷ Οἰῷ δεόμεν⊙ ἕσθ' ὧν ἐδέϊτο, ἔπερσῆχελο αὐτῶν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δῆπερ τὰ ἑρμυλλέμνα ἀνεῖπεν. ὁ δὲ ἄρα περβεάλλετο τὰς τῷ πλέμα τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἦκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρόσας, ἢ παθεῖν, ὅσα ἔπεραξε, καὶ ἤξις μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ Θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτῷ δαίμονι ζῆ, καὶ ἐπιεῖτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μάλλον, ἢ ἀπέκλιεν. καὶ ταῦται ὁ Θεὸς οἰκίλειει, καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Γαίναρον, ἔνθα Τέτιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθ' τιῶ τῷ ἑρμυλλέμνα παιδὸς ψυχῆ, καὶ φραῖναι χαῖς. οἷς ἐπέειδ' καὶ τῆς μίνιδ⊙ τῆς ἐκ τῷ Θεῷ ἐξάντης ἐγένετο. καὶ παροιμία: Ἀρχίλοχον παλεῖς. ἐπὶ τῷ κροκρῆμον καὶ λαίδεων.

Ἀρχιμήδης, Γαλλιανός, Φιλόσοφ⊙. ἑρμυλλέμνα εἰς Ὀμηρον, καὶ Μηχανικά.

Ἀρχίβ. ἰ τῷ ἐπικληθέντι ἑρμυλλέμνα.

Ἀρχιπω⊙, Ἀθηνᾶ⊙, κωμικός ἑρμυλλέμνα, ἐνίκησεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐννενηκοστῆς φράτης Ὀλυμπιάδ⊙.

Ἀρχισυάγωγ⊙. ὁ ἀρχηγός.

Ἀρχον. Ἀρχόντες οἱ ἐνεία πινές. Θεομορτέται ἔξ, Ἀρχον, Βασιλεὺς, Πολέμαρχ⊙. καὶ περὶ μὲν τῷ Σόλων⊙ νόμων ὅτι ἐξέλι αὐτοῖς ἅμα δικάζειν ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς κροκρῆμον περὶ τῷ κροκρῆμον Βασιλείῳ τὸ δὲ ἐκ πηλίσιον τῷ Πρυτανεῖς. ὁ δὲ Πολέμαρχ⊙, ἐν Λυκείῳ καὶ ὁ Ἀρχον, περὶ τῆς ἑρμυλλέμνα οἱ Θεομορτέται, περὶ τὸ Θεομορτέσιον. κύριος τε ἦσαν, ὡς τὰς δικας αὐτοτελεῖς ποιῆσθαι. ἕτερον δὲ Σόλων⊙ αὐτοῖς νομοθετήσαντι⊙, ἔδδ' ἕτερον αὐτοῖς ἐτελεῖτο ἢ μόνον ἑρμυλλέμνα ἀντιδικίας.

Ἀρχων ἑρμυλλέμνα. ἀρχηγός. ἑρμυλλέμνα. ἑρμυλλέμνα πημάτων. † ἑρμυλλέμνα ἑρμυλλέμνα εἰνικα πάντα ἀπερθεῖσθαι δεῖν. ὁ δὲ ἑρμυλλέμνα ἑρμυλλέμνα ἑρμυλλέμνα ἑρμυλλέμνα, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ περὶ ἐκείνων. ἐκάτω γ' εἶναι τιῶ ἑρμυλλέμνα ἀγαθῶ περὶ ἑαυτὸν μάλλον ἢ περὶ ἕτερον.

1 Καὶ ὅτε ἦκεν ὁ ἀπεκτεῖνας αὐτῶν, Καλ.] Historia hæc a pluribus scriptoribus refertur. Vide Oenomaum apud Euseb. de Præp. Evang. lib. v. cap. xxxiii. & Aristidem Tom. iii. pag. 487.

2 Τὰ ἑρμυλλέμνα ἀνεῖπεν] Excidit hic reponsum Pythiæ, quod tale erat:

Μετῶν θεομορτέται κατεκτείνες ἔξελι νηῖ.

Vide Galenum ἐν Προσπεπῆκῳ ἐπὶ πῆρας, cap. ix.

3 Τελεπκλείς παιδὸς] Id est, Archilochi. Pater enim Archilochi vocabatur Telephides, ut patet ex oraculo, quod existit apud Stephanum Byzantium v. Θεῶν, & Euseb. de Præp. Evang. lib. vi. cap. vii.

4 Ἀρχιμ. ἑρμυλλέμνα] Locus, ad quem Suidam reflexisse puto, existit apud Photium pag. 1481. ubi Archiæ hujus mentio fit.

Ἀρχιερέσια. Remigatio.

Ἀρχίλοπ⊙. Antiquus fur.

Ἀρχίλοχ⊙. Archilochus. Virorum bonorum ne post obitum quidem Dii obliviscuntur. Archilochum enim poetam, cetera bonum, (si fœdam ejus maledicentiam tollas, eamque velut maculam eluas) Pythius mortuum etiam miseratus est: idque in bello, ubi Mars communis est. Nam cum ille, qui ipsum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Corvus, [Delphos] venisset, a Deo rem aliquam necessariam petiturus, Pythia ut piaculo dignum non admisit, sed ei notissimum illud responsum dedit. At ille belli casus excusans, dicensque, se in discrimen venisse aut faciendi aut patiendi ea quæ fecisset, Deum rogabat, ne se ut invisum averfaretur, si fato suo viveret, mala sibi imprecans, quod non potius ipse obiisset, quam illum interfecisset. His Deus ad misericordiam commotus, cum in Tanarum, ubi Tettix sepultus erat, abire, & filii Telephidis animam inferiis placare jussit. Huic mandato cum paruisset, indignationem Dei evasit. Et proverbium: Archilochum calcas: quod dicitur in homines maledicos.

Ἀρχιμήδης. Archimedes, Trallianus, Philosophus. Scripsit commentarium in Homerum, & Mechanica.

Ἀρχίβ. Archiæ, qui Φυραδοθήρας cognominatus est.

Ἀρχιπω⊙. Archippus, Atheniensis, Comicus antiquus, qui semel vicit Olympiade xci.

Ἀρχισυάγωγ⊙. Synagogæ princeps.

Ἀρχον. Archontes [Athenis] novem erant: Thesmothetæ sex, Archon, Rex, Polemarchus. Ac ante Solonis leges ipsis una jus dicere non licebat: sed Rex judicabat ad Bucoleum, ita dictum: (id autem erat prope Prytaneum:) Polemarchus in Lyceo: Archon juxta Eponymos; & Thesmothetæ ad Thesmothesium. Hi liberam habebant potestatem lites dijudicandi, ita ut ab eorum sententia ad aliud judicium provocare non liceret. Post leges vero a Solone latas nihil aliud ipsis relictum fuit, quam ut litigantes examinarent.

Ἀρχων ἑρμυλλέμνα. Dux. Princeps. Arbiter. Tempus malorum arbiter. † Principem subditorum causâ omnia facere oportet. Hegias vero æquum esse censebat, ut non solum Princeps subditorum curam gereret, sed etiam ipsi subditi Principis rationem vicissim haberent. Quenquam enim sibi melius esse

5 Φυραδοθήρας] MSS. Paris. habent Φυραδοθήρας. Sed Φυραδοθήρας vero lectio est, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod τῶν Φυράδων, sive oratores, quos Antipater Rex Mæcedonix sibi dedi postulaverat, Athenis fugientes persequeretur, & quasi veneretur, ut docet Plutarchus Demosthenes pag. 859. quem vide.

6 ἑρμυλλέμνα] Legendum puto ἀνακρίνειν: quæ & Pearsonii conjectura est.

7 Ἀρχων ἑρμυλλέμνα] Sic male omnes Edit. habent: cujus loco ex Sophocle scribendum est Ἀρχων ἑρμυλλέμνα; ut & Portus monuit.

8 Ἀρχων ἑρμυλλέμνα πημάτων] Hæc sunt verba Sophoclis Ajaxe pag. 55. ut Portus observavit.

9 Τὸν ἑρμυλλέμνα ἑρμυλλέμνα εἰνικα πάντα ἀπερθεῖσθαι δεῖν. Hæc, & quæ sequuntur, ex Damascio deprompta esse Pearsonius suspicatur: quod verum esse existimo.

ὁ δὲ Ἰσίδωρος Φησιν, τὸν ἄρχοντα ἢ ἀρχόντου ἀκρίβειαν, εἰ δὴ καὶ ἑαυτῷ Φροντίδα ποιῶτο, ὡς ἐνός γε καὶ ἑαυτῷ τῆς ἀρχιερέων καὶ δευτέρων προσίας. τὸν γὰρ τοὶ ἄρχοντες τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδένος. ἢ δὲ ἀνθρώπου ὁ τεχνίτης δεῖοιτο ἀν' οἶον ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς, εἰ νοσήσεν. ἰατρικὴ δὲ οὐκ ἂν ποτε νοσήσεν. ἔτι πάλιν ἔδδ' ὁ χεῖρ τιμὴ ἰατρικῆ ἐστὶν ἰατρὸς ἔτι πάλιν ἔδδ' ὁ χεῖρ τιμὴ ἀρχιερέων ὑπερβαίνει ἀρχον ὁρῶμεν. λογικώτερον δὲ εἶπεν ὑπερβαίνει, ὡς τὰ πρὸς πῖ ἔ λέγει) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πρὸς ἀλλήλα. ἀρχον ἀρχ πρὸς ἀρχιερέων, καὶ ἀρχιερέων πρὸς ἀρχοντα καὶ λέγει) καὶ εἰσιν. ὥστε εἴ τι τὸ ἀρχον ὠφελῆται τῶν ἀρχιερέων, ὠφελήσεται πρὸς οὓς καὶ τὸ ἀρχοντα πρὸς βέλῃ).

& habere dicuntur. Itaque si imperii administratio populo prodest, proderit etiam ei, cui ejus administratio commissa est.

Ἀρχύτας, Τarentίνου, Ἐπειῶν υἱός, ἢ Μησαρχῆς, ἢ Μνασαρχῆς, Φιλόσοφος Πυθαγορεὺς. ἔτ' Πλάτωνα ἔπεισε μὴ Φινδύηναι ὑπὸ Διονυσίῳ τῷ τυραννέει. τῷ κωδὲ δὲ τῆς Ἰταλιωτῶν πρὸς ἐπι, φρασιγῶς αἰρεσίαις αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκείνου τὸν τόπον Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ Φιλοσοφίαν ἐκπαυδύων μαθητὰς τῶν ἐξέχουσ ἔχει, καὶ κηλίαι συνήγαγε πολλά. τῶν Φανερῶν γενέσθαι διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους. Καὶ παροιμία: Ἀρχύτας πλατῆν. Ὅτι Ἀρχύτας πλατῆν ἔβρε, ἥτις ἐστὶν εἰς ἔργον, ἦρχον ἢ ψόρον ἀπὸ τῆς λέξεως. ὁ δὲ πλατῆν χαλκῶσιν ἐπλατῆν.

Ἄσφα. ὅτε σημαίνει τὸ ὅσα καὶ ἅπαντα, διασύνεσις. ὅτε δὲ τὸ πᾶν, ψιλῆται. Τῶν ἄσφα θυμῷ καὶ ψυχῇ μνήμης ἔχει. καὶ ἄσφα γλωσσῶσιν ἀντὶ τῆς πᾶν σιμῆται.

Ἀσάμνη. ἢ πύελος, ἢ σπάφη· ἐν αἷσι οἱ ἀρχαῖοι ἐλέοντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα. ὡς τὸ τὴν ἄσιν μνήμην.

Ἀσάμωνος. ἵονμα κύνων.

Ἄσφα. εἶδος λαχάνου, ὃ κέρχρῳ οἱ ἰατροὶ εἰς διασύνεσιν τῆς νοσήσαντων.

Ἀσάφια. ὀβολοί. Νόμμος, ὁ πρῶτος βασιλευσ μὲν Ῥωμύλον Ῥωμαίων γενεῶς, ὃ ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκῶσιν πεποιηθῆναι πρῶτος ἐχρήσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτῆς πάντων ἀπὸ σιδήρων ἢ ὀφθαλμῶν τιμὴν πρὸς τῶν ἀπὸ ὀνόμασιν ἐπὶ τῶν ἰδῆσ ὀνομασῆται νομμία, ὡς φησι Τραχυλῆτος.

Ἀσάφια. ἐκβεβῆθη. ἐκβεβῆθη. πρὸ Ὠχρῶ τῶν Πέρσων. Τὸν ὦ Μένδη τράχον Πανὸς ἱερὸν κρήνησέ τε, ἢ σκευῆσιν περικλῶσιν ταύτησιν ὁ δυσχερῆσ ἀρχον τιμὴ δαῖτα ἀπὸ τῶν Αἰγυπτῶν τε λέων πᾶσιντολιμῶσιν ἀπὸ σπᾶ-

malle, quam alteri. Hidorus vero inquit, Principem, quatenus est Princeps, nullius indigere: & si sui quoque curam gerat, ut unius subditorum, quibus cura & providentia opus est. Catero qui Principem, si accurate rem examinemus, nullius indigere. Eodem modo artifex, quatenus est homo, aliqua re indigere potest: velut medicus medicina, si aegrotet. Ipsa vero ars medica nunquam aegrotaverit: nec medicus, quatenus est medicus. Ergo nec Princeps, quatenus spectatur ut Princeps, [alicujus indigebit.] Sed secundum subtiliorem argumentandi rationem dicendum est, Relata non solum esse quæ sic dicantur, sed etiam quæ ad se invicem respectum habeant. Princeps ergo subditos, & subditi ad Principem relationem & habent

Ἀρχύτας. Archytas, Tarentinus, Hestixi filius, aut Mnesarchi, aut Mnasagoræ, Philosophus Pythagoricus, qui Platonem servavit, cum eum Dionysius tyrannus interfectorus esset. Hic communi Italotarum præfuit, Dictator a civibus & vicinis Græcis creatus. Idem Philosophiam docuit, & celebres discipulos habuit, multosque libros scripsit. Hunc Empedoclis discipulum fuisse manifestum est. Et proverbium: *Archytæ crepitaculum*. Archytas enim crepitaculum invenit, quod est instrumentum sonum ac strepitum edens. Ille igitur crepitaculo, quod fabricaverat, crepitum edidit.

Ἄσφα. Quum significat *quæcumque* & *quæ*, aspiratur. Cum vero significat *aliqua*, tenui spiritu notatur. *Quæcumque animo & memoria teneo*. Et ἄσφα γλωσσῶσιν, aliqua ridere & cavillis excipere.

Ἀσάμνη. Solium, labrum: in quibus veteres se lavabant, balneis nondum repertis. [Dicitur est ἀσάμνη] inde, quod sordes minuat.

Ἀσάμωνος. Afamonæus. Nomen proprium.

Ἄσφα. Genus oleris, quo medici ad curandos morbos utuntur.

Ἀσάφια. Oboli. Moneta. Numa, primus a Romulo Romanorum Rex, ex ferro & ære factam monetam Romæ primus introduxit, cum omnes, qui ipsum antecesserant, coriis & testis ad eam rem usi fuissent. Hanc monetam de suo nomine *nummos* appellavit, ut ait Tranquillus.

Ἀσάφια. Satiatus est. Repletus est. De Ocho Persa. *Hircum Mendesium Pani sacrum mactavit, condimentisque variis conditum sceleratus ille in viscera sua condidit, & magnam Aegyptiorum multitudinem ab uxoribus &*

1 Τὸν εἰρησῆν ἢ ἀρχοντα ἀκρίβειαν] Locus hic mendo laborat, nec sentus ei constat. Forlan auctor scripserat, τὸ ἀκριβεῖ, ἢ ἀρχοντα, μηδένος δὲ. Certe sensus tale quid requirit.
2 Ἀρχύτας, Τarentίνου, Ἐπει.] Vide de eo Laertium: itemque Meursium in Bibliotheca Græca.
3 Ἐν αἷσι διασύνεσις ἐλέοντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα] Artemidorus lib. 1. cap. lvi. Οἱ γὰρ πάλιν πάλαι τὸ λέεισθαι ἐκείνου οἰόμενοι εἶ-

νη. βαλανεῖα ἢ οὐκ ἦσαν, ἐπὶ ἐν ταῖς περιρῆσιν ἀσάμνησιν ἐλέοντο. Ad hunc locum respexit Suidas.
4 Οὐκ ἦσαν] Malim οὐκ ἦσαν, ut apud Artemidorum.
5 Πανὸς τὸ τὴν ἄσιν μνήμην] Vide infra v. Αἰγυπτῶσιν εἶσαι.
6 Ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκῶσιν πεποιηθῆναι πρῶτος ἐχρήσθη.] Hæc, & quæ sequuntur, ipsissimis etiam verbis de Numa refert Cedreus pag. 148. ut Pearsonius observavit.

σας γαμετῶν ἢ τέκνων ἐς Πέρσας ἤγαγεν ἀνοίκλιος. ~ Ἄσαφές. ἀνόητον. ἀδύλον.

Ἄσαφεία νυκτὸς ὀσπολύμυθος. Ἐπὶ σιδηρολόγῳ διηλαθὴ νυκτὸς, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνωρίσῃ ἢ δύναται. ὅθεν ἢ τὸ, σελήνης τὸν ζόφον ἀφαιρουμένης. ἔτω γέγραπται ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἀγίων δισημελιῶν.

Ἄσβαμαῖον. ὕδωρ ἔτω καλέμυρον.

Ἄσβετθος. ἀκατάπαυστος.

Ἄσβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τῆς πυρῆς. ἡ φακίη. Φεῦ, ἰθὺς τῆς ἀσβόλης. καὶ ἐπὶ δολικῆς, τῆς ἀσβόλης.

Ἄσδρῆβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος ἦν καὶ ἀλαζών, καὶ πολὺν χειρισμὸν τῆς φαρμακικῆς καὶ στρατηγικῆς διωμάτῳ. σημεῖα δὲ τῆς ἀκείρας αὐτοῦ, ὅτι παρῆν πρὸς ἐν πανοπλίᾳ πορφυρεῖα θαλασσίαν ἐμπεπορπημένον, ἦν καὶ Γολύσση συνειγνέτο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μὲν μαχαιοφόρον δέκα. καὶ ὄσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη πρὸς βλημῶν τὰ φρον καὶ χάρσκα, καὶ κλένθη τῶν βασιλῶν πρὸς αὐτὸν, κατήκον γίνεσθαι τὸναντίον. ἢ μὴ ἀλλ' ὁ Γολύσσης ἀφελῶς ἔχον Νομαδικῶν πιπρότων, μὴ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς γήσας ἤρετο, τίνα φοβέμεν τὴν πανοπλίαν ἔχον ἦκε. τῷ δ' εἰπὼν Ῥωμαίους. Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολύσσης, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχει ἀνάγκην. † Ἦν μὲν ἔν καὶ φύσιν ἀσθενῶν, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν καὶ κελίαν εἰλήφῃ, καὶ τῶν χεῖρα καὶ τῶν φύσιν ἔπι κελίαν ἦν. ὅτε δεκῆν ἐν πανηγύρεϊ περὶ ἀφαιρῶν τῶν πλησίον τοῖς σιτητοῖς βεσῶν, ἀλλὰ μὴ τιλικῶν καὶ τοῖσιν κακῶν πρὸς αὐτὸν, ὡς δ' ἂν ἐφίκοιτο τῶν λόγων διξίαν ἔδειξεν. ὅσ' ὅτε μὲν ἐς τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς πλεῖστε, θαυμάζων τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόφυχον τῶν λόγων ὅτε δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀργίαν ἐκπλήττεσθαι καὶ τὸ ἀνανδρίαν.

illius in Rep. administranda rationem intueatur,

Ἄσδρῆβας, Καρχηδονίων στρατηγός. ἔτ' ἢ τῆς πολέμου συμβολῆς χαλεπῶς ἔχον τῆς ἐπὶ τὰ μεγάλα ἐπιχειρήσεως, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν ἀχμάλωτ' ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγόν, ὅθεν βιούνοπτα Ῥωμαίους ἐμελλε τὰ δράματα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοῦ, ἢ γλῶσσης, ἢ νεύρου, ἢ αἰδοῖα σιδηρείου ἐξείλετο χαμπύλους τῶν δὲ ὑπέπεμνε τὰ πέλματα καὶ δακτύλους ἐξείλετο, ἢ τὸ δέρμα τῆς λοιπῆς σώματι ἀπίσπα, καὶ πᾶσας ἐμπύους ἐπὶ κελίαν ἔκει, ἀδιάλ-

1 Ἄσβαμαῖον ὕδωρ ἔτω κελ.] Mauffiacus in Dissertatione Critica. Lexi ὁ Hypo-rationis iununcta, recte monuit, respexisset Suidam ad locum illum Philostrati lib. 1. de Vir. Apoll. cap. 1v. 1 + δὲ πρὸς τὴν ὕδωρ ὄρεον Διὸς, ὡς φησὶ. καλῶς δὲ αὐτὸ Ἄσβαμαῖον. Panta de hac aqua lege apud eundem Mauffiacum; item sic Valerianum ad Amm. Marcell. pag. 266.
2 Φεῦ, ἰθὺς τῆς ἀσβόλης. Hæc sunt verba Aristoph. Thestophor. P. 3. 780.
3 Ἄσδρῆβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος ἦν ἐλαζ.] Hæc, &c. quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii a-

liberis avulsam in Persiam crudeliter abduxit. Ἄσαφές. Obscurum. Non perspicuum. Incertum.

Ἄσαφεία νυκτ. Qui nocte obscura periiit. Sive, quem obscuritas noctis, in qua alter alterum agnoscere non potest, perdidit. Unde & illud, Luna tenebras illustrante. Sic scriptum est in Martyrio viginti millium sanctorum.

Ἄσβαμαῖον ὕδωρ. Asbamæ aqua, sic vocata.

Ἄσβετθος. Inextinctus. Nunquam cessans.

Ἄσβόλη & ἄσβολος. Fuligo. Favilla. Hæc hæc fuliginem! Et in dativo ἀσβόλη.

Ἄσδρῆβας. Asdrubal, Carthaginensium Imperator, ingenio erat vano & jactabundo, & in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. Vanitatis autem illius argumentum & hoc est. Cum Gulussa Rege Numidarum colloquium habiturus, lorica ac reliquis armis tectus accessit, chlamydem ex purpura Tyria gestans fibula adstrictam. Deinde a satellitio progressus viginti pedum spatio, vallo ac fossa munitus Regi per nutum significavit ut ad se accederet, cum tamen contrarium fieri debuisset. Sed Gulussa, ut erat simplicis ingenii, more gentis Numidarum, solus ad eum accessit. Cumque appropinquasset, interrogavit, ejuſnam metu thorace omnibusque armis tectus venisset. Ille, cum Romanos se metuere dixisset, si ita esset, inquit Gulussa, nunquam te in urbem inclusisses, nulla præsertim necessitate impulsus. † Erat ille quidem natura obesus, tum vero ventrem fagina probe suffarferat, & colore præter naturam erat adusto atque fusco, ut in mercatu alicubi instar faginato- rum boum degere, non civitatem regere videretur tot ac tantis circumdatam calamitatibus, ut eas nemo fatis oratione exprimere possit. Quare, quoties quis illius dicta spectet, hominem ejuſque orationem magnanimitatis plenam mirabitur. Quod si vero quis ejuſdem ignaviam ac mollitiem obstupescet.

Ἄσδρῆβας. Asdrubal, Carthagenensium dux. Hic indigne ferens audaciam Scipionis, qua Megara aggressus fuerat, quotquot ex Romanis captivos habebat, in mœnia produxit, unde suis poterant esse conspicui, & aliorum oculos, aut linguas, aut nervos, aut pudenda uncis ferreis evulsit; aliorum vero plantas succidit, & digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, atque ita vivos e mœnibus præcipitavit, ne Carthagenensibus ullam spem pacis a Romanis impetranda relinque-

puḍ Constantinum in Excerptis a Vales. editis, pag. 177. 178. 181.
4 Ἄσδρῆβας, Καρχηδονίων στρατ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Appiani in Libycis pag. 120. 121.
5 Καὶ τὴν ἐπιπέμνε τὰ πέλματα. Hæc verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librarii cujusdam esse additamentum.
6 Ἐπὶ τὴν μεγάλην.] Sic habent omnes Edit. sed pessime. Scribendum enim est ἐπὶ τὴν μέγαν, ut apud Appianum; apud quem legenda sunt & ea quæ præcedunt, quippe a quibus sensus hujus loci pendet.

λακτα Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥωμαίους ἔπινοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτὸς ἕτας ἡρέδιζε τιῶν σωτηρίαν ἔχον ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ. αἰδέσθῃ δ' αὐτῶ ἐς τὸ ἐναντίον αὐν ἐπένοει. Ὡπὸ γὰρ τῆ συνουδιότητος οἱ Καρχηδόνιοι πάνδε τῶν ἀφαιρέσεων ἔργων αἰδέσθῃ ἀντὶ τοῦ ἐγγύμων ἐγγύμων, καὶ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τιῶν συγγνώμῃ σφῶν ἀφαιρέσεων ἐμίσην καὶ μάλιτ' ἢ Βαλὴ αὐτῆ καλεβόα, ὡς ὠμὰ καὶ ὑπερήφανα δειδρακότ' ἐν συμφοραῖς οἰκείαις τοσοῦδε. ὁ δὲ τὸ βουλευτῶν πινὰς ἔκλεινε, καὶ ἐς πάντα αὐν ἠδὲ αἰδέσθῃ, ἐς τερατιδὰ μάλλον ἢ στρατιγίαν περὶ ἤλθεν, ὡς ἐν τῶνδε μόνῃ τὸ ἀσφαλὲς ἔξω, εἰ Φοβερὸς αὐτοῖς εἴη, καὶ ἀπὸ τῆτο δυσπεχειρήτ'.

Ἄσα. κρέσση. ἢ ψάλα.

Ἄσαία. ὄνομα ὄρεος. καὶ Ἄσαϊ, ὄνομα κύριον.

Ἄσεβείς. οἱ πολυθεῖαν ἢ ἀθεῖαν θεοσεβούσες.

Ἄσεβῶν. ὡς δ' ἄ τῷ Δαβίδ, τῶν Θεῶν ἀγνοῦντων.

Ἄσελγη. ἀντὶ τῆ πολυτέλει. ἕτας Αἰσχίνης. ἢ Ἄσελγεια. περιγία. ἀκαταστάσι. μιαιμία. παρρησία δὲ, ὡς Φασιν, ἐξ αἰτίας ποιούσης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔξω οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλους ἐκωλύον. κατ' ἐπίτασιν ἐν τῷ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγῆς ἢ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκολάστῃ ἔτασιν οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἐπὶ ὅτε καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλῃ. καὶ γὰρ ἀνεμῶν ἀσελγῆ λέγεται καὶ ἀσελγόμενος τρέφεται, ὁ μήλας. ἢ ἀσελγόμενος, ὁ κυλίπαιον. Πιόνες εἰσὶν ἀσελγῆς. Ἀριστοφάνης Φησὶν ἐν Πλάτῳ. ἀντὶ τῆ κατωφρεῖας. Θεοσεβόμενοι καὶ κατωφρότες μὲν ἀσελγίας, οἷον οἱ κόρυμβοι λαρυγγίζουσι. ἀντὶ τῆ μεγάλῃ Φωκίῃ. τὸ ἀσελγῆς ἐπὶ ἀνέμῳ, ὁ σφοδρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγῆς τίεται. ἢ ἐπὶ (Φησὶν Ἀλιανὸς ἐν τῷ περὶ Πικίλης Ἀφρηγίσεως) γένεσις δὲ αὐτῶ, αὐλῶνες βαταῖς καὶ φάραγγας δι' αὐν ὠφέλιμα ἐπιτίθει λαβρότατα.

Ἄσι. ῥύπτ' καὶ κλίε) ἄσις. ἢ λύπτ'. Καὶ τοσοῦτος ἄσις ὕποπτιμπαρῆσι καὶ ναυτίας σάμα τε καὶ ψυχλῶ, ἄσι καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τιῶ ἀχθηδὸνα τοσοῦτα. τῆτῃ ῥύπτ'.

Ἄσικέτ' ὁ ἀκιδιατῆς.

Ἄσημαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφραγίστα. καὶ γὰρ σιμῆα τὰς σφραγίδας ἔλεγον. καὶ Ἄσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὗτοι ἔχουσι σιμῆα, τὸς ἔπιτάτας. ἢ δὲ μετὰ φραγῆ δὲ τῷ σφραγίδαν.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σιμῆανον. καὶ Ἄσημ, ὁ ἀργῆς.

1 Πρατὸς τῷ Δαβίδ] Πλάμ. τ. & alibi.
 2 Κατ' ἐπίτασιν ἐν τῷ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγῆ ἢ μόνον ἐπὶ τῷ ἀσελγῆ. Hic egregie faciunt ea, quae habet Hesychius v. Κρεῖσς quem videt.
 3 Καὶ ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὗτοι ἔχουσι σιμῆα. Hic nota referentia est ad locum illum Homeri II. K. v. 485.
 Ὡς δὲ λέγει μολοισιν ἀσημάντοις ἐπιτάτας, ἀφυλάκτοις, ἀφροσύνης, καὶ ἔχουσι σιμῆα; quae vera est interpretatio. Σιμῆανον enim a-

ret, utque irritatis animis in folis armis salutem reponerent. At res cessit in contrarium. Pœni enim, nefariorum facinorum sibi conficii, timidi potius quam audaces reddebantur, & Asdrubalem oderant, ut qui spem veniæ eis præcidisset: Senatu præcipue indignantem, qui eam immanitatem ac superbiam intempestivam esse vociferabatur in calamitatibus publicis. At ille Senatores aliquot comprehensos occidit, jamque omnibus formidandus, tyranno quam duci propior erat: hac sola ratione se tutum fore existimans, si timeretur a populo, nec cujusquam insidiis appeti facile posset.

Ἄσα. Satiasse. Item, cecinisse.

Ἄσαία. Afsa. Nomen montis. Et Ἄσαϊ, Afsus, nomen proprium.

Ἄσεβείς. Qui multos aut nullos Deos colunt.

Ἄσεβῶν. Apud Davidem sic dicuntur, qui Deum non norunt.

Ἄσελγη. Profusio pecuniæ. Luxus. Sic Aischines. Vel Ἄσελγεια, impudicitia, lascivia, obscœnum flagitium. Origo nominis hæc est. Selge est urbs Pisidiæ, ubi homines flagitiose vivebant, promiscua Venere utentes. Inde igitur, addito a intensiōnis gratia, dictum est ἀσελγαίνειν & ἀσελγῆς: quod non solum incontinentem & lascivum, sed etiam magnum apud veteres significat. Nam ventum ingentem vocant ἀνεμῶν ἀσελγῆ. Et ἀσελγόμενος τρέφεται, est hircus ingens, vel cornu petens. [Et ἀσελγῶς, valde.] Aristophanes in *Pluto* inquit: *Valde sunt pingues. Id est, in Venerem proclives. Tumultuantes & magna voce vociferantes ut corvi crocitant.* Hic μὲν ἀσελγῆς significat valde. Et ἀσελγῆς, cum de vento dicitur, significat ventum vehementem. Aelianus in libro *de varia Historia* inquit: *Frequens & vehemens ibi nascitur [ventus,] qui in profundis convallibus & cavernis gignitur, unde cum impetu tandem erumpit.*

Ἄσι. Sordes. Declinatur ἄσις. Vel dolor. *Tanta copia sordium & tanta nausea corpus & animum meum replevit, ut præ ægritudine vomendam mihi sit.* Hic ἄσις positum est pro ῥύπτ'.

Ἄσικέτ' ὁ ἀκιδιατῆς.

Ἄσημαντα. Nullis sigillis obfignata. Σημῆα enim vocabant sigilla. Et ἀσημάντοις, incustoditis, vel nullum rectorem habentibus. Translatio ducta est a sigillis.

Ἄσημον. Ignobile. Item, quod nihil significat. Et Ἄσημ. Ignobilis.

puḍ veteres Græcos etiam significabat imperare, regere, præesse. Unde apud Homerum ἀσημάντοις λαόν dicitur, qui populo præest, sive rector populi. Hinc igitur ἀσημάντοις dicuntur, qui rectore & duce carent: & ἀσημάντοις μύλα, in dicto loco Homeri, pecudes vel oves, quæ pastorem non habent. Repudianda ergo est observatiuncula, quam Suidas paulo post addit, ἢ δὲ μετὰ φραγῆ δὲ τῷ σφραγίδαν. Ἄσημάντοις enim non per transactionem aliquam, sed proprie significat custode vel rectore carens, quoniam verbum ἀσημάντοις non solum accipitur pro sigillo aliquid obfignare, sed etiam aliis præesse & imperare, ut ante diximus.

Ἄσπερη. ἀκάριστα.

Ἄσπερον. ὁ μὴ ἔχων σιδήρους.

Ἄσπερον. ὄνομα κύριον.

Ἄσια. χώρα, ἢ τῆς ἀνατολῆς. καὶ Ἄσιδος κρήματα τῆς κιθάρας. ἔπαις Ἀριστοφάνους. ἢ Ἀσιάπιδος κρήματα. εἴρηται δὲ Ἀσιάπιδος, ἢ τεύχερον κιθάρας, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάλαι τῆς Λυδίας, κειμένη ἐν Τμώλῳ τῆς Λυδίας, ὠρεῶν θύρεθρον. ἢ ὑπὸ Ἀσίῃ τῆς Λυδίας. καὶ Ἀσιῆτις γῆ, ἢ τῆς Ἀσίας.

Ἀσίνιον Πωλλίων, Ῥωμαῖον. Ἰστορίας Ῥωμαϊκάς συυέταξεν ἐν βιβλίοις ιζ'. ἔτ' ὠρεῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συυεγράψατο.

Ἄσιον. ὄνομα κύριον.

Ἀσιῶν. τὸ ἕρπον.

Ἀσιῶν. ἄρτον οὗ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

Ἀδένεια. ταλαιπωρία. νόσος. ἀδυναμία. καὶ Ἀδενείας, ἀντὶ τῆς ἐν εἰδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίας νόσον Φασίον. Ἀριστοφάνους τὴν πένιαν ἀδενείας.

Ἀδίσεται. ἐν τῷ ἄδω τὸ φαλλω.

Ἀδσμα. πνοή. καὶ Ἀδμάζειν, ἀντὶ τῆς ἀδμαίνων τρεπί, πνυθῆν. Ἐβάβειον.

Οἷά τις νύσσω

Κάμων ἐβέβητ' ἐν ἀληθῆς ἀδμαίνων.

Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. ἔχει ἑκαταβώτιον λέγεται μᾶλλον δὲ γαλεώτιον. Μένανδρον. Οὐτοσί δὲ γαλεώτης γέρον. Ἐπι δὲ ζώοντι ἐοικὸς σαύρα, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρπον. ἢ καὶ ὁ πνυθῆς, καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη ἑνυμφίτσα.

Ἀσκάλαρον. ὠρεῶν τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς. ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκάλων. πόλις Συρίας, ὑπὸ ἀδελφῶν τῶν Ταντάλων. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης.

Ἀσκαμωνία. εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

Ἀσκανία. λίμνη ἐν Νικαίᾳ.

Ἀσκανίον. ἡ μικρὰ κλίνη. τὸ πτωχὸν κλινίδιον.

Ἀσκανίτης, κλίνη, μὴ ἔχουσα κνήκον. Κνήκον δὲ, ὁ ψιλάριον. ἢ ὁ σκίμπος. ἢ δίφρος πειθῆς. οἱ δὲ τὸν κνήκον. Ἀριστοφάνους Νεφέλαις. Ἐξεῖ τὸν ἀσκανίτιον λαβόν.

1 Ἀσκάδος κρήματα. τῆς κιθάρας. ἔπαις Ἀριστοφάνους] Locus Aristophanis, ad quem nota haec Suidae referenda est, exstat *Thesmophoriazaz* pag. 772. (515. Ed. Baf. P.) Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάπιδος.

2 Ἀσινιον. ὄνομα κύριον] De eo vide v. Πωλλίων.

3 Ἀδενείας. ἀντὶ τῆς ἐν εἰδείᾳ ὄντας. τὴν τύχην ἰδίας νόσον φ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pace* p. 5. 669.

4 Ἀριστοφάνους] In *Pace* pag. 668.

5 ἑκαταβώτιον. λέγεται μᾶλλον δὲ γαλεώτιον.] Fragmentum hoc Bibrii referendum est ad fabulam illam, quae fert, Leonem aliquando, morbo simulato homini de umbentem, animalia sine metu ad se accedentia dilacerare. Fa' ula nota est ex Mythographis.

6 Κνήκον. ἢ ὁ σκίμπος. ἢ δίφρος πειθῆς.] Vide Helych. v. Κνήκον.

7 Ἐπι δὲ ζώοντι ἐοικὸς σαύρα, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκ.] Eodem modo cum I. h. c. credit Michie' Erphesius in Aristot. *de Animalium* p. 101. 186. Ἐπι δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης ζῶον ὁμοιον σαύρα, βασιλίτιον δὲ σαύρας, ἢ ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκῶν τείχισι ἀνέρπον τὰ πελάει.

†

Ἄσπερη. Impura.

Ἄσπερον. Qui nullos habet vermes.

Ἄσπερον. Aferoth. Nomen proprium.

Ἄσια. Asia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος κρήματα, fons, quem cithara Asiatica pulfata reddit. Aristophanes. Et Ἀσιάπιδος κρήματα, idem. Dicebatur autem Ἀσιάπιδος [κρήματα,] cithara trium chordarum, quod in Asia urbe Lydiae, sita in Tmolo Lydiae monte, primum inventa esset. Vel ab Asio Lydo. Et Ἀσιῆτις γῆ, terra Asia.

Ἀσίνιον. Asinius Pollio, Romanus, scripsit historiae Romanae libros xvii. primumque historiam Graecam stilo Latino exposuit.

Ἄσιον. Afius. Nomen proprium.

Ἀσιῶν. Afion, mons.

Ἀσιῶν. Panem non comedo.

Ἀσιχίνη. Afichine. Nomen proprium.

Ἀδένεια. Aferumna. Morbus. Infirmitas. Et Ἀδενείας, inopia laborantes. Calamitatem enim morbum etiam vocant. Aristophanes: *Pauperes inopia laborantes.*

Ἀδίσεται. Canetur. Ab ἄδω, cano.

Ἀδσμα. Spiritus. Flatus. Et Ἀδμάζειν, pro ἀδμαίνων, anhelare. Babrius: *Ut agrotus humi cubabat, anhelitum simulans.*

Ἀσκαλαβώτης. Stello. Non autem dicitur καλαβώτης, sed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero senex stellionis instar callidus.* Est autem animalculum simile lacertae, per aedificiorum parietes serpens. Vel etiam marinus stello ita appellatur, & ea, quae communiter *Nymphitza* dicitur.

Ἀσκάλαρον. Valde durus. Ab ἀσκαλῆς & ἀφῆ.

Ἀσκάλων. Afcalon, urbs Syriae, dicta a fratre Tantalii: cujus civis dicitur Afcalonita.

Ἀσκαμωνία. Genus herbae medicae.

Ἀσκανία. Afcania. Lacus Nicariae.

Ἀσκανίον. Parvus lectus. Mendici lectulus. Vel Ἀσκανίτης, lectus non habens stoream. Κνήκον enim est storea. Vel, lectus humilis. Vel fellae genus. Alii vero grabatum sic appellant. Aristophanes *Nubibus: Exi cum grabato.*

8 Νυμφίτσα] Apud Diodorum Siculum lib. 1. pag. 74. inter cetera animalia, quae Aegyptii religiose colebant, recensetur etiam νυμφίτσα, vel, ut ibi legitur, νυφίτσα. Verba historici haec sunt: *Σεβονται τῷ ἑνια τῷ ζῶον Αἰγύπτιος κατ' ὑπεροχὴν, ἢ ζῶον μόνον ἀλλὰ καὶ πλάσμιον. οἷον τῶν πειθῆς, ἢ τῶν ἰχθυόματων, ἢ νυφίτσα, ἢ κνήκον &c.* Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud esse Graeco-barbarum & recentioris aevi, facile asfentior pererudito juveni Josepho Vassio, Collegii Regii hie Cantabrigiae Socio qui censet vocem illam a librariis in textum Diodori intrusam esse.

9 Ἀσκαμωνία] Vera forte est conjectura Porti, qui τὸ ἀσκαμωνία corruptum esse censet ex ἡ σκαμωνία; cujus herbae & Suidas infra, & Paulus Aegineta lib. vii. cap. 111. mentionem faciunt.

10 Ἀσκανίον. ἡ μικρὰ κλ.] Vide Etymologum.

11 ἢ ὁ σκίμπος. ἢ δίφρος πειθῆς. οἱ δὲ τὸ κνήκον.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 164. (95. Edit. Baf. P.)

Ἀσκαλα-

'Ασκαρδαμυκί. χρεῖς τῷ μύειν. ὁ ὅστιν ἀγρίως βλέπων. καὶ 'Ασκαρδάμυκλον. 'Αειφοφάνης. Βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκί. τῆστι μὴ μύσας τῆς ὀφθαλμῶς. τὸ δὲ σκαίρειν, καὶ μύειν τῆς ὀφθαλμῶς, καὶ πυκνῶς βλεφαρίζειν, σκαρδαμύσφην λέγεῖ, καὶ ἰλλάπειν. 'Ασκαρδαμυκίῳ ἐν τῷ ἄνω βλέπων οἶον, ἀπενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

'Ασκελές. ἀδιαλείπτως.

'Ασκέταρον.³ ἄξετον. ἀγλυφον. ἀπελέκηλον. σὺν εἰρησμιθύν. Σοφοκλῆς.

-- Καπὶ σμινόν ἐζόμιλυ

Βάθρον τόδ' ἀσκέταρον.

'Ασκέρα.⁴ ἰσοδύματα Ἀθηναί. ἢ ὀφθαλμοῦ.

'Ασκηλον. ἀντὶ τῷ ἀπαρσκηλον. ἀνθ' ὀπλων. καὶ ὁ Θεολόγος βίον ἀσκηλον, καὶ ἀπέριπτον.

'Ασκηθῆς. ἀβλαβῆς. ὑγιής.

'Ασκήρασα. κοσμήρασα. μετ' ἐπιμελείας ὑφάρασα.

'Ασκησις. ἐγκράτεια. 'Ασκησιν. ἀγωνίαν καὶ ὡς ἡμεῖς, τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ Πλάτων. καὶ Ἀσκησιὰς τῆς ἀθλητῶν λέγουσιν.

'Ασκητικόν. μέγα. 'Αειφοφάνης. Καὶ μὲν ὄρω τῆς Ἀθηναίων, ὡς παλαιῶν ἀνδρῶν σὺν τῷ γαζέρον τὰ ἱμάτια σποτέλλουσαι, ὡς φαίνεται ἀσκητικόν τε χεῖμα τῷ νοσήματι. καὶ Ἀσκητικός. Φιλομαθῆς. Φιλόσοφος.

'Ασκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένον. ὁ Θεολόγος ἀσκητός ἐπιείροισι κορύμβοις.

'Ασκληπιάδης,⁷ Διοτίμης, Μυρλεανός (πόλις δὲ ἔστι Βιθυνίας, ἢ νῦν Ἀπάμεια καλεσμένη) τὸ δὲ ἄνωθεν γένετο ἡ Νικαβῆς Γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπλωνίης. γέγονε δὲ ἐπὶ τῷ Ἀτάλῃ καὶ Εὐμνῶν τῷ ἐν Περγᾶμα βασιλέων. ἔγραψε Φιλοσόφων βιβλίον διερρηκτικόν· ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τῷ μεγάλῃ, καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῷ δ' Πολυμάχῃ νέῳ διέτριψεν. ἔγραψε πολλά. † Καὶ Ἀσκληπιῶν Φέρμακον. Ἀσκληπιῶν δὲ, ἰερόν. καὶ Ἀσκληπιάδην, οἱ ἰατροὶ, σὺν Ἀσκληπιῷ. ἔστι δὲ ὡς τὸ ἀσκελῆ καὶ ἡπια Φυλάσφην τὰ σώματα. † Ὅτι Ἀσκληπιός, ἔφορος τῷ ἰατρικῷ, Παύσιονα καὶ

'Ασκαρδαμυκί. Oculis fixis. [Et ἀσκαρδαμυκί βλέπων εἰς πνα.] aliquem oculis fixis & trucibus intueri. Aristophanes: *Aspice me oculis fixis*. Sive, oculis non conniventibus. Σκαρδαμύσφην enim dicitur oculos crebro claudere, vel oculis nictare & connivere. Huic contrarium est τὸ ἀσκαρδαμυκίῳ, i. e. non connivere, sed fixis & immotis oculis aliquem intueri.

'Ασκελές. Indefinenter. Assidue.

'Ασκέταρον. Rude. Impoliturum. Non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac & nulla arte polita sede sedebam*.

'Ασκέρα. Calceamenta Attica. Rectus casus est Ἀσκέρα.

'Ασκηλον. Non instructum. Omni instrumento vel supellectile carentem. Et Theologus βίον ἀσκηλον vocat vitam simplicem, & omni apparatu carentem.

'Ασκηθῆς. Illæsus. Sanus. Incolumis.

'Ασκήρασα. Quæ ornavit. Quæ accurate tenuit.

'Ασκησις. Continentia. Vita rigida & austera. Et ἀσκησιν, exercitationem; itemque metum & expectationem futuri, ut nos, sic etiam appellant veteres, & Plato. Et ἀσκητῶν athletas vocant.

'Ασκητικόν. Magnum. Aristophanes: *Atqui video Athenienses, tanquam luctatores, vestes a ventribus rejicientes, ut appareat, eos tentigine laborare*. Et Ἀσκητικός, discendi cupidus, sapientiae studiosus.

'Ασκητός. Magno studio ornatus & exultus. [Gallus] *muliebriter vestitus, & ornatus corymbis, pulchre in spiram convolutis*.

'Ασκληπιάδης. Aesclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (est autem Myrlea urbs Bithynia, nunc Apamea vocata,) at, si altius genus ejus repetas, Nicæensis; Grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripsit Philosophicorum librorum emendationes, & Romæ tempore Pompeii Magni docuit, & Alexandria regnante Ptolemæo quarto adolescens commoratus est. Scripsit multa. † Et Ἀσκληπιῶν est adjectivum ab Ἀσκληπιός. At Ἀσκληπιῶν est Æsculapii templum. Et Ἀσκληπιάδης, Medici, ab Æsculapio ita dicti. Ipse Æsculapius a Græcis i-

1 'Αειφοφάνης] Equit. pag. 304. (205. Edit. Bas. P.)

2 Τὸ δὲ σκαίρειν, καὶ μύειν τῆς ὀφθ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

3 'Ασκέταρον. ἄξετον. ἀγλυφον. ἀπελέκηλον. σὺν εἰρη.] Ex Scholiasta Sophocli. ad Oedip. Colop. pag. 274. ut Portus observavit.

4 'Ασκέρα, ἰσοδύματ.] Vide Scholiastam Lycophronis ad v. 855.

5 'Ασκησιῶν] Apud Aristophanem *Lysistrata* pag. 902. (565. Ed. Bas. P.) locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legi debet:

Καὶ μὴν ὄρω καὶ τῶσδε τῆς αὐτόχθονας

ὡσπερ παλαιῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ γαζέρον

ἱματίῳ σποτέλλουσαι, ὡς φαίνεται

ἀσκητικόν τὸ χεῖμα τῷ νοσήματι.

Omnis jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis ἀσκητικόν, quod proprie de athletic dicitur. Cum enim Chorus senum cives A-

thenienses suum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικὸς dixisse videtur Comicus, ut significaret, eos more athletarum, qui certaturi se nudare solebant, ad certamen & pugnam se accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo significare voluit, alludens ad morbum ἀσκήτιον, qui hydropis genus est; quoniam penes intenti & inflati hydropes quasi laborare videntur.

6 Θεολόγος, ἀσκητός εὐστ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate quodam Antipatri, quod existat Anthol. lib. vi. cap. xi. ubi pro εὐπίεροις legitur εὐσπείροισι, uti & hic apud Suidam legendum est.

7 Ἀσκληπιάδης, Διοτίμης, Μυρλ.] De hoc Aesclepiade aliique ejusdem nominis scriptoribus vide Meursium ad Chalcidum pag. 24. 25. 26. 27. Præter auctores autem, a Meursio ibi laudatos, Aesclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Eustathius ad Il. Ὁ. pag. 1351. 41. & ad Odyss. A. pag. 1697. 53.

Ισον, καὶ ἄλλων πᾶσι τῶν ἰσίων ἰάσασθαι. Καὶ Λίλια-
νός· Ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ (ᾧ επιθυμῶν καλῶς) Ἄ-
σκληπιᾶδων παῖδες αὐτῷ) πιζέμεν, τὰ μὲν
ἄρῳτα ἐδείτο τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς.

Ἄσκληπιόδοτος· οὗτος ἐν παῖδων εὐφῆς ἀμο-
λογοῖτο ὀξύτητι καὶ πολυμαθῆσει εἰναι τῆς ἡλι-
κιωτῶν ὥστε καὶ πλυπραγμονῶν ἔδεν ἐπαύετο πε-
ρεῖ ἐκάστῳ τῶν ᾧ επιθυμῶν, ᾧ ἢ τε φύσις ἀπεργά-
ζεται θαυμασίαν, καὶ τέχνη ἐκάστῳ παρέχει δυνάμει-
ματάων. ἐν γὰρ ἐλίγῳ χρόνῳ πανόδοσι κατενοήθη
τῆς βασιλικῆς χειρῶν τὰς μίξεις ἀπάσαι, καὶ τῆς
ᾧ ἐδῶτα κοσμητικῆς βαμμάτων πανόδοσι. ἐπὶ δὲ
τῆς ἔξω τὰς μίξεις ἀφ' ἑαυτοῦ ὅπως αὐτῶν
αἱ ἴσες ἔχουσιν εὐθύτητι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀλ-
λὰ μὲν περὶ λίθων καὶ βοτάνων αἱ ποικίλαι διωά-
μεις τε καὶ ἰδέαι, τῶν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τῶν σπα-
νωμάτων, ἀνεζητήθη καὶ ἐπίσκοπος πάσης μηχανῆς. ὅχι-
λον δὲ περιέχει πολὺν τοῖς ᾧ ἐκάστῳ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τὰ μὲν
διωάμεις τῆς ἀκούῃς ἐξέταζον ἐπὶ τὸ μακρότα-
τον, ὅσα τε τοῖς φρεσὺται ἀναγέγραπται ᾧ τῶν
ἀναλεγομένων. Ἦν δὲ Ἀλεξανδρῶν τὸ γένος. τῶν
ἐν ἐπίταμει ἀφ' ἑαυτοῦ πείρας συχνῆς εὐ μάλα τὴν τε
ἀγαθοειδίαν προαίρεσιν προβλεπόμενον, καὶ τῶν πα-
τρὸς ἔχοντι ἐπιπόνητον καὶ τῶν ἐπιπονήτων προθυ-
μίαν, καὶ τῶν πρὸς τὸ θεῖον ἀναζητῶν ἐλπίδα σύν-
τονον τε καὶ ἐργασίαν. φιλοσοφῶντα μόντοι ἑαυ-
τῶν καὶ τῆς ἄλλης προπαιδείας κεκοσμημένων. ποιη-
τικῶν ἀνέθηκεν ἐπὶ αὐτῶν ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ
ἰερότατον. Ἦν δὲ καὶ ἐς τὰς ἑσπερίους ἀπέμισε τῶν ἀ-
πόρητων θέμων, ἔς τε Ἀλεξανδρῶν τῶν Ὀσιεράζουσαν,
καὶ τῆς ἑὸν πολλαχῆ τῶν μαγείων. γενόμενος δὲ
πρὸς τῶν σεμνῶν καὶ ἐπιπονήτων, ἡδίστῳ παρέχει
τοῖς ἐπιπονήταις τῶν αὐτῶν συνδιαίτησιν. εὐφῆς δὲ
ἐν παῖδων γένεσι ἀχει γήρας πολλὰ συμμετένευκεν
εἰς τὰ ἰερά τῶν οἰκείας φύσεως ἔχοντα μηχανήματα, ἀ-
γάμασι τε ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἕμνης προσηθείας ἐστὶν
οἷς. οικονομικὸς δὲ ἂν καὶ γεωργικὸς, ἀποθανόντος αὐ-
τῶν τῶν πατρὸς, ἀπέτισε χρέα πολλά. ἐν χρημα-
τισμῶν δὲ δικαίῳ κατὰ τὰς, ὅμως ἐν δαπανήμασι με-
γάλαις ἐγένετο, τῆς τε ἰεραῖς εἰνεκα προσηθείας, καὶ
τῆς ἄλλης πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δο-
κῆσαι, καὶ τῶν οἰκῶν συνίτης. ὥστε ἡναγκάσθη καὶ

ta appellatus est, quod corpora sana & inte-
gra confervet. † *Æsculapius, Medicinæ*
præses, Pausonem & Irum & quemvis ali-
um ex pauperioribus sanare queat. Et *Ælia-*
nus: Ille vero morbo, quem medicorum filii
ᾧ επιθυμῶν vocant, misere cruciatus, ab ho-
minibus primum opem medicam petebat.

Ἄσκληπιόδοτος. *Afclepiodotus.* Huic a pu-
ero statim ab omnibus ea laus tribuebatur,
quod & ingenii acumine & varia eruditione æ-
qualibus suis præstaret. Nunquam enim in
causas rerum quotidie occurrentium & ad-
miratione dignarum, quas tam natura quam
ars producere solet plurimas, diligenter in-
quirere cessabat. Itaque brevi temporis spa-
tio omnes colorum, quibus quid tingitur,
mixtiones, & omne genus ornamentorum
ad vestes pertinentium perdidit. Præterea
sexcentas lignorum differentias earumque ve-
nas, tam in rectum productas, quam obli-
quo ductu sibi invicem implexas; itemque
varias facultates & formas herbarum, tam ea-
rum, quæ obvix sunt, quam rarissimarum,
omni studio investigabat, donec eas inveni-
ret. Non parum etiam molestiæ exhibebat
cujusque generis artificibus, quippe frequenter
iis assidens, & de singulis accuratissime inqui-
rens. Plantarum autem historiam magni in
primis faciebat; sed pluris historiam anima-
lium, quorum proprietates partim oculis di-
judicabat, partim, quæ oculis cerni non po-
terant, auditu, quantum fieri poterat, explo-
rabat, & veterum de hisce scripta lectitabat.
Fuit autem genere Alexandrinus. Hujus
optimum vitæ institutum crebra experientia
exploratum habeo, cognovique, cum, quod
ad studium pietatis & intensam in Deum fi-
duciam amoremque attinet, patre non mul-
to inferiorem; at, si philosophiam artesque
humaniores spectes, eodem superiorem fuisse.
Quare non solum urbs Veneris magna sub
co sanctitatis fama floruit, sed etiam ad ex-
tera loca, Alexandriam nempe Osiridis cul-
tui deditam, & multas Orientis urbes Magis
addictas, arcanam illam religionem propa-
gavit. Cum autem gravitatem urbanitate &
comitate quadam temperasset, omnes, qui
cum eo conversabantur, ex consuetudine e-
jus magnam voluptatem capiebant. Idem
cum a puero ad senectutem usque ingenii dex-
teritate valeret, plurimis rebus propria indu-
stria excogitatis & inventis templa & sacra
instructiora reddidit, nunc simulacra exor-
nans, nunc hymnos novos prioribus addens.
Rem familiarem etiam & rusticam cum dili-
genter curaret, patre ejus mortuo multa de-
bita dissolvit: & quamvis justo quæstu mag-
nam pecuniæ vim sibi pararet, ingentes ta-

1 Ἄσκληπιόδοτος, ἐστὶν ἐν παῖδων εὐφῆ. Totum hunc articulum
descripserunt Suidas ex Damascio de Vita Ildori, ex quo non pauca
quoque de eodem Afclepiodoto in Bibliothecam suam tran-
sivit Photius Cod. ccxlii. pag. 1052. 1053. quem vide. Fuit
hī Afclepiodotus discipulus Procli, philosophus & medicus celebris;
qui vixit sub Anastasio Dicoro, ut monuit Lambecius ad Codinum

num. Lxv. quem consule.

2 Τῶν ἐν ἐπίταμει ἀφ' ἑαυτοῦ πείρας συχνῆς εὐμολία τὴν τε ἐργασίαν. Hæc
repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς.

3 Ἦν δὲ καὶ ἐς τὰς ἑσπερίους ἀπέμισε τὴν δόξαν. Vide v. Ὀ-
σιεράζουσαν.

αὐτὸς ὑπερον ὑποχρεῶν τιλὸ ὑσίαν καὶ ἀλιπεῖν ταῖς θυγατρῶσι. ταῦτα ἀναγεγράφω μοι χαίσινα ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀπιδιδόντι. ἔστιν ἐν τῷ Δαισιδαμονία.

men sumptus fecit, tum ob consuetam erga sacra & templa liberalitatem, tum ob externum vitae splendorem, qui necessarius esse videbatur, & ipse tandem patrimonium obaratum filiabus relinquere coactus est. Hæc scripsi, ut exiguam saltem gratiam pro multis, quæ in me contulit, beneficiis, ei redderem. [De hoc Aſclepiodoto] vide etiam in v. Δαισιδαμονία.

Ἄσκὸν δέρειν. ἐπὶ τῷ καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελ-
λαιδύων πρῶτον π. Τὸ δέγμα μὲ εἰς ἀσκὸν ἐκδε-
ματίζειν. ὑπερ' τῆς πικρῶν αὐτὸν ἐμμένει τοῖς
ὑποκειμένους, προσέθηκε πλέον, ἢ ἐκείνοι ἐπέτα-
ξαν, καὶ λέγει καὶ ἀφρονεῖν ἐκδερομένη τῆ δέρματι.
ὁ γὰρ τὰ μείζω ἐπαγγελλόμην ὑπομένειν, διχρηῶς
ἀντὶ τὰ ἡττώνα ὑπενέγκοι.

Ἄσκὸν δέρειν. *Urem cadere.* Dicitur in eos, qui magnifice & supra modum aliquid promittunt. *Volo ut ex pelle mea corpori detracta uter conficiatur.* Ut fidem faceret, se pacta constanter servaturum esse, plus addit, quam illi imperaverant, dicens, se non curare, si vel pellis sibi detrahatur. Qui enim pollicetur se majora toleraturum, is & minora facile tolerabit.

Ἄσκος ἐν πάχνη. Ὁ Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενή-
θη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνη. ὁ ἀσκὸς θερμαίνοντι χαυ-
νῶται, καὶ φουσάμενοι ἐξογκῶται· ἐν δὲ τῇ πάχνη
σκληρύνεται καὶ πηγνύ. ἔτω καὶ τῆ σώματι ἢ
φύσει χαυνῶται μὲν τῇ τρυφῇ καὶ ἐξογκῶται τῇ
δὲ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ ταπεινῶται καὶ πιέζει. καὶ τῆ-
τι μάρτυς ὁ Παῦλος, βοῶν· Ἄλλ' ὑποπιάζω με
τὸ σῶμα καὶ θαλασσοῦ, μή πως ἄλλοις κηρύξας, αὐ-
τὸς ἀδύκω γίνωμαι. τοιγάρτοι καὶ ὁ προσφῆτης, ἐ-
πειδὴ διωκόμενος ὑπὸ τῆ Σαούλ, κρείττων ἢ τῆ
παθῶν· εἰς γλύκας δὲ ἀπολαύξας, τοῖς ἀπὸ τῆς τρυφῆς
ἐβλάδη σικετήμασι· ταπεινῶσας δὲ τὸ σῶμα τῆ δειῶν
νόμων τιλὸ μνήμην ἀνεγώσατο.

Ἄσκος ἐν πάχνη. *Uter in pruina.* David dicit, se factum esse sicut utrem in pruina. Uter calefactus distenditur, & inflatus tumescit: at idem in pruina durefcit & contrahitur. Sic etiam natura corporis deliciis & luxu inflatur & turgescit: at disciplina severitate & rigore tumorem amittit & deprimitur. Hujus rei testis est Paulus, exclamans: *At corpus meum castigo & subigo, ne, qui aliis predicavi, ipse rejiculus fiam.* Quare etiam Prophe- ta, dum a Saule affligebatur, moderate & continenter vixit: at idem pacata omnia nactus, voluptatum illecebris succubuit. Cum vero corpus durius tractaret, legis divinæ memoriam renovavit.

Ἄσκὸν τίλλειν. ἐπὶ τῆς ἀτηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέ-
γει ἢ παροιμία ὑπὸ τῆ Ἀθηναίων.

Ἄσκὸν τίλλειν. *Urem vellere.* Hoc prover- bium ab Atticis dicitur de rebus nihili & quæ fieri non possunt.

Ἄσκος Κτησιφῶντι.

Ἄσκος Κτησιφῶντι. *Uter Ctesiphontis.* A- ristophanes:

— Κατὰ τὰ πάτρια τὰς χάς

Πίνειν ὑπὸ τῆ σάλπιγγος ὅς δ' ἂν ἐκπίη

Πρῶτος, ἀσκὸν Κτησιφῶντι λήψεται.

Ἐν τῷ τῶν Χοαῖς ἀγῶν ἢ τῆ ἐκπίη ὄντων
πνὰ χά· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφει Φυλλίω, καὶ ἀσκὸν οἴ-
νη ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἔπινον. ὁ δὲ Κτη-
σιφῶν ὡς παχὺς καὶ πρὸς ἀγῶνα ἐσκάπτετο. ἐτίθετο
δὲ ἀσκὸς περυσιομένη ἐν τῇ τῶν Χοαῖς ἐορτῇ, ἐφ'
ὃ ἔδει τῆς πίνοιας πρὸς ἀγῶνα ἐστῆναι. τὸν πρῶ-
τον δὲ ὡς νικῶσα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ
μέτρον ἢ οἶνον χά. ἢ καὶ Ἄσκοφορεῖν. ἐν τῶν Διο-
νυσιακῶν πομπῆς, τὰ μὲν ὑπὸ τῆ ἀσῶν ἐπράττετο, τὰ
δὲ τοῖς μέτρων ποιῶν ὑπὸ τῆ νομοθετησάντων πρῶ-
τότατο. οἱ μὲν ἔν μέτρον χιτῶνας ἐνδύοντο χερῶμα
ἐργίας φοινικῆν, καὶ σκάφας ἔφερον· ἔθεν Σκαφη-
φόροι πρὸς ἀγῶνα. οἱ δὲ ἀπὸ ἐσθῆτα εἶχον, ἢ ἐβύ-

— *More patrio congios*

Bibere ad tubæ sonum. Qui vero ebiberit, Primus utrem Ctesiphontis accipiet.

In festo enim Choum certamen erat proposi- tum de ebibendo congio; & victor corona frondea coronabatur, & utrem vino plenum præmii loco accipiebat. Ad tubarum vero sonum bibebatur. Ctesiphon autem ob crassiti- em & obesitatem ventris a Comicis exagita- batur. Præterea, in hoc festo Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui insistere oportebat eos, qui bibendo certabant: & qui primus [congium] exhausisset (de eo enim ebi- bendo certabatur) is victor utrem præmii lo- co accipiebat. † In festo Bacchi uter ferri so- lebat: quod ἀσκοφορεῖν appellabant. [In hoc festo] alia munia cives obibant; alia ve- ro inquilini legibus jubentibus facere teneban- tur. Inquilini igitur, vestibus puniceis indu-

1 Ἐν πάχνη] In prioribus Edit. post vocem πάχνη additum legitur Θεοδωρεῖτος ἐπιπνύσας. Sed verba ista a MSS. Paril. absunt, & ex margine in textum irreptisse videntur: quæ proinde delenda censui.

2 Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνη. ὁ ἀσκὸς θερμαίνοντι χαυνῶται, & φουσάμενος ἐξογκῶται.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Theodoretii ad Psalm. cxviii. v. 82. pag. 894. ut Pearsonius monuit.

3 Καὶ ἐξογκῶται, ἢ κατὰ τῆ ψυχῆς ἐξογκῶται· τὴ δὲ ἀσκητικῆς κακῆς πι- πνύσας &c.

4 Ἄσκοφορος] *Acharnensibus* pag. 419. (300. Ed. Bas. P.)

5 Ἐν τῷ τῶν Χοαῖς ἀγῶν ἐν π.] Vide Meurium *de Græc. Fer.* v. Ἀθηναίων.

6 Ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ πρὸς ἀγῶνα. — οἶνον χά] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Acharnenses* pag. 419.

7 Πρῶτος &c.] Sic habent omnes Editiones. Sed legendum est πρῶτον πίνοντα, ut apud Scholiastam Aristophanes.

8 Ἄσκοφορεῖν. Ἐν τῶν Διον. — Ἄσκοφορεῖς ἐκκελεῖ] Eadem quoque ἀπὸ λέξεϊ leguntur apud Etymologum.

9 Σκάφας ἔφερον. ἔθεν Σκαφηφόροι πρὸς ἀγῶνα.] Huc pertinent ver- ba Zenobii Centur. v. Adag. xcvi. Συπρωπῆτος σκάφης. Παροι- μία ἐπὶ τῆ πρὸς σκάφης φερόμενον μετρίων. Ἄλλ' τὸ ἀπαρρησίωσαν, οἷς ἐπὶ χυμῶν ἐφείθε. πᾶσι τὰ δὲ ἐπὶ τῆ μὴ δυναμῶν παρρησιάζεσθαι ἐπιδὴ οἱ μέτρον σκάφας ἔφερον ἐν τῶν πομπῆς. Vide etiam Suidam infra v. Συπρωπῆτος, Hesych. v. Σκαφηφόροι: & Harpocratio- nem ead. v.

λοῖο, καὶ ἀσκήσ ἐπ' ἄμων ἔφερον. ὅτι ἐν Ἀσχοφόροι ἐ-
 χαλῆντο. † Παροιμία· Ἀσκή μερμολύθησθαι. ἐπὶ
 τῆς εἰκῆ καὶ ἀσκακῆς δεδιπρωμένην. καὶ Ἀσκολιά-
 ζειν. ἐστὶν οἱ Ἀθηναῖοι ἦεν τὰ Ἀσκολία ἐν ἧ
 ἠλλαντο τοῖς ἀσκόις εἰς πμῶ τῆ Διγύσθ. δοκεῖ δὲ
 ἐχθρὸν εἶναι τῆ ἀμπέλῳ τὸ ζῆν. ἀμέλι γὰρ καὶ ἐ-
 πίγραμμα Φέρεται πρὸς τ' αἶγα ἕτας ἔχον·

Κῆν³ με Φάγης ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἐπ' κερποφο-
 ρήτω,

Ὅσον ὑποπείσῃ σοί, τρέγε, θυμένω.

Ἀσκολιάζει δὲ ἀντὶ τῆ ἄλλῃ. κυρίως ἀσκολιάζειν ἐ-
 λεργὸν τὸ ἐπὶ τῆς ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἕνεκα τῆ γλωσσι-
 ποιῶν. ἐν μέσῳ δὲ τῆ θεάρε ἐπίθεντο ἀσκήσ πεφουσι-
 μῶν καὶ ἀληθιμῶν, εἰς ἃς ἐναλλόμενοι ὠλίσθα-
 νον καθάρε Εὐβελ⁴ ἐν Δαμαλίου Φρονῶν ἔπα· Καὶ
 πρὸς γὰρ τῆτοις ἀσκήσ εἰς μέσον καθ' ἄφέντες ἐνάλλε-
 σθε, ἢ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καλῶν ἔργων σπὸ κελεύσ-
 ματι⁵. καὶ Ἀσκολιάζοντες, ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλό-
 μῳν, ὑπερῶν τῆς ἑξ' ἑξ' φύσι. Ὁ δὲ, ἐμοὶ δο-
 κεῖν, ὄρη τῆ πρὸ τῆ Ἀσκληπιῶ ἐς τὸν δεσπότην
 ἀσκολιάζων θάπερον τῆς ποδῶν ἔρχε), καὶ ὄρητον
 ἀδελφῶν τῆ παιᾶν⁶ τῶ Ἀσκληπιῶ, ἑαυτὸν σπιφαί-
 νει τ' χρυθῶν ἕνα, καὶ τᾶζει εἰς ἄσκαρ ἕν πρὸς π-
 ν⁷ λαβῶν χρυθῶν τ' εἶσιν, ὡς οἷός τε ἰὼ σιμῶ-
 δειν ἐπειρεῖτο τῶ ὄρητῆ ἄμελι. καὶ ἀσκολιασμὸς ὁ-
 μείως, τὸ ἐφ' ἐνὸς ποδὸς λαίην.

Ἀσκολίερα. τὸ μαρσίπιον. ἦτοι τὸ σακκοπέδιον.

Ἀσκολιον. ἀντὶ τ' ἀπεροδόκητον. καὶ Ἀσκολι⁸
 λάβη. ἀπεροδόκη⁹ τυτεσιν ὁ θανάτι¹⁰.

Ἀσκολιῶν. καθ' ἀσκολιάζων, κοσμιῶν.

Ἀσκολον. τὸ λαῖον.

Ἀσκόματα. ὅ τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπατήρια ἐν
 δέρματι¹¹, οἷς χρῆνται ἐν ταῖς τρήρεσι, καθ' ὃ τῆ-
 μα ἢ κόπη λαίη). εἰς διττῆρας γὰρ τὰς ἀφροῖας
 τὰς ἑαυτῆ γράψας ὁ Θωρυκίαν, ἔπεμπε τοῖς πολε-
 μίοις ἐν τῆ Λακωνικῇ.

Ἀσκόνη Παιδιανός. Ὁ τὸ πίνω Βλασ¹² ἐπὶ τ'
 θοῖον κληθεῖς, ὅον ἐφοκίδα ἀκλήρον ἐπάγει) Ἀσ-
 κόνη Παιδιανόν. ἐξ ἰὼ γὰρ καὶ ὑπεκλήτης οἰνοῖ σιὰς
 ἐαυτοῖς ὄρακαλῶν πνάς.

Ἀσκαί. Ὁ Ἡσίοδ¹³.

Ἀσκα. τὸ μέλι. ἢ ὄρη. σημαίνει δὲ τὸ δίσκο-
 μ. καὶ Σέφρον. καὶ ἄπεισθαι, ὃ ἡμεῖς διέζεσθαι,
 με ἄβολῆ τῆς δύοσ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.

Ἀσκαμίζω. Οἱ μὲν ἔν ὄλθρον ἀσκαμίζονται, καὶ
 ὄρακαμίζονται ὑπο τῆς ὑποχρέσεως, ἠλωσαν ὑ-
 πὸ τῶ Περσῶν.

1 Ἀσκολιάζειν. ἐστὶν ἦεν τὰ Ἀσκολία, & quae sequuntur,
 sunt verba Scholiastae Aristoph. ad *Plutum* pag. 108.

2 ἠλλαντο τοῖς ἀσκόις. Lege & supple ex Enarratore Comici,
 ἠλλαντο ἐπὶ τοῖς ἀσκόις αἰχμαῖοις.

3 Κῆν με Φάγης ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἐπ' κερποφ-
 ορῆ. Hoc distichum Ovidius 1. *Fabul.* ad verbum pene Latine reddidit, cujus proinde ver-
 sionem hic retinui.

4 Ἀσκολιάζοντες, ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλο-
 μῳν. ὑπερῶν τῆ κατὰ φύσιν.

†

ti, scapham ferebant : unde Σκαφίφρα appel-
 lati sunt. Cives vero suo quisque arbitrio
 vestiti utres ferebant : unde Ἀσχοφόροι dicti sunt.
 † Et proverbium : *Utre terrere*. De iis, qui
 vanum terrorem alicui incutere conantur. Et
 ἀσκολιάζειν. Athenienses festum, Ascolia vo-
 catum, celebrabant, in quo in Bacchi honorem
 super utres [ex pelle caprina factes] saliebant.
 Videtur autem caper viti esse inimicus : in que
 eam ob causam Epigramma existat, quod ita
 habet :

*Rode caper vitem : tamen hinc, cum stabis
 ad aras,*

In tua quod spargi cornua possit, erit.

Ἀσκολιάζει vero significat, salta. Proprie ἀσ-
 κολιάζειν dicebant supra utres saltare, risus
 movendi gratia. In medio enim Theatro ῥο-
 nebant utres inflatos & unctos, super quos
 qui saliebant, labebantur ; ut Eubulus in *Da-
 malia* testatur his verbis : *Et praeterea, utri-
 bus in medio positis, super eos salite, & ridete
 eos, qui dato signo in terram labuntur*. Et Ἀσ-
 κολιάζοντες dicitur de illis, qui uno pede sal-
 tant, altero claudicantes. *Ille vero*, [gallus
 gallinaceus] *ut mihi videtur, instinctu Aescu-
 lapii altero claudicans pede ad dominum ve-
 nit, & cum mane Paean caneretur Aescula-
 pio, adjungit se choro cantantium, & loco suo,
 quasi a praecentore sibi assignatus esset, consi-
 stens, quantum poterat, cantu gallis solenni ac-
 cinere conabatur*. Et ἀσκολιασμὸς, altero tan-
 tum pede incedere & saltare.

Ἀσκολίερα. Marsupium. Pera. Crumena.

Ἀσκολιον. Inopinatum. Inexpectatum. Et
 Ἀσκολι⁸ λάβη, improvisum malum ; hoc est,
 mors.

Ἀσκολιῶν. Parans. Conficiens. Ornans.

Ἀσκολον. Lave. Politum.

Ἀσκόματα. Remorum tegumenta ex pelle
 confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi
 remus foramini inseritur. Thorycion enim
 consilia sua, in caprinis pellibus scripta, cum
 hostibus in Laconia communicabat.

Ἀσκόνη Παιδιανός. Asconius Padianus.
*Elaesus igitur ad convivium vocatus Asconium
 Padianum invocatum, tanquam umbram, se-
 cum adduxit : quod convivis facere lice-
 bat.*

Ἀσκαί. Ascrus. Hesiodus.

Ἀσκα. Cantus. Carmen. Significat etiam
 τὸ δίσκομα. Licium. Sophron. Et ἄπεισθαι,
 idem quod nos διέζεσθαι dicimus, mutatis duobus ὡ
 in ζ.

Ἀσκαμίζω. [Gaudeo aliqua re. Libenter a-
 liquid amplector.] *Illi vero mortem libenter
 amplectentes, & promissis frustrati, a Persis
 capti sunt.*

Eadem habet Etymologus.

5 Ὁ εἰς ἐμοὶ δοκεῖν, ὄρη τῆ παρὰ τῆ Ἀσκολ.] Cum hoc frag-
 mento, quod ex Aeliano deproscriptum est, conjungenda sunt, quae
 leguntur infra v. Βελυπῆς, v. Ἐὼνε, v. Κυθῆ πύραο, & v. Συνοδῆ.

6 Ἀσκόματα. τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπ-
 τῶν. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 230. (145. Ed. Bal. P.)

7 Ὁ πίνω Βλαστος ἐπὶ τὴν θοῖον κλ.] Idem fragmentum legitur
 supra v. Ἀπίκι.

Ἀσκαμίζω.

'Ασμεν[⊙]. χαίρων. ἡδέως. παρθύμως. καὶ 'Ασμενέστα[⊙], 'παρθύμωτα[⊙].

'Ασολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

'Ασώμαλον. διττόν. τὸ μὴ τὰς ζήτημας, ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαήλ, Γαβριήλ. ζήτημα[⊙] γάρ. τὰ δὲ ἕ' ὡς τὰ χαζόλα.

'Ασωπός. ποταμός Θηβῶν.

'Ασωπόδωρ[⊙] καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, ἐπὶ μικρότητι σώματι[⊙] διεβέβηλωτο.

'Ασωπία. ἡ ἀμαρτία. ἐκάπερον ὁμοίως ὑπερέφραση, τὸ, τε δέον μὴ πεινῆσθαι ἀνάλωμα· καὶ τὸ μὴ δέον πεινῆσθαι. ὡς τῆτο μὴ ἀσωτίαν ἔσαν, εἴτε μείζω, εἴτε Φαυλοτέρην· ἐκείνο δὲ, μικρολογίαν. καὶ 'Ασπί[⊙], ὁ ἐξάλυς, ὁ ἀζέουσι μὴ ὀφείλαν. ³ Σοφοκλῆς· Ἡ τῆς ἀσώτης Σισυφιδῶν γενεῆς. καὶ 'Ασώπας, αἰχρῶς.

'Ασωχαῖ[⊙]. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν 'Ασωχή, ὄνομα πόλεως. καὶ 'Ασωχίς, ὄνομα κύριον. καὶ 'Ασωχίρ, ὄνομα πόλεως.

'Ασπάζεσθαι. αἰπαλικῆ. καὶ τὸ ⁴ παρσαρρέναι, ὡς ἡμεῖς· καὶ τὸ χαίρειν πνὶ ἀπλῶς, καὶ ἀγαπᾶν, καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ 'Ασπαζόμεθα, σὺν τῷ σ. 'Ασπαζόμεσθ' ἐρημὰ καὶ σκαλμίδια, Φησὶν ὀκαμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν.

'Ασπάζω. ⁵ Αἰσιφάνης·

'Ανοιξὺν ἀσπάζω με. διὰ σε πόνους ἔχω.

'Ασπάλαθ[⊙]. Φυτόν ἀκανθῶδες. Ἐν ὄρῳ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι.

'Ασπάλακ[⊙] τυφλότερος[⊙]. ἔστι ἐν τῷ τυφλότερος[⊙]. ἐπὶ δὲ ὁ ἀσπάλαξ ζῶον μὴ ἔμφερες, ὑπογυῶν ῥήθρον, ἧ ὀφθαλμῶν ἔστρημύον.

'Ασπαλία. ἀλιείως ἐργασία. καὶ 'Ασπαλιθὺς, ὁ ἀλιεύς· ὑπὸ τῆς σπᾶν τῶν ἄρσαν. καὶ 'Ασπαλιεύσθαι παρὰ ῥήτορες, τὸ ἀλιεύσθαι παρ' ἡμῶν.

'Ασπάραγ[⊙]. ἐν τῷ 'Ασφάραγ[⊙].

'Ασπαρ, πατὴρ 'Αδαβυρείου. Ἦν Μαρμιανῶ τῷ βασιλείῳ χρηστὸν μὴ γεροντό[⊙], θᾶπρον δὲ ἐκβεβιωκότ[⊙], αὐτοκελεύτῳ γνώμῃ 'Ασπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτῷ γενέσθαι παρεσκευάσεν.

'Ασπαπία. ⁸ πολυθρύλλη[⊙] γέγονεν αὐτή. ἡ δὲ γέν[⊙] Μιλησία, δεινὴ δὲ παρὰ λόγους. Περιχλέως δὲ Φισιν αὐτῷ διδάσκαλον ἄμα καὶ ἐρωμύλιον εἶνα. δεκάτῃ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γερονέου, τῆ τε Σαμια-

'Ασμεν[⊙]. Gaudens. Libenter. Alacriter. Et 'Ασμενέστα[⊙], animo maxime lubenti & alacri.

'Ασολοίκως. Simpliciter.

'Ασώματον. Incorporatum. Id duplex est. Unum quidem, numero, ut Angeli; veluti Michael, Gabriel. Numero enim [sunt incorporea.] Alia non: ut Universalia.

'Ασωπός. Afopus, Thebarum fluvius.

'Ασωπόδωρ[⊙]. Afopodorus & Didymachias ipsius frater ob corporis parvitatem cavillis hominum expositi erant.

'Ασωπία. Prodigalitas. Bonorum profusio. Utrumque pariter averfari oportet, & necessarium sumptum non facere, & non necessarium facere: quorum hoc prodigalitas est; illud vero fordida avaritia. Et 'Ασπί[⊙], perditus, qui servari non potest. Sophocles: *Aut perditæ Sisyphidarum prolis.* Et 'Ασώπας, turpiter.

'Ασωχαῖ[⊙]. Afochæus. Nomen proprium. Et fœmininum Afochie, nomen urbis. Et Afochis, nomen proprium. Et Afochir, nomen urbis.

'Ασπάζεσθαι. Accusativo jungitur. Non solum significat, salutare aliquem, ut apud nos; sed etiam, gaudere aliqua re, & in ea acquiescere; itemque, amice aliquem excipere. Et 'Ασπαζόμεθα, cum σ. *Gaudemus remis & parvis scalmis.* Comicus inquit. Et omnia familia duobus modis effertur.

'Ασπάζω. Amplectere. Aristophanes: *Aperi fores, & amplectere me. Tui enim gratia dolore afficior.*

'Ασπάλαθ[⊙]. Planta spinosa. *Nam in monte sunt vepres & aspalathi.*

'Ασπάλακ[⊙] τυφλότερος[⊙]. *Talpa cæcior.* Vide in voce τυφλότερος[⊙]. Talpa autem est animal muri simile, sub terra degens, & oculis carens.

'Ασπαλία. Piscatio. Et ἀσπαλιθὺς, piscator. Dicta est hæc vox ἀσπᾶν τῶν ἄρσαν, quod significat prædam attrahere. Et ἀσπαλιεύσθαι dicitur apud oratores, quod apud nos ἀλιθεύσθαι.

'Ασπάραγ[⊙]. Asparagus. Quare in voce 'Ασφάραγ[⊙].

'Ασπαρ. Aspar, pater Ardaburii. Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuisset, sed ex vita citius excessisset, Aspar ultro effecit, ut Leo ipsi succederet.

'Ασπαπία. Hæc fuit fœmina celeberrima, genere Milesia, & eloquentia singulari prædita: quam Periclis magistræ & amicæ fuisset tradunt. Hæc etiam duorum bellorum Sa-

¹ Παρθύμωτα] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex 2 MSS. Paris. revocavi.

² 'Ασωπόδωρ[⊙] καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Aves* pag. 543. & infra v. Θεραπειδῆς.

³ Σοφοκλῆς] In *Aiace* pag. 12.

⁴ Παρσαρρέναι] Sic recte habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. ma.c excusum est παρσαρρέναι.

⁵ Αἰσιφάνης] *Ecclesiast.* pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)

⁶ Ἐν ὄρῳ ὄρει ῥάμνοι τε & ἀσπᾶν.] Hæc sunt verba Theocriti *Idyll.* iv. v. 57. ut Portus observavit.

⁷ Ὁ δὲ Μαρμιανῶς βασιλείῳ χρηστὸν μ.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἀρδουβουρίου.

⁸ Ἀσπαπία, πολυθρύλλη[⊙] γέφυ.] Ex Harpocrate.

κῆ καὶ τῆ Πελοποννησιακῆ. δεκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐρχόμενον Περικλῆς τὸν ὀμάνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νότον.

'Ασπασίαι. δύο ἑτάαιροι. τῆ δὲ μιᾷ τῶν ἐπέ-
λητο Περικλῆς· δι' ἡ ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κτ' Με-
γαρέων ψίφισμα, ἀπαρνεῖται δέχεσθαι αὐτὸς εἰς τὰς
'Αθήνας. ὅθεν ἐκείνοι εἰργόμενοι τῶν 'Αθηναίων τοῖς
Λακεδαιμονίοις προσέφυγον. ἡ δὲ 'Ασπασία σοφίστρια
ἡ, καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. ὑπερὶ δὲ καὶ
γαμετῆ αὐτῆ γέγονεν.

'Ασπασίαι Βύβλιαι, σοφιστὴς, συγγραφεὶς 'Αειτί-
δῃ καὶ 'Αδριανῆ. ἔγραψε περὶ Βύβλιαι. Περί γάσεων
ἐρημαλισμῶν. Μελέταις. Τέχνας. Ὑπομνήματα. Λα-
λιάς. Ἐγκώμιον εἰς 'Αδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ εἰς
ἄλλους πῶς.

'Ασπασίαι Τύριαι, σοφιστὴς, ἰσοκρίτης. ἔγραψε
περὶ Ἡπειῶν καὶ τῆ ἐν αὐτῇ ἰστροίαν σύμμικτον ἐν βι-
βλίαις κ'. Περί τέχνης ῥητορικῆς καὶ ἄλλα.

'Ασπασίαι Δημητρίου ἡ κλεικῆς μαθηματικῆ,
'Ραβενναῖαι, σοφιστὴς, γεννῶς ἐπὶ 'Αλεξάνδρῳ τῷ Μα-
μαίαις. Περὶ τῶν φιλοκιδέων, καὶ περὶ 'Αείτωναι,
λόγους ἀφροσύνης. ἠεροσάτιο δὲ Πανσανίαι καὶ Ἰπ-
ποδρόμοι, καὶ ἐσοφίσθησαν ἐν 'Ρώμῃ, ἀφροσύνας μέ-
χει πολλῆ.

'Ασπασίαι. ἠδέως. ἠεροσῶναι. Φιλοφρόνως.

'Ασπασίαι. ἡ βύχη περὶ τῶν 'Αποτόλων Παύλων.
'Ο ἀσπασίαι τῆ ἐμῆ χειρῆ.

'Ασπασίαι. ἠεροσῶναι. Θεοιδεῖς. περὶ δὲ Καλλι-
μάχῳ ἀσπασίαι, ἀσπασίαι τῆ τῆ, ἠεροσῶναι
Φιλίαι.

'Ασπασίαι. σακεῖζοναι. κινῶνται.

'Ασπασίαι ἔχθραν. ἀσπασίαι μῖστος.

'Ασπασίαι. οἱ πολεμισταί. καὶ 'Ασπασίαι, ὁ
ἀσπασίαι κινῶν. καὶ 'Ασπασίαι, ἐπὶ ῥήμα, δίκαιον σιω-
σπασίαι. καὶ 'Ασπασίαι, ἐν ᾧ ἡ ἀσπασίαι πῆγναι·
ὅσον ὅσον σιθίαιον, καὶ ἡ τάξις. 'Αειροφά-
ναι· 'Ιστροίαι ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τῶν ἀσπασίαι. καὶ
'Ασπασίαι, Φυλακῆται. 'Σοφοκλῆς

'Αλλ' ἀνδρες ἀσπασίαι, ἠεροσῶναι λέων,

'Υμῶν τε κωνῆ τῶν δ' ὀπισκῆτω χάριν.

'Ασπασίαι, καὶ ἀσπασίαι. ὁ μὴ ἔχον σπῆλον πι-
νά. ἐν 'Ἐπιγράμματι Μῆλον ἐγὼ φροσῶν, ἀσπι-
λαι, ἀρροσῶναι.

'Ασπασίαι. ἀσπασίαι. ταπεινός. δειλός. ψυ-
χρός. 'Σοφοκλῆς· Μῆ' τοι φύσιν ἀσπασίαι ἐκεί-

miaci & Peloponnesiaci causa fuisse putatur;
& ex eadem Pericles filium nothum sibi cog-
nominem suscepisse creditur.

'Ασπασίαι. Aspasia, duae meretrices. Ha-
rum altera usus est Pericles: propter
quam iratus decretum contra Megarenses
scripsit, ne Athenas intrare iis liceret. Unde
illi, cum Athenis prohiberentur, ad Lace-
daemonios confugerunt. Aspasia autem erat
Sophistria, & eloquentiae magistra; quae tan-
dem ei nupta fuit.

'Ασπασίαι. Aspasia, Byblius, Sophista,
aequalis Aristidis & Adriani. Scripsit de By-
blo. De statibus figuratis. Declamationes.
Præcepta Rhetorica. Commentarios. Ser-
mones. Encomium in Adrianum Imperato-
rem, & alios quosdam.

'Ασπασίαι. Aspasia Tyrius, Sophista & Hi-
storicus, scripsit de Epiro & rebus Epiroticis
historiam miscellaneam viginti libris compre-
hensam. De Arte Rhetorica: & alia.

'Ασπασίαι. Aspasia, Demetriani Critici &
Mathematici filius, Ravennas, Sophista, qui vi-
xit sub Alexandro Mammea. Scripsit diversas
orationes adversus maledicos, & Aristonem:
audivitque Pausaniam & Hippodromum, &
artem Rhetoricam Romae docuit, ubi diu cla-
rus fuit.

'Ασπασίαι. Libenter. Amanter. Comiter.
Amice.

'Ασπασίαι. Amica salutatio, vel votum, a-
pud Apostolum Paulum: *Salutatio manu mea.*

'Ασπασίαι. Grati. Jucundi. Divinam spe-
ciem præ se ferentes. Sed apud Callimachum
ἀσπασίαι dicitur amica salutatio.

'Ασπασίαι. Palpitantes. Moventes.

'Ασπασίαι ἔχθραν. Irreconciliabile odium.

'Ασπασίαι. Scutigeri. Et 'Ασπασίαι. Scu-
tatus. Et ἀσπασίαι, adverbium, instar clypeo-
rum confertorum, sive testudinis instar. Et
'Ασπασίαι, officina, in qua scuta fabrican-
tur. 'Ασπασίαι autem idem significat quod σκα-
τάριον, i. e. scutum. Item, ordo militaris. Ari-
stophanes: *State deinceps omnes eo ordine, qui
formam trium clypeorum imitetur.* Et 'Ασπασίαι,
defensores, propugnatores: sive clypeati.
Sophocles: *At vos, viri clypeati, gens mari-
tima: a vobis communiter hanc peto gratiam.*

'Ασπασίαι, & ἀσπασίαι. Qui nullam habet
maculam. In Epigrammate: *Malum ego stru-
thium carens maculis & rugis [tibi dono.]*

'Ασπασίαι. Audacia carens. Ignavus.
Timidus. Frigidus. Sophocles: *Haud sane*

1 'Ασπασίαι. δύο ἑτάαιροι. τῆ δὲ μιᾷ τ. Hæc. & quæ sequuntur, de-
prompta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnenses* pag. 396.
(282. Ed. Basf. P.)

2 'Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

3 'Ἐν 'Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xx. Epigr. ult. locus
integer ita legitur.

Μῆλον ἐγὼ φροσῶν εἰς ἑταίρους ἐπὶ πῆλιν

Ὅσοι ἐν νεαροῖς χροῖσι φυλακῶνται,

'Ασπασίαι ἀρροσῶναι. ἠεροσῶναι φροσῶνται,

'Αμῶν εὐπῆλιναι συμφορῆς ἀκρίβηται,

†

'Ὅσοι χροῖσι νεαροῖς ἠεροσῶναι εἰς σε δὲ ἀμῶναι

Ταῦτα χροῖσι νεαροῖς χροῖσι ὀπισκῶνται.

In Hexametro secundo pro *χροῖσι* legendam esse *χροῖσι* monuimus supra v. 'Αμῶναι.

4 'Ασπασίαι. ἀσπασίαι. ταπεινός. δειλός.] Ex Scholiasta Sopho-
clis ad *Ajacetem* pag. 28. ut Portus observavit.

5 Μῆτι φύσιν ἀσπασίαι ἐκείναι γέ. Apud Sophoclem fenari-
us hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus est:

Μῆτι φύσιν ἡ ἀσπασίαι ἐκείναι γέ.

νθ γερωός. Φύσιν δὲ ἀδυνῆ καὶ ἀλλοίαν ᾧδ' αὖ τῷ πατρὸς.

Ἄσπονδέι. ἄνθ Φιλίας, ἢ χειρὶς θυσίας. καὶ ἄσπονδοὶ ἐχθροί. ἀδιάλλακοι. Ἰθρυκίδης. Οἱ δὲ τῶς νεκρῶς ἀσπόνδους ἀπέδεσαν. † Ἀσπύργες τῶς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλως Φασίν. ἀσπόνδους δὲ, τῶς ἀδιλλάκτους καὶ μνησικάκους ἀνελεήμονας δὲ, τῶς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνευδότες ᾧδ' ἔλεον.

Ἄσπευδέι. χειρὶς σπυδῆς. Ἄσπευδῆ δὲ, ἀφ' αὖ τῷ η, χειρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὲν ἄσπευδῆ γε.

Ἄσφαγές. ὕδωρ. τὸ πολυσαγές.

Ἄσφαθμύτης. † Συγχερῶν τὸν βασιλέα εἶναυ Θασίως ἀφρηρήτης, ἀφορολογήτης, ἀνεπισημύτης, καὶ νόμοις ἡγεσθευ τοῖς ἰδίωι.

Ἄσφαθμύτης. Τὸ ἀδύλον τε καὶ ἀσφαθμύλον τῆς τύχης ἔχ' ὑποζώοντο. καὶ Ἄσφαθμύτης, ἀπιστός, ἀσφαθμύτης. Καὶ δὴ καὶ τ' ἄλλωυ ζερετιῷ ἀσφαθμύτης, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἀνθρώπος ἔστ' αὖ λῶ. † Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ ἀφ' αὖ τ' ἀνάγκη, τὸ πῶς ἀσφαθμύτην φοιχεῖον ἠγέμενοι τ' ἡγῆς πρῶτερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. † Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν

Ἐασείαυ ἡμαρ ὅταν πετ' ὀλώλη Ἰλιῶν ἰσῆ. καὶ τῆτο εἰπεῖν τὸ τῆδ' ἀνθρώπων ἀσφαθμύλον εἶναυ λογιζόμενον. Καὶ ὁ Ἄσφαθμύτης, ᾧδ' ἔσθ' ἔδειξ' ἀν δύναιτο τεκμήρεσθαι, ἔδδ' ἀσφαθμύτης, π' πῆ ἀφρηρήται, ἢ π' ἀφάξει. Δημοσθένης ἐν τῷ ᾧδ' ἀφρηρήσειας.

Ἄσφακτί. πολυσακτί. πολυδακρύτας. Τὸν νεκρὸν ᾧδ' ἀφρηρήτων ἔκλαιεν ἀσφακτί. Καὶ αὖθις

-- Ἄσφακτί' δὲ σὺν ταῖς παρθένοις Στεροῖσις ἀμαρτῶμεν.

Ἄσφαιδα. ὁ εἶν' ἀφρηρήτης γραμματιφόρος. οἱ δὲ αὐτὴ καὶ ἀγγαρι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Ἄσφαρτη. ἢ παρ' Ἑλλησιν Ἄφροδίτη λεγομένη, εἶν'

cum ex illo procreatus sim, timidum & ignavum me ostendam. Id est, ostendam me non a generoso patris ingenio degenerare.

Ἄσπονδέι. Sine amicitia. Sine foedere. Vel, sine sacrificio. Et Ἄσπονδοὶ ἐχθροί, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis induciae factae non essent, reddiderunt.* † Ἀσπύργες vocant duros & inhumanos: ἀσπόνδους, irreconciliabiles & iram alta mente conditam servant: ἀνελεήμονας vero, rigidos & immites.

Ἄσπευδέι. Sine studio. Sine cura. Ἄσπευδῆ vero, per η, sine molestia. [Homerus:] *Haud sane absque molestia & labore [naves expugnabunt.]*

Ἄσφαγές ὕδωρ. Aqua copiose destillans.

Ἄσφαθμύτης. [Dicebant] *Regem concessisse Thasii immunitatem a praesidiis, tributis, & angariis, & ut suis legibus viverent.*

Ἄσφαθμύτης. Instabilis. Inconstans. *Inconstantiam fortunae minime metuentes.* Et Ἄσφαθμύτης, inaequalis, instabilis. *Quin etiam in caeteris virtutibus hic homo, ut ita loquar, erat instabilis.* † *Illi vero necessitate coacti fortunam maris experiri ausi sunt, existimantes clementiam, quamvis natura sua inconstans, tali rerum statu sibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poeta versum dixisse fertur: Erit dies, quo Ilium sacrum tandem peribit. Quod eum dixisse ferunt, inconstantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἄσφαθμύτης, de quo nemo conicere potest, quid cogitet, aut quid facturum sit. Demosthenes in oratione de falsa legatione.

Ἄσφακτί. Guttis ubertim manantibus. Cum multis lacrymis. *Defunctum prosequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes & gementes cum virginibus sequebamur.*

Ἄσφαιδα. Tabellarii, per certa intervalla dispositi, quorum alius alium excipit. Idem etiam Angari vocantur. Nomina autem illa sunt Persica Ἄσφαρτη. Astarte. Eadem est, quae apud

1 Ἰθρυκίδης. Οἱ δὲ τῶς νεκρῶς ἀσπόνδους ἀπέ.] Loco huic similis est ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II. cap. XXII. Ἀνέλοισ' ᾧδ' αὖτ' αὐτῶς ἀφρηρήτων ἀσπόνδους.
2 Ἄσπευδῆ δὲ, ἀφ' αὖ τῷ η, χειρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὲν ἄσπ.] Apud Homerum Il. O. v. 512. quem locum Suidas hic in mente habuisse videtur, hodie legitur ἄσπευδέι.
Μὴ μὲν ἄσπευδέι γε νεῶν ἐπισημεῖν ἔκλαιεν.
Scholiasta: Ἄσπευδέι γε. Ἄσπ' κακοπαθείας, εἶν' αὖ πόνου. Idem Poeta Il. O. v. 476.
Μὴ μὲν ἄσπευδέι γε, ἀμαρτῶμαί αὖτ' ἔλεον.
Ubi Scholiasta τὸ ἄσπευδέι exprimit χειρὶς ἀσπυδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. X. γ. 304.
Μὴ μὲν ἄσπευδέι γε καὶ ἀκαμπεῖς ἀνευδόμενοι.
Ubi Scholiasta τὸ ἄσπευδέι ita lem exprimit χειρὶς κακοπαθείας.
3 Ἄσφαγές. τὸ πολυσαγές.] Hoc sensu vocabulum ἄσφαγές accipitur a Nicandro in Theriacis pag. 23.
Ἄσφακτί εἶν' αὖθις δὲ κατὰ τὸν αἴματι.
Ubi Scholiasta: Ἄσφακτί δὲ, ἢ τὸ ἀσφακτί, ἢ μὴ σάξον. εἶναυ κακοπαθείας φερόμενοι, οἰοῖσι πολυσαγές. Apollonius Rhodius lib. III. v. 804.
— Δεῖτε δὲ κόλπους
Ἀλλ' ἡμεῖς δακρύοισι. πῶς δ' ἔδειξ' αἰσπυρῆς αὐτάς.
Scholiasta: Ἄσφακτί, ἀπὸ τῆς πολυσαγῆς. τὸ ἦν αὖτ' ἐπισημεῖν ὡς ἀφρηρήτων ὀλῶ. Hodie tam in textu Apollonii, quam apud Scholiastam ejus male legitur ἄσφακτί: cujus loco ἀσφακτί legendum esse jam dudum ante monuit ὁ πᾶν Casaubonus in *Lectio. Theocr.* cap. XIV.
+ Συγχερῶν τὸν βασιλέα Θασί.] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Casaubonus, legitur supra v. Ἀνεπισημύτης, & infra v. Ἀφρηρήτης.

5 Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν. — λογιζόμενον.] Fragmentum hoc nec F. Urfinus, nec Casaubonus, nec Valelius, nec Jacobus Gronovius ad Polybium retulit, cum tamen ejus esse haud dubie colligatur ex Appiano de *Bellis Punic.* pag. 136. qui expressè testatur, Polybium memoriae prodidisse, Scipionem, capta Carthagine, vicissitudinem & inconstantiam rerum humanarum animo illum reputantem, & patriæ suae exitum praesagientem, versum illum Homeri, quem Suidas hic adducit, pronuntiasse. Verba Appiani haec sunt: *Ἐπὶ πολὺ δ' ἔννεος ἐφ' ἑαυτῷ ἡυόμενος περ στωιδῶν, ὅπ' καὶ πύλῃς, & ἔννεος, & ἀφρηρήτης ἀπάσας δὲ μεταβαλεῖν, ὡς αὖτ' ἀνθρώπων δαιμόνων κατὰ τὴν ἐπαθεῖ μ' Ἰλιον, εὐτυχῆς ποτε πόλις ἐπαθεῖ δὲ & Ἀσφυρίαν & Μήδον καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀφρηρήτης μερῆς ἡυόμενος καὶ ἡ μάλιστα ἐναφρηρήτης ἐκλάμψασε ἢ Μακεδόνων, εἶπε ἑκῶν, εἶπε ἀφρηρήτης αὐτὸν τῶδ' ἔπειτα.*
Ἐασείαυ ἡμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλη Ἰλιῶν ἰσῆ.
Καὶ Περσῶν, καὶ λαοῦ ἑυμμελίω Περσῶν.
Πολύτῃ δ' αὖτὸν ἐρομένη σὺν παρρησία (καὶ ἦν αὐτῶ καὶ διδοσκαλῶ) ὁ, π' βέλοισ' ὁ λόγος, Φασίν, ἔ φυλαξάμενον ἐνομούσῃ τῷ πατρὶδι σαφῶς, ἑαυτῆς αἰσπυρῆς, ἐς τ' αὐθράπεια ἀφορῶν, ἐδειξί. καὶ τῶδ' μ' Πολύτῃ αὐτῶς ἀφρηρήτης συγχερῶν. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus est, adduxi: ex quo haud obscure patere arbitror, verba illa, quae Suidas hoc loco absque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda esse.
6 Ἄσφαθμύτης, ᾧδ' ἔδειξ' ἀν δύναιτο περ.] Ex Harpocrate.
7 Ἄσφακτί δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοτες ὀμμερ.] Haec sunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 324.
8 Ἄσφαιδα. οἱ εἶν' ἀφρηρήτης.] Vide Stanleium in *Aeschyli Persas* v. 247.

τῆ ἀφρῆ τιῷ ἐπανυμίαν πεποιηκόσιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀστάρτη, Θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμῶς, Θεὸς Ἀμανιτῶν οἷς ἐλάτρευσε Σολομῶν ὅς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἑθνῶν, αἱ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισι ἐπιταύσια, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ἐν τῆσιν πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοὰμ, ἐξ ἀλλοφυλῶν, ἀνάξιος τῆς δαχῆς. ἔ γὰρ ἡ πολυγαμία τιῷ εὐτεχνίαν πιεῖ.

Ἀσαφίς. καὶ σαφυλή. Γραῖν, χ' ὁ μελίπτης λίβανος. καὶ παραμία. Ἄνδρὸς γέροντος ἀσαφίς τὸ κενόν.

Ἀσαχὺς, καὶ ἀσαφίς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ α ἐν δαχῆ τῷ ποιῶτων ὀνομάτων Ἀπικόν. Ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσαχύεσσι.

Ἀσα. πόλις. Καὶ ἄσαφος σέφανος τὸ τεῖχος.

Ἀπικόν χεῖρον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειτῆ. ὅταν γὰρ ὑποκείμενον, αὐτὸ τῆτο ὀδανίνας ἀφ' ἡραμαμάτων δηλοῖ ὑποκείμενον τῷ χεῖρι. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνετο.

Ἀσεγός. ὁ μὴ ἔχων στέγιον. λέγει δὲ καὶ Φλύαρος, καὶ ἄνυπομόνητος.

Ἀσειζόμενος. ἀγλαίζόμενος. κομφυδόμενος. καὶ Ἀσεισμός, τὸ συμπολιτὸς εἶναι.

Ἀσελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκῶντες Ἀσελεβαῖται.

Ἀσεμφεία. ἀμετακίνητος. βέβαιον. ἢ ἀντὶ τῆ ἀσεμφῆ. Ἀσεμφῆ ἠποδάγραν, καὶ ἰδνακας ἀντεκλήρας. Καὶ αὐτῆς. Οἱ δὲ ἀσεμφεῖς ὄντοι καὶ ὑπερόπτησιν καὶ πείσεις ἢ μοι δικῶσιν ἐκόντες σιωπέσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πείνα δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἰκανοί.

Ἀσενακτί. ἀνθ' ἡσναγμῶ. Ἐπειφάνης. Οὐδ' ἄσενακτὶ περδόμενος οἶκος κενός.

Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ἐστὶν ἐν ταῖς Ἀλκυονίδες. καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγει καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστερίος.

Ἀστερίος. κληρικόν. καὶ Ἀστεριώτα, ἢ τοὶ ἀστερας ἐμπεποικυμένους ἔχοντα. καὶ ἀστερων τέλειππος, ἄρμα τῆ ἡλίου. καὶ Ἀστεροπιτῆς, ὁ ἀσραπτικὸς.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν. Ἀστεῖον πὶ καὶ κατέρρημιθόνον εἰπεῖν. Ἐκωμικὴ ἢ συμπολοκὴ. σημαίνει δὲ τὸ κατέρρημιθόνον τὸ ἀκρῶς διεργασμένον. ἐν συνουσίᾳ γὰρ.

1 Ἀπικόν χεῖρον] Ante legebatur Ἀσ * * * χεῖρον: quam lacunam (quae non solum in prioribus Edit. sed etiam in MSS. occurrit) ex Etymologo & Hieronymo supplevi. Prioris verba haec sunt: Ἀπικόν. ἐπὶ οἱ Ἀπικὸν ἐκάλεσαν τὸ ἐλευθέρων χεῖρον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χεῖρος. ἐρητύ δὲ. ὅτι πῆς ἑσπερῆ μινους χρεῖσι χεῖροις εἰώσασιν ἐκκαταπληθῆναι φίλων, ἢ ἐκάλεσαν ὄρον. ἐν ἡ ἐκκαταπληθῆναι καὶ ὁ χεῖρος καὶ ὁ χεῖρος ἐπὶ μὴ πωληθῆναι ἐπὶ οἷς ἐπὶ κατὰ αὐτὰ δανείσθαι. Hic lo. us pulchre & citate explicat, quid veteres Graeci ἀπικόν χεῖρον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Men. hunc Ex. et. cap. 11. lib. 111. cap. xxi. & Salm. hunc de Modo U. ur. cap. xv. pag. 626. Confer etiam Suidam infra v. ὄρον.

2 Ἀνυπομόνητος] Haec significatio voci ἀνυπομόνητος quam ἀσεγος convenit. Vide Hesych. v. Ἀσεγος.

3 Βέβαιον. ἢ ἀντὶ τῆ ἀσεμφῆ. Ἀστια.] Locum hunc in prioribus Edit. mutilam & confusam fide MSS. in integrum restitimus.

Gracos Ἀφροδίτη, i. e. Venus vocatur, cognomine ab astro ei imposito. Ejus enim stellam Luciferum esse fabulantur. Astarte Deus Sidoniorum, & Chamos, Deus Ammonitarum: quos Solomon coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quae cum foeminis Israeliticis erant septingentae, & concubinae trecentae. Ex his omnibus natus est ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. Uxorum enim multitudo non efficit bonam & numerosam prolem.

Ἀσαφίς. Uva passa. Et σαφυλή. Uva. * * * * Et proverbium: *Viri senis calva est velut uva passa.*

Ἀσαχὺς, & ἀσαφίς, & omnia reliqua, in quibus τὸ α ab initio redundat, Atticorum sunt nomina. [Homerus:] *Et incumbit spicis.*

Ἀσα. Urbes. Et urbis corona murus est.

Ἀπικόν χεῖρον. Ager creditori non obnoxius. Qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum & inscriptionem, id ipsum indicantem. Eadem ratio erat domus.

Ἀσεγός. Tecto carens. Sic etiam vocatur homo garrulus, & qui tolerari non potest.

Ἀσειζόμενος. Urbane se gerens. Splendorem & cultum affectans. Sese jactans. Et Ἀσεισμός, ratio urbane & civiliter vivendi.

Ἀσελέβη. Astelebe, urbs Lydiae: cujus incolae vocantur Astelebæi.

Ἀσεμφεία. Immotum. Firmum. [In Epigrammate:] *Immotam pedicam, & sagittas veloces.* Et iterum: *Illi vero, qui sunt adeo rigidi, Rhetoricamque & Poeticam contemunt, non videntur mihi animo lubenti cum Deo & hominibus conversaturi esse. Idem pra ingenii inopia ne ad parva quidem apti sunt.*

Ἀσενακτί. Sine gemitu. Aristophanes: *Tu vero secure pedens domi manebis.*

Ἀστερία. Asteria. Una ex Alcyonidibus. Quae in voce Ἀλκυονίδες. Et Asteria, urbs Lydiae: quae & Ἀστερίς dicitur. Civis, Asteriota & Asterius.

Ἀστερίος. Adjectivum possessivum. Et Ἀστεριώτα, stellis ornatum & distinctum. Et ἀστερων τέλειππος, currus Solis. Et Ἀστεροπιτῆς, fulgurator.

Ἀστεροπαῖος. Asteropaeus. Nomen proprium.

Ἀστεῖα λέγεις. Facete loqueris. Et Ἀστεῖον, urbanum, civile. *Urbanum aliquid & elimatum dicere.* Κατέρρημιθόνον hic significat, summo studio elaboratum.

4 Ἀσεμφῆ ἠποδάγραν καὶ ἰδ.] Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate quodam Leonidis, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus supra v. Ἀδραῖς.

5 Ἰδνακας ἀντεκλήρας] In Cod. MS. Epigrammatum ineditorum recte scriptum est ἰδνακας ἀντεκλήρας, uti etiam apud Suidam scribendum est. Significat hic autem ἰδνακας sagitta, uti apud Latinos arundo; & ἀντεκλήρας velox, sive, qui cum impetu fertur, ab αἰθήρα.

6 Ἐπειφάνης] Ecclesiasticus pag. 737. sed ubi rectius legitur, σὺ εἶ. ἀσενακτὶ περδόμενος &c.

7 Ἀστεῖον πὶ καὶ κατέρρημιθόνον εἰπεῖν] Haec sunt verba Aristophanis Raris pag. 254. (166. Ed. B. f. F.)

8 Ἐκωμικὴ ἢ συμπολοκὴ] Haec verba, & quae paulo post sequuntur, ἐν συνουσίᾳ γὰρ, litura laudanda sunt, quoniam nullum hic sensum habent.

'Απειϑ. θύσυνετ. θύσωθροπ. χραίεις. χρα-
 λός. γελωιάθης. και 'Απεισιότρω, αντι τῆ σιωλωτρω.
 'Ο δὲ χραρὸν θύσαν τῆ ἀπεισιότρω δραματι πλανήσασιν
 τὸν ἠπαρηκότα. τῶν Εὐριπίδου Φησὶν 'Αεισοφάνης. και
 'Απειθς, ἀπειζομύθης, πολιθλομύθης. 'Ὀφρημόπερον ἀ-
 πειζέσθαι τὸ ὠραίζέσθαι γελωλοποιεῖν, ἔπινα σκώπ-
 ται. και 'Απειως, ἀρεπύνας, Φρονίμως.

'Αφύουσι. οἱ δυσυχίς. οἱ πένθης. οἱ γάσιν και οἱ-
 κησιν μὴ ἔχοντες.

'Αφίς. τῆ ἀφίς τῆς Αἰγὸς λάμψαι σφο-
 δροὶ πνέουσιν ἀνεμοὶ. ἔφην και 'Ομηρ. Λάβρς
 ἐπαυγίζων.

'Αφίς ἀφρς ἀφάφρς. ὁ μὲν ἀφίς, ἐν πὶ ἐπὶ τὸ
 δὲ ἀφρον ἐκ πολλῶν σιωλήσκειν. ὁ και ἀφροδέτημα
 κελεῖται.

'Αφίς ἀλσ. ἀδιόδουλον, ἀκαμάχην, ἀ-
 πωροπέλασον. Αἴας Φησί

Μολάν δὲ χῶρον εἶθ' ἀν ἀφίς κίχρ,
 Κρύψω τὸν ἔγχρ τῶ μὲν ἔχθρον βελῶν,
 Γαίης ὀρύξας ἐνθα μὴ τις ὄψεται
 'Αλλ' αὐτὸν ἔξ ἀφίς τε σωζόντων κάτω.

Εὐφίς, Φησί, τόπον, ἔφθεις ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας Φη-
 σὶν, ἵνα μὴ τις αὐτῷ ἀκολοθήσῃ. και 'Αφίς, ἀβα-
 τον ποσί. και 'Αφίς, ὁ ἀβαί, ἡ ἀσφαλής. και
 ἑφίς, ὁ κελεύ βάσιν ἔχων.

Εὐφίς αἰθυσίς ἰχθυόλοισι λέπας.
 ἐν Ἐπιγράμματι. και 'Αφίς, ἀδιόδουλον τρι-
 βρ.

'Αφίς. θύσυνετ. θύσωνας. 'Ο δὲ πάντων ἀφί-
 κῶς τὸ πρῶτον κελευθίς, διχῆ διίλε τῆς πωρο-
 χωρίσθας. λέγει δὲ 'Αφίς, και ὁ πολιτικός. και
 τῆς ἀφίς ὁ ἀφίς. ὁ Θεολόγος Φησί.

'Αφίς. ἀβαί. ἀδιόδουλον. Σοφοκλῆς

'Αφίς μὲν ἦδὲ τῆς ἀφίς χθονὸς
 Λήμης, βροτῶν ἀφίς, ἔθ' οἰκισμῶν.

'Αφίς. πηλολογία. 'Αφίς ῥητορικῆς, και
 πολιτικῆς, και ἀφίς.

'Αφίς ἴπποι. σκληρόσομοι. 'Αφίς πῶλοι βία
 φέρονται.

'Αφίς. τῆς ἀφίς και ἀφίς ἀσπόνδης δὲ,
 τῆς ἀδιλλάκτῆς και μνησικακῆς ἀνελέμωνας δὲ,
 τῆς ἀκαμπῆς και ἀνευδότης πρὸς ἔλεον.

'Αφίς. πολιτικός.

'Αφίς. ὁ, ἡ ἡμίον, ὡς Δημοσθένης κτ'

'Αφίς. Prudens. Venuflus. Lepidus.
 Formofus. Facetus. Et 'Αφίς, prudenti-
 tiore. *Ille vero tempus opportunum naclus
 fabula lepidiore fallendi eum, qui ipsum ante
 deceperat.* De Euripide Aristophanes inquit.
 Et 'Αφίς, urbanos, civiles. 'Αφίς &
 ἀφίς pro cavillari & jocosum capta-
 re, honestius dicitur quam σκώπην. Et 'Αφί-
 ως, decenter, prudenter.

'Αφίς. Infelices. Miseri. Pauperes. Qui
 nullam stationem nec habitationem habent.

'Αφίς. Quum stella Capræ lucet, vehemen-
 tes venti spirant. Unde & Homerus: *Cum
 impetu irruens.*

'Αφίς. Stella ab astro differt. Stella enim
 unum quid est & simplex. Astrum vero
 ex multis stellis compositum: quod & ἀφρο-
 δέτημα vocant.

'Αφίς ἀλσ. Nemus non calcatum, nec
 pervium. Ajax inquit: *Postquam vero lo-
 cum aliquem desertum & invium invenero, ibi
 occultabo hunc enses, omnium armorum meo-
 rum maxime mihi invisum. In terra enim e-
 um defodiam, ut a nemine cerni possit, sed per-
 petuis tenebris damnatus jaceat.* Inveniam,
 inquit, locum, quem nemo intrabit. Id au-
 tem Ajax ideo dicit, ne quis eum sequatur.
 Et 'Αφίς, pedibus non calcatum. Et 'Αφίς,
 inaccessus, tutus. Et ἑφίς, qui facile calca-
 ri potest. In Epigrammate: *Valde tritum
 mergis pisces capientibus promontorium.* Et
 'Αφίς ὁδός, via invia & non calcata.

'Αφίς. Prudenter. Sapienter. *Ille vero
 cum omnium mentem prudenter animadvertif-
 set, bifariam divisit eos, qui ipsius partibus se
 adjunxerant.* Dicitur etiam 'Αφίς, civilis. Et,
 urbanos rusticus [contemnit,] Theologus in-
 quit.

'Αφίς. Non calcatus. Inaccessus. Invius.
 Sophocles: *Littus hoc insule Lemni desertum
 prorsus est, nec a mortalibus habitatur.*

'Αφίς. Oratio lepida & persuadendi vim
 habens. *Ab oratorio & politico lepidoque di-
 cendi genere recedere.*

'Αφίς ἴπποι. Equi durum os habentes. In-
 tractabiles. [Sophocles:] *Equi duro ore præ-
 diti vi eum auferunt.*

'Αφίς. Duros & inhumanos vocant ἀφί-
 γες. Irreconciliabiles & iram alta mente con-
 ditam fervantes, ἀσπόνδης: immites vero &
 rigidos, ἀνελέμονας.

'Αφίς. Civis.

'Αφίς. Afinus, vel mulus, ut Demosthe-

1 Εὐφίς ἀφίς ἀφίς τὸ ὠραίζέσθαι γελωτ. Lego, εὐφίς ἀφίς
 τὸ ἀφίς ἔσθαι τὸ ὠραίζέσθαι ἔσθαι γελωτ.
 2 'Αφίς. οἱ δυσυχίς. οἱ π. Vide Etymologum, qui vocem hanc
 eodem modo expunit.
 3 'Αφίς ἀλσ. ἀδιόδουλον] Locus, quem Suidas hic interpre-
 tatur, exstat apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 275.
 4 'Ακαμάχην. ἀπωροπέλασον] Hæc interpretatio non pertinet
 ad vocem ἀφίς, sed ad ἀμαμαχίαν, quæ apud Sophoclem loco
 laudato proxime sequitur, ut Personius recte observavit.
 5 Μολάν δὲ χῶρον ἔθ' ἀν ἀφίς κ.] Hæc & quæ sequuntur sunt

verba Sophoclis *Ajace* pag. 39. 40. ut Portus monuit.
 6 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 378. ut Portus observavit.
 7 'Αφίς ἴπποι. σκληρόσομοι] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ele-
 dram* pag. 117.
 8 'Αφίς. οἱ, ἡ ἡμίον — ἔτις ἐκαλεῖτο] Ex Harpocra-
 tione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium pag. 1588.
 'Ὅτι τῶν ἡμίονων. ἐφ' ἧς ὀχέμεθα, φησὶν, ἀφίς ἔσθαι. 'Αφίς καλεῖ-
 σιν ἀφίς. ἐνθ' ἡ λέγεται καὶ ὁ ἀφίς ἀφίς. Λέγεται μὲν ἀφίς
 ἔσθαι τὸ κατασκευάσθαι ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίαν λόγῳ. 'Ἐπ'
 ἀφίς ὀχέμεθα ὀχέμεθα.

Μειδία. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' ᾧ οἱ ἄνθρωποι ὀχεύονται, ἔπως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἄστράβη, τὸ ἐπὶ τῆς ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρατῖσιν οἱ καθεζόμενοι. καὶ Ἀσραβηλάτης, ὃ ἥνιοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νατοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀσράβιω λέγουσιν. Ὁ δὲ τῆς ἡμίονος ἀποσχεύσας, τὸν τε φέρων καὶ τιῶ ἀσράβιω διάσας ἐπὶ τῆς ὤμων, εἰς τιῶ μονίῳ τῆ θείῃ Σάββα ἔρχεται.

Ἄστρα βλέπειν κάλλιτον ἀνθρώποις πέλει.

Ἄστραλα. κυρίας τὸ σύνηδες λεγόμενον καὶ ὃ σπίνδυλον τῆ τραχήλου, καὶ ὃ πεττικός, καὶ βοτάνη δὲ ἕτω καλεῖται. καὶ ὃ ἀσράγαλον, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσας ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δεῖπνῳ ἀνακείμενον κατέναντι τῆ τοίχου ὡς ἀσράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραϊδὶ γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γινῶσθαι. μετὰ σφραγίσματα δὲ τὸν Δανιὴλ, παρεκάλεθ' ἐρμηνεύσαι αὐτῷ ταῦτα. ὃ δὲ εἶπεν αὐτῷ Ἰὸν ἀσράγαλον, ὃν εἶδες, χεῖρ ὅτι Θεὸς ζῶν, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τιῶ βασιλείαν σου. ἀκέρως ἐν ὃ Βαλτάσας ἐθλίβη καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τῆ Μήδου ἀνηρέθη. καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἄστραμψυχ. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπεύειαν πεποίηκε καὶ Ὁνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. ἢ ἔξελξις νεφῶν πυροσφαιρομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνιθυμίας. καὶ παροιμία Ἀστραπή ἐν πύελῳ. ἐπὶ τῆς ὕστερας. παρόσον ὕδεν δύνανται αἱ ἐν τῆς κρινῶν καὶ πύελων μαρμαρυγαί.

Ἀστρατεία. ἢ εἰρήνη. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ ὃ στρατεύονται.

Ἀστρια. οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἴνυτο λυτρῶν τῶν Καλλιμάχου.

Ἀσρόβαλον. ὃ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἢ τῆς ἀστρονομίας. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι πάντως ἐφεύρον τῆς Ζωροάστρου μετ' ὃν καὶ Ὁσάνης οἱ ἐπέστησαν τῇ ἔρατῃ κινήσει τὰ περὶ τῆς πικτομένης συμβαίνον ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τῆς γεωμετρίας ἀναφέρουσιν εἰς τιῶ τῆς ἀστέρων κίνησην. ἢ, ὡς Ἀστρονομία τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῆ μακρῆ καὶ ἔρημον ὕδεν περὶ τοῦ μῆδου, καὶ ἀστρονομία σημαίνει τὰς θείας τῆ παλαιοῦ. καὶ ἀστρονομία, ὃ ἐν τῆ ἀστρονομία. Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγισσαίων ἤρξατο. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῆ ἐγγυαίων ἀνομαζόντων, καὶ Μαγισσαῖοι, οἱ αὐτοί.

1 Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ τῆς ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad ἀσράβιω λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologū.

2 Ἐπὶ τῆς ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmasius ad Spartianum, & Portus legentium putant τὸ ἐπὶ τῆς ἐφ' ἵππων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῆς ἵππων πῆξιμον ξύλον, quod non displicet.

3 Ἀστρα βλέπειν κάλλιτον ἀνθρ.] Hic versus ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum.

4 Καὶ ὃ σπίνδυλον τῆ τραχήλου] Hoc sensu vox ista capitur ab Homer II. E. v. 466. ubi vide Scholiastam.

5 Πιττικός] Sic habent omnes Editiones. Sed malim πιττικός.

6 Ἀσράγαλον, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσας ὁ υἱὸς Ναβ.] Historia hæc de prompta est ex Danie. cap. 4.

nes in oratione contra Midiam. Fortasse autem sic appellabatur quodvis jumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀσράβη, lignum in ephippiis, quod fessores tenent. Et ἀσραβηλάτης, agaso. Vel etiam ipsum jumentum, quod onera dorso gestat, sic appellatur. Alii vero mulū, quo homines vehuntur, ἀσράβιω vocant. Ille vero, cum mula ejus cecidisset, & sarcinis & clitellis in humeros sublatis, ad divi Sabbæ monasterium venit.

Ἀστρα βλέπειν. Astra cernere pulcherrimum hominibus somnium est.

Ἀσράγαλον. Proprie sic vocatur talus. Item, vertebra colli, & talus quo luditur, & herba quædam. Et ἀσράγαλον [apud LXX. Interpretes] dicitur de manu, quam Balthasar filius Nabuchodonosoris, cœnæ accumbens, in adverso pariete vidit scribentem Hebraica lingua, quæ nemo intelligere poterat. Daniëlem igitur accersitum rogavit, ut hæc sibi interpretaretur, qui ei dixit: *Manus, quam vidisti, est manus Dei viventis, quæ scripsit, se mensam esse & consummasse regnum tuum.* Hoc audito Balthasar magnum animo dolorem concepit, & paulo post a Dario Medo interfectus est. Et Ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστραμψυχ. Astrampsychus. Hic librum veterinarium de asinorum curatione scripsit: itemque, de somniorum interpretatione.

Ἀστραπή. Fulgur, sive inflammatio nubium, quæ inter se atteruntur, vel a vento rumpuntur. Et proverbium: *Fulgur ex pelvi.* Dicitur de rebus vanis. Fulgor enim lucis, quem fontes & pelves reddunt, nullam vim habet.

Ἀστραλία. Vacatio a militia. Pax. Tempore enim pacis a militia cessatur.

Ἀστρια. Tali. *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* Callimachus.

Ἀσρόβαλον. Astronomus.

Ἀστρονομία. Astronomia; quasi dicas astrorum distributio. Hanc inter Babylonios primus invenit Zoroastres, & post eum Hoftanes: qui ex genitura & motu cœli fata hominum nascentium observare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam acceperunt, qui nascentibus itidem themata natalitia assignant. Et, *Ad astra cursum dirigere.* Dicitur de illis, qui per loca deserta longum iter faciunt, & ex stellis situm regionum conjiciunt. Et ἀστρονομία, sidereus. Magusæ Magiæ & Astrologiæ inventores fuerunt. Perfæ enim ab indigenis vocantur Magog. Et Magusæ, iidem.

7 Ὁνειροκριτικόν] Hic libellus Astrampsychi hodie adhuc existat, editus una cum aliis scriptoribus Onirocriticis.

8 Ἀστραπή. ἔξελξις νεφῶν πυροσφαιρομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνιθυμίας] Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. clix.

9 Ὁσάνης] Rectius Ὁσάνης, vel Ὁσάνης, per o parvum.

10 Ἀστρονομία τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῆ μακρῆ καὶ ἔρημῃ] Hoc proverbio usus est Sophocles Oedip. Tyr. pag. 184.

Ἀστρα τὸ λοιπὸν ἐκμετρεῖσθαι χροῖον.]

Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ τῆ ἀστρα ἐπερὶ τοῦ μῆδου. ἢ δὲ μεταφορῶς ἀπὸ τῆς τῆ πλάστη μετρήσαντων, ὡς ἀνὸς ἀστρῶν τεκμαίρομένων τῶν πλῆθ. Locum hunc Sophocles observaverat etiam Portus.

Ἄστυγης, γραμματικός. Τέχνῳ γραμματικῷ.
Περὶ ἀφελέκτων. Περὶ μέτρων. Κανόνας ὀνομαστικῆς.
καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἄστυάναξ. ὄνομα κύριον. Ἄστυανάξιϛ.

Ἄστυάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα ἢ
πῆσ φρόνη τὰς ἐν τῇ σιωβασίᾳ χαλακλίσθις εὗρεν, καὶ
ἔγραψε περὶ χημάτων σιωβασιακῶν ἰὼ ὑπερὸν πα-
ρεξήλωσαν Ἐφελανίς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἱ τὰ τοιαῦ-
τα ἐξοργισάμεθα ἀσελγήματα.

Ἄστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. Ἄπὸ τῆς ἐν ἄσφ
βοῶν. καλήτορα δὲ τὸ αὐτὸν Ἄπὸ τῆς καλεῖν Φασί.

Ἄστυγείτων. πλησιόχαρϛ.

Ἄστυδάμας ὁ παρσεβύτης, υἱὸς Μορσίμου τῆς Φιλο-
κλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηνῶν, τραγικός.
ἔγραψε τραγωδίας σμ' εἰκοσιεῖς. ἀκροασάμεθα δὲ
ἰὼ Ἰσοκράτους, καὶ ἐπάτη ἐπὶ τραγωδίαν.

Ἄστυδάμας, ὁ νέϛ, υἱὸς τῆς παρσεβύτης, τραγικός
καὶ αὐτός. Δράματα αὐτοῦ, Ἡρακλῆς Σατυρικός,
Ἐπίγονοι, Αἴας μαγνόμεθα, Βελλεροφόντης, Τυρῶ,
Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἄστυδρομία. ὡσαύτ' Ἀλίβουσι οἰοῦναι τῆς πόλεως γε-
νέθλια, καὶ Θεοδασία εὐροπῆ, ἐν ἣ ἐπίμων Διόνυσον
καὶ τὰς Νύμφας ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιον τε καὶ τὸ ἀ-
γαθὸν κρεῖσσιν αἰνιτήμενοι.

Ἄστυνοϛ. ὄνομα κύριον.

Ἄστυνόμοϛ. δέκα ἦσαν ἄστυνόμοι πέντε μὲν
ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄσφ οἷς ἐμελεσθεῖς τε τῶν
αὐλητῶν, καὶ ψαλλεῶν, καὶ κομπολόγων, καὶ τῶν
ποιόντων.

Ἄστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἄστυπαλαῦς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον. ὁ πόλις.

Ὅς τὸ ἄκιστο εἰς ἄστυρον ἀγγελιάτης.

Καλλίμαχϛ.

Ἄστυφέλικτον. ἀπνακλιον.

Ἄστυλον ἱερόν. τὸ πῆμον, καὶ τηρεῖν τῆς ἱκέτας. καὶ
ἀστυλία, τὸ πρᾶγμα. Τῆ δὲ ἀγῶν ὄντι δημο-
σίῃ καὶ μεγάλῃ ἀφ' ἧς τῶν παρσεβυτῶν ἀστυλιαν,
καὶ τῶν σωήτη ὡσαύτ' Ἰσχυρῶν Ῥωμαίων ὑπερ' ἧς
παρσεβυτῶν μισοπηλιαν.

Ἄστυγχετον. Ἡ γὰρ φύσις τῆς ἀστυγχετῆς ἔτε σιδή-
ρος ὑφίσταται καὶ ἀλύσι, ἔτε μὲν πάλιν τῶν ἀφ' ἧς
πυρὸς λύσι.

1 Φιλανίς] De hac Philanide insignem habes locum apud Athen.
lib. viii. pag. 335. quem vide. Eiusdem mentio fit infra v. Δη-
μοχάρης. Vide etiam Antho. epigr. lib. iiii. cap. x. ubi epita-
phium ejus legitur.

2 Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ τῆς ἐν ἄσφ βοῶν] Ex Schol.
Homeri ad Il. Ω. v. 701.

3 Ἀστυδάμας ὁ παρσεβύτης.] De eo vide Meursium in Bibliotheca At-
tica.

4 Ἡρακλῆς Σατυρικός] Hæc fabula laudatur ab Athenæo.

5 Ἐν ἣ ἐπίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας] Confer Athen. lib. ii.
pag. 38. & Brodæum ad Anthol. Epigr. lib. i. pag. 121.

Ἄστυγης. Astyages, Grammaticus. Scripsit
Artem Grammaticam. De dialectis. De me-
tris. Regulas nominum. Commentarium in
Callimachum.

Ἄστυάναξ. Astyanax. Nomen proprium.
Unde dicitur Astyanacteus.

Ἄστυάνασσα. Astyanassa, Helenæ Menelai
uxoris ancilla, quæ prima varios coeundi &
concumbendi modos invenit, & de figuris Ve-
nereis scripsit. Hanc postea imitata sunt Phi-
lænæ & Elephantine, quæ obscæna ejusmodi
flagitia evulgarunt.

Ἄστυβοώτης. Præconis epithetum: quasi di-
cas, in urbe clamans. Eundem & καλήτορα vo-
cant, a καλεῖν, i. e. vocare.

Ἄστυγείτων. Vicinus.

Ἄστυδάμας. Astydamas major, filius Morfi-
mi, Philoclis nepos, utriusque Tragici, Athe-
niensis, Tragicus. Scripsit tragædias cccxl. vi-
cit xv. Idem audivit Isocratem, & postea ad
scribendas tragædias se contulit.

Ἄστυδάμας. Astydamas minor, superioris fi-
lius, Tragicus & ipse. Fabulæ ipsius sunt, *Her-
cules Satyricus, Epigoni, Ajax furens, Belle-
rophontes, Tyro, Alcmene, Phœnix, Palame-
des.*

Ἄστυδρομία. Astydromia apud Afros erat vel-
uti natalis urbis, & Theodasia festum, in quo
Bacchum colebant & Nymphas: ut mihi
quidem videtur, moderatam & veram vini
temperandi rationem significare volentes.

Ἄστυνοϛ. Astynous. Nomen proprium.

Ἄστυνόμοϛ. Astynomi decem erant nu-
mero: quinque in Piræo, & totidem in
Urbe. His curæ erant tibicinæ, psaltria, ster-
corilegi, & similes.

Ἄστυόχεια. Astyochia. Nomen urbis.

Ἄστυπαλαῦς. Astypalaus. Nomen proprium.

Ἄστυρον. Urbem. *Qui habitandi causa mis-
sus fuerat in urbem nuncius.* Callimachus.

Ἄστυφέλικτον. Inconcussum. Firmum.

Ἄστυλον ἱερόν. Templum venerabile & fan-
ctum, quod supplices tuetur. Et Ἄστυλια,
sanctitas loci, quæ supplices a vi & injuria
hominum defendit. *Cum autem certamen il-
lud esset publicum & ingens propter sanctita-
tem legatorum, & morem Romanorum, qui om-
nem injuriam legatis illatam detestari solebant.*

Ἄστυγχετον. Inconfusum. *Natura enim in-
confusi nec ferro dissolvi, nec igne consumi po-
test.*

6 Ἀστυνόμοϛ. δέκα ἦσαν ἄστυνόμοι] Hæc, & quæ sequuntur, de-
scripta sunt ex Harpocrate.

7 Δέκα ἦσαν ἄστυνόμοι πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ πέντε δὲ ἐν ἄσφ] Scribe
ex Harpocrate: εἰκοσι μὲν ἦσαν ἄστυνόμοι πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ δέκα
πέντε δὲ ἐν ἄσφ. Vide Maussacum ad locum illum Harpocratio-
nis, itemque Meursium *Leß. Attic.* lib. i. cap. xix.

8 Ἄστυρον. πόλις] Eadem voce pro urbe usus est Callimachus in
alio Epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. i. pag. 46.
Vide etiam Etymologum.

9 Ὅς τὸ ἄκιστο εἰς ἄστυρον κρεῖσσιν] Sensus fragmenti hujus est muti-
lus & obscurus: quæ ratio est, quare versionem Porti qualemcun-
que hic retinuerim.

Ἄσυμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἄσυμφανῶς. ὀπτικακλυμδῶς. ἀδήλως.

Ἄσυμφυῖ. ἀνοίκεια. ἀνόμοια. Ἡ πεπεῶδες τὸ ἔ-
δαφ⊙ ἔ ρείθρε ἰὺ, ὑπὸ τε ἀνωμαλίας κ' τῆ ἀσυμ-
φυῖ τὰ ὑποκείμενα ἔσταλῃ τοῖς ὑποκείμενοις.

Ἄσυνάρτητον. ἄσυνάρμοτον.

Ἄσυνδίατ⊙. ἀσύμπλοκ⊙. ἀσύζευκλ⊙.

Ἄσυνέτης. τὸς ἀσυνειδήτους· ὧν ἕδεν ἀφρονέτε-
ρον ὡρῶ τ'δ' Ἀποστόλω νοητέον. καὶ Ἄσυνετῶ, τὸ
μαραίνω.

Ἄσυνφεία. ὡρῶ βλασις σωτηριῶν.

Ἄσύνφρατ⊙. ἀσύμφαν⊙. ἀμικλ⊙. Ἄσυνφρέτης
δὲ, τὸς τοῖς σωτηρίας μὴ ἐμδῶντας, ἀς ἂν ὡρῶς
πινω σωθῶνται.

Ἄσυνφρότατον. Ἐ Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ ὡρῶ-
φρεσβείας ἐπὶ τῆ ὄχλη τάττει τὸ ὄνομα. ἀντὶ τῆ ἀ-
πρότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστες ἄλλ' τὸ ἀ-
βέβαιον ἔ πιθέμενον. ἢ ἀναμόλορον καὶ ἀσύμφωνον.
ὁμολογία³ γ' αἰ σωτηρία. ἢ ἀντὶ τῆ ἀσυνφρότα-
τον. Ὅμηρος⊙ δὲ ἀντὶ τῆ ὄν μὴ δύναται τις συνίεναι,
τί ποτε φρονεῖ. Φησὶ γ'· Σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκροτον.

Ἄσύντακτον. μὴ συνισταμενδῶν. μὴ⁵ συμφραζά-
μενον.

Ἄσυντελής. ἀσύμφορος⊙. ἀχρήσιμ⊙.

Ἄσυνεληθεν. Σπὸ τῆς Ἄσυνείας.

Ἄσυνείων⁶ δεξὴ παλαιά, καὶ ἐς τὸς μυθικὰς ἀ-
ναρχομένη χρόνος, ὀλίγη πρὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας
μέγας. εἶτα ἡ Μηδική, κατελήθη τῷ Ἄσυνείων,
χρόνον ἔ πολὺν κατέχευε, ἀλλὰ κατελήθη ἐπὶ τῆς
δ' γενεῆς. Πέροσα δὲ Μίδως κατὰγωνισάμενοι, ἡ χρο-
νον ἔ πολλὰ πλείονα ἄσυνείων ἔμειναν ἐπὶ τῆς δε-
ξῆς. ἢ δὲ Μακεδόνων δυνατεία, τῷ Περοσῶν κατελή-
θη, μὲν τῷ Ἀλεξάνδρῳ τελευτῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρ-
ξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τ' ἄσυνείων αὐτὴ κατ' αὐ-
τῷ ἐξησθένει, ὑπὸ Ῥωμαίων κατελυφεῖσα. τοῖς
γ' Ἐλληνικὰς δυνάμεις ὄχι ἄξιον αὐτῶν ἀνεπαρεξ-
ετάξεν. Ἀθῆνῶσι γ' μόνως ἤρξαν τ' ὡρῶ λίαν ἐβ-
δουμήκειν διὸν δέοντα ἔπι. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελο-
ποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος⁸ κρατῶντες ὅλα λ'
ἔπι, ἐπαύτησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἢ δὲ Ῥωμαίων πύλις
ἀπάσης, ὅση μὴ ἀνέμβατος ἔστι, ἔ καὶ μ' ὡρῶς τοῖς
ψ' ἔπεσον εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέροντα τὸ δδύπερον, καὶ
Πίσωνα Καλπῆρον, ἕδὲ ἀντίπαλον ἔχουσα.

Consulatū Neronis secundum, & Calpurnii Pisonis; nec ulla gens potentiae ejus resistere potuit.

1 Ἄσυνάρτητον] Vide supra v. Ἄκροτον.
2 Ἄσυνφρότατον. Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ ὡρῶ φρεσβείας.] Hxc, &
quae sequuntur, descripta sunt ex Harpocrate.
3 Ὅμολογία γ' αἰ σωτηρία.] Verba haec male interpretatur
Mausiacus ad Harpocratem. Ὅμολογία enim hic non significat
confessiones, sed pacta.
4 ἢ ἀντὶ τῆ ἀσυνφρότατον. Ὅμηρος⊙ δὲ ἀντὶ τῆ ὄν μὴ δύναται τις
συνίεναι.] Io us hic ex Harpocrate ita scribendus & in integrum re-
stituendus est: ἢ ἀντὶ τῆ ἀσυνφρότατον, ὡρῶ ἔστιν ἀνοητέων. ἢ ἀντὶ
†

Ἄσυνετατον. Inimicum. Hostile.

Ἄσυνφανῶς. Non manifeste. Tecte. Ob-
scure.

Ἄσυνφυῖ. Non consentanea. Dissimilia.
*Qua fluminis solum saxosum erat, quod pro-
pter inaequalitatem non videbatur aptum fore
rebus, quae illi imponendae erant.*

Ἄσυνάρτητον. Inconcinnum. Non congruum.

Ἄσυνδίατ⊙. Non conjunctus, vel non co-
pulatus cum altero. Cœlebs.

Ἄσυνέτης. Insipientes. Conscientia caren-
tes: quibus nihil stultius apud Apostolum
intelligendum est. Et Ἄσυνετῶ, desipio.

Ἄσυνφεία. Pactorum & conventorum vio-
latio.

Ἄσύνφρατ⊙. Cum quo nemo pactum inire
potest. Ab omni commercio cum aliis ab-
horrens. Item Ἄσυνφρέτης vocant eos, qui
pacta cum aliis inita non servant.

Ἄσυνφρότατον. Demosthenes in oratione
de falsa legatione ὄχλον Ἄσυνφρότατον vocat
turbam maxime infidam, & inconstantem, &
a pactis servandis alienam. Vel eam, quae a pa-
ctis & foederibus abhorret. Ὅμολογία enim
appellatur pacta. Vel posuit pro Ἄσυνφρότα-
τον, id est, insipientissimum. Vel pro eo,
cujus sententiam & mentem nemo perspicere
potest. Homerus: *Tu vero intellige, & me
audi.*

Ἄσύντακτον. Incompositum. Inordinatum.

Ἄσυντελής. Qui nihil prodest. Inutilis.

Ἄσυνεληθεν. Ex Assyria.

Ἄσυνείων δεξή. Assyriorum imperium anti-
quum, & cujus initium a mythicis tempori-
bus repetitur, exiguam quandam Asiae par-
tem obtinuit. Deinde Medicum, everso As-
syriorum principatu, haud diu duravit, sed
in quarta aetate desit. Postea Persae, Medis
devictis, non multo plus quam 200 annos im-
perarunt. Persis successerunt Macedo-
nes, quorum imperium post Alexandri obi-
tum in deterius ferri coepit, & sub succes-
soribus illius bellis intestinis labefactatum a
Romanis tandem eversum est. Quod ad
Graecos attinet, eorum potentia cum ante
dictis imperiis conferenda non est. Athe-
nienses enim solius orae maritimae imperium
tenuerunt per annos LXXVIII. Lacedaemonii
vero, cum Peloponneso & reliquae Graeciae ne
triginta quidem annos integros imperassent,
a Thebanis victi sunt. At Respub. Romana
totius terrae, quae quidem non est inaccessa,
imperium tenuit per annos DCCXLV, usque ad

ἢ ὄν μάλιστα σὺν ἂν δύναται τις συνίεναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος' Σὺ
δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκροτον.
5 μὴ συμφραζάμενον] Malim, μὴ συμπροσφάμενον.
6 Ἄσυνείων ἀρχὴ παλαιά, καὶ εἰς τὸς μὲν.] Hxc, & quae sequun-
tur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Dionys. Halicarn.
lib. 1. pag. 2. ut Portus etiam observavit.
7 Χρόνον ἔ πολλὰ πλείονα.] Sic recte habet Dionysius loco lau-
dato. In prioribus Edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλὰ πλείονα.
8 Κρατῶντες ὅλα λ' ἔπι.] Scribendum est ex Dionysio, κρατῶντες
ἔπι ὅλα λ' ἔπι: quam lectionem in versione secutus sum.
Ἄσυν-

'Ασύριοι. ἔπει ἐκλήθησαν ὑπὸ πινῶ γίγαντι,
ὀνόματι Σύρου, ἐξ ἧσ' ἔλαβε τὴν ἑπανυμίαν ἢ χάρα.
ὑπὸ δὲ Ἀσσυρίων ἢ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ὑπὸ
τῆς Ἀσσύρου, τῆς υἱᾶς Σήμου, τῆς υἱᾶς Νωε' ὅστις Ἀσσύρου
ἔκτισε φράσιν πόλιν μεγάλην ἢ μελονομαθεῖσαν
Νινίβη. οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τῆς Πέρσεως.

'Ασσύριοι. τὸ ἔθνος. Ἄπρεμύνητων πάντων ἔθνη
ἐμποδὼν ἡ αὐξήθειαν αὐτῆς ἐπὶ πλείστον. μὲν δὲ
παῦτα πολλοὶ καὶ σιμυγαῖς πόλεμοι γενόμενοι, ἑπα-
ναστῆσαι τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρας μερίων, καὶ πόλεμοι
πολλοὶ ἀλλήλων σιμυγαῖς ἔσονται. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρι.

'Ασύριον. ἢ σιμυγαῖα, ἢ δὲ πυκνὸν, ἀλλ' ἀργεῖον
οἱ τῆς πύσης, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάφρον. ἀπιδάνας
σιμυγαῖα.

'Ασύμφηλον. ἢ ἀπαίδευτον. ἀνήγον.

'Ασφαδάτω. ἢ ἀκατέγω. σπασμὸν μὴ ἔχοντι.
ἀντὶ τῆς σιμυγαῖας. ὅπως χειρὸς πληγῆς γενόμενης,
μὴ προσηγορεύεται σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θά-
νατῷ διατεινέτω. Σφαδάτω λέγει τὸ σπασμὸν
καὶ σφακελίζων. Σοφοκλῆς

Πομπῶν Ἐρμῶν χθόνιον, εὖ με κομίσω

Ἐν ἀσφαδάτῳ καὶ ταχῆς πιδήματι,

Πλευρῶν ἀσφρήξαντα τῷδε Φασγάνῳ.

Παραδεδωμένον δὲ κατ' ἰσορίαν, ὅτι καὶ τὸ ἄλλο
σῆμα ἀπιδάτω ἢ ὁ Αἴας, ὅτι δὲ τὴν μαχάλλην
μόλιον πρώτος, ἀφ' ἧς τὸν Ἡρακλέα λεοντῆ τὰ ἄλ-
λα μέρη ἢ σάματι σκεπάσαντα, τῆτο δὲ τὸ μέ-
ροσ ἀπέπαται ἑσῶν, ἀφ' ἧς τὸ πικρῶν ἐκείσῃ ἢ
γαρτόν.

'Ασφάλιον. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιον ῥιζόχορ' θε-
μέλια νέρεθε Φυλάσων. τελευταῖον ἔθνος τῆς ἑσ' ἢ
'Αλιευκῶν Ὀπρωιανῶν.

'Ασφάλισμα. Φύλαξαι σαυτὸν. Ἀσφαλίζω γὰρ, τὸ
φυλάττω.

'Ασφαλτῆπις λίμνη. ἔνθα ἢ ἀσφαλιον γίνεται.
'Ασφαλιον δὲ ἔχον ἐπὶ πύσης ὅμοιον. ἔσονται δὲ
ταῦτα καὶ οἱ ἰατροὶ. καὶ Ἀσφαλτῆπις, ἢ πύσῳσις.
ζῆτις ἐν τῷ ἀδιβλυθῆ.

'Ασφάραγον. Φάρυγγα, σόμαχον, λαυμόν. ὁ λέ-
γει καὶ τὸ ἀκατέγων ἀσφάραγον βλάστημα. ἔστι δὲ
πικρὸν καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγον, πρὸς τὰς κα-
σάρασις ἑπιπύθειον. ἔστι μὲν οἱ Ἀπιδάται ἀφ' ἧς τῆς Φ

'Ασσύριοι. Assyrii. Hi a Gigante quodam
cui nomen erat Syrus, ita appellati fuerunt:
a quo & regio nomen accepit. Ab Assyriis
vero & Syri dicti sunt. Vel ab Assur, filio
Semi, qui fuit filius Noe. Hic Assur pri-
mus urbem magnam condidit, quæ postea
vocata fuit Ninive. Alii vero dicunt Assy-
rios esse Persas.

'Ασσύριοι. Assyrii. Gens ita dicta. Cum
omnia essent tranquilla, nihil impedivit, quo-
minus eorum potentia magnum incremen-
tum caperet. Postea vero multa & conti-
nua bella, plurimæque seditiones aliorum ad-
versus alios, & bella intestina, exorta sunt.
Hæc sub Cæsare [contigerunt.]

'Ασύριον. Non bene compactum, nec den-
sum, sed laxum & tumidum in pœsi. Vel,
non bene ordinatas, nec probabiles, [sed ab-
surdas fabulas] componentem.

'Ασύμφηλον. Imperitum. Stultum.

'Ασφαδάτω. [Dicitur de morte, in qua
moriens] non palpitat, nec convulsionem pa-
titur, sed celeriter & facile animam efflat.
[Hoc autem Ajax ideo dicit,] ut letali vul-
nere ictus statim & absque convulsionibus
moriatur, nec diu moribundus palpitet. Σφα-
δάτω significat convulsionem pati & conta-
bescere. Sophocles: [Invoco simul] Mer-
curium Terrestrem, animas ad Orcum compel-
lentem, ut morte placida, & celeri, convulsio-
nibusque carente me sopiat, postquam latus hoc
ense dirupero. Ferunt autem fabulæ, Aja-
cem reliquo quidem corpore fuisse invulne-
rabilem, at solam ejus axillam vulnerari po-
tuisse, quod Hercules, cum totum ejus cor-
pus pelle leonina texisset, solam hanc par-
tem excepisset, ideo quod pharetra ei ap-
penfa esset.

'Ασφάλιον. Neptuneus. O Neptune, qui
ima terrarum fundamenta custodis. Hic ver-
sus est ultimus libri quinti *Halieuticorum* Op-
piani.

'Ασφάλισμα. Securitati tuæ confule. Ἀσφα-
λίζω enim significat custodio.

'Ασφαλτῆπις λίμνη. Lacus asphaltites, ubi
bitumen gignitur. Bitumen autem est ali-
quid picis simile: quo & medici utuntur. Ἐτ'
'Ασφαλτῆπις, bituminatio. Quære in v. Ἀσφα-
λιον.

'Ασφάραγον. Fauces, stomachum, guttur.
Item germen ex spinis nascens. Est etiam
quoddam herbæ genus, ἀσφάραγον vocatum,
quod ad purgationes utile est. Et Attici quidē

1 Ἀπιδάτων πάντων ἔθνη ἑσῶν.] Quid hæc ad vocem Ἀσσύριοι? De Romanis enim, non de Assyriis in hoc fragmento verba sunt, ut vel ex ultimis versibus, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet.

2 Ἀσφάριον. ἢ σῶν ἐσῶν, ἢ δὲ π.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 199. (122. Ed. B. & P.)

3 Ἀσύμφηλον. ἀπιδάτω.] Scribe ἀσφάριον, ut apud Homerum *Il.* I v. 643. Vide etiam *Etymologum*.

4 Ἀσφαδάτω ἀκατέγω. σπασμ.] Hæc, & quæ sequenter, descripta sunt ex Scholiasta Sophocli. ad *Ajaxem* pag. 50. ut Portus observavit.

5 Ὅτι καὶ τὸ ἄλλο σῆμα ἑσῶν ἢ ὁ Αἴας, καὶ δὲ τὴν μαχάλλην.] Vide Scholiastam Homeri ad *Il.* v. 821. itemque Anonymum in argumento *Ajaxis Flæg.* & Eustath. ad Homer. pag. 995.

6 Κατὰ δὲ τὴν μαχάλλην μόλιον π.] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diversæ sunt auctorum sententiæ. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuisse dicunt: ut ex locis auctorum in nota præcedente indicatis patet.

7 Θεμέλια.] Apud Oppianum legitur *Θημέλια*, uti & hic legendum est.

8 Ζηρόν.] Hæc vox procul dubio corrupta est: quæ tamen quomodo emendanda sit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat *κηρόν*: sed quod mihi non fitis probatur.

9 Λέγεται καὶ τὸ ἀκατέγων ἀσφάραγον βλ.] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Histor. Plant.* pag. 601.

10 Οἱ Ἀπιδάται ἀφ' ἧς τὴν λέξιν ἀσφάραγον.] Vide Athen. lib. 11. pag. 62. & Bodæum a Stapel ad Theophr. *de Plantis* pag. 600.

τιῷ λέξιῳ περιέφερον. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβῆντες
 εἰς τὴν π λέγουσι. καὶ ἀπλῶς τὰ τ λαχάνων ὀ-
 βόμυρα παρῶτα ἀσπαράγγος καλεῖται.

Ἄσφοδελος. τὸ φυτόν. Ἄσφοδελός δὲ, ὁ λειμῶν.
 lus. At ἀσφοδελός, pratium, in quo asphodelus

Ἄσφοδελος. σικιλλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον μα-
 κρὰ, καὶ ἀνηρέκων ἐσθίουμόνον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐ-
 τῆ φρυγίμονον, καὶ ἡ ρίζα κομπομύμη μὲν σύκων πλεί-
 τισι ὄνησι ἔχει. Περσεφόνης ἢ χθονίων ἱερὸν. καὶ Ῥό-
 διοι τῷ Κόρβου καὶ τῷ Ἄρτεμιον ἀσφοδέλω τέφουσι.
 περιπαροξυτόνας δὲ ἀναγνωσκόν.

Οὐδ' ἔσονται ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ἕνεκα.
 τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητόν· ὡς καὶ
 παρ' Ὀμήρῳ Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ut apud Homerum : *In prato, in quo asphodelus nascitur.*

Ἄχαλλων. ἀδημονῶν, λυπέμενον, χαλεπαίνων.
 Ὁ δὲ ἄχαλλεν, ὡς παρθουκίμυμον ἐκ νέου, τρι-
 χῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φρονιζούσης σωμασίαις.
 Καὶ αὐτίς Ὁ δὲ ἄχαλλων τῆ ἀπιμία, καὶ ἀπαυ-
 δήσας ἐπὶ τοῖς ἀνυμύτοις, ἢ ποδῶν εἶχεν ἀνέφορε. καὶ
 Ἄχαλλῶνα, ἀδημονεῖντα.

Ἄχαετον. ἀκράτητον. καὶ Ἄχέπως, ἀμέτρως.

Ἄχαλος. ὁ μὴ θυγαρεῖν. χολή γὰρ ἢ ἔν τῇ λε-
 γομένη σινηθεία θυκαίει. ἢ Μηδὲ χρεῖς ἀνάγκης
 λέγειν παρὰ πνα, ἢ ἐν ὀπιτολῇ γράφειν, ὅτι ἀχαλός
 εἰμι· μηδὲ εἰς τοῖς τε τρέπεσιν σινηθεῖς παραλείδουσαι
 τὰ χεῖρας τὰς παρὰ τὴν συμβιῖντας χρεῖς κερήκοντα,
 παρβαλλόμενον τὰ παρὰ τὴν παρὰ τὴν. καὶ ἀ-
 χαλοῦμαι, καὶ ἀχαλοῦμαι, καὶ ἀχαλοῦμαι. πάντα
 ταῦτα Μένανδρον λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀχαλοῦ.

Ἄπια. ἢ δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τῆ ὄσα, ἢ ἄπινα,
 παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τῆ πνα, ἢ ποῖα πνα, πα-
 ρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιπποῖσι. ἐπιχρὲ δὲ παρὰ τὸ
 ἄπια. ἐν δὲ τῷ παρὰ τὴν παρὰ τὴν παρὰ τὴν παρὰ τὴν
 τῆ ὄσα ἔλαβε τῷ λέξι. τῷ δὲ καμικῶν πνα τὸ
 ἄπια ἐπὶ χρεῖς ἔταξεν· ἔπερ δὲ ἐπὶ χρεῖς. ἄ-
 τα πνα, ἢ ἄπινα, ἢ παρὰ τὴν πνα ὀλίγα. Ἀντιφῶν
 τῷ ἄπια κέρηκον ἀντὶ τῆ ἄπινα, ἐν τῇ Σπολογίᾳ
 τῆ Μύρρι. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπύνηται ταῦτα, ἄπια γὰρ
 πέποιθα ὑπὸ τῆ. Καὶ αὐτίς· Οἱ γὰρ ἀνηρεῖται,
 ἄπια ἀν ὄσα τῆ ὄψι, πνα πνα ἢ γῆνται, ἢ οἱς εἰς
 ἀφανὲς ἢ κεί ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. ἢ Δαμάσιον·
 Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄπια τῆ ποιητικῶν, ἔχ ὅσον
 διυάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχρον
 τῆς παρὰ τὴν συμπαθείας, ἄπε ἔχ ἀπλόμυρα τῆς

1 Ὀβόμυρα] Portus recte monuit, legendum esse ὀβόμυρα. Vide
 Bodæum a Stapel loco laudato.

2 Οὐδ' ἔσονται ἐν μαλάχῃ π ἐ ἀσφ.] Est versus Hesiodi Oper. &
 Diet. v. 41.

3 Παρ' Ὀμήρῳ] Odyss. A. v. 538.

4 Ὁ δὲ ἄχαλλεν, ὡς παρθουκίμυμον ἐκ νέου π.] Integrum lo-
 cum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet
 Suidas supra v. Ἀεμάτιον.

5 Ὁ δὲ ἄχαλλων τῆ ἀπιμία, ὡς ἀπυδῆσας ἐπὶ τῆς ἀπύου.] Frag-
 mentum hoc longe auctius legitur infra v. Μελέτα: ex quo loco i-
 tum discimus, verba hæc ex Æliano deprompta esse.

hanc vocem per φ efferunt. At vulgus,
 rem non accurate examinans, per π pro-
 nuntiat. Et in genere prima olerum germi-
 na ἀσπαράγγος vocant.

Ἄσφοδελος. Planta, quæ vocatur asphode-
 nascitur.

Ἄσφοδελος. Asphodelus, planta scillæ simi-
 lis, habens folia longa, & caulem esculentum:
 cujus semen tostum, & radix cum ficibus con-
 cisa, valde utilia sunt. Est autem Proserpinæ &
 Manibus sacra : & Rhodii Proserpinam &
 Dianam asphodelo coronant. Scribendum est
 [ἀσφοδέλω] cum accentu in antepenultima.
 [Hesiodus:] *Neque sciunt homines, quam sua-
 viter & jucunde malva & asphodelo vivatur.*
 At cum significat locum, in quo asphodelus
 nascitur, scribendum est cum acuto in ultima,

Ἄχαλλων. Mœrens. Dolens. Ægre ferens.
 Indignans. *Ille vero indignabatur, præferri sibi
 juvenem, qui capillis tantum ornandis, & cor-
 pori exercendo studeret.* Et iterum: *Ille vero
 ignominiam ægre ferens, & ob irritos labores a-
 nimum despondens, quanta pedum celeritate po-
 tuit, [in arcem] ascendit.* Et Ἀχαλλῶνα, do-
 lentem, mœrentem.

Ἄχαετον. Quod retineri coercerique nequit.
 Et Ἄχέπως. Immoderate.

Ἄχαλος. Occupatus. Σχολή enim significat
 idem, quod vulgo θυκαίεια dicitur, i. e. tem-
 pus a negotiis vacuum. *Neque nisi necessitate
 adactus ad aliquem dicas, vel in epistola scribas,
 tibi non vacare; neque hoc modo sub negotiorum
 te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus
 necessitudo a nobis exigit, deseras.* Et ἀχαλοῦμαι,
 & ἀχαλοῦμαι, & ἀχαλοῦμαι, apud Menandrum.
 Philemon etiam voce ἀχαλοῦ usus est.

Ἄπια. Duo significat. Nam apud Antiphon-
 tem accipitur pro ὄσα, vel ἄπινα, quæcunque,
 quæ. Apud Demosthenem vero in *Philippi-
 cis* sumitur pro πνα, vel ποῖα πνα, quædam, a-
 liqua. Interdum τὸ ἄπια redundat. At Demo-
 sthenes in oratione de falsa legatione vocem
 hanc sumpsit pro ὄσα, quæcunque. Quidam
 vero Comicorum τὸ ἄπια de numero dixit: &
 alius de tempore. Antiphon voce ἄπια usus est
 pro ἄπινα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim pas-
 sus fuisset ea, quæ nunc ab eo passus sum.* Et
 iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, cer-
 tiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumen-
 tis obscuris demonstranda est.* Damascius: *Isi-
 dorus vero poeticis etiam operam dabat, non
 quantum [ingenii] viribus valebat, sed quantum
 amor ejus studii ipsum invitabat. Non autem
 valde illis afficiebatur, quippe quæ animum non*

6 Ἀχαλλῶνα] Est vox Homericæ Il. X. v. 412.

7 Ἡ ἐν τῇ λεγομένη σινηθεία εὐκα.] Manifestum est legi debere,
 ἢ ἐν τῇ σινηθεία λεγομένη θυκαίεια.

8 Μηδὲ χρεῖς ἀνάγκης λέγειν — παρβαλλόμενον παρὰ τὴν] Hæc sunt
 verba Marci Antonini lib. 1. §. xii. ut a Pearsonio observatum
 fuit.

9 Ἄπια. δύο σημαίνει. ἀντὶ μ τ. — ἐπὶ χρεῖς] Ex Harpo-
 cratione.

10 Δαμάσιον· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄπια τῆ ποιητικῶν.] Idem
 locus Damascii legitur in Collectaneis Photianis pag. 1040. ut
 Pearsonius recte observavit.

ψυχῆς, ἀλλὰ μέχει Φαντασίας καὶ γλώττης ἰσά-
μυα.

'Αἴα. Πρῶτον νωπότερος πρὸς πρῶτον.

'Αἴα γέρον, δεῖός με καλῶ γάμος· ἢ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλῆθος καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.

'Η δ' ἐτέρη πρῶτον βέβαια. π' ἰσάιον; εἶδ' ἄγε
σύμ μοι

Βόλευσον, ποτέ γε εἰς ὑμῶν ἀγω.

'Αἴα γὰρ νυμφία. παροιμία ἐπὶ τῷ.

'Αἴα γὰρ. εἶδ' ὄρνεις, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ ἔλαια
χρεῖα καταβόσκειται. διὸ καὶ Μαραθῶνά Φησιν αὐτὸν
ἔχον 'Αειτοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνειον. καὶ ὁ ἀτ-
ταγᾶς ἴτω, ὃ ἔχον τὸν λειμῶνα τῷ Μαραθῶν. ἐστὶ
δὲ ὁ ἀτταγᾶς κλάστικος ποικίλοις πτεροῖς. λέγει δὲ
ἐπὶ δόλων κλεισιγυμῶν ἐπιφθὴ καὶ τὸ ὄρνειον κατα-
τικτον.

Τὸν πηλὸν ὄσφ' ἀτταγᾶς τυρβάσας βαδίζων.
τῆτον τ' ἀτταγᾶν ἢ σιωπῆται ταγυλάειον καλεῖ.

'Ατάκτικα. ἀταξία. Τῷ μὲν ἀτάκτικα γενέ-
σθαι πρὸς τὴν ἀτάξίαν. καὶ Ἀτακτικοὶ ἐν τῇ τ' πλείονων
σιωπῆται οἱ πτεροῖς, καὶ πρὸς τὸ πρῶτον τι
ποιῶντες, ἀτακτικοὶ πρῶτον βέβαια. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ
τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενόμενης, μὴ πρὸς τὰ
ξιν τι συμβολῆ ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῆ
καὶ φέρον.

'Αταλάντη, ἡ Ἀκάστου γυνὴ, ἣτις Πηλέως ἔρα-
σθεῖσα λόγους ὑπὸ μίξεως εἰσφέρει. ἀνανομῶς δὲ,
δείσασα μὴ μὴ καλίπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθά-
σασα αὐτὸν πρῶτον διαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς δινητῆναί
οἱ ἐθέλοντα. ὁ δὲ λόγος ὑφείσας ἐπεβέβησε Πηλεῖ.
καὶ ὅς αἰδομένη εἰς πόλεμον καλίπῃ πρὸς αὐτὸν,
ἔπι κλεισιγυμῶν βοηθῆς τῆς τε Τυωδαίδας καὶ
Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνη, φίλον αὐτὸς ὄν, ἀφ' ἧς
τὸ σύμπλῆς ἐν τῇ Ἀργεῖ γενόμενα καὶ τῶν τε Ἰωλ-
κῶν αἰετῶν, καὶ τῶν Ἀκάστου γυναικῶν σφάττει.

'Ατάλαντον. ἴσον. πρὸς πλείονα.

'Αταλὰ Φρονέων. νήπια, ἀπαλά.

'Αταλάειχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασθέντης, βασι-
λέως δὲ τῷ Γότθων.

'Αταλαίπυρον. ἄπειρον. ἢ τὸ ἐξ ἐτοίμης λεγό-
μενον, καὶ ἢ πρὸς ἀπειρίαν. ἢ τὸ ἐπιχερὲς καὶ φανε-
ρόν. Αἰλιανός· Εἴ τι τῷ πρῶτον λόγῳ ὑμῶν ἴω. ἀλλ'

1 'Ατταγᾶς νυμφία. παροιμία ἐπὶ τῷ] Erasmus & Portus de
Attage notitiano, nescio quo, Suidam hic loqui existimantes, im-
mane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus est &
mutilis, qui sic emendari & suppleri debet: 'Ατταγᾶς νυμφία.
(subintellige σιωπῆται, vel σιωπῆται) παροιμία ἐπὶ δύο κλεισιγυμῶν.
Νυμφία recte legitur in uno MS. Paris. Est autem νυμφία nomen
avis, quæ attageni similis est. Hesychius: Νυμφία, ὄρνειον
ὄρνειον ἀτταγᾶς. καὶ ὁ πτεροῦ. Hinc proverbium illud dictum est
de duobus hominibus malis & improbis, quorum alter alteri ob-
morum & ingenii similitudinem se adiungit. Diogenianus Cen-
tur. viii. Adag. xviii. Σιωπῆται ὑφείσας π (lege ἀτταγᾶς) & νυ-
μφία. ἐπὶ δύο κλεισιγυμῶν τῷ. Hoc proverbio usus est Laertius in
Timone Segm. cxiv. ubi vide quæ notavit eruditissimus Menagius.

2 'Ελας] In prioribus Edit. male legitur λεία.

3 'Αειτοφάνης] Locus Aristophanis, ad quem Suidas hic respi-
cit, existat Atticus pag. 552. (377. Ed. Bas. P.)

tangunt, sed intra imaginationem & linguam
consistunt.

'Αἴα. Est vox, qua junior seniore compel-
lat. [In Epigrammate:] O bone senex, duce
me fœminæ ad conjugium invitant: quarum
altera & opibus & ætate mihi par est; al-
tera vero ætate provectior. Utrum melius?
Age igitur consule mihi, utra uxor ducen-
da sit.

'Ατταγᾶς νεμ. Attagas & numenius [in socie-
tatem coeunt.] Proverbium, [quod de duo-
bus furibus dicitur.]

'Ατταγᾶς. Attagen, genus avis, quæ in lacu-
stribus & palustribus locis pascitur. Quare &
Marathonem eam incolere dicit Aristophanes.
Illic enim avis ista frequens est. Et, attagen
veniat, pratum Marathonium incolens. Est au-
tem attagen avis, quæ pennas habet variis ma-
culis distinctas. Unde nomen hoc de servis di-
citur, qui notis compuncti sunt: quoniam &
avis illa punctis notata est. Vulgo autem
attagen ταγυλάειον vocatur.

'Ατάκτικα. Confusio. Turbatus rerum sta-
tus. Ne qua confusio in imperio oriretur. Et ἄ-
τακτικοὶ vulgo vocantur homines curiosi, & qui
præter officium & decorum aliquid faciunt.
Oratores vero sic etiam milites vocant, qui,
cum prælium committitur, nullo ordine,
sed temere & promiscue cum hoste congre-
diuntur.

'Αταλάντη. Atalante, Acasti uxor, Pelei amo-
re capta, cum Peleum de stupro sollicitasset, nec
persuadere ei potuisset, verita ne rem Peleus
ad maritum deferret, præoccupare illum sta-
tuit. Itaque Peleum apud virum calumniatur,
quasi stuprum sibi offerre voluisset: qui uxoris
calumniis persuasus insidias Peleo comparat.
Sed Peleus re intellecta bellum Acasto infert,
adscitis in auxilium suum Tyndaridis atque Ia-
sone, qui Acasto quidem infensus, Peleo autem
ob expeditionis Argonauticæ societatem erat
conjunctissimus. Horum auxilio Peleus ex-
pugnata Iolco Acasti uxorem necavit.

'Ατάλαντον. Par. Æquale. Simile.

'Αταλὰ Φρονέων. Qui puerilia sapit.

'Ααλάειχος. Atalarichus, filius Amalafun-
thæ, & Rex Gotthorum.

'Αταλαίπυρον. Laboris & molestiæ expers.
Vel, quod ex tempore & absque demonstratio-
ne dicitur. Vel, facile & manifestum. Ælianus:

4 Τὸν πηλὸν ὄσφ' ἀτταγᾶς τυρβάσας βαδίζων] Hæc sunt verba
Aristophanis Vespiis pag. 446. (319. Ed. Bas. P.)

5 Μὴ παρὰ πᾶσιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ πᾶσιν
τὴν συμβολὴν ποιήσαντες: subintellige, ἔγω καὶ ἄλλοι.

6 'Αταλάντη, Ἀκάστου γυνὴ, ἣτις Πηλέως ἔρασε.] Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in
Collectaneis a Valesio editis, pag. 446. unde Suidas ea descripsit.
Cæterum, male hic Suidas Acasti uxorem Atalanten vocat, quæ
Astydamea appellata fuit, ut ex veteribus scriptoribus constat.
Vide Apollodorum lib. iiii. cap. xii. & Enarratorem Comici ad
Nubes pag. 183.

7 Πρῶτον βέβαια] Malim πρῶτον βέβαια.

8 Ὑφείσας] Ὑφείσας potius scribendum est.

9 Ἀταλὰ Φρονέων] Est phrasis Homericæ Il. Σ. v. 567.

10 Ἀταλαίπυρον, ἄπειρον] Confer Etymologum.

ἐκείνους τε ἀβασιανίτη γραφῆ, ἀταλαιπώρω τῆς ἀ-
ληθείας ἀκοῆ διεσπαρμένῳ ἐς τὸ πλῆθος ἀλάττω
ἄλλως. ὁ δὲ μοι ἀληθῆς ὢν. καὶ Ἀταλαιπώρος, ῥα-
θύμως, ὀλιγάτως. Ἀειποφάνης Δαναΐσιν. Οὕτως αὐτοῖς
ἀταλαιπώρος ἢ ποίησις διέκειτο.

Ἀταλῆσιν. ἀπαλαῖς. νεογναῖς. καὶ ἀταλόψυ-
χῳ. ἔν' Ἐπιγράμματι.

Ἡθῆσις ἔκ' ἐστὶ τόσῳ πόνῳ, ὁπῶόςῳ ἡμῖν

Ταῖς ἀταλόψυχαις ἔχραε Σηλυβρίας.

Ἀθάλαια. Ἰταλία δέ.

Ἀθαλῶ, βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμενῆς. ὃ ἄλ-
λο ἔδεν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῆς ἐκτός·
πλεῖστῶ δὲ μένον, ὅς μὲν νῦ μὲν καὶ πόλις χειρι-
ζόμενῳ, ἀληθῶς μεγάλῳ παρέχεῖ) λησίαν πρὸς
πᾶσαν ἔπιβολῆν. ἀνθὶ δὲ τῷ πρῶτον μόνον τοῖς πλεί-
στοις κακῶν παραίτιῳ πέφυκε γίνεσθαι, καὶ συλλήβ-
δην ἀπολαΐας. καὶ γὰρ φθόνος γενεᾶ, καὶ πρὸς ἀφ-
ροσύνην σώματι καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπᾶς. ὀλί-
γα δὲ πνεῦμα εἰσὶ ψυχῆ, αἱ ταῦτα διωάμενα διωθεῖ-
σθαι τῆ τῆ πλεῖστε διωάμεναι. ὁ δὲ πρὸς ἔδεν ἄλλο
ἐπεβάλλει λησίαν τοῖς χρεῖταις, ἀλλ' ἢ πρὸς
βασιλικὴν ἀνάκτησιν, ἔ μείζον ἔδεν κάλλιον, ἔδεν
οἷον τε ὅστιν εἰπεῖν. ὅς τιμὴν ἔχει ἐνεπίστατο τῆς πρῶ-
τον μόνον ἔπιβολῆς, ἔ μόνον ἀφ' ἧς εἰς τὴν Φίλις
θεργασίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧς τῆ πό-
λεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιάσας ἔτη δύο πρὸς
τοῖς ἐβδομήκοντα, τέτταρον δὲ βασιλεύσας μ' καὶ δ',
σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότατα πρὸς γυναι-
κας καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τιμὴν πρὸς πάντας συμ-
μάχους καὶ φίλους πίπν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς
καλλίστοις ἔργοις. καὶ ἔπως ἡρόσατο τιμὴν ἔχει, ὡς
παισὶ παιδῶν ἀσασίας πρὸς ἀδοξίαν τῆ βασιλείαν. †
Οὗτῳ δ' Ἀθαλῶ πρὸς ἀλαβῶν τιμὴν ἔχουσαν, πρῶ-
τον μὲν ἐξήνεγκε δῆγμα τῆς αὐτῆς πρῶτον μόνον καὶ
σφάξας τῆς Αἰαράτου κατὰ γυνὴν ἐπὶ τῆ βασιλείαν.
Ὁμ' Ἀθαλῶ, ὁ Ἀπολωνίας ἀνῆρ, βασιλεύς Ἀσίας,
μετὰ μάττει τῆ βίον, πληρωθείσιν ἐπ' αὐτῶν τῆ Πυθίας,

Θάρα, ὁ Ταυρῆκος, ἔχει βασιλείδα τιμὴν,
καὶ παιδῶν παῖδες· τέτταρον γὰρ μὲν ἔχει παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. Ἰσοκράτης.

--- Κέραις πινύμασι βόσκω, νέαν

Ψυχῶν ἀτάλλων. —————

Λίαν Φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ τὸ σικετῶν.

Ἀταμίθων. ἀδισίμων, καὶ ἀφύλακτον, ἦτοι, ἔ-
πειρ ὅσα ἐστὶ ταμῶν. λέγει) ἔπως καὶ τὸ πρῶτον
καὶ ἐν ἐπιγράμῳ.

1 Ἐν Ἐπιγράμματι Ἡθῆσις ἐκ' ἐστὶ τ.] Locus hic depromptus est ex Epigrammate Agathiae, quod integrum legitur Anthol. lib. vii. pag. 604.

2 Ἀθαλῶ, βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμ. ὃ ἄλλο ἔδεν ἐφόδιον — πρῶτον μόνον τὴν βασιλείαν.] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valetio editis pag. 101. 102. unde Suidas ea descripsit.

3 Οὗτῳ δ' Ἀθαλῶ πρῶτον μόνον τὴν ἔχουσαν — ἐπὶ τὴν βασιλείαν.] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valetio editis. pag. 109. unde Suidas ea descripsit.

4 Ἐπ' Ἀθαλῶ, ὁ Ἀπολωνίας ἀνῆρ.] Errasse hic Suidam, & At-

Si quid prior rumor veri habuit. At ille inconsiderata descriptione pro vero in vulgus sparsus temere vagatur. Hic autem veritati affinis mihi videtur. Et Ἀταλαιπώρος, segniter, negligenter. Aristophanes Danaïdibus: Tam negligenter poesis ab ipsis tractabatur.

Ἀταλῆσιν. Teneris. Recens natis. Et Ἀταλόψυχος, teneram habens animam. In Epigrammate: *Adolescentibus amor non est aequus molestus, ac nobis foeminis, teneram animam habentibus.*

Ἀθάλαια. [Est urbs Lydiae.] Italia vero, [regio.]

Ἀθαλῶ. Attalus, Rex, frater Eumenis, cui nullum ad spem regni subsidium praeter divitias fortuna dederat. Haec si cum prudentia & audacia administrantur, maximas ad omnem conatum afferunt utilitates: sin fecus, gravium malorum ac postremo interitus causa plerisque esse solent. Nam & invidiam & infidias pariunt, & ad corporis animique perniciem maxima habent momenta. Ac paucissima ingenia reperias, quae divitiarum adminiculo hujusmodi mala propulsare queant. Ille vero nullius alterius causa, quam ad regnum sibi comparandum, opibus uti instituit; quo certe nihil majus aut illustrius dici potest. Atque id primum aggressus est, non modo liberalitate & gratia erga amicos, sed etiam auxilio rei militaris. Cum autem vixisset annos LXXII. & ex iis regnasset XLIV. singulari modestia & gravitate cum uxore & liberis vixit, & sociis omnibus atque amicis fidem praestitit; ac postremo praclarissimis rebus est immortalis. Praeterea, regnum ita firmavit & stabilivit, ut pacata & tranquilla ejus possessio ad nepotes ejus pervenerit. † Hic Attalus regno potitus, primum animi sui & industriae specimen edidit, Ariarathe in regnum restituto. † Attalus, Apolloniae maritus, Asiae Rex, morte sua fidem fecit Oraculo, Attalo majori reddito: *Bono sis animo Tauricornis: regio honore potieris, & tu, tuique nepotes; non autem horum filii.*

ἢ τις χρησιμεύουσα Ἀθάλα τῶ μεγάλῳ ἔφην

Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles: *Cresce planta instar, quae lenibus alitur ventis, teneramque molliter exige et atem.* Sic Ajax ad filium suum inquit. Significat etiam σικετῶν, i. e. faliens.

Ἀταμίθων. Quod non bene dispensatur, nec custoditur: vel, quod non habet cellam penariam in quo reponatur. Sic etiam dicitur quod paratum est & in promptu.

talum avum cum nepote confudisse monuit ὁ πολυμεθῆνης Reinellius Var. Lect. lib. iii. pag. 368. quem vide.

5 Ἀπολωνίας.] Haec a Plutarcho in libello de fraterno amore, pag. 480. vocatur Ἀπολωνίας Κοζικῆς, ut Reinellius loco laudato monuit.

6 Ταυρῆκος.] Pausanias in Phocis, pag. 636. Παιδὲ δὲ εἶπε ταῦτα τῷ ἐν Περσῶν βασιλεύσῃ Ἀθαλῶν. τῷ δὲ αὐτῶν τέτταρον ἢ ΤΑΥΡΟΚΕΡΩΝ πρῶτον μόνον τὸ χρεῖταις. i. e. Tauri filium dixit Attalum Pergami Regem; quem ipse etiam Tauricornem Oraculo appellavit. Respexit Pausanias ad hoc ipsum Oraculum, quod Suidas hoc loco adducit.

7 Σοφοκλῆς.] In *Ajaxe* pag. 33. ut Portus observavit.

'Ατάρρηλι. ἀφοβ. ἀπρομ. καὶ 'Ατρεβή-
τας, ἀντὶ τῆ ἀναμδίας ὡς 'Σοφοκλεῖ. 'Εχθρῶν
δ' ὕβρεις ἀτρεβήτας ὀρμαί.

'Ατὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

'Ατάρμυκλον. τὸ ἀφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον.
Εὐφοριαν. 'Ατάρμυκλον πρέπεν ὄμμα.

'Αταρνέως. πολίχινόν τι κατ' ἀνικρὺ Δέσβω κεί-
μνον. καὶ 'Αταρνείτης.

'Ατὰρ ἐν. ἄθ. τῆτο ἐν.

'Ατὰρ ἄς. εἴτα δή. ὅμως.

'Ατάδαλα. ἄδικα. ἀμαρτωλά. καὶ 'Αταδα-
λία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐγνω μὲν, εἰ παθείκοι, ἐξελεῖν
τὸ ἐθν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ συλλέψας γε παῦσα ἢ
ἄραν ἀταδαλίας. καὶ 'Ατάδαλον, ἄδικον, ὡς
νομον. Εὐνάπι. ἢ Γυωακῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτά-
δαλον εἰς παῖδας εὐ γεροντίας συσκευώθη καὶ νό-
μ. εἶνα.

'Αταδαλία. ἢ Φεργοβλάβεια. Τῶν πρὸ νεωστὶ κα-
ταλεγόντων φρασιῶν ὑπὸ νεότητι καὶ ἀταδα-
λίας ἐπιτημεῖ τ' ἄρτων. Αἰλιανός. Ὁ δὲ Σεργήλι
πολλὰ καὶ ἀταδαλα ἐτραζώετο ἢ ἢ Παῦλον.

'Αταυρώτη. ἀντὶ τῆ ἀγνῆ καὶ ἀμικ. ταῦ-
ρ. ἢ τὸ αἰδεῖον τῆ ἀνδρός. καὶ ἄθ. τῆτο ἀτα-
υρώτη, ἢ ἀγνῆ, ἢ ἀζευκ. γάμος, καὶ ἀζυγίς. καὶ
βοῶπις ἢ Ἡρα, καὶ ἢ ζυγία, καὶ γαμηλία. ἢ ἐπ-
δ. οἱ ταῦτοι καταφερεῖς.

Οἴκει δ' ἀταυρώτη ἄθ. τὸν βίον.

'Ατε. ὡς ἄν.

'Ατεγκλι. ἀνηρωπ. παρηγερέμασιν. ὁ μὴ βρι-
χόμενος, μήτε προσέμενος ὡς ἀμικ. ἀλλὰ
σκληρὸς ἄν, ὡς ἢ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν
ὡς μὴδὲ ὑδατι βρέχεσθαι. ἢ Σοφοκλῆς. 'Αλλ'
ὁ δ' ἀτεγκ. καὶ ἀπελεύτη. Φανάς. ἀντὶ τῆ ἀ-
συμπαθῆς. ἀδάκρυτι. τέγειν ἢ τὸ βρέχειν. 'Ατε-
λεύτη δὲ, δυσζήλι, δυσπραχλή, ἀμεί-
λιχ. Καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ Μάρεκ. ἀτεγκ. ἄν
καὶ τέρρος, οἷ. ἀπασι τοῖς ἀναρῶσι ἀντέχεν, ἄχετο
Φερόμενος ὑπὸ τ' παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνηρωπνον. Καὶ
αὐτῆς. Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔρριψαν εἰς
τὸ πέλαγ. ἀτέγκτας καὶ ἀφειδῶς. ἢ Ἀτέγκτοις,
τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἰδρῶσιν ἀβρόχως. Αἰλιανός.
Οἴκτον γε μὴ καὶ δάκρυα ἐμσαλῆσαι πάντας, ὡς ἢ
τῆς ἀτέγκτας τε καὶ ἀπραμνας τέγγει. καὶ 'Α-
τέγκτας, ἐχάτας. Καὶ τὰ μὲν ἀρῶτα ἰεραὶ ἐπ-
εῖστο αὐτῶν πρᾶντων, καὶ ἀντέχεν τῆς ὀρμῆς. βιαιῶς
δὲ καὶ ἀτέγκτας ἀφαιμῶν, τ' μὲν ἰσπύρησαν, καὶ

'Ατρεβήλι. Imperterritus. Intrepidus. Et
ἀταρβήτας, sine metu, secure, apud Sopho-
clem. *Inimici vero petulanter & audacter ti-
bi insultant.*

'Ατὰρ δέ. Veruntamen. Nisi tamen.

'Ατάρμυκλον. Intrepidum. Proprie vero, quod
oculos non claudit. Euphorion: *Intrepidum
convertit oculum.*

'Αταρνέως. Atarncus. Oppidulum quoddam e
regione Lesbi situm. Et Atarnites, [ejus civis.]

'Ατὰρ ἐν. Idcirco igitur.

'Ατὰρ ἄς. Deinde vero. Tamen.

'Ατάδαλα. Injusta. Impia. Et 'Αταδαλία.
Improbitas. Impietas. *Trajanus vero statuit
quidem, si fieri posset, gentem illam exscindere:
sin secus, cladibus vires ejus atterere, nimiam-
que ejus improbitatem compescere.* Et 'Ατάδα-
λον, injustum, iniquum. Eunapius: *Fæmina-
rum vero supra, & adolescentium nobilium cor-
ruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate
& exemplo suo effecerat.*

'Αταδαλία. Amentia. Infania. *Quidam mi-
litum recens conscriptorum juvenili amentia &
temeritate impulsus panes concupiscit. Ælianus:
Servilius autem multa & injusta facinora in
Paulum ausus est.*

'Αταυρώτη. Casta. Nullum virum passa.
Ταῦρ. enim significat membrum genitale vi-
ri, quia tauri in Venerem proclives sunt.
Ideoque ἀταυρώτη dicitur virgo casta & con-
jugii experta. † Juno dicitur βοῶπις, & ζυγία,
& γαμηλία. † [Aristophanes:] *Domi vero
cælebs & illibata virginitate vivam.*

'Ατε. Veluti. Quali. Utpote.

'Ατεγκλι. ἀθερ. Homo, qui nullis confola-
tionibus mitigari potest. Sive, qui nullam
consolationem admittit: sed durus est, ut sa-
xum, vel alia aliqua res dura: ita ut ne ab aqua
quidem rigari molliorque fieri possit. Sopho-
cles: *Sed durusne adeo & inexorabilis eris?*
'Ατεγκλι hic significat eum, qui nulla misera-
tione movetur: qui nullis lacrymis genas rigat.
Τέγειν enim significat rigare. 'Ατελεύτη ve-
ro, qui difficulter exoratur, vel adhortationi-
bus movetur & precibus flectitur. Et iterum:
*Marcus autem, quamvis esset natura rigidus &
durus, ita ut omnibus malis resistere posset, tunc
tamen humani quid passus est, & affectibus suc-
cubuit.* Et iterum: *Cum lapides pedibus eo-
rum alligassent, eos in mare crudeliter & inhu-
maniter præcipitarunt.* 'Ατέγκτοις, qui nec la-
crymis nec sudoribus rigantur. Ælianus: *Om-
nibus vero tantam miserationem injecit, ut et-
iam duris & rigidis lacrymas excuteret.* Et ἀ-
τέγκτως, extreme. *Et primo quidem sacerdo-*

1 Παρὰ Σοφοκλεῖ.] In *Ajace* pag. 13.

2 Γυωακῶν δὲ ὕβρεις, & τὸ ἀτάδαλον εἰς παῖδας εὐ γα.] Hæc
sunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῶν.

3 'Αταυρώτη, ἐπὶ τῆ ἀγνῆ καὶ ἀμικ. ταῦρ. ἢ τὸ αἰδ.] Hæc,
& quæ sequuntur, ἀπολεξῆς etiam leguntur apud Scholiastam in-
editum in *Lysistrata*, ad verba illa Comici, quæ Saidas paulo
post citat.

4 Καὶ ζυγία, & γαμ.] Vide Stanleium in *Æschylæ Agamem.* v.
65.

5 'Επιδή οἱ ταῦτοι καταφερεῖς.] Hæc verba puto esse transposita,

& collocari debere post verba illa τὸ αἰδεῖον ἢ ἀνδρός.

6 Οἴκει δ' ἀταυρώτη ἄθ. τὸν βίον.] Hic senarius legitur apud
Aristoph. *Lysistrata* pag. 850. (546. Ed. B f. P.)

7 Σοφοκλῆς. 'Αλλ' ὁ δ' ἀτεγκ. καὶ ἀπέκ.] Apud Sophoclem
Oedip. *Tyr.* pag. 166. versus hic recte sic scriptus est:

'Αλλ' ὁ δ' ἀτεγκ. καὶ ἀπέκ. φωνῆ.

8 'Απέκτως τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἰδρῶσιν ἀβρόχως.] Probo con-
jecturam Porti, qui locum hunc sic legendum & suppleendum pu-
tat: 'Απέκτως. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἰδρῶσι βιαιῶς ἀβρόχως.

ἀ μὴ ἰδεῖν λαῶν ἰὺ, τῆσαν οὐκ ἐκωνάων οἱ τ̄ δὲ
 ὄρωπον, καὶ ἐξ ὧν ἔτε τοῖς θεσσαλίμοις, ἔτε τοῖς
 δέξασιν ἔμελλέ π ἀπαλήσεσθαι δεινόν, παρῆχόν οἱ
 βλέπεψ ταῦτα. Καὶ αὖτις Ἰκενὰ πείθειν καὶ δυσ-
 ωπεῖν τὰς ψυχὰς τ̄ μὴ παλήασιν ἀτέγκτας καὶ ἀ-
 τεράμωνας ταῦτας ἐχόντων. Αἰλιανός Ἦν δὲ ἀ-
 τεγκλῑ ὄδε ὁ παῖς, καὶ ἀμείλιλῑ, καὶ οἱ ἐπέ-
 ταθεν ἐπίπονα καὶ κινδύων ἐχόμενα ἐχάπτων. Ἀ-
 τεγκλις. Ἀλλ' ἰὺ τῆς ἀγροικότερας τε καὶ ἀτέγκ-
 τε μοίρας.

bat. † Sed erat agrestis & inexorabilis ingenii homo.

Ἄτε δὴ. ὡς δὴ.

Ἄτεμαρλον. ἀτελείωλον. ἀκαταφόρασον. Ἀεισο-
 φάνης Ὀργισπ̄. Ἄνθρωπ̄ ἀσάμημῑ πετόμεν̄
 ἀτέμαρλῑ. οἶον, σιμεῖον ἀφ̄ τῆς πῆσεως οὐκ ἐμ-
 φαίνων. αὖ τῆ Τελείω Φησί. Εὐνάπῑ δὲ λέγει
 τῶ τε ἀξιάματι τ̄ σιωόντων ἐθνῶν, καὶ τοῖς με-
 γέθει τ̄ ὄρασκυῶν, ἐπὶ μέγα ὄρασκυῶν, πο-
 λυτρόπον συμφορῶν καὶ ἀτεμάρετε τύχης ὄρασκυ-
 κισίσις. ἀκατανόητε.

Ἄτεκνία. ἡ λήθη. Δαβίδ. Ἀνταπεδίδοσαν μοι
 πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῆ ψυχῆ μου. ὡς
 ἀφ̄ τ̄ τέκνον φυλακισμένης τῆς μνήμης.

Ἄτελετος. ἀμύηλῑ. βέβηλῑ. ἀνοργιάτος. τε-
 λετὰς μὴ πεποιμην̄. Αἰλιανός Μυστηρίων τελε-
 μῶν τῶν θεῶν, ἀτελετ̄ μὴ ἀνθρώποις, ἀνοσῑ δὲ,
 οὐκ ἐβελήθη μυστηρίων τε νόμοις, ἀλλὰ δὲνα πο-
 λυπραγισίης δυστυχῆς ἄρρωσῆματῑ χρεῖν. ἔπί
 π̄ ἀνεθῶν λίθω ἑώρα τὰ γενόμενα. ἐκ τ̄ ποῑ λίθω
 χαλίωθε, ἔ κισία τῆ πλήγη ὄρασκυῶν ἀπέθανεν.

Ἄτελεβ̄. ἀκείς πς.

Ἄτελυτήιον. ἀτελείωλον.

Ἄτελεια. ἀλειθηρησία.

Ἄτελη. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ, τὰ πολυδά-
 πανα.

Ἄτενές. εἰδὺ, σιωχεῆς, παντελῶς, καθόλου, πα-
 ραχρήμα, ἄραν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἡ πάνυ ὄρασκυ-
 ῶς.

Ἄτενίζω. αἰπαλικῆ. ἐνάτενίζω δὲ, δολικῆ.

Ἄτερ. ἐκπός. χρεῖς.

Ἄτεραμον. σιληρόν, δυσμετάβλητον. Ἄτερά-
 μονες, ἔχὶ ἀτεράμονι. καὶ τὸ ἐπικόν ἀτεράμων, ἔχὶ
 ἀτεράμον̄. καὶ ὄρασκυῶν ἀτεράμονα, ἔχὶ ἀτεράμονα.
 Ἀεισφάνης Ἀχαρνεῦσιν Ἄτεράμονες, Μαραθονομά-
 χι, σφαιδάμνοι. καὶ Ἄτεράμων, ἀκαταπόνηλῑ,
 σιληρός. Αἰλιανός Ὁ δὲ ἀτεράμων ἄν, ἀπεώσατο ἄ-

1 Ἦν ἐὶ ἀπὸ ὄδε ὁ παῖς, ἔ μ. Integrum locum Aeliani, ex quo fragmentum hoc descriptum est, exhibet Suidas infra v. Μίλιος.

2 Ἀλλ' ἰν τ̄ ἀγροικότερας π ἔ ἀτέγκτε μοίρας] Hæc sunt verba Philostrati de Claudio Imperatore, quæ leguntur apud Photium pag. 1024. 39.

3 Ἀνθρωπος ἀσάμημῑ πετόμημῑ] Apud Aristoph. Avibus pag. 548. (374. Ed. Baf. P.) locus iste recte sic legitur & distinguitur:

tes eum placare & a proposito abstertere cona-
 bantur. Sed cum vim spiraret, immotusque in
 sententia persisteret, arcana quidem sacra, &
 quæ videre nefas erat, non ostendunt: sed prima
 initiorum, & ex quibus nec videntibus nec mon-
 strantibus mali aliquid nasci poterat, ipsi dabant
 inspicienda. Et iterum: [Argumenta ejus talia
 erant,] ut animos illorum movere & flectere pos-
 sent, qui non penitus essent rigidi & inexorabi-
 les. Aelianus: Puer ille vero erat inexorabilis,
 nec ullis blanditiis flecti poterat, eique gravissi-
 ma & cum extremis periculis conjuncta impera-
 bat.

Ἄτε δὴ. Ut pote. Ut. Velut.

Ἄτεμαρλον. Obscurum. Quod nulla conje-
 ctura deprehendi potest. Aristophanes Avibus: Homo avis inconstans, huc & illuc volans,
 & incerta. Vel ἀτεμαρλον ita accipiendum est,
 quasi dixisset, ex cujus volatu nullum augurium
 capi potest. De Telea hæc [Comicus] dicit. Eu-
 napius vero inquit: Propter nobilitatem gen-
 tium in societatem coeuntium, & magnitudinem
 apparatus, ingens belli moles instare videbatur,
 variæque calamitates & incerti fortunæ casus
 expectabantur.

Ἄτεκνία. Oblivio. David: Reddiderunt mihi
 mala pro bonis, & oblivionem animæ meæ. [Ἀ-
 τεκνίαν vero vocavit oblivionem,] quia per li-
 beros memoria conservatur.

Ἄτελετος. Non initiatus. Profanus. Orgio-
 rum expers. Qui initia non celebravit. Aelia-
 nus: Cum Dearum mysteria celebrarentur, ho-
 mo quidam non initiatus & impius, secundum
 leges initiari recusans, curiositatis infelicis pæ-
 nas luit. Cum enim in saxum quoddam adscen-
 disse, & ea, quæ fiebant, spectaret, ex saxo illo
 decidit, & gravi vulnere accepto mortuus est.

Ἄτελεβ̄. Locusta quædam.

Ἄτελυτήιον. Quod non est ad finem perductū.

Ἄτελεια. Immunitas a publicis muneribus.

Ἄτελη. Non sumptuosa. Ut πολυτελῆ, sum-
 ptuosa.

Ἄτενές. Rectum. Continuum. Omnino.
 Universaliter. Confestim. Valde. Vehemen-
 ter. Simpliciter. Vel valde attente.

Ἄτενίζω. Accusativo jungitur. Ἐνάτενίζω ve-
 ro, dativo.

Ἄτερ. Extra. Præter. Sinc.

Ἄτεραμον. Durum. Quod non facile muta-
 tur. Dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέ-
 ραμονι. Et singularis ἀτεράμων, non ἀτέραμον̄.
 Et ὄρασκυῶν ἀτεράμονα, non ἀτέραμονα, legumina,
 quæ non facile coquuntur. Aristophanes A-
 charnensibus: Duri, Marathonomachæ, acerni.
 Et ἀτεράμων, indomitus, indefessus, durus. A-
 lianus: Ille vero, cum esset durus [& inexora-

Ἀνθρωπος ὄρασκυῶν ἀσάμημῑ πετόμημῑ

Ἄτεμαρλον

4 Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expositionem vocis ἀτεκνία Suidas hausit ex Theodoro ad Psalm. xxxiv. pag. 527.

5 Ἀρρωσῆματῑ χρεῖν] Hæc verba obscura sunt; quæ forte a mala manu accesserunt.

6 Ἀτεράμονες, ἔχὶ ἀτέραμονι] Sensus est, secundum Atticos dicendum esse ἀτεράμονες, non ἀτέραμονι.

7 Ἀεισφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 379. (269. Ed. Baf. P.)

εα τὸ δῶρον. † Οὐδεὶς δὲ ἰὼ ἔπος ἀτεράμων καὶ
βάρβαρον † ψυχρῶ, ὅς ἐκ ἐπειθέο καὶ χαλεκηλεῖτο
τοῖς ὑπὸ ἔϊεθ φόμαλιν ἐκείνῳ ῥέουσιν λόγῳ.

Ἀτεράμων. ἴλιαν σκληρῶς. μὴ τειρομένον. ἀνέν-
δολιν. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐφόμωνα τῶν ὀσπερίων ἀ-
τεράμονα λέγουσι οἷον ἔχ ἀπαλά.

Ἀτεράματι. ἀβέβαιον. ἀθεμελιώτατον.

Ἀτερο. ὁ ἔτερο. Καὶ τῆσαν ἄτερο τῆ ἀν-
δρῶν. † Ὁ δὲ ἴβλιανὸς τῆ φρέσβειαν ἄτερο ἀπει-
πεν ἅπασιν μὴ διδόναι χεῖματᾶ τοῖς πολεμίοις.

Ἀτθικῶ. γενικῶ. ὑπολυγχανῶ.

Ἀτέχνους. πανόργους, ἢ ἀπειροῖς. καὶ ἄτεχνους,
βαρυτόνας, ἀντὶ τῆ ἀνθὺ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελεῶς.
ἐπὶ δὲ τῆ φεισπαμῶν ἀτεχνῶς, ἀντὶ τῆ ἀληθῶς.
τέχνη γῶ, ὁ δόλῳ. Δῆται ἔθει συμβεβλῶ ἀ-
τεχνῶς ἰεραὶ φρασεῖν αὐτῆ, καὶ διδάξαι φει τῶν
πρᾶξιων. Ἀτεχνῶς, φεισπαμῶν, ἀντὶ τῆ ἀληθῶς,
ἀπλῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀ-
σφαλῶς, ἢ φανερῶς οἰονεὶ ἀτεχνῶς, φεισῶ ὄντῳ ἔχ.
ἢ ἀντὶ τῆ τελείως, ἢ ἀντὶ τῆ ἰχυρῶς, ἢ ἀντὶ τῆ καθα-
παξ, ἢ ἀντὶ τῆ πανελεῶς. ἔτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν
ἀτεχνῶς τῆ Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Καὶ αὐτῶς. Ὁὐκ
ἀν ἀφελεχθῆναι τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς, ἔδῃ ἀν ἀπαν-
τῶν. ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τῆ ὄλως, καὶ σιωλῶς. οἷον ἀ-
δόλως. τέχνας γῶ ἔλεγον τῆς δόλως. Ὁμηροῦ.

--- Ἀμφὶ δὲ δεσμοῖ

Τεχνήεις ἔχουλο.

Ἀπει. ὀρμῶ. βαδίξει, ἐγγίξει. τὸ δὲ ἄπει, ὑπὸ
τῆ ἀίωσα, ἀίπει, ἄπει.

Ἀπει. ἢ βλάβη. Ὁμηροῦ.

Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀπειν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμω.
ὑπὸ τῆς εἰσῆς κεφαλῆς εἶλε τῶν Ἀπειν, ἢ κατ' ἀνδρῶν
κεφάλια βαίνει. Ἀπει δὲ ὁ Διάβολοῦ ὁ ἀντικείμενον.
Ἐσοφικῶς.

Ἄλλ' ἐν βίονα γ' αὐδῶ,
Μήτηρ ὡς εἶ περ πίσις,
Μὴ τίλειν σ' ἄπειν ἄταις.

Καὶ αὐτῶς Ἐσοφικῶς.

Ἐγὼ μὲν ἔδεν οἶδ'. ἐποικίερω δ' ἐνν
Δύστινοι ἔμπης, καί τῳ ὄντα δυσμενῶν,
Ὁτ' ἐνέκ' ἄπει συγκατέζευκται κακῆ.

Ἀπείλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμῶν.

bilis,] domum recusavit. † Nullus autem erat
adeo durus & animo barbaro præditus. quin ver-
bis ex sacro illius ore fluentibus flecteretur & de-
mulceretur.

Ἀτεράμων. Valde durus. Qui domari &
subigi non potest. Qui nullis precibus ce-
dit. Proprie vero ita appellantur legumina,
quæ non facile coquantur, nec tenera sunt.

Ἀτεράματι. Incertus. Fundamento carens.

Ἀτερο. Idem quod ὁ ἄτερο. Alter. Et ho-
rum virorum alter. † Julianus vero, Lega-
torum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam
hostibus darent.

Ἀτθικῶ. Spe frustror.

Ἀτέχνους. Astutus. Callidis. Item, imperi-
tis. Et ἀτέχνους, cum accentu gravi, signifi-
cat, absque arte, imperite, negligenter. Ἀ-
τεχνῶς vero, cum circumflexo, vere. Τέχνη
enim dolum significat. Rogat Deum, ut
consilium vere pium & sanctum sibi det, do-
ceatque quid sit faciendum. Ἀτεχνῶς, cum
circumflexo, vere, simpliciter, absque ver-
sutiâ, perspicue, firmiter, constanter, mani-
feste. Dicitur est autem quasi ἀπεινῶς, redun-
dante litera χ. Vel significat perfecte, ve-
hementer, semel, omnino. Sic Plato. A-
ristotelis beatitudine omnino fruens. Et iterum:
Non colloquar omnino cum aliis, ne in occursum
quidem. Vel ἀτεχνῶς, prorsus, omnino. Vel
absque dolo. Τέχνας enim dolos vocabant.
Homerus: Vincula vere dolosa eos circumda-
bant.

Ἀπει. Ruit. Impetu fertur. Vadit. Accedit.

Ἀπει vero formatum ab ἀίωσα: [unde Attice]
ἀίπει, [& sublato i,] ἄπει.

Ἀπει. Damnum. Noxa. Homerus: Confe-
stim vero Aten ex capite suo nitidis capillis
ornato detraxit. Hunc enim sensum habent
verba illa, εἶλ' Ἀπειν κεφαλῆς. Aten inquam,
quæ per virorum capita incedit. Ἀπει vero
est Diabolus, sive, adversarius. Sophocles:
Sed tamen, quia bene tibi cupio, ut mater quæ-
dam fidelis moneo, ne malum malis addas. Et
iterum Sophocles: Ego quidem neminem novi.
At, quamvis inimicum, miseror ob malum fa-
ctum, quo constrictus tenetur.

Ἀπείλας. Attila, Scytharum dux.

F 1 Ἀτεράμων. ἴλιαν σκληρῶς. μὴ πει.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Aristophanis ad modo indicatum locum Aristophanis.

2 Ἀτεράματι.] Sic habent MSS. Paris. cujus loco in priori-
bus Edit. legitur ἀτεράματι; quod manifeste corruptum est. Sed
nec lectionem Codicum MSS. probo, quoniam existimo scriben-
dum potius esse ἀνερεμάματι, eamque vocem suo loco reddendam.
Significat autem ἀνερεμάματι non saburratus, & proprie de navibus
dicitur, ut ex vulgatis Lexicis constat. Eundem hoc loco sensum
habet vox ἀπεινῶς, quoniam naves non saburratæ, & justo pon-
dere vacuæ, vago & incerto motu huc illic feruntur. Ἀθεμελι-
ώτατος quoque voci ἀνερεμάματι interpretationis loco optime jungi
potest, quoniam θεμελιῶτα in veteribus Glossis saburra exponitur.
Hinc ἀθεμελιώτατος idem omnino significat quod ἀνερεμάματι, i. e.
non saburratus.

3 Ἀπει. ὁ ἔτερο.] Vide Thomam Magistrum.

4 Ὁ δὲ ἴβλιανὸς τῆ φρέσβειαν ἄπειν ἀπ.] Hæc sunt verba Pro-
Tom. I.

copii lib. 11. de Bello Pers. cap. vii. pag. 103.

5 Καὶ ἀτέχνους, βαρυτόνας, ἀντὶ τῆ ἀνθὺ τέχνης.] Huc spectant
verba Ammonii: Ἀτέχνους καὶ ἀπείχους ἀφῆρθε. τὸ γῶ ἢ βαρύ-
τονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης & ἀμαθῶς. τὸ δὲ φεισπαμῶν πῆται
ἀντὶ τῆ ἀπλῶς καὶ ἀδύλως (scribe εὐδύλως) καὶ καθαπαξ, & καθα-
λεως, ἢ φανερῶς. Vide etiam Scholiastam Aristophanis ad Plu-
tium pag. 12. cujus vestigia Suidas hic secutus est.

6 Ὁὐκ ἀν ἀφελεχθῆναι τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς.] Hæc sunt verba Ari-
stophanis Nubibus pag. 151. (85. Ed. Bas. P.)

7 Ὁμηροῦ.] Il. O. v. 297.

8 Ὁμηροῦ.] Il. O. v. 126.

9 Σοφοκλῆς.] Electra, pag. 92.

10 Μήτηρ ὡς εἶ περ πίσις.] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡς
περ πίσις.

11 Σοφοκλῆς.] Ajaxe pag. 8. ut Portus observavit.

Ἀττιμελία. ἢ καὶ ἀφρόνησις. ἢ ἀμέλεια. Ἰ Ἀγαθίας: Γὰ γδ μακρὰ πείρη πλλαχῆ ὑπὸ χροῦ καὶ ἀττιμελίας ἐπεπλάκει, καὶ διελύετο ἢ ἔ μείγτε κλισμαῖο οἰκοδομία. καὶ Ἀττιμελίτης. ἀφροσύτης. λίαν ἡμελημδύης.

Ἀττιρόταλον. Σφριζί. Πλάταν δ' ἐν Φάωνι, ἀπτιέας. καὶ Ἀπτιρόν. Ἀεισφάνης. Οὐ γδ ὁ γέρον ἀπτιρόν ἢ κακόν. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀπτιρόν. βλαβερόν.

Ἀτίζω. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑφροσῶ, γίνεται παρὰ τὸ πῶ, τὸ τιμᾶ, καὶ ἀπίζω, πλεονασμῶ τῆ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπῶ, ὡσαῦτ τὸ ἄτι, ἀπίζω.

Ἀττις. ὡσαῦτ Φρυζί μάλιτα πιμᾶται, ὡς παρὰ πολ. τῆς Μηρῶς τ' Θεῶν. Ἀττιν, ἔχ' Ἀττια. Δημοσθένης: Καλιάρχης τοῖς Σάβοις. Ἀττις Ἰις, Ἀττις. Θεόπομπ. Καπιλίστι. Κολάσομαί γε σέ, καὶ τὸν σὸν Ἀττιν.

Ἀτίθασον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀπὶ τῆ ὑπειζέζας τῆ κρηῆ. βραδυνότας. Ἀεισφάνης. Ἀλλ' ὄφει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς. οἷον μελλέζας ἐν τῷ περάγματι.

Ἀττικῆ. ἐπὶ Ποσίδων καὶ Ἀθηναῶ ἐφιλονεικίαν παρὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ὅτι ἐν τῷ Γεραίπερ.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῷ βεβαίαν φυλαττόντων πίνων. καὶ Ἀττικὸς μάρετος.

Ἀττικισμός. ἢ παρὰ τὴς Ἀττικῆς οἰκειότητι καὶ βύνοια. ὡς Λακωνισμός, ἢ παρὰ τὴς Λάκωνας. καὶ Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης καὶ Νεαίρας ἀπὶ τῆ παλαιῶς. τὴν γδ καὶ σοιχείων γραμματικῶν ὄψε παρὰ τοῖς Ἰωσιν βύρεθῆται.

Ἀττικὸς, ἢ Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ἀπὸ τῆ Χρυσόμοις ἐπιβοθλοσάντα, τὸ μὲν γέν. ἢ ἐν Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας. ἐν νῆς δὲ φιλοσοφίαν ἐπιουδύγη ὑπὸ μοναχῶ τ' Μακεδονικῆς αἰρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφροσύτης ἀνὰ τὴν Σεβαστείαν ἐν τῆς Εὐσταθίου ἀφροσύτης ἦσαν. ὅν Ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τῷ σιγάδε ζήσαντων μοναχῶν ἐγνωσθη. ἦδη δὲ εἰς ἀνδρας τελῶν παρὰ τὴν καθολικῶν Ἐκκλησίαν μετέθετο. Φύσθ δὲ

1 Ἀγαθίας. Τὸ γδ μακρὰ π.] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathium lib. v. pag. 157. sic legitur: Εἶσω τ' μακρῶν ὀνομαζομένων πικρῶν γαθίας παρῆλλον, ἢ πῆς ἐνὸν φρεσῶς ἐπέλαζον. πλλαχῆ ἢ ὑπὸ χροῦ καὶ ἀττιμελίας ἐπιπλάκει & διελύετο ἢ ἔ μείγτε οἰκοδομία.

2 Ἀττιρόταλον. Σφριζί. Πλάταν δ' ἐν Φάωνι, ἀπτιέας.] Totus hic locus contusus est, quem sic legendum & in ordinem redigendum puto: Ἀττιρόταλον. Ἀεισφάνης Σφριζί. Οὐ γδ ὁ γέρον ἀπτιρόταλον ἢ ἢ κακόν. Πλάταν δ' ἐν Φάωνι, ἀπτιέας. Καὶ Ἀπτιρόν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀπτιρόν. Hunc ordinem in versione secutus sum.

3 Σφριζί. In prioribus Edit. male legitur Σφριζί, cuius loco Σφριζί, etiam absque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, exstat apud Aristophanem Vespsis pag. 524.

4 Οὐ γδ ὁ γέρον ἀπτιρόν ἢ κακόν.] Senarius hic apud Aristophanem lib. o. l. d. t. recte sic legitur:

Οὐ γδ ὁ γέρον ἀπτιρόταλον ἢ ἢ κακόν.

5 Ἀτίζω. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑφροσῶ, γίνεται παρὰ τὸ π.] Eadem hab. t. F. i. m. o. l. o. g. u. s.

6 Ἀττις. παρὰ Φρυζί μάλιτα πιμ.] Ex Harpocrate, †

Ἀττιμελία. Contemptus. Negligentia. Agathias: Nam muri, qui vocabantur Longi, multis in partibus pro vetustate & neglectu corruerant, & maximi aedificii compages soluta erat. Et Ἀττιμελίτης, quorum nulla habetur cura, neglectos.

Ἀττιρότατον. Nocentissimum. [Aristophanes] Vespsis: Sed ille senex damnosum utique malum erat. Plato in Phaone usus est voce ἀπτιέας. Et Ἀπτιρόν, noxium. Illi vero risum malum & perniciosum ridebant.

Ἀπίζω. Si quidem significat contemno, deducitur a πῶ, honoro, per pleonasmum literarum ζ. Si vero lædo; ab ἄτι, malum, damnum.

Ἀττις. Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. [In accusativo dicitur] Ἀττιν, non Ἀττια. Demosthenes: Clamans Enoe Bacche, & Attis, Hyis, Attis. Theopompus in Cauponatricibus: Puniam te & tuum Attin.

Ἀτίθασον, Non cicuratum.

Ἀττικάς. Atticas. Sic Aristophanes vocat foeminas ferius venientes & cunctantes. Sed videbis eas omnino Atticas. Id est, tarde omnia molientes.

Ἀττικῆ. Attica. Regio. Neptunus & Minerva de Attica inter se contenderunt. Vide in voce Γεραίπερ.

Ἀττικὴ πίστις. Attica fides. De iis, qui fidem inviolatam servant. Et, Atticus testis.

Ἀττικισμός. Studium & benevolentia erga Atticos: ut Λακωνισμός, studium, quo quis partibus Laconum favet. Et Ἀττικοῖς γράμμασι Demosthenes in oratione contra Nearam dixit pro vetustis & antiquis literis. Nam rationem xxiv literis scribendi fero demum apud Ionas inventam fuisse dicunt.

Ἀττικὸς. Atticus, Episcopus Constantinopolitanus post Arsacium, qui post Chrysoftomum Ecclesiae praefuit. Hic patriam habuit Sebastiam, urbem Armeniae; & ab in eunte aetate in philolephoia monastica institutus fuit a Monachis Macedonianis, qui tunc temporis in hujus sapientiae studio apud Sebastiam florebant, & ex schola Eustathii prodierant, quem Episcopum simul & praefantissimum Monachorum patrem illic fuisse novimus. Postea autem virilem aetatem in-

7 Δημοσθένης. Καλιάρχης τοῖς Σάβοις. Ἀττις, Ἰις, Ἀττις.] Adi ipsum Demosthenem, apud quem in oratione de Corona, pag. 350. locus hic aliter legitur.

8 Ἀεισφάνης. Ἀλλ' ὄφει γε σφόδρα ὑπὸ τῆς Ἀττικάς.] Apud Aristophanem Lysistrata pag. 838. locus iste rectius sic legitur:

Ἀλλ' ὄφει μάλ' ὄφει γε σφόδρα ὑπὸ τῆς Ἀττικάς. Scholiasta ineditus locum istum sic enarrat: Ὡς τ' Ἀθηναίων εἰς μελλόντων. Καὶ πῆς γυναικῶν γὰρ ὄφει Ἀττικάς ἐκκεῖσθαι οἷον μελλόσας ἐν τῷ περάγματι.

9 Ἀττικοῖς γράμμασι. Δημοσθένης καὶ Νεαίρας ἀπὶ τῆ παλ.] Ex Harpocrate. Caterum de hoc argumento legenda sunt, quae crudite contra Scaligerum disputat Salmastius ad Inscript. Herod. Att. pag. 30. & seqq. qui prolixè ibi docet, quare literarum antiquarum Ἀττικῶν γράμματων a Grammaticis appellentur.

10 Τὴν γδ καὶ σοιχείων γραμματικῶν ὄψε ποτε παρὰ τοῖς Ἰωσιν εὐρεθ.] Vide infra v. Σαμίων δῆμο.

11 Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. τῆς πῆς πῆς ποιῶνδ ζήσαντων Φυσθ.] Hæc descripta sunt ex Sozomeni Hist. Eccles. lib. viii. cap. xxvii. ut Pearsonius observavit.

12 Τῆς Μακεδονικῆς αἰρέσεως.] Apud Sozomenum rectius legitur τ' Μακεδονικῆς αἰρέσεως

μαλλον, ἢ μαθησὶ Φρόνιμου ὄν, ἐγένετο τῷ πρακ-
 τῶν ἐπήβολου, ὅτι βλαβείων τε καὶ πρὸς ὀπιβλάς
 ἀνιχνεύειν ἱκανός. τὸ δὲ ἦτορ ἐπαγωγός, ὡς πολλοῖς
 κεχαρισμένον εἶναι. μέτριον δὲ πρὸς τὸς ἐπὶ Ἐκ-
 κλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίως νομίζεσθαι
 τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας πανήλικας ἀμείβου-
 ἔμμελλος γὰρ ὄν, εἴ πη χρεῖν ἦγε, τὸς παρ' Ἑλλήσιν
 βυθολογίας συγγραφέας ἠπειροῦ καὶ τῷ δοκεῖν
 ιδιότητος εἶναι, ὡς τῶν ἀγαθῶν ἀγαθῶν καὶ τὸς
 ὀπισημίας πολλάκις ἐλάττανεν. ἐλέγχο δὲ πρὸς τὸς
 ὀμοδόξους σπυδαῖον εἶναι τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός.
 καὶ ῥαδίως μὲν αὐτοῖς, ἠνίκα βύλοιο, δέου ἔμπου-
 εῖν· αὐτοῖς δὲ μεταβαλλόμενον πρῶτον φαίνεται.
 καὶ τῶν μὲν τοῖνδὲ γενέσθαι φασί. Ὁὐτὸς ὁ Ἀτ-
 τικός μὲν τὸ πεπαιδευθῆναι βύλας τε καὶ φρόνιμου
 ἔω. διὸ καὶ τὰς Ἐκκλησίας ἐπὶ αὐτῆ σιωπῆν εἰς μέ-
 γα ὀπιθεῖναι. ἢ γὰρ μόνον τὸς οἰκείας τῆς πίστεως συ-
 κρότης, ἀλλὰ καὶ τὸς αἰρεσιώτας τῆ φρονησὶ κατέ-
 πληθε. καὶ σκύλην μὲν αὐτὸς ἔδαμῶς ἠρεῖτο. φο-
 βῶν δὲ πάλιν ἐπράσινεν. ἀλλὰ μὲν ἔτε λόγων ἠμέ-
 λης, ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα,
 ἀνακρίσεων ὄν αὐτοῖς. διὸ καὶ ὅτε ἐξεφωνήτο πα-
 ρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἔω δὲ τοῖς οἰσυχάνου-
 σι χαίρει καὶ ἐπαγωγός, καὶ τοῖς λυπημένοις σιω-
 πῆν ἔγναζε, καὶ χεῖρ τῷ Ἀπόστολον, τοῖς πᾶσι τὰ πάν-
 τα ἐγένετο. καὶ πρὸς τῆς μὲν ὄν, ἐκμαθῶν ἔς καὶ
 ἐπὶ τῶν λόγους, ἐπὶ Ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μὲν δὲ ταῦ-
 τα σὺν τῆ φιλοπονίᾳ καὶ παρρησίᾳ κησάμενον, ἐξ
 αὐτοχρείας καὶ πανησυκώτατα ἐδίδασκε, καὶ χαί-
 ρειν τῆ γραφῆ φράσας, ἐπὶ τῷ ἀσκητικῶν ἐπράσιν βίον.
 ἢ μὲν τοῖσιν ἦσαν οἱ λόγοι ὡς πρὸς τῶν ἀκροατῶν
 σπυδαῖον, ἢ γραφῆ πρὸς ἀδίδακτον.

gradu constitutus esset, orationes a se compositas, quas memoriter didicerat, in Ecclesia reci-
 tabat. Postea vero ex laboris assiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui & panegyricam con-
 cionandi rationem sectari cœpit: tandemque, scripture valere iussa, asceticum vivendi genus
 amplexus est. Nec tamen conciones ejus hujusmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plausu exci-
 perentur, vel scriptis mandarentur.

Ἄλιμα γέλα. μὴ σωμαγλαζομήν. Ἐκείνος βου-
 βολγὸς ταύρος κλάσσει ἀλιμαγέλας.

Ἀπμάζω. τὸ κατὰ φρονίον. τὸ ἀναδύομαι. Αἰλια-
 νός. Ταῦτά τοι οἱ Διόσκουροι ἐν ἠπείμασάν οἱ Φανῆνα
 πάλιν. καὶ Ἀπμῆσαι. ἀτίμως ὑβρίζουσι. Ὁ δὲ Δη-
 μοσθένης ἐδέετο συγγῶναι τῷ παιδί, καὶ μὴ αὐτὸν
 ἀπμῆσαι.

Ἀτίμητον ἄγαν. ἐφ' ᾧ τίμημα ὀρισμένον ἐν
 τῶν νόμων ἢ κείτω, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐπιμῶντο τί-
 δεῖ παθεῖν ἢ σπυδαῖον. ὁ δὲ πικρὸς, ᾧ πρὸς τῶν ἀ-
 πὸ τῶν νόμων ὀρισμένον τίμημα.

1 Οὗτος ὁ Ἀπτικός μὲν τὸ πᾶσι.] Hæc, &c. quæ sequuntur usque ad
 finem articuli, sunt verba Socratis Histor. Eccles. lib. vii. cap. 11.
 ut Pearsonius observavit.

2 Μὲν τὸ πεπαιδευθῆναι.] Lege μὲν τὸ πεπαιδευθῆναι, ut apud Socratem
 legitur.

3 Ἐξεφωνήτο.] Apud Socratem recte legitur ἐξεφωνήτο: quam
 lectionem in versione expressi.

gressus, ad Catholicam Ecclesiam se transtu-
 lit. Porro, cum esset natura magis quam
 disciplina prudens, in rebus agendis summa
 fuit dexteritatis, & ad fruendas evitandas-
 que insidias solertissimus. Moribus autem
 fuit blandus, ita ut plerisque gratus esset. In
 concionibus vero Ecclesiasticis mediocris, ad-
 eo ut sermones illius nec digni qui exscribe-
 rentur, nec prorsus eruditionis expertes au-
 ditoribus viderentur. Nam, cum studiosus
 esset elegantia, si quando tempus nactus fue-
 rat, probatissimos quosque veterum scripto-
 rum lectitabat. Et quoniam indoctus esse
 videbatur, cum de illis differeret, ipsos et-
 iam doctos plerumque latuit. Porro, erga
 suæ opinionis homines bonus atque benignus
 fuisse dicitur: iis vero, qui diversam
 sectam sequebantur, terribilis, ita ut, quoties
 volebat, metum illis incuteret; rursus vero
 mutatus, mitis erga eos appareret. Atque hunc
 quidem talem fuisse tradunt. † Hic Atticus
 non solum eruditus fuit, sed etiam pietate &
 prudentia excelluit. Unde etiam Ecclesiæ ip-
 so Antistite magnum incrementum cepere.
 Neque enim solum domesticos fidei tuebatur:
 verum etiam hæreticos admiratione prudentiæ
 suæ percellerat. Et eos quidem nullatenus ve-
 xare cupiebat: sed, cum eos terrere aggressus
 fuisset, mitem se posthac & placidum erga ipsos
 ostendebat. Neque vero doctrinæ studia ne-
 glexit. Etenim in veterum libris multum ope-
 ræ posuit, noctes insomnes in eorum lectione
 traducens. Proinde philosophorum ac sophi-
 starum sermonibus, tanquam re nova, minime
 terrebatur. Erat præterea in colloquiis urba-
 nus, & ad alliciendos hominum animos aptissi-
 mus: idemque gemebat cum dolentibus, &, se-
 cundum Apostolum, omnibus omnia factus est.
 Et antea quidem, cum adhuc in presbyterii

Ἄλιμα γέλα. Segregis. Gregem deferentis.
*Bubulcus cornu fregit tauri ab armento se se-
 gregantis.*

Ἀπμάζω. Contemno. Dedignor. Ælianus:
*Quamobrem Dioscuri rursus ipsi apparere non
 dedignati sunt.* Et ἀπμῆσαι. Ignominia affice-
 re. *Demosthenes vero rogabat, ut puero ignosce-
 ret, nec ipsum ignominia afficeret.*

Ἀτίμητον ἄγαν. Judicium inæstimatum: sive
 Judicium, in quo pœna vel multa legibus de-
 finita non erat, sed ipsi Judices æstimabant,
 quid reo patiendum aut solvendum esset. Ju-
 dicium vero æstimatum vocabatur, in quo
 pœna legibus definita erat.

4 Καὶ χαίρειν τῆ γραφῆ φράσας, ἐπὶ τῷ ἀσκητικῶν ἐπράσιν βίον.]
 Hæc verba desiderantur apud Socratem.

5 Ἐκείνος βουβολγὸς ταύρος κλάσσει κλ.] Integrum Epigramma, ex quo
 fragmentum hoc decerptum est, ex Cod. MS. Anthologię ineditæ
 exhibemus infra v. ἔξω.

6 Ἀτίμητος ἄγαν. ἐφ' ᾧ τίμημα ὀρισμ.] Ex Harpocrate.

'Απμ⊙. ἀνήκετος. Καί μ' ὁ Φοῖβ⊙ ἀπμ⊙ ἐξέπεμφεν. αὐτὸν γὰρ ἀπῆλθεν, ἔκ' ἠκεθεν. ἴδμε Δημοσθένος ἐν Φιλιπποῖς τὸ ἀπμᾶρηλον λέγει. τρεῖς, ὃν ἂν τις Σπυλιανὸς ἔχ' ὑπόκαιαν ὀπλιμῖα, ἀλλ' ἐπὶ ἀφ' αὐτῶν αἰτίας· οἷον, ὃ τ' ἀπμ⊙ ἐλῶν. relicet; ita ut, qui eum occidit, poenæ non sit minime infamia publice notatum interfecit.

'Απμότερον. ἀντὶ τῷ ὑπετελέτερον, ἀτεχνότερον. Μηδὲνα μηδολοῦν τ' ἐξέσται δεομένων εἴπης μηδὲν, ἔτ' ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι προσέξοις, ἐρεῖς δὲ ἀκοντ⊙, ἀπμότερῶν με θήσῃς. † Εἰν' αἶδα γὰρ μέγαν Θερσίτις ἔδεν ἀπμότερ⊙.

'Απμᾶρη⊙. ἀβοήθη⊙, ἢ θαυμαστός. ἔτι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ ἐν τῷ ἀβοηθήτη Αἰλιανός· Οὐμὴν ἀπμᾶρητὸς ἐγένετο μεῖων τῆς παύδας τῆς ἀλοηδέντας. ἐτετρακλῆς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῆς πλησίον ἡ.

'Ατλας. ὁ μυθώδης τὴν γῆν καὶ ἔρανον βαρῶν. Καὶ ἰσθηγέες 'Ατλαντῆ ἄμους. καὶ παροιμία· 'Ατλας τὸν ἔρανον. λείπει ὑπεδέξω. ἐπὶ τῆς μεγάλοις φράγμασι ὑπεβαλλομένων, καὶ κακοῖς ἀειπιπύονταν.

'Ατλήτω. ἀνυπομονήτω. ἐν Ἐπιγράμματι·

Παίγνον ἀτλήτη θηρὸς ἔχουσα κέρη.

καὶ 'Ατλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρον, δυσαναχεπτῶν. Πάρεμ' ἀτλητῶν.

'Ατλαντικὰ πελάγη. Ἐσπέρι⊙ Ὠκεανός, καὶ Ἐᾶ⊙, καὶ πάντα τὰ ἀπλωτὰ πελάγη. καὶ Ἀτλαντὶς θάλασσα, ὁ Ὠκεανός.

'Ατμῖω. ὁ δὲλ⊙. ὡς τὸ πρῆν, ἀπμῖω, καὶ χε' συγκοπῖω, ἀτμῖω.

'Ατμῖς. ἀναθυμίασις. ἄκρον πυρός. καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

'Ατολμοί. δειλοί, κλεπτηχότες.

'Οὗ' ἕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,

Ψυχὰς ἀτολμοί, ἢ μῆνον εἰδοῦτες Φεύγειν.

Καὶ αὐτῶν· Ἐπεὶ πόινω ὑπ' ἀτολμίας ἔτ⊙ τῶ Θεῷ ἠτεῖθησε, τ' παρόντων παιδῶν οἱ φασὶ τ' φρεσβύτιω ἔργον τ' παρῆσις νόση γενέσθαι.

'Ατομα. λεπτότατα. τὰ μὴ διωάμνα ἀφ' οὗ τὴν ἀλεον λεπτότητα τέμνεισθαι. ὅτι ἀτομα ἀνόμαζαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, ἀφ' οὗ τὸ ἀπαθὲς ἢ μικρὸν ἄραν· ἀτε μὴ τομῖω ἢ διαίρεσιν δέξασθαι διωάμνα. ἔπο δὲ χαλῶσι τὰ λεπτότατα καὶ μικροτάτα, ἀ ἀφ' οὗ τῆς φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλι⊙ δείκνυσθαι ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

1 'Απμ⊙. ἀνήκετος] Semel moneo, Suidam tales sæpe vocum interpretationes adferre, quæ eis sensu absoluto & proprio minime conveniant, sed tantum locum habeant in rōsei illa auctoris, quam Grammaticus iste forte exponit. Sic hoc loco ἀπμᾶρηλον interpretatur ἀνήκετος, non quod significatio ista proprie & absolute vocabulo illo conveniat, sed quia in loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda est, vox ista sensum eum habere potest.

2 καὶ μ' ὁ Φοῖβ⊙ ἀπμ⊙ ἐξέπεμφεν] Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Tyr. pag. 184. ut Portus monuit.

3 Ἰσθμὸς Δημοσθένος ἐν Φιλιππ. τ' ἀπμ.] Ex Harpocracione.

'Απμ⊙. Non exauditus. Et me Phæbus non auditum abire jussit. Nihil enim audiverat eorū, quorum causa oraculum adierat. Peculiariter vero Demosthenes in *Philippicis* ἀπμ⊙ vocat eum, quem sanctio legum a vi & injuria aliorum non defendit: sive, quem impune occide-obnoxius, sed omni crimine vacet: ut qui ho-

'Απμότερον. Viliorem. Inertiolem. Nihil prorsus dicas cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. Quod si vero monentem me non audiveris, at me invito dixeris, dedecore me afficies. † *Thersites apud inferos non est inhonoratior reliquis.*

'Απμᾶρη⊙. Inultus. Cui auxilium latum non est. Admirandus. Interdum etiam malus ita vocatur. Pro *inultus* hac voce usus est Ælianus: *Accidit tamen, ut pueri verberati non manerent inulti. Victoria enim in alteram partem se inclinans propinquorum fuit.*

'Ατλας. Atlas, quem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris gestare. Et [in Epigrammate:] *Ferros Atlantis humeros.* Et proverbium: *Atlas cœlum.* Desideratur, [humeris] suscepisti. Dicitur hoc de illis, qui magna aggressi infeliciter rem gerunt.

'Ατλήτω. Intolerabili. [Terribili.] In Epigrammate: *Terribilis feræ caput ludicri loco habens.* Et Ἀτλητῶν, non tolerans, non ferens, agre ferens. [Sophocles:] *Adfū indigne ferens.*

'Ατλαντικὰ πελάγη. Atlantica maria. Id est, Oceanus Orientalis & Occidentalis, & omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum est pars Oceani.

'Ατμῖω. Servus. Α πμῖ: unde [addito α privationis] sit ἀπμῖω, & per syncopen ἀτμῖω.

'Ατμῖς. Vapor. Exhalatio. Et Ἀτμῶν, exhalationum.

'Ατολμοί. Ignavi. Timidi. *Quia sunt animalium ignavissimi, animisque timidis præditi, & tantum fugere scientes.* Et iterum: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, ajunt præsentium liberorum maximum natu præsentis morbi causam ipsi fuisse.*

'Ατομα. Tenuissima. Subtilissima. Quæ propter summam tenuitatem secari non possunt. Græci corpuscula partibus carentia vocarunt ἀτομα, quod propter summam parvitatem secari dividique non possint. Sic etiam vocant subtilissima & minutissima corpuscula, quæ in lumine Solis, per fenestram vel foramen aliquod in domum intrante, sursum & deorsum moveri cernuntur.

4 Σιθηγέες Ἀτλαντῶν ἄμους] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. 1. Vide etiam infra v. Ἀτμῶν⊙.

5 Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Tyr.* pag. 173. ut Pearsonius observavit.

6 Ἀτμῖν. ὁ δὲλ⊙. παρὰ τὸ πρῆν, ἀτμ.] Eadem habet Etymologus.

7 Μῆνον] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. minus recte legitur μάλλον. Sunt autem hi duo versus Choliambici.

'Ατοπίας πλέον πρᾶγμα. ἀντὶ τῆς θαύμαλ'Θ. Δελεόσαυ'Θ αὐτὸν ἐς τὸ ατοπίας ἐλθεῖν Χοσροῦ. ἀντὶ τῆς ἀλογίας, ἀβελτίας. Καὶ αὖθις θαυμάσαι ἀν' πρὸς τὴν ατοπίαν τῆς ἀνδρός, ὅς γε χρεῖς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις: Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάμην ὕδαρ ἐξίσως τῆς μὴ βύρθευσι δρχίω, ὑπὸ ατοπίας ἢ. τρεῖσι κακίας. καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τῆς ἄλογον, θαυμάσιον, ὡς ἄδδοξον, ξένον, κακόν, μεχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχ' ἰσχύον. καὶ τὸ ἄνυπνόητον οἶον, ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. Ἄριστοφάνης:

'Ατοπ'Θ δ' ἐγκαίαι μοι πρὸς ἄνθρωπον,
'Ὅς με θαυμάσιος ἔχ'.

Καὶ αὖθις: Ἄτοπ' ἄνθρωπον ὑποπλάσας πνᾶ.
me vexat & molestia afficit. Et iterum: *Absurditatem aliquam ea in re suspicatus.*

'Ατρία, ἡ Κύρη μὲν θυγάτηρ, Δαρεῖς δὲ γυνὴ, ἰατρικήν οἰκίαν ὑπὸ Δημοκίδου ἰατροῦ. καὶ ἔστιν ἐν τῇ Δημοκίδου.

'Ατράκον. ἄτρεπε πεπληρωμένον. Ἰδαίμω δὴ νιν, καὶ τῆς ἀτράκον. Ἄριστοφάνης.

'Ατραβακίαι. ἐν ταῖς ἐορταῖς, καὶ τοῖς ἑπισημοῖς, καὶ παρόντων φρέσβιαν, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ὑπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πῶς πολυτελεῖς. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἅς ἐκάλεσαν Ἄτραβακίαις ὑπὸ τῆς χρομᾶλ'Θ. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρονον καλεῖσθαι. ἢ ὅτι μὲν τραβαίαις ταύταις εἰάθασιν χρῆσασθαι. Τραβακίαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

'Ατρακίον. βέλ'Θ. μεταφορικῶς. Ἄριστοφάνης:
-- Πρὸς δὲ τῆς τοῖς, ὃ μοι βάλου
Νυκτοσπαδῆς ἀτρακί'Θ, αὐτὸς ἀν' τῆς
Εἰλυόμην δὲ τῆς ἐξέλεων πόδα.

Καὶ Πρὸς τῆς ἐν ταῖς ἐπὶ ἀλλεῖσιν ἀμυνομένων διποχάτα ἀφίει'Θ τὸν ἀτρακίον, ἀνήγηται βλαβεῖς. Καὶ Μένανδρος. Ὁ δὲ ἐπελοζάζετο χεῖρ' ἔραβάρη, καὶ μάλα διποχάτα τὸ κέρας ἐκλίνας, ἀφίει τὸν ἀτρακίον χεῖρ' ἔκωχ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματα:

-- Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
'Ατρακίον. -----
'Ατρακί'Θ καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.
'Ατρακίαις ἢ μίτρε πολυδίνα λάτρεν
'Ατρακίον, δολιχῶς ἐν ἄτερ ἀλακτίας.
Καὶ αὖθις:
Καὶ δακτυλοπέπλον ἀτρακίον,
Σπινδυλοδινήτω νήματι νηχέμενον.
Καὶ αὖθις:

'Ατοπίας πλ. Res admiratione dignissima. [Ἄτοπία enim hic idem significat quod θαύμα.] Cum autem Chosroes illum ad tam absurdum & temerarium consilium pellexisset. Ἄτοπία enim hic idem significat quod ἀλογία, ἀβελτία. Et iterum: Merito quis hominis illius imprudentiam miretur, qui prater alia & hæc dicere ausus est. Et iterum: Postquam autem apparuit aqua, aque ac illa, quæ ab initio non fuit inventa, res mira visa est. Et Ἄτοπον, absurdum, mirabile, inusitatum, novum, malum, improbum: vel, quod locum non habet. Item, inopinatum, sive quod suspicari & conjicere non possumus, quasi a τοπάζω. Aristophanes: Miro quodam desiderio & amore teneor, qui

'Ατρία. Atrisia, Cyri filia, Darii uxor, a Democede medico arte quadam fanata fuit.

'Ατράκον. Malis afflictus. Utinam videam ipsum, vel ita malis afflictus. Sophocles.

'Ατραβακίαις. Atrabaticas. In festis, & triumphis, & presentibus legatis, induebant chlamydes auro & purpura variegatas, vel alio ornatu insignes: in vulgaribus autem conventibus, xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut, quia nigrum appellabant atrum; aut, quia illis una cum trabibus uti solebant. Chlamydes enim pretiosæ appellantur trabes.

'Ατρακίον. Sagittam: per translationem. Sophocles: Ad illud vero, quod sagitta mea nervo emissa percusserat, miser ego & infelix ibam, egre pedem trabens. Et Procopius: Cum quidam ex propugnatoribus haud vano jactu sagittam misisset, ictu ejus nocatus est. Et Menander: Ille vero arcum in Barbarum intendens, jactu haud vano sagittam in Cochum emisit. Et in Epigrammate: Crebras celeresque in me mittit sagittas. Ἄτρακί'Θ etiam instrumentum quoddam muliebre, sive fusum significat. [In Epigrammate:] Et saepe versatum fusum, cujus ope tenuissima fila nentur; non sine longa colo. Et iterum: Et digitis attritum fusum, suspensum e filo, quod verticillo torquetur. Et iterum: Atque capite gravatum, multumque strepentem fusum, quo celeriter versato filia torquentur.

Τὸν τε κερηβαρέοντα, πολυρροῖόνδην ἀτρακίον,
Κλωπῆρα σπειρῆς βύδρομον ἀρπεδύνας.

1 Ἄνυπνόητον] Sic recte etiam habet Editio Mediolanensis. In cæteris vero Editionibus, Aldina, Basilicenti, & Genevensi male excusum est ἀνυπνόητον.
2 Ἄριστοφάνης] Ecclesiasticus pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)
3 Σοφοκλῆς] In Aïace pag. 24. ut Portus monuit.
4 Ἄτραβακίαις. ἐν ταῖς ἐορταῖς.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ἀπλῶς etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. pag. 16.
5 Ἄτραβακίαις λέγουσιν ἄτρακίαις. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρονον καλεῖται.] Vide Salmasium ad Trebell. Pollionem, & Flav. Vopiscum, qui rectius observat, πῶς Ἄτραβακίαις ab Atrebatibus Galliarum populis nomen accepisse.
6 Σοφοκλῆς] Philoctete pag. 387. ut Portus observavit.

7 Πρὸς δὲ τῆς τοῖς, ὃ μοι βάλου] Lege πρὸς δὲ τῆς, ὃ μοι βάλου, ut recte apud Sophoclem loco laudato.
8 Ὁ δὲ ἐπελοζάζετο χεῖρ' ἔραβάρη.] Huic fragmento subjungenda videntur ea, quæ leguntur infra v. Ἐδοκῶν.
9 Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει ἄνθρωπον.] Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate Leonidæ, quod exstat Anthol. lib. vii. pag. 585.
10 Ἄτρακίαις ἢ μίτρε πολυδίνα λάτρεν.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut Portus monuit.
11 Καὶ δακτυλοπέπλον ἀτρακίον σπειρῆς.] Hæc verba etiam leguntur Anthol. lib. vi. cap. viii.
12 Τὸν τε κερηβαρέοντα, πολυρροῖόνδην ἄνθρωπον.] Et hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate, quod legitur in Antholog. loco laudato.

'Ατραμμύτιον. Θουκυδίδης. 'Ατραμμυτινὸς δέ.

'Ατραπιτός. ἡ ὁδός. ἢ ὁδός. ἢ Ἀτραπὸς, ὁδὸς τεξιμμένης.
'Ατραφάξις. εἶδος λαχάνου, ὃ παχέως εἰς μέγε-
θος αὐξέται.

'Ατραία, καὶ καθόλου τὰς ὑπὸ τῆ εἰς θυσ συμφώνω
ᾠδῶδηρομυθίων αἰτιατικὰς μικύνουσι τὰς δὲ κα-
ταστάς τῆ θυσ συναρθεῖσι. Χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σει-
νιᾶ. Ἴωνες δὲ συνέλλουσι τὰς ᾠδῶδεις, 'Ατραία καὶ
Πηλέα βραχέως λέγουσι. διὸ καὶ ᾠδῶδὶ τοῖς τραγι-
κοῖς ἐκ ἀναγκάδιον ἐκλείνουσι, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει.
καὶ τὰς ὑπὸ τῆ εἰς ἡς ὁμοίως. τὸ γὰρ συνέλλουσι Ἴακόν.
'Αειτοφάνης Γεωργίης: * * * *

'Ατρακίς. ἀληθής. ἀκριβής. καὶ 'Ατρακεῖ, ἀλη-
θῆ, ἀκριβεῖ.

'Ατραμίς. ἡρέμα. καὶ 'Ατραμίς, ἡσυχία. καὶ 'Α-
τραμίζων, ἐδράζων.

'Ατραέως ὄμματα. οἷον ἀτραεῖα καὶ σκληρά. εἰ-
σηται δὲ ὑπὸ τῆς 'Ατραέως ᾠδῶδηρομυθίας: ὅς ᾠδῶδηρο-
μυθίας ἐκ ἀφροσύνης τὸν ἀδελφὸν Θυέστιον μοιχεύειν Ἀε-
ρόπιον τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τῆς Θυέστης
συγκόψας, καὶ ἐψήσας, δευτεροῦ παρῆθηκε τῷ πα-
τρὶ, αἰσθητῶν ᾠδῶδων τῆς συμφορῆς ἐκ τῆ τε-
λευτῆς τὰ ἀκρῶ ᾠδῶδῶν.

'Ατραεῖας. ἡρώδης. Αἰλιανός: Ὑπὸ τῆς μελλον-
των ἀτραεῖας τε ἢ παναληθῶς ᾠδῶδηρομυθίας.

'Ατραεῖα. Ἐνηθλήσω δὲ ᾠδῶδηρομυθίας.

Αἰετῶν ἀτραεῖα μητέρας ἐλευθερίας.

καὶ 'Ατραεῖας, ἀφόβως, ἀνελειμμένως. Οἱ δὲ ἀτραεῖας
πάντας ἐφένουσαν.

'Ατραίδης, καὶ 'Ατραίδας, καὶ 'Ατραίδαν. τὴν γε-
νικίῳ ᾠδῶδηρομυθίας ἀξίῳσι οἱ ἀναλογικῶς: τὴν δὲ δου-
κίῳ βαρυτονίῳ.

'Ατραίψ. ἀμαθής. ἀπειθής. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐδὲ τῆ-
παν ἀτραίψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὐτῆς: 'Ατραίψ γὰρ
ἡ τῆς ὁδὸς ταύτης.

'Ατραόμη. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἀφορῶν. ὅσον
'Επιζάμμαι.

Ταύτη βαθὴν κένοντα, καὶ σιδαρέως
'Ατλαντῶ ὄμμα, καὶ κόμαν Ἡρακλέως,
Σιμωνίδῳ ὑπὸ τῆς, καὶ Λέοντι ὄμματα
Μιλησίου γήρατι, ἢ δὲ Ὀλύμπῳ
Ζῆτος ἀτραόμη εἶδεν.

καὶ 'Ατρόμος, ἀφόβως.

φθόνον ἀτρόμος καὶ τρέχον ὑποτρέφει.

αὐτῆ τῆ Πέρση Πισίδης.

'Ατρον. τὸ μέλαν ᾠδῶδὲ Ῥωμαίοις.

'Ατροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.

1 'Ατραφάξις. εἶδος λαχάνου, ὃ παχ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad
Eclm. pag. 226.

2 'Αειτοφάνης Γεωργίης] In Edit. Mediol. post hęc verba exigua
l. c. na relicti est: quod arguit, quaedam hic desiderari.

3 'Ατραίως ὄμματα. οἷον ἀτραεῖα.] Ex Diogeniano.

'Ατραμμύτιον. Atrammytium. [per ei scribitur.]
Thucydides. 'Ατραμμυτινὸς vero, [per i.]
'Ατραπιτός. Via. Et 'Ατραπὸς, vias tritas.

'Ατραφάξις. Atriplex. Genus oleris, quod
celeriter augetur & crescit.

'Ατραία. [Attici] omnes accusativos nomi-
num in θυσ desinentium, & consonantem in
penultima habentium, producant. Accusa-
tivos vero puros a nominibus in θυσ deductos
contrahunt: ut Χοᾶ, Μηλιᾶ, Σεινιᾶ. Iones au-
tem accusativos priores corripunt, 'Ατραία &
Πηλέα breviter pronuntiantes. Quamobrem
& apud Tragicos eos producere necesse non
est, nisi metrum cogat. Eadem ratio est ac-
cusativorum, qui a nominibus in θυσ deducun-
tur. Eos enim Iones corripunt. Aristophanes in
Agricolis: * *

'Ατρακίς. Verum. Accuratum. Et 'Ατρακεῖ,
vero, accurato.

'Ατραμίς. Quiete. Tranquille. Et 'Ατραμίς,
quies, tranquillitas. Et 'Ατραμίζων, quiescens.

'Ατραέως ὄμματα. *Atrei oculi*. Dicitur de
torvo & truculento aspectu: ductumque est
proverbium ab Atrei immanitate, qui cum ca-
lumniis aliorum persuasus fratrem Thyestem
cum uxore sua Aerope rem habere suspicaretur,
filios Thyestis in frustra concisos & co-
ctos patri epulandos apposuit: quam cala-
mitatem tum demum intellexit Thyestes, cum
ei extremæ membrorum partes apponerentur.

'Ατραεῖας. Recte. Ælianus: *Futura recte*
& *vere omnino prædicens*.

'Ατραεῖα. Intrepidus. [In Epigrammate:]
Elegisti sectam matrem intrepidæ libertatis.
Et 'Ατραεῖας, intrepide, sine metu, crudeliter.
Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.

'Ατραίδης, & 'Ατραίδας, & 'Ατραίδαν. Qui analo-
giam sequuntur, genitivum circumflectendum
esse censent: dativo autem accentum gravem
tribuunt.

'Ατραίψ. Imperitus. In aliqua re non versa-
tus. *Papirius enim ne horum quidem erat impe-
ritus*. Et iterum: *Via enim hujus erat im-
peritus*.

'Ατρομῆ. Atrometus. Nomen proprium.
Item, intrepidus. In Epigrammate: *Taurum*
*immanem & robustum, & ferreos Atlantis hu-
meros, & comam Herculis, gravemque bar-
bam, & oculos Leonis gigantis Milesii, ne Ju-
piter quidem sine tremore aspexit*. Et 'Ατρο-
μῆ, intrepide. *Fugiens intrepide currensque*
revertitur. De Perfa Pisides.

'Ατρον. Nigrum apud Romanos. Atrum.

'Ατροφῆσαν ἐμαράνθη. *Propter defectum ali-
menti contabuit*.

4 'Ενηθλήσω δὲ ᾠδῶδηρομυθίας] Horum verborum sensus obscurus est,
nec quid ea sibi velint, propter breviter fragmenti sciri potest.

5 'Εν 'Επιζάμμαι] Anthol. lib. 1. cap. 1, ut Postus etiam ob-
servavit.

Ἄτρωτος. ἀσίνης. ἀπαθής. Ἄλλ' ἔμδμεν ἄτρω-
τος ὑπὸ τῷ τριγῶν παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σι-
δῆς.

Ἄτρυτος. ἀχαρπύνητος. Ἐπιλογογία τε καὶ ἀ-
τρυτοῖς πόνοις ἐγκείμενος, δύφρεστέρον καὶ φρεσβυτέ-
ρον κατέχασε δόξας τῷ ἑαυτῷ ὀνόματι. Καὶ αὖθις
Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρυτοῖς πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γαυ-
ρίαν ἐξεδίδεν. † Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἀγρυπνός
ἔστι Φύσις, καὶ θεία, καὶ ἄτρυτος. Καὶ αὖθις Ἐπι-
λοπονίαν ἔχεν ἄτρυτον.

Ἄτρυτάνη. ὄνομα.

Ἄτρυφες. ἡ λέξις ἐν Ἐυπόλοιδο.

Ὅτι οὐκ ἀτρυφες ἔτ' ἀφες ἔτ' ἀνῆς.

Ἄτυζομύθος. Αἰολικὸν ὄν. ἠγνυ λυπέμυθος,
δορυβέμυθος, παρασόμεμυθος, καὶ Ἄτυζομύθη. ἐκ-
πληθρομύθη τοῖς συμβεβηκόσι, καὶ ὀδυρομύθη. Ἠλέκ-
τρα Φησί.

Νήπιος, ὅστις τῷ οἰκιστῷ

Οἰχομύθων γενέων ἑπιλάθειαι.

Ἄλλ' ἐμέ γ' ἀφένεσσ' ἀραρε φρένας,

Ἄ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται,

Ὅστις ἀτυζομύθα Διὸς ἀγγελος.

τὸ δὲ ἀραρεν, ἀντὶ τῆς ἡρεσέ μου ταῖς φρεσί. τῆς ἐπι-
κεινίου ζηλῶ τιῶ ἀεὶ τ' Ἰτυν σενάξεν.

Ἄτυφία. ταπεινοφροσύνη. καὶ Ἄτυφος, ἐν Φαί-
δρω τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάβη καὶ τὸ
ἑπιπεθυμμένον ὁμοίως. τὸ γὰρ δύψω, ἑπικαύσω. καὶ
θυμάλωπις, οἱ ἀπλελειμμένοι τῆς δύψως ἀνηρακες,
οἱ ἡμίκαυτοι. καὶ Ἄτύφος μούσας, τῆς ἀβλαβῆς
ὑπὸ τύφου. Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ
ἔχει πρὸς τε τὸ ἐνδοξόν καὶ ἀδοξόν. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον
ἄτυφον, ἕτ' ἢ εἰκαῖον τετραγύθων ὁ ἔστι Φαῦλον. †
Οἱ δὲ εἰς τὴν αἰῶνα ἐσταλμένοι ἀνθ' ὀδυρομύθων ἀγνυες ἢ
ἰεραγνυαν ἠγον ἀτυφότητα ἐκεῖνοι. Αἰλιανὸς Φησί.
*cis induti absque satellitibus & sine ullo fastu
incedebant, victimam adducentes.* Aelianus
inquit.

Ἄτυχῆσασ. μὴ τυχεῖν.

Ἄουδῆ. ἄδῆ.

Ἄουδῆμος. ὕμνητος.

Ἄουδός. ὁ μελαδός. καὶ ὁ ποιητής. Ὅτι καὶ τὸ τῷ
ἀουδῶν γένος ἄφρον ἢ τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων
διάφρον ἔχον. Ἄγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρα σω-
φροσύνην τῶν ἀφίσησ' ὅς φρῶτον χρετάς γυναι-
κῶν διερχόμενος, ἐνεβαλλέ πνα Φιλομυθίαν εἰς καλο-
καρλίαν εἶτα ἑπιβίβω παρῆσαν ἠδέϊαν, ἀπεπλά-

Ἄτρωτος. Illæsus. Non vulneratus. Ma-
liers. Sed ab hujusmodi affectibus animus e-
jus non magis vulnerari poterat, quam Ajax
a ferro.

Ἄτρυτος. Indefessus. *Elegantioribus literis
indefesso studio & labore incumbens, nomine suo
gloriam illorum, qui ingenio & ætate superio-
res erant, obscuravit. Et iterum: Interdum ve-
ro indefesso labore terram colabat. † Justitia
enim omnia videns, natura vigil est, & divina,
& indefessa. Et iterum: Indefessa est indu-
stria.*

Ἄτρυτάνη. Atrytone. [Epithetum Minervæ.]

Ἄτρυφες. Deliciis non addictus. Incultus.
Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis*.
Quia nec incultus nec deformis est vir iste.

Ἄτυζομύθος. Æolicum est. Id est, do-
lens, turbatus, perturbatus. Et Ἄτυζομύθη,
malis consternata, & mœrens. Electra in-
quit: *Stultus est, qui parentum suorum misere
pereuntium obliviscitur. Sed gemebunda illa
animo meo congruit, quæ Ityn semper, Ityn il-
lum luget, avis inquam luctui & mœrori in-
dulgens, Jovisque nuncia [Iuscinia.]* Ἄραρεν
hic significat, animo meo congruit, vel apta
est. Id est, imitor illam, quæ Ityn semper
luget.

Ἄτυφία. Modestia. Vacuitas fastus. Et
Ἄτυφος [apud Platonem] in *Phædro* signifi-
cat illæsum. Quod enim urit, lædit; uti &
τὸ ἑπιπεθυμμένον. i. e. incensum. Θύψω enim sig-
nificat accendere, urere. Et θυμάλωπις, car-
bones femiusti, qui ex incendio relicti sunt. Et
ἀτύφος μούσας, ex genere illorum, qui fastus
expertes sunt. † *Dicunt sapientem fastus
expertem esse, & eodem loco habere gloriam &
infamiam. Esse item & alium fastus exper-
tem; eum nempe, qui temere & in diem vi-
vat: quod malum est. † Illi vero habitu pa-
cis incedebant, victimam adducentes.* Aelianus

Ἄτυχῆσασ. Spe vel voto suo frustrari.

Ἄουδῆ. Idem quod ἄδῆ. Carmen. Cantus.

Ἄουδῆμος. Celebratus. Celebris.

Ἄουδός. Cantor. Item, poeta. Cantorum
autem genus olim erat modestum & philo-
sophica prorsus morum integritate. Aga-
memnon enim uxori Clytemnestræ canto-
rem relinquit custodem & morum magistrum:
qui primum virtutes mulierum enarrans, ho-
nestatis & virtutis studium animo ejus inje-

1 Φιλολογία π ε ἀτρυτοῖς πόνοις — τῷ ἑαυτῷ ὀνόματι] Hæc ver-
ba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio pag.
1056. ut Pearsonius observavit.

2 Φιλοπονίαν ἔχεν ἀτρυτον] Ex Damascio. Vide Photium pag.
1033. ubi eadem verba leguntur.

3 Ἐν Βάπτει Εὐπόλιδος] Vide, quæ de hac fabula Eupolidis no-
tavit Angelus Polit. *Miscellan.* cap. x.

4 Νήπιος, ὅστις τῷ οἰκιστῷ εἶχεν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt ver-
ba Sophoclis *Electra* pag. 87. ut Portus observavit. Vide etiam
supra v. Ἀηδῆς, & v. Ἀραρε.

5 Θυμάλωπις, οἱ ἀπλελειμμένοι τῆς δύψως. εἶναι. οἱ ἡμίκαυτοι.] Eadem le-
guntur infra v. Θυμάλωπις, & v. Θύψω.

6 Οἱ ἡμίκαυτοι] Puto legendum, ἢ οἱ ἡμίκαυτοι.

7 Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφόν. — ὁ ἐπὶ Φαῦλον] Hæc sunt
verba Laertii lib. vii. Segm. cxvii.

8 Ὅτι πρὸς τὸ ἑπιβίβω παρῆσαν ἠδέϊαν ἢ τὸ παλαιόν.] Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Athenæi lib. i. pag. 14.

9 Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρα σωφροσύνην τῶν ἀφίσησ' Apud
Athenæum hodie legitur: Ἀγαμέμνων γὰρ τῷ ἀουδῶν καλλιπέτῃ τῇ
Κλυταιμνήστρα φύλακα καὶ παρανετήρα πνα: verbis quidem diversis,
sed sensu eodem. Notandus hic est mos antiquissimus veterum
Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus suis quandam ex ami-
cis vitæ & morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippo-
crates Abderam profecturus Dionysio cuidam uxoris suæ curam

να τῶ δianoia Φαύλων ἐνοιαῶν. διότι Αἴγιος ἔ
 ὡσπερὸν διέφθειρε τῶ γυναικί, πρὶν τὸν αἰδὸν ἀ-
 ποκλιῖται. ὁ δὲ Δημόδοκος ἀδει τῶ Ἀφροδίτης καὶ
 Ἄρει σιωπῶσαν, ἔειπε τὸ ἴδὸν καὶ τὸ ὑποδέχεσθαι
 τὸ τοῦ πάθους, ἀλλ' ὑπερέβησαν αὐτὲς παρανόμων
 ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τυρρησὶ βίῳ πετραμμένους (αἰεὶ γὰρ
 αὐτὰς δαῖς τε Φίλη, κίθαρις τε) ὁμοιότητι τοῖς
 τρόποις αὐτῶ τὰ πρὸς ἀνάπαιον φέρον. καὶ τὸν
 Φήμεον ποιῆσθαι ὄντι πρὸς τῶ βυλίῳ αὐτῶν. καὶ αἱ
 Σειριῶνες δὲ ἀδουσι τὰ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστ' αὐτὸν τέρ-
 ψοντα, καὶ τὰ οἰκεία τῆ Φιλομυία αὐτῶ καὶ πολυ-
 μαθεία. λέγουσι δὲ, ὅτι πᾶς ὁ τῆς ὀδῆς αὐτῶ κλα-
 κῆσας περὶ ἄμην νῆπται, καὶ πλείονα εἰδῶς

cunt enim, quemlibet, qui cantum ipsarum
 rem ab ipsis discedere.

Ἄσιν. ἐπὶ τῶ μὴ γυνομένων οἶνον. καὶ ἐπὶ τῶ
 μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἄσιν. ἔων ἀπέρα. ἕτας Ἀεισφάνης.

Ἄσιν. δὴ. ἢ πάλιν.

Ἄσιν. ποτὲ μὲν ἀντὶ τῶ πάλιν ποτὲ δὲ καὶ ἐν
 ἀετιῶν πείρα.

Ἀυαλέ. κλαίει. ὡς τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω,
 αὐτὸ καὶ αὐαλέ.

Ἀυάνθη. ἐξηραίνθη.

Ἀυαργ. Ἐδέσσης βασιλῆς ὅστις ἐπὶ Τραϊανῶ
 βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῶ προσήκεν ἐνεῖσε ἀ-
 φηγμένω. ζήτησεν ὅτι τῶ Φυλάρχης.

Ἀυγέας, Ἀθηνῶν, κωμικός. τῶ δραμάτων
 αὐτῶ, Ἀρχοκ, Πορφύρα, Δις κληρονομῶ.
 ἐπὶ δὲ τῆς μέσης κωμῆδίας.

Ἀυροειδής. Ἐφασκε δ' ἐν παρ' ἐμείναι καὶ ἐμεί-
 νο ἀκροῦσαι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχει πῆ ψυχὴ αὐροει-
 δὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀπροειδὲς πῆ καὶ αἰδίων. καὶ
 τέτω μὲν τοῖ τῶ ἀπροειδὲ σώματι τῶδε ἀπὸ κλει-
 σται ἐνίοις μὲν, εἶπω τῆς κεφαλῆς ἐνίοις δὲ, εἶπω τῶ
 δεξιῶ ὄμω. ὅτι ἔδει φαίνε) ἄλλ' ἰστέρας.

Ἀυγστὸς Καῖσαρ, Ὀκταβιανός, ὁ καὶ Σεβαστὸς
 Ἐπικληθεῖς, ὅτι ἴδω βίβλι καὶ τῶ ἀράξεων βι-
 βλία γ', καὶ τραγωδίαν Αἰαντός τε καὶ Ἀχιλλέως.
 Ὅτι Ἀυγστὸς Καῖσαρ δόξαν αὐτῶ πάντα τῆς

committit, eumque rogat, ut vitam moreque ejus observet. Ver-
 ba ejus Epist. xvi. hęc sunt: Ἐπιστολῆ δὲ ἔμω καὶ πρὸς ἐμείναι, ὅστις
 ἀφ' ἡσ σαφῶς, ἔ μὴ τῶ ἀνδρὸς εἰσπῶσθαι ἀλλ' ἀνδρὸς νομίσθαι. Et
 paulo post: Ἀπ' ἡμῶ ἀείρεται ἡ γυνὴ σαφῶς ἰστέρας. ἔ μὴ τῶ
 ἀκόλαστον ἐν αὐτῶ, ὅτι εἰ μὴ καὶ ἡμῶ ἐπὶ κλειστο, ὡς τὸ δένδρα
 καθ' ἡμῶ.

1 Ὅμοιότητι τοῖς τρόποις αὐτῶ πρὸς ἀνάπαιον φέρον] Rescribere
 ex Athenæo: ὁμοιότητι τοῖς τρόποις αὐτῶ πρὸς ἀνάπαιον φέρον.

2 Καὶ τῶ Φήμεον ποιῆσθαι ὄντι πρὸς τῶ βυλίῳ αὐτῶν] Athenæus
 plenius habet: Καὶ τῶ μνηστῆρον ἀφ' ἡμῶ πρὸς τῶ βυλίῳ αὐτῶν
 Φήμεον ἄρειον.

3 Ὅτι ὀδῆς αὐτῶ] Lego, ὁ τῶ ὀδῆς αὐτῶν. Referenda enim hęc
 sunt ad Sirenes, quę Odys. M. v. 186. & seqq. Ulyssēm talibus
 verbis alloquuntur:

Ὅ μὲν πρὸς τῶ περὶ κλασὶ νῆ μελαίνη,
 Πρὶν γ' ἡμῶν μελίγερων δῶδ' ἑμῶν ἴσθαι ἔκασθαι.
 Ἀπ' ὅδε περὶ ἡμῶ νῆπται, καὶ πλείονα εἰδῶς.

Lego ibi & sequentia.

cit; & deinde varia ei vitę oblectamenta
 prębens, mentem ejus a pravis cogitationi-
 bus avertit. Quamobrem Ægiffhus eam
 non prius vitiavit, quam cantorem occidif-
 set. Demodocus vero Veneris & Martis con-
 cubitum canit, non quod vitium istud pro-
 baret, sed ut [Phęacas] ab illicitis cupidi-
 tatibus revocaret, quippe quos molliter &
 delicate educatos esse, & conviviis citha-
 ręque cantu maxime gaudere norat. Quare,
 ut a voluptatibus eos abduceret, moribus
 ipsorum simillima recitavit. Et Phemium
 [apud procos] talia canentem facit, quę ipsi
 volebant. Sirenes etiam Ulyssī canunt, quę
 ipsum maxime delectatura erant, ejusque curi-
 ositati varięque eruditioni conveniebant. Di-
 audivisset, & voluptate perfusum & doctio-

Ἄσιν. Tam dicitur de abstemiis, quam
 de illis, qui vinum non habent.

Ἄσιν ἀπέρα. Stellam Orientalem. Sic Ari-
 stophanes.

Ἄσιν. Sane. Rursus.

Ἄσιν. Interdum ponitur pro πάλιν, rursus:
 interdum vero redundat.

Ἀυαλέ. Aridus. Siccus. Ab αὔω, arefa-
 cio, fit αὐτὸ: unde αὐαλέ.

Ἀυάνθη. Arefactus est. Siccatus est.

Ἀυαργ. Augarus, Edeffæ Rex, qui Tra-
 jani Imperatoris temporibus vixit, eique E-
 deffam venienti dona obtulit. Quare in v.
 Φυλάρχης.

Ἀυγέας. Augeas, Atheniensis, Comicus.
 Ex ipsius fabulis sunt, *Agrestis*, *Purpura*, *Bis
 accusatus*. Est autem medię Comędię Co-
 micus.

Ἀυροειδής. Splendidum. Coruscum. Illud
 etiam ex eo se audivisse dicebat Isidorus, a-
 nimam habere vehiculum quoddam coruscum,
 quod sit astris simile & æternum. Id au-
 tem vehiculum in hoc corpore conclusum
 esse, nonnullis quidem in capite; nonnullis
 vero in humero dextro: quod nullus alius
 memorię prodidit.

Ἀυγστὸς Καῖσαρ. Cęsar Octavianus, qui
 Augustus cognominatus est, de vita sua &
 rebus gestis tredecim libros scripsit: item-
 que Tragicędias *Ajacem* & *Achillem*. Huic
 Augusto Cęsari visum est omnes, qui imperi-

4 Ἀεισφάνης] In Pace, pag. 686. (467. Ed. Bas. P.)

5 Ἀυγέας, Ἀθηναῖος, κωμ.] Ejus mentionem faciunt Clemens
 Alexandrinus, & Jul. Pollux, ut observavit Meursius in *Bibliotheca
 Attica*.

6 Ἐφασκε δ' ἐν παρ' ἐμείναι καὶ ἐμείνο εἰκην.] Hoc fragmentum
 ex Damascio depromptit Suidas.

7 Καὶ τέτω μὲν τοῖ τῶ ἀπροειδὲ σώματι τῶδε] Cum Porto lege-
 re malim, ἔ τῶ μὲν τοῖ τῶ ἀπροειδὲς ἐν σώματι τῶδε δόκω.

8 Πρὸς τῶ ἴδω βίβλι καὶ τῶ ἀράξεων βι-
 βλία] De scriptis Augusti vide Vossium in
 opere *de Histor. Lat.* & precipue Rutgersium *Var. Lect.* lib. 11.
 cap. xix. qui fragmenta Augusti Cęsaris ex variis auctoribus col-
 lecta disposuit & notis illustravit.

9 Ὅτι ὁ Ἀυγστὸς Καῖσαρ διέξω αὐτῶ πρὸς τῶ οἰκ.] De hoc loco
 vide omnino Casaubonum contra Baronium Exercit. 1. num. 93.
 & Usserium in *Annalibus* ad A. M. 3996. qui recte observarunt,
 Suidam hic censum Urbis pro censu totius Orbis Romani Lectori
 obtrudere: cum ridiculum sit credere, non plures fuisse totius im-
 perii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit.

οικήτορας Ῥωμαίων καὶ παρῶτων ἀειθμεῖ, βελό-
μυθῶ γῶναυ πόπον ἐπὶ πληθῶ. καὶ δύνεισκονταί οἱ
τιῶ Ῥωμαίων οἰκὲν εἰς οὐ μυριάδες καὶ χίλιοι ἑξῶ
ἄνδρες.

Αὐγυστῶ ὁ Κοῦσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καίσαρος
ἀφ' ἧ καὶ ὁ μὲν Αὐγυστῶ Ὀπικέκληται. Αὐγυστα
δὲ λέγουσι τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα.
ἐπὶ αὐτῷ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς καὶ
σωτὴρ ἡμῶν, τιῶ σάρα ἀνείληφεν ἐν τῆς ἀγίας
θεοτοκῆ καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. † Ὅτι Ἀυγυ-
στῶν ἐκλήθη, διότι τῆ ἰεῖ τῷ Ὀκτωβρίῳ μὲν οὐκ οἱ ῥε-
γωνάρχα καὶ σεβατοφόροι ἐχέρον ἐν τῷ Αὐγυστῶ,
οἷον ἐν τῷ Ὀκτωβρίῳ, εἰς ἑπτὰ Τιβερίῳ. τὸν δὲ τοῖ-
τον πόπον ἔπαισ ἐκάλεισαν ἀπὸ τῷ Αὐγυστῶ. ἔφησε
δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς
δέφνης φήλιου τῆς αὐτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ἀνόμασε τὸν
πόπον Αὐγυστῶν. καὶ ὅτι Αὐγυστῶ Καίσαρος ἀπο-
θανόντι Τιβερίῳ καὶ Δρῦσῶ παρηγοῦντο τῷ
πένθει, τῷ νεκρῷ πανελῶς μὴ ἀπὸ μῦθοι. ἢ γὰρ ἐξέλι-
τοῖς μοναρχεῖν. τὰς δὲ ἀφῶ τῆς αἰῆς εἶχον,
ὡς διέτετο. ὅτι Αὐγυστῶ Κοῦσαρ θυσιάσας ἤγετο
τὴν Πυθίαν, πῶς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει καὶ εἶπε

Παῖς Ἑβραῖῶν κέλειάί με, Θεοῖς μακάρεσσιν
ἀνάσσει,

Τόνδε δόμεν παλιπτεῖν, καὶ αἰδὴν αὐτοῖς ἰκέσθαι.

Λοιπὸν ἀπὸ σιγῶν ἐν βωμῶν ἡμετέρων.

καὶ ἐξεληθὸν ἐν τῷ μανθίῳ ὁ Αὐγυστῶ, ἔφησεν ἐν τῷ
Καπιτωλίῳ βωμῶν, ἐν ᾧ ἐπίγευσε Ῥωμαίων τοῖς γράμ-
μασιν Ὁ βωμὸς ἔστι τῷ παρωτόνθου Θεῷ.

Αὐδα. λέγει. καὶ Αὐδήσας, βοήσας, Φωνήσας.

Αὐδή. ἢ Φωνή. καὶ Αὐδήσασα, Φωνηκῆ, ὀνομασθῆ,
ἐνδοξῶ. ἢ Αὐδωμένη, εἰς ὀμιλίαν καὶ Φωνὴν ἀνθρο-
πων ἀφικνεμένη. καὶ Αὐδήεις, Φωνηκός.

Αὐδηνῶν. ὄνομα μὲν οὐκ ἔστι Μακεδόνων. ὁ Ἰα-
ναῖος.

Αὐδάδ, κειτῆς τῷ Ἰσραήλ, ἐν τῷ ἄλλοφύ-
λων ἐν ἡμέρα μιᾷ ἐν τῷ χρονοπόδῳ τῷ βροῶν ἐπά-
ταξεν ἄνδρας γ'.

Αὐαίνεταυ. ξηραίνεταυ. Αὐοὶ γὰρ, οἱ ξηροί. καὶ Αὐ-
ασμὸς, ξηρασία. ἢ παρῶτι δασύνει. καὶ Ἀειτοφάνης.

Ἐν ταῦθα δὴ παιδάειον ἐξαυαίνει.

καὶ ἔτερεσθαι.

Ἐστ' ἐγωγ' ἡυανόμενυ θεώμεν.

um Romanum inhabitarent, viritim percen-
sere, quod scire vellet, quanta esset ipsorum
multitudo. Et inventi sunt, qui Romanam
ditionem inhabitabant quadragies & semel
centena millia, mille & septendecim.

Αὐγυστῶ ὁ Κοῦσαρ. Augustus Cæsar, Julii
Cæsaris ex sorore nepos; a quo mensis
Augustus nomen accepit. *Augusta* autem di-
cuntur venerabilia, magna, & insignia. Sub
eo Dominus Jesus Christus, Deus & Serva-
tor noster, carnem assumpsit ex sancta Dei-
para & semper virgine Maria. † Αὐγυστῶν
[vel potius Γεστῶν,] vocabatur [forum ci-
barium,] in quo die xv Octobris Præfecti
regionum urbis & Sebastophori choreas du-
cebant in honorem Tiberii. Hunc autem
locum ita vocarunt ab Augusto. Ibidem Con-
stantinus Magnus matri suæ statuam posuit,
eamque ob causam locum vocavit Auguste-
um. † Cæsare Augusto mortuo Tiberius
& Drusus in funere præcesserunt, mortuum
non attingentes: quippe quod Imperatori-
bus facere non licebat. Testamentum vero,
quod fecerat, virgines Vestales asservabant.
† Augustus Cæsar facto sacrificio Pythiam in-
terrogavit, quis post ipsum imperaturus es-
set. Illa vero respondit: *Me puer Hebræus,
Diis beatis imperans, hanc adem relinquere,
& ad Orcum redire iussit. Abi igitur nunc
silens ab aris nostris.* Augustus igitur ex o-
raculo egressus in Capitolio aram erexit, cui
litteris Latinis inscripsit: *HÆC EST ARA
PRIMOGENITI DEI.*

Αὐδα. Dic. Loquere. Et Αὐδήσας, vocifera-
tus, locutus.

Αὐδή. Vox. Et αὐδήσασα, vocalis, clara, ce-
lebris. Vel, quæ voce celebratur, & in ore ho-
minum versatur. Et Αὐδήεις, vocalis.

Αὐδηνῶν. Nomen mensis apud Macedo-
nes: qui Januarius [a Romanis vocatur.]

Αὐδάδ. Audod, Judex Israelis. Hic uno
die sexcentos Philistæos bura percussit.

Αὐαίνεταυ. Arefit. Siccatur. Αὐοὶ enim si-
gnificat, aridi. Et Αὐασμὸς, siccitas: cujus vocis
prima syllaba [interdum] aspiratur. Et Aristophanes:
Puer autem hic tabescit. Et alibi:
Quãobrem ego tabescebam, ista cernens. Et Αὐαί-

1 Ὅτι Αὐγυστῶν ἐκλήθη, διότι τῆ ἰεῖ τῷ Ὀκτωβρίῳ. Hæc, & quæ se-
quuntur usque ad τὸν πόπον Αὐγυστῶν, deprompta sunt ex libro Joan-
nis Lydi inedito de *Menibus*, ut monuit Lambecius ad Codinum
pag. 155. eademque ἀπολεξεί πενec leguntur apud Codinum de O-
rig. CPol. num. xxxii.

2 Αὐγυστῶν] Apud Joannem Lydum rectius legitur Γεστῶν. Lo-
cus enim ille, de quo Suidas hic agit, fuit olim forum cibarium,
sive ὀψοπωλίον, quod Græci recentiores γεστῶν vocabant, nomine
a Latina voce *gusto* detorto. Postea vero idem locus, postquam Ju-
stinianus templum S. Sophiæ in eo condidisset, augustiore nomine
Αὐγυστῶν appellatus fuit, ut testatur Codinus loco laudato.

3 Εἰς πρῶτον Τιβερίῳ] Apud Codinum loco laudato legitur, εἰς
πρῶτον ἢ βασιλεύσαντες κατὰ τὴν καιρῶν: quod magis placet.

4 Εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆ δέφνης] Verba hæc propter obscuritatem a-
liis interpretanda relinquo.

5 Ὅτι Αὐγυστῶν Κοῦσαρ θυσιάσας ἤγετο πρὸς τὴν Πυθίαν.] Vide Cedrenum
pag. 182. Malalam in Chronico pag. 293. & Casaub. adversus Ba-
ronium Exercit. 1. cap. xii.

6 Παῖς Ἑβραῖῶν κέλειάί με Θεοῖς μακαρεσσιν ἀνάσσει.] Oraculum hoc metri
gratia rectius sic leges:

Ἑβραῖῶν κέλειάί με Θεοῖς μακαρεσσιν ἀνάσσει
Τόνδε δόμεν παλιπτεῖν, καὶ ὀδὴν πάλιν αὐτοῖς ἰκέσθαι.

7 Αὐδάδ, κειτῆς τῷ Ἰσραήλ] Hic a LXX Interpretibus *Judicis*.
cap. iii. Αὐδάδ vocatur.

8 Ἐκ τῷ ἄλλοφύλων ἐν ἡμέρα μιᾷ.] Hæc *Judic.* cap. iii. vers. ult.
non de Aod, sed Samgar filio Anathi dicuntur, ut Portus etiam
observavit.

9 Ἐν τῷ χρονοπόδῳ] Apud LXX Interpretes loco laudato re-
ctius, ut putô, legitur ἐν τῷ χρονοπόδῳ: de qua voce vide Lexicæ
vulgata.

καὶ Αὐαίνωτο. Ξηραίνωτο. ¹ ἐν Ἐπιγράμματι
 Ὁ Φθὶν² αὐαίνωτο· πέν δέ τοι κῦδ³ ἀέξει.
 καὶ ² Αὐαίνω λίθ⁴· σπὸ τῆ αὐαίνω τῆς νεκρῆς εἶναι.
 Αὐαίνω λίθ⁵ ἢ Ὁ Αἰγυπῶσιον.

Αὐεῦσαι. εἰς τὴν πίσω ἐλκύναι. ἐν Ἐπιγράμματι
 Ἐπιγράμματι· Δραξάμνη βόσφρον αὐεῦσαι.

Αὐαίνω. Φωνεῖς. λαλεῖς. ³ Ζήνων γὰρ ὁ Κιλικεὺς ἐν τῇ
 ἀρχαῖς ἀπὸν πορσεπαισε, καὶ τὸν δάκτυλον παρ-
 ἔρηξε. παύσας δὲ τῆ γλῶττῃ χεῖρ, φησὶ τὸ ἐν τῆς
 Νιόβης· Ἐρχομαι, τί μ' αὐαίνω. καὶ ὄρα χρῆμα ἐπε-
 λεύτησεν, σπυτιζας ἑαυτὸν, βίβης ἔτη ἐνανήκουσα ἀ-
 νοσ⁶· οἱ δὲ δυοῖν δεοντα ξ' ἔτη ζῆσσι αὐτὸν φασιν.

Αὐήνας. Ξηραίνω.

Αὐήνας⁴ δ' ἀνέθηκε Φιλακρήτω Διονύσω,

τὸν τὰ Διονύσῃ δῶρα ληϊζόμενον.

Ὁ Διὸς Φησὶν. ἐν τῆ αὐαίνω ῥήματι⁵. Εἰ γὰρ μόν-
 οῦ⁶ νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνω, τί μὴ πάθωμιν τῆ
 κελῶν, ὅταν γήμας ὅμοιον αὐτῶ παιδίον γενήσῃ.

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, ἀφ' ἧ⁷ i. καὶ Αὐθάδης,
 αὐτάρεσι⁸, θυμάδης, θεασὺς, ὑπερόπτης. καὶ κλί-
 νεται αὐθάδης· ὡς ὀξάδης, ὀξάδης. καὶ αὐθάδες, ἢ
 κληκίη. ὄρα λλορον δὲ τὸ αὐθαδης.

Αὐθαμοί. οἱ ἀδελφοί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τὰδ' αὐθαμοί τρισσοὶ θέσαν ἄρμημα τέχνης.

Αὐθαίρετ⁹. αὐτεπάγγελτ¹⁰.

Αὐθέατα. αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκρίτως, καὶ
 συυτόμως, καὶ σπυτιώμως. ἢ τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀληθῆ.
 αὐτοακρίτως. καὶ Αὐθέατ¹¹, ἀκρίτως, καὶ αὐθε-
 ρὸς τῶ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλητ¹² τῶ πρόπῳ. ἀπα-
 ρακάλυπτο¹³. Οἱ ποῖτον ἀπεχθανόμενοι πρὸς αὐτὸν
 ἀφ' ἧ τὸ αὐθέατον τῆ νόμων καὶ ἀμικλον, λαμβά-
 νονται τε, καὶ ἐπ' αὐτοφάρε ἀλόντα ὄρα νομῶντα
 ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ. ἢ ὁ αὐτὸν ἀναίρεων. διὸ παρ
 Ἰσοκράτῃ αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ
 τῆ¹⁴ λ'. καὶ τοι δι' ἑτέρων εἰρηάζοντο τῆς φόνος. ὁ
 γὰρ αὐθέντης αἰετὸν αὐτόχειρα σημαίνει. καὶ Αὐθεν-
 τίσαντα, κύριον γενόμενον. Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεν-
 τίσαντα τῆς ὑπὸ ζώνῳ συνέχευ. Ὅτι Μιθριδάτης
 διετάξατο τῆς Ῥωμαίων ἀναίρεων, καὶ ἔπεμψε γράμ-
 ματα εἰς τὰς πόλεις, τὸ βασιλικὸν σφράγμα ἔχον-
 τα, μὲν τε ἡμέρα τάξας ἀναγνῶναι, καὶ ὄρα χρῆ-
 μα τὰ γεγραμμένα ὄρασαι, ὅπως μὴ πορμαθῶντες
 πνὲς φυλάξων. Σπυτιζας γὰρ αὐτοῖς ἐπέδωκε πάνθ'
 ὄρανα Ῥωμαίων ὄρασι καὶ ἄθλα ἔ μόνον τοῖς αὐ-
 θένταις σφῶν ἐσομύοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις, παρ
 οἷς ἀν' ὄρασι, πρὸς τὸ πλῆθ¹⁵ τῆ¹⁶ τελευτι-

νοτο, arefcac. In Epigrammate: *Invidia ta-
 bescat: tua vero gloria crescat.* Et Auani la-
 pis. Sic dictus, quod mortui sint aridi. Aux-
 ni lapis erat Athenis.

Αὐεῦσαι. Retrosum trahere. In Epigram-
 mate: *Firmiter illum tenens, cincinnumque
 ejus retro trabens.*

Αὐαίνω. Vocas. Loqueris. Zeno Citicus, cum
 e schola abiret, digitum offendit, eumque fre-
 git. Quare terram manu feriens illud ex Nio-
 be dixit: *Venio, quid me vocas.* Et confe-
 stim spiritum sibi intercludens mortuus est,
 cum annos nonaginta omnium morborum
 expers vixisset. Alii vero cum annos LVIII.
 vixisse ajunt.

Αὐήνας. Qui siccavit. Qui arefecit. *Ex-
 siccatum vero [erinaceum,] Bacchi munera
 furantem, Baccho merum amanti consecravit.*
 De erinaceo [in Epigrammate] verba fiunt.
 [Αὐήνας vero est] a verbo αὐαίνω. *Si enim
 nunc solus omnem humorem exsiccavit, quo non
 afficiemur malo, quum uxore ducta filium
 sui similem genuerit.*

Αὐθάδεια, & αὐθαδία, peri, arrogantia. Et
 Αὐθάδης, sibi placens, iracundus, audax, su-
 perbus. Declinatur αὐθάδης; ut ὀξάδης, ὀξά-
 δης. Et αὐθάδες, vocativus. Αὐθαδης vero
 ab usu abhorret.

Αὐθαμοί. Fratres. In Epigrammate: *Hæc
 artis instrumenta tres fratres Pani dedicarunt.*

Αὐθαίρετ⁹. Voluntarius. Spontaneus.

Αὐθέατα. Sic vocantur ea, quæ quis sine
 judicio, & rigide præfracteqe facit. Vel, sim-
 plicia & vera. Et αὐθέατ¹¹, morosus, au-
 sterus, ingenio rigido præditus, apertus. *Qui
 igitur ipsi erant insensu propter mores præfra-
 ctos & conversationi inimicos, eum in ipso fa-
 cto deprehensum inique facere demonstrarunt.*

Αὐθέντης. Qui sua manu vel alium vel se
 occidit. Quare apud Isocratem αὐθέντης [pro
 percussore accipitur.] Lysias vero peculiari
 sensu vocem hanc xxx Tyrannis tribuit, quam-
 vis per alios cædes facerent. Αὐθέντης enim
 semper significat eum, qui sua manu ali-
 quem occidit. Et Αὐθεντίσαντα dicimus illum,
 qui dominus factus est, sive propriam pote-
 statem & auctoritatem consecutus est. * *
 * * *Mithridates omnes Romanos in imperio
 suo occidi jussit, literasque, regio sigillo obsig-
 natas, per urbes misit, imperans, ut uno die
 eas legerent, & mandata statim exsequerentur,
 ne aliqui, re ante cognita, salutis sue consule-
 rent. Præceperat enim, ut omnes Romani
 quotquot inveniri potuissent, occiderentur, præ-*

¹ Ἐν Ἐπιγράμματι Epigramma integrum, ex quo Hexameter hic decerptus est, legitur Anthol. Lib. vi. cap. xv. pag. 569.

² Καὶ Αὐαίνω λίθος· σπὸ τῆ αὐαίνω τῆς νεκρῆς εἶναι. Hæc referenda sunt ad locum illum Comici Rapis pag. 220. (138. Ed. Bas. P.)

³ Πᾶσι δ' εἰσαμύσῃ Παρὰ τ' Αὐαίνω λίθον. Vide ibi veterem Enarratorem.

⁴ Ζήνων γὰρ ὁ Κιλικεὺς ἐκ τῆ ἀρχ. — Σπυτιζας ἑαυτὸν] Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. xxviii. ut a Pearsonio quoque ob-

servatum fuit.

⁵ Αὐήνας εἰ ἀνέθηκε Φιλακρ. Διον.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in erinaceum, quod extat Anthol. lib. vi. cap. vii. ut Portus observavit.

⁶ Ἐν Ἐπιγράμματι. Πανὶ τὰδ' αὐθα.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. iv. ut Portus monuit.

⁷ Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ. — τ' αὐτόχειρα σημαίνει] Ex Harpocracione.

σάβαν ἔδρακε πικρῶν τε τοῖς Φεισομεύοις πινὸς αὐ-
τῶν μεγάλῳ ἄριστον. Παράγε) δὲ αὐθέντης ἔπος.
Ἐπι ῥήμα Φᾶ, τὸ Φονθῶν ἐξ ἔ και Φόνθ. ἐκ τῆ-
τε χτ) ὠδωρωγῶν Φένω Δθ) τῆ ε-ψιλῶ ἀφαιρέσθ
τῆ φ, ἕνα. ἐξ αὐτῆ, ἔντης, καὶ μῶ τῆς αὐτὸ ἀν-
πανομίας αὐθέντης. καὶ ἐπειδὴ ψιλὰ ψιλῶν ἠγεί-
ται, καὶ δασέα δασέων, τροπῇ τῆ τ εἰς θ, αὐθέν-
της, ὁ αὐτόχειρ. ἐπιχερῆτισε δὲ ἡ σωήθεια, καὶ κέ-
χρηται τῶ ἰνόματι ἀντὶ τῆ δεσπότης· ὅφρ ὅτιν ἀ-
κυρολεξία.

nomine etiam significetur dominus: sed qua

Αὐθημερόν. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρα.

Αὐθι. αὐτόθι.

Αὐθιγενής. αὐτόχθων. γνήσιθ.

Πέρσις· εἰμὶ, καὶ ἐκ πατέρων

Πέρσις αὐθιγενής· καὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μῆϊνα

Ἡμῖν τῆ χαλεπῶ πικρότερον θανάτω.

Αὐθις. ἐξ ἀρχῆς. πάλιν. ἐκ δευτέρου. ἐκ παρ-
ελλήλων πηγάσι καὶ ταῦτα, καὶ πάλιν σημειωτέον
δὲ, ὅτι τὸ μὲν αὐθις Ἀθηναίων· τὸ δὲ αὐθις, Ὀμηρι-
κόν. Αὐθις, εἰς τῆ πίσω. Αὐθις, χροικόν.

Ῥοχῆμα· πέτρας δίπυλον, αὐθις αὐ πάλιν

Ἔσθμι πρὸς σὲ ψιλός, ἔκ ἔχων τροφίω.

Αὐθις αὐ πάλιν. ἐξ ἀρχῆς διή πάλιν. ἢ ἐκ δευτέρου
διή πάλιν.

Αὐθαγήτης.· συντόμως.

Αὐθαρόν. αὐτῇ τῇ ὥρα.

Αὐλαξ. ἢ ἐπιμήκης τομῆ τ γῆς ἐξ ἀρότρων.

Αὐλαία. τὸ τῆς οὐλοῦσας ὠδωπέτασμα. κέχρηθ
δὲ αὐτῶ Ὑπερίδης ἐν τῶ χτ) Παίλοκλέως. Πολύβιος·
Ἀκῶν ταῦτα πάντα Δθ) τῆς αὐλαίας, ἐγέλα ὁ
βασιλεύς. Καὶ αὐθις· Ὅ δὲ λαβῶν ἐκ τῆς ὠδω-
πεπετασμένης αὐλαίας χαλάδιον, ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε.

Αὐλαί. ἐπὶ τὴν Κιλικίας, πλησίον Ταρσοῦ. οἱ οἰκῶν-
τες, Αὐλαῶται.

Αὐληεῖς· πέπλωκεν. ἀμφιβολία λέξεως, δύο ἢ
καὶ πλείονα ὠδωγμάτα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυ-
ρίως. διλήθεται γὰρ δι' αὐτῆς, ὅτι καὶ οἰκία τρεῖς πέ-
πλωκε καὶ ὅτι ἢ κισσαροδός ἢ αὐλῆσα. καὶ ἔστιν ἐν τῶ
Ἀμφιβολία.

Αὐλειθ θύρα. καὶ ὠραύλειθ.

Αὐλή. τὸ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον· ὅπως ἀπῆρνοντο
οἱ κατὰ κείλους. καὶ τῆς ἐκείσε ὑπερέτας, αὐλικὸς ὠ-
νόμαζον. καὶ παροιμία· Ἐίπης τὰ τεῖλα τὰ ὠδω-
τῇ αὐλῇ. Καὶ αὐθις· Ἐξ ἂν ἀπανίας δεδιὰς τῆς ὠδω-
τῇ αὐλῆ, μάλισα δὲ τ Φίλιππων, ἔτω πεποῖσθαι τ
ἀποχάρισον. καὶ Αὐλή, ἢ τῆ βασιλέως οἰκία.

1 Πέρσις εἰμὶ, ἐ ἐκ πατέρων Πέρσις αὐθις.] Hæc, & quæ sequuntur, decerpta sunt Epigrammate Diocoridis, quod exiit Anthol. lib. III. cap. xiiii. Epigr. iv.

2 Ῥοχῆμα πέτρας δίπυλον.] Hæc sunt verba Sophoclis Philoæte pag. 417. ut Portus monuit.

3 Αὐθαγήτης, συντόμως.] Mendose. Scribendum enim est, αὐ-
θρηῖ τὸ συντόμως. Sic etiam emendandus est Hesychius.

nisi non solum interfeetoribus eorum, sed e-
tiam populis, apud quos caesi essent, pro nume-
ro interfeetorum, propositis; & contra pænis
gravissimis in eos constitutis, qui ulli eorum
pepercissent. Sic autem formatur αὐθέντης. A
verbo Φᾶ, interficio, fit Φόνθ. Hinc
deductum est Φένω, per ε, & sublato Φ, ἕνω·
unde ἔντης, & addito pronomine αὐτὸ, αὐθέν-
της. Quoniam vero literæ tenues præcedunt te-
nues, & aspiratæ aspiratas, mutato τ in θ
dicitur αὐθέντης, i. e. qui manu sua aliquem
occidit. Consuetudo autem obtinuit, ut hoc
locutio impropria est.

Αὐθημερόν. Eodem die. Illo ipso die.

Αὐθι. Illic. Ibi.

Αὐθιγενής. Indigena. Germanus. *Persa sum
germanus, & ex Persicis parentibus procrea-
tus, Domine: ignem vero polluere tristi morte
nobis est acerbius.*

Αὐθις. Denuo, rursus, iterum. Solent Græ-
ci τὸ αὐθις, & ἐξ ἀρχῆς, & ἐκ δευτέρου, cum πάλιν
conjugere, & dicere, αὐθις αὐ πάλιν, ἐξ ἀρχῆς
διή πάλιν, ἐκ δευτέρου διή πάλιν. Observan-
dum autem, αὐθις esse Atticum: αὐθις vero,
Homericum. Αὐθις, retro. Αὐθις, adverbium
temporis, rursus. *O saxum, geminas ha-
bens portas, nunc iterum te subeo, [arca] pri-
vatus, quo victum mihi parabam.* Αὐθις αὐ
πάλιν idem valet, ac ἐξ ἀρχῆς διή πάλιν, & ἐκ
δευτέρου διή πάλιν.

Αὐθαρήτης. Cito. Celeriter.

Αὐθαρόν. Illa ipsa hora. Eadem hora.

Αὐλαξ. Sulcus.

Αὐλαία. Velum scenæ. Aulæum. Usus est
hoc vocabulo Hyperides in oratione contra
Patroclum. *Rex hæc omnia per aulæum au-
diens risit. Et iterum: Ille vero funiculo, quod
aulæo detraxerat, se suspendit.*

Αὐλαί. Aulæ. Navale Ciliciæ prope Tarsum:
cujus incolæ vocantur Aulæotæ.

Αὐληεῖς πέπλωκεν. Hæc dicto est ambigua.
Est autem ambiguitas oratio, duas vel plures
res proprie & secundum sensum literalem si-
gnificans: ut, αὐληεῖς πέπλωκε. Hæc enim ver-
ba significant, & aulam ter cecidisse, & tibici-
nam. Vide in v. Ἀμφιβολία.

Αὐλειθ θύρα. Janua vestibuli. Et ὠραύ-
λειθ, qui est ante vestibulum.

Αὐλή. Idem significat, quod nunc ἀρχεῖον di-
citur: sive locus, quo damnati abducebantur.
Et ministri, qui in loco illo erant, vocaban-
tur αὐλικοί. Et proverbium: *Dicas tria apud
prætorium.* Et iterum: *Quibus de causis omnes
aulicos metuens, & præcipue Philippum, ita
abiisse fertur.* Et Αὐλή, domus regia.

4 Ὅ δὲ λαβῶν ἐκ τῆς ὠδω-
πεπετασμένης αὐλαίας.] Hæc sunt verba Po'ybii a-
pud Constantium in Excerptis a Valetio editis, pag. 170. e-
ademque leguntur supra v. Ἀρχαίος.

5 Αὐληεῖς πέπλωκεν. ἀμφιβολία λέξεως.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Laertii lib. vii. cægm. lxxii. ut Pearsonius etiam observavit.

6 Εἰπης τὰ τεῖλα τὰ περὶ τῆ αὐλῆ.] Hæc proverbium explicatur
infra v. Εἰπῶς τὰ τεῖλα, & v. Τὰ τεῖλα τῆ εἰς τὸ θανάτων.

Αὐλιτῶ βίον ζῆς. ἐπὶ τῷ ἐξ ἀλλοθίων βίνοντων. παρίσιν ὄπιπτηθῆντες οἱ αὐλιῶ τῆς θύρας, ἐξ ἀπελείας ζῶσιν.

Αὐλαία θύρα. πυλάτι. καὶ ἡ αὐλειῶ. Τῶν τε αὐλείων καὶ γαστρῶν τὰς θύρας ἐξέκοψαν. Ἀυλία. ἀντὶ τῆς ἑπικυλίας. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. ἔπο Λυσίας καὶ Λιχίνης.

Αὐλίζετα. κοιμάτα. Φυλάττει. παρεμβάλλει. καὶ αὐλιζόμενοι, Ἀντιφῶν ἀντὶ τῆς κοιμώμενοι.

Αὐλικροί. Φύλακες. καὶ Αὐλικός. κισσαροδός.

Αὐλειῶ. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ὠρώπη θύρα τῆς οἰκίας. καὶ αὐλείας θύρας. καὶ ἐνικὸν αὐλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Αὐλειον δὲ καὶ ὠραύλειον ἔδετέρως Ἀεισοφάνης Δαναΐσιν

Πρὸς τὸν φροφία τῆς αὐλείας ἐχίνω κεφαλῆς χαλορύττειν.

Αὐλις. ἡ κοίτη. Αὐλις δὲ, πόλις Βοιωτίας.

Αὐλίσιϙ.

Αὐλιϙ⁴ Ποσῆμιϙ, οἰκίας μὲν ἰὺ καὶ γένος ὠρώτη. καὶ δὲ τῷ ἰδίῳ φύσιν γαμύλιϙ, καὶ λάλϙ, καὶ πέρπερϙ ἀφαιρόντας. Ἐπιθυμήσας δ' ὀυθίας ἐκ παίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀγαλέκτι, πολλὸς μὲν ἰὺ ἐν τέτοις, καὶ ἀτακτοῦ ὡς δὲ ἐκεῖνον καὶ τῷ αἰεσιν τ' Ἑλληνικῷ ὠραύλειον τοῖς ὠραύλειοις καὶ τοῖς ἀξιολογίστοις τ' Ῥωμαίων. τέλιϙ δὲ καὶ ποίημα γράφειν καὶ πραγματικῶ ἰσορίαν ἐνεχίρεισιν ἐν ἡ ἀφ' τῆς ὠραύλειας παρεκάλει τῆς ἐντυγχάνοντες συγγνώμην ἔχον, εἰ Ῥωμαῖϙ ὦν μὴ δύναται ἀτακτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀγαλέκτι, καὶ τῆς καὶ τὸν χειρομὸν οἰκονομίας ὄψιν ἐπὶ πάσις ἀτοπίας σημεῖον, καὶ ὠραύλειον, ὡς ἀν' εἰ τις ἐς τῆς γυμνικῆς ἀγωνίας ἀπογραφέμεν πυγμῶ ἢ παγκράτιον, παρελθὼν ἐς τὸ γάδιον, ὅτε δεῖ μάχεσθαι, παρελθὼν τῆς θωρομῆς συγγνώμην ἔχον, εἰ μὴ δύνηται τῆς πόνου ὠραύλειον, μήτε τὰς πληγὰς δῆλον γ', ὡς εἰκός, τὸν ποιεῖτον γέλωτα ὄφλειν καὶ τ' δῆλον ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὄψιν ἔδει καὶ τῆς ποιεῖται ἰσορογράφει, ἵνα μὴ ἀτακτοῦ τῆς ἀτακτοῦ ἔχον. ἰὺ δὲ καὶ Φιλίππονϙ καὶ ὦ Φυρῆπονϙ.

gredi audeant. Idem Posthumus voluptatibus deditus erat, & laboris impatiens.

Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ ὦ Αὐλός, ὁ εἰς

1 Αὐλία. ἀντὶ τῆς ἑπικυλίας. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή] Ex Harpocracione: apud quem tamen haec paulo aliter leguntur.

2 Αὐλειῶ. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ περ.] Vide Valesium ad Euseb. lib. iv. de Vita Constant. cap. vii.

3 Κεφαλῆς] Constructio Grammatica requirit, ut legatur κεφαλῆς.

4 Αὐλιϙ Ποσῆμιϙ, οἰκίας μὲν ἢ ὦ γένος περ.] Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii in Excerptis a Valesio editis, pag. 189. 190.

5 Καὶ τ' ἀφ' τῆς χειρομῆς οἰκονομίας ὄψιν ἐπὶ πάσις ἀτοπίας.] In iisdem Excerptis locus hic plenius ita legitur: Καὶ τ' ἀφ' τῆς χειρομῆς οἰκονομίας. ὄψιν δὲ οἰκίας ἀπικυλίας δὲ καὶ Μάρκου Πόρου. καὶ Κλάριον. Πυρῆπον ἢ ὄψιν ἀφ' αὐτοῦ πᾶσις πᾶσις περὶ τῆς ἐντυγχάνοντες συγγνώμην ἔχον, εἰ μὴ δύνηται ἀτακτοῦ τῆς ἀτακτοῦ ἔχον. ἰσορογράφει, ἵνα μὴ ἀτακτοῦ τῆς ἀτακτοῦ ἔχον. ἰὺ δὲ καὶ Φιλίππονϙ καὶ ὦ Φυρῆπονϙ.

6 Φυρῆπονϙ] Priores Edit. minus recte habent Φιλίππονϙ: cuius loco alteram lectionem ex MSS. Paris & Collectaneis Constantini revocavi.

7 Καὶ αὐλός, ὁ εἰς εὐθὺ ἐκ τοῦ ποιεῖται τ' αἰετῆ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Odys. x. v. 18.

8 Αὐλίκα εἰ αὐλός ἀφ' ἰσῆς παρὰ τῆς ἑλθῆν

Αἰετῆς ἀφαιρέσει.

Ibi enim αὐλός dicitur de long. inc. qui ex vulnere jaculi instar e-

rumpit. Scholiasta: Αὐλός τὸ ἐξ ἐξοπίσμου, ὁ κενὸς τ' αἰετῆς.

Αὐλιτῶ βίον ζῆς. *Tibicinis vitam vivis.* De iis, qui ex alieno vivunt. Tibicines enim observatis iis, qui sacrificium faciebant, a sumptibus immunes erant.

Αὐλαία θύρα, & αὐλειῶ. Janua aulae. [Et αὐλειον] Vestibulum. *Vestibulorum & stabulorum januas everterunt.* Et αὐλία, villa, vel parva aula. Sic Lyfias & Æschines.

Αὐλιζέϙ. Dormit. Custodit. Castra locat. Et αὐλιζόμενοι, dormientes. Antiphῶ.

Αὐλικροί. Aulae custodes. Et Αὐλικός. Citharædos.

Αὐλειῶ. Janua domus viae proxima. Et αὐλείας θύρας, januas vestibuli. Et in singulari αὐλειον dicunt, ut nos. Αὐλειον vero & ὠραύλειον sunt generis neutrius. Aristophanes *Danaidibus: Ad cardinem januae atriensis echini caput defodere.*

Αὐλις. Cubile. Lectus. Αὐλις vero, urbs Boeotia.

Αὐλίσιϙ. Parva tibia. Parva fistula.

Αὐλιϙ Ποσῆμιϙ. Aulus Posthumius e clarissima quidem familia oriundus erat, sed natura garrulus & loquax & singulari levitate præditus. Hic cum statim a puero Græcanicam disciplinam ac linguam adamavisset, nimius in his & ad nauseam usque putidus fuit: adeo ut ipsius causa apud viros, qui inter Romanos atate & auctoritate eminentissimi erant, Græcanica institutio male audiret. Denique & poema & historiam rerum Græcarum scribere est aggressus: in cuius proœmio veniam a lectoribus sibi concedi postulat, si forte civis Romanus Græcæ dictionis elegantiam, & in ipsa rerum tractatione congruam dispositionem, ita ut par erat, assequi non potuerit: quod maxime ineptum est, & perinde ac si quis inter pugiles aut pancratio certaturos nomen suum in Gymnicis ludis professus, & postmodum stadium ingressus, ubi pugnandum est, a spectatoribus petat, ut veniam sibi dent, si labores & plagas ferre non possit. Quare, uti certum est, huiusmodi virum risu, & quidem merito, exceptum iri, pœnasque præsentis debitorum esse: ita etiam tales historiae scriptores explodi oportet, ne quid supra vires ag-

Αὐλός. Tibia. Dicitur etiam de sanguine,

prete Valesio: Cui facere respondisse videtur M. Porcius Cato. *Mirari enim se dixit, quam ob causam is ejusmodi veniam flagitaret. Etenim, si concilium An plethyonum illi mandasset, ut historiam conscriberet, fortasse ejusmodi deprecatione opus fuisset.* Cum vero nulla necessitate impulsus ad scribendum accesserit, veniam postea petere, si forte barbare sis locutus, extreme impudentia est. Idem de Aulo Posthumio & M. Porcio Catone referunt Ptolearchus & Gellius, ut observavit Voßii s. d. *Hist. Gr.* pag. 131. quem vide.

6 Φυρῆπονϙ] Priores Edit. minus recte habent Φιλίππονϙ: cuius loco alteram lectionem ex MSS. Paris & Collectaneis Constantini revocavi.

7 Καὶ αὐλός, ὁ εἰς εὐθὺ ἐκ τοῦ ποιεῖται τ' αἰετῆ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Odys. x. v. 18.

8 Αὐλίκα εἰ αὐλός ἀφ' ἰσῆς παρὰ τῆς ἑλθῆν

Αἰετῆς ἀφαιρέσει.

Ibi enim αὐλός dicitur de long. inc. qui ex vulnere jaculi instar e-

rumpit. Scholiasta: Αὐλός τὸ ἐξ ἐξοπίσμου, ὁ κενὸς τ' αἰετῆς.

Αἰετῆς ἀφαιρέσει.

Ibi enim αὐλός dicitur de long. inc. qui ex vulnere jaculi instar e-

rumpit. Scholiasta: Αὐλός τὸ ἐξ ἐξοπίσμου, ὁ κενὸς τ' αἰετῆς.

Αἰετῆς ἀφαιρέσει.

ὅτι ἐξακοντιστὸς τῷ αἵματι. καὶ ἡ περὶ τῆς μέτρων καὶ μουσικῆς πύργον. καὶ Αὐλῶν, ὁ ὄπισθεν Φυσίτης. ὅτι Ἐπιγραμμῶν. Αὐλὸν χαμνυτῆρα τὸν Φιλίωμον.

Αὐλῶν. Φέρωνες, ἢ τόποι πλαταῖς περὶ τὰ ὄρη. ὁ δὲ καταστρατοπέδουσι, λαβὼν αὐλῶνά πνα μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τῆς πολεμίας στρατοπέδουσι. καὶ Αὐλῶνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐξάντιος, ἢ Μοψουστίας Ἐπίσκοπος. ὅς ἐστι τῆς ὁμοιογενῆς ὀνομαζομένης. ἡ δὲ ἐκ τῆς Ἐπιφανῶν τοῦ βασιλέως Ἀπικίου στρατοπέδου, τῆς ὑπογραφῆς τῆς γενέσεως, ἢ δὲ νοταίως Ῥωμαῖοι καλεῖται. τὸ δὲ τῆς ὁμοιογενῆς τοῦδε γένους εἶδος. Ἦν ἐν πνεύματι βασιλικῆς ἐπίσης αὐλῆς κρήνη τε ὑδατῶν, καὶ ἐν αὐτῇ Διονύσιος ἀγαλμα, καὶ ἀμπελῶν μεγάλη περικνημῆ, καὶ σικερόν ἔπιπικῶς καὶ συνηρεφῆ τὸν ἀπαντα τόποι ἐραζομένη. ὁ αὐτῶν ὁ Ἀπικῶν καὶ ὑποστρατὴ ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος, τῷ τε Αὐξεντίῳ αὐτῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς στρατοπέδου παρεπομένη, εἰς τὴν ἀμπελον ἀνδρῶν, θεοῦ αἰὶο βότρω ὠρεῖον πνα καὶ μέγαν τῆς κλημάτων ἀπαιωρεθῶν. τῶν περὶ αὐτῶν ταῖς ἀναξυρίων αὐτῶν μαχαίριον ἀφελόμενος, ἔπειτα μὴδὲν ὑπειδόμενος. ὁ ἔν Ἀπικῶν περὶ αὐτῶν. ὅς τῶν τὸν βότρω, ἔφη, περὶ τοῖς τῷ Διονύσιος ποσίν. ὁ δὲ, μὴ ὡς βασιλεῦς, ἀπεκρίνατο. Χριστιανὸς γὰρ εἰμί. Κακῶν. Ὅθεν ἐν περὶ οὐχί τῆς στρατοπέδου Σπυραστῶν, ἢ ἄλλοι γὰρ τῶν δυοῖν ἀνάγκη πικρῶν. ὁ δὲ μὴδὲν μελλήσας τὴν τε ζῆλον ἑαυτῶν λῦεται, καὶ ἀσμένῳ ἐξεχώρησεν, ὡς εἶχε, τῆς βασιλείας. καὶ αὐτῶν οἱ ἔφοροι μετὰ πνα χροῖον ὑπεροῦ Ἐπίσκοπον ἐπίσημο τῆς Μοψουστίας. τῶν δὲ ἀδελφῶν νεότερον Θεόδωρον ἡμῶν, ἀντὶ τῶν Ἀθηνῶν πικρῶν ὅς καὶ αὐτὸς χροῖον ὑπεροῦ ὄπισθεν πνα τῆς Ταρσῶν ἐκκλησίας ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ ἄλλοι τὰ περὶ αὐτῶν δι' ἑαυτῶν τὸν τε Εὐδόξιον αὐτῶν, καὶ ἄλλοι τὸν πλείονα λόγῳ ἀξίως διδάσκων, ἔπειτα δὲ τὸν Εὐνόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας ἀντιβίβασεν ἔργον, τῶν τῶν καὶ τὸ πλείονα ἀντὶ ἑαυτῶν διδασκαλῶν ἐχρήσατο περὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν μάλις τελεωτέρας μαθησίας δευτέρως. καὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν ἡμῶν ἀρχὰς ὑποστρατῆ ἀειτῶν. ἔπειτα δὲ τὰς δοθείσας ἐργάσατο, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοφρονῶς ἐργασάμενος ὑποστρατῆ ἀειτῶν.

Αὐξή. αὐξήσις. Μὴ ἐπιμένει αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα διωκόμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ ὀφείλει τὴν αὐξήν αὐτῶν καλύπειν. Αὐξή, ἢ ἐλάττωσις. ἢ Τρέφει καὶ αὐξήσασθαι λέγει ἐκείνα, τὰ καὶ πᾶν μόνον τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα. τὰ δὲ καὶ περὶ αὐξήσασθαι δεκτικῶν

qui [ex vulnere vel vena] jaculi instar recta erumpit. Item, mensura fibula, & instrumentum quoddam musicum, & fistula follis, per quam flatus intrat & exit. In Epigrammate: *Fistulam follis, camino aptam, & vento gaudentem.*

Αὐλῶνες. Valles, vel loca plana circa montes. *Ille vero castra locavit eo loco, ubi vallis tantum interjecta sua & hostium castra dirimebat.* Et Αὐλῶνίζουσα, in valle degens.

Αὐξέντιος. Auxentius, Mopsuestia Episcopus, ex iis qui Confessores nominantur, homo quondam illustis in exercitu Licinii Imperatoris, & e scribarum numero, quos *notarios* Romani vocant. Confessionis autem genus hujusmodi fuit. Erat in quadam regii palatii aula fons aquæ, & in eo Bacchi statua, vitifque ampla, totum illum locum complexa, & umbra sua opacum reddens. Eo Licinius cum animi oblectandi gratia venisset, Auxentio & aliis multis e comitatu eum sequentibus, uvam quandam maturam & magnam e palmitibus dependentem vidit; quam Auxentium refecare jussit. Ille igitur pugionem femori appensum confestim strinxit, uvamque refecit, nihil suspicans. At Licinius deinde ei præcepit, ut uvam illam ad Bacchi pedes poneret. Cui ille, Absit, inquit, Imperator. Christianus enim sum. Licinius ad hæc: Confestim igitur hinc faceffe, militia valere jussa. Alterutrum enim facias necesse est. Ille igitur nihil cunctatus cingulo soluto ex regia læto animo excessit. Episcopi autem aliquanto post eum Mopsuestia antistitem creantur. Frater ejus junior fuit Theodorus, Athenis eruditus, qui & ipse postea Tarsensis Ecclesiæ Episcopus sorte lectus est. Nam Aetius, cum antehac Eudoxium ipsum, aliosque magni nominis viros docuisset, postquam Eunomium ad docendi munus promoverat, plerumque vicaria ejus opera usus est ad docendos alios, & præcipue eos, qui perfectiorem doctrinam requirebant. Nam ille quidem prima scientiarum principia aliis tradere optime norat: hic vero tradita jam ad perfectionem perducendi, eademque perspicuo simul & magnifico orationis genere explicandi facultate longe præstabat.

Αὐξή. Incrementum. *Non esse permittendum, ut potentia eorum crescat, sed omnibus viribus incremento illorum obstandum esse.* Αὐξή dicitur etiam de plantis, quæ crescunt. † Alii & crescere dicuntur ea, quæ per omnes simul partes aluntur & crescunt. Quæ vero

πάν ἢ τὸ πρῶτον, αὐτὸν ἔλεγον. Huc spectant verba Athenxi lib. iv. pag. 189. Πάν τὸ ἀσπασίμων εἰς εὐθύτητα χῆμα αὐτὸν καλεῖται ὡς αὐτὸ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ κρημνὸν ἢ αἵματι.

Αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν παχὺς ἦλθε.

1 Καὶ περὶ τῆς μέτρων. Hæc de mendo mihi suspecta sunt: vel saltem eorum sensus me latet.

2 Ἐν Ἐπιγραμμῶν Anthol. lib. vi. cap. ult. Epigr. i. ut Por-tus monuit.

3 Ὅ δὲ καταστρατοπέδουσι, λαβὼν αὐλῶνά πνα μετ. τὸ αὐτῶν ἢ τῶν πολ. στρατ.] Hæc sunt verba Polybii lib. xi. cap. xxx.

4 Αὐξέντιος, Μοψουστίας Ἐπίσκοπος.] Totum hunc articulum de Auxentio, Mopsuestia Episcopo, ex Philostorgio descriptum esse existimat Valefius ad Philostorgium lib. v. cap. 2.

5 Τρέφει καὶ αὐξήσασθαι λέγει ἐκείνα — καὶ ὁ ἢ ἀσπασίμων ἐλέγει.] Hæc sunt verba Philoponi in librum secundum Aristotel. de Anima, G. 6. 1.

πα, ἢ καὶ πᾶν μέρος ἐαυτῶν αὐξοῦται. διὸ ἐδὲ αὐξήσις ἐπὶ ἐκείνων λέγεται, ἀλλὰ πρῶτασις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου πρῶτασις ἕτερον σίτην, ἢ δι' ἄλλαν τῆς μέρων τῆς σωρῆς ἢ πρῶτασις γένηται, ἀλλ' ἐφ' ἑνὸς καὶ ὁ ἢ πρῶτασις ἐγένετο. λέγεται δὲ τῆτο καὶ ἐπὶ λίθων ὡς ὅταν εἰ καὶ τὸ πῦρ αὐξιοῦται λέγειται, ξύλων πλείων πρῶτασις γένηται. ἔτω καὶ τὰ μέταλλα αὐξιοῦται, ὡς ἂν ἰσχυρῶς ἐξωθεν πρῶτασις, ἐξ ἧς συνέπαισι, καὶ ταύτης μεταβάλλοις ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἰσχυρῶς ὡς τῆς ἐν τῇ γῆ φυσικῆς διωάμεως ἐν τῷ παντός. ὡς ἐπὶ τῆς ἐμφύτου, καὶ ἐχόντων μέρων λέγεται τὸ αὐξιοῦται.

Αὐξίλια. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλός.

Αὐξίλική. ἔστιν ἐν τῷ Γεννηλική.

Αὔρον. Ξηρόν. Ἡσιόδου.

Αὔρον ἀπὸ χλωρῆς τάρμεων.

Καὶ ἐν ἑπιγράμματι.

Καὶ τρυφῶ ἀγρῶ

Αὔρον ὀπιτρεύσας, τὴν πενιχρὰν θυσίαν.

Καὶ αὐτῆς. Καὶ τὰ μὲν αὐτῶ ὡς τῆς Φόβου ἰού. τὰ δὲ ἀνέφερεν ἢ ἐν τῷ Θεῷ πρῶτασις τὸν ἄνδρα. Αὐτῶ γὰρ τὸ ξηραίνω. ὡς τὸ ὕω, τὸ βρέχω, αὐτῶ

Αὔραν. πινύ. Ὁ δὲ Χαγάνος τὸς ὄρκους ταῦς αὐρεῖας φέρων ἐδίδου ἀθρόον τε τῷ πολέμῳ Φίλιῳ ἀρεῖον σάλπιγγα, τὰς διωάμεις ἠθροίζεν.

Αὐρόαχη. ἢ ἀμπελῶ.

Αὔροι. λαγωοί.

Αὐρηλιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δευρῶς ἠπικροῦν, ἀκάθικτος δὲ πρὸς τῷ γνώμῳ, καὶ πολὺ πρῶς ἀμάτῳ ῥέπτον, τὴν τε καὶ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλὰς ἐξημίωσεν ὡς Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπὸς τις καὶ Φοινικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαστὴς πρῶτασις, ἢ ὅταν αἰρετὸς βασιλεὺς. ἐν παντὶ δὲ χροῖα δυοχρῆς καὶ ἀπρῶτος, ὡς μὲν τῶ οἰκείῳ αἰμαίῳ ἀμπελῶ κατὰ τῶ πωδὸς γαμετῷ καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. τῶ δὲ τῶ πρῶτασις ἀπρῶτων τάρμεων καὶ τῶ ἐξήτησαν καὶ ἀπρῶτασις ἠθρῶν ὡς ἐπίπαν γωνῶ ἰού ἐπανορθωτῆς.

Αὔσαντων. βοησάντων. φωνησάντων. κηρυξάντων.

1 Λέγεται δὲ τῆτο καὶ ἐπὶ λίθων ὡς ὅταν εἰ καὶ τὸ πῦρ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, H. 8. 1. Cæterum, verba Philoponi Suidas mutilavit, quæ integra hic describam: Εἰ δὲ ἐπὶ λίθου πῦρ δόξῃ αὐξιοῦται, οὗτο ἔστι κρυφῶς αὐξήσις αὐτῆ, εἰ καὶ μᾶλλον πρῶτασις. Αὐξήσις γὰρ ταύτη φησὶ, πῦρ δὲ ὄργάνων φυσικῶν γινώσκον. ὄργανον δὲ ἐν τῷ πῦρ αὐξιοῦται, ὡς ἐν τῷ πῦρ αὐξιοῦται. ἢ ἄλλως τὸ αὐξιοῦται καὶ πᾶν μέρος αὐξιοῦται, ὡς ἐν τῷ πῦρ αὐξιοῦται. οἱ δὲ λίθοι ἐξωθεν ἰσχυρῶς πρῶτασις μεταβολὴ τις γίνονται. ἢ ἔτω μείζον τὸ ὕλον γίνονται, οὗτο αὐξιοῦται γινώσκον, ἀλλὰ πρῶτασις. ὡς ὅταν εἰ. ἢ τὸ πῦρ οὗτο. Hinc clare patet, quamnam sit mens Philoponi.

2 Ἡσιόδου] Opes. ἐν Dior. v. 743. uoi locus integer sic se habet:

Μῖδ' ἀπὸ πινύου Θεῷ ἐνὶ δουρὶ γαλεῖη
 Αὔρον ἀπὸ χλωρῆς τάρμεων αἰμαίῳ σπῆρα
 Vide ibi interpretes.

3 Ἐν ἑπιγράμματι. Καὶ τρυφῶ ἀγρῶ αὔρον ἐπίτη. Epigramma integram, eujus verba hæc fragmentum sunt, legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. penult.

per accumulationem augentur, non per singulas partes crescunt. Quare αὐξήσις de illis non dicitur, sed πρῶτασις. Nam si ad acervum frumenti aliud frumentum addatur, non per singulas partes, sed unam tantum additio facta est. Idem etiam de lapidibus dicendum est; [quos quidam crescere aiunt:] perinde ac si quis ignem crescere dicat, pluribus lignis in eum injectis. Sic etiam nictalla augentur, quoniam humida materia, ex qua constant, extrinsecus accedens illis adhærescit, quæ postea vi facultatis naturalis, terræ nostræ ex rerum Universitate indita, in substantiam eorum mutatur. Quare τὸ αὐξιοῦται, i. e. crescere, proprie dicitur de rebus animatis, & quæ partes habent.

Αὐξίλια. Auxilia. Quare in voce Ψιλός.

Αὐξηπική. Quare in v. Γεννηπική.

Αὔρον. Aridum. Siccum. Hesiodus: *Ungues a carne reseca*. Et in Epigrammate: *Siccumque panis frustum addens, tenue hoc sacrificium [tibi offero.]* Et iterum: *Partim quidem præ metu loqui vix poterat: partim vero mandatum divinum animum ipsi addebat*. Αὐτῶ enim significat, arefacio: ab ὕω, rigo; unde addito α privationis fit αὐτῶ, & per crasin αὐτῶ, καὶ τῶ πρῶτασις α, καὶ κρῶσις αὐτῶ.

Αὔραν. Auram. Ventum. *Chaganus vero jusjurandum ventis ferendum dedit, confestimque tubam bello gratam cepit, & copias coegit*.

Αὐρόαχη. Vitis.

Αὔροι. Lepores.

Αὐρηλιανός. Aurelianus, Romanorum Imperator, rerum bellicarum peritissimus quidem fuit, sed animo immodico, & ad crudelitatem propensiori: qui Romæ plurimos nobiles a Zenobia convictos interfecit. Homo sævus & fanguinari, & necessarius magis dux, quam Imperator amabilis. Trux omni tempore & terribilis, adeo ut ne a necessitudinum quoque eade abstinuerit, uxore etiam filii infante interfecit. Disciplinæ tamen militaris & morum dissolutorum magna ex parte corrector existit.

Αὔσαντων. Vociferantium. Clamantium. Prædicantium.

4 Αὔτῶ] Supra v. Ἀνέφερε, ubi idem fragmentum legitur, Lectorem monui, pro αὔτῶ legendum forte esse αὔτως, i. e. mutus.

5 Ὁ δὲ Χαγάνος τὸς ὄρκους ταῦς αὐρεῖας φέρων ἐδίδου. Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. I. cap. III. in fine, & cap. IV. init. eademque leguntur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117. ut a Pearsonio quoque observatum fuit.

6 Αὐρόαχη. ἢ ἀμπελῶ] Etymologus habet αὐρόαχη, quem vide.

7 Αὐρηλιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἔπα. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Joannis Antiocheni apud Constantium in *Excerptis a Valerio editis* pag. 834. unde Suidas ea descripsit. Notandum autem est, hunc locum ad verbum tere ex Eutropio versum esse, ut multa alia, quæ apud Suidam passim leguntur: unde patet, ante Praximum existisse alium, qui Eutropium Græce redderet; ex cujus interpretatione procul dubio deprompta sunt ea, quæ apud Joannem Antiochenum & Suidam ex Eutropio versa leguntur: quamvis Suidam ex Joanne Antiocheno potius quam ex ipso interprete Eutropii sua depromptisse putem. Vide etiam quæ diximus supra ad v. Ἀμύσσει.

Αύσονι[Ⓞ], σοφιστής, γεγραπὸς ἐπιτολὰς καὶ ἄλλα πινὰ πρὸς Νόννον.

Αύσονίαν. Ἰταλῶν. καὶ Ἀύσονες, οἱ βασιλεῖς παρὰ τὸ αὐσω, τὸ πολμῶ. οἱ πάντα ὀππολομῶνες τῶν ποταμῶν. καὶ Αύσονι[Ⓞ] πόνι[Ⓞ], ἡ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αύσον[Ⓞ], ὃ Ὀδυσσεὺς καὶ Καλυψὸς υἱὸς, ἐκεῖ βασιλεύσαντι[Ⓞ].

Αύστης. Αύστης εἶναι φασι πάντας τὸς σοφῶς καὶ σπυδαίους, τῶν μὴτε αὐτὸς κατ' ἴδοντι ὁμιλεῖν, μὴτε παρ' ἄλλοις τὰ κατ' ἴδοντι ὡσαύτως λέγειται. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐτῶν, ὡσαύτως λέγειται τῶν αὐτῶν οἴνων, ὡς καὶ μὴ Φαρμακοποσίας λέγειται, πρὸς δὲ πρὸς πρὸς ἢ πάντων. † Ὅτι τὸν αὐτῶν ἢ κωμῶδία ἀρροικεῖν ἠγεῖται.

Αὐτάγγελ[Ⓞ]. ἡ ἀπ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Αὐτάγγελ[Ⓞ] γὰρ ἡ φῶς αὐτῆ σοι φερέτω.

ἔχῃ γὰρ γράμματά. Καὶ αὐτῆς ἠλθεν ἀνὸς βασιλέως αὐτάγγελ[Ⓞ] τῶν, εἰ μὴ νόσῳ μακρῶ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὐτῆς Ξυλληθῆντα δὲ εἰρηθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν συμφορῶν ἀνὸς κρυπτομένων.

Αὐτάγιοι. ἑαυτῶν ἀγάμνοι.

Αὐτάγρια. Πολύβι[Ⓞ]. Ἀξί[Ⓞ] μὲν ὁ ἀνὸς ἐπαμειβῆσθαι τε καὶ θαυμάζεσθαι· μάλιστα δὲ τῆς αὐταρχείας τῶν βίαι· ἡ φιλοσοφία πρὸς αὐτοδιδασκί[Ⓞ] ἐγένετο πρὸς αὐτῶν, ὡς ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγματα.

Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίων ἀφαιρεσιμῶν. οἰονεῖ, αὐτοῖς βάθραις αὐταῖς ῥίζαις. Ἀμάλη γὰρ, ὁ καρπός.

Αὐταῖσι ἀφβολαῖς. Ἀτικὴ σύνταξις. τῶν δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀφβολῶν ὁ Κλέων τὸς ἄλλους φρατηγῶς καὶ ποσοκρῶν τῶν δῆμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τὸς Ἀθηνῶν ἐπειρεῖν. ὡς εἰ λέγειμι, αὐτοῖς ὀπλοῖς τὰ ἄρματα· αὐτοῖς ἴπποις. λείπει ἢ ποσῶν. Τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων· ὡς πάντων μὲν ὄντων ποσῶν, ἐξαρέτως δὲ τῶν Κλέων[Ⓞ].

Αὐτε. μὲ ταῦτα.

Αὐτερέται. οἱ ἐλαύνοντες, καὶ μαχόμενοι. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὀπλίται.

Αὐτί. Ἐκείνη. Αὐτί δὲ, δικλικῶς. Ἀὐτί ἡμέρα, ὡς ἐπίκεινται ὁ Κύρι[Ⓞ]. Αὐτί ἐπὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίαις κέ. εἰ ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστός (ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν υἱὸν τῶ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι) ἀφ' οὗ τὴν ὀγδόην λέγει) ἢ ἀνάστασις τῶ Κυρίου· καὶ τρίτη μὲν

1 Καὶ Αύσονες, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ αὐσω, τὸ πολμῶ] Hæc inter ineptias Grammaticorum, qui in tradendis vocum etymologiis suaviter sæpe nugari solent, jure meritoque referenda sunt.

2 Αύστης εἶναι φασι πάντας τὸς σοφῶς καὶ σπυδαίους. — πρὸς δὲ πρὸς πρὸς ἢ πάντων] Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. cxvii.

3 Αὐτάγρια] Apud Hesychium legitur αὐτάγρια, per e: sed minus recte.

4 Πολύβι[Ⓞ]] Non recte hic positum est nomen Polybii, quoniam verba, quæ sequuntur, ejus non sunt, ut putavit Casaubonus, (qui locum hunc de Philopœmene accepit) sed elogium Valerii Publicolæ ex Dionys. Halicarn. lib. v. ut observavit Valesius in

Αύσονι[Ⓞ]. Aufonius, Sophista, qui epistolas & alia quædam ad Nonnum scripsit.

Αύσονίαν. Italorum. Et Αύσονες, Reges: ab αὐσω, audeo. Quasi qui omnia omnibus imperare audent. Et πόνι[Ⓞ] Αύσονι[Ⓞ], dicitur mare Siculum, ab Aufone Ulyssis & Calypsus filio, qui ibi regnavit.

Αύστης. Austerus. Austeros esse dicunt omnes sapientes & bonos, quod nec ipsi aliis assententur, nec aliorum blanditias admittant. Esse item & alium austerum, eo sensu, quo vinum dicitur austerum, quo ad medicamenta potius quam ad bibendum utuntur. † Comici hominem austerum vocare solent agrestem.

Αὐτάγγελ[Ⓞ]. Quæ ipsa per se aliquid indicat, vel annuntiat. Ipsa quærens tibi rem indicabit. Habet enim literas. Et iterum: Venisset utique a Rege ipsemet horum nuntius, nisi longo gravique morbo laboraret. Et iterum: Comprehensum vero in carcerem duci jubet, ne in castra reversus ipse enuntiatet ea, quæ celari præstabat.

Αὐτάγιοι. Quæ se ipsas admirantur.

Αὐτάγρια. Polybius: Vir iste dignus est laude & admiratione, cum propter alia, tum præcipue vitæ frugalitatem, & mores philosophicos, quibus suoapte studio & absque ulla institutione animum excoluerat, quorumque multa & præclara specimina edidit.

Αὐταῖς ἀμάλαις. Una cum ipsis manipulis. De iis, qui funditus pereunt. Quasi dicas, una cum ipsis fundamentis, vel radicibus. Ἀμάλη enim est frugum manipulus.

Αὐταῖσι ἀφβολαῖς. Cum ipsis calumniis. Constructio hæc est Attica; similis illi, αὐτοῖς ὀπλοῖς τὰ ἄρματα: αὐτοῖς ἴπποις. Deest enim præpositio cum. Hoc autem ideo dixit, quia Cleon alios duces criminans, & in odium populi adducens, Atheniensibus persuaserat, ut se solum spectarent. Τῶν ἄλλων Παφλαγόνων vero dixit, ut significaret, omnes quidem Paphlagonas esse malos: præcipue vero Cleonem.

Αὐτε. Postea.

Αὐτερέται. Milites, qui remigant & pugnant. Qui sunt iidem & remiges & milites.

Αὐτί. Illa. Αὐτί vero, demonstrative, hæc. Hic est ille dies, quem fecit Dominus. Per αὐτί hic significatur Pascha Dominicum, quod incidit in xxv diem Martis. Si igitur tertio die resurrexit Christus (ut ipse dixit: Oportet filium hominis occidi, & tertio die resurgere) cur octavus dicitur resurrectio Domini

Præfat. ad Collectanea Constantini, quæ de virtutibus & vitiis inscribuntur. Vide etiam infra v. Πύβι[Ⓞ] Οὐαλέρι[Ⓞ], ubi idem fragmentum repetitur.

5 Αὐταῖσι ἀφβολαῖς. Ἀτικὴ σύντ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristoph. Equit. pag. 288. (191. Ed. Bal. P.)

Κάκιστε δὲ ἔτις γὰρ πρῶτος Παφλαγόνων Αὐταῖς ἀφβολαῖς.

6 Ὡς εἰ λέγειμι αὐτοῖς ὀπλοῖς τὰ ἄρματα· αὐτοῖς ἴπποις. λείπει ἢ ποσῶν.] Hæc verba transposita sunt, quæ legi debent post Ἀτικὴ σύνταξις.

7 Αὐτί ἡμέρα, ἢ ἐπίκεινται ὁ Κύρι[Ⓞ]] Hæc sunt verba Davidis Psalm. cxviii. 24.

τοβοεὶ ᾠδῶσιν τῶν πόλων. ἀντὶ ἧ αὐθημερόν. ὁιο-
νεὶ ἔναυλον. ἢ ἔπι τῷ βοῶν ἐν ζυγῷ ὄνταν.

Αὐτοβοεὶ. ᾠδᾶ χρῆμα συλλελεοδιῦσαι ἐν πολεμι-
κοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολέμῳ ᾠ ἀλα-
λάγματι. ὅτι ἐπι Θεοκυδίδης. ᾠδᾶ Θεοπόμπῳ δὲ,
ἀντὶ τῆς κατὰ κράτος.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδασχῆς.
Αὐτοδαῆ ὀρχήματα.

Αὐτόδαξον ἄπονον. τῆς ἐπι τὸν δάκνοντα. τὸν ἐμ-
πεσόντα. ἢ αὐτάδην καὶ ὀργίλον. ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δά-
κνουσι τοῖς ὀδῶσιν. Ἀριστοφάνης.

Τὰς φύσεως ὑμῶν δεδουκῶς, καὶ τὸ αὐτόδαξον ἄπονον.
Καὶ αὐθις.

Ἰνὸ ὄζωρον γυναικῶν αὐτοδαξ ὀργισμένον.
ἀντὶ τῆς πάνου. Αὐτοδαξ καὶ τὸ ᾠδᾶ χρῆμα ἄποδε-
δῶκασι.

Αὐτό δείξει. παρημία. ἐλλείπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδικῆ. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτῆς τις δικάζεται,
καὶ ἄπονομαχῆ. καὶ ἄπονο Δειναρχῆ ἀντὶ
τῆς ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀρίζειν.

Αὐτόεις. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτι.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τῆς αἰεῦθεν.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν εἰθέδ' αὐτόθεν.

Ἄπονοφάνης Ἀχαρνέσιν. Καὶ αὐθις Ἀλλὰ ζῆλον παρ'
αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἀντεπεξελθόντας ἐν χερσὶ γήρασθαι
τὸ τέλος ἢ πολέμου. ἢ αὐτόθεν, ἀντὶ ἧ οἰκοθεν. ἐνδοθεν.
Ὅθεν αὐτόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ἄρμηται. Καὶ Ἰώσηπτος.
Δῶρα δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τῆς
οἰκοθεν. ἢ αὐτόθεν, ἐκείθεν, ἢ ἀπὸ τῆς παρόντος ζῆ-
νου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίσαντες ἠδὲ τῶν πα-
ρεμβολιῶν αἰγίσθην. ἀντὶ τῆς ἐκ ἧς ᾠδᾶ χρῆμα. καὶ
Θεοκυδίδης. Χειμῶν ἔτι, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πό-
λεμον αὐτόθεν ποιῆσθαι ἕως ἐδέκθην.

Αὐτοκακόν ἔοικε τῷδε. ἄκρω καὶ κατ' ἄπονοβο-
λίῳ ἔοικε τῷδε βύβου.

Αὐτοκάβαλον ἢ ναῦς, ἢ αὐτοκάβαλον σκάφος.

1 Οἰοῖται ἔναυλον] Hæc nimis præcisa sunt. Clarius dixisset Suidas, οἰοῖται ἔναυλας ἐπὶ ἄκρω τῷ βοῶν. Vel hic enim loci hujus sensus est, vel nullus. Portus hic: ἔστιν ὄριος.

2 Ἰνὸ ὄζωρον γυναικῶν αὐτοδαξ ὀργισμῶν] Hæc inepta sunt, & sola litura sananda.

3 Οὐτῶν Θεοκυδίδης] Lib. 11. cap. LXXXI. Item lib. 111. cap. LXXIV. & lib. VII. cap. XXI11.

4 Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Aiacem* pag. 42. ut Portus monuit.

5 Αὐτόδαξον ἄπονον] Scribendum est αὐτοδαξ τῷ ἄπονον. Nota enim hæc Suidæ referenda est ad locum illum Aristophanis in *Pace* pag. 666. (456 Ed. Bas. P.)

6 Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδουκῶς, καὶ τὸ αὐτόδαξ ἄπονον. Sic etiam paulo post apud Suidam legendum est.

7 Ἰνὸ ὄζωρον γυναικῶν αὐτοδαξ ὀργισμῶν] Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata* pag. 881. (556. Ed. Bas. P.) sed ubi rectius legitur: Ἰνὸ ὄζωρον γυναικῶν.

8 Αὐτό δείξει. παρημία. ἐλλείπει τὸ ἔργον] Locus hic Suidæ in lepidum errorem induxit doctissimum Mauffacum, cujus verba ex Dissertatione Critica adducam: *Quin alii multa etiam sine hypothesis allata sunt* (loquitur ibi de proverbii, quæ Hefychius sine interpretatione & argumento in Collectanea sua retulit) *non dubito, quæ quisque pro diligentia & studio notare poterit. Consule proverbium ἐξ ὄζωρον, quod etiam hypothesis indiget: ἐπὶ ἄκρω τῶν ναυ-
Τομ. I.*

decreverunt, urbem eodem se illo loco esse. Αὐτοβοεὶ enim hæc ὄζωρον significat quod αὐθημερόν. Vel, dum aures adhuc clamore perforant. Vel, dum boves adhuc sub jugo sunt.

Αὐτοβοεὶ. Apud Thucydidem dicitur de re, quæ statim, & simul ac primus clamor militaris sublatus est, perficitur. Apud Theopompum vero significat per vim, sive violento Marte.

Αὐτογένεθλον. A se genitum.

Αὐτοδαῆ. Quæ natura magistra absque institutione discuntur. Ut, Αὐτοδαῆ ὀρχήματα, saltationes, quas quis natura, non doctrina didicit.

Αὐτόδαξον ἄπονον. Ingenium valde mordax, & quod alios infectatur. Vel, pervicax & iracundum. Irati enim mordent dentibus. Aristophanes: *Mores vestros veritus, & ingenium iracundum.* Et iterum: *Ut redoleamus mulieres vehementer iratas.* Αὐτοδαξ etiam interpretantur statim, confestim.

Αὐτό δείξει. *Ipsa [res] demonstrabit.* Proverbium. *Deest vox ἔργον.*

Αὐτοδικῆ. Dicitur de eo, qui per se ipsum & non per alium litigat. Idem enim interdum significat quod αὐτομαχῆ. Et Αὐτοδικεῖν apud Dinarchum significat, sibi ipsis jus dicere.

Αὐτοετες. Eodem anno.

Αὐτόθεν. Illinc. Ex isto loco. *Necesse omnino est, eos ex ipso illo loco venisse.* Aristophanes *Acharnensibus.* Et iterum: *Sed oportere eos ex illo loco ita, ut nunc sint, paratos hosti obviam illico procedere, & fortiter pugnando bello finem imponere.* Vel Αὐτόθεν, suoapte ingenio. *Intrinsicco instinctu. Ille vero suoapte ingenio ad injuriam ferebatur.* Et Josephus: *Dona vero Regi domo non mittere.* Αὐτόθεν enim hic positum est pro οἰκοθεν. Vel Αὐτόθεν, illinc, vel statim. *Romani vero sperantes se castris statim potituros esse.* Et Thucydides: *Hæmens erat, & Atheniensibus bellum illico inferre placuit.*

Αὐτοκακόν. Voluntarium malum huic videtur. Summe & supra modum favere huic videtur.

Αὐτοκάβαλον. Navis vel scapha ex tem-

9, ubi nulla hypothesis, sed proverbium nudum assertur; & sexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypothesis, hoc Suidas proprie ἔργον appellat. In proverbio enim, quod hypothesis & factio indiget apud illum, hæc leguntur: Αὐτό δείξει ἐκείπῃ τὸ ἔργον. Sed hæc quidem jocularia sunt. Sensus enim hujus loci non est, proverbium Αὐτό δείξει argumento & hypothetici carere, ut Mauffacus putavit: sed per verba ista ἐκείπῃ τὸ ἔργον Suidas significare voluit, in proverbio Αὐτό δείξει desiderari vocem ἔργον, & integram παρημίαν ita esse referendam esse, Αὐτό τῶν ἔργων δείξει. Sic enim proverbium hoc effert Aristophanes *Lysistrata* pag. 859. multique alii scriptores, quos hic allegare non adinet. Vide Gatakerum ad Marc. Anton. Lib. xi. §. xv. a quo errorem Mauffaci recte etiam notatum esse video.

8 Αὐτοδικῆ. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτῆς τις δικάζεται] Secundum Scholiastam Thucydidis αὐτόθεν, illi appellantur, qui propriis judiciis utuntur, nec a superiore & extraneo judice pendent. Vide eum ad lib. v. cap. xx.

9 Αὐτομαχῆ] Vide infra hæc voce.

10 Καὶ αὐτοδικεῖν Δειναρχῆ ἀντὶ ἧ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀρίζειν] Ex Harpocrate.

11 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέσιν] Pag. 376. (266. Ed. Bas. P.)

12 Αὐτοκακόν ἔοικε τῷδε.] Obscura hæc mihi videntur, nec facile divinaturum quæquam puto, quid Suidas hic nisi velit.

13 Αὐτοκάβαλον ναῦς, ἢ αὐτοκάβαλον σκάφος.] Vide Etymologum.

Αὐτολόχευσι. αὐτογέννησι. ὁ Θεὸς ἀγέννησι.

Αὐτόλυκ. Ἄρεοπαγίτης ἔτος ἦν, καὶ τῆς οἰκείας ὑπεκλήθη. ἐν τοῖς Χαερωνικοῖς ἐάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτῷ οἱ δικασταί.

Αὐτόλυκοι. ἑπὶ πένητες. οἷον αὐτοδιάκονοι.

Αὐτομαπίζουσι. αὐτόμαλοι ᾠδονομοῦσι. Αὐτομαπίζουσι δύο πινές. ἀδελφῶ δὲ ἦν τῶν καὶ γένουσι καὶ παρὰ τῆν, καὶ χάριτος πινὰς ἀσύλους ὑποδεικνύουσι, ἅψα τὸ ἔρμα ἔδραμα.

Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτῷ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. καὶ Αὐτομαχῆσαι. ὅταν ἀνεπιπῆται τις οἰκίας ἢ γῆρας, καὶ εἴη ὁ πεπερακὸς μὴ ἀξιοχρεῶς, ἅτε δοκεῖν ἀπίστω τῷ ζημίῳ, καὶ σιμῶσαι τῷ δίκῳ πρὸς τὸν ἀνεπιπῆτον βέλοισι δὲ ὁ ἀδικητέραν τῷ οἰκίῳ ἢ τὸ γῆρας ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγάνα πρὸς τὸν ἀμφοσθητόντα, τῆτο αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Αὐτομόλως. παροδῶς. καὶ Αὐτομολῆσαι ἐπὶ τὸ παροδῶσαι τῶν ἰδίων, καὶ εἶσαι, καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τῶν ὑπεναντίων ἐπὶ συμμαχία. Αὐτόμολος δὲ, ὁ παροδῶς.

Αὐτὸν κέρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῷ ἀληθύναν. οἷον ἐπ' αὐτῷ ἐλύθησιν τῷ ἀληθίαν.

Αὐτονομεμένη πόλις. ἢ τοῖς αὐτῆς νόμοις ἡρωμένη, καὶ ἔχουσα ὑπακῆσαι ἑτέροις.

Αὐτὸν ἔτρεφον, κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῷ ἀπυρέτων μὲν, ἑτέροις δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένην.

Αὐτονοχί. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτοπαθῶς. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἀνακλειόμενος ὑπὸ ἐκάστου ἀπεδίδω λόγον ἔμειν ἀλλ' αὐτοπαθῶς καὶ γενναίως ὑπέμειν τῶν ἐλέγχων. Καὶ αὐτῶν Ὁ δὲ Ἀνίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηναίως, πιστεύει. Αὐτοπαθῶς ἔν, οἷον, ἐξ ἰδίας παροδῶσεως. Ὁ μὲν ἔν Ἀντίοχῳ δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηναίως ᾠδῶ τῷ Ἀνίβαν τῷ Ῥωμαίων, πάσις τῷ παρὰ τῶν ἀρχόντων ὑποψίας ἀπέστη.

Αὐτοπαρέμνη. δύσκολον. παρρησίαν. ἢ μέγα. Ἄειποράνης παρὰ Αἰσχύλου. Αὐτοπαρέμνη τοῖς λόγοισιν ἐμπροσθέντα, συσπείραν πολλὰς ἀλιδήθεις ἐπαῖν. *irruentem, & inanem verborum apparatus diffirantem videbimus.*

1 Αὐτόλυκος. Ἄρεοπαγίτης ἔτος ἦν, & τῆς οἰκείας ὑπεκλήθη.] Ex Harpocratiōne.

2 Καὶ τῆς οἰκείας ὑπεκλήθη. ἐν τοῖς Χαερωνικοῖς ἐάλω] Hic locus propter brevitatem obscurus est, qui ut recte intelligatur, sciendum est, post pugnam Cheronensem, qua res Græcorum valde afflicta fuerunt, Athenienses lege lata interdixisse, ne quis metu periculi patriæ imminentis vel ipse urbem desereret, vel uxorem & liberos clam in eam subduceret; ut discimus ex argumento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem scripsit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem & liberos contra legem Athenis subduxerunt, fuit hic Autolycus, qui ideo a iudicibus condemnatus & poena affectus est, ut præter Harpocratiōnem, & qui eum descripsit, Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem pag. 154. his verbis: Ἀλλὰ μὴ ἐν Αὐτόλυκῳ ἢ ἡμεῖς καταψήφισαμεν, μετὰ τῶν μὲν αὐτῶν ἐν τοῖς κινδύνοις, ἐξουσίῳ δὲ αἰτίῳ τῶν υἱῶν καὶ τῶν γυναικῶν ὑπεκλήθη. & ἐπιμαχῆσαι. Criminis huius reum Autolycum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cujus mentio fit apud Harpocratiōnem v. Αὐτόλυκος, & v. Ἡρία; itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem

Αὐτολόχευσι. Ex se genitus. Non genitus.

Αὐτόλυκος. Autolycus, Arcopagita, cum tempore belli Chæronensis liberos & uxorem [Athenis] clam subduxisset, deprehensus & a iudicibus condemnatus fuit.

Αὐτόλυκοι. Pauperes, sive, qui sibi ipsi ministrant.

Αὐτομαπίζουσι. Sponte sua, nec vocati accedunt. Duo quidam sponte sua veniunt, & genere & voluntate sibi gemini, loca quadam tuta & munita indicantes.

Αὐτομαχεῖν. Per se ipsum, non per alium litigare & iudicio contendere. Et Αὐτομαχῆσαι. Cum quis domum aut fundum sibi vindicat, & venditor solvendo est, nec iudicium adversus vindicantem detrectat; eamque ob causam possessor domus vel fundi ipse iudicio experiri vult adversus eum, qui de re emptæ controversiam movet; id αὐτομαχῆσαι dicitur.

Αὐτομόλως. Transfugæ vel proditoris in modum. Et Αὐτομολῆσαι est suos prodere & deserere, & ad hostes transfugere, ut illis milites. Et Αὐτόμολος, transfuga.

Αὐτὸν κέρουκας τῷ βατ. *Ipsam janua limen tetigisti.* Dicitur de illis, qui vera dicunt. Quasi dicas, ipsam veritatem tetigisti.

Αὐτονομεμένη πόλις. Civitas, quæ suis legibus utitur, sui que juris est.

Αὐτὸν ἔτρε. *Te ipsum non alens, canes alis?* Dicitur de iis, qui, cum pauperes sint, alios tamen se alere velle pollicentur.

Αὐτονοχί. Eadem nocte.

Αὐτοπαθῶς. Ex proprio affectu. Ex vero animi sensu. Polybius: *Ille vero interrogatus singillatim omnium rationem reddebat, & ex vero affectu animoque generoso quodvis examen sustinebat.* Et iterum: *Annibali autem, cum ex vero animi sensu nec simulate locutus videretur, fides habebatur. † Antiochus igitur, cum persuasum haberet, Annibalem ex proprio affectu & vero sensu loqui, priores omnes suspiciones deposuit.*

Αὐτοπαρέμνη. Difficile. Quod cum ipsis radicibus evellitur. Vel magnum. Aristophanes de Æschylo inquit: *Illum vero magno impetu*

tem scripsit. Hinc ergo patet, pro Χαερωνικοῖς, ut priores Edit. Suidæ exhibent, me recte reposuisse Χαερωνικοῖς, ut apud Harpocratiōnem legitur; & Portum toto, quod aiunt, cælo a scopo aberrasse, qui locum hunc Suidæ de locis Chæronicis, sive speluncis pestiferis intelligendum esse existimabat.

3 Αὐτόλυκος] Hanc vocem suspectam habeo, eamque ex voce αὐτολόχευσι (de qua vide paulo ante) corruptam esse puto. Cæterum, articulus hic deest in Edit. Basileensi & Genevensi: existat autem in MSS. & Edit. Mediolanensi & Aldina.

4 Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτῷ δικα.] Vide Maufficum ad Harpocratiōnem h. v. & Petitum de Leg. Attic. pag. 400.

5 Τὸν βατῆρα τῆς θύρας] Infra v. Βατῆρ legitur τῷ βατῆρα τοῦ λόγου.

6 Πολύβιος. Ὁ δὲ ἀνακλειόμενος ὑπὸ ἐκάστου.] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. viii. cap. xiv.

7 Ὁ μὲν ἔν Ἀντίοχῳ δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἶπ.] Hæc sunt verba Polybii lib. xii. cap. xi.

8 Ἀειποράνης] Raris pag. 254. (166. Ed. Bas. P.)

ωδραλαμβάνει), καὶ τῆτο ἐπίτα(ω ἔ δέχε), ὡς τὰ ἄλλα μέρη.

Αὐτοτελής. ἰκανός. τέλει. Πολύει. Ταῦτά εἰρήσῳ χάριν τῆς Ῥωμαίων βίβηλιας, καὶ τῆς ἀνοίας τῶ ὀλιγοφρονῶν τῶ ἐκτός συγκαταθέσεως, αὐτοτελείς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ χαροεῖν τὰς σφετέρας διωμάεις. καὶ Αὐτοτελής δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἀπλῶς.

Αὐτῆ. ἐπὶ τόπῳ. Ὅμηρος.

Σπῆτ' αὐτῆ, καὶ λαὸν ἐγκάκεε πρὸ πυλάων.

Καὶ αὐτίς

Αὐτῆ τῆδε μύθοσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβῳ, Ἀγγελῶ παρῆσι, Μίδας ὅτι τῆδε τέθαπτο.

Αὐτόβρῆλον. αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμματι.

--- Καὶ αὐτόβρῆλον ἐρείχης

Βάθρον. -----

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόπι.

Τόσσης γὰρ χροῖνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα πόλμης

Οὐχ θύρῶν, παλάμη θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

πρὸ Αἰακῆ ὁ λόγος.

Αὐτοφύεσθαι. ἄμῃ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος.

Αὐτοφύεσθαι, καὶ οἶον γένειο Φιλοθήης κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτῶς Φονδύθεις αὐτοχειρία.

Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθιωαῖοι ἢ ἐπεὶ τὴν θῶνα, περὶ τὴν γλῶ, χροῖνῶ ἔσαν παρῶτι εἰργάσασθαι ἢ πρὸς τὸ μὴ εἶναι αὐτῶς ἐπίλυδας. Αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγινηταί, καὶ Ἀθιωαῖοι ἐκκαλέσθαι. καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρομα ὁμοιον. πανελῶς ὁμοιον. Αἰλιανός. Αὐτόχρομα πηδῶν ὑπὸ τὰ ἐπαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρῶβα φθῆγῃ ἐπειρομύλῳ, τὰς χεῖρας ὀπρῶτων, εἶχε ἔρρωμῶως τῆς ἀρύμνης ὁ Κλάπτος ὄνομα. Καὶ Ἀεισοφάνης.

Τὸν Παφλαγῶνα λαθεῖν ἔχ οἶον τε.

Ἐφραῖ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἔχει γὰρ τὸ σιέλ.

Τὸ μὲν ἐν Πύλῳ τὸ δὲ ἕτερον ἐν τῇ κλησίῳ.

Τοσόνδε δ' αὐτῆ βῆμα ἀβερβηκότῳ,

Ὁ παρῶτος ἐστὶν αὐτόχρομ' ἐν Χαόσιν.

ἀντὶ τῆ πάντ' ἀλῶσῶς. ἀψευδῶς. Χαόνες δὲ ἐστὶν Ἡπειρωτικόν.

Αὐτως. ὡς ἔτυχεν. ἢ μαλίστως.

Αὐτῶ φερῶν. σὺν αὐτῶ τῶ φερῶν. Ὡς μεθύοις αὐτῶ φερῶν πᾶς τις ἀπεισι τὴν δαῖδα λαβῶν.

Αὐτοῖς ταλάροις ἐδοῖεν τὸν τυρόν. σιῶτροπον Ἀθιωαῖοις, ἀνθ' τῆς σὺν πρῶτῆς λέγῃ, αὐτοῖς ὀπλοῖς, αὐτοῖς ταλάροις.

lam intensionem recipit, ut alia partes.

Αὐτοτελής. Cui propria vires ad aliquid perficiendum sufficiunt. Perfectus. Polybius: *Hæc dicta sint ad prudentiam Romanorum laudandam, & illorum amentiam coarguendam, qui exterorum consensum negligunt, & suas sibi vires ad rem feliciter gerendam sufficere putant.* Et Αὐτοτελής δίκη dicitur iudicium, a quo ad aliud provocare non licet. Et simpliciter significat id quod ratum est, sive quod quis propria auctoritate efficere potest.

Αὐτῆ. De loco dicitur. Illic. Ibi. Homerus: *State illic, & populum coercete ante portas.* Et alibi:

Hic sedens valde desecto in sepulchro, Nunciabo prætereuntibus, Midam hic sepulchrum esse.

Αὐτόβρῆλον. Sponte natum. In Epigrammate: *--- Et sua sponte nata ericæ Radix.* -----

Αὐτοφόνῳ. Qui se ipsum interfecit. [In Epigrammate:] *Cum enim nemo fortitudine & audacia par illi existeret, fatum voluit, ut ipse manu sua periret.* De Ajace hæc dicuntur.

Αὐτοφύεσθαι. Nativam habens pulchritudinem. *Nativa præditum pulchritudine, qualis solet esse Philotheniæ filia.*

Αὐτόχειρες. Qui se propria manu interficiunt.

Αὐτόχθονες. Indigenæ. Sic appellabantur Athenienses, vel quia terram, (quæ θῶν dicitur) ante incultam primi coluerunt: vel quia non aliunde in Atticam venerunt. Non solum autem Athenienses, sed etiam Arcades & Æginetæ vocabantur αὐτόχθονες. Et αὐτόχθων, ejusdem urbis civis.

Αὐτόχρομα ὁμοιον. Omnino simile. Ælianus: *Confestim transfiliens transtra, navi Asdrubæ fugere properati manu iniecit, puppimque valide retinuit Clatius.* Et Aristophanes: *At fieri non potest, ut Paphlagonem quicquam lateat. Ipse enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo, alterum vero in foro habet. Cumque tam grandibus incedat passibus, podex ejus vera est inter Hiantes.* Αὐτόχρομα hic significat, omnino, vere. Χαόνες vero est gens Epirotica.

Αὐτως. Fortuito. Frustra. Temere.

Αὐτῶ φερῶν. Cum ipsa corona. *Adeo ut quilibet inebriatus cum ipsa corona face correpta abeat.*

Αὐτοῖς ταλάροις ἐδοῖεν. *Cum ipsis calathis caseum edis.* Atheniensibus usitatum est ut sine præpositione σὺν dicant, αὐτοῖς ὀπλοῖς, αὐτοῖς ταλάροις.

1 Ὅμηρος.] Il. Z. v. 80.

2 Αὐτῆ τῆδε μύθοσα πολυκλαύτω ἐπὶ τ.] Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate, quod existat Anthol. lib. III. cap. VII. Epigr. XLI. ut Portus etiam observavit.

3 Τόσσης γὰρ χροῖνος ἄλλον ἐπ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Ajace, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XIV. Epigr. X.

4 Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κ.] Vide infra v. Φιλόθηε.

5 Αὐτόχρομα πηδῶν ὑπὸ τὰ ἐπαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρῶ.] Idem fragmentum repetitur infra v. Κλάπτος. Vide etiam Reines. Var. Lect. p. 475.

6 Ἀεισοφάνης.] Equit. pag. 292. (195. Ed. Bas. P.)

7 Τὸν Παφλαγῶνα λαθεῖν ἔχ οἶον τε.] Versus hic ex Aristophane sic in integrum restituendus est:

Ἄλλ' ἔχ οἶον τε τὸν Παφλαγῶν' ἐλὼν λαθεῖν.

8 Ὡς μεθύοις αὐτῶ φερῶν.] Aristoph. Eccles. pag. 745.

Αὐχεῖ. καυχᾶται. καὶ Αὐχί, καυχῶ.
 Αὐχίμα. σεμολόγημα. ὕψωμα. 'Καὶ ὅτι ἔτε
 αὐχίμα¹, ἐφ' ἧ νῦν εἰσιν, ἐκόντες ὑποβήσον), καὶ
 ποιήσων ἐξουσίαν σοι πράττειν, ὅ, τι ἂν αὐτοῖς ὑπο-
 λαμβάνης σωσίῳ. Καὶ αὐδῖς: Ἀπὸ οἴας λαμ-
 πρῆ² καὶ αὐχίμα³ ἔφ' ὧν, εἰς οἴαν τε-
 λυτιῶ καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφῆλο.

Αὐχμηρὰ τράπεζα. ἡ ξηρὰ καὶ πενυχρὰ. καὶ Αὐ-
 χμηρόν. φυγνόν, ἡ σκολιών.

Αὐχμεῖς αἰχρᾶς. ῥυπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ἄς τῷ δι-
 καίῃ παρεωραμῆνα. ὁ δὲ ἀνιῖτε: Σὺ δέγ' ἔφ' ὧν πρᾶτ-
 τεις. καὶ Αὐχμοί, ἀνομβεῖαι. καὶ Ἰ. Αειφορᾶνης:

Αὐχμὸς γδ' ἂν τ' σκευαζίων μ' ἀπώλεσεν.
 ἀντί⁴ ἔφ' ἀπώλεσέ με ὁ ἂν αὐχμὸς τ' σκευαζίων. με-
 τανυμικῶς. καὶ Αὐχμώδης, ξηρῶ, ῥυπαρῆ⁵. καὶ
 Αὐχμῶντες, φυγνοί, ἡ σκολινοί.

Αὐχ⁶. τὸ ὄσπεριον. ζεσενικῶς.

Αὐχῆντες. καυχάμενοι.

Ἰ. Αφαγνίσαι. Ἰ. ἀπὸ δῶνα. κατηγεῖσαι. λέγει δὲ
 καὶ τὸ συλῆσαι.

Ἰ. Αφάδι⁶. ὁ μὴ ζέεσκων. Ἰ. Αδεῖν γδ' τὸ ζέεσ-
 κειν.

Ἰ. Αφακα.⁷ ἐν τῷ Χειρῶδω⁸.

Ἰ. Αφαλόν τε.⁸ τὸ ἄλοφον ἵνα λαυθάνοι. Φαλοὶ γδ'
 τὰ ἐπὶ τῷ ἀφικεφαλαῶν λαμπρὰ ἀσπίδισια.
 λόφοι δὲ, αἱ τειχώσες.

Ἰ. Αφαμαρτίση. ἀπὸ λυχέση. τερητήση.

Ἰ. Αφανές. τὸ σκολιών. καὶ Ἰ. Αφανέστερα. Τότε δὲ,
 καὶ μεσημβρίας ἐπεχέσης, πάντα ἡ νυκτὸς ἀφανέ-
 στερα. Ἰ. Αφανὴς ὄσια λέγει ἡ ἐν ζήμασι, καὶ
 σώμασι, καὶ σκευῖσι. Φανερὰ δὲ ἡ ἐγγει⁹. ἔφ' ὧν
 Λυσίας.

Ἰ. Αφανίσαι. ἔφ' ὧν μολύναι καὶ χεῖρᾶναι δηλοῖ ἀλ-
 λά ὅλας τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανές ποιῆσαι.

Ἰ. Αφανῶν Φᾶς. τὸ ἐν πυρίτι λίθῃ. Ἰ. Σοφοκλῆς
 Φιλοκλήτη.

Ἰ. Ἀλλ' ἐν πέτρῳσι πέτρῳ ἐκίλειζον μόλις
 Ἰ. Εφ' ἡ ἀφαλὸν Φᾶς, ὁ καὶ σώζει μ' αἰεὶ.
 Οἰκωμῆ γδ' ἐν εἴηνι πυρὸς μετὰ
 Πάντ' ἐκπερίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

1 Καὶ ὅτι ἔτε αὐχίμα, ἐφ' ἧ νῦν εἰσιν, ἐκόντες — σωσίῳ] Hæc sunt verba Dionysii Halicarnassensis lib. viii. pag. 519. sed apud quem pro ἔτε legitur τῆτε, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vide etiam infra v. Ἰ. ὑποβήσοντες, ubi idem fragmentum repetitur.

2 Αὐχμῆ αἰχρᾶς — σὺ δέγ' εἰσπράττεις] Hæc sunt verba Aristoph. Nubibus pag. 176. (106. Ed. Bas. P.)

3 Ἰ. Αειφορᾶνης] In Plauto pag. 85. (42. Ed. Bas. P.)

4 Ἰ. Ἀντὶ ἔφ' ἀπώλεσέ με ὁ ἂν αὐχμὸς τ' σκευαζίων] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis, sed mutila, quæ integra hic describim: Τὸ ἐξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ἂν αὐχμὸς τ' σκευαζίων ἡ τὸ ἀντὶ, ἀντὶ ἔφ' δὲ. Ἰ. Ἀφικῶς δὲ εἰπὼν τὴν τῷ ξηρῶς ἔφ' ὧν ὑπὸ πνίγος ἀπώλεσε τὸ σκευαζίον. εἰλωγ. Μετανυμικῶς ἀπώλεσά με τὸ σκευαζίον ἐπίλυσεν.

5 Ἰ. Απὸ δῶνα] Scribendum est ἀπὸ δῶνα, vel, ut Porto videtur, ἀπὸ δῶνα. i. e. exuere. Hesychius, Ἰ. Αφαγνίσαι, ἀπὸ δῶνα, ἡ συλῆσαι. Καὶ Ἰ. Αφαγνίσαι (sic enim locus ille suppleendus est) κατηγεῖσαι, ἀφασπάσαι.

Αὐχεῖ. Gloriat. Et Αὐχί, gloriare.
 Αὐχίμα. Gloriatio. Jactatio. Fastus. Facile ponent spiritus istos, quibus nunc tument, & arbitrio tuo committent, ut agas, quæ in rem ipsorum fore videbuntur. Et iterum: Ex quo splendore & quanto fastu ad quem tandem statum & animi submissionem redactus est?

Αὐχμηρὰ τράπεζα. Sicca & pauper mensa. Et Αὐχμηρόν, squalidum, triste, aut obscurum.

Αὐχμεῖς αἰχρᾶς. Valde squalidus es & sordidus. Justus enim contemni solet. Ille vero respondet: Tu autem feliciter rem geris. Et Αὐχμοί, siccitates. Et Aristophanes: Squalor enim supellectilis me perdidit. [Id est, paupertas me perdidit.] Per metonymiam. Et Αὐχμώδης, sicci, sordidi. Et Αὐχμῶντες, tristes, obscuro, squalidi.

Αὐχ⁶. Genere masculino legumē significat.

Αὐχῆντες. Gloriantes. Se jactantes.

Ἰ. Αφαγνίσαι. Exuere. Consecrare. Item, spoliare.

Ἰ. Αφάδι⁶. Qui non placet. Ἰ. Αδεῖν enim placere significat.

Ἰ. Αφακα. Aphaca. Vide in Χειρῶδω⁸.

Ἰ. Αφαλόν. Galeam cono & crista carentem: [qualem capiti suo imposuit Diomedes,] ut lateret. Φαλοὶ appellantur splendidi & nitentes galearum conii. Λόφοι, vero, cristæ ex setis equinis confectæ.

Ἰ. Αφαμαρτίση. Ei, quæ spe frustratur; vel voti sui compos non fit.

Ἰ. Αφανές. Obscurum. Et Ἰ. Αφανέστερα, obscuriora. Tunc autem, quamvis esset meridies, omnia erant nocte obscuriora. Ἰ. Αφανὴς ὄσια [ab Atticis] vocantur opes, quæ in pecunia numerata, mancipiis, & supellectile consistunt. Φανερὰ vero, agri & fundi. Ita Lysias.

Ἰ. Αφανίσαι. Non significat inquinare & polluere; sed omnino de medio tollere & delere.

Ἰ. Αφανῶν Φᾶς. Ignis non apparens: sive ignis, qui ex pyrite lapide excuditur. Sophocles Philoctete: Sed saxa saxis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui me huc usque servavit. In domo enim, quam inhabito, beneficio ignis omnia abunde mihi suppetunt, præterquam sanitas.

6 Ἰ. Αφάδι⁶] Vide etymologum.

7 Ἰ. Αφακα] Est nomen urbis Phœnicis, inter Heliopolim & Byblim olim sitæ, ubi celebre erat templum Veneris, quod Constantinus M. evertit, ut refert Sozom. Histor. Eccles. lib. ii. cap. v.

8 Ἰ. Αφαλόν π. τὸ εἰλοφον] Scribendum est, ἀφαλόν π. τὸ εἰλοφον. Respexit enim Suidas ad locum illum Homeri Il. K. 257. 258.

Ἰ. Ἀμφὶ δὲ οἱ κινύου κεφαλήφιν ἔθηκε τωρεῖν ἀφαλόν π. εἰλοφον.

Loquitur ibi Poeta de galea Diomedis.

9 Ἰ. Αφανὴς ὄσια λέγεται, ἡ ἐν ζῆ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Maslæcum & Valegium. Confer etiam Salmastium de Modo Ujnr. pag. 85.

10 Ἰ. Ἰ. Αφῆσι¹⁰] Priores Edit. male habent ἡ εὔφει¹⁰, cujus loca Ἰ. Αφῆσι¹⁰ ex Harpocrate reposui. Loquitur hic enim Suidas de possessionibus terrestribus, sive, ut Jurisconsultorum vocibus utar, bonis immobilibus, qualia sunt, agri, fundi, & domus: quæ Græci Ἰ. Αφῆσι¹⁰ vocant.

11 Ἰ. Σοφοκλῆς Φιλοκλήτη] Pag. 387. ut Portus observavit.

Ἄφάπειν. Ἄππιανός. Ἴστι δὲ πορμάχως ξύλα παχέα ἔχοντες διπήχεα σσιδηρωμένα, ἀ ἔμελλον ὡς καταπέλλας ἐν χερσὶς ἐς τὸς ἐλέφαντας ἀράπειν. τῆστι, πορτολλᾶν.

Ἄφάπειν. Appianus: In prima acie collocavit milites, sudibus bicubitalibus ferratisque armatos, quas tanquam catapultas in elephantes cominus emissuri erant.

Ἄφαρβύς, Ἀθηνῶν, ῥήτωρ, υἱὸς τῷ σοφιστῷ Ἰππῶν καὶ Πλαθάνης, ἄφῆρον δὲ Ἰσοκράτους ὁ ῥήτορ, ἀκμάζας τῷ τῷ ἐννεηκοστῷ πέμπτῳ Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

Ἄφαρβύς. Aphareus, Atheniensis, orator, filius Hippiae sophistae & Plathanes, & Isocratis oratoris privignus: qui floruit Olympiade xcvi. quo tempore & Plato Philosophus.

Ἄφαρεί. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφεισκέπως πιπιῶν.

Ἄφαρεί. Festinanter & inconsiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. τὴν λιπαρὰν γῆν· τὴν πολλὰ μήπω ἄροισι γῆν.

Ἄφαρον. Agrum pinguem, nec dum sarperatum.

Ἄφῶσι. ἀντὶ τῷ ἄροισι.

Ἄφῶσιν. Arant.

Ἄφῆροι. ταχύτεροι. ἄφῆρον, ὁ σημαίνει τὸ ἄφῆρον.

Ἄφῆροι. Celeriores. Ab ἄφῆρον, quod significat celeriter, cito. Homerus: Equi vero tui nunc sunt celeriores, quam ante.

Ἴππῶν δὲ τοὶ ἑσπεδασιμῶς, οἱ τὸ πᾶρ περ.

Ἄφασία. Cum praestupore loqui non possumus.

Ὀμῆρος.

Ἄφασία. ἀφῆρον.

Ἄφῆ. Tactus. Unus ex quinque sensibus. A verbo ἄφῆ, quod est secundae conjugationis: unde deductum est ἀφῆσῶ. Ἄφῆ autem cum spiritu aspero scribitur: quod tam a circumflexo ἀφῶ, quam a barytono ἄφῶ deduci potest.

Ἄφῆ. μία τῶ πέντε αἰσθήσεων. ἄφῆ ῥήματι δευτέρῃ συζυγίᾳ ἐξ ἧ ἄφῆρον γέρονε τὸ ἀφῆσῶ. ἡ δὲ ἀφῆ δασύνει. δύναμις δὲ καὶ ἄφῆ ἄφῶ ἀφῆσῶ γέρονε. καὶ ἄφῆ ἄφῶ βαρυτόν.

Ἄφῆς λύχων. Ἡρόδοτος λέγει.

Ἄφῆς λύχων. Sic Herodotus vocat tempus, quo lucernae primum accenduntur.

Ἄφῆσῶν. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφῆσῶν. Attrectans. Contrectans. Herodotus.

Ἄφαλοι. μεγάλα, ἢ καταπληκτικά· ἐν Ἐπιγράμματι

Ἄφαλοι. Magnae, vel terribiles. In Epigrammate: Tria ingentibus cornibus praedita Maenaliarum cervarum capita, tibi, Apollo, sub porticu [templi tui] suspensa sunt.

Τρεῖς ἀφαλοὶ κεράσιον ὑπὸ αἰθέρας τοῖς Ἀπολλῶν, Ἀγχεῖν κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφων.

Ἄφῶσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Ἄφῶσῶν. Siccabor. Arefcam. Et Ἄφῆ, siccatur. Aristophanes: Vir iste alienam metens messem, spicas quas ligneis compedibus vinctas illinc adduxit, siccatas vendere vult.

Ἄφῶσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

τῆστι, ὁ Κλέων τῶ ἀλλοτρίῳ καμάτῳ αὐτὸς γεωργῶν καὶ κερπύδων. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὸ Πύλον, ὅτι τῷ Δημοσθένει ἑσπεδασιμῶς, αὐτὸς τῷ νικῶν ἐπιγράσει πρὸς τὸν Σφακτηρία.

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

Ἄφῆσῶν. ἑσπεδασιμῶς καὶ ἀφῆρον.

Id est, Cleon alienorum laborum fructum sibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleon postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda sunt. Per translationem enim, a messe ductam, spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit,

ὅς ζῶντας ἄζειν καλεπαγαλάμῳ ὁ Κλέων, ἐμωρο-
θέσμως ἤγαγε. Φησὶν ἐν Ἐκείνους, ἔς δήσας ἤγαγεν,
ἄπολυτον ἀφανοῦται. καὶ Ἀφάφην, καίειν. Ἄπο-
ζυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφάφην.

Ἀφαιροτέροις. ἀδυνετέροις.

--- Οὐ γὰρ ἀφαιρός

Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

καὶ Ἀφαιροῦ, ἀδινεῖς.

Ἀφάψι. ὡσπερ ἄλλῃ.

Ἀφ' αἱματι. τέτρε συγγενῶν. Ὁ δὲ συγγενὲς ἐ-
φύθουσαν ἐφείδετο δὲ ἔδρε ἢ ἀφ' αἱματι.

Ἀφαιρέμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. καὶ Ἀ-
φαιρέσις Ὑπερίδης ἰδίως ἢ εἰς ἐλευθερίαν λέγει.

Ἀφαιρεῖν κροκίδας. ἢ ἐπὶ τῷ πάντῳ ποιόντων ἕνεκεν
κολακείας. ἄλλοι τε ληῶνται καὶ Ἀριστοφάνης. Εἰ-
πις κολακθεῖ παρῶν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρεῖν. καὶ
ἀφαιρεῖ ὠτὸς, ἢ ῥινός. Ἀθηκὴ ἢ σύνταξις.

Ἀφαιρέμα. γενικῆ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῆ. Καὶ
τὸ φρονεῖν ὑπὸ τῷ ἔξουσίας ἀφαιρέματι.

Ἀφαῖς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.

Ἀφαιρέας. Ὁ γὼν Ἡραΐτις, εἰ αἰδοῖτο φηγε-
ρμῆος γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἢ γὰρ ὡδραχρῆμα ἢ
κεφαλὴν, καὶ τῷτο σημειῶν ἐποιεῖτο τῷ ἀφαιρέας.

Ἀφ' ἐδρῶν. ἄπὸ τῷ ἐδρῶν. Ἐδρα γὰρ λέγονται ἢ εἰ
σέλλα, ἢ σέλλα, σπηλαία. ἔστι δὲ καὶ ὄψια ὁ ἀ-
φαιρέων, καὶ σημαίνει τὸ μέγεθος τῷ σώματι τὸ πρὸς
τῷ ἔξουδιον. ὅτι ὁ ἀφαιρέων καὶ λαβῶν, βάρβαρος.

Ἀφαιρέων. γενικῆ.

Ἀφελές. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγει βαρβαρικὸν μὲν π
καὶ ἀρελές, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ ληΐσιον, ὡς δὲ
ὡσπερ ἐν ἄποσοβίῳ τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα τὸ μέ-
λι χολαίτερον ἀναρεῖσθαι.

1 Ἀποζυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφάφην] Hæc sunt verba Ari-
stoph. Timophor. pag. 778. (517. Ed. Baf. P.) sed ubi pro ἀ-
φάφην legitur ἀφείην, quod magis placet.

2 Καὶ ἀφαιρέσις Ὑπερίδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει] Ex Har-
pocrate: ad quem vide Manfiacum.

3 Ἐπὶ τῷ πάντῳ ποιόντων ἕνεκεν κολακείας] Genus hoc adulati-
onis Græci vocabant κροκίεμα. Hesychius: κροκίεμα, τὸ
κολακτικῶς πρὸς κροκίδας ἀπλήρειν ἢ ἱματίον. Egregie huc facit
locus apud Theophrastum in Characteribus cap. πρὸς κολακείας, ubi
inter notas adulatoris etiam hæc memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα
καὶ ἱματίον. Vide ibi Casaubonum.

4 Ἀριστοφάνης Εἰς πρὸς κολ.] Locus hic Aristophanishodie non exstat.

5 ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere præstat, ἔστι δ' ὅτι εἰ αἰτ.

6 Ὁ γὼν Ἡραΐτις, εἰ αἰδοῖτο φηγε.] Integrum locum Dama-
scii, ex quo fragmentum hoc deceptum est, exhibet Photius Cod.
ceclxii. pag. 1049. & Suidas infra v. Διαγράμων & v. Ἡραΐτις.

7 Αἰ σέλλα.] Est vox Latina, significans locum, ubi (sunt honos
auribus) alvum exoneramus. Vide Casaubonum ad Charact. Theo-
ph. p. 270.

8 Σέλλα, σπηλαία] Sic recte habent duo MSS. Parisienses.
In prioribus vero Edit. non solum signum distinctionis, post
σέλλα ponendum, omissum est, sed etiam pro σπηλαία, malele-
gitur σπηλαία, accentu in penultimam translato; quæ παραφθορῆσις
procul a ubio protecta est ab illis, qui ignorabant, quid σπηλαία
hic apud Suidam significaret. Portam nihil hic vidisse versio ejus
ostendit, quæ ita se habet: Ἐδρα enim dicitur sella, unde dicta sel-
λαία jaius. Addit deinde: Si fortiss. dicta selus, quam quis infi-
dus equo selam habenti adertus. gl. Sed hæc interpretationem &
& conjecturam veritate & mente Suidæ alienissimam esse jam-
quodam monuit Einetius Var. Le. lib. iii. cap. vii. qui recte i-
bidem observat, σπηλαία hic apud Suidam significare latrinam vel
laticam. Ad hæc probandum adducit elegans Epigramma Aga-

ut se facturum pollicitus fuerat. Sensus igitur est: Eos, quos victos adduxit, dimittere statuit. Et Ἀφάφην, cremare. Hanc partem radam: inferiora vero uram.

Ἀφαιροτέροις. Infirmioribus. Imbecillioribus.

--- Haud enim infirmus

Ex Jove rectæ novit lances justitiæ.

Et ἀφαιροῦ. Infirmi. Debilis.

Ἀφάψι. Agglutinare. Adjungere.

Ἀφ' αἱματι. Confanguinci. Ille vero multos interfecit, & ne consanguineis quidem percipit.

Ἀφαιρέμα. Donarium. Donum. Et Ἀφαιρέσις Hyperides peculiariter vocat assertionem in libertatem.

Ἀφαιρεῖν κροκίδας. Floccos ex vestibus legere. Dicitur de iis, qui omnia assentationis gratia faciunt. Proverbio hoc cum alii usi sunt, tum etiā Aristophanes. Si quis assentatur præsens, & floccos ex vestibus legit. Et ἀφαιρεῖ ὠτὸς, ἢ ῥινός, (i. e. aufert aurem vel nasum) Attica est constructio.

Ἀφαιρέμα. Auferor. Et genitivo & accusativo jungitur. Et cum imperii licentia sanam mentem ei ademisset.

Ἀφαῖς. Ictibus. Plagis. Vel, manibus.

Ἀφαιρέας. Heraiscus igitur, si mulierem impuram audivisset loquentem, confestim capite dolebat, & hoc argumento cognoscebat, illam laborare menstruis.

Ἀφ' ἐδρῶν. A fellis. Ἐδρα enim dicuntur fellæ, vel latrinæ & foricæ. Dicitur etiam in casu recto ὁ ἀφαιρέων, quod podicem significat. Ἀφαιρέων vero & λαβῶν vocabula sunt barbara.

Ἀφελέων. Abstinentum est. Genitivo jungitur.

Ἀφελές. Simplex. Ille vero proverbiale quoddam dictum, barbaricum illud quidem & simplex, efficax tamen & utile crebro in ore habebat, abigendas prius esse apes, & deinde mel per otium tollendum.

thia, in foricam urbis Smyrnæ compositum, quod exstat Anthol. lib. iv. cap. xxviii. pag. 510. cum hoc lemmate: Ἀραβὶς Σηλασιακὴ εἰς σπηλαία ἐν Σμύρνῃ. Ipsum Epigramma tale est:

Πάν τὸ βορρῶν σπατίλημα, καὶ ἡ πολυδολὸς ἐδάδι

Ἐνθαδὲ κροκίεμα, τὴν πρὶν ὄλεσε χράων.

Οἱ γὰρ φασιναοὶ τε καὶ ἰχθύες, αἱ δ' ὑπὲρ ἰδίων

Τελείες, ἢ πὶ τῷ βρώματι ἐξαπείτη.

Γίνεται εὐθὺς καὶ κόπτεται. ἀποσινὴ δὲ ἄρα γαστήρ

Ὅσπασα πινυμένη διέσθη λαυκαυκίη.

Ὅψε δὲ γαστήρ πρὸς, ὅτ' ἀφραγα μῆτην αἰείων,

Χρυσὸν πεσάτι τὴν κοῖνὴν ἐσείατο.

Id est, interprete Reineno: Omnis hominum luxus & caro emptus cibis hic fecerunt, & priorem perdidit gratiam. Phasiæ enim, & pisces, & trita mortario [aromata,] & tanta ferculorum fraudes hic sunt percussus. Expellit autem ventem, quicquid famelicæ gula suscepit. Sed sero quis agnoscat, quod stulto consilio sordes tanto auro emerit. Satis manifestum est, in hoc Epigrammate de forica sive cloaca agi. Caterum, non tantum foricæ urbis Smyrnæ appellabantur σπηλαία, nec ad eas Suidas peculiariter hic respicit, ut idem Reinetius loco laudato existimat; sed appellatio ista omnibus latrinis communis erat, ut satis patet ex loco illo Constantini Acropolis, quem citat Ducangius in Glossario Græco: Ὅλοι τὴν λαυκίαν σπηλαίηται καὶ τὰ ἴα οἰκίδων, ἀ δὲ κροκίεμα σπηλαία, σαφὲς αὐτῷ τὸ λόγιον. i. e. Totum monasterium ubi eat, & latrinarum, quas σπηλαία vocamus, sordes exerrat. Joannes Hierosolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν ἐσελθὴν τὴν τῷ λαυκίῳ σπηλαίῳ, & οἱ εἰωπῆ ἐκκεῖται τὰ ἐν τῷ κίλιῳ τῷ κροκίῳ τῷ ῥυτισμῶν οἰκίῳ.

9 Ὁ δὲ ἐπιφθέγγει βαρβαρικὸν μὲν π καὶ ἀφελές &c. Vide etiam infra v. Σηλαίτερον, ubi fragmentum hoc repetitur, & pro ἐπιφθέγγει rectius legitur ἀπφθέγγει.

'Αφέλεια. 'Δαμάσιος φησιν, ὡς 'Ισίδωρος ὡς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀφειδέειν ἠγάπα διαφρίντως, καὶ ἀπεδέχτο ὅτε καὶ βιθύγλωτῆ εἶναι πέρα τῆ δέον-
 τῆ, καὶ ἔδ' ἰπῆν ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ παροποιέμενον.
 καὶ 'Αφελῆς, ἐπὶ τῆ ὑγιῆς καὶ ὀλόκληρῆ, ἢ μέγας,
 καὶ ἀνεπικάλυτῆ. καὶ 'Αφελῆς ὁμοίως:

Μισῶ τ' ἀφελῆ, μισῶ τ' σάφρονα λίαν.
 ἐπὶ τῆς ἀπονήσε καὶ δοσιπύγῃ. Καὶ τὰ ὑπερόλια
 ἀφελῶς γράφειν. καὶ 'Αφελῶν πεδίων. ³ 'Λεισοφάνης
 πρὸ Κραλίνῃ.

quit: *Qui multa olim fluens cum laude per planos campos manabat &c.*

--- 'Ὅς πολλὰ ῥέουσας πτότ' ἐπαίνω

'Εφόρῃ τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλαλιάνους, καὶ τὰς ἐχ-
 ζῆς παροχλύμενας:

Καὶ, Τέκλιος βυπαλάμων ὕμνων. ἔπος ἠΰτη-
 σεν ἐκείνῳ.

'Εκπιπύσῃ τῷ ἠλέκτρων, καὶ τῆ τίνε σὺκ
 ἔτ' ἐνότῳ,

'Ὅσπερ Κονῶς, σέφανον μὲν ἔχον αὖτον, δίψῃ δ'
 σπυλωλῶς.

τῆσιν, βυδοκμήσας πολλαίσι. ὁ γὰρ Κρατῆν ἑαυ-
 τὸν ἐπήνερεν ἐν Πιτύνῃ, λέγων:

'Αναξ' 'Απολλων τ' ἐπῶν τῆ ῥεύματι

Καναχῶσι πηγαί, δωδεκάκρονον σῆμα.

'Ιλιος ἐν τῇ Φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι;

Εἰ μήγα ὑπεβύσῃ αὐτῆ τὸ σῆμα,

Κατακλύσῃ τοῖς σῆμασιν.

'Αφελχθείῃ. καλυθείῃ. Συμβελεύειν ἐδόκη, εἴ πι
 ἀφελχθείῃ τῆς ὀργῆς ταύτης.

'Αφεμα. Ὄν καὶ τὸ ἀφεμα μὲν ῥόμης ἴω.

'Αφείμενον. γενικῆ. ἀναχαρήσαντα, σπορῶντα, ἀν-
 πιλέγοντα.

'Αφενῶ. ὁ πλῆσι. τὸ ἀφενῶ ὑδέλεως.

'Αφέντες τὴν ὑπεραν τὸν πόδα διώκσιν. ἐπὶ τ'
 τὰ ἀναγκαῖα μὲν ὄφελιμπανόντων, τὰ φειτὰ δὲ
 παρομωμῶν. ὄφελ' Ὑπερίδη.

'Αφέξει. σπικαλώσῃ. σπυτήσῃ. καὶ 'Αφέξομαι,
 παύσομαι, σπυτήσομαι.

'Αφέωκα. Δωρικόν. 'Αφείχα δὲ, τὸ 'Αττικόν. κέ-
 λείωσα δὲ καὶ 'Ιωνίς, ὡς 'Ηρόδοτῳ.

'Αφείωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ⁹ αὐθυπότακ-
 τιν.

'Αφέλεια. Simplicitas. Damascius ait, *Isidorum non solum simplicitatis, sed etiam veracitatis admodum studiosum fuisse, adeo, ut apertius & simplicius loqueretur, quam par esset, & nihil prorsus simulati in se haberet.* Et 'Αφελῆς, sanus, integer; vel magnus, & quem nemo impedit. [In Epigrammate:] *Odi simplicem, odi etiam pudicam nimis.* Hic ἀφελῆς dicitur de muliere, quæ omni astutia caret, & facile sui copiam cuilibet præbet. Et, Epistolas simplici stilo scribere. Et 'Αφελῶν πεδίων, planorum camporum. Aristophanes de Cratino in-

Διὰ τῷ ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, [καὶ τῆς γά-
 σεως ὄφελος,

'Αισαμ δ' ὄσκι ἴω ἐν συμποσίῳ πλῶ, Δω-
 ροὶ συκοπέδιλε,

Νεωὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὀργῶντες ὄφελῆσαντ' ἐκ
 ἐλείπτε,

Τῶν δ' ἀρμονίῶν διαχασισσῶν. ἀλλὰ γέρον
 ἂν ἀειέρρει,

'Ὅν ληθῆ δια τὰς παρτέρας νύκτας πίνειν ἐν
 τῷ Περυανείῳ.]

Hoc est, qui sæpe plausum meruit. Cratinus enim se ipse in *Pityne* laudavit dicens: *Rex Apollo, os meum perennis & uberrimi fontis instar copiose & cum strepitu carmina fundit. Ilissus fluvius est in faucibus. Quid dicam tibi? Nisi enim quis obturaverit os ejus, omnia inundabit poematis.*

'Αφελχθείῃ. Prohibeatur. Revocetur. *Consulere ipsi visum est, si forte ab hoc impetu revocari posset.*

'Αφεμα. Emissio. Ejaculatio. *Quorum & ipsa ejaculatio violenta erat.*

'Αφείμενον. Genitivo jungitur. *Recedentem, abscedentem, contradicentem.*

'Αφενῶ. Divitiæ. Dicitur etiam τὸ ἀφενῶ genere neutro.

'Αφέντες τὴν ὑπ. *Onisso fune antennæ pedem veli sectantur.* Dicitur apud Hyperidem de iis, qui necessaria omittunt, iisque supervacanea præferunt.

'Αφέξῃ. Prohibebit. Amovebit. Arcebit. Et ἀφέξομαι, abstinerebo, cessabo, abscedam.

'Αφέωκα. Doricum. 'Αφείχα vero, Atticum. Dimisi. Hoc autem utuntur & Iones, ut Herodotus.

'Αφείωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. *Remissa tibi sunt peccata tua.* Est subjunctivus.

¹ Δαμάσιος φησιν, ὡς 'Ισίδωρος ὡς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀφειδέειν ἠγάπα διαφρίντως, καὶ ἀπεδέχτο ὅτε καὶ βιθύγλωτῆ εἶναι πέρα τῆ δέον-
 τῆ, καὶ ἔδ' ἰπῆν ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ παροποιέμενον.

² Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σάφρονα λίαν] Verba hæc leguntur Antholog. Epigr. lib. vii. pag. 631. (486. Edit. Henr. Steph. P.)

³ 'Λεισοφάνης] Equit. pag. 319. (219. Ed. Baf. P.)

⁴ Καὶ τ' ὑπερόλια—ἐν τῷ Περυανείῳ] Verba hæc, unci inclusa, in versione prætermiis, quoniam nihil ad vocem ἀφελῆς faciunt, sed prorsus supervacanea sunt. & absque judicio ex modo ludato loco Aristophanis huc translata.

⁵ 'Αναξ' 'Απολλων, τ' ἐπῶν τῆ ῥεύματι—πρὸς σῆμασιν] Versus hic apud Scholiastam Aristoph. ad Equit. pag. 319. (219. Ed. Baf. P.) emendatius sic leguntur:

'Αναξ' 'Απολλων, τ' ἐπῶν τῆ ῥεύματι
 Καναχῶσι (malim Καναχῶσι) πηγαί, δωδεκάκρονον σῆμα.

'Ιλιος ἐν τῇ Φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι σοι;
 Εἰ μή γὰρ ὑπεβύσῃ τις αὐτῆ τὸ σῆμα.

'Απαντα ταῦτα κατακλύσῃ ποίημασιν.
 Tres priores versus citat etiam Tzetzes Chil. viii. cap. clxxxiv. Vide etiam infra v. Δωδεκάκρονον.

⁶ Πλῆσι—] Legendum est πλῆσι, ut Portus etiam monuit.

⁷ 'Αφέντες τὴν ὑπεραν τὸν πόδα διώκσιν] Vide paulo inferius v. 'Αφείωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου] Matth. ix. 2.
⁹ Αὐθυπότακτον] Imo potius ὀφελικὸς πικρακίρη. Vide Etymologum v. 'Αφέωκα.

'Αφρεπύσαι. βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρπετῶν. ἐν τούτῳ δὲ τιῶ ἤσυχον κλοπιῶν τιῶ ἐπὶ τιῶ χύτραι δολοῖ. 'Αρειφάνης ἐν Πλάτῳ.

'Εφ' ἡὺ ἐπεθύμην δαυμονίας ἄφρεπύσαι.

'Αφεις ἄπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τῶτον. τῆσιν, ἀπὸ κανόνων. Βαλβίς γὰρ ἡ ἀφεις ἄτ' δρόμων.

'Αφέσθαι. ἀπαχέσθαι.

'Αφ' Ἐστίας. ἀπὸ τ' οἰκίας. 'Αφ' Ἐστίας μυῖαδαι. 'Αφ' Ἐστίας μυῖαδαι, 'Αθηνῶν ἡ.

'Αφέτω. τόπος Ἀθηνῶν, ἔνθα ὁ ἀλλ' Ἐξέξω τὸ πρῶτον ἐδυσχέασε ἀφ' ἡμῶν ἀνεπίδησῆται. ἔθεν τὸν Βορέαν Ἀθηνῶν σύμμαχον εἶναι νομίζουσιν. ἀφ' ἡσυχίας δ' ἡὺ ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενῆ θυῖν. εἶναι δὲ συγγενῆς λέγει ἀφ' ἡμῶν Ὀρειθῶν.

'Αφειρία. δόξα. θυῖα τῶ ἰπποδρόμου. 'Αφειρία δὲ ὄργανα, τὰ πολιορκητικὰ. τὰ δὲ ἀφειρία ὄργανα διέστησαν ἐπὶ τῶ τείχεσ.

'Αφθεις τῶν Φασήλων, ὧ γύναι, τρεῖς χίμαικας.

'Αφθεις τὸν πρῶτον. 'Αρειφάνης ἀντὶ τῶ φλογισθεις.

'Αφειδία. γενική. ἀμελίας. Καὶ τὸν πρῶτον ἀφειδία ἦν, καὶ φονκιάτω. Καὶ 'Αφειδία, κρατερία. καὶ 'Αφειδός, ἀσεμνητεύτας, ἀβέλως. 'Αγαθίας. ὁ δὲ νεώτερος ἂν, καὶ ἔπειτα ἐντελής τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχει καὶ ἐγκαθάρσει δύναμις, ἀλλὰ πλέον τῶ σεμνηθῆς καὶ βεβηλότητος φιλοδοξοῦν τῶ τρέπον πέρα τῶ μελεῖ ἐκείνου, ἀφειδός ἐπὶ τοῖς πολεμίοις.

'Αφειρία, τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφειρία, Δάριον. κέλευθον δὲ καὶ Ἰανίς, ὡς Ἡρόδοτος.

'Αφειρία. αἰτιατική. ἦσται. ἀνέσπασε. λέγει δὲ καὶ ἀφειρία ἀφ' ἡμῶν διφθόγῃς.

'Αφεινται. πρῶτον. ἡμέλιον. Ποῦ φέρομαι; πάντῃ δὲ φρενῶν οἱ ἀφειν.

'Αφεις, καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεις ὅταν, ὅταν ἀπλῶς τίς τινα τῶ ἐγκλημάτων, ὡν ἐνεκάλῃ αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκληθέντα ἀπὸ τῶν αἰτιῶν, καὶ μηδέποτε ἐγκληθῆναι. ἔπειτα Δημοσθένει.

'Αφρεπύσαι. [Suspenso gradu] ire. [Furtim accederet.] Per metaphoram a reptilibus ductam. Aristophanes *Pluto*: *Ad quam vehementer cupiebam adrepere.* Significat clandestinum furtum, quo [Carion] ollam furripere cupiebat.

'Αφεις ἀπὸ βαλβ. *Emitte ex carceribus & me & istum.* Βαλβίς significat locum, unde cursus initium fiebat.

'Αφέσθαι. Abstulisse.

'Αφ' Ἐστίας. A Vestâ. A domo. Et ἀφ' Ἐστίας μυῖαδαι, Vestæ sacris primum initiari. *Ille vero, qui Vestæ sacris primum initiabatur, Atheniensis erat.*

'Αφέτω. Apheta, locus Athenis, ubi clasfis Xerxis primam cladem accepit, propter portus minus commodos. Hinc Boreas Atheniensium in bellis socius fuisse creditur. Oraculum enim redditum fuerat Atheniensibus, ut sacrificarent vento cognato, qui dicitur esse [Boreas;] propter Orithyam.

'Αφειρία. Initium. Carceres in Circo. 'Αφειρία ὄργανα vero sunt machinæ bellicæ, quibus in obsidionibus urbium utuntur. *Et machinas bellicas per muros disposuit.*

'Αφθεις τῶν Φασ. *Torre, mulier, phaselorum tres chænicæ.*

'Αφθεις τὸ πρῶτον. *Ustus podicem.* Aristophanes. 'Αφθεις enim hic idem significat, quod φλογισθεις.

'Αφειδίας. Genitivo jungitur. *Qui nullam alicujus rationem habet. Ingenio erant crudelissimo & cadum cupidissimo.* Et 'Αφειδία, tolerantia. Et 'Αφειδός, inconsulte, temere. *Agathias: Ille vero, cum esset juvenis, nec dum impetum animi penitus coercere & refrænare nasset, sed gloriæ cupiditati, cui supra modum addictus erat, magis obsequeretur, quam prudentiæ & consilio, hostes audacter aggressus est.*

'Αφειρία. Atticum. 'Αφειρία vero, Doricum, quamvis & Iones eo usi sint; ut Herodotus.

'Αφειρία. Abstulit. Avulsit. Dicitur & ἀφειρία, cum diphthongo. Accusativo jungitur.

'Αφεινται. *Produntur. Negliguntur. Quo feror? * * **

'Αφεις & ἀπαλλάξας [differunt.] *Illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quæ ipsi objecerat, accusare desinit. 'Απαλλάξας vero, cum quis accusatori persuadet, ut*

1 'Αφρεπύσαι. βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρπετῶν. Ex Enarratore Comici ad *Plutum* p. g. 71. (36. Ed. Bal. F.)

2 'Αρειφάνης. Apud Aristophanem loco laudato rectius legitur *ἰφρεπύσαι*.

3 'Αφεις ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τῶτον. Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* [p. g. 354. ubi pro τῶτον rectius legitur τῶτον.]

4 Τὰ ὄργανα] Μαλίην τ' ὀρμίων, ut apud Etymologum v. βαλβίς.

5 'Αφ' Ἐστίας μυῖαδαι] Vide Enarratorem Comici ad *Plutum* p. 491.

6 ἔθεν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενῆ θυῖν. Historiam narrat Herodotus lib. vii. p. g. 283. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus est.

7 *Εἶναι δὲ συγγενῆς λέγει ἀφ' ἡμῶν Ὀρειθῶν*] Vide infra v. Γαμορῶν ἐρεπύσαι.

8 'Αφειρία. δόξα. θυῖα τῶ ἰπποδρόμου.] Vide omnino Salmasium in *Plin. Exercit.* p. g. 648. qui pro δόξα, θυῖα hic apud Suidam ex Eudemo reponendum monet ἀρχήν: quod interpretatur *limina & primæ fores.*

9 'Αφθεις τῶν Φασήλων, ὧ γύναι, τρεῖς χίμαικας.] Hæc sunt verba Aristoph. in *Face* pag. 708. (477. Ed. Bal. P.) sed ubi pro ἀφθεις legitur ἀφθεις.

10 ὁ δὲ νεώτερος ἂν, & ἔπειτα ἐντελής τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχει καὶ ἐγκαθάρσει δύναμις, ἀλλὰ πλέον τῶ σεμνηθῆς καὶ βεβηλότητος φιλοδοξοῦν τῶ τρέπον πέρα τῶ μελεῖ ἐκείνου.] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. v. p. g. 169.

11 'Αφειρία. αἰτιατική. ἦσται.] *Ut τῶν φρενῶν loci hujus evitetur, legendum est, 'Αφειρία. αἰτιατική. ἦσται. ἀνέσπασε. λέγει δὲ καὶ ἀφειρία ἀφ' ἡμῶν διφθόγῃς.* Vel, ut Porro placet, 'Αφειρία. αἰτιατική. ἦσται. λέγει δὲ καὶ ἀφειρία ἀφ' ἡμῶν διφθόγῃς.

12 'Αφεις, καὶ ἀπαλλάξας. πρὸ τῶ ἐπέφ. — τῶν τ' ἐνεκάλῃ] Ex Harpocrate.

νης καὶ Ἰσαῖ. ἔστι δὲ καὶ ἕτας εἰπεῖν, ὡς ἀφίησι
 τις μὲν ἐκείνων, ὧν ἐγκαλεῖ ἀπαλλάττει δὲ, ὅταν
 μηδὲ ἄλλον πνὰ ὑπολίπει) ἑαυτὰ λόγον πρὸς τὸν
 ἐγκαλούμενον. ἔστι δὲ καὶ τῆτο πρὸς τὴν Δημοσθένη.
 Καὶ παροιμία: Ἄφεις τίω ὑπέραν, τὸν πόδα διά-
 κει. ἢ παροιμία πρὸς Ὑπερίδην. ἐπὶ τῶν παριέντων
 μὲν τὰ σπευδαιότερα, πρὸς δὲ τὰ φαῦλα ἀφει-
 βόντων. Ὑπέραν δ' εἰσὶν ναυικαὶ χροῖοι, αἷς μέγα-
 ται τὸ κέρως. καὶ Ἀφείσται παίζων λέγει) ἐπὶ τῶν
 ἐν ταῖς ἐορταῖς χροῖόντων, καὶ πρὸς πειδιὰν ἀφει-
 μένων· μάλιστα δὲ ἐπὶ παιδῶν ἀφειμένων παίζων.

pue vero de pueris dicitur, quibus ludendi

Ἄφης. ἡρώδης λέγει) δὲ καὶ ἡ ψιλῶδη-
 σις. καὶ αὐτὴ ἡ αἰσθησις. ἔστι ἐν τῶν Αἰσθησις.

Ἄφηνότι. γρηγοριανὸς. Ὑπερίδης ἔστι τὴν ἡβλυ,
 πρὸς τὴν νεότητι.

Ἀφελικέστερος. Ὁ δὲ Καῖσαρ τὸς μὲν ἀφελικε-
 τέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν τοῖς δὲ τὴν στρατιωτικὴν
 ἡλικίαν ἔχουσι θέατρον τέθεικεν. Ἀρριανὸς Παιδὸς γὰρ
 ἐκείνους ἀφελικὸς ὅτι προθύου τε αὐτοῖς μέλον, καὶ
 ὑπὸ τῶν ἐκείνων πρὸς ἡλικίαν πᾶν ὅ, πρὸς καὶ ἡ-
 δονίω σφίσι πρὸς ἐς τὸς ὑπὸ κέρως. Καὶ αὐτὸς τὸν
 μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφελικέστερον. καὶ Ἀφελικῶν, τὸν
 πρὸς βύπλω. πινὲς δὲ ἡρώδης) τῆν λέξει ἐπὶ τῶν μηδὲ-
 πω τῆς ἐννοίας ἡλικίας παιδός· ὅπως δὲ φυλάττει)
 ἐπὶ γὰρ τῶν πρὸς βύπλω λέγει).

Ἀφημ. ἄπυθης.

Ἀφίωιασής. ἀνυπότακτος. Ὑπερίδης. Ὁ δὲ
 ἀφίωιασαν μὲν αὐτὸν τῆς Φιλίας· ἐβελήθησαν δὲ
 ἀφίωιασαν τῆτο πρὸς πνὰ. ἢ γὰρ εἰκόνα φι-
 λίππος, ὡς ἀνάθημα καὶ μὲν, καὶ ἔσπασαν.

Ἀφήτορος. ἢ κοινότερον, ἀλλὰ τῶν Πυθίω· οἷον
 ὁμοφῆτορος. ἀφῆ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεται τοῖς
 χροῖοις.

Ἀφίωιασής. καὶ ἀλιμπάνων.

Ἀφίωιασής. ἀνυπότακτος. Ὑπερίδης. Ὁ δὲ
 ἀφίωιασαν μὲν αὐτὸν τῆς Φιλίας· ἐβελήθησαν δὲ
 ἀφίωιασαν τῆτο πρὸς πνὰ. ἢ γὰρ εἰκόνα φι-
 λίππος, ὡς ἀνάθημα καὶ μὲν, καὶ ἔσπασαν.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν Θεῶν ἀγάλματα. Εὐθύς ἐν
 ἱκετηρίαν ἐκόμεζον οἱ πρὸς βύπλω τὰ παλαιότερα
 τῶν χροῖοι πνὰ πόλιν ἀφιδρύματα.

Ἀφίωιασής. γενικῶς. ἐπὶ τῶν παθητικῶν. ἐπὶ δὲ τῶν
 ἐνεργητικῶν, δεικνύει. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίωιασαν τοῖς ὀφει-
 λέταις.

ab accusatione desistat. Demosthenes & Isæus.
 Potest & sic dici: Ἀφίησι quis ea tantum cri-
 mina, quorum alterum accusat: ἀπαλλάττει ve-
 ro, qui nullam prorsus criminationem adver-
 sus reum sibi relinquit. Est enim & hoc apud
 Demosthenem. Et proverbium: *Omissio fune
 antennæ pedem veli seclatur.* Apud Hyperide-
 dem. Dicitur hoc proverbium de illis, qui se-
 ria omittentes, rebus levibus & supervacaneis
 immorantur. Ὑπέραν autem vocantur funes nau-
 tici, quibus antennæ circumaguntur. Et ἀ-
 φείσται παίζων dicitur de illis, qui diebus festis o-
 rtiantur, & ludendo animum relaxant. Præci-
 potestas facta est.

Ἀφῆ. Color lepræ. Sic etiam dicitur contre-
 statio, & ipse sensus tactus. Vide in v. Αἰσθησις.

Ἀφηνότι. Illi, qui consenuit, & puberta-
 tem, sive juventutem jam præterit.

Ἀφελικέστερος. Natu grandior. *Cæsar au-
 tem militibus natu grandioribus missionem dedit:
 illis vero, qui militari erant ætate, theatrum
 exstruxit.* Arrianus: *Cum enim ipsis cura esset,
 ut impuberis illius tutelam administrarent, &
 sub illo prætextu quidvis pro libidine in subdi-
 tos statuerent.* Et iterum: *Alterum juniorem,
 & alterum seniore.* Et Ἀφελικῶν, seniore.
 Quidam vero hac voce utuntur de puero, qui
 legitimam justamque ætatem nondum attigit:
 quod cavendum est. [Communiter] enim de
 sene dicitur.

Ἀφημ. Obscurus. Ignobilis.

Ἀφίωιασής. Qui imperium recusat. Contu-
 max. Superbus. *Illi vero amicitiam ejus ex-
 cusserunt; & hoc aliquo modo testari volentes,
 statuam Philippi, Deo cuidam consecratam,
 everterunt.*

Ἀφήτορος. Non est vocabulum commune,
 sed [epithetum] Apollinis; quasi dicas ὁμοφῆ-
 τορος, i. e. qui colloquitur cum iis, qui oracu-
 lum consulunt.

Ἀφίωιασής. Dimittunt. Relinquant.

Ἀφίωιασής. Veni. *Veniam ad vos duobus post
 diebus. Nec mentitus est.* Et Ælianus: *Ille
 vero in somnis oculos sibi effodi videns, supplex
 orabat, ne oculis privaretur, dicens, se post duos
 dies ad ipsos venturum esse: post quod tempus
 interfectus est.*

Ἀφιδρύματα. Deorum simulacra. *Statim igi-
 tur seniores antiquissima Deorum simulacra,
 quæ in urbe erant, protulerunt, ut iis [hosti]
 supplicarent.*

Ἀφίωιασής. In passivo genitivum adsciscit. In
 activo vero, dativum. *Ut & nos remittimus de-
 bitoribus nostris.*

1 Ἀφίωιασής τῶν ὑπερίων, ἢ π. — μετρίως τὸ κέρως] Ex Harpo-
 cratione.

2 Ἀφῆ. ἡρώδης λέγει] Vox ista eo sensu frequens est apud LXX
 Interpretes Levit. cap. xiii.

3 Ἀφημ. In prioribus Edit. male legitur ἀφῆτορος: cujus lo-
 co scribendum esse ἀφῆτορος non solum ex serie literarum patet,
 sed etiam ex iis, quæ leguntur apud Suidam supra v. Ἀπύθης.

4 Ὁ δὲ ἀφίωιασαν ἢ αὐτὸν τῶν Φιλίας] Legendum potius est, οἱ
 δὲ ἀφίωιασαν ἢ αὐτὸν τῶν Φιλίας.

5 Ἀφῆτορος] Est epithetum Apollinis apud Homerum Il. I. v.
 404. ubi brevis Scholiasta vocabulum hoc sic exponit: Ἀφῆτορος.
 ἢ Ἀπέλλωνος. ἢ πρὸς ὁμοφῆτορος, ὁμοίως πᾶσι πρὸς φητόρους & μαν-
 τιμοῦς τῶν πνὰ πνὰ, & τῶν πνὰ πνὰ. ἢ τῶν πνὰ πνὰ. ἢ τῶν πνὰ πνὰ.

6 Ἀφίωιασαν ἢ αὐτὸν τῶν Φιλίας] Verba hæc con-
 jungenda sunt cum fragmento, quod proxime sequitur, quoniam
 non solum ex eodem auctore depremissa sunt, sed etiam de eadem
 omnino re concepta esse cuilibet facili patet.

'ΑΦ' ἱερέως. παροιμία· Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερέως. λέγει δὲ τις ὡς τοῖς πεισθύνουσιν ἱερεὶ γραμμὴ. ἔπος 'Επίγραμμα. Ζήτη' ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερέως.

'Αφιζάνει. ἀπάνιστα) τῆς κατέδρας.

'Αφίαι. ἀπέπεμπεν.

'Αφίημι. δουλεῖ. καὶ μὲν αἰπαλικῆς 'Αν πινον ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας.

'Αφίκετο. ἐλήλυθεν. ἦλθεν. 'Ο δὲ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνίω, ἥ ὡς ἔμελλον εἰσβαλεῖν. ἔπειτα Φησὶ Θεουκλίδης τὴν σύνταξιν. καὶ 'Αφίκε), παρεγγήρονε. καὶ ἀφίκετο.

'Αφιλόπμ. ταπεινός. ὡς τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν, ἢ ἠπλάσθαι δόξης. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπετραμμέν. καὶ ὁ Φειδῶλος παρ' εἰσίοις. 'Οὐδέεις ἰὼ ἀφιλόπμ. ἔπος, ὡς Μωϋσίου Θεοσάμνμ μὴ ἐκπλαγείη τῆς θυμωφίας. cum Mosem videret, formæ ejus præstantiam non admiraretur.

'Αφιατῶσαι. σποδύσαι.

'Αφιππα χεῖρα. ἐν οἷς ἀν μὴ ἔστιν ἰππώσασθαι. 'Ο δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάτη καὶ ἀφιππα. καὶ 'Αφιπποι, χεῖρὶς ἰππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τάτε ἄλλα, καὶ ἀφιπποι γινόμενοι. ἀντὶ τῆ πεζοῖ.

'Αφίστασθαι αὐτοῖς τῆς δεξιῆς. γενικῆ σύνταξις. σποχρῆζέσθαι. ἀλλοξιδέσθαι. Βυλομύθους ἰὼ τῷ Μακεδόνων ἀφίστασθαι.

'Αφίστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκάλυον. Τῆς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

'Αφθαροδοκητής. ὁ ἀπὸ αἰρέσεώς πινος.

'Αφθάς. ὁ Διόνυσος. τὸ α ἔπιπικόν ὡς ἀσαχς. καὶ παροιμία· 'Ο Ἀφθάς σοι λελάληκεν. ἰὼ δὲ λερισμολόγ.

'Αφθιτον. ἀφθαρτον. Ὅτι τὸ ἀφθιτ ἐπὶ ἀψύχων Φιλόσοφοι τάτησι· τὸ δὲ ἀθάνατ ἐπὶ ἐμψύχων.

'Αφθονα. πολλά.

Αφθόνι, σοφιστὴς, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνῳ ὡς προγυμνάσματ.

'Αφλασον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῆς νηός. κτ' ἀντίφρασαν. ἢ ἔθλασα γάρ. κτ' μετὰθεσαν τῷ θ εἰς φ.

'Αφλυσμός. ἀφρός.

'Αφνειός. ὁ πλούσιος. καὶ ὁ ἐξ ἐνός ἐνιαυτοῦ λέγει ἀφνειός. πλούσιος δὲ, ὁ ἐκ πολλῶν λεόνων. Ὁμηρος.

1 Οὐδέεις ἢ ἀφιλόπμ. ἔπος, ὡς Μωϋσίου Θεοσ.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Judaic. lib. 11. cap. v. pag. 57.

2 'Αφθαροδοκητής] 'Αφθαροδοκητής, vel potius 'Αφθαροδοκητής, appellabantur illi, qui affirmabant, corpus Christi fuisse ἀφθαρτον & ἀθάνατον, i. e. immortale & nulli corruptioni obnoxium: de qua hæc multa passim leguntur apud scriptores Ecclesiasticos.

3 'Ο Διόνυσος] Vulcanum, non vero Bacchum 'Αφθάς, vel potius φθάς appellatum fuisse legimus. Vide infra v. φθάς.

4 Ὅτι τὸ ἀφθιτ ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάτησι· τὸ δὲ ἀθάνατ ἐπὶ ἐμψύχων.

'Αφ' ἱερέως. Proverbium: *A sacra linea calculum movebo.* In usu calculorum est quedam linea, qua sacra dicitur. Sic Epicharmus. Quare in v. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερέως.

'Αφιζάνει. A sede surgit.

'Αφίει. Amandabat. Dimittebat.

'Αφίημι. Dativo jungitur. Item accusativo: *Si quorum peccata remiseritis.*

'Αφίκετο. Venit. *Exercitus autem ad Oenoen Atticæ venit, qua irruptionem facturi erant.* Thucydides ista constructione utitur. Et 'Αφίκε), venit.

'Αφιλόπμ. Ab ambitione alienus. Modestus. Sic dictus, quod non amet honorem, nec gloriæ serviat. Vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. A quibusdam etiam parcus ita vocatur. *Nemo erat adeo ab omni elegantia studio & amore alienus, ut, cum Mosem videret, formæ ejus præstantiam non admiraretur.*

'Αφιατῶσαι. Exuere vestes.

'Αφιππα χεῖρα. *Loca inequitabilia. Ille vero ad loca aspera & ardua & inequitabilia deflexit.* Et 'Αφιπποι, equis carentes. *Valde autem, ut in deserto, sibi metuebant, tum aliis de causis, tum etiam quod equis carerent.*

'Αφίστασθαι αὐτοῖς τῆς ἀρχ. *Illis imperio cedere.* Verbum hoc cum genitivo construitur, significans, recedere, separari, alienari. *A Macedonibus deficere volebant.*

'Αφίστων. Avertebant. Prohibebant. Arcebant. *Romani vero barbaros ab obsidione prohibebant.*

'Αφθαροδοκητής. Sic appellabantur hæretici quidam.

'Αφθάς. Bacchus. Τὸ α hic habet vim intendendi, ut in ἀσαχς. Et proverbium: *Aphthas tecum locutus est.* Is erat vates.

'Αφθιον. Incorruptum. Immortale. Philofohi τὸ ἀφθιον de inanimatis; ἀθάνατον vero de animatis dicunt.

'Αφθονα. Multa. Copiosa.

'Αφθόνι. Aphthonius, Sophista, scripsit in Hermogenis Artem [Rhetoricam] *Progymnasmata.*

'Αφλασον. Summa pars puppis. Vel acrostolium navis. Dictum est autem ἀφλασον per antiphrasin pro ἔθλασον, (i. e. quod facile frangi potest) mutato θ in φ.

'Αφλυσμός. Spuma.

'Αφνειός. Dives. 'Αφνειός autem vocatur unus anni proventus ac reditus: πλούσιος vero, multorum annorum. Homerus: *Divitias*

ἐπὶ ἐμψ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. v. 186.

5 Προγυμνάσματ] Hæc Progymnasmata Aphthonii hodie adhuc existant, edita ab Aldo inter Rhetores veteres.

6 'Αφλασον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. ἢ τὸ ἀκροστό.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. o. v. 717. Vide etiam Hesych. v. Κόρυμβα.

7 Ἐθλασα γάρ] Scribe ἔθλασον γάρ: ut apud Enarratorem Pœtæ legitur.

8 Καὶ ὁ ἐξ ἐνός ἐνιαυτοῦ λέγεται ἀφνειός. πλούσιος δὲ, ὁ ἐκ πολλῶν.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A v. 171.

"Αφει[⊙] καὶ πλῆτον ἀφύξεν.
καὶ ἀλαχῆ Φησιν ὁ αὐτός·

Οἷόν τ' εἶ ζῶσι, καὶ ἀφνειοὶ καλέον[]].
ὡς μόνον αὐτῶν καλεσθῆναι ἀφνειῶν, ὅτε ὄντων δὲ χ^τ
ἀλήθειαν.

'Αφοβόσπλαχ[⊙]. ὁ πολμηρός. καὶ 'Αφόβοις,
τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῖσι. τῆτέσι τοῖς παρβάτοις.

Τὸν ἔν δαίοις ἀτρεσεν μάχαις
'Εν ἀφόβοις με θηροὶ δεινὸν χέρας;

'Αφοδεύσασ. Πλάταν' Ἀδωνισι. καὶ 'Αφοδ[⊙], ὁ ἀ-
πόπα[⊙]. ἐξ ἧ καὶ ἀφοδεύειν. καὶ 'Αφοδον, ἀναχώ-
ρησιν. ὡς παρ καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

'Αφοπλίζ[⊙]. τ' ὄπλων ἀφαιρεῖσθαι. αὐτὸν δὲ τρό-
πον πινὰ ἀφοπλίζειν τ' ἀναγκαίων ἀνδρῶν ἢ ὑπέβαλλ-
λον. καὶ 'Αφωπλίζοῖσ, ἀπεπείθειν τὰ ὄπλα.

'Αφόρδιον. ἢ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἀξίον ἀπελα-
σίας. ὡς τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον, καὶ ἀφορίδιον.
καὶ χ^τ συγκοπῶν, ἀφόρδιον τὸ ἀφορίζεσθαι ἀξίον.

'Αφόρητον. ἀβάστακτον.
'Αφορημὴ. ἀφ' ἧς ὁρμῆ μὲν πῖς σάζεται. ὁ δὲ ἴδιος
δὲ ὡς τοῖς Ἀθηναίοις, ὅταν πῖς ζῆγυριεὶν δώσῃ ἐν τῆ-
κίω, ἀφορημὴ καλεῖται.

'Αφορολόγητον. τὸ μὴ τελῆν φόρον.
'Αφοσιέμεθα. τὸ ὅσον παροποιέμεθα δεῖσθαι. καὶ

'Αφοσιέμεθ[⊙]. πληροφορεῖσθαι, ποιήσας τὴν ὁσίαν. Ὁ
δὲ ἰ' ἀφοσιέμεθ[⊙] τ' ἐξέγκωσιν τῆ ἐπάρχῃ, ἐμμηχανῶ-
το ποιάδε. καὶ 'Αφοσιέμεθ[⊙], ἀντὶ τῆ πμῶντες ἢ

ἢ τὸ ὅσον ποιῶντες, καὶ καθαρόν, καὶ τὸ ὀφειλόμενον.
2] ἢ τῆτο καὶ τ' ὅσιν ἐπὶ τῆ ἀπελθόντων Φαρμῶν
τῆτέστι, ἔδεν ὀφειλόμεν αὐτοῖς λοιπὸν. ὅτε ἐσμεν ὑ-
πέθυτοι. ἔπως ἡμῖν ἐ[⊙] λέγειν, καὶ τὸ ἀφοσιώσα-

σθαι, καὶ ὅσα ποιαῦτα, τῆτέστιν, ἐκ εἰμὶ ὑπέθυτον[⊙].
καὶ ἰ' ἀφοσιῶ, ἀντὶ τῆ σπικαθαίρω, ἀφαγνίζω. Αἰσχί-
νης. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς πῖ ποιῶσαι, ἀλλ' οἷον ἀπάρξα-

σθαι, ἢ χημαπίσασθαι, ἰσαῖ[⊙] λέγει. ἢ ἀφοσιώσας,
καθαίρω, ἢ ξηνάσας ἢ τ' ὅσιν ποιῶν, τῆτέστι κηδείαν,
ἢ τὴν ἐπὶ τῆ θανάτῳ μνήμην. καὶ 'Αφοσιῶσαι, κα-

θαίρω. καὶ 'Αφοσιῶσε[⊙], ἀπάρξε[⊙]. καὶ 'Αφοσιῶσθ[⊙],
σπικαθαίρωσθαι ὁσίαν· καὶ τὸ μὴ παροεργάζεσθαι,
μηδὲ φιλοκεμεῖσθαι. Ὅσα δὲ λέγει ἄλφρα, δεδευ-

μένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ καὶ ἰ' κύρια, καὶ δίχημα. καὶ
'Αφοσιώσις, ἀνάθεσις. καὶ 'Αφοσιωσάμενοι, διχω-

σάμενοι. καὶ 'Αφοσιωμένοι, πμῶντες, ἢ ἀπαρχόμενοι.
Ὡς δὲ ἦσθετο σαφῶς σπικαθίμενον, καὶ μόνον ἀφοσιέ-
μενον τ' ἰσίδωρον, ἄχετο ἀπὸν, καὶ ἐκέπτε παροσῆ[⊙].

honorem praestiterunt, & primitias obtulerunt.
tum esse, abiit, nec amplius ad eum accessit.

1 Οἷόν τ' εἶ ζῶσι, καὶ ἀφ. Hom. Odys. P. v. 423.
2 'Αφοβόσπλαχ[⊙]. Hac voce usus est Aristophanes Ranis pag.
235. (150. Ed. Baf. P.)

3 Τὸν ἐν δαίοις ἀτρεσεν μάχαις Ἐν ἀφ.] Hac sunt verba Sopho-
clis Ajaxe pag. 23. ut Portus observavit.
4 Ἰσαῖ[⊙] Legere malim Ἰσαί[⊙].

5 'Αφορίδιον. ἢ ἀκαθαρσία, ἢ τὸ ἀξίον ἀπελα-
σθαι. Eadem habet Etymologus.
6 Ἰδίως δὲ παρὰ πῖς Ἀθ.] Ex Harpocrate: ad quem vide
Maussacum.

7 Ὁ δὲ ἀφοσιέμεθ[⊙] τὴν ἐξέγκωσιν τῆ ἐπάρχῃ, ἐμμη.] Apud He-
rodotum lib. iv. pag. 172. unde fragmentum hoc depromptum

et opes [ex Troja] hausturum esse. Idem a-
libi dicit: Solique feliciter vivunt, et divi-
tes vocantur. Quasi qui divites tantum vo-
centur; at revera tales non sint.

'Αφοβόσπλαχ[⊙]. Intrepidus. Audax. Et
'Αφόβοις παρβάτοις, pecudibus placidis, vel
imbellibus. [Vides me] in praeliis quondam
fortem et intrepidum, nunc in imbellia pecora
strenue se vivere.

'Αφοδεύσασ. Alvum exonerare. Plato Ado-
nidibus. Et 'Αφοδεις, alvi exoneratio. Et
'Αφοδον, secessum: ut ἔφοδον, adventum.

'Αφοπλίζ[⊙]. Armis spoliare. Existimant,
se eum necessariis viris quodammodo spoliatu-
ros esse. Et 'Αφωπλίζοῖσ, arma deponebant.

'Αφόρδιον. Excrementum. Vel, quod dig-
num est, quod fecernatur. Ab ἀφορίζω fit
ἀφορίζιον, & ἀφορίδιον, & per syncopen ἀφόρδι-
ον: quod fecernendum & separandum est.

'Αφόρητον. Intolerabile.
'Αφορημὴ. Occasio. Subsidium. Peculiariter
vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quae
ad usus aliquos reponenda & asservanda datur.

'Αφορολόγητον. A tributo immune.
'Αφοσιέμεθα. Religione simulate defungi-

mur. Et 'Αφοσιέμεθ[⊙] defungens, religioni
satisfaciens. Ille vero religione jurisjurandi,
quo ab Etearcho obstrictus erat, defunctus,
talia machinatur. Et 'Αφοσιέμεθ[⊙], debitum
honorem praestantes: vel facientes id, quod
pietatis, religionis, & officii ratio a nobis ex-

igit. Quare & ὁσίαν dicimus justa, quae mor-
tuis debentur: quibus scilicet persolutis, ni-
hil ipsis amplius debemus, sed omni erga eos
religione soluti sumus. Hinc & ἀφοσιώσασθαι,
& quae sunt alia hujus generis, dicere sole-

mus, cum significare volumus, nos omni of-
ficio erga aliquem defunctos esse. Item 'Α-
φοσιῶ significat lustrare, expiare. Aeschines. I-
stus vero sic appellat, non perfecte nec ex-

acte, sed quasi more delibantis & in speci-
em tantum aliquid agere. Et ἀφοσιώσας, qui
lustravit, vel hospitio excepit: item, qui
mortuo justa persolvit, ejusque memoriam
celebrat. Et ἀφοσιῶσαι, expiare. Et ἀφοσιῶ-

σε[⊙], primitias offeret. Et ἀφοσιῶσθαι, expi-
ari dicis causa. Item, non curiose, nec ma-
gno studio aliquid facere. Ὅσα vero dicitur
farina oleo & vino macerata. Item, pu-

ra & justa. Et ἀφοσιώσις, dedicatio. Et ἀφο-
σιωσάμενοι, qui justa fecerunt. Item, qui debitum
Ut vero sensit Isidorum initiatum et expia-

esse Portus recte observavit, sic legitur: Ὁ δὲ ἀφοσιέμεθ[⊙] τὴν ἐξέ-
κωσιν τῆ ἐπάρχῃ, χροισιν αὐτὴν κατῆκεν ἐς τὸ πένταρον ἔσ.

8 Τὸ ὅσον ποιῶντες, καὶ καθαρόν, καὶ τὸ ὀφειλόμενον. — σὺν εἰμὶ ὑπέ-
θυτον[⊙]] Locus hic depromptus est ex Chrysof. Homil. xiv. in E-
pist. ad Ephes. cap. iv. v. 24. ubi tamen nonnulla aliter legun-
tur. Verba ipsius Chrysofomi haec sunt: τὸ ὅσον πῖς ἐστι τὸ κατῆ-
κεν, τὸ ὀφειλόμενον. 2] ἢ τῆτο & τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῆ ἀπελθόντων Φαρμῶν
τῆτέστιν, ἔδεν ὀφειλω αὐτοῖς λοιπὸν, ὅτε εἰμὶ ὑπέθυτον[⊙]. ἔπως ἡμῖν ἐ[⊙] ἢ
μὴ λέγειν & τὸ ἀφοσιωσάμενον, καὶ ὅσα ποιαῦτα τῆτέστι τὴν μνηδὲν ὀφειλό-
μενον.

9 'Αφοσιῶ. εἰνὶ τῆ δότικῃ. — ἰσαῖ[⊙] λέγει.] Ex Harpocrate: 10 Κύρια
Rescribo κατὰ: quia emendatione etiam indiget Hesychius, apud quem v. Ὅσα corrupte legitur κατὰ.

'Αφροσία. νῆσός πε, ἐν ἣ ὑψόβροιο ἐγένετο ὁ κύριος Θεοφάνης, ὁ ποιητής, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ Θεόδωρος ὁ Γραπτός ἀμφοτέρω ὁμολογηταί.

'Αφάριται. πεπεράτω. Ἐπὶ αὐτῆ πε τῆς συγγραφῆς ἀφάριται τὸ φραχθέν.

'Αφραδέας. ἀνόητος. ἀπειράτος.

'Αφρακίον. Φίλων. ἔπεφραγμένον καὶ τεπεφραγμένον τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

'Αφρατον. ἀρήτην.

'Αφρατίες. ἀσωεσία. Σχέτλια ἀνηράτων ἀφρατίες.

'Αφραίναι. ὠδονομεῖ. μωραίνει. ὠδονομεῖ.

'Αφρικανός. ὁ Σέκιος λεηματίας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ 3 τὸς Κετῆς γεγραφὸς ἐν βιβλίοις κδ'. 4 εἰσὶ δὲ οἰοῦναι φυσικά, ἔχοντα ἐν λόγων τε καὶ ἐπασιδῶν, καὶ γραπτῶν πῶν χαρακτηριστῶν ἰάσης τε, 5 καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. 6 καὶ τῆς ἐγραφεν Ὀριγένης, ἔγραψαν ποιησάμενον περὶ τῆς Σωσάννης βιβλίου, τῆ εἰς τὸν Δανιὴλ.

'Αφρικανός. Καρχιδών, ἢ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύσσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρώτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτι ψ' τῆς περὶ οὐρανίου Λιβύων, ἀνήρητο. Σκιπίων δὲ τὴν αὐτὴν Σκιπίων τῶν Ἀφρικανῶν πάπῳ λαβὼν ἐπικλησίων, Ἀφρικανὸς ἐκλήθη διὰ τὴν αὐτὴν ἀρετήν, καὶ τὸ τῆς καλοθεωμάτων ὁμοιότητοπον, ἐπωνομάσθη.

'Αφρίεν. ἀφρῆδες.

'Αφρίεν. ἰκονοβηδὸν ὀπιπέρισα γένειον.

'Αφρίπς. εἶδον ἀφύας. ἐν τῶν Ἀφύα.

'Αφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνει δὲ ἐπὶ τῆς λάγνων, καὶ τῆς ἐρωτικῆς περὶ τὴν σιωπῆσαν καὶ σφοδρῆς ἀφροδισίων. 8 καὶ Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης εἶδος. Ὁ δὲ διήλθε τῶν λόγων φιλοσίμως τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ ἔμαλλα περὶ τῆς. Αἰλιανός. Καὶ παροιμία. 9 Ἀφροδίσιον ἔρατον ὅσα ἐμπονίμῳ. ἐπὶ τῆ δὲ ἔρωτα ὁμνούντων πολλάκις, καὶ ἐπορῶντων.

'Αφροδίτη. 10 ταύτης τὸ ἀγαλμα πλάτῃσι κίενα φέρον. ἐπειδὴ σιωπῆσαι ποτὲ ταῦς τῆς Ῥωμαίων γυναιξὶ κήφην λοιμῶδη γενέσθαι, καὶ ζυγεμένων παρὰ τὴν γυνῆσαν αὐταῦς οἱ κίενοι ἀχρεῖοι. Ἐξαμῶνας δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἀναδραχθῆναι, πηλοῦσά τε αὐτὴν ἀγαλματι 11 κίενα φέρον, 12 καὶ γένειον ἔχον, διό-

1 Ἀφρακίον. Φίλων. ἔπεφραγμένον ἔπεφραγμένον. πῶς φ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Aiacem* pag. 54. ut Portus observavit.

2 Ἀφρικανός. ὁ Σέκιος γε.] De eo vide Vossium & Cl. Cavium; itemque Valelium ad *Fufeb* pag. 127.

3 Ὁ 3 τὸς Κετῆς γε. αὐτῆς ἐν βιβλίοις κδ'.] Photius in *Bibliotheca* Cod. xxiv. *Cestus* Africani quatuordecim tantum libris constitit scribit. At Lambecius lib. vii. *Commentar. de Biblioth. Cest.* pag. 202. novum tantam ex s operis libros fuisset contendit; quem confutit. Ceterum, ex his Africani *Cestus* insignis fragmentum legitur. apud Mich. Pfellum in libello inedito περὶ πικραδῶν ἀναζωογραμμάτων, sive de *Admirabilibus Lectionibus*, quod exhibet Lambecius loco inedito.

4 εἰσὶ δὲ οἰοῦναι φυσικά, ἔχοντα ἐν λόγων τε καὶ ἐπασιδῶν.] Vide Reines. *Var. Lat.* pag. 393.

5 καὶ τῆς ἐνεργειῶν.] Legere malim, καὶ αἰτίας ἐνεργείας.

6 καὶ τῆς ἐγραφεν Ὀριγένης, ἔγραψαν ποιησάμενον.] Vide Rodolphū

'Αφροσία. Aphusia, insula quaedam, in qua exularunt D. Theophanes, poeta, & frater eius Theodorus Graptus, uterque confessor.

'Αφάριται. Separatim positum est. *In hac parte historiae res illa separatim tractatur.*

'Αφραδέας. Stulte. Imperite.

'Αφρακίον. Φίλων. Non septus, nec munitus amicis, quia decepti te deseruerunt.

'Αφρατον. Infandum.

'Αφρατίες. Inconsiderantia. Imprudentia. *Misera hominum imprudentia.*

'Αφραίνει. Desipit. Delirat. Infanit. Injuste facit.

'Αφρικανός. Africanus, *Sextus* cognominatus, Philosophus Afer, qui scripsit *Cestus* libris xxiv. Agitur autem in illis de remediis Physicis, quæ ex verbis, incantationibus, & scriptis quibusdam characteribus constant, miris effectus habent. Contra hunc scripsit Origenes, respondens ad argumenta, contra historiam Susannæ, quæ exstat in Daniele, ab ipso objecta.

'Αφρικανός. Carthago, quæ & Africa & Bursa dicta fuit, postquam per septingentos a prima ejus origine annos in finitimos Afros imperium obtinisset, eversa est a Scipione, qui eodem cognomine insignitus fuit, quo Scipio Africanus avus ejus, cum ob virtutem propriam, tum ob parem rerum gestarum gloriam.

'Αφρίεν. Spumofum. [In Epigrammate:] *Ore spumans & cum sonitu dentibus infrendens.*

'Αφρίπς. Genus apuæ. Vide in v. Ἀφύα.

'Αφροδίσιον. Venerium. Veneris opus. Dicitur autem de libidinosis, & qui in venerem præcipites sunt. Et Ἀφροδίσιον peculiariter appellatur Veneris templum. *Ille vero oratione nec ambitiosa nec compta nimis rem exposuit.* Et proverbium: *Jusjurandum Venerium est impunitum.* Dicitur de illis, qui amore impulsī sæpe jurant & pejerant.

'Αφροδίτη. Venus. Hujus simulacrum fingunt pectinem ferens. Olim enim mulieribus Romanis accidit, ut pestilenti prurigne laborarent: cumque omnes raderentur, pectines ipsis nullo usui fuerunt. Cum autem Veneri votum fecissent, capillosque recepissent, simulacro pectinem gerente eam honorarunt.

Wetstenium in præfatione ad Origenis opuscula, ab ipso edita Basil. 1674.

7 Ἀφρίεν κροασηδὸν ἐπίπας.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus supra v. Ἀφύα.

8 Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης εἶδος.] Ex Harpocrate.

9 Ἀφροδίσιον ἔρατον ὅσα ἐμπονίμῳ.] Vide infra v. Ταχυδρόμους ἔρατος; itemque Athen. lib. xii. pag. 511. Brodrum ad Antholog. Epigr. pag. 622. & Richard. Bentleium ad Epigr. Callim. xxvi.

10 Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἀγαλμα πλάτῃσι κτ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam apud Codicum de Orig. *CPol.* pag. 14. num. 28.

11 Κίενα φέρον.] Scribendum potius est, κίενα φέρον, ut referatur ad ἀγαλματι. Codinus habet, πηλοῦσά τε αὐτὴν ἀγαλμασι κίενα φέρον.

12 Καὶ γένειον ἔχον.] Supple ex Codino, πλάτῃσι δὲ αὐτὴν ἔχοντα ἔχοντα.

πι καὶ ἄρρενα καὶ θήλια ἔχει ὄργανα. ταύτῃ γ' λέ-
 γουσιν ἔφορον γενέσεως πάσις, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος
 καὶ ἀνω λέγουσιν αὐτῷ ἄρρενα· τὰ δὲ κάτω, θή-
 λιαν. πλάττεισι δὲ αὐτῷ καὶ ἔριττων, ὅτι Αἰ-
 νείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχει τῆς δύσεως μὲν
 τῆτο ἴππῳ ἐπέβη, καὶ τῷ μητέρῃ ἐπίμικε τοῖσθα
 ἀγάλακι.

Ἄφρη. ὄνομα ἔθνος οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ Ἄφρη
 τῆ τῆς Λιβύης βασιλεύσαντι, τῆ υἱὸς τῆ Κρί-
 τῆ, ἐκ Φιλύρας γενεῶντι. † Πύθων ὁ ἀφρὲς λα-
 κός, ἐστὶν ἐν τῷ Χιῶν.

Ἄφρητες. Ὁ ἄσσιοι εἶπον πρὸς Μητροδωρον, τὸν
 Φιλίππου στρατηγόν, ὡσαύθηναι τῷ πόλιν, εἰ ἀφ-
 τηρήσῃ αὐτὸς ἀφρητῆς, ἀφορολογητῆς, ἀνεπιταθ-
 μεύτῆς, νόμοις ἑξῆσθαι τοῖς ἰδίοις. Ὀπισθημαρδύων
 δὲ μὲν κραυγῆς πάντα τὰ ῥηθέντα, παρήγαγεν τὸν
 Φίλιππον εἰς τὸ πόλιν. ἀπὸ τῆ βεβαιωσάντων.

Ἄφρων καὶ ἄνους ἀφροφῆρι. Ἄφρων ἢ ἄνους. Ἄ-
 νόητον φασὶ τὸν χαλέμδρον σοφόν, ὡς σιωπῆσαι τὸ δέον
 οὐκ ἐβελήσαντα. Ἀμαθῆ δὲ τὸν τὸ μὲν σοφίας ἀμύη-
 τον, κακία δὲ ὁμοίως συζήσαντα. ὁ Δαεῖδ δὲ ἔφη-
 σεν Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπλῆσιν.

telligere noluit. Ἀμαθῆ vero eum, qui omnis sapi-

Ἄφύα. ὄνομα ἔταυρων ἀδελφῶν δύο ὡσαύ-
 τῃ Υπερίδῃ.

Ἄφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῷ τέλει οὐκ λαμβανόντων
 ἢ παροῦσία παρῶν καὶ τὸ ἀφύαν τάχιστα ἐφασθαι
 συμβαίνει. ἐνικῶς δὲ ὡσαύτῃ Ἀριστοφάνῃ λέγει ἐν Γα-
 γωνιστῶν, ἀφύη ἄλλ' ἀπὸ πληθυσμῶν τὰς ἀφύας.
 λέγει δὲ καὶ ἀφρὸς, ἀφῆ τὸ λευκότης. ἐστὶ δὲ ἡ πα-
 ρὰ πολλῶν λεγομένη ἑξῆσθαι. καὶ ἀφύων τιμῆ, τὸ
 ἔλασσον ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἐφῶν. καὶ ἀφύας φαληρικῆς
 τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. πλη-
 θυστικῶς δὲ λέγει. σπανιώτατα δὲ ἀφύα. Ἀριστο-
 φάνης⁷

Εὐρετὸ πᾶν ἀφῆ τὰς λιπαρὰς, ἀφύαν πηλὴν
 ὡσαύτῃ.

Ἐπὶ δὲ γένῃ πλείονα ἢ μὲν ἀφῆτις λεγομένη, ἢ τις
 ἢ γίνεσθαι ἀπὸ γένος, ἀλλ' ἐκ τῆ ὀπισθολόγησθαι τῆ
 θαλάττῃ ἀφρῆ. ἔπειτα δὲ ὅστις ἢ λεγομένη καβίτις, ἢ
 γίνεσθαι ἐκ τῆς μικρῆς καὶ φαύλων τῆς ἐν τῇ ἀμ-
 μαφ Φεγομένη καβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἔπειτα, αἱ ἐγκρα-
 σίχοι καλεῖνται. καὶ ἄλλῃ, ἢ τις ἐστὶ γένεσθαι μανί-

Fingunt quoque eam barbatam, & maris at-
 que foeminae instrumenta genitalia habentem,
 quoniam universae generationis eam dicunt
 esse praesidem, & a lumbo usque ad superio-
 res corporis partes virum; inferius vero foem-
 inam. Præterea fingunt eam equestrem, quia
 Æneas ejus filius, cum ad occasum usque na-
 vigasset, postea equum conscendit, & ma-
 trem hujusmodi simulacro honoravit.

Ἄφρη. Afri. Nomen gentis. Carthagini-
 enses. Ab Afro, Libyæ Rege, filio Saturni,
 ex Philyra nato. Quare spuma fit alba, do-
 cetur in v. Χιῶν.

Ἄφρητες. A praesidiis immunes. Thasii
 ad Metrodorum ducem Philippi dixerunt, se
 urbem dedituros ea conditione, ut immunes
 sint a praesidiis, tributis, & angariis, suis-
 que legibus vivant. Cum autem omnia di-
 cta clamore confirmassent, Philippum in urbem
 introduxerunt.

Ἄφρων & ἄνους. Amens & stultus. David:
 Amens & stultus simul peribunt. [Sic LXX
 Interpretes. Symmachus vero locum hunc sic
 reddidit: Ὁμοῦ ἀνήλιον καὶ ἀμαθῆς ἀπλοῦν.]
 Ἄνόητον vocat eum, qui vulgo quidem sapi-
 ens vocatur, at ea, quæ scire oportebat, in-
 telligere noluit. Ἀμαθῆ vero eum, qui omnis sapi-

Ἄφύα. Aphyæ. Duarum sororum mere-
 tricium nomina apud Hyperidem.

Ἄφύα ἐς πῦρ. Apua in ignem. Proverbium
 de iis, quæ cito ad finem perducuntur. A-
 puæ enim brevissimo tempore coquuntur. A-
 pud Aristophanem Tagenistis singulari nume-
 ro dicitur ἀφύη. Apud alios vero semper nu-
 mero multitudinis ἀφύα. Dicitur etiam ἀφρὸς
 propter candorem: estque idem piscis, qui
 vulgo appellatur ἑξῆσθαι. Et apuarum honor
 dicitur oleum, quia in eo coquuntur. Et a-
 puas Phalericas, i. e. magnas. Phalereus au-
 tem est portus Atticæ. Dicitur [plerumque]
 plurali numero [ἀφύα:] rarissime vero singu-
 lari. Aristophanes: Quidvis impetrabit, si [A-
 thenas] vocet λιπαρὰς, quo epitheto apuæ ornari
 solent. Sunt autem plura apuarum genera. A-
 lia enim vocatur ἀφῆτις, quæ non nascitur ex
 femine, sed ex spuma, quæ mari innatat. A-
 lia καβίτις, quæ nascitur ex parvis vilibusque
 gobiis, qui in arena victitant. Ex hac generan-
 tur aliæ, quas encrasicholos vocant. Est & a-
 liud genus apuæ, fœtus mænidum: aliud,
 membradum soboles; itemque aliud, quod

1 Ὁμοίως εἶπον πρὸς Μητροδωρον τὸν Φιλίππου στρατ.—εἰς τὸν πό-
 λιν] Ex Polybio. Vide supra v. Ἀνεπιταθμεύτως.
 2 Ἀνόητος φασὶ τὸν χαλέμδρον σοφόν, ὡς σιωπῆσαι τὸ δέον
 οὐκ ἐβελήσαντα. ἀπὸ γένος, ἀλλ' ἐκ τῆ ὀπισθολόγησθαι τῆ
 θαλάττῃ ἀφρῆ. ἔπειτα δὲ ὅστις ἢ λεγομένη καβίτις, ἢ
 γίνεσθαι ἐκ τῆς μικρῆς καὶ φαύλων τῆς ἐν τῇ ἀμ-
 μαφ Φεγομένη καβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἔπειτα, αἱ ἐγκρα-
 σίχοι καλεῖνται. καὶ ἄλλῃ, ἢ τις ἐστὶ γένεσθαι μανί-
 3 Ὁμοίως] Apud Theophrastum legitur ὁμοίως.
 4 Ἄφύα. ὄνομα ἔταυρων δύο παρὰ Υπερίδῃ.] Ex Harpocra-
 tion. Vide etiam Athen. lib. xiii. pag. 586.
 5 Ἄφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῷ τέλει οὐκ λαμβανόντων

ἀφῆτις] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Enarratore Com-
 menci ad Equit. pag. 327.
 6 Παρὰ Ἀριστοφάνῃ λέγει ἐν Ταγενιστῶν] Locum Aristophanis,
 ad quem Suidas hic respicit, citat Athen. lib. iii. cap. vii. pag.
 96. Vide etiam, quæ diximus supra v. Ἄφρῆ.
 7 Εὐρετὸ πᾶν ἀφῆ πᾶς λ.] Locum hunc ex Aristoph. Achar-
 nens. pag. 401. emendavi, qui in prioribus Edit. corruptissi-
 me sic legitur: Εὐρετο πανόδηον πᾶς λιπαρὰς ἀφύας &c. Vide e-
 tiam infra v. Ὠωπύη.
 8 Ἐπὶ δὲ γένῃ πλείονα. ἢ μὲν ἀφῆ.—ἐστὶ δὲ ἀφῆ ἢ ἀφῆτις]
 Eadem quoque ὡσαύτῃ pene leguntur apud Athen. lib. vii. pag.
 284. & 285.
 9 Γένεσθαι] Sic habent omnes Edit. Sed scribendum est γένεσθαι, ut
 apud Athenæum loco laudato legitur.

δαν καὶ ἄλλη, ἐν τῆς μεμβράδου καὶ ἄλλη ἐν τῆς μικρῶν κεφῶν. ἔτι δὲ ποσειδημόνη ἢ ἀφείπις. Ὅπ' Νικεμῆδες τῶν Βιθυνῶν βασιλεῖς, ἀφύης ἐπιθυμῶσαν, καὶ μακρὸν ὄντι τῆς θαλάττης, Ἄπιου ὁ ὀλοφάγου, μιμησάμεν τὸ ἰχθύδιον, παρῆθηκεν ὡς ἀφύης. ἢ δὲ κατὰ σκευὴν αὐτῆ. Θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτά, τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμήμεν, ἐπιζέσας ἔλασεν, ἐπιχίας ἄλας, καὶ μήκανας ἐπιπέρας, ἔλυσε τ' ἐπιθυμίαν.

Ἄφύης. ἀμαθῆς. ἀπαρῶν. Ὁ δὲ ἰὼ σὺν ἀφύης σιωπεῖν παραγράμματα φρασηγίας, καὶ Πολύβιου. Οὐ κωρὸς ἀφύεργου ἢ γέροντι ἀπλάς.

Ἄφύια. ἢ πρὸς τὰ ποσειδήμια μαθήματα πηλοῦτος.

Ἄφουκα. ἀκαλλώπιον.

Ἄφουκα. ἀναπόδρατα. ἀναγκαῖα. καὶ Ἄφουκτον, ὃ σὺν ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἄφύσγειον. τὸ ἰλυῶδες, καὶ συρρετόν.

Ἄφουσμός. ἀπάντησις.

Ἄφύσσαν. ἀπαντλῶν. ζυζυμῶν.

Ἄφ' ὑψηλῶ με κατὰ γελῆς. οἰοῖν, πᾶν με κατὰ φρενῆς. ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ τῆς ἀφ' ὑψους ἀφροδῶν.

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. ἔτ' τὸ σὺν τοῖς θεοῦ τοῖς ζυζυμῶν ἐπεμῆθη Θεοφραστοῦ, τῶν Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεινῶν ῥυαδῶν Σύραν τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κατέβη αὐτῶν βοήθειαν, ἐπεφάτευσεν Δαμασκῶν. οἰκιστὴς αὐτῶν σιλυχῶν Ἀχάζ, ἐθείασατο θυσιάζειν, καὶ ζυζυμῶν αὐτῶν, μέτρα τε αὐτῶν λαβὼν ἀπέστειλεν εἰς Ἱερουσαλήμ, κελεύσας Οὐρίαν τῶν ἱερέων πῆξαι αὐτῶν οἰκοδομῆσαι. καὶ ἀναζυζυμῶν ἔθυσαν ἐπ' αὐτῶν τοῖς Σύραν θεοῖς, τὸν ναὸν ἀπὸ κλείσας τῷ θεῷ. τῆς δὲ πελευθῶν, ὁ υἱὸς αὐτῶν Ἐζεχίας, ἐν Ῥαββὰ τῆς Ζαχαρίας θυγατρὸς, βασιλεύσας ἐν Ἱερουσαλήμ ἀπάντηαν ἐπισκέψασθαι.

Ἀχαιῖα. ἢ Ἑλλάς. Μόμμιο γὰρ ὑπαίχθη ἐπὶ τῶς Κορινθίους φαλαίς, τὸν Μέτελλον ἐν χερσὶν ἔσταν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγενομένη δὲ πεπονηκόσι τοῖς Ἀχαιῶσι πρὸ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίασθε, καὶ τὴν Κόρινθον εἶλεν αὐτοβοῶν, ἀφείλεσαν παντὸς καὶ τῆς τῆς Ἑλληνικῶν. ὅθεν δοκῶσι καὶ τὴν Ἀχαιῶν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χερσῶν ἔθυσαν, ὃ ποσειδῶν ἰὼ τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἔλιον μετὰ βαλόντες τῆς χερσῶν ἐπιθυμίαν, ἀφίκοιτο. καὶ Ἀχαιῶν βέλχον ἐπὶ τὴν ἐξ Ἑλλάδος βαλόντων. παρῶν πᾶσιν ὀνητοδῶν τὸν τὸν πῆξαι βέλχον πρὸς πελοποννησίαν, τὸ τὴν Ἀχαιῶν σφαιροῦν βέλχον.

ex parvis mugilibus generatur. Aphritis vero est omnium praestantissima. † Cum Nicomedes Bithyniae Rex apuam desideraret, & procul esset a mari, Apicius, homo gulosus, pisciculum hunc arte imitatus, alium ei cibum pro apua apposuit; quem sic apparavit. Cum cepisset gongylidem foeminam, hanc in longa & tenuia frustra dissecuit, apuaque speciem imitatus, affuso oleo ferventi, & addito sale, insperfoque papavere, Regis desiderio satisfacit.

Ἄφύης. Indoctus. Imperitus. Ille vero rerum gerendarum non erat imperitus. Et Polybius: Quo nullum tempus magis alienum omnino existit.

Ἄφύια. Ingenium ad disciplinas discendas ineptum.

Ἄφουκα. Non fucata.

Ἄφουκα. Inevitabilia. Necessaria. Et ἀφουκτον, quod vitari non potest.

Ἄφύσγειον. Cœnum. Sordēs.

Ἄφουσμός. Exhaustio.

Ἄφύσσαν. Hauriens. Extrahens.

Ἄφ' ὑψηλῶ με κατ. De sublimi loco me derides. Id est, me prorsus contemnis. Translatio ducta est ab illis, qui ex loco sublimi deridentur.

Ἀχαάβ. Achaab. Nomen proprium.

Ἀχάζ. Achaz, Rex Hierosolymorum. Hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalafari Assyriorum Regi, petens, ut a Syris & Israelitis se defenderet. Ille igitur opem ipsi ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram ejus Hierosolyma misit, & Uriæ sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. Reversus itaque, in ea Syrorum Diis immolavit, clauso Dei templo. Hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariae filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit.

Ἀχαιῖα. Graecia. Mummius Consul adversus Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, & Achaos, quorum vires jam ante accitæ & debilitatæ erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Graeciae tum principe urbe, primo impetu capta. Quamobrem Romani etiam nunc Graeciam videntur appellare Achaiam, a gente subacta, Graeciae principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum*: [proverbium, quod dicitur de illis,] qui certo jactu destinata feriunt. Achaorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum.

1 Ὅπ' Νικεμῆδες τῶν Βιθυνῶν βασιλεῖς. — ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν] Ex A. lib. i. pag. 7. ut Pearsonus etiam observavit.
2 Ἀπὸ τῆς ἀφείπις] Male hic Sand. seu Apicio tribuit, quae Achaicus vocatur. το δεσπομο quodam narrat. Contule ipsam Achaicam.
3 Ἀφύια. ἀκαλλώπιον] Vel ἰσχυρῶς, ἀφουκτον. ἀκαλλώπιον: vel,

Ἄφουκα. ἀκαλλώπιον, ut apud Hesychium.
4 Ἀφύσγειον. τὸ ἰλυῶδες. συρρετόν] Ex Scholiasta Homeri ad II. A. v. 495.
5 Διαλεγομένη] Puto legendum ἀφραγαρωμένην.
6 Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἱερουσ.] Vide II. Reg. cap. xvi.

Ἀχαιῖα.

Ἀχαιῖνη. ἢ ἔλαφο.

Καὶ σκύτο ἀμφιδέξεν σικτὸν ἀχαιῖνα.

Ἀχανὲς πέλαγος, καὶ πεδίον. τὸ ὑπὸ πολὺ κελυῖος. Τέλιμα (α δὺσπορα ἀφιδέχε), καὶ ἐπὶ τῆσιν ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίον βάθος, ἐν ᾧ μυρία τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεισαν, καὶ τὸ σιωχεῖς ἢ ὕλης φοβερότατον. καὶ Ἀχανῆϊς, ἀφανῆϊς, ἀφειγῆϊς. καὶ Ἀχανῆς, ὁ μὴ κελυῖος, καὶ ἄφωνος, ὁ ἐννεός, ὁ ἐκπεπληγμῆος σιωπῆ.

Ἀχαιῖνη. μέτρον ἐπὶ Περσικόν ὡσαύτῃ ἢ ζετάρη ὡσαύτῃ Αἰγυπτίους. ἐχάσθη δὲ μεδίμνος Ἀττικὸς μέτρον, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δὲ Φασιν, ὅτι κίση ἐστίν, εἰς τὴν καλεῖσθαι τὴν ἐπισημοσύνην οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας γελλόμενοι.

Ἀχαι. χαλεπὸν κακόν. Ἀρριανός. Ὁ δὲ πῖσιν ἔδωκε τοῖς καλοῖσθαι, μηδὲν ἄχαι πείσεσθαι ἐν βασιλείᾳ. Καὶ αὐτῆς. Οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαι πρὸς αὐτῶν.

Ἀχαι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τὴν αἰχμαλώτους ἀφαις, ἐξιώντας τῆ τείχεος παρεφύλαττον ἐρεστικῶς, μὴ πὶ ὑπὸ τῆ φρακτικῶν πάθωσιν ἄχαι, μίση τῆ πρὸς Παρθιαῖς. Καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἐδεῖτο μηδὲν πρὸς ἄχαι πεισθῆναι βασιλέα τοῖς ἑαυτῆ ἐχθροῖς. Καὶ αὐτῆς. Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γαῖαν, ἔδεν δὲ ἔδρασαν ἄχαι. † Ἀχαιεῖτω νοσήματι τὰ θυμῶν χαλεπότης, λύμους ὅσους ἐδύνατο παντοδαπῶς τὸ σῶμα λυμωῖσθαι.

Ἀχαιεῖτων. μὴ χαλεπότης. καὶ Ἀχαιεῖτος, μὴ θυμῶν. Ξενοφῶν. Οἶμα γὰρ ὅτι σὺν ἀν ἀχαιεῖτος μὴ ἔχον, ἔτε πρὸς ὑμῶν, ἔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαιεῖτων. ἀντὶ τῆ μὴ χαλεπότης. ἔπος Ἀντιφῶν. καὶ Ἀχαιεῖται, τὸ μὴ χαλεπότης, μηδὲν ὑπερυγῆται.

Ἀχαιεῖτος. Ξενοφῶν. Κύρος δὲ ἦγε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ ἔς μὲν ἑώρα καλλοπιζομένης καὶ πειρωμένης αὐτῶν χαλεπότης, τῆσιν εἶα σὺν τοῖς ὀπλοῖς ἔς δὲ ἑώρα ἀχαιεῖτος ἐπιμένοντας, τῆσιν τὴν ἴππων παρέδωκε τοῖς Πέρσας, τὰ δὲ ὄπλα κατέκαυεν. Ἀχαιεῖτος ἐν, ἀνθὶ χαλεπότης.

Ἀχαιεῖτης. Ὁ Ἀχιλλεύς.

Πολλάκις ἐν θυμῶν καὶ ἐν σελῶσιν τεθλιῶς

Βλαυσός Ἀχαιεῖτης κιστός ἔρεσε κόμην.

Ἀχαιεῖτης λίθος καὶ λυχνίτης, καὶ ἀεπίτης.

Ἀχαια. ἢ Δημήτης. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης. Οὐδὲν ἀντὶ Ἀχαιαν καλεῖσθαι. ἔτω δὲ αὐτῶν ἐκάλεθον σὺν τῆ

Ἀχαιῖνη. Cerva. Et pellem maculosam corio undique tecta cerva.

Ἀχανὲς πέλαγος. Mare vastum. Et ἀχανὲς πεδίον, campus late patens. Paludes transitu difficiles excipiunt, & post has vasta & exitu carens sylvia, in qua myrica arboribus majores e terra enatae erant, & arborum densitas horrorem non exiguum incutiebatur. Et Ἀχανῆϊς, obscuri, luce carentes. Et Ἀχανῆϊς, non lians, voce carens, mutus, praestupore tacens.

Ἀχαιῖνη. Achane, mensura est Persica; ut Artabe apud Aegyptios. Capiebat autem medimnos Atticos XLV, ut Aristoteles testatur. Alii vero dicunt esse cistam, in qua legati, religionis vel sacrorum causa aliquo missi, cibaria reponerent.

Ἀχαι. Molestum. Malum. Arrianus: Ille vero fidem incolis dedit, fore, ut nulla a Rege molestia afficerentur. Et iterum: Nulla eos molestia ab ipsis affectum iri.

Ἀχαι. Molestum. Malum. Ille vero captivos dimissos & ex urbe exeuntes observabat adstant, ne quid mali paterentur a militibus, ob odium, quo Parthos prosequerentur. Et rursus: Ille vero rogabat, ne Rex inimicis, malum rumorem de se spargentibus, fidem adhiberet. Et iterum: Rex Persarum ditio-nem Romanam ingressus est: sed nullo eam damno affecit. † Irae, pessimo animi morbo obsequens, omni crudelitatis genere corpus lacerauit.

Ἀχαιεῖτων. Non gratificari. Ingratum esse. Et ἀχαιεῖτος, ingrate. Xenophon: Existimo enim me nec erga vos, nec reliquam Graeciam ingratum esse.

Ἀχαιεῖτων. Non gratificari. Sic Antiphon. Et ἀχαιεῖται. Non gratificatum esse, nec operam suam alicui navasse.

Ἀχαιεῖτος. Xenophon: Cyrus vero Lydorum captivos abduxit, & quos quidem animadvertibat corporis culiui studere, operamque dare, ut sibi gratificarentur, his arma reliquit. Quos autem videbat animo invito manentes, horum equos Persis tradidit, & arma combussit. Ἀχαιεῖτος igitur significat absque gratia.

Ἀχαιεῖτης. Acharnites. Saepe in theatris & scenis florens & viridis hedera Acharnensis comam tuam texit.

Ἀχαιεῖτης. Achates, est lapis: ut lychnites & acetites.

Ἀχαια. Ceres. Aristophanes: Ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset. Sic autem

1 Καὶ σκύτος ἀμφιδέξεν σικτὸν ἀχ.] Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod ex Col. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Οἶμας.
2 Ἀχαιῖνη] Legendum est, ἀχαιῖνης. Vide Etymologum.
3 Ἀχαιῖνη. μέτρον Περσ. ὡσαύτῃ ἢ ζετ.] Ex Enarratore Comici ad Acharnens. pag 376.
4 Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμ.] Haec sunt verba Procopii lib. 1. de Bello Pers. cap. 2. pag. 8.
5 Οἶμα γὰρ, ὅτι σὺν ἀν ἀχαιεῖτος μὴ ἔχον, ἔτε πρὸς ὑμῶν, ἔτε πρ.] Constructio potius requirit, ut legatur, οἶμα γὰρ, σὺν ἀν ἀχαιεῖτος μὴ ἔχον, ἔτε πρὸς ὑμῶν, ἔτε πρὸς τὴν ἄλλην πάσιν Ἑλλάδα.
Tom. I.

6 Ἀχαιῖνη] Imo potius Ἀχαιῖνης.
7 Πολλάκις ἐν θυμῶν καὶ ἐν σελῶσιν.] Distichum hoc legitur Antholog. Epigramm. lib. 111. cap. xxv. pag. 398. (275. Ed. Henr. Steph. P.)
8 Ἐν θυμῶν] Scribe ἐν θυμῶν, ut in Antholog. Epigrammatum;
9 Βλαυσός] Sic etiam legitur in Antholog. Epigrammatum; itemque infra v. Βλαυσός: sed corrupte, ni fallor. Existimo enim ejus loco scribendum esse βλαυσός, quod vermen significat.
10 Ἀχαιεῖτης. Οὐδὲν ἀντὶ Ἀχ.] Apud Aristoph. Acharnens. pag. 405. (290. Ed. Baf. P.) locus hic recte sic legitur: Οὐδὲν ἀντὶ τὴν Ἀχαιῶν βασιλῆος ἀχαιεῖτης.
Ecc κτῆπε

κτύπε τῆς κυμβάλων καὶ τυμπάνων τῆ γενομένης
 χτ' ἢ ζήτησιν πῆς κόρης. ἢ ὑπὸ τῆ πατρὸς ἢ θυγα-
 τέρα ἀχυσ· ἢ ὑπὸ τῆ ἡχῆ, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς πε-
 ρεῖ τῆ γέφυραν εἰς Ἀθῆνας ἀπιῖσιν. ὁ δὲ νῆς, ὅκ ἡ-
 νέχετο ἀν' ἑδὲ τῆ Ἀχαιῶν αὐτήν.
 leusine] Athenas euntes, probris & convitiis petentes. Sensus autem est: *Ne ipsam
 quidem Cererem patienter tulisset.*

Ἀχαιίδα. Ἐμλιίδα.

Ἀχαιῖνη. ἢ ἔλαφ. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Καὶ σούτ' ἀμφιδόρυς σικτὸν ἀχαιῖνης.
 καὶ Βάβρι.

Τοιαῦτα ἰκώλλησαν τὴν ἀχαιῖνην

Ἐπειὲν ἔλθειν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἄδην.

Ἀχαιός, ἢ Συρακούσιος, τραγικός νεώτερος, ἔ-
 γραψε τραγωδίας 10.

Ἀχαιός, Πυθοδάξης, ἢ Πυθοδώριος, Ἐρετριδῆς, τρα-
 γικός, γέγονε χτ' ἢ ὀδ' Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα
 ἐδίδαξε μδ'. οἱ δὲ, τριάντα ἰσορήκασιν ἄλλοι κδ'.
 οἴκησε δὲ ἐν. ἡ δὲ νεώτερος Σοφοκλῆς ὀλίγω πνί.
 ἐπεδείκνυτο δὲ κοινῇ σὺν Εὐριπίδῃ ὑπὸ τῆς πγ' Ὀ-
 λυμπιάδος.

Ἀχέων. μελοχὴ ἔστιν ἀντὶ τῆ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ
 κερύφθῃ. Σοφοκλῆς. Κρυπτὰ τ' ἀχέων ἐν ἡβῆ. ἀν-
 τὶ τῆ, ἐν ἡβῆ κρυπτῇ λυπέμενος.

Ἀχερό. ἢ Σοφοκλῆς.

Κοίλης τ' ἀχερό, ἢ κἀπὸ λαῖνός τ' ἀφῆ.

Ἀχερυσία. ἐπὶ λίμνῃ ἐν ἄδῃ, ἡ δὲ ἀφῆ περὶ τὸν
 οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅσῃ δανάη καλεῖται,
 τῷ πορτομῆ διδόντες.

Ἀχερῶς. ἢ λεύκη.

Ἀχέρον. ποταμὸς ἐν ἄδῃ μεμνημένος ὡς
 τὸ ἄχι ρεῖν. καὶ ἢ Ἀειφορίας ἐν Βασιλείῃ, ἐκφο-
 ρῆσαι θέλων φησὶν.

Ἀχερῶν τὸ σιόπελ' αἰμαλοφαγῆς.
 ἀπὸ τὸν Διόνυσον.

Ἀχέρον. τόπος πῆς μέσῃ τῆ παντός· ἐν ᾧ ἀ-
 ῖμης ἔστιν ὑδάτων, καὶ κλάπταις, ἢ μέγχι τῆ τέλ-
 ματι τῆ παντός, σιόπειός τε καὶ ἀφῆ. Ὁ δὲ
 Ἀχέρον κατὰ τὴν ἔοικε, καὶ ἢ κολαφίῃ, ῥύπῃ καὶ
 σμῆχον τὰ ἀμαρτήματα τ' ἀνηρέπων.

Ἀχέτας. ὅσῃ εἶδος τέλειος, ἀλλ' ἐπίθετον
 τέλειος, ὡς καὶ ὁ ἀκνήτας. ὑπὸ τῆ ἡχῆ ἐν
 ἀκνήτας.

Ἀχειρός. ὁ χειρὸς ἐστραμμένος χτ' ἢ μετὰ πλάσ-
 μῳ. Πισίδης.

1 Ὁν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθῆνας ἀπῆ. Locu-
 hic est obsecutus & corruptus, quem sic legendum puto: ὃν παρεῖ-
 χον εἰ (vel αἰ) περὶ τὴν γέφυραν πῆς εἰς Ἀθῆνας ἀπῆσιν. Intelligen-
 da enim sunt verba hec de mulieribus, que tempore Eleusini-
 orum in ponte Cepheidi fluminis sedentes, in obvios quosque,
 qui vel Athenis Eleusinem, vel Eleusine Athenas ibant, scommata
 & probris iaciebant; de quo more vide Hesychium v. Γεφυραῖα.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ σούτ' ἀμφιδόρυς. Vide paulo ante post
 v. Ἀχαιῖνη.

3 Κατὰ τὸν νόμον. Metri gratia legendum est κατὰ τὸν νόμον.

4 Ἀχαιός, Συρακούσιος. De hoc & sequenti Achæo vide Meursium
 in Bibliotheca Græca.

ipsam vocarunt a strepitu cymbalorum &
 tympanorum, qui eo tempore, quo Profer-
 pinam quærebat, audiebatur. Vel a dolore,
 quo mater ob amissam filiam afficiebatur.
 Vel a strepitu, quem edebant mulieres in
 ponte sedentes, & obvios quosque, [E-
 leusine] Athenas euntes, probris & convitiis petentes. Sensus autem est: *Ne ipsam
 quidem Cererem patienter tulisset.*

Ἀχαιίδα. Græcam.

Ἀχαιῖνη. Cervæ. In Epigrammate:
Et pellem maculosam pelle undique tectæ cervæ.
 Et Babrius:
*Talia garriens, persuasit cervæ, ut ad eun-
 dem Orcum bis descenderet.*

Ἀχαιός. Achæus, Syracusanus, Tragicus
 junior, scripsit tragœdias decem.

Ἀχαιός. Achæus, Pythodori vel Pytho-
 doridis filius, Eretrienſis, Tragicus; vixit O-
 lympiade LXXIV, docuitque fabulas XLIV;
 vel, ut alii, xxx, aut, ut alii, xxiv: quarum
 una vicit. Sophocle paulo junior fuit, cum
 quo, uti & Euripide, fabulas una edidit ab O-
 lymp. LXXXIII.

Ἀχέων. Est participium, diciturque [apud
 Sophoclem] de eo, qui ægre fert, quod la-
 teat. Sophocles: *Ægre ferens quod pube-
 ri ipsi occulte vivendum sit.*

Ἀχερό. Pirus sylvestris. [Stans] prope pi-
 rum sylvestrem, & supra lapideum sepulcrum.

Ἀχερυσία. Acherusia, palus apud Inferos,
 quam mortui trajiciunt, portitori dantes
 nummum, qui Danace vocatur.

Ἀχερῶς. Populus alba.

Ἀχέρον. Acheron, fluvius fabulosus apud
 Inferos: sic dictus ab ἄχι dolores, & ρεῖν,
 fluere. Apud Aristophanem *Ranis* Æacus
 Bacchum terrere volens ait: *Et scopulus A-
 cherontius, sanguine manans.*

Ἀχέρον. Acheron, locus in medio Universi,
 aqua ex imo reddens & vicissim absorbens uf-
 que ad terminum Universi, tenebrosus & lucis
 expers. Acheron autem purgatorio similis
 esse videtur, non loco supplicii, abstergens
 peccata, & ab iis homines purgans.

Ἀχέτας. Non est species cicadae, sed epi-
 thetum; quemadmodum & ἀκνήτας. Dici-
 tur autem ἀχέτας ab ἡχῆν, i. e. sonum redde-
 re. Cicadae enim inter spinas cantant.

Ἀχειρός. Manu privatus. Per metaplas-
 mum, pro ἄχειρ. Píſides: *Pedibus manibus-*

5 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 323. ut Portus observavit.

6 Κἀπὸ λαῖνός τ' ἀφῆ.] Cum Cantero Nov. Lect. lib. III. cap. III.
 legere malim κατὰ λαῖνός τ' ἀφῆ.

7 Τὸ νόμισμα, ὅσῃ δανάη καλεῖται, τῷ πορτομῆ.] Vide infra v.
 Δανάη, v. Καρκάδοντα, & v. Πορτομῆον.

8 Ἀειφορίας ἐν Βασιλείῃ.] Pag. 234. (149. Ed. Bas. P.)

9 Μέγχι τῆ τέλειος.] Puto scribendum esse μέγχι τῆ τέλειος
 quam lectiorem in versione secutus sum.

10 Ἀχέτας. ὅσῃ εἶδος τέλειος, ἀλλ' ἐπίθετον τέλειος.] Hæc refutavi-
 mus supra v. Ἀκνήτας, quem locum adeat Lector.

Ἄπυς, ἀχίς, ἔ βαρεῖ τὸν αὐχένα.
 Πλήγας ἑκάστῳ τῷ μελάν αἰ σιωδέσας.
 Ὡς τῆς Χοσρόης ἀμότιπός Φησι.
 Ἀχίρωτον. ἀμωμον.

Ἀχλιώα. Σπειά. Δειποφάνης Ἀμφιερῶ.
 Νόσφ βιαδαίς, ἢ Φίλων ἀχλιώα.

Ἀχης. ὁ πέπυς.

Ἀχίω. ὁ πωχός. καὶ Ἀχίωες, οἱ μηδὲν ἔχοντες.

Ἀχίρας. ἵονμα κύριον. καὶ ὁ σκώληξ. καὶ Ἀχί-
 ρας, ὁμοίως.

Ἀχίς. ὁ λυπηρὸς. ἐπὶ τῷ α εἰς η.

Ἀχι. ἀντὶ τῷ βραδύως.

Ἀχίας. ὁ παρρητικός ἐπὶ Ἱεροβοάμ βασι-
 λέως τῷ Ἑβραίων ἴω. κάμυον δ' αὐτῷ κατ' ἐκεί-
 νον τὸν κωρὸν τῷ παιδός, τὴν γυναικα αὐτῷ παρρη-
 τικῶς ἔειπεν, ἔνθα διέτριβεν ὁ Ἀχίας, ὡς τῆς τῷ
 παιδός υγείας, μετασχηματισμῶν τῷ τολμῶ. μελ-
 λόσις δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσέναι, τὰς ὄψεις ἡμω-
 ρωδὸς ἀφ' ἧς τὸ γῆρας, ἐπιφανὲς ὁ Θεὸς ἀμφοτέρω
 αὐτῷ μιλῶν, τὴν τε τῷ Ἱεροβοάμ γυναικα, καὶ τὴν
 μέλλε λέγειν αὐτῇ. καὶ παρρησίας ὡς ξένης, ἀνεβόη-
 σεν. Εἰσελθε, ὦ γύναι, τί κρύπτεις σαυτήν; τὸν γὰρ
 Θεὸν ἔ λανθάνεις. ἀπελθε ἐν ὡρῆς τὸν ἄνδρα, τὰδε
 λέγει Κύριος. Ἐπεὶ σε μέγαν ἐκ μικρῶ καὶ μηδενός
 ὄντα ἐποίησα, καὶ σπαρτίσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τῷ
 Δαβὶδ γένος σοὶ ταύτῳ ἔδωκα, σὺ δὲ τέταν ἡμω-
 μόντας, καὶ τὴν ἐμὴν θρησκείαν καταλιπὼν, χανου-
 τὸς Θεὸς κατεσκύβησας, καὶ τέταν πμῶς, σὲ πάλιν
 καταστρέψω, καὶ πᾶν ἐξολοθρεύσω σε τὸ γένος, καὶ κωσὶ
 καὶ ὄντισι βωρῶν γενέσθαι ποιήσω. μετῴξει δὲ τῆς πμω-
 είας καὶ τὸ πλῆθος, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ ἀφ-
 σπαρῶν εἰς τὸς πέρας Εὐφράτη τόπους, διότι τοῖς σοῖς
 ἀσεβήμασι κατηκολύθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν κατὰ λήθη

Ἀχιλλεύς Στάπιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ γράφας τὰ
 κτ' Λευκίπυου καὶ Κλειφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ
 ἐκ βιβλίου ἢ. γέγονεν ἑκατόν Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκο-
 πος. ἔγραψε δὲ περὶ σφαιρῶν καὶ ἐτυμολογίας, καὶ
 ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ θαυμα-
 σίων ἀνδρῶν μνημονεύσαν. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ κτ' πάν-
 τα ὅμοιος τοῖς ἐρωτικαῖς.

Ἀχιλλεύς βίχη.

Ἡ ποτ' Ἀχιλλεύς ποτ' ἔξετασ υἱας Ἀχαιῶν.
 Ὁ ὁ Κάμιλλος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, εὗξατο τὴν
 Ἀχιλλεῖον βίχη, ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον
 ἐν κωρῶ. ἀπέντησε δὲ αὐτῷ ἔ πολὺ ὑπερον. Κελτῶν
 γὰρ τὴν πόλιν καταλάβονταν, ὁ δὲ ἴμος ἐπὶ Κάμιλ-
 λον κατέβη, καὶ Δικλάτωρα αὐτῷ εἴλετο. ὡς ἐν

1 Ὁ βωρεῖ. Sic habet Editio Mediolanensis. Reliquæ vero ὁ-
 ξαρεῖ, corrupte. Quid ii legatur σιδυρεῖ? Sed, cum frag-
 menti huius sensus propter brevitatem sit incertus & obscurus, ἐπίχου.
 2 Ἐκάστῳ. Legerim potius ἐκάστῳ.
 3 Ἀχίω. ἀπορία. Vide infra v. Ἡραίων.
 4 Ἀχιρῶς. Legerim potius Ἀχιρῶς, ut habet Etymologus.
 5 Ἀχίας. σφαιρῶν ἔτι ἐπὶ Ἱερ. Vide I Reg. xiv. & Joseph.
 Antiq lib. v. 11. cap. 1v.

que carens non gravat cervicem; integraqve
 ei sunt singulorum membrorum junctura. De
 Chofrois crudelitate ibi loquitur.

Ἀχίρωτον. Quod reprehendi & culpari ne-
 quit.

Ἀχλιώα. Penuria. Paupertas. Aristophanes
 Amphiarao: Morbo coactus, vel amicorum
 penuria.

Ἀχης. Pauper.

Ἀχίω. Pauper. Et Ἀχιρῶς, pauperes.

Ἀχίρας. Nomen proprium. Item, vermis.
 Et Ἀχιρῶς, idem.

Ἀχιρῶς. Molestus. [Dicitur est pro ἀχιρῶς,
 mutato α in η.]

Ἀχι. Facile.

Ἀχίας. Achias. Hic Propheta fuit tempo-
 ribus Jeroboami Regis Hebræorum: qui, fi-
 lio ipsius ægrotante, uxorem suam mutato
 habitu Achiam adire iussit, de salute filii per-
 contaturam. Cum autem ades jam ingres-
 sura esset, & propheta præ senio cæcutiret,
 Deus illi apparuit, & utrumque indicavit,
 tum, Jeroboami uxorem adesse, tum, quid
 ipsi respondendum esset. Cumque illa ut
 peregrina transfiret, propheta exclamavit:
*Intra, mulier: quid personam mentiris? De-
 um enim non lates.* Redi igitur ad maritum.
 Hæc inquit Dominus: Quoniam te magnam
 e parvo & nullo effeci, & regnum, familiæ
 Davidis ereptum, tibi dedi, tu vero horum
 immemor fuisti, meique cultu relicto Deos
 fufiles colere cœpisti, te rursus evertam, totum-
 que genus tuum perdam, & canum volucrum-
 que cibum efficiam. Hæc pœna ad popu-
 lum etiam redundabit, quippe qui ex terra
 beata pulsus per loca, quæ ultra Euphratem
 sita sunt, dispergetur, quoniam impieta-
 tem tuam secutus est. Filium vero tuum
 reperies mortuum: quod etiam accidit.

περὶ τῆς πόλεως ὅσῳ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεύς Στάπιος. Achilles Statius, Alexan-
 drinus; qui de Leucippe & Clitophonte scrip-
 sit, & alia amatoria libris octo. Tandem fa-
 ctus est Christianus, & Episcopus. Scripsit de
 Sphæra, & Etymologia, & Historiam miscella-
 neam quæ multorum & magnorum admira-
 biliumque virorum mentionem facit. Stilus
 ejus ubique similis est illi, quo in Amatoriis
 utitur.

Ἀχιλλεύς βίχη. Achillis votum. *Profecto
 aliquando Achillis desiderium filios Achivorum
 subibit. † Camillus, Romanorum Imperator,
 a Diis immortalibus idem precatus est, quod
 Achilles olim precatus dicitur, ut Romanos se
 desiderium aliquando subiret: cujus voti hæud
 ita multo post compos factus est. Cum enim Galli
 urbem occupassent, populus opem Camilli implo-*

6 Ἀχιλλεύς Στάπιος. De hoc vide Photium in Bibliotheca Cod.
 LXXXVII. qui eum Τάπιον vocat.

7 Ἡ ποτ' Ἀχιλλεύς ποτ' ἔξετασ υἱας Ἀχαιῶν. Hæc sânt verba Ho-
 meri II. A. v. 240.

8 Ὁ Κάμιλλος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, εὗξατο τὴν Ἀχι. Hæc &
 quæ sequuntur sânt verba Appiani in Excerptis Constantini a Va-
 lesio editis pag. 549.

ταῖς Κελίκοις φρέσιν ἀναγέγραπ.)

Ἀχλειαὶν. τῷ τε κριθῶν κριθῶν, καὶ ὄρνων, ἔπειτα καλεῖσθαι. Ἀειφορῆς Ἀχλειαὶν ἔπειτα. ἀντὶ τῆς σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μελίχθι. ἢ Ἀχίλλαισι κριθῶν, αἱ ὄρνεις.

Ἀχθῆσι. λυπηθῆσι. τῷ ἄρῳ περὶ Ἀχθῆσι. ἀντὶ τῆς λυπηθῆσι ποτὲ τῷδε τῷ περὶ γαλακτοῦ γενομένου.

Ἀχθεται. λυπείται. καὶ Ἀχθεται, λυπηθείς. Ὁ δὲ Ἀχθεται τοῖς ἑπιτάγμασι, πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Ἀχθινή. λυπηθῆ. ὀλεθρία.

Ἀχθινῶν δ' εἶδε βοοκρασίαν.

καὶ Ἀχθινῶν, ὁ ἐπίποι.

Ἀχθιδῶν. λύπη.

Ἀχθομαι, βαρῆμαι, ἀγανακτῶ. Ἀειφορῆς Ἀχθομαι τοῖς παῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι. ἀντὶ τῆς, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις ἐπεὶ ὁ παῶς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύρεος ἐχρῶντο καὶ πᾶσαι. καὶ Ἀχθομαι αὐτῷ τῷ ῥύπῳ ἀντὶ τῆς, τῆς ἀνελευθερίας καὶ μικρολογίας. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῷ γλίχρῳ καὶ ἀνελευθέρων ἐπίθεσαν. ἔπειτα γὰρ ῥυποκοινῶδες λέγουσι τὰς ποιήτας. καὶ Ἀειφορῆς Κρομμύοις γὰρ Ἀχθομαι. καὶ Ἰάσπι. Ὁ δὲ Θεὸς Ἀχθῆσι τῆτε τῆ βασιλείῳ τῷ Ἀμαληκίτων σωτηρία, καὶ τῆ τῷ βοοκράσιαν ἀφάρπαγῆ ἢ πλήθους, ὅτι μὴ συγχρησάνθαι αὐτῷ ταῦτ' ἐπέσχεθη. καὶ Ἀχθῶμοι, βαρῆμοι, πιεζόμενοι. Ἀμφὶ τε ἡμέραν μέσσω τῷ ἡλίῳ Ἀχθῶμοι, τὰ ὄπλα κατέθειλο. καὶ Ἀχθῶ, βάρῶ, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαρῶζοντα. καὶ παροίμια.

Ὅς σὺ ἀν' ἔραντ' ἔδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι. πολλαχρῶς γὰρ Ἀχθοφορῶντας τὰς Αἰγυπτίους μέμνηται.

Ἀχλαξ. ἢ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἢ ὁ μικρὸς λίθος.

Ἀχλὺς. σκοτία. ὀμίχλη. ζόφος. ἀμβλυωπία. καὶ, Ἡέρῳ Ἀχλυσάνθαι. ἀντὶ τῆς σκοτιότητος.

Ἀχνη. λεπτὰ ἄχρη, ἢ ἀκαταρσία. καὶ Ἀχνη ἄλως τὸ λεπτότατον τῆς ὕδατος. ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. ἐν Ἐπιγράμματι.

Μήλον θ' ἠδύπην λεπτὴν πεποικιλμένην Ἀχνην. καὶ Ἀχνη πυρὸς, ὁ καπνός. καὶ Ἀχνη ὕπνη, ὁ Ἰπποκράτης Φησί· καὶ Ἀχνη λιμῶ. διλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

1 Ἀειφορῆς] Epigr. pag. 337.

2 Αἱ ὄρνεις] Lexis, αἱ ὄρνεις, ut apud Scholiastam Aristophanis.

3 Ἀειφορῆς] Acharnens. pag. 373. (263. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Ἀχθομαι γὰρ σπασίσι
καὶ τοῖς παῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

4 Καὶ Ἰάσπις Ὁ δὲ Θεὸς Ἀχθεται τῆ πε τῆ βασι.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum Antiq. Jud. lib. vi. cap. viii. pag. 184.

5 Ὅς σὺ ἀν' ἔραντ' ἔδ' ἑκατὸν Αἰγ.] Haec sunt verba Aristoph. Ranis pag. 277. (184. Ed. Bas. P.)

6 Πολλαχρῶς γὰρ Ἀχθῶ. τὰς Αἰγ. μέμνηται] Apud Enarratorem

ravit, eumque Dictatorem iterum creavit, ut in libro de Bellis Gallicis dictum est.

Ἀχλειαὶν κριθῶν. Hordei Achillei: id est, puri & egregii. Aristophanes: Achilleo hordeo vesceris. Id est, victus in Prytaneo particeps es. Vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile.

Ἀχθῆσι. Dolebis. Tandem aliquando dolebis. Id est, tandem aliquando afficeris dolore, si haec res fiat.

Ἀχθεται. Dolet. Et Ἀχθεται, dolens. Ille vero imperata aegre ferens, multis durisque verbis respondit.

Ἀχθινή. Tristis. Pernitiosa. Tristem vero vidit boum cadem.

Ἀχθιδῶν. Dolor.

Ἀχθομαι. Gravor, doleo, indignor. Aristophanes: Iniquo animo fero pavones & jaectantiam. Id est, sinus pictos & variegatos. Pavo enim pennas habet variis coloribus distinctas. Vel, quia purpura & tiaris utebantur. Et Ἀχθομαι αὐτῷ τῷ ῥύπῳ, fordes & avaritiam ejus inique fero. ῥύπος enim dicitur de hominibus avaris & illiberalibus, quos ideo ῥυποκοινῶδες vocant. Et Aristophanes: Cepis enim offendor. Et Josephus: Deus autem indignabatur, quod [Saulus] Regi Amalecitarum percussisset, & populus pecudes in praedam vertisset, cum neutrum ipse permisisset. Et Ἀχθῶμοι, gravati, pressi, [molestia affecti.] Et circa meridiem, cum Solis ardor ipsis molestus esset, arma deposuerunt. Et Ἀχθῶ, o-nus, dolor.

Ἀχθοφόρον. Onera bajulantem. Et proverbium: Quos ne centum quidem Aegyptii bajulent. Multis enim in locis [Aristophanes] Aegyptiorum ut bajulorum meminit.

Ἀχλαξ. Arena lapidosa. Glarea. Vel lapillus.

Ἀχλὺς. Tenebrae. Caligo. Nebula. Oculorum caligatio. Et, Ἡέρῳ Ἀχλυσάνθος, i. e. Aere obscurato.

Ἀχνη. Minuta palea. Acera. Vel, fordes. Et Ἀχνη ἄλως, tenuissima aquae pars, spuma maris. [Item lanugo.] In Epigrammate: Pomumque suavem spirans odorem, & tenui lanugine vestitum. Et Ἀχνη πυρὸς, fumus. Et Ἀχνη ὕπνη [de somno levissimo dicitur.] Et Ἀχνη λιμῶ, ramentum vel lanugo lintei apud Hippocratem. Significat etiam quodvis ramentum tenue.

Comici loco laudato rectius sic legitur: Πανταχρῶς γὰρ Αἰγυπτίων ὡς Ἀχθοφορῶν μέμνηται. Confer eundem Scholiastam ad Aves pag. 595.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xiv. ut Portus etiam monuit.

8 Καὶ Ἀχνη ὕπνη] Huc spectant verba Comici Vespiis pag. 436.

Ἰππὸς δ' ἔρα τ' οὐκ ἔστι πικρὸς ἀδὲ πικρὸς ἀδύ.

Ἡν δ' ἔν καπνῶσιν καὶ Ἀχνην.

i. e. Et noctu ne bilium quidem somni videt. Quod si unum oculos vel leviter claudere capis &c.

9 Ἀχνη λιμῶ] Sic etiam legitur apud Hesychium. Sed scribendum est, Ἀχνη λιμῶ, ut recte monuit Fœsius in Oeconomia Hippocratis v. Ἀχνη.

Ἄχνης. ἀγένειος.

Τίς τὸν ἄχνην Ἐρμῶ σε παρ' ὑσπλήγγασιν ἔθηκεν.

Ἀχνύμεν. λυπέμεν.

Ἀχ. λύπη σιωπῆν ἐπιφέρεισα. ὡς τὸ καὶ ἀχνύμεν, τρεῖσι λυπέμεν. Λήγετε τῷ ἄχνης. κακῶν γὰρ δυσάλωι ἔδει. ἀντὶ τῷ δύσληπι, ἀλλ' ἐνάλωι. Ἡ δὲ σύγκλησις, ὡς ὅτι ἀχνηνὶ πεπληγμένη, ἐξηπορεῖτο.

Ἄχ. ἀντὶ τῷ ἀ ἔχω. Ὁ Σοφοκλῆς

Καί μιν ταλαίνης σικερά μιν τὰδ', ἀλλ' ὅμως

Ἄχ. —————

Ἀχάν. ἀμπελ.

Ἀχός. τὸ πιπερῶδες τῆς κεφαλῆς. ὡς τὸ ἀχνη, ἀχνός καὶ ἀποβολῆ τῆ ν, ἀχός. κλίεται δὲ ἀχός, ὡς τῷ ω μεγάλη. ὡς ἰχός, τῷ σσειπότῳ αἰμαί.

Ἀχραίνον. ἀφαιτον. κυρίως, ἔχει χεῖρας ἠφατο. ἀμόλυτον.

Ἀχεράς. εἶδος ἀπίου. Ἄξειοφάνης

Ἀχεράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σίτια.

Μάν, ἢ Θερασύβελ εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς, ἢ ἄχεράς ἐπέχει τὴν γαστέρα. ἔτι δὲ ὁ Θερασύβελ ἀντιλέγει μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις φρέσσει, ὡς σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα ὁ δωροδοκίας, ἀχεράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

Ἀχρεῖόγελως ἀνθρώπων. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἀχρεῖον. τὰ τόνω ὡς ἀμεινον.

Ἀχρησα. καὶ παροιμία. Ἐἰς ἀχρησα μὴ ἀναλίσκειν. μὴ ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μὴ παῖδα βάσκονον, μὴτε γυναικα λάλον, μὴτε παῖδα νήπιον, μὴτε γέροντα κύναι, μὴ λάλον κωπηλάτην. † [Ὁ Μῆδ' εἰς ὄρχηρίδῳ εἰσάπειν (τρεῖσιν εἰσπηδῆσαι) ἵνα μὴ ὡς ταῦτα κεχρησῆς, μήλω βληθεῖς ὑπὸ περιθῆς, Ἰαπετὸν χαλέσαντα μνηστρακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνοπιοπροφήτης. τρεῖσι, λῆρον, μαρόν. Ἰαπετὸς δὲ εἰς τῶν γυναικῶν. ἐνοπιοπροφήτης δὲ, οἷον ἐτραφῆς. μὴ ὡς τὸς σαυτῶ γυνείας κερραῖν, ὅτι τῆς αἰδῶς μέλλεις ἀγαλμ' ἀναπλήσῃ. μῆδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσῃς ὡς τὸς σαυτῶ γυνείας, ὅσοι μέλλει τῆς αἰδῶς τὰ ἀγάλατα πληρῶσαι.]

Ἀχρησία. Ἄπειανός. Ὁ δὲ Ὁρέπιον λεωβερνῶν ἢ τὰ σέλη, ὑπαλείας τε ὅσα ἔτυχεν, ἔτε ἐν πολέμῳ, ἔτε ἐν εἰρήνῃ, ὡς τὴν ἀχρησίαν τῶν ποδῶν.

Ἀχει. γενικῆ. Ἀχεις, ἀντὶ τῷ μέχεις, ἔως.

Ἄχνης. Imberbis. Quis te imberbem Mercurium ad carceres [Circi] collocavit?

Ἀχνύμεν. Dolens. Mœrens.

Ἀχ. Dolor vocem intercludens. Hinc deducitur ἀχνύμεν, dolore percussus. Desinite dolere. Nemo enim a malis immunis est. Δυσάλωι hic proprie significat, qui difficulter capi potest. Senatus vero, dolore ingenti percussus, consilii incertus erat.

Ἄχ. Pro, ἀ ἔχω. Quae habeo. Sophocles: Et mei miserae parva quidem haec, sed tamē, quae habeo, [dona ipsi da.]

Ἀχάν. Vitis.

Ἀχός. Ulcus capitis, furfuraceas squamas habens. Ab ἀχνη, ἀχνός, & sublato ν, ἀχός. Declinatur ἀχός, per ω, ut ἰχός, ἰχός, fanies.

Ἀχραίνον. Intactum. Proprie, quod manus non tetigit, impollutum.

Ἀχεράς. Genus piri. Aristophanes: Pirum quoddam sylvestre alvum occludit, cibisque exitum negat. An de eo loqueris piro, quod Thrasybulus legatis Lacedaemoniorum dixit? Pirum sylvestre alvum constringit. Hic vero Thrasybulus, cum Lacedaemoniorum legatos, qui pacis faciendae gratia venerant, oratione oppugnare decrevisset, postea muneribus corruptus, se pira sylvestria comedisset, nec eam ob causam verba facere posse simulavit.

Ἀχρεῖόγελως ἀνθρώπων. Homo, cui res futiles & ludicae ridendi & gaudendi causam praebet.

Ἀχρεῖον. Aliquando scribitur cum accentu in antepenultima, ut ἀμεινον.

Ἀχρησα. Inutilia. Et proverbium: In res inutilis ne sumptus facias. Nunquam beneficium conferas in senem, nec in invidium puerum, nec in mulierem garrulam, nec in infantem, nec in vicini canem, nec in garrulum remigem.

τῆς δὲ κλείας ἀποθευομένης (τρεῖσιν ἐκπέσης) μῆδ' ἰαπετὸς δὲ εἰς τῶν γυναικῶν. ἐνοπιοπροφήτης δὲ, οἷον ἐτραφῆς. μὴ ὡς τὸς σαυτῶ γυνείας κερραῖν, ὅτι τῆς αἰδῶς μέλλεις ἀγαλμ' ἀναπλήσῃ. μῆδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσῃς ὡς τὸς σαυτῶ γυνείας, ὅσοι μέλλει τῆς αἰδῶς τὰ ἀγάλατα πληρῶσαι.]

Ἀχρησία. [Dicitur dere, quae nulli nobis est usui.] Appianus: Horatius vero crura habebat debilitata, nec vel in pace Consul, vel in bello Imperator creabatur, quod usu pedum careret.

Ἀχει. Usque ad Genitivo jungitur. Ἀχεις,

1 Τίς τὸν ἄχνην Ἐρμῶ. Verba haec excerpta sunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. 2. ut Pearsonius etiam observavit.

2 Σοφοκλῆς Eletra, pag. 102. ut Portus observavit.

3 Ἀχός. τὸ πιπερῶδες τῆς κεφαλῆς] Clarius Erotianus. Ἀχός ἰσαυθμῶ εἶδος, καὶ ὁ συμβαίνει κοκκῶν ὑγρασία, καὶ οἷον πιπερῶδους λεπίδας ἰσπίρειας. μάλιστα δὲ πρὸς τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

4 Ἀξειοφάνης, Ecclesiaz. pag. 734. (494. Ed. Bas. F.)

5 Ἡ ἄχεράς ἐπέχει τὴν γαστέρα. ἔτι δὲ ὁ Θερα. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

6 Εἶπε δωροδοκίας, ἀχεράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι.] Geminam historiam de Demosthene narrat Plutarchus. Demosthene pag. 857.

7 Εἰς ἀχρησα μὴ ἀναλίσκειν. μὴ ποτ' εὖ ἔρδειν γ.] Confer Diogenianum Centur. vi. Adag. LXI.

8 Μῆδ' εἰς ὄρχηρίδος εἰσάπειν] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, in versione prætermissi, quoniam nihil ad hunc locum faciunt, sed absque iudicio huc translata sunt ex Aristoph. Nubib. pag. 180. (109. Ed. Bas. F.)

9 Ἀπειανός. Ὁ δὲ Ὁρέπιον λεωβῶν.] Hoc fragmentum non existat in libris Appiani, qui hodie supersites sunt.

10 Ὁ δὲ Ὁρέπιον λεωβῶν ἢ τὰ σέλη. Vide infra v. Ὁρέπιον, ubi fragmentum hoc ἀπληξίη repetitur.

ἔπι δὲ καὶ ἄχεις, ἀντὶ τῆς χαθόλου, δόλου. ¹ καὶ Ὀμηρῶ.

Ἀμφολέγω δὲ τένοντε, καὶ ὅτεα λάας ἀναιδῆς

Ἄχεις ἀπιλλοιοῖσε.

καὶ Ἄχει κόβει. παρρημία ἰού. Ὅτι ἄχει κόβει ἐκεῖνῶ ἀναιδιότης ἐστὶ καὶ ἔτι ἄχει κόβει ἐφενάκισην.

Ἀχένη. ² βαθυτάτη.

Ἀχραμῶ. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτῆς ἄχραμῶ (τρυπέρι, ἀναιδῆς) ἐπὶ πορνείῳ γὰρ ἐκαστὸς ἐζέτο. καὶ Ἀχράμαλιῶ, ἀναιδῆς.

Ἀχρυλίς. ἡ Φρυγία.

Ἀχρμιαί. οἱ τόποι, εἰς ἔς τὰ ἄχρα σπέρει. Λικμάρμυρα. καὶ ἐν Ἐπιγραμμαι.

Καὶ τριβόλος ὁξῆς ἀχρότειβας.

Ἄψ. πάλιν.

Ἄψ ἀνασφραζῶ, καὶ πάλιν ἄψι μένω. ἐν Ἐπιγραμμαι. ἀντὶ τῆς ἀνηέλκω, ἀναξέπω.

Ἀφάλακλιῶ. ἀπαθῆς, ἀλμύρηλιῶ. Ἀφάλακτον γὰρ, τὸ ἄθικτον. ἔτω Κεφῆτης.

Ἀφαμύρη. ἐξαρητί(α)σα. καὶ Ἀφασθαι ὡξῆ παῶν ἐπὶ τῆς ὡροσάφασθαι καὶ θίγειν τάσσεια. καὶ Ἀψαι, ὡροσάψαι.

Ἀψαύτως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός. Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῆς Κίμβρων ἀψαυτεῖν ἐπέλθουν, ἕως ἡμέρας γένῃ, ⁶ πολύχρυστα εἶναι δοκῶν.

Ἀψα. ⁷ κωλύει αἱ συναφαί τῶν μελῶν. κατὰ χρηστικῶς δὲ, καὶ τὰ μέλη ὡξῆ τὸ ἄπλω, ἄψω, ἄψον, καὶ ἄψα. ὑπὸ τῆς ἐφάπασθαι ἀλλήλων.

Ἀψυδέια. ἡ ἀλήθεια. λέγει δὲ καὶ ἀψυδεῖν, καὶ ἀψυδέες.

Ἀψήκλιω ⁸ κοθόρονω. ἀκαμάτω, σκληρῶ, ἀμαλάκλιω ὑποδήματι παλάξω τῆ γνάθον.

Ἀψήφισον. Ὁ καλέχων τὸ ἀψήφισον ἐν γνώσει, βπειλαῖ πᾶσαν τιὴν γραφῆν.

Ἀψίδες. χαμάρα.

Ἀψικάρδιῶ. Ἐἰ δὲ ἰδιωτικὸν ¹² ὡξῆ πληγῆμα ἀψικάρδιον ἐθέλεις, ¹³ ἐρήσειαι ἀν ταχέως. τῆς καρδίας ἀπόμυρον.

Ἀψίκορῶ. ὀλιμετάβληλιῶ. ἡ ὁ ταχέως καὶ ἄμα τῆς ἀψασθαι κορενύμυρον. ¹⁴ Εἰδῶς τῆς Νομα-

idem quod μέχεις, & ἕως, usque, donec. Significat etiam, penitus, omnino. Homerus: *Ambos autem nervos & ossa lapidis durus prorsus fregit.* Et Ἄχει κόβει, *Ad satietatem usque*: proverbium. *Ille supra modum stupidus est*: hic vero nimia calliditate homines decipit.

Ἀχένη. Profundissima.

Ἀχραμῶ. Impudens. *Quæstus autem ejus erat impudens. In lupanari enim prostabat.* Et ἀχράμαλιῶ, idem.

Ἀχρυλίς. Nomen propriū fœminæ Phrygiæ.

Ἀχρμιαί. Loca, in quæ deportantur paleæ ventilabro excussæ. Et in Epigrammate: *Tribulasque acutas paleam terentes.*

Ἄψ. Rursus. Retro. In Epigrammate: *Vocem revoco, & rursus prope te adsto.* Hic ἀνασφραζῶ significat retraho, revoco.

Ἀφάλακλιῶ. Illæsus. Inultus. Impunitus. Ἀφάλακλον enim, intactum. Ita Crates.

Ἀφαμύρη. Quæ suspendit. Et ἀψασθαι apud omnes pro adnectere & tangere ponitur. Et ἄψαι, adnectere, alligare.

Ἀψαύτως. Intacte. Appianus: *Ille vero Cimbrorum cadavera intacta relinqui jussit, donec dies illuxisset, quod ea auro abundare putaret.*

Ἀψα. Proprie sic vocantur membrorum juncturæ. Abusive vero, ipsa membra. A verbo ἄπλω, ἄψω, fit ἄψον & ἄψα: quod se mutuo tangant.

Ἀψυδέια. Veritas. Et ἀψυδεῖν, verum dicere.

Ἀψήκλιω κοθόρονω. Calceo duro, & minime molli. [Aristophanes:] *Duro calceo malam tuam percutiam.*

Ἀψήφισον. *Qui de aliis haud temere judicat, omnem scripturam implet.*

Ἀψίδες. Testudines. Fornices.

Ἀψικάρδιῶ. Tangens cor. *Si autem vulgare vis pharvacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo.*

Ἀψίκορῶ. Qui facile mutatur. Levis. Proprie, qui statim fatiatur, simul ac cibum teti-

¹ Καὶ Ὀμηρῶ.] Π. Δ. v. 521.

² Ἀχένη. βαθυτάτη.] De hac voce, quam nusquam alibi mihi lectam meminī, ἐπέχου. Deest autem in MSS. Paris.

³ Ἐν Ἐπιγραμμαι.] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. ix. ut Portus etiam monuit.

⁴ Ἄψ ἀνασφραζῶ, & πάλιν ἄψι μένω.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. pag. 600. Vide etiam supra v. Ἀνασφραζῶ.

⁵ Ἀφάλακτις. ἀπαθῆς, ἐπίμυ.] Aristophanes *Lysistrata* pag. 873. (547. Ed. Bai. P.) Ἀπῆλθον εἰς ἀλάκτις: ad quem locum Suidas respexit.

⁶ Πολύχρυστα εἶναι δοκῶν.] Sic recte habent MSS. Paris. & Edit. Mediolanensis. In reliquis vero Edit. male legitur πολλὸ εἶναι δοκῶν.

⁷ Ἀψα. κωλύει αἱ συναφαί τῶν μ.] Περ, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

⁸ Ἀψήκλιω κοθόρονω ἀκαμ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Comici *Lysistr.* 878.

¹ Ἐἰ δὲ γ' εἰψηκτω πυπαξω τῆ κοθόρον τῆ γνάθον.

Hoc tibi duro cothurno committigabo malam.

⁹ Ἀκαμάτω.] Duo MSS. Paris. habent ἀκαταματάτω, quod proprius accedit ad veram lectionem, quæ est ἀκαταματάτω: ut recte scriptum est apud Scholiastum ineditum in *Lysistrata*. Dicitur autem ἀκατάμακτος de re, quæ propter duritiem contundi vel conterī & subigi nequit.

¹⁰ Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφισον ἐν γνώσει.] Sensus hujus fragmenti haud parum obscurus est, de quo nihil certi statui potest, nisi quis ipsum fontem, ex quo Suidas ista hausit, invenerit.

¹¹ Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπληγμα ἀψα. ἐθέλεις.] Hæc sunt verba Marci Antonini lib. ix. §. 3. ut Pearsonius etiam observavit.

¹² Παράπληγμα.] Apud Marcum Antoninum rectius legitur παράπλημα: uti & apud ipsum Suidam infra v. Παράπλημα, ubi fragmentum hoc repetitur.

¹³ Ἐρήσειαι ἀν ταχέως.] Hæc desunt apud Marcum Antoninum.

¹⁴ Εἰδῶς τῆς Νομαδίων τῆν εἰψηκτίας, & ἀψήκτων τῶν ὡξῆ ἀψή.] Hæc sunt verba Polybii lib. xiv. cap. i.

δων τιῶ ἀφικοῖαν, καὶ τιῶ ἀφροῖαν ἢ πρὸς ἀνθρώ-
πων. Καὶ αὖτις Ἰσχυρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τὰς
Φίλους, καὶ μηδαμῆ ἀφίκορον.

Ἀφίμαχία. σωμαφὴ μάχης. Ἀππιανός. Τὸ μὲν
πρῶτον ἔειδες ἦσαν, καὶ ἀφίμαχίαν σικκράφ. μὲ δὲ
συμβολαί τε ἐς τὴν ἀλλήλων.

Ἀφίμοσία. πρὸς ὀλίγον ἀφροσφά.

Ἀφίνης, Ἀφίναϊ, ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνα-
σίμω πατὴρ τῆ σοφιστῆ, τῆ πατρὸς Ἀφίνας.

Ἀφίνης, Γαδαρέως, σοφιστής, σπαρταί, ὅς λόγος,
ἐκ Πανέ, μαθητὸς δὲ ἐν Σμύρῃ Ἡρακλείδῃ τῷ
Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῶ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφιστῆσεν
Ἀφίνοσι, βασιλευσίν. Ἀφίμαν, ὑπακτῆ λα-
βῶν ἀξίωμα.

Ἀφίνης, Ὀνασίμω τῆ σοφιστῆ Ἀφίνας, σοφιστῆς
νεώτερος τῆ Γαδαρέως Ἀφίνας.

Ἀφίνοσι, πόλις Θρακίας. Ἀφίνοσι δὲ, ἡ χώρα.

Ἀφίνοσιον. εἶδος βοτάνης. πινὲς δὲ τῆ καμικῶν λέ-
γουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ οὐκ ἂν τις πίοι.

Ἀφίροσι. ὀπισθοδρομική.

Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἀφίροσον ἐκνεμῆ πόδα;
Αἴας λέγει πρὸς Τεμεσσάν, τὴν αἰχμαλώτων γυναῖκα.

Ἀφίροσι. ἡρέμα.

Ἀφίροσι, Περσάδης, Νικομηδέως, φρακτώτης,
φρακτώτης ἐπὶ Κωνσταντίνῳ ἢ βασιλέως ἐν Σκυ-
θία πρὸ τὸν Ἰστρον. Ἰσχυρητικὸν βιβλίον ἔτ
ἔγραψεν, καὶ Φυσικὸν πρὸ τῶν αὐτῶν ἀλόγων καὶ
ἕτερα. ἔγραψε δὲ Κίμων Ἀφίναϊ Ἰσχυρητικὸν
βιβλίον θαυμάσιον.

Ἀφίροσι. ὅτι πρὸς φρακτῶν ὁ φρα-
κτώτης, ὃν οὐκ ἀφίροσι, ἐξέκλιε τὰς πρὸς τὸν Σκυ-
θίαν συμπλοκάς. καὶ πρὸς σωματικῶν τῶν ἐφί-
ροσι, πρὸς φρακτῶν ὁ φρακτώτης, ἀπέστη καὶ
πλείω φρακτώτης.

B A.

Βάαλ. Τυρίων ἡ Θεός.

Βάαξ. μαλακός.

Βαβακαρεῦ. ἡ βάρβαρος ὅτι φωνή συγκρατῆται
δὲ ὁ βάρβαρος Θεός. αἱ γὰρ ἀσημαί φωναὶ ἀντὶ συγ-
κρατῆσεως εἰσι.

Βαβακω. εἶδος χύτρας.

Βαβακω. ὁ ὄρχηστος.

1 Σωτηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τὰς φίλους, ἢ μηδ. ἀφίκορον] Vale-
sius hęc verba ad Polybium refert, cum sint Marci Antonini lib. 1.
§. 16. ubi pro σωτηρητικὸν melius legitur ἀφίκορον.

2 Ἀππιανός. Τὸ μὲν πρῶτον ἔειδες ἦσαν ἢ ἀφίμο.] Locum hunc apud
Appianum mihi lectum non memini: quare suspicor eum ex
licis illius scripto is deperditis a Suida deproptum esse.

3 Ἀφίμοσι] Male Hesychius ἀφίμοσι.

4 Μαξίμω] Legendum est Μαξίμω, ut colligitur ex ipso
Suida infra v. Γαίανος, ubi tradit. Γαίανω discipulum fuisse Ap-
pianum Gadarenis, eumque floruisse ἐπὶ Μαξίμω ἢ Γορδανῶ: ubi
pro Μαξίμω itidem legendum est Μαξίμω, quoniam Maximinus
Gordianum præcessit.

5 Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἀφίροσον ἐκνεμῆ πόδα] Hęc sunt verba Sopho-

git. Cum novisset Numidas eo ingenio esse, ut
& cito fastidirent, quæ cupide appetiissent, &
fidem datam facile violarent. Et iterum: In re-
tinendis amicitiiis constantem esse oportet, & mi-
nime lezem.

Ἀφίμαχία. Velitatio. Appianus: Primum
quidem levia erant certamina & velitationes:
postea vero acie decernere cœperunt.

Ἀφίμοσία. Dissensio ad exiguum tempus
durans.

Ἀφίνης. Apfines, Atheniensis, clarus Sophi-
sta, Onasimi Sophistæ pater, qui fuit pater
Apfinis.

Ἀφίνης. Apfines, Gadarenis, Sophista, ex
Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnæ discipu-
lus fuit Heraclidis Lycii, & deinde Basilici Ni-
comedix. Athenis artem Rhetoricam profes-
sus est, imperante Maximiano, & ad Consula-
rem dignitatem pervenit.

Ἀφίνης. Apfines, Onasimi Atheniensis So-
phistæ F. Sophista junior Apfine Gadarenfi.

Ἀφίνοσι. Apfynthus, urbs Thraciæ: cujus
regio, Apfynthis.

Ἀφίνοσιον. Absinthium, herbæ species. Qui-
dam vero Comici id vocant ἀσπίνθιον, quasi
quod nemo bibat.

Ἀφίροσι. Retrogradus. Retro cedens.
Non exhibis? Non retro hinc pedem efferes?
Sic Ajax ad Tecmessam captivam, quam uxore
duxerat, inquit.

Ἀφίροσι. Sine strepitu. Tacite.

Ἀφίροσι. Absyrtus, Prusaensis, vel Nico-
medensis, miles, qui sub Imperatore Constan-
tino ad Istrum in Scythia militavit. Hic librum
de equorum medicina scripsit; & de iisdem
brutis physicum alterum; aliaque. Scripsit &
Cimon Atheniensis admirabilem librum de
equorum inspectione.

Ἀφίροσι. [Timidus.] Phameas vero, qui
quidem non erat timidus, [sed cautus,] excubias
cernens, copiam sui Scipioni facere noluit. Idem,
cum aliquando ad locum insidiarum appropin-
quasset, præruptum montis verticem ut propu-
gnaculo hosti objiciens, diutius a pugna abstinuit.

B A.

Βάαλ. Baal. Erat Tyrionum Deus.

Βάαξ. Mollis.

Βαβακαρεῦ. Babacatreu. Est barbara vox,
qua Deus barbarus assensum suum declarat.
Voces enim obscuræ & nihil significantes as-
sensionis loco sunt.

Βαβακω. Ollæ genus.

Βαβακω. Saltator.

clis Ajace pag. 23. ut Pearsonius etiam observavit.

6 Περσάδης, Νικομηδέως] Sic habent MSS Paris. itemque Edit. Medio. & Al. ina. Sed puto hic quædam excidisse, legendum-
que esse, Περσάδης, ἢ ὅς πινες, Νικομηδέως.

7 Ἰσχυρητικὸν βιβλίον] Libellus iste hodie adhuc extat, editusque
est inter reliquos scriptores veterinarios.

8 Τὰς πρὸς φρακτῶν βλέπων ὁ φρακτώτης.] Hoc fragmentum Fulv. Ur-
sinus & Cataborus ad Polybium referunt.

9 Βαβακαρεῦ. Βάαξ ἢ ἐστὶ φωνή συγκρατῆται.] Ex Scholiasta Ari-
stoph. ad Aves pag. 615. Sed notandum est, apud Comicum e-
jutq. e Scholiastam pro Βαβακαρεῦ hodie legi Βαβακω.

10 Βαβακω. ὄρχηστος] Sic locum hunc ex MSS emendavi, qui in
prioribus Edit. corrupte sic legitur, Βαβακω. ὄρχηστος. Hesy-
Bάαξ.

Βάβαξ. λάλῳ. Φλύαρῳ. ὡς τὸ βάζω, βάζω, καὶ χτ' ἀναδιπλασιασμὸν, βάβαξ.

Βαβαί. Σαυμαστικὴ Φωνή.

Βαβαί' Μύξῳ. ἐπὶ τῷ κομπαζόντων καὶ μεγαλωχόντων. Μύξῳ γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἰερός, ἀπειὸς πῖς καὶ μεγάλωχῳ.

Βαβείας, ἢ Βάβειῳ. Μύθος, ἦτοι Μυθιάμβως. εἰσὶ γὰρ ἀφ' ἡμετέρων ἐν βιβλίοις ἰ. ἔτῳ ἐν τῷ Λίσωπέων μύθων μετέβαλεν ἅπασαν τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἡμετέρας, ἦγον τῆς χριάμβως.

Βαβῆς. ὄνομα κύριον.

Βαβύλας. πηλός. βάζρον. βῆμα.

Βαβυλᾶς, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνποχίας. ἔτῳ, Φασί, Νυμεριανῶ, οἱ δὲ, Δεκίω, χτ' ἡ πῖνα δαίμονα εἰσελθεῖν ἐς πλῆθος ἔσαν τῷ Ἐκκλησίαν προσημασμένω, εἰς τὸν τῷ Συρῶν ἀντίπαυ, Φάσκων, εἰς δὲ δύναμιν μὴ ἀειδίκα λύκων τῷ ποιμνίῳ ἐπεισερχόμενον. τὸν δὲ παρῶκα μὲν ἀνακράδην τῆς εἰσόδου, εἴτε εἰσὶν τῷ ἔχον ὑπαδόμενον, εἴτε καὶ ἄλλως αὐτῷ μέγα βελουθέν. ἐν χαλπῷ μὲν τοῖς ἀντίπαυ τῷ Ἐπισκόπῳ πησιάμενον, ἐπεὶ δὲ ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασιλεια ἀπιδάγη, ὡς ἀπιδάγη τε αὐτὸν, καὶ ἀφῶτα μὲν τῷ αἰτίαν τῆς κωλύσεως ἐγκαλεῖν ἔπειτα μὲν τοῖς κελθεῖν αὐτὸν τοῖς δαίμοσι θύειν, εἰ βέλοιστό γε τῷ ἐπὶ τῷ κλήματι δικίω ἀφῶφυγῶν. τὸν δὲ ὡς τῷ ἐπέγκλησιν ἅπλογοῦσθαι, καὶ τῷ κλησιν ἀφῶφῶσθαι, τῷ μὲν, Φῆσαντα ποιμνίῳ ὄντι ἑαυτῷ πάντα ἀφῶφῶν ὑπὸ τῷ ποιμνίῳ ἀφῶφῶσθαι τῷ δὲ, μὴ ἀν' ἐλέει τῷ ὄντας ἅπασαν Θεῷ ψευδανύμοις ἢ ἀλεπῆσι δαίμοσι θύειν. εἰδ' ὁ μὲν, ὡς εἴωρα μὴ πειθόμενον, ἀφῶφῶσθαι αὐτὸν ἀλύσει καὶ πέδαις ἐδυσάμενος τῷ ἐπὶ θανάτῳ ἀγειν, τῆς κεφαλῆς ἀφῶφῶσθαι. ὁ δὲ, ἐπειδὴ ἦγελο τεθνηξόμενον, ταύτας ἀναλαβὼν ἦδε τὰς τῷ φαλμῶ ῥήσας Ἐπίσκοπον ψυχῆ μου εἰς τῷ ἀνάπασιν σε, ὅτι Κύριε ἔδωκεν ἐπὶ σε. Φασί δὲ καὶ τρεῖς παῖδας ἀδελφῶς τὸ γένος κομιδῆ νέες ὑπὸ αὐτῷ ἀναβεβόμενος ἀφῶφῶσθαι, ἡμῶν τε αὐτῶς ὑπὸ τῷ βασιλέως, καὶ ὡς εἴδ' αὐτοὶ θύειν ἦγελο, καὶ τοῖς παῖδας ἀνάγκης αὐτοῖς ἀφῶφῶσθαι, καὶ αὐτῶς ἐκέλευσε τῷ κεφαλῶν ἀφῶφῶσθαι. ὅς ἐπειδὴ ἦγον εἰς τὸ ἀφῶφῶσθαι χεῖρον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτῷ ἀφῶφῶσθαι, ἀφῶφῶσθαι ἀφῶφῶσθαι τῷ ζῆφῶ, τῷ μῆμα ἀφῶφῶσθαι αὐτῶν ἀναδύον τὸν θάνατον, καὶ ἅπασαν ἀφῶφῶσθαι, ταύτων ἀφῶφῶσθαι τῷ Φωνίῳ Ἰδῶ ἐγὼ, καὶ τὰ παῖδα, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. ἔπειτα αὐτῶς ἀφῶφῶσθαι τὸν αὐχένα τῷ ζῆφῶ, ὅτι ἀφῶφῶσθαι τοῖς τῷ σῶμα αὐτῷ συλλεξόμενοις, τὰς ἀλύ-

chius: Βαβῆς, ἀφῶφῶσθαι. Item Etymologus: Βαβῆς, ἀφῶφῶσθαι, λάλῳ, μα πῖνα, ἀφῶφῶσθαι.

1 Βαβῆς Μύξῳ. ἐπὶ τῷ κομπαζόντων καὶ μεγαλωχόντων. Μύξῳ γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἰερός, ἀπειὸς πῖς καὶ μεγάλωχῳ. Item intra v. Μύξῳ.

2 Διὰ χριάμβως. Sic habent omnes Edit. sed male. Scribendum enim est ἀφῶφῶσθαι, quoniam Babrius fabulas Æsopi veribus Choliambicis, sive Szazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quæ Suidas passim ex illo scriptore adducit.

3 Χοεάμβως. Scribendum est χαλιάμβως, ut paulo ante diximus.

4 Βαβύλας. πηλός. Grammatici vocem hanc varie scribunt. He-

Βάβαξ. Loquax. Garrulus. A verbo βάζω fit βάζω, & per reduplicationem βάβαξ.

Βαβαί. Papæ. Vox admirantis.

Βαβαί Μύξῳ. Papæ Myxus. Dicitur de gloriosis & jactabundis. Myxus enim fuit sacerdos Dianæ, homo facetus & gloriosus.

Βαβείας. Babrias, vel Babrius, versibus Choliambicis fabularum libros x scripsit. Ex Æsopo autem fabulas suas deprompsit, oratione soluta in ligatam, sive versus Choliambicos, mutata.

Βαβῆς. Nomen proprium.

Βαβύλας. Cœnum. Lutum.

Βαβυλᾶς. Babyllas. Episcopus Antiochenus. Hic Numeriano, vel, ut alii ajunt, Decio, dæmonis cujusdam instinctu in frequentissimam Ecclesiam Christianorum ingredi aliquando cupienti, pro foribus stans obstitit, dicens, non passurum se, quantum quidem in ipso esset, ut lupo in ovile intraret. Ac ille quidem statim ab incœpto destitit, seu quod seditionem reformidaret, seu ob aliam quampiam causam mutata sententia. Attamen iniquo animo ferens se ingressu templi ab Episcopo prohibitum esse, cum in palatium rediisset, hominem accersit, ac primum temeritatis eum accusat, quod aditu templi se exclusisset: deinde, si criminis hujus pœnas effugere velit, dæmonibus sacrificare jubet. Ille vero & crimen defendit, & conditionem oblatam respuit, dicens, boni pastoris esse, gregem omni studio defendere, & nequaquam se commissurum, ut a vero Deo deficiat, falsisque & perniciosis dæmonibus immolet. Cum igitur Imperator videret, cum in sententia sua obstinate persistere, catenis & compedibus vinctum ad supplicium duci & decollari jussit. Is vero, cum ad mortem raperetur, verba hæc Psalmi cecinit: *Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi benefecit.* Ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adolescentulos, ipsius alumnos, jussu Imperatoris abreptos fuisse: qui cum & ipsi, quamvis omni vi adhibita, sacrificare recusarent, & his caput amputatum est. Eos autem ad locum supplicii perductos Babyllas ante se statuit, volens ut ietum gladii priores exciperent, ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. His igitur dum capita præciderentur, *Ecce, inquit, ego & filii, quos mihi dedit Deus.* Deinde & ipse cervicem gladio porrexit, mandavitque iis, qui corpus ipsius humaturi erant, ut catenas & compedes eodem secum sepulchro clauderent, quo

fychius: Βαβῆς, ἀφῶφῶσθαι, πηλός. Etymologus: Βαβῆς, ἀφῶφῶσθαι, λάλῳ, μα πῖνα, ἀφῶφῶσθαι.

5 Βαβῆς. βῆμα. Hæc inducenda sunt, quoniam non pertinent ad vocem Βαβῆς, sed aliunde in hunc locum irrepserunt.

6 Βαβυλᾶς, Ἐπίσκοπος Ἀνποχίας. Vide Chrysofostomum Oratione de S. Βαβύλα. & Philostorgium Histor. Ecclæs. lib. vii. cap. viii.

7 Νυμεριανῶ. Sic etiam recte habet Philostorgius. Quare nescio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc pueriliter iollicitat, & absque ulla ratione Μαριανῶ legendum esse censet.

8 Ἀναπεριφορέως. Sic recte habent 2 MSS. Paris. In prioribus Edit. vero male legitur ἀναπεριφορέως.

σῆς καὶ τὰς πέδας αὐτῶ σιωδάσθαι, ἢ ἢ μοι ταῦτα, Φησί, κειμήλιον κόσμου. καὶ νῦν μετ' αὐτῆ, ὡς Φασι, ταῦτα τυγχάνη κείμενα.

Βαβυλωνία κάμιν. καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες.

Βαγαῖ. ὄνομα κύριον. Παλλομῶν δὲ, λαγχάνη ἐκ πάντων Βαγαῖ.

Βαγδαλονία. ἡ μοῖρα Καππαδοκίας νοτιώτατη.

Βαγῶν. ἡ πλανητοῦ.

Βάγιον. μέγα.

Βαγῶας. ὄνομα κύριον ὅς τῷ δυνῆχ.

Βάδην. ὡς πᾶσι ἐρχόμενον. Τῆς μὲν ὡραπέσειεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλινθίῳ τῷ ἑραλῶν ἐταγόμενος, ἐχάρι Βάδην. Καὶ αὐτῆς Βάδην καὶ ἀχολαίως ἀκκληθῆναι. Ἄριστοφάνης: Μεγαρεῖς, ὅτι ἐπέινων Βάδην, Λακεδαιμονίων ἐδέοντο. ἀντὶ τῆ ἐλίμωτον, ὑπὸ λιμῆ διεφθάροντο. Βάδην, ἀντὶ τῆ χαλαραχὺ αὐξανομένης τῆ λιμῆ, καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντι, ὡς ἰόντι ἐπὶ τὸ μείζον.

Βαδδίν. ἡ ἁγία. Δανιήλ. Ἦσα τῆς ὀφθαλμῶς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰὼ ἀνῆς ἐνδεδυμένῳ Βαδδίν.

Βάδιζε. καὶ Βαδίζε, ἀντὶ τῆ Βάδιζε. Κρατῖν.

Βαδιτέα. ἀντὶ τῆ πορευτέον. Ἔμοι Βαδιτέα, οἱ ἀν σοφία καὶ δαίμων με ἄγῃ.

Βαδικῆ. ὁ ζῦποδ. Ἄριστοφάνης: Ὡς ὄντι γε μὴ Βαδικῆ.

Βάδιλλ.

Βάδι. υἱός. σημαίνει δὲ καὶ ἴππου χροιά.

Βάδ. ἡ Βάδισ. Ἄριστοφάνης Ὁρμισ.

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸ Βάδον Βαδίζομεν. ἐν παιδιᾷ παρεχημάπτου. ὡς γὰρ ἔπει τῆ παλῆν πάτ. (Ὁμηροῦ Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων) ἕτως ἔπει τῆ Βαδίζειν, Βάδ.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἡ δασεῖα. Ἀπεκείρανοι τῷ κόμην. ἰὼ δὲ πολλή, καὶ ξανθὴ, καὶ Βαθεῖα. † Βαθεῖα τριχὶ κομῶντα, καὶ γηραιὸν πολιᾶ. † Βαθύπλοισιν ἔνθα τῷ Λαφείαν Ἄστειν.

Βαθεῖαν ἄλλαχα. ὅσα ἐπὶ εἶχ γῆς ὑπὸ ἀερότη. ἡ μεταφορικῶς ἔπει τῆ Βαθεῖας Φρένας καὶ κεκρυμμένης σημαίνει.

Βάθ. Βάθ. ἐπὶ Φάλαγγ τὸ μὲ τὸ μέτωπον ἅπαν. καὶ ὁ ἔπει λοχαγῆ ἐπὶ ἕνα γόν εἶχ. (ἡ Βάθ λέγει).

1 Παλλομῶν δὲ, λαγχάνη ἐκ πάντων Βαγ.] Hoc fragmentum reperitur infra v. Πάλλο.

2 Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτ.] Ex Stephano Byzantio: sed apud quem legitur Βαγδαλονία.

3 Βαγῶν] Est vox Græco barb. ra. Vide Ducangium in Glossario Græco.

4 Ἄριστοφάνης] Acharnensibus pag. 396. (183. Ed. Bas. P.)

5 Βαδδίν] Est vox Chaldaica, qua usus est Daniel cap. x. v. 5.

6 Βαδικῆ, ἀντὶ τῆ πορ.] Vide Enarratorem Comici ad Acharnenses pag. 391.

ca jacenti sibi ornamento essent. Atque nunc etiam, ut aiunt, hæc cum ipso condita sunt.

Βαβυλωνία κάμιν. Babylonia fornax: & Babylonii pueri.

Βαγαῖ. Bagæus. Nomen proprium. Cum sortirentur, Bagæo præ omnibus fors contigit.

Βαγδαλονία. Bagdalonía. Cappadociæ pars Australis.

Βαγῶν. Vagatur. Errat.

Βάγιον. Magnum.

Βαγῶας. Bagoas. Nomen proprium eunuchi.

Βάδην. Pedetentim. Lento gradu. Illos quidem præmisit; ipse vero agmine quadrato exercitum ducens, pedetentim progressus est. Et iterum: Pedetentim & lento gradu sequens. Aristophanes: Megarenses, cum fame paulatim ingravescente premerentur, Lacedæmonios rogarunt &c. Hic ἐπέινων idem significat quod ἐλίμωτον i. e. fame laborabant, sive fame peribant. Βάδην vero Comicus ideo dixit, ut significaret, eos fame paulatim crescente & ingravescente vexatos fuisse.

Βαδδίν. Sacra stola. Daniel: Oculos meos sustuli, & vidi virum, Baddin, (i. e. stola sacra) indutum.

Βάδιζε. Vade. Et Βαδίζε pro Βάδιζε. Cratinus.

Βαδιτέα. Eundum est. Eundum mihi est, quo sapientia & Deus me ducunt.

Βαδικῆ. Veloces pedes habentis. Aristophanes: Quippe qui celeriter ingredi non possum.

Βάδιλλ. Badillus.

Βάδι. Filius. Significat autem & colorem equi.

Βάδ. Gressus Aristophanes Avibus: Propterea hunc gressum gradimur. Hoc per jocosum Comicus dixit. Ut enim a πατεῖν sit πάτ. (Homerus: Viam ab hominibus tritam fugiens) sic a Βαδίζειν Βάδης.

Βαθάλη. Bathale. Nomen proprium.

Βαθεῖα κόμη. Densa coma. Comam raserunt, quæ erat densa, flavæ, & promissa. † Densa coma præditum, capillosque canos habentem. † Laphriam Dianam opulentam esse [aiunt.]

Βαθεῖαν ἄλλαχα. Profundum fulcum. Ἀυλαξ enim est fulcus. Per translationem vero significat mentem profundam & occultam.

Βάθ. Profunditas phalangis appellatur; quicquid frontem excipit: & series illa, quæ a manipuli ductore ad tergiductorē extenditur, secundum profunditatē disposita esse dicitur.

7 Ἄριστοφάνης] Ranis pag. 217. (135. Ed. Bas. P.)

8 Βάδι. υἱός] Hefychius rectius Βάδης.

9 Ἄριστοφάνης Ὁρμισ] Pag. 544. (370. Ed. Bas. P.)

10 Βαθεῖαν ἄλλαχα. ἔπει ἐπὶ εἶχ γ.] Eadem habet Etymologus.

11 Μεταφορικῶς ἔπει τῆ Βαθεῖας Φε.] Respexit Suidas ad notissimam illum ἔπει Aeschylī in Septem contra Theb.

Βαθεῖαν ἄλλαχα. ἔπει ἐπὶ εἶχ γ. καὶ Βαθεῖας Φε.]

Ἐξ ἧς πᾶσι κινδύνα Βλαστῆς Βαθεῖας: ut Portus etiam observavit.

Βάθρα. Ἰχθῆς μὲν καὶ πρῶτω δειρακότες τῷ
καπιλαίῳ, καὶ τῷ τὰ βάθρα χαλλύνη, καὶ τῷ δα-
φῶ κροῖν ἄρπιδε χλαμύδας τὰς βύπαρξους ἐνδεδου-
τες, καὶ περιένους χρυσοῖς ἀγαπεπερονημῶν, καὶ
σφραγίστι χρυσοδέτοις δι:σφιγμῶν. καὶ Βάθρον, Σε-
μέλιον. καὶ Βάθρα, ἀγάλατα. Ἀπολυομένη δὲ
αὐτῷ τῆς βλαυτῆς, καὶ πρὸς βάθρον προστρακίτ
τὸν ἕτερον πόδα, προσδραμάν τις τῷ γραπωτῶν μετ'
ἐγχειρίδι τῶν ἀπέτεμν. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς. Σα-
λαμῖν ἔχον βάθρον ἀγχιάλει. τῆς, τὸ Σεμέ-
λιον, τὸ ἔδρασμα, δι' ὃν Ἰσαίη ἢ Σαλαμίς. Βάθρον,
καὶ ἐφ' ἧ κάλυψι) ἐν τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνάμων ἄνθρωπος, καὶ κρυφίνης. Ῥωφῖ-
νος καὶ Στελίχων ἐπίτροποι Θεοδοσίῳ τῷ βασιλέως.

Βαθύγλωσσι. ἐλλόγμοι. βύγλωσσι.

Βαθυδίνης. ἐν βάθρῳ ἔχον τὰ ῥύματα.

Βαθυκαμπῆ. Ἐπιπολὺ καμπῶμων. Καὶ βαθυ-
καμπῆ κλεῖδα συάν.

Βαθυλήιον. ἄ σπορόγον πεδίον.

Βαθυπέπλων. μεγάλων. ἐν τῷ ὠρακολεθῆν-
τῷ.

Βαθύπλευτος. πολὺ πλετον ἔχουσα. Εὐδαί-
μονα καὶ βαθύπλευτον εἶναί τ' Λαφείαν Ἀριεμν.

Βαθυρρείτης. ὁ βαθέα ῥύματα ἔχον.

Βαθύς. ἀντὶ τῆς πονηρός. ἔπω Μένανδρος.

Βαθύσρωτος κοίτη. Τὸν δὲ τῆς βαθυσρώτου κα-
ταβάσσα κοίτη ἐπέδωκεν ἢ νύμφη. ἀντὶ τῆς πολυ-
τελῆς.

Βαθύχορον. ὑψηλὰς χορῆς φέρουσα.

Βαθύτατα. παχέα. Αἰλιανός. Αἰθελίας γὰρ ἔστις,
καὶ πανηλίφ ἡμέρα, ἄφνω καὶ ἀδοκίμως νέφη σω-
δραμεῖν, οἷα δὴ πε βαθύτατα, καὶ κατὰ ῥῆξιν πάμ-
πολιω ὑετόν.

Βακάντης. ὁ ὁχετλαίτης.

Βακάνπιος. χολαγῆς. μὴ ὠραμῶν τῷ σάφ-
ματι αὐτῆ.

Βακκαῖοι. ἄσφρ' Ἐσασῶι. ἔστι δὲ ἔθνος Ἰβηρικόν.

Βάκκλος. μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώ-
δης. Βάκκλος, ἀνῆχτος, σπύκοπος. καὶ παρομίαι
ἢ Βάκκλος εἶ. καὶ τ' ἐκλύταν καὶ ἀνάδραν. ποιῶ-
τοι γὰρ οἱ σπύκοποι.

Βάκκισ. ἐπίθρον Παισιφράτης. ἢ δὲ χρυσομολό-
γος. Φιλῆτας δὲ ὁ Ἐφέσιος Φησί τρεῖς Βάκκιδας ὁ
μὲν, ἐξ Ἐλεῶν τῆς Βαιωτίας. ὁ δὲ, Ἀθιωαῖος ὁ

Βάθρα. Scamna. Subsellia. *Qui heri & nu-
per ex caupona aufugerunt, ubi scamna munda-
verant, & pavimentum scopis verrerant: nunc
autem chlamydes pulchre praetextas, fibulisque
aureis adstrictas gestant, & annulos aureos di-
gitis circumdant.* Et Βάθρον, fundamentum.
Et Βάθρα, simulacra. *Cum autem calceos sol-
veret, alterumque pedem simulacro applicaret,
quidam miles, cum pugione accurrens, eum am-
putavit.* Et Sophocles: *Qui Salaminis mari-
timae es dominus.* Βάθρον hic proprie significat
fundamentum & firmamentum: quasi dicas, per
quem Salamis stat. Βάθρον etiam vocatur ordo
subselliorum, in quibus in conventibus sedetur.

Βαθυγνάμων. Homo consilia sua alto pectore
premiens, mentemque occultans. Talis erat
Rufinus, qui cum Stilicone Imperatoris
Theodosii tutelam gessit.

Βαθύγλωσσοι. Eloquentes. Facundi.

Βαθυδίνης. Profundos vortices habens.

Βαθυκαμπῆ. Valde curvum. *Et valde cur-
vam clavem suam.*

Βαθυλήιον πεδ. Ager densam habens segetem.

Βαθυπέπλων. Prolixos peplos habentium.
Vel, magnarum: a consequenti.

Βαθύπλευτος. Valde dives. *Beatam & val-
de divitem esse Dianam Laphriam.*

Βαθυρρείτης. [Fluvius,] profundum habens
alveum.

Βαθύς. Malus. Improbus. Sic Menander.

Βαθύσρωτος κοίτη. Lectus pretiosus & mol-
liter stratus. *Illum vero sponsa, cum de molli
lecto descendisset, persecuta est.*

Βαθύχορον. Altos juncos ferentem.

Βαθύτατα. Spississima. *Aelianus: Caelo sere-
no, & die maxime sudo, spississimas nubes repen-
te coactas ingentem pluviam effudisse [ajunt.]*

Βακάντης. Vacans a negotiis. Otiosus.

Βακάνπιος. Otio deditus. Qui in negotiis
inceptis non constanter perseverat.

Βακκαῖοι. Baccæi. Eodem modo dicitur ut
Esfæi. Est autem gens Iberica.

Βάκκλος. Sic appellatur homo magna qui-
dem statura praeditus, sed excors & effemina-
tusus. Item Βάκκλος, cunuchus, sive castra-
tus. Et proverbium: *Eunuchus es.* De mol-
libus & effeminatis dicitur. Tales enim sunt
eunuchi.

Βάκκισ. Bacis. Epithetum Pisistrati. Bacis
autem vates fuit. Philetas Ephesius tres Ba-
cidas fuisse dicit: unum ex Eleone Bæotiae;

1 Ἰχθῆς μὲν καὶ πρῶτω δειρακότες ἔ' καπιλ.—δι:σφιγμῶν] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Ῥωφῖνος. Vide etiam v. Καλλιμάχων.

2 Σοφοκλῆς] *Arise pag. 9.* ut Portus observavit.

3 Βαθυγνάμων ἄνθρωπος καὶ κρυφίνης.] Vide infra v. Ῥωφῖνος; ubi pro Γλάμων, ut hoc loco habent MSS. Paris. & Editt. Mediol. & Aldina, rectius legitur Στελίχων; ut Pearsonius etiam observavit.

4 Βαθυλήιον] Homerus II. E. v. 550.

5 Βακάντης. A vocabulo Latino *vacans*; uti & vox sequens βακάνπιος. Vide Ducangium in Glossario Græco.

6 Σχετλιασῆς] Sic habent MSS. P. rif. itemque Editt. Mediol. & Aldina. Sed legendum est χολαγῆς, ut exhibent Editt. Basileensis & Genevensis.

7 Βάκκλος εἶ. κατὰ τ' ἄλλ.] Ex Zenobio.

8 Ἦν δὲ χρυσομολ. Φιλῆτας δὲ ὁ Ἐφέσιος.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Facem* pag. 703. & ad *Avos* p. g. 588. Contra eundem Narratorem ad *Equites* pag. 294. ubi hæc ejus sunt verba: *Τρεῖς Βάκκιδες ἐγένοντο. ἕνας μὲν Ἀπικὸς καὶ μάστις ὁ δὲ Λοκρὸς ὁ δὲ Βαιωτὸς.* Sed pro Λοκρὸς legendum esse Ἀρκὰς recte monuit eruditissimus Perizonius ad *Aelian V. H. lib. xii. cap. xxxv.* quem vide.

δὲ, Ἀργὰς, ἐκ πόλεως Καφύης· ὃς καὶ Κύδας ἐκα-
λεῖτο καὶ Ἀλήτης. Ἱερόπομπος δὲ ἐν τῇ Σ' τῆς
Φιλιππειῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτων τῶν Βακιδῶν
ἱστορεῖ ὡς ἑξῆς, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς
γυναικῶν μανείσας ἐκάλει, Ἀπόλλαντος τούτοις
τύπτειν κεφαλαίω δόλιον.

Βακιδεύειν. περιζέουσα.

Βακιδεῖα ἢ καὶ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν
ἐλάμβανον ὡς τὸ τῶν δημοσίων ὑπηρεσῶν ἢ σύμβολον ἢ
βακιδεῖαν, καὶ ἕτως ἐδίκαζον. τὴν ἑξῆς δὲ ὁμοίαν εἶ-
χε τῇ βακιδεῖα τὸ δικαστήριον. τὸ μὲντοι σύμβολον
μὲν τὴν κείνην ἀποδιδόντες, ἐκομίζοντο ἢ τριάβολον
ἢ ὄφρ καὶ δικαστῶν γέροντες.

Βάκξον. ῥάβδον.

--- ἢ Γηραλέον νῦν

Ἐντὶ πανοπλῆϊς βάκξον ἀμειψάμενον.
λέγει καὶ σκηπῆτιον.

--- ἢ Ἐντὶ δὲ πλῆκξον,

Σκηπῆτιον προμερῶς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

Βακίλιον. κύμβαλον.

Βάκχαί, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιλίαι, καὶ
ὄπαδοι Διονύσου.

Βακχέβακχον ἄσασσι. ἐντὶ τῶν εὐφημῶν Διονύσου.
Βάκχον ἢ ὁ Διόνυσος.

Βακχέουσας σὺν τῶν μέλῃ τῶν βακχέων τε καὶ ἐν-
σέφῃ.

Βακχέων. μαινώμενον. καὶ Καλεβακχέουσι, τε-
τέστιν ἐρεθισίῳ, ὅπτινός τις πρὸς πληρωθέντες. Ἐπὶ
αὐτῆν περὶ τὴν τελεσιουργίαν καλεβακχέουσι ὡς ἄξιον
χρησθῆναι, σάφροσι μανία ἐς συμπλοκῆν ἐξοιστρέμενοι.

rat, sana insania ad praelium committendum

Βακχία ποιμαντική. καὶ Βακχίον.

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν αἰετῶν καὶ σιωπηλῶν.
παρόσον αἰ Βάκχα σιωπῶν.

Βάκχον. ἕτως ἢ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλει,
ἀλλὰ καὶ πάντας τῶν τελευθῆναι τὰ ὄργια· ἢ μὴ καὶ
τῶν κλάδων, ἕως οἱ μύστα φέρονται. ἐπὶ δὲ καὶ σέφα-
ρα εἶδον.

Βάκχισιν κεφαλῶν πολυανθήσιν ἐπέψαλλον.
καὶ Πισίδης.

Πολλὰς δὲ Βάκχης ἢ ὄργων ἀκασίως

τὴν ἐχάτιον ὄργισιν ἐξορχεμενύμεν.

Βακχίδης. ὁ τῶν Διονύσου υἱός.

Βακχλίδης, Κεῖον, ἀπὸ Κέων τῶν νήσων, πόλεως δὲ
Ἰουλίδων (ἐξ ἧς ἢ πόλεις τέσσαρες, Ἰουλίδα, Καρ-

alterum, Atheniensem, & tertium, Arcadem,
ex urbe Caphya, qui & Cydas & Aletes voca-
tus fuit. Theopompus libro ix. rerum Phi-
lippicarum, cum alia multa de hoc Bacide mi-
rabilia narrat, tum etiam, Lacedæmoniorum
olim uxores insanientes ex Apollinis oracu-
lo ab eo lustratas fuisse.

Βακιδεῦειν. Baculo niti.

Βακιδεῖα καὶ σύμβολον. Baculus & symbo-
lum. Qui in Judicium numerum adscitici erant,
a publicis ministris symbolo & baculo acceptis
jus dicebant. Dicafterium autem, [quod sin-
gulis assignabatur,] baculo erat concolor.
Peracto deinde iudicio symbolum reddentes
accipiebant triobolū, quæ erat iudicium merces.

Βάκξον. Baculus. *Senilem nunc pro armis
baculum gerens.* Dicitur & σκηπῆτιον. *Loco
vero plectri scipione tremulas fulciamus ma-
nus.*

Βακίλιον. Cymbalum.

Βάκχαί. Bacchæ, & Satyri, & Panes, & Si-
leni, sunt Bacchi comites.

Βακχέβακχον ἄσασσι. Bacchum carminibus ce-
lebrare.

Βακχέουσας. Cum carmine Bacchico & di-
vini afflatus pleno orgia celebrantes.

Βακχέων. Bacchans. Insaniens. Et κατε-
σακχθόντο, bacchabantur, sive numine divi-
no afflati Baccharum instar insaniebant. *Ve-
lut numinis afflatu impulsī, rem ipsam aggre-
diebantur, in qua totius negotii cardo situs e-
velut æstro quodam incitati.*

Βακχία ποιμαντική. Debachatio pastoralis.
Et Βακχίον, Bacchius, [pes metricus.]

Βάκχης τρόπον. *Baccha in morem.* Dicitur
de tetricis & taciturnis; quia Bacchæ tacere
solent.

Βάκχον. Sic non solum ipsum Bacchum
vocabant, sed & omnes, qui orgia ejus ce-
lebrabant. Item ramos, quos mysta ferebant.
Eodem etiam nomine coronæ quoddam ge-
nus appellabatur. *Coronis Bacchicis, ex va-
riis floribus contextis, capita ornuarunt.* Et
Pisides: *Multos autem Bacchos videre erat
invitos extremam saltationem saltantes.*

Βακχίδης. Bacchi filius.

Βακχλίδης. Bacchylides, Cejus, ex insula
Cco, & urbe Julide, (habet enim Ccos in-

1 Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ Σ' τῆς Φιλιππειῶν. Hæc, & quæ sequuntur,
reperuntur infra v. Κατὰ τὴν γυναικῶν.

2 Βακιδεῖα ἢ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλ.] Eandem rem
fufius & clarius exponit Enarrator Comici ad *Plinium* pag. 30. (16.
Ed. Bas. P.) quem vide.

3 Σύμβολον ἢ βακιδεῖαν.] Legerim potius σύμβολον τὴν βακιδεῖ-
αν. Ipse enim baculus, qui iudicibus dabatur, symbolum erat mu-
neris δικαστικῆς, ut clare docet Scholiasta Aristophanis loco lau-
dato.

4 Ἐχομίζοντο τριάβολον ὄφρ καὶ δικ. Hujus trioboli δικαστικῆς fi-
quens est mentio apud Aristophanem.

5 Γηραλέον νῦν ἐντὶ πανοπλῆϊ.] Verba hæc sunt pars Epigramma-
tatis, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. xxv. Epigr. v.

6 Ἐντὶ δὲ πλῆκξον σκηπῆτιον.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigram-
mate, quod exstat Anthol. lib. vi. cap. xvi.

7 Βακχέβακχον ἄσασσι. ἐντὶ τῶν εὐφημῶν.] Ex Enarratore Comici ad *E-
quit.* p. 311. (212. Ed. Bas. P.)

8 Ἐπὶ αὐτῆν περὶ τὴν τελεσιουργίαν.] Idem fragmentum repetitur in-
fra v. Τελεσιουργίαις.

9 Βάκχον. ἕτως ἢ μόνον τὸν Διόνυσον. — ἐπέψαλλον.] Ex Scholi-
asta Aristophanis ad *Equit.* pag. 311. (212. Ed. Bas. P.)

Γίαν, ἰ Κορροσίαν, Ποίησαν) Μέδων υἱός, τῷ Βακχυλίδε τῷ ἀθλητῆ παυδός· ἰ συγγῆς Σιμωνίδε τῷ Λυρικῷ, καὶ αὐτὸς Λυρικός.

Βάκχραις. ἐπὶ τῷ διχομιάταν. τοῖστ' ἢ ἔ-
τ βασιλεὺς Αἰγυπτῆ.

Βαλανάρα. ἢ κλείς. ὡσαύτ' ὁ ἀρεθνεῖν τῷ βάλ-
λανον. ἰ Βάλασι δὲ ὅτι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδῆριον,
ὁ καλεῖται μάγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγανα
τῆς κλειδώσεως. καὶ ὀβεσάλανω, ἀντὶ τῆς κελεί-
δωται.

Βαλανιότις. βαλανθῆς. ἐπὶ τῷ πολυφράγμο-
ν καὶ ἀειέρην.

Βαλανθῆσω. ἀφαικονήσω. ἰ Ἐμαυτῷ βαλανθῆσω.

Βαλανιομφάλας. τὰς Φιάλας οἱ κωμικοὶ καλεῖ-
σι. Βαλανεῖον δὲ ἐκλήθη, διότι τὰς βαλάνους ἐδίον-
τες τὰ κελύφη ἐζῆγον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλά-
ττει τὸν ἀέρα τῷ λυτῷ, εἰς ἑαυτὴς αὐτὸν ἔλκον-
τες. καὶ Βαλανεῖτις, ὁ ὡσαύτ' τοῖς πολλοῖς καλεῖται
ὡσαύτ' ἰσχυρῆς. ἰ Ἐπὶ δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυ-
φῆ. † ἰ Ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς, μὴ ὄντων βαλανεῖων, ἐν
τῷ σκέφαις καὶ πύλοισι οἱ ἀρχαῖοι ἐλάουτο.

Βαλανίς. ἢ τῆ βαλανέως γυνή.

Βάλασι. τὸ αἰδῖον, καὶ τὸ φέλλιον. καὶ βάλα-
νοι Φοινίκων. οἷον ἔπνον ἀπὸ τῆς βαλάνης τῆς ἀπὸ τῆ
Φοινίκου. καὶ αὐτῆς. ἰ Αἱ βάλανοι τῆ Φοινίκων, οἷας
μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκλειστο
αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀπικεῖσθαι, ἢσαν ἀπέκλειστο.

Βαλάνιον. μάστιγι. Εὐνάπι. Εἴτε Φιλο-
λήματι εἶν, καὶ δὲ τῷ τῷ βαλαντίων. καὶ
ταῦτα σαφῆς ἐπιπυθάνομενοι, ὡς ταῦτα διεπρα-
τήθη τὸν πόλεμον.

Βαλανιοτόμοι. κλέπται. ἢ βαλανιοτόμοι. ἰ Χρη-
μάταν τε μεγάλαν ἐωνημένοι ἢ ἡρόλο μοιχοί, πόροιο, ποι-
χοῦχοι, βαλανιοτόμοι, ἀνδραποδιστῶν, καὶ τὰ ποιῶ-
τα ἔστιν. Βαλανιοτόμοι δὲ, οἱ τὰ ἀρχόντων βα-
λάνια τέμνουσιν. ἢτοι κλέπται.

Βαλβίς, βαλβίδ. βάσις ταπεινή. ἢ ἀφειρησία,
καὶ ὁ κριμῆς. ἰ Ὅσα ἔσθ' ἐν βαλβίδ' ἰ πνὸς οἱ τὰ τέ-

1 Κορροσίαν] Apud Stephanum Byzantium v. Κορροσίαν urbs hæc vocatur Κορροσία.

2 Συγγῆς Σιμωνίδε] Fuit enim ejus ἀδελφιδῆς, sive ex fratre nepos, ut testatur Stephanus Byzantius v. Ἰσχυρῆς.

3 Βάκχραις. ἐπὶ τῷ δικαιοσύνῃ] Plenius Zenobius: Βάκχραις. Οὗτος Αἰγυπτῶν ὡς ἐπὶ δικαιοσύνῃ ἢ ἐπινοία κρείσσον ἀπηννημένεταί. εἰρη-
ται δὲ ἢ περιουσία ἐπὶ τῷ δικαιοσύνῃ ἢ παρδουρηθῆς κεινόντων. Eju-
dem Bacchyris ineminit etiam Plutarchus in Demetriō pag. 901.
sed qui eum Βάκχραις vocat.

4 Βαλανάρα. ἢ κλείς. ὡσαύτ' ὁ ἀρεθνεῖν] Hæc, & quæ sequuntur, sunt
verba Scholiastæ Aristoph. ad Vespas pag. 440.

5 Βάλασι δὲ ἐπὶ τὸ εἰς τὸν μοχλόν] De feris, pessulis, & obicibus,
quibus veteres portas & januas suas claudere solebant, dilucide ag-
git Casaubonus ad Æneam Tacticum; quem consule. Vide etiam
Silvium ad Solinum, pag. 649. 650.

6 Καὶ ὀβεσάλανω, ἀντὶ τῆς κελείδωται] Hæc nota referenda est ad lo-
cum illum Comici Ἀπίου pag. 596.

Καὶ ὀβεσάλανω, ὡσαύτ' ὁ ἀρεθνεῖν κελείδωται. ἰ Ὅτι
ἐπὶ τῷ μάγανω τῷ κλειδώσεως.

7 Βαλανιότις. βαλανθῆς. ἐπὶ τῷ πολ. Locum hunc sic distingu-
endum puto: Βαλανιότις. † Βαλανθῆς. ἐπὶ τῷ πολυφ.

†

fula quatuor urbes, Julidem, Carthiam, Co-
ressiam, Pœcessam) Medonis filius, Bacchy-
lidis athletæ nepos, cognatus Simonidis
Lyrici, & ipse Lyricus.

Βάκχραις. Bacchyris. De hominibus valde
justis dicitur. Talis enim fuit hic Ægypti
Rex.

Βαλανάρα. Clavis. Sic dicta, quod pes-
sulum quasi venetur. Βάλασι enim est fer-
rum, quod in feram immittitur, quod μάγανον
vocamus. Et βάλασι, idem quod μάγανον,
i. e. obices, vel pessuli. Et ὀβεσάλανω, pes-
sulo clausum est.

Βαλανιότις. Idem quod βαλανθῆς, i. e. balnea-
tor. Dicitur etiam de homine inepte curioso.

Βαλανθῆσω. Ministrabo. [Et proverbium:]
Ἐμαυτῷ βαλ. Mihi ipse ministrabo.

Βαλανιομφάλας. Sic Comici vocant phia-
las. Balneum vero vocabant βαλανεῖον, quia
glandibus olim vescentes earum putamina u-
rebant. Dicunt autem, vulgus [balneato-
rum] acrem lavationibus minuere, dum eum
ad se trahunt. Et βαλανεῖτις est is, qui vul-
go παρ' ἀρχῆς appellatur. Balneum autem est
via ad luxum. † Ante inventum balneorum
usum in scaphis & foliis antiqui se lavabant.

Βαλανίς. Balneatoris uxor.

Βάλασι. Membrum genitale. Item ar-
millæ. Et glandes palmarum. Vinum olim
bibebant ex glandibus palmarum expressum.
Et [Xenophon:] Glandes palmarum, quales
apud Græcos videre est, servis reponerentur.
Quæ vero dominis servabantur, erant eximia.

Βαλάνιον. Crumena. Marsupium. Euna-
pius: [Item quæsierant,] an pecuniæ esset
avidus, & crumena servus. De qua re cum
ipsis certo constaret, præcipuam ejus rationem
in bello gerendo habere ipsis visum est.

Βαλανιοτόμοι. [Crumenarum sector.] Fur.
Et βαλανιοτόμοι, crumenarum sectores. Ad-
ducebantur eo ingenti pretio empti adulteri,
scortatores, effractores, crumenarum incisores,
plagiarii, & alii hujus generis homines. Βα-
λανιοτόμοι etiam vocantur, qui magistratuum
crumenas incidunt.

Βαλβίς, βαλβίδ. Basis humilis. Carce-
res, unde cursores emittuntur, & cursus ini-

nus: Βαλανίς. ἐπὶ τῷ πολυφραγμῶν. ἔστι ἢ ἡρόλο ἐζῆτος πολυ-
φραγμῶν. Helychius: Βαλανίς, πολυφραγμῶν, ἀειέρην.

8 Ἐμαυτῷ βαλανθῆσω] Respexit Suidas ad locum illum Co-
mici Ἀπίου pag. 705. (476. Ed. Bas. P.)

Ἐμαυτῷ βαλανθῆσω. Vide etiam infra v. Ἐμαυτῷ βαλανθῆσω.

9 Βαλανιομφάλας. τὰς Φιάλας οἱ κωμικοὶ καλεῖ.] Vide omnino
Athenæum lib. xi. pag. 501. qui appellationis hujus rationem ibi
reddidit.

10 Ἐπὶ δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφῆ] Hæc sunt verba Artemi-
dori lib. i. cap. lxxvi. sed ex quo pro τρυφῆ hic rescribendum est
τρυφῆ. Ad ipsam Artemidorum.

11 Ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς, μὴ ὄντων βαλανεῖων, ἐν τῷ σκέφαις.] Vide su-
pra v. Ἀπίου.

12 Αἱ βάλασι τῆ Φοινίκων — ἀπέκλειστο] Hoc fragmentum
excerptum est ex Xenophonte, quod etiam legitur supra v. Ἀπί-
ου: ubi vide quæ notavimus.

13 Χρημάτων π' ἐωνημένοι ἢ ἡρόλο μοιχοί — ταῦτα
ἔστιν] Hæc sunt verba Pseudostrati lib. iv. de Vita Apoll. pag. 179.
eademque repetuntur infra v. Ἐπίου.

14 Τὰ ἀρχόντων] Sic habet unus MS. Paris. In prioribus vero
Edit. minus recte legitur τὰ ἀρχόντων.

᾽Ωχετο ᾽ γδ̄ πυματίω εἰς Ἀχέροϊν ᾽ ὄδῳ.

Βαλιαρίδων νήσαν σφενδοῦνται εὐτοχει.

Βαλλίζειν. τὸ κύμβαλα κλυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦχον ὀρχεῖσθαι.

Βαλί᾽. ᾽ ἴπω᾽.

Βελμ᾽ς. γῆδ̄᾽

Βάλλων Σοκράτιω καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐν Διονυσίῳ σκώμμασι, καὶ ᾽ τῆς ὑπ᾽ αὐτῶν ἀξίων πάσις ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πτόλεόν τε καὶ πολυλείας· νῦν δὲ σφραγῶν αὐτῆς, καὶ παρὰ δειλίμα πῆμεν ᾽ βίβ̄ γυναικὸς καὶ σάφρον᾽.

Βαλῶν Φυξέως οἴης; πρὸς τῆς κερῶν π̄ δρᾶσῶν, καὶ οἰομένους ἐκφυγεῖν.

Βαλτάσαρ. ἕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς πινῶ τῆς τῆς Σπέρρηταν σαφρωείας.

Βάμμα ᾽ Κυζικιῶν. τιῶ ἀκάθαρτον ἀρχιμοσύνῳ Ἀττικῶι λέγεται. καὶ ἕτερα παροιμία· ᾽ Βάμμα Σαρδιανικόν. ἀντὶ τῆ, μὴ σε ἐρυθρὸν ποιήσω· οἶον, ἵνα μὴ σε Φοινῆσω. Νῆσ᾽ γὰρ ᾽ ἔστι μεγίστη ἢ Σαρδῶ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ἣ γίνοντ̄ παρ᾽ ἄλλοι καὶ ὀξυτάλοι. βέλεται ἐν διλῶν, ἵνα μὴ σοι πληγὰς ἐν τριψῶ.

Βάμβαξ, ᾽ ἢ πάμβαξ, καὶ παμβακίς. τὸ ᾽ ἔχει πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον. ἐν ᾽ Ἐπιγράμματι·

Καὶ ᾽ τ̄ τρυφιδέκλιον κοπίδα παμβακίδων.

Βαμβαίνει. διατάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλῶττι ἀσήμεως φθέγγετ̄.

Βάνω᾽. πᾶς τεχνίτης ᾽ πρὸς ἐργαζόμεν᾽. Βᾶν᾽ γδ̄ ἢ κάμω᾽. ᾽ Καὶ τοῖς ἐν ᾽ ἀγρῶς βαυαύτοις φέρον πρὸς ἑταίρῳ βέλη, καὶ ᾽ ἔχει βάλλειν ἕξω ᾽ τὸν θεμέλιον τῆς τείχεος.

Βάνω᾽. ᾽ Ἐπὶ τέτοις σεμνύνετ̄] καὶ τιῶ πολιτείᾳ, ἐφ᾽ οἷς ἀν καὶ τελέως σεμνωμένη βάνωσ᾽. ἐπὶ γδ̄ τῶ πολλὰ καὶ λυσιτελεῖς πολιτεῖ᾽ καὶ τιῶ πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς τ̄ βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τέτοις μεγαλαυχεῖ.

ex Epigrammate in perdicem, quod existat Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. Notandum autem est pro βαλίης, cujus vocis gratia locum istum huc attulit Suidas, in Anthologia Epigrammatum hodie legi ἄρχεις; cui lectioni tamen alteram praetulerim.

1 ᾽Ωχετο] Scribe ὄχο, ut in Anthologia Epigrammatum.

2 Βαλί᾽. ᾽ ἴπω᾽] Apud Homerum II. II. v. 149. equus Achillis vocatur Βαλί᾽: ad quem locum Suidas hic respexit.

3 Βάλλων Σοκράτιω ἔ Ζήνωνα τοῖς ἐν Διονυσ. σκ.] Haec, & quae sequuntur, sunt verba Iuavissimi Synesii in Dione pag. 38.

4 Τῆς ὑπ᾽ αὐτῶν] Apud Synesium loco laudato rectius legitur πρὸς αἰπ᾽ αὐτῶν, id est, sectatores illorum.

5 Βαλῶν Φυξέως οἴης] Ex Zenobio.

6 Βάμμα Κυζικιῶν. τὴν ἐκἀθήνησιν ἀρχ.] Haec referenda sunt ad locum illum Aristoph. Pace pag. 711.

Τὴν κοπίδα αὐτῆς βιβαύτων Βάμμα Κυζικιῶν. Vide ibi Scholiastam; itemque Heltych. v. Βάμμα Κυζικιῶν.

7 Βάμμα Σαρδιανικόν. Lege & supple:

᾽ ἵνα μὴ σε βάψω Βάμμα Σαρδιανικόν. Sic enim legitur apud Aristoph. Acharnens. pag. 376. (266. Ed. Bas. P.) ad quem locum nota haec Suidae referenda est. Est autem Βάμμα Σαρδιανικόν color puniceus, sive cocineus, sic dictus a Sardonio, urbe Lydiae, cujus κριπῶν est Σαρδανικός, ut docet

culis distinctos, in pascuis sylvæ. Supremam enim ad Acherontem iuvisti viam.

Βαλιαρίδων νῆσο. Balearidum insularum funditores certo ictu destinata ferire norant.

Βαλλίζειν. Cymbala pulsare, & ad eorum sonum saltare.

Βαλί᾽. Balius. Nomen proprium equi.

Βελμῶς. Pectus.

Βάλλων Σοκρ. Modo Socratem & Zenonem Bacchanalium convitiis insectans, eorumque sequaces, tanquam civitatum & rerum publ. pestes, terra marique exterminandos esse dictitans: modo eosdem coronans, & tanquam praeclaræ temperantisque vitæ exemplum aliis proponens.

Βαλῶν Φυξέως. Telo misso fugituro te putas? In eos, qui malo aliquo facinore perpetrato effugituros se sperant.

Βαλτάσαρ. Baltasar. Sic honoris causa vocatus est Daniel, quod res abstrusas & arcanas interpretari nosset.

Βάμμα Κυζικιῶν. Tinctura Cyzicena. Sic Attici obscenam libidinem vocabant. Et aliud proverbium: Ne te tingam tinctura Sardinica. Id est, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardinia enim est insula maxima, Italia vicina, in qua excellentes & intensi coloris purpura nascuntur. Sensus igitur est, ne te verberibus cadam.

Βάμβαξ, vel πάμβαξ, & παμβακίς. Idem est, quod vulgo βαμβάκιον dicitur, i. e. gossypium. In Epigrammate: Et thecam trutinam, lanugine gossypii intus obductam.

Βαμβαίνει. Dubitat, pedibus tremit, & lingua balbutit.

Βάνωσος. Quilibet opifex, qui igne utitur ad opus faciendum. Βᾶν᾽ enim fornacem significat. Et opificibus sellulariis, qui in foro officinas habebant, praecipit, ut tela ferrent, & ad imam mœnium partem instructi starent.

Βάνωσος. Vilis opifex. Iis in administratione Reip. gloriatur, propter quas publicanus aliquis aut vilis opifex sese efferant. Nam quod multa in urbe vili pretio veneant, quodque res ad victum necessariae omnibus abunde suppetant, eo maxime gloriatur.

Stephanus Byzantius. Insigniter ergo errant Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis, & qui eum hic exscripsit Suidas, existimantes, colorem illum ita dictum esse ab insula Σαρδῶ, sive Sardinia; quoniam ab ea Σαρδανικός, non vero Σαρδανικόν deduci constat. Obiter hic monco, apud Aristophanē loco ante laudato hodie legi Σαρδινικόν, non vero Σαρδανικόν: sed scripturam illam mendo laborare ostendi potest ex ipso Aristophane, apud. uem in Pace pag. 710. idem color Βάμμα Σαρδανικόν recte appellatur. Vide etiam quae monemus infra v. ἵνα μὴ σε βάψω.

8 Βάμβαξ, ἢ πάμβαξ, ἢ παμβῶς.] Vide Salmasium ad Solinum pag. 209.

9 Καὶ τὴν τρυφιδέκλιον κοπίδα παμβῶς.] Verba haec sunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Anthologiae ineditae integrum exhibemus infra v. Θείεισρον. Ceterum, ne quid dissimulem, pentameter hic valde est obscurus, quem ita interpretatus sum, ut mihi ipse non fuisfaciam, quoniam de sensu ejus mihi certo non conflare tateor.

10 Καὶ τοῖς ἐν ᾽ ἀγρῶς βαυαύτοις φέρον πρὸς ἑταίρῳ.] Haec, & quae sequuntur, sunt verba Polybii lib. I. cap. XL.

11 ᾽ Ἐπὶ τέτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτ. ἐφ᾽ οἷς ἀν καὶ πλ.] Haec itidem sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini a Valesio editis, pag. 53. unde ea Suidas descripsit.

Βάνδον. ἕτω καλῶσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. Φήμιον. Ἐσοφοκλῆς

-- ἢ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμῆ πεπονθέναι

Λόγισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὔτοι βίβ μοι τῆ μακραίωντος πόθ' ἔφρονε

φέρονε τίνδε βάξιν. —

ἀντὶ τῆς ἐβλόμην ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπία. Ῥαπία ἱμάτια ἐφόρον οἱ ἄμφιοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς. Ἀειφορᾶνης Πλάτων.

Οὔτ' ἱματίων βαπίων δαπάναις κοσμηῶσαι ποικιλομόρφων.

ἀντὶ τῆς ἐπερχομένων.

Βάπυσι. πλύνουσι. Ἀειφορᾶνης

— — — Πρῶτα μιλίαια

Βάπυσι θερμοῦ καὶ τὸν ἀρχαῖον νόμον.

ἀντὶ τῆς ἐδὲν κενουμένων.

Βάραθρον. ἄσπετον πηλοῦδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν ᾧ τὰς κακέρχους ἐβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τέτρω ὑπῆρχον ὄγκωσι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. Ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῆς Θεῶν ἐπέβαλον, ὡς μεμνηότα, ἐπειδὴ πρὸς ἐλθεῖν, ὅτι ἐρχομαι ἢ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἢ δὲ Θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίαν ἐπέμψεν τῇ χώρᾳ καὶ γρόντες τὴν αἰψάν ἀφ' ἑρμού, τὸ μὲν χάσμα κατέχευαν, ἢ δὲ Θεὸν θυσιᾶς ἴλαον ἐποίησαν.

Βάραθρον. τὸ πηλοῦδες βαθῦς, ὅπου οἱ κακέρχοι ἐμβάλλοντο Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ ὡσπερ εἰς τὴν Κεάδα οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. ἄσπετον ἔστιν, εἰς δὲ τῆς Ἱπποθοοντίδος δῆμον τὰς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐπέβαλλον. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοδένης τὴν λέξιν ἐκκυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐν μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βαρακίσι. ἢ ἀκρίσι.

Βαραμῆς.

Βάρε. ὁ υἱός. ὡς τὸ Βάρε Ἰωνᾶ.

Βαρβαρίζει. ἀντὶ τῆς τὰ τῆς βαρβάρων φρονεῖ. ἕτω Πλάτων. Ἐπὶ δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῆς κακῶν λέξις ὡσαύτ' ἐν τῆς ἑθελικιμένων Ἑλλήνων. Σοφοκλῆς δὲ ὅτι λόγῳ ἀκαλλήλως σωλεταγμῶν ὡς τὸ, ἐγὼ πειπατῶν ὁ ποιχῶν ἔπεισεν.

Βαρβάρους. ἀντὶ τῆς ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων, καὶ μὴ εἰδότες αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἀειφορᾶνης Ὀρῆσι

1 Βάνδον. ἕτω καλῶσι Ῥομ. τὸ σημ.] Aliam huic vocis significationem tenuit Stephanus Byzantius v. Ἀλακάνδριον quem vide.

2 Σοφοκλῆς Ὀδύσσεια. Τυραν. pag. 173. ut Portus observavit.

3 Βαπία. Βαπία ἱμάτια ἐφόρον εἰς ἄμφιοι.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Ecliam pag. 55. (27 Ed. Bal. P.)

4 Τῆς φθορᾶς.] Apud Enarratorem Comici rectius legitur τῆς βαφῆς. quam lectionem in versione secutus sum.

5 Ἀειφορᾶνης] Eccl. lix. pag. 730. sed ubi legitur σπῶπι μὲν τῶν ἄλλων ut & hic apud Suidam legendum est.

6 Βάρε Ἰων. ἄσπετον πηλοῦδες.] Hæc, & quæ sequuntur, deprompta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Plutum pag. 46.

Βάνδον. Bandum. Ita Romani vexillum bellicum appellant.

Βάξιν. Rumorem. Famam. Sophocles: Si enim in presentibus calamitatibus existimat, vel a verbis vel factis meis aliquam ipsi ortam esse injuriam, tædet me vitæ longioris, si ejus famæ opprobrium ferendum mihi sit.

Βαπία. Sponsi versicolors gestabant vestes, ut tincturæ essent indicium. Aristophanes Pluto: Neque versicoloribus & pictis magnoque pretio emptis vestibus ornare vos poteritis. Hic βαπίων positum est pro ἐπιχρῶσιν, i. e. versicolorum.

Βάπυσι. Lavant. Aristophanes: Primum enim lanas aqua calida prisco more lavant. Id est, nihil ex veteri consuetudine mutant.

Βάραθρον. Sic appellabatur hiatus quidam, sive locus profundus & obscurus in Attica, in quem malefici conjiciebantur. In eo autem erant unci, alii superne, & alii inferne. In hunc hiatus Phrygem aliquem, matris Deum [sacerdotem,] ut infanientem præcipitarunt, quod prædixisset, Cererem venturam filia [Proserpinæ] quærendæ gratia. Quamobrem Dea irata sterilitatem Atticæ immisit. Athenienses vero, cum ex oraculo causam mali intellexissent, hiatus illum terra ingesta repleverunt, Deamque sacrificiis placarunt.

Βάραθρον. Barathrum, sive locus profundus, in quem malefici & capite damnati Athenis præcipitabantur: ut in Ceadam apud Lacedæmonios.

Βάραθρον. Est locus profundus, in quem Hippothoonticæ tribus populus capitis damnatos præcipitabat. At in Philippicis Demosthenes voce hac non est usus proprie, sed metaphoricè, pro, in exitium seu perniciem.

Βαρακίσις. Spina.

Βαραμῆς. Barames.

Βάρε. [Hebraice,] filius. Ut Βάρ Ἰωνᾶ, filius Ionæ.

Βαρβαρίζει. Barbarorum partibus favet. Ita Plato. Barbarismus autem est dictio ex vitiosis vocabulis constans, & ab usu probatorum Græciæ scriptorum abhorrens. Solæcismus vero est oratio, cujus constructio consequentia caret: ut, Ego ambulans murus cecidit.

Βαρβάρους. [Sic Aristophanes aves vocat:] id est, voce carentes, vel, quæ non audiunt homines, nec illorum vocem intelligunt.

7 Ἐν ᾧ πρὸς κακέρχους ἐβαλλον] Similis locus erat apud Lacedæmonios, Κακάνδριον appellatus; & alius apud Corinthios, cui nomen erat Κῶσι; de quo vide Stephanum Byzantium v. Κῶσι.

8 Ἐνταῦθα τὸν Φρύγα, τὸν τῆς μητρὸς τῆς Θεῶν ἐπέβα.] Historia hæc filius narratur infra v. Μητρογόρησι; qui locus cum hoc contentendus est.

9 Βάραθρον. ἄσπετον ἔστιν, εἰς δὲ τῆς Ἱπποθῶντιδος δῆμον.] Ex Harpocratione.

10 Ἐπὶ δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῆς κακῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. vii. Segm. lix.

11 Βαρβάρους. ἀντὶ τῆς ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 550. (375. Ed. Bal. P.)

Ἐγὼ γὰρ αὐτὰς καρβάρους ὄντας περὶ,
Ἐδίδαξα τὴν Φωνίαν, σιωπῶν πολλὴν ἄρσενον.
περὶ τῆς ἀρσενίων λέγει ὁ ἔπιφ.

Βαρδίνης. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχ-
θῆς δύναι ἔχεν· βαρυδίνης τις ἄν.

Βαρδισαίνης. ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.

Βάρβιτ. εἶδος ὄργανο μωσικῆ.

Βάρδιφοι. βαρδύταλοι.

Βάρει. Φιλιπποῦκος. ἔτι ἐπὶ τῶν τριῶν τυ-
ραννῶν ἦρχε. Ἐξείχε δὲ τὸν τρόπον καὶ κολακί-
κός, καὶ μῦθοι καὶ τὰ περὶ τὸν Ἀντώνιον θιάσῳ κα-
πίλεκος· καὶ ταύτῳ γε τὴν δέχθη ἦρχε ἢ ἐκείνῳ
χάριν. τῆτόν τε ἐν τὸν τότε σοβαρὸν, καὶ πορφυρεῖν
τῆ πμῆ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῆ Ῥωμαίων ὑψηλὸν ἀφίστη-
ται, καὶ διαζύοντα, ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθὼν, περὶ-
τερον μὲν ἀποδράντα, ἐν ἐκείνῳ δ' ἐν τῷ χειρῶ πομ-
πέλοντα ἀδρόν καὶ κυδρόμενον, καὶ σὺν τῇ δέχθη θρυπ-
τόμενον. καὶ περὶ τῶν ἡσυχῆ κατόπιν θοιματῆς
λαβόμενος, χεῖρας, εἶπε, τὸ ὄνομα περὶ τοὺς τὸ δέ-
χθη τε καὶ δῆλον. καὶ ἐκείνῳ ἐκπλήθη βραδύως
τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπῶν, καὶ εἰς
τὰ οἰκεία ἀγῆ, καὶ καταβαλὼν πάμπλεϊσα, εἶτα
μῦθοι ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίῳ τῆ κλιδί-
τῆδε σιγῆ καλεχούτῃ δέχθη δέχθη. ἔκρινε δὲ καὶ ταύ-
τῳ τὴ τύχης μὴ σιγήσαι ἢ παιδιάν.

Βάρβιτον. ψαλτήριον. κιθάρα. εἶδος ὄργανο μω-
σικῆ. Ὡ τὸ Φίλτρον τρέξας, Φίλε, Βάρβιτον. περὶ
Ἀνακρέοντι ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῆς ἀνομοίῳν.
Ἀετοφάνης.

--- Τίς ἡ φολί;

Τίς ἡ τέρσις τῆ βίαι; τί Βάρβιτ;

Λαλεῖ κροκωτῆ; τί δὲ λύρα κερυφάλω;

Τί λήκυθος, καὶ σφόδιον; ἄς ἀξύμοφορον.

Τίς θαυ κατόπιν καὶ ζίφης κοινωσία;

Βαρραδάθ. υἱὸς λύπης.

Βαρέων. βασιμαγμάτων.

Βαρεῖα χεῖρ. ἡ δυνατή. Συμῆσι δὲ πλῆθος ἰκα-
νὸν, καὶ βαρεῖα χεῖρ, καὶ ὠδύδοξος.

Βάρεϊς. πλοῖα. πύργη. φοαί. αὐλαί. πύργη. σφαῖ-
ρα. Ὁ δὲ ἐπεμέλειο βαρῶν. τρεῖσι τειχῶν.

Δέξου μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βεῖτε) ὀκρυόεσσα
Βάρεϊς σποφθιμῶν, τὸν κύνα Διογενίω.

Βάρεϊς ἑλεφαντίνου. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς Ἐκ-

1 Βαρδίνης. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθῆ. Eadem ὡπο-
λεῖται leguntur apud Etymologum.

2 Βαρδισαίνης. ὁ πᾶς γυν. βιαζ. Vide Hesych. v. Βαρδῆν.

3 Βάρβιτ. Φιλιπποῦκος] Hujus Barbii Philippici meminit Ulpianus l. 3. D. de Offic. Praet. sed qui cum Barbarium Philippum vocat; ut monuerunt Turnebus *Adversar.* lib. vii. cap. vii. & Reiniius *Nar. Lat.* lib. iii. pag. 476. quos vide.

4 Ἐπὶ τῶν τριῶν τυραννῶν] Id est, sub M. Lepido, M. Antonio, & Octavio Caesaris, quorum Triumviratus celebris est in historia Romana.

5 Θείραξ δ' ἦν τὸ τέρσιον ἑ κολακικός, ἑ μῦθοι ἑ τὰ περὶ τὸ Ἀντ. θιάσῳ κατ.] Haec repetuntur infra v. Οἰόληπτος.

6 Ἀετοφάνης] *Ishetophor.* pag. 773. (515. Ed. Bas. P.)

7 Ὁ δὲ ἐπιμέλειο βαρῶν] Haec sunt verba Juliani Imperatoris de

Aristophanes *Avibus*: Ego enim eas, antea barbaras, loqui docui, diu cum illis versatus. De avibus haec dicit epops.

Βαρδίνης. Bardines, fluvius, sic dictus, quod graves & rapidos habeat vortices: quasi dicat, Βαρδίνης.

Βαρδισαίνης. Qui mulieres violat.

Βάρβιτ. Barbitus. Instrumentum Musicū.

Βάρδιφοι. Tardissimi.

Βάρει. Barbis Philippicus. Hic sub Triumviris praturam gessit, & cum esset homo servili & adulatorio ingenio, in cœtum scurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, allectus fuit; ad cujus etiam arbitrium magistratum ante dictum gessit. Hunc igitur eo tempore fastu elatum, & ob dignitatem purpura indutum, & in foro Romano e sublimi loco jus dicentem herus accedens agnovit: qui cum ante servus fugitivus fuisset, tunc temporis magno cum fastu & pompa incedebat, & dignitatis fastigio magnifice se efferebat. Cum igitur tacite ad eum accessisset, veste a tergo prehensa, Salve inquit; pristino & servili nomine cum compellans. At ille re subita percussus dominum agnovit, rogatumque ut taceat domum secum duxit, magnaque pecuniae summa ei numerata sic tandem se redemit. Et propter reverentiam quidem erga Antonium macula illa servitutis silentio tecta fuit. Hunc autem fortunæ ludum non censui silentio esse praetereundum.

Βάρβιτον. Barbitum. Cithara. Instrumenti musici genus. O amice, qui dilexisti barbitum, amoribus aptum. De Anacreonte haec dicuntur. Et proverbium de rebus dissimilibus apud Aristophanem: Quenam haec est stola? Quae vita confusio? Quid barbitum crocotula jungitur? Quid lyrae cum vitta? Quid lecythus & strophium? Quam parum haec sibi congruunt. Quenam speculi & gladii potest esse societas?

Βαρραδάθ. [Hebraice,] filius doloris.

Βαρέων. Onerum.

Βαρεῖα χεῖρ. Manus potens. Conflata est autem multitudo ingens, manusque potens & incredibilis.

Βάρεϊς. Naves, muri, porticus, aulae, turres, sphaerae. Ille vero curam gerebat murorum. Et [in Epigrammate:] Suscipe me, canem Diogenem, quamvis tristis tua cymba mortuis onusta sit.

Βάρεϊς ἑλεφαντίνου. Domus eburnea. [Sic apud Musonio Philosopho, ut discimus ex Suida infra v. Μωσόν.]

8 Βαρῶν] Scribe Βαρέων; α Βαρεῖς; ut α πόλις, πόλιων. Βαρῶν vero est a neutro Βάρει, onus.

9 Δέξου μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βε.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Diogenem, quod existat Anthol. lib. iii. cap. xxxiii. Epigr. xvi. pag. 420. (284. Ed. Henr. Steph. P.)

10 Βάρεϊς ἑλεφαντίνου αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς Ἐκκλησία.] Haec Suidas descripsit ex commentatore aliquo ad verba illa Davidis Psalm. xliii. v. 9. Ἀπὸ Βαρέων ἑλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὐφρανθήσονται. Theodoretus ad illum locum: Βάρεϊς ἑλεφαντίνου, ἢ κατὰ τὸ Σύμμετρον καὶ τὸ Ἀκύλας, ναὺς ἑλεφαντίνου, πῆς περικαλλεῖς καὶ λαμπρῆς Ἐκκλησίας καλεῖται εἰς οἱ ἀρχόντες καὶ βασιλεῖς πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησία ἐκκλησία. i. e. Βάρεϊς ἑλεφαντίνου, vel, secundum Symmachum ἑρ Aquilam, ναὺς ἑλεφαντίνου, vocat pulchra & splendida Christianorum templa, a Principibus & Regibus ubique terrarum ἑρ in Insulis maris exstructa.

καί σίαι, μιᾷ δὲ τῇ πίτῃ, ἐν αἷς γεραίρει) ὁ Θεός.
καὶ Βάρεων, ἡ γενικὴ τῆς πληθυντικῶν. Βάρις δὲ,
τὰ καὶ πόλις.

Βαρδολομαῖ. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίος. Λιβυκαῖος. Βάρεη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ
τῶν Πτολεμαῖς καλεσμένη.

Βαρκαίειν. τὸ Βαρβαρίζειν.

Βάρεη. υἱὸς ἀλλόδου.

Βάρε. ἐπὶ τῷ μεγίστῳ πόλειον. Ἡ δὲ Καπίη
μετὰ τὴν ἀφ᾽ ἑσθῆος τῶν Καρχηδονίων, τὰς βάρεϊ σιω-
πεσπᾶταιο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρε. αἰὲ Πόλεμον. Ἦν δὲ καὶ τὸ βά-
ρε οἱ καὶ Δάριος τις οἰκονομία. † Προσβόλῳ δὲ
καὶ χειροτάδων τὸ βάρε καὶ τὸ Φιλόνεικον τῷ ἀνθρώ-
πων. Ἀντὶ τῆς τῷ πληθῆ, τὴν ἰσχύ. Πολύβιος
Φησι. Καὶ αὐτῶν Ἐπισημιάδου δὲ τῆς Σικυω-
νῶν τῷ ὀχυρότητα, καὶ τὸ βάρε τῆς τῷ Ἀργείων πό-
λεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. Καὶ αὐτῶν Ἐπυ-
ραγαμίνης ἀκριβῶς τὴν πόλεως τῷ δέσει καὶ τὸ βάρος.

Βάρε. γὰρ ἡμᾶς ἔδεν ἐν τέτταν ἔχθρ.

Οὐ γὰρ λόγισι τὸν βίον σπυδάζουμι

Λαμπαρὸν ποιεῖσθαι μάλλον, ἢ τοῖς δραμέναις.

Βάρε. ὄνομα κύριον. Ἰὼ δὲ ἱερὸς. καὶ ζήτη τῷ
αἰὲ τῆς ἰσχυρίας ἐν τῷ Ἐμβαρός εἰμι.

Βάρρων. ἰστοικός. Ἐπιτομῶν τῶν κατ' Ἀλέξαν-
δρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶν. τειχῶν.

Βαρσύμης Πέτρ. ἔστιν ἐν τῷ Δεξιός.

Βαρυβρομ. βαρύηχ.

Καὶ πῆλον κελάδοντα βαρυβρομον.

Ἐπὶ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχῆς. Ὁ γὰρ Κρηὶς ὑπάρχων, καὶ
Φύσῃ ποικίλῃ, πᾶν ἐβάσταζε φᾶγμα, καὶ πᾶσαν
ἐπίνοιαν ἐψιλάφα. ἀντὶ τῆς διεκπέπτετο.

Βαρυχέ. τῆς μέγα ἠχῆ. οἱ γὰρ βαρεῖς
πυκνὰ μὲν ῥέοντες μέγαν ἠχὴν ἀπεργάζονται. Ἀειτοφά-
της Νεφέλαις.

Πατρὶς ἀπ' Ὀκεανῶ βαρυχέ.

Βαρυμῆις. μησιόκα.

Βαρυμῆδου. κατὰ ποντίου. Πολύβι. Ὁ
δὲ ἔξανασις ἀφ᾽ ἡγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας,
τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυμῆδου. εἶχε γὰρ ἐβ-
δομηκοστὸν ἔτη.

Βαρυῶ. ἀπικλητή.

Davidem appellantur] Ecclesiarum, per totum
terrarum orbem dispersæ, unius ejusdemque
omnes fidei, in quibus [verus] Deus colitur. Et
Βάρεων, genitivus pluralis. Et Βάρε, porticus, urbs.

Βαρδολομαῖ. Bartholomæus. Nomen pro-
prium.

Βαρκαίος. Libycis. Barca enim est urbs Li-
byæ, quæ nunc Ptolemæis vocatur.

Βαρκαίειν. Barbare loqui.

Βάρεη. Filius saltans.

Βάρε. Onus. Ponderus. De maximis urbi-
bus dicitur. Capua vero, cum ad Carthaginen-
ses defecisset, pondere suo & alias urbes sicum
traxit.

Βάρε. [Laertius] de Polemone ait: Erat
autem, quod ad gravitatem attinet, velut Do-
rius quidam modus. † Prospiciens vero & for-
midans hominum potentiam & ingenium con-
tentiosum. Polybius. Βάρε hic significat mul-
titudinem, vel potentiam. Et iterum: Cum
autem significasset, quam munita esset Sicyon,
& quam potens urbs Argivorum, Epidaurum
adiit. Et iterum: Curiose & accurate urbis
situm ejusque potentiam & munimenta conside-
rarunt. [Et Sophocles:] Minime ista agre fe-
rimus. Non enim tam verbis quam factis vi-
tam illustrem reddere studemus.

Βάρε. Barus. Nomen proprium sacerdo-
tis: de quo vide quæ narrantur infra v. Ἐμ-
βαρός εἰμι.

Βάρρων. Varro, historicus. Scripsit epito-
men rerum ab Alexandro Macedone gestarum.

Βαρῶν. Murorum.

Βαρσύμης Πέτρ. Barfymes Petrus. Vide
in v. Δεξιός.

Βαρυβρομ. Graviter fremens, vel strepens.
Et mare resonans, graviterque strepens. Pro-
pter fluctuum strepitum.

Βαρυδαίμων. Infelix. Ille enim, cum esset
Cretensis & ingenio vario, unamquamque
rem in animo secum versabat, & omnes con-
siliarum vias expendebat.

Βαρυχέ. Gravem strepitum edentis. Flu-
vii enim ingentes magno cum aquarum stre-
pitu fluunt. Aristophanes: A patre Oceano
gravistrepo.

Βαρυμῆις. Graviter irascens. Injuriarum
acceptarum diu memor.

Βαρυμῆδου. Gravatus. Polybius: Ille ve-
ro, cum surrexisset, præcessit, partim quidem
morbo, partim vero ætate gravatus. Septua-
gesimum enim ætatis annum agebat.

Βαρυῶ. Accusativo gaudet. Gravo. Premo.

1 Βαρκαίος. Λιβυκαῖος. Βάρεη γὰρ πόλις Λιβύης.] Ex Scholiasta So-
phoclis ad *Electram*, ut Portus observavit. Vide etiam Hesychi-
um v. Βαρκαίος.

2 Ἡ δὲ Καπίη μετὰ τὴν ἀφ᾽ ἑσθῆος τῶν Καρχηδονίων.] Hoc fragmentum re-
petitur infra v. Καπίη.

3 Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρε οἱ καὶ Δάριος τις οἰκονομία.] Verba hæc excerpta
sunt ex Laertii lib. iv. Segm. xix. ut Pearsonius etiam observavit.

4 Ἐπυραγαμίνης ἀκριβῶς τὴν πόλεως τὴν δ.] Hæc sunt verba
Diodori in *Excerpti. Legati*. cap. xxxiii. ut Pearsonius recte obser-
vavit.

5 Βάρε. γὰρ ἡμᾶς ἔδεν ἐν τέτταν ἔχθρ. Οὐ γὰρ λ.] Hæc sunt verba
Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 308. ut Portus monuit.

6 Ἐν τῷ Ἐμβαρός.] Sed ibi Bari nulla fit mentio, sed tantum
Embari.

7 Βαρῶν. τειχῶν.] Vide paulo ante v. Βάρεος.

8 Ὁ γὰρ Κρηὶς ὑπάρχων, καὶ φύσῃ ποικίλῃ, πᾶν ἐβάσταζε φᾶγμα.] Hæc sunt verba
Polybii lib. vii. cap. xiii. sed male huc translata, quoniam perti-
nent ad vocem Βαρυχέ.

9 Βαρυχέ. Ἐμέγα ἠχῆ. οἱ γὰρ βαρεῖς ποτ.] Ex Enarratore
Comici ad *Nubes* pag. 140.

Βαρυπύμων. ἄθλιος. ἡ Βεβαρημένος. κακός.

Βαρυφρεπής. πολυτελής. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας βύωχία ἀπεικέρχιο βαρυφρεπής τῷ Δέσπῳ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκάλει.

Βαρυσυμφορώτατος. δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων.

Βασιάν. αἰχμῶν. Ἔειπε Κύριος, ἐν Βασιάν ἐπιπέσω. ὁ Δαβὶδ Φησι.

Βασανίζω. ἢ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ πιναρίζεσθαι καὶ μαστιγῆν σημαίνει ὡσαύτως τοῖς Ἀπικείοις, ἀλλὰ τὸ χειρὸς πληρῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχον τάλιηδες ἀπὸ λόγων ἀπὸ τῆς βασάνος τῆς χρυσοχόου λίθου μέλαφοεικῆς. καὶ Πολύβιος. Τότε νομίζας ἦ ἐν πρὸς ἔχον βασανιστῆ ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. καὶ Βασιάνιστος ἀπὸ τῆ δοκιμάζου κέρχου ἀπάντες οἱ ἀξιόλογοι. ὁ δὲ Ἄριστοφάνης ἔπει. Βασανίζε τριτονὸν λαβάν. καὶ πρὸς ἔχον ἀδιδίκα, ἀπικέρον μὲ ἄρον. καὶ πᾶς βασανίζω; πάντα τριτον. ἐν πῖνακι δῆσαι, κρεμάσαι, ὑψηλὸν μαστιγῶν, δαίρων, φρεβλῶν ἐπὶ δ' εἰς τὰς ῥίνας ἔξω ἐρχέων, πλῆθος ὄπικηδεις, πάντα τάλια. πλῆθος ἀπόσφμητύπε τῆτον, μηδὲ γηέω νέω. Ἐπειδὴ οἱ ἐλευθέροι πρὸς τῆτον ἐδαίροντο πρᾶσι καὶ σπορόδοις. Βασανίζεαυτὸν πάντα χᾶς, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τὸς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τῆ πρᾶσι, ἢ τῷ γηέω τριτον, ἀμπελοπρᾶσι. ἢ, ὡς πνεις, πρᾶσι φύλλω.

Βασανίτις. χώρα.

Βάσανος. λίθος ἔστιν, ἢ τὸ χρυσοῖον ὡσαύτως ἡμιβόμβρον δοκιμάζουσα. ἔπος Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημνῶν ὑπὸ τῆ βασανιστομῶν καὶ ἀναγραφομῶν, βασάνος ἀνόμασι. καὶ παρρησία. Βάσανος λίθος. ἐπὶ ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔργοις παρόσον ἢ Λυδία λίθος τὸν χρυσοῖον δοκιμάζει. † Ὅτι οἱ ἔξω φασίν. Ἡ ἀμφοσβήτισις κρίσι ἀναγράδω. ἢ δὲ κρίσις τῆς ἐλέγχου βασανίζετω. ἢ δὲ βάσανος τὸ δέον οὐκ ἐξέτω ὁ δὲ ὄρεος γεγράθη. τὰ γεγραμμένα κρεμάτω. τὰ δὲ κρεμάθη βαβαιβάτω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψμαχία οἰχέτω, καὶ πάλιν Φιλία χρυδέτω. ἢ δὲ ἀπεικέρχως ποιέσθαι τὰς κρίσις.

Βασαεικά, ἢτοι Διονυσιακά ἔγραψε Σωπτήριχος, γεγενῆσθαι ἐπὶ Διοκλητιανῶ. καὶ Βασαεικῶ. ἐν Ἐπιγράμματι.

Σπειπτόν Βασαεικῶ ῥόμβον διόσιο μύωπα. τριτον, ἢ περικῶ.

Βαρυπύμων. Miser. Malis gravatus.

Βαρυφρεπής. Sumptuosus. Splendidus. Et circa meridiem Leoni sumptuosum convivium apparatus erat, ad quod [amicos] invitabat.

Βαρυσυμφορώτατος. Infelicissimus. Miserimus. Se omnium hominum infelicissimum esse putans.

Βασιάν. Dedecus. Ignominia. Dixit Dominus, ex Basan [eos] reducam. Sic David inquit.

Βασανίζω. Apud Atticos non significat torquere, nec cruciare, vel flagris cadere, sed sine [tormentis] & verberibus veritate solis verbis exquirere: per translationem ductam a lapide Lydio, quo aurifices aurum explorant. Polybius: Tunc existimans, se exanimem per ignem sustinuisse, a suspitione liberatus est. Et βασανιστος apud omnes probatos scriptores significat, qui exploravit, vel exquisivit. Aristophanes: Servum hunc abduc & veritatem ex eo exquire. Quod si unquam deprehenderis me quidquam injuste fecisse, occidito. Quomodo autem exquiram? Quovis modo: ad scalam alliga, suspende, loris cede, verbera, torque, naribus acetum immitte, lateres impone, & omnia alia tenta: solummodo porro & gethyo recenti ne verbera. Ingenui enim olim porris & alliis cadebantur. Examina cum quovis modo, non per ludum, nec, ut ingenuos pueros, caule porri, vel gethyi: id est, porri sylvestris; vel, ut quidam, porri foliis.

Βασανίτις. Bafanitis. Regio.

Βάσανος. Est lapis, cujus attritu aurum probatur. Sic Antipho & Pindarus & Sophocles. Hyperides vero βασάνος appellavit confessiones reorum tormentis expressas, & in tabellis perscriptas. Et proverbium: Lapis Lydius. Dicitur de illis, qui vel verbis vel factis aliquid exquirunt: quoniam lapis Lydius aurum probat. † Scriptores profani ajunt: Controversia ad judicium referatur: Judicium argumenta diligenter examinet: examen, quod equum est, definit: quod definitum est, scribatur: quae scripta sunt, rata fiant: quae rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; & omnis contentio faceffat, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis temeritas abesse debet.

Βασαεικά. Bassarica, vel Bacchica scripsit Soterichus, qui vixit temporibus Diocletiani. Et Βασαεικῶ, pro περικῶ, i. e. meretricii. In Epigrammate: Et tortum rhombum Bacchici cætus incitamentum.

1 Βεβαρημένος. κακός] Sic habent libri & MSS. & impressi: sed male. Legen tum enim est, βεβαρημένος κακός.

2 Ἔπει: Κύριος, ἐν Βασιάν ἐπιπέσω.] Psalm. LXXVII. 23.

3 Ἄριστοφάνης] Apud Aristophanem Ramiis pag. 241. (155. Ed. Bas. P.) locus hic recte ita distinguitur & legitur.

Βασανίζε γῆ τῆ παιδιᾷ τριτονὸν λαβάν.
Καὶ πρὸς μὲ ἔχον ἀδιδίκα, ἀπικέρον μὲ ἄρον.
Καὶ πᾶς βασανίζω; πάντα τριτον. ἐν πῖνακι
Δοσι. κρεμάσαι, ὑψηλὸν μαστιγῶν, δῆρον,
Σπειπτόν, ἐπὶ πᾶς ῥίνας ἔξω ἐρχέων,
Πλῆθος ἐπικῆδεις, πάντα τάλια τῆτον πρᾶσι
Μὴ τύπε τῆτον, μηδὲ γηέω νέω.

† Sic ibi veterem Enarratorem.

4 Βάσανος. λίθος ἔστιν, ἢ τὸ χρῶ. — βασάνος ἀνόμασι] Ex Harpocrate.

5 Καὶ ἀναγραφομῶν] Sic etiam habet Harpocratio. At fenius potius requirit, ut legatur ἀναγραφόμενα, quod & Valesius & Portus monuerunt.

6 Ὅτι οἱ ἔξω φασίν. Ἡ ἀμφοσβήτισις κρι.] Idem fragmentum ἀπολέξει quoque legitur supra v. Ἀμφοσβήτισις.

7 Βασαεικά, καὶ Διονυσιακά ἔγραψε Σωπτήριχος.] Vide infra v. Σωπτήριχος.

8 Σπειπτόν Βασαεικῶ ῥόμβον διόσιο μύωπα.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Epigrammatis tam inceditorum integrum exhibemus infra v. Οἰασις.

9 Τριτον περικῶ] Hæc interpretatio falsa est, quoniam π Βασαεικῶ in dicto Epigrammate idem significat quod Διονυσιακά, i. e. Bacchici.

Βασίλειος, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῆν Ἐπίσκοπος (ἦ τις αὐτῷ Μάζοκα ἐκαλεῖτο) ἑταίρος Γρηγορίου τῆ Ναζιανζῶν Ἐπισκόπου. γέγονε δὲ γενέων ᾠφειφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας, ὧν ἀνοθεν ἢ συγγένεια ἀνῆλθε ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακῆς. ἔγραψε πλεῖστα, ὧν οἷς θαυμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἑξαήμερον. καὶ κατ' εὐνομίαν δὲ ἐξαίρετος συντάξι λόγους, καὶ αὐτὸς τῆ ἀγίας πνεύματος πύχου, καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίαν οἰνείαν. ἔπεσον πύχου ἀσκητικόν, αὐτὸς παρθενίας ἄλλο. ἔπεισαν εἰς τὰς μὲν Μάρτυρας ἔπεσον εἰς Ἱερὸν ἄλλον ἑῖς Βαλαάμ ἔπεσον εἰς Ἱερὸν. εἰς ἀφάφους Ψαλμοὺς ἠθικοὶ λόγοι ἀφάφου. ἔπιστολαί, ἂν ὅθεν ἀμεινον, αὐτὸς τε τὸν σφιδρὸν Διβάνιον, καὶ αὐτὸς τὸν Φίλον Γρηγόριον, καὶ εἰς ἄλλους πλείονας. Ἐξ δὲ γε Βασιλείου καὶ Φιλοσόργου μνήμην παρῆν) ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἰστορίᾳ, γράφων ἔγω Βασίλειος γὰρ ἠκμαζε κατ' ἐκείνους τὸς χρόνους ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῶν (σατήριος δὲ ἔστι Καππαδοκίας) καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὲ ἔστω ἄνδρες τότε τῆ ὁμοσίου ἀφάφου καὶ τῆ ἑπερσοῖς, μακροῦ πάσης παρενεγκόντες τὸς αὐτῶν καὶ ἔπεσον ἄλλοις ἐμὲ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως αὐτῶν, ἄς παῖδα παρ' αὐτοῖς κελίῳ τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν κελίῳ παιδείας ἐπὶ πλείον ἔστω αὐτῶν ἀφάφου, καὶ τὸ ἑρῶν γράφον, ὅποια εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὸ αὐτῶν μνήμην ἐτέλει, πολλὸν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν καὶ μάλιστα γε αὐτῶν ὁ Βασίλειος. καὶ μὲν καὶ συγγραφήν ἔκατ' αὐτῶν ἐς τὸν αὐτὸς πρόπον ἰὼ ἰκανώτατος. τὰ μὲν γε Βασιλείου τὸ πανηγυρικὸν εἶδος τὸ λόγους μακροῦ ἀεὶ εἶχον. ἰὼ γὰρ πανηγυρικῶν λαμπερότατος. ὁ δὲ γε Ἀπολλινάριος ἐν τῷ ἑρῶν μνημονίᾳ εἶδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἀεὶ εἶχε. τὰ δὲ γε Γρηγορίου, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἔξετασθη, μάλιστα βίβλιν εἰς συγγραφήν εἶχον ὁ λόγους ποταῦτα αὐτῶν ὡς ἐν αὐτῶν Φιλοσόργου ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε. τελευτᾷ δὲ Βασίλειος, ὁ μέγας Βασίλειος ἀδελφὸς εἶχε δ', τὸν τε Γρηγόριον σκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μονασίας.

Βασίλειος, Ἁγκυρανός, Ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἰατρὸς τῆ τέχνης. ἔγραψε καὶ Μαρκελλῶν, καὶ αὐτὸς παρθενίας, καὶ ἔτερα ὅσα ὀλίγα ἄλλα. Βασιλείου ἑῖς Κωνσταντῆς Μακεδονιανῆς θρησκείας ἄμα Εὐσταθίου Σιβασιανῆς ἠρξά.

Βασίλειος ἑῖς ἔπεσον, Ἐπίσκοπος Εἰζουπόλεως
 1 Καὶ κατ' εὐνομίαν δὲ ἐξαίρετος. — ἀσκητικόν] Haec ex Sophronio, qui Hieronymi libellum de scriptoribus Eccles. Graece vertit, Suidas descripsit.
 2 Καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίαν.] Haec Homilii existant adhuc inter opera Basilii M.
 3 Περὶ παρθενίας] Existat Tom. 1. Oper. S. Basil. pag. 705.
 4 Ἐπαινοὶ εἰς τοὺς μὲν Μάρτυρας] Existat Tom. 1. pag. 526.
 5 Εἰς Ἱερὸν] Existat Tom. 1. pag. 515.
 6 Εἰς Βαλαάμ] Existat Tom. 1. pag. 512.
 7 Εἰς Ἱερὸν] Existat Tom. 1. pag. 367.
 8 Ἐξ δὲ γε Βασιλείου καὶ Φίλου. — εἰς συγγραφήν εἶχον ὁ λόγους] Haec omnia ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀπολλινάριου.
 9 Βασίλειος, Ἀγκυρανός, Ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως.] Haec, & quae se-

Βασίλειος. Basilius, Caesarea Cappadociae, quae olim Mazaca appellabatur, Episcopus, Gregorii Nazianzeni Episcopi amicus, parentibus antiqua nobilitate claris, Basilio & Emmelia, ortus: vir celeberrimus, & in omni doctrinae genere summus. Scripsit plurima, inter quae praecipue in pretio habentur commentarii ejus in Hexaemerum. Contra Eunomium quoque eximias orationes confcripsit; itemque librum de Spiritu. S. & in Hexaemerum sermones novem, & librum affecticum, & de virginitate. Praeterea, quadraginta Martyrum, itemque Gerdii, & Barlaami, & Julittae laudes. In varios Psalmos orationes morales. Epistolas optimas & pulcherrimas ad Libanium Sophistam, & amicum Gregorium, aliosque plures. Hujus Basilii Philostorgius quoque in historia sua mentionem fecit, sic scribens: Florebat enim temporibus illis Basilius Caesareae in Cappadocia, & Gregorius Nazianzi (quae urbs ejusdem Cappadociae statio est) & Apollinaris Laodiceae in Syria. Hi tres viri tunc pro Homousio contra Heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui ante & post ad meam usque aetatem heresis illius defensores fuerunt; adeo ut Athanasius cum iis collatus puer judicaretur. Nam & in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, & quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in sacris literis insigniter versati erant: praesertim vero Basilius. Adhuc, unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Basilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilius magis erat fundatus & solidus. Haec Philostorgius Arrianus obiter & aliud agens de iis scripsit. Obiit Basilius imperante Gratiano. † Basilius M. quatuor habuit fratres, Gregorium Nyssenum Episcopum, Petrum, & ipsum Episcopum, & duos alios monachos.

Γραμμάτιον τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποιον. † Ὅπ τὸν Νύσσης Ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν Ἐπί-

Βασίλειος. Basilius, Ancyranus, ejusdem urbis Episcopus, arte medicus, scripsit contra Marcellum, & de virginitate librum, & alia non pauca. Idem imperante Constantio Macedoniae sectae cum Eustathio Sebasteno princeps fuit.

Βασίλειος. Basilius alius, Episcopus Irequantur, leguntur etiam apud Sophronium, pag. 136. unde ea Suidas descripsit.
 10 Κωνσταντῆς] Male. Ex Sophronio enim rescribendum est Κωνσταντῆ.
 11 Σιβασιανῆς] Rectius Sophronius Σιβασιανῆς.
 12 Βασίλειος ἑῖς ἔπεσον, Ἐπίσκοπος Εἰζουπόλεως.] Trium tantum Basiliorum mentionem faciunt codices Suidae non solum impressi, fedetiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dausquius in notis ad Basilium Seleuciensem pag. 317. testatur, in Bibliotheca Antwerpiana existare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Basilium, Seleuciensem nimirum, memorat his verbis: Βασίλειος ἑῖς ἔπεσον Σιβασιανῆς, ἐπὶ τῶν Χρυσοστόμου, αὐτὸς δὲ ἐν πῶς αὐτὸς ἑρῶν λόγους ἀφάφου. Hanc observationem acceptam refero Pearsonio, qui eam ad marginem Suidae sui notaverat.

ῥ Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίῳ βασιλέως, † Φρένα καὶ
† ἄσκησιν τῶν ὁμωνύμων Βασιλείῳ Καισαρείας ἑοικώς.
ἔγραψε καὶ Ἀρχελάῳ ἀριστύτῳ Κολωνείας.

Βασιλείῳ. τὰ ἀφ' τῆς ἰσὺς ὀνομαστικὰ ἀφ' τῆς
ἰ γράφεται. ἡ πλὴν δ', Ἀρεῖῳ, Ἡρακλείῳ, Βασι-
λειῳ. καὶ ἑ Βασιλείῳ φαί. δύο εἰσὶ φαί παρ' ἄλ-
λήλας, ἢ, τε τῆς Ἐλευθερίας Διός, καὶ ἡ Βασιλείῳ.
ἐπὶ δὲ καὶ τρίτη, ἡ πάλας μὲν ἑ Πανάκτι ἐκα-
λεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.

Βασιλείῳ παῖδες ἑξαμυχίλιοι οἱ πινεσ καὶ τῶν
ταξιν Ἀλεξάνδρου τῆς Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσ-
χον ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειῶντα κλίση. ἑπιθυμῶντα βασιλεύσασθαι.

Βασιλική. ὅτι ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω τῆς Μιλιῆς
ἴστατο ἀνδρείκελον ἀγάλμα ἡρυσέμβρανον, (ἐνθα ἰὼ
καὶ τὸ ἑξαμυχίλιον ἕως Ἡρακλείου τῆς βασιλείας)
γρονυκλῆς ἑ Ἰσθμίου τῆς τυραννίδος. ἐκεῖ ὁ Τέρβελις ἐδη-
μυγόρησεν ἐν οἷς ἐλέφας ἴστατο παμμεγέθης, ὑπὸ Σε-
βήρου καὶ σκευασμῶν. ἐνθα ἰὼ καὶ ὁλοή ἑ Φυλα-
τόντων πολλή. ἐμνε δὲ ἐκείσε ζυγοκόπῳ ἐν πλα-
ταῖς ζυγοῖς τῶν ὀπίσθεν πλάτων. καὶ τῆς οἰκίμα-
τος αὐτῆς ποσειδωνίου, ἡπεὶ τῶν ἐλέφαντα
φυλάτῳντε θάνατον, εἰ μὴ τῶν κατὰ τὸν ὄψον.
ὁ δὲ θηροκόμος ὄσκα ἐνεδίδε· ὃν φονεύσας ὁ ζυγοπλάτης, δέ-
δακε βορῆν τῶν ἐλέφαντι. τὸ δὲ θηρίον ἀπὸ τῆς ὄψον
καὶ αὐτὸν ἀνέειλε. καὶ ὁ Σεβήρ ἀκέρως τῶν θηρίων
θυσίαν ἤνεγκεν. ἐν αὐτῶν δὲ τῶν τόπων παρῶν ἀνε-
τυπώθησαν τό, τε θηρίον, καὶ ὁ θηροκόμος. ἐνθα
καὶ Ἡρακλῆς ἐλαβέθη, πολλὰς θυσίας δεξάμενος,
ὅς ἐν τῶ Ἰπποδρόμῳ μετέστη. ἐπὶ δὲ Ἰβλίου ἑ Ἰπα-
λικῆ ἀπὸ Ῥώμης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰσήχθη
ἐν ἀπύθῳ, καὶ νῆϊ ἑ καὶ ἑπὶ λαὸν δέκα.

Βασιλική ἑ ἀφρομή. ἡ γενονμένη τῆς βασιλείας
παρῶν ἑ ἀφρομή. ἐπὶ δὲ ἑτῶν εἰς τὴν Ἀθήνησιν ἐν-
νεα δέχοντων ὅς ἑ βασιλική ἀφρομή καλεῖται.

Βασιλικός, ἑ σοφιστής. αὐτὸ τῶν ἀφ' τῶν λέξεων
χηματῶν. αὐτὸ Ῥητορικῆς ὀψοκλήτης, ἡτοῦ αὐτῶν ἀσ-
κήσεως. αὐτὸ μετὰ πείσεως καὶ ἄλλα πινά.

Βασιλίνδα. ἑ τῶν βασιλείων. καὶ ἑ Βασιλίνδα, ἐπὶ
ἑ παιδίας.

1 πλὴν δ] Atqui tria tantum hic recensentur. Quare putem
ante Ἀρεῖῳ excidisse nomen Δαρῆῳ, quoniam & illud per εἰ
scribitur. Sed nec sic verum est, quod Suidas hic affirmat, quo-
niam plura nomina propria apud Græcos per εἰ scribuntur.
Vide omnino Etymol. v. Ταλάσια.

2 Βασιλείῳ φαί. δύο εἰσὶ φαί παρ' ἄλλων.] Ex Harpocrate.

3 Πανάκτι.] Sic habent libri MSS. & editi: sed male. Legen-
dum enim est Πεισιμάκτι, ut recte monuit Maußfäcus ad Har-
pocratiouem h. v. quem consule. Vide etiam infra v. Ζήνων, & v.
Πεισιμάκτι; itemque Menagium ad Laert. lib. vii. Segm. v.

4 Βασιλική. ὅτι ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω Μιλ. ἴστατο ἀνδρ. ἀγάλμα
ῥ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur e-
tiam apud Codinum de Origin. CPol. pag. 22.

5 ἑξαμυχο.] Id est, Examen. Vide Ducangium in Glossario
Græco.

6 ἑως.] Vox ista deest apud Codinum.

7 ἑπὶ τῶν.] Scribe ἑπὶ τῶν, ut apud Codinum legitur. Verba

nopolis Cilicia; sub Anastasio Imperatore,
& ingenio & ascetico vivendi genere Basilio
Cæsariensi similis: scripsit contra Archelaum
Coloniae presbyterum.

Βασιλείῳ. Nomina propria a substanti-
vis derivata, & per εἰ enuntiata, per ἰ scri-
buntur; exceptis quatuor, Ἀρεῖῳ, Ἡρακλί-
ῳ, Βασιλείῳ. † Et Βασιλείῳ φαί, i. e. porticus
Regia. Duæ sunt porticus, sibi invicem vi-
cina, una, Jovis Eleutherii, altera Regia.
Est & tertia, quæ olim *Pisianaetia* vocaba-
tur, nunc vero mutato nomine *Pæcile* dici-
tur.

Βασιλῆοι. Regii pueri sexies mille, qui A-
lexandri Macedonis iussu in Ægypto arte mi-
litari erudiebantur.

Βασιλειῶντα κτείνῃ. Occidit eum, qui regnum
affectabat.

Βασιλική. Basilica. In Basilica pone Mi-
lium posita erat statua virilis inaurata (ubi
& Examen erat usque ad Heraclium Impera-
torem) & genuflexa Justiniani Tyranni. Il-
lic Terbelis concionatus est: eodemque in lo-
co stabat ingens Elephas, a Severo erectus;
eratque ibi Schola custodum urbis. Ibidem
etiam habitabat argentarius, qui lancibus ini-
quis emptores fraudabat. Hujus taberna-
cum [ab elephanto] everfa esset, mortem
minatus est ejus custodi, nisi belluam cohi-
beret. Cum autem magister Elephantum mi-
nas ejus nihili faceret, interfecit cum fal-
sus ille libripens, & Elephantum devorandum
objecit. Bellua vero nec dum cicurata ip-
sum una sustulit. Quo audito Severus Ele-
phanto sacrificavit, & in eodem loco ipsius
belluæ ejusque magistrum flatuas erigi curavit. I-
bidem quoque Hercules multis sacrificiis co-
lebatur, qui postea in Hippodromum trans-
latus est. Juliano vero consule Roma By-
zantium curru & nave devehctus est cum aliis
decem statuis.

Βασιλική ἀφρομή. Sic vocabatur cursus,
qui fiebat Rege præsentente. Erat autem Rex
Athenis unus ex novem Archontibus; a quo
cursus iste vocatus fuit *Regius*.

Βασιλικός. Basilicus, Sophista, scripsit de
dictionum Figuris: de Rhetorico apparatu,
sive de exercitatione: de Metapocesi; & a-
lia quædam.

Βασιλίνδα. Regnum. Et βασιλίνδα, genus
lusus.

enim hæc intelligenda sunt de Justiniano Rhinotmeto, ut patet ex
Anonymo de Antiquit. CPol. quem Lambecius primus edidit, &
Codino subjunxit: quem vide pag. 92.

8 Φυλατόντων πολλή] Malim, φυλαπτόντων τὴν πόλιν, ut Lambe-
cius ad Codinum pag. 161. in codice quodam MS. Codini se re-
perisse testatur.

9 Καὶ ἑπὶ λαὸν δέκα] Rectius Codinus, καὶ ἑπὶ λαὸν δέκα. Anony-
mus vero mox laudatus habet καὶ ἑπὶ λαὸν δέκα.

10 Βασιλική ἀφρομή. ἡ γενονμένη τῆς βασιλείας.] Ex Harpocrate.

11 ὅς ἐν τῶ Ἰπποδρόμῳ μετέστη.] Legendum est, ἀφ' ἑ βασιλ. ut recte
monuit Maußfäcus ad Harpocratiouem h. v.

12 Βασιλικός, σοφ.] Hujus mentio fit supra v. Ἀθήνης Γαδάρ. ex
quo loco atatem ejus discimus.

13 Βασιλίνδα. τὴν βασιλείαν.] Scribo, βασιλίνδα, τὴν βασιλείαν.
i. e. Reginam. Vel, totum hunc locum sic legendum & emen-
dandum esse puto: βασιλίνδα, εἶδος παιδιῶν. βασιλίνδα δὲ, βασιλει-
αν. Id est, βασιλίνδα, genus lusus. βασιλίνδα vero, Reginam. Βασι-

Βασιλίς. ἡ τῆ βασιλείας γυνή· ὡς καὶ βαλανίς, ἡ τῆ βαλανέας.

Βασιλίσι⊕, Βηλένης ἀδελφός τῆς βασιλίδ⊕, ἐπὶ Λέοντι⊕ τῆ βασιλείας ἀντὶ Ῥωμαίων φελοπεσάρχου ἡρέθη, ἐπιτίθει⊕ μὲν ἂν ἐν μάχαις, βραδύνας δὲ καὶ Φανακίζσοι ῥαδίως ὑπαγόμενοι⊕.

Βασιλίσι⊕. Βασιλίσι⊕ ὁ Ῥωμαίων τῆς Ἑβρών βασιλεὺς, τῆ Ἐκκλησιᾶν τῆς Ἐπισκόπου εἰσέφρατε γρημάτῃ, καὶ Ἀχάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον μικρῶ δὲν ἀπέσπασε, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγρομένων μοναχῶν ἀπεκράθη. πολὺς τε ἡ εἰς ὀπίσθιαν γρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τὰς ὑπελεῖς καὶ βαναύσους μεπόντων ἐπιτήμας ἀπέχεσθαι. καὶ ἡ ἀπανία μετὰ δακρύων τῆ τῆς τριῶν εἰσφορῶν εἰσπραξίῃ. ἐν τῷ Ἀγμάτ⊕.

Βάσιμ⊕. περὶ κλή. ἐπιβίβα⊕. καὶ Βάσιμοι τόποι, οἱ περὶ βίσιμοι.

Βάσις. βάσις.

Κυνὸς Ἰλακίτης ὡς πρὸς ἕλεν⊕ βάσις.

Βασκανία. καὶ Βάσκαν⊕. τὸ Βάσκαν⊕ ἀπλῶς ἐπὶ λαιδρείας πῆτασιν. Ὁὐ ψεύδη, καὶ τῶ σφόδρα βάσκαν⊕ ἔσα.

Βασκαίνει. ὁ δολικῆ. ἀντὶ τῆ αἰπῶτα, καὶ μέμφει, καὶ συκοφαντεῖ. ἔπει Δημοσθένος ἐν τῷ Ἑφῆ Κτηπράν⊕. καὶ ἐν τοῖς ἔξῃ· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακῆφες ἔδει πολίτευμα ἐμὸν, Φησὶν. ἀντὶ τῆ Φιλαίπων καὶ συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. ὁ δὲ Λιβάνι⊕, αἰκαλικῆ· Τὸν προσήκουσα βασκαίνωσι.

Βασμοί. βασμοί.

Βάσι⊕⁴ Κορίνθι⊕. Ἀπολλώνι⊕ πρὸς τῆτον διωρέθη. παλαλοίας μὲν γὰρ οὐτ⊕ ἐδόκη καὶ ἐπεπίθουτο, σοφίαν δὲ ἑαυτῆ κατεψεύθει, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῆ γλώτῃ. λαιδρεῖ μὲν δὲ αὐτὸν ἐπέχει ὁ Ἀπολλώνι⊕, οἷς τε ἐπέσταλεν, οἷς τε διέλεχθη κατ' αὐτῆ. πᾶν γὰρ ὅσα ὡς ἐς παλαλοίαν ἔλεγε, ἀληθῆς ἐδόκη. μὴ γὰρ ἂν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λαιδρείαν ἐκπεσῆν, μηδὲ ἀναιτεῖν τὸ μὴ ὄν.

Βαστάσας. ἀντὶ τῆ δοκιμάσας. Εὐπολις·

Ἄγε δὴ, πρότερον βύλας, τ' ἀφῆσαι
Ὡδῆς ἀκῶν, ἡ τὸν χειρῶν τρέπον;
Ἀμφότερ' ἔργα. ἐγὼ δ' ἀκῶν τὸν τρέπον,
Ὅτι ἂν δοκῆ μοι βαστάσας, αἰθήσομαι,
Πᾶν⁶ τὸ συμβεβημένον ἐπὶ λόγον ἄγων.

λίαν enim significare regnum (ut hodie quidem in codicibus Suidæ legitur) quis auctor vel Grammaticus usquam tradidit? Ceterum, pro βαστασας, βαστασας, scribendum esse βαστασας, βαστασας, ut diximus, etiam Porus ante me coniecit.

* Βαστασας, εἶδος παιδ] De hoc lusu vide Pollucem pag. 442. & Eustath. ad Homer. pag. 1425.

1 Κυνὸς Ἰλακίτης ὡς πρὸς ἕλεν⊕ ⊕. Hæc sunt verba Sophoclis Iliacæ pag. 2. ut Porus monuit.

2 Ὁὐ ψεύδη, καὶ τῶ σφόδρα βασκαίνωσι ⊕ Hæc sunt verba Aristophanis Plauto pag. 60. (30. Ed. Vall. P.) ubi locus iste rectius sic legitur:

Βασιλίς. Regina, vel Regis uxor: ut βαλανίς, balneatoris uxor.

Βασιλίσι⊕. Basiliscus, Verinæ Imperatricis frater, sub Leone Imperatore in locum Rusticii ducis copiarum substitutus, in bellis gerendis felix quidem, sed ob ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus fuit.

Βασιλισκός. Basiliscus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab Ecclesiarum Episcopis exegit, & Acacium, Episcopum Constantinopolitanum, parum abfuit quin pelleret, nisi a multitudine monachorum inhibitus fuisset. Idem adeo avarus fuit, ut ne illis quidem parceret, qui viles & fordidas artes exercebant. Quare propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrymarum plena erant. Quare in v. Ἀγμάτος.

Βάσιμ⊕. Pervius. Transitu facilis. Et βάσιμοι τόποι, loca pervia.

Βάσις. Gressus. Incessus. [Sophocles:] *Ut gressus canis Laconici, valde sagacis.*

Βασκανία. Fascinatio. Invidia. Et βασκαν⊕, invidus, malignus. Vocabulum βασκαν⊕ simpliciter significat hominem maledicum. [Aristophanes:] *At non mentiris horum quidquam, quamvis valde sis maledica.*

Βασκαίνει. Dativo jungitur. Criminatur, accusat, calumniatur. Sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Idem in sequentibus ait: *Nec animo calumniandi, nec acerbe maligne quicquam feci.* Τὸ βασκανον enim hic idem significat, quod Φιλαίπων & συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. Tibi semper invideo. Libanius vero cum accusativo dixit: *Propinquo invident.*

Βασμοί. Idem quod βασμοί, gradus.

Βάσι⊕ Κορίνθι⊕. Bassus Corinthius. Cum hoc dissidium Apollonio intercessit. Parricida enim cum esse crederetur, sapientiam falso sibi vendicabat; homo insuper effræni lingua præditus. Ejus convitia & scriptis & sermonibus Apollonius compescuit. Quicquid enim in ipsum, ut parricidam dicebat, verum credebatur, quoniam talem virum nec maledictis quendam insectaturum, nec rem falsam pro vera dicturum esse existimabant.

Βαστάσας. Qui exploravit. Qui examinavit. Eupolis: *Agite igitur, utrum vultis audire? ipsamne dispositionem carminis, an vero antiquum modum? Utrumque dices. Ego vero, postquam audiivi modum; qui mihi re perpensa optimus visus fuerit, eum eligam, quicquid acciderit, ad examen rationis referens.*

Ἀλλ' ἐ ψεύδη τῶν γ' ἔδην, καὶ τῶ σφόδρα βασκαίνωσι ⊕.

3 Βασκαίνω. δολικῆ. ἀντὶ τῆ αἰπῶτα, μίμφ. ἢ συκοφ.] Ex Harporatione.

4 Βάσι⊕ Κορίνθι⊕. Ἀπολλώνι⊕ πρὸς τῆτον διω.] Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum descripta sunt ex Philostrato de Vita Apoll. lib. iv. cap. ix.

5 Τὸ βασκανον] Ad metrum versus fulciendum legi debet τὸ βασκανον.

6 Πᾶν τὸ συμβεβημένον ἐπὶ λόγῳ.] Versus hic non est ὑπόπτος, ad cuius metrum fulciendum cum Porto legerim:

Ἄπαν τὸ συμβεβημένον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἄγων.

καὶ Βαράζων, ἀντὶ τῆ δοκιμάζων. καὶ βάρσγμα δῦλον ἐγένεο. † Διότι μέγα τὸ βάρσγμα τῆς πόλεως ἴω. πλείονα γὰρ κ' μυριάδων ὄπλα παρέδωκαν Ῥωμαῖοι, καὶ κατὰπέλλας δύο. καὶ Βαράσαι ἔ τὸ ἄρα διλοῖ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ τὸ φιλαρῆσαι, καὶ ἀφροσικῶσαι, καὶ ἀφροσέφασαι τῆ χειρὶ τὴν ὀλίγην.

Βατραχθεῖν. Σφραγεῖν. κλαπεῖν. Ὁ δὲ Λακύνθης σφραγισάμενος ἀφ' τῆς ὁπῆς τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μινδύπολι αὐτῆ ἀειμαρτεῖν, καὶ π βατραχθεῖν τῆς ἀπικειώσαν.

Βατραχαλῆσαι. Τραχηλιάσαι. Βάτραχος γὰρ τὸς τραχηλῆς λέγουσι.

Βάτα Κάρσας. ἐπὶ τῆς παχέων καὶ διωπαῶν. καὶ ἀφροσικῶσαι δὲ ἀναγνωστοῦν.

Βαλά. Βάσιμα. Ὁ Ἀρριανὸς Πάριλα δὲ τῶ Ἀλεξάνδρῳ βαλά τε καὶ ἐξουρετέα εἶναι ἐδέκε.

Βαπαλιζέας. μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς ἀφροσικῶσαι.

Βάταλ. Βδελυρός. αἰσχρῶς. Βάταλ. Ἰστῶς ἐκλήθη Δημοσθένης νέος ἂν, ὡς γυναικώδης· μετὰ σασ δὲ, Ἀργᾶς, ἀπὸ ὄφιος ἔτω καλεσμένος.

Βατανάια. χώρα.

Βαταεῖζεν. ὁ μόνος λαλεῖν. ἀπὸ Βάτης Θεραῖς, ἰαγροφῶν ἴλι.

Βαταεισμὸς. Φλυαρία.

Βατήρ. ἡ δὲ γὰρ τῆ πεντάθλων σκάμματι.

Αὐτὸν κέρσκασι τὸν βατήρα τῆ λόγου.

Φησὶ π. οἶον, τὸ ἔπιμαρτόταλον καὶ τὸ φῶτον.

Βατίς. εἶδος ἰχθύος. καὶ Βαλεδοσκόποι, οἱ ὀφοφάγοι.

Βατηολογία. ἡ πολυλογία. ἀπὸ Βάτης πινός, μακρῶς καὶ πολυτίχως ὕμνος ποιήσαντι, ταυιολογίας ἔχοντι.

Βατός. ὁ βάσιμος τόπος.

Βάτη. ὄνομα κύριον. ἰαγροφῶν καὶ τραυλός. Πόλις ἴω Κρητικῆ Ὀαξός ἐν τῇ Ἐτέαρχῳ βασιλεύς, ὅς ἐπὶ Συραεῖ Ἀμήτορι, τῇ ὄνομα ἴω

Et Βαράζων, explorans. Et βάρσγμα, [pondus, onus.] Magna enim erat potentia urbis. Armorum enim plus ducentena millia, & catapultarum duo millia Romanis tradiderunt. Et βαράσαι apud Atticos non significat tollere vel portare, sed attrectare, & manu pondus asstimare & expendere.

Βατραχθεῖν. Auferretur. Surriperetur. Lacycles vero, [cum ex penu aliquid prompsisset,] eo iterum obsignato, anulum intro per foramen jaciebat, ut de rebus illic reconditis nihil surriperetur.

Βατραχαλῆσαι. Elata cervice incedere. Βάτραχος enim cervices vocant.

Βάτα Κάρσας. Batae Caras. Dicitur in pingues & crassos. Duabus autem distinctis vocibus [proverbium hoc] legendum est.

Βαλά. Pervia. Arrianus: Alexandro nihil inaccessum aut inexpugnabile esse videbatur.

Βαπαλιζέας. Mollem & turpem vitam agere.

Βάταλ. Impurus. Turpi viceri deditus. Batalus vocatus fuit Demosthenes, cum esset adolescens, ut effœminatus & mollis. Senex vero appellatus fuit Argas, a serpente ita dicto.

Βατανάια. Batanaea, regio.

Βαταεῖζεν. Vix ac ne vix quidem loqui. Dicitur esse a Batto quodam Theræo, qui gracili & exili voce præditus erat.

Βαταεισμὸς. Inanis loquacitas.

Βατήρ. Locus, sive limes, unde quinquertiones certandi initium faciebāt. [Et proverbium:] Ipsum orationis limen tetigisti. Id est, quod præcipuum est, & maxime ad rem facit, attigisti.

Βατίς. Piscis genus. Et βαλεδοσκόποι, belluones piscium.

Βατηολογία. Inanis multorum verborum deblateratio. A Batto quodam, qui prolixos hymnos, in quibus res eadem crebro repetebantur, componere solebat.

Βατός. Pervius.

Βάτη. Battus. Nomen proprium viri, qui exili voce præditus erat, & balbus. Est in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. Hic amissa uxore, filia nomine Phronima no-

1 Διότι μέγα τὸ βάρσγμα τῆ πόλεως ἴω. πολ.] Locus hic excerptus est ex scriptore quodam, (Polybio, ut arbitror) qui historiam belli Punicæ tertii descripsit, quoniam verba fragmenti hujus intelligenda sunt de Carthaginensibus, qui tempore belli Punicæ tertii ipse pacis impetranda omnia arma bellica, quæ in armamentariis suis habebant, Romanis tradiderunt, ut testatur Appianus in Libyæ pag. 75. Is enim, cum ante dixisset, Cornelium Scipionem Nasicam, & Cn. Cornelium Hispalum Carthaginem missos fuisse, quibus arma Carthaginensibus traderentur, subiungit: παρὰ τῶν ἐπιμαρτότατων ἐπέμαρτον, ἔ τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μινδύπολι αὐτῆ ἀειμαρτεῖν, καὶ π βατραχθεῖν τῆς ἀπικειώσαν. i. e. Accipiunt ducentia armamentarium millia, telorum & jaculorum numerum infinitum, & catapultarum, ex quibus tam tela acuta quam lapides emittuntur, duo millia. De numero ergo armorum traditorum Appianus cum fragmento apud Suidam pulchre consentit, dum pro καταπέλλας δύο (qui manifestus est librorum error, nota est, quæ tam duo quam duo millia apud Græcos significare solet, male interpretantiam) legatur κατὰπέλλας δύο, ut Appianus habet.

2 Κατὰπέλλας ἔ τὸ ἄρα διλοῖ παρὰ τοῖς Ἀτ.] Vide supra v. Βατραχθεῖν, & infra v. Διασικῶσαι.
3 Ὁ δὲ Λακύνθης σφραγισάμενος ἀφ' τῆς ὁπῆς τῆ δακτ.] Hæc sunt verba L. etii lib. iv. Sg. n. lxx. ut Porus etiam monuit.
4 Βατραχαλῆσαι. Etymologus scribit βατραχαλῆσαι, per u.
5 Βάτα Κάρσας, ἐπὶ τῆ παχ.] Proverbium hoc in Vaticana Appendice clausule exponitur: Βάτα Κάρσας. Ἐπὶ παχίαν λέγαται τῆτο. πινός

ἐν ἐνόμισον ἐν ὄνομα τῆτο εἶναι, ἔ ἐχρησάτο τῆ περιμῆς ἐπὶ τῆ παχίαν. ἔ τὸ δὲ ἰὸς ὁ Κάρσας ἔ Βάτα, ὡς ἐν Ἡρόδοτῳ τῶ Συραεῖ ἐπιμαρτότατον. Hinc ergo discimus τὸ Βάτα Κάρσας esse duo nomina propria, & Batam Caræ filium fuisse.

6 Ἀρριανὸς] De Exped. Alex. lib. iv. pag. 286.

7 Οὗτος ἐκλήθη Δημοσθένης] Aischines τῶ παρασκευασίας pag. 260. Ἐν παύσει γὰρ ὦν (loquitur de Demosthene) ἐκλήθη δὲ αἰσχρῶς πινός ἢ κινεσίδιον Βάταλ. ἐν παύσει δὲ ἐπακκατῶν τῶν δέκα κελεύει δίκας κατὰ τῆ ἐπιμαρτότων λαχάνων, Ἀργῶς ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas præcepit. Vide etiam Photium pag. 1480. & supra v. Ἀργῶς.

8 Βαταεῖζεν] Vide P. Leopard. Emend. lib. xv. cap. xxi.

9 Βατήρ ἢ ἀρχὴ τῆ πεντάθλων σκ.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολεξέει etiam leguntur apud Eustath. ad Odyss. A. pag. 1404. quæ ea ex Lexico Aëlii Dionysii se descripsisse testatur.

10 Αὐτὸν κέρσκασι τῆ βατ.] Supra legitur, Αὐτὸν κέρσκασι τῆ βατῆς τῆ θῆρας.

11 Βατίς, εἶδος ἰχθύος.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Gæcom pag. 685. (466. Ed. Bas. P.)

12 Βάτη. ὄνομα κύριον. ἰαγροφῶν ἔ τῆ.] Totus hic locus excerptus est ex Herod. lib. iv. pag. 171. ut Porus observavit.

13 Τῆ ὄνομα ἴω Φρονημῆ, περιχρῶσι τε καὶ.] Locus hic mutilus ex Herodoto sic supplendus est: τῆ ὄνομα ἴω Φρονημῆ, ἐπὶ τῆ ἔργου ἐκλήθη γυναῖκα. ἢ δὲ ἐπὶ τῆ ἰαγροφῶν ἴω τῆ ἰαγροφῶν τῆ Φρονημῆ, περιχρῶσι &c. Hanc lectionem in versione lectus sum.

Φρονίμη, παρέχουσα τε κακά, καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μη-
 χανωμένη, καὶ τέλει μαχλοσύνῃ ἐπενεγκῶσα οἱ
 πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχον ἔπας. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς
 ὑπὸ τῆ γυναικὸς, ἔρην ἔχ' ὅσον ἐμνηστεύετο ἐπὶ τῇ
 θυγατρὶ. ἡ δὲ Θεμίσιον ἀνὴρ Θηραῖος ἔμπροσθεν ἐν
 τῇ Ὀαξίῳ. τῦτον δὲ Ἐπειάρχου ὠδραλαβῶν ἐπὶ ξει-
 νία ἐξορκῶν, ἢ μὲν οἱ Διφρακνήσαν ὅτι ἂν δεηθείη. ἐπεὶ
 τε δὴ ἐξόρκωσεν, ἀγαθὸν οἱ ὠδραδιδῶν ἢ ἑαυτῷ θυ-
 γατέρα, καὶ ταύτῃ ἐκέλευε καταποντῶσαι ἀπαγα-
 γόντα. ὁ δὲ Θεμίσιον ὠθειμέκηνσε ἐν τῷ πελάγῳ,
 καὶ ἀφοσιώμενος τὴν ἐξόρκωσιν τῷ Ἐπειάρχει, κοι-
 νῶς αὐτῷ Διφρακνήσας καθήκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀ-
 νασπάσας δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Θήραν. ἀνέβη δὲ τὴν
 φρονίμην ὠδραλαβῶν Πολύμηστον, ἐὰν τῷ Θη-
 ραίων ἀνὴρ δοίμην, ἐπαλλαχθεῖτο. χροὸν δὲ ὠθειόν-
 τος, ἐξεγένετο οἱ παῖς ἰαχρόφανος καὶ τραυλός, τῷ
 ὄνομα ἐτέθη Βάτης.

ter Theraios spectatus & clarus, eam concubinam adscivit : ex qua interjecto tempore natus ei est filius, exili vocis sono praeditus

Βάτης σίλφιον. ἐπὶ τῷ σπανίως πρὸς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηνάιοι ἐν τῷ Βάτιον ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τῷ νομίσειον, ἐπὶ μὲν θατέρω Ἀμμωνῶν, ἐπὶ δὲ θατέρω σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶν εἰς Δελφὸς ἀνέθεσαν κωλὸν σίλφιν.

Βάτης σίλφιον. ἄριστοφάνης Πλάτων. Οὐδ' ἂν δόξῃς γέ μοι καὶ τὸ Βάτης σίλφιον. τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ ὃ θεραπέυει πολλὰ, ἠδύοσμον τ' ἐστὶ καὶ πολύπιμον. Βάτιον γὰρ τὴν Κυρηνίαν κτίσθη.

Βάτιον, κωμικός. δράματα αὐτῷ, Σωμιξάπαι τῷ, Ἀνδροφόνος, Εὐεργέτας.

Βατραχίον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τῆς καὶ βατραχίς ἰμάτιον. ἐχέοντο δὲ τὰ βατραχίῳ τὰ ὠσώπια, πρὶν ἂν ὀπνηθῶν τὰ ὠσώπια. καὶ Βατραχίς, εἶδος ἐοικῶτος ἀθήνης, ὅμοιον τῷ ὄνοματι ἐχέουσι τὸ χρώμα. καὶ βατραχίον μοῖρα.

men accepit, colorem similem habebat. Et βατραχίον χροῖα, color similis illi, quem rana habent.

Βάτραχος ἐν Σερίφω. ἐπὶ τῷ ἀφάνων. παρῶν οἱ ἐν Σερίφω βάτραχοι κομοδέντες εἰς Σκύρον ὅτι ἐφθέγγοντο.

Βατραχῶν ὕδαρ. ἄς, Γαλιῆ ἑσάρ. ἐπὶ τῷ ταῦτα δίδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. καὶ, Βατραχῶν

1 Ὁ δὲ Θεμίσιον ὠθειμέκηνσε ἐν τῷ πελάγῳ. Scribe & supple ex Herodoto: Ὁ δὲ Θεμίσιον ὠθειμέκηνσε τῇ ἀπάτη ἔδρασε, Διφρακνήσαν τὴν ξεινίαν, ἰσοῖς πέντε. παραλαβῶν τὴν παῖδα ἀπίστωσε. ἄς δὲ ἐγένετο ἐν τῷ πελάγῳ &c.
 2 Βάτης σίλφιον. ἐπὶ τῷ σπανίως πρὸς λαμβανόντων. Locum hunc egregie illustrat Scholiasta Aristoph. ad Plutum pag. 92. qui omnino cum Suida conferendus est.
 3 Ἐν τῷ Βάτιον. Malim ἐν τῷ Βατιῶν, ut habet Hesychius.
 4 Ἀριστοφάνης Πλάτων. Pag. 91. (45. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur: Οὐδ' ἂν εἰ δόξῃς γέ μοι τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τὸ Βάτης σίλφιον. Vide ibi Scholia.
 5 Τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ, ὃ θεραπ. ποικ. Ex Enarratore Comici ad Aves, pag. 560.

vercam induxit, quae domum ingressa, ut erat, ita re ipsa se noceram erga Phronimam praestitit; omnibus eam modis vexans, & nullum non malorum genus comminiscens, tandemque patri persuadens, eam esse impudicam. Ille igitur ab uxore persuasus impium facinus adversus filiam molitus est. Erat tunc Oaxi negotiator quidam Theraios, nomine Themison: quem Etearchus hospito susceptum jurejurando adegit, ut in gratiam suam faceret, quicquid ab ipso petisset. Ubi jurejurando hominem obstrinxit, filiam suam adductam ipsi tradidit, jubens, ut eam in mare demergeret. Themison vero jurejurando se circumventum esse indignatus, hospitium Etearcho renuntiavit, & rem istiusmodi fecit. Navim cum puella conscendit: & postquam in altum pervenisset, religione jurisjurandi defungi volens, puellam funibus alligatam in mare demisit; eaque deinde retracta Theram rediit. Postea Polymnestus, vir inter & balbus, cui nomen impositum est Battus.

Βάτης σίλφιον. Batti silphium. Dicitur de iis, qui exquisitos honores adipiscuntur. Cyrenæ enim uni Battiadarum præcipuum dederunt silphium, & in una nummi parte Ammonem, in altera vero silphium expresserunt. Ampeliotæ vero, qui sunt in Libya, silphii autem [Apollini] Delphis dedicarunt.

Βάτης σίλφιον. Batti silphium. Aristophanes Pluto: Neque si dederis mihi vel Plutum ipsum & Batti silphium. Silphium enim, quod in Libya nascitur, multis morbis medetur, suavisque est odoris & magni pretii. Battus autem Cyrenem condidit.

Βάτιον. Batton, Comicus. Ejus fabulae sunt, Una decipiens, Homicida, Energetæ.

Βατραχίον. Coloris genus, [a ranis ita dictum.] Ab hoc & vestis quadam, βατραχίς vocata, nomen accepit. Colore autem batrachio histriones perungebant faciem, ante inventum larvarum usum. Et βατραχίς, genus vestis varii coloris, quæ rei, a qua nomen accepit, colorem similem habebat. Et βατραχίον χροῖα, color similis illi, quem rana habent.

Βάτραχος ἐν Σερίφω. Rana ex Seripho. [Proverbium, quod dicitur] de mutis. Rana enim Seriphiae, in Scyrum delata, nullam edebat vocem.

Βατραχῶν ὕδαρ. Ranæ aquam. [Proverbium hoc simile est illi,] Mustela sebum. In eos, qui talia dant, quibus delectantur accipien-

6 Βάτιον, κωμ. Apud Athenæum nomen Comici hujus scribitur per unum τ, Βάτιον.
 7 Σωμιξάπαι τῶν. Fabulae hujus mentio fit apud Athen. lib. xv. pag. 678. sed ubi pro Κάπαι referendum esse Βάτιον, ex hoc loco Suidæ apparet.
 8 Ἀνδροφόνος. Ejus fabulae itidem meminuit Athenæus lib. iv. cap. 163.
 9 Εὐεργέτας. Et hanc fabulam laudat Athenæus lib. xiv. p. 662.
 10 Βατραχίον. εἶδος χρώματος, ἀπὸ τῆς καὶ βατρε. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 319. (218. 219. Ed. Bas. P.)
 11 Βατραχίον μοῖρα. An, βατραχίον χροῖα? i. e. Color varium. Sic videtur.
 12 Βάτραχος ἐν Σερίφω. Vide Diogeni: nam Cent. r. 1. Adag. XLIX. & Centur. III. Adag. XLIV.

χοις οἰνοχοεῖς. ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν ἔχρη-
ζον οἱ λαμβάνοντες.

Βαύζων. ὑλακτῶν. Ἰ. Λεισοφάνης. Βαύζων καὶ
γὲ ἐγὼ τοῖστ' ἰὼ. ἀντὶ τῆ ἡμῶν.

Βαυκαλᾶν. πηλυεῖσθαι μετ' ἀδῆς τὰ παιδία.

Βαυκίζεσθαι. θρυπτεσθαι.

Βαῦν. κᾶμιν. ἐξ ἧ καὶ βάνωσι, οἱ ἀφ' ἧ
πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῖται.

Βαεὼ καὶ Δημῶ. ὀνόματ' α σορῶν γυναικῶν. Ἐ-
ξέτισεν ἡ Βαεὼ τῶ Δημῶ.

Βάψας. τῶ κᾶπιω ἐπλθίνας, ἐλθὼν πρὸς
τὴς ναυλοδίκας, οἱ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῆ
Φαρμακοποιούντων. λέγεται γὰρ τὸ βάψας ποιῆσαι μέ-
λαν.

Βδέλλα. ὁ Ἰ. Σολομών Φησι. Τῆ βδέλλη ἦσαν τρεῖς
θυγατέρες ἀγαπήσθαι ἀγαπήσθαι καὶ αἱ τρεῖς αὐτὰ
οὐκ ἐνεπίμπληστο, καὶ ἡ τελευτῆ οὐκ ἠγάθη εἰ-
πεῖν ἰκανῆ. Βδέλλα ἡ ἀμαρτία. θυγάτηρ αὐτῆς,
πυργία, Φθίν, εἰδωλολατρία, αἱ οὐκ ἐμπίπλαν-
ται ἀφ' ἧ ἀτόπον πρᾶξων. ἡ τελευτῆ ἡ πνευ-
ματιάζουσα.

Βδέλλεται. ἀμέλγη. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον
(βδᾶλλε) λέγει.

Βδέλυγμα. πᾶν εἶδωλον καὶ πᾶν ἐντύπωμα ἀν-
θρώπων ὅπως ἐκαλεῖτο παλαιῶν Ἰουδαίων.

Βδέλυγμα ἑρημάσεως. τὸ Ἀδριανῶν βασιλέως
ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τῶ πᾶσι ἀεθλῶν.
μὲ γὰρ τῶ Οὐεσπασιανῶ καὶ Τίτῳ γεννηθῆναι ἐρη-
μασίαν, ἐπὶ Ἀδριανῶ συστάσει οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπέδαζον ἐ-
πὶ τῶ πρᾶξων ἐπανελθεῖν πολιτείαν. φασιδασίνας
ἦν εἰς πανελθῆ ἐρημασίαν ἐαυτὸς κατέστησαν καὶ τὸ ἐ-
αυτῶ ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰ-
λίαν αὐτῶ πρᾶξων γροθύσας. Αἴλι γὰρ Ἀδριανὸς
ἐκαλεῖτο.

Βδέλυγμα ἑρημάσεως. σημαῖν τῆς ἑρημάσεως. ἢ-

1 Ἀριστοφάνης. Βαύζων ἔ γ' ἐγὼ τ.] Apud Aristoph. *Thestophor.*
pag. 776. locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus est:
Πᾶσι βαύζων, ἔ γ' ἐγὼ πιπέτες ἦν.

2 Βαῦν] Αἴας βαῦν: quod usitatus est.

3 Βαεὼ καὶ Δημῶ] Vel series litterarum locum hunc cor-
ruptum esse arguit. Scribendum enim est, Βαεὼ καὶ Δημῶ: &
paulo post, Ἐξέτισεν ἡ Βαεὼ τὴν Δημῶ; ut recte monuit Mauffiacus
ad Harpocrationem v. Βαεὼς. Emendationem hanc egregie con-
firmat Clemens Alexandr. in *Protreptico* pag. 10. qui fabulam,
quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans,
inter alia ait: *Ξένισσα ἡ Βαεὼ τὴν Δημῶ, ὅσην κτελεῖται αὐτῆ.* i. e.
Babeo, cum Ceream hospitio exciperet, quendam quendam rogum
ei portavit. Locum hunc de Babeo vel Babone ex Clemente re-
petit Eusebius de *Præpar. Evang.* pag. 66. Vide etiam infra v.
Δημῶ, & v. Δυσκόλιος.

4 Βάψας τὴν κᾶπιω ἐπλθίνας, ἐλθ.] Pearsonius locum hunc sic
legendum & distinguendum putabat: Βάψας τὴν κᾶπιω. πρᾶξων,
ἐλθὼν; cui conjectura faver Hefychius. qui sic habet: Βάψας, δει-
νάσαι, πλεῖσαι, ἢ τὴν κᾶπιω βάψας. Idem Pearsonius ad n arginem
Suidæ sui recte quidem observavit, respexisse hic Suidam ad lo-
cum Aristoph. qui exstat apud Harpocrationem v. Ναυτοδίκαι: sed
in le exigua vel nulla potius lux obscuro huic loco accedit, quoni-
am fragmentum Aristophanis ibi adductum non solum breve est,
sed etiam corruptum.

5 Ὁ Σολομών Φησι] *Prov.* xxx. v. 15.

6 Βδέλλεται] Sic habent 2 MSS. Paris. At in prioribus Edit.
minus recte legitur βδᾶλλεται.

tes. Et, *Ranis vinum ministras.* In eos,
qui talia dant, quibus minime indigent ac-
cipientes.

Βαύζων. Latrans. Aristophanes: *Desine la-
trare: nam & ego talis eram.*

Βαυκαλᾶν. Pucros cantu demulcerē; vel
fopire.

Βαυκίζεσθαι. Molliter vivere.

Βαῦνον. Caminus. Fornax. Unde & βάνω-
σι dicuntur opifices, qui igne ad opus faci-
endum utuntur.

Βαεὼ, καὶ Δημῶ. Babo & Ceres: nomina
sapientum mulierum. Babo Cererem hospiti-
tio excepit.

Βάψας ἢ κ. Tincto remō navigasti, & ad
judices nauticos accessisti, qui peregrinis jus
dicebant. Vel a pharmacopœis ducta est
translatio, quippe qui dicere solent, ubi tin-
xero faciam nigrum.

Βδέλλα. Hirudo. *Hirudini* (inquit Salo-
mon) *tres erant filia, quas singulari amore
diligebat: & tres istæ erant insatiabiles; &
quarta nunquam dicebat, satis habeo.*
Hirudo est peccatum: cujus filia sunt, for-
nicatio, invidia, & idololatria, quas nunquam
malarum actionum satietas capit. Quarta
est mala cupiditas.

Βδέλλεθ. Mulget. Plato in *Theateto* dicit
βδᾶλλεθ.

Βδέλυγμα. Res abominanda. Sic apud Ju-
dæos omne simulacrum & omnis effigies ho-
minis appellabatur.

Βδέλυγμα ἑρημάσεως. Sic vocatur Imperato-
ris Adriani statua, qui Hierosolymam fundi-
tus evertit. Post illud enim tempus, quo
urbs a Vespasiano & Tito capta & vastata
fuerat, Judæi sub Adriano rebellantes,
pristinamque libertatem & Reip. formam re-
cuperare studentes, funditus deleti & excisi
sunt. Tunc etiam Adrianus urbis illorum
eversæ reliquiis nomen suum imposuit, *Æ-
liam* eam appellans. *Ælius* enim Adrianus
ipsi nomen erat.

Βδέλυγμα ἑρημάσεως. Signum desolationis. Sic

7 Βδέλυγμα ἑρημάσεως. τὸν Ἀδριανὸν ἔ βασι.] Si verum est ju-
diciū Josephi Scaligeri, verba hæc ex nugatore aliquo excerpterit
Suidas. In notis enim ad Euseb. Num. mxcxl. locum hunc
Suidæ proferens, *nugator*, inquit, *nescio quis apud Suidam.* Sed
ineaute admodum vir magnus locutus est, quoniam omnia, quæ
Suidas hoc loco adducit, sunt verba Divi Chrysofomi, quæ leguntur
Orat. iii. adversus Judæos, Tom. i. pag. 424. 435. Cate-
rum, locum Chrysofomi Suidas contraxit & mutilavit, quem pro-
inde integrum hic exhibebo, ut Lector in rem præsentem quasi de-
ducatur. Ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῆ ἑρημάσεως, ἱερὸν τὴ ναὸν καλῶν
βδέλυγμα δὲ ἑρημάσεως, τὴ ἀνδριάντη, ὃν ἔστησεν ὁ τὴν πόλιν κατελθὼν
ἔνοδον ἐν τῷ ναῷ. Et paulo post: Μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανῶ καὶ Τίτῳ
γεννηθῆναι ἐρημασίαν, ἐπὶ Ἀδριανῶ ὀνομασθέντες ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι, ἐσπέδαζον
ἐπὶ τὴν ἀεθλῶν πολιτείαν ἐπανελθεῖν οὐκ εἰδότες, ὅτι ψήφῳ Θεοῦ πα-
λεμῶσι, κατὰ τὴν ἀφ' ἧς παντὸς ἑρημασθῆναι τὴν πόλιν. τὸ δὲ Θεοῦ παλε-
μῶσι, ἀπὸ τῆς ἐξ ἐμῶν ἐρημασίαν. σφραγίσαντες τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν
εἰς ἀνάγκην αὐτὸν κατέστησαν παντὶ ἑρημασίαν, κατὰ τὸν γὰρ αὐτὸς
ἐκεῖ, & χριστοσφραγίσαντες, & τὰ λείψανα εὐθανίας πάντα, ἵνα μηδὲ
ἀναχωρῶντων ἴχθῳ λειπὸν, τὴ ἀνδριάντη ἔστησεν τὴ ἑαυτοῦ. ἔπειτα συνίδεν,
ὅτι σφραγίσαντες τὴν πόλιν κατεπεσῆν, ὅτι αὐτῆς ἐξ ἑρημασίαν κατεπῆσαν
ἀνάγκη τὴ ἑρῆς & τὴ ἀναχωρῶντας ἐκεῖνος ἔλεγον, τὸ ὄνομα τὴ ἑαυτοῦ τὴ
πόλεως ἐπέθηκε λειψάνοις. ἐπειδὴ γὰρ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἑρημασθῆναι
ἔτω καὶ τὴν πόλιν κατελθὼν ἐρημασθῆναι, οὐκ ἔτι πει Αἴλιος μέχρι ἧ ἰὼν
ὀνομασθῆναι, ἀπὸ τῆ ἐκατομῆς ἑκατομῆς & κατελθόντος αὐτοῦ. Hæc
D. Chrysofomus qui ideo nugator appellandus non erat, quod
affirmaret, Hierosolyma ab Adriano excisa esse, cum non vide-
am, quomodo id contra tot & tam expressâ veterum Patrum testi-
monia negari possit.

σαν δὲ εἰκόνες πνὲς ἀπιγερθιδύου τῷ νόμῳ, εἰς τὸ ναὸν εἰσομιζόμεναι. ὃ δὴ Πιλᾶτος πεποίηκε, νύκτωρ ἐς τὸν ναὸν τῆ βασιλείας εἰκόνα εἰσαγαγάν.

Βδέλυγμα ἐργάσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Σελεύκου τῆ Φιλοπάτρης, ἀνὴρ ὑπάρχων δεινὸς καὶ πλεονέκτης ὅς ὠφθαλμῶν τὴν πόλιν δευαλώπων, ἀνῆκε μυριάδας ἡ. καὶ ἀπολήρας ἦν καὶ εἰς τὸ ἅγιασμα εἰσελθάν ἐν ἑφρηναίᾳ πολλῇ, καὶ εἴσας βαμὸν καὶ εἶδωλον βδέλυγμα ἐργάσεως, καὶ τὸν ναὸν μίαντας δι' ἀκαθάρταν θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγέρβουεν· καὶ τὸς μὴ σπυγθομύους τῶν χριστῶν κρεῖαν, ἀνήγει. ἐφ' ἧ καὶ οἱ ἄγιοι Μακκαβαῖοι ἀνηρέθησαν. οἱ δὲ λέγουσιν, Ἀδριανὸν εἴσασ τὸν ἀνδριάντα.

Βδελυγμία. ὁ Χρυσόστομος ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ ἐν τῇ 17 Ἰωάννῳ ἐπιμυσία τῆ Εὐαγγελίου.

Βδελυγία. αἰσχροποιός. Αἰλιανός· Καὶ ἡ γε πασῶν βδελυγώτερα καὶ τὸν παναγέταλον παρθεῖνα τὴ εὐπύου ἐπέπλησε κακῶν. καὶ βδελυγία, ἡ ἀκολασία.

Βδελύσσω, αἰτιατικῆ. καὶ βδελύπτομαι, αἰτιατικῆ, μυστήρεσθαι, ναυλιῶν, σπυρέρεσθαι. Ἀπολλόδοτος Κυρηνάϊος, μυστῶν. Σπὸ τῆ καὶ ἡ βδελυγμία ὡς τὸ τῆ μίσους· καὶ ἡ βδελυγία. Καὶ

βδελύπτομαι τὸν Λέωρον Σπὸ Μελανθίου. ἔτ' εἶχε λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. ἡ δὲ καὶ κακοπεράγμων, καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ λάλου.

--- Νῆ ὅς τῆς Θεῶν, ὅς οὐκ ἰδῶν

βδελύπτομαι τὸν Λέωρον Σπὸ Μελανθίου.

βδένυσθαι. ἐκκεῖσθαι τὴν κοιλίαν σημαίνῃ, ὃ τὸ πέρεσθαι, ὃ καὶ ὀπρωεῖαζαι μέχει τῆ νῦν. βδέειν γὰρ λέγουσιν.

βδύλλεσθε. ὑπελίξετε, φοβεῖσθε, καὶ κρέμει. Ἀριστοφάνης·

Τί βδύλλεσθ' ἡμᾶς; ἔπι πησ πολλὰ δοκῶμεν εἶναι;
καὶ μὴ μέγ' ἡμῶν ὄρετ' ἔπι τὸ μυστῶν.

βδύλλῃ. καὶ ἀπέπληγε, βδελύπτομαι, μυστῶν.

Ὁ, τῆ πένης βδύλλῃ λέας.

βουαί. μικρά. ἢ βουός, ἰδίως ἀντὶ τῆ εἰς. Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχάσει βουός, ἢ πολλὰς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας;

καὶ ἐν λιχμαλωπίσιν·

Ἔσπασα βουαῖς κύλικα ὡς δέυτερα.

καὶ αὐτίς·

1 βδελύγμα ἐργάσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφ.] Vide supra v. Ἀντίοχος.

2 Ἀπὸ τῆ μίσους] Sic habent omnes Editt. sed male. Scribendum enim ἐπὶ τῆ μίσους; ut sit sensus, πὸ βδελυγία aliquando poni pro μίσους, i. e. odium.

3 Οὕτως εἶχε λέπραν. ἐκωμωδεῖ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 558. ubi locus integer sic legitur: Μελανθίου ὁ Τεταρτὸς ἐκωμωδεῖται λέπρας ἐ κακωπεράγμων. ἐκωμωδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν ἐ ὀφθαλμῶν. Πλάταν δὲ αὐτὸν ἐν Σκυθίαις ὡς λάλον σκάπτῃ. Κακίαι; Παιδείας;

— Τίς ἀρετὴ τῆς Μελανθίου τῷ γράμματι;
εἰς εἰς μάλιστα λῶνσπῶντες εἰσὶν.

vocabantur imagines lege interdictæ, quæ in Templum inferebantur: id quod Pilatus fecit, qui Imperatoris simulacrum noctu in Templum intulit.

Βδέλυγμα ἐργάσεως. Abominatio desolationis. Antiochus Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, homo callidus & avarus, urbe per vim capta, centum & octodecim millia Judæorum in ea occidit. Sanctuarium etiam ingredi ausus, erecto altari & idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris sacrificiis pollutum Jovis Olympii ædem appellavit, eosque, qui carnibus fuillis vesci recusabant, occidi iussit. Sub eo etiam sancti Macchabæi interfecti fuerunt. Alii vero dicunt, Adrianum illic simulacrum erexisse.

Βδελυγμία. [Factor. Fæditas.] Chrysostrmus hac voce usus est in interpretatione Evangelii secundum Joannem.

Βδελυγός. Impurus. Fædæ libidini deditus. Ælianus: *Et illa omnium impurissima, sanctissimum etiam Minervæ templum libidinibus suis replevit.* Et βδελυγία, fæda libido.

βδελύσσω, & βδελύπτομαι, accusativo jungitur. Abominari, fastidire, averfari. Secundum Apollodorum Cyrenæum etiam significat, odio habere. Hinc βδελυγμία, odium; & βδελυγία, impuritas. Et [Aristophanes:] *Per Deos, averfor Leprum, quantumvis mihi non visum, propter Melanthium.* Hic Melanthius lepra laborabat, & a Comicis ob mollem & effæminatam vitam perstringebatur. Idem etiam erat improbus, & helluo piscium, & loquax.

βδένυσθαι. Alvum evacuare significat: non autem pedere, quod etiam ad hoc usque tempus apud nos usitatum est. βδέειν enim dicimus.

βδύλλεσθε. Contemnitis, metuitis, & formidatis. Aristophanes:

Quid contemnitis nos? an fortasse pauca videmur esse?

Atqui partem nostrum decies millesimam nondum videtis.

βδύλλῃ. Timore percellitur. Detestatur. Odit. *Tenuiores & pauperes ipsum oderunt.*

βουαί. Parvæ. Et βουός, peculiari significatione pro unus, vel solus. Sophocles: *Utrum ibat solus, an vero multis stipatus satellitibus?* Item in *Captivis*: *Libavi iterum parvo calice.* Et iterum: *Ille vero dixit ad me pauca, sed quæ apud omnes decantata sunt. Mulier, silentium decet fæminas. Et ego*

Εἶχε δὲ Μελανθίου λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ ἐ εἰς μαλακίαν.

4 Νῆ τῆς Θεῶν, ὅς οὐκ ἰδῶν βδ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Aves* pag. 548.

5 βδένυσθαι. ἐκκεῖν.] Vide Hesychium v. βδελύσσω, & v. βδέειν.

6 Ἀριστοφάνης] *Ussitata* pag. 858. (549. Ed. Baf. P.)

7 βδύλλῃ. καὶ ἀπέπληγε, βδελύπτομαι, μυστῶν] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 299. (201. Ed. Baf. P.)

8 Ὁ, πένης βδύλλῃ λέας] Aristophanes *Equit.* pag. 299.

— Καὶ γὰρ οἱ πὸ τῆ εἰς

Δεξιῶν αὐτῶν, ὃ, πένης βδύλλῃ λέας.

9 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 183. ut Portus monuit. ¶

Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰ δ' ὑμνέμεμα
Γύνα, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ Φέρεα.
Κάγω μαθῆσ' ἔληξ'. ὁ δ' εὐσύχη μόνῳ.

Βαυθῆλ. Θύῃ ναός.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ καὶ θέρει καὶ εἰ χει-
μῶν ἀγαθόν. ἐπὶ τῷ χῆ' τ' ἄριαν προσφύρεα.

Βαυική. ἢ Ἡπαιεῶν.

Βαυύκη. τὸ τύμπανον.

Βεβαλανωμόν. ἀντὶ τῷ καλεχόμονον ὑπὸ τῆς
κόπρου. ἢ Ἀειτοφάνης.

--- Μὴ με πειθίδης

Διαρράγγεα, μηδὲ βαβαλανωμόν.

Βεβαλώσεως. ἢ δίκης ἐπὶ ὄνομα, ἡ δικάζουσι οἱ
ἄνησάμονοι π.

Βέζηκεν. ἔστηκεν. ἐπέπικλο.

Βέζηλ ἢ τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι, ἢ ἀκάθαρτον.
καὶ Βέζηλ ἄνης, ὁ ἀμύλη, καὶ μαγός. Εὐρι-
πίδης.

Οὐ γὰρ θέμις ὀρεθίλοισι ἀπείθε δόμων.

Καί, Ἄειδω ξυμίοισι, θύρας δ' ἐπίθεσθε ῥεθίλοισι.
καὶ Βεζηλῶντα, μαιίνον).

Βεζηκός. ἀσφαλές.

Βέβηλ ἢ Κρίσπος. ἐν τῷ Βιτέλλῳ.

Βέβηθε. βαρύνεται.

Βεβηθυῖα. βαρεῖα. ἰχυρά.

Βέβηυκεν. ἠχῆ.

Βεβυσμόνα. λαθραῖα, ἢ πεπληρωμόνα. καὶ Βε-
βυσμόνον, πεπληρωμόνον, κεκαλυμμένον. ἢ Ἀειτο-
φάνης.

Δός μοι χηλίδιον σπογγίω βεβυσμόνον.

ἢ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ἣ ἡ σπόγγη πεπληρω-
μένη μέλιτι, ἡ ἐπίθεσαν ἐν τῷ φόματι τῷ παι-
δων, ἢ τὸ ἐκμυζῶν ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τήματα
τῆς χύτρας σφίωσι σπόγγῳ. ἢ τετραμόνον παν-
ταχῶς.

Βέβητο. ἐπε πλήρωτο. Βέβητο δὲ πᾶσα χόλοιο.

Βεελφεγῶρ. ἢ Βέελ, ὁ Κρόνος. Φεγῶρ, ὁ τόπος,
ἐν ᾧ ἐπιμαῖτο. Ἐτελέσθησαν ἐν τῷ Βεελφεγῶρ.

Βέζεκ. ἀφραπή. ἢ Ἰεζεκιήλ. Ἀνέξαμψον δὲ ὡς
εἶπεν τῷ Βέζεκ. ὁ ὅτι τῆς ἀφραπῆς.

Βεκεσελίω. ἢ τοὶ ἀπὸ πληκτε καὶ σελιωόπληκτε.

1 Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰ δ' ὑμνέμεμα.] Hec. & quæ sequuntur, sunt verba Sophoclis *Alce* pag. 18. ut Portus observavit.

2 Ἀειτοφάνης.] *Ecclesiast.* pag. 734. (493. Ed. Bas. P.)

3 Βεβαλώσεως. δίκης ἐπὶ ὄνομα.] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide.

4 Οἱ ἀνησάμονοι π.] Sic recte habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. male legitur οἱ ἀνησάμονοι π.

5 Βέβηλ ἢ τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι εἰ τῶν.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Col.* pag. 270. ut Pearsonius observavit.

6 Βεβηκός. Metri gratia scribendum est βεβηκός, ut recte legitur apud Scholiastam Sophoclis loco laudato.

7 Ἀειδὼ ξυμίοισι.] In prioribus Edit. pessime legitur Ἀειδὼ ξυμίοισι: cuius locoveram lectionem ex MSS. Paris. & Scholiasta Sophoclis restitui. Verum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur, alii non ediderunt.

hoc audito tacui. Ille vero solus abiit.

Βαυθῆλ. [Hebraice] Domus Dei.

Βαίτη. Vestis pellicea. *Bat a tam aestati quam hyemi apta est.* Dicitur de rebus ad usum accommodatis.

Βαυική. Batica, [regio Hispaniæ]

Βαυύκη. Tympanum.

Βεβαλανωμόν. Cujus alvus pessulo quasi occlusa est, ut excrementis non detur exitus. Aristophanes: *Ne nullam mei rationem habeas, cujus venter pene disrumpitur, quod excrementis occlusus sit exitus.*

Βεβαλώσεως δίκη. Sic appellatur actio, quæ dabatur emptoribus [adversus venditores.]

Βέζηκεν. Stat. Fixus est.

Βέζηλ ἢ τόπος. Locus profanus & impurus, & per quem omnibus ire licet. Et βέζηλ ἄνηρ, homo nullis sacris initiatus & sceleratus. Euripides: *Non est fas profanis [sacras] ingredi aedes.* Et, *Cano sapientibus: fores vero occludite profanis.* Et βέζηλῶν, polluuntur.

Βεζηκός. Stabile. Firmum.

Βέβηλ ἢ Κρίσπος. Bebius Crispus. De eo vide in v. Βιτέλλῳ.

Βέβηθε. Gravatur. Oneratur.

Βεβηθυῖα. Onusta. Robusta.

Βέβηυκεν. Resonat. Strepit.

Βεβυσμόνα. Claustrina. Obturata. Repleta. Et βεβυσμόνον, repletum, reatum. Aristophanes: *Da mihi ollulam, spongia obturatam.* Hoc ideo dictum, vel, quia ollam ferebant, in qua erat spongia melle repleta, quam ori infantum inferebant, ut eam fugerent: vel, quia pauperes foramina ollæ spongiis obturant. Vel, foraminibus plenum, ut sunt spongiæ.

Βέβητο. Repleta erat. *Tota vero bile repleta erat.*

Βεελφεγῶρ. Beelphegor. Beel est Saturnus: Phegor, locus, in quo colebatur. [David:] *Initiati sunt Beelphegoro.*

Βέζεκ. Fulgur. Ezechiel: *Redibant autem ut species fulguris.*

Βεκεσελίω. Vel [significat] stupide, de-

Φηγεζομα, οἷς θῆμις ἐπὶ θῆρας δ' ἐπίθεθε ῥεθίλοισι. Vide Euseb. de *Præp. Evang.* lib. III. cap. VII. & lib. XIII. cap. XII. pag. 664. item Theodoret. *Therapeut.* pag. 478.

8 Πεπληρωμόνα.] In prioribus Edit. male excusum est πεπληρωμόνα, cujus loco scribendum esse πεπληρωμόνα, ex Hesychio & hoc ipso loco Suidæ patet.

9 Ἀειτοφάνης.] *Achurnensibus* pag. 393. (281. Ed. Bas. P.)

10 Ἡ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ἣ ἡ σπόγγη.] Hec, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

11 Ἡ πεπληρωμένον πανταχῶς.] Post *πανταχῶς* ex Enarratore Comici adlegendum est, ὡς περ οἱ ἀπόλοισι.

12 Βεελφεγῶρ. Βέελ, ὁ Κρόνος. Φεγῶρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπιμαῖτο.] Ex Theodoret. ad *Psal.* cv. pag. 828.

13 Ἰεζεκιήλ.] Cap. I. v. 14.

ἢ τὰ δύο συγκείται ὡς ἐν, τὸ βέκκⓄ καὶ ἡ σελήνη.
Ἀρχαῖα δὲ ἀμφότερα. ἢ ὅτι οἱ Λυδοὶ τὸν ἄρτον βέκ-
κⓄ ἐκάλεον, ἢ Φρύγες. διβάρλοιο δὲ ὡς ἀνοήτοι.
Ἐπὶ τῆς ἐν ἀγάλετος σκόπει αὐτὸς. ἢ δὲ πρὸς τῷ
βέκκⓄ ἰσραῖλ, ἢ ἐπὶ Φωνὴ Φρυγῶν, σμαίνουσα τῷ ἄρ-
τον, ὡς δὲ Ἡρόδοτος Φανερὰ ἔστιν ἐν δευτέρῳ.
igitur cavillis eos perstringit. Historia autem
panem, existat apud Herodotum libro secundo.

Βεκκεσέλιω. Σερχαῖα. τετέτην, ἀνοήτοισι. παρ-
ήκται δὲ ἐπὶ τῷ πρῶσέλιω. τὸς γὰρ Ἀρκάδας Σε-
ρχαυδῆτες, καὶ πρὸ τῆς σελήνης Φάσιπλος γερονέ-
νεια, πρῶσελίω ἐκάλεον. Βεκκεσέλιω ἐν, ὡς πρῶ-
σέλιω. Ἐρχεται δὲ καὶ αὐτὸ κατ' αὐτὸ τὸ βεκκε-
σέλιω ἰσραῖλ τοιαύτης. ΨαμμίπχⓄ Αἰγυπτίων
βασιλεύσας ἠθέλησε γυνῶναι, τίνες πάντων ἀθρόωτον
πρῶσέλιω καὶ πρῶτοι γένοιτο. ὡς δὲ πάνυ πολυ-
πραγμονεῖν ἐχ οἷός τε ἔω ἀνδρείω τὸ ἀκρίβεις, ἀφ' ὅ-
πολλοὺς πρὸς τὴν Φιλονεικίαν, μηχανάται π τοῖσιν.
Λαβὼν Σερίτοκα δύο παιδία εἰς οἶκον κατέκλεισεν
ἀνακεκρηκὸς πανάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς αἰ-
γας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ὡς δηλᾶζοντα ἐπέφελο τὰ
παιδία. οἱ δὲ, ὡς πρῶτος παρέστησε, τὰς γλάσας
αὐτῶν ἐκλήμαν, ὡς τῆς Φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκρίβει τὰ
παιδία. ταῦτα δὲ ὁ ΨαμμίπχⓄ ἐποίησε, βελομέ-
νⓄ εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρῶτον πρῶ-
σεν Φωνίω, ἀπαλαγέλια τῶν ἀσήμεων κνυζιμάτων.
ὡς ἐν τριετῆς αὐτοῖς διεγεγόνε χροῖⓄ τῆς τοιαύτης
πρῶτης, εἰσέπεμπεν εἰς τὸν οἶκον πνὰ τῷ Φιλτάτων,
ἐκείλῃ μὲν σιωπῇ παρελθεῖν. τῷ δὲ ἀνοήτῳ τὰς
δύρας, ἐξέρχοντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκⓄ
ἐκάλεον. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτον ἔτω καλεῖν. καὶ ἔτω
μὲν ΨαμμίπχⓄν ἔβριον τε καὶ πιπεῦσιν γερονέτω πρῶ-
τος Φρύγας. εἰ δὲ καὶ ὁ πρῶτⓄ λόγⓄ ἀληθῆς, ὅτι
ἐξέθρεψαν τὰ παιδία αἱ αἴγες, καὶ ἡ γυνὴ, θαυ-
μαστὸν ἔδει, καλακόντα τῆς αἰγῆς, μιμήσασθαι τῷ
ἐκείνης Φωνίω, συμπερεῖν δὲ καὶ πρῶτⓄ Φρυγῶν τὸ τοῖ-
τον ῥῆμα. ἔτις ἐν καὶ τὸ βεκκεσέλιω τὸ Σερχαῖον
διλοῖ, συγκειμένως τῆς λέξεως ἐκ τῷ βέκκⓄ, ἀφ' ὅ-
τι ἐκείνῳ ἰσραῖλ. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πρῶσε-
λιω. διὸ καὶ τὸς Ἀρκάδας, ὡς Σερχαῖος, πρῶσελί-
ω καλεῖσθαι.

ΒέκυλⓄ. πρῶσελίω.

ΒέλεκⓄ. ὅσπερον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις.

Βέλεμνα. βέλη.

Βελίαρ. τῆ Ἑβραϊκῶν Φωνῆ τὸν Σερχαῖον διλοῖ.

Ὁ ἈπόστολⓄ. Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βε-
λίαρ.

Βελλεροφόντης. ἐν ὃ ΠροῖτⓄ ἐβέλετο ἀφ' ἡραμ-
μάτων αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτιον ἀνελεῖν.

1 Ἐρχεται δὲ καὶ αὐτὸ κατ' αὐτὸ τὸ βεκκεσέλιω ἰσραῖλ τοιαύτης.]
Cum toto hoc loco conferendus est Enarrator Comici ad *Nubes*
pag 149. 150. qui eandem historiam de Sesonchosi Rege Aegy-
ptiorum narrat.

2 ΠροῖτⓄ. Sic ex MSS. Paris. reposui. Priores enim Edit.
minus recte habent πρῶσεν.

lire, & lunaticæ: vel, vocabulum hoc com-
positum est ex duabus vocibus, unam can-
demque significationem habentibus. U-
trumque enim, βέκκⓄ & σελήνη, ponitur
pro antiquis. Vel, quia Lydi, vel Phryges,
panem vocabant βέκκⓄ. Hi autem ob stupi-
ditatem male audiebant. Propter dialectum
de βέκκⓄ, quæ est vox Phrygum, significans

Βεκκεσέλιω. Antiquæ. Hoc est, stultissime.
Deductum est autem a πρῶσελίω, i. e. an-
telunaris. Arcadas enim antiquissimos, &
qui ante lunam se natos esse dicebant, πρῶ-
σελίω appellabant. Βεκκεσέλιω igitur di-
ctum est, ut πρῶσελίω. Habet autem & pro-
priam vox βεκκεσέλιω originem, quæ a tali hi-
storia repetitur. Psammitichus Aegyptiorum
Rex, cum scire vellet, quinam omnium mor-
taliū essent antiquissimi; & omni quamvis
studio adhibito in veritatem hujus rei frustra
inquisivisset, quod multi de hac anti-
quitatis gloria contenderent, tale quid commentus est.
Duos infantes recens natos in interiori ædium
conclavi conclusit, iisque vel capellas, ut qui-
dam ajunt, summisit, quarum lacte nutrirētur;
vel secundum alios, nutrices iis admovit,
quibus linguæ præcisæ erant, ne infantes vo-
cem illarum audirent. Hoc autem ideo
Psammitichus fecit, quod scire vellet, quam
vocem infantes, ubi fari inceperent, primum
edituri essent. Cum igitur per triennium hac
ratione nutriti essent, Rex quendam ex ami-
cissimis conclave illud tacite ingredi iussit.
Illo igitur fores aperiente, infantes manibus
porrectis βέκκⓄ dixerunt; quam vocem
Phrygum lingua panem significare ajunt. Sic
igitur Psammitichum deprehendisse & credi-
dissè ferunt, Phryges omnium esse antiquissi-
mos. At si verum est id, quod priore loco
diximus, infantes a capris, non autem mulie-
re nutritos fuisse; mirum non est illos, cum
capram balantem sæpe audissent, vocem illius
imitatos fuisse, casuque quodam accidisse, ut
eadem voce & Phryges uterentur. Sic igitur τὸ
βεκκεσέλιω significat antiquum, voce ex βέκκⓄ
composita, ob ante dictam historiam. Idem
etiam significat τὸ πρῶσελίω. Quamobrem &
Arcades ut antiquos πρῶσελίω vocari ajunt.

ΒέκυλⓄ. Pecuinus. Ovillus.

ΒέλεκⓄ. Legumen, quod lathyro simile est.

Βέλεμνα. Tela. Sagitta.

Βελίαρ. Beliar. Hebræorum lingua apostatam significat. Apostolus: *Quomodo Christo cum Beliar convenire potest.*

Βελλεροφόντης. Bellerophontes. Huic Proetus literas ad Jobatem dedit, per quas eum interfici mandavit.

3 Διὸ καὶ τὸς Ἀρκάδας, ὡς Σερχ. πρῶσελ.] Vide Scholiastam Apol-
lonii Rhod. ad lib. iv. v. 263.

4 ΒέλεκⓄ.] Hesychius idem legumen vocat βέλεκος, quem vide.

5 Ὁ ἈπόστολⓄ.] Epist. ii. ad Corinth. vi. 15. sed ubi legitur
Βελίαρ, per λ, ut Portus etiam monuit.

Βελισάριος, ὁ στρατηγός, ἠὲ μὲν τὸ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας, καὶ θυρωροῦ παύλιον μάλιχα ἔπαιθε τὸ φρόν τε καὶ θυρωροῦ ἐαυτὸν παρῆχε τοῖς εἰσπυγάνουσι, ὥστε ἀνθρώπων πένητι τε λίαν καὶ ἀδέξω ἐμφορῆς εἶναι. ἔργω δὲ αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὡς τε φρακίων ἀεὶ καὶ ἀρχαίων ἀμαχὸς τις ἐγένετο ὅτι δὴ ἐς μὲν τῶν φρακίων Φιλοδωροῦ ἐγενόη ἀνθρώπων ἀπείλων. ἦ τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠπυκνότητων ἡξίμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα· καὶ τοῖς διδουκίμασι ψιλιάτε καὶ φρεπῆς ἄλλα παρείχλο. ἴππων δὲ ἢ τῶν ἢ ἄλλων ὄντων φρακίῳ ἐν τῇ μάχῃ σπλαστός, ὅπως ἀντ' αὐτῶν ὡς Βελισαρίου αὐτὰ ὑπῆρχεν. ἐς δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτι δὴ πρῶτον Φειδῆ τε καὶ ἑρνοῖα ἐχρήτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτῶν ἔδρα πάποτε στρατηγῶν Βελισαρίου πετυχεῖν. ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς καὶ γνώμῃ τὰ ὄνα πάντα, καὶ ἠνία ἀκμάζοι τὰ λήια, εἰς τὸ ἀκριβὲς διὰ φύλασσε, μὴ τι παρῆσα ἢ ἴπῳ λυμνήτα. Τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἀφαστα αὐτῶν ἔδρα ποταράπαν ἐξυῖ. ἠὲ δὲ καὶ σῶφρων καὶ λίαν ἐνάρετος.

Βέλ. καὶ τὸ τραῦμα ὁμοιότητος τῶν πρώτων καὶ παρ' Ὀμήρου.

Βελονοπόλης. ἔστι τῶν ἑσπέρων ἠὲ, ὡς ἔφησιν Ἀριστοφάνης.

Βεμβίνα. πόλις Λακεδαιμονίας.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος φρόμβος.

Οἱ δ' ἀγ' ὑπὸ πληγῆσι τοῖς βέμβηξ ἐχρήσθη.

Ἐσπερον βεβίη παῖδες ἐν τειρόδω

Ἀριστοφάνης. ὁ βέμβηξ ἔδρα ἀφάρετον δεῖ. ἀντὶ τῶν, ἀκίνητον καὶ ἄσπρον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι φέρεται οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τρυχός, ὃς μάστιγι διακόμην φέρεται. καὶ βεμβηκῶν, τὸ περιφέρουσα. καὶ βεμβηκίζουσι.

Ἀριστοφάνης.

Ἴν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν ὡς ἔδρα βεμβηκίζουσι ἐαυτῶν.

Βενεβεντός. ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, ἠὲ κήζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν σπύπλον χαλαχθεῖς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διαχθεῖς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κήζει πόλιν, ἠὲ ἐκάλεισεν Ἀργυρίπῳ, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.

didit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Beneventum.

Βενεβεντόν. λέγουσι τιθυμάτων βίαν.

Βενεβανός. ὄνομα κύριον.

Βενιαμίν. ἐπὶ Σαμφῶν κρίνοντι τὸν Ἰσραήλ, ἠὲ

1 Βελισάριος, ὁ στρατηγός. Totum hunc locum de Belisario, Romanorum duce, excerptit Suidas ex Procop. lib. 111. de Bello Goth. cap. 1.
2 Παύλιος. Procopius habet παρῆτα.
3 Ὀμοιότητος τῶν πρώτων. Quem sensum verba ista habere hic possunt non video. Quare in versione a me prætermissa sunt.
4 ὡς φησιν Ἀριστοφάνης. Plaut. pag. 19. (10. Ed. Bas. P.)
5 Οἱ δ' ἀγ' ὑπὸ πληγῆσι τοῖς βέμβηξ. Distichum hoc est pars elegantis Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. 111. cap. xxxiii. pag. 422. (285. Ed. Bas. P.)
6 Ἀριστοφάνης. Avibus pag. 608. (423. Ed. Bas. P.)

Βελισάριος. Belisarius, dux, corpore erat decoro & procero, orisque dignitate omnes superabat. Idem omnes, qui ipsum adibant, tanta comitate excipiebat, & tam facile ad se admittebat, ut homo tenuissimæ & infimæ fortis esse videretur. In bello talem se imperatorem præbebat, quem & milites & agricolæ summo amore prosequerentur. Milites quidem; quod ipsum experirentur mortalium omnium munificentissimum. Nam qui in prælio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbiter levabat: qui fortiter & strenue rem gesserant, illis armillas & torques pro præmio dabat. Si cui militi in pugna vel equus, vel arcus, vel aliud quidpiam periisset, ejus jacturam Belisarius illico farciebat. Amabant vero agricolæ imperium ejus, propterea quod ita illis parcebat consulebatque, ut eo exercitum ducente nemini eorum vis unquam illata fuerit. Nam venalia quælibet quo volebant pretio illis vendebant, & cum fegetes maturitati proximæ essent, sedulo dabat operam, ne, qui aderat equitatus, eas læderet. Pendentes ex arboribus fructus nemini attingere licebat. Præterea valde erat temperans & virtutis amans.

Βέλ. Significat etiam vulnus apud Homerum. [Per metonymiam.]

Βελονοπόλης. Belonopoles. Hic fuit parafitus, ut ait Aristophanes.

Βεμβίνα. Bembina. Urbs Laconia.

Βέμβηξ. Ligneus turbo. Pueri vero celeres turbines verberare versabant in lato trivio. Et Aristophanes: A turbine nihil differre oportet. Id est, mobilem & agilem esse oportet. Est autem βέμβηξ turbo, quem pueri flagello versant. Vel, ludicrum puerorum, ut trochus, qui verberare agitato versatur. Et βεμβηκῶν, circumagi & versari turbinis instar. Et βεμβηκίζουσι, versant & circumagunt. Aristophanes: Ut sine strepitu coram nobis sese turbinis instar versent.

Βενεβεντός. Beneventum. Nomen urbis Calabriae, quam Diomedes condidit. Is enim cum [ab expeditione Trojana] domum reversus a suis non reciperetur, sed ab iis expelleretur, Calabriam petiit, & urbem condidit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Beneventum.

Βενεβεντόν. Sic appellant ventorum vim.

Βενεβανός. Qui factioni Venetæ favet.

Βενιαμίν. Benjamin. Sampsonis Israelis ju-

7 Ἐπὶ δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον — φέρεται. Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.
8 Διακόμην. Malim δὲ φέρουσα, ut habet Scholiasta Comici loco laudato.
9 Ἀριστοφάνης. Vespis, pag. 538. (365. Ed. Bas. P.)
10 Βενεβεντόν λέγουσι κύριον. Scribendum est Βενεβανός, i. e. ventum; ut recte monuit Meursius in Glossario.
11 Βενεβανός. ὄνομα κύριον. Apud Marcum Antoninum lib. 1. §. 5. Βενεβανός significat eum, qui factioni aurigarum, quæ Veneta apud veteres Romanos dicebatur, favet. Ad quem proinde locum si Suidas respexit, omnino fallitur, quod putavit, Βενεβανός esse nomen proprium viri.

† ὡς ἄνομοι μίξιν τῆ Βενιαμὴν π' καὶ ζ' κατ' ἑκατὼ μύριας χιλιάδες. ἔστιν ἐν τῷ Σαμψῶν.

Βέρεδον.

Βερεθρον. βάρθϞ.

Νῦν ἰ πλέον, ἢ τὸ πάροισι, πύλας κρείεσσιν
βερέθρον

Ὅμμασιν ἀργύτοις τριασέ, Φύλασσι, κύον.

Βερεκύντη. Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέλιζεν. ἀντὶ
τῆ ἐχειμάζεν.

Βερεχέθοι. οἱ ἀνόητοι. πέπλαται δὲ ἡ λέξις πα-
ρα Ἀειποφάνη.

Βέρροια. Πύλις.

Βασασιανός, βασιλεύς Ῥωμαίων. ἔτϞ ἰὼ ἢ
πϞ καὶ αερολυῖς, ὡς μὴδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ
τινὲ βασιλείαν γινόμενης ἀμαρτίας πέρα πικροῦσθαι
Φυγῆς. τὰς τε γ' ἀπεχθείας καὶ τὰ πικροῦσθαι
τῆς ζήλονίας ταχέως ἀπεισιέο, καὶ σκώμματ' ἤ-
τόρων, ὑφ' ἂν ἠφίεο, καὶ δήμεν, ἐς αὐτὸν σπέρριπ-
τόμωμα κέρως τε καὶ γαλιωῶς ἔφερον. ἔς τε τὰς ἐν-
τεύξαις κωνὸς καὶ δημοκλὸς ἂν, ἀπεισιέω μὲν ἐς τὰ
πολλὰ τῆ βασιλείαν. ὍυτϞ τοῖς ζήτοις τῆ πάπυλε
βασιλείαν ὡς βλάβησθαι ἄξιϞ ἰὼ ὅς γε καὶ τὸν
ιδιότιον αὐτῆ βίον ἐπέδοξεν πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις
ἀπέλεσε κείροσθαι. Κλαυδίω γ' τῶ βασιλεῖ
φρατηγῶν ἐπὶ Γερμανῆς καὶ Βερεθρον, λ' μάχης κρα-
τεράς ὡς τὸς πολέμους ἀντιπαρεστήσατο. εἰς δὲ τῆ
ἠγεμονίαν παρελθὼν, μείλιως τε καὶ σωφρονῶς τινὲ ζή-
χίω διάκησεν, ὅπτι θυμολικῶς μὲν δοκῶν ἔχεν ζημά-
των ἢ μὴ ἄτε ὡς δίκην ἀφαιροῦσθαι πνα τῶ
οἰκείων. καὶ τὸν πλεῖστον ὄντι ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς
τὰς δημοσίας ζητίας ἐποιεῖτο. ἔκων ὅσοι πῖς ἂν ἕτερον
ὡς τῆδε βασιλεία ἔτε δαψιλέσθρον, ἔτε ὡς τὸ
ἐλευθερόπιε.

Βεσιάριον. ὡς ἂν Ῥωμαίοις τ' ἔπϞ, ἔνθα ἡ ἀναγ-
ρά σπύκει ἔσθης.

Βεσῖνοι. ἔστιν ἐν Ἰταλίᾳ θηριῶδες τὸν τροτόπον.

ΒετεράνϞ. ὡς ἂν Ῥωμαίοις ὁ σπουδαῖος τῆ φρα-
τείας. ἐπὶ εἰκοσαεῖαν δὲ ἔτοι ἐδύλευον.

Βέταν. ὁ πάνυ ὑπελῆς.

Βέχηρες. ἔστιν Σκυθικόν.

ΒείδιϞ. ὁ ἐνδοξϞ.

Βειέλοπες. οἱ λῶροι.

Βί. τὸ μμηκὸν τῆς τῶς ὡς βάτων Φανῆς. ἔ-
χί βῶ λέγουσιν Ἀπικί. ΚρατῖνϞ Διονυσιαλεξάν-

dice, propter nefarium stuprum Benjaminini
LXXXV. hominum millia caesa fuerunt. Vide
in v. Σαμψῶν.

Βερέδον. Veredum.

Βερεθρον. Barathrum. Profunditas.

Nunc diligentius, quam ante, portas im-
mitis Oci

Oculis insomnibus triplex, custodi, canis.

Βερεκύντη. Bercynte. Ille vero Bercynte
hymavit. Ἐχειμέλιζεν enim hic positum est
pro ἐχειμάζεν.

Βερεχέθοι. Stulti. Fatui. Vocem autem hanc
Aristophanes finxit.

Βέρροια. Bercea, urbs.

Βεσασιανός. Vespasianus, Imperator Ro-
manorum, adeo mitis & clemens fuit, ut ne
majestatis quidem contra se reos ultra exili-
um puniret. Inimiciorum & offensarum me-
moriam cito ex animo deponerat, convicia-
que ab oratoribus & popularibus in se dicta
leniter ferebat. Comis praeterea atque adi-
tu facilis, ut plurimum degebat extra palati-
um. † Hic cum optimis Imperatoribus com-
parandus, privatam etiam vitam multis pra-
clarisque facinoribus illustrem reddidit. A
Claudio enim adversus Germanos & Britan-
nos missus tricies cum hoste conflixit. In
imperio moderatissime se gessit: quamvis
pecuniae avidior fuerit, ita tamen, ut cam
nulli injuste auferret. Opes colligebat, non
ut essent instrumentum voluptatum, sed ut
ad usum Reip. eas expenderet. Praeterea, nul-
lus ante cum Imperator exstitit, qui & mu-
nificentior fuerit, & in exercenda liberalitate
majorem aequitatis & justitiae rationem ha-
berit.

ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξηλασμένον τινὲ ὡς τὰς δωρεὰς

Βεσιάριον. Vestiarium. Sic apud Romanos
dicitur locus, in quo vestes ad usum neces-
sariae reconduntur.

Βεσῖνοι. Vestini. Gens in Italia fera & in-
humana.

ΒετεράνϞ. Veteranus. Sic apud Romanos
vocatur miles, cui missio data est, vicenis
stipendiis confectis.

Βέταν. Admodum vilis.

Βέχηρες. Bchires. Gens Scythica.

ΒείδιϞ. Illustris.

Βειέλοπες. Lora.

Βί. Be. Est vox, balatum ovium imitans.
Sic enim Attici hanc vocem scribunt, non

1 Νῦν πλέον, ἢ τὸ πάροισι, πύλας κρ.] Distichum hoc est pars
Epigrammaticis in Archilocho, quod exstat Anthol. lib. III. cap.
XXV. pag. 391.

2 Βερεκύντη] Sic habent 2 MSS. Paris. In prioribus Edit. vero
excutum est Βερεκύντη; quae lectio non respondet exemplo, quod
Suidas hic subiungit.

3 Παρά Ἀειποφάνη] Equit. pag. 326. (226. Ed. Bas. P.)

4 Βεσασιανός, βασιλεύς Ῥωμ.—τῆ βασιλείαν] Haec sunt ver-
ba Joannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini
a Valetio editis, pag. 517. unde Suidas ea descripsit.

5 ὄντι πῖς ζῆτοι, τῆ πάπυλε βασιλ.] Haec, & quae sequuntur,

ex Eutropio versa sunt, ut plura alia apud Suidam loca. Vide supra
v. Ἀρόζεις.

6 Ἐπὶ εἰκοσαεῖαν δὲ ἔτοι ἐδ.] Legitiorum stipendiorum nume-
rus apud Romanos non semper idem fuit, sed diversis temporibus
diversus: de qua re consulendi sunt viri docti, qui de re militari
veterum Romanorum scripserunt.

7 ΒείδιϞ. ἐνδ.] Vide Eustathium ad Homerum pag. 1453.

8 Βειέλοπες. οἱ λῶροι] Eustath. ad Homerum loco laudato.

9 Βί. τὸ μμηκὸν τῆ τῶς.] Haec, & quae sequuntur, ἀποπέλει
etiam leguntur apud Etymologum, apud quem τὸ βῖ circumflexo
notatur. Vide etiam Eustath. ad Il. I. pag. 768. 13.

δρω· Ὁ δὴ λούδι⊙ ὡσφρ πρὸ βαλιον βῆ βῆ λέγων βαδίξει.

Βῆ. ἔβη. ἐπορεύθη. καὶ κῆ δὲ, ἐπορεύθη.
Βηθσαϊδᾶ. ὄνομα πόλεως.
Βηθφαγή. ὁμοίως.
Βηθύλ⊙. εἶδ⊙ ὄρνεις.

Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης· ἀεὶ ἥς λέγει ὁ Εὐ-
αγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν Βηθανία ἐγένετο.
ὡσφρ ἐσφαλμένως γέγραπται. ἢ γὰρ Βηθανία ἔνθεν ἐπὶ
τῆ Ἰορδάνε· ἢ δὲ Βηθαβαρᾶ, ὅπως ἰὼ Ἰωάννης βαπ-
τίζων, πέραν ἐπὶ τῆ Ἰορδάνε. γραπτόν ἐν ὄρθῳ· Ὁ-
πι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾶ ἐγένετο· ἀλλ' οὐκ ἐν Βη-
θανία.

Βηλός. βαθμὸς θύρας. ἢ ἔρανος.
Βῆμα. ὁ λίθ⊙ τῷ δικαστηρίῳ. καὶ Ἄριστοφά-
νης

Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρησίμων ἔσται; τὸς κρα-
τῆρας κατὰ τῆσιν
Καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ τῆ πυ-
λῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε ὁ δοθῆναι.

Βημάρχ⊙, Καισαρὸς, ἐν Κατωαδοκίας, σοφι-
στῆς. ἔτ⊙ ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τῆ βασιλέως
ἀράξεις ἐν βιβλίοις δέκα· μελέτας τε καὶ λόγους
ἀφ' ὁμοίων.

Βήνη. ὄνομα κύριον.
Βῆξ ἀντὶ πρὸς ἡσ. ἐπὶ τῷ ἐν ἀπορία ἢ πρὸς αἰσ-
μῶν πὶ ἀράγειν. παρ' ὅσον οἱ πέρδοντες λαυθάνον
πειρώμενοι, πρὸς αἰσθύνονται βήθειν. καὶ παρομοίᾳ νέα·
Ἀπορία ψάλλτε βῆξ.

Βηρία. πόλις.
Βηρίνη. ὁ Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τῆ μεγάλης Λέον-
τ⊙ δύο εἶλην ἦσαν, μία μὲν ἢ βορειοκάτη τῆ ἀγίας
Ἀγαθονίκης, μὲν τὴν ἀνοδὸν τῆ βαθμῶν· ἐτέρη δὲ
κτ' τὸ μέγ⊙ τῆς ἀγίας Βαρβάρας. καὶ ἡ ἰο μὲν τῆ
ἀγίας Ἀγαθονίκης γέρονε ἐπὶ ζῶντ⊙ τῆ Λέοντ⊙. ἢ
δὲ ἄλλη μὲν τῆ τελευτῶν αὐτῆ, ἢ ἡνίκα Βασιλίσκου τὸν
ἀδελφὸν αὐτῆς ἔτεψε, Φυγόντ⊙ Ζήνωντ⊙ τῆ γαμ-
βῆ αὐτῆς.

Βῆρ⊙. φρατῆρὸς Ῥωμαίων. ἢ ἔτ⊙ οὐκ ἰὼ κα-
τωασμασμέν⊙, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀναιμῶντ⊙ ἐν τῷ
ἐπὶ πλεῖστον, καὶ ἀπ' αὐτῆ θρασὺ ἀπεισκέπτεσθαι ἔσται
εἶχετο.

Βηρύνιον. ὄνομα πόλεως. Νωεῖοι γὰρ ἔθν⊙ ἔνθα
σοὺς χεῖμα θεόπεμπτον τὴν χώραν ἐλυμαίνετο, καὶ

βαί. Cratinus Dionysalexandro: Stultus vero
instar ovis be be dicens vadit.

Βῆ. Pro ἔβη. Ivit. Profectus est.
Βηθσαϊδᾶ. Bethsaida. Nomen urbis.
Βηθφαγή. Bethphage. Itidē est nomen urbis.
Βηθύλ⊙. Bethylus. Avis species.

Βηθανία. Bethania. Urbs Palaestina : de
qua dicit Joannes Euangelista: *Hæc in urbe
Bethania facta sunt.* Sed ista scriptura men-
do laborat. Bethania enim est eis Jordanem:
Bethabara vero, ubi Joannes baptizabat,
trans Jordanem. Sic igitur scribendum est:
Hæc in urbe Bethabara facta sunt: non au-
tem, *in urbe Bethania.*

Βηλός. Limen januæ. Vel, cœlum.
Βῆμα. Lapis, vel suggestus in Judicio. A-
ristophanes: *Suggestus vero dicasterii ad quid
tibi utilis erit? In eo crateres deponam & hy-
drias.*

Βῆμα. Mensa judicialis. *Non procul autem
a portis mensam judicialem collocari iussit.*

Βημάρχ⊙. Bemarchius, Cæsariensis, Cap-
padox, Sophista. Hic Imperatoris Constanti-
ni res gestas libris decem scripsit: itemque
declamationes & orationes varias.

Βιόνη. Bene. Nomen proprium.
Βῆξ ἀντὶ πρὸς ἡσ. *Tussis pro crepitu ventris.* De
iis dicitur, qui in difficultate aliqua deprehensi,
se aliud quid agere simulant. Qui enim pe-
dunt, se tussire simulant, ut lateant. Et ali-
ud proverbium: *Tussis hæsitacionem cantoris
arguit.*

Βηρία. Beria. Urbs.
Βηρίνη. Verina. Verina, uxoris Leonis ma-
gni, duæ sunt statuæ; una versus Boream
prope S. Agathonicum pone adscensum gra-
duum: altera in ea parte, ubi est S. Barbara.
Et ea quidem, quæ ad S. Agathonicum est,
superstite adhuc Leone posita fuit. Altera
vero post ejus obitum, cum Basiliscum fra-
trem suum coronavit, Zenone genero ejus
exulante.

Βῆρ⊙. Verus, dux Romanorum. *Hic non
erat industrius, sed ebrietatis morbo admodum
deditus, & eam ob causam stolidæ in rebus ge-
rendis audaciæ.*

Βηρύνιον. Virunium. Nomen urbis. Nori-
corum agrum ingentis magnitudinis aper di-

1 Ὁ δὴ λούδι⊙] Scribendum est ὁ δὴ ἡλίθ⊙, ut recte legitur
apud Etymologum, itemque Eustathium loco laudato.
2 Ἐν Βηθανίᾳ] Hodie apud Johann. cap. 1. v. 28. recte legitur
ἐν Βηθαβαρᾶ. Vide Theophylactum ad illum locum, qui itidem Βη-
θανία in codice suo scriptum reperit.
3 ἢ ἔρανος] Hoc sensu vox ista capitur apud Homerum Il. A.
v. 591.
4 Βῆμα. ὁ λίθ⊙ τῷ δικαστηρίῳ.] Vide infra v. Λίθ⊙.
5 Ἀριστοφάνης] Eccl̄siaz pag. 744. (500. Ed. Bas. P.)
6 Δοθῆναι] Melius πρὸς ἡσ.
7 Πρὸς αἰσθύνονται πρὸς ἀπέπειν] Rectius Diogenianus, πρὸς αἰσθύνονται

ἐπὶ πρὸς ἀπέπειν. Sic ergo & hic apud Suidam scribendum est.
8 Βηρίνης, ἡ γυναικὸς τῆ μεγ.] Hæc, & quæ sequuntur, legun-
tur etiam apud Codinum de Origin. CPol. num. xxxvii.
9 Βορειοκάτη τῆ ἀγίας Ἀγαθονίκης] Apud Codinum legitur, ἡ
πρὸς ἀπέπειν τῆ ἀγίας μέγιστ⊙ Ἀγαθονίκης. Certe vox ἀπέπειν Sui-
dæ restituta est, quippe sine qua loci hujus sensus est mutilus.
10 ἢ μὲν τῆ ἀγίας Ἀγαθονίκης] Scribe, ἢ μὲν ἀπέπειν τῆ ἀγίας Ἀγαθον-
νίκης: ut & paulo ante.
11 Οὗτος οὐκ ἦν κατωασμασμέν⊙, ἀλλὰ μέθης ν.] Hæc, & quæ
sequuntur, sunt verba Procopii lib. 111. de Bello Goth. cap. xxvii.
quod a Claudio Maltreto, qui accuratissima ceteroqui diligentia
fragmenta Procopii apud Suidam exstantia collegit, observatum
non fuit.

αὐτῶ

αὐτῶ πάντες ἐπιχειρήσεις, ἔδεν ἰούον, μέγχει τις ἀνήρ τὸν
σιῶ ἄξιως ἐφ' ἑαυτὸν ἀνέθετο, οἷον π καὶ πεί
Καλυδῶν (μ.θ.ε.ε.). οἱ δὲ Νορικοί ἐπεβόησαν εἰς
ἀνὴρ τῆ ἰδία Φωνῆ τρυπέ βρυχέως. ὅθεν ἡ πόλις
βρυχέων ἐκλήθη.
sua lingua exclamarunt βρυχέως, i. e. vir unus:

Βήρυλλ. εἶδ. λίθ.

Βηρύπ. ὁ δὲ πόλεως Βηρυτῆ.

Βησαῖς ἔφηκεν. οἷον ἀχανής. ἔτ. ἔφηκεν ἀχανής,
καὶ παλαγῶδης, καὶ ὑπόμωρος.

Βησαῖς. δῆμιός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδ.

Βία. ἐρμῆ. ἢ ῥύμη. Ὁ δὲ τῆ βία τῆ σώματι
ἐξωθεῖ τὰς πύλας εἰς τὸ ἔσω.

Βιανί. Πριενέως δίκην. ἔτ. εἰς τῆ ἔπιὰ σο-
φῶν. λέγει γ' εἰς τὰς δίκας δεινότητι γερνέων
εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῶ μῦθοι τῆ τῆ λογῶν ἰχθὺ ἐχρη-
στο. Ἰπποκράτης Δικαστῶν Βιανί τῆ Πριενέως
κρείσσων.

Βιαρκέ. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκέσως. ἐν Ἐπι-
γραμμάτι.

— Βιαρκέ. ἄλλ. ἀπ' ἄλλης

Αἰθραιμοι τριστοὶ δῶρα λινοσαῖτης.

Βιλάξει. συζέται. ἐχθρα.

Βιελήσωνες. ἐμβιβάσωνες.

Βιελιοφόρος. γραμματοφόρος. Ὁ δὲ πέμπτ βι-
ελιοφόρον, μὴ δοροῦντα πᾶσα κελευθόμην. καὶ
πᾶσα γραφὴ βιελιοφόρος λέγει.

Βιβλίον. οἷον. ἀπὸ βιβλίου ἔτω κα-
λυμνός Θερακίας ἀμπέλου. οἷον,

Ἰδοὺ δὲ πίνει, τὸν δὲ βιβλίον φυγῆ.

Βιβλίον. ἢ ἔπιπλή.

Βιβλίον. Θεῶν. ἢ γράμματα αὐτῶ, καὶ ἢ ἄλλῃ
μύμη. Δαβίδ. Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σε πάντες γρα-
φῶσιν.

Βιδίον. πόλις Σκυθίας.

Βιαιότερον. Ἐπικρατέστερον. Τῆς τῆ ἰατρῶν ἐπι-
σημῆς βιαιότερον ἢ τὸ νόσημα.

Βίατοι. ἔτοι ἐγένοντο Φάλαρις, Ἐχέτι, καὶ Διο-
νύσι, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν
πᾶσα ἐξουσία καὶ Λίγγης, ἀδελφὸς Ἰλλίου νόθου, καὶ
ἔτ. βίατοι.

Βιαιών. ὄνομα δίκης ἐπὶ τῆ βία παραπίντων
ἔπει. ὁ δὲ ἀλθὲς ἀπὸ τῆ εἰς τὸ δεινότερον ἴσον τῶ ἐ-
λάττω. Δημοσθένης τῆ Μιδίας. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς
Λυσιακοῖς Φιλόμοιοι λέγουσι βίατοι. καὶ δῆλον ὅτι οὗ

1 Βησαῖς ἔφηκεν. οἷον ἀχ.] Vide Appendicem Vaticanam Prover-
biorum, a Schotto editam.

2 Λέγειται γ' εἰς τὰς δίκας] Haec, & quae sequuntur, sunt verba
Laerti lib. 1. Segm. LXXXIV.

3 Βιαρκέος ἀπὸ ἀπ' ἄλλης αὐτῆ] Verba haec decerpta sunt ex
Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. vii.
ut Porus etiam monuit.

4 Συζέται] Sic habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediol. & Al-
dina. At in Editt. Basil. & Genov. legitur συνεσάζει; quod licet
vetus sit, nolui tamen veteremlectionem absque auctoritate MSS.
& antiquiorum Eccl. mutare.

5 Βιβλίον οἷον. ἀπὸ βιβλίου.] Vide Stephanum Byzan-

vinitus immiffus aliquando vastabat. Hunc
igitur cum omnes aggredierentur, nihil pro-
fecerunt, donec vir quidam aprum prostra-
tum in humeros sustulit: cujusmodi fabu-
la & de Calydone refertur. Norici igitur
unde urbs Virunium appellata fuit.

Βήρυλλ. Beryllus. Lapidis genus.

Βηρύπ. Berytius, ab urbe Beryto sic ap-
pellatus.

Βησαῖς ἔφηκεν. Stat ut Befas. Id est, ut
stupidus & fatuus.

Βησαῖς. Populus tribus Antiochiæ.

Βία. Vis. Impetus. Ille autem impetu cor-
poris portas intro trudit.

Βιανί. Biantis Pricensis judicium.
Hic unus fuit septem sapientum, quem clo-
quentia forensi excelluisse ferunt. Ea autem
eloquentia hominum bono usus est. Hippo-
nax: *In causis orandis Biante Pricensi præ-
stantior.*

Βιαρκέ. Ad victum sufficientis. In Epi-
grammate: *Tres fratres hæc [Pani] dona
dedicarunt, quæ singuli diversis venationi-
bus, quibus vitam sustentabant, ceperunt.*

Βιλάξει. Fœminam init. Coit.

Βιελήσωνες. Qui imposuerunt.

Βιελιοφόρος. Tabellarius. *Ille vero tabella-
rium mittit, tumultuari eos vetans.* Et omnis
scriptura vocatur βιβλιοφόρος.

Βιβλίον οἷον. Vinum Biblinum, quod est
austerum. Sic vocatum a vite Biblina, quæ in
Thracia gignitur. *Aquam bibit, at vinum Bi-
blinum odit.*

Βιβλίον. Libellus. Epistola.

Βιβλίον Θεῶν. Libri Dei. Id est, ejus cognitio
& perpetua memoria. David: *Et in tuo li-
bro omnes scribebuntur.*

Βιδίον. Bidine. Urbs Scythiæ.

Βιαιότερον. Violentius. Potentius. *Morbis
arte medicorum potentior erat.*

Βίατοι. [Tyranni] violenti fuerunt, Phala-
ris, Echetus, Dionysius, & Casandrensi-
um tyrannus, qui ceteros iniquitate superavit;
itemque Lingis, frater Illi nothus. Nam & ille
violentus fuit.

Βιαιών. Nomen actionis contra illos, qui
vim alicui inferunt. Convictus autem tantundem
arario pendit, quantum ei, qui ipsum peregit
reum. Demosthenes contra Midiam. Inter o-
rationes Lysiæ quædam etiam existant, quæ de

tium v. Βιβλίον, & ibi Holstenium; & Hesych. v. Βιβλίον.

6 Βιβλίον Θεῶν. ἢ γράμματα αὐτῶ, καὶ ἢ ἄλλῃ μύμη.] Ex Theodoretis
ad Psal. cxxxviii. pag. 948.

7 Ἄλλῃ μύμη.] Sic habent MSS. Paris. & Theodoretus. At priores
Editt. minus recte ἀλλῃ μύμη.

8 Δαβίδ.] Psalmo modo laudato.

9 Βιδίον.] Holstenius ad Stephanum v. Βιβλίον legendum monet
Βιβλίον.

10 Βιαιών. ὄνομα δίκης ἐπὶ κατὰ τὴ β.] Ex Harpocrate. Con-
fer Petium de Legibus Att. pag. 528.

11 Δημοσθένους κατὰ Μιδίαν.] Locum Demosthenis adducit Peti-
tus loco laudato.

ἐπὶ Φθορᾷ παρθένων, μόνον ἔτε τὸ ὄνομα, ἔτε ἡ δίκη ἐλέγχο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων.

Βιζαντίαν. μικρῶν λίθων.

Βιζύη. πόλις Θρακική.

Βιθίας. ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ μὲν χτὶ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τῶν τῶν τῶν διέπεσον.

Βικαίει. ὡς ῥωμαίοις διάδοχοι.

Βίκ. τὸ ἀγγεῖον. καὶ Βικίδιον, ἀφ' τῆς ἡ παρὰ τοῖς. 'Ξενοφῶν' Κύβητος ἢ ἔπεμπε βίκους ἡμιδεῖς οὐκ. καὶ Βίκ, τὸ σπέρμα.

Βίκτορα.

Βιμβικίζετα. ὡς κερύεται.

Βινεῖν. τὸ σιωποῦν ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν Ἐπιγράμματι:

'Ἀδὺ τὸ βινεῖν ὅτι τίς ἐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῆ Χαλκόν, πικρότερον γίνεῖ) ἐλλεβόρου.

Βινεῖν. περὶ τὴν. Βινεῖν δὲ με ἀφελήμυρον. καὶ βινεῖν. ἢ ἄριστος.

Εἴτα βινεῖν, ἐκείθεν αὐτὸς αὐτὸ κλέπται.

καὶ αὐτὸς

'Ὦτ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ ἀφλάξῃ ταχὺ, οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ κλεισθένω βινεῖν.

ἔτ' ἐπὶ δηλῶται ἐνωφδεῖτο. καὶ αὐτὸς ἄριστος.

'Ἐπαυσα τῆς βινεῖν, τὸν γέροντα ἐξαλείψας.

Βιν. ὄνομα Θεᾶς.

Βινώρα. ἡ γῆ.

Βιόλα. πέδιλα. ὑποδήματα.

Βί. ὀσμηνὴ δ', παρξυτόνας. Βίος δὲ, τῆς τόξου ἢ ἰδρυ.

Βί. ποτὲ μὲν ἡ ἕστια τῆς κλημάτων ποτὲ δὲ, αὐτὸ τὸ ζῆν. καὶ παρξυμία· Βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῷ ἔδωκεν ἐξέλιπον ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδὲ βίω. καὶ παρξυμία· Βίον ἀληθινόν. ἐπὶ τῆς ἐν ἀφρονία τῆς ἔπιτιθεῖον ὄντων.

Βί. ἐν τῷ Φίλων. Ὅτι ἡ τῆς Χερσῆ Ἐκκλησία δὲ βίος νομοθετεῖ καὶ πρόπτος τὸ μὲν ἄρ-Φυῖ, καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρώπινης πολιτείας ἐπέκεινα, ἢ γάμους, ἢ παιδοποιίας, ἢ φεισσίας ὑπαρξιν ὡς ἀδεχόμενον, ἀλλ' ὅλον δόλω τῆς κοινῆς καὶ σωλήτης τῷ βιολέων ἀνθρώπων ἀγωγῆς παρηλλαγμένων. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ δὲ δεύτερος ἔπιτι-

1 Ξενοφῶν] Ἄριστος. lib. 1. pag. 269. ut Portus observavit.

2 Βινεῖν δὲ με ἀφελ.] Hæc sunt verba Aristoph. Ecclesiæ. pag. 756. (509. Ed. P.)

3 Ἄριστος] Ἄριστος pag. 578. (399. Ed. Bas. P.)

4 Ὦτ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ ἀφλάξῃ.] Hæc sunt verba ejusdem Aristoph. Lystr. pag. 903. (566. Ed. Bas. P.)

5 Ἄριστος] Equit. pag. 341. (239. Ed. Bas. P.) ubi locus iste sic legitur:

'Ἐπαυσα τῆς κοινῆς, τὸν γέροντα ἐξαλείψας.

Sed magis arripet lectio Suidæ βινεῖν, quam Aristophani restituendam puto. Pro βινεῖν autem, ut Suidas habet, codices Aristoph. hodie exhibent γέροντα, quod Scholiasta ad eum locum nomen proprium cinædi esse tradit.

vi illata agunt. Constat autem nomen & actionem hanc non solum de virginum stupro dici, sed etiam quavis alia violentia.

Βιζακίαν. Parvorum lapidum. Lapillorum.

Βιζύη. Urbs Thraciæ.

Βιθίας. Bithias. Nomen proprium. Et spes quidem, quæ in Bithia fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.

Βικαίει. Sic apud Romanos appellatur, quem Græci ἀφδοχον, i. e. successorem vocant.

Βίκ. Vas [vinarium. Dolium. Orca.] Βικίδιον per i magistri scribendum esse præcipiunt. Xenophon: Cyrus enim mittebat orcas vini semiplenas. Ἐτ βίκ, semen.

Βίκτορα. Victorem.

Βιμβικίζε. [Circumagitur.] Decipitur. Fallitur.

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Vel, pipissare. In Epigrammate: Suavis est coitus Venercus: quis neget? Sed cum fœmina æs pascit, amarior fit elleboro.

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Aristophanes: Coire me oportet in medio deprehensum. Idem: Deinde coitu peracto, illinc huc revolet. Idem: Quare, nisi quis nos cito in gratiam reducat, fieri non potest quin Clisthenem subigamus. Is enim a Comicis ut mollis & effœminatus perstringebatur. Idem: Compescui cinædos, & Grytti memoriam penitus abolevi.

Βιν. Binus. Nomen Deæ.

Βινώρα. Victum largiens. Est epithetum terræ.

Βιόλα. Calcei. Calceamenta.

Βί. Victus. Vita. Cum acuto in penultima. Βίος vero, nervus arcus.

Βί. Interdum significat opes & facultates: interdum vero vitam. Et proverbium: Victus laboratus. De iis, qui ob sumptuosam & mollem vitam felices se putant. Et aliud proverbium: Victus molitus. De iis, qui omnium rerum copia abundant.

Βί. Ex Philone. Christi Ecclesia duo vitæ genera & instituta præcipit: quorum unum est excellens, & communi ac humana vivendi ratione sublimius, neque nuptias, neque sobolis procreationem, neque opes admittens, sed a communi & consueto vivendi genere prorsus alienum. Et paulo post: Alterum vero minus sublime, & communi vitæ

6 Σημείω δ'] Sensus requirit, ut scribatur σημερινή ζωή. Nam vocabulum βί, cum est παρξυτόνον, quatuor habere significationes merum est somnium: nec dubito Suidæ aquam hæsituram fuisse, si eas recensere debuisset.

7 Ἐδωκεν ἐξέλιπον] Ut sensus sit integer & perfectus, addendum est ἔδωκεν vel ἰωτάς.

8 Ἐκ τῷ Φίλων] Ad marginem MS. Paris. A. e regione istorum verborum hoc Scholium reperitur: Εὐσεβίου ἢ Παμφίλου, ἐξ ἡ Φίλωνος; quod verum est. Ex Eusebio enim, non autem Philone, hæc descripta esse vel ex ipso Suida infra v. Εὐσεβίου ὁ Παμφίλος clare patet. Fallitur ergo magnus Salmasius, qui in opere de Iræzeis. Fæneræ pag. 296. vulgatam lectionem Suidæ falsam esse minime suspicans, locum hunc ex libro Philonis ἔτι τὸ ἀσφαλῆς ἢ Χερσινῶν depromptum esse putat.

βεβηκώς, καὶ ἄνθρωπινότητι, καὶ τῷ πρώτῳ λίον ἀσύγκλιτον, ὅς καὶ γάμοις συγκαλιέται σφόδρα καὶ παιδοποιίαις, οἰκονομίαις τε τῆς κτ' τὸ δίκαιον ἔπιμελείσθαι, καὶ φιλανθρωπίας τὰ πρακτικά. ὑποπίπτει ἀγρῶν τε καὶ ἐμπορίας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀγωγῆς μὲν τῷ ἰσοβίῳ Φρονίσει· οἷς καὶ ἀπείσως χαρῆς, μαθησίας τε καὶ τῶν θείων λογίων ἀκροάσεως ἀφαιρέσθαι, καὶ δευτέρῳ βυσεβείας ἀπενεμήθη βαθμὸς, καὶ ἄλλῃ τῶν τοιούτων βίῳ παρέχον τὴν ὠφέλειαν. † Τῷ ἁγίῳ Ἀθανασίῳ· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μετριοτέρα καὶ βιωτική, φέροσα καρπὸν ἐν λ'· ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀπύκνιστος, φέροσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ς'. ὡσαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διηγεῖτο· εἰς τὸν φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλὸν καὶ εἰς τὸν ὑποδέετρον καὶ κοσμικόν. † Κατὰ δὲ τῶν φιλοσόφων βίων αἰρέσεις τέσσαρες· ἠθικὴ, θεωρητικὴ, πρακτικὴ, λογικὴ.

Βίος ἀκνηθῆς. ὁ πραχὺς, καὶ σκληρὸς, ἢ παλαιός. καὶ, Βίος ἀλλοισμῶν. ὁ βυχερὸς καὶ ἡδύς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. καὶ, Βίος ἐξυγλυμῶν. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. ἐν μεταφορᾷ τῶν ἀχρεῖαν αὐτῶν. καὶ, Βίος μεμαγμῶν. ἐπὶ τῶν ἐξ ἐτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων.

iis, qui cibo obvio & parabili utuntur.

Βιοτερεῖ. ἐνδεῆ.

--- Κατὰ ἑρωτοπόλε μιᾶς

Βιοτερεῖ χαρῆν ἔτα.

Βιοτῆ, καὶ βίοσις. Ζῶν, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν· καὶ ἡ ὄσια. ἐν ἑπιγεγάμματα.

Ἐλλυῶν βιοτῆ δεύτερον ἡέλιον.

Βιῶται. ἀντὶ τῆς ζῆς, ἢ ζήσε. ἔπος Ἡρόδοτου.

Βιῶν. ἀντὶ τῆς βιοῆς. ὡσὺρ καὶ τὸ δῶν, ἀντὶ τῆς δόξης· κτ' ἐκλάσιν ἢ ὁ μικρὸς εἰς ὦ, Δωρικῶς.

Βιῶνται. ζῆσαι.

Βιῶνται. ὅ τὰ δημόσια ἀγρεύον.

Βιῶνται. μὲν βίαις εἰσελεύσον. Προδήλα δ' ἔσσης τοῖς Καρχηδονίοις τῆς ἐπιβεβηκῆς τῶν ἐχθρῶν, ὅτι βιῶν] κτ' τῆς πύκνιστος τῆς τείχεος, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν μάχην.

Βιῶσις. ἐλπὶδα ἔχον τῆς ζῆσαι. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἔφη, ὅτι βιῶσις εἶναι.

Βιῶσις. ὁ ζῆσαι ἐν βίᾳ δυναμῶν.

Βιῶτω. ζῆσάτω.

Βιῶρον. ἰμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. Στὸ Βι-

1 Ἀνθρωπινότητος] Malim ἀνθρώπινης, vel ἀνθρωπινότητος.

2 Φρονίσει] Deest πύκνιστος, vel verbum simile.

3 Τὸ ἁγίον Ἀθανάσιον· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ.] Locum hunc Athanasii pleniorē & auctiorē exhibet Cedrenus in *Compendio Libror.* pag. 201. qui omnino cum Suida conferendus est.

4 Κατὰ ἑρωτοπόλε μιᾶς βιοτῆ.] Haec sunt verba Sophoclis *Oedip. Colou.* p. 295.

5 Ἐπιγεγάμματα· Ἐλλυῶν βιοτῆ δεύτερον ἡέλιον.] Epigramma integrum, ex quo pentameter hic decerptus est, exstat *Anthol. lib. III. cap. xxv. Epigr. vi.*

hominum accommodatum, & cum priore haud quaquam comparandum; quod & castas nuptias, & sobolis procreationem, & justam rei familiaris curam admittit, & militibus, quid sit faciendum, praecipit: idemque nec agrorum culturam, nec mercaturam, nec reliqua vitae civilis instituta & studia, dummodo pietatis habeatur ratio, respuit. His & exercitationis tempus, & disciplina, & auscultationis divinorum oraculorum est praefinitum, & secundus pietatis gradus attributus, utilitatem huic vitae consentaneam afferens. Ex S. Athanasio: Duo sunt vivendi genera: unum mediocre & communi hominum vitae accommodatum, fructum ferens trigecuplum: alterum Angelicum, & a mundo remotum, fructu ferens perfectum & centuplum. Eodem etiam modo vita sub veteri Lege in duo genera divisa erat, in Pharisaicam & sublimem; & in mediocrem & mundanam. † Secundum Philosophos quatuor sunt vitae sectae, moralis, theoretica, practica, & logica.

Βίος ἀκνηθῆς. [Vita spinosa. Id est,] aspera, & dura, & antiqua. Et, *victus molitus*. Id est, facilis & jucundus. De iis, qui omnibus rebus ad vitam necessariis abundant. Et, *victus inutilis*. Dicitur de rebus, quae nulli amplius sunt usui: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, *victus laboratus*. De

Βιοτερεῖ. *Victus indigentem. Egentem.* [Sophocles:] *Egenum cum famula unica [te cernens] euntem.*

Βιοτῆ, & βίοσις. *Vita. Item, victus, & facultates.* In Epigrammate: [*Haec terra tegit Homerum,*] *qui vitae Graecorum alter quasi Sol exstitit.*

Βιῶται. *Vivit, vel vivet. Sic Herodotus.*

Βιῶν. *Pro βιοῖν, vivam. Ut δῶν, pro δόξῃ: Dorice mutato o parvo in ω.*

Βιῶνται. *Vixisse. Vivere.*

Βιῶνται. *Sector, sive redemptor bonorum damnati.*

Βιῶνται. *Vi irrupent. Cum Carthaginienses non laterent insidiae hostium, qui per ruinam muri in urbem irrupere constituerant, ea pararunt, quae praesens necessitas requirere videbatur.*

Βιῶσις. *Cujus salus desperata non est. Ille vero, cum oculos aperuisset, dixit, salutem suam non esse desperatam.*

Βιῶσις. *Cui vitae spes superest.*

Βιῶτω. *Vivat.*

Βιῶρον. *Genus vestis apud Romanos.*

Βισαλτία. *Bifaltia. Urbs & regio Mace-*

6 Βιῶνται] Apud Graecos βιῶνται est is, quem Latini *sectorem* vocant. Glossæ Philoxeni: *Sector, βιῶνται. Sector* autem secundum Asconium appellatur estimator ac redemptor bonorum damnati atque proscripti. Hoc ergo sentu & verba Suidæ hic intelligenda sunt. Vide Salm. sium *de Modo Usur.* pag. 829.

7 Τοῖς Καρχηδονίοις] Sic habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. minus recte legitur τῶν Καρχηδονίων.

8 Βιῶρον] Vide infra v. Ἐφεσῆς.

9 Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδ.] Locum hunc ex Stephano Byzantio descripsit Suidas.

σάλτις τῆ ἰλίου καὶ γῆς. ὡς αὐτίκω οἱ λαῶσι πάντες ἀλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτις.

Βισάλια. τὰ παρ' ἡμῶν πισάλια λεγόμενα.

Βισονία. ἐπίθρον τῆς γεραίας.

— Ἀρπάκλειαν ἔρυναν

Σπερμαλὶς ὑψιπέτιον Βισονίαν γεράνον.

Βιτέλλις, βασιλεύς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν Ἀγαθὸν δὲ ἀναδεδεγμένον ἔν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κτ' τὸν βίον, καὶ ἔχ' ἡκιστα τῶν κτ' γαφρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέτως ἔχον. πολλάκις γὰρ ἔμνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ὅσπον ἤσειτο, καὶ ὡς αὐτὸς τῶν δειπνῶν ὡς ἀποκιδῶν τὸ πολὺ τὴν δημοσίαν ἀπερῦετο. δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ζῆργαίς ἐπὶ διαχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ δειπνα δεδαπνηκέαι ἴπρη), σιωχῶς μὲν καὶ ἀπλήτως ἐμφορῶν, σιωχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερδουμένους τε καὶ ἐξεμῶν ὧ δὴ καὶ μόνῃ διεγένετο, ἐπεὶ οἷγε σύσσιλοι αὐτῆ καὶ πᾶν κακῶς εἶχον. Βέβη γὰρ Κεῖσσος Ἀγαθὸν νόσον ζῆργα πρὸς ἀπολείφεις ἔσ συμποσίαις, μάλα σωμαύτως ἔφην. Εἰ μὴ ἐνεροσῆκειν, ἀπολώμεν ἂν. ἐς τὸδε γὰρ καὶ τὸ ὡς αὐτὸ τῶ ἀδελφῶν δειπνῶν τῆ Βιτελλίαις ἐπίσκιον γερονὸς Ἀγαθὸν μνημονεύει) καὶ ὁ Φασὶ δέκα τῆς λοιπῆς πολυτελείας διαχιλίαις μὲν ἰχθῦς, ἐπιπυχιλίαις δὲ ὄρεσι ἐπὶ τῶ θοίνῳ παρενεχθῆναι. ἐπῆναι δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τῆ Νέρωνος ἐς κοῖλόν πνα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμναι. ὡς δὲ τῶν τραγωιδῶν Οὐισπασιανῶ, μεταπυμῶν δὲ βασιλείας ἤδη, κατακείναι).

Βίπνια.

Σάνδαλα, καὶ τὰ ποδῶν θαλπήλια ταῦτα

βίπνια,

Εὐτέχωνι ἔρατὸν σκυλοτόμων κάματον.

Βιπίον. Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιά βιπίον εἰργάσατο. πέζα γὰρ ὕφασμα.

Βισῶ. τῆς τῆ τῶξος νυκτῶς.

Βλάβη. καὶ βλάβη, ὑδετέρας. τὸ ἀμάετημα.

Ἀριστοφάνης Βιλαχίαις.

Βλάξ. μαλακός, χαῦν, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

1 Περὶ αὐτίκω οἱ λαῶσι πάντες ἀλίσκονται δύο ἥπατα ἔχ. Idem ex Theopompo referunt Aelianus Hist. Anim. lib. v. cap. xxvii. & Athenæus lib. ix. pag. 401.

2 Βισάλια. τὰ παρ' ἡμῶν πισάλια λεγόμενα. Vide Athen. lib. xiv. 649. ex quo Suidas hæc procul dubio descripsit.

3 Ἀρπάκλειαν ἔρυναν. Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. iiii. cap. xvi. ut Portus observavit.

4 Βιτέλλις, βασιλεύς Ῥωμ. — κατακείμενον ἀπεσέμναι Hæc omnia sunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Constantinæ a Valefio editis pag. 84. unde Suidas ea descripsit.

5 Σίτον ἤσειτο] Apud Joannem Antiochenum hodie legitur ἔσπονται. Vide etiam intra v. ἤσειτο, ubi locus hic a Suida repetitur.

6 Ἀπερῦετο] Sic etiam legitur supra v. Ἀπερῦετο, ubi Suidas locum hunc repetit. Sed apud Joannem Antiochenum hodie scriptum est ἀπερῶετο.

7 Βίπνια] Videtur Suidas vocem hanc pro genere quodam sandalsiorum. In codice enim MS. Epigrammatum ineditorum, ex quo locum hunc excerpit Suidas, hexameter iste sic legitur:

Σάνδαλα μὲ τὰ ποδῶν θαλπήλια ταῦτα βίπνια.

donia, a Bifalto, Solis & Telluris filio. In hac omnes lepores bina jccora habent. Civis dicitur Bifaltius.

Βισάλια. Bistacia. Hæc apud nos pistacia vocantur.

Βισονία. Bistoniam. Epithetum gruis. Bistoniam coercens gruem alte volantem, & semen rapere solitam.

Βιτέλλις. Vitellius, Romanorum Imperator, Galbæ successor, cum summo dedecore imperavit, notabilis præcipue ingluvie & voracitate: quippe qui maximam dici potestique partem epulando consumeret, atque in apparatu convivorum publicam pecuniam dissiparet. Tempore enim principatus sui novies millies festertium abligurisse dicitur, assidue cibos ingerens, eisdemque vomitans ac regrens: qua una re ipse quidem ab omni molestia liberabatur, cum reliquie jus compotores pessime haberent. Quorum ex numero Vibius Crispus, cum ob valetudinem aliquamdiu a convivio abfuisset, non invenuste dixit, se, nisi ægrotaffet, omnino fuisse periturum. Notissima certe cœna memoriæ mandata est, quam ei frater exhibuit, in qua, super cæteros sumptus, duo millia piscium, septem avium, apposita traduntur. Laudabat porro imprimis & prodabat Neronis mores, adeo ut etiam cadaver ejus, in cavo quodam & obscuro sepulcro conditum, honoraret. Interfectus est autem a militibus Vespasiani, imperium sibi jam vindicantis.

Βίπνια. [Bithynica. In Epigrammate:] Sandalia ista Bithynica, quæ pedes fovent, & a peritis sutoribus eleganter & affabre confecta sunt.

Βιπίον. Bittium. Texti summas ac dextras partes fecit Bittium. Πέζα enim est textum.

Βισῶ. Nervi arcus.

Βλάβη: item βλάβη, neutro genere. Peccatum. Aristophanes in Ranis.

Βλάξ. Mollis, ignavus, dissolutus. Item, stultus.

Ubi πὸ βίπνια manifeste est epithetum sandalsiorum. Sic in alio Epigrammate itidem inedito:

Σάνδαλα ταῦτα βίπνια, πολὺ πλεονεκτήει Φιλανία

Προφύσειον χαίτας ῥύπτου κεκρόφλου.

Ubi πὸ βίπνια pariter pro epitheto sandalsiorum accipitur. Cæterum pro βίπνια, ut Suidas hic habet, scribendum puto Βιθύνα, i. e. Bithyna, vel Bithynica; quoniam sandalia Bithynica olim in pretio habita fuisse videntur. Hanc conjecturam egregie confirmat locus Epigrammatis, paulo ante adductus, in quo legitur Βιθύνα, quod proxime ad Βιθύνα accedit. Neque est quod quis objiciat, hoc sensu potius dici debere σάνδαλα Βιθύνα, non Βιθύνα, cum posterius sit ἰθνην, prius vero κτηνόν. Nam, ut breviter ad hoc respondeam, sapissime τὸ ἰθνην vel ἀσπυτόπιν pro κτηνόν a scriptoribus adhiberi solet. Sic apud Theocrit. Idyll. i. v. 125. νῶσον πᾶν Σικελίαν dictum est pro νῶσον πᾶν Σικελιανόν, ut Scholiasta ibi notat. Æschylus initio Prometheus Vinct. Σκῆψος οἶμα dixit pro Σκυθικός. Alcxus in Epigrammate, Πέρας σρατῶν, pro Περγασίον. Eodem modo Horatius in Epist. ad Augustum: Res Italas armis tuleris; pro res Italicas. Plura hujus generis exempla a viris doctis passim observata sunt.

8 Εὐτέχωνι ἔρατὸν σκυλοτόμων κάματον] Pentameterum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum emendavi, qui in prioribus Edit. corrupte sic legitur:

Εὐτέχωνι ἔρατῶν σκυλοτόμων κάματον.

Βλάκκα. αἰτιατικὴ τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. ¹ εἰρήσιμα δὲ ἀπὸ ἰχθύου πνός, ὁμοίως σιλύρω, ἀχρήστε δὲ ὄν-
 τος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῶν γρη῏σθαι. ² Πολιτίαιας δ'·
 Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγει πρὸς, πινθ-
 μονίαν. ἀπὸ τῆς θαλαττίης ζῴης οἰσθίτου ἀναμοθῆτε. οἱ
 δ' ἀπὸ τῆς πρὸς τῆς Κύμης χειρὸς τῆς Βλακείας, ἢ
 μυμηκονίαι καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ
 τέλει π βλακενόμεον, ὃ οἱ ἀπρολόγοι πελῆσι, ἀπὸ
 τὸ τὸς μαρξὸς εἰσέναι πρὸς αὐτῶν. Ἐλευνόντα καὶ
 βλακενόντα κλέειν ἔδοσι. Καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῆς πλη-
 θυντικῆς βλάκας, ἔστι δὲ μαρξὸς πρὸς, μὴ εἰδὼς τὰ
 περὶ γὰρ ἀφρονεῖναι.

βλάκας. Βλάξ autem vocatur homo stultus, &

Βλακεύειαι, καὶ βλακεύει. μαλακίζεταί. ³ Δαμάσ-
 κισθί. Καὶ παροξύνων τῶν λόγων τὸς ἐν ἔργῳ βλα-
 κεύουσι. ἐδεδίκατος γὰρ ἐπὶ τῷ κελίῳ ἐλάττω τῷ
 ῥαθυμίαν, ἀτασάν δὲ χερδὸν ἢ μεγίστην. Καὶ ⁴ Ξενο-
 φῶν. Εἴ τις αὐτῶν δουκίη τῆς πρὸς τῶν τετραγμέ-
 νων βλακεύειν, ἐπιλεγόμενον τὸν ἐπιπέδιον, ἔπαυεν
 ἀντὶ τῆς βακχίαιας.

Βλακεία. ἡ ὑπερηφάνεια. μωρία. Οἱ ὁπότεροι τριώ-
 βολον ἐλάμβανον βλακείας χάριν.

Βλακεία. ῥαψάνη. ἐκλυσις. χανότης. Οὐ γὰρ φρα-
 τηγῶν βλακείας ἢ φιλοψυχίας τὰ περὶ γὰρ ἐ-
 πέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἑαυτὸν ἀνα-
 δείξας φρατηγὸν ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τῆς βραδείας. Ὡς βλακικῶς
 ἀφρονεῖς.

Βλάνων. ὄνομα κύριον. ⁸ Μόλις δὲ τῆς Καρχη-
 δονίαν ἀπὸ τῆς κελύφης ἀναλεξαμένον, μόνον
 ὁ βλάνων κελύφην οἰκίαν τῆς ἀεισάσεως Φωνῶν
 ἀφρονεῖν εἶπεν.

Βλάση. βλάσημα. καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἢ βλάστω.

Βλάσφημθ. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. καὶ βλασ-
 φημῶ, αἰτιατικὴ συνιδόσεαι. Ἀπωιανός. Οἱ δὲ ἐ-
 βλασφήμουν αὐτὸν, ὡς κελῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσι τὰ
 πάντα δέμερον.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήμαθ. ⁹ Σοφοκλῆς. Σπει-
 δεν ἀπὸ ῥυτίης. τέττιν, ἀπὸ βλαύτης. ὡς ἔκα-
 τθ ἔχει ὀχλήμαθ. Καὶ αὐθις.

Ὁ ¹⁰ σείπιων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυθία, πότνια Κύπρι,
 Ἀβελίαι Κυρικῶ σκῦλα Ποπωχάριθ.

¹ Εἰρησιμα δὲ ἀπὸ ἰχθύου πνός, ὁμοίως σιλύρω. Hæc, & quæ sequuntur, ἀποδείξει etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex veteri Lexico Rhetorico se descripsisse testatur.

² Πολιτίαιας δ'· Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. Aliter Erotianus v. βλακεύειν: Ὡς ἐ Πλάτων ἐν ἀ Πολιτίαιας φησὶ· Βλακικόν δὲ ἡμῶν τὸ πάθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidæ fuit Pearsonius etiam annotaverat.

³ Δαμάσκισθί. Καὶ παροξύνων τὸν λόγον τὸς ἐν ἔργῳ βλ. Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1066. ut Pearsonius observavit.

⁴ Ξενοφῶν. De Exped. Cyni lib. II. pag. 279. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. ἐπιπέδιθ, ubi idem fragmentum repetitur.

⁵ ὑπερηφάνεια. Huc spectant verba Scholiastæ Aristoph. ad Plu-
 tium p. 36. Καὶ βλακεία, ἢ ῥῆ ὑπερηφάνια ὁμιλία.

⁶ Οἱ ὁπότεροι τριώβολον ἔλ. Portus legendum putabat, οἱ φρατ-
 τες: quæ conjectura temere d. mananda non est. Triobolum enim apud Athenienses merces erat Judicium, qui ideo ab Aristophane Equit. pag. 301. φραττες τριώβολος vocantur: quod tamen a Porto

Βλάκκα. In accusativo [singulari:] fatuum, stultum. Ducta est significatio ista a pisce quodam, qui filuro similis est, at inutilis prorsus, adeo ut ne canibus quidem esui sit. [Plato] de Republ. lib. IV. Morbo ignavia & mollitia laboramus. Quasi quis dicat morbum pulmonis. Per metaphoram ductam a pisce, qui stupidus est. Alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cujus meminit & Aristoteles. Erat etiam Alexandria vestigal quoddam, βλακενόμεον vocatum, quod Astrologi pendebant, quod stulti ad eos accederent. Cunctantem & ignavia indulgentem flere simunt. Accusativus pluralis est qui judicio caret res discernendi.

Βλακεύειαι, & βλακεύει. Mollis est & ignavus. Damascius: Inertes & ignavos verbis excitans. Socordiam enim nullo vitio minorem judicabat, sed omnium fere maximum. Et Xenophon: Et si quis illorum, quibus hoc negotii datum erat, minus strenue manum operi admovere ei videretur, illum baculo percutiebat, alterum magis idoneum eligens.

Βλακεία. Superbia. Stultitia. Stratores triobolum accipiebant inertia causa.

Βλακεία. Ignavia. Mollities. Socordia. Inertia. Haud enim socordia & ignavia ducum res gerendas commisit, sed ipse se imperatorem exercitus designans ad bellum profectus est.

Βλακικῶς. Lente. Tarde. Quam tarde ministras.

Βλάνων. Blanon. Nomen proprium. Cum autem Carthaginenses ex illo pavore se vix recollectissent, solus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illius temporis calamitati vocem emittens dixit.

Βλάση. Germen. Et accusativus ἢ βλάστω.

Βλάσφημθ. Qui adversus Deum impie loquitur. Et βλασφημῶ, accusativo jungitur. Maledico. Appianus: Illi vero convitiis eum insectabantur, quod omnia trium virorum arbitrio temere commisisset.

Βλαύτη. Genus calcei. Sophocles: Propere laxatis habenis. Vel, ἀπὸ ῥυτίης hic idem significat, quod ἀπὸ βλαύτης: ut sensus sit, eo ipso corporis habitu, quo quisque indutus est. Et [in Epigrammate:] Hic scipio, & hi calcei, spolia Psocharis Cynici, tibi, veneranda Venus, dicata sunt.

observatum non fuerat. Caterum, cum fragmentum hoc breve sit, nec de sensu auctoris ex quo Suidas ista descripsit, certo constet, rem totam in medio relinquo.

⁷ Ὡς βλακικῶς ἀφρονεῖς. Hæc sunt verba Aristophanis Avibus pag. 557. (418. Ed. Bæf. P.)

⁸ Μόλις δὲ τῆς Καρχηδ. ἀπὸ τῆς καταπλ. Hæc sunt verba Diodori in Excerpt. Legat. cap. xxvii. quæ etiam leguntur supra v. ἀναλεξαμένον, ut Pearsonius recte observavit. Caterum in Excerptis Legat. pro ἀναλεξαμένον, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναψυξαμένον. Sed lectionem Suidæ præterendam esse monuimus etiam supra v. ἀναλεξαμένον.

⁹ Σοφοκλῆς. Oedip. Colon. pag. 301. ut Portus observavit. Suidas autem, veterem Scholiastam secutus, locum hunc Sophoclis male interpretatur. Rectius Triclinius: Σπείδειν ἀπὸ ῥυτίης. ἢ ἐν ἀπὸ μίας ἰερμῆς. ἀντὶ τῆς ὡς ἔχει ἑκατθ ὀχλήμαθ. εἰρητι δὲ οὐ μετὰ φορῶς τῆς διακόντων πνός στραπατῶν, καὶ πνός ἡνίας γαλάντων, ὡς παρὰ χόπον φέρειθ. ῥυτίης ἢ τὸς γαλάνος φασιν, ἐ πὶ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

¹⁰ Ὁ σείπιων, ἐ πῦτι πὶ βλ. Distichum hoc est pars Epigram-
 Ἀγει-

Βλαυίους. σανδαλίους. Ἰ. Αειτοφάνης

Ὁσφ πῖνον ἀνῆς πέπονθ', ὅταν χεσείη,

Τοῖς τρώπει τοῖς σοῖσιν ἄσφ βλαυίους χεῖσομαι.
ἐπειδὴ εἴψασιν οἱ πῖνοις τοῖς τῶσ' ἄλλων ὑπεδί-
μασι χεῖσασθαι, εἰ ἐπιγρηῖο πρὸς λάσανον. Ἰ. λάσανα
δὲ οἱ χεῖσόποδες, τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα τῆ βυλῆ σκθα-
ζεται μὲ τὰς θυσίας τὰ κρέα.

Βλαῦσος. ὄνομα κύριον. Ἰ. ὑπάτω δὲ ἤτλω Ἰγνῆ
Βλαῦσος καὶ Λεύκιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀπίκιος
Μάρκου.

Βλαυσός. ὠχάλυκός. ἀμφότερ βλαυσός καὶ ραι-
βός. ὁ μὲν δὲ τῶσ' γνάτων διεστραμμένος τὸς πό-
δας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῆσι πεθελῶς

Βλαυσός Ἰ. Ἀχαρνείτης κιστός ἔξεφε κόμην.
καὶ βλαυσόποδης. βάτραχος.

Βλέμμιες. ἔθνη Λιβυκόν.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ
οἶον ὑπὸ δαίμονος πληγείς.

Βλέπειν γὰρ ἀνικρυς δέξεις μ' Ἀρη. ἐπὶ τῶσ' ὑ-
ποχρησθέντων παντὶ θένῃ πρέσθην καὶ σινάρασθαι
πρὸς βοήθειαν. Δέξαις με, Φησὶν, Ἀρεῖα ὄρεῖν κελί-
σταλκόν καὶ περακλκόν.

Βλέποντες. ἀντὶ τῶσ' ζῶντες. ἔτω ὁ Σοφοκλῆς

Οἱ δ' ἐν γελάντων, ἀπικραιρόντων κακοῖς
Τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, καὶ βλεπόντια μὴ πόθην,
Θανόντ' ἀν οἰμάξαιαν ἐν χεῖρα δροός.

Βλέπος. Ἰ. Αειτοφάνης Νεφέλαις

Ἐπὶ τῷ πρῶτῳ τ' ἔστιν Ἀθηκὸν βλέπος.

ἀντὶ τῶσ' κακῶσθον βλέμμα καὶ δρακτικόν. οἱ γὰρ Ἀτ-
τικοὶ ἐπὶ ἀνοιδεῖα διεβάλλοντο.

Βλέπος. ἀντὶ τῶσ' βλέμμα. ἔτως Ἀειτοφάνης.

Βλεῖο. βυλικῶς. καὶ ζήτησ τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμ-
πλείμην.

Βλήδας. ὄνομα Σκυθῆ.

Βλήτυει. ἔτω λέγσσι καὶ σκινδαψόν. ἰο εἰσὶ δὲ πα-
ραπλήρωμα λόγων μὴ ἔχοντων λόγον. ἰο Ἰόβας δὲ τὸν
σκινδαψόν ὄργανον μουσικόν ὑπεδίδωσι. τὸ δὲ βλήτυει
χερδῆς μίμημα.

matris nondum, ut puto, a quoquam ante editi, quod ex Cod. MS.
integrum hic cum Lectore communicabo. Λεωνίδης.

Ὁ σκῆπαν, καὶ ταῦτα τὰ βλαυῖα, πότνια Κύπρι,

Ἀφαιτων Κυρικῶ σκῆλα Ποσειδάρεος.

Ὀλοπὶ τὸ ῥυτίεσσα, πολυτέττιο τὸ πῖρας

Λεῖψανον, ὑφ' ἧς πλῆθ' ἄριστοι σφίσι

Ὀδὲ ῥόδοι ὁ κελός. τὸ πάντοσφον ἠῖκα σφίσσων

Ἡρδῶσιν, σφίσι δὲ ἦν τ' ἐπὶ πρῶτῳ.

In hoc Epigrammate philostrophus quidam Cynicus, formosi ado-
lescentis amore captus, philosophia valere iussa, baculum & peram
reliquaque vitæ prioris iniugiâ adolescenti tradit Veneri conse-
cranda. Epigramma est satis planum & facile: cui proinde diuti-
us non immorabor.

1 Ἀειτοφάνης. Epit. pag. 342. (239. Ed. Bas. P.) ubi versus
ultimus rectius sic legitur:

Τὸς πῖνοις τῶσ' σοῖσιν ἄσφ βλαυίους χεῖσομαι.

2 Λάσανα δὲ οἱ χεῖσόποδες, τὰ κρέα. Hæc sunt verba Scholiastæ
Aristot. ad Rhetor. pag. 690. sed quæ nihil ad hunc locum faci-
unt.

Βλαυίους. Sandaliis. Aristophanes: *Quod
bibenti viro accidere solet, cum cacaturit: mo-
ribus tuis ut calceis utor.* Hoc ideo dictum,
quia, qui bibunt, aliorum calceis uti solent,
quando ventre urgente ad fellas properant.
Λάσανα enim [sunt fellæ familiaricæ. Item]
olla & vasa, in quibus Senatui carnes post
sacrificia parantur.

Βλαῦσος. Blasfus. Nomen proprium. *Consu-
les autem erant Junius Blasfus & Lucius.* Vi-
de reliqua in v. Ἀπίκιος Μάρκου.

Βλαυσός. Paralyticus. Differt βλαυσός & ραι-
βός. Βλαυσός enim est, cujus suræ ita sunt dif-
tortæ, ut extrorsum prominent; sive val-
gus. Ραιβός vero, cujus suræ introrsum actæ
sunt, sive varus. † *Sæpe in scenis viridis &
oblique serpens hedera Acharnensis comam tu-
am texit.* Et βλαυσόποδης, rana.

Βλέμμιες. Blemmyes, gens Libyca.

Βλεπεδαίμων. Qui distortos habet oculos, &
a dæmone quasi percussus est.

Βλέπειν γὰρ ἀντ. *Me enim videns Martem ip-
sum cernere tibi videberis.* Dicitur de iis, qui
pollicentur se totis viribus aliquid facturos &
opem alicui laturus esse. Existimabis, inquit,
cum me videbis, te videre Martem ipsum, in
rebus gerendis strenuum & promptum.

Βλέποντες. Viventes. Ita Sophocles:

Illi igitur rideant, & insultent malis

Hujus. Fortasse enim, etsi viventem non

*Mortuum deplorabunt, cum bellum eos ur-
gebit.*

Βλέπος. Aspectus. Intuitus. Aristophanes
*Nubibus: Et vultui ejus inest Atticus aspe-
ctus.* Id est, callidus & impudens. Attici e-
nim ob impudentiam male audiebant.

Βλέπος. Idem quod βλέμμα, aspectus. Sic
Aristophanes.

Βλεῖο. Est optativi modi. Quære regulam
in v. Ἐμπλείμην.

Βλήδας. Bledas. Nomen Scythæ.

Βλήτυει. Sic & scindapsum appellant. Item
verba nihil significantia, quæ tantum com-
plendæ orationis gratia adhibentur. Jobas ve-
ro scindapsum interpretatur instrumentum
Musicum. Est item βλήτυει vox, qua sonum
chordæ imitatur.

3 Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σοῖσιν. Unde distichum hoc deprom-
ptum sit monuimus supra ad v. Ἀχαρνείτης.

4 Βλαυσός. Hanc lectionem supra v. Ἀχαρνείτης sollicitavi, exi-
stimans, ejus loco legendum esse βλαυός. Sed nunc aliter vi-
detur, & τὸ βλαυσός retinendum censeo, quoniam vox ista edere
optime convenit, si eam ita interpreteris, ut in versione interpretati
sumus. Vide etiam infra v. Θυμίλην, ubi idem distichum repetitur;
at pro βλαυσός legitur βλαυός.

5 Βλέπειν γὰρ ἀνικρυς δέξεις μ' Ἀρη. Hæc sunt verba Aristopli.
Pluto pag. 37. (20. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba
Suidas hic descripsit.

6 Σοφοκλῆς. *Ajace* pag. 56. ut Portus observavit.

7 Ἀειτοφάνης Νεφέλαις. Pag. 189. (116. Ed. Bas. P.)

8 Κακῶσθον. Apud Scholiastam Aristophanis rectius legitur πα-
ρῶσθον.

9 Βλήδας. ὄνομα Σκυθῆ. Hujus mentio fit infra v. Ζέρεων.

10 Εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα. Lege, ἔστι δὲ παραπλήρωμα.

11 Ἰόβας δὲ τὸ σκινδ. — μίμημα. Eadem habet Hesychius v.
Βλεπίεον, & Etymologus v. Βλήτυει.

Βληρόν. 1 τὸ δέλεαρ.
Βλητρον. 2 τὸ σύμβαλμα.

Βληχὴ, καὶ Βληχίματα. Φωνῶν ὑπεράπων. καὶ Βληχάμνοι ὡς 3 'Αειφορᾶν ἐν Πλάτῳ τετέτι, ποῖα Φωνῆ ἡράμνοι. καὶ Βληχᾶσαι ᾧ, τὸ τὰ ὑπεράπων ποῖα κεχρηῖσαι Φωνῆ. Καὶ αὐτῆς. 4 Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ ἑδάμως τῆ τρέπε.

Βληχάδης. ὑπεράποις τὸν νοῦν ὁμοῖον. Μαρῶς δὲ ποιμῶν καὶ τὰ πάντα βληχάδης πέμπειν ἔμελλεν.

Βλήχαν. ὁ γλήχαν. ἔτι λέγει ὡς 'Αττικοῖς. ἔτι δὲ εἶδον βοτάνης. 5 καὶ τὸ ἐφήβαιον 'Αειφορᾶνης ἔπος ὀνομάζει.

Βληχανία. 6 'Αειφορᾶνης

Ἄς ἂν βλαβέωμαι ἄσ' ἡρόν τι σοι δεκά,
Ὡ δέσποτ' Ἐρμῆ, ἦ Ὀπώρας χαλεάσας;
Οὐκ εἶγε 7 κυκεῶν ὅπιπτοις βληχανίαν.

Καὶ 8 γὰρ οἱ ἄσ' ἡρόν ἐδίοντες ὀπώραν πολλῶν, βλάπνοιαι. καὶ οἱ σιωσιάζοντες σιωχῶς. ἐπεὶ ἐν ἐδέκῃ καὶ ἡ ὀπώρα πύρη, ὡς ἀμφοτέρω ἔπαυξε. (ἄσ' τῆ β βληχανίαν.) οἱ δὲ πολλῶν ὀπώραν ἐδίοντες, ἐὰν βληχανίαν πίνωσι, ἔ βλάπνοιαι, ἄσ' τὸ ὑπὸ τῆ ὀπῶ 9 χαλεοδίασαι τῶν καρδιῶν. ἵνα ἐν ἡ δριμύτης 10 ἄποφυγῆ, ὅπὸν βλήχανον ἐλάμβανον. καὶ βληχανίας, κυκεῶν.

gii fumebant. Et βληχανίας, potio ex pulegio

Βληχρόν. 11 ἀδενὲς ὡς Ὀμήρω καὶ Ἀλκαίῳ. Πίνδαρον δὲ ἀντὶ τῆ ἰσχυρῆ αὐτὸ λέγει.

Βλίκαρ. 12 ὁ βάτραχος.

Βλιμάζων. 13 κυκῶς τὸ τῆ ὑπογραφίς καὶ τῆ σήψης ἀπείσαι. ἔσθ' ἐποίησαν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνέμνοι οἰονεὶ θλιμάζων. οἱ δὲ Βλιμάζοντες, ἀντὶ τῆ κεκέντες. Ἀππίλυσαν δὲ καὶ χατεοδίσαι. Βλιμάζων, τὸ ταῦς χερσὶ ἄσ' θλίβειν. καὶ τὸ τὰ κρεῖα θλίψαι βλίσαι λέγει. καὶ Βλιμάζων, ἄσ' ἄζων τὸ μέλι τῆ κρεῖς. 14 καὶ Βλιμάζωμον, ψιλαφῶμον, ὅπι-δουμῶμον.

1 Βληρόν. τὸ δέλεαρ] Hesychius & Etymologus, Βλέρ. τὸ δέλεαρ.

2 Βλητρον] Est vox Homericæ Il. O. v. 678. ad quem locum Poetæ vide veterem Scholiastam & Eustathium.

3 Παρὰ 'Αειφορᾶν ἐν Πλάτῳ] Pag. 33. (17. Ed. Bas. P.)

4 Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ ἑδ.] Corruptus hic locus diu me exercitum habuit, de cuius vero sensu investigando utique desperassẽm, nisi in tantis tenebris facem mihi prætulisset Scholiasta Aristoph. ad Nubes pag. 180. qui idem fragmentum auctius & emendatius exhibet, & simul nos docet, Eupolidem ὡς Δήμοις verbis istis perstrinxisse filios Hippocratis, (non magni illius Medici, sed alterius cuiusdam, qui tempore Aristophanis Athenis vivebat) qui tanquam bardi & stupidi a Comicis notari solebant. Verba Scholiastæ hæc sunt: Τοῖς Ἱπποκράτους υἱοῖσι. Οὐπίεισι Τελίσπιτες, Δημοφῶν, Πειρίκλεις, Ἀλκαίου κληρονομοὶ εἰς ἰωδία. καὶ Εὐπολῆς Φοῖσι ἐν Δήμοις

Ἱπποκράτης π παῖδες ἐμὲδὸμιμοί πτες, Βληχῶ τέκνα, ἔ ἑδάμως ἔ τρέπε. Posterius verius non est τρέπε, quem sic legendum & suppleendum putem:

Βληχῶ τέκνα, ἑδάμως ἔ νῦν τρέπε. Id est, Filii Hippocratis sunt subditivi, ἔ ovibus stupidis similes, ἔ a moribus huius temporis prorsus abhorrentes. Sic enim legendum esse sensus suadet. Βληχῶ autem proprie vocantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Thesaurο Græcæ Linguæ omnium, in fragmento Æliani legitur etiam supra v. Ἀντιπλεῖν.

Βληρόν. Esca.
Βλητρον. Circulus ferreus, qui duo ligna confringit.

Βληχὴ, & βληχίματα. Balatus ovium. Et βληχάμνοι apud Aristophanem Pluto significat, balatum ovium imitantes. Βληχᾶσαι enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et iterum: Filii bardi & stupidi, & moribus huius temporis minime accommodati.

Βληχάδης. Ovillo ingenio præditus. [Id est, fatuus, stupidus.] Stultus vero pastor, & ovillo ingenio omnino præditus, missurus erat.

Βλήχαν. Idem ac γλήχαν. Sic autem apud Atticos dicitur pulegium, quod est herbae genus. Aristophanes etiam pubem sic vocat.

Βληχανία. Potio ex pulegio parata. Aristophanes: An putas male mihi fore, Domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii sumpseris. Qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, damnum valetudini suæ contrahunt; itemque qui crebro coitu Venereo utuntur. Quoniam igitur Opora & meretricis nomen erat, ad utrumque alludit propter vocem βληχανίαν. Esus enim pomorum valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quoniam a succo ejus poma consumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [poma comesta] adstringerentur, succum pulegio confecta.

Βληχρόν. Apud Homerum & Alcaicum significat infirmum & debile: apud Pindarum vero, robustum & forte.

Βλίκαρ. Rana.

Βλιμάζων. Proprie significat imum ventrem & pectus atrectare: quod faciebant illi, qui aves emebant. Dicitur quasi θλιμάζων, i. e. manu premere. Alii vero βλιμάζοντες interpretantur, lædentes. Aves enim vulsis plumis comedunt. [Proprie vero] βλιμάζων significat, manibus premere. Et favos exprimere βλίσαι dicitur. Et βλιμάζων, mel ex favo exprimens. Et βλιμάζωμον, atrectamus, concupisemus.

5 Καὶ τὸ ἐφήβαιον 'Αειφορᾶνης ἔπος ὀνομάζει] Respexit Suidas ad locum illum Comici Lysistr. pag. 840.

Κορυφαίπετα πᾶν βληχῶ γι παροππλημῆν.

Dicitur enim & βλήχαν & βληχῶ.

6 'Αειφορᾶνης] Pace pag. 674. (460. Ed. Bas. P.)

7 Κυκεῶν] Scribendum κυκεῶνα, ut apud Aristophanem.

8 Καὶ ᾧ οἱ ἄσ' χροῦν εἶθ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

9 Κατεοδίσαι τῶν καρδιῶν] Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici: fed male. Sensus enim potius requirit, ut scribatur κατεοδίσαι τῶν ὀπώραν.

10 Ἀποφυγῆ] Rectius Scholiasta Comici ἀποφυγῆ.

11 Βληχρόν. ἀδενὲς παρὰ Ὀμήρω] Imo ἀδληχρόν non vero βληχρόν apud Homerum legitur, ut Pearsonius etiam observavit.

12 Βλίκαρ] Hesychius, Βλίκαρον, βάτραχον. Idem alibi: Βλίκαρ, βάτραχος. Etymologus quoque Βλίκαρον interpretatur βάτραχον.

13 Βλιμάζων. κυκῶς τὸ ἔσπαρται.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad Aves pag. 566. (389. Ed. Bas. P.)

14 Καὶ βλιμάζωμον, ψιλαφῶν.] Sic locum hunc in duobus MSS. Paris. exaratum reperi, qui in prioribus Editt. sic legitur: καὶ βλιμάζωμον, ψιλαφῶμον, ἐπιθιμάζωμον. Nota autem hæc Suidæ referenda est ad locum illum Aristoph. Lysistr. p. 907. (567. Ed. Bas. P.)

Ὡς πάλαι δέδοικε καὶ βλιμάζωμον.

Βλίν[⊙]. εἶδ[⊙] ἰχθύ[⊙].

Βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς ἑπιτελεῖς γυναικας ἔλεγον.

Βλίαρ. ² Φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ βλίφυλλον, ἀντὶ τῆς σύκωνος.

Βλίπτεν. ³ ἀραιεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῆς κηλῆς, πειράζειν, καὶ τὸ φιλαφάν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν τὰ κηλεία τῆς μελισσῶν, ἢ γλίβειν. Ἀλλὰ χαφείρξας αὐτὸν βλίπτεται. ἕως Ἀεισοφάνης.

Βλιτομάμματος. ⁴ Καὶ σε καλῶν βλιτομάμμαν. τέτρετι μαζόν. καὶ γὰρ τὸ βλίπτον μαζόν ὅτι λάχανον.

Βλίπ[⊙]. εἶδ[⊙] βοτάνης.

Βλίπτε. ⁵ χροῖς μίμημα.

Βλοσυρός. ἀξιομαλίκος. κατὰ πληκλικός. Φοβερός. σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά. ἀπαλή. ⁶ βλαξής.

Οὐκέτι ⁷ σελίγων νόμιον μέλι ἀγχοῦ ἰαύτας Ἀρμόξ⁸ βλωθρῆς, Θρημάχης, πλάιαν.

Βλωμός. τὸ κλάσμα τῆς ἄρτης. ⁹ Ἡσίοδ[⊙].

Ἄρτον δευτήσας τελέτρυφον ὀκλίβλωμον.

Βλύδιον. ὑγρόν.

Βοαδρόμ[⊙]. ὁ βοηθός.

Ἦδ' ¹⁰ ἕως Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμ[⊙] ἀσπίδ' αἰέρας

Τετνάμην ¹¹ ἢ Φεύγειν ἠθέλεν.

Βοανεργεῖς. ¹² υἱοὶ βροντῆς.

Βόας ¹³ θεωρεῖν εἰς κακὴν ἀράξιν Φέξ¹⁴.

Νεκροὶ βόες διλῆσι τὸς λιμῆ χροῖσας.

Βοάσομα ¹⁴ τὰν ὑπέρονον βοῶν. Ἀεισοφάνης. Εἰ ἔτω, Φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπεπαιδευ¹⁵, μέγιστον ἕως τῆς χροῖσας βοήσομα.

Βόεια. μεγάλα. Ῥήματ' ἀν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Ἀεισοφάνης ¹⁵ Βαλεάχης.

Βοείας. βύσσας.

Βοηδρομεῖν. μὲν σπυρδῆς ὠδραγίνεσθαι. Κάρες δὲ ἀντὶ τῆς βοηθῆς. Καὶ βοηδρομεῖντων ἐπὶ τῷ τῷ δημοτῶν, ἀλλ[⊙] τις παρὰν Βαλεάχ[⊙] ἔπρωσε τὸν ἔπρον ὑπὸν¹⁶, καὶ διεκέκλειτο ἕδεν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν ἀνομάζεται.

Βλίν[⊙]. Blinus. Genus piscis.

Βλιτάδας. Sic veteres viles mulieres vocabant.

Βλίαρ. Folium ficus. Unde & βλίφυλλο, dicitur pro σύκωνο, i. e. ficulneum.

Βλίπ[⊙]. Mel ex favis eximere. Item, tentare, atrectare, & favos apum comprimere. Sed eum conclusum premis & emulges. Sic Aristophanes.

Βλιτομάμματος. Stultus. Fatuus. [Aristophanes:] Et te vocamus fatuum. Blittum enim est olus infipidum.

Βλίπ[⊙]. Est genus herbae.

Βλίπτε. Est vox, qua sonū chordae imitatur.

Βλοσυρός. Auctoritate praeditus. Formidabilis. Gravis.

Βλωθρή. Viridis. Tenera. Procera. [In Epigrammate:] Non amplius, Therimache, prope altam istam platanum pastorale carmen fistulis canes.

Βλωμός. Frustrum panis. Hesiodus: Qui panem edit quatuor quadrarū & octo buccellarum.

Βλύδιον. Humidum.

Βοαδρόμ[⊙]. Auxiliator. [Bellator. In Epigrammate:] Sic in Ambraciae oppidi defensione fortis bellator clypeum elatum tenens mori quam fugere maluit.

Βοανεργεῖς. Filii tonitru.

Βόας θεωρεῖν εἰς κακ. Bovae in somnis videre malū portendit. Mortui boves famem significant.

Βοάσομα τῶν ὑπέρο. Maximum clamorem edam. Aristophanes. Si ita, Strepsiades inquit, filius meus institutus est, maximum praelatitia clamorem edam.

Βόεια. Magna. Duodecim grandia verba proloqui solebat. Aristophanes Ranis.

Βοείας. Pelles bubulas.

Βοηδρομεῖν. Festino cursu accedere. Apud Cares vero significat opem ferre. Cum populares ea re excitati ad opem ferendam concurrerent, alius quidam barbarus, qui tunc aderat, alterum invadentem vulneravit, nec ullum inter eos discrimen statui potuit.

Βοηδρομία. [Auxilium.] Βοηδρομεῖν significat

1 Εὐπλεῖς] Malim εὐφρῆς, ut habet Hesychius.

2 Βλίαρ] Vide Hesychium v. Βλικῆς.

3 Βλίπτεν. ἀραιεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῆς κηλῆς.] Ex Scholiasta Aristoph.

ad Equit. pag. 336. (234. Ed. Baf. P.)

4 Καὶ σε καλῶν βλιτομάμμαν] Apud Aristoph. Nubibus pag. 180. (109. Ed. Baf. P.) unde haec descripsit Suidas, rectius sic legitur:

Καὶ σε καλῶν βλιτομάμμαν.

5 Βλίπτε. χροῖς μίμημα] Vide supra v. Βλίπτε.

6 Εὐαξής] Sic etiam habet Hesychius, sed male. Scribendum enim est εὐαξής. Enarrator Homeri ad Il. N. v. 390. Βλωθρή.

μαζόν. παρὰ τὸ βλάσσειν, ὅ ἐστι βλάσσειν. εὐαξής γὰρ.

7 Οὐκέτι σελίγων νόμιον μέλι ἀγχοῦ τ.] Distichum hoc legitur Epigrammatum lib. 111. cap. xxvi. Epigr. 2. ut Portus etiam observavit.

8 Ἀρμόξ] In Anthologia loco laudato legitur ἀρμόξη, uti etiam hic metri & sensus gratia scribendum est.

9 Ἡσίοδος] Oper. & Dier. lib. 11. v. 60.

10 Ἦδ' ἕως Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμ[⊙] ἀσπίδ' αἰέρας.] Verba haec de-

pta sunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. 111. cap. v. Epigr. xlii.

11 Τετνάμην ἢ Φεύγειν ἠθέλεν] Scribe & supple,

Τετνάμην ἢ Φεύγειν εἶλετ' Ἀεισοφάνης.

Sic enim recte legitur in Anthologia Epigrammatum.

12 Βοανεργεῖς. υἱοὶ βροντῆς.] Sic apud Marcum cap. 111. v. 17. Jacobus & Joannes Apostoli a Servatore nostro vocantur, ubi scriptum est Βοανεργεῖς, ut Portus etiam monuit.

13 Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρ.] Duo hi versus, ad somniorum interpretationem pertinentes, in antiquissimo MS. Parisi. desunt, & in altero ad marginem scripti leguntur, additis his verbis: ἄσπης οὐκίρα. Νικηφόρ[⊙] Πατριάρχης. Ἱαμβουσί. Ceterum, prior versus tantum apud Nicephorum hodie legitur, non etiam posterior. Astrampsyschus vero utrumque habet.

14 Βοάσομα τῶν ὑπέρονον βοῶν] Haec sunt verba Aristoph. Nubibus pag. 188.

15 Ὑπέρονον] MSS. Parisi. habent ὑπέρονον. Sed in omnibus Edit. precedentibus, uti & apud Aristophanem legitur ὑπέρονον, quam proinde lectionem in hac Editione quoque retinendam censui.

16 Ἀεισοφάνης Βαλεάχης] Pag. 255. (166. Ed. Baf. P.)

τρεῖς, ἐπὶ μάχῳ δραμεῖν. ἔτι δὲ ἡ Βοηδρομία ἐορτὴ πρὸς Ἀθηνῶσι καλεῖται, καὶ τὴν ἡμέραν ἐβοήθησαν ὁ Ξεῦδος πολλῇ σπερδῇ πελεμευμένοις Ἀθηνῶσις ὑπὸ Εὐμόλπου τῷ Ποσειδῶνι. Ἐρεχθεὺς τότε Ἀθηνῶν ἐβασίλευσεν.

Βοήθειον. ἀντὶ τῆς ἐν μάχῳ ἔπρεχεν. ἀλλ' ἔχει τὸ ἐβοήθησεν, τρεῖς σωματάων. καὶ Βοηθεῖ, δολικῆ, ἀντὶ τῆς μάχης. Ἔσμος γυναικῶν ἔπος. Ἦρασι βουδῆ.

Βόθιον. εἶδος ἀπέρος. Ζητὴ ἐν τῷ Κομήτις.

Βολβός. Ἀεισφάνης Καταφαγὰν βολβῶν χύτραν. ἐπὶ τῆς λαγνιστάων. Ἐπιπέθει γὰρ εἰς σωμασίαν οἱ βολβοί. ἔτι δὲ εἶδος ὄσφρις, ἢ καὶ κρομμύς. καὶ βολβός, τὸ ὕδρον.

Βολεῖνας. ἢ πῶς οἱ Ἀθηνοὶ καλεῖσιν, ἢ ἡ κόπρος τῆς βοῶν καὶ ὑποζυγίαν καὶ τῶν πορβάτων βάλειται.

Βολύ. μάχην. καὶ μεγάλην Φανίον.

Βόθιον. ὅτι πρὸς πρὸς ἰδίως ἔτω καλέμεν ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἢ μνήμιον Ἰσαῖ καὶ Καλλιθένης ποιῶται.

Βολίς. βέλ, ἀκόντιον, λογχάειον. καὶ βόλ, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγρην ἰχθύων. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Πίρην μὲν Παναῖον ἐφεῖς βόλον ἐν δ' ἀλίοισι

Κλίπας ἐν Πηγεῖν Δάμις ἐρημονόμοις.

καὶ αὐδῆς

Εὐσιβὲς αἰθυσίαις ἰχθυόλοισι λέπας.

καὶ βόλ, ἐν Ἐπιγραμμάτι

Καὶ Φελλὸν κρυφίαν σῆμα λαχόντα βόλαν.

Βόλιον. Ἀθηνοὶ ἔτω λέγουσι χεῖς τῆς β, ὅσφρ ἡμεῖς βόλιον. Ἀεισφάνης Ἐπιπέθει ἐν πᾶσι βολίτοις. τρεῖς, ἐν πᾶσι τρυφῇ, καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. Βολίτοις δὲ, ὅτι πρὸς βοῶν ὁ λόγος. ἔτω δὲ λέγοντο οἱ σπέλοιοι τῶν βοῶν.

Βολίτις δίκην. πρὸς τῆς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέροχας. ὁ γὰρ Σόλων νόμος καὶ τῆς βόλιον ὑπεροχῆς κολάζει.

Βόλ, ἢ δρόσος.

Βόλ, ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτις λέγει. ἔστι ἐν τῷ Ἀγύρτις.

Βομβάζειν. Ὁβέγμα ἐπὶ τῷ ἀγύρτις καὶ τῷ ἀγύρτις λέγει.

Βομβάλοι. ἀντὶ τῆς αὐληταί. τὸ δὲ βομβύ-

1 Βοηδρομία, ἐορτὴ πρὸς Ἀθηνῶσι καλ.] Haec, & quae sequuntur, descripta sunt ex Harpocratiōne. Βοηδρομία autem, cum pro festo accipitur, scribendum potius est ποσειδωνεύτωνος βοηδρομία, ut Λύκαια, Διονύσια, Θεσμοφύεια, & reliqua festorum nomina.

2 Ὁ Ξεῦδος] Imo, Ἴων ὁ Ξεῦδος, ut recte legitur apud Harpocratiōnem.

3 Ἔσμος γυναικῶν ἔτ.] Versus hic apud Aristoph. *Lysistr.* pag. 858. (549. Ed. Bas. P.) rectius sic legitur:

Ἔσμος γυναικῶν ἔτ. Ἦρασι αὐτὸ βοηθεῖ.

4 Ἀεισφάνης] *Ecclesiast.* pag. 756. (509. Ed. Bas. P.)

5 Βολεῖνας. οὐ πῶς οἱ Ἀθηνοὶ καλ.] Ex Harpocratiōne.

6 Βόθιον. πῶς πρὸς ἰδίως ἔτω καλ.] Ex Harpocratiōne.

7 Ἐπιγράμματα] *Antholog.* lib. vi. cap. xv. Epigr. xii. ut Portus monuit.

opem ferre, vel ad praelium concurrere. Est autem Boedromia festum Athenis, inde ita vocatum, quod [Ion] Xuthi filius celeriter opem tulisset Atheniensibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo.

Βοήθειον. Ad praelium accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem ferebant. Et βοηθεῖ, cum dativo, pugnat. [Aristophanes:] *Multitudo haec faminarum foris opem nobis latuta est.*

Βόθιον. Stellæ genus. Quare in v. Κομήτις.

Βολβός. Bulbus. Aristophanes: *Devorata bulborum olla.* Dicitur de hominibus admodum libidinosis & lascivis. Bulbi enim ad coitum Venereum faciunt. Est autem genus leguminis, vel etiam cepæ. Et βολβός, tuber.

Βολεῖνας. Sic Attici vocant loca, in quæ boum & jumentorum & ovium sterces conjicitur. Sterquilinia.

Βολύ. Pugnam. Item, ingentem clamorem.

Βόθιον. Locus quidam proprie sic dictus in Sacra Via, cujus mentionem facit Isæus & Callisthenes.

Βολίς. Telum, jaculum, parva lancea. Et βόλ, rete piscatorium. In Epigrammate: *[Tres venatores haec Pani dona dedicarunt:] Pigres, qui volucres; Clitor, qui pisces; & Damis, qui feras sylvestres reti capere solebat.* Et iterum: *Promontorium mergorum pisces capientium apta sedes.* Et βόλ, jactus retis. In Epigrammate: *Et suber retium sub aqua latentium indicium.*

Βόλιον. Sic Attici sine β dicunt, quod nos vocamus βόλιον. Stercus boum. Aristophanes: *Me omni stercorum genere aluerunt.* Quasi diceret, omni deliciarum & bonorum genere. Βολίτοις vero dixit, quia de bobus loquitur. Sic autem sterces bubulum appellatur.

Βολίτις δίκην. Judicium fimi. Solonis enim lex etiam illos puniebat, qui fimem furati essent.

Βόλ. Ros.

Βόλ, ὁ κωβ. Est quidam jactus talorum, qui ἀγύρτις dicitur. Vide in v. Ἀγύρτις.

Βομβάζειν. Vox, qua aliquem deridemus.

Βομβάλοι. Tibicines. Pro βομβύλι [Ari-

8 Εὐσιβὲς αἰθυσίαις ἰχθ.] Integrum Epigramma, ex quo Pentameter hic decerptus est, existat *Anthol.* lib. vi. cap. 111. Epigr. 111. ut Portus etiam monuit.

9 Ἐπιγράμματα] *Anthol.* lib. vi. cap. 111. Epigr. iv. ut itidem Portus observavit.

10 Βόλιον. Ἀθηνοὶ ἔτω λέγουσι χεῖς.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 420. (301. Ed. Bas. P.)

11 Βολίτις δίκην. πρὸς τῆς ἐπὶ μικροῖς.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 328. (227. Ed. Bas. P.)

12 Βομβάζειν] Formatum a βόμβος, qua voce usus est Aristoph. *Thestophor.* pag. 767.

13 Βομβάλοι.] Voce hac usus est Aristoph. *Acharnens.* pag. 412. (295. Ed. Bas. P.) ubi vide veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.

λιϑ, ἐν ᾧ ᾠδῆ κητῆ α εἶπε βομβουλιϑ, πάζων
 ᾧ ϑα τὸν αὐλόν.

Βομβεῖ. καὶ ᾠειβομβεῖ. ¹ Σιμοκάτης Ὡς δὲ τὸ
 Περσικὸν ᾠειβομβεῖ τρανέστερον, περιδριμύητο τὸν
 πολέμιον. Βόμβεϑ δὲ, ὃ ἦχϑ τῷ μελιωσῶν.
 Βόμβεϑ, ψόφϑ τίς.

Βόμβησεν. ἐφόφισέ πως.

Βομβῆσιν αἱ μέλιωσι, ὅταν πῖς ᾠοσῆ μύγξ ὀ-
 ζων. Πολιείας θ. † Καὶ ² οἱ ᾠεὶ τῶ Διονυσίῳ
 βομβουῖνις τραπέζαν, καὶ ᾠεὶ τῶ Ἀλεξάνδρῳ
 μεμῖωτες δαῖτα καὶ χεῖρες, καὶ ἄλλοι, ἕς εἶπον, Ὀ-
 γέτης, Μαρψίας, Καλλίης ἔ Ἀθῆναις κόλακες ³ σὺν
 ἐτέροις, καὶ ὅδε ᾠεϑ Ῥωμαίοις Ἀλβιϑ ὄνομα.

Βομβυλιός. ζῶον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον. ⁴ καὶ εἰ-
 δϑ μελίωσις, ᾧ ϑα τὸ βομβεῖν, ἐκ πιλῆ τὰ κη-
 εῖα πλατῆσις. Βομβυλιός ζῶον ὅτι ᾧ ϑα πλίσσιν
 μελίτη, ὠνομασμένην σπὲ τῷ βόμβε, ὃν ἐκείνο βομ-
 βεῖ.

Βομβυλιός. εἶδϑ μελίωσις. καὶ εἴρη) ᾧ ϑα τὸ
 βομβεῖν. καὶ παροιμία. Βομβυλιός ἀνηρωπϑ. ἐπὶ
 τῷ ἀκάρεσι παρόσον μὲν βομβυλιός ὅτι μελίωσις
 εἶδϑ, ἐκ πιλῆ πλατῆσις τὰ κηεῖα.

Βομβύλον. ⁵ σκεῦϑ φρογγυλοειδές.

Βομφάπϑ. ὄνομα κύριον.

Βοοβοσκός.

Βοοθύτης. ὃ τῶς βόας βάλων πελέκη.

Βοὸς κέρας. ⁶ Ὀμηρϑ.

Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαῦθα.
 κελειπυάζον γ' ἰσχυρὰ ἐκ κέρας ϑ βοῖσι, ἡ πε-
 ρειπύθησαν τῇ ἔρμιᾳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες σπληρώωσι
 τὸν λίον.

Βοῶμν. ὁμόσωμν. καὶ Βοῶμνον, ὅππκαλόμενον.

Βοῶνης. ⁷ οὗτϑ ᾧ ϑα τῆς πόλεως ἠεῖτο, ἵνα βῆς
 αὐτῇ πλείηται ᾠεὶ τὰς θυσίας. ἡ δὲ λαμᾠρὸν τὸ
 βοῶνιου γενέσθαι, ἐπειδὴ φρατηγὸς Φασὶ βοῶνας μά-
 λιτῶ χειρολινοῖσθαι.

Βοῶπις. μεγάλῳφθαλμϑ. ⁸ εὐόφθαλμϑ.

Βοῶτης. ἄστρον πλησίον τ' Ἀργεαν. ὃ δ' αὐτὸς
 καὶ Ἀρκετοφύλαξ καλεῖται. ἐν τῷ Ἀρκιϑ.

Βοῶτης. αἱ ⁹ μέγιστα δεχθῶ ᾧ ϑα Ἀθῆναιοις ἀ-
 πὸ τῶσαν ἐχθροῖσθαι.

Βοωπίαις. ¹⁰ Καὶ πῶν βοωπίαις ἐφεσῶσαν, τῷ δὲ
 ἄλλων τῷ ᾠεὶ βασιλεία τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμημένων.
 Κεῖταν ¹¹ ἐν τοῖς Γελεκοῖς.

strophianes]addito a [Comice] dixit βομβουλιός,
 alludens ad vocem αὐλός, quæ tibiam significat.

Βομβεῖ. Bombum edit. Et ᾠειβομβεῖ, cir-
 cumsonat. Simocatta: *Cum vero exercitum
 Persicum [rumor ille] clarius circumsonaret,
 hostis dolore affici cœpit. Est autem βέμβεϑ
 sonus apum. Item, strepitus quivis.*

Βόμβησεν. Bombum & strepitum edidit.

Βομβῆσιν αἱ μέλ. Apes bombum edunt, cum
 quis unguentum olens ad eas accedit. [Plato]
 lib. ix. *de Republ. † Et illi, qui Dionysii men-
 sam circumstrepunt, & Alexandri epulis avide
 inbiant, manumque ejus adulatorio more oscu-
 lantur, & illi, quos dixi, Orestes, Marpsias, &
 Callia assentatores cum sociis; itemque Albius
 ille Romanus.*

Βομβυλιός. Bombylius, animal; quod etiam
 βησίον vocatur. Item genus apis, quæ favos
 ex luto fingit. A verbo βομβεῖν, bombum e-
 dere. [Aliter.] Βομβυλιός animal est api simi-
 le, dictum a bombo, quem edit.

Βομβυλιός. Apis genus, quod dictum est a
 bombo, quem edit. Et proverbium: *Ho-
 mo bombylius.* Id est, inutilis. Bombylius
 enim est genus apis, favos ex luto fingentis.

Βομβύλον. Vas quoddam rotundum.

Βομφάπϑ. Bonifacius. Nomen proprium.

Βοοβοσκός. Boum pastor.

Βοοθύτης. Qui boves securi mactat.

Βοὸς κέρας. Bovis cornu. Homerus:
 [Plumbum,] *quod cornu bubulo [in hamo]
 aptatum est. Fistulam enim ex cornu bubulo
 conficiebant, qua funiculum piscatorium cir-
 cundabant, ne pisces cum arroderent.*

Βοῶμν. Juremus. Et Βοῶμνον, invocatum.

Βοῶνης. Boum emptor. Hic a civibus elige-
 batur, ut boves ad sacrificia emeret. Erat
 autem munus istud valde honorificum, quo-
 niam Boonæ exercitus duces plerumque crea-
 ri solebant.

Βοῶπις. Magnos oculos habens. Pulchris
 oculis prædita.

Βοῶτης. Bootes, astrum ursis vicinum, quod
 etiam Ἀρκετοφύλαξ vocatur. Vide in v. Ἀρκιϑ.

Βοῶτης. [Imo Βοῶνης.] Ex horum ordine A-
 thenis summi Magistratus creabantur.

Βοωπίαις. [Arationibus.] *Cum alii agricul-
 turæ præfecti essent, alii vero castellorum cu-
 ram gererent. Criton in Geticis.*

¹ Σιμοκάτης Ὡς δὲ τὸ Περσ.]. Apud Simocattam lib. 11. cap. 11. locus hic ita legitur: Ὡς δὲ πᾶ ἔ λός τὸ Περσικὸν ᾠειβομβεῖ τρανέστερον, περιδριμύητο τὸν πολέμιον, &c. Sed pro ᾠειβομβεῖ potius scribendum est ᾠειβομβεῖ, ut Suidas hic habet.

² Καὶ οἱ ᾠεὶ πὴν Διονυσίῳ βομβεῖ.]. Fragmentum hoc Eliano tribuit Kühnius. Vide etiam infra v. Διόνυσος & Κλείπρωϑ.

³ Σὺν ἐτέροις]. Scribendum puto σὺν ἐπαισίοις, i. e. cum sociis.

⁴ Καὶ εἶδος μελίωσις]. Vide Enarratorem Comici ad *Acharnens.* FG. 412. & ad *V. ras* pag. 438.

⁵ Βομβύλον. σκεῦϑ φρογγ.]. Hefychius & Etymologus vas istud tenuius vocant βερμυλίον, quos vide. Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. 11. v. 571. βομβουλίον vocat. Vide etiam Casaub. ad Athen. lib. vi. cap. xviii.

⁶ Ὀμηρϑ]. Il. Ω. v. 81. ubi vide Scholiastam. Hefychius: *Βοωκέρας* (lege Βοὸς κέρας) τὸ ᾠειπύμενον τῇ ἔρμιᾳ κέρας κατὰ τὸ ἄμισρον: quæ nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda est.

⁷ Βοῶνης. ἔπος παρὰ τὴ πόλ.]. Vide Harpocrationem.

⁸ Εὐόφθαλμϑ]. Hæc vox in prioribus Editt. deest, quam ex MSS. revocavi.

⁹ Αἱ μέγιστα δεχθῶ παρὰ Ἀθηναίους ἀπὸ τῶσαν ἰχθ.]. Hæc ad vocem Βοῶνης pertinent, ex Harpocratione desumpta, & in locum alienum translata, ut Pearsonius recte observavit.

¹⁰ Βοωπίαις]. Vide Hefychium v. Βοωπίαις.

¹¹ Κεῖταν]. In prioribus Editt. male legitur Κεῖταν, cujus loco in uno codice Paris. recte scriptum reperi Κεῖταν.

Βοπόρευς.¹ ὡσαύτ' Ἡροδότῳ ὀβολὸς μεγάλυς.

Βορέας. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βορρᾶς δὲ, ὁ ἄνεμος. καὶ κλίνεται Βορρᾶ. ἢ θύεια τ' πληθυντικῶν, Βορρᾶϊ. Σκληροὶ Βορρᾶϊ ἐπιπνεύουσαι. καὶ Βορέας, Βορέων. καὶ Βορραῖη. ² Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπέληκε.

Βορβόροπιν. κῆπον. σημαίνῃ δὲ τὸ μόριον.

Βορβοροπάραξις. ³ Ἀειφορίας. ἀντὶ τῆ παραχρῆστος παρὰ τῶν ἡμῶν τινῶ πόλιν, καὶ Θουρβῶν ὡσαύτ' Βόρβορον Θουρβὸν πληρώσας τ' πόλιν καὶ Βορβόρον. καὶ παρρημία.

—————Βορβόρον ὕδωρ

Λαμπερὸν μαιῶν, ἔπειτ' ἐβλήθησθε ποτόν. ἐπὶ τῷ τὰ κάλλιστα μινύοντων αἰχίσις.

Ἐκδηλός ⁴ ἐστὶ βόρεος ψυχῆς ῥύπος.

Ἰλιὸν πεπλοκῶς, τῆ νόος νόβ βλάβειν.

Βορβορυγμός. ὁ ἦχος τῆ ὕδατος ἐπιφερόμενος. Ἡ Φάουγξ ἐκλάουζε, καὶ πολλὸς ἐν τῷ στόματι τῶ βορβορυγμός.

Βορβορυγμός. ἦχος ἐν τῷ στόματι. σύνθημα δὲ ἐστὶ τοῖς καμήλοισ τῆ καθεζομένη ὁ τοιοῦτος ἦχος.

Βοεῖανθος. Ὁ βαρβαροὶ πινε κλείουσι Βοεῖανθον τυραννήσαντα, ταύτην παρὰ τὸν τ' Ῥωμαίων στρατηγὸν ἠγέμενοι ἐς ἄνοιαν. καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῷ τῷ Βοεῖανθον αὐθεντῶν πινε, ἄλλα τ' αὐτὸν ἄνδρα πεπεραγμένων ἠξίον ὡσαύτ' Σκιπίωνος κομίζεσθαι. ὁ δὲ ὁ Σκιπίων ἀποκρίνη, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔνομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιῆσθαι τὰς χεῖρας τ' στρατηγῶν τοῖς στρατηγῶν ἐπιχρησθέντων ἐπιβελῆς.

Βορέν. βρωλικόν. ὄξυτόνωσ. ⁷ Ἀειφορίας. Μιαρὸν τὸ ζῆμα, κάκοσμον, καὶ βορέν.

Βόσιν. ⁸ τροφήν.

Βοσκήσομεν. θρέψομεν. καὶ Βόσκουσαν. θρέψουσαν. Σοφοκλῆς ⁹ αὐτὸν Οἰδίποδος.

Ἄλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ χερσὶν ἀνεῖναι ἐπὶ Γένεθλα, τ' γένε πάντα βόσκουσαν φλόγα Λιδεῖοσ ἀνακλῆ ἡλίος, τοῖονδ' ἄγχο Ἀκάλυπτον ἔπει δεικνύουσα, τὸ μήτε γῆ, Μητ' ὄμβροσ ἱερὸς, μήτε Φῶσ παρὰ δέξεται.

Βοσός. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον χεῖρας Ἐβραῖδα διὰ λεκτον.

Βόσπορος. ¹⁰ πόλις αὐτὴ τὸν Ἑλλήσποντον, ἢ Βοχάνος ὁ Τύρκος ἐπὶ Ἰουστιανῶ βασιλείας ἐπέστρεψε.

¹ Βοπόρευς. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβ.] Scribe, Βοπόρευς ὀβελός. παρὰ Ἡροδότῳ τὸς μεγάλυς. Locus autem Herodoti, ad quem Suidas respexit, exst. lib. II. pag. 90. ut Portus monuit.

² Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπὶ δὲ πέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπὶ δὲ πέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπὶ δὲ πέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπὶ δὲ πέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαπι Βορραῖη κλασθὲν ἐπὶ δὲ πέρας.

³ Ἀειφορίας. Equitibus pag. 304. (206. Ed. Bas. P.)
⁴ Ἐκδηλός ἐστὶ βόρεος ψυχῆς ῥύπος. Ἰλιὸν πεπλοκῶς. Duo hi versus onirocritici (qui leguntur apud Astrampychum) desunt in MS. Paris. A. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur.

⁵ Βορβορυγμός. ἦχος ἐν τῷ στόματι. Sic habent MSS. Paris. In pri-

Βοπόρευς ὀβελός. Sic Herodotus magna verua vocat.

Βορέας. Pabuli. Cibi. Βορρᾶς vero, Boreas ventus. Declinatur Βορρᾶ, Boreæ. Et rectus pluralis Βορρᾶϊ. Cum asperi & vehementes Boreæ flarent. Et Βορραῖη, [adjectivum a Βορρᾶς.] Vehementi vento Boreali antennam fractam vidit.

Βορβόροπιν. Partem obscœnam. Pudendum.

Βορβοροπάραξις. Apud Aristophanem significat turbulentissime, vel, urbem nostram turbans ut cœnum : urbem nostram tumultu & cœno replens. Et proverbium : Limpidam aquam, quam cœno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam. Dicitur de iis, qui res pulcherrimas cum foedissimis miscunt.

Lutum manifestas animæ sordes significat. Si lutum naviges, menti tuæ malum aliud quod portendi scito.

Βορβορυγμός. Sonus aquæ. Fauces sonabant, & magnus ore edebatur strepitus.

Βορβορυγμός. Sonus, qui ore editur. Hujusmodi vero sono camelis signum datur, ut confideant.

Βοεῖανθος. Borianthus. Barbari quidam Borianthum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes se ducis Romanorum benevolentiam sibi conciliaturos esse. Quidam igitur percussorum Scipionem adcentes cædis perpetratæ præmia ab eo postularunt. Quibus Scipio respondit, non solere Romanos probare infidias, quas milites contra duces suos moliti essent.

Βορέν. Voracem. Cum acuto scribitur. Aristophanes: Animal impurum, fœtidum, & vorax.

Βόσιν. Cibum. Alimentum.

Βοσκήσομεν. Pascemus. Alemus. Et βόσκουσαν, pascentem, alentem. Sophocles de Oedipode : At, si homines non veremini, alimum saltem & clarissimum sidus Solis verentes, piaculum ejusmodi manifestare erubescite, quod neque tellus, neque mare sacrum, neque lux admittat.

Βοσός. Sic Hebraice vocatur vestis cocco tincta.

Βόσπορος. Bosphorus, urbs ad Hellepontum sita, quam Bochanus Turcus sub Justiniano Imperatore vastavit.

oribus vero Editt. vox βορβορυγμός desideratur, & quæ sequuntur præcedenti articulo annexa leguntur.

⁶ Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνηται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμα. Hæc repetuntur infra v. Ἐπιβελῆ.

⁷ Ἀειφορίας. Μιαρὸν τὸ ζῆμα. Apud Aristophanem in Face pag. 626. (435. Ed. Bas. P.) locus hic rectius ita legitur:

Μιαρὸν τὸ ζῆμα, & κάκοσμον, ἐ βορέν. De scarabæo Comicus ibi loquitur.

⁸ Βόσιν] Ab inusitato verbo βόω: unde βόσκω, pascō.

⁹ Σοφοκλῆς] Oedip. Tyrann. pag. 206. ut Portus monuit.

¹⁰ Βόσπορος. πόλις αὐτὴ τῷ Ἑλλ.] Vide Procop. de Bello Pers. lib. I. cap. XII.

Βόσποροι: δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρακικὸς, ὡς Φησι Φιλαίας.

Βόσρυχ⊙. πλέγμα τευχῶν γυναικείων. * ἐν Ἐπιγράμματι.

Εἰπέ, τίμη πλέξεις ἐπὶ βόσρυχον;
Ἄριστοφάνης³

Πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ

Τῶν σῶν βόσρυχον.

Ἐναλείφειν⁴ τὰς τεύχας, καὶ ἀφαιρέσειν κατὰ βόσρυχου, εὐθὺς ἅπαντι ἀπέχρησεν, ὅτι ἀνθρώπων ἔτος τῆ Χίων Θεᾶ καὶ τοῖς Ἰθυβάλλοις ὠργίακεν.

Βοτά. βοσκήματα. καὶ Βολάνη, ὁ χρέμα. Καδμείων πνὲς ἰπποβοσκοὶ παρὰ Βολάνης πρὸς Πνας τῆς Μινύων ἤειζον. † Τὸς πλησίον Ἐφρβάλλονίαις λόφοις, μετὸν δὲζήσσει τὸ πεδίον παλαιοῶν βοτῶν.

Βοτειακά κύπελλα. ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Βοτῆγες, ποιμνίαι.

Βοτήρ, καὶ δοτήρ. Δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.

Βοτός. τροφή, ἢ βοσκή. καὶ βροτός, ὁ ἀνθρώπων.

Βοτρυδέν.⁶ ἐπαλλήλας.⁷ ἢ ἑτέρω τῆς ἑτέρας ἐχρῆμα, ὡς ῥᾶγος τῆς βολύων.

Βότρυον. τὴν ὀπώραν· ἐχὶ τὴν σαφυλίω μόνον. καὶ μήποτε⁸ τὴν βότρυον ὀπώραν.

nificat. Forte tamen solum tantum fructum vitis

Βότρυον κατέδωκεν, ὁμβεικίω δὴλοῖ¹⁰ λύσιν.

Βοτρυόδωρ⊙. ἢ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἀμπελοὶ ἐν εἰρήνῃ φύονται. ¹¹ Ἄριστοφάνης· Ὡ πότνια βοτρυόδωρι. καὶ παροιμία· Βότρυς παρὰ βότρυον πεπαίνει. ἐπὶ τῆς ἐξισόδοσι Φιλονεικηδόνου.

Βοτρυοσαγῆ¹² ἔρη. Ἰππερεβηκέναι δὲ τοῖς ὀπιτηδύμασι τὰ βότρυον ὑπομνήματα, καὶ τὰ Φιλανίδ⊙, καὶ τὰ ἄλλων ἀναχρωστικῶν.

Βέβοτον¹³ Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. καὶ Βέβολ⊙, ἢ πολλὴν τροφὴν ἔχουσα.

1 Βόσποροι, δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρακικὸς, ὡς Φησι Φιλαίας. Haud enim persuadere mihi possum, nostrum Geographiae adeo imperitum fuisse, ut Bosporum Thracicum diversum statueret ab eo Bosporo, qui Propontidi vicinus erat, cum Geographiae vel leviter gnari haud ignorent, Bosporum Thracicum inter Propontidem & Pontum Euxinum interjectum esse.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ex quo locus hic decerptus est, legitur Anthol. lib. vii. pag. 590.

3 Ἄριστοφάνης] Ecclesiast. pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)

4 Ἐναλείφειν τὰς τεύχας, ἐ ἀφαιρέσειν] Locus hic est mutilus, qui ex Synesii Epist. Calvini. pag. 87. unde cum Suidas descripsit, sic suppletus est: Ἄμ· εἰ μόνον ἐν τῷ φανείῳ, παρὰ πλείους τὰς τεύχας ποιήσας, ὡς ἀναλείφειν τὰ αὐτὰς ἐ ἀφαιρέσειν κατὰ βόσρυχου, εὐθὺς ἅπαντι ἀπέχρησεν, ὅτι ἀνθρώπων ἔτος &c. Verba ultima fragmenti huius leguntur etiam infra v. Ὀργια.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ad quod Suidas hic respexit, ex codice MS. Anthologiae ineditae integrum exhibuimus supra v. Ἀμφιλαφῆ.

6 Βοτρυδέν] Voce hac usus est Homerus II. B. v. 89. ad quem locum Suidas respexit. Confer Hesychium.

Βόσποροι δύο. Bospori duo sunt: alter prope Propontidem, qui Thracicus dicitur: [alter vero Cimmerius appellatus,] ut ait Philaeas.

Βόσρυχ⊙. Cincinnus muliebris. In Epigramma e: Dic, cui neetas adhuc cincinnum. Aristophanes: Vehemens enim me cincinnorum tuorum amor inquietat. † [Si aliquis] capillos inungat, & in cincinnos colligat, illico in promptu cuius est dicere, hominem eum Chiorum Deae & Ithyballorum orgia celebrasse.

Βοτά. Pecudes. Et βοτάνη, herba. Quidam pastores equorum inter Cadmeos cum quibusdam Minyarum de herba contendebant. † Vicinis collibus superatis, planitiem omnigenis pecudibus refertam invenient.

Βοτειακά κύπελλα. Pastoralia pocula. In Epigrammate. Et βοτῆγες, pastores.

Βοτήρ, & δοτήρ, [per o scribuntur.] Δώτωρ vero & βώτωρ [per ω.]

Βοτός. Cibus, vel pabulum. At βροτός, mortalis.

Βοτρυδέν. Dense instar racemi. Vel ita, ut alter alteri adhaereat, tanquam acini racemiorum.

Βότρυον. Non solum uvam, sed etiam omnis generis fructus arborcos, vel poma, significat.

Βότρυον κατέδωκεν, ὁμβρ. Uvas comedere, inundationem imbris significat.

Βοτρυόδωρ⊙. Uvarum donatrix. Epithetum pacis. Tempore pacis enim vites nascuntur. Aristophanes: O veneranda pax, uvarum [altrix &] donatrix. Et proverbium: Uva juxta uvam murescit. Dicitur de iis, inter quos mutua est æmulatio.

Βοτρυοσαγῆ ἔρη. Vites. † Eum Botryis, ac Philanidis, aliorumque huiusmodi lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse.

Βέβοτον. Pascuis & pabulo abundantem Ad imam montis Orbeli partem pascuis abundantem.

7 Ἐπαλλήλας] Scribe ἐπαλλήλας.
8 Καὶ μήποτε τὴν βοτρυόν] Recte & caute hæc adduntur. Falsum enim existimo, βότρυον interdum generali significatione omnium ὀπώρων comprehendere, cum vocem illam nusquam eo sensu mihi lectam meminerim.
9 Βοτρυόδωρ] Malim βοτρυόδωρ ὀπώρων.
10 Λύσιν] Lege κλύσιν, ut apud Astrampychum, ex quo versus hic onirocriticus depromptus est.
11 Ἄριστοφάνης] Pace pag. 660. (452. Ed. Bas. P.)
12 Βοτρυοσαγῆ ἔρη. Ἰππερεβηκέναι δὲ τοῖς ὀπιτηδύμασι τὰ βότρυον ὑπομνήματα, καὶ τὰ Φιλανίδ⊙, καὶ τὰ ἄλλων ἀναχρωστικῶν. Locus hic ita suppletus & distinguendus est: Βοτρυοσαγῆ ἔρη. † Βότρυον· ὀνομαζομένη κύναιον. Ἰππερεβηκέναι &c. Manifestum enim est, duos diversos articulos hic in unum confusos esse, & ante Ἰππερεβηκέναι excidisse vocem βότρυον, ad quam, tanquam caput suum, ea quæ sequuntur referri debent. Cæterum verba illa priora, βοτρυοσαγῆ ἔρη, sunt fragmentum versus Arcestrati apud Athen. lib. i. pag. 29. Quæ vero sequuntur, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 53. unde ea Suidas depromptit.
13 Βέβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. xxii. ut a Porto etiam observatum fuit.

Βεβών. τὸ πάθος. Βεβών ἐπήρητη τῷ γέροντι. εἴρηται ἀπὸ τῆς ἐπαίξεως καὶ μεγάλως βραίνειν εἰς εἶδημα.

Βεβωνῶ. Φλεγμαῖνα τῆς βεβωνίας.

Ἐγὼ¹ μὲν εἰς τὸ βεβωνεῖν βέλομαι (λείπει ἀπελθεῖν.)

Βεβωνῶ γὰρ τὸ νεφεῶ ἀπὸ τῆς κόπιν.

Βεβρωσις. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ, ὅτι βῆς λυμαίνει²), καὶ τὰς βῆς βεβρων ποιῶ.

Βεγάι³. τὸ βῆ κατ' ἐπίτασιν. ὡς ἐν τῷ βεπείνα, ἢ μεγάλη πείνα. καὶ βεγλωσσοί.

Βεδόρω νόμῳ. ἐπὶ τῷ ἀξίαν εἶπω δέρεσθαι, ὡς οἱ βόες.

Βεζύγης.³ ὁ Ἡρακλῆς.

Βεθία. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βεθαί⁴.

Βεθ⁴. ἀειφοιῶ. ἐπὶ τῷ ἀσωτέπων καὶ παχυφρόνων εἴρεται. καὶ Βεθόνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὑλλυς γὰρ τῷ υἱὸς αὐτοῦ πεινάσαι⁵, ἕνα τῷ ζροτήρων βοῶν Θεοδάμαν⁶ θοιόνας ἔφαγεν.

Βεθυλῆ. ὁ Αἰετοφάνης Πλάτων. Ὁ δεσπότης ἐνδον βεθυλῆ. κατὰ χρηστικῶς εἴρη⁷) ἡ βεθυσία, διλῶσα τὸν τε ὄγκον τῆς μεγέθους, καὶ τὸ εἰλεῖς τῆς θυσίας, ἡ ἐκατόμβην καλοῦσι, καὶ τειτήν.

fo, & perfectio, quale est hecatombe, dicitur. bant] τειτήν.

Βύχημα. πόλις Φωκίδ⁸.

Βυκελλάριοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζον⁹). καὶ ἢ τῷ Βυκελλαρῶν χώρα Γαλλογρακία.

Βυκολήσας. ἀπατήσας. Βυκόλημα,⁸ τὸ θέλητρον. Καὶ ὅπως ἔχη τὸ βυκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.

Βυκάρας. ποταμός. Πολύβιος. Κατὰ τὴν εἰς θάλασσαν ἐμβολίῳ τῆς Βυκάρας ποταμῶ.

Βυκόρουζαν. τὴν μεγάλῳ κόρουζαν. καὶ Κορουζῶν, τὸν ἰαχυρῶς¹⁰ κορούζοντα. Μένανδρος.

Βύλγαροι. Ὅτι οἱ Βύλγαροι ἠρέσθησαν εἰς τὴν πολίαν τῆς Ἀβάρων, καὶ μεταμφιάσαντο αὐτῶν, καὶ ὡς νῦν ἀειβέβληται. Ὅτι ἐπὶ Ἰβησιανῶν τῆς Ῥωδῆτος ἠκμαζεν ὁ Τέρβελις, ὁ Βυλγάρων ἀρχηγός. καὶ ὁ αὐτὸς Ἰβησιανός, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείδης υἱός, ὑπόβροχοι τῷ τῶ ἦσαν. τὴν γὰρ ἀσπίδα, ἡ εἶχεν ἐν πολέμῳ, ὑπὸ ἑαυτοῦ ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάστιγα, ἢ ἐχρηστοῦ ἐπὶ τῆς ἰππέως, καὶ ὡς ἔπεπασεν ἀμφοτέρω, ἀρήματ⁹ ἐπέπασεν. καὶ τὸ δέρον ἐν τῇ γῆ παρὰ κλίνας, μέγιστον τὸ περὶ πάντων καὶ ἐς ὑψ⁹ πολὺ σπεικίω ἐδῆται

¹ Ἐγὼ μὲν εἰς τὸ βεβωνεῖν βέλομαι.] Duo hi fenarii leguntur apud Aristoph. *Ran.* pag. 272. (179. Ed. Baf. P.)

² Βεγάι.] Homerus *Il.* N. v. 824.

³ Βεζύγης. ὁ Ἡρακλῆς.] Quare Hercules sic dictus sit docet Latantius lib. 1. cap. xxi. quem vide.

⁴ Βεθ⁴ ἀειφοιῶ. ἐπὶ τῷ εἶπον.] Confer Zenobium Centur. 11. *Alleg.* LXVI.

⁵ Βεθόνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὑλλυς γὰρ τῷ υἱὸς αὐτοῦ πεινάσαι.] Hæc repetuntur infra v. Ὑλλ⁴.

Βεβών. Tumor inguinis. *Seni inguen tumere capit.* Dicitur est autem morbus βεβών inde, quod [inguen] infletur & valde tumescat.

Βεβωνῶ. Inguinis tumore laboro. [Aristophanes:] *Ego quidem balneum adire volo. Renum enim dolore & tumore laboro.*

Βεβρωσις. Magna fames: quæ inde dicta est, quod bobus perniciem afferat, efficiatque, ut ab hominibus confumantur.

Βεγάι. [Qui valde gloriatur]. Syllaba βε enim hic intensiorem significat, ut in voce βεβήνα, magna fames, & βεβλωσσοί.

Βεδόρω νόμῳ. Dicitur de iis, qui digni sunt, qui sic exorientur, ut boves.

Βεζύγης. Epithetum Herculis.

Βεθία. Urbs Ioniæ, cujus civis vocatur Buthæus.

Βεθ⁴ ἀειφοιῶ. *Buthus obambulat.* Dicitur de insipientibus & stupidis. Et, Βεθόνας Ἡρακλῆς, Hercules bovem devorans. Cum enim Hyllus filius ejus esuriret, unum ex bobus aratoribus Theodamantis maceratatum devoravit.

Βεθυλῆ. [Macerat. Immolat.] Aristophanes *Pluto: Dominus intus immolat [suem, hircum, & arietem.]* Abusive hic [de immolatione suis, hirci, & arietis] dicitur βεθυσία, quæ vox proprie de sacrificio splendido, sumptuosissimo. [Sacrificium autem suis, hirci, & arietis, voca-

Βύχημα. Bucæa. Urbs Phocidis.

Βυκελλάριοι. Sic Gallogræci vocantur. Et Bucellariorum regio Gallogræcia appellatur.

Βυκολήσας. Qui decipit. Et βυκόλημα, lenimen, solatium. *Et ut aliquod doloris solatium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit.*

Βυκάρας. Bucaras. Fluvius. Polybius: *Ad Bucaræ fluvii ostium.*

Βυκόρουζαν. Magnam capitis gravedinem. Et κορουζῶν, hominem gravedine valde laborantem. Menander.

Βύλγαροι. Bulgari. Hi Abarum habitum, quo valde delectabantur, suo mutarunt, eoque ad hoc usque tempus utuntur. † Sub Justiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui & ipse Justinianus & Constantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. Scutum enim, quo in bello utebatur, supinum posuit, nec non equi sui flagellum; pecuniamque, dum utrumque tegetur, ingessit. Hasta etiam in terra extensa, totum spatium, quod longitudo ejus occupabat, ad insignem altitudinem fericis vestibibus replevit, arcularumque auro & argento ple-

⁶ Αἰετοφάνης Πλάτων] Pag. 82. (41. Ed. Baf. P.)

⁷ Ἡν ἐκατόμβην καλοῦσι, & τειτήν.] Locus hic ex Enarratore Comici sic supplendus est: Ἡν ἐκατόμβην καλοῦσιν. Ἐν πλῆθι δὲ θυσία ἢ ἐξ ὄσας, & τράβη, & κρεῖδη, ἢ καλοῦσι τειτήν.

⁸ Βυκόλημα. τὸ θέλητρον.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Pacem* pag. 634.

⁹ Βυκόλημα τὸ λύπη.] Infra v. Αἰάρας habes, βυκολοῦσα τὴν λύπην.

¹⁰ Κορούζοντα.] Malim κορουζῶντα. Vide infra v. Κέρουζα.

ετίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τοῖς
 φιλιάταις ἐδίδο, τιὸ μὲν δεξιὰν χρυσοῖς πληροῦν, †
 δὲ λαὸν ἀργύρῳ. Ὅπ τὸς Ἀβάρεις καὶ ἀκαχρέτους
 ἀρεθὴν ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βῆλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρέμ
 τὸς τῷ Ἀβάρων αἰχμαλώτους, πόθεν σωίετε, ὅτι ἀ-
 πάλειο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπε-
 κρίθησαν, ὅτι ἐπλήθυσαν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγο-
 ραίαι, καὶ ἀπάλεισαν τὸς ἀνδρειολέγους καὶ Φρονιμωτέ-
 ρους. εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κρι-
 ταῖς ἐγένοντο. εἶτα ἡ μέση. πληθυσθηῖσθε γὰρ τῷ οἴ-
 νῳ πάντες ἐγένοντο μέθυσοι. εἶτα ἡ δαροδοκία. εἶτα ἡ
 παραμαλία. πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμπροσθι, καὶ ἀλλή-
 λως δολιβεῖοι. καὶ ἡ ἀπάλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τῶ-
 νων. Ὅ δὲ ταῦτα ἀκῆστας συνεκαλέσατο τὸς Βελ-
 γάρους πάντας, καὶ διατάξατο νομοθετῶν. Ἐάν τις κα-
 τηγορήσῃ πρὸς, μὴ ἀκῆσθω πρὸς τὸν, ἢ δεθεῖς ἐξε-
 τασθῆ. καὶ εἴγε σκοφαντῶν εὐρεθήσεται, καὶ ψευδο-
 μνησθῆ, ἀνακρίσθω. μηδὲ ἐξέστω πινὴ κλέπτοντι μετὰ
 δουρατῶν τσοφῆς ἢ τάχα τῷτο πελμῶν τις δημβύσθω.
 καὶ τῷ κλέπτη μὲν συγκληθῆν τὰ σέλη. τὸς δὲ ἀμ-
 πελῶνας πάντας ἐκείσθωσαν ἐκέλθουσι. τῶ δὲ αἰτῶντι
 παντὶ μὴ ἀπλῶς δίδναι, ἀλλὰ τιὸν αὐτάρχεσθαι αὐ-
 τῷ, ὡς μὴ καὶ αὐτῶν αὐτὸν δέεσθαι. ἢ τάχα δημβυ-
 εῖσθω ὁ μὴ εἶπω πινῶν. τὸς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς
 λέλεκται, ἀρεθὴν ἠφάνισαν.

nas militibus dedit, dextram auro, sinistram
 vero argento implens. † Bulgari Abares bello
 victos funditus deleverunt. Horum captivos
 Cremus interrogavit, quam causam esse
 putarent, quare dux illorum & tota gens pe-
 riisset. Illi responderunt, has fuisse causas:
 quod mutuis sese criminationibus identidem
 infectati fuissent, & ea ratione fortissimos
 quosque & prudentissimos viros perdidissent.
 Deinde, quod homines iniusti & fures cum
 Judicibus societatem iniissent. Præterea e-
 brietatem; quod, cum vino abundarent,
 omnes temulentia indulgissent. Porro, quod
 muneribus & donis corrumpi sese siviissent.
 Denique, negotiationem; quod, cum merca-
 turam omnes exercerent, alii alios decep-
 sissent. Has interitus sui causas esse dixerunt.
 Ille vero his auditis Bulgaros omnes convo-
 cavit, legesque hujusmodi sanxit. Si quis al-
 terum accusarit, non audiatur prius, quam
 vincitum Judices examinaverint: idemque, si
 calumniae ac mendacii convictus fuerit, oc-
 cidatur. Nemini liceat furi cibum imperti-
 ri: qui vero id ausus fuerit, ejus bona statim
 publicentur. Adhuc, furi crura confringi,
 omnesque vineas excindi iussit. Omni au-
 tem petenti non simpliciter dari iussit, sed
 quantum ei fatis esset, ne denuo egeret. Qui
 secus fecerit, publicus esto. Abares igitur,
 ut dictum est, [a Bulgaris] omnes funditus de-
 lecti sunt.

Βυλαία.² Δείναρχος. Μαρίστρομα τιὸν Ἐπίαν †
 Βυλαίαν. οἶον, † ἐν τῇ βυλῇ ἰδρυμένῳ.

Βυλαία. Dinarchus: *Testor Vestam Bula-*
am. Quasi dicas, in Senatu collocatam.

Βύλυμα.³ τὸ ἴδιον. Βύλυμα δὲ, τὸ δημόσιον.
 Ἀριστοφάνης⁴ Πλάτω

Βύλυμα. Consilium privatum. Βύλυμα ve-
 ro, consilium publicum. Aristophanes *Plu-*
to: *Hoc igitur, quod diu optavimus, vix*
consecuti sumus, ut consilium caperemus hone-
stum, & generosum, & ad quidvis utile.

Τετ' ἐν ἡμεῖς ὀπιθυμητῆρες, μὲν ὅλως βύλυμα, ἄπε
 γενέσθαι

Βυλῶντι. Pro συμβυλῶντι, consulenti. Con-
 siliū danti. Thucydides.

Βύλυμα καλὸν, καὶ γενναῖον, καὶ χρῆσιμον εἰς
 ἅπαν ἔργον.

Βυλῶσας. Qui consultavit. Qui deliberavit.
Cum autem deliberasset, quomodo sententiam
istam Regi adhuc magis eximere posset.

Βυλῶντι. ἀντὶ τῷ συμβυλεύοντι. Θεκυδίδης.

Βυλῶσας. Est nomen actionis, quæ in du-
 bus criminibus locum habebat. Unum est,
 cum quis vitæ alicujus insidiatus esset, sive
 moreretur is, qui insidiis appetitus erat, sive
 non. Alterum est, cum quis in tabulis pub-
 licis ut ararii debitor inscriptus, actionem
 contra aliquem institueret, contendens, nomē
 suum in tabulis debitorum injuste ab eo inscri-
 ptum fuisse. Et Iseus quidem dicit, de pri-
 ore horum criminum iudicatum fuisse in foro,
 cui a Pallade nomen erat: quod etiam testatur

Βυλεύσας. ἀντὶ τῷ βυλεθῆς. Βυλεύσας δὲ, ὁ-
 πῶς τιὸν βασιλέως ἀφάνισαν πολλὰς ἐπὶ μάλλον ἐξε-
 λειν δύνηται.

Βυλεύσας.⁶ ἐγκλήματος ἔστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν
 περὶ γράμμων πατήσθω. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν, ὅταν ἐξ
 ὀπιβελῆς τις πινὴ καὶ ἀσκηθῶσι θάνατον, εἴαν τε σπι-
 θάνῃ ὀπιβελεθῆς, εἴαν τε καὶ μὴ. τὸ δὲ ἕτερον, ὅ-
 πῶς τις ἐγγραμμῶν ὡς ὀφείλων τῶ δημοσίῳ, δι-
 κάζηται πιν, ὡς ἐ δικαίως αὐτὸν γεγραφόπι. καὶ Ἰ-
 σάσθω μὲν ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγῃ εἰσάγεσθαι τῶν δύο
 τὸ πρῶτον ἐγκλημα. ἀσαύτως καὶ Ἀριστοτέλης. Δεί-
 ναρχος δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγω. πρὸ δὲ τῷ ἔπερῳ ἐγ-

1 Ὅπ τὸς Ἀβάρεις κατὰ νότον ἀρεθὴν ἠφ. Vide supra v. Ἀβάρεις.
 2 Βυλαία. Δείναρχος. Μαρίστρομα τὸν Ἐπίαν. Ex Harpocrate: ad quem vide Maullæ um.
 3 Βύλυμα. τὸ ἴδιον. Βύλυμα δὲ, τὸ δημ. Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 52. (26. Ed. Bas. P.)
 4 Ἀριστοφάνης Πλάτω. Paginam, ubi locus hic Aristophanis ex-
 istat, in notis præcedente indicavimus.
 5 Βυλῶσας. Existimo legendum esse βυλεθῆς.
 6 Βυλεύσας. ἐγκλήματος ἔστιν ὄνομα. Totum hunc locum ex

Harpocrate descripsit Suidas. Vide etiam infra v. Ἠγμονία
 δικασθῆς, & v. Παράσας.
 7 Ὅταν τις ἐγγραμμῶν ὡς ὀφείλων τῶ δημ. Hujusmodi acti-
 onem contra Aristonem olim instituit Aristogiton, contra quem
 Demosthenes duas scripsit orationes, quæ hodie adhuc existant. Li-
 banus in argumento orationis primæ contra Aristogitonem: *Πρὸς τῷτο Ἀριστογίτων ἀντισηθῆσθω φησὶν αὐδίκως ἐγγραμμῶν, καὶ ἀφ-*
πύτο δίκην λαχθῆν Ἀριστῶν τῶ ἐγγραμμῶν. Hic τὸ ἐγγραμμῶν signifi-
 cat, nomen alicujus inscribere in tabulis arariorum, sive eorum,
 qui arario aliquid debent. Vide etiam supra v. Ἀραφίς.

κλήμαλⓄ Δημοσθένης ἐν τῷ κτ' ἈειφορείηνⓄ
πρώτῳ λέγει. ὁ μὲντοι Ὑπερίδης ἰδίως τὸ τῆς βε-
λβύσεως ὄνομα ἐπὶ σιδήρας καὶ ἑπιβεβλῆς τ' εἰς τὰ χεῖ-
ματ' λαμβάνει.

Βελθυτικός. τόποςⓄ ἔστιⓄ τῷ θεάτρῳ ἀνειμένονⓄ
τοῖς βελθυταῖς· ὡς καὶ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. Ἄρ-
ριανός· Οἱ γράψαντες ἔμνον τὰ ἔργα Τραϊανῆ, ἀλ-
λὰ καὶ τὰ βελθυματ'α. Καὶ αὐτίς· Τῆτο δὲ γέγο-
νε βελθυτὸν κρείττονι, καὶ ἀνδρωπίνῃ γνώμῃ ἔδαμῶς
συμβλητῆ.

Βελεία.² τὰ³ χερματίζοντά πνα τῆς βελθῆς
πρόκειν, ἀ τοῖς βελθυταῖς προσήκει. ἔτι Δείναρχος
καὶ Ἀειφορείης. Βελείαν τὸ βελθυτὸν καὶ οἱ δικαιο-
κοὶ καλεῖται σωήτως, καὶ Ἀειφορείης Φησί· Τίς βε-
λθυτὸς ἐστὶ, ὡς ἔχοντες ἐπέρω τὴν βελείαν; † Τὸ βε-
λυτῶσιν βελείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί

Βελθῆ⁵ Ἀφμάχεσθαι Γηροῦνι τετραπίλω. τε-
τέπι τετρακέφαλω. τρεῖς γ' λόφους εἶχεν ἐν τῇ ἀεικε-
φαλαίᾳ, καὶ πολλὸν ἀγῶνα παρέχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Βελθῆ. τάξις ὡς ἂν Ῥωμαίοις. Ὁ ἈντώνιοςⓄ Σαλβ-
νῖνⓄ ἐπὶ ῥῆσινⓄ καὶ βδελυγὸς ὡς ἂν Οὐισπεσιανῆ ἐς
τὴν βελθῆν ἐνεγράφη, Οὐισπεσιανῆ σοφισμῶν γε-
λοῖοτατα τῆτο. ἀξιώσθ' ἂν αὐτὸν ἀειβάλε, κακία
δὲς ἀκερδὲς μὲν, σεμνὸν δὲ ὅμως τὸδε ἄθλον.

Βελθῆ ἀγίων. τ' ἀγίων ὁ σύλλογοςⓄ.

Βελθῆς. βελθυτῶⓄ κλίμῃⓄ ὡς ἂν Ὀκυδίδῃ. ση-
μαίνῃ δὲ τὸν βελθυτὸν.

Βελθῆσιν⁸ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μάλλον, ἢ
κεῖναι κακῶς. ὡς ἐπὶ καλῶσιν· ἐπεὶ ὡς λησθυρομῶν
διεβάλλει ἢ ΑἰγυπτῶⓄ. ἢ βελθῆσιν ὅτι πορρωτάτω εἶ-
ναι, ὅπως αὐτὸν ἔδεν βλάψῃ ὑετός· ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ
δοκεῖ μὴ ὑεῖν. ὡς ἢ ἩρόδοτοςⓄ. Ὑποσησαν γ' τότε Θῆ-
βαι, ἔδαμῃ πρῶτον ὑδαίσαι.

Βελθῆσις.¹⁰ ὅτι προακτικῶς δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυ-
χῆς, βελθῆσις καὶ προαίρεσις. καὶ ἢ μὲν βελθῆσις αὐ-
τῇ καθ' ἑαυτὴν ἐστὶ τ' λογικῆς ψυχῆς. ἢ δὲ προαίρε-
σις τῆς συμπεπληρωμένης τῆ ἀλογίᾳ. ὅτι μὲν γὰρ ἐ-
στιν ἔξω τῆς γενέσεως ἢ ψυχῆ, κτ' βελθῆσιν μὲν ἐν σι-
εργῆ. ἐν μὲν γὰρ ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ. ὅταν δὲ γένῃ ἐν
τῇ γενέσῃ, ἐπειδὴ συμπλέων) αὐτῇ αἰ ἀλογοι δυ-

Aristoteles. Dinarchus vero in Areopago. Alterius criminis meminit Demosthenes in oratione prima contra Aristogitonem. Hyperides vero nomen βελβύσεως peculiariter usurpavit de infidis pecuniae alicujus structis.

Βελθυτικός τόποςⓄ. Locus in Theatro, qui Senatoribus assignatus erat: uti locus ephēbis assignatus appellabatur ἐφηβικός. Arrianius: *Qui non solum res gestas Trajani, sed etiam consilia memoriae prodiderunt.* Et iterum: *Hoc autem praestantiore quodam consilio factum est, & quod humana sapientia nullo modo affeque possit.*

Βελεία. Functio muneris senatorii. Sic Dinarchus & Aristophanes. Βελεία apud caudificos etiam significat senatorem esse, vel munere senatorio fungi. Et Aristophanes inquit: [*Eubule*] *quis est senator [praestantior], qui munere senatorio alteri cesserit?* Veteres βελείαν vocabant muneris senatorii functionem.

Βελθῆ Ἀφμάχεσθαι. *Vis pugnare cum Geryone, quatuor pinnis cristato?* Id est, quadricipiti. Tres enim cristas habebat in galea, & multum negotii Herculi facessivit.

Βελθῆ. Ordo [Senatorius] apud Romanos. *Antonius Saturninus homo fuit flagitiis infamis & impurus: quem Vespasianus ridiculo commento ordini Senatorum adscripsit. Dignitate enim eum ornavit, flagitiis praemium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret, at venerabile tamen esset & honorificum.*

Βελθῆ ἀγίων. Sanctorum concilium.

Βελθῆς. Declinatur βελθυτῶσιν apud Thucydidem, significatque senatorem.

Βελθῆσιν) καὶ ἐν Αἴγ. *Vel in Aegypto esse malet, quam male judicare.* Haec imprecationis loco [a Comico dicuntur.] Aegyptus enim ob latrocinia infamis erat. Vel, quam longissime abesse cupit, ne pluvia ipsum laedat. Aegyptus enim pluvia carere vulgo credebatur. Quo facit illud Herodoti: *Tunc enim Thebis pluit, cum nunquam ante ibi pluisset.*

Βελθῆσις. Voluntas & consilium sunt practicae facultates animae. Ac voluntas quidem animae ratione praedita, quatenus talis est, per sese inest. Consilium vero eidem inest, quatenus cum parte bruta conjuncta est. Anima enim extra corpus constituta per solam tantum voluntatem agit. In solo enim bono versatur. Cum vero in corpus descen-

1 Ἀριανός· Οἱ γράψαντες ἔμ. Hoc & sequens exemplum nihil facit ad vocem βελθυταῖς, sed prius quidem pertinet ad vocem βελθῆσις.

2 Βελεία. τὸ χερματίζοντά πνα — κατ' ἐπίκλησιν. Eadem ἀπολαβεῖ πενε ha et Harporatio, cujus vestigia Suidas hic secutus est.

3 Τὰ χερματίζοντά πνα τ' βελθῆσιν. Locum hunc merito suspectum habeo, quem hic potius legendum putem: τὸ χερματίζοντά πνα τ' βελθῆσιν ὡς κατ' ἐπίκλησιν.

4 Ἀειφορείης] *Theophrastus*, pag. 509. (530. Ed. Baf. P.) ubi locus integer sic legitur:

Ἄλλ' ἐπὶ βελθῆσιν τ' ἐστὶν πρὸς βελθυτῶσιν ἐστὶν ἀμεινον, Παραδὸς ἐπέρω τὴν βελθείαν &c.

5 Βελθῆ Ἀφμάχεσθαι Γηροῦνι πε. Senarius hic apud Aristoph. *Acharn* vs. pag. 422. (303. Ed. Baf. P.) rectius ita legitur:

Βελθῆ μάρμαρῳ Γηροῦνι τετραπίλω.

Vide ad eum locum veterem Scholiastam, cujus verba Suidas hic mutila exhibet.

6 ἈντώνιοςⓄ ΣατυρινῶⓄ ἐπὶ ῥῆσιν. Fragmentum hoc legitur etiam supra v. ἈντώνιοςⓄ ΣατυρινῶⓄ, itemque pars ejus ultima v. Ἀξίωσιν, ubi vide, quae de Antonio hoc Saturnino notavimus.

7 Παρὰ Ὀκυδίδῃ] Locus Thucydidis, ad quem Suidas respicit, exstat libro 11. cap. lxx.

8 Βελθῆσιν) καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μάλλον, ἢ κεῖναι κ. Ex Aristoph. *Nubib.*, pag. 186. (114. Ed. Baf. P.)

9 Ἡρόδοτος] Lib. 11. pag. 104. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ὑποση.

10 Ὅτι προακτικῶς δυνάμεις εἰσὶ τ' ψυχῆς, βελθῆσις κ' σ. Hæc, & quae sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Philoponi in librum 1. Aristot. *de Anima*, A. 11. ut Pearsonius observavit.

νάμεις, τότε τῆ ἐπιπλοκῇ τῆ ἀλόγου ἰχθὺς τὴν ὡρ-
αίρεσιν, διότι ποτὲ μὲν ὡρ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ
ὡρ τῆς λόγου γίνεσθαι) καὶ αἰρεῖται τὸδε ὡρ τῆδε.
αὐτὰν αἱ ἀλογοὶ τῆς ψυχῆς διυνάμεις.
hoc mox illud eligit. Et hæc sunt facultates

Ββληφόρῳ. ὡρθεῖν, ἀρχίβωλῳ.

Ββλιμιᾶ. λιμώθει. πεινῆ λίαν. ὑπὸ τῆ ββ ἐ-
πύρημα, ὅσῳ ἐπιλάσας ἐστὶ δηλωτικόν. ὡς καὶ ἐν τῷ
ββπεινα, ἡ μεγάλη πείνα· καὶ ββγάϊ, καὶ ββ-
γλωσσοί. πινὲς δὲ εἰδῶ νόσῳ Φασίν, ὅτι ἡ πολλὰ ἐ-
διόντες ἔ πληθεῖν).

Ββλιμιᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν λιμώθειν. Ξενοφῶν δὲ ββ-
λιμιᾶν λέγει τὸν νόσον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λι-
μῶ. Ὁ δὲ παλαιὸν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι πρὸ οὐ-
ρῆ βρωτὸν, ἐδίδοι τοῖς ββλιμιᾶσι.

Ββλιμῳ. ἀρσενικῶς. ἡ ἐπιτεταμένη λιμῶς. Ἐπὶ
δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τῆ ββλίμῳ, καὶ χεῖ-
ρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν. Συμπέπει τε τὸ τῆς
ββλιμιᾶσεως πάθος, χόνθος, πινῶσι καὶ κτή-
νησι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε ἔθιμον ἀφ' ὧν ψυξὴν καὶ
πύκνωσιν, ὅταν οὐτὸς ἅπαν χειρὶ χεῖρ, τὴν προφύ-
αθρῶς ἀναλίσκεσθαι. εἴτε θριμῆα καὶ λεπὴν τῆς
χόνθος ἀφ' ἀδιδόμης ἴσσοι πρὸς τὴν σῶμα, καὶ
ἀφ' ἀφείρεται τὸ θριμῶν ἔξω αὐτῶν ἀφ' ἀδιδόμην.

Ββλιμώθει. πεινῆ λίαν. ὡρτὸ ββ ἐπιπλοκὸν
μόριον, καὶ τὸ λιμώθειν.

Ββλίμη. πόλις ὡρτὸ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Ββλί-
νῳ.

Ββλίς καὶ Σπέρχης, ἡ Ἀθηναῖοι, οἱ αὐθαίρετοι
ἐς Πέρσας ἀνήλθον, δῶσοντες δίκας ὑπὸ τῆς κηρύ-
κων Ζερέξ.

Ββλομῶφ. γλιχόμενα. ἐπιθυμῶν. Ὁ δὲ ἔφη
θαυμάζων, ἐφελήσῃ τί μοι μαθήσασθαι; πάνυ γε
ἔφην, εἴ σοι ββλομῶφ ἐστὶ. Ἀειφορᾶντος Ββλομῶφ,
ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτῆν μάλλον, ἢ νικᾶν κα-
κῶς.

Ββλυτός. ἡ δειλιῆ ὄψια, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται
τῆς ἔρσαν. Ἀρριανός. Γίνεται μάχη κρατερὰ
ἐπὶ ββλυτὸν ἀγχάμαλῳ. Καὶ αὐτῶν Αἰλιανός. Καὶ
ὁ μὲν ἔδρασε τὸ ὡρταχθέν. ὁ δὲ ὄρνις ὡρτὸ ββλυ-
τῆ ἐπὶ ἀμφοῖν βαδίζων, καὶ τὸ πέρυγε κρῶν, καὶ
βαίνων μακρὰ, καὶ αἶρων τὸν πρᾶχλον, καὶ τὸν λό-
φον ἐπισείων, οἷον ὀπλίτης γαυρῳ, τὴν ἐς τὰ ἄλο-
γα ὡρμῆσαν ἀπεδείκνυτο.

Ββμολγός. ὁ τὰς ββς ἀμέλγων. ἡ Κέρας ββμολ-
γὸς ταύρου κλάσεν ἀπμαγέλα.

Ββν ἐν γνάθῳ Φερέ. ἐπὶ τῆς πολυφάγων.

1 Διότι ποτὲ μὲν ὡρ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ ὡρ τῆς λόγου γίνεσθαι] Apud Phi-
loponum rectius legitur, διότι ποτὲ μὲν ὡρ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ ὡρ τῆς
λόγου γίνεσθαι.

2 Ββλιμιᾶ. λιμώθει. πεινῆ λίαν.] Totum hunc locum descripsit
Suidas ex Enarratore Comici ad *Plutium* pag. 87. (43. Ed. Bas. P.)

3 Ὁ δὲ παλαιὸν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια.] Fragmentum hoc legitur apud Xe-

dit, facultates brutæ ei admiscuntur, & pro-
pter illam partis brutæ conjunctionem con-
filio utitur, quoniam nunc quidem brutum
impetum, nunc vero rationem sequens mox
animæ rationis expertes.

Ββληφόρῳ. Confiliarus. Consilii princeps
vel auctor.

Ββλιμιᾶ. Valde esurit. Fame valde premi-
tur. [Vox composita est] ex adverbio ββ,
quod significationis intendendæ vim habet,
ut in voce ββπεινα, magna fames, & ββγάϊ,
& ββγλωσσοί. Quidam vero genus morbi esse
tradunt, quo qui laborant, licet multum e-
dant, non tamen fatiantur.

Ββλιμιᾶν. Est idem quod apud nos λιμώ-
τειν dicitur. Xenophon vero τὸ ββλιμιᾶν dicit
de stomacho, qui a fame mordetur. *Ille
vero ad jumenta pergens, si quod edulium vi-
deret, id fame laborantibus dabat.*

Ββλιμῳ. Genere masculino vocatur inten-
sa fames. *In itinere vero multi morbo, qui ββ-
λιμῳ vocatur, confecti conciderunt, manibus
pedibusque adustis. Accidit autem morbus iste
jumentis & hominibus per nivem ingredi-
entibus & defatigatis, sive quia calor, corpore
frigore constricto & condensato intus conclu-
sus, alimentum omne prorsus consumit; sive
quia acris & tenuis exspiratio nivis, per ae-
rem dispersa, corpus incidit, & calorem fo-
ras rursus se dispergentem corrumpit.*

Ββλιμώθει. Valde esurit. Vox composita
est ex particula ββ, quæ intendendi vim ha-
bet, & λιμώθειν, esurio.

Ββλίμη. Buline, urbs circa Illyrium, cujus
civis vocatur Ββλίνῳ.

Ββλίς. Bulis & Sperchis, Atheniensis,
qui sponte sua ad Persas iverunt, pœnas da-
turi ob [violatos] Xerxis legatos.

Ββλομῶφ. Volenti. Cupienti. *Ille vero ad-
mirans dixit, visne futura quædam mihi præ-
dicere? Cui, omnino, respondi, si id cupias.*
Aristophanes: *Malo vero, Rex, bene faciens
voto meo excidere, quam male vincere.*

Ββλυτός. Tempus vespertinum, quum bo-
ves ab opere solvuntur. Arrianus: *Ad ves-
peram usque equo Marte, idque acriter, pug-
natum est.* Et iterum Ælianus: *Et ille qui-
dem imperata fecit.* Gallus vero ante vespe-
ram utroque pede ambulans, & alas concuti-
ens, & gressu incedens elato, & collum eri-
gens, cristamque quatiens, ut solet alacris &
ferox miles, providentiam divinam brutorum
etiam curam gerere declaravit.

Ββμολγός. Qui vaccas mulget. [Bubulcus.]
Bubulcus cornu fregit tauri armentum deserentis.

Ββν ἐν γν. *Bovem in maxillis fert.* Dicitur
de voracibus.

nophonem de *Expedi*. *Cyri* lib. iv. pag. 330. ut Portus monuit.
4 Ἀθηναῖοι] Imo Σπέρχιαται, sive Lacedæmonii, ut constat ex
Herodoto lib. vii. pag. 269. quem vide.

5 Κέρας ββμολγός ταύρου κλάσεν κλ.] Verba hæc decerpta sunt ex Γρι-
grammate, quod ex Codice MS. Anthologię inecum integrum ex-
hibemus infra v. 136.

Βενιτῆσι. τοῖς βουκόλοις. τοῖς βοηλαύταις. Ἰ Βενι-
μαι ἑπιπροφαί. ἦγεν ὑπὸ βοῶν καὶ ἀνεμόμηναι.

Βενόμιον. τῷ βοῶν θρεπτικῷ. Ἰ Βενόμιον ἔχον
ἀκλάν.

Βουλοῖσσοι. ἔθνη. ἔθνη πόλεμον καὶ Ῥωμαίων ἐξ-
ήρεισαν, καὶ πολλοῖς ζημιῶν) σώμασι, καὶ πόλεις
ἑπιφανείας τῆ σφετέρῃ γενεῇ ἀπὸ βλάβουσι, Μαρ-
κίε νέε ὡς) Ῥωμαίοις ἐπιφανῆς ὡσαυτὸν ἐς μέσους
τῆς πολέμου, συνασπισμένη) δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς
φθίβουσι, καὶ ἀναπετόσαν) τοῖς οἰκείοις τὴν εἴσοδον.
ἐφ' οἷς πολλοῖς μὲν) χεῖμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμα-
λώτοις ὡς) τῆ μονάρχῃ πρῶτον), τὰ μὲν ἄλ-
λα διωθήσαστο, ἠεκέσθη δὲ σφάραγ τε χεῖμα, καὶ
ἵππων πολυμυθία) καὶ τ' αἰχμαλώτων ἕνα τ' αὐτῶ
Φίλων αἰτήσας, ἀρῆκεν ἐλεύθερον.

Βέπαλ). ὄν). Ἰ Ἀεισοφάνης

Εἰ νῆ Δία τίς τὰς γνάθους τέταν δὲς ἢ τείς
Ἰ Εκοφεν ὡς) βεπάλα, Φωνίῳ ἂν ἔκ ἂν εἶχον.
Παρά τῷ Ἰππῶναι. Λάβέε με θομάπον, κόψω
βεπάλα τὸν ὀφθαλμόν.

Βέπαις. ἴ ὄν). ἐφῆλιξ. βουκόλ). καὶ αἱ μέ-
λιοςαι, ἔπι βοηλαύταις εἰσιν.

Αἰεὶ) τοι βέπαισι ὡς) ἀζοῖλο μελίοςαι

Τύμβ), Ἰμπερία λειβόμην) μέλι.

Ἰππῶ) ἢ σφικῶν γένεσι, ταῦροι δὲ μελίοςαι.

Βέπεινα. ἡ μεγάλη πείνα.

Βεπλήξ. πέλεκυς. μάστιξ. βέκησεν. καὶ αὐθις
Καὶ) κέντε) ὀπιθονογῆ, καὶ βέροφα δεσμά τινόν-
των.

Βεργάων. ἴ ὄν). ὡς) τῆ ἐσπέραν, ἔνθα Βελισά-
ει) ἀφῆρες πολέμου δὴνεγκεν.

Βῆς ἑβδομ). ἐπὶ τ' ἀναιδῆτων. οἱ γὰρ πένητες
ἐμψυχον μὴ ἐχρήσις θυσα, ἐπλατῆον ἐξ ἀλθύρα. θυ-
μένων δὲ τ' ἐξ ἐμψύχων, ὡς) βράτα, ὕς, αἰγὸς, βοὸς,
ὄρνιθ), χλωὸς, ἐθύετο ἑβδομ) ὁ ἐξ ἀλεύρα καὶ
ἀφ. τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν.
Ἰ Ἐπίγραμμα εἰς βῆν καὶ τράγον, ἐπὶ πίνακ) χε-
ρσο) ἐγκειολαμδύς

Πῶς βῆς ὑπάρχων, ἀλλὰ γῆς ἔ τέμνης;

Ἰ Ἀλλ' ὡς) παρῶν) ἀγρότης ἀνεκλήτης;

Πῶς ἔχῃ καὶ σὺ ὡς) νομὰς ἀπὸ βέχης,

Ἰ Ἀλλ' ἀρῆσεν εἰδῶλον ἑσπῆρας τράγε;

Ἰ Ἐσπῆρα τῷ σὺ ἐξελέγῃς χεῖραν.

Βῆς) ἑβδομ). πύμμα) κέρα) ἔχοντα, καὶ) μί-

1 Βενίμοι ἐπιπροφαί] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 277. (183. Ed. Bas. P.)

2 Βενόμιον ἔχον ἀκλάν] Haec sunt verba Sophocles *Electra* pag. 89, ut Portus monuit.

3 Ἀεισοφάνης] *Ἰστορικά* pag. 878. (549. Ed. Bas. P.)

4 Βέπαις. ὄν). ἐφ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Vespas* pag. 517.

5 Αἰεὶ) τοι βέπαισι ὡς) ἀζοῖλο μελ.] Diff. hunc hoc est pars E-
pigrammatis in Sophoclem, quod exstat Anthol. lib. III. cap. xxv.
p. g. 296. (274. Ed. Henr. Steph. P.)

6 Ἰππῶ) ἢ σφικῶν γένεσι, ταῦροι δὲ μελ.] Est versus Nicandri
in *Theriac* i, qui legitur etiam Anthol. lib. i. pag. 126.

7 Καὶ) κέντε) ὀπιθονογῆ, καὶ β.) Anthol. lib. vii. cap. vii. Epigr.
ix. versus hic rectius ita legitur:

Βενιτῆσι. Bubulcis. Et βένομοι ἐπιπροφαί,
loca, in quibus boves pascuntur.

Βενόμιον. Boum pascua habentem. *Littus*
incolens boum pascuis abundans.

Βουλοῖσσοι. Volsci, gens [Italiae.] Hi bello
Romanis illato, & milites multos & urbes
suae gentis clarissimas amiserunt, Marcio il-
lustri apud Romanos juvene in medios hos-
tes impetum faciente, & cum fugientibus in
urbem irrumpente, suisque portas aperiente:
qui propterea & multa pecunia multisque
captivis a Dictatore donatus, caetera repudi-
avit, corona fortitudinis praemio & equo
bellico contentus. Adhaec unum ex capti-
vis, qui amicus ipsius erat, a Dictatore petiit,
cumque liberum dimisit.

Βέπαλ). Asinus. Aristophanes: *Profecto*,
si quis his maxillas bis aut ter percutiat, ut
asinis fieri solet, vox ipsis desit. Apud Hip-
ponactem: *Accipite pallium meum: asini e-*
nim oculum elidam.

Βέπαις. Adolescens. Qui pubertatem at-
tigit. Bubulcus. Item apes sic vocantur,
quod ex bobus gignantur. [In Epigramma-
te:] *Sepulcrum tuum Hymettio melle apum ex*
bobus genitarum semper stillet. Et alibi: *Ex*
equis enim vespa, & ex bobus apes generantur.

Βέπεινα. Magna fames.

Βεπλήξ. Securis. Flagellum. Stimulus bo-
vis. [In Epigrammate:] *Stimulique a tergo*
pungentes, & lora, quae boum cervicibus in-
jiciuntur, ut iis regantur.

Βεργάων. Burgaon, mons in occidentali
parte [Africae,] ubi Bellifarius diversa
bella gessit.

Βῆς ἑβδομος. Septimus bos. De stupidis di-
citur. Pauperes enim, quia vivum [bovem]
immolare non poterant, [ei similem] ex fari-
na fingeant. Sex autem animalibus vivis
immolatis, ove, fue, capra, bove, gallina,
& anfore, septimus immolabatur bos ex fari-
na confectus: qui quoniam erat inanimus,
in proverbium abiit. † Epigramma in bo-
vem & hircum, in argentea tabula caelatos.
Qui fit, quod, cum bos sis, terram non sulces,
sed ut ebrius rusticus humi recubes? Cur & tu ad
pascua non decurris, hirce, sed in argento ca-
latus stas? Sto tuam redarguens desidiam.

Βῆς ἑβδομ). Bos septimus. Est genus pla-

Κέντε) τ' ὀπιθονογῆ, & βέροφα δεσμά τινόντων.

Pro βέροφα autem scribendum potius existimo βερόφα, cum ac-
centu in penultima; id est, lora, quae boves flecunt & regunt.

8 Βεργάων. ὄν). ὡς) τῆ ἐσπέραν, ἔνθα Βελισάει) ἀφ. In
prioribus Edit. locus hic ita legitur: Βεργάων. ὄν). ὡς) τῆ ἐσπέ-
ραν. † Βεργάων. πύλλοις Κελτοματίας. ἔνθα Βελισάει) ἀφ. &c.
Sed cum verba ista, Βεργάων, πύλλοις Κελτοματίας, in MSS.
Parisi. defint, apparet, Editores illa ex r. in textum rece-
pisse, sed iudicio tam exiguo, ut verba, quae ad Βεργάων
pertinebant, violenter inde avulsa, ad vocem Βεργάων
transferrent. Caeterum de monte Burgaone vide Procopium de
Bello Vandal. lib. II. cap. XII.

9 Βῆς ἑβδομ). πύμμα.] Vide supra v. Ἀνάπτυ.

μησιν ἢ ὠφίωραῖς σελήνης. ἐκάλειν δὲ αὐτὸν βῆν, ὡς ἐκάλειν καὶ τὸ ἔβδομον, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἕξ σελή-
ναις ἐπεθύετο ἕτ' ἔβδομον, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀ-
ταλάνῃ. ὁμοίως δὲ καὶ ἀφ' σελῶν πέμμαζα πλα-
τέα κυκλοτερεῖ, ἀ καὶ ἕως ἐκάλειν. ἔτι δὲ ὡς
Εὐεπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ, καὶ παρ' Ἀχαιοῖς ἐν Ἰεῖδι.
τάπειτα δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῷ ἄγαν ἀναοδήταν. καὶ
βῆς ἐν αὐλίῳ ἐπὶ τῷ μηδὲν χρησιμβλόντων.

valde stupidos. Et, *Bos in stabulo*. Dicitur

βῆς ἐν αὐλίῳ κἀθη. παροιμία ἐπὶ τῷ ἀχρή-
σαν.

βῆς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῷ μὴ δυναμδῶν παρρη-
σιάζεσθαι ἢ ἀφ' τῷ ἰχθὺν τῆ ζώῃ ἢ ἀφ' τὸ τῷ
Ἀθηναίων νόμισμα βῆν ἔχον ἐγγεγραμμένον, ὅπως
ἐκλίπειν ἔδει τὴν παρρησιαζομένην.

βῆς ἐπὶ σωρῶ. ἐπὶ τῷ ἡδύπαθῆσαν. ἢ ἐπὶ τῷ
ἀλοθῆσαν, καὶ ἀφ' Φιμῆ ἐσθῆν κωλυομένων. καὶ βῆς
εἰς ἀμνητόν. ἐπὶ τῷ μετ' ἀφελείας καμνῶσαν.

βῆς Κύπριος. ἐπὶ τῷ χυδαίῃ καὶ ἀναοδήτα.
Φασὶ γὰρ τὴν Κυπρίαν βόαν κοροσφαγεῖν.

βῆς ὁ Μολοσσῶν. ἐπὶ τῷ εἰς πολλὰ διακεμέ-
των καὶ κατὰ κοπιομένων φράγμαζα. οἱ γὰρ Μολοσσοὶ
ἐν τοῖς ὄρεσσι κατὰ κοπιῶντες εἰς μικρὰ τὰς βῆς,
τὰς σιωτήκας ἐποιεῖν.

βῆς ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῷ ἀεὶ μοχθηῶν.

βῆσις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς, ἀφ' ἧ καὶ ἡ
πόλις καλεῖται.

βῆσαθμον, καὶ βεσαδῖον. τὸ βοοστάσιον.

βητάδης. ἡ δῆμιός ἐστι τῆς Οἰνιῶδος βητία. ἀφ'
ἧς βητάδα οἱ δημόται.

βῆτης. ἕτ' τῷ ἱεροσύνῳ ἔχει, καὶ οἱ ἀπ'
αὐτῆς βητάδα ἐκλήθησαν. καλεῖνται δὲ ἐν Ἐπεοβητιά-
δα οἱ ἀπὸ τῆς βῆτης. τὸ γὰρ ἐπεὶ ἀληθῆς διλοῖ.

βηταλίων καὶ Κοροῦβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρία
διεβέβησαν. ἡ Αἰσιφάνης.

Τέως δ' ἀβελιερῶταισι

Κεχλωότες⁸ Μαμμάκωται,

Μελιτίδα κἀθῶται.

βῆτης. βοοτόμος. ἡ αὐτὰρ ὁ βῆτω ἀπὸ ἐν
πλαγίαν ἴει. ὁ δὲ βοοτάδης γὰρ ἀπεκράνζει βοὸς
κέρας.

βῆτομον. ἡ Φυλάειον ὡς ἀπὸ πλῆσιον καλάμῳ, ὅπως
ἐοδίσσιν οἱ βῆτες.

¹ Πρωτοφάξ] Supra v. Ἀνάπτυς minus recte legitur πρωτοφάξ.

² Βῆς ἐν αὐλίῳ κἀθη] Vide Henr. Steph. in Animadvers. ad
Adag. Erasmi pag. 12.

³ Βῆς ὁ Μολοσσῶν, ἐπὶ τῷ εἰς πολλὰ ἀμνητόν.] Ex Zenobio.

⁴ Βῆς ὑπὸ ζυγόν] Sic habent 2 MSS. Paris. At in prioribus
Edit. excusum est βῆς ἐπὶ ζυγόν, quod minus placet.

⁵ Βητάδης, δῆμιός ἐστι τῆς Οἰνιῶδος βητίας.] Ex Harpocrate.

⁶ Βῆτης, ἕως πρὸς ἱερωσύνῳ.] Et hunc articulum ex Harpocrate
descripsit Suidas.

⁷ Ἀεισφάνης] Ranis pag. 258. (169. E.J. Bas. P.)

⁸ Μαμμάκωται] Sic etiam legitur apud Aristophanem. Sed
metri gratia scribendum est Μαμμάκωται, quoniam syllabam pe-

centæ, cornua habens ad imitationem lunæ,
cum primum apparere incipit. Vocant
autem [illud placentæ genus] bovem, adden-
tes septimum quod post sex Lunas immola-
retur, ut [testatur] Euthycles in *Atalanta*. Si-
militer etiam Lunæ erant placentæ latæ & ro-
tundæ, sic dictæ, [quod speciem Lunæ refer-
rent.] Reperitur autem nomen hoc apud
Euripidem in *Erechtheo*, & Achæum in *Iri-
de*. Dicitur proverbium illud in homines
in eos, qui ad nullam rem utiles sunt.

βῆς ἐν αὐλίῳ κἀθη. *Bos in stabulo sedes*. Pro-
verbium in eos, qui ad nullam rem sunt utiles.

βῆς ἐπὶ γλώττης. *Bos in lingua*. De iis, qui
libere loqui non audent: vel ob animalis hu-
jus robor, vel quod Atheniensium nomisma
bovis imagine signatum esset, quod eos, qui
liberius loquebantur, pendere oportebat.

βῆς ἐπὶ σωρῶ. *Bos apud acervum*. De iis,
qui delicate & molliter vivunt. Vel de tri-
turantibus dicitur, & quorum os como obli-
gatum est, ne comedant. Et, *Bos in messem*.
De iis, qui cum fructu laborant.

βῆς Κύπριος. *Bos Cyprius*. Dicitur de ho-
mine plebei & stupidi ingenii. Ajunt enim
boves Cyprios stercore vesci.

βῆς ὁ Μολοσσῶν. *Bos Molossorum*. Dicitur
de rebus, quæ in multa frustra dividuntur &
conciduntur. Molossi enim in fœderibus
pangendis bovem in minuta frustra difficere
solebant.

βῆς ὑπὸ ζυγόν. *Bos sub jugum*. De iis, qui
semper laborant.

βῆσις. *Busiris, Ægypti Rex*, a quo & urbs
nomen accepit.

βῆσαθμον & βεσαδῖον. *Bovum stabulum*.

βητάδης. *Butades*. Butia est populus tribus
Oeneidis; cujus populares dicuntur Butadæ.

βῆτης. *Butes*. Hic sacerdotium habuit, e-
jusque posterii vocati sunt Butadæ, vel Eteo-
butadæ, [quasi dicas veri Butadæ.] Ἐπεὶ enim
verum significat.

βηταλίων. *Butalion & Corœbus & Melitides*
ob stultitiam [a Comicis] perstringebantur.
Aristophanes: *Interea ut stupidi & hiantes*
Mammacuthi & Melitidæ sedent.

βῆτης. *Bubulcus*. [In Epigrammate:] *At*
[taurus] *in bubulcum ex adverso irruit. Ille*
vero clava curvum cornu a capite bovis decussit.

βῆτομον. *Parva planta, similis arundini,*
quam boves edunt.

ultimam oportet esse brevem. Hesychius: Μαμμάκωται, μωρῶς
πῆ, ubi recte syllaba penultima per u scribitur. Vide etiam supra
v. Ἀεισφάνης.

⁹ Αὐτὰρ ὁ βῆτω ἀπὸ ἐν πλαγίαν ἴει.] Locus hic in codice MS. Epigrammatum
inceditorum sic distinguitur:

— Αὐτὰρ ὁ βῆτω

Ἀπὸ ἐν πλαγίαν ἴει* ὁ δὲ βοοτάδης

Γυρὸν ἐπεκράνζει βοὸς κέρας.

Vide infra v. Ἰξωλ, ubi Epigramma, ex quo verba hæc decerpta
sunt, integrum exhibemus.

¹⁰ Βῆτομον. Φυλάειον παραπλ. καλάμῳ, ὅπως ἐοδίσσιν οἱ βῆ.] Ex
Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 572.

Βετόροις. τοῖς πλήθησι τῆς βόας. Μανυράσιοι ἔχουσι δόρατα ἰεβετόροις ὀβελοῖς ἴσα.

Βετέισα. ὄνομα ὄφρα.

Βετύπ⊙. βεθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλον πελέκη.

Βεφάγ⊙.

Ἰετέν² ἀεὶ κόμης ἀπεμόρξατο. τῆ δὲ κρετ' ἴχνη⊙

Βεφάγ⊙ εἰς κοίλιον ἀβαπὸν ἰλο λέων.

Βεφόνια. ³ ἐορτὴ παρὰ Ἀθηναίους πᾶν δελφία. ἐν γὰρ τοῖς Διίπολις Φασὶ τὸν βῆν τὸ πόπανον Φαγαῖν τὸ παρεσκευασμένον εἰς θυσίαν. Θαύλων δὲ πῖνα, ὡς εἶχε, τῶν πελέκων σκοπέων τὸν βῆν, ὡς Ἀνδροπίων Φησί.

Βεφόνια. ἐορτὴ παλαιὰ, ἣν Φασὶ ἀγαθὰ μὲν τὰ μυστήρια ὅτε καὶ τὸν βῆν ἔθυσον εἰς Ἰωάννησιν τῆς πρώτης Φονοθήνης ἐν ἀκροπόλει βοῶς, ἀφαιμύβ τῆς πελάνης ἐν τῇ θυσίᾳ τῆς Διίπολις.

Βεφόρτων. πολυφόρτων.

-- Μέγα⁴ πλῆθρον ἀνήψαν

Δαίμοσι βεφόρτων κοίρανοι εἰκοστέων.

Βεχανδής. βῆν χρεῖν. ἐν Ἐπιγράμματι

Βεχανδής ὁ λέβης ὁ δὲ θεὸς Ἐρεασπίδα υἱὸς Κλεύβου⊙.

Βέχετα. ⁶ πόλις ἐπὶ τῆς Ἠπείρου, ἔδετέρας καὶ πληθύνει⁷ λιγυρῆν ἣν Φησὶ Φιλόχρη⊙ ἀνομάσαι ἀπὸ τῆς Θέμιν ἐπὶ βοῶς ὀχεμύλιον ἐλθεῖν ἐκείνη τὸν Δευκαλίων⊙ κατακλυσμόν.

Βεχίλις. ὄνομα τόπος. ἢ βύθια Βέχλιον.

Πάντες⁸ βεχίλις κρᾶντες Ἀργαδής. τρεῖσιν βύθιοις.

Βῶλις. ὄνομα κύριον. Πολύβου⊙ Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκλεῖναι καὶ Φιλανθρώπου⁹ τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε ἀπὸ πλαιῖνων ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος⊙.

Βῶλ⊙, ¹⁰ Δημοκρίτει⊙, Φιλόσοφ⊙. ἰσοῖαν καὶ τέχνῳ ἰατρικῷ. ἔχῃ δὲ ¹¹ ἰάσης φυσικῆς ἀπὸ πινῶν βουτηγμάτων τῆς φύσεως.

Βῶλ⊙ ¹² Μενδήσι⊙, Πυθαγόρει⊙. Περὶ ¹³ τῆς ἐν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἰσοῖαν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαθόλων. Περὶ θαυμασίων. Φυσικὰ διωαιερέ. ἔχῃ ¹⁴ δὲ ἀπὸ συμπαθειῶν καὶ ἀνισταθειῶν λίθων κτλ

1 Βετόροις ὀβελοῖς] Simili sensu Hero. lotus in *Entepe* pag. 90. dixit βετόρους ὀβελοῖς: quod Suidas supra v. Βοπέρας interpretatur μεγάλους ὀβελοῖς.

2 Ἰετέν ἀεὶ κόμης ἀπεμόρξατο. Ἰετέν κρετ' ἴχνη.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Anthologiae inedita integrum exhibemus infra v. Πρασοῖν.

3 Βεφόνια. ἐορτὴ παρὰ Ἀθ.] Vide infra v. Θαύλων.

4 Μέγα πλῆθρον ἀνήψαν Δαίμοι] Verba haec descripta sunt ex Epigrammate inedito in scolopendram, quod alibi cum Lectore communicabimus.

5 Βεχανδής ὁ λέβης ὁ δὲ θεὸς Ἐρεασπίδα.] Locum hunc ex codice MS. Epigrammatis ineditorum emendavi, qui in prioribus Edit. corruptissime sic legitur: Βεχανδής ὁ λέβης ὁ δὲ θεὸς Ἐρεασπίδαυλοῦ, ἰσοῖαν. In scriptum autem Epigramma, ex quo verba haec descripta sunt, est in E. L. v. S. Holstenius ad S. ephanum Byzantium v. Τέχνη.

6 Βέχια πόλις, ἐπὶ τῆς Ἠπείρου. εἶπε. Ex Hyperbatione. Vide cum infra v. Θέμιν, ubi eadem ἀπλεῖν repetuntur.

7 Πληθύνει] Sic recte scriptum est in MSS. Paris. itemque in-

Βετόροις. Boves pungentibus. Maurusii habent hastas, similes verubus, quibus boves figuntur.

Βετέισα. Nomen serpentis.

Βετύπ⊙. Qui boves maectat. Qui boves securi ferit.

Βεφάγ⊙. [Qui boves vorat. Vel, valde vorax.] Vix comas abstersa pluvia siccaverat, cum leo bobus infestus vestigia ejus secutus in cavum specu venit.

Βεφόνια. Festum apud Athenienses valde antiquum, [quod a eade bovis nomen accepit.] In festo enim Diipoliorum ferunt bovem placentam sacrificio destinatam devorasse, quem Thaulon quidam confestim securi interfecit, ut ait Androtio.

Βεφόνια. Festum antiquum, quod post Mytheria celebrari solitum fuisse tradunt: quo tempore & bos immolabatur, in memoriam primi bovis in arce occisi, qui placentam devoraverat, cum Diipolis [Jovi] sacrificium fieret.

Βεφόρτων. Magnum onus gestantium. Ingens hoc latus Domini navium onerariarum, quae viginti remis instructae sunt, Diis suspenderunt.

Βεχανδής. Bovem capiens. In Epigrammate: Lebetem hunc, qui bovem capit [Diis] dedicavit Cleobotus, Eriaspidae filius.

Βέχετα. Bucheta. Urbs est Epiri, generis neutrius & pluralis numeri: quam Philochorus ait sic dictam fuisse, quod Themis tempore diluvii Deucalionis bove vecta illuc accesserit.

Βεχίλις. Buchili, nomen loci, cujus casus rectus est Βέχλιον. [Item βέχλι⊙, fertilis, vel pascuis abundans. In Epigrammate:] Panes, qui fertilis Arcadiae regnum tenetis.

Βῶλις. Bolis. Nomen proprium. Polybius: Achæus vero, cum prompto studio & humaniter Bolin exceperisset, de singulis eum accurate percontatus est.

Βῶλ⊙. Bolus, Democriteus, Philosophus, [scripsit] historiam & artem medicam, in qua agitur de sanationibus morborum, quae ab occulta naturae vi proficiscuntur.

Βῶλ⊙. Bolus Mendesius, Pythagoreus. Scripsit de utilitate, quam ex lectione historiarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis Physicis. Praeterea de sympathiis & an-

fra v. Θέμιν. At priores Edit. male habent πολλωχῶς.

8 Πάντες βεχίλις κρᾶντες Ἀργαδής.] Pentameter hic est pars Epigrammatis inediti, quod infra v. Κρᾶντες integrum cum Lectore communicabimus.

9 Τὸν Βῶλιν] Scribendum est τὸν Βῶλον, ut legitur infra v. Ἐκπεινῶς, ubi fragmentum hoc repetitur.

10 Βῶλ⊙, Δημοκρίτει⊙, Φιλ.] Hunc Bolum laudat Stephanus Byzantius v. Ἀψωθῶς: ejusdemque meminit Scholiasta Nicandri ad *Iberiacam* pag. 35. sed ubi corrupte hodie legitur βῶλ⊙.

11 Ἰάσης φυσικῆς] Quae a Graecis appellantur ἰάσεις φυσικαὶ docet Reinell. *Var. Lect.* pag. 392. quem vide.

12 Βῶλ⊙ Μενδήσι⊙.] Nomen hoc restituendum est Columellae, apud quem lib. vii. cap. v. hodie Dolus Mendesius minus recte legitur, ut observavit Reinellus *Var. Lect.* lib. 1. cap. ult.

13 Περὶ τῆς ἐν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἰσοῖαν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαθόλων.] Verba haec obscura sunt, ex quibus vix sententiam aliquam elicere potui.

14 Ἐχῃ δὲ ἀπὸ συμπαθ. καὶ ἀνισταθ. λίθων] Emendo & suppleo: σιχί-

φιχίων. Περὶ σημείων ἢ ἐξ ἡλίου, καὶ σελλιώνης, καὶ ἄρκτου, καὶ λύχνου, καὶ ἰεῖδος.

Βῶλ⊙ ἄρρα. ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοῦμεν ἄνθρωποι. ὁμοία τῆς, Θαλάτῃ ἐν χερσὶν ὕδατος. Βῶλ⊙ δὲ, ἢ δρόσ⊙.

Βωμακθύματα. Βωμολοχεύματα.

Βάμαξ. βωμολόχ⊙. ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν, πρὸν κερπυθιῶνα, αἶψαν. τρώσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακισθῶν.

Βωμολοχεύεσθαι.² Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγροντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τῶν βωμῶν καθίζοντες, καὶ μὲν κολακείας προσάλλουσαντες. ἐπὶ δὲ οἱ ὑπερλαμβανόμενοι τὰς θυσίας αὐλήται καὶ μάντιες. ἐν μεταφορᾷ δὲ τῶν ἐλέγρον βωμολόχοι καὶ πνευ δόλοιοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὅπῃν ὑποκρίνοντες ἐπὶ κέρδει, ἀφ' ἧς παίζων τε καὶ σκώπτειν. ὡς τὸννοματεία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανηγύμασι.

Βωμολοχεύσαιλο. ἀντὶ τῶν ἀγροῦν πει εἴποι, ἢ ὑπετέλες.³ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις ἔχει ἀρμονικῶν

Ἐνταυτοῦ τὴν ἁρμονίαν, ἢ οἱ πατέρες παρέδωκαν. Εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιλο, ἢ κάμψαιεν πινάχου,

(οἰοῦναι κεκλασμένη τῆς Φωνῆς ἢ ἄδῃν ὑπερέγκλιον.)

Οἷας οἱ νῦν τὰς ἑξήκοντα, ταύτας τὰς δυσκολοκάμπους,

Ἐπελάβεο τυπόμεν⊙ πολλὰς, ὡς τὰς Μῆσας ἀφανίζων.

Καὶ αὐτῶν. Πολλὰ μὲν ἐν καὶ ἄλλα τῆς τῶν βωμολοχίας τε καὶ αἰμυλίας μαζύρια ἀφ' ἑαυτῶν ἐν δὲ

Βωμολόχ⊙. ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν λοχῶν, ὑπὸ τῶν λαβῶν πρὸς τῶν θυσιῶν. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησιῶς τῶν ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων. καὶ βωμακθύματα καὶ βωμολοχεύματα. Ἐπιλόδοξ⊙ Κυρηνάει⊙, ὁ ὑπερέτελλ⊙ καὶ γελοιοποιός. πῆρες δὲ τῶν μέγα πινάχου ὑπεραπέλας κόλακα. καὶ τὸν παιδῶρον δὲ καὶ συκοφάντην. καὶ ἑβωμολόχ⊙, ὁ κερπυθῶν, ἀσεβής. ὡς τῶν λοχῶν τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτύττειν θυμᾶτα, ἢ τῶν θυσιῶν, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσι π. ἢ ἑβωμολόχοις ἔπεισι, τοῖς ὡς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λοχῶν ἀπὸ τῶν βωμῶν καὶ βωμολοχῶν πρὸς λαβῶν μετίνεον ἢ λέξις. ἔτσι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπέσθην κολα-

tipathiis. De lapidibus secundum ordinem alphabetici. De signis, quæ ex inspectione Solis, Lunæ, urfæ, lucernæ, & Iridis, observantur.

Βῶλ⊙ ἄρρα. *Gleba arum.* De iis, qui parvis magna augere student. [Proverbium hoc] simile est illi, *Mari aquam torrentis* [addis.] Βῶλ⊙ vero, per ο, est ros.

Βωμακθύματα. Dicta vel facta scurrilia.

Βάμαξ. Scurra. [Proprie,] qui ex ara aliquid aufert, antequam sacrificium Diis oblatum sit. Dicitur etiam de hominibus mollibus & effœminatis.

Βωμολοχεύεσθαι. [Scurrari.] Βωμολόχοι proprie appellabantur, qui, cum sacrificia fierent, juxta altaria sedentes, adulando aliquid petebant: itemque tibicines, & vates, qui ad sacrificia adhibebantur. Per metaphoram vero ab his ductam βωμολόχοι appellabantur scurræ & humilis animi homines, lucri gratia quidvis perferentes, & jocando cavillandoque [risum captantes.] Quare vocabulum hoc tria significat.

Βωμολοχεύμασι. Fraudibus & dolis.

Βωμολοχεύσαιλο. Scurrile & triviale quid dicitur. Aristophanes *Nubibus* de corruptione veteris musicæ loquens ait: *Intendentes harmoniam, a majoribus traditam. Quod si quis ipsorum verbum aliquod scurrile protulisset, aut in cantando vocem varie inflexisset, secundum eam modulandi rationem, quam Phryniis introduxit, admodum sane difficilem; multis illico verberibus cadebatur, ut qui artem musicam corrumpere.* Et iterum: *Scurrilitatis igitur & assentationis illorum multa alia circumferuntur testimonia: inter quæ & hoc est.*

τοῖς ἄρα καὶ ἐν.εἶνο.

Βωμολόχ⊙. Qui aris assidet ut aliquid accipiat ab illis, qui sacrificant. Per metaphoram vero inde ductam sic vocatur & ille, qui utilitatis suæ causa alicui assentatur. Et βωμακθύματα, dicta vel facta scurrilia. Apollodorus Cyrenæus [βωμολόχοι vocat hominem] factum & ridiculum. Quidam vero, adulatorem factum & urbanum. Item, fraudulentum & calumniatorem. Et βωμολόχ⊙, improbus & impius: per metaphoram ductam ab illis, qui insidiantur victimis, quæ aris imponuntur; vel etiam sacrificantibus, ut precibus aliquid ab illis impetrent. Et βωμολόχοις ἔπεισι, verbis blandis & adulatoriis: quæ significatio ducta est ab illis, qui aris assidentes sibi dari aliquid petunt. Hi enim

¹ Ἐπὶ δὲ ἀπὸ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν. Περὶ λήτων. Hanc lectionem in versione secutus sum. Cæterum Boli hujus opus ἀπὸ συμπαθῶν ἐ ἀντιπαθῶν laudat Scholiasta Nicandri ad *Theiaca* pag. 35.

² Βῶλ⊙ ἄρρα] Zenobius habet, Βῶλ⊙ ἄρρα. ἢ ὡς τὸ βωμολοχεύειν πεπρω. Reperit ibi Hesychius ad locum illum Aristophanis, quem Suidas hic adducit.

³ Βωμολόχοις ἔπεισι, τίς ὡς χ. — λάβωσι π] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 176.

⁴ Περὶ ἀφ' ἑαυτῶν] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est ἀπὸ ἀφ' ἑαυτῶν.

⁵ Κατὰ Φρυγίαν] Huc faciunt verba illa Hesychii v. λέσσι⊙ ἀλλῶν. Οἱ δὲ Φρύγιοι, ἢ ἐ μᾶλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ καταμάχεται ἔπος, ὡς ἀφ' ἑαυτῶν τὴν μουσικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν βωμολοχῶν πεπρω. Reperit ibi Hesychius ad locum illum Aristophanis, quem Suidas hic adducit.

⁶ Ἐπιλόδοξ⊙ Κυρηνάει⊙, ὁ εὐτετέλλ⊙ καὶ γλ.] Rectius Etymologus: Ἐπιλόδοξ⊙ δὲ ὁ Κυρηνάει⊙ τὴν εὐτετέλλειν ἐ γλωσσιστοῖς: subintellige, ἕπως καλῶς.

⁷ Βωμολόχ⊙, ὁ κερπυθῶν, ἀσεβ. — λάβωσι π] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 176.

⁸ Βωμολόχοις ἔπεισι, τίς ὡς χ. — λάβωσι π περὶ τῶν θυσιῶν] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 229. (145. Ed. Bas. P.)

³ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 178. (108. Ed. Bas. P.)

κεύθες λοβεῖν πὺ ὤξυ τῶν θυόντων. † Ἀγαθίας· Οὐ γὰρ σύνητες ὁ Ναρσῆς ἔμοιγε, ἔρη, βωμολοχίας τε καὶ γλιαχευῆς ἐλπίσιν ἐγκαλωπίζεσθαι. Καὶ αὖτις Ἰσιδάριος Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπίχραεις ἰὼ, θύτρεπε-
λίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω.

Βωμῶν. ἑξαπίδα Λάκωνες.

Βωμῶς. τέρμινος· καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων αὐτῶς· τὸ λέγειν ἐπίχρα· ἐφ' ὃν Κρατῆς ἀναβάς, ἑξέστη· Κρατῆς δὲ πολυεὶς τὰ Κρατῆτι, εἰρηκε. Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὁ γὰρ βωμῶς θυεσσι καὶ δὴ ἀντὶ τῆς ἐξ ἐτόμιμ ἐπὶ παρεσκευασμένον.

Βωμοί. ἢ τῶ λέγειν αἰ βάσις, ἑξάδες.

Βῶν. ἑξαπίδα Ἀργεῖοι. ἀντὶ τῆς βῶν, ἢ τοὶ βύσσαν.

Βῶν· ἑξαπίδα τῆς Μουσίας, τῆς ὤξυ τῶ Ἰσραὴλ ποταμῶ ὤξυλεταμῶν, ἀνὴρ σιωπέως ἐς ἄχρον ἠκαν καὶ λίαν ἀγαθὸς τὰ τε πολιτικὰ καὶ πολέμια. ἰὼ ἐπὶ Ἰουστινιανῶ.

Βῶνυσοι. ἑξαπίδα. βωκόλοι.

Βῶρ· ὄνομα κύριον.

Βῶροι. ὀφθαλμοί.

Βῶς. βύσσα. ἀσπίς.

Βωσόμεθα. καλέσομεν. μαρτυρούμεθα.

Βῶσον. ἑξαπίδα βοήθησον. Κρατῆτι.

Βωσρεῖν. καλεῖν. βοῶν. Ἀριστοφάνης· Ποίησω τῆς δημότας βωσρεῖν ὅτι ἐγὼ πεκτέμενον.

Βῶπον. τόπος.

Βῶπιν. ἑξαπίδα ἑξέν. Λάκωνες.

Βωλιάνευα. ἢ βόλιεσσα τῆς ἀνδρας.

Βώτορες. βοήτορες. νομῆες. ἐν ἑξαπίδα Ἐπιγράμματι·

Τὸν νομίην καὶ ἑπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἀνδρας
Σινόρμον, κλαχάν τ' ἔχῃ τρέσαντα κυνῶν,
Πέφνε, καὶ ἐν ταύτης ἐκρέμασεν πίτυ.

Βῶχαν· ὄνομα κύριον. ἰὼ δὲ Γερμανῶν ἀρχηγῶς· ὅς ἐπὶ Ἰουστινιανῶ τὸν Βῶσπορον ἐπόρθησε. Ζήτη ἔν τῶ Βῶσπορ.

Βεαβεύς. δολιχῆ. ἐπιψήφίζεται. ἀφ' ἀνέμῃ. Καλῶς γὰρ σφίσι τῆ δαιμονίᾳ βεαβεύσαντι τὰ χεῖρ τὸν πλῆν.

Βεαβαθίης. διοικητής. κριτής. ὀφειτής. καὶ Βεαβεῖον, ἐπιπύκνισμα ἀμοιβῆς.

1 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24.

2 ἑξαπίδα] Puto legendum ἑξάδα. Vide paulo post v. Βωμοί.

3 ἑπίχρα] Priores Editt. habent ἐπίχρα. At in MSS. Paris. exaratum est ἐπίχρα, quam lectionem vulgatæ prætulī. Significat autem ἐπίχρα λέγειν, talia dicere, quæ procul a circumstantibus exaudiri possunt.

4 Κρατῆς ἀναβάς πρὸς Κρατῆτος] Idem de Cratete refert Nonnus in Expositione Historiarum, quarum meminit Gregorius in priori Invektiva contra Julianum Imperatorem. Verba ejus hæc sunt: Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυριακὴν φιλοσοφίαν, λαβὼν πρὸς ὑπὲρχει-
ται αὐτῷ, ἐξήλθε πρὸς δῆμον, κρητῆς ἔπει· Κρατῆς δὲ πολυεὶς τὰ Κρατῆτι.

5 Ἀριστοφάνης] In Pace pag. 694. (471. Ed. Bas. P.) Vide etiam intra v. Θύρα.

precibus blandis rogabant sacrificantes, ut de victimis, quæ immolabantur, sibi aliquid impertirentur. † Agathias: Non enim, inquit Narses, moris mei est, aliis assentari, & blandis pollicitationibus uti. Et Damascius de Isidoro inquit: Ille vero festivus erat & comis; at a dicacitate & scurrilitate alienissimus.

Βωμῶν. Aram. Lacones ἑξάδα sic vocant.

Βωμῶς. Ara. Item locus excelsus, vel suggestus, unde dicentes exaudiri possunt. In talem locum cum ascendisset Crates dixit: Crates dimittit ea, quæ sunt Cratetis. Et Aristophanes: Ara enim foris parata est.

Βωμοί. Sic etiam vocantur gradus, & lecti ex foliis frondibusque arborum extructi.

Βῶν. Argivi clypeum ita vocant. Dicitum est autem pro βῶν, i. e. [bovem,] vel pellem bubulam.

Βῶν· Bonus, dux Mysiæ Istro fluvio adjacentis, vir acutissimus & prudentissimus, & rerum tam civilium quam militarium peritissimus. Vixit sub Justiniano.

Βῶνυσοι. Coloni. Bubulci.

Βῶρ· Borus. Nomen proprium.

Βῶροι. Oculi.

Βῶς. Pellis bubula. Clypeus.

Βωσόμεθα. Vocabimur. Testabimur.

Βῶσον. Pro βοήσον. Clama. Cratinus.

Βωσρεῖν. Vocare. Clamare. Aristophanes: Efficiam, ut verberibus egregie depexus popularium opem implores.

Βῶλιον. Locus quidam.

Βῶπιν. Arare. Lacones.

Βωλιάνευα. [Epithetum terræ.] Viros pacens vel alens.

Βώτορες. Pro βοήτορες. Pastores. In Epigrammate: Pascua & stabula bouum & pastores ladentem, nec latratum canum formidantem [Eualces] occidit, & ex hac pinu suspendit.

Βῶχαν· Bochanus. Nomen proprium. Hic Turcorum dux fuit, qui sub Justiniano Bosporum vastavit. Quare in v. Βῶσπορ.

Βεαβεύς. Dativo jungitur. Decernit. Dispensat. Cum navigatio, Deo annuente, ex voto ipsis successisset.

Βεαβαθίης. Moderator. Judex. Dispensator. Et βεαβεῖον, præmium victoriae.

6 Βῶν. ἑξαπίδα] Vide Scholiastam Homeri ad Il. M. v. 105. & 137.

7 Βῶνυσοι. ἀπικτοι. βωκοί.] Vide Etymologum v. Βωμῆς.

8 Βοήθησον] Lege βοήσον.

9 Ἀριστοφάνης] Lystrata pag. 881. (556. Ed. Bas. P.)

10 Βωπῖν] Vide Hesychium v. Βωπῖν.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸν νομίην καὶ ἑπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἀνδρας
Σινόρμον, κλαχάν τ' ἔχῃ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐαλκῆς ὁ Κρης, ἐπιπύκνισμα μάλιστ' ἀμοιβῶν,
Πέφνε, καὶ ἐν ταύτης ἐκρέμασεν πίτυ.

Βραβεῖς. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. Ἰσοφοκλῆς.
Ὅσον γὰρ εἰσεκίρυσαν βραβεῖς δρόμον ἀφ' αὐλῶν πέν-
ταθλ', ἀ νομιζέται.

Βράβυλα. τὰ καλὸν δρυά. Δαμασκιώα. Θεόκρι-
τος. Ὅργανες βραβύλοισι κατὰ κελύθους ἔραζε.
Ἀθηνᾶ δὲ ἐν τῷ δούτερω τῷ Δαιμοσοφιστῶν Φη-
σι, Σέλευκον ὀνομάζειν κοκκύμυλα καὶ βράβυλα
καὶ μάδρυα. εἰρηται δὲ βράβυλά πνα ὄντα, τὰ τιῶ
βορᾶν ἐκβάλλουσι. ἐπὶ δὲ μαλακικὰ τῆς γαστρός.
εἰρηται δὲ καὶ μάδρυα, οἰονεὶ μαλόδρυά πνα ὄντα.
Δαμασκιώα δὲ λέγει κατ' ἐξοχίω, ἀφ' τὸ ἐν
Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργεῖσθαι ὄβθαλέστερα καὶ
καλλίονα εἶναι.

Βραγχίδα. Οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκούν-
τες Ξέρξῃ χειζόμενοι τὸν νεᾶν τῷ ὄπρωτος Ἀ-
πόλλωνος τοῖς βαρβάρους προῦδοσαν καὶ ἐσυλήθη
τὰ ἀναθήματα πᾶσι πλείονα ὄντα. δεδότες ἐν οἱ προ-
δοτῶ τιῶ ἐκ τῶ νόμων καὶ τῶ ἐν ἀστὶ πμωρίαν, δέον-
ται Ξέρξῃ μισθὸν λαβεῖν τῆς κακίης ἐκείνης προ-
δοσίας, μέλοικιδίονα ἐν χάρα πνὶ Ἀσιανῆ. ὁ δὲ πεί-
θετα, καὶ ἀντ' ὧν εἶχε κακῶς καὶ ἀσεβῶς, ἔδωκεν αὐτοῖς
οἰκίαν εἶδεν ὅσα ἐμελλον ὀπιβήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος
ἐπὶ, ἀλλ' ἔξω τῶ δέους ἔσεσθαι τῶ καλειληφότη αὐ-
τῶς τε καὶ τὸ ἐκείνων γένος. κατὰ λαχόντες τὸν χρό-
νον, ἐν οἰωνοῖς ἔδαμῃ χερσὶ πόλιν ἐγείρουσι, καὶ τί-
θενται Βραγχίδας ὄνομα αὐτῆ, καὶ ὄντο μὴ μόνες
ὑποδράμα Μιλησίας, ἀλλὰ καὶ τιῶ δίκλι αὐτῶ.
ὁ μὴν ἐκάθουθεν ἢ τῶ Θεοῦ προνοία. Ἀλέξανδρος
γὰρ, ὅτε τὸν Δαρειὸν νικήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγ-
κερατῆς ἐγένετο, ἀρχῆσας τὰ πολυμήνια, καὶ μισή-
σας αὐτῶν τιῶ τῶ γένος ἀφροχίω, ἀπέκλεινε πάν-
τας, κακῶς εἶναι κρίνων τῶς τῶ κακῶν ἐκλήρους, καὶ τῶ
ψυδάνυμον πῆλιν καλίσταψι καὶ ἠφάνισε.

Βραγχί. πᾶσι πρὸς τὰς ὕς γινόμενον. καὶ ζή-
τη ἐν τῷ Διάρροια.

Βραδύς. ὁ μὴ ἀγχίνος. Καπιλήσιμων καὶ βρα-
δύς. Ἀειποράνης Νεφέλαις. ὁ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶ σώ-
ματι κινήσεως παρὶληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχι-
νον καὶ κατὰ τῆς ἀφροίας φέλιθ δηλῶν.

Βράκανα. ἀγρια καὶ δύσπλυτα λάχανα.

Βρασφ. ζέει. ἀναβάλλει.

Βρασίδης, ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατη-
γός, Μεθάνου Σπυρῆσαν πρὸς Ἀθηνᾶις πολυμή-
σας ἀνεκάλεσθαι. ἠελθουσε δὲ καὶ πρὸς Πύλον στρα-
τηγῶν, πρῶτος τῆς νηὸς ἐκπιδήσας. ὁ καὶ ἐπρώθη,
καὶ τιῶ ἀσπίδα ἀπέλεσεν. ἐπὶ τῶτοις σπυρῆσιν ἐ-

Βραβεῖς. Certaminum & ludorum modera-
tores. Sophocles: *Ex omnibus enim certami-
nibus, quæ ludorum moderatores per præcones
solito more indixerant, [victor discessit.]*

Βράβυλα. Pruna, quæ vocantur Damafce-
na. Theocritus: *Rami pondere brabylorum
terram versus curvati.* Athenæus vero libro
secundo Dipsosophistarum ait, Seleucum tra-
dere, brabyla etiam vocari κοκκύμυλα & μά-
δρυα. Βράβυλα autem vocantur quasi τιῶ βο-
ρᾶν ἐκβάλλουσι, i. e. alvum evacuantia. Ventrem
enim laxant. Μάδρυα vero dicuntur, quasi
μαλόδρυα. Damascena denique appellantur
per excellentiam, quod ea, quæ Damascus
fert, reliquis sint præstantiora & pulchriora.

Βραγχίδα. Branchidæ. Qui in Didymis Mile-
siorum habitabant, Xerxi gratificantes, tem-
plum Apollinis, qui istic colebatur, Barbaris
prodiderunt, quod tunc donariis quam
plurimis spoliatum est. Proditores itaque
leges civiumque suorum ultionem veriti, hanc
pessimæ proditiōnis mercedem a Xerxe pe-
tunt, ut in quendam Asiæ locum transpor-
tentur. Ille annuit, & pro sacrilegiis dedit fe-
des inhabitandas, unde nunquam in Græciam
redituri essent, sed a timore, quo tene-
bantur, & ipsi ipsorumque posterum immunes
degerent. Regione itaque per sortem divi-
sa, urbem malis avibus condunt & Branchi-
das vocant. Et jam non Milesios tantum,
sed & ipsam Nemefin se effugisse putabant.
Verum Dei providentia neque hic dormivit.
Alexander enim, devicto Dario, Persarum
potitus imperio, & inaudiens perpetratum
facinus, odioque habens posteros illorum,
omnes interemit, existimans etiam malos esse,
qui ex malis sint orti, & falsi nominis urbem
evertit & solo æquavit.

Βραγχί. Morbus quidam suum. Quære in
v. Διάρροια.

Βραδύς. Hebes. Bardus: [*Cum senex sim*]
obliviosus & hebes. Aristophanes *Nubibus.*
Non enim de motu corporis vocabulum hoc
nunc dicitur, sed ingenium hebes & stupidum
significat.

Βράκανα. Olera agrestia, & quæ non facile
lavari possunt.

Βρασφ. Fervet. Effervescit. Ejicit.

Βρασίδης. Brasidas, Tellidis filius, dux La-
cedæmoniorum, Methonem, quæ ad Athe-
nienfes defecerat, bello recuperavit, & dux
ad Pylum strenue & fortiter rem gessit, cum
primus ex navi in terram defiliisset; ubi &
vulneratus est, & clypeum amisit. Post hæc for-

1 Ἰσοφοκλῆς: Ὅσον γὰρ εἶπεν.] Locus hic apud Sophoclem *Electra*
pag. 112. sic distinguitur & legitur:

Ὅσον γὰρ εἰσεκίρυσαν βραβεῖς
δρόμων ἀφ' αὐλῶν πεντάθλ', ἀ νομιζέται.
Vide ibi Triclinium.

2 Βράβυλα. τὰ καλὸν δρυά Δαμασκιώα.] Confer cum hoc loco Athe-
næum lib. 11. pag. 49. 50. cujus vestigia noster secutus est.

3 Βραγχίδα. οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.] Totum hunc articulum de

Branchidis ex libro *Æliani de Providentia*, qui hodie intercidit,
depromptum esse existimo; eademque est sententia Kuhnii,
qui locum hunc inter fragmenta *Æliani* retulit.

4 Ἀειποράνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Bas. P.)

5 Βρασίδης, ὁ Τέλλιδος.] De hoc, ejusque rebus gestis, legendus est
Thucydides.

6 Καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπέλεσεν.] Vide Tzetzem *Chil.* 111. cap. 1. 111.

γένοντο ἐναύσι, ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσιν ἠρξάντο. τὴν δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρακίαν εὐδοκίμην αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἀγναῖοι ἐπεγράψαντο. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέγας τῆς Βρασιδῆος καὶ Κλέωνος πελοποννησιακοῦ ἐπέλασε δέκα. Ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος. † Αἰτίας δὲ αὐτοῦ παρὰ τὴν ἑξῆς, ὡς Φρονεῖ τὰ Βρασιδα. ἄντι τῆς Λακεδαιμονίαν.

Βρασιδῆος γῆς. ὅταν καχλάζη μετὰ κινήσει. Ἐκίναγμος δὲ, ὅταν ἀναρρήσῃται.

Βραυράν. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μετῴσιες πολλὰς πύργους ἔσπευον. Καὶ Ἀειφοράνης ὡς δέσποτα, ὅσῳ ἔχῃ τὴν ἀφαιρητικὴν εἶδα. εἴρηται δὲ, ὡς τὸ ἀπὸ πελοποννησιακοῦ ἔλασεν ἀγαθὰ τὰς θεοῦ Διονυσίων. ἐστὶν ἐν τῷ Ἀρχιδάμιο.

Βραχιόλια. ὅτι τὰ παρὰ ἡμῶν βραχιόλια χλιδῶνες ὀνομάζονται.

Βραχίον. ἡ τροπικὴ ἢ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτὴν ἐργάζεσθαι περὶ αὐτὸν οἱ ἀνθρώποι. Δαβίδ· Ὅτι βραχίονες ἀμαρτωλῶν σωθήσονται.

Βραχμάν. βασιλεὺς, ὁ καὶ τῆς χώρας διὸς τῆς ἡμετέρας. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείας τῆς αὐτῆς ἔθνης ἰδίᾳ ἀναγράψας.

Βραχμᾶνες. ἔθνος ἐστὶν ἐν τῷ Ἰνδοῦ, καὶ βίον ἀκλήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τῆς ὠκεανῆς κατωικῶν, καὶ τὸν κληρὸν τῆτον ἐκ τῆς θεῆς κειμένων κληροσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ ὡρανοῦ ἄλλοξάνδρος ὁ Μακεδὼν, καὶ γένος φιλιῶν, ἐπέγραψεν Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφρασα μέγας τῆτον ἐν τῇ νήσῳ κατωικῶν οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ἐν τῷ κληρῷ τὴν πολλὴν καθαρότητα καὶ εὐκρασίαν τῆς ἀέρος. παρὰ οἷς ἔδον τετραπόδον ἔσθιν, ἢ γόργων, ἢ σίδης, σὺν οἰκοδομῇ, ἢ χρυσῶς, σὺν ἀργύρῳ, σὺν ἄλλοις, σὺν οἴνῳ, ἢ κρεοφαγίᾳ· ἀλλὰ ἔχουσιν τὸν ἠὲ καὶ γλυκὺν καὶ εὐκρασίαν ἀέρα, καὶ πάσης ἀρρώστιας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ σμικρῶς ὑπάρχει καὶ διειδέσθαι ὕδατι σπλαγχνίως, καὶ ἀδιαλείπτως προσβήσονται· καὶ οἱ μὲν ἄνθρωποι παρὰ τὸ μέγεθος τῆς ὠκεανῆς ἡμετέρας οἰκοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐπιπύουσι εἰς τὴν Γάγγην, ὡς ἔρρηκτο εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέγεθος τῆς Ἰνδίας, οἱ μὲν ἄνθρωποι περὶ τὰς γυναῖκας Ἰβήων καὶ Λυγέτων μὲν παρὰ οἷς ὑπάρχει ψυχρότεροι, ἢ

annuum ictum est, quod Athenienses violare ceperunt. Amphipolitæ vero Thraciæ vicini, gloria viri permoti, loco Agnonis conditorem urbis cum adficerunt. Bellum autem illud, usque Brasida & Cleonis obitum gestum, decem annos duravit, & Archidamium appellatum fuit. † *Causas addentes, eum Brasida favere.* Id est, Lacedæmonii.

Βρασιδῆος γῆς. Terra motus, quo terra ita quatitur, ut aquæ effervescentis instar subsultet. Ἐκίναγμος vero, cum terra in altum jactatur.

Βραυράν. Brauron, locus Atticæ, in quo Dionysia celebrabantur, & homines ebrii multa scorta rapiebant. Aristophanes: *O Domine, quantam habes proctopenteterida.* Hoc autem ideo dictum, quod Dionysiorum spectacula quinto quoque anno celebrarentur. Vide in v. Ἀρχιδάμιο.

Βραχιόλια. Brachiorum ornamenta, alias χλιδῶνες dicta.

Βραχίον. Brachium. Sic tropice potentia vocatur, quoniam brachio homines opus peragere solent. David: *Peccatorum brachia conterentur.*

Βραχμάν. Brachman, Rex, qui etiam regionis nomen dedit. Scripsit leges Brachmanum, & de ejusdem gentis Republica, lingua vernacula.

Βραχμᾶνες. Brachmanes. Gens est religiosissima, nullasque opes possidens, & habitans in insula Oceani, quam Deus velut fortē ipsis adtribuit. Eo cum pervenisset Alexander Macedo, columnam crexit, cui hæc verba inscripsit: EGO MAGNVS ALEXANDER REX HUCUSQVE PERVENI. In hac insula homines longævi habitant. Vivunt enim annos centum & quinquaginta, propter insignem puritatem & temperiem aeris. Apud hos nulla quadrupes est, non ager, qui colatur, non ferrum, non ædificium, non ignis, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non carnis efus: sed, cum habeant liquidum & suavem & bene temperatum aerem, & ab omni morbo & corruptione immunem, paucis pomis & aqua limpidissima fruentes, Deum sincere colunt, & continenter preces fundunt. Ac viri quidem in parte, quæ Oceano vicina est, habitant. Mulieres vero ultra Gangem degunt, qui fluvius in parte quadam Indiæ in Oceanum se exonerat. Viri igitur ad uxores trajiciunt Julio & Augusto mensibus, qui apud illos sunt frigidiores, Sole ad nos & Sep-

1 Τὴν δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρακίαν εὐδοκίμην αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἀγναῖοι ἐπεγράψαντο. Locus hic est mutilus, quem sic supplendum puto: Περὶ δὲ τῆς Ἀμφίπολις καὶ Θρακίαν εὐδοκίμην αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἀγναῖοι ἐπεγράψαντο.

2 Ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος. Vide supra v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

3 Ἀντὶ τῆς Λακεδαιμονίαν. Leges, ἀντὶ τῆς Λακεδαιμονίαν.

4 Καὶ Ἀειφοράνης ὡς δέσποτα, ὅσῳ ἔχῃ τὴν ἀφαιρητικὴν εἶδα. Apud Aristophanem in Pace pag. 689. (468. Ed. Bal. P.) locus hic ita legitur & distinguitur:

Ὅταν ἔχῃ τὴν ἀφαιρητικὴν εἶδα. Vide ibi S holiastum.

5 Βραχίον. τροπικὴ ἢ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτὴν ἐργάζεσθαι περὶ αὐτὸν οἱ ἀνθρώποι. Hæc del. script. fuit ex Theodoro ad Psalm. xxxvi. v. 18. ut Perizonius observavit.

6 Βραχμᾶνες. ἔθνος ἐστὶν ἐν τῷ Ἰνδοῦ, καὶ βίον ἀκλήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τῆς ὠκεανῆς κατωικῶν, καὶ τὸν κληρὸν τῆτον ἐκ τῆς θεῆς κειμένων κληροσάμενον. Omnia, quæ hic de Brachmanibus referuntur, ἀναγράφονται pene apud Palladium de

Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio confuluit.

7 Καὶ τὴν κληρὸν τῆτον ἐκ τῆς θεῆς κειμένων κληροσάμενον. Palladius pag. 7. Ἐλεγε μὲν ἔπος, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν ἐν τῷ Ἰνδοῦ, καὶ βίον ἀκλήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τῆς ὠκεανῆς κατωικῶν, καὶ τὸν κληρὸν τῆτον ἐκ τῆς θεῆς κειμένων κληροσάμενον.

8 Παρὰ οἷς ἔδον τετραπόδον ἔσθιν, ἢ γόργων, ἢ σίδης, σὺν οἰκοδομῇ, ἢ χρυσῶς, σὺν ἀργύρῳ, σὺν ἄλλοις, σὺν οἴνῳ, ἢ κρεοφαγίᾳ· ἀλλὰ ἔχουσιν τὸν ἠὲ καὶ γλυκὺν καὶ εὐκρασίαν ἀέρα, καὶ πάσης ἀρρώστιας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ σμικρῶς ὑπάρχει καὶ διειδέσθαι ὕδατι σπλαγχνίως, καὶ ἀδιαλείπτως προσβήσονται. Hæc, & quæ sequuntur, ἀναγράφονται pene apud Palladium pag. 9.

ήλιος πρὸς ἡμᾶς καὶ Βορρᾶν ὑψώσει. οἴγε καὶ
 ὑκαρπότεροι ἢ γινόμενοι πρὸς οἴτρον αὐτὸς κινεῖν λέ-
 γουσι. ὅσῳ δὲ καὶ τὸν Νεῖλόν Φασιν ἔχει ταυτὸ
 τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς πλημμυρεῖν, ἀλλὰ μεσσηῖται ἔ-
 θέρος ὑπεκλύζειν τὴν Αἴγυπτον, ὅσῳ πάντες ἡλίας ἢ
 βορειότεραν ἀφ' ἑσπέρης ζώνου, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν
 παρενοχλεῖται ποταμοῖς, καὶ συγκρούσονται, τέτρα
 δὲ πλεῖστον ἀπέχονται. καὶ ποιήσαντες μὲν ἢ γυναι-
 κῶν αὐτῶν ἡμέρας μί, πάλιν ἀνυπερεῖσι. τῆς δὲ γυ-
 ναικῆς δύο παῖδας γενήσασιν, ἕκαστος ὁ ἀνὴρ ἀνυπερεῖ
 πρὸς αὐτὴν. ἔτε μὲν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλω, ἀφ' ἧς
 πολλὴν θύλαβαν. εἰ δὲ συμβῆτε ἕτεραν ἐν αὐταῖς θύ-
 λαβῆται, μέλει πεπλασῖτος ἀφ' ἧς αὐτῆς ἢ
 συγγενόμενον αὐτῇ, ἐὰν ἔτεκεν, ἕκαστος πλησιάζει
 αὐτῇ. ἀφ' ἧς τῆσσι ἔδὲ πολυάνθρωπος ὅσῳ αὐτῶν ἢ χῶ-
 ρα, ἀφ' ἧς τὴν ὀλιγορήτιαν.

propter regio illorum non abundat hominum
 Βραχυμυθίας. Βραχυλογίας. καὶ Βραχέσιν, ἀν-
 τὶ τῆς ὑπελείσι.

Βραχυελῆ. σύνομον. μικρόν.

Βραχυφειγίτης. ὁ ὀλιγοφάγος. Καὶ ἢ Βραχυφειγί-
 τος λύχνος σέλας.

Βρέγμα, καὶ βρεγμός. τὸ ὑψώσιον μέρους.

Πλήξας ἢ αἰγιάνειον βρέγμα κυμαγέπιδι.
 ἐπὶ Ἐπιγράμματι.

Βρεκεκῆς κοᾶξ κοᾶξ. ἐφύμνησον πρὸς Ἄριστοφάνην
 ἐν Βαλεράχου. μίμημα Φωνῆς Βαλεράχου.

Βρέμει. περὶ ὄσφ. ἢ χεῖν ποιεῖ.

Βρενθύεσται. ἀφ' ἧς θυμὸν μειωθεῖσθαι, ἢ πρὸς-
 ποιῆσθαι ὀργίζεσθαι. ὅσῳ δὲ σοβαρὸν μὲν πολλὰ
 μᾶλλον κείρεται. καὶ βρενθύεσται, ἐπὶ ἕρπεται.
 βρενθῆ δὲ εἶδος μύρου, ὃ χεῖρόν μιν αἰ γυναικῆς
 μέγα φρονεῖσι. ἢ βρενθῆ, σεμνυνῆ, ἢ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑ-
 σωλῆ. ἢ ὅσῳ ἢ ἀπιδεδωκότες ἐαυτοῖς, σοβαρῶς τε
 βαδίζουσιν. ὡς τῆ μὲν Προδίκου ὄντι σοφοῦ. τῆ δὲ
 Σωκράτους κεινὸν μόνον ἐπὶ σοφία δόξαν κερταμύρα.
 Ἄριστοφάνης ἢ Νεφέλαις

Σοὶ δὲ
 Ὅτι βρενθύη ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὴν ὀφθαλμῶ
 πρὸς βάλλη.
 ἀπὸ βρενθύνεισιν σεαυτὸν τὰ ἀχίματι, καὶ ταυρηδὸν ὄρεῖς,
 ἢ ἀλαζονικῶς. ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ βρενθύνεισιν μύρου. καὶ
 βρενθύεσται, ἐπὶ κείρεται, μέγα φρονεῖσιν. ἢ Ἄγα-

1 Ἐυκαρπότεροι] Palladius habet ὑκαρπότεροι, quod magis arri-
 det.
 2 Ὅσῳ] Scribe ὅσῳ.
 3 Ὅσῳ πάντες ἡλίας τὴν βορειότερον.] Emendo, ὅσῳ πάντων ἢ ἡλίας τὴν
 βορειότεραν &c.
 4 Καὶ βραχυφειγίτης λύχνος σέλας] Verba hæc decerpta sunt ex E-
 pigrammate Philippi, quod ex codice MS. Epigrammatum inedi-
 torum hic cum Lectore communicabo.
 Δουκῶδες αἰπὸν ἔχον ναύταις τηλεσκοπὸν ἔχον,
 Φοῖβε, τὸ ἰοίῳ λαβόμενος πλάγῃ,
 Δίξω πᾶσι πρὸς μὲν ἡμῶν χερσὶν ἀπὸ δάπτει.
 Καὶ σπονδὴν ὀλίγη κερταμύρα κύλικι.
 Καὶ βραχυφειγίτης λύχνος σέλας. ἐν βρενθύνεισιν
 Οἴχτης (forte ὀλπης) ἡμῶν ἢ πινόμενον σέλας.
 Ἄντ' ὅσῳ ἢ ἡλίας, ἐπὶ δὲ ἰσὶα πινόμενον αἰπὸν
 Ὀύριον, Ἄκτικος σὺν ὄσφιν ἐς λιμῆας.

tentrionem adscendente. Idem etiam cum
 magis temperati sint, vehementem Veneris
 appetitum in illis excitare dicuntur: utie-
 tiam Nilum ferunt non cæterorum flumi-
 num more exundare, sed media ætate Ægy-
 ptum aquis obruere: eo nimirum tempore,
 quo Sol Zonam Borealem peragrat, & alios
 quidem fluvios æstu suo urit & exsiccat; ab
 hoc vero quam longissime distat. Postquam
 igitur xl dies apud uxores exegerunt, in in-
 fulam suam rursus trajiciunt. Postquam vero
 uxor duos peperit infantes, vir ad eam non
 amplius accedit: neque illa cum alio viro
 concumbit, quoniam pudicitia apud eas sum-
 ma religione colitur. Si vero contingat ste-
 rilem inter eas reperiri, ejus maritus ad quin-
 que annos ad eam trajicit, ejusque consue-
 tudine utitur: post quod tempus, si non pe-
 pererit, ad eam non amplius accedit. Qua-
 numero, ob prolis paucitatem.

Βραχυμυθίας. Breviloquentia. Et βραχέσιν,
 vilibus.

Βραχυτελή. Compendiosum. Brevem. Par-
 vum.

Βραχυφειγίτης. Exiguum lumen præbens.
 Et splendor lucernæ tenue lumen præbentis.

Βρέγμα, & βρεγμός. Sinciput. In Epigram-
 mate: Cum sinciput jaculo venatorio percus-
 sisset.

Βρεκεκῆς κοᾶξ κοᾶξ. Est imitatio vocis rana-
 rum apud Aristophanem in *Ranis*.

Βρέμει. Fremit. Sonitum edit.

Βρενθύεσται. Ira tumere, vel iram simulare.
 [Item fastu se efferre.] Ille vero multo ma-
 gis fastu se efferre cepit. Et βρενθύεσται, fastu
 effertur. βρενθῆ enim est genus unguenti,
 quo cum mulieres se unxerunt, fastum animo
 concipiunt. Et βρενθῆ, gravitatem affectas,
 superbis, magnifice de te sentis. Per meta-
 phoram ductam ab unguento, quod βρενθῆ
 appellatur. Aristophanes: Quia superbe per
 vias incedis, & torvum cernis. Qui enim
 multum sibi arrogant, superbe incedere so-
 lent. [Hoc autem ideo Comicus dicit, ut
 significet,] Prodicum quidem esse virum sa-
 pientem, at Socratem falsam & inanem sa-
 pientia gloriā consecutum. Et βρενθύνει-
 σται, fastu se efferens, superbiens, glorians.
 Agathias: Præteritis laboribus plus æquo glo-
 riantes, præsentia contemnebant. Et iterum:

Fragmenta Epigrammatis hujus, (quod etiam ante nos edidit Hol-
 stenius ad Stephanum v. Ἄκτικα) diversis in locis apud Suidam
 legitur; nimirum v. Αἰπὸν, v. Δαῖμα, v. Ὀλίγη, & v. Κερ-
 ταμύρα.
 5 Πλήξας αἰγιάνειον βρέγμα κυμαγέπιδι.] Pentameter hic pars est Epi-
 grammatis, quod integrum exstat Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr.
 xxiv. pag. 569.
 6 Ὅσῳ δὲ σοβαρὸν μὲν πολλὰ μᾶλλον κείρεται.] Fragmentum hoc
 legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117.
 7 Οἱ ἢ ἀπιδεδωκότες ἐαυτοῖς, σοφ. βαδ.] Ut hic locus intelliga-
 tur, adundus est Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 147. (81. Ed.
 Bas. P.) ex quo confuse & exiguo judicio Suidas hæc excerptit.
 8 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 147. ut in nota præcedente mo-
 nuimus.
 9 Ἄγαθίας] Lib. v. pag. 161.

θίας· Οἱ δὲ μαιζόνως, ἢ ὡς ἐχρῆν, ἐπὶ τοῖς Φθιάσι
βρενθυόμυροι, τῶν ἐν ποσὶ καλωλιγώρεσι. Καὶ αὖτις·
Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπιπέσει ἐξωγαμνύθη καὶ

Βρέτας. εἰδωλον. ἀγαλμα. ὡς τὸ βροτῶ ἐοι-
κέναι. ὡροσπεσεῖν πρὸς βρέτας, ὡς τέρμυθ,
ἢ ὡς ἐδῶ, ἢ ὡς ἀγαλμα θεῶν ἰκέτας γενέ-
σται.

Βρενθήσιον.¹ χάρα τῆς Ἰταλίας. εἰρηλα δὲ ἔπας, ὅτι
λιμνῶς ἔχει κέρασιν ἐλάφω ὡς ἀπλησίως. Βρένδον δὲ
καλεῖται τὸ ἐλάφον Μεσάππωσι.

Βρέχην.² ἐπὶ τῷ πίνειν λέγει. καὶ ὑποβεβεργ-
μύθη, ὁ μεμεθυόμυθ.

Βρεῖνον. Ὡς ἐν μὲν τὴν ἄλωσιν τῆς Ῥώμης ἐ-
πανήλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τὰς αἰετὸν Βρεῖνον βαρ-
βάρος ἀνείλεν, εἰς κείσιν ἀγαγὰν τὴν ὑπόθεσιν, ἀ-
πέδειξε πάντων γενομένων τῆς πεπεραγμύθων αἴτιον τὸν
* Φεβροάριον.

Βεαρτοί. βαρεῖς, ἀγριοί, τερεοί, Φοεεροί.

Βειτομύθη. βαρυστομύθη ἀφ' ἀπληθῶ, ὧν ἔφερον.
ἐν Ἐπιγράμματι.

Γήραϊ νυσοφόρῳ βειτομύθης παλάμης.

Βεῖθη. βάρος. Τὰς πύργους ἀμήχανον ἐλεῖν, μή-
τε ἀνάσσειν ῥαδίως ἀφ' αὐτῶ, καὶ τὸ βεῖθη, μήτ' ἐμ-
αρησῶμαι ἀφ' αὐτῶ τὸν σίδηρον. Καὶ αὖτις·

Σιδηροβεῖθες τ' ἐλαβε δεξιᾶ ξύλον.

Βεῖθον. ἀντὶ τῆς ἐβειθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε καὶ
ὄπλων βεῖθον.

Βεῖθον. ἄθλιον. ἢ βαρῶν.

Βειμάζων. τῆς τῆς λέοντος χρώμιν Φωνῆ.

Βειμήσιο. ὀργιστής. Ὡς εἰ σὺ βειμήσιο, ὀ-
φρακίνα νύκτωρ κατὰσπασάντες ἀντὶ τὰς ἀσπίδας τὰς
εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἀνκατάλαβοιεν. ἀντὶ τῆς, εἰ
βυληθῆς αὐτὸν ἐξορίσαι, τὰ σιφυλακῆα κεία
χρῶν.

Βειμύθη. ὀργιστόμυθ. Ὁ μὲν ἐδέλγεται
ὁ Ἰταλὸς τοῖς ὑπὲρτασ, σὺν ὀργῇ βειμύθη. καὶ
Βειμύται. ἀπειλεῖ. καὶ Βειμύθους, ἦσαν ἀπολε-
λθῶσαι. Μύλη γὰρ πρὸ αὐτῶ. ὅποτε ἐν οἱ ἀνω
φρακῶται τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρχητο, τότε κἀκεῖνοι ἔσθον
τὴν μύλην. Ὡς τὸ τὰς πολλαῖς μύλαις βειμω-
μύθους ὁ τῆς μῆς ψόφου ῥαδίως ἐλάθησαν.

Βεῖθη. ὁ ἀκατόπτης. ὁ λάρυγγ.

Βεῖμι. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιουργὸς τῆς καρπῶν.
ὡς τὸ βορᾶ βεῖμι, καὶ ὡς τῆς, βεῖμι.

1 Βρενθήσιον. χάρα τῆς Ἰταλίας. εἰρηλα δὲ ἔπας, ὅτι λιμνῶν. Vide Strabonem & Stephanum Byzantium.

2 Βρέχην. ἐπὶ τῷ πίνειν λέγεται. Hæc ex Athenæo hausit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. 1. pag. 23.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι. Anthol. lib. vi. cap. 111. Epigr. vii.

4 Σιδηροβεῖθες τ' ἐλαβε δεξιᾶ ξύλον. Senarius hic legitur apud Aristophanem Ranis pag. 277. (184. Ed. Baf. P.)

5 Ἡ Βειθῶν. Hæc duæ voces defunt in Edit. prioribus, quas ex MSS. Paris. invocavi.

6 Ὡς εἰ σὺ βειμήσιο, ὀφρακίνα. Locus hic apud Aristoph. Equit. PG. 340. (238. Ed. Baf. P.) recte sic legitur & distinguitur:

Ille vero superbia tumens & fastu elatus Re-
ginam adiit.

μάλα βρενθυόμυθ.

Βρέτας. Effigies. Simulacrum. Sic di-
ctum, quod simile sit βροτῶ, i. e. homini.
In genua procidere coram simulacro, vel de-
lubro, vel statua. Vel, ad simulacrum Deo-
rum supplicem accedere.

Βρενθήσιον. Brundisium, Italiae urbs, sic dicta;
quod portus cervinis cornibus similes habeat.
Mefapii enim cervum appellant βρένδον.

Βρέχην. [Interdum] significat bibere. Et
ὑποβεβεργμύθη, ebrius, bene potus.

Βρεῖνον. Brennus. Cum igitur Camillus
capta Roma rediisset, & Barbaros, qui cum
Brenno erant, occidisset, examine instituto o-
stendit, Februarium auctorem esse omnium,
quæ accidissent.

Βεαρτοί. Graves, saxi, robusti, formidabiles.

Βειτομύθη. Gravata onere eorum, quæ por-
tabat. In Epigrammate: Cum senectutis in-
firmitate manus gravata esset.

Βεῖθη. Onus. Ponderus. Turres nec ex-
pugnari facile, nec everti propter pondus &
molem, nec incendi propter ferrum poterant.
Et iterum: Et ferro grave cepit dextra li-
gnum.

Βεῖθον. Pro ἐβειθον. Onerabant. [Vel, onu-
stum & gravatum.] Murus viris & armis gra-
vatus.

Βεῖθον. Copia rerum abundans. Vel, gra-
vans.

Βειμάζων. Leonis instar rugiens.

Βειμήσιο. Irascaris. Quare, si tu irascaris,
& ostracismum minueris, illi clam noctu clypeos
corripiant, & granaria nostra occupent. Id
est, si ipsum ex urbe pellere volueris, loca, in
quibus frumenta condita sunt, occupabunt.

Βειμύθη. Fremens. Irascens. Consul ta-
men ira fremens a ministris mitigari non pote-
rat. Et βειμύται, minatur. Et βειμωμύθους,
strepitum edentibus. Mola enim ibi erat.
Cum igitur milites superiores idem facere inci-
perent, tunc & illi molam circumagere cepe-
runt. Multis enim molis strepentibus, unius
strepitus mirum non est si non exaudiretur.

Βεῖθη. Guttur. Fauces. Gula.

Βεῖμι. Sic appellatur Bacchus, quasi fru-
ges ex terra producens. A βορᾶ enim fit βόει-
μι, & per literarum transpositionem βεῖμι.

Ὡς εἰ σὺ βειμήσιο, ὀφρακίνα, νύκτωρ κατὰσπασάντες ἀντὶ τὰς ἀσπίδας, τῶν πο-
τῶν εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἀνκατάλαβοιεν ἡμῶν.

Vide ibi veterem Enarratorem.

7 Ὁ μὲν ἐδέλγεται ὁ Ἰταλὸς τοῖς ὑπὲρτασ. Fragmentum hoc addito
Æliani nomine repetitur infra v. Ἐδέλγεται.

8 Ἐπὶ τῷ πίνειν λέγεται. Hæc verba leguntur etiam apud Scholiastam Aristoph. ad Equit. pag.
340.

9 Βορᾶ τὸ βορᾶ βόειμι, καὶ ὡς τῆς βεῖμι. Hæc inepta sunt,
& pueris digna. Vide Etymologum, qui probabiliorem epitheti
hujus etymologiam reddit.

Βρόμ. ἤχ. πρὸς κυείως. Καὶ κέφοιο βα-
ζόν τρυμπάνη βρόμον. ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ αὐτίς
Οὐκέτι κοιμάσθαι ἀνέμων βρόμον, ἔχῃ χαλάζης.

Βροντή. νεφῶν ψόφ. ἐν ᾠδῆν ἑρμῆος, ἢ ῥή-
ξεως. Ἐπι δὲ καὶ μηχανήματα, ὃ ἐκαλεῖτο βρον-
τείον. Ὡς δὲ σκιδυρὸν δὲ ἰὺ ἀμφορεύς ψιφίδας ἔ-
χων θαλάσσης ἰὺ δὲ λέβης χαλκῆς, εἰς ὃν αἱ ψιφί-
δες κειμήλια, καὶ κυλιόμενα ἤχον ἀπετέλουν εἰκότα
βροντή.

Βρονταὶ καὶ ὕπν. ὕπνους ἀγγέλων εἰσὶν λόγιοι.

Βροτήεντα. ἡμαγυρία.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίνους.

Βροτολογός. ὁ ὀλέθει. ὁ τὸ βροτὸν ὀλοθρεύων.

Ἐν Ἐπιγράμματι. Ἄρες βροτολογεῖ,
Σκύλα φέρειν δάης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολογός. ὁ τὸ βροτὸν ἀφαιρῶν. Ὡς ὡς
οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολογὸν ἦν.

Βροτός. Φθαρτὸς ἀνθρώπος. Βρότ. δὲ, τὸ
κῆ κοινοῦ αἷμα.

Βρεμάλια. ταῦτα ἐπένοησε Ῥώμ. ἐπειδὴ αὐ-
τὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥήμ. ἐν πορείᾳ γενό-
μενοι ἐξήρριφθησαν, καὶ ἄλλῃ γυναικὸς ἀνελθῆσαν.
ὄνειδ. δὲ ἰὺ Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοθίων ἐσθίειν, δι' ὃ
ἔχαστος ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἴδιον βρεῶμα καὶ πόμα
ἐκόμιζεν, πρὸς τὸ μὴ ἀκχεῖν ἀλλοθιού. Ἐ δὲ
ἄλλῃ ἐπένοησε Ῥώμ. τὰ βρεμάλια, εἰρηκῶς, ἀ-
ναγκαῖον εἶναι πρέφειν τὸν βασιλεῖα τῷ ἑαυτοῦ
Σύγκλητον ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἡγεμῶσιν ἐν τῷ
πολέμῳ, ἄλλῃ ἀπὸ τῆ αἰτίας τῷ ω, κελθί-
σας καὶ τῷ Σύγκλητον καλεῖν τὸν φρακῶτα.
καὶ μέλλοις οἱ φρακῶται ἀπέναι, ἢ ἄλλῃ ἐσπεί-
ρας, πρὸς τὸ γινῶσθαι ὅπως τραφῆσονται. καὶ
τῷ ἐπένοησε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆναι τὸ ὕβρεως
αὐτοῦ ὁ Ῥώμ., καλέσας τὸ ὄνομα τῷ ἀλλῃ Βρε-
μαλίῳ, ὃ ἐστὶ Ῥωμαῖν, ἐν τῷ ἀλλοθίων τ. φῆναι.

Βρόχ. τὸ τῆς ἀγχιῆς χροῖον. Ὁ δὲ ἡδὴ με-
μηχανημένον ἀγχιῆν, τὸν βρόχον ἐνδεδυμένον.

Βρόπιδες. γυναικες ἔτω κελύμενα, οἰονεὶ Σίβυλ-

Βρόμ. Proprie crepitus, quem ignis edit.
[Item quivis strepitus.] In Epigrammate: *Et
levis tympani gravem strepitum.* Et iterum:
*Non amplius ventorum strepitum, nec gran-
dinis impetum sedabis.*

Βροντή. Tonitru, vel fragor, quem nubes
vel attritæ inter se, vel ruptæ edunt. Erat
etiam [in scena] machina quædam, βροντείον
vocata, quæ erat amphora calculos marinos
continens. Hi calculi in æreum lebetem im-
mittebantur, in quo volutati strepitum toni-
trui similem edebant.

Βρονταὶ καὶ ὕπν. *Tonitrua in somnis nuntio-
rum sermones denotant.*

Βροτήεντα. Sanguine cruenta.

Βροτοειδέσιν. Humanis.

Βροτολογός. Perniciosus. Qui mortales per-
dit. In Epigrammate: *Mars, hominum per-
nitias, fac ut ab hostibus spolia semper repor-
temus.*

Βροτολογός. Homines perdens. *Ut Poetæ
dicere solent, erant βροτολογὸν, i. e. hominum
pernitias.*

Βροτός. Homo mortalis. Βρότ. vero, fan-
guis pulvere mixtus.

Βρεμάλια. Brumalia. Hæc instituit Ro-
mulus, quoniam ipse cum fratre Remo ex
meretrice natus, & expositus, & a muliere
quadam nutritus fuerat. Turpe autem apud
Romanos habebatur aliena, quod ajunt, qua-
dra vivere. Quamobrem unusquisque illorum
proprium potum & cibum ad convivia affe-
rebat, ne cuiquam exprobraretur, cum alie-
nis cibis vesci. Hac igitur de causa Romu-
lus Brumalia excogitavit, dicens, necesse
esse ut Rex Senatuum suum aleret tempore
hyemis cum a bellis vacarent, auspicatus a
primo ad ultimum. Jussit etiam a Senatu
vocari milites, qui abituri tibia vesperi ca-
nebant, ut cognoscerent, ubi cibum sumptu-
ri essent. Hoc autem Romulus ideo insti-
tuit, ut ab ignominia liberaretur, convivium
illud vocans *Brumalium*, quod apud Roma-
nos significat, ex alieno vivere.

Βρόχ. Laqueus, quo quis suspenditur.
*Ille vero excogitata ratione se strangulandi,
laqueo fauces induit.*

Βρόπιδες. Brutides. Mulieres quædam ita

1 Βρόμ. ἤχ. πρὸς κυείως] Ex Scholiasta Homeri ad II. E. v. 395.

2 Καὶ κέφοιο βαζόν τρυμπάνη βρόμον] Verba hæc sunt pars Epi-
grammatis, quod ex cod. MS. Epigrammatum ineditorum inte-
gram exhibemus infra v. Οἰκίσις.

3 Τρυμπάνη] Μετὰ ἰστέρον ἐπιβιβαστέον ἐστὶν τρυμπάνη, ut recte legi-
tur in codice MS. Anthologie ineditæ.

4 Οὐκέτι κοιμάσθαι ἀνέμων βρ.] Hexameter hic est pars Epigram-
matis in Orphæum, quod exstat Anthol. lib. III. cap. xxv. pag.
388. Vide etiam infra v. Συμμόσ.

5 Βροντή. νεφῶν ψόφ. ἐν ᾠδῆν ἑρμῆος, ἢ ῥήξεως] Hæc sunt verba
Laertii in Zenone, Segm. CLIII. ut Pearsonius etiam monuit.

6 Ἐπι δὲ καὶ μηχανήματα π, ὃ ἐκαλεῖτο βρ.] Hæc & quæ sequuntur,
descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 141. (76.
Ed. Baf. F.)

7 Βρονταὶ καὶ ὕπν. ὕπνους ἀγγ.] Senarius hic onirocriticus legitur apud
Astramplychum.

8 Ἐν Ἐπιγράμματι. Ἄρες βροτολογεῖ. σκύλα φέρειν δάης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων. † βροτολογός. ὁ τὸ βροτὸν ὀλοθρεύων.] Hæc omnia in prio-
ribus Edit. desiderantur, quæ ex 2 MSS. Paris. revocavi.

9 Ἄρες βροτολογεῖ σκύλα φέρειν δ.] Locus hic decerptus est ex
Epigrammate, hætenus, ut puto, inedito, quod ex codice MS.
integrum hic exhibebo: Ἀνάθημα πρὸ Ἄρεϊ παρὰ πιναν. Θαλῆ Μιλησίε.

Ἄσπιδα ἢ Πρύμναχ. πρὸ δὲ δέσμου ἦσαν Ἀκροῦτις,
τὸ ξίφος Εὐμῆδης, τῆς δὲ πύπης Κιδῶν

Ἰππιμίδαν πρὸ χαλινῶν, κόρυς δ' ἀνέθηκε Μελάσῳ,
Κνημῖδας Νίκων, κρητὸν Ἀερόμαχον,

τὸν ἰατρῆκα Φιλῆον. αἰεὶ δ', Ἄρες βροτολογεῖ,
Σκύλα φέρειν δάης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Epigramma hoc, quia facile est & planum, explicatione nostra non
inuenit.

10 Ὡς ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολογὸν ἦν.] Hæc verba deprom-
pta sunt ex Procop. *Histor. Arc.* cap. XII.

11 Βρότ. δὲ, τὸ κῆ κοινοῦ αἷμα] Ex Scholiasta Homeri ad
II. H. v. 425.

12 Βρεμάλια. ταῦτα ἐπένοησε Ῥώμ., ἐπιδ.] Omnia, quæ Sui-
das de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hausta sunt, quo-
niam nihil illis est ineptius nec falsius, sive historiam sive etymo-
logiam spectes, ut viri docti jam ante monuerunt.

λαί, καὶ περιφρήπιδες. πάσας δὲ τὰς εὐφροσύνας Σιβύλλας ἐκάλεον.

Βρῆτ[⊙]. ἑλληνικός Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπιστολάς, καὶ τὴν Πολυβίου τῆς Ἱστορικῆς βίβλων Ἐπιτομίῳ. Φαυμάζεται δὲ εἰς τὴν τῆς Ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἣν γινε χαρῆσθε. ἐν τῷ Δήμαρχοι.

Βρῆχ[⊙]. ἡ κάμπη.

Βρωμάσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πενῶν ἄνθρωπον. καὶ Βρῶμα, ἡ Φωνή.

Βρώμης. βρώσεως. τροφῆς.

Βρωτόν. βρώσων. τροφῆς. Ἐξοφῶν. Ὁ δὲ παλαιῶν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι περὶ ὀσφὴ βρωτόν, ἐδίδον τοῖς βελιμίωσι.

Βροῖσ[⊙]. ὄνομα πόλεως.

Βροῦζι. ἢ πάλλι. περὶ βροῦζος ἀφαιρεται. θάλλει. βροῦζιναται.

Βρυγμός. τρισημὸς ὀδόντων. ἢ μυλῶν ἀκόνησις.

Βρούει. δολιχῆ. Δέδοικα μὴ βρούων ἔλκεσιν εἰσάγῃς τὸ ἀνάτρητον. καὶ μὲν γενικῆς. Βρούω φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Βρούει. ἀνθεῖ. τέθηλε. Ὁ δὲ βύθῳ Λιβάνου τῆς ὄρεος ἀνέδραμνεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον γάλασι βρούον τοξοῦ πυλῆ, καὶ τὸ λήιον πᾶν τέφρα ἀέτο γρονέων.

Βρούκοντα. τρώγοντα. κλειδίοντα.

Ἄρλι κατὰ βρούκοντα τὸ βύθῳ λήμονα μόσχον.

Βρούκωσα. τὸς ὀδῶν τρώξωσα.

Εἶπεν ὀδόντα

Ὁξὺν ὀπιβρούκωσα, ὅσα Λάχμα γυμῆ.

Βρούκωσα. ἑδῶσωσα. δάκνωσα. ὡς τὴν βροῦσιν, οἰονεὶ βρούκωσα.

Βρούκωσα ἀπέδεσθαι Φησί με τὸς δακτύλους.

Ἄλειφάνης Ὀρῆσι. Καὶ ἀλλαχθῶς

Βρούκωσα σε τὸς πλεόμονας καὶ τᾶν ἐξάλμῃσω.

Βρούλων. ὑποπίνων. ὑπὸ τῆς τοῖς παιδίοις λεγόμενης. Ἄλειφάνης

Βρούλων τὸ κατὰ ἡμέραν.

Κλέποισι τε βέλομαι

Τρέφω ἕνα περιφάτω.

Τῆτον δ' ὅταν ἢ πλέως,

Ταπεινώσας ἐπάταξα.

ἀντὶ τῆς ὅταν γένῃται Φαινώσας τῆς πλῆρης ὅταν ἡξίωσθαι δοκῆ, καὶ μέγας εἶναι, τῆτον ταπεινὸν ἐποίησα.

Βρούδης. δυσάδης.

vocatæ, ut Sibyllæ & fatidicæ. Omnes autem mulieres fatidicas & Numine afflatas Sibyllas vocabant.

Βρῆτ[⊙]. Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit Epistolas, & Epitomen Historiarum Polybii. Ejus filius & character epistolaris valde probatur. Vide in v. Δήμαρχοι.

Βρῆχ[⊙]. Bruchus.

Βρωμάσθαι. De asino dicitur, qui fame urgente rudit. Et βρωμα, asini rudentis vox.

Βρώμης. Escæ. Cibi. Alimenti.

Βρωτόν. Edulium. Cibum. Xenophon: *Ille vero ad jumenta pergens, si quod edulium videret, eis dabat, qui fame laborabant.*

Βροῖσος. Bræsus. Nomen urbis.

Βροῦζι. Vibrat. Delicate vivit. Floret. Latatur.

Βρυγμός. Stridor dentium. Vel strepitus, quem edunt molæ, dum acuuntur.

Βρούει. Dativo jungitur. Scatet. *Vereor ne scatens ulceribus introducas malum insanabile.* Item genitivo. Βρούω φυτῶν καὶ ἀνθ. i.e. plantis & floribus abundo.

Βρούει. Floret. Plenus est. *Ille vero recta in Libanum montem ascendit, & in subjectam planitiem spicis florentem ignem immisit, omnem segetem in cinerem redactam esse putans.*

Βρούκοντα. Edentem. Comedentem. *Illum, qui nuper devoraverat bene pastum & pinguem vitulum.*

Βρούκωσα. Dentibus stridens. [In Epigrammate:] *Dixit acuto dente stridens, ut Lacana mulier.*

Βρούκωσα. Comedens. Mordens. Α βροῦσιν, cibus; quasi dicas βρούκωσα. *Dicit se digitos meos ad morsos comedere.* Aristophanes *Avibus.* Et alibi: *Pulmones & intestina tua morsu lacrabo.*

Βρούλων. Subbibens. Deductum est a voce, qua [nutrices] alloquuntur infantes. Aristophanes: *[Volupe est mihi] deludi quotidie, furemque lubet alere unum ex iis, qui populo præsumt: quem deinde, ubi plenus erit, in sublime elatum verberibus cadam.* Id est, cum illustri evaserit, & multum crevisse visus fuerit, tunc cum humilem reddam. Sive, postquam eum ditescere sivero, ejus bona publicabo.

Βρούδης. Male olens. Fœtens.

1 Ξενοφῶν] De Exped. Cyri lib. iv. pag. 330. ut Portus observavit. Vide etiam supra v. Βελιμίωσι, ubi idem fragmentum legitur.

2 Πάλλι. — Ζαλί] Vocabulum prius corruptum est, cujus loco cum doctus aliquis libarius legen (sunt) animadvertisset Ζαλί, vocem illam ad marginem adscripsit, quæ postea in textum recepta fuit, manente in eadem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus est Suidas infra v. Καταπευθῶν, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere isto interpolationis a nobis dicta sunt.

3 Βρυγμός. τρισημὸς ὀδόντων. ἢ μυλ. ἀκόν.] Eadem habent Etymologus & Helychius.

4 Εἶπεν ὀδόντι ὄξυ ἐπιβρούκωσα.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. iiii. cap. v. pag. 293.

5 Βρούκωσα. ἑδῶσωσα. δάκνωσα. ὡς τὴν βροῦσιν, οἰονεὶ βροῦσιν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Avibus* pag. 543. (269. Ed. Bas. P.)

6 Ἐξάλμῃσω.] Scribe ἐξάλμῃσω, ut apud Aristophanem *Lyssistram.*

7 Ἄλειφάνης] *Equit.* pag. 352. (249. Ed. Bas. P.)

8 Ταπεινώσας ἐπάταξα.] Apud Aristophanem hodie legitur *ἀέρας ἐπάταξα:* quæ lectio ob metri legem præferenda est.

Βρύσις. ¹ Πηγή διαυγής τὰς νοδὸς λύφ λύπας.

Βρύπια. ² τὰ τῆς σαφυλῆς πίεσμαζα, ἃ πινεστέμφυλα λέγουσι.

Βρυπίδα. ³ ὄνομα γένεσ Ἀθηναῖα.

Βρύχι. ⁴ βυθιζόμενον ὕδαλι. καὶ Ἐμβρύοικον, ἢ ἄγκυρα, ἢ τὸν βυθὸν οἰκῆσαι. καὶ Ἐμβρυον, τὸ ἐγγράφιον βρέφον. ἐν Ἐπιγραμμῶν. Ἄγκυραν ἐμβρύοικον ἐρυσνηίδα. † Ἐπὶ ⁵ Ἡρακλείδῃ τῷ βασιλείᾳ σ' χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πορὸς Ἰσουλῆσ πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡρακλεῖον χεῖμαται πλεῖστα, καὶ χρυσόν, καὶ ἄργυρον, καὶ λίθουσ πολυτελεῖσ πέμπει, ἅφω βρύχια γέρονεν ἐπὶ Σεργίῳ παλαιάρχῳ.

Βρύχων τῶσ ὀδόντες ὁ λέων.

Βοίδιον. ⁶ βοίδιον. ⁷ βοίδιον δὲ κελεύμενω τότε ἐγὼ νῦν δὲ Χάρητι ἐνέπιπ.

Βοιωτία. καὶ Βοιωπία. ⁸ νόμος. ἐπὶ τῷ τὰσ ἀρχαῖσ μὲν ἡγεμαίνωσ ἐχόντων, αὐτίσ δὲ σφοδρῶσ ὄπιγνομόρων.

Βοῖπις. ἢ βονάδις γυνή.

Βοιωτία ⁹ ὅσ. ἐπὶ τῷ ἀναμοδίτων καὶ ἀπαιδεύτων.

Βύας. εἶδον ὄρνιθσ νυκτερινῆ. καὶ, Βύασ ὄφθη. Δίωον ἐν Ῥωμαίοισ ἐν τέθειλον λόγῳ τοῖσ Ῥωμαίοισ ταῦτα ὄπιφαινέσθαι πολλάκισ λέγει. σημαίνῃ δὲ συμφορῆσ.

Βύβλις. ¹⁰ ὄνομα κύριον. ἀδελφῆ Καῦνοσ ἀμφοτέροσ δυστυχῆσαινέσ.

Βύβλων ¹¹ οἶνον. ἐκ Βύβλοσ πόλεωσ.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανόσ. ¹² Κελεύει τὸν μὲν ἀποδεδοσθαι τῷ Νικάνορι Φάκελλον βύβλοσ τετρακοσίων χρυσῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ, αἰεὶ πορσεπιμῶν, καὶ ἐπαυλεῖν τῷ χρυσίῳ πορσητένια, ἕωσ ἀν ἀπειπαῖν δὲ ὅσον ἀναίτηθῆσ τύχη τῇ ἐπὶ πάσασ Φωνῆ. Καὶ παρσιμία.

Βύβλοσ ¹³ δὲ καρπὸσ οὐ καρπὸσ σαχ. ἐπὶ τῷ ἔδιωαμύρον τοῖσ ἰδίοισ χεῖροσθαι καλοῖσ, παρῶσον ἀσθενῆσ ἔσθαι ἢ βύβλοσ ἔδύναται μέγαν φέρειν καρπὸν.

Βυζάντιον. τὸ ¹⁴ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήροσ τῷ βασι-

1 Πηγή διαυγής τὰς νοδὸς λύφ λύπας.] Senarius hic onirocriticus, qui apud Astrampsychem legitur, nihil facit ad vocem βρύσις, nisi quatenus πηγή & βρύσις affinem habent significationem.
2 Βρύπια. τὰ τῆς σαφ.] Apud Athenæum lib. 11. pag. 56. unde hæc descripsit Suidas, legitur βρύπια, & ἐκπίεσμαζα.
3 Βρυπίδα.] Lege Βρυπάδα, ut apud Demosth. oratione in Nearam.
4 Ἐπὶ Ἡρακλείδῃ βασιλείᾳ σ' χιλιάδες ἀνδρ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam infra v. Ἡρακλεῖον.
5 Βοίδιον.] Lege βοίδιον; quod recte dici pro βοίδιον Suidas Lectorem hic docere vult.
6 Βοίδιον δὲ κελεύμενω τότε ἐγὼ νῦν δὲ Χάρητι.] Sic enim legitur Anthol. lib. 111. cap. xii. pag. 326. ubi integrum Epigramma exstat, ex quo verba hæc a Suida decerpta sunt.
7 Βοιωπία νόμος. ἐπὶ τῷ τὰσ ἀρχαῖσ μὲν ἔσθ.] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius, quem vide.
8 Βοιωτία ἔσθ.] Vide Scholiastam Apoll. Rhod. ad lib. 111. v. 1241.
9 Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφῆ.] De Byblide & Cauno vide Par-

Βρύσις. [Scaturitio.] Fons pellucidus mentis solvit dolores.

Βρύπια. Uvarum expressarum reliquia, quas quidam τέμφυλα vocant.

Βρυπίδα. Brytidæ. Nomen familiae Atticæ.
Βρύχι. Aquis submersus. Et ἐμβρύοικον ἄγκυρα, ancora sub aquis latens, vel, in fundo maris hærens. Et ἐμβρυον, infans utero matris conclusus. In Epigrammate: *Et ancoram in profundo maris latentem, navesque retinentem.* † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Isaurico perierunt. Imperator Heraclius vero magnam pecuniæ vim, itemque aurum & argentum & lapillos pretiosos [Constantinopolim] misit, quæ omnia sub Sergio Patriarcha mari submersa perierunt.

Βρύχων τῶσ ὀδ. Leo dentibus frendens.

Βοίδιον. Pro βοίδιον, bucula. *Tunc autem bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor.*

Βοιωπία. Bœotia. Et, *Cantilena Bœotica.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui initio quidem quieti sunt, postea vero vehementes se præbent.

Βοῖπις. Bœpis. Mulier crassa.

Βοιωπία ὅσ. Bœotica sus. De stupidis & indoctis dicitur.

Βύας. Avis nocturnæ genus. Bubo. Et, Βύασ ὄφθη, bubo conspectus est. Dio in Historiis Romanis sæpe memorat Romanis apparuisse bubonem, idque portenti loco habitum fuisse. Significat autem calamitates.

Βύβλις. Byblis, (nomen proprium) soror Cauni, qui ambo infelices fuerunt.

Βύβλων οἶνον. Vinum Byblinum.

Βύβλον. Papyrus. Ælianus: *Ille vero fasciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi jubet, simul præcipiens, ut, si eum tanti emere recusaret, aucto semper pretio plus auri postularret, donec victus tantum daret, quanti fasciculus ille postremo indicatus esset.* Et proverbium: *Fructus papyri non fert magnam spicam.* Dicitur de iis, qui bonis suis uti non possunt, quia papyrus, cum sit infirma, magnum fructum ferre non potest.

Βυζάντιον. Byzantium sub Severo, Impera-

thanium in Eroz. cap. xi. & Ovid. *Metamorphos.* lib. ix. Infra suo loco pro Καῦνον male scriptum est Κένον, ut ibi Lectorem monemus.
10 Βύβλων οἶνον. ἐκ Βύβλο.] Hoc vinum alii rectius vocant Βύβλινον, per u. Stephanus Byzantius: Βύβλινον, ἄρχαυ ὀρεάκιον. ἀπὸ παύτιοσ ὁ Βύβλινον οἶνον. Vide etiam Athen. lib. 1. pag. 31. & Holstenium ad Stephanum v. Βύβλινον; itemque Sui. lam supra v. Βύβλον.
11 Κελεύει τῷ μὲν ἀποδεδοσθαι τῷ Νικάνορι φάν.] Vide infra v. Φάκελλον, ubi rectius legitur, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀπὸδεδοσθαι τῷ Νικάνορι Φάκελλον &c.
12 Βύβλοσ δὲ καρπὸσ οὐ καρπὸσ σαχ.] Est versus Eschylus *Supplicibus* v. 768. a quo eum mutati sunt Zenobius, Suid s. & alii. Vide Scaligerum in Guilandinum pag. 12.
13 Οὐ καρπὸσ.] Sic habent MSS. Paris. itemque Eschylus loco laudato. At in prioribus Edit. male excusum est ὅσα αἰπῆ.
14 Τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήροσ βασι. Ῥωμ. πείχιστο γέν.] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione descriptum esse patet ex epitomatore ejus Xiphilino, apud quem in Severo pag. 515. priora hujus fragmenti verba ἀδελφῆ leguntur.

λίως Ῥωμαίων τεύχετο γωναίω τείχε, ¹ πεποιημένη μολίτη λίθω, ἐς τεύχωνον εἰργασμένη. ² ἐπὶ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῆς Θρακίαν πολῶν πύργων ὡς τῆς Ἰαλαοσαν κερήκοις. τῶν δὲ ἡὺς πρὸς τὴν ἐνεβόησέ πη, ἢ λίθον ἔριψεν, αὐτὸς τε ἦχη καὶ ἐλάλη, καὶ τὰς δευτέρω τῆτο ποιῶν παρὶδίδε, καὶ ἕτως ἀπὸ πάντων ἐχώρει. ἐν τῷ Σαξίῳ ³ ἐπὶ Βυζαντίου πηλίτρων.

Βύζην. ἀθρῶς. πυκνῆς. ἐπαλλήλως. πεποιημένη. ³ Ἀρριανός. Κατὰ τὸ γέμα τῶν λιμνῶν, ἢ γενότατον ἡὺς, βύζην τὰς τεύχους ὀρμίζουσι. † Ὁ δὲ τὰ Φεράλι Φερυτῆ καὶ τῆς Ἐπιπυχόσῃ ἡὺς βύζην ἐνεπλήσει.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἄργυρου ὡς Μαύσῃς. ⁴ ἐγένοντο δύο καὶ τῆς μὲν ὡς παρακάλουσαν καὶ συλλογίω ἐχρῶντο τῆς δὲ συναλθεῖν ἄρχας.

Βύβσι. Φεράπιοι. καλύπτουσι. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἀκρον βεβυσμένην ἔχων. Πισίδης:

Ἐγὼ δὲ σοι νῦν, εἴαφ' ἔβύβειν θέλεις.

Βυραίετος. ὁ Κλέων. σωλήθει) δὲ ἢ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης, καὶ τῆς ἀετῆς. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κομῶν τὸν Κλέωνα, καὶ ὡς κλέπτην, καὶ ἄεταρα τῶν κοινῶν. ἀρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῶον ὁ ἀετός. Σκυλοδέψης, Ἀπικόν. Βυρσοδέψης δὲ, Ἀσιανόν. † Ὁ Πηφλαγῶν βυρσοεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τῆς ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείουσι ἡμέραις εἶναι αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα ἀφλάβοιεν ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τῆς ὕδατος, καὶ τῶν δερμάτων μολυμομένων ἀχρεῖς ὀδωδένα. ἀφλάβη ἔν ὡς δύσσομον. ἄλλως τε καὶ τῶν ἐντέλειαν δεικνύς Κλέων, ἀφ' οἷας τύχης ὀσμώμενος ἀφαιεῖ τῶν Ἀθηναίων.

nui fortuna ad summum honorum fastigium

Βυρσοδέψης. σκυλοτόμος. ὁ τὰς βύρσας τετραπύων.

Βυσαύχιον. ὁ τὸς ὄμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τεύχην.

Βύσινον. ⁷ βύσσω βεβαμμένη.

Δέξαι ⁸ βύσινον εἶμα, τὰ τοι μὲν παιδὸς ἀγαυῆς

Ἰφραίνε. —————

Βυσοδομῆτες. ἐκ βάθους ⁹ σκεπέμενοι. καὶ βύσσωμα.

¹ Πεποιημένη μολίτη λίθω, ἐς τεύχωνον εἰργασμένη. Lege, πεποιημένη μολίτη λίθω, ἐς τεύχωνον εἰργασμένη, ut recte apud Xiphilinum loco laudato.

² Ἐπὶ μὲν ἦσαν ἀπὸ τῆς Θρ. πολ. πύργων. De turribus his vocalibus, quæ olim Byzantii fuerunt, vide etiam Hesychium Milefium in Orig. Constant. pag. 46. & Codinum iidem in Origin. C. Pol. num. 1 v.

³ Ἀρριανός. Lib. 1. pag. 56.

⁴ Ἐγένοντο δύο καὶ τῆς μὲν ὡς παρακάλουσαν καὶ συλλογίω. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. III. cap. XI.

⁵ Βυραίετες. ὁ Κλέων. σωλήθει) δὲ ἢ λέξις ἀπὸ τῆς β. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 298. (200. Ed. Baf. P.)

tore Romanorum, muro egregio & firmo, qui ex quadrato lapide molari constructus erat, munitum fuit. Nam a portis Thraciis ad mare usque septem stabant turres: in quarum primam si quis clamore sonum immisisset, vel lapidem jecisset, & ipsa resonabat, & eundem sonum secundæ & cæteris omnibus per manus quasi tradebat. In voce Σαξίῳ de Byzantio fusius agitur.

Βύζην. Confertim. Dense. Ordine constipato. Arrianus: *In faucibus portus, quæ spatium erat angustissimum, triremes ordine densato collocavit.* † *Ille vero puteos quifquiliis & quavis materia temere congesta penitus replevit.*

Βυκάνη. Buccina. Instrumentum Musicum. Buccinam argenteam Moses excogitavit. Fuerunt autem [buccinæ] duæ: quarum altera signum dabatur, & plebs ad concionem convocabatur; altera Magistratus convenire jubebantur.

Βύβσι. Obturant. Claudunt. Tegunt. Hinc etiam dicitur ἀκρόβυστος, i. e. cujus summa [membrigenitalis pars] tecta est. Pisides: *Nunc vero tibi dicam, si modo aures claudere nolis.*

Βυραίετος. [Sic apud Aristophanem vocatur] Cleon, voce composita ex βύρση, corium, & ἀετός, aquila. Nam & ut coriarium perstringit Cleonem, & ut furem, & ararii depeculatore. Aquila enim est animal rapax. Σκυλοδέψης est Atticum. Βυρσοδέψης vero Asiaticum. † [Aristophanes Cleonem vocat βυρσοδέψην Παφλαγῶνα,] i. e. Paphlagonem coriarium. Solent autem coriarii pelles aqua macerantes, easque per plures dies in lixivio relinquentes, ut humorem penitus imbibant, tum ob aquæ tum pellium fœtorem male olere. Quare [Cleonem,] ut male olentem perstringit, & simul ostendit, quam obscuris & vilibus sit ortus parentibus, & a quam te Athenis adscenderit.

Βυρσοδέψης. Coriarius. Qui coria præparat.

Βυσαύχιον. Cui cervix est brevis & obstita.

Βύσινον. Byssinum. Byffo tinctum.

Accipe byssinam vestem, quam tibi cum filia illustri [Theophilis] texuit.

Βυσοδομῆτες. Alto pectore aliquid versantes. Et βύσσωμα, [profunditas.] *Thynnorum*

⁶ Ἡ Πηφλαγῶν βυρσοεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τ. Hæc, & quæ sequuntur, referenda sunt ad locum illum Aristoph. Equit. pag. 298.

⁷ Ἐπίπυτος δὲ ὄμους, βυρσοδέψην Παφλαγῶνα. Vide ibi Scholiastam, ex quo locus hic Suidæ sic emendandus & scribendus est: *Συμβαίνει δὲ τῶν ἐκ τῆς ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείουσι εἶναι ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα ἀφλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τῆς ὕδατος & τῶν δερμάτων μολυμομένων ἀχρεῖς ὀδωδένα &c.*

⁸ Βύσσω βεβαμμένη. H. n. c. interpretatio non probat, quoniam βύσσω non est coloris, sed lini genus.

⁹ Δέξαι βύσινον εἶμα, τὰ τοι μ. Locus hic descriptus est ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Ουῶδες.

⁹ Σκεπέμενοι. Cum Porto legere malim σκεπέμενοι.

Θύνων' εὐκλόσιο λίβε βυσσάμοσι ῥόμβον
Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγεις.

Βυσσόν. βάψθ. ὄξυτόνωσ. βαρυλίνας δὲ σημαί-
νει βαφίω ἐν πορφύρεσ. καὶ βυσσός, βυθός, ὡς
Ἡροδότῳ.

Γαβάω. πόλις. καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς χώ-
ρας.

Γαβίνθ. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

Γάβιοι. πόλις Λατίων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται καὶ
Γάβιοι.

Γαβριήλ. ὄνομα κύριον. καὶ Γαβριηλαῖς, ὄνομα
κύριον.

Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιοπῶν (ὃν ἀπέκλειεν Ἀλέ-
ξανδρθ) δεκάπηγος τὸ μῆκθ, τὴν δὲ ὄραν οἶθ
ἔπειτα πρὸς ἀνηρώπων ποταμῷ δὲ Γάγγη παῖς. τὸν δὲ
πατέρα τὸν ἑαυτοῦ, τὴν Ἰνδικὴν ὅπικλύζοντα, αὐτὸς
ἐς τὴν ἐρυθρὰν ἔστρεψε, καὶ διήλλαξεν αὐτὸν τῇ γῆ.
ὅθεν ἡ γῆ ζῆνι μὲν ἄφθορα ἔφερεν. ἀποθανόντι δὲ
ἐπιμάγει. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχίλλεα Ὀμηρθ ἀγθ μὲν ὑ-
περ' Ἑλένης ἐς Τροίαν, Φοῖβι δὲ αὐτὸν δώδεκα μὲν πό-
λεις ἐν θαλάτῃς ἠρηκέναι, πεζῇ δὲ ἑνδεκα, γυναι-
κα δὲ ὑπὸ τῷ βασιλείῳ ἀφαιρεθέντα εἰς μῆνιν ἀπε-
νεχθῆναι, ὅτε δὲ ἀπερρώμια καὶ ὠμὸν δόξα σκεψά-
μεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. πόλεων μὲν τοίνυν ἐξ-
ήκοιτα οἰκηθῆς ἐγένετο, αἶψα εἰσι δοκιμάτα) τῇ τῆ-
δε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅτις ἐκλεέστερον ἠγείτα τῷ
ἀνοικίζεν πόλιν, ὅσα ἔστιν. Σκύθας δὲ τῆς ὑπερ'
Καύκασον φραγιεύσαντας πολεῖ ἐπὶ τῷδε τῷ γῆν ἀ-
πάσαθ. τὸ δὲ ἐλευθεροῦντα τῷ ἑαυτῶν γῆν ἀνδρα
ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλὰ βέλπον τῷ δουλείαν ἐπά-
γθ τῇ πόλῃ.

Γάγγρα. πόλις. Γάγγρανα δὲ, εἶδθ πάθος.

Γάδαρα, πόλις Κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιό-
χεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεὺς. καὶ
Γαδαεῖς, καὶ ἡ γῆ, καὶ ἡ χώρα.

Γάδειρα. τόπος καὶ τῷ ἐσπερίαν μοῖραν, ἀπι-
τελεύτητις τῆς θαλάσσης, καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς
πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠ-
κεανόν, ὡς διακλιθεῖσθαι ὅσα ἐν τῷ βραχέῳ καὶ σκο-
ποειδῇ τυγχάνουσιν. Γάδειρα δὲ ὡς τῷ γῆν καὶ
τῷ δειρῷ, ὅ ἔστι πρᾶγμαθ. μέχει τέταν ἐλθῶν
ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ διωκόμενθ διελθεῖν, τίλας πα-
ρα τῇ ἐργασίῳ λαβὼν ἰδρύσασθαι, δηλῶν δι' αὐτῶν,

1 Θύνων εὐκλόσιο λίβε βυσσ.] Distichum hoc est pars Epigram-
matis, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. 111. Epigr. x.

2 Βαρυλίνας δὲ σημαίθ βαφίω ἐν πορφύρῃ.] Imo aliud est byssus, &
aliud purpura, ut ex veteribus scriptoribus fatiscostat. Male ergo
ista Suidas hic confundit.

3 Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιοπῶν (ὃν ἀπέκλειεν Ἀλέξανδρθ) δεκάπθ.]
Totum hunc articulum de Gange descripsit Suidas ex Philostr. de
Vita Apoll. lib. 111. cap. vi. ut Pearsonius etiam observavit.

copiam profundis & bene textis retibus ca-
pientes in caeruleo mari.

Βυσσόν. Profunditatē. Cum acuto scribitur.
Βύσθθ vero, cum habet gravem, tincturam
purpuræ significat. Et βυσσός pro βυθός apud
Herodotum.

Γαβάω. Gabao, urbs. Et Gabaonitæ dicun-
tur illius regionis incolæ.

Γαβίνθ. Gabinius. Nomen proprium Ro-
manum.

Γάβιοι. Gabii, urbs Latinorum. Gentile no-
men est Gabitæ & Gabii.

Γαβριήλ. Gabriel. Nomen proprium. Et
Gabrielas, itidem nomen proprium.

Γάγγης. Ganges, Rex Æthiopum (quem
interfecit Alexander) decem cubitos longus
fuit, & formæ præstantia reliquos mortales
longe superavit. Fuit filius Gangis, patrem-
que suum Indiam inundantem in mare ru-
brum avertit, & terræ reconciliavit. Unde
terra viventi quidem largam frugum ce-
piam produxit, mortui vero necem ulta est.
Cum vero Homerus Achillem narret Hele-
næ causa expeditionem Trojanam suscepisse,
& mari XII, terra vero XI urbes cepisse, &
erepta sibi ab Agamemnone concubina gr-
viter indignatum, & interdum etiam durum
& crudelem visum fuisse; Indum cum eo
conferamus. Is igitur LX. urbes, ejus regio-
nis primarias, condidit. Nemo vero dixerit,
gloriosius esse urbes vastare, quam condere.
Adhæc Scythas, qui ultra Caucasum habi-
tant, regionem suam invadentes repulit. Lon-
ge autem præstat, in liberanda patria virum
fortem se præbere, quam urbem in servitu-
tem redigere.

Γάγγρα. Gangra, urbs. Gangrana vero,
genus morbi.

Γάδαρα. Gadara, urbs Cœlesyriæ, quæ &
Antiochia & Seleucia vocabatur. Nomen gen-
tile est Γαδαρεὺς, i. e. Gadarenus. Et Γαδαεῖς
tam fœmina, quam ipsa regio vocatur.

Γάδειρα. Gades. Locus in parte orbis oc-
cidentalī, finis maris, & velut ostium, per quod
nostrum mare in Oceanum Atlanticum se ef-
fundit. Hic Oceanus navigari non poterat,
utpote vadofus & tenebrosus. Γάδειρα vero
compositum est ex voce γῆ & δειρῆ, quasi di-
cas terræ collum. Hucusque progressus Her-
cules, cum ulterius pergere non posset, co-
lumnas ab indigenis acceptas illo loco erexit,

4 Ὅτι δὲ] Sic etiam habet Philostratus. Sed legere malim ὅτι
& δεσ.

5 Καὶ εἶον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλ. θαλ. τῆς ἰσθμῶν]
Hæc non satis sana sunt, quæ sic potius legenda puto, & εἶον ἐκροὴ
τῆς πρὸς ἡμᾶς θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν &c.

6 Γάδειρα δὲ παρά τὴν γῆν.] Nagis agunt Grammatici, qui o-
riginem vocis hujus in lingua Græca quaerunt, cum etymolo-
gia ejus a lingua Phœnicia repetenda sit. Vide Bochartum in Geo-
graph. Sacra.

ἄχει' ἢ τῆδε βατιῶ εἶναι ἢ γῆν καὶ ἢ θάλασσαν.

Γαδारीώσ. ὑπὸ τῆδε.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον. Γάζα γὰρ θησαυρός. Πολλῶ δὲ ὕψεν ἀφθνήαν τροφῆς, καὶ γάζαν βαρβαρικὴν ἀργυρίων δὲ τάλαντα γ'. † Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλω τῶ βασιλικῶ γάζαν. Διδάσκός Φησι.

Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος.

Γάζακα. πόλις μεγίστη τῆς Μιθίας. τὸ ἔθνηκον, Γαζακίως· ἄς Μάζακα, Μαζακίως.

Γαϊανός, Ἀραβίος, σοφιστής, μαθητὴς Ἀψί & τῷ Γαδαρείω. Ἰὼ δὲ ἐπὶ τῷ Μαξιμίω καὶ Γορδιανῷ. Περὶ συντάξεως βιβλία εἰ. Τέχνῳ ῥητορικῆν. Μελέταις. ἐσορίσθησεν ἐν Βυρτυρῷ.

Γαῖος Ἰέλιος Καῖσαρ, ὁ πρῶτος μοναρχήσας. ἔστ' ἔργα μὲ μείαφρασιν τῆς Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνῳ γραμματικῶν Ῥωμαϊκῶν, καὶ πρὸ τῷ ἰδίῳ βίῳ.

Γαῖος Καῖσαρ, ὅς ἐπεκλήθη Καλλιγύλας. Ῥητορικῶν τέχνῳ Ῥωμαϊκῶν.

Γαῖος, Ῥωμαίων βασιλεὺς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρονῶς διέπτε τῆς βασιλείας τὰ ἀράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις χρηστότης ἐχρήσθη. μὲ δὲ δύο χρόνοις ὡς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ μίμῃσιν τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν ἀπετρέψε, καὶ ἀνδριάντα ἑαυτῷ καὶ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστρεψε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῆς Ἰεροσολύμων ναὸν θεώσας, νέε Γαῖος ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δελοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέστρεψε κατηγορεῖν τῆς δεσποτῆς, εἴ τι ἐν αὐτῶν εἰδέειν πλημμέλημα. κατέκλιθη δεινὴ συμφορὰ κλειλήφῃ τῶ οἰκονομῶν πᾶσαν, τῆς οἰκετῶν μεγάλαις πινυαῖς ὑποβαλλόμενον τὸν δεσπότην. ἔκαστος γὰρ ἀμύβασθαι ἐβέβηκε τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑπὸ ὧν παρ' αὐτὸν βασιλῶν προσέπαρχεν. ἔμην δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπέις ἄφρονον, πολὰς γυναικείας ἠμφιένου, καὶ τῶ κόμῳ πλοκάμῳ καὶ πλοκῇ πινυ πειπέλλαν, καὶ γυναικίζόμενον, καὶ πᾶσαν αἰσχρουργίαν ἀφαιρούμενον, πελετὰς ἐπένου καὶ ξένα μυστήρια ἐπέλεφ. καὶ δὴ λαβὼν πολετῶ ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τὸν κόλπον τῷ ἀγάματι δέμενον αὐτῷ, ἔρη, σὺ ταύτῃ γεννηθῆσαι, καὶ πατῆρ αὐτῆς ἔνομον ὑπάρχεις. ἔπειτα μιανότατος τε καὶ ἀνοσιπύτου ἐγένετο, καὶ τοσῶτον ὄρμαθὸν κακῶν συνειληφὴς, ἐπεκάλυψε τὰ τῷ Τιβερίῳ μειο-

significans, eousque terram & mare transfiri posse.

Γαδारीώσ. Gadarenus, a loco sic dictus.

Γάζα. Gaza. Et γαζοφυλάκιον, locus, in quo thesaurus asservatur. Γάζα enim est thesaurus. Magnam autem invenit cibarium copiam, & gazam barbaricam, argenti- que talenta tria. † Ptolemæus vero per regiam eum circumducens, & aliam regiam gazam ei ostendit. Sic Diodorus inquit.

Γάζα. Gaza, ubi Phœnicia: cujus civis dicitur Gazæus.

Γάζακα. Gazaca, urbs Mediæ maxima. Gentile nomen est Gazacenus: ut Mazaca, Mazacenus.

Γαϊανός. Gajanus, Arabs, Sophista, discipulus Apfinis Gadarenensis, vixit Maximini & Gordiani temporibus, scripsitque de constructione libros v. item Artem Rhetoricam, & Declamationes. Idem eloquentiam Beryti docuit.

Γαῖος Ἰέλιος Κ. C. Julius Cæsar, primus Romanorum Imperator, scripsit metaphrasin Phœnomenorum Arati, & Artem Grammaticam Latine, item, de vita propria.

Γαῖος Καῖσαρ. Cæsar, qui cognomento Caligula vocatus est, Artem Rhetoricam Latine scripsit.

Γαῖος. Cæsar, Romanorum Imperator, principio quidem magno & excelsò animo imperium administravit, & erga omnes subiectos comem & benignum se præbuit. Biennio vero exacto humanæ naturæ oblitus, & exemplum patris imitatus, divinos honores sibi arrogavit, & simulacrum suum in omnes urbes misit, idque in templis collocari iussit, ne templo quidem Hierosolymitano excepto, quod Juvenis Caji templum appellari præcepit. Servis etiam lege lata eam potestatem & licentiam dedit, ut ipsis dominos accusare liceret, si quod crimen vel peccatum ab iis admissum esse scirent. Hæc autem res innumeris malis orbem opplevit, cum servi acerbis suppliciis dominos subicerent. Unusquisque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpessus fuerat. Quinctiam eo infantiæ & vecordia processit, ut vestes muliebres indueret, comamque cincinnis ornans, & certa quadam ratione nectens, mollitieque cum fœminis certans, & omni flagitiorum obscenitate sese polluens, sacra quædam excogitaret, & peregrina mysteria perageret. Ac aliquando filia sua in gremio simulacri collocata, tu, inquit, hanc genuisti, & pater ejus es legitimus. Idem etiam impurissimus ac scelestissimus fuit, ac tantam viti-

1 ἄχει ἢ τῆδε βατιῶ εἶναι ἢ γῆν] Hinc Greci, cum significare volunt, se in aliqua re ulterius pergere non posse, proverbio hoc utuntur: Οὐ γὰρ περάσιμα φασι, τὰ τῷ Γαδείων πέρα. Pindarus Nem. O. l. iv. v. 112. idem proverbium sic effert: Γαδείων τὸ πρὸς ζοφὸν ἔργον. i. e. Quæ ultra Gades ad occasum sua sunt, inaccessibleia sunt.

2 Ἀπὸ τῆδε] Lege, ἀπὸ τῆδε. Vide Stephanum Byzantium v. Γαδάρω.

3 Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο τῷ ἄλλω τῷ βασιλ. γάζαν] Hæc sunt verba Diodori in Excipr. Legat. a F. Ursino editis, cap. xxxii. pag. 329.

4 Μαξιμίω] Lege Μαξιμίω. Vide quæ diximus supra ad vocem Ἀψίως.

5 Οὐ πὼ μιανότατος τε ἔ ἐνοσιπύτου ἐγένετο] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Joannis Antiochi. quæ leguntur in Collectaneis Constant. a Valesio editis, pag. 302. unde ea Suidas descripsit.

νεκτήματα. ὅσα γὰρ τῷ Αὐγύστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ
 ἀπειποιήθη, ἔτ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκλήσατο. μω-
 χικώτατος τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γενναίας
 ἠρσομύθας καὶ γεραμνηθίας ἐλάμβανε. τὴν τε ἐ-
 αὐτῆ πρὸς τὸν ἑαυτῆ πρὸς τὸν ἑαυτῆ πρὸς τὸν ἑαυτῆ
 κισίς θανάτῳ κατέστησεν. ἐχρήτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελ-
 φαῖς, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκονίαν μίξιν, ὡς καὶ
 πατὴρ ἀνοσίας καὶ ἀσθενείας ἐκ μιᾶς τῶν ἀδελ-
 φῶν ἀπογεννηθείσας. ναὶς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμετέ-
 ρῳ γίνεσθαι παρεσιδύαζε. τοῖσ' αὐτοκρατορὶ οἱ Ῥω-
 μαῖοι παρεδόθησαν. ἄσπε τὰ τῷ Τιβερίῳ ἔργα, καί-
 ῳ χαλεπώτατα δόξαίνα γεγονέναι, ποσὸν τὰ Γαίῳ,
 ὅσον τὰ τῷ Αὐγύστῳ παρ' ἐκείνῳ παρήνευγαν. ἔ-
 πως μὲν Τιβερίον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομα-
 ζόμενος.

Γαίῳ Ἰουλιῶν, Ἰουλιῶν ἐπικληθῆναι. ἐκ τῆ-
 ς δεικνύται τὸ μισοπρόσθετον τῶν Ῥωμαίων, καὶ πρὸς
 τὴν ὀφθαλμῶν τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρω-
 πίνης φύσεως ἀμείλικον. ἔτ' ἐν χιλιάρχῳ ἀπ-
 δειχθεὶς ἐν τῷ Σαβίτικῷ πολέμῳ, νεανίαν πρὸς τὸ
 ὁμοσπίνων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὄψιν ἐπέρων μέχρι μὲν
 πρὸς ἐπειθεὶν ἑαυτοῦ χεῖρασθαι τὴν τῷ σάμαλῳ
 ὄψιν ἐνόντα. ὡς δ' ἔτε δωρεαῖς, ἔτ' ἄλλη Φιλαν-
 θρωπία τὸ μαρτύριον ἠλίσκει, καὶ ἐπὶ τὴν ὀφθαλμῶν
 ἀδυναμίαν ἄν, βίαν πρὸς ἑαυτὸν ἐπέβαλε. πε-
 ρειβοῦν δὲ τῆς ἀκοσμίης τῆς ἀνδρὸς ἅπασιν τοῖς ἐπὶ
 τῷ ἐπιπέδῳ γενόμενος, κοινὸν ἀδικήμα τῆς πόλεως
 νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, χερσὶν ἀπ' ἑαυτοῦ κατ' αὐ-
 τῷ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἀπάσας ταῖς ψήφοις τῷ
 ἀνδρὶ κολάει, ἡμίση δόξασθαι θάνατον. ὅτι ἀξίαν
 εἰς ἐλευθερία σάματα καὶ ἀποπλεμῆναι τῆς τῶν
 ἄλλων ἐλευθερίας τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας χε-
 ραῖς ὑβρίζειν τὰς ἀνθρώπων καὶ ὀφθαλμῶν τῶν ἀρ-
 ρέσιν ὑβρίζει. Ἄλλο θαυμασιώτατον, καὶ τοῖς ἐπὶ δῆ-
 λον σῶμα γενόμενος τῆς ὑβρείας. ἐνὸς γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν
 Σανιτικῶν τὸ ἐπιπέδον χιλιάρχον, καὶ ἑπὶ τῷ
 ὑπελθόντων Ποπλίῳ υἱὸς ἄν, ἐν πολλῇ κατὰ τῶν
 φθῆς πείνᾳ, δάνειον ἑλκεσθαι λαβεῖν, ὡς ἐρασιδι-
 σόμενος ἑπὶ τῶν συγγενῶν. ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ τῆς
 ἐλπίδος ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ χεῖρ, τῆς πρὸς τῆς
 μίας παρελθούσης, κομιδῆ νέου ἄν, καὶ τῆ ὄψιν ὡ-
 ραῖς. ἔτ' ἐν τῷ ἄλλῳ ὑπερβαίνον, ὅσα δόξας δε-
 σπύταις νόμοις ἡνέχθη. τὴν δὲ τῷ σάμαλῳ
 ὄψιν χεῖρασθαι κελθόμενος ἠγανάκτει, καὶ μέχρι
 παντὸς ἀπεμάχθη. πολλὰς δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ματιῶν
 λαβὼν πληγὰς, ἐξέδραμον ἐς τὴν ἀγορὰν, καὶ εἰς
 ἐπὶ μιλίαν πρὸς τὴν ἀκολασίαν τῶν δανειστῶν ἐξ-
 ηγήσατο, καὶ ματιῶν τῆς μύλωνος ὑπέδειξεν. ἀ-

orum colluviem collegerat, ut Tiberii dede-
 cora absconderat. Nam & opes, quascun-
 que Augustus multos per annos collegerat,
 ipse omnes unius diei spatio exhaustit, & ad-
 ulteris inquinatissimus, mulieres partim de-
 sponsas aliis, partim & nuptas abstraxit. A-
 vian suam, quod ab ea objurgatus esset, ad
 voluntariam mortem compulit. Cum om-
 nibus sororibus suis stupri consuetudinem ha-
 buit, & ex earum una etiam nefariam pro-
 lem sustulit. Præterea se ipsum templis ac
 sacrificiis perinde ac Deum coli iussit. Hu-
 jusmodi principi tunc populus Rom. regen-
 dus est traditus: prorsus ut Tiberii facinora,
 quanquam gravissima visa essent, tantum a
 Cajo superarentur, quantum ab Augusti vir-
 tutibus Tiberius abfuerat. Et hoc modo
 post Tiberium imperavit Caligula.

Γαίῳ Λατ. C. Latorius, cognomine
 Marcus, documentum omnibus dedit, quan-
 tum olim populi Romani adversus impro-
 bos fuerit odium, quantaque severitas adver-
 sus eos, qui sanctissima naturæ jura viola-
 rant. Hic enim bello Samnitico Tribunus
 militaris creatus, adolescentem quendam ex
 suis contubernalibus, formæ decore præstan-
 tem, principio quidem donis atque hujusce-
 modi delinimentis sollicitavit de stupro. Sed
 postquam nulla arte capi posse animadvertit,
 superatus libidinis impotentia, vim inferre
 adolescenti instituit. Cujus sceleris fama
 cum celebris ac pervagata in exercitu fuisset,
 Tribuni plebis hanc publicam civitatis inju-
 riam esse rati, Latorio diem ad populum di-
 xerunt, eumque populus Romanus univer-
 sis suffragiis capitis damnavit, haudquaquam
 arbitratus ferendum esse, ut ingenui homi-
 nes, qui pro reliquorum civium libertate in
 acie starent, fœdo ac pudendo viris injuriæ
 genere violarentur. Verum aliud longe ad-
 miratione dignius existat exemplum ultæ in-
 juria, tametsi fervili corpori illatæ. Adole-
 scens quidam, Publii filius, unius e Tri-
 bunis militaribus, qui se exercitumque om-
 nem dederant Samnitibus, & sub jugum
 missi fuerant, in maxima egestate derelictus,
 pecuniam fœnori accipere [ad celebrandum
 patris funus] coactus est, sperans propin-
 quorum liberalitate se propediem hoc are a-
 lieno liberatum iri. Verum spe sua frustra-
 tus, cum dies cecidisset, abductus est in ne-
 xum, juvenis forma haud inveniendus. Is cum
 operas ac ministeria, quæcunque servos do-
 minis præstare jus fasque est, creditori exhi-
 beret, ferebat id moderate: sed cum stuprum
 juberetur pati, tum vero indignari cœpit, &
 flagitium prorsus aspernatus est. Cujus rei
 causâ verberibus a creditore laceratus priori-

1 Γαίῳ Λατ. Μάρκῳ ἐπικληθῆναι. ἐκ τούτου δεικνύται τὸ
 μισοπ. Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli hu-
 jus, leguntur in Excerptis ex Dionysio Halicarnass. a Valesio edi-
 tis, p. g. 527. un e Suidas ea descripsit. Cæterum pro Λατ. Ἰου-
 λιῶν, ut priores Editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius
 scriptum est Λατ. Ἰουλιῶν, quam lectionem in hac Editione secutus
 sum.

2 Μάρκῳ ἐπικληθῆναι] In Excerptis modo laudatis rectius legitur

Μάρκῳ. A Romanis enim Latorius hic cognominabatur Marcus,
 ut patet ex Valer. Max. lib. vi. cap. 1. qui eandem de eo histori-
 am refert.

3 Σανιτικῶν] In Excerptis a Valesio editis legitur Σανιτικῶν, i. e.
 Samnitico, uti & hic apud Suidam legendum est.

4 Ἠνελκασθαι λαβεῖν] Adde ex Excerptis ante laudatis, ὡς ἐπὶ
 τῶν ἐπιπέδων.

γαλακτίσαντες δὲ τῷ δήμῳ, καὶ δημοσίας ὀργῆς ἀξίον ἠήσαμεν τὸ πρᾶγμα, καὶ κληρονομίαν τιμὴν εἰσαγαγείαν τῷ δήμῳ, ὥστε θανάτῳ δικῶν. καὶ δι' ἐκείνο τὸ πάθος ἀπαντες οἱ δευλωθέντες πρὸς τὰ χεῖρα Ῥωμαῖοι, νόμῳ κυρωθέντι τιμὴν δευλωθέντων ἐλευθερίαν ἐνομίσαντο.

sum, cunctis, qui ob res alienum nexi erant, lege lata soluti pristinam libertatem recuperant.

Γαλααδίτης. χώρα.

Γαλαθιώτης. ὁ ἑσπερίτης. ἦγεν ὁ ἑσπερίτης.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ ἕρανθῳ φῶς, ὅπως ἐστὶν ἀνανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῷ λίαν θύδαμονόντων καὶ πάλια κεκλημένων. ἢ ἐπὶ τῷ σπανίον. τὰ σπάνια, φησὶ, καὶ δυσεύρετα τῷ ἀγαθῷ παρῆζορδῳ ὥστε παρῆζα κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῷ ἀγαθῷ. τέττιν, ἐν πλησιονῇ γενόμενοι τῷ ἀγαθῷ ἀπειρηκέναι μέλλει. ἔτω πλησιονῇ πάντες. ἄριστος ὄρνιθι Δάσπορδῳ ὑμῖν πλησιονῇ, θύδαμονῇ, εἰρήνῃ, νεότητι, γέλωτι, χρῆσι, θαλίᾳ, γάλα τῷ ὀρνίθων, ὥστε παρῆζα ὑμῖν κοπιᾶν ὑπὸ τῷ ἀγαθῷ.

rum, adeo ut nimia copia bonorum satietatem

Γάλα σκεδάζει δυσμῶν συμβουλίας.

Γάλα γαλιωτῶν πρὸς πέλῃ τρέπων.

Γαλάται. ἐπὶ τῷ Σκιπίωνος ἑσπερίων Ῥωμαίων φρατῆρῶν καὶ Ἀνίβητος τῷ Καρχηδονίῳ Ῥωμαῖοι Γαλάται τὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κληρονομήσαντες. ἔτοι δ' ἦσαν τῷ ἑσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναστάντες γὰρ πρὸς τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἄμα Βρέννο φρατῆρῶν, προσήλθον εἰς Ἰουδαίας δεξιμῶν. οἱ μὲν ἔπειτα ἀφῆκεν ἀφῆκεν, οἱ μὲν ἐπὶ τῷ εἶσω πύλων Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θράκιον καὶ τῷ Ἀσίαν ἐπὶ πύλων, ἀμφὶ τὰς δύο μάχαιρας πρὸς αὐτοὺς μισθῶν ὄντες. καὶ κρατήσαντες τῶν πολέμων πάντων μικρῶ τῷ ἐπὶ ταῦτε τῷ Ταύρῳ Ἀσιανῶν γενῶν, τὸς μὲν ἄλλους ὑποτέλεις ἐποίησαντο Φόρῳ, αὐτοὶ δὲ τὰ πρὸς τὸν Ἄλιον πρὸς τὸν χρεῖα κατασχόντες, ἐπέμεινον τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' ἧς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κομνησάντες Ἀντίοχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιτίλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς πρὸς πύλων Ἀγκυραῖν, Μανλίου τῶν ἡγεμονῶν, μισθῶν μὲν τῆς μάχης ἡλικίας καταβάλλοντες, τὸς δὲ λοιπὸς ἑσπερίων σφίσι τῶν Σιτινῶν, ἂν ἦσαν ἐθνῶν, καταλάσαντες.

1 ἑσπερίτης. Unus MS. Paris. habet ἑσπερίτης.

2 ὅπως ἐστὶν ἀνανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων. Sic etiam habet Laertius in *Anaxagora* Segm. ix. unde Suidas hanc descripsit. Sed Aldebrandinus ad Laertium recte monuit, locum istum sic legendum esse, Γαλαξίας ἀνανάκλασις ἐστὶ τῷ πρὸς φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἀστέρων. Rationem emendationis hujus apud ipsum lege.

puit se in forum; stansque in sublimi [loco] libidinem crudelitatemque foeneratoris conqueustus est, vibices verberum ostentans. Plebs igitur atrocitate injuriæ commota, cum id facinus publica indignatione prosequeretur, accusatum a Tribunis plebis creditorem capite damnavit: atque ob hunc casu lege lata soluti pristinam libertatem recupe-

Γαλααδίτης. Galaaditis regio.

Γαλαθιώτης. Laetens. Subrumus.

Γαλακτίων. Galaction. Nomen proprium.

Γαλακτοπότης. Qui lac bibit.

Γαλαξίας. Circulus lacteus, qui est refectio luminis solaris, cum astra non illuminantur.

Γάλα ὀρνίθων, *Lac gallinarum*. Dicitur de hominibus valde fortunatis & omnium rerum copia abundantibus. Vel, de rebus raris. Bona, inquit, rara & minime obvia vobis praebimus, adeo ut copia bonorum vos lassatura sit. Vel, omni bonorum genere ad fatietatem & fastidium usque abundabitis: adeo divites omnes eritis. Aristophanes *Avibus*: *Dabimus vobis opulentiam cum sanitate conjunctam, felicitatem, pacem, juventutem, risum, choros, convivia, & lac gallinarum vobis allatura sit.*

Γάλα σκεδ. *Lac dissipat inimicorum consilia.*

Γάλα γαλι. *Lac morum suavitatem significat.*

Γαλάται. Galli, vel Galatae. Sub Scipione duce Romanorum, & Annibale Carthaginensium, Romani Galatas in Asia, qui occidentalium Gallorum pars erant, debellarunt. Olim enim Galli Brenno duce ad tercentena millia patriam egressi, diviso bifariam exercitu, pars Graciam, quae intra Pylas est, pars Thraciam & Asiam petierunt, quorum numerus viginti circiter millia implebat. His gentibus Asiaticis, quae cis Taurum sunt, pene omnibus devictis, ceteras quidem tributarias fecerunt: ipsi vero locis circa Halyn fluvium occupatis, in regione inter Bithyniam & Cappadociam sita confederunt. His bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipylum opem tulissent, & cum eis duce Manlio prope Ancyrum urbem congressi, viginti millibus, qui militari aetate erant, occisis, reliquos sibi parere coegerunt, adempto eis imperio in gentes, quae ipsis ante subiectae erant.

3 Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῷ λίαν εὐδ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 575. (396. Ed. Baf. P.)

4 ἄριστος ὄρνιθι Δάσπορδῳ.] Pag. 575. ut in nota praecedente diximus.

5 Γάλα σκεδάζει δυσμῶν συμβουλίας. Γάλα γαλι.] Ex Astrampycho.

6 Γαλάται. ἐπὶ τῷ Σκιπίωνος ἑσπερίων Ῥωμαίων.] Hunc articulum ex Polybii libris perditis a Suida descriptum esse non dubito.

Γαλαλία. ὄνομα Θεᾶς. Γαλατία δὲ, χώρα καὶ
Γαλατίας, ὄνομα κῆριον.

Γαλαίω. τῶ Γῶ Γάλλων.

Γαλαίω. Κυβέλης ὀλολύγαλι πολλάκι δῶσα

Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἄπὸ τομάτων.

Γάσθρ Θεῆ χάριτας ἀεὶ δικλίδι θῆκεν ὄρεϊα,

Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ᾧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθύς. καὶ Γαλεός, ὁμοίως.

Γαλεάργα. ὄργανον πικρῆκεόν. Καὶ τελευτῶντες
εἰς γαλεάργα ἐμβάλλοιτες περὶ σιδηραῖς διεργ-
μύλιω πᾶσαν, ἐν δυχαίαις ἐκύλιον. Καὶ αὐτίς.
Ὁ δὲ ἐν γαλεάργα σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκλειεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κῆριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἐκαίερος. ἐν τῶ
Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλῆ. τὸ ζῶον. καλεῖται δὲ πρὸς πινῶν κερδῶ
καὶ ἰλαεῖα. ἐστὶ δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκην καὶ γα-
λῆ ἄπὸ τῶ αὐτῶν γῶ σύγκει) γραμματέων. καὶ,
γαλῆ. Ταρτησία. ἡ Ταρτησιῶν πόλις ἔξω τῶ Ἡρα-
κλείων τηλῶν πρὸς τῶ ὠκεανῶ, ἔνθα μέγισται γίνονται
γαλαῖ.

Γαλιωῖαν. γάννουσαι. χρίσειν. ἀφ' αὐτῶν.

Γαλιωός, ὁ ἀφ' αὐτῶν ἰατρὸς, Περραμνός, γε-
γονὸς ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτίναξ τῶ
Καισάρων ἐν Ῥώμῃ, υἱὸς Νίκων γεωμέτρης καὶ ἀρ-
χιτέκτονος, πολλὰ σιωπεῶς ἰατρικὰ τε καὶ Φιλό-
σοφα ἐπὶ τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικὰ ἄπαντα ἀφ'
τῶ πᾶσι εἶναι γνώριμα καὶ ἀλέγην ἀκροῶν ἡμισάμιω
ἐν τῶ παρόντι. ἐβίω ἔτη 6. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸν ἡσύ-
χον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπων.

Γαλῆ χρίων. αὐτὴ ἐπὶ τῶ ἀδίκων τάσσεται, καὶ
μυθῶν ἀνέντων. ὁμοίως ἐστὶ τῆ, Οὐ ἀρέπῃ γαλῆ κρο-
κωτός.

Γαλῆ κροκωτόν. ἐν τῶ κροκωτός.

Γαλιλαία. κατακυλιστὴ τῆ Ἑλλάδι γλώττῃ. διὸ
καὶ γὰρ ὁ προχὸς ὀνομάζεται. καὶ Γαλιλαῖοι, οἱ

1 Γαλαίω Κυβέλης ὀλολύγαλι πολλάκι.] Duo hæc disticha decerpta ex Epigrammate Riani, quod ex codice MS. Anthologiz ineditæ publici juris factum est ab Holstenio ad Stephanum v. Κυβέλιαι. Vide etiam infra v. Ὀλολύγαλι.

2 Γαλῆ. τὸ ζῶον.] Interpretet vocem Græcam γαλῆ nunc *selem* nunc *mustelam* reddunt. Sed vocabulum illud *mustelam* potius quam *selem* significare erudite docet Jacobus Perizonius ad *Ælian. Var. Hist.* lib. xiv. cap. iv. quem vide.

3 Ἰλαεῖα.] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota sequente indicabimus. Non dubito tamen quin scribendum sit *ἀλάερα*: quo nomine *selem* a Græcis appellari notissimum est. Vocabulum autem *ἰλαεῖα* pro *γαλῆ* etiam adhiberi nesciam alibi me legisse meminisse.

4 Ἐπὶ δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκην ἔχει γαλῆ. δὲ τὸ αὐτῶν γῶ σύγκειται.] Hæc Suidas descripsit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. iii. cap. xxviii. pag. 176. Sensus autem hujus loci, quem Poitius non fuit assecutus, est is, quem in versione expressi: nimirum eo abula *δίκην* & *γαλῆ* eundem numerum continere: quod verum esse unusquisque facile deprehendere poterit. Si enim utriusque vocis litteras ad calculos revocaveris, par inde summa κλη. redibit: quod ipsum Græci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos versus esse ἰσόψηφα. Cæterum, in præcedentibus

Γαλαίω. Nomen Deæ. Γαλαπία vero, re-
gio. Et Γαλατίας, nomen proprium.

Γαλαίω. Ad Gallos pertinente. [In Epi-
grammate:] *Quæ sæpe more Gallorum Cybe-
les sacra celebrantium gravem auribus ulula-
tummedidit, has comas Deæ montanæ ad bifores
[templi] valvas suspendit, postquam ab insano
discursu cessare cepit.*

Γαλέα. Nomen piscis. Et γαλεός, itidem.

Γαλεάργα. Instrumentum quoddam, quo ho-
mines torquentur & cruciantur. [Cavea fer-
rea.] *Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis
undique munita inclusum per aspera loca vo-
lutarunt.* Et iterum: *Ille vero in cavea fer-
rea inclusum interfecit.*

Γαλεώτης. Galeotes. Nomen proprium.

Γαλεώτης. Idem quod ἀσκαλαβώτης, i. e. stel-
lio. Utrumque enim dicitur. Vide v. Ἀσκα-
λαβώτης.

Γαλερόν. Clarum. Nitidum.

Γαλῆ. Nomen animalis; quod nonnulli
κερδῶ & ἰλαεῖα vocant. *Mustela.* Vocabula
autē δίκην & γαλῆ eundem continent numerum,
quoniam ex iisdem literis composita sunt.
Et, *Mustela Tartesia.* *Tartessus* est urbs ex-
tra columnas Herculeas ad Oceanum sita, u-
bi maximæ nascuntur *mustelæ*.

Γαλιωῖαν. *Lætari.* Gaudere. *Lætitia* dif-
fundi.

Γαλιωός. *Galenus*, medicus celeberrimus,
Pergamenus, qui sub Marco, Commodo
& Pertinace Imperatoribus Romæ vixit:
Niconis Geometræ & Architecti filius. Mul-
ta composuit *Medica & Philosophica*; item-
que *Grammatica & Rhetorica*; quæ quia
omnibus sunt nota, in præsentia recensere
supervacaneum duxi. Vixit annos LXX. Γα-
λιωός etiam significat *tranquillus*.

Γαλήσιον. *Galesium.* Nomen loci.

Γαλῆ χρίων. *Feli tunica.* Dicitur de ho-
minibus injustis, [& alienas vestes induenti-
bus.] Proverbium hoc simile est illi, *Non
decet felem crocota.*

Γαλῆ κροκωτόν. *Mustelæ crocoton* [das. Pro-
verbium.] Vide in v. Κροκωτός.

Γαλιλαία. *Galilæa.* Lingua Græca idem
significat quod κατακυλιστὴ, i. e. *devoluta.*

Editt. post γαλῆ additur δρογῆ; quam vocem esse *supervacaneam* & a loco hoc alienissimam non solum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deest, sed etiam ex sensu. Falsum enim est τὸ δρογῆ vocibus δίκην & γαλῆ esse ἰσόψηφον, quoniam longe majorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui singulas li-
teras ad calculum vocare voluerit. Quare certum est, pro δρογῆ initio apud Suidam scriptum fuisse εἰληγῆ, ut in 2 MSS. Paris. & in codice Florentino legitur. Sed, cum vox illa voci δίκην quidem sit ἰσόψηφον, at mendo laboret, & ad sensum loci hujus nihil faciat, peritus aliquis librarius, inspecto forsitan Artemidoro, ejus loco γαλῆ legendum esse animadvertens, emendationem illam ad marginem adnotavit, quæ postea in textum irrepit, corrupta voce itidem manente; quod & aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. Κατακυλιστὴ.

5 Καὶ γαλῆ Ταρτησία.] *Ælianus Var. Hist.* lib. xiv. cap. iv. Ὅτι Ἀριστίδης ὁ Λακεδαιμόνιος γαλῆς δρογῆς &c. Vide ibi doctos interpretes.

6 Καὶ μὴδὲν ἐνίεντων.] Quid verba ista hoc loco significare possunt, non video. Quare in versione secutus sum interpretationem Diogeniani, quem consule.

7 Γῆλ.] Imo potius γῆλγλ, vel γῆλγλ. Hebræi enim rotam vo-
cant גלגל.

ἀπὸ ταύτης πόλις μελωνομάσθησαν Χρειανοί. ζήτη ἐν τῷ Ναζηραῖοι.

Γαλιψός. ὄνομα κύριον. ἐστὶ δὲ πόλις τῆς Θρακίας. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τῷ ἐν Θάσῳ καὶ Τηλέφῳ.

Γαλλογραυκία. ἡ τῷ Βυκελλαρίων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογραυκία ὠνομάζοντο.

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπὸκοπι. ἐν Ἐπιγράμματι.

Γάλλος ὁ χαλκῆς ὁ νεῖτομος, ὅς ποτε Γράλλω Λυδῶς ὀρχηστὰς ἔμαχρον ὀλολυζόμενος.

καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπὸκοπι. Γναῖος, ὁ ὑπαίτιος Ῥωμαίων, διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαλαέριον ποταμόν, τελείως κοίλον ὄντα καὶ δύσβατον καὶ παρ' αὐτὸν τὸν ποταμὸν φρασιπεδουσάμενος, ὄψα γίνοντα Γάλλοι ὄψα Ἀττιδῶν καὶ Βαττιάδων τῶν ἐν Πισσηνῶν ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἔχοντες ὡρὸς τῇ ιδεῇ καὶ τύπῳ, Φάσκοντες, ὡρσαγγέλλῃ τῷ Θεῷ ἵκλυ καὶ κέρτι. ἔς ὃ Γναῖος Φιλαίθραπος ὑπεδέξατο. Καὶ αὐτῶν Ἀπέτφλε νεανίσκος, Δρασιθάσας εἰς Γάλλω μετ' αὐλητῶν ἐν γυμνασίῳ φορεῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπῳ, ἐπὶ τῷ ὡρσαθρηδῶν τῆς χώρας. † Ὅτι Γάλλοι μὲν γίνοντο ἐξ ἀνδρῶν, ἐν δὲ Γάλλων ἀνδρες ἔ γίνοντο.

Γαλόω. γάλως, γάλω, ἐ πλεονασμῷ τῷ ο, γαλόω ἀνδραδέλφω. καὶ γαλόων ὁμοίως, ἡ ἀνδράδελφος.

Γάμβριος. σολή.

Γάμβρος. ὁ ἀμέτοχος.

Γαμβρός Ἐρεχθῆος. ὁ Βορραῖος. τῷ γ' ὄρῳ ὄρεθιαν θυγατέρα αὐτῷ ἔγγυον, ἐξ ἧς τέκεται Ζήτης καὶ Κάλαις.

Γαμέτις. ὁ ἀνήρ. ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ κειμένῳ γαμέτη ἐς Ἐφεσον ἦλθεν.

Γαμψιλία. ἡ ἡ διδομένη τοῖς Φερότερον ἐπὶ γάμοις. ἡ ἡ γυμνασίων εἰς τῷ Φερότερος εἰσαγωγή. ἔπος Δίδυμος ὁ γραμματικὸς. Καὶ παρρησία Γαμψιλίαν εἰσενεγκεῖν. ὅταν τις ἠγάγῃ γυμνασία, πρὶν γα-

Hinc & γὰρ [Hebraice] rota vocatur. Et ab hac regione Christiani olim vocati fuere Galilæi. Quare in v. Ναζηραῖοι.

Γαλιψός. Galipsus. Nomen proprium. Est etiam urbs Thraciæ, quæ sic vocata fuit a Galipso Thasi & Telephes filio.

Γαλλογραυκία. Gallogræcia, Bucellariorum regio, qui & Gallogræci vocantur.

Γάλλος. Gallus. Nomen fluvii.

Γάλλος. Gallus. Castratus. In Epigrammate: Gallus ille comatus, & recens exsectus, qui quondam in monte Timolo in honorem Cybeles saltans ingentem ululatum edidit. Et Γάλλοι, evirati, castrati. † Cnejus, Consul Romanorum, fluvium Sangarium, qui profundus omnino & transitu difficilis erat, ponte junctum trajecit. Cum autem ad ipsum fluvium castra posuisset, Galli ab Attide & Battaco Matris Deorum sacerdotibus Pessinunte missi venerunt, imagines & simulacra pectoribus affixa gestantes, & Deæ jussu victoriam & felicem successum Romanis annuntiarunt: quos Cnejus humaniter excepit. Et iterum: Ad milites prædiciarios istius regionis misit adolescentes, Gallorum insignibus ornatos, vestibisque muliebribus indutos, & cum tibiis tympana imaginesque [Cybeles] ferentes. † Galli quidem ex viris fiunt, ex Gallis vero nequaquam viri fiunt.

Γαλόω Gloris. A nominativo γάλως fit genitivus γάλω, & inserta litera ο, γαλόω. Et γαλόων itidem mariti foror.

Γάμβριος. σολή. Vestis qualis genero dari solet.

Γάμβρος. Qui non est particeps.

Γαμβρός Ἐρεχθῆος. Erechthei gener. Boreas. Is enim Orithyiam ejus filiam uxorem duxit, ex qua natus est Zetes & Calais.

Γαμέτις. Vir. Maritus. Illa vero cum juvene marito Ephesum venit.

Γαμψιλία. Epulum nuptiale, quod Curialibus præbatur. Vel, uxorum ad Curiales introductio. Ita Didymus Grammaticus. Et proverbium: Epulum nuptiale præbere. Cum quis uxorem duceret, antequam ei nascere-

1 Γαλιψός] Stephanus Byzantius, Etymologus, Hesychius, Harpocration, & alii, rectius Γαλιψός scribunt per η.
2 Ἐπιγράμματι] Epigrammati integrum, cujus distichum hoc pars est, legitur in Anthologia inedita, ex qua illud publici juris fecit Holstenius ad Stephanum v. Τύμβωλος.
3 Μακρὸν ὀλολυζόμενος] Metri gratia scribendum est μακρὸν ὀλολυζόμενος, ut recte legitur in codice MS. Epigrammatum ineditorum.
4 Γναῖος, ὁ ὑπαίτιος Ῥωμαίων—Φιλαίθραπος ὑπεδέξατο] Valerius fragmentum hoc recte, ut puto, Polybio tribuit.
5 Ἐγεφύρωσε τὸν Σαλαέριον ποτ.] Livius lib. xxxviii. eandem rem his verbis expressit: Transgressis ponte perfecti flumen Sangarium, præter ripam euntiibus Galli matris Magnæ a Pessinunte occurrere cum insignibus, variisq; fanatico carmine Deam Romanis viam belli & victoriam dare.
6 Πρὸς τῇ ιδεῇ] Valesius in notis ad fragmenta Polybii pag. 36. legendum monuit ὡρσαθρηδῶν, quæ emendatio non minus ingeniosa est, quam vera. Infra enim v. Περσηπόων Suidas aliud incerti cujusdam auctoris fragmentum adducit, in quo idem ὡρσαθρηδῶν & ὡρσαθρηδῶν conjunguntur & Gallis tribuuntur.
7 Γαλόω] Vide Etymologum.
8 Γάμβριος] Athenæus lib. i. cap. xxiiii. pag. 30. inter

munera Themistocli a Rege Persarum data etiam γάμβριον σολήν recenset; ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Appellatur autem ab Athenæo γάμβριος σολή vestis pretiosa, qualem Reges Persarum dare solebant generis suis, vel etiam iis, quos eodem honore, quo generos, afficere volebant.
9 Γάμβρος] Scribendum est γάμβρος. In multis enim vocibus errore eorum, qui veteres codices describebant, π β positum est pro μ, & vice versa; quoniam in quibusdam MSS. hæc dux litteræ adeo sibi similes sunt, ut ægre interdum discerni possint. Recte Hesychius: Γάμβρος, ἀμύπητος, ἑστραγγίλοι. Dicitur est autem γάμβρος pro ἀμύπητος, ut apud eundem Hesychium γανδάριον pro ἀνδάνη, γάρος pro ἑαρ, γάρος pro ἑλυτρον, γάρος pro ἰχθῆς, γάρος pro ὄστρον, & alia.
10 Τῷ γ' ὄρῳ ὄρεθιαν θυγατέρα αὐτῷ ἔσ.] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. i. v. 211. Scholiastam Homeri ad Odyss. ε. v. 533. Scholiastam Sophoclis ad Antig. pag. 254. Philostratum de Vita Apoll. pag. 178. 179. itemque supra v. Ἀφίτιον.
11 Γαμψιλία. ἡ διδομένη τοῖς Φε.] Vide Harpocrationem, Pollucem, Etymologum, & Petium de Legibus Attic. pag. 151.
12 Παρρησία] Hæc vox ab inepta manu adjecta videtur, quoniam cuilibet facile patet, πὲρ γαμψιλίῳ εἰσενεγκεῖν proverbium esse non posse.

νάσαι παῖδα, ἔτ' μαρτυροῦναι πάλιν τῆ γάμῃ
χ' τὴν γάμῃ ἀπεδίδοι τοῖς φερόμενοι εἰς λόγον
δύωχίας. καὶ τὸ ὅτι γαμψίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνη-
ται τῆ λέγουσιν Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λό-
γῳ. Καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου χ' τὴν νόμῳ ἔγημε, καὶ
γαμψίαν τοῖς φερόμενοι εἰσενέωχε, μεμαρτυρηθῆ.

Γαμψιῶν. μῆνός τ' Ἰανουαρίου.

Γαμψίαν. Ἀττικοί Φασί.

Γαμψιλή. ἡ σαγῶν.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίχαμψις.

Γαμψώνυχ. ὄπτικαμπῆς ἔχον τὴν ὄνυχας.
καὶ Γαμψώνυχα ζῶα ὅσα τῷ περὶ τὴν ὄνυχον
χίδα γαμψώκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷός ἐστιν ἀε-
τὸς, ἰέραξ, κεγκρηῖς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμψόν. ὄπτικαμπῆς.

Καὶ γαμψὴν χεῖρα ἐφ' ἰσχυροῦσι πεδῆθ' ἐν
Ἄγκιστρον, κρυφίῳ εἰναλίῳσι πάλιν.

ἐν Ἐπιγράμματι

Γαμψόν³ τε δρέπανον, σακχῆλον ὄπλον ἀρέρης.

Καὶ αὐθις

Γαμψὰς πυρολόγος δρεπάνος.

Γαμψὸς. τὰς καμπύλας καὶ πλαγίως νεφέ-
λας. ἢ τὰς ὀρθῶν ὄψιν εἰχασμένας. Γαμψὸς γὰρ
ἐκάλει τὰς ὀρθῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλας.

Γάνδειρον. ὄνομα ποταμοῦ.

Γανῶν. λελαμψομένη.

Γάν. ὁ οἶνος.

Πάν⁷ ἀγέλιον Νύμφαι πίδαχα· Βάκχε γάν.
καὶ γάν ἀμπέλαι, ὁ οἶνος. ὁ βόβυς ἔλικα παυ-
σίπονον. Γάν δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρακίᾳ ὄ-
ρεϊ ἢ Γάν.

Γάν καὶ Γανιάδα. χεῖρα ἐπὶ Θρακίᾳ.

Γανυμῶν. χαίρεισα. Γάννυμι γὰρ, ὁ ἐρετός· καὶ
Γάννυτον, Φουδρύνετον, χαίρειν, καὶ ἀγαχῆσθαι.

Γαργητός. ὄνομα κύριον τόπος.

Γαργαλίξει. δολικῆ. κινεῖ, ὑποσημαίνῃ, ὡς-
τέπειθ, ἐρεθίζει.

--- Ὡς ἔμῃ γ' ἀκρωμίδι (τῆ μέλει)

ὑπὸ τῷ ἔδραν αὐτῷ ὑπὸ λ. δε γάργαλ.

Ἄριστοφάνης. Γαργαλίξει δὲ, ἐρεθίζει, ἀπὸ τῆ ἑ-
μαί, ὡς ἐμίσση.

1 Τῆ ἰαυαίᾳ] Duas has voces omnes quidem Editiones præc-
edentes agnoscunt, sed defunt in MSS. Paris. unde colligo, ea ab
Editoribus ex margine in textum immisissæ esse.
2 Καὶ γαμψὴν χεῖρα ἐφ' ἰσχυροῦσι πεδῆθ' ἐν Ἄγκιστρον, κρυφίῳ εἰναλίῳσι πάλιν.
Ταῦτα σαρκωαῖο λίος δηναῖα Περίηρα
λεῖψανα, ἔ κέρτας ἰνυλῶν ἀρερασεν.
Καὶ γαμψὴν χεῖρα ἐφ' ἰσχυροῦσι πεδῆθ' ἐν
Ἄγκιστρον, κρυφίῳ εἰναλίῳσι πάλιν.
Καὶ δὲνακα τιτάνουτον, εὐάπτην τε καὶ ὕδαρ
Φελλόν, αἰε κρυφίῳ σήμα λαζόντα βόλων.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σι. ἐφ' ἰσχυροῦσι, ἔδ' ἐπὶ αὐτῷ
ἰσχυροῦσι, μαρτυρῆ γῆρα πρὸς ἄλλο.
In Hexametro primo pro σαρκωαῖο legendum est σαρκωαῖοιο,
a τῷ σαρκωαῖο, quod est adjectivum a σαρκῆ deductum. Sic
in alio Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. vi. cap. 111. pag. 548.
Δεῖο σαρκωαῖοιο λίος παρὰ μὲν ἄλλοι
λεῖψανον &c.
Partem priorem Hexametri tertii citat Suidas voce Γαργαλίξει; idem-

tur infans, nuptias testibus adhibitis profes-
sus, epulum nuptiale Curialibus præbebat.
Et hoc vocabant γαμψίαν εἰσενεγκεῖν. Hujus
rei meminit Demosthenes in oratione adver-
sus Eubulidem [his verbis:] *Testatum enim
est, patrem meum secundum leges uxorem du-
xisse, & Curialibus epulum nuptiale præbuisse.*

Γαμψιῶν. Mensis Januarii.

Γαμψίαν. Apud Atticos significat nupturi-
re, sive nuptiarum desiderio teneri.

Γαμψιλή. Maxilla. Rostrum.

Γαμψωλή. Inflexio. Curvatio.

Γαμψώνυχ. Aduncos unguis habentis.
Et Γαμψώνυχα ζῶα dicuntur volucres, quæ
rostrum inflexum & aduncum habent, ut a-
quila, accipiter, cenchreis, & alia, quæ non
bibunt.

Γαμψόν. Incurvum. Aduncum. [In E-
pigrammate:] *Et aduncum hamum, setæ e-
quinae alligatum, quo piscibus insidia struuntur.*
Et iterum: *Curvamque falcem, qua spi-
cæ secantur.* Et iterum: *Curvasque falces,
& quibus frumentum colligitur.*

Γαμψὸς [ὀϊωνός.] Sic Aristophanes *Nubibus*
vocat nubes curvatas & obliquas, vel, a-
vium rostris similes. Aves enim vocant γαμ-
ψὸς, i. e. adunco rostro præditas.

Γάνδειρον. Ganderum. Nomen fluvii.

Γανῶν. Splendidus.

Γάν. Vinum. [In Epigrammate: *Auge-
te semper,*] *Pan, gregem; Nymphæ, aquam
fontanam, & Bacche, vinum.* Et γάν ἀμ-
πέλαι, vinum. * *Ux capreolum curas pellen-
tem.* Γάν vero genere fœminino vocatur
mons in Thracia.

Γάν & Γανιάδα. Loca quædam in Thracia.

Γανυμῶν. Gaudens. Præfens est γάννυμι. Et
γάννυσθαι, læto esse vultu, gaudere, lætitia
diffundi.

Γαργητός. Gargettus. Nomen proprium loci.

Γαργαλίξει. Dativo gaudet. Titillat. Cum
quadam voluptate movet. Excitat. Irritat.
*Adeo ut, cum carmen illud audirem, podicem
ipsum subiret titillatio.* Aristophanes. Γαρ-
γαλίξει vero de ore dicitur, significatque vo-
mitum cicre.

que Pentametrum tertium adducit v. Βολίς, & v. Φελλός, quæ loca
consule.
3 Γαμψόν τε δρέπανον, σακχῆλον. Verba hæc iidem decerpta sunt
ex Epigrammate Anthologix ineditæ, quod integrum exhibe-
mus infra v. Θείναξ.
4 Γαμψὸς. πῶς καμπύλας ἔ τωας. 110.] Ex Scholiasta Ari-
stophanis ad *Nubes* pag. 145. (80. Ed. Bas. P.)
5 Ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Paris. legitur ὄνομα ποταμοῦ.
6 Γανῶν] De propria vocis hujus significatione vide Casaubo-
num ad Athen. lib. i. cap. vi.
7 Πάν, ἀγέλιον Νύμφαι, πίδαχα· Βάκχε, γάν.] Sensus hujus
loci est mutulus & imperfectus, qui suppleri debet ex Anthol.
lib. vi. cap. vii. Epigr. xi. unde verba hæc Suidas depromptit.
8 Βόβυς ἔλικα παυσίπονον] Verba hæc in versione asterisco nota-
tavi, quoniam nihil ad vocem γάν faciunt.
9 ὑποσημαίνῃ] Apud Etymologum & Phavorinum rectius legitur
ὑποσημαίνῃ, i. e. blanditur, adulatur.
10 Ἀριστοφάνης] *Theophrastus*. pag. 773. (515. Ed. Bas. P.)
11 Ἀπὸ τῆ ἑμαί] Puto scribendum esse ἐπὶ τῆ ἑμαί, quæ
lectionem in versione secutus sum.

Γάργαιρι. ἐν τῷ Ψαμμοκοπογράφῳ.

Γάργαρα. πόλις Τρωάδ¹ ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τῆς Ἰδης. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρεω τῷ Διὸς² καὶ Λαείως τῆς³ ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἔθικόν Γαργαρός.

Γάρμ⁴. ὄνομα κύνων. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦτος ἐμωκῆσαι κακὸν φάνημα Γάρμα.

Γαριζίν. ὄρος.

Γάρος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι δὲ ἕδεν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σπιπιδάν.

Γαστήρ. ἢ κοιλία. Ὅμηρος⁵ ἄπαντος γαστέρας καλεῖ ἢ κοιλίας. καὶ παροιμία:

Γαστέρα μαι παρέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἀπάντων,
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη· κενὴ δὲ, βαρῆα.
ἐπὶ τῷ γαστριμαργύντων. Ἡ γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῷ λογισμῶν ταμεῖον ἐλάλεσεν. Ἐπαράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἢ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Γαστρίζομαι. λαμπρότερον τρέφεσθαι.

Γαστρίζομαι. τύπομαι εἰς τὴν γαστέρα. Ἡ Αεισοφάνης:

Ὡ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἷων θηρίων γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία. καὶ Γαστριμαργία, ὁ ἀπληστία. Γαστριμάργως, ἀπλήτως.

Γάστρις. ὁ πρὸς γαστέρα ἀκρατής. Ἡ Καλλῆσι δ' ἔπειτα καὶ τὸν ἔλμινθας ἔχει.

Γαῦλος. ὁ ἐξ ἀλλοθίων ζῶν. ἢ ὁ θυαπάτη⁶. ἢ ἡ πλοῖον π. Φορτηγὸν Φοινικικόν, ἢ ἀκά⁷. Γαυλὸς δὲ ὄξύτονος, τὸ ποιμνικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. Ἡ Ἡρόδοτος⁸. Γαυλὸς τε ἐνλαῖα καταδύσας. ἢ Γαυλὸς, ὁ τῷ φρέατι⁹ ἀντλητής. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων κατισοδυασμῶν, ἃ Ἴταλοι μαγγάναν ὀνομάζουσιν. ἐπὶ δὲ τῷ γαλακτοδόχῳ ἀγγεῖον⁹. Γαυλὸς τε¹⁰ γλαροπήγας. ἐν Ἐπιγράμματι.

Γαυνάκας¹¹ ἀμπεχόμυρον.

Γαυεῖα. δολικῆ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροειδής. ὁ ὑπερήφανος.

Γαῦρον. τερρὸν. μέγα. ἀκινῆς. ἀκατάπληκτον.¹² Αεισοφάνης Βασιλεύς:

Οὐδὲν γὰρ ἔπ' οὐ γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.

Ἁγαθίας¹³. Ὁ γὰρ Βελισάριος¹³ τὴν ἐγκλίσησιν μείζονα ἔδειξε καὶ γαυροτέρων, καὶ περὶ χαρῆς γὰρ τὴν νίκην.

¹ Καὶ Λαείως] Lege τὸν τὸ Λαείως. Vide Stephanum Byzantium v. Γάργαρα.

² Ἐν Θεσσαλίᾳ] In omnibus Edit. præcedentibus pessime legitur ἐν Σικαλίᾳ; cuius loco scribendum esse ἐν Θεσσαλίᾳ ex Geographis constat. Est enim Larissa urbs Thessaliae.

³ Ἐπὶ δὲ ἕδεν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σπιπιδάν] Artemidorus lib. 1. cap. LXVIII. Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιον σημαίνει. ἔστι γὰρ ἕδεν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σπιπιδάν. Ex hoc loco Artemidori (quem & a Pearsonio observatum esse video) Suidæ verba deproimpta esse manifestum est.

⁴ Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῷ λογισμῶν ταμῆ.] Hanc notam excerptit Suidas ex Theodoro ad Psalm. xxx. pag. 510.

⁵ Ἁεισοφάνης] Equit. pag. 302. (204. Ed. Bas. P.)

⁶ Καλλῆσι δ' ἔπειτα καὶ τὸν ἔλμινθας ἔχει] Vide Hesychi. v. Γάστρις.

⁷ Ἡ πλοῖον π. Φορτηγὸν Φοιν.] Confer cum hoc loco Enarratorem Comici ad Arce pag. 570.

Γάργαιρι. Vide v. Ψαμμοκοπογράφῳ.

Γάργαρα. Urbs Troadis in cacumine montis Ida sita, quæ sic vocata fuit a Gargaro, Jovis filio, quem Larissa urbs Thessalia tulit. Nomen gentile est Γαργαρεύς.

Γάρμ⁴. Garmus. Nomen proprium. Alter vero taurus mugiens mali ominis vocem Garmo reddidit.

Γαριζίν. Garizin. Mons.

Γάρος. Garus. Est generis masculini. Garus autem nihil aliud est quam putredo.

Γαστήρ. Venter. Homerus ventrem ubique γαστέρα vocat, non autem κοιλίαν. Et proverbium: *Ventrem mihi objicis, pulcherrimum probrum omnium, qui plenus quidem, levis est; vacuus vero, gravis.* Dicitur de hominibus gula & ventri deditis. David vero γαστέρα vocavit locum, in quo cogitationes tanquam in promptuario recondita sunt. *Turbatus est iraculus meus, anima mea, & venter meus.*

Γαστρίζομαι. Lautius vivere.

Γαστρίζομαι. Dicitur de eo, cuius venter verberibus caditur. Aristophanes *Equitibus*: *O civitas & popule, quales bestia venter meum cadunt.*

Γαστριμαργία. Ingluvies. Helluatio. Et γαστριμαργία, gulofus, helluo. Et γαστριμάργως, infatiabiliter, immoderate.

Γάστρις. Intemperans. Gulofus. Sic etiam vocant eum, qui vermibus laborat.

Γαῦλος. Qui ex alienis vivit. Vel, qui facile decipitur. Vel navigium quoddam onerarium, quale erat Phoenicum, vel acatus. Γαυλὸς vero, cum acuto, vas pastorale, quo lac excipitur. Mulctrale. Herodotus: *Navibus vero ibi demersis.* Vel γαυλὸς, situla, qua aqua ex puteo hauritur. Item, vas vinarium ligneum, quod Itali manganam vocant. Pro mulctrali vero accipitur in loco hoc Epigrammatis: *Et mulctralia, in quibus lac coagulatur.*

Γαυνάκας ἀμπεχόμυρον. Gaunacis indutum.

Γαυεῖα. Dativo gaudet. Sese jactat. Fastu se effert. Ferocem se præbet.

Γαυροειδής. Superbus.

Γαῦρον. Durum. Magnum. Contumax. Ferox. Aristophanes *Ranis*: *Nihil enim est adeo ferox, ut Hercules.* Agathias: *Bellisarius enim rem, quam aggrediebatur, majorem & illustriorem reddidit.*

⁸ Ἡρόδοτος] Locus Herodoti existat lib. vi. pag. 214, at ubi τὸ γαυλὸς non significat mulctrale, ut Portus Suidam secutus existimabat, sed genus quoddam navigii. Ad ipsum Herodotum.

⁹ Γαυλὸς π. γλαροπήγας] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod existat Anthol. lib. vi. cap. xxiv. ut Portus observavit.

¹⁰ Γλαροπήγας] Unus MS. Paris. habet γλαροπήγας. Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur γλαροπήγας, quod in hac Editione secutus sum, cum ante male legeretur γλαροπήγας.

¹¹ Γαυνάκας] Vide infra v. Κοινάκας.

¹² Ἁεισοφάνης Βασιλεύς] Pag. 225. (141. Ed. Bas. P.)

¹³ Ἁγαθίας] Ὁ γὰρ Βελισάριος τὴν ἐγκλίσησιν μείζονα ἔδειξε & mutilavit Suidas, cuius veram lectionem & integrum sensum Lector petere debet ex ipso Agathia lib. v. pag. 160.

ΓαῦρⓄ. Ὁ δὲ γαῦρός τε ἂν ἀνὴρ καὶ ἀγέρω-
χⓄ, καὶ τραλίας ἀμιληκῶς, καὶ τῆτο ἀρῶτον ἀγα-
θὸν ἠγάθηⓄ, τὸ ἐν ἀνθρώποις πικρὸν καὶ δόξαν καὶ
πλῆθον, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ, π βέλους κεχρησῶς,
καὶ ἀδῶς ἀφ' ἑμεῖν νύκτα καὶ ἡμέραν ὄκκ εἰδέναι,
ἕτε ἀνατέλλοντα καὶ δύον ἡλίου, ἴσα δὲ ἔραν. εἰ
εἶνα νομίσας τὴν μετὰ κλησιν ἐκ τ' ἀλύπων καὶ ἀφ-
κεχυμένων εἰς ὀλιγωρίαν ἀφελειβῶν, ἀπορήξας ἑαυ-
τὸν καὶ καταλείνας τὴν ψυχὴν εἰς Φιλοδοξίαν, βα-
ρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἀνέστρεφε. ΤιμάσιⓄ ἔτⓄ
ἰῶ, ἐν ΕὐτροπίⓄ ἠγαγεν.

gravis reversus est. Hæc de Timasio dicuntur, quem Eutropius [in aulam] accersivit.

Γαῖα² χάνοι. κατὰ πῶσι αὐτὸν ἢ γῆ.

ΓαίειⓄ. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός.

ΓαίηⓄ. ὁ γῆινⓄ.

ΓαίηοχⓄ. ὁ Προσθῶν. γεῖχⓄ δέ.

Γαιόδότης.⁴ ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαίῶν. ὄνομα ποταμοῦ. Γαίῶν καὶ Φεισῶν, ὄνομα-
τα ποταμῶν. καὶ Γαίῶν, γῆν ὡραγματῶν.

ΓαίῶχⓄ. ὁ τὴν γῆν ὄρα.

Γαῖσα, καὶ Γαισός. κοινός. εἶδⓄ ἀμυθηεῖν,
οἶον δὲ εἶδⓄ.

Γεγανωμένος. λελαμωρυσμένος. ἐσκεπασμένος.
Τὸ πειρῆσαι τῶν κοινῶν γεγανωμένον ἐν χώρῳ βόλα-
νάδει. τῆστι λελευκασμένον.

Γεγανωμένος. ἔπαγαλλόμενος. Πῶς⁶ δὲ ἀνὴρ
βασιλείῳ τύφῳ ἐν παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γε-
γανωμένος, διατάν τε λαχῶν βαρβαρώατι, ἔτω
ἀφελειβῶν.

Γέγαια⁷ βόες. αἱ ἄρχαῖαι. καὶ ἄρσενικῶς γέ-
γαιⓄ.

Γέγηθε. χάρη.

Γεγηροσοφικός. ἐν γῆρα φρένας.

Γέγωνεν ἐν καλῷ. καλλίως ἔχει.

Γεγρέφομαι. δέησομαι.

Ἦστ' ἐ ΚρέοντιⓄ πρῶτα γεγρέφομαι.

Σοφοκλῆς⁸ φησι.

Γεγωνέαι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκρτον βοῆσαι.

Γεγωνοκῶμαι. γυναικες, αἱ τὰς κάμας ἐμπι-
πλῶσαι βοῆσεων.

Γεγωνόν. ἐξάκρτον. λαμῶρον φθέγμα. καὶ Γε-
γωνίσκη. τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκρτον. καὶ Γεγωνότερον,

ΓαῦρⓄ. Ille vero, cum esset homo ferox &
superbus, & in castris acieque multum versa-
tus, summi boni loco ducebat, honoribus emi-
nere, & gloria inter homines clarum esse; i-
temque opibus affluere, & suo arbitratu libere
vivere, temulentiaque secure indulgere, adeo
ut dici noctisque discrimen ignores, Solvunque
nec orientem nec occidentem unquam videas.
Idem etiam cælestem felicitatem esse existimans,
vitam ignavam & remissam omni que molestia
vacuam degere, cum se [ab omnibus negotiis]
quasi avulsisset, & animum soli gloriæ cupidi-
tati permisisset, ex Pamphylia [in Lydiam]
quem Eutropius [in aulam] accersivit.

Γαῖα χάνοι. Terra dehiscens eum absorbeat.

ΓαίειⓄ. Nomen proprium. Terræ filius.

ΓαίηⓄ. Idem quod γῆινⓄ. Terrestris.
Terrenus.

ΓαίηοχⓄ. Epithetum Neptuni. ΓεῖχⓄ vero
[per ε, non autem per α, diphthongū scribitur.]

Γαιόδότης. Qui terram vendit.

Γαίῶν. Gæon. Nomen fluvii. Gæon & Phi-
son, nomina fluviorum. Et γαίῶν πρῶτα μῶν,
rerum terrestrium.

ΓαίῶχⓄ. Qui terram continet.

Γαῖσα & γαισός. Genus teli. Gæsum. Ha-
sta.

Γεγανωμένος. Splendidus. Tectus. Cælum
pulvere tectum in loco herbofo.

Γεγανωμένος. Qui aliqua re sese effert, vel
gloriatur. Quomodo vero vir a puero regio
fastu & vana adulatione inflatus, & vitæ ge-
nere maxime barbaro educatus, doctrina ex-
cultus esse queat?

Γέγαια βόες. Boves antiqui. Et γέγαιⓄ, ge-
nere masculino, antiquus.

Γέγηθε. Latatur. Gaudet.

Γεγηροσοφικός. Qui in senectute aliquem a-
luit.

Γέγωνεν ἐν καλῷ. Præclare se habuit.

Γεγρέφομαι. [Vocabor.] Indigebo. Neque
enim Creontis patroni unquam vocabor cliens.
Sophocles inquit.

Γεγωνέαι & γεγωνεῖν. Clara voce clamare.

Γεγωνοκῶμαι. Mulieres, quæ vicis clamori-
bus replent.

Γεγωνόν. Quod clare auditur. Vox clara.
Et γεγωνίσκη, claram vocem edere. Et γεγω-

1 Ὁ δὲ γαῦρός τε ἂν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχⓄ.] Vide infra v. ΤιμάσιⓄ, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

2 Γαῖα χάνοι. κατὰ πῶσι αὐτὸν ἢ γῆ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Z. v. 282.

3 ΓαίειⓄ. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός.] Homerus Odysf. H. v. 324. Tityum vocat γαίειον υἱόν, id est, terræ filium. Scholiasta ad eum locum: Γαίειον τῆς γῆς υἱόν. Huc noster respexit: sed qui crasso errore τὸ γαίειⓄ (pro quo Ionice dicitur γαίηⓄ) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum sit adjectivum a voce γαῖα, terra.

4 Γαιόδότης. ὁ ἀπεμπ. Vide Etymologum v. Γαιόδότης.

5 Ἐπαγαλλόμενος.] Sic recte habet Editio princeps Mediolanensis, quam hic secutus sum. In cæteris autem Edit. male excusum est ἐπαγαλλόμενος, quod longe aliud significat.

6 Πῶς δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐν παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, διατάν τε λαχῶν ἐς ὃ, π βαρβαρώατι, ἔτω ἀφελειβῶν, εἰς ὃ πολέμους αἰεὶ ἐπέχεις ὄρασθαι, πῶς δὲ ἐν ἄδῃ βίος ἔμελλε μίση π καὶ εἰς ἄξιον ἐν τῆσδε ἀπάντα διδάσκωσθαι ἐπισκεπῆται. Loquitur ibi Agathias de Chosroe Persarum Rege. Patet autem hinc, Suidam pro γεγανωμένος in codice suo scriptum reperisse γεγανωμένος, quoniam fragmentum hoc voci illi subiect. Sed præferendum est τὸ γεγανωμένος, quod hodie codices Agathiar exhibent.

7 Γέγαια βόες. αἱ ἄρχα.] Vide Etymologum.

8 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyr. pag. 169.

τραυάπερος· καὶ Γεγωνῆς, ἑβόησας γεγωνόν π.

Γεδεῶν, γρατιγὸς τῷ Ἑβραίων. Μαδιανίταις ἐν τοῖς Ἀραβῶν καὶ Ἀμαληκίταις μέλλουσι πολέμειν, ὁ Θεὸς συνεβέβηκεν ἑπιπέσει πρὸς μέσον ἡμέραν ἐν ἀκμῇ τῆς καύμαλις ὄντος, ἀγαγὼν τὸν στρατὸν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὸς μὲν κατακλιθέντας καὶ ἔπει πίνοντας διψύχους εἶναι ὑπολαμβάνει· ὅσοι δ' ἀνέσθουσαν καὶ μὲν ποτόν ποιοῦν, τῆς δὲ νόμιζεν ὑποδειλίας τῆς πάχυν, καὶ καταπεπληγότας τὸς πολέμους. καὶ ἐβρέθησαν τ' ταῖς χερσὶ τετραγυμνῶς πίνοντες.

Γεδεῶν, κριτὴς τῆ Ἰσραὴλ, ἐπάταξε τὸν Μαδιάμ μὲν τῶν λαφάντων ἐν τῷ πίνῃ, καὶ τὸν Ὠρέβ, καὶ Ζηβ, καὶ Ζεβεῖ, καὶ Σαλμωνᾶ, τὸς ἀρχοντας αὐτῶν τὸν τε πύργον τῆ Φανουὴ κατέσφραξε, καὶ τὸς ἀρχοντας αὐτῶν ἠλόησεν ἐν ταῖς ἀκένθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ζ'.

Γέενα. ἡ καταδίκη.

Γεζίτης. τοπικόν.

Γεζόν. τὸ γήινον.

Γεθσημανή.

Γελγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. Καθ' ὅσον ἐν ἔξῃ ἔστος ὑψηλῆς τῆ σωτηρίας σφάλις ὡς ἀνεχθέντα ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχῶν χε' τὴν οἰκουμενίαν ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβαπτίσθησαν πάντες χε' ἔθνη καὶ χε' πόλεις. διὸ καὶ Ἰσραὴλ γλώσση.

Γελάδας. ἀγαλμασποῖος, διδάσκαλος Φειδίας.

Γέλα, πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ ὡθεῖται ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται ἔστος, ὅτι πολλὴν πάχυν γενᾶ. ταύτην γ' τῆ Ὀπικῶν Φωνῆ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγουσιν. ἢ ἀπὸ Γέλαν τῆ Αἴτνης καὶ Ἰμάρε. τὸ ἔθνηκόν Γελαί, ἢ Γελαῶ.

Γελασειόνα. γελασικῶς ἔχουσα. γελάσαι θέλουσα.

Γελασειώ. ἑπιθυμητικῶς ἔχει τὴν γελαῖαν. Δαμασκιῶ. Νῦν δὲ καὶ τῶ μὴ πάντῃ γελασειοῖσι γέλασαι παρέξει γενᾶν ἢ τῆ ἔργα διέξοδος.

Γελασινοῖς. γραμμαῖς ταῖς ἐν τῆ γελαῖαν γνομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ ῥ' ἢ μὲν προχαλοῖς σφραγισομένη γελασινοῖς,

Λυκῆ ἀπὸ γλαστῶν ἠνθεῖν ἢ βυβαφίτω.

Δημόκριτος ὁ Ἀυδηῖταις ἐπεκλήθη Γελασιῶν, διὰ τὸ γελαῖαν ὡς τὸ κενόσπεδον ἢ ἀνηρέπον.

Γελασιῶ. ὁ ἑπιγελαῖαν.

Οὐδ' ἄς γελασιῶ, Οἰδίπυς, ἐλήλυθα,

Οὐδ' ἄς ὀνειδιῶν π τῶν παρ' ἑκατῶν.

ὁ Κρέων Φησί.

1 Βοήσας γεγωνόν π.] Sic emendavi, cum ante legeretur βοήσας γεγωνόν π.

2 Ὁ Θεὸς συνεβέβηκεν ἑπιπέσει πρὸς μέσον ἡμέραν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. v. cap. viii. ut Pearsonius etiam monuit.

3 Γαλιλαία κατακλιθή λέει.] Eadem leguntur supra v. Γαλιλαία.

4 Γέλα, πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποτ.] In MSS. Paris.

νόπερος, clariore voce prolatum. Et γεγωνῆς, qui clare vociferatus est.

Γεδεῶν. Gedeon, dux Hebræorum. Hunc cum Midianitis, quibus se adjunxerant Arabes & Amalecitis, prælium commissurum Deus monuit, ut sub meridiem Sole maxime fervente exercitum ad fluvium duceret, & eos, qui procumbentes biberent, viros fortes crederet: qui vero trepide & tumultuarie potum fumerent, eos metu hostium perterritos id facere existimaret. Inveni itaque sunt trecenti, qui trepide & tumultuarie aquam manibus haustam biberent.

Γεδεῶν. Gedeon, Judex Israelis, ope illorum, qui aquam lambendo hauserant, prostravit Midianitas, & Oreb, & Zeb, & Zebec, & Salmona, illorum principes. Turrim etiam Phaniel evertit, & principes eorum, qui Israellem per septem annos afflixerant, spinis caecos necavit.

Γέενα. Genna. Condemnatio.

Γεζίτης. Gezites. Nomen a loco deductum.

Γεζόν. Terrestris. Terrenum.

Γεθσημανή. Gethsemane. [Nomen loci.]

Γελγέλ. Sic [Hebraice] vocatur rota. Hæc igitur verba ex Servatoris ore prolata, & tanquam de excelsa monte rota instar devoluta, totum terrarum orbem percusserunt, adeo ut omnium nationum & urbium homines baptizarentur. Hinc etiam Galilæa lingua Græca vocatur κατακλιθή, [quasi dicas, devoluta.]

Γελάδας. Geladas, statuarius, Phidias magister.

Γέλα. Gela, urbs Siciliae, sic vocata a fluvio Gela, ad quem sita est. Fluvius autem iste ita vocatur, quod multam gignat pruina, quæ Opicorum & Siculorum lingua gela vocatur. Vel a Gelone, Aetnae & Hyperi filio. Gentile est Gelæus, non Gelous.

Γελασειόν. Ridere gestientem. Ridere cupientem.

Γελασειώ. Ridere cupio. Damascius: Hujus vero rei exitus etiam illi, qui a risu omnino alienus est, ingentem risum extorqueat.

Γελασινοῖς, Lineis, quæ ex risu in vultu existunt. In Epigrammate: Et illa ridens curvis in vultu notata lineis, candidaque a clunibus venusto colore prædita erat. † Democritus Abderites dictus est Γελασιῶν, quod vana hominum studia ridere soleret.

Γελασιῶ. Risor. Derisor. Nec veni, Oedipe, ut te deriderem, nec ut mala præterita tibi exprobrarem. Sic Creon inquit.

hæc tantum leguntur, Γέλα καὶ Καμάρινα πόλεις Σικελίας. Unde apparet, reliqua a librariis ex Stephano huc translata esse.

5 Εὐβαφίτω] Duo MSS. Paris. habent εὐβαφίτω: quarum lectio non ultra præterenda sit difficile dictum est, quoniam sensus fragmenti hujus admodum est obscurus.

6 Οὐδ' ἄς γελασιῶ, Οἰδίπυς, ἐλ.] Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Tyræ. pag. 206.

Γέλγιδες. σιοροδών κεφαλαί. Καί' πόπμοι γέλγιδες, ἡδέ τε ὄλχνα, δαψιλῆ οἰνοπόταις γαρῶς ἐπεισῶδια.

Γελίμερις. ὄνομα κύριον. Γελῶς* παιδοφιλωτέρα. αὐτίπα ὄωρ ἔτελεύτησε. καί τὸ Φάνλασμα αὐτῆς ἐδόκην ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τῆς ἀάρεθς θανάτῆς ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δὲ, τὸ γέλωια.

Γελῶν³ καὶ ὕπνεθς, δυσφόρεθς ἔξειθς πρόπνεθς.

Γελῶ⁴. ἐθνηκόν. καὶ Γελάων, ἐθνῶν. καὶ Γέλωθς, ἢ χαρμηνή.

Γέλωθς Μεγαρικῶθς. ἦκασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῶδια ἀάρεθς, ὡθ' Ἀθῆναῖοι κατὰ μακρόμυθοι ἐγέλων.

Γέλωθς πλατύθς. Ὁ δὲ Πέρσθς ἐθς τοσῶτον ἐληλάκα Φρυγάμαλ⁵, ἄθς γέλωια τὸ ἀγγελλόντων καλαχέειν πλακῶθς. Σιμοκάτθς Φησί.

Γέλωθς συγκροτῶσι⁶. ὁ ἀπακλ⁷ καὶ ἀσεμν⁸ ἐκ μεταφορῶθς τῶ μὲν κρότῶ χειρῶν καὶ ποδῶν γενόμεθς γέλωια⁹.

Γελοῖ¹⁰. ὁ καλαγελατόταλ¹¹. παροπαροξυτόνωθς δὲ γέλοιο¹², ὁ γελωτοποιόθς. Καὶ παροιμία¹³. Ὁ Γελοῖότερον ἀπεργάζθῃ τῶθς τὰθς κέγχρεθς ἀπολορθεῖν ἐπὶ χειρῶν. ἢ κατὰ τὸν Μυρμηκίδθν ἀντιπραπίομυθον τῆ Φειδίθς τέχνη. Καὶ ἐτέρη παροιμία. Γελοῖότερον Μελίπιδθς. ἐπὶ τῶ ἐπὶ μωείῃ ἀφροβελημῶν. Ὁ Μελιπίδθς γὰρ ἀνθς κωμωδῶμυθ¹⁴ ὑπὸ τῶ ποιητῶν ἐπὶ μωείῃ, καὶ ταυτὰ τῶ Ἀμφιτείδθ. τῶτον δὲ Φασθν ἀειθμῶσα μὲν πολλὰ παθόντα μέχει τῶθς πένηθς, καὶ πέρεθς μικέπθ δύναθα. γήμαθα δὲ τῆθς νύμφθς μὴ ἀλαθα. Φορέῖθα γὰρ μὴ αὐτόν ἢ παῖθς τῆ μηλεὶ ἀβαβάλλθ. Ὁ δὲ Ἀμφιτείδθθς ἠγνοεῖ ἐξ ἑποτέρεθς γονέων ἐπέχθῃ.

Γελοῖον. γέλωια¹⁵ ἄξιον.

Γεμίζω. γενικῶθς. ἐπὶ δὲ καὶ αἰτιατικῶθς. τὸ ἀνλῶθς.

Γεμίνο¹⁶. ὄνομα κύριον.

Γέμω. γενικῶθς. τὸ πλήθωθς. Ὁ δὲ Ὁ Σκιπίων πυνθθάνομυθ¹⁷ τὸν ἀδελφίδθθν γέμειν ἀργίας καὶ σάτῶθς

1 Καὶ πόπμοι γέλγιδες, ἡδέ τ' ὄλχνα.] Verba haec descripta sunt ex Epigrammate inedito, quod licet non satis sanum sit, ex codice MS. tamen hic publici juris faciam, ut materiam praebcam Criticis ingenii sui acumen exercendi. Κριναρῶρεθς.

Βότρεθς οἰνοπίπαιται, εὐχρίστῶ π ροῖθς
Θεῦμαθα, ἔ καυτοὶ μελοὶ ἐκ φροβίλων,
Καὶ δαίλι ἀάρεθθς ἀμυροαλά, ἢ τε μελιωσῶν
Ἀμφορῶθς, πικραὶ τ' ἰσθνεία ποκάδθς,
Καὶ πόπμοι γέλγιδες, ἡδ' ὑλακινάδθς ὄλχνα,
Δαψιλῆ οἰνοπόταιθς γαρῶθς ἐπεισῶδια.
Παυθ φιλοσοκῶπαιθς ἐπὶ σῶθῃ. Περίτῶ
Ἀπῆτῃ λιτῆ ὄωθς Φιλοξενίδθς.

Confer Suidam v. Ἀμυροαλά, v. Ἐπισῶδιοθς, v. Ποπάδθς, v. Οἰνοπίπαιται, & v. Σπέσιλ¹⁸, ubi Epigrammatis hujus fragmenta leguntur.

2 Γελῶθς παιδοφιλωτέρα.] Vide Zenobium Centur. 111. Adag. 111.

3 Γελῶν καὶ ὕπνεθς, δύτῶθς.] Verus hic onirocriticus, qui de promptus est ex Astrampycho, in uno eoque antiquissimo MS. Parisi. desit, in altero vero ad marginem scriptus legitur: unde patet cum a recentioribus Suidae iniectum esse. Idem etiam de omnibus aliis versibus onirocriticis, qui passim apud Suidam leguntur, dicendum est.

Γέλγιδες. Alliorum capita. [In Epigrammate:] Et ad potum invitantia alliorum capita, & agrestia pyra, quorum esu bibones vini potum distinguere & interpolare solent.

Γελίμερις. Gelimeris. Nomen proprium.

Γελῶθς παιδοφ. Puerorum amantior quam Gello. Hac immatura aetate obiit: cujus spectrum ad pucros, & eos, qui immatura morte obibant, accedere putabatur.

Γέλων. Gelo. Nomen proprium. Item accusativus singularis pro γέλωια, risum.

Γελῶν καὶ ὕπν. Ridens in somnis, morosus eris & difficilis.

Γελῶ¹⁹. Gelous. Nomen gentile. Et Γελάων, Geloorum. Et γέλωθς, risus.

Γέλωθς Μεγαρικῶθς. Risus Megaricus. Megarica enim comedia intempestive floruit, quam Athenienses ludibrio & risu excipiebant.

Γέλωθς πλατύθς. Risus effusus. Persa vero eo insolentiae progressus est, ut nuntios effuso risu exciperet. Simocatta inquit.

Γέλωθς συγκροτῶσι²⁰. Risus immodestus & furrilis. Per translationem ductam a risu, qui cum manuum pedumque complosione editur.

Γελοῖ²¹. Risu dignus. Γέλοιο²² vero, cum acuto in antepenultima, qui aliis risum movet. Et proverbium: Magis ridicule facis, quam qui milium torno polire aggrediuntur: quod Myrmecidem fecisse dicunt, cum adversus Phidiae artificium contenderet. Et aliud proverbium: Magis ridicule quam Melitides. Dicitur in homines fatuos & stultos. Melitides enim ob stultitiam a Comicis perfringebatur; ut & Amphistides. Hunc enim ajunt magno cum labore ad quinque usque numerare didicisse, nec ulterius progredi potuisse. Idem etiam uxorem, quam duxerat, nunquam attigit, metuens ne ab ea apud matrem accusaretur. Amphistides vero ignorabat, ab utro parentum in lucem editus esset.

Γελοῖον. Ridiculum. Risu dignum.

Γεμίζω. Impleo. Hausta aqua replco. Genitivo jungitur. Item accusativo.

Γεμίνο²³. Geminius. Nomen proprium.

Γέμω. Genitivo jungitur. Plenus sum. Scipio vero cum audiret totum exercitum igna-

4 Ὁ δὲ Πέρσθς ἐθς τοσῶτον ἐληλάκθ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocatta lib. 11. cap. 2.

5 Γέλωθς συγκροτῶσι²⁴.] Diogenianus & Zenobius habent γέλωθς συγκροτῶσι²⁵; lectione quidem diversa, sed sensu eodem.

6 Γελοῖότερον ἀπεργάζθῃ — Φειδίθς τέχνη.] Locus hic apud Julianum Orat. 111. pag. 208. unde eum Suidas descripsit, sic legitur: Καὶ εἰ μὲν παλαιοῦν πρὸ πιαῦται ἀνηγῆται, λέξθς δὲ ἡδίσθῃ χρῶμῶν καὶ ἐπιλακίαν τὸ φαῦλον ἔ ἀθῆνθς, γελοῖότερον νομίζει τὸ ἀπτερεῖν πρὸς κέχρεθς ἐπιχερόντων κατὰ τῶθς οἰμυθ, φασθ τὸ Μυρμηκίδθθν ἀντιπραπίομυθον τῆ Φειδίθς τέχνη.

7 Μελιπίδθς γὰρ ἀνθς κωμῶθς.] Vide supra v. Βεβαλίων; itemque Tzetzem Chil. 1v. v. 838.

8 Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθθάνομυθ²⁶ τὸν ἀδελφθ.] Locum hunc negliger admodum excepit Suidas ex Appiano, apud quem in Iberic. p. 516. rectius sic legitur: Πάνθς δὲ ἐθς περὶ ἀκρίβηθς γνομένηθς παροδῶθς ἀθῆν ἀδελφίδθ Βεπῶνθ, σὺν ἐλίθθς αὐτῶθς ἀπεξέμνησθ ἐθς Ἰβηθῶν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, πυνθθάνομυθ²⁷ αὐτὸ γέμειν ἀργίας ἔ σάτῶθς ἔ πρῶθς ἔ εὐείδθς, ὅπ μὴ κροτῶθς πολέμιαθ &c. Hinc apparet, longe alium esse loci hujus sensum apud priam Appianum, quoniam quae Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per insignem ἑλεψῶν ad Scipionis ex fratre nepotem refert.

καὶ τυφῆς, ἔφη, μὴ κηλίσην πολεμίων, πρὶν κη-
χεῖν τῷ ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γενάδας. γενναῖος. θυγενέτατος.

Γενάδιος. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νύκ-
ταρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἄγιον θυσιαστήριον προσεύξασθαι,
εἶδε πλάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε κράζοντος, ὡς
αὐτῷ μὲν ζῶντος εὐδιδῶσιν, ὑπερον δὲ κηλίσην πάν-
τως τῆς Ἐκκλησίας.

Γενάρχει. παλῆς.

Γενναῖος. ὁ εὖ γεροντός. καὶ, ὁ Γενναῖος εἶ ἐν βα-
λαντίσ. ἐπὶ τῷ ἀφ' ἡλίου πλεῖστον θυγενῶν εἶνα δοκούντων.
† Ὅτι χρημάτων κρείττων ὁ γενναῖος ἀνὴρ.

Γενναῖοτατος. Ὁμοίαια, ὡς κακῶς ἀφ-
κείσασ, γενναῖοτατος ἀεὶ ἐμὲ γενόμενος, καὶ θα-
νάτῃ με ρυσάμενος.

Γενεά. κατ' ἑνὸς μὲν ἔτη ζ'. ὅθεν καὶ λέγουσιν
οἱ ἰατρικοὶ τῷ ἄλλο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν τὸν
παραρτηρῶν ἀγγεῖον λέγοντες, ὡς ἐπὶ προσδεδόμενον αἵ-
ματι, καὶ ὑδέτω ἔχοντα πρὸς αἷμα. Κατ' ἑνὸς
δὲ λ'. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βέλων ἐνενηκοσιᾶτη γε-
ρονέναι. καὶ τριγέρον. ὁ τρεῖς γενεὰς βίβει τέττιν,
ἐνενηκοσιᾶτης.

Νέστωρ

Ἐν Πύλῳ ἠγαθήν τύμβον ἔχει τριγέρον.

Γενεαῖς γενεῶν. τεττίσιν, ἀπείροις γενεαῖς.

Γενέθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δὲ ἐναυτῆ ἑπιφοιτῶσα τῷ τεχθέν-
τος ἑορτή. καὶ Γενέθλιαλογία. μαρτυρία ἀπὸ τῆς γε-
νέσεως.

Γενέθλιος, Γενέθλιος, Παλαιστίνος, ἐν ἑπετρῶν,
σοφιστῆς, μαθητῆς Μινουκίαν καὶ Ἀγαπητῆ, ἀνι-
παίδευσας καὶ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ ἀφ' ἡσθήμῳ,
δέξις τὴν φύσιν, καὶ ὄλιον μελέτιον ἀπομνημονεύσας
ἐν ἀκροάσει. περὶ τῶν δὲ νέων ἐπὶ κη. ἔγραψε δὲ
λαλιάς, ἥτοι ἀφελῆς, καὶ μελέτας ὧν ἔστιν ὁ ἄ-
πολις ἑαυτὸν ἀπικρύπτων μὲν τὴν ἑθῶν κατὰ
σκαφίῳ. Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν ἐταίρους Δα-
δύχῳ καὶ Ἀσκληπιάδῳ. Παναηλικῶς.

Γενέσια. ἡ δὲ ἐναυτῆ ἑπιφοιτῶσα τῷ τεχθέν-
τος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τὴν γένεσιν τε πλανᾶ-
ται λήθη βαρύνουσα καὶ κακία.

Γένεσις. ἡ τῆ πάντος ἀφελῆς. Ὁ δὲ Ἰσίδω-
ρος ἀφελῆς τὴν γένεσιν, ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἐτέταστο

1 Γενάδιος. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. νύκταρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἄγιον θυσ. Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολεξείρεne etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. 1. pag. 555.

2 Γενναῖος. εἶ ἐν βαλαντίσ. ἐπὶ τῷ ἀφ. Ex Zenobio.

3 Γενεά. κατ' ἑνὸς μὲν ἔτη ζ'. ὅθεν ἐ λ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Artemidori lib. 11. cap. lxxv. pag. 157. ut Pearsonius recte observavit.

4 Τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν. τὸ παραρτηρῶν ἀγγεῖον λ.] Hæc corrupta sunt, quæ apud Artemidorum loco laudato rectius sic leguntur, τὸ δὲ γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν, τὸ παραρτηρῶν ἀγγεῖον λέγοντες &c.

via, seditione, & luxu corruptum esse, dixit, se
nunquam hostium victorem fore, nisi prius suas
metu disciplina in officio continuisset.

Γενάδας. Generosus. Nobilissimus.

Γενάδιος. Gennadius, Patriarcha Constan-
tinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad
sacrum altare accessisset, spectrum quoddam
dæmoniacum vidit, quod in hæc verba exclamans
audivit: Se ipso quidem superstite quiescere;
postea vero tota Ecclesia se potiturum esse.

Γενάρχει. Patris.

Γενναῖος. Nobili genere natus. Et, Nobilitatem habes a crumena. Dicitur in eos, qui
ob divitias nobiles sibi videntur. † Vir ge-
nerosus pecunia corrumpi nescit.

Γενναῖοτατος. Generosissimus. Heu me miseram,
ut male habes, qui optime de me meritus
es, & a morte me liberafisti.

Γενεά. Ætas. Secundum quosdam est spa-
tium septem annorum: quo sensu Medici di-
cunt, ei, qui sit duarum ætatum, non esse in-
cidendam venam; intelligentes nimirum ado-
lescentem quatuordecim annorum, quod fan-
guine adhuc egeat, nec dum superfluum ha-
beat sanguinem. Secundum alios vero [γενεά
est spatium] xxx. annorum. Unde etiam Ne-
storem volunt nonagenarium fuisse. Et τρι-
γέρον, qui tres ætates vixit: id est, nonagenarius.
[In Epigrammate:] Nestor, qui tres ho-
num ætates vixit, in Pylo valde clara sepul-
crum habet.

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis ætatibus.

Γενέθλα. Soboles. Liberi.

Γενέθλια. Anniversarium festum natalitium.
Et γενέθλιαλογία, prædictio natalitia.

Γενέθλιος. Genethlius, Genethlii filius, Pa-
læstinus, ex urbe Petris, Sophista, Minuciani
& Agapeti discipulus, qui docuit Athenis, ce-
lebris illius Callinici amulus. Hic ingenio
optimo præditus fuit, & declamationem in-
tegram semel auditam memoriter aliquando
recitavit. Obiit juvenis, annos xxviii. natus.
Scripsit λαλιάς, sive allocutiones, & decla-
mationes, inter quas est exul se ipsum ven-
dens post Thebarum excidium. Propempticum
ad amicos suos Daduchum & Asclepiadem.
Orationes Panegyricas.

Γενέσια. Natalitia, quæ quotannis in alicujus
memoriam celebrantur.

Γένεσις. Mundus. Per mundum vagatur ob-
livione & vitiis oneratus.

Γένεσις. Mundus. Isidorus vero mundum
hunc contemnens animo semper erat in Deum

5 Νέστωρ ἐν Πύλῳ ἠγαθήν τύμβον ἔχει π. Distichum integrum, ex quo verba hæc decerpta sunt, in codice MS. Epigrammatum iudicium sic legitur:

Ἡδυσπῆς Νέστωρ, σοφιστῆς, Νηλίου ἠγασί,

Ἐν Πύλῳ ἠγαθήν τύμβον ἔχει τριγέρον

Vide etiam Suidam infra v. Τριγέρον.

6 Ἐκ Πετρῶν] Meursius ad Hesychium Milesium pag. 135. le-
git ἐκ Παιτρῶν.

7 Ἐν ἀκροάσει] Scribe ἐν μιᾷ ἀκροάσει, ut recte legitur apud Hesychium Milesium.

8 Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἀφελῆς.] Ex Damascio.

ψυχίου. καὶ ἔδεν ἰὼ ἰδεῖν ἢ ἀ. ἔσοι Φ. Τετ. ἄρμον, ἢ τὰ αὐτὰ πρὸ τῶν αὐτῶν, ἢ πρὸ δειπνῆς καὶ κακίας.

Γένεσις. Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἰσαγωγή. ἔστι δὲ πρῶτον τὸ γένεσις ἔννοια καὶ αὐτεξουσίτης. Γένεσις καὶ ἡ δειπνῆ. Αἰλιανός. Ἐστὶν οἱ καὶ τὸ ἀρρώ-
τημα ἰὼ τὴν γένεσιν λαβόν.

Γενέτειρα. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενετή. πατρία. ἢ γένεσις.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετυλλίς. δαίμων πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, γένε-
σεως αἰτίη, ὡς τῆς γενέσεως τῶν παίδων ἄνομοσ-
μένη. πεποῖη δὲ τὸ ὄνομα πρὸς τὴν γένεσιν. οἱ
δὲ πρὸς τὴν Ἀρτεμίαν Φασί τὴν τοκετῶν ἐφόδον.
καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν γένεσιν Ἀειφοάνης.

Ὡς ἴδω τὸ μέλι, ὡς πύθνια Γενετυλλίδες,

καὶ Σιλυβριδές, καὶ κλειρωπιδέων, καὶ
μανδαλατόν.

Γενεῖα. αἱ τρίχες. Γενεῖον. ὁ τόπος. τὸ μέλι
τῆς σώματι.

Ἐκ δὲ δασκίης γενεῖαδ.

Κενοὶ διεργάσιον κρηναὶς ποτῆ.

Ὅτι ἡ τῆς ἀνω χείρας τρίχες λέγεται μύσαξ. τὸ δὲ
κάτω, πάπω.

Γεννηκὴ. κρείσσων πασῶν καὶ πριωτέρα τῶν τῆς
ψυχῆς φυσικῶν διωμάτων ἢ γεννηκὴ. δεύτερον δὲ, ἢ
αὐξηκὴ καὶ τρίτον ἢ θρεπτικὴ. τῆς μὲν γὰρ θρεπ-
τικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος. μέλει γὰρ ποσῶν
σωζόμεθα, ἕως ἀν. πρῶτα. τῆς δὲ αὐξηκῆς, τὸ
εἰς τέλος καὶ κατὰ φύσιν μέτρον ἀγαθῶν. εἰς ὃ γένε-
σιν τὰ τε ζῷα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτα-
τον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ τὴν γεννηκὴν δύ-
ναμιν, πρῶτον. ἔστι γὰρ τῆς φύσεως ὁ τελειώτα-
τος σκοπος, ὡς τὴν ἐφ' ἑαυτῆς αἰδιότητι, τοῖς
θηρίοις ζῷοις ὑποσθλαπῆς τῆς ἀφροδίτης γιομμένης. ὅ-
τι ἡ μὲν αὐξηκὴ ἕως ἐπέχει λόγον πρὸς τὴν γεν-
νηκὴν. πρὸς δὲ τὴν αὐξηκὴν, ἢ θρεπτικὴν. ὅτι ὅ-
τι Μελισσῶν ἔπειτα τὸ μὴ γένεσιν οὐκ ἔχον δειπνῆ.
ψυχοῦ δὲ ἔστι. πολλὰ γὰρ ἀγεννητὰ ἔχον δειπνῆ ἔχον.

Γενησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γέννησις. τὴν τῆς Ἀφροδίτων μίξιν.

Γενηταί. ἔχον οἱ ἐν γένεσι καὶ ἀρ' αἱματι πρῶτον
ἡκούσ, ἀλλ' οἱ ἐν τῆ γένεσιν τῆ συννεμημένην εἰς τὰς
Φαλίαις. ἔστι δὲ εἰσι κατὰ τὸν οἱ δημόται καὶ Φαλί-
αρες, νόμος πρὸς ἑλληνικὴν κοινότητα. τὸ δὲ γένεσιν ἔχον ἀν-
δρας λ'. αἱ δὲ Φαλίαι ἐκαστῶν τριῶν. ὅτι πρῶτον
Φυλῶν ἑσάν, εἰς τρία ἐκάστην διείλον μέρος. τὰς
μὲν Φυλὰς τέσσαρας πρῶτον, ὡς πρῶτον ἀμφοῖν τὰς

intento: neque quidquam aliud cum vidisset
aut audivisset loquentem, quam eadem de iis-
dem, aut de virtute & vitio.

Γένεσις. Sic etiam fatum vocatur. Mens
autem & voluntas libera fato antiquiora
sunt. Γένεσις etiam principium sive originem
significat. Aelianus: Hinc etiam morbus e-
jus originem duxit.

Γενέτειρα. Matrem. Poetice.

Γενετή. Patria. Vel, natalitia.

Γενέτης. Pater.

Γενετικόν. Generatio.

Γενετυλλίς. Genetyllis. Dea, Veneris comes,
generationis auctor, a puerorum generatione
sic appellata: quoniam nomen illud a voce
γένεσις deductum est. Alii vero dicunt Deas
partus praesides, quae circa Dianam sunt, sic
appellari. Et Aristophanes: O venerandae
Genetyllides, quam suave est hoc carmen, &
molle, & illecebris plenum, & lascivum.

Γενεῖα. Pili barbæ. At γένεσιον, mentum, si-
ve pars corporis, [in qua pili nascuntur.] Ex
umbroso autem mento ejus fontes aquae mana-
bant. † Superioris labri pili vocantur μύσαξ:
inferioris vero πάπω.

Γεννηκὴ. Vis generatrix est omnium facul-
tatum naturalium animæ præstantissima & di-
gnissima. Secunda ab ea est facultas auctrix;
& tertia, facultas altrix. Hujus officium est
speciem conservare. Tandiu enim conserva-
mur, quoad nutrimur. Auctricis vero offi-
cium est, animalia ad perfectam & natura-
lem mensuram perducere: ad quam post-
quam animalia & plantæ pervenerunt, ulti-
mum & primum naturæ finem & scopum,
id est facultatem generatricem, consequun-
tur. Is enim est primarius naturæ scopus,
propter appetitum æternitatis, quam anima-
libus sua natura mortalibus continua propa-
gatio & successio tribuit. Quamobrem facul-
tas auctrix materiam vicem obtinet ad facul-
tatem generatricem; pariterque altrix ad auctri-
cem. † Melissus putabat, id, quod natum non
est, carere principio: quod falsum est. Multa
enim, quæ generata non sunt, principium habent.

Γενησαρέτ. Genesaret. Nomen loci.

Γέννησις. Coitum Venereum.

Γενηταί. Sic vocantur, non qui cognatione
& sanguine juncti sunt, sed qui sunt membra
familiarum civilium (Γένη Græci vocant) in
quas Curiae (Φαλίαι) distributæ sunt. Hi ve-
ro lege societatem quandam inter se habent,
ut populares & Curiales. Γένεσιν triginta ha-
bet viros. Φαλίαι vero vocabantur etiam τρι-
τύς. Cum enim quatuor essent Tribus, singu-

1 Ἄνομοσμένη. Scribe ἀνομοσμένη. Γενετικὴς enim est nomen
Dex.

2 Τὸς τῆς πρῶτης. Cum Porro legere malim πρὸς τῆς πρῶτης.

3 Πάλιν πρὸς τὴν γένεσιν. Hæc verba delenda sunt, utpote nul-
lum sensum hic habentia, & a librario procul dubio, nescio quid
somniaante, in textum intrusa.

4 Ἀειφοάνης] Theophr. pag. 773. (515. Ed. Bas. P.)

5 Τὸς δὲ αὐξηκῆς, τὸ εἰς τέλος καὶ κ. H. s. gemina habet Philo-
ponus in lib. 11. Aristot. de Anima H. 5. quem confer.

6 Γενηταί. Malim γινώσκου, cum circumflexo in penultima, ut
paulo post.

τῷ αὐτῷ ἔρασι. τὰς δὲ Φαλείας καὶ τετῶς ἰβ', καθάπερ οἱ μύθους. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἐκάστῃ Φαλείᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέρας τξέ.

rent. Singulae denique Curiae, sive Φατεῖαι, habebant Γένη triginta: ita ut omnium Curiarum Γένη in unam summam collecta implerent numerum CLX, quot dies annus habet.

Γενῆται. αἱ τῷ αὐτῷ γένος κοινανθίσις. καὶ γὰρ διήγετο τῷ μέσῃ οἱ τῷ Ἀθηναίων πολιτῶν καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέγιστη Φυλῶν ὀνομάζουσι. ἐκάστη δὲ Φυλὴ πάλιν εἰς τρία διήγητο· ὧν ἕκαστον μέρος τετῶς καὶ φαλεία ὀνομάζουσι. πάλιν δὲ τῷ Φατείων ἐκάστη εἰς γένη διήγητο τετῶν. ἐξ ὧν αἱ ἰερασίαι ἐκάστους περὶ ἑκάστην ἐκλήθησαν. καὶ Γενῆται, οἱ αὐτῷ τῷ καὶ αὐτῷ γένος τῷ τετῶν γενῶν ἑς καὶ περὶ Φοισί Φιλόχορον ὀνομάζουσι καλεῖσθαι. Ἰσοῦται μὲν τοῖς τῷ γενήτας ἀπλῶς τῷ ἐξ αἱματίου συγγενεῖς ὀνομάζουσι.

Γενικὴ δέρεται δ'. Φρόνησις, ἀνδρεία, σωφροσύνη, δικαιοσύνη. καὶ ζήτη τὰς ἀντικειμένους αὐταῖς κακίας ἐν τῷ ὑπερῷ.

Γενικός. Ἄρτεμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰδομένῳ ἑλὼν Σαρακενῶν ἐρχομένη τῷ τῷ πύλεως, Ἰωάννη ἐπίσκοπον ἡγεμόνα τῷ πολέμου, ἀφ' ὧν τῷ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῷ Φέρον, ὃν Γενικὸν καλεῖσθαι ὅς περὶ τῷ Ῥοδόφ γενόμενος, καθ' ἑαυτοῦ αὐτῷ τῷ πλήθους ἀνακρίσει.

Γενικός. γενναίως. ἰαχυρῶς.

Γενόμενα αἱ γενόμενα ἀφ' ὧν. τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη. τὰ δὲ γενόμενα ἢτοι σπιθαίμαι, ἢ ἔ.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. Φυγάν. ἀποδράσας. Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν, αὐτὸς εἶχε τὰ πύχιστα τῷ ἀγνοίας. Γενόμενος δὲ, ἀφ' ὧν δύο π, ὁ πικτόμηνος.

Γενέτης. οἷον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἔχων. τὸ τελευτάειον ἐκδέχεται ἀμεινον.

Γέντα. τὰ μέλη. Γέντα βοῶς μέλδοντις. Καλλιμαχῶς.

Γένω. ἀντὶ τῷ ἔλαβεν. ἔλω, ἔλω, εἶλον· ὁ β' ἀόριστος, εἶλόμεν, εἶλε, εἶλετο, καὶ ἔλετο, καὶ τῷ σφωκοπιῶ ἔλτο, καὶ τροπῇ Δωρικῶς τῷ λ εἰς ν, ἔντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῷ τῷ γ, γένω.

Γένος. τὰ γένεια.

Γένος. εἶδος πελέκεως.

Ὅτε σὸι παγχάλκων ἀνταία

Γένων ἀρμάτη πλαγά.

1 τξέ] Sic etiam habent MSS. Paris. & omnes Editt. praecedentes. Sed cum divitio quatuor antiquissimarum tribuum Atticarum in φατεῖαι & γένη ad imitationem anni tricta esset, ita ut ipse quidem tribus, anni temporibus, φατεῖαι mensibus, & γένη diebus numero respondere viderentur; apparet utique pro τξέ hic apud Suidam scribendum esse τξί, quomodo quatuor illae tribus CLX tantum γένη habebant, ut ex iis, quae Suidas hic tradit, manifeste patet. Plura hic de re disputat Mauflacus ad Harpocrationem v. Γενῆται, quem consulat Lector.

las in tres partes dividerunt. Et quatuor quidem Tribus fecerunt, ut imitarentur quatuor anni tempora. φατεῖαι vero & Γενῆς duodecim, ut numerum duodecim mensium aequarent.

rent. Singulae denique Curiae, sive Φατεῖαι, habebant Γένη triginta: ita ut omnium Curiarum Γένη in unam summam collecta implerent numerum CLX, quot dies annus habet.

Γενῆται Sic vocabantur, qui erant ejusdem familiae civilis. Cum enim cives Athenienses in certas partes distributi essent, earum maximae vocabantur Φυλαί, i. e. Tribus. Harum Tribuum unaquaeque in tres divisa erat partes, quarum singulae appellabantur Φατεῖαι vel Γενῆς. Rursus singulae Φατεῖαι divisa erant in xxx Γένη, ex quibus sacerdotia, quae ad singulos pertinebant, sorte legebantur. Et Γενῆται vocabantur, qui erant ex eadem familia, & quidem primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus ὀνομάζουσι olim appellatos fuisse ait. Isaeus tamen γενήτας consanguineos simpliciter vocat.

Γενικὴ δέρεται. Virtutes cardinales sunt quatuor, prudentia, fortitudo, temperantia, & iustitia. Vitia his opposita quae in voce ὑπερῷ.

Γενικός. Generalis. Artemius, qui & Anastasius, Imperator Romanorum, cum intellexisset Saracenos infesta classe urbem petere, Joannem Magnae Ecclesiae Diaconum, & Logothetam Generalem bello praefecit: qui cum ad Rhodum appulisset, orta seditione a plebe interfectus est.

Γενικός. Generose. Fortiter.

Γενόμενα & γενόμενα differunt. Nam γενόμενα dicuntur ea, quae omnino praeterierunt. Γενόμενα vero, quae vel eveniunt, vel non.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. Qui ex oculis & confectu & subtrahit. Qui evadit. Cum autem auferretur, ipse ignorantiae mercedem accepit. Γενόμενος vero, per duo π, qui generatur.

Γενέτης. Gentilis, vel cognatus, vel ab aliquo genus ducens. Ultimo sensu vocem hanc accipere praestat.

Γέντα. Membra. Callimachus: *Membrabovis coquentes*.

Γένω. Cepit. Corripuit. Ab ἔλω fit ἔλω, εἶλον, & Aor. 2. med. εἶλόμεν, εἶλε, εἶλετο, ἔλετο, & per syncopen ἔλτο, & Dorice verso λ in ν ἔντο, ut ἦλθε, ἦνθε; & addito γ, γένω.

Γένος. Gena.

Γένος. Securis genus. [Sophocles:] *Cum tibi adversus ictus areae securis inflictus fuit*.

2 Γενῆται. οἱ τῷ αὐτῷ γένος κληνοί.] Ex Harpocratione.

3 Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥομῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολεξεί etiam leguntur supra v. Ἀρτέμιος.

4 Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν.] Hæc verba in Editt. praecedentibus desiderantur, quæ ex MSS. Paris. revocavi. Eadem etiam verba Pearsonius in codice quodam MS. se reperisse testatur.

5 Ὅτι σὸι παγχάλκων ἀνταία γένω.] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra* pag. 90. ut Portus monuit.

Γένυσι. σαγόσιν. ἐν Ἐπιγράμματι
 Χ' ὅ μ' ἀνεκλείσειν Φονίαν γένυι, ἐν δὲ πηνόνῳ
 Ἐπίθης ῥομβητικῶς ἐπροφάλιζε Φόβω.

Γεῶχ[⊙]. ὁ Ποσειδῶν. ὁ τῶν γῆν ἔχων. Γαίη-
 χ[⊙] δέ.

Γεωγραφία. ἡ ἀειρήνισις.

Γεώδης. ὁ ἐν τῆς γῆς.

Γεώλοφον. ὁ ὄρειόν. ὄρε[⊙]. ὑψωμα γῆς. καλῶσι
 δ' ἔπω καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίδητον ἀνθρώπον.

--- Πέπαλο⁴ γ' ἔ μέγα τῆτο

Κληρίον ἐν λυαρῆ τῆδε γεωλοφίη.

Γεωμέτρης. ὁ τῶν γῆν μέτρων.

Γεωμετρία. ἐστὶν ἐπιτήμη τῆ ὀπισθητῆ, ἡ ὑπολη-
 πτῆ. ὀπισθητὰ γ' ἡ ὑποληπτὰ καὶ τὰ ὦν ὅτιν ἡ γεωμε-
 τρία ὀπισθητῆ. ταύτῃ δὲ τ' ὀπισθητῆ ἐφύδρον Αἰγύπτιοι,
 ἐν τῆ ἀπλήτῃ τῆς γῆς καὶ τῆς διακρίσεως τ' χῶρον
 ἀεὶ διδασκάντες, εἴτα καὶ συζητάντες.

videndorum necessitatem arti huic operam

Γεωμόριον. γεώριον. ἐν Ἐπιγράμματι

--- Ἐφ' αἷς πολλῶν ἔβρασαν ἀίλιον

Κεῖθῶν, καὶ λιπαρὸν εἶδε γεωμόριον.

Γεωμῶρ[⊙]. ὁ αἰεὶ τῶν γῆν κοπιῶν.

Γεωπεῖται. οἱ μικρὰν καὶ λυπερὴν ἔχοντες γῆν. πα-
 ρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπερῆμοι. καὶ
 Γεωπῶν[⊙], ὁ τῶν γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος.

Γεωπῆς. ὁ γεωργός.

Γεώργ[⊙], ὁ δίακον[⊙] τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ
 χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλιον Πισίδης. Ὁ Ἐξαήμερον δι'
 Ἰάμβων εἰς ἔπι τριχίλια. εἰς Ἡρακλειον τὸν βασι-
 λέα, καὶ εἰς τὸν χ' Περσῶν πόλεμον. Ὁ ἐπὶ τῆ Ἀ-
 βαρικῆ ἀγαλογάδην. Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα
 Ἀναστάσιον.

Γεῶρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. ὁ χερσον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γεράνεια. πόλις. καὶ Βιστονία, ἐπίθελον τῆς γεράνης.
 καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Βιστονίᾳ.

Γέρα. ὁ δειπνῶν πικρῶν. Καὶ ἐπειδὴ κεκάθαρτο τὰ
 βασιλεῖ ὁ στρατός, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νενέμητο ἐ-
 κάτοις, πικρὰ ἔγω ἐξελαύνην ἐπὶ τὸν πόλε-
 μον.

1 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. 1. cap. xxxiii. pag. 70. (49. Ed. Hng. Steph. P.)

2 Γεώλοφον. ὄρειόν. ὄρε[⊙]. ὑψωμα γ. Eadem habet Etymologus v. Γαῖα.

3 ὄρειόν. Hæc vox ut supervacanea delenda est; nec agnoscit eam Etymologus.

4 Πέπαλο γ' ἔ μέγα τῆτο κληρίη. Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate quodam incognito, quod in Anthologia MS. Zonæ tribuitur. Epigramma illud alibi cum Lectore communicabimus.

5 Ἐφ' αἷς πολλῶν ἔβρασαν ἀίλιον. Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Ἀιτλίον.

6 Γεωπῆς. Vocem hanc suspecto habeo, quæ forsitan ex γεωπῶ[⊙] corrupta est.

7 Γεώργ[⊙]. Δίακον[⊙] τῆς μεγάλης. De hoc Georgio multa congestit Leo Allatius in Dissertatione de Georgio, quem consulat Lector.

Γένυσι. Genis. Maxillis. In Epigrammate:
*Et ille quidem (leo) cadis sitientem rictum
 clausit, & fanatica cervicis jaetatione jubam
 rotavit.*

Γεῶχ[⊙]. Qui terram continet. Est epi-
 thetum Neptuni. Γαίηχ[⊙] vero, [per ai
 diphthongum scribitur.]

Γεωγραφία. Terræ descriptio.

Γεώδης. Terrestris. Terrenus.

Γεώλοφον. Mons. Collis. Tumulus. Sic et-
 iam hominem crassum & stupidum vocant.
 [In Epigrammate:] *Possidebat enim exiguum
 hoc prædium, in sterili colle situm.*

Γεωμέτρης. Geometra. Terræ mensor.

Γεωμετρία. Geometria est scientia ejus,
 quod sub scientiam vel opinionem cadit.
 Talia enim sunt ea, circa quæ Geometria
 scientia versatur: quam invenerunt Ægyptii,
 eamque literis tandem mandarunt, cum ob
 vastam camporum planitiem & agrorum di-
 dedissent.

Γεωμόριον. Ager, qui colitur. In Epigram-
 mate: *In qua [area] magnum hordei acervum
 trivit, & pinguem vidit messem.*

Γεωμῶρ[⊙]. Agricola.

Γεωπεῖται. Qui exiguum & sterilem habent
 agrum. Apud Herodotum vero sic appel-
 lantur illi, qui agro indigent, ejusque inopia
 laborant. Et γεωπῶν[⊙], agricola.

Γεωπῆς. Agricola. Colonus.

Γεώργ[⊙]. Georgius, Magnæ Ecclesiæ Dia-
 conus & Chartophylax, cognomento Pifi-
 des. Scripsit Hexaemerum, sive de opificio
 mundi: quod opus tribus fere millibus ver-
 suum Iambicorum constat. De Heraclio Im-
 peratore, & bello Persico. Adhæc, Abari-
 ca, oratione soluta: & Encomium Anastasii
 Martyris.

Γεῶρες. Terræ custodes.

Γεωφάνιον. Locus, in quo metalla nascun-
 tur.

Γεράνεια. Gerania, urbs. Et Bistoniam, e-
 pithetum gruis. Vide in voce Βιστονία.

Γέρα. Est generis neutrius, significans ho-
 nores, præmia. *Rex lustrato exercitu, &
 præmiis pro meritis cuique distribatis, ad bel-
 lum proficisci decrevit.*

8 Ἐξαήμερον δι' Ἰάμβων εἰς ἔπι τριχίλια. Exstat & hodie opus illud Pifidis, sed quod tantum versus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis nec principium nec finis ei desit, ut Pearsonius etiam monuit. Reliqua vero opera Pifidis, quæ Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel saltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent.

9 Ἐπὶ τῆ Ἀβαρικῆ ἀγαλογάδην. In MSS. Paris. locus hic ita legitur & distinguitur, ἐπὶ τῆ Ἀβαρικῆ ἔ ἀγαλογάδην ἐγκώμιον &c. Hanc lectionem, quam veram esse puto, si amplectamur, Abarica scripta fuerint versus; Encomium vero Martyris Anastasii oratione profa.

10 Εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον. Ab hac lectione omnino discrepat MS. Paris. A. qui sic habet, εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. Cogitet Lector & inquiret, utrum lectio ista vulgata præferenda sit.

11 Γεωφάνιον. χερσον ἐν ᾧ μ. Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum. Confer etiam Etymologum.

Γέρρα. ὡς Σικελῶς τὰ γυσακίαι καὶ ἀνδρείαι αἰδοῖαι.

Γέρρα. Περσικὰ μὲν ὅτι κυρίως ὄπλα τὰ γέρρα· καὶ χρητικῶς δὲ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκλιῶν σκεπάσματα καὶ περικλυμμάτια ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέρρα καλῶν, ἐμπίπρατος λέγει. λέγεται ἂν ὁμοίως γέρρα καὶ τὰ τῶν σκλιῶν περικλυμμάτια.

Γερράδια. φρωπιείδια.

Γεράνδρον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγραμμένον. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφύει καὶ ἐξηραμμένον. εἴρηται ὡς τὴν δρυῖν. δοκεῖ γὰρ ὡσαύτως φυτὸν γενέσθαι δρυῖν. ὅθεν δρυμὲς ἐκάλουν τὰς δασεῖς τόπους, ἐξ ὧν δὴ ποιεῖ ὄντας φυτῶν. καὶ δρυράκτες, τὰς ἀπὸ ξύλων περικλυμμάτια.

Γεράνδρον. μεταφυσικόμυρον. ἐπὶ τῷ ἀδωάτῳ. παρὲν ὅτι μὴ δεῖ τὰς παρηγηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γερανία. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γερανίον. τὸ ὄρεον, ἐπίκεινον τῷ γένει. Βάβειον.

Λίβυσα γερανίον. ὃ δὲ ταῖς ἐπιπέτοις

Χλωρίδι ἀεὶ βόσκοντο χείμαλιον πόλιν.

Γερανοὶ λίθους καὶ πεπεπωκῶται. ἐπὶ τῶν περὶ πικρῶν πικρῶν. ἢ γὰρ γερανοὶ ἀπὸ τῶν ἐν ὑφεί πεπεπωκῶται, καὶ τῆς εἰς ἐπὶ ὄρμῃ τῆς ἐπὶ τὰ κάτω θάλασσαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βασιάζουσιν, ὅπως κάμωσιν τῆς πλῆθος ῥίπτοις, καὶ αἰσθῶντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάσσης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάσσαν ἦκοι ὁ λίθος, ἀνύσει τὴν ὁδὸν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύσεται. τῆς τὸ φησὶν Ἀριστοφάνης· Γερανοὶ λίθους καὶ πεπεπωκῶται.

Γεραρόν. ἔλεμον. ἢ φρισβύτερον.

Γεράσι. ἀμοιβή. πρῶτον ἀναποδόσεως.

Γερασά. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολίτης, Γερασώτης.

Γεργέριον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπληθεῖσαν ἐλαίαν. Πίτυριν πε, καὶ ἡ ἀπεθήκη λευκίῳ. τῆς πε, τὴν σωθλαοθεῖσαν, καὶ ἕτως ἀπεπληθεῖσαν ἐλαίαν. εἰν ἀλλὴ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖον. ἀπὸ τόπων καὶ Γεργεσιώτης.

Γεργηθες. ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τῆς βίβου, καὶ οἱ χερσὶν ἀνακλῖν ἕτα καλεῖται ὡς τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περικλυμμάτια. τῆς πε, τοῖς πλυσίοις.

1 Γέρρα. Περσικὰ μὲν ἐπὶ κυρ.] Ex Harpocrate. Vide etiam paulo inferius v. Γέρρον.

2 Περσικὰ ἔστι μὲν κυρίως ὄπλα] Verum id esse ex Herodoto constat; quem vide lib. ix. pag. 339.

3 Γεράνδρον μεταφυσικόμυρον. ἐπὶ τῷ αἰδ.] Ex Zenobio.

4 Αἰ γὰρ γερανοὶ ἀπὸ τῶν ἐν ὑφεί πε.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristophanis ad Aves pag. 594. (412. Ed. Baf. P.)

5 Γεργέριον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπληθεῖσαν ἐλαίαν. Καθίμαχον.]

Γέρρα. Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέρρα. Proprie sic vocantur scuta Persica. Abulive vero & quodvis tegumentum, sive ex pellibus, sive ex alia aliqua materia confectum, γέρρον appellabatur. Quamobrem etiam Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte scenarum tegumenta & vela γέρρα vocans, ea incensa esse dicit. Γέρρα etiam dici possunt scenarum septa.

Γερράδια. Parvæ crates.

Γεράνδρον. Arbor annosa & senio confecta. Vel, cujus radix concreta est & arida. Dicta est vox ista a δρυῖς, quercus; quoniam quercus arbor omnium prima fuisse videtur. Hinc quoque δρυμὲς vocabant sylvas, quasque etiam arbores haberent. Et δρυράκτες, septa lignea, vel cancellos ligneos.

Γεράνδρον μεταφ. Vetus arbor transplantata. Dicitur de eo, quod fieri non potest. Monet autem proverbium, munera juniorum non esse semibus injungenda.

Γερανία. Gerania, mons Megaridis.

Γερανίον. Grus. Est generis epicœni. Babrius: Libyssa grus. Pavo vero pulchra cristata decorus tempore hyemis viridi semper pascatur herba.

Γερανοὶ λίθους καὶ λαπ. Grues, quæ lapillos deglutiverunt. Dicitur de illis, qui prudenter & provide aliquid agunt. Grues enim quia in sublimi volant, & recto itinere velociter pergunt, ea, quæ infra sunt, cernere nequeunt: quæ ratio est, quare lapillos gestent, quos volando lassæ abjiciunt, ut cognoscant, utrum supra terram, an vero mare ferantur. Et si quidem lapis in mare deciderit, iter coeptum continent; sin in terram, requiescunt. Hæc est mens Aristophanis, cum ait: Grues, quæ lapillos deglutiverunt.

Γεραρόν. Honoratum. Venerabile. Vel, antiquius.

Γεράσι. Remuneratio. Honor. Præmium.

Γερασά. Gerasa, urbs Cœlesyriæ. Civis, Gerasenus.

Γεργέριον. Olivam, quæ in arbore maturuit. [Callimachus: Olivam sponte decidentem] & vilem, quamque reposuit, ut in muria natet, albam autumnialem. Id est, olivam contusam, & sic repositam. Eἰν ἀλλὴ νήχεσθαι φθινοπωρίδα vero eam appellat, quam alii κολυμβάδα, i. e. in muria natantem vocant.

Γεργεσαῖον. Gergesæus. Nomen a loco deductum. Item Gergesenus.

Γεργηθες. Gergethes. Nomen urbis. Vel vilis turba operariorum & opificum sic a divitibus Milesiis appellabatur.

Γεργέριον. πίτυριν πε, καὶ ἡ ἀπεθήκη λευκῆς
Εἰν ἀλλὴ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Τῆς πε τὴν σωθλαοθεῖσαν &c. Confer Athenæum lib. 11. pag. 56. ex quo discimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum esse.

6 Γεργηθες. ὄνομα πόλεως.] Imo Γεργης, vel Γεργηθες. Vide Stephanum Byzantium.

7 Παρὰ τοῖς Μιλησίοις τῆς ἐν περικλυμμάτια.] Vide Athenæum lib. 11. pag. 524. & infra v. Περικλυμμάτια.

Γέρδι⊕. ὑφάντης. καὶ παρ' ἡμῶν ἡ Γερδία.

Γεραία. ἡ γεαῖς. καὶ Γεραία, αἱ τὰ Διονύσου ἐι-
ρωμῶνα γυναικες.

Γεραῖος. ἐπιμ⊕. καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλευς. ἐν
'Ἐπιγράμματι.

Ῥοῖνι ξανθοχίτανα, γεραίοφλοιά τε σῦκα.
καὶ αὖτις.

--- Οἷς ὁ γεραῖος

Λαρότερον μαλακῶν ἔπνευ ἐκ φομάτων.

Γεραῖον. τιμῶν. δοξάζειν. καὶ Γεραῖε, δοξάζει,
πίμα. καὶ παροιμία. Γεραῖε σαυλόν. ἀντὶ τῆ, ἔ-
φρανε σαυτὸν μεγαλορρημιωνῶν.

Γεραῖός. ὄνομα λιμνῶ⊕.

Γεραῖτε⊕. παλαιότε⊕.

Λόγ⊕. γέ τοι τίς ὅτι τ' γερατέρων.

Ὅσ' ἀνόητα χ' ἡ μῶρα βελευσάμεθα,

Ἄπαντ' ἐπὶ τὸ βέλιον ἡμῶν ζυμφέραν.

Προσδῶν γ' καὶ Ἀθιωᾶ ἐφιλοκίησαν περὶ τῆς Ἀτ-
τικῆς, καὶ νικῆσαι τὴν Ἀθιωᾶν. ἡ Πηγήλια δὲ τὴν Πο-
σιδῶνα καὶ λυπηθῆναι χαλαράσασα τῇ πόλει, καὶ λέγειν
αὐτὸν, ὅτι γένοιτο τῆς Ἀθιωαίας ἀεὶ κακῶς βελευ-
σασα. ἀκῆσασαν δὲ τὴν Ἀθιωᾶν τὴν χαλάρου, περ-
σθεῖναι, ὅτι κακῶς βελευσάσασα, καὶ ἐπιλυγχανῆν.

Γεραῖός. ἐπιμ⊕ γέρον. ἢ ἐν τῇ Γεραῖῃ.

Γέρης. ὄνομα κύριον πένη⊕ καὶ Φαλακρῆ, ἔθνος
Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. καὶ ὁ Ἀεισοφά-
νης.

Σοὶ δὲ φίλ⊕ τίς ὅστις ἄλλ⊕ ἢ Γέρης;
Ὅτε ἔστι δὲ ὡς τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φεράγ⊕. οἱ Γερμανοὶ Κελτοὶ λέγον-
ται, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥῆον ποταμὸν εἰσι.

Γέρρον. ὄπλον. Xenophon: Γέρρον ἐς τὴν δεξιάν,
κοπίς ἢ σάραρις εἰς τὴν δεξιάν. Καὶ αὖτις. Οἱ δὲ
γέρρα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόδια ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἔξεις γέρας. καὶ πα-
ροιμία. Γέροντε μηδὲν μὴ ποτε λησθὸν ποίει. παρρη-
γυᾶ μὴ ἀκρίτως θυεργετῆιν.

Γέρον ἀλώπηξ ἔχ ἀλίσκελαι πάγη. ἐπὶ τῷ
ἀλ. χέρον πλῆθ⊕ ἐμπείρων καὶ δυσάλωτων. καὶ,
Γέρον βῆς ἀπένθη⊕ δόμισον. ἐπὶ τῷ ἰαχαραῶς
πελευθησάντων.

Γέρον πύθη⊕ ἀλίσκελαι μὲν, μὲν χέρον δ' ἀλίσ-
κεται. ἐπὶ τῷ ἀπαξ δυσυχοσάντων.

Γέρδι⊕. Textor. Et apud nos sic vocatur
textrix.

Γεραία. Anus: Vetula. Et Γεραία appella-
bantur mulieres, Baccho sacrae: vel sacerdo-
tes Bacchi.

Γεραῖος. Honoratus. Venerabilis. Item;
rugarum plenus. In Epigrammate: *Malum
Punicum flava tunica vestitum, & rugoso cor-
tice circumdatas ficus.* Et iterum: *Quibus
senex suave quid molli spiravit ex ore.*

Γεραῖον. Honorare. Laudare. Et γέρας;
lauda, honora. Et proverbium: *Honora
te ipsum.* Id est, jactando te ipsum oblecta.

Γεραῖός. Gerastus. Nomen portus.

Γεραῖτε⊕. Antiquior. Senior. [Aristo-
phanes:] *Dicitur est seniorum, omnia etiam
stulta & temeraria consilia nostra felicem e-
ventum habere.* Cum enim Neptunus & Mi-
nerva de Attica contenderent, victoria penes
Minervam stetit. Neptunus igitur se victum
esse dolens Atheniensibus imprecatus est, ut
mala semper consilia caperent. Qua impre-
catione audita Minerva addidit, ut mala qui-
dem consilia caperent, sed voti tamen com-
potes fierent.

Γεραῖός. Honoratus senex. Vel, civis ur-
bis Gerenes.

Γέρης. Gercs. Nomen proprium pauperis
& calvi in gente Chaonum, qui ob molliti-
em male audiebat. Et Aristophanes: *Tibi
vero quis amicus alius praeter Gerem?* Non
est autem deductum a nomine γῆρας, i. e. se-
nectus.

Γερμανικός. Germanicus. Francus. Germa-
ni Celtæ vocantur, qui circa Rhenum fluvii-
um habitant.

Γέρρον. Scutum. Xenophon: *Scutum in si-
nistra, & securis vel sagaris in dextra.* Et i-
terum: *Illi vero scuta ceperunt circiter viginti,
ex crassis & crudis pellibus bubulis confecta.*

Γέροντα σαυτὸν εἰ βλ. *Si te senem esse somnia-
veris, honorem consequeris.* Et proverbium:
Nullum unquam beneficium in senem conferas.
Monemur eo, ne temere vel absque dele-
ctu cuius beneficiamus.

Γέρον ἀλώπηξ ἔχ ἀλ. *Vetula vulpes non ca-
pitur laqueo.* Dicitur de iis, qui propter pe-
ritiam, longi temporis usu acquisitam, difficul-
ter capiuntur. Et, *Senex bos non lugetur do-
mi.* De iis dicitur, qui tempeste moriuntur.

Γέρον πύθη⊕ ἀλ. *Vetula simia capitur qui-
dem, sed fero capitur.* De iis dicitur, qui
semel in infortunium incidunt.

1 Γέρδι⊕. ὑφάντης] Vide infra v. Γεραῖος.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xiv. Epigr. ultimo,
ut Portus observavit.

3 Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τ' γε.] Tres hi senarii leguntur apud Ari-
stophanem Ecclesiaz. pag. 737. (496. Ed. Bas. P.) Versus autem
semitus tam hic apud Suidam quam Aristophanem luxatus est,
cujus metrum Portus sic in integrum recte restituit,

Ὅσ' ἀνόητ' ἡ μῶρα βελευσάμεθα.

Vide etiam supra v. Ἀθιωαίων δασέλια, & infra v. Μῶρα.

4 Κακῶς βελευσάσασα. ἀκῆσασαν δὲ τὴν Ἀθιωᾶν.] Hinc supplendus est

Scholiasta Aristophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legi-
tur.

5 Γέρης. ὄνομα κ. ——— μαλακίας] Ex Scholiasta Aristoph. ad
Acharnes. pag. 399. & ad *Ecclesiaz.* pag. 751.

6 Ἀεισοφάνης] *Ecclesiaz.* pag. 751.

7 Xenophon] *De Inst.* Cyri lib. 11. pag. 40.

8 Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἔξεις γέρας] Est versus ad somniorum
interpretationem pertinens, qui legitur apud Altrampfychem.

9 Κατὰ γῆρας] Male. Scribe κατ' ὄραν, ut habent Zenobius &
Diogenianus.

Γερόσιον. ἔνιμιον.

Γέρον. Ἐπὶ σαυρῆ Φησιν Εὐπολις. καὶ Δημοσθέ-
νης. Τὰ γέροντα ἐνεπίμωρασαν. καὶ οἱ τόποι οἱ ἀει-
πεφραγμένοι. καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων. καὶ
γέροντα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί. πινὰ δὲ δερμά-
τινα σκεπάσματα, καὶ Περσικὰ, οἷς ἀντ' ἀσπίδων ἐ-
χρῆσαντο. σημαίνῃ δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον. καὶ αὐτὸς Ἡρόδο-
τος. Κύρου ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ τῶν πελειῶν,
κατέλιπε μόνον τὸ σισυὸν τοῖς φρακτώταις μαχαίρα
καὶ γέροντα καὶ θώρακα μάχεσθαι. † Καὶ γὰρ Φόρσι
ὀπλιταὶ ἐχέμενοι τέταν, σὺν ποδίεσι καὶ ξυλίναις
ἀσπίσι. Αἰγύπτιοι δὲ ἔτιοι ἐλέγχοι.

Γεσάται. ἔθνηκόν.

Γέσιος. Ἐπὶ Ζηνῶντος ἰω λαμψυρόμενος ἐπὶ
τέχνῃ ἰατρικῇ, Περαῖος τὸ γένος. κατελὼν δὲ τὸν
ἑαυτῷ διδάπιαλον Δόμον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τὸς ἐταί-
ρους ὡς ἑαυτὸν μετὰ τὸν ἀμύμονος ὀλίγου πάντας,
πανταχῶς ἐγνωρίζετο, καὶ μέγα κλέος εἶχεν, ὃ μόνον
ἰατρικῆς ἐνεκεν ὡς ἀποδοθῆναι, τῆς τε διδασκαλικῆς
καὶ τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀπάσης
παιδείας. Φιλότιμος γὰρ καὶ Φιλόπονος ὃν ὁ ἀνὴρ,
ἄλλῃ τε πολλῶν ἐν πολλῶν χρόνῳ μελέτη καὶ ἐφύ-
σῃ ὡς ἀποδοθῆναι δόξοσφιαν, καὶ τῶν τῶν ἰα-
τρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκραιβετέραν τῶν κατ'
ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν κηλάρησε
τέχνῃ. Βραδέως δὲ δεξάμενος ἔπιδεικνύοντα δημο-
σίᾳ τῶν ἔπισημων, ἑαυτῶν ἀνέδραμέ τε καὶ βυθῆ-
νησεν ἐπ' αὐτῆς, πομπικὸς ἂν καὶ ἐπιδεικτικὸς, Φι-
λοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἦκον, ἰατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεί-
στον. ὅθεν καὶ χερμαίων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ
Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιοματῶν ὃ τῶν τυχόντων. ἀ-
πεδέχθη δὲ τὸ ἀνδρείον ὡς ἀξίωμα τῆς ἀγαθῆς ψυ-
χῆς. τὸν τε γὰρ Ἡρακλεῖον ἐπιζητήμενον ὑπὸ Ζήνων-
τος βασιλέως οἶκον τῶν ἰδίων κατέκρυψε, ὡς βαλ-
λόμενος ὡς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φυ-
γῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τῆς σώματος, ὅτι τε ἀετιέλας,
καὶ τὰ νομίζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ Ἰπταλείς Βα-
σιλικὸς Ἀγάπιον καὶ τὸς ἄλλους φιλοσόφους κατε-
σχῆν, εἰς τὸ δεχεῖον ἀπήγαγε.

occultavit, spreto periculo, cui se suaque omnia exponerat; sed eidem quoque in fuga ex morbo defuncto iusta honorifice persolvit. Basilicus vero [ea de causa ab Imperatore] missus Agapium ceterosque philosophos comprehensos in praetorium abduxit.

Γεσίοι. Οἱ Ῥωμαῖοι πηζάντες τὸς γεσῶς, καὶ τὰς
ἀεικεφαλαίας τέτοις ἐπιθήντες, Φανασίαν παρέχον-
το τοῖς ἐν τῇ ἐπιπέσει, ὡς μὲν οἷς ἐπὶ τῆ λόφῃ.
ἔτι δὲ ἔπλον μακρόθεν κεντῶν, ἢ κεντῶς. Κεῖταν ἔ-
χρασαν ἐν τοῖς Γελαῖσι.

Γεῦσις. Ζήτησιν ἀεὶ περὶ τῶν ἔργων ἐν τῇ Φαυδῶν,
καὶ ἐν τῇ Αἰδοθῆσι πέντε.

1 Ἀπὸ σαυρῆ Etymologus v. Γέροντα habet ἐπὶ σαυρῆ, ut & hic apud Suidam scribendum est.

2 Γεσάται. ἔθνηκόν Vide Bochartum in Chanaan lib. 1. cap. XLII.

3 Γέσιος Totum hunc locum de Gesio ex Dimaſcio descrip-
tum esse patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore
pag. 1073. quaedam eorum, quae Suidas hic habet, ἀπὸ τῶν ἐπιπέ-
των ἰατροσοφιστῶν vocat.

Γερόσιον. Honoratum. Venerabile.

Γέρον. Sic vallos vocat Eupolis. Et De-
mosthenes: *Scenarum tegumenta incenderunt.*
Sic etiam loci circumsepti & clypei Perfici
ex viminibus contexti vocantur. Item, quae-
vis tegumenta apud Atticos: nec non tegu-
menta quaedam ex pellibus confecta, quibus
Perfae clypeorum loco utebantur. Significat
etiam partem genitalem utriusque sexus. Et
iterum Herodotus: *Cyrus autem, cum reli-
qua arma militibus ademisset, iis tantum reli-
quit gladium, scutum, & thoracem, quibus
pugnarent.* † *Hos proxime sequebantur mili-
tes gerra gestantes, cum talaribus & ligneis
clypeis: qui vocabantur Aegyptii.*

Γεσάται. Gestatae. Nomen gentis.

Γέσιος. Gesius, Petris oriundus, sub Ze-
none arte medica clarissimus fuit. Cum e-
nim Domni Judaei praceptoris sui glori-
am penitus obscurasset, ejusque discipulos
pene omnes ad se traduxisset, magnam ubi-
que famam & nominis celebritatem consecu-
tus est, non solum ob peritiam artis medicae,
quam & in docendo & morbis curandis o-
stendebat, sed etiam ob caeteras omnes disci-
plinas, [in quibus insigniter versatus erat.]
Cum enim vir esset honoris cupidus & labo-
ris patientissimus, longi temporis studio, non
naturae beneficio id consecutus est, ut & in
caeteris scientiis excellere videretur, & tam
morborum curandorum peritia, quam rati-
one subtiliter & accurate de arte medica dif-
ferendi omnes sui temporis medicos & iatro-
sophistas superaret. Quamvis autem sero
artem suam ostendere & profiteri publice
coepisset, celeriter tamen crevit, & magnum
apud omnes applausum consecutus est, ho-
mo ostentationis amans, & magno verborum
apparatu scientiam suam venditans, qui in
philosophia quidem exiguos fecerat progres-
sus, in arte vero medica maximos. Hinc
& magnas sibi comparavit divitias, & ad
honores non vulgares in Republ. Romana
pervenit. Virilem vero ejus animum & ge-
nerosum nec minus bonum valde laudo. Cum
enim Heraiscus jussu Zenonis Imperatoris
ubique quaereretur, cum non solum domi suae

Γεσίοι. Gasa. Romani autem, cum gasa hu-
mi defixissent, iisque galeas imposuissent, emi-
nus aspicientibus speciem praebuerunt, quasi in
colle adhuc versarentur. Sic Crito in Geti-
cis. Est autem γασος telum vel contus emi-
nus vulnerans.

Γεῦσις. Gustus. De gustu qualitatibus
quaere in voce Φαυδῶν, & in Αἰδοθῆσι πέντε.

leguntur, ut Pearsonius recte observavit. Caeterum, Gesii hujus
meminit etiam Stephanus Byzantius v. Γέσιος, qui eum ἀπὸ τῶν ἐπιπέ-
των ἰατροσοφιστῶν vocat.

4 Καὶ μέγα κλέος — ἀπὸ τῶν περὶ τῶν ἰατρικῶν
ἐπιπέτων leguntur apud Photium loco laudato.

5 Γεσάται Rectius γασάται, per ai diphthongum. Vide supra v.
Γασάται.

Γεφυρίζων. χλωβάζων. ἐξβυπλιζων. ἸΠολύβιϑ·
ἽΟ δὲ Σύλλας πορθέησας τὰς Ἀθήνας, ἐδέησε μικρῶ
ἀφ' ἀφ' αἰσῶν τὴν πόλιν θυμῶ, ἀφ' τὰ σκώματα,
ἀ δὴ πολλὰ κατ' αὐτῶ γεφυρίζων καὶ ὅπικερίωμῶν
ὁ Ἀείρων παρ' ὄλιω ἀπέριπτιε ἰ πελιορκίαν.

Γεφυρίς. Ξένη καὶ ἐπέισακίϑ. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι
Ξένοι καὶ ἐπήλυτοι ὄντες Ἀθήνησιν ἄκηζαν. Ἔτως Ἡ-
ροδότῃ.

Γεναμύρας. γεννηθείσας.

Δάκρυα ἴ μιν Ἐκάβη τε καὶ Ἰλιάδεασι γυ-
ναξί

Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ τότε γεναμύρας.

Γείναλο. ἐγέννησε. καὶ Γείναλο, γενεᾶ.

Γειοκόμον. τὸ γείνιμα.

Γειῶρα. ὁ οἱ τὴν γῆν Φυλάσσοντες.

Γειωρῆσαι.

Γειοτόμον. τὸ ἀροῖον.

Γείσιον, καὶ γείσϑ. τὸ ἄκρον τῆς τείχεσ. ἢ τε-
φάνωμα οἴκω. καὶ Γείσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ Γείσϑ, ὁ
γεωργός.

Γεισίπτεσ, ἢ καὶ γησιπόδισμα, καὶ γησιποδίζειν. τὸ
ἐξέχον τῆσ δοκῶ, ἐφ' ἧ τὸ γείσιον ἐστὶ, γησιπέτεσ κα-
λεῖται καὶ γησιπόδισμα. Γησιποδίζειν δὲ, τὸ πει-
εῖν τῆτο.

Γῆ. ἕ ἐπεὶ ἔδρα πάσισ πόλεάσ ὅσιν ἡ γῆ, ὡσ βασι-
ζουσα τὰσ πόλῃσ, πλάττει) πυργωφῶρϑ.

Γηγενέτισ. ὁ γηγενῆσ.

Γηγενῆσ. ὁ οἱ ἐκ τῆσ γῆσ γηγενῶτεσ Ἀδάμ καὶ Εὐα,
ἐπεὶ οὐκ ἐκ σπυροσῆσ ἐγένοντο κωέωσ. κατ' ἀχρησι-
κῶσ δὲ, πᾶσ ἀνθρωπϑ.

Γηγενῆσ. ὁ ὠχρεῶσ καὶ νεκράδεσ. ἢ ἀσπεῖσ καὶ θεο-
μάχεσ. ἀφ' τῶσ Γίγαθῆσ. ἔτω ἀφ' ἀβάλλῃ τῶσ Φι-
λοσόφωσ Ἀειτωφάνησ Νεφέλαισ

--- Ταῦτ' ἔμαθεσ τὰ δεξιά,

Εἶσω παρελθὼν ἀεὶ ὡρῶ τῶσ γηγενῆσ;

καὶ, ὁ Γηγενεὶ Φυσήματι. ἀντὶ τῶ μεγάλω, ὡτε σῆσ-
μωσ ποεῖν. Σχεχία γὰρ ὑπῶντῆσ τὸ ὑπὸ τιθυμάτων
κατεκρωμῆσ σῆεσται τὴν γῆν. Ἀειτωφάνησ. λέ-
γῃ) καὶ Γηγενῆσ, οἱ τὰ γῆννα Φροεῖντεσ.

Γήδιον. μικρὰ γῆ. Ὑπεδέξαλο αὐτῶσ ἀγροικϑ
πένησ, γήδιον λεπτὸν κακῶσ γεωργῶν.

Γῆ ζώνταν. ὁ πρῶσδοκῶμῃ ϑερίϑ, ὡσ τῶ θη-
νάτε κερωρισμένϑ καὶ ἐλευθερϑ λύπισ. Ἵ Δα-
βίδ' Ὑψώσῃ σε τῶ κελικληρονομῆσαι τὴν γῆν.

Γεφυρίζων. Deridens. Contemnens. Dicte-
riis incessens. Polybius: *Sylla vero expugna-
tis Athenis parum abfuit quin urbem fundi-
tus everteret, iratus ob dictoria & convitia,
quæ Ariston toto obsidionis tempore in eum ja-
ctaverat.*

Γεφυρίς. Mulier peregrina & advena. Ge-
phyraei enim Athenis habitantes erant pere-
grini & advena. Sic Herodotus.

Γεναμύρας. Natis. *Hecuba & Iliacis mulie-
ribus, simul ac nata essent, Parca lacrymas &
luctum destinarunt.*

Γείναλο. Generavit. Et γείναλο, generat.

Γειοκόμον. Vicinia. Vicinitas.

Γειῶρα. Terræ custodes.

Γειωρῆσαι. Terram custodire.

Γειοτόμον. Terram scindens. Epithetū aratri.

Γείσιον, & γείσϑ. Summa muri pars. Vel
lorica domus. Et γείσα, pinnæ murorum.
Vel γείσϑ, agricola.

Γεισίπτεσ. Prominens trabis pars, quæ sug-
grundium sustinet, vocatur γησιπέτεσ & γησι-
πόδισμα. Et γησιποδίζειν dicitur trabem sug-
grundii supponere.

Γῆ. Terra fingitur turrifera, quoniam om-
nes urbes sustinet

Γηγενέτισ. Terrigena. Terræ filius.

Γηγενῆσ. Terrigenæ. Sic proprie vocantur
Adam & Eva, quoniam absque concubitu or-
ti sunt. Abusive autem quilibet homo.

Γηγενῆσ. Pallidos, & mortuis similes. Vel,
impios, & cum Diis pugnantes, Gigantum
instar, [qui γηγενῆσ, i. e. terrigenæ vocantur.]
Sic Aristophanes *Nubibus* Philosophos exa-
gitat: *Hæcine tu tam præclara huc ingressus
modo ab istis terræ filiis didicisti?* Et γηγενῆ
Φυσήματι, flatu magno, vel tanto, ut terram
concutiat. Vetus enim est opinio, terram a
ventis, qui visceribus ejus inclusi sunt, con-
cuti. Aristophanes. Γηγενῆσ etiam vocantur,
qui terrena sapiunt & cogitant.

Γήδιον. Parvus ager. Agellus. *Exceptit ipsos
pauper rusticus, tenuem agellum colens.*

Γῆ ζώνταν. Terra viventium. Id est, vita fu-
tura, a morte immunis, & nullis doloribus
obnoxia. David: *Extollet te, ut terræ posses-
sionem consequaris.*

1 Πολύβιϑ·] Recte Casaubonus ad Polybium pag. 1530. mo-
nuit, mendose hic laudari Polybium, quoniam in fragmento,
quod subjungitur, mentio fit Syllæ, qui post Polybii atatem vixit.

2 Οὕτωσ Ἡροδότῃ] Lib. v. pag. 191. quem vide.

3 Δάκρυα ἰ Ἐκάβῃ π ἐ Ἰλ] Distichum hoc decerptum est
ex Epigrammate Patonis in Dionem Syracusanum, quod integrum
exstat apud Laertium in Platone Segm. xxx. itemque Antholog.
lib. iii. cap. xxxiiii. pag. 423.

4 Γειῶρα] Vide paulo ante v. Γεώργεσ. & infra v. Γηῶρα.

5 Γεισίπτεσ, καὶ γησιπόδισμα. & γησιποδίζειν.] Ex Hippocrate.

6 Γῆ. ἐπὶ ἔσρα πάσισ π.] Eadem leguntur apud Codinum de
Origine. C. ol. pag. 14. & infra v. Δημήτηρ.

7 Γηγενῆσ. οἱ ἐκ τῆσ γῆσ γηγενῶτεσ Ἀδ.] Nota hæc referenda est ad
verba illa Psalmi xlviii. v. 2. Οἱ π γηγενῆσ καὶ υἱοὶ τῶ ἀνθρώπων.

Theodoretus ad illum locum: *Τῶσ γηγενῆσ τῶ Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν
ἐκάλειται, ὡσ ἐκ τῆσ ἀφ' ἀποσῆσ, καὶ οὐκ ἐκ σπυροσῆσ φουέσ δσ.*
Hunc ipsum locum Theodoretus Suicæ ob oculos habuisse vide-
tur.

8 Γηγενῆσ. ὠχρεῶσ & νεκράδεσ. ἢ ἀσπεῖσ & θεομ.] Ex Narratore
Comici ad *Nubes* pag. 174. (104. Ed. Bas. P.)

9 Γηγενῆσ Φυσήματι. ἀντὶ τῶ μεγ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Ranas pag. 251. Vide etiam infra v. Σεισμός, ubi eadem repe-
tuntur. Ceterum in prioribus Editt. (excepta Mediolanensi) lo-
cus hic est mutilus, quippe in quibus ante φυσήματι desideratur
vox γηγενῆσ: quod cum Porto non suboleret, falso existimavit, no-
tam hanc non pertinere ad vocem γηγενῆσ, sed alibi esse collocan-
dam.

10 Δαβίδ] Psalm. xxxvi. 34

Γήρειον. τόπος. καὶ Γήρειον ἔτος, τὸ παλαιόν.

Γηρίνειος βοῦς.

Γηροβοσκῶν. γηροβοσκῶν. Ἰσοκράτης

Ὅπως γένηται γηροβοσκὸς αὐτοῖς εἰς αἰεὶ,

Μέχρ' ἂν μυχθὸς κίχθωσι τῷ κέρτω Θεῷ.

Γηροκομείον. γηροκομείον δέ.

Γῆριον. Φωνή. ἐν Ἐπιγράμματι.

Σὺν καλάμοις ἀγῆται μελανδόκον, οἷσι φυλάσσεται

Αἰὼν ἑσσομένοισι γῆριον ἄποιοι μύθων.

Γηρυόνηα δένδρα. καὶ Γηρυόνιον νῆμα.

Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης

Βλέπετε ἄμα μάχασθαι Γηρυόνη τετραπύλων;

ἀντὶ τῷ τετρακεφάλῳ. αἰνίττει δὲ τὴν τῷ Λαμάχῳ
αἰκεφαλαίαν, τρεῖς λόφος ἔχουσαν ἀπὸ τῶν αἰκεφ-
μύθων αὐτῆς πύλων. ὁ δὲ λέγει, ποιῶν ὅτι βλάπτει
ὡς πῖνα ἀκαμάχῃον μάχασθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης
τεκεφάλῳ ἂν πολὺν ἀγῶνα παρέχετο Ἡρακλεῖ.

Γηρυῶν. ὄνομα κύριον.

Γῆριον. ἢ Φωνή.

Γῆς ἀγαλμα. γυναικῶν πλάτησι τῆς Ἐπίαν, οἰο-
νεῖ τῆς γυναικῶν, τύμπανον βαράζουσαν ἐπὶ δὴ τῶν ἀνέμων
ἢ γῆ ὑπὸ ἑαυτῷ συγκλείει.

Γῆς βάρη. ἐπὶ τῷ εἰς μηδὲν σιωποῦντων.
καὶ ἑτέρα παροιμία. Γῆς ἔντερον. ἐπὶ τῷ μηδενὸς
ἀξίον.

Γῆς ὀμφαλός. ὁ νεὸς τῷ Ἀπόλλωνος. Εἰ γὰρ
αἱ ποιαὶδε πρῶτοις ἡμῶν, τί δεῖ με χρεῖν;
οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γῆς ἐπὶ ὀμφαλὸν σέβων.
τετέστιν, ἔκτετι ἀπὸ μὲν ὡς τὸν Ἀπόλλωνα, ἔδδ
ὡς τὸν ἄχρεον καὶ σεβάσιμον καὶ ἀπορροῦ-
λατον αὐτῷ νεόν.

sanctissimum & venerabile & [profanis] inaccessum templum ejus adibo.

Γήσια. κρόμμυα.

Γήπια. εἶδος βοτάνης, παροιμικὸς πρῶτος.

Γήτιον. ἀμπελόπερσον. Ἀριστοφάνης. Τύπτε τῆ-
τον γηλείω.

Ἐῶρα δὲ σοι, γήτιον αἰθαλές, ὀρεθρινὰ δώσω,

καὶ ἄλλοις ἑομασι χιζομόνας ψεκάδας.

καὶ αὐτῶν Ἀριστοφάνης

Ἡ λαχρόπυλις ὡς βλέψασά φησι θαλίρω,

εἰπέ μοι, γήτιον αἰτέεις; πότερον ἐπὶ τυραννίδι;

Γιγαντιά. τὰ τῷ Γιγάντιον Φρονεῖ. Πισίδης ὡς
Χοσρέης

Γιγαντιά δὲ, καὶ τυραννῆσιν θείει.

1 Ἰσοκράτης] In *Ajace* pag. 34. apud quem prior versus sic legitur, uti & hic apud Suidam legendus est:

Ὅς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαί.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι Antholog. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. ultimo, ut Portus monuit.

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 422. (303. Ed. Basf. P.) Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.

Γήρειον. Nomen loci. Et γήρειον ἔτος, annus senilis.

Γηρίνειος. Bos Gerinius.

Γηροβοσκῶν. In senectute aliquem alo. Sophocles: *Ut ipsos in senectute semper alat, donec ad inam Plutonis domum descenderint.*

Γηροκομείον. Locus, ubi fenes curantur. Γηροκομείον vero, locus, ubi fenes aluntur.

Γῆριον. Vocem. In Epigrammate: *Cum calamis atramentarium, quibus avium voces defunctorum conservat & posteris tradit.*

Γηρυόνηα δένδρα. Geryoneæ arbores. Et Γηρυόνιον νῆμα. Geryoneum filum. [Per se scribitur.]

Γηρυόνης. Geryones. Nomen proprium. Aristophanes: *An cum Geryone quatuor pinnis cristato pugnare vis?* Id est, quadricipiti. Alludit ad Lamachi galeam, tres cristas habentem: propter pennas, quibus distincta erat. Sensus autem hic est. An cum eo pugnare vis, qui vinci non potest? Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii successit.

Γηρυῶν. Geryonus. Nomen proprium.

Γῆριον. Vox.

Γῆς ἀγαλμα. Terræ simulacrum. Vestem fingunt mulierem tympanum gestantem, quia terra ventos intra se continet.

Γῆς βάρη. *Terræ onus.* Dicitur de hominibus, qui ad nullam rem utiles sunt. Et aliud proverbium: *Terræ intestina;* quod dicitur de nullius pretii hominibus.

Γῆς ὀμφαλός. Terræ umbilicus. Id est, Apollinis templum. [Sophocles:] *Si enim hujusmodi facinora in honore habentur, quid oportet me [Deos hymnis &] choreis celebrare? Ego quidem religionis gratia sanctissimum terræ umbilicum non amplius adibo.* Id est, non amplius ad Apollinem proficiscar, nec

Γήσια. Cera.

Γήπια. Herbae genus porro simile.

Γήτιον. Ampeloprasum. Aristophanes: *Verbera hunc gethyo.* [Et in Epigrammate:] *Dona matutina tibi semper dabo, gethyum semper virens, & roris guttas, quæ ore tuo dividantur.* Et iterum Aristophanes: *Quæ olera vendit, torvum cernens alteri dicit: Dic mihi, an gethyum pascis? Utrum tyrannidem affectas?*

Γιγαντιά. Gigantum more superbit. Pifides de Chosroc ait: *Gigantum more superbit, & tyrannidem affectat.* Et Γιγαντιαῖον ὄνομα,

4 Εἰ γὰρ αἱ ποιαὶδε πρῶτοι.] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Tyranno* pag. 189.

5 Ἀριστοφάνης] Τύπτε τῆτον γηλείω] Vide supra v. Βυταννίσειον, ubi locus hic Aristophanis longe auctior legitur.

6 Ἐῶρα δὲ σοι, γήτιον αἰτέεις.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in locustam, quod exstat Anthol. lib. III. cap. xxiv. Epigr. x.

7 Ἀριστοφάνης] *Vespis*, pag. 463. (327. Ed. Basf. P.)

καὶ Γιγαντιάων ὄνομα, τὸ μέγα. καὶ Γιγαντιολέττρα, ἢ τὴς Γιγαντίας ὀλῆσσα. καὶ Γιγαντιολέπτις, ὁμοίως Σηλυκῆς. καὶ Γιγαντιολέπταρ.

Γιγαντιάδης. Ἐδοκίμῳ γδ τὸ, τε σῶμα γιγαντιάδης εἶναι, καὶ τὴ θυμὸν Σηλιώδης, καὶ ἐς ἀγχινοῖαν τὴ συλησθῆναι ἀπάντων πολυπλοκώτερον.

Γίγαρις. τὴ σαφυλῶν ὁ καρπός. Ἄριστοφάνης
--- Ὡν ἀνθὸν γιγάρτων, καὶ Φιλῶν τὰς ἰσχάδας.
οἱ γδ ἄρσοικοὶ κόπτοιες τὰ γίγαρια μὲ τῶν ἰσχάδων ἠδῆτον.

Γίγγις, Γίγγιδος. ὄνομα κύριον.

Γιγλισμός. κυχλισμός. Σπὸ χερσῶν γέλωσι. γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἀνιμβολαί πινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητις, οἷα τῶν ἢ χεῖ τὸν πῆχυον πρὸς βραχίονα συμβολή.

Γιέζη. ὄνομα κύριον.

Γίνετα. ἐπὶ τῷ πελεισταί, ἀφ' τῆς ἰ. ἐπὶ δὲ τῷ γεννᾷ, ἀφ' διφθόγγου. τὰ δὲ γινόμενα χεῖ τρεῖς πρόπτις γίνετα: κατ' οἰκονομίαν, κατ' ὀδοκίαν, καὶ χεῖ συγχάρισον.

Γινώσκω. γνωρίζω. Ἦδη γὰρ σε γινώσκω, καὶ ὦν εἶπας ἀκρότατα, καὶ τιλὸν ὄψιν ἰδῆσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

Γίχαλα. ὄνομα τόπος.

Γλάγος. γάλα. καὶ Γλαγερόν, ἀντὶ τῆς λευκότητος. Ἐπιγραμμαι.

Ἄρσιον τε γλαγερόν λαμποπέδαν γλαγιάν.

Γλάμων. ὁ λημιῶν τὴς ὀφθαλμῶν, καὶ δούρησι αὐτῶν ἔχων, ὡς Χάρων.

Γλάμων. ὁ ἀνάταρξος. Σοφοκλῆς ἐπὶ ὀργῆς. Τὴς γλαμμυρῶν χεῖ Φορβάν. Ἄριστοφάνης Βαλέριος.

--- Ἄρσιον τε γλαγερόν ὁ γλάμων.

† Ἄρσιον τε γλαγερόν ὁ γλάμων.

† Ἄρσιον τε γλαγερόν ὁ γλάμων.

† Ἄρσιον τε γλαγερόν ὁ γλάμων.

εἰδῶσαν¹⁰ οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βολιῶν ὑπὸ ἀλαζονείας ὀνομάζειν, οἷον Κυβερναίικον ὀπὸν Σμυρναίικόν. Ἄρσιον δὲ ἰὼ ὁ Λακωνικὸς πύμαλλον. ἔστι δὲ εἶδος βολιῶν δριμυλάτης, ὅθεν Λάκωσιν ἀριστοκόμδρον. εἰρηται δὲ ἐπὶ τῶν λημιῶν τὴς ὀφθαλμῶν. †

¹ Ἄριστοφάνης] In Pace pag. 669. (457. Ed. Bas. P.)

² Ἀπὸ χερσῶν γέλωσι] Sic habent libri & MSS. & editi: sed procul dubio mendose. Forte enim scribendum est ἀρσιον γέλωσι: quæ est conjectura eruditissimi Bentley, quem de hoc loco consulti. Est autem ἀρσιον γέλωσι risus indecorus, vel stolidus, ut qui fit ob res ineptas & frivolæ. Vide Suidam supra v. Ἄρσιον γέλωσι. Apud Homerum etiam legitur ἀρσιον ὄψιν ἐλάσσειν: sed quod Grammatici aliter interpretantur. Vide Hesychium v. Ἄρσιον.

³ Γεννᾷ] Scribendum est ἄρσιον, ut Portus etiam monuit.

⁴ Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς πρόπτις γίνετα κατ' οἰκονομίαν.] Eadem etiam legitur infra v. Περσῶν.

⁵ Ἐπιγραμμαι] Antholog. lib. v. cap. xv. Epigr. xix. lo-

nomen magnum. Et Γιγαντιολέττρα, Gigantum perditrix. Et Γιγαντιολέπτις idem est generis fœminini. Et Γιγαντιολέπταρ, Gigantum perditor.

Γιγαντιάδης. Giganti similis. Videbatur enim & corpore Giganti esse similis, & animo ferino, & ingenii solertia dolisque reliquos latrones socios suos longe superare.

Γίγαρις. Fructus uvarum. [Grana acinorum.] Aristophanes: Sed ut uvis carens, & amans aridas ficus. Rustici enim grana acinorum vinaceorum cum aridis ficibus confusa edebant.

Γίγγις. Gingis, Gingidis. Nomen proprium.

Γιγλισμός. Rirus petulans. Cachinnus. Item titillatio.

Γίγλυμοι. Commissura, qua unius ossis caput in alterius cavitatem conditur. Talis est commissura cubiti & brachii.

Γιέζη. Gieze. Nomen proprium.

Γίνετα. Quum significat sit, vel perficitur, per i scribitur. Quum vero, generatur, per diphthongum. Quæ vero fiunt tribus modis fiunt: vel secundum œconomiam, vel approbationem, vel permissionem.

Γινώσκω. Cognosco. Jam enim te cognosco, & auditis iis, quæ dixisti, & conspecta facie tua.

Γιώρας. Gioras. Nomen proprium.

Γίχαλα. Gischala. Nomen loci.

Γλάγος. Lac. Et γλαγερόν, candidum, album. In Epigrammate: Et rete, candidarum gruum guttur stringens.

Γλάμων. Qui oculos habet lippientes, & humore manantes, ut Charon.

Γλάμων. Impurus. Lippus. Sophocles τὸ γλαμμυρῶν de ave dixit. Voraces in pastu. Aristophanes Ranis: Archedemus ille lippiens. [Idem Ecclesiastis:] Allis cum silphio tritis, eisque tithymallo Laconico injecto, vesperi palpebras unge. Solebant Medici ostentationis gratia patriis etiam herbarum nominare, dicentes exempli gratia, succum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. Celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbarum valde acris apud Lacedæmonios. Hoc autem dicitur de illis, quorum oculi lippiunt. Quid vero, si Neocles ille lippus convitiis te insectetur? Hic a Comicis carpe-

cus hic ita hodie legitur: Ἄρσιον τε γλαγερόν λαμποπέδαν γλαγιάν. Sed lectio Suidæ præferenda est.

⁶ Γλάμων. ὁ λημιῶν τὴς ὀφθαλμῶν.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Ranas pag. 240. ex quo locus hic suppleendus est.

⁷ Τὴς γλαμμυρῶν κατὰ Φορβάν.] Fragmentum hoc, cujus sensus est obscurus, non pertinet ad vocem γλάμων, sed γλαμμυρῶν.

⁸ Ἄριστοφάνης Βαλέριος.] Pag. 240. (154. Ed. Bas. P.)

⁹ Σκορδάων ὀμῆ τρεῖς φαντ' ὀψιν πη.] Hæc sunt verba Aristoph. Ecclesiast. pag. 735. (494. Ed. Bas. P.)

¹⁰ Εἰδῶσαν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βολιῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

Τί δ' ἰὺ Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ;
 ἔτ' ἐν ἀμαρθείτο ἀς συκοφάντης, ἢ ξέν' ἢ κλέπτης.
 Γλάμων δέ, ὅ ἔχον τὸς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἀκαθαρσίαις.

Γλάνς.² εἶδος ἰχθύος. καὶ λεησιμολόγος, Βά-
 κιδος ἀδελφός.

Γλαῦκος³ εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῷ ἀχρήτους ἐμπορίας
 ἀγίνων. ἐπειδὴ τὸ ζῶον τῆτο σφόδρα ὑπερχειράζει
 ταῖς Ἀθήναις. καὶ Γλαύκων ὄν.

Γλαυκός. λευκός. κυάνεος. Γλαῦκος δέ, ὄνομα
 κύριον, γένος Καρύστιος, πύκνης, πέμπτη καὶ εἰκο-
 στῆ Ὀλυμπιάδι φεφανώθεις, καὶ Πύθια τέως, Ἰσθ-
 μια δεκάκις, γενναῖος ὄλω τῷ σώματι.

Γλαῦκος⁴ Καρύστιος. τῆτε γλυῖ ἐραζομένης, ἐ-
 πειδὴ σιμύβη τῶ ἄνθρωπον ἐν τῷ χρόνῳ πεσεῖν, κατ' ἴ-
 μοσε τῆ χειρὸς ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δέ τὸ ποιητὴν ὁ πα-
 τὴρ, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκιδόσποντα. ὁ δέ,
 ἄτε οὐκ ἐμπείρας ἔχον, ἐπιβώκλειο ὑπὸ τῷ ἀντα-
 γωνιστῶν, καὶ ἀπαρθεύειν ἐμῆλθεν ὑπὸ τῷ πληγῶν.
 Φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, ἰπῶε τιῶ ἐπὶ χρόνῳ.
 ὁ δὲ βιαστότερον ἐπενογκῶν πρὸς τὸν ἀνταγωνιστὴν,
 εἶχε τιῶ νίκην. σιαμαχθῆν δὲ ὁ ἀνδρίας παρεχέ-
 ῃ ῥήμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἰὺ ὁ ὑπερχειρότερος χειρο-
 νομεῖν.

Γλαυξ⁷ ἰππία. ἡ πῆσις τῆς γλαυκός εἰς νίκης
 σύμβολον ἐλογίζετο. καὶ ἑτέρω παροιμία.⁸ Γλαῦκος
 Λαυριώτικαί. ἐπὶ τῷ πολλὰ λεήματα ἔχοντων πα-
 ρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνοντα λεύσση μέ-
 ταλλα. ἐνεχάρατιν δὲ γλαῦκος ἐν τοῖς χρυσοῖς νο-
 μίσμασι. καὶ ἑτέρω παροιμία.⁹ Γλαῦκος τέχνη. ἐπὶ τῷ
 ῥαδίως κατεργαζομένην. ἀπὸ ἡ Γλαῦκος πρὸς Σαμίω,
 ὅς παρ' αὐτῶ σιδηρὸς κόλλησιν ἐξεύρεν. λέγεται δὲ ἡ
 γλαυξ χαλκίς.

Γλαφυρόν. ἰδύ, κοῖλον, βαθύ, σφόν, ἔμπαιρον,
 ἀκρεβῆς, λαμωρόν.

Γλαῦκος. τὸ ὑπεράλαγμα τῷ φαφυλῆς, πρὸν πα-
 τῆρ. καὶ ἡ ἑτέρα γὰρ Φησὶ παρ' Αἰαλίου.

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκός.

Γλάναι.¹¹ ἀξιοφόρα.

Γλῆνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἢ ὄρη παρὰ τὸ ὄραν.
 Γλῆνη δέ, ὁ ῥύπος, ἀπὸ τῆς ἰ.

Γληχά. Θηλυκῆς Ἀττικοὶ τὸ ὄρανον. οἱ δὲ βλη-
 χῶ Φαλ. λέγει δὲ καὶ γλήχων, γλήχων. ἐν τῷ

batur, ut sycophanta, & peregrinus, & iur
 Γλάμων vero, qui oculos habet fordium plenos.

Γλάνς. Piscis genus. Item vates, Bacidis
 frater.

Γλαῦκος εἰς Ἀθ. Noctuas Athenas. Dicitur
 de iis, qui merces inutiles [& minime neces-
 sarias] in aliquem locum important. Animal
 enim hoc Athenis valde frequens est. Et
 γλαύκειον ὄν, ovum noctuinum.

Γλαυκός. Albus. Cæruleus. Γλαῦκος vero,
 nomen proprium pugilis, genere Carystii,
 qui Olympiade xxv. coronatus fuit, & Py-
 thia ter, Isthmia vero decies vicit, corpore-
 que valde robusto præditus fuit.

Γλαῦκος. Glaucus Carystius. Hic cum ter-
 ram araret, vomer aratro forte excidit; quem
 is manu pro malleo usus in pristinum locum
 reposuit. Id conspiciatus pater Olympiam eū
 duxit, ut pugilatu cum aliis certaret. Cum
 vero Glaucus artis illius penitus imperitus ef-
 fet, & ideo ab adversariis vulneraretur, ver-
 berumque dolores ferre amplius non posset,
 patrem clamasse ferunt: *Ictum infer, qualem
 aratro.* Ille igitur cum majore nisu adversa-
 rium percussisset, victoriam est adeptus. Sta-
 tua ejus præ se fert speciem hominis, ludicris
 gestibus pugnantis, quoniam manibus gesti-
 culari optime norat.

Γλαυξ ἰππία. Noctua volat. Noctuae vola-
 tus victoriae signum habebatur. Et aliud pro-
 verbium: *Noctua Lauriotica*; quod dicitur
 de iis, qui magnam pecuniae vim possident.
 In Laurio enim loco Atticæ auri metalla e-
 rant: & nummos aureos noctuae imagine si-
 gnabant. Et aliud proverbium: *Glauci ars*;
 quod dicitur de iis, qui facile rem aliquam
 conficiunt: a Glauco quodam Samio, qui pri-
 mus ferruminationem invenit. Dicitur vero
 etiam γλαυξ chalcis.

Γλαφυρόν. Jucundum, cavum, profundum, fa-
 riens, peritum, accuratum, clarum.

Γλεῦκος. Mustum. Vel liquor ex uvis stil-
 lans, antequam calcantur. Et Tragicus de A-
 jace inquit: *Mors ejus mihi acerbior fuit,
 quam illis jucunda.*

Γλάναι. Res spectatu digna.

Γλῆνη. Pupilla oculi: quasi dicas ὄρη; ab ὄ-
 ραν, videre. Γλῆνη vero per i, fordes.

Γληχά. Attici genere fœminino sic vocant
 organum. Alii vero dicunt βληχά. Dicitur

¹ Τί εἶν' ἰὺ Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ] Hec leguntur in eadem fabula Aristophanis pag. 731. (491. Ed. Bas. P.)

² Γλάνς ἰδὸς ἰχθύος] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Eqm.* pag. 347.

³ Γλαῦκος εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῷ ἀχρ.] Cum hoc loco conferri merentur, que habet Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 555. 556.

⁴ Γλαῦκος Καρύστιος. τῆτε γλῆ ἐργ.] Hec, & que sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam apud Pausaniam lib. vi. pag. 361. unde Suidas ea descripsit.

⁵ Παρὰ τὸν ἰππὸν χρόνον] Apud Pausaniam hodie legitur, ἃ παρὰ τὸν ἰππὸν χρόνον; quod prætulimus.

⁶ Ἐπιπυκιδόσποντος] Rectius Pausanias ἐπιπυκιδόσποντος. Et sic MS. Vatic. Pearsonis teste.

⁷ Γλαυξ ἰππία. ἢ πῆ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Eqm.* pag. 351. Huc spectant verba eisdem Comici *Vespis* pag. 508.

⁸ Γλαυξ ἰππία πρὸς Σαμίω τῷ σιδηρῷ τῷ σιδηρῷ] Vide ad eum locum Scholiastam.

⁸ Γλαῦκος Λαυριώτικαί] Aristophanes *Avibus* pag. 594.

Γλαῦκος ἰππία πρὸς Σαμίω τῷ σιδηρῷ τῷ σιδηρῷ] Huc Suidas respexit.

⁹ Ἐν Λαυρίῳ] Laurii hujus meminerunt Pausanias principio operis sui; Plutarchus Tom. 11. pag. 112. itemque alii scriptores.

¹⁰ Γλαῦκος τέχνη] Vide Petavium ad Juliani Orat. 11. pag. 261.

¹¹ Γλαῦκος πρὸς Σαμίω] Hunc Glaucum Herodotus, Athenæus & Pausanias Chium faciunt, non Samium; quorum potior est auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. *Αἰθάλη* a Suidæ stat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet.

¹² Ἡ τραγωδία] Sophocles in *Ajace* pag. 56.

¹³ Γλῆναι] Alii rectius γλῆναι, absque diphthongo. Vide Hesygium, Etymologum, & Eustathium.

¹⁴ Ἡ ὄρη, παρὰ τὸ ὄρα] Hec sic scribenda & per parenthesis legenda sunt. οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὄρα. His enim verbis etymologia vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit.

Βληχρονία βοτάνη. Γλίχρον δέ, ὄνομα κύριον, ἀφ' ἧ.

etiam Γλίχρον, γλίχρον. Quare in Γληχρονία βοτάνη. Γλίχρον vero, per i, est nomen proprium.

Γλία. ἡ κόλλα.

Γλία. Gluten.

Γλίχρον. τὸ λαίμαργον, καὶ ἡδύ, ἢ κολλῶδες. καὶ Γλίχρον, Φειδωλός, σκιφός, πάνυ ῥυπαρός. Ἄλλ' ἐγὼ τις ἄρα δυσπαλάκλι ἠὲ ὑπὸ τῆς τοιούτων, καὶ γλίχρος ἐπὶ εἰχέμιω τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἄπε ὡς ἀληθῶς ἕναρ πλεσιτίας. † Κατέβη ἐν χεῖραν γλίχρον, καὶ μισθ' ἐν εἰσέμῃ τρέφειν ἰκανῶν ὄντων. τετέτι, προφῆς σαυαζήλων. τὸ γλίχρον ἐπὶ δυσυχία ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Ἄριστοφάνης Εἰρήνη

Γλίχρον. Gulosum, suave, glutinosum, tenax. Et γλίχρος, parcus, avarus, valde sordidus. Ego vero difficulter ab ejusmodi [studiis] avelli poteram, & tenaciter adhuc veritati huic adhaerebam, ut qui in somnis vere ditatus essem. † Descendit ex locis sterilibus, & quae ne tempore quidem pacis incolae suos alere poterant. Τὸ γλίχρον etiam apud Atticos infelicitatem & miseriam denotabat. † Aristophanes Pace: Gulose, vides me non amplius tibi videri scelestissimum. [Τὸ γλίχρον proprie significat] concupiscens; a γλίχρον, concupiscere. His autem verbis [Trygaeus] Mercurium alloquitur. Et iterum Aristophanes Pace: Trabunt tamen mactie confecti, & rictu diducto venientes catulorum instar. Et Arrianus: Res ad victum necessarias exercitui parce praebant.

Ω γλίχρον, ὄρεσι

Ὡς ἔκετ' εἶναι σοι δοκῶ μιαιώτατα.

ἀντὶ τῆ, ὡ ἐπιθυμητά. ὦρα τὸ γλίχρον. ὦρα Ἐρεμῆν ὁ λόγος. καὶ αὖτις Ἄριστοφάνης Εἰσέμῃ

Γλίχρος. Humilis. Adulator. [Aristophanes:] Age fias humilis, mendicans, & suppliciter orans Euripidem. Et γλίχρος, concupiscens. A γλίχρον, concupiscere. Et γλίχρος, lubricus.

--- Ἐλκεσι δ' ὄμως

Γλιχρότατα σαρκάζοντες ὄσασθ' κωιδία.

καὶ Ἀρριανός. Τὰ ἐπιθήδεια γλίχρος τῆ σφαλαῖ ἐπολιτοῖ. ἀντὶ τῆ Φειδομύου.

Γλιχρονπλογοξεπιτεπίτη. Nomen hoc compositum est ex voce γλίχρον, ἀνπλογια, ἐξ, & ἐπίτεπιτον, i. e. quod conterere potest. Aristophanes Nubibus: Neque in jus rapieris ob damnosam litem de levi negotio.

Γλίχρον. ταπεινός. κόλαξι. Ἔνθ γλίχρον, πρεσοπιτών, λιπαρῶν τ' Εὐειπίδη. καὶ Γλίχρον, ὁ ἐπιθυμητής. ὦρα τὸ γλίχρον. καὶ Γλίχρος, ὀλιτογῆς.

Γλιχρονπλογοξεπιτεπίτη. ἐν τῆ γλίχρον καὶ ἀνπλογια ἐχρήσθη καὶ ἐπιτεπίτη σύγκειται. οἷον τῆ δὲ ἀμύου ἐπιτεπίτη. Ἄριστοφάνης Νεφέλαις

Οὐδ' ἐλκομύου ὦρα πρεγμαθῆς γλιχρονπλογοξεπιτεπίτη.

Γλίχρον. Valde optat. Cupit. Genitivo jungitur. Et γλίχρον, cupiens. Item, cum accusativo. Et haec erant, quae concupiscebat.

Γλίχρον. γενική. λίαν ἐχρησά. ἐπιθυμῆ καὶ Γλίχρον, ἐπιθυμῶν. κατ' αἰπαλικῶ δέ. Καὶ ταῦτα ἠὲ, ἀ ἐγλίχρον.

Γλιχρόν. τὸ σφαιζώμα τῆς κοτύλης.

Γλιχρόν. Clunes. Nates.

Γλιχρός. ὄνομα κύριον.

Γλιχρός. Glonys. Nomen proprium.

Γλωσσαλγία. ζεχολογία.

Γλωσσαλγία. Inanem loquacitatem.

Γλώσαν ὁ μὲν ζεχόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάπιν.

Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἔξιαν, ὄρω βροτοῖς

Γλώσαν ἔχει τὰργ' εἰς πᾶντ' ἠγεμνῶν.

Γλωσαν μὲν ἀεθ. Lingua quidem ipsis erat otiosa, at manus strenua. Nunc autem experientia cognosco, in dictis non factis praecipuum rerum momentum mortalibus positum esse.

Γλώσσα ποῖ πορεύη; ὁ πόλιν ἀνορθώσασα, καὶ πόλιν κατὰσρέψασα. ἢ παρομία ἐπὶ τῆς ἀφ' ἧ λόγων ἢ ὠφελήτων, ἢ βλαπτήτων.

Γλώσσα ποῖ περ. Lingua quo vadis? Urbem instauratura, & urbem eversura. Proverbium, quod dicitur de illis, qui verbis vel profunt, vel nocent.

1 Ἄριστοφάνης Εἰρήνη] Pag. 636. (440. Ed. Bas. P.) Notandum autem est, duo priora verba fragmenti, quod subjungitur, apud Aristophanem hodie tribui personae Mercurii, Trygaeum alloquentis; cum potius assentiar Suidae, qui ea hic ad Trygaeum refert. Secundo cum enim Trygaeus, carnes, quas attulerat, Mercurio ostendens, eum vocat γλίχρον, quasi qui vorandi cupidus esset & carniū nidori inhiere soleret; id quod plus habet joci & salis Comici, quam si Mercurius Trygaeum sic appelleret. Solebant enim veteres Comici, aliique scriptores, Deos mythicos ridere ut γλίχρος, & carniū, quae ipsis immolabantur, nidorem avidè appetentes; id quod vel ex ipso Aristophane patet, apud quem in Nubibus pag. 611. Prometheus miseram conditionem exponens, ad quam Dii ob recens aedificatam avium urbem redacti sint, inter alii sic ait:

Ὅτι τὸ ἐδίς ἐδὲν ἀνθρώπων ἐπὶ
ὄρεσιν, ἐδὲ κινῶσα μηρίων ἀπὸ
Ἀντήθην ὡς ἡμῶς ἀπ' οὐκείης ἔχρῳας.
Ἄλλ' ὡς ἀφ' ἑὶ Θεομφοροῖς νηστύορμ
Ἄνδ' ἰσχυρῶν.

Id est, Nemo enim hominum ullum sacrificium Diis amplius offert,

neque nidor femorum ex eo tempore ullus ad nos ascendit: sed tanquam Thesmophoriis sacrificiorum expertes jejunamus. Huc etiam spectat insignis locus apud Lucianum de Sacrificiis pag. 185. cujus verba brevitate grati hic non describam.

2 Ἄριστοφάνης Εἰρήνη] Pag. 655. (451. Ed. Bas. P.)

3 Ἔνθ γλίχρον, πρεσοπιτών — Εὐειπίδη] Haec sunt verba Aristophanis Acharnens. p. 393. (280. Ed. Bas. P.) ex quo pro Εὐειπίδη scribendum est Εὐειπίδην.

4 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 180. (110. Ed. Bas. P.)

5 Περὶ πρεγμαθῆς] Sic recte habent MSS. itemque Aristophanes loco laudato. At in prioribus Editt. τὸ ὦρα omissum est, & pro πρεγμαθῆς minus recte legitur ζεχολογῆς.

6 Γλώσαν μὲν ἀεθόν — ἠγεμνῶν] Haec sunt verba Sophoclis Philoctete pag. 381. ut Portus observavit.

7 Γλώσαν ἔχει τὰργ' εἰς π.] Versus hic apud Sophoclem loco laudato rectius sic legitur:

Τὴν γλώσαν ἔχει τὰργ' εἰς πᾶντ' ἠγεμνῶν.

8 Πόλιν ἀνορθώσασα, καὶ πόλιν κατὰσρέψασα. Hunc locum ex 2 MSS. Paris. supplevi, quem priores Editt. mutilum sic exhibent: Γλώσσα ποῖ πορεύη; πόλιν κατὰσρέψασα.

Γλώσσαρον ἦθ' . ἀντί τῆ ταχὺ καὶ γαμύλον.

Γλῶσσα ταμεία. ἡ ἔχε Κυεῦν ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως.

Γλωσσηματικά. εἶδ' ἀφ' ἑλέκτε.

Γλώσση σὺ δεινός. ἄνδρα δ' ἔδεν' οἶδ' ἐγὼ

Δίχην, ὅστις ἐξ ἀπαίθ' εὖ λέγει.

οἶον, βελόμυθ' ἐκ παντός δοκεῖν δίχμα λέγειν.

Γλωσσοκόμην. Σῆκη λειψάνων ξυλίνη. Ὁ δὲ Φῆ-
τ' ὁ ἀνθύπαλ' πέμπει) ἐς Ἀσίαν, ὅς τιώ βα-
σιλικῶ γλῶσσαν ἐπεπίτθυτο. ἠκμαζεν ἐπὶ τ' Ἀρ-
γων Οὐάλενι.

Γλῶττα. αὐτῆ ὑπὸ μὲν τῶ πλείονων χυμῶν
ὕγραίνε). ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρων γίνε). ὡς ὑπὸ
πεπωρέως καὶ παύχου καὶ μυελῶν ἄλλων, καίτοι γε-
φῶν ὄντων, ξηραίνε). ἔχ' ὡς ἔγχυμα, ἀλλὰ ἀφ'
πνα ἀπὸ πύοις, οἷον ξηρότητα, ἢ θερμότητα.
ἔδὲ γ' ὁ ξηρὸς ἀρετ' ξηραίνε), ἢ εἰ τύχοι τραγάλια,
καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ τῶ ξηρὰ εἶναι, ἢ θερμὰ, ἐξικ-
μάζει τιὼ ἐν τῇ γλῶττῃ ὑγρότητα. σημεῖον δὲ τῆ δειν
τιὼ γλῶτταν δυνάμει μὲν ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργεία δὲ ἔ-
πι ὅσοι τιὼ γλῶτταν ἀμέτρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν, ἢ ὑ-
γρὰν, ἔπει ὅσα ἀνιλαμβάνου) τ' γυθῶν. καὶ ἀφ'
τῆτο ὅσα ἀνιλαμβάνε) ἢ λίαν ὑγρὰ γλῶττα τῶ
χυμῶν, διότι ἢ ἐν αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμ' ἔστα, καὶ
πρώτῃ αὐτῇ πρὸςβάλλουσα, γίνε) γλῶττης ἀφῆ,
αὐτῇ ἑαυτῆς ἀντίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτῃ ὅσα
ἔῶσα ἀνιλαβεῖσθαι τ' ἔξωθεν. σημεῖον δὲ τῆτα, ὅτι
οἱ πρὸςβασάνου ἄλλου χυμῶ, καὶ μάλιστα σφοδρο-
τέρων, ἔχου) τῶ δευτέρων αἰσθάνου). † Ὅτι ἢ
γλῶτταν ἐποίησεν ἢ φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν
εἰς τὸ εἶναι συμβάλλε) τοῖς ἔχουσιν, ὅσα ἐστὶν ἢ γεῦ-
σις καὶ κέσις ἢ πρὸς τῆς χυμῶς· τὸ δὲ, εἰς τὸ εἶ-
ναι, οἷον πρὸς τιὼ ἀφ' ἑλέκτον. ἔτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀ-
ναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ
εἶναι (πρὸς γ' τιὼ τῆ σῆτος θερμῶ καὶ ἀψυξίν συμ-
βάλλε) τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εἶναι, οἷον ἀφ'
λέκτον. τῆς δὲ, ὅσα ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως,
καὶ ἀφ' ἑλέκτον αἶπρον. Ὁ φωνῆς ὑλὴ ὁ ἐκπνεόμεν' ἀφ'
ποιητικὸν δὲ αἶπρον, φύσις ὀργανικὸν δὲ, τραχεῖα δὲ
πτεία. οἷον γ' αὐλὸς ὅστις. ἀμέλει οἱ μὲν νεοὶ θύφανό-
τεροὶ εἰσιν, ὡς λίαν ἔχουσιν αὐτῶ· οἱ δὲ γέροντες κα-
κοφανότεροι, ὡς τραχεῖαν αὐτῶ ἔχουσιν. τελικὸν δὲ ἢ
σημασία. τέλ' γ' τῶ ζῶα τῆς φωνῆς, τὸ σημαί-
νειν δι' αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑλέκτον. τῆς ἀφ-

Γλώσσαρον ἦθ' . Dicitur de homine lin-
gua prompto & loquaci.

Γλῶσσα ταμεία. Arca atrani: cujus cura
Quirino Sophistæ ab Imperatore commissa
erat.

Γλωσσηματικά. Dialecti genus. [Sopho-
cles:] *Lingua promptus es. Neminem vero
novi justum, qui semper recte dicat. Vel,
qui semper videri velit iusta loqui.*

Γλωσσοκόμην. Arca lignea, in qua reliquæ
reponuntur. *Festus vero Proconsul mittitur
in Asiam, cujus fidei fiscus regius commissus
erat. Floruit autem Valentis temporibus.*

Γλῶττα. Lingua. Hæc a plerisque quidem
saporibus humectatur; a nonnullis vero sic-
cior redditur. A pipere enim, & balsameis,
& aliis infinitis, quamvis gustabilia sint,
siccatur; non tamen quatenus sapore prædi-
ta sunt, sed ob tactilem aliquam qualitatē,
cujusmodi est siccitas, vel calor. Neque e-
nim siccus panis siccatur, aut etiam bellaria,
& similia: sed quia sicca sunt, aut calida,
humorem, qui est in lingua, consumunt.
Linguam autem oportere facultate qui-
dem humidam esse, non autem actu, inde
constat, quod illi, qui linguam nimis sic-
cam aut humidam habent, gustabilia non
percipiunt. Hac etiam de causa lingua
nimis humida sapores non percipit, quia hu-
mor, qui linguæ inest, cum sit sapidus, eam
primum afficit & attingit, & sic ipse se gu-
standum præbens, impedit, ne externi sapo-
res a lingua percipiuntur. Hujus autem rei
argumentum est, quod ii, qui alium sapo-
rem prius gustarunt, præsertim vehementio-
rem, posteriores gustatu percipere non pos-
sunt. † Natura ad duas functiones linguam
fecit; quarum una confert ad esse: gustatus
scilicet, & facultas discernendi sapores: al-
tera vero ad bene esse; id est, sermo. Sic
eadem respirationem quoque ad duos nobis
usus dedit: ad esse nimirum, sive ad inter-
ni caloris refrigerationem; & bene esse, sive
ad sermonem. [Vox enim est materia ser-
monis:] vocis materia est aer, qui expira-
tur: causa efficiens, natura: instrumentalis,
aspera arteria, quæ fistulæ similis est. Hanc
igitur quia adolescentes leviores habent,
magis vocales sunt: senes vero quia eandem
habent asperam, minus clare loquuntur.
Finis autem est, eorum, quæ mente cogita-
mus, significatio. Vox enim animali ideo
data est, ut per eam sensû animi declaret.

1 Γλωσσηματικά] Priores Editt. habent γλωσσηματικά: cujus loco scribere malui γλωσσηματικά, quod 2 MSS. Paris. exhibent.
2 Γλώσση σὺ δεινός. ἄνδρα δ' ἔδεν' οἶδ' .] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem in Oedip. Colon. pag. 289. ut Portus monuit. Cæterum, exemplum hoc non pertinet ad vocem Γλωσσηματικά, sed γλῶσσα.
3 Αὐτῆ ὑπὸ μὲν τῶ πλείονων χυμῶν.—δευτέρων αἰσθάνουται.] Hæc omnia descripta sunt ex Joanne Philopono in librum 11. Aristot. de Anima M. 7.
4 Ὅχι ὡς ἔγχυμα.] Legendum est ἔχι ὡς ἔγχυμα, quoniam præcedentia per genitivum esserunt.
5 ἢ θερμότητα.] Hæc duæ voces desiderantur in prioribus Editt. quas ex MSS. Paris. & Philopono revocavi.

6 Ὅτι τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἢ φύσις.—ὄργανον δὲ τ' φωνῆς ὁ φέ-
ρουσ.] Hæc paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in A-
ristot. de Anima, M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidæ conse-
rendus est.
7 Τῆς δὲ, ὅσα ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τ' φύσεως, ἐξ ἀφ' ἑλέκτον αἶπρον] Hæc
nec cum iis, quæ præcedunt, nec quæ sequuntur, coherent, nec
apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab
aliquo intrusa esse.
8 φωνῆς ὑλὴ ὁ ἀπν.] Scribe & supple ex Philopono, ἢ γ' φωνῆ
ὑλὴ τ' ἀφ' ἑλέκτον τ' δὲ φωνῆς ὑλὴ ὁ ἐκπνεόμεν' ἀφ' ἑλέκτον &c. Hanc le-
ctionem in versione expressi.
9 ἢ σημασία.] Adde ex Philopono, τ' νομῆματα.
Ppp 3 λέκτε

λέκτε ὕλη μὲν ἢ Φωνή· ποιητικὸν δὲ αἶτιον ἢ λογικὴ ψυχὴ· ὄργανα δὲ, γλῶττα, καὶ ὑψόφα, καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἢ σημασία τῆς νοημάτων. ὄργανον δὲ τῆς Φωνῆς ὁ Φάρυγξ. † Τῶν πληθῶν ὅσα ὠδρα πλησίαν ἔχει τὴν γλῶτταν καὶ τὴν τῆς γενύων ἀφ᾿ ἑσῶν τοῖς τῆς ἀνθρώπων, δύναται μιμνεῖσθαι τὴν τῆς πικρᾶ λέκτον, οἷον κίττα, ψιττακοί, καὶ τὰ ὅμοια.

Γλώττη πολεμίζων. Ὅσα αὐτῇ τῇ γλῶττι πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλῶττι καὶ ἄλλῳ ὄπλῳ χεῖρῶν.

Γλωχῖνας. γωνίας. Ὑπὸ τὴν ἔνδον ὠδρα λενομένη τῆς θαλάσσης γλωχῖνα ὡς εἰς ἐνέδραν κατὰ φύσιν τοῖς ἐπακλειδῶν ἐνέκρυψε.

Καὶ ὃ σὺ περὶ γλωχῖν μνηστοῖς, Μαιάδος Ἐρμῶ, Ὅς τε τὸν αἰγίβοτον, Πᾶν, καὶ ἔχεις σκίπελον.

Γλωττοσφοεῖν. τὴν γλῶτταν σφραῖβειν, καὶ ποικίλον ἐν τῇ λέξει καὶ δεστικέναι. ἢ ἐκσφραῖβειν τὰ πρᾶγματα, καὶ ὑπερεῖν ἐν τῇ λέξει. Ὡς Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἄ τὸ γὰρ ὄλθμα, μὴ μαθὼν γλωττοσφοεῖν.

Γλοιάζειν. τὸ τῆς ὀμματος ἐπιμύοντα μωκτικῶς εἶναι.

Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάθῃ. εἰρηλατὴν δὲ ἢ μετὰ φερόντα τὸ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίᾳ πεπηγὸς, ὅτε τῆς ἐπιλαμβανομένης διολιθισμένη πέφυκε. ποῖστος ἐν καὶ ἔτος βύχλια γενέσθαι τῆς τρύπης, ἢ ὡς τῆς διολιθισμένης καὶ φεύγειν δύνηται τῆς δανεισῆς. καὶ μέλει δεῦρο δὲ τῆς τῆς γνώμης σκιάζοντα καὶ μηδὲν σαθρῆν φρονεῖν, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένης, ἄλλα δὲ φρονεῖν καὶ ἀπαιτοῦν, ἀφ᾿ ἧς τὸ τῆς γνώμης ὀλιθιστὸν καὶ ἀπαιτοῦν γλοιὸς καλεῖται. Ἄλλως. ἐπὶ τῷ μιαιφόνῳ καὶ ῥυπαρῷ ἢ μικρολόγῳ παρελαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς ἀφ᾿ ἧς τὴν ἀσκησιν σύνεργος πᾶς ἐπὶ τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μελετητὸν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλιθιστὸν καὶ ὑμεταβολῶν.

Γλοιώδης. ὁ ῥυπαρὸς.

Γλυκέρα. ἑταῖρά τις.

Γλυκεῖαν ᾠδὴν.

Γλυκεῖ' ὁπῶρα φύλακτος ἐκλειποτότος. ἐπὶ τῷ ἀνθὶ μόχθῳ τὰ ἀλλότρια καρπῶν.

Γλυκῆρα. Ἐρώτων ἢ γλυκῆρα, πικρίας ἔξῃς τρύπης.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. καὶ Γλύκιον, τὸ αὐτό. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικῶν.

Γλυκωδεχῆς. ἡδὺς ἐν τῷ ὄρατι.

Γλυκῶθυμος. ἀπαλόψυχος.

Γλυκὸν μέλι καὶ τιξάτω. Τετραπύρρον ἀδουῖ,

1 Ὑπὸ τῆν ἔνδον παρεπινομένην τῆ θαλάσσης.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Agathæ lib. v. pag. 168.

2 Καὶ σὺ περὶ γλωχῖν μνησθῆς.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. i. cap. 111. Epigr. ultimo, ut Portus etiam monuit.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Bas.)

4 Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάθῃ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Nubes pag. 153. (86. Ed. Bas. P.)

Sermonis autem materia est vox: causa efficiens, anima rationis particeps: causæ instrumentales, lingua, palatum, & dentes: finis denique, cogitationum declaratio. Instrumentum vero vocis sunt fauces. † Aves, quæ linguam & mandibulas habent humanis similes, sermonem hominum imitari possunt, ut pica, psittaci, & similes.

Γλώττη πολεμίζων. Non significat, cum lingua bellum gerens: sed, lingua ut telo pugnans.

Γλωχῖνας. Angulos. *In maris angulo, interiorius recedente, naves actuarias velut in insidiis collocatas occultavit.* [In Epigrammate:] *Et tu quadrato ovium custos, Majaæ fili, Mercuri: & tu Pan, sedem habens in rupe, in qua capræ pascentur.*

Γλωττοσφοεῖν. Versatilem habere linguam, & in dicendo versutum esse. Vel, negotia pervertere, & copia verborum abundare. Aristophanes *Nubibus*: *Pereundum enim est mihi, quia linguam versatilem non habeo.*

Γλοιάζειν. Oculis connivendo aliquem deridere.

Γλοιός. Lubricus. Idem significat ac μάθῃ [apud Aristoph. *Nubibus*.] Translatio ducta est ab oleo balnearum spissato, quod quia lubricum est, manus comprehendentium fallit. Simile igitur ingenium & iste sibi optat, ut eludere & effugere fœneratores possit. Et ad hunc usque diem homines ancipiti ingenio levique mente præditos, & aliud quidem verbis præ se ferentes, aliud vero cogitantes & agentes, propter lubricum & perfidum animum γλοιὸς vocamus. Aliter. Γλοιὸς hominem sordidum & avarum significat. Sordidus enim propter exercitationem affinis est τῷ γλοιῷ, i. e. lubrico. Ad animum vero translatus accipitur de homine improbo, levi, & mutabili.

Γλοιώδης. Sordidus.

Γλυκέρα. Glycera. Meretrix quædam.

Γλυκεῖαν ᾠδὴν. Dulce carmen.

Γλυκεῖ' ὁπῶρα φύλ. *Dulce pomum custode absente.* Dicitur de iis, qui sine labore fruuntur alienis.

Γλυκῆρα. Dulcia. *Comedens dulcia acerbos habebis mores.*

Γλυκίδιον. Dulce. Et γλύκιον, idem. Interdum tamen ponitur pro comparativo, dulcius.

Γλυκωδεχῆς. Dulcis aspectu.

Γλυκῶθυμος. Suavi animo præditus.

Γλυκὸν μέλι καὶ πν. *Dulce mel vel suffocet.*

5 Γλυκεῖ' ὁπῶρα φύλακτος ἐκλειπ.] De sensu huius proverbii vide quæ disputat Henr. Stephanus in Animadvers. ad Adagia Erasmi pag. 33.

6 Ἐρώτων γλυκῆρα.] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, & in MS. B. ad marginem legitur, ex Astrampsycho depromptus est.

7 Γλυκῆρα.] Sic in 2 MSS. Paris. legitur. At priores Edit. habent γλυκῆρα; quod metrum respicit.

8 Γλυκὸν μέλι ἐ πν.] Phavorinus paulo aliter: Γλυκὸν ἦτο, ἐ πν ξάτω. At Scaliger ἐν Στρωμαπῆ lectionem Suidæ sequitur.

καὶ κεχλιώτῳ ὡς τὴν ἀδὴν, ἔμβαλάν τις εἰς τὸν Φάρυγα σύκον ἀπέπιζε.

Γλυκὺς ἀγκών. ἔκ' κατ' ἐναντίωσιν ἢ παρεμμία, ἀλλὰ βυλόμυθῳ εἰπεῖν, ὧ γλυκέα ἦθη. ἔστι δὲ παρεμμία, ὡς ὑπὸ φωνήμων. ἕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. Γέρον δ' αὐτῷ ὑποκείσθαι ἐξῶν ἀλλήλῃδῳ. Ὡ χρυσῆν ἀνάδημα· ὧ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρέποις· ὧ γλυκὺς ἀγκών. ὡς εἴπῃς λέγει, ὧ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπειρῶ πόλεμῳ. ἐπὶ τῷ ὑπὸ ἀπειρίας ὡς τὰ ὑπικίνδυνα προθυμωμένων.

Γλυκυσίδη. ἦπις καὶ Παιονία καλεῖται. ἔστι δὲ ῥίζα Φαρμακός, καὶ ἰατρὸς χαλαστική. † Τὸ γλυκὺ ὕδωρ τῷ ἀλμυρῷ ψυχρότερον.

Γλυπῖόν. ὡς τῷ Δαυρίδ τὸ εἶδωλον.

Γλυφεῖον. ἐν τῷ γλύφω.

Γλυφίδας. τὰς χιλὰς τῆς ἀκίδῳ, αἷς τὴν νθυρὰν προσάγρωμ. ὡς τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὃ ἔστι κεκοιλάνθαι.

Γναθαιμία. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνῳ, ὄνομα κύριον.

Γνάθως.

--- Ἄλλ' ἔκ' ἐκείνῳ μοι δοκεῖ πεπονθέναι, Ὅσφ ποτὲ Φεύγον ἔπαθε καὶ Θεκυδίδης· Ἀπόπληκτῳ ἐξάφνης ἐγένετο τὰς γνάθως.

Γναθωνίδης. πατρωνυμικόν.

Γναῖῳ. ὑπαῖῳ Ῥωμαίων, καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γάλλῳ.

Γναμπή. ἢ καμπή.

Γνάφαλοι. Ὁδοξέ τις ἐν τῇ πύλῃ πυρὸς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄρρεν. Πίλων ἢ ὑπὸ γνάφοις κειμένων.

Γναφύς. κοινῶς ἀφ' τῷ γ. Ἀτίκῳ δὲ ἀφ' τῷ κ. Κνάφῳ δὲ ὅστιν ἀκνηθῶδες πι, ὧ ζύσει τὰ ἰμάτια. ὡς τὸ κνώ, ὃ ἔστι ζύω· καὶ ἐν τέττε κναφύς.

Γνάψις. τὸ ἰ αὐτό. ὡς τὸ γανόν, ὃ ἔστι λαμπερόν.

Γνόφῳ. σκοτῳ ἢ βαθύ.

Γνόντες. γνωρίσαντες.

1 Ἐμβαλάν τις εἰς τὸν φάρυγα σύκον ἀπ. Hoc mortis genere extinctum esse Terpandrum testatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. 1. cap. xxxvii. pag. 77. ubi tamen Τίεπης legitur pro Τίεπανδρῳ.

2 Οὐ κατ' ἐναντίωσιν Κατ' ἐναντίωσιν tamen, vel κατ' ἀντιφρασιν proverbium hoc dictum esse voluit Zenobius; auctor anonymus Vaticanæ Appendicis; Hesychius, & Eustathius ad Il. K. pag. 791. quos vide.

3 Γλυκυσίδη. ἦπις καὶ Παιονία καλ.] Vide Paulum Æginetam lib. vii. pag. 234. qui herbam hanc plenius describit.

4 Ἄλλ' ἐκείνῳ μοι δοκεῖ πεπ.] Hæc sunt verba Aristoph. Vesps pag. 493. (344. Ed. Bæi. P.)

5 Γναμπή.] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Editt. γναπτή.

6 Ὁδοξέ τις ἐν τῇ πύλῃ — ἄρρεν.] Hæc sunt verba Artemidori lib. v. pag. 254. ut Pearsonius observavit.

Terpandro canente, & ad cantum hiante, quidam ficu in ejus fauces injecta ipsum suffocavit.

Γλυκὺς ἀγκών. Dulcis cubitus. Proverbium hoc non est dictum per antiphrasin: sed sensus est, o dulces mores. Cum exclamacione enim effertur. Sic proverbio hoc usus est Plato Comicus in fabula Phæone, in qua senem introducit, qui tibicinam amans sic inquit: O aurea corona! O dulces mores! O dulcis cubitus!

Γλυκὺς ἀπειρῶ πῶλ. Dulce bellum inexperto. Dicitur de iis, qui pericula non experti, prompte & alacriter se iis offerunt.

Γλυκυσίδη. Glycyfide, quæ etiam Pæonia vocatur, est radix medica, quæ secundum Medicos vim habet laxandi. † Dulcis aqua frigidior est quam falsa.

Γλυπῖόν. Sic apud Davidem vocatur idolum.

Γλυφεῖον. Scalprum. A γλύφω, scalpo.

Γλυφίδας. Sagittæ crenas, quibus nervum admovemus. Ab ἐγγεγλύφθαι, i. e. excavatum esse.

Γναθαιμία. Gnathænia. Nomen proprium. Et Gnathænius, itidem nomen proprium.

Γνάθως. Maxillas. Buccas. [Aristophanes:] At idem malum ipsi accidisse videtur, quod olim exulanti accidit Thucydidi: cujus buccas subitus stupor invasit.

Γναθωνίδης. Patronymicū. [Gnathonis filius.]

Γναῖῳ. Cnejus, Consul Romanorum. Vide in v. Γάλλῳ.

Γναμπή. Flexilis. Flexa. Curva.

Γνάφαλοι. Tomentum, quo culcitæ faciuntur. Visus est sibi quidam inculcitæ triticum pro tomento habere, & masculum genuit.

Γναφύς. Fullo. Communiter quidem per γ scribitur: Attice vero per κ, κναφύς. Κνάφῳ vero est quoddam spinæ genus, quo vestes poliuntur. A κνώ igitur, quod significat rado, polio, fit κναφύς.

Γνάψις. Actio fullonis, vestes polientis. A γανόν, quod splendidum significat.

Γνόφῳ. Profunda caligo.

Γνόντες. Qui cognoverunt.

7 Πίλων ἢ ὑπὸ γνάφοις κειμ.] Verba hæc litura digni sunt, quoniam nec cum præcedentibus cohærent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur.

8 Γναφύς. κοινῶς ἀφ' Ἐ γ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Plutium pag. 17. Vide etiam infra v. Κναφύς, & Hesych. v. Ἐπικνάφον.

9 Τὸ αὐτὸ] Duæ hæc voces delendæ sunt, tanquam supervacaneæ, & ab hoc loco alienæ. Non enim τὸ γνάψις idem significat quod præcedens γναφύς; sed actionem fullonis, vestes poliētis.

10 Παρὰ τὸ γανόν, ὃ ἐστὶ λαμπερόν] Hæc etymologia inepta est, quam Suidas mutuatus est a Scholiasta Aristoph. ad Plutium pag. 17.

11 Σκότος βαθύ] In prioribus Editt. post vocem βαθύ hæc adduntur: Σιωπέφαι. ἢ ὁ βοφώδης κῆρ. παρὰ τὸ κενὸν φάος εἶνευ' κνόφῳ, καὶ γνόφῳ. Sed MSS. Paris. eadem ignorant; unde colligo, ea a librariis ex Etymologo hæc translata esse.

Γνώθι σαυτόν. Σπέρθεγμα Χίλων. (τάπει) δὲ ἢ παρμιμία ἐπὶ τῷ ἑσθ' ὅ εἰσι κομπαζόντων.

Γνώθι 'σαυτόν' καὶ, τὸ νόμισμα ὡς ἀχάραξον. ὡς ἐγγέλματα Πυθικά. τέτρε, τῆς τῷ πολλῶν δόξης ἑσθ' ὅρα, καὶ ὡς ἀχάραξτε μὴ τιῶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνώμα. ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκιυῆς χειρὸν πᾶσφ ἀρεθᾶ ἀπεδέδεικτο, ὅ δὴ γνώμα ὡρο- ηρηθῆετο. ἐκείσε δὲ αἰ ὡροβείαι, καὶ αἰ ἀγγελία, καὶ ὅλα ἐγίνοντο. Γνώμας ἔλεγον, καὶ τὰς δημογείας.

— — — Ἄπο ὅ τῷ νῦν

Ἐν τῷ δῆμῳ γνώμας ἑδείς νικήσε πλείονας, ἢ σῦ.

Γνωμαλεύων. Διακρίων. Διαγνώσκων ἀκριβῶς. ἢ Γνωμαλεύω, τὸ βελθύρωμα. Ἐπερὰ Διαλεγόμενοι, ἔπερὰ γνωμαλεύουσι.

Γνώμη. ἢ σιωδείησις.

Γνώμη. σκέψις. πιάσις Διαθέσις. καὶ Γνώμων, ὁ σιωτέος. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιον τι μηχανικόν. καὶ δὴ καὶ τι χῆμα γεωμετρικόν· καὶ διοπτρικῶν ὄργανον μέτρον, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικῶν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμωνικοῖς ὄργανοῖς μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμη. ἢ βελή, καὶ ἢ ὡροαίρεσις. Ὅσφ θεία μεθ' ἢ γνώμη ὡροίη, εἰς θεῶν δὲ ἢ μεταχώρησις. Ἄρριανός. Γνώμη καὶ τὸ σκέμμα. Ἄριτοφάνης Νεφέλαις.

Πράξι δὲ γε γνώμῳ μεγάλῳ ἀφρηθῆν

Ἐπ' ἀσκαλαβώτῃ.

καὶ τιῶ δημογείας ὁ αὐτός.

Γνώμη. Οὐδὲν δικαίωμα τῷ ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δινώμῃ ὡροχῶν, διακρίτερα αἰ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.

Γνώμῳ ἐμῷ. ἀντὶ τῷ, καὶ τιῶ ἐμῷ γνώμῳ καὶ οἴησιν.

Γνώμη. ὡς Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι ματιγηφῶρ. Γνώμας βαλῶσα τῆς ἀνηκίεσ χερσὶ ἐπ' ὄμμασι. χερσὶ Φησι τιῶ ἐπὶ τῷ δοκεῖν τῆς Ἑλληνας ἀνηκίεσθαι. ταύτης ἐν τῆς χερσὶ ἀπείρεσ, δυσφῶρος γνώμας ἐμβαλῶσα τοῖς ὄμμασιν. ὅσφ ἐκλεψᾶ Φησι τιῶ ὄψιν, ὡσεὶ μὴ ὄρα· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δυσφῶρον γνώμῳ ἐπέβαλον, ὡσεὶ ὄρασθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄρα. τῷ δὲ καὶ τῷ ὄφθαλμῶν ἀμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ ὡροτέρον τῆς Διανοίας.

Γνώμῳ ἐμοί. ὡσεὶ ἐμοί δοκεῖ.

Γνωμίδιον. τὸ μικρόν ἐνθύμημα.

Γνωμοδοτῶ. γνώμῳ δίδωμι.

Γνωμοτυπικῶς. γνωμολογικῶς.

1 Γνώθι σαυτόν' καὶ, τὸ νόμισμα παρ.] Vide Julianum Orat. vii. pag. 394. Paulum Leop. Emendat. lib. xvii. cap. xv. & Menagium ad Laetium Diogenem, Segm. xx.

2 Γνώμα. ὀλίγον ἐξωτ.] Vide quae de hoc loco disputat Salmassius ad Solinum pag. 472. qui ex Hygino ostendit, pro γνώμῳ hic scribi debere γνώμα.

3 Ἄπο ὅ τῷ νῦν ἐν τῷ δῆμῳ γα.] Haec sunt verba Aristophanis Nubibus, pag. 152 (Sj. Ed. Bas. P.) Apud Aristophanem tamen per hodie redundat, quippe apud quem verus hic ita legitur:

Γνώθι σαυτόν. Nosce te ipsum. Apophthegma Chilonis; quod dicitur in eos, qui plus a quo se jactant.

Γνώθι σαυτόν. Nosce te ipsum. Et, Nomisma adultera. Praecepta Pythica. Id est, opinionem vulgi contemne, & non veritatem, sed nomisma adultera.

Γνώμα. Locus quidam [in castris,] haud procul a pratorio distans, & fori usum praebens, γνώμα vocabatur. Illic & legati & nuntii audiebantur, omniaque [negotia publica] expediebantur. Γνώμας etiam vocant conciones. [Aristophanes:] Ab hoc tempore nemo pluribus concionibus vincet.

Γνωματθῶν. Dijudicans. Accurate dignoscens. Discernens. Vel γνωμαθῶ, consulto, delibero. Aliud loquuntur, & aliud sentiunt.

Γνώμη. Conscientia.

Γνώμη. Consideratio. Quaedam animi affectio. Et γνώμων, prudens, peritus. Dicitur etiam γνώμων regula quaedam mechanica, sive norma. Item figura geometrica, & dioptrici astronomicique instrumenti pars. Sic etiam vocatur stylus in instrumentis gnomonicis.

Γνώμη. Consilium. Sententia. Mens. Qui vivens mente erat divina, [mortuus] vero ad Deos migravit. Arrianus. Γνώμη etiam significat rem aliquam, quam animo meditatur. Aristophanes Nubibus: Nuper etiam me turbavit stellio, cum rem magni momenti animo meditarer. Idem etiam γνώμῳ vocat concionem.

Γνώμη. Sententia. Nullum jus armis potentius est. Quisquis enim potentia praestat, & dicere & facere justiora semper videtur.

Γνώμῳ ἐμῷ. Secundum meam sententiam & opinionem.

Γνώμη. Sententia. Sophocles Ajace flagellifero: Ego vero crudele ejus gaudium irritum reddidi, falsa rerum specie oculis ejus obiecta. Gaudium illud dicit, quod Ajax ex imaginaria eade Graecorum conceperat. Hujus igitur gaudii fructu cum privavi, [inquit Minerva,] efficiens, ut ob mentis insaniam falsa rerum species oculis ejus obversaretur. Non, inquit, visum ipsi ademi, ita ut nihil profusus cerneret; sed mentem insania affeci, ita ut putaret se videre ea, quae non videbat. Id autem non tam oculorum vitium est, quam mentis.

Γνώμῳ ἐμοί. Ut mihi videtur.

Γνωμίδιον. Sententiola. Sententia brevis.

Γνωμοδοτῶ. Consilium do.

Γνωμοτυπικῶς. Gnomologice.

Ἐν τῷ δῆμῳ γνώμας μεγάλας ἑδείς νικήσε πλείονας ἢ σῦ. Delendum est τὸ μεγάλας, ut versui modulus constet.

4 Ἄριτοφάνης Νεφέλαις] Pag. 132. (68. Ed. Bas. P.)

5 Οὐδὲν δικαίωμα τῷ ὅπλων ἰσ.] Quid hoc fragmentum ad vocem γνώμη?

6 Γνώμας βαλῶσα τῷ ἀνηκίεσ χ.] Locus hic est mutilus & turbatus, qui apud Sophoclem in Ajace pag. 4. rectius sic legitur:

Ἐπ' ἀπείρεσ, δυσφῶρος ἐπ' ὄμμασι
Γνώμας βαλῶσα τῷ ἀνηκίεσ χερσὶ.

Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοβότοις πιγνύμενον ὄψ' ἐφύετο Ἀναξίμανδρῳ, καὶ ἔτισεν ἐπὶ τῆς σιμοδύρου.

Γνώμων. ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα τῶ ὄντι, δι' ἧ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηριπυκότητα ἔλεγον.

Γνωρίζω. δεικνῆ. αἰπαλικῆ δὲ Ἰνα μήτι ἄλλο ἢ ἐξ ὧν ἐπιγνήη γνώσεως Θεόν.

Γνωρίζω. γνώσκω. ἴσχυω. Εἰ γὰρ ἐγὼ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸ σὸν ἕναρ σοι διηγέμεν.

Γνώριμοι. Φιλιηταί. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνώριμους ἔχε πλείους ἢ ἑξακοσίους.

Γνώση δὲ τὰς τέρας τε καὶ μαθητάς. τέρας μὲν Φερμίσιος, Μεγαρίτης δ' ὁ Μάνης. δέλων ὀνόμαζα.

Γνώσις. ὅτι πάντων ἡ γνώσις ἢ ὁμοιότητι πινὴ καὶ παύσητι γίνετο· ἢ ἀνομοιότητι καὶ ἑτερότητι. τὸ γὰρ λευκὸν καὶ τῆ τῆ λευκῆ ὡραθῆσθαι γνωρίζομεν, διότι ὁμοιον καὶ τῆ τῆ μέλαν. τὸ γὰρ ἐνανθὸν τῶ μέλανι λευκόν. καὶ τὴν γε φύσιν τῆ παύση καὶ τῆ ἐπέρας ἐν τῆ συστάσει ταύτης μεμίχθαι φασί.

Γνώσις. ἄντι τῆ κρίσεως ὡς Δημοσθένης ἐν τῶ κλάτῳ Ἀριστογίτονος.

Γνώσις. Ἀρριανὸς ἐν Παρθικαῖς πρὸς Πάρθου Μαρσίρου. Οὐχὶ Ἀξιδάριος εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶ γνώσιν. ὡραθῆσθαι ὡραβαίνων τὰ ξυγκείμενα, ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντι τῆ τῆ αἰτίας, τῆ ἀφορμῆς.

Γνωσιμαχῆσαι. αἰπαλικῆ. ἀντι τῆ μετάνοιας, μετάνοιας τὸ δίκαιον καὶ ὡραθῆσθαι. ἢ ὅτι τὸ γνῶσαι τὴν ἑαυτῶ ἀδύνατον, καὶ τῆ ἐνανθὸν τὴν ἰσχύον. Οὐκ ἔστι οἱ πλείστοι ἐγνωσιμαχῆσαι, καὶ μελεβάλλοι. Ἀρριανὸς Εἰς τὴν Χοσρόης γνωσιμαχῆσαι, ὡραθῆσθαι τοῖς ἐν Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιωμαίοις.

Γνωτοί. Φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. καὶ Γνωτοί, ἀδελφοί. ἐν ἑπιγράμματι.

Γνωτῶν τρισαθῶν ἐκ τρισαθῆς λίνια θήρης
Δέχνησο Πάν. —————

Ἦ ὦ φίλ' Οἰδίπυς, γνωτὰ κῆκ' ἀγνωτὰ μοι
Προσῆλθεθ' ἰμερίονες. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσῶντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστι ὑμῶν ὅς τις ἐξίση νοσεῖ.

1 Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοβότοις.] Eadem repetuntur infra v. ἡλιοβότοις, ubi vide quae diximus.

2 Γνώμων ἔλεγον τὸν βαλλόμενον.] Vide quae notavimus supra ad v. Ἀεολίτην.

3 Γνώση δὲ τὰς τέρας τε καὶ μαθητάς.] Locus hic apud Aristoph. *Ran.* pag. 257. (168. Ed. Baif. P.) rectius sic legitur:

Γνώση δὲ τὰς τέρας τε καὶ μαθητάς.
Τέρας ἢ ἐν Φερμίσιος, Μεγαρίτης δ' ὁ Μάνης.

4 Γνώσις. αἰπαλικῆ ὡς Δεμ.] Ex Harpocracione.
5 Ἀρριανὸς ἐν Παρθικαῖς πρὸς Πάρθου Μαρσίρου.] Locus hic est obsecutus, & procul dubio mutilus, qui quomodo integritati suae restituendus sit, constare nobis possēt, si hodie Arriani *Parthica* exstarent.

Γνώμων. Sic vocatur stilus, qui in solariis figitur. Hunc invenit Anaximander, & in horologiis sciothericis crexit.

Γνώμων. Sic vocabant dentem, cujus indicio aratem asini aliorumque animalium cognoscebant. Eundem quoque κατηριπυκότητα appellabant.

Γνωρίζω. Dativo [junctum significat, notum facio, declaro.] Accusativo vero, [cognosco.] *Ut Deum ex nulla alia re cognoscas, quam ex beneficiis, quibus afficit homines.*

Γνωρίζω. Cognosco. Viso. Lustrō. [Item, indico, notum facio.] *Si enim eum tibi notum facere coner, id accidet mihi, quod proverbio dicitur, ut tuum tibi somnium narrem.*

Γνώριμοι. Discipuli. Pythagoras Samius discipulos habuit plures quam sexcentos.

Γνώση δὲ τὰς τ. Cognosces vero etiam utriusque nostrum discipulos. Hujus quidem Phormisus & Megaretus servus. Haec autem sunt fervorum nomina.

Γνώσις. Cognitio. Res omnes cognoscuntur vel ex similitudine, & si ita loqui liceat, identitate; vel ex dissimilitudine & diversitate. Album enim ex albi collatione cognoscimus, quia utrumque est simile: vel ex collatione nigri. Album enim est nigro contrarium.

Γνώσις. Pro κρίσις, judicium. Sic Demosthenes in oratione contra Aristogitonem.

Γνώσις. Arrianus in Parthicis de Partho Marfiro inquit: *Hanc non esse Axidari, sed suam sententiam. Is autem, cum primus parietis non stetisset, debitas pœnas luit.*

Γνωσιμαχῆσαι. Cum accusativo. Pœnitentia duci. Mutata sententia sequi id, quod justum est & decet. Vel suam infirmitatem & hostium potentiam agnoscere. *Quamobrem plerique agnita virium suarum imbecillitate, sententiam mutarunt.* Arrianus: *Si forte Chosroes agnita virium suarum imbecillitate, justis Romanorum postulatis cedere vellet.*

Γνωτοί. Amici.

Γνωτός. Frater. Et γνωτοί, fratres. In Epigrammate: *Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe.* [Et γνωτὰ, nota. Sophocles:] *O miserandi filii, quid petentes ad me accesseritis haud ignoro. Scio enim vos omnes morbo laborare. Et quamvis miser sit ac ego. Dolor enim vester ad unum tantum & singulos vestrum, non ad alium quenquam*

6 Ἦ τὸ γνῶσαι τὴν ἑαυτῶ ἀδύνατον.] Simili sensu vocem hanc exponit Narrator Comici ad *Aves* pag. 567. Γνωσιμαχῆσαι ἐστὶ τὸ γνῶσαι ὅτι σπῆς κρείττονας αὐτῶ ἢ μάχης, ἰσχυρόταται.

7 Εἰς τὴν Χοσρόης γνωσιμαχῆσαι ὡραθῆσθαι.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Ἀπὸ τῶν.

8 Ἦ ὦ ἑπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. 2. ut Portus observavit.

9 Ἦ ὦ φίλ' Οἰδίπυς, γνωτὰ κῆκ' ἀγνωτὰ μοι.] Haec, & quae sequuntur, sunt verba Sophoclis *Oedip. Tyr.* pag. 101. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus versus ita legitur: Ἦ πάντες νοσῶσι, γνωτὰ &c. Sic & apud Suidam scribendum est.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἀλγῶν εἰς ἓν ἔρχετο
Μόνον καὶ αὐτῶν, καὶ δὲν ἄλλον ἢ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πάλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ γένε.

Γνύξ. ἐπὶ γένετα.

Γνύξ. Ἀναχάρσις υἱὸς τοῦ Γνύξ, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος.

Γόγγυς. εἶδος ἰχθύος, ὅς ἐστι τῆς πελυπόδαν τῆς πλοκάμους.

Γογγύλιον. φρογγύλιον. καὶ Γογγυλίζην, ἀντὶ τῆς μεταφρέφης. Ἰ. Αἰετοφάνης.

Ἦσσοφ γυναικὶ γογγύλιον μεμαγμένον.
αἱ γὰρ γυναικες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, φρογγύλας ποιῶσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. Ἦσμα κύνων. καὶ Ἰ μνήος.

Γοργόν. Ξελωῶδες. λυπηρόν. καὶ ἀνοικτόν. Καὶ γοργό³ γόοιο.

Γόης, γόητος. κλάξ. ἀεργός. πλάνος. ἀπαλιώ.

Γοητεία, καὶ μαγία, καὶ Φαρμακεία ἀφορέουσι ἅσπερ ἐφύερον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγία μὲν ἐν ὅσιν ἐπὶ κλητοῖς δαίμονων ἀγαθοποιῶν δίδουσι, ὡς ἀγαθῆ πνεύματι ὡσπερ τὰ τῆς Ἀπολλωνίης τῆς Τυανίως θεασίματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῶν ἀνάγκη νεκρῶν δι' ἐπικλησίως. ὅθεν εἴρηται ὑπὸ τῆς γῶν καὶ τῆς θρήνων, τῆς ὡς τῆς τάφους γνομένων. Φαρμακεία δὲ, ὅταν ἀφ' ἑνὸς σκευασίας θανατηφόρον ὡς Φίλζον δοθῆ πνεύματι. Μαγία δὲ καὶ ἀστρολογία ὑπὸ Μαγισσῶν ἠεζῶσι. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῆς ἐγγυῶν ὀνομάζονται. καὶ Μαγισσοὶ, οἱ αὐτοί.

Γολγοθά. τόπος.

Γολιάθης. ἕξ τοῦ Παλαιστίνου ἡ ἀνὴρ παρμεγεθῆσαι, πηχῶν τεσσάρων καὶ σπηθαμῆς, ὅπλα τῆς φύσεως τῆς σώματι ἀναλογεῖν περικείμενον. ὁ αὐτὸς Γολιάθ Ἑβραϊκῶν ἀφελέκτω.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

Γολόωης. ὁ Νομάδων βασιλεύς. καὶ ἔστι ἐν τῶν Ἀσδράβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρων Ἑβραϊκῶν.

Γόμορα. τόπος τῆς Σοδόμων.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφίως ὀδόντας. κλειδάσως. καὶ ὀμοφιδόπα

1 Ἀετοφάνης] Pace pag. 626. (435. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.
2 Μνήος] In MSS. Paris. in casu recto legitur μνώ.
3 Γοργό γόοιο] Sic legitur in 2 MSS. Paris. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearsonius usus est. At priores Edit. corrupte exhibent γοργό μένιο. Forte respexit Grammaticus noster ad Homerum II Ω. v. 524. ubi legitur γοργό γόοιο.
4 Γοητεία, καὶ μαγία, καὶ φαρμ. ἀφελ.] Huc spectant verba Nicophori ad Synesium de Insomni. p. 263. Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, ἢ ἄλλο μαγία, ἢ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ δι' ἡ ἀνοικτοῦ καὶ ἀκατάστατον ἢ κακοποιῶν δαίμονων ἐστὶν ὅς ἀποκαλεσθῆναι. ἔχει δὲ καὶ τὸ ὄνομα διὰ τῶν γῶν, ὡς θρήνων ἀξιοσέφισσα. Μαγία δὲ ἢ ἀφ' ἑνὸς μέσων δαίμονων, αὐτῶν πᾶσι ἐνύλων ἐνεργῶσα. Φαρμακεία δὲ, ἢ ἀφ' ἑβραίων ἢ πόσως.

pertinet. At animus meus & civitatis, & mei ipsius, & simul tuam vicem dolet.

Γνύξ. Genibus flexis.

Γνύξ. Anacharsis fuit Gnyri filius, ex matre Græca vero natus.

Γόγγυς. Congrus, genus piscis, qui polypodum cirros comedit.

Γογγύλιον. Rotundum. Teres. Et Γογγυλίσειν, convertere. [Et γογγύλη.] Aristophanes: Velut subactam mulieri massam rotundam [appropere solent.] Mulieres enim, ne videantur edaciores esse, massas rotundas faciunt, & sic opinionem aliis præbent, se parum edere.

Γοδολίας. Godolias. Nomen proprium. Item nomen mensis.

Γοργόν. Luctuosum. Triste. Animum velligans. Et tristis luctus.

Γόης. Assentator. Ardelio. Praestigator. Impostor.

Γοητεία, μαγία, & Φαρμακεία, differunt: quæ tria Medi & Persæ invenerunt. Μαγία enim est evocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi causa: qualia sunt Apollonii Tyanensis præcepta & oracula. Γοητεία vero est, per quam animæ defunctorum ab inferis evocantur. Hinc dicta est ὑπὸ τῶν γῶν, i. e. a lamentis & ejulatibus, qui circa sepulcra audiuntur. Φαρμακεία vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia, vel philtia præbentur. Μαγία vero & astrologia a Magisæis [i. e. Persis,] orta est. Persæ enim ab indigenis Magog vocantur. Et Magisæi sunt iidem.

Γολγοθά. Golgotha. Locus sic vocatus.

Γολιάθης. Goliathes. Hic fuit Palæstinus, maxima corporis statura præditus, quatuor cubitorum & spithamæ longitudinem implens, & arma corporis proceritati respondentia gestans. Idem Hebraica lingua Goliath vocatur.

Γολόη. Nomen loci.

Γολόωης. Guluffa, Numidarum Rex. De eo vide in v. Ἀσδράβας.

Γομόρ. Genus mensuræ Hebraicæ.

Γόμορα. Gomora. Locus prope Sodoma.

Γομφιασμός. Confractio [dentium.]

Γομφίως. Dentes molares. Septum dentium.

5 Γολγοθά. τόπος] Locus hic ex historia passionis Dominicæ factus notus est.
6 Τόπος τῆς Σοδόμων] Legendum est procul dubio τόπος τῆς ἑβραίων τῆς Σοδόμων.
7 Γομφίως ὀδόντας. κλειδάσως] Potius legerim, Γόμορας, ὀδόντας γομφίως. κλειδάσως.
8 Γομφιδόπα χελινά, ἐν Ἐπιγράμ.] Locus hic depromptus est ex Epigrammate inedito, quod ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Μακίς.
Γομφιδόπα χελινά, ἐν ἀμείνωντον ἰσπανικῶν
Κημόν, καὶ χημόν σφίβητρον εὐραφεία,
Τὰν τ' ἐπιπληκτικῶν ἀπὸ γόοιο διασφίβη
Μάστρα, σκαῖθ δὲ γομφίως τ' ἐπιφελίς.

χαλινά, ἐν ἑπιγράμματι τὰ εἰς τὰς γομφίους κλυ-
πῆλαι τὰ τετι, τὰς σιαγόνας.

Γομφίους. τὰς προοδίας ὀδόντας. Ὁ δ' ὠχειά-
σας, γομφίους τε συγκρούσας, μὴ μοι χαρίζε Φησί.

Γομποπαγῆ' ῥήματα. ἀντὶ τῆ ἀκλειβέστα. πο-
λυσύνητα. πᾶσι Λιχούλιν Δεισοφάνης.

Γόμφου. μύλοι. σφιλῆς. δεσμά. ἀρῆρα. σύνδεσ-
μοι ὀδόντων.

Γόναλον.² Καὶ ἑκάλαμοι ἐνέκευτο ἐν τοῖς κρατῆρι-
σιν ὅτι ἔχουσιν γόναλα.

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. τὰς καὶ μέχει γονέων ἀγνώμο-
νας ὡς τῶ Ἀποτύλω.

Γονεία. ἢ γέννησις.

Γονορροίης. ὁ νοσῶν. ἢ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκυσίως,
καὶ ἐκρέει.

Γονυκλήης. ἐπὶ γόνυ πεσάν. Τὴν τε γυναικα τῆ
βαρβάρου γονυκλήης ἂν ἐτερέπθυσεν.

Γόνυ κήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῆ ἑαυτὸς μᾶλλον ἐτέρων
ἀγαπόντων. ἔμοι δὲ ἐπὶ τῆ ὀφειλόντων παρέχην τοῖς
προσέκωσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

aliquod præstare potius tenentur, [quam aliis.]

Γούων. γνάπαν. Ξενοφῶν Ἐνησαν δὲ καὶ κάλα-
μοι, γόναλα ὅτι ἔχουσιν.

Γουπετήσασ. αἰτιατικῆ. προσκωμῆσασ.

Γόον. θελῶν.

Γόρβορα. τόπος τις.

Γοργίας,⁴ Χαρμαντίδης, Λεοντίνου, ῥήτορας, μαθη-
τὴς Ἐμπεδοκλέους, διδάσκαλος Πάλλης Ἀκραγαντι-
νης, καὶ Πελοκλέους, καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαν-
τος τῆ Ἑλλάδος ὅς αὐτῆ καὶ τὴν σχολῶν διεδέ-
ξατο ἀδελφὸς δὲ τῆ ἰατρῆς Ἡροδίκου. Πορφύριος
δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς π' Ὀλυμπιάδος ἠΐθησιν ἀλλὰ
ἤρην νοεῖν ἀριστότερον αὐτὸν εἶναι. Οὗτος ὡς τῶ
τῶ ῥητορικῆ εἶδει τῆς παιδείας δυνάμιν τε φρασιτικῆν
καὶ τεχνικῆν ἔδωκε, τροπῶν τε, καὶ μεταφορῶν, καὶ
ἀλληγορίων, καὶ ὑπαλλαγῶν, καὶ κατὰχρήσεις, καὶ
ὑπερβάσεις, καὶ ἀναδιπλώσεις, καὶ ἐπαναλήψεις,
καὶ σπινθηροφῶν, καὶ παρσιώσεων ἐχρήσατο. ἔγραψε
δὲ τῆς μαθητῶν ἑκάστη μῶς εἰς. ἐβίω δὲ ἑπτα εἴη,
καὶ συγγραφέας πολλὰ.

Γόργια.⁷ ὡς Δωριεῦσι τὰ τῶ ὑποκειμένων προ-
σωπεῖα, ἢ τῶ δὲ σκλιῶν τραγωδῶν.

Γοργόνες τρεῖς γυναῖκες, αἱ τῶσδων εἶχον φανερα

Κέντρα τ' ἐναμύνεται διαζήτησι μύσους,
Καὶ πρὸς τὴν ψήκτου κήμη παθηθῶν τε,
Διπλοῦς κήμων ἀσφύμασι, ἰθὺς, περὶ τῆς
Δῶρα, Πόσειδον, ἔχρ' αὐτῶν παρὰ Σπαρῆς.

Si mihi otium nunc esset, tentarem loca Epigrammatis hujus par-
tim corrupta emendare, partim obscura illustrare. At cum per
angustiam temporis id negatum mihi sit, aliis provinciam hanc re-
linquo.

¹ Γομποπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τῆ ἀκλειβέστα. Ex Scholiasta Aristoph. ad
Ranas p. g. 251. (162. F. v. Bal. P.)

² Γόναλον. Imo, rectus singularis est γόνυ, vel γόνας: a quo de-
ducitur plurale γονάλα; non vero a γόνατι.

Et γομφιόδοντα χαλινά in Epigrammate vocan-
tur frana circa maxillas equorum resonantia.

Γομφίους. Antiores dentes. Ille vero palles-
cens, & dentes collidens, ne mihi, inquit, gra-
tificeris.

Γομποπαγῆ ῥήματα. [Verba clavis compacta. Id
est,] valde accurata, & ex multis vocibus com-
posita. Sic Aristophanes de Æschylo inquit.

Γόμφου. Dentes molares. Cunei. Clavi. Vin-
cula. Articuli. Dentium series.

Γόναλον. Genu. Inerant & crateribus calami,
geniculis carentes.

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. Sic apud Apostolum vo-
cantur, qui erga ipsos etiam parentes sese
contumaces & ingratos præbent.

Γονεία. Generatio.

Γονορροίης. Qui feminis fluxu laborat.

Γονυκλήης. Qui in genua procumbit. Barba-
ri vero conjugem genibus flexis veneratus est.

Γόνυ κήμης ἔγγιον. Genu crure propius. De iis
dicitur, qui se ipsos magis quam alios dili-
gunt. Nonnulli vero [proverbium hoc in-
telligunt] de iis, qui propinquis suis officium
Genu enim [sura] propius est.

Γούων. Idem quod γνάπαν. Genuum. Xe-
nophon: Inerant autem & calami geniculis
carentes.

Γουπετήσασ. Accusativo jungitur. [Ad ge-
nua accidere.] Adorare.

Γόον. Luctum.

Γόρβορα. Gorbora. Locus quidam.

Γοργίας. Gorgias, Charmantidæ filius, Leon-
tinus, Rhetor, Empedoclis discipulus, magi-
ster Poli Agrigentini, & Periclis, & Isocratis,
& Alcidamantis Elaitæ, qui & in Schola ipsi
succesit. Fuit & frater Herodici medici.
Quamvis autem Porphyrius eum ad Olym-
piadem lxxx. referat, sciendum est tamen,
cum antiquiorem esse. Hic disciplinæ ora-
toricæ primus vim elocutionis tribuit, cam-
que in artem redegit; tropisque, & transla-
tionibus, & allegoriis, & hypallagis, & abu-
sionibus, & trajectionibus, & reduplicationi-
bus, & repetitionibus, & apostrophis, & vo-
cibus pariter desinentibus usus est. Idem a
singulis discipulis centum minas exigebat.
Vixit annos cix. & multa scripsit.

Γόργια. Apud Dorientes ita vocantur larvæ
histrionum tragicorum.

Γοργόνες. Tres mulieres, quæ vultu erant ad-

³ Καὶ κάλαμοι εἶναι.] Vide paulo interius v. Γούων, ubi frag-
mentum hoc Xenophonti tribuitur.

⁴ Γοργίας.] De eo vide Philostratum de Vita Sophist. lib. 1.

⁵ Ἑλλάδος.] Imo Ἑλλάδα. Patriam enim Alcidamas habuit E-
læam, cujus gentile est Ἑλλάδος. Vide quæ diximus supra v. Ἀλ-
κιδάμανος.

⁶ Ἐπτα εἴη.] Annos centum & octo ei tribuit Philostratus de Vita
Sophist. itemque Lucianus in Macrobiis pag. 917.

⁷ Γόργια.] Scribendum est γοργία, ut apud Etymologum.

⁸ Τῶν δὲ τῶ σκλιῶν τραγῶν.] Lege, τῶ ἐπὶ τῶ σκλιῶν τραγῶν; vel
τῶ ἐπὶ τῶ σκλιῶν τραγῶν.

τὰ ἀσπίδα, ὡς τὸς ὀφθαλμοὺς θνήσκον ἂν μίαν ἀνελεῖν λογχοδρεπάνῳ τὸν Περσεύα.

Γοργόνες Τίθρασιαι. Τίθρασιαι πηλαμῆς, ἢ πόπι Λιβύης, ἐνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

Γοργάν. Ἰσχυροφάνης.

Καὶ γοργὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀσπίδος. ὡσεὶ ἔλεγον, οἰδημα ἐποίησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παρ' ὑπὸ τοῖσιν. θέλων γὰρ εἰπεῖν, καὶ ὑπὸ τῆς πληγῆς κενδύλλιον ἐποίησεν, ἔφη, Γοργόνα ἐξήγαγε. Καὶ Αἰλιανός. Καὶ ἐπέκειτο αὐτῷ, τιῷ ἐξ αὐτῷ ἀποφύροντες καὶ ὁμοιωσύναι, ὡς εἰπεῖν, Γοργόνα, ἡλικιστάσαν. ἀλλ' ὡς ἀπὸ λαλον ὄντα καὶ ἰταμὸν. ἡ λέξις δὲ πρὸς Διοπίθητος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς νόμον εἰσάγει, τὸν ὑπὸ τῷ ἄσπετον ἐν Παισαμῆ μείναντα τῆτον περὶ νύκτα. ἔτ' ἐν ὠψίᾳ ποτὲ ἄκων, καὶ κλειμένω ἐν τῷ Παισαμῆ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. ἀπὸ τῆς λέξεως, ὁμοιωσύναι Γοργόνα. ἡ καὶ σκιάπων ὁ αὐτὸς Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον Φησί.

Γοργόνες. ἂντὶ τῷ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.

Γοργονεῖον. ἀσπίδιον. καὶ Γοργόνη, ἢ Γοργώ.

Γοργολόφος. ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργῆς τιῷ ἀπὸ κεφαλαίαν ἔχουσα ἢ Ἀθηνᾶ.

Γοργονάιον. ἡ ἀπὸ φραστικῶς τιῷ ἀσπίδα, τιῷ ἔχουσαν Γοργόνα.

Γοργός. ἂντὶ τῷ φοβερός. Ἀμάχιον ἐπὶ Ἰβλιανῷ ἡμαζεν, ἡ ἀρχὴν μικρῆς πόλεως, Ἐλλίω γοργός.

Γοργός, ἢ ὁ Μεσσηνίον, ἡ δὲνός ἢ δὲυτέρῳ Μεσσηνίων πλῆτω καὶ γένε. ἀπὸ δὲ τιῷ ἀθλησὶν καὶ τιῷ ἀκμῶν πάλῳ ἐνδοξοτάτῳ ἐγερόντ' ἢ πρὸς τῶς γυμναστικῆς ἀγωνίας φιλοσφραγίζονταν. καὶ γὰρ καὶ τιῷ ἐπιφάνειαν, καὶ καὶ τιῷ τῷ λοιπῷ βίῳ ἀσπασίαν, ἐπὶ δὲ καὶ καὶ τὸ πλῆθ' ἢ τῶν σφραγῶν, ἡ δὲνός ἐλείπετο τῶν καὶ αὐτὸν. καὶ μὲν ὅτε κατὰ λύσας τιῷ ἀθλησὶν ἐπὶ τὸ πάλῳ καὶ τὸ πρῶτον τὰ τῆς παλῆς ὄρμισε, καὶ πρὸς τῷ τὸ μέγ' ὅτε ἐλάττω δόξαν ἐρέετο τῆς ἀσπίδος ὑπαρχέσις αὐ-

eo terribili, ut qui eas aspicerent, morerentur. Harum unam Perseus hasta falcata interfecisse dicitur.

Γοργόνες Τίθρασιαι. Gorgones Tithrasia. Tithrasus, fluvius, vel locus in Africa, ubi Gorgones degebant.

Γοργάν. Gorgon. Aristophanes: Et Gorgonem excitavit ex clypeo. Perinde est ac si dixisset, tumorem fecit in capite. Præter expectationem [autem hæc a Comico dicta sunt.] Cum enim dicere vellet, icctu tuber excitavit; ait, Gorgonem excitavit. Et Ælianus: Et instabant ei, suam ipsi objicientes & intentantes, ut ita loquar, Gorgonem, & ita homini cæteroqui garrulo & impudenti silentium imposuerunt. Loquitur [hic Ælianus] de Diopithe Atheniensi, qui legem tulerat, ut civi in Pyrao pernoctare capitale esset. Sed cum ipse aliquando invitus opprimente vespera in Pyrao noctem mansisset, inimici cum lege sua capitibus accusarunt. Propterea dicit ὁμοιωσύναι Γοργόνα, i. e. Gorgonem objicientes. Idem etiam Morsimum & Melanthium Comice ridet.

Γοργόνες. Sic vocantur homines valde gulosi & voraces.

Γοργονεῖον. Larva, [quæ Gorgonem refert.] Et Γοργόνη, idem quod Γοργώ.

Γοργολόφος. Sic dicitur Minerva, caput Gorgonis pro galea in capite gestans.

Γοργονάιον. Sic periphrastice clypeum vocat, qui Gorgonem habet.

Γοργός. Terribilis. Amachius Juliani tempore floruit, urbis parvæ præses, & religionis gentilium assertor acerrimus.

Γοργός. Gorgus Messenius opibus ac generis splendore Messeniorum nulli secundus, quod ad athleticam vero laudem attinet, in adolescentia omnium, qui in gymniciis ludis corona studio decertant, celeberrimus fuit. Nam & formæ dignitate, & totius vitæ exteriori cultu, præterea etiam coronarum numero nulli ætatis suæ concedebat. Quintianus postquam relictis certaminibus gymniciis ad rempubl. & negotia patriæ tractanda se contulit, hac quoque ex parte non minorem quam ex ante acta vita gloriam retu-

1 Γοργόνες Τίθρασιαι] Aristophanes Ritis pag. 234. Διασπύσσοντι Γοργόνες Τίθρασιαι. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.
2 Ἀσχυροφάνης] Acharnens. pag. 426. (306. Ed. Bas. P.)
3 Περσεύατος] Vox hæc mendo laborat, cujus loco scribendum est ἀσπίδος, ut Portus recte monuit.
4 Κατὰ τὸν ἄσπετον. ἢ ὡς ἀπὸ τῆς.] Probo conjecturam doctissimi Perizonii ad fragmenta Æliani, qui sublata ἀσπίδι locum hunc sic legendum esse monet: κατὰ τὸν ἄσπετον ἄλλος ἀπὸ λαλον ἔσ.
5 ἡ λέξις δὲ πρὸς Διοπίθητος & Ἀθηνᾶ.] Vide infra v. Διοπίθητος, & v. ὠψίᾳ.
6 Καὶ ἐπέκειτο αὐτῷ.] Hæc verba de Aristophane intelligenda sunt, & proinde collocanda ante fragmentum Æliani. Vide Scholiastam Aristoph. ad Pacem pag. 684.
7 Γοργολόφος.] Scribendum est γοργολόφος, ut Portus etiam monuit. Aristophanes Equit. pag. 355. (251. Ed. Bas. P.)
8 ἢ γοργολόφος σ' ἐλάττω εἰς τὴν φησί.] Hæc respexit Suidas: καὶ αὐτὸν τὸν, quod est dictum est pro σέ, male cum γοργολόφος conjunxit, & sic vocem γοργολόφος inde cōmixxit. Dicitur quædam etiam γοργολόφος, unde vocativus γοργολόφε legi-

tur apud Aristophanem Acharnens. pag. 398. (284. Ed. Bas. P.) sed id cum sit masculini generis, non potest esse epithetum Minervæ, de qua Aristophanes hic loquitur.
9 Γοργονεῖον. ἀπὸ φραστικῶς τὴν ἀσπίδα.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristoph. Acharnens. pag. 424. (304. Ed. Bas. P.) ἡ λέξις δὲ πρὸς γοργονεῖον ἀσπίδος κύκλον. Vide ibi veterem Enarratorem.
10 Ἀμάχιον μικρῆς πόλεως Φρυγίας.] Supra v. Ἀμάχιον plenius legitur, ἀρχὴν μικρῆς πόλεως Φρυγίας. Sed fallitur Suidas, quoniam Amachius totius Phrygiæ præses fuit. In errorem cum induxerunt verba hæc Socratis Histor. Eccles. lib. III. cap. xv. Ἐν γὰρ τῇ Μηροῦ πόλει τὸ ἐπιφάνειαν τὸ Φρυγίας ἀρχὸν ἦν Ἀμάχιον, τὸ τῆδε ἐστὶν ἀνομιαν ἀσπασίαν &c. Locum enim hunc ita intellexit Suidas, ac si Amachius Meri tantum urbis præses fuerit; deceptus procul dubio a vocula peccante ἦν, quæ vel delenda est, vel mutanda in ἐν, ut Valesius recte monuit. Sensus enim illorum verborum est, Amachium præsidem Phrygiæ in urbe istius provincię Mero templum aperiri jussisse &c. Porro ex hoc loco etiam colligitur, Suidam initio forsitan scripsisse, ἀρχὸν Μηροῦ πόλεως: sed librarii postea τὸ Μηροῦ in μικρῆς mutasse videntur.
11 Γοργός, ὁ Μεσσηνίον, ἡ δὲνός ἢ δὲυτέρῳ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ἀπὸ πάλῳ etiam leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valesio editis, pag. 13. unde Suidas ea descripsit.

τῶν πλείων μὲν ἀπέχθη δοκῶν τῆς τοῦ ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, ἀρακλικώταται δὲ καὶ νενεχέ-
σαι εἶναι νομιζόμενοι οὐδὲ τὴν πολιτείαν.

Γοργῶπις. ἰ γοργόφθαλμοι.

Γοργωπὸν ἔδραν. Φοβεράν καθέδραν.

Γοργύνη. δεσμώλιον ὑπόγειον. ἢ ὑπὸ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κακοπεράγμων.

Γοργύρα. τὸ χτὶ γῆς ὄρυγμα. ἔπω Δείναρχοι, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι.

Γορδίου. πόλις. καὶ Γορδίουδός, ὄνομα κύριον.

Γορδιᾶ. μιλὸν Σεπέμβριον χτὶ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις Κρήτης ὑπὸ ἥρωι Γόρτυ. καὶ Γορτύνη, ὑπὸ τόπος.

Γόρτυς. ὄνομα γῆς.

Γενάσομαι. λιτανύσω. ὠχραλέσω.

Οὐκέτι γενάσομαι τιῷ βάρβαρον, ἔδ' ἐπ' ἐ-
μαυτῶν

Κλαύσομαι. —————

Γένδας. τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον γενδῖον.

Γενῶν ἀλωῆς. ἐν τῶν γονιμώτατον καὶ καρπύμων χερσὶ τῆς γῆς.

Γάβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

Γωνία. ἢ τῆ οἴκη. καὶ ἰ γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῶν χτὶ Λυσιθέα, εἰ ἐπὶ γνήσιον. Κάμψαντι, Φησί, τῶν πείχας, ὠ βελή, ἐπὶ γωνιασμός ἐν δεξιερῶν καὶ ἐξυ-
χέρων πάνυ πολλῆ. καὶ Γωνιασμός, ἀπυφυγὰς, ἀ-
παγωγὰς. Ὁ Ἀριστοφάνης Ἐδῆζα τε τοιοῖσι λεπτῶν κα-
νόνων εἰσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμός.

Γωνία ἀπορῥῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπό πινυ πε-
ρανηθῆσαι.

Γάνυμι. ὁ Φεράνυμι.

Γωρυτός. Σῆχη τόξων. ¹⁰ Καὶ χτὶ γωρυτῶ παρηστη-
μένοι τρεῖς ἢ πλείους ἀκόντες, πλατεῖς μὲν αἰχμὰς,
ὅσα ἀπὸ δόρυ δὲ δοράτων μέγεθον. Καὶ αὐτῆς
καὶ γωρυτῶ πλήρεις οἰσῶν.

Γράμματᾶ. τὰ γράμματᾶ Φοίνικες ἐφεύρον ἄρῶ-
τοι ἔνθεν καὶ Φοινικεῖα ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον
Φασὶ ἄρῶτον εἰς τιῷ Ἑλλάδα κομίσει. ἰαλεικὸν δὲ
ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιον. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἠύξῃσε τιῷ
τέχνῳ.

Γραμματεῖς. ἔτῶν πράξιως μὲν ἔδμησας ἰ
κύριον, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῆ Βελή καὶ τῶν δῆμων τὰ

lit. Nam & plurimum abesse videbatur ab illo stupore, qui athletas fere comitari solet; & ad res gerendas gnavissimus ac prudentifimus in Republ. habebatur.

Γοργῶπις. Gorgoncos oculos habens.

Γοργωπὸν ἔδραν. Terribilem sedem.

Γοργύνη. Carcer subterraneus. A populo quodam Atticæ malo & improbo.

Γοργύρα. Locus sub terra fodiendo excavatus. Sic Dinarchus, & Herodotus, & alii.

Γορδίου. Gordicum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium.

Γορδιᾶ. Gordiaus. Mensis Septembris apud Macedones.

Γορτύνη. Gortyne, urbs Cretæ, ab Heroe Gortyc. Et Gortynius, nomen [a loco deductum.]

Γόρτυς. Gortys. Insulæ nomen.

Γενάσομαι. Genibus flexis orabo. Suppliciter precabor. *Haud amplius supplicibus precibus orabo inhumanam [puellam,] neque sortem meam deplorabo.*

Γένδας. Idem, quod apud nos dicitur γενδῖον.

Γενῶν ἀλωῆς. In agro admodum fertili & fructifero.

Γάβαρις. Gobaris. Nomen proprium.

Γωβρύας. Gobryas. Nomen proprium.

Γωνία. Angulus domus. Et γωνιασμός, curvitas anguli. Lysias in oratione contra Lysithcum, si modo is verus ejus auctor est: *Flectenti [ad hanc partem iter,] Senatores, [apparet] angulus muri ad sinistram, & in loco valde spatioso.* Et γωνιασμός, effugia, fallacias, fraudes. Aristophanes: *Docui eos subtilium regularum usum, & verborum fallacias.*

Γωνία ἀπορῥῶσαι. In angulo ab aliquo subigi, vel permoli.

Γάνυμι. Qui vere nomen aliquod gerit.

Γωρυτός. Pharetra. *Et ex pharetra tria vel plura jacula dependent, quæ latas habent cuspides, nec ab hastis magnitudine differunt.* Et iterum: *Et pharetras plenas sagittis.*

Γράμματᾶ. Literas Phœnicæ primi invenerunt (unde etiam Phœnicicæ dictæ fuerunt,) casque Cadmum in Græciam primum intulisse ferunt. Apis vero Ægyptius artem medicam [invenit:] quam Æsculapius auxit.

Γραμματεῖς. Scriba. Hic ipse quidem nullius negotii publici administrandi potestatem

¹ Γοργῶπις] Est epithetum Minervæ apud Sophoclem in *Ajace* pag. 27. ut Portus monuit.

² Γοργύνη] Scribe γοργύνη: quæ vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. 111. Vide etiam Eustath. ad Homerum pag. 1688.

³ ἢ ὑπὸ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κακοπεράγμων.] Hæc non pertinere puto ad vocem Γοργύνη, sed alio referenda esse.

⁴ Γοργύρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα.] Ex Harpocracione.

⁵ Οὐκέτι γενάσομαι τιῷ βάρβαρον.] Epigramma integrum, ex quo verba hæc descripta sunt, existit Anthol. lib. vii. pag. 613.

⁶ Γένδας. τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον γενδῖον.] Vide Meursium in Glossario v. Γέντα, qui pro γενδῖος & γενδῖον hic legendum putat γέντας & γενταῖος.

⁷ Γενῶν ἀλωῆς. ἐν τῶν γονιμῶν.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. l. v. 530.

⁸ Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῶν χτὶ Λυσ.] Eisdem habet Harpocracione; sed brevius.

⁹ Ἀριστοφάνης.] *Ranis* pag. 257. (168. Ed. Bas. P.) sed ubi locus hic paulo aliter legitur.

¹⁰ Καὶ κατὰ γωρυτῶ παρηστημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἀκόντες.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum *de Bello Jud.* lib. 111. pag. 836.

¹¹ Γραμματεῖς. ἔτῶν πράξιως.] Confer Harpocracionem h. v. itemque Petium *de Legibus Attic.* pag. 257.

πραξιόδου. ὁ δ' ἀνιγγραφεὺς καὶ ἔστ' ἵνα τῷ
γράφειν τὰ ὡρῶν τῆ Βελῆ ἀνόματα.

Γραμματεῖς. ὁ νόμιμος. Τὸν τῷ ἀπὸρρήτων
γραμματοῖα ἀσκηρῆτις καλεῖται τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι.
κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀρῆτων τρεῖς, γραφοῖς τὰ
δικύσια. ἕδενός δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς ἕτοι κύριοι,
ἀλλ' ἢ τῷ γραφῆν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματεῖδων, καὶ γραμματεῖων. τὸ συμβόλαιον.
Γραμματίον δὲ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἐνθεν μὲν χρυ-
στὸν τε καὶ ἄργυρον καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ, τῷ τῷ
παλικῶν πρὶν δαξέμενα.

Γραμματεῖς. διδασκαλεῖς. Ἄτε ὡρηγυρῶν
ἀνελπίται ἐν τῷ γραμματεῖς, καὶ τῷ ποιούτις ἀγα-
θῆσως, πολὺς ἐπέτιψ.

Γραμματεῖας. ἐξαεθμήσης. Ἐδιδάξεν. Ὅτι οὐκ
ἔγνων γραμματεῖας ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν διωκτεῖα
Κυρίως.

Γραμματεῖς. ὁ τὰ ἀρῶτα φοιτῆα διδάσκων.
Γραμματικὴ δὲ ἔστιν ἐπιτήμη τῷ ἀναγνώσειν καὶ
γράφειν. Ὁ δὲ ἔς γραμματεῖς ἐφοίτησε ὡρῶν Ἀν-
ποχρῆσιν. Καὶ αὐτῆς. Οὐδὲ τὰ ἀρῶτα ὡρῶν τοῖς
γραμματεῖσιν ἐκμεμαθηκῶς φοιτῆα. Καὶ αὐτῆς. Οὐ
γὰρ ἄλλο ἕδεν ἐς γραμματεῖς φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ
γράμματ'α καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι.

Γραμματοκύφων. ἀντὶ τῷ ταπῆν γραμματεῦ.
κυρίως γὰρ κύφων τὸ ξύλον καλεῖται. Ἐδημοδόνης καὶ
ἄλλα σκώπει τὸν Αἰσχίνου, ὅτι γραμματοκύφωνα αὐ-
τὸν καλεῖ ὅτι καὶ ἰὸν εἰσὶν Φησιν ὄνομα Γεῖμη, δι-
δασκάλου δὲ τῷ ἀρῶτων γραμματῶν.

Γραμμῆ. Ἐγραμμῆ ἔστιν ἐπιφανείας πέρας ἢ
μῆκος ἀπλατῆς, τὸ μῆκος μόνον ἔχειν. καὶ ἢ ἀρε-
τή, ἢ ἀρετιεῖα, ἢ βαλβίς. Ἐλετοφάνης. Γραμμῆ
δ' αὐτῆς. ἀντὶ τῷ ἀρετῆς, ἀρετιεῖα, ἢ λερομένη βαλ-
βίς. ἐν μεταφορῆς τῷ ἀρομέων.

Πρόβαντι νῦν ὁ θυμὸς γραμμῆ δ' αὐτῆς.

Γράσος. ἢ δυσσομία τῷ τράχων. καὶ Γράσων ἀν-
δραπῶν. ὁ δόσση. Ἐτῷ Γράσων μὴ ὀργίζε.

Γραλιανός. Ὁ τῷ ἄς ἐπύθητο τῷ τῷ Οὐάλεν-
τῷ τῷ θεῖς πλδντιῶ, αὐτίκα ὡρῶς τῷ ἑῶν Ῥά-
μιω δέθει, καὶ κατ'αγνῆς τῆς τῷ θεῖς Οὐάλεντῷ
τῆς ὡρῶς τῶς Χριστιανῶς ἀμῆτις, τῶς μὲν ὑπ' ἐ-
κείνῃς ἐξοριθέντας ἀφ' ταχέων ἀνεκαλεῖτο, ὅσας τε

1 Ἀπὸ τῷ γραφῆν] Imo δὲ τῷ ἀνιγγραφεῖν.
2 Τὸν τῷ ἀπὸρρήτων γραμματοῖα ἀσκηρῆτις καλεῖται τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι.] Pro-
copius de Bello Pers. lib. II. cap. VII. Ἐπίχρανε γὰρ Ἰεσηνῶν βα-
σιλεὺς Ἰωάννου πρὸ τῷ Ῥωμαῖοι καὶ Ἰεσηνῶν τῷ ἀπὸρρήτων γραμματοῖα
ἀσκηρῆτις καλεῖται τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. Ἐπιτήμη καλεῖται τὸ ἀξίωμα
Ῥωμαῖοι. Σηκῆσται γὰρ καλεῖται τὸ ἀπὸρρήτων νενομίκασιν. Ex hoc loco
Suidæ verba deprompta esse apparet.
3 Κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τῷ ἀρῆτων.] Hæc, & quæ sequuntur, de scri-
bis veterum Atheniensium intelligenda sunt: quod ideo monco,
ne quis forte hæc ad instituta Romanorum, quorum mentio
proxime præcedit, referenda esse putet. Solet enim sæpe Suidas
excerpta de rebus diversissimis absque ulla nota distinctionis uni
nomini subijcere: quæ res incautum Lectorem facile decipere po-
tuit.
4 Δαξέμενα] Psalm. LXX. v. 16. ubi vide Theophrastum.
5 Ὁ δὲ ἔς γραμματεῖς ἐφοίτησε πρὸς Ἀνοχρῆ.] Procopius de Bello
Pers. lib. II. cap. VI. Ὁ δὲ ἔς γραμματεῖς ἐφοίτησε πρὸς Ἀνοχρῆ τῷ Ῥωμαῖοι,
†

habebat, sed Senatui & populo prælegebat ea
quæ gerebantur. Idem etiam ἀνιγγραφεὺς voca-
batur, quod acta Senatus scriptis mandaret.

Γραμματεῖς. Scriba. Notarius. Scribam ar-
canorum Romani a secretis vocant. † Tres
erant scribæ [apud Athenienses,] qui sorte
creabantur, & acta publica scribebant. His
nullius rei gerendæ potestas data erat, præ-
terquam scribendi & prælegendi.

Γραμματεῖδων, & γραμματεῖων. Tabula con-
tractus. Γραμματίον vero, litera parva. Inde
vero & aurum & argentum & diplomata re-
gia, quibus Patriciorum dignitas conferebatur,
[attulerunt.]

Γραμματεῖς. Ludi literarii. Magnum præ se
ferebat fastum, utpote qui præter spem ex lu-
do literario prodierat.

Γραμματεῖας. Enumerationes. David: Quam-
vis iis omnibus enumerandis impar sim, tamen
in potentia Domini intrabo.

Γραμματεῖς. Literator. Sive, qui prima e-
lementa docet. Grammatica vero est legen-
di & scribendi scientia. Ille vero apud An-
tiochenses ludum literatoris frequentavit. Et
iterum: Qui ne prima quidem elementa apud
literatores didicerat. Et iterum: Ludum enim
literatoris frequentans nihil aliud didicit, nisi
litteras easque male pingere.

Γραμματοκύφων. Vilis scriba & literator. Pro-
prie enim κύφων appellatur collare ligneum,
[cui cervices maleficorum illigantur.] Demo-
sthenes tum aliis dicitur Æschinæ infestat-
ur, tum etiam γραμματοκύφωνα eum vocat:
quem etiam filium esse dicit Trometis cujus-
dam literatoris.

Γραμμῆ. Linea. Linea est superficiæ finis;
aut longitudo sine latitudine, [aut] solum tan-
tum longitudinem habens. Item, principium,
carceres, & locus, unde cursores ad cursum
emittebantur. Aristophanes: Progredere nunc,
mi anime: hi enim sunt carceres.

Γράσος. Factor hircorum. Et Γράσων ἀνθηρα-
πος, homo male olens. Hircu olenti ne irascaris.

Γραλιανός. Gratianus. Hic audita Valentis
patruis morte, protinus Constantinopolin pe-
tiit, damnataque sævitia, qua adversus Chri-
stianos usus fuerat, primum quidem cunctos,
qui a Valente in exilium missi erant, celeri-
ter revocavit, bonaque eis restituit, ac dam-

καὶ εἰς γραμματεῖς πρὸς Ἀνοχρῆσιν ἐφοίτησεν. Hinc Suidæ verba
deprompta sunt.
6 Οὐ γὰρ ἄλλο ἕδεν ἐς γραμμῆ.] Hæc sunt verba ejusdem Proco-
pii de Joanne Cappadoce, lib. I. de Bello Pers. cap. XXIV. pag. 70.
Vide etiam infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδό. ubi hic ipse locus repeti-
tur.
7 Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respicit,
existat in oratione pro Ctesiphonte pag. 343.
8 Γραμμῆ ἐστὶν ἐπιφ. — τὸ μῆκος μόνον ἔχειν] Hæc sunt verba La-
rtii Zenone, Segm. cxxxv. ut Pearlonius observavit.
9 Ἀχαιοφάνης] Acharnens. pag. 394. (281. Ed. Bas. P.)
10 Τῷ γράσων μὴ ὀργίζε.] Fragmentum hoc depromptum est ex
Mare. Anton. lib. I. §. 28. sed ubi legitur, Τῷ γράσων μὴ ὀργίζε
i. e. Num succenses ei, qui hircum olet?
11 Γραλιανός. οὗτος ἄς ἐπύθητο τῷ τῷ Οὐάλεντος τῷ θεῖς πλδ-
ντιῶν.] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno, a
Valesio editis, pag. 846. unde Suidas ea descripsit.
αὐτῶς

αὐτοῖς ἀποδίδῃς, καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσι δὲ νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀδελφίως ἐν ταῖς ἰδίαις Ἐκκλησίαις συνάγεσθαι. μόνους δὲ τῶν δούκων εἶργεσθαι Εὐνομίαν, Φωτεινίαν, Μανιχαίαν. † Ὅτι ἐν τῷ περιπάτῳ ἐφιπῶσι σήλαϊ Ἰσανίῳ Γραμνῶ, Οὐαλιανῶ, καὶ Θεοδοσίῳ, καὶ κυρτῶ Φιρμιλιανῶ ὡς γέλωτα.

Γραῦς. καὶ ἡ ἀνθρώπου· καὶ ὁ ἀνώτατος ἀφρός ἐν τῷ ὑαφρῶν τὰ ὄσπρια γινόμενα. Ἄεισοφάτης Πλάτῳ.

--- Πολὺ τῶν ἄλλων χιτῶν τὰνανθία

Ἄυται ποιῶσι. ———

ποιητικῶς δὲ γρηῦς λέγεται.

Ἡ γρηῦς, ἡ γρηῦτις, ἡ γρηῦ πόδας,

Πύπν κατ' ἐδλίω ὑδαλίῳ Παιανίῳ,

Ἡλθεν· πότ' ἐρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλω.

Γραῦς ἀνακροτήσια πολλὰ κοινοστὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῷ δὲ ἐμπειρίῳ πολλὰ παράγματα κινῆσαν.

Γραῦς ὡς πῖς ἵπῳ τὸν χερσαῖον τάφον

Ἐξείς.

Ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔχοντα παχύντων παρόσον οἱ γεγραπότες ἵπῳ εἰς τὰς χερσάδρας κρημνίζονται καὶ ἐμβάλλονται.

Γραῦς σείριφ. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγραπτή· ἀπὸ μεταφορῆς τῆς χειρῆος ἀκείδῃ, ἢ καλῶσι γραῦν σείριφ καὶ μάνην.

Γραῦς χερθεῖ. ἐπὶ τῷ παρ' ὄραν πῖ ἀφραπτομάων. ταῖς γὰρ νέαις ἀρέπῃ τὸ χερθεῖν. καὶ, Γραῦν ὕλοι. ἡ παρομία ἐπὶ τῷ μάτῳ ληθέντων.

Γραφάς. δικαστήρια. κατηγορίας.

Γραφή τε καὶ Λευκῆ ἔσται τὸν. ἐπὶ τῷ ἀνόμοιοι γραφόντων.

Γράφει. ἀντὶ τῷ γράφῃ. ἢ κατηγορεῖ.

Γραφῆς. ὁ ζωγραφῆς.

Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκῆς.

ποιῶντα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασι ἔγραπον. καὶ Δημοσθένους γράφῃν, τὸ ζωγραφεῖν.

Γράφῃν ἐς τάχῃ. ἔπω λέγει· χεῖ ἀφρολίω. Προκόπιῳ. Τὴν ἐς τάχῃ γράφουσαν μῦθον.

Γραφή. ἡ εἰς τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία, καὶ εἰς τῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων ὅσα ἑπιληθῆσαν εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἱ πῖνες γραφαὶ ὡς ἀνόμων καλεῖνται.

Γραφή. δημοσίῳ πινὸς ἐγκλήματι ὄνομα. ἔμῳ δὲ ὅταν ψηφισματι ἢ νόμου κατηγορηῖ πῖς, παρὰ νόμων γραφῆν ἀποφείεσθαι λέγεται· ἀλλὰ καὶ

na refarcivit. Deinde vero legelata cujuscunque religionis hominibus permisit, ut secure ac libere conventus in Ecclesiis propriis agerent. Solis Eunomianis, Photinianis, ac Manichæis conventicula ademit. † In Peripato erectæ erant statuæ equestres Gratiani, Valentini, Theodosii, & Phirmiliani gibbi rîsus gratia.

Γραῦς. Anus. Item spuma, quæ in summa olla leguminibus bullientibus cernitur. Aristophanes *Pluto*: *Olla hæ longe aliter comparatæ sunt, quam aliæ*. Poëticè vero pro γραῦς dicitur γρηῦς. *Anus paupercula, curvos habens pedens, ob celebrem famam aquæ Pæoniæ baculo quærno innixa, & agre moliens gradum, aliquando accessit*.

Γραῦς ἀνακροτ. *Anus subsultans multum pulveris excitat*. De iis, qui propter usum rerum magnas turbas excitant.

Γραῦς ὡς πῖς ἵπῳ. *Anus velut equus in torrente sepulcrum habebis*. Dicitur de iis, quibus merito pessimus vitæ exitus contingit. Equi enim senio confecti in torrentes & fossas præcipitantur.

Γραῦς σείριφ. *Anus scripha*. Dicitur de ea, quæ in virginitate consenuit. Per translationem ductam ab agresti locusta, quam annum scripham & mantin vocant.

Γραῦς χερθεῖ. *Anus saltat*. De iis dicitur, qui aliquid faciunt, quod ætatem ipsorum non decet. Adolescentulas enim decet saltare. Et, *Nugæ aniles*. Proverbium, quod dicitur de iis, qui nugæ temere effutiunt.

Γραφάς. *Judicia. Accusationes*.

Γραφή καὶ Λευκῆ. *Scriptura & Leucæus non sunt idem*. De iis dicitur, qui dissimilia scribunt.

Γράφει. *Scribit, vel, accusat*.

Γραφῆς. *Pictor. Qui mortuis lecythos pingit*. Hujusmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et Demosthenes τὸ γράφειν dixit pro ζωγραφεῖν, i. e. pingere.

Γράφῃν ἐς τάχῃ. *Notis scribere*. Sic dicitur per diastolen [pro ταχυγραφεῖν.] Procopius: *Partem celeriter scribentem*.

Γραφή. *Accusatio criminum publicorum, & aliorum delictorum*. Instituuntur autem & accusationes ob leges & decreta, quæ perperam lata & facta videntur: quæ actiones παρὰ νόμων vocantur.

Γραφή. *Actionis publicæ nomen*. Non solum autem cum quis decretum aut legem aliquam accusat, γραφῆν παρὰ νόμων ἀποφείεσθαι

1 Καὶ ὁ ἀνώτατος ἀφρός] Vide Scholiastam Nicandri ad *Alexiph.* pag. 47.

2 Ἡλθεν πῖς ἐρπύζουσα σὺν ὄρ.] Idem senarius legitur infra v. *Διεισκήρασι*.

3 Γραῦς σείριφ] Apud Hesychium & Zenobium, nec non in

Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur *Γραῦς εἰριφῆ*; quod Erasmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, *Anus hædus*. Sed lectionem Suidæ recte defendit doctissimus Leopardus *Emendat.* lib. v. cap. xxi. quem vide.

4 Γραφή. δημοσίῳ πινὸς ἐγκλήματι ὄνομα] Ex Harpocracione.

ηκολούθησε δὲ τῷ Πολέμων[Ⓞ] χερσακλήνῃ τῷ Λαοδι-
 κέως, τῷ σοφιστῆσιν[Ⓞ] ἐν Σμύρνη[Ⓞ] ὅς ἐγγυρὴν διδάσ-
 καλ[Ⓞ] Ἀειπίδῃ τῷ ῥήτορ[Ⓞ]. ἐγράφη δὲ αὐτῷ καὶ
 ἑτέρα βίβλ[Ⓞ] δι' ἐξαμέτρων, παρθένιας καὶ γάμος
 καὶ ἑαυτὸς ἀφελουμένων· καὶ εἰς ἑτέρας ὑποθέσεις
 ἐν πανόμοις καὶ ἀφελουμένων μέτρων, ἃ πνα συυάρον-
 ται εἰς ἐπὶ μνημάδας πρῆς. τῷ δὲ Γρηγόρι[Ⓞ] τέττα
 καὶ φιλοτέρ[Ⓞ] ὁ Ἀρξάνος ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἰστορία
 μνήμῳ πεποιήσῃ, καὶ Φιοτ[Ⓞ] Γρηγόρι[Ⓞ] γ' ἡμα-
 ζε κατ' ἐκείνας τῆς χεῖρας ἐν τῇ Ναζιανζ[Ⓞ] (σατ-
 μὸς δὲ ἐτ[Ⓞ] ὁ τόπ[Ⓞ] Καππαδοκίας) ἢ Βασίλει[Ⓞ]
 ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Ἀπολλινά-
 ει[Ⓞ] ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. πρῆς δὲ ἔστοι τό-
 τε ἄνδρες τῷ ὁμοσίῳ ἀστυμάχῃ καὶ τῷ ἑπεροσίῳ,
 μακρῷ πάντας παρεγγυρὴν τῆς ὑπεροπῆς καὶ ὑπε-
 ρον ἄχεις ἑμῆς αὐτῆς αἰρέσεως ἀστυμάχῃ· ἃς
 πᾶσα παρ' αὐτοῖς κελίωσῃ τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε
 γ' ἔξωθεν κελίωσῃ παιδεύσεως ὅτι πλείον ἔστοι
 ἀστυμάχῃ, καὶ τῷ ἰσῶν γραφῶν, ὅποσα εἰς
 ἀνάγνωσιν καὶ τῷ ἀστυμάχῃ μνήμῳ ἐτέλῃ, πολ-
 λῶν εἶχεν τῷ ἐμπειρίᾳ. καὶ μάλιστα γὰρ αὐτῶν ὁ
 Γρηγόρι[Ⓞ]. καὶ μῶν καὶ συγγραφεὺν ἕκασ[Ⓞ] αὐτῶν
 εἰς τὸν αὐτῷ τρόπον ἡ ἰκανότατ[Ⓞ]. τῷ μὲν γὰρ Ἀ-
 πολλινάει τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδ[Ⓞ] τῆς λέξεως μα-
 κρῷ ἄριστα εἶχε. Βασίλει[Ⓞ] δὲ πανηγυρίσῃ λαμπερ-
 ταί[Ⓞ] ἡ. τῷ δὲ γὰρ Γρηγόρι[Ⓞ], καὶ παρ' ἀμφοτέροις
 ἐξεταζομένων, μέγῳ βίᾳ εἰς συγγραφεὺν εἶχεν ὁ λό-
 γ[Ⓞ]. καὶ ἡ εἰπεῖν Ἀπολλινάει μὲν ἀδρότερος,
 Βασίλει[Ⓞ] δὲ σαφιερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ
 λέγειν καὶ γράφειν διωμέως ἔστις, καὶ τὸ ἦτ[Ⓞ] ἔ-
 δὲν ἦτον οἱ ἄνδρες παρεγγυρὴν πρὸς τῷ τῷ πολλῶν
 θέων ἐπαγωγῆσιν. ἄτε καὶ οἱ ὁρῶντο, καὶ οἱ ἔλεγον,
 καὶ ὅποσα γράφοντες διδίδουσαν, ἀφ' ἑαυτῶν ἦσαν εἰς
 τῷ ἑαυτῶν κοινῶν τῆς κατ' ὅπῃ αὐτῶν ὑμαρτέ-
 ρον ἀλίπρεσθῃ διωμῶν. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς
 ἐν ὁρῶντο φιλοτέρ[Ⓞ], καὶ ταῦτα Ἀρξάνος ἄν,
 ἔγραψεν. ἐπὶ γὼν περὶ εἰς τὸν οἰκῆον τόπον ὁ Γρη-
 γόρι[Ⓞ] Ἐπίσκοπον κατὰ τῆς λαχῆσῃ αὐτὸν
 Ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀρχῇ πνὶ βίον μοναδικὸν ἐπι-
 νέγῃ. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ σινεήκοντα ἔτη καὶ ἐπέ-
 κεινα, ὁ Θεοδοσί[Ⓞ] τρίτον καὶ δέκατον ἔτ[Ⓞ] ἀρῆσῃ,
 εἰπῆς, καὶ τῆς κατὰ τῆς ἀστυμάχῃ τῆς βασιλευσῆς τῷ πύλων, καὶ ἀστυμάχῃ μᾶλλον τῆς
 Φωλοτέρης, ἢ τὸν ἐπὶ χεῖρῃ καὶ λαμπερῆ βίᾳ
 πάντων μᾶλλον ὑπεροπῆς.

Γρηγόρι[Ⓞ], Νύσσης Ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς Βασι-
 λεί[Ⓞ] τῷ Καισαρείᾳ, ἀγῆς καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατ[Ⓞ],
 καὶ πάντως ὑπάρχῃ παιδείας ἀνάπλεως· ἀστυμάχῃ
 δὲ μᾶλλον πῆς τῇ ῥητορικῇ χεῖρας. καὶ γὼν
 εἰδόμε[Ⓞ] ἐν ταῦτῃ γενεῇ) καὶ λαμπερῆς, εἰ πῆς
 ἀλλ[Ⓞ] τῷ πάλῃ ταῦτῃ γενεῇ. οὗτ[Ⓞ] συν-
 ἔταξε κατ' ἑνὸς λόγον ἐξαίρετον, καὶ τῷ χ[Ⓞ]

fuit Polemo Laodicensis, qui Smyrnae elo-
 quentiam docuit, & Aristidis Rhetoris præ-
 ceptor fuit. Scripsit & alium librum ver-
 sibus hexametris, in quo virginitas & conju-
 gium inter se colloquuntur. Item de aliis
 argumentis diverso & omnifario genere ver-
 suum, quorum numerus xxx millia circiter
 implet. Hujus Gregorii Philostorgius Ar-
 rianus quoque in historia sua mentionem fa-
 cit his verbis: *Floruit illis temporibus Grego-
 rius Nazianzi, (est autem Nazianzus statio
 Cappadociae) & Basilius Caesareae in Cappa-
 docia, & Apollinaris Laodicea in Syria. Hi
 tres viri tunc pro Homousio contra Heterousi-
 um propugnabant, longo intervallo superantes
 omnes illos, qui & ante & post ad meam usque æ-
 tatem hæresis illius defensores fuerunt; adeo ut
 Athanasius cum iis collatus puer judicaretur.
 Nam & in disciplinis profanis maximos fe-
 cerant progressus, & quod ad lectionem &
 promptam memoriam attinet, in sacris literis
 insigniter versati erant; præsertim vero Gre-
 gorius. Adhæc, unusquisque illorum in suo
 genere stilo plurimum valebat. Apollinaris e-
 nim eo orationis genere, quod commentariis
 scribendis est aptissimum, excellebat. Basili-
 us vero in panegyrico genere dicendi palmam
 ferebat. At Gregorii cum utroque comparati
 stilius magis erat fundatus & solidus. Nam
 & Apollinari in dicendo erat uberior, & Ba-
 silio gravior. Cum autem tanta essent & di-
 cendi & scribendi facultate præditi, iis etiam
 fuere moribus, quibus oculi plebis maxime al-
 licerentur. Itaque & aspectu, & oratione,
 & scriptis passim editis, in suam sententiam
 & familiaritatem pertraherant omnes, qui
 ulla ratione pertrahi commode poterant. Hæc
 de iis Philostorgius, quamvis Arrianus, o-
 biter scripsit. Gregorius autem superstes
 adhuc alium Ecclesiæ suæ Episcopum in lo-
 cum suum substituit, & ipse ruri vitam mo-
 nachi egit. Decessit anno decimo tertio
 Theodosii Imperatoris, annos natus ampli-
 us xc, haud dignum virtutis suæ præmium
 consecutus, ut qui principis urbium sedem
 non obtinuerit, prælatis deterioribus viro
 illi, qui virtute & vitæ claritate omnibus
 antecelleret.*

κατὰ τὸν βίον, ἀνάξιον τῆτο τῆς αὐτῆς πατῶν ἀ-
 πύλων μᾶλλον ὑπεροπῆς.

Γρηγόρι[Ⓞ]. Gregorius, Episcopus Nyssenus,
 frater Basiliæ Caesariensis, vir & ipse clarissi-
 mus, omnique doctrina refertus; eloquen-
 tiæ tamen studio magis deditus: cujus laude
 adeo floruit, ut nulli veterum cederet. Hic
 eximiam orationem contra Eunomium scrip-
 sisset; & opus admirabile de fabricatione ho-
 minis: aliasque Homilias plurimas. Item in

1 Γρηγόρι[Ⓞ] γ' ἡμαζε κατ' ἐκείνας τῆς χεῖρας. — ἀλίπρεσθῃ διωμῶν. Πᾶς οἰκῆος ἀστυμάχῃ leguntur eum supra v. Ἀπολλινάει.

2 Θεοδοσί[Ⓞ] τρίτον ἢ δέκατον ἔτος αἰ. Imo, ut Pearsonius recte
 Τομ. J.

observavit, decessisse potius videtur anno Theodosii undecimo:
 quod colligi potest ex verbis his Hieronymi in Catalogo Script.
 Eccles. Decessitque ante hoc ferme triennium sub Theodosio prin-
 cipe. Scripsit autem Hieronymus Catalogum suum anno Theo-
 dosii xiv. ut ipse in præfatione operis illius innuit.
 R r r
 Σαυμδ

Θαυμάσιον εἰς τὴν τῆ ἀνηρώπε κατὰ σπυρίων ἄλλας
τε πυκνὰς καὶ σιωπεῖς ὁμιλίας. εἰς τε τὰ ἄσματ'
ἄσματ' ἀσμάτων, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν, καὶ πρὸς τὴν
ἀδελφίαν Μακκρίαν μακρὸν ἴνα καὶ περικαλλῆ
πρὸς ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γε-
γραφήκεν καὶ τὸν πολυθαύματον ἔπαινον τῆ ἀρώπε
γρίου τῆ ἐν Θαύμασι ἀφλάμψαντι.

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός,
Νεοκαρσάριος τῆς ἐν τῷ Πόντῳ Ἐπίσκοπος, νέος
κομῆς ἀφ' οὗ τὴν παιδείουσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥω-
μαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βη-
ρυτὸν, κακίην εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης
διέβη, ἅμα Ἀθηνῶδωρον ἀδελφόν ἕως καὶ τῆς μέρης
εἰς τὴν τῆ Χριστῆ πίστιν εἰσάγων Ὀρειγένους, ζηλωτὰς
ιδίους κατέστησεν. ἐπὶ πέντε τοῖσιν παρ' αὐτῆς παιδευ-
θέντες ἐν αὐτῆς πρὸς τὴν παλιὰ ἀποπέμπον ἀφ'
ἑὸς ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν, πανηγυρικὸν ὕμνον
τῷ Ὀρειγένει ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος
πάντας τῶν ὑπὸ αὐτοῦ, αὐτῆς τε τῆ Ὀρειγένους παρόν-
τος, τῶτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅς τις καὶ ἄλλοι τῆ
παρόντος ὑπάρχοντες. ἔγραψε δὲ μετὰ φρασιν εἰς τὸ Ἐκ-
κλησιαστικόν, ἐλάττωσεν μὲν, πάντως δὲ Θαυμάσιον λόγον
καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ὑπερβολὰς συνε-
γράψατο, πλείους σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἀνθρώπων,
ἵνα Ἐπίσκοπος ἐτύχωνεν. ἐτελεύτησεν
ἐπ' Ἀυρηλιανῶν.

Γρηγόριος καὶ Ἀθηνῶδωρος συναίμονες ἄλλ' ὁ
μὲν θεολογός ὁ δὲ σοφιστής. ἔγραψε δὲ καὶ πρὸς
ἰσορροπίαν καὶ πίστεως λόγον.

Γρηγόριος, ὁ ἀδελφὸς Ἑρμείου τῆς Φιλοσοφίας ὅς
ἅπαν ὑπὸ τὴν ἀντίον τῷ Ἑρμείῳ, ὁ δὲ ὑπὸ τῆ
ὑπερβολῆν καὶ ἐκείνῳ ἐπὶ τε τὰς ζητήσεις καὶ τὰς
μαθήσεις ἄλλως δὲ ἔχοντος, ἔδωκε γὰρ ἐν
τοῖς ἡμετέροις Φέρον πινά, ἀλλὰ πὶ καὶ ὁ Περσικὸς.
ἐπεὶ δὲ Ἀθηνῶν ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὑπερον ὁ
Γρηγόριος ἐάλω τῆ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλέον, ὥστε δύσχε-
ρον αὐτῆ καὶ πολλὰ ἄλλα γενέσθαι τὸ ὄρ-
γανον. ἔπειτα Φησὶ Δαμάσιος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν ἰ-
στῆναι.

Γρίνικος. ποταμός.

Γρίπτος. ὁ βουρσέυς.

Γρίος. ὄνομα κύριον.

Γρίπος. ἰχθύων θηροπότης. ἢ Γρίπος, Ἐρμῆναι,
σὺ τὰδε δῶρα φέρε. καὶ γρίπος τέχνη.

Ἐρμῆναι δ' ἐκίχωνεν, ὅτε γρίπος τέχνη

Ἐίχε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθύονα βόλον.

Γρίος. τὸ δίκτυον. λέγει δὲ καὶ ὁ δύσκολος

1 Μακκρίαν] Codex Vatic. habet Μακρίαν, ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui annotavit. At Editio princeps Mediolanensis, Μακκρίαν.

2 Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεκκ.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas descripsit.

3 Ἐπ' Ἀθηνῶν] Sic habent 2 MSS. Paris. cujus loco in prioribus Edit. rectissime legitur ἐπὶ Ἰερουσῶν. Diu enim ante Julianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex historia Ecclesiastica constat. Vide C. Gulielmum Cave in *Histor. Liter. Scriptor. Ecclesiastic.*

4 Περσικὸς] Malim, πρὸς ἰσορροπίαν.

†

Cantica Canticorum, & in Ecclesiasten, &
ad sororem Macarinam prolixam & perele-
gantem orationem de anima. Scripsit &
multa alia; & admirabile illud encomium
Stephani primi martyris; & vitam Gregorii,
qui miraculis claruit.

ἦν μαρτύρων Στεφάνου. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρη-

Γρηγόριος. Gregorius, (qui & Theodorus)
Thaumaturgus, Neocæsareæ, quæ in Ponto
est, Episcopus, valde adolescens ob Græca-
rum & Romanarum literarum studium e
Cappadocia Berytum, & inde Cæsaream
Palaestinae se contulit una cum fratre Athe-
nodoro. Hos Origenes ad fidem Christi
paulatim traduxit, & sui sectatores reddidit.
Cum igitur ad annos quinque ab eo eruditi
in patriam remitterentur, Gregorius disce-
dens orationem panegyricam, in qua Orige-
ni gratias agit, scripsit, eamque omnibus in-
digenis convocatis, ipso quoque Origene
præsente, recitavit; quæ etiam nunc existat.
Scripsit & metaphrasin in Ecclesiasten, bre-
vissimam illam quidem, sed admirabilem:
multasque alias & varias epistolas. Idem
sub Aureliano decessit, clarus multis mira-
culis, quæ jam Episcopus edidit.

Γρηγόριος. Gregorius & Athenodorus, fra-
tres germani: quorum ille miraculis claruit;
hic vero sophista fuit. Scripsit & de Incar-
natione & Fide orationem.

Γρηγόριος. Gregorius, frater Hermiæ Phi-
losophi, qui Hermiæ plane dissimilis fuit,
supra modum acutus, & ad quæstiones &
disciplinas expeditus: cæteroque inquietus,
nec moribus placidis, sed mentis nonnihil emo-
ta. Cum vero Athenis Alexandriam venisset,
morbo correptus est, qui corporis ejus or-
ganum inutile pene reddidit, & valde im-
mutavit. Sic Damascius inquit in *Historia
Philosophica*.

Γρίνικος. Grenicus, fluvius.

Γρίπτος. Coriarius.

Γρίος. Grius. Nomen proprium.

Γρίπος. Piscator. [In Epigrammate:]
*Piscator, Mercuri, hæc tibi dona fert. Et
γρίπος τέχνη, ars piscatoria. Hermonax au-
tem nactus est, postquam arte piscatoria ex ma-
ri traxit rete piscibus plenum.*

Γρίος. Rete piscatorium. Sic etiam dici-

5 Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμῆου Φιλ.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολεξεί etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio, pag. 1044. ut Pearsonius quoque observavit.

6 Περσικὸς] Malim πρὸς ἰσορροπίαν, ut legitur apud Photium loco laudato.

7 Γρίπος, Ἐρμῆναι, σὺ τὰδε δῶρα φέρε.] Verba hæc excerpta sunt ex Epigrammate, quod legitur Antholog. lib. vi. cap. 111. Epigr. viii. ut Portus etiam monuit.

8 Ἐρμῆναι δ' ἐκίχωνεν, ἐπὶ πο.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologie ineditæ integrum exhibuimus supra v. Ἀμφικλυστίν.

καὶ ὁ συμπεπλεγμένον λόγον, ὁ ἔχων πάθος ἐν αὐτῷ μὴ φαινόμενον.

Γεῖρον. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

--- Ἴω' ἐνὶ παιδὲς Ὅμηρον

Ἦχαρον, ἐκ Μισσῶν γεῖρον ὑφωάμενοι.

καὶ γεφώδης λόγος.

Γεομφίς. ὕς. ἡ παλαιὰ σκρόφα.

Γεῶνη. πέτρα.

Γεῶνια. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γεωνίς.

Γεῶν. βραχύ. ἔνοι δὲ τὸ ἀπὸ τῆς οὐρανῶν ῥύπον. Ἀειφορίας Πλάτωρ

Καὶ ταῦτ' ἀπικεινομένης τοῦ ἄρα πάντ' ἐξὲ γῆ. πῆες ἄρα τὸν γελλιισμόν, τρεῖσι τιῶ φωνῶν τῆς χρίσων ἢ εἶδος μικρῆ νομίσματι ἢ τὸ τυχόν, τὸ μικρότατον. ὅθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυσιπώλης. ὅθεν οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γευσιπώλης. Καὶ παρρημία. Τὸ Δίωνος γεῶν. ἐπὶ τῆ μικρῆ καὶ τυχόν.

Γεῶζω. θηλιῶ. ἢ φωνῶ.

Γεῶλλος. Ξενοφῶντος τῆ Σωκρατικῆ ὑὸς Γεῶλλος καὶ Διόδωρος. καὶ γεῶλλος, ὁ χρίσος.

Γεωσί. κορμοὶ δρυῖνοι. χεῖ ἀλλαγῶν τῆ δ εἰς γ. ἢ τὰ τῆ γερανδρῶν ζύλα.

Γεωκτόν. ἄρα γεωκτόν ὅστιν ὑμῖν; τρεῖσιν, ἄρα γεῶζω ὁ δρέιλετε; ἢ παρρησίαν ἀγῆν;

Γεωμάα. ἢ σκροτόκη.

Γεῶξω. φθέρω. κερῶξω.

Γεῶπτος. τῆ ἐπὶ μαλακία ἀβαλλομένων οὐτῶν ὡ. οἱ δὲ Γεῶπτος λέγουσι, ἀπὸ τῆ π. ὅς ὡ κερῶπύων. ἄρα ἄρα ἄρα.

Ἐπαυσα τῆς βιωμένης, τῆ Γεῶπτον ἐξαλείψας.

Γεωπαίνην. τὸ γευσιπώλης λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῆς ἀπαλῶν ξυλιφῶν, ὅταν κάμφαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἄνεργον δὲ φησὶν ἐν Ἀληθείας δευτέρω. Καίαν γῆ ἢ τὴν γῆν, καὶ συνηθῶν γευσιπῶν πειεῖ. καὶ Μελάνητος, Σεισμὸς, Φησὶ, γῆρονε, καὶ ἔγρυπεν ἢ γῆ.

Γεωπός. ὁ καμπυλόρριν.

Γεῶια. μέλη. ἢ πόδες τῆ σώματι.

Γεωτακῆς. δὲ λιπῶν τὰδε σύμβολα κάμων, Μέμφεται ἀφρέπτε κάλλει θηλυτέρης.

Γεῶλον. τὸ κούλον.

Γεῶρος. ἢ ἡσῶ μία τῆ Σποράδων. λέγει δὲ, ὅτι ἐν ταύτῃ ἀφῶξωσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον.

tur oratio obscura & perplexa, & aliquid reconditum in te habens.

Γεῖρον. Oratio obscura. [In Epigrammate:] In insula Io pueri divinum Homerum tristitia affecerunt, griphum ingeniosum te sentes.

Γεομφίς. Sus. Scropha fenex.

Γεῶνη. Petra. Saxum.

Γεῶνια. Gronia. Urbs Phocidis. Gentile est, Gronensis.

Γεῶν. Parvum. Minimum. Quidam vero sic vocant fordes unguium. Aristophanes Pluto: Praesertim vero cum ne gry quidem respondeat. Quidam τὸ γεῶν dictum volunt a γελλιισμός, quod grunnitum porcorum significat: vel minutum quoddam nomisma: vel quidvis exiguum. Hinc etiam dictum est γεῶντι, i. e. scruta; & γευσιπώλης, scrutorum venditor: quod tamen apud veteres non dicitur, sed γευσιπώλης. Et proverbium: Gry Dionis; quod dicitur de re vili & parva.

Γεῶζω. Lugeo. Vel, vocem edo.

Γεῶλλος. Gryllus. Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus & Diodorus. Γεῶλλος etiam porcum significat.

Γεωσί. Stipites querni: litera δ in γ mutata. Vel vetustarum arborum ligna.

Γεωκτόν. Num hiscere audetis? Vel, An libere loqui audetis.

Γεωμάα. Theca vasorum.

Γεῶξω. Loqui. Clamare.

Γεῶπτος. Gryttus. Hic unus erat ex iis, qui propter mollitiem male audiebant. Alii vero Γεῶπτος scribunt per π: qui impudicus erat. Aristophanes: Compescui cinedos, & Grypi memoriam abolevi.

Γεωπαίνην. Idem quod γευσιπώλης: quod dicitur de teneris virgis, quas ubi incurvavimus, e manu rursus dimittimus. Antipho autem libro secundo de Veritate inquit: * * * Et Melanthius, Quassatio, inquit, contigit, & terra concussa est.

Γεωπός. Aduncum nasum habens.

Γεῶια. Membra. Vel, pedes corporis. [In Epigrammate:] Amore tabescens symbolis his comessationum relictis, de inexorabilis puella pulchritudine conqueritur.

Γεῶλον. Concavitas. Convexitas.

Γεῶρος. Gyarus, insula, una ex Sporadibus. In hac mures ferrum corrodere dicuntur.

1 Ἴω' ἐνὶ παιδὲς Ὅμηρον ἢ κ.] Epigramma integrum, ex quo verba haec descripta sunt, legitur Anthol. lib. III. cap. xv. Epigr. i. 2 Γεῶν. βραχύ. ἔνοι δὲ τὸ ἀπὸ τῆς οὐρανῶν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Plutum pag. 3. (2. Ed. Bas. P.) 3 ὅθεν οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γευσιπώλης.] Locus hic ex Scholiasta Aristoph. sic emendandus & supplendus est: ὅθεν οὐκ εἴρηται παρῶν τῶν παλαιῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γευσιπώλης. 4 ἄρα γεωκτόν ὅστιν ὑμῖν;] Haec sunt verba Aristoph. Lyssistrata pag. 878. 5 Γεωμάα.] Haec vox legitur apud Photium pag. 1072. 48. ut Pearsonius observavit. 6 Ἀειφορίας] Equit. pag. 341. (239. Ed. Bas. P.) 7 Τῆς βιωμένης] Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur

τῆς βιωμένης. Sed lectio Suidae praefenda est. Vide etiam supra v. Βισίον. 8 Γεωπαίνην. τὸ γευσιπώλης λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῆς ἀπ.] Eadem habent Harpocration & Etymologus. 9 Καίαν γῆ ἢ τὴν γῆν, καὶ συνηθῶν.] Sensus fragmenti hujus est mutilus & obscurus. 10 Γεωτακῆς δὲ λιπῶν τὰδε σύμβολα.] Verba haec descripta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. l. vi. c. viii. Epigr. vii. 11 Γεῶρος. ἡσῶς μία τῆ Σπορ.] Ex Stephano Byzantio. 12 Ὅτι ἐν ταύτῃ ἀφῶξωσιν οἱ μύες τῆ σίδηρον.] Idem refert Antigonus Caryst. Histor. Mirab. cap. xxi. & ex eo Stephanus Byzantius v. Γεῶρος: ad quem vide Holstenium.

Γύγης, Ἰουδός. Ἐσέβαλε μὲν νυν φρακίην καὶ οὐ-
 τῶ, ἐπεὶ τε ἦρξεν, ἔς τε Μίληθον καὶ Σμύρνην, καὶ
 Κολοφῶν τὸ ἄστυ εἶλεν· ἀλλ' ἔδεν μέγα ἀπ' αὐ-
 τῆ ἄλλο ἔργον ἐγένετο, βασιλεύσασθαι δὲ οὐκ ἔπαυ-
 ῖτα. τῆτον μὲν παρήσομεν ποσαῦτα ἔπιμνηστέους.
 Ἄρδυ δὲ τῆ Γύγω μὲν Γύγιον βασιλεύσαντι
 μνήμην ποιήσομεν. οὗτ' Πειλιώεας τε εἶλεν, εἰς
 Μίληθόν τε ἐσέβαλεν. ἐπὶ τῆτε τυραννίδι Σαρ-
 δίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠφείων ὑπὸ Σκυθίων ἢ Νομάδων
 ἐξαναπύλιες, ἀφίκοιτο εἰς τὴν Ἀσίην, καὶ Σάρδει
 πλείω τῆς ἀκροπόλεως εἶλον. Ἄρδυ δὲ βασιλεύ-
 σασθαι ἐνός δέοντα πενήκοντα ἔπαυε, ἐξεδέξατο Σα-
 δυάτης ὁ Ἄρδυ τὴν δαχίην, καὶ ἐβασίλευσεν ἐ-
 πὶ ἱβ'. Σαδυάτης δὲ Ἀλυάτης. οὗτ' δὲ Κυαξά-
 ρη τε τῆ Διόκου Σπορῶν ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι,
 Κιμμέριοις τε ἐν τῆς Ἀσίης ἐξήλασε, Σμύρνην τε
 τὴν ὑπὸ Κολοφῶν κλειδίαν ἐξείλεν, εἰς Κλαζο-
 μῶνας τε ἐσέβαλεν. ὑπὸ μὲν νυν τῆτων ἔχ' ὡς ἔθελεν
 ἀπὸ πύργου, ἀλλὰ παροπλίαισιν μεγάλως. ἄλλα
 δὲ ἔργα ἀπεδέξατο εἶναι ἐν τῇ δαχίῃ ἀξιαπηνιότητα
 τὰδε. ἐπολέμησε Μιλησίοισι, ὡς δὲ ἐξέμαρτυρον τὸν
 πόλεμον ὑπὸ τῆ παλῆς. ἐπελαύνων γὰρ ἐπολιόρχεε ἢ
 Μίληθον τρέπων ποιῶδε. ὅπως μὲν εἴη ἐν τῇ γῆ κατ-
 πὸς ἀδρός, πηικαῖτα ἐσέβαλε τὴν φρακίην. ἐσπίθου-
 το δὲ ὑπὸ σείργων τε καὶ πηικίδων καὶ αὐτῶν γυ-
 ναικῆς τε καὶ ἀνδρῆς. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀφί-
 κοίτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῆς ἀρῆς ἔκατέβαλ-
 λεν, ὅτε σπερμῶνα, ὅτε θύρας ἀπέσπα, εἶα δὲ χε-
 ρῶν ἐσπῆσαι. ὁ δὲ τὰ τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν
 ἐν τῇ γῆ ὅπως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσεν ὀπίσω. ἢ
 γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλησίοι ἐπεκράτεον, ὡς καὶ ἐπέ-
 δρος μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῆ φρακίῃ. τὰς δὲ οἰκίας ἔκα-
 τέβαλεν ὁ Ἰουδός πάντες εἶνεκα, ὅπως ἐπὶ τῆς ὀργῆς
 μῆνοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχουσι οἱ
 Μιλησίοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργαζομένων ἔχουσι καὶ σί-
 νεσθαι ἐσβάλλων. ταῦτα ποιῶν ἐπολέμησεν ἔπαυσε ἐνδε-
 κα. ἐν τοῖσι τῶν μεγάλων διφάσιον Μιλησίων
 ἐγένετο, ἐν τε Λιδικῆς χώρας σφετέρης μαχασομένων,
 καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγης δακτύλιος. ἐπὶ τῆ πολυμηχανῶν καὶ πα-
 νόρων. Γύγης γὰρ βασιλεύσας ἐν τῆς γῆς ὑπὸ σφραγῆ
 ῥαχίσις, νεκρὸν βύρην φορέοντα δακτύλιον, τῆτον παρ-
 εἶλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὡς χεῖρας τῆς σφεν-
 δόνης ὀρεσθαι καὶ μή. δι' αὐτῆ κλεινας τὸν παρ' αὐ-
 τῆ, ἐβασίλευσεν.

Γύγης. μέγας δόρυς. καὶ παρομῖα· Γύγης οὐκ ἔ-
 νετ' αὐτῶ. ἐπὶ τῆς ἐν πηικῶν ἀχρήτων. ἐν μετὰφορῆς
 τῆ δόρυς.

Γυλιαύχενος.² τῆς μακροτραχήλης.

Γύλιος.³ πλέγμα φρακτικόν. σκθοφόρον ἐπὶ-

¹ Γύγης, Ἰουδός. Ἐσέβαλε μῆνοι φρ.] Totus hic locus de Gygele-
 gitur apud Herodotum lib. 1. pag. 4. unde Suidas eum descripsit.

² Γυλιαύχενος τῆς μακροτῆς.] Aristophanes in Pace pag. 682. Car-

Γύγης. Gyges, Lydus. Hic regno suscep-
 to cum exercitu Miletum & Smyrnam inva-
 sit, & Colophonem urbem cepit. Postea
 vero nullum memorabile facinus amplius e-
 didit, quamvis annos xxxviii. regnavit.
 Hunc igitur his expositis missum faciamus.
 Ardyis vero Gygis filii & successoris menti-
 onem faciam, qui & Prienses subegit, &
 Miletum oppugnavit. Hoc Sardibus reg-
 nante, Cimmerici a Scythis Nomadibus fe-
 dibus suis ejeti in Asiam transiverunt, Sar-
 desque præter arcem ceperunt. Cum autem
 Ardys annos undequinquaginta regnasset,
 successit ei filius Sadyattes, regnavitque an-
 nos duodecim. Sadyattæ successit Halyat-
 tes, qui cum Cyaxere Dejocis nepote & Me-
 dis bellum gessit, Cimmericosque ex Asia ex-
 pulit, Smyrnam etiam a Colophone condi-
 tam evertit, & Clazomenas invasit: unde
 tamen re infelicitè gesta & magna clade ac-
 cepta rediit. Alias etiam res, dum imperavit,
 gessit; sed has memoratu maxime dignas.
 Bellum cum Milesiis gessit, a patre ipsi tra-
 ditum. Miletum autem exercitu adversus
 eam ducto ita obsedit. Cum fruges in agro
 maturuissent, tunc exercitum adversus ho-
 stem ducebat, expeditionem faciens ad can-
 tum fistularum, & fidium, tibiaeque tam mu-
 liebris quam virilis. Cum autem in agrum
 Milesiorum pervenisset, ædificia, quæ in iis
 erant, non diruebat, nec incendebat, neque
 fores effringebat, sed illa omnia intacta sine-
 bat: arboribus tantum frugibusque vastatis
 domum redibat. Cum enim Milesii impe-
 rium maris tenerent, non licebat copiis diu
 in obsidione harere. Ædificia autem Lydus
 ideo non diruebat, ut Milesii in illis habi-
 tantes terram serere & colere possent; ipse
 vero, cum ager esset cultus, haberet quod
 hostiliter popularetur & perderet. Hac ra-
 tione bellum annos undecim produxit: quo
 temporis spatium Milesii duas ingentes clades
 acceperunt, unam in pugna ad Limenium,
 qui est locus regionis ipsorum; & alteram in
 planitie Mæandri.

Γύγης δακτύλιος. Gygis annulus. Dicitur de
 hominibus valde versutis & callidis. Gyges
 enim, cum esset pastor, & terræ motu humus
 discessisset, cadaver invenit anulum habens,
 quem ei detraxit, tali vi præditum, ut pro con-
 versione palæ cerneretur, & non cerneretur.
 Hujus annuli beneficio Regem, qui tunc reg-
 nabat, interfecit, & ipse regnum occupavit.

Γύγης. Pars aratri. Dentale. Et prover-
 bium: *Dentale ipsi non inest.* Dicitur de iis,
 qui ad aliquid sunt inutilis: per translatio-
 nem ab aratro ductam.

Γυλιαύχενος. Gracili & prælongo collo præ-
 ditos.

Γύλιος. Sporta militaris. Vas oblongum,

cini Tragici filios γυλιαύχενος vocat: ad quem locum Suidas respexit.
³ Γύλιος. πλέγμα φρακτικόν.] Confer Scholiastam Aristoph. ad
 Pacem pag. 682.

μικες, εις ὅξυ λήθρον, πρὸς τὸ μὴ κλάγγουσαι· ὡς
 ᾧ κελίτην το πρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἢ λεγο-
 μένη ἐριώλική ῥοφήκη. ἐπὶ καὶ τὸ ζᾶον ὁ καλόμε-
 νος χοιρογύλλιος. λέγει δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύ-
 λιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος. ἄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τῆς Νυμφαίης
 τῆς ἐν Πόντῳ χωρὶς παροδοσίας, ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς
 Σκυθίαν, ἔγημε. δύο δὲ ἔχων θυγατέρας, ἔπεμψεν εἰς
 τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλόχαρις,
 τὴν δὲ ἑτέραν Κλεοβούλου.

Γυμνασία. ἢ τελεβή. Ὅτι ἢ ἀφ' ἀλεκελικῆς πρὸς τεία
 ἐπὶ ληθισμῷ πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐπιβύσεις,
 πρὸς τὰς καὶ φιλοσοφίαν ἐπισημασ. γυμνασίαν δὲ
 λέγει, ἢτοι τὴν γενόμενὴν ἐν τῷ ἀφ' ἀλεκελικῆς πρὸς
 πνας. δεχόμενοι γὰρ πνα πρὸς βλήματα πρὸς τῆς
 πρὸς διὰ ληθισμῶν, πρὸς ἀνὴν τύποις συμπαίεσθαι,
 δι' ἐνδόξων τὰς ὅππαιεσθαι ποιήμενοι. ἢ γυμνασίαν
 λέγει ἂν, τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὅππαιεσθαι. ἡ δὲ
 σύνθεσις τὸ τοῖσδε εἶδος τῆς λόγων τοῖς ἀρχαίοις, καὶ
 τὰς συνοχίας τὰς πλείους τῶν ἐπιβύτων τὸν πρὸ-
 πιν, ὅτι ἐπὶ βιβλίαν ἄσφρ νῦν, (ὅ γ' ἦν τότε τοιαῦ-
 τα βιβλία) ἀλλὰ θέσπας πιν τεθείσθαι, εἰς ταύ-
 τῳ γυμνάσιον αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ὅππαιεσθαι θύ-
 βηκόν, ἐπεχέσθαι, καὶ ἀσπιδάσθαι καὶ ἀνασπιδά-
 ζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καὶ ἐπὶ βιβλία τοιαῦ-
 τα Ἀριστοτέλις τε καὶ Θεοφράστῳ γεγραμμένα, ἔχον-
 τα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδόξων ὅππαιεσθαι.
 πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν ληθισμῶν εἰνὴ Φη-
 σι τὴν ἀφ' ἀλεκελικῆς μέθοδον γὰρ πνα διέλεκε τῆς
 ὅππαιεσθαι ἔχοντες (αὐτὴ δὲ ὅτιν ἢ τῆς τόπων γνῶ-
 σις) ῥᾶν ὅππαιεσθαι διωρησόμεθα. ὡς γ' ἐν τοῖς ῥητο-
 ρικοῖς γυμνάσιον οἱ διαρεῖν διωρησόμενοι τὰ πρὸς βλή-
 ματα, καὶ τὴν τάξιν τῆς κεφαλαίων συνοχῶντες, ῥᾶν
 ὅππαιεσθαι ἔπω καὶ ἐν τοῖς ἀφ' ἀλεκελικῆς οἱ τῆς μέ-
 θοδον εἰδότες ῥᾶν ὅππαιεσθαι ὑποχέσθαι πρὸς τὰ
 πρὸς κείμενα. ληθισμῷ δὲ ἢ τοιαύτη γυμνασία, ἢ
 καὶ τὰς λόγους, πρὸς ὑρεσθαι τῆς ζητημάτων τε καὶ ἀ-
 ληθῶν. πρὸς ἀσπιδάσθαι γ' τὴν ψυχὴν πρὸς φι-
 λοσοφίαν, ὡς τὰ τῆς σάμαλις γυμνάσιον, γινόμενα
 καὶ τέχνῳ, διέξιν ἀσπιδάσθαι τῆς σάμαλι. ἔπω καὶ
 τὰ τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις γυμνάσιον, καὶ μέθοδον γνῶ-
 μένα, τὴν οἰκείαν διέξιν τῆς ψυχῆς ἀσπιδάσθαι. οἰ-
 κεία δὲ διέξιν ψυχῆς λογικῆς ἢ δύναμις, καὶ ἡ
 ὑρελικῆ τε τῆς ἀληθῆς καὶ κελικῆ γίνεσθαι. δεύτερον
 πρὸς τῆς ἀφελείας ἐπισημασ πρὸς τὰς ἐπιβύσεις.
 καὶ ἐπὶ ἐν τῷ εἰσὶ πρὸς πρὸς ἐπιβύσεως.

Γυμνάσιον. ἀλειπήσια. ἢ βαλανῆα. ἢ ληθῆα. †
 Τεία γυμνάσιον τῆς Ἀτικῆς. Ἀκαδημία, Λύκειον,
 Κυβισαργες.

& in acutum desinens, ne confringatur: in
 quo reponebant caseum & olivas & cepas.
 Vel optiotheca militaris. Est & animal, quod
 vocatur χοιρογύλλιος, i. e. erinaceus. Dici-
 tur & Hercules Gylius. Et γύλιον, vas ex
 viminibus plexum.

Γύλιππος. Gyliippus. Nomen proprium.

Γύλων. Gylon. Hic cum ut proditor Nym-
 phai, castelli in Ponto, accusaretur, in Scy-
 thiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas
 suscepit filias; quas cum in patriam misisset,
 unam earum Philocharis, alteram vero Cleo-
 bulus uxorem duxit.

Γυμνασία. Exercitatio. Dialectica est uti-
 lis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia,
 & ad philosophicas disciplinas. Exercitati-
 onem autem vocat eam quæ fit, quum disse-
 ritur cum aliquibus. Qui enim problemata
 aliqua accipiunt ab illis, quibuscum differunt,
 conantur illis rem propositam demonstrare,
 probabilibus argumentis utentes. Vel exer-
 citationem forte vocat argumentationem in u-
 tramque partem. Erat autem huiusmodi ge-
 nus sermonum veteribus familiare, & in col-
 loquiis eam plerumque rationem differendi
 sequebantur; non libris utentes, ut nunc
 (tunc enim huiusmodi libri non erant) sed
 thesi aliqua posita, in ea facultatem suam in-
 veniendorum argumentorum exercentes, rem
 propositam argumentis probabilibus confir-
 mare & refutare conabantur. Huiusmodi li-
 bros Aristoteles & Theophrastus scripserunt,
 in quibus docent rationem probabiliter in u-
 tramque partem differendi. Ad huiusmodi
 igitur exercitationem utilem dicit esse Dia-
 lecticam. Si quam enim methodum habea-
 mus argumentorum inveniendorum (ea est
 autem Locorum Dialecticorum cognitio) fa-
 cilis argumentari poterimus. Ut enim in
 exercitationibus oratoriis, qui dividere qua-
 stiones norunt, & ordinem capitum perspi-
 ciunt, facilius argumentantur: sic etiam in
 Dialecticis, qui methodum norunt, iis uberi-
 or argumentorum copia ad institutum sup-
 petit. Est itaque huiusmodi exercitatio, qua
 in disputationibus utimur, utilis ad inventi-
 onem eorum, quæ quaeruntur, & veritatis.
 Preparat enim animum ad philosophiam;
 ut exercitationes corporis, quæ secundum ar-
 tem sunt, corpori vires & robur conciliant.
 Sic etiam exercitationes animi, quæ secun-
 dum methodum sunt, animo suum robur
 præstant. Proprii autem animi ratione præditi
 robur est facultas, qua verum invenit & ju-
 dicat. Alterum deinde usum exponit, quem
 Dialectica in colloquiis habet: de quo vide
 in litera E, v. Ἐντευξίς.

Γυμνάσιον. [Gymnasia. Palæstræ.] Loca, in
 quibus athletæ se ungebant. Vel, balnea.
 Vel, lavacra. † Tria erant Gymnasia in
 Attica, Academia, Lyceum, Cynosarges.

1 Γύλιππος] De eo legendus est Thucydides libro vii.

2 Ὅτι ἢ ἀφ' ἀλεκελικῆς πρὸς τεία ἐπὶ ληθῆς.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Aristot. pag. 16. ut Pearsonius recte observavit.

3 Καὶ ἀνασπιδάσθαι] Dux hæc voces in prioribus edit. de-
 sunt: quas ex MSS. Paris. & Alexandrino Aphrodisæo revocavi.

4 Τεία γυμνάσιον τῆς Ἀτικῆς.] Vide Ulpianum ad Demosthenis
 orat. contra Timocratem pag. 266.

Γυμνάσιον, Σιδώνιον, σοφιστής, ἐπὶ τῷ Κωνσταντίνῳ τῷ βασιλέως ἡγεμόνων. ἔγραψε μελέτας, καὶ εἰς Δημοσθένιον ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα πνύ.

Γυμνήται. ἡ δὴ τῆς ὁ γυμνήτης. καὶ οἱ γυμνήται. ἡ δὲ τάξις πεζῶν. ¹ Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Χειρίσοφος ἡγαίτο τῷ στρατῷ, λαβὼν τὸ ἀμφὶ αὐτὸν, τῆς γυμνήτης ἀπάντας. ἔδειξεν γὰρ κίνδυνον ἐδόξεν εἶναι. καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

--- Ὅς περὶ θυμῶ

Ἄρσενι γυμνήται ἐξεπὸν βίβλον. λέγει καὶ γυμνῆς, γυμνήται. ³ ὀπλίτης. Καὶ αὐτῆς Εἰσηγήσεως καὶ γυμνήται ἐς ὑπεκκεκμημένοι, ὡς ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς ἀφελῶ.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. Ὁ δὲ Ἰβλιανὸς ἐν Πέρσῃσι ἄν, γυμνικοὺς ἀγῶνας ἤγε. ⁵ τετέστιν, ὅσους γυμνῆς.

Γύμνις. ἔνομα κύριον. καὶ κλίνε γύμνιδιον.

Γυμνοπαιδεία. ἡ παλαίστρα, ἢ τῆς ἐφήβους Λυκούργου ἡνάγαζε. καὶ ⁷ Γυμνοποδία, χροὶ ἐν παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεῶν ἕμνας ἀδόντες, εἰς πμῶν τῶν ἐν Θουρασίῃσι Σπυθάνοιων Σπαρτιάτων. καὶ ⁸ Ἰώσηπτος. Τόπος δ' ἐπὶ τῆς πόλεως ἔδειξεν γυμνῆς, ἀλλὰ πᾶς λιμὲν νεκρὸν εἶχεν ἢ γαστρῶς.

Γυμνοπόδιος. ὁ ἀνυπόδητος. καὶ γυμνοποδῶ, γυμνὸς βαίνω.

Γυμνορρύπαροι. οἱ σοφιστῆς. ⁹ Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορρύπαροὶ πνις.

Γυμνὸς ¹⁰ καθεδρῆς, σῶν ὑπεκτῆς παραγμάτων.

Γυμνοσοφιστῆς. ὁ δὲ Βαβυλωνίους οἱ φιλόσοφοι, καὶ ὁ δὲ Ἀσσυρίους.

Γυμνότερος Ἰαλέμω. ὁ Ἰαλέμω ἐπὶ ῥήματι θρήνη. τὰς δὲ ἐπὶ τῷ οἰκτρῶν. καὶ, ¹¹ Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λιβηρίδου. Ἀριστοφάνης δὲ, τυφλότερος. ἐπὶ δὲ τὸ σύμφων καὶ ἔκδυμα τῷ ὄφρα, καὶ τῷ τέτυγον, ὡς τὴν λεπίδα. κυρίως δὲ, ὡς περὶ τῆς τὸ ἔμβρυον τῷ βοός. ἐπὶ δὲ τῷ καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὁπλῆς μόνως ἔχει τὸ ὀφθαλμῶν. τριχῆ δὲ ἀναγεράφουσι τὴν παρομίαν, τυφλότερος, ¹² κενότερος, καὶ γυμνότερος.

¹ Ξενοφῶν] De Expedi. Cyri lib. iv. pag. 316. ut Portus observavit.

² Ὅς περὶ θυμῶ ἄρσενι γυμν.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis in Diogenem, quod existit Anthol. lib. iii. cap. xxxiii. Epigr. xii.

³ ὀπλίτης] Puto legendum esse, ἀφελῆς δὲ ὀπλίτης. Notum est enim γυμνήται apud veteres scriptores appellari milites levis armatos; ὀπλίτης vero, graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest.

⁴ Ὁ δὲ Ἰβλιανὸς ἐν Πέρσῃσι ἄν, γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἦσαν.

⁵ τετέστιν, ὅσους γυμνῆς] Sensus hujus loci clarus est; at verba corrupta & inutilia: qua proinde Lector pro libitu resingat & emendat.

⁶ Ἰαλέμω] Videtur hic excidisse vox γυμνότερος, vel simile quid, quoniam oratio non est integra.

Γυμνάσιον. Gymnasium, Sidonius, Sophista, Imperatoris Constantini temporibus vixit. Scripsit declamationes, & commentarium in Demosthenem, & alia quædam.

Γυμνήτης. A recto singulari γυμνήτης. Genus quoddam peditum. Levis armaturæ milites. Xenophon: *Chirisophus erat in fronte exercitus cum copiis suis & omnibus expeditis militibus. Nihil enim periculi esse videbatur.* Et γυμνήτης, nudus. [In Epigrammate:] *Qui quondam animo forti athleticam egit vitam.* Dicitur etiam γυμνῆς, γυμνήτης: [cui opponitur] ὀπλίτης, miles graviter armatus. Et iterum: *Velites autem ad ceteros delecti sequebantur, qui per loca inaccessa iter facerent.*

Γυμνητεύω. Nudus dego.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες, Certamina gymnica. Ludi gymnici. *Julianus autem, cum esset in Persia, ludos gymnicos celebravit.* Id est, ludos, in quibus athletæ nudi certabant.

Γύμνις. Gymnis. Nomen proprium. Declinatur Γύμνιδιον.

Γυμνοπαιδεία. Palaestra, in qua Lycurgus adolescentem nudos se exercere cogeat. Et γυμνοποδία, chori puerorum, qui Sparta in Laconia hymnos Deorum canebant in honore Spartanorum, qui ad Ihyreas obierant. Et Josephus: *In urbe vero nullus locus vacuus erat, sed omnia plena erant cadaveribus mortuorum, qui vel fame vel seditione perierant.*

Γυμνοπόδιος. Qui nudis pedibus incedit. Et γυμνοποδῶ, nudis pedibus incedo.

Γυμνορρύπαροι. [Nudi & sordidi homines. Id est,] Sophista. *Erant autem circa cum nudi quidam & sordidi homines.*

Γυμνὸς καθεδρῆς. *Cum nudam te sedere somniaveris, bonis tuis exueris.*

Γυμνοσοφιστῆς. Gymnosophista. Sic apud Babylonios & Assyrios Philosophi vocabantur.

Γυμνότερος Ἰαλέμω. *Nudior Jalemo.* Jalemus est vox lugentis, diciturque de hominibus miserabilibus. Et, *Nudior pistillo & leberide.* Aristophanes vero dixit, *Cæcior leberide.* [Est autem λιβηρίς.] pellicula, quam, serpens exuit, sic dicta a voce λιβίς. Proprie vero sic appellatur membrana, qua scætus vaccæ cicundatur. Est enim & ea omnino cæca, quippe sola tantum oculorum foramina habens. Tribus autem modis proverbium hoc effertur, [*Leberide*] *cæcior, inanior, & nudior.*

⁷ Γυμνοποδία] Lege γυμνοπαιδεία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδεία non solum ex hoc loco Suidæ, sed etiam ex aliis Grammaticis & scriptoribus constat. Vide Meursium in *Orchestra*, & Cl. Gravium ad Lucian. Tom. i. pag. 994.

⁸ Ἰώσηπος] Lib. vii. de Bello Jud. pag. 965. ut Pearsonius observavit.

⁹ Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορ] Hæc sunt verba Laertii Zenone, lib. vii. Segm. xvi.

¹⁰ Γυμνὸς καθεδρῆς, σῶν ὑπεκτῆς] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, & in MS. B. margini adscriptus est, legitur apud Astrampsychem.

¹¹ Γυμνότερος Ἰαλέμω] Vide Zenobium, ex quo Suidæ locum hunc descripsit.

¹² Κενότερος] Zenobius habet νεώτερος. Sed lectio Suidæ præferenda est, ut patet ex Hesychio h. v. quem vide.

Γυμνόπερσος πατήλας. ἐπὶ τῷ σφόδρα σπρωτάτων.

Γυμνὰ Φυλακίω ἐπιτάτεις. ἐπὶ τῷ ἀδυνατίας ἐχόντων τὰ πρὸς τὰ γυναικῶν πληρῆς, ἀφ' ἧς τὰ ἀναγκά. † Τὸ γυμνῶ, μὲ γενικῆς. μὲ αἰτιατικῆς δὲ τὸ, Γυμνάσαντες αὐτὸν ἐξήγοντ' ἕξω. καὶ, Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.

Γύνανδρος. κίναυδρος. Ὁ γύνανδρος τε καὶ μάλαων πύραυλος. ἀντὶ τῆς ἑκλύσεως.

Γυναικεία φύσις. Γυναικείας δὲ ἀνὴρ, ὁ Φηλυμανῆς, ἀφ' ἧς ἰ. καὶ γυναικίζόμενος, Φηλυμόμενος.

Γυναικίσις. ἢ γυναικεία μίμησις.

Πεῖν' τῆς ἐτέρας δέναι γυναικίστως δίκην.

Γυναικοῖερακες. οἱ πρὸς ἕρωτας ἐπισημνοί. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοῖερακες βίωσιν αἰτίας βίωσιν ἐς ἀγρῶν τῶν Φηλυμῶν.

Γυναικὸς ἀφ' ἀνεπέτυξο. ἀντὶ τῆς ἰσοῦ γυναικὸς καὶ περὶ ἀνάγκης. παρ' Ὀμήρου.

Γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῆς οἰκιστῶν ἀναστροφῶν παρόσον πολλοὶ δεινῶς πρὸς γυναικῶν ἀπάλησιν. καὶ Γυναικὸς πυγῆ. ἐπὶ τῆς ἀργῶν. ἢ ὅτι λέγει τὰς γυναικῶν οἴκοι μὲν.

Γυναικωνίτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. ἢ Γυναικωνίτιον Φάλαγγα τῶν ἐνθάδε Οὐάλειον.

Γυναιμανῆς. ἐπὶ γυναιξὶ μανόμενος. ὁ ἀκόλατος.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους ἢ Φοῖβῃ. πρὸς τὴν ἀναξίαν τῶν ἀράξεων παρόσον Ἡρακλῆος ἐδίδουσιν Ὀμφάλην. καὶ, Γυνὴ φραγίη. ἐπὶ τῆς ἀφροδίστου.

Γυνὴ μεγάλη. ἀφροδίστου ἢ Δεισοφάνης τῆς Παναίτιον μάγειρον, μικροφῶν ὄντα, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναικῆ αὐτῆς μοιχομορῶν. ἐδυναστεύει γὰρ ὑπὸ αὐτῆς μεγάλης ἔστις.

Γύννις. ἀνδρόγυνος. μαλακός. Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτερ; † Κακίω σοφίαν μελιῶν, καὶ τὴν ἀδύνατον Ἐπικέρει λόγους καὶ γύννιδας ἐπασιῶν, καὶ τῆς ἡδονῆς, ἢ ἐκείνου ἢ ἡδονῆς τε καὶ γύννις.

Γυῶ. βλάπτω. χαλῶ. ἕξ ἡ καὶ τὸ, Γυῶσθαι μὲν σφῶν.

Γυπαρίσις. ἀντὶ τῆς ἐν Φωλεῖσι, καὶ χαλιῶν, καὶ φειδῶν χαλιῶν. ἢ Κράτης δὲ Φηλυμῶν, ὅτι πᾶσαν φειδῶν

Γυμνόπερσος πατήλας. *Nudior paxillo. Dicitur de hominibus valde egenis.*

Γυμνῶ Φυλακίω ἐπιτάτεις. *Nudo mandas custodiam. Dicitur de iis, qui propter necessitatem imperata exsequi non possunt. † Verbum γυμνῶ genitivo jungitur. Item accusativo; ut, Vestibus eum nudatum foras eduxerunt. Et, Obsignata aperiens.*

Γύνανδρος. Cinædus. Semivir. *Semivir ille mollis tyrannus.*

Γυναικεία φύσις. Muliebris natura. [Per ei diphthongum.] Γυναικείας vero, vir effœminatus, per i scribitur. Et γυναικίζόμενος, qui fœminarum mores & mollietatem imitatur.

Γυναικίσις. Dicitur de eo, qui fœminam simulat vel mentitur. *Priusquam dederis pœnas prioris fraudis, qua fœminam mentitus es.*

Γυναικοῖερακες. [Proprie, fœminarum accipitres. Id est,] qui amoribus fœminarum admodum dediti sunt. Ejusmodi enim homines ingeniosi sunt in excogitandis causis speciosis, quibus fœminas captent.

Γυναικὸς ἀφ' ἀντ. *Mulieris enim similis es factus. Apud Homerum.*

Γυναικὸς ὄλεθρος. *Mulieris interitus. Dicitur de iis, qui miserabili morte pereunt. Multi enim a mulieribus crudeliter interfecti sunt. Et, Mulieris podex. [Proverbium, quod dicitur] de hominibus otiosis. Vel, quia mulieres domi manere oportet.*

Γυναικωνίτις. Conclave mulierum. [Item, ipse grex mulierum.] *Muliebrem [sive, mollem] gregem eunuchorum Valentis.*

Γυναιμανῆς. Infano mulierum amore flagrans. Libidinosus.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. *Mulier Herculis fanum non intrat. Dicitur de iis, qui res se indignas faciunt. Hercules enim Omphalæ servivit. Et, Mulier exercitus dux. Dicitur de re inusitata & nova.*

Γυνὴ μεγάλη. Mulier magna. Aristophanes Panætium coquum, qui parva corporis statura erat, & uxorem suam in adulterio deprehenderat, carpit. Ipsa enim, quia magna erat, virum sibi parere cogebat.

Γύννις. Semivir. Mollis. Effœminatus. *Cujas est hic semivir? Quæ ejus patria? † Male sapientiæ dans operam, & impiæ effœminatæque Epicuri philosophiæ studens, & voluptate, quam semivir ille & molliculus laudibus efferebat, [fascinatus.]*

Γυῶ. Lædo. Claudum reddo. [Homerus:] *Se claudos redditurum esse [equos.]*

Γυπαρίσις. Lustris, nidis, & angustis locis. Crates vero dicit, [Græcos] quodvis angu-

1 Πεῖν' τῆς ἐτέρας δέναι γυναικίστως δίκην. Senarius hic legitur apud Aristophanem *Lyssiptra* pag. 813. (531. Ed. Bas. P.)

2 Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοῖερακες. Locum integrum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Δεινοῖερακος.

3 Γυναικὸς ἀφ' ἀνεπέτυξο. Homerus *Il. O. v. 163.*

4 Γυναικωνίτιον Φάλαγγα τῶν ἐνθάδε. Vide infra v. Οὐάλειον, ubi fragmentum hoc longe auctius legitur.

5 Δεισοφάνης ἢ Δεισοφάνης τῆς Παναίτιον μάγειρος. Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Bas. P.)

6 Κακίω σοφίαν μελιῶν, & τὴν ἀδύνατον. Fragmentum hoc ad *Ælia-*

num refert Kuhnus. Vide etiam infra v. ἑλένης.

7 ἕξ ἡ καὶ τὸ, Γυῶσθαι μὲν σφῶν. Recte monuit Portus, respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri *Il. O. v. 402.*

Γυῶσθαι μὲν σφῶν ἢ ἄλλοισιν ὡς ἔπειτα.

Hinc ergo Suid. s. suppleendus est.

8 Γυπαρίσις, ἀντὶ τῆς ἐν Φωλεῖσι. Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Bas. P.)

9 Κράτης. Apud Scholiastam Comici hoc sic legitur Κράτης. Sed ambiguum est utra lectio præferenda sit, quoniam tam Crates quam Cratinus Grammaticus apud veteres memoratur.

καλάδων ἢ γύπας ἄνομασαν. ἢ Ἀεισοφάνης Οἰ-
κῆντα τῆτον ἐν πιθήκωναις καὶ γυπαίοις καὶ πυργι-
δίοις.

Γυπὸς σκιά. ἐπὶ τῷ μηδενὸς λόγῳ ἀξίαν.

Γύργαθ. καὶ παροιμία. ἢ Γύργαθον Φυσῆς. ἐπὶ
τῷ μάτιω πονήλιον. Γύργαθ. ἐν κλίνῃ, ἐν ἣ τῆς
παρέτης καὶ δαυμονιάδεις φροβῶσι.

Γυεῖης. ᾤειφερῆς.

Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγύς ἦλθον γυεῖης.

καὶ Ὁμηρ.

Γυεῖς ἔην ἄμοισι, μελανόχρο, ἐλοκάριον.

ᾤει Ὀδυσσεύς.

Γυεῖνοι. οἱ μικροὶ βάτραχοι. ἢ Ἀραλ. Πατέρες
βοῶσι γυεῖνων.

Γυρόν. κυρτόν. στρογγύλον. ἐν Ἐπιγραμμαι.

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάδιον γεαμμῆς.

Γυρῶν. ᾤειφερῶν. ἢ κειραμμένων. ἐν Ἐπιγραμμαι.

Γυρῶν τ' ἀγκίστρον λαμοδακῆς ἀκίδας.

Γυρῶσα. Φιαλῶσα. ᾤειφράξαι. ᾤει τὸ γυ-
ρον ποιεῖν ἐν τῷ ᾤειφράσῃ.

Δ Α.

Δ'α. 10

Δάβαινα. ὄνομα τόπων. τὸ ἔθνηκόν, Δαβαινίτης.

Δαβήρ. τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Δαγαίθι. ὄνομα κύριον.

Δαγών. εἶδωλον ὑπὸ τῷ ἀλλοφύλων θερα-
πιθόμῳ, ᾧ τὴν κίβωτον λαμβάνουσι ἀνέθεσαν.

Δαδες. λαμπάδες. καὶ δαδίον ᾤει πολλοῖς.

Δαδουχῆ. Φαίνη. καὶ δαδουχῆσας Ἀθηνῶσιν. Ὡς
Ἀθηνῶσιν φασὶν οἱ ταῦτα ἀκελεβήεις δόκιμοι ἔ-
ξάντο δὲ καὶ τῇ βυλῇ καὶ τῇ κόρῃ, ἀφ' ἧς τε ἰερο-
φαντῶν καὶ τῶ δαδουχῆ σὺνιέραι αὐτοῖς. καὶ Δαδου-
χῆσας, λαμπαδηφορῆσας. Ὁ ᾤει Στρατοκλέης Ἀ-
θηνῶσι δαδουχῆσας, ἐν τῆς ἡδονῆς, ἢ ἐπιεῖν ἡμ-
νεὶ ὁ χλεῖνις τε καὶ γύνις.

1 Γυπας] Apud eundem Scholiastam Comici rectius hodie le-
gitur ἕπας.
2 Ἀεισοφάνης] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur:
Ὡς τῆτον ἄρῶν οἰκῆντ' ἐν πῆσι πιθήκωναις,
Καὶ γυπαιοῖς, ἐ πυργείοις δεσ.
Suidas in hoc loco describendo, metro neglecto sensus tantum ra-
tionem habuit: quo ipsi solenne est.
3 Γύργαθον Φυσῆς] Vocem γύργαθης in proverbio hoc rete sig-
nificare recte monuit Henneus Steph. in Animadvers. ad Adagia
Erasmi pag. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem
vocem lectum paralyticorum hic interpretatur: quem Erasmus se-
quitur. Equidem cum Menegio ad Laetium lib. vii. Segm. xv.
statuerim, vel Suidam hic scripsisse, γεαμῆσας ἢ ἢν κλίνη &c. vel
ita, γύργαθ. ἢ ἢ κλίνη. Posterius magis placet, quoniam Suidas
duas vocis γύργαθης significaciones hic tradere voluisse videtur: al-
teram nempe notam & communem, qua pro rei capitur; ut in
proverbio a Iudæis: alteram vero minus notam, qua pro lecto pa-
ralyticorum accipitur.
4 Ὁμηρ.] Odyss. τ. v. 246.
5 Ἀραλ.] Διοσκουρίδης, v. 215. ad quem locum Scholiasta: Γυεῖνοι δὲ

stum latibulum sic appellasse. Aristophanes:
Habitantem in doliolis & angustis latibulis &
turriculis.

Γυπὸς σκιά. Vulturis umbra. Dicitur de re-
bus nullius pretii.

Γύργαθ. [Rete.] Et proverbium: Rete
inflas. Dicitur hoc de iis, qui frustra labo-
rant. Γύργαθ. etiam significat lectum, in quo
paralyticos & dæmoniacos versant.

Γυεῖης. Rotunda. Postquam vero ad pa-
ludem rotundam accesserunt. Et Homerus:
Gibbis erat humeris, nigra cute, & crispo ca-
pite. De Ulyssæ [Poeta loquitur.]

Γυεῖνοι. Ranæ minores. Ranuncula. Ara-
tus: Patres ranuncularum coaxant.

Γυρόν. Curvum. Rotundum. In Epigram-
mate: Rotundum plumbum, quo nigra signatur
linea.

Γυρῶν. Rotundorum. Aduncorum. In E-
pigrammate: Et aduncorum hamorum fauces
mordentia spicula.

Γυρῶσα. Phialæ instar rotundum facere.
Circumspire. Ideo quod sepes in orbem
duci soleant.

Δ Α.

Δ'α. Dax.

Δάβαινα. Nomen loci. Gentile est,
Dabænitæ.

Δαβήρ. [Hebraica lingua,] Sancta sanctorū.

Δαγαίθι. Dagathius. Nomen proprium.

Δαγών. Dagon, idolum apud Philistæos
cultum, cui captam arcam [fœderis] dedi-
carunt.

Δαδες. Lampades. Faces. Et δαδίον apud
multos [scribitur pro δαλίον.]

Δαδουχῆ. Facem gestat. Facem præfert.
Et, qui Athenis Daduchus fuit. Ut probati
inter Athenienses auctores, qui accurate hac
de re scripserunt, tradunt; Senatui & Proser-
pinæ per Hierophantas & Daduchum salutem
precati sunt. Et δαδουχῆσας, qui facem præ-
tulit, vel qui Daduchus fuit. Qui ante Stra-
toclem Athenis Daduchus fuit, ex voluptate
illa, quam semivir ille & effæminatus laudi-
bus ferebat.

ἀγαντα οἱ ἀδελφῶσας βάτραχοι, ταῖσι, πὲρ ἡνιμεῖα τῶ βατράχων.
ἀδελφῶσας ἢ πικρονταῖς ἐ ἀποδα.
6 Ἐν Ἐπιγραμμαι] Lib. vi. cap. xvi. Epigr. iii. ut Portus ob-
servavit.
7 Κειραμμένων] Deest in Editt. præcedentibus: at legitur in 2
MSS Paris.
8 Ἐν Ἐπιγραμμαι] Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. ii. ut Por-
tus monuit.
9 Γυεῖσας. Φιαλῶσα. ᾤειφρ.] Confer Etymologum, qui vocem
hanc plenius exponit.
10 Δ'α.] Scribendum esse Δ'αα & alii jam ante monuerunt.
Vide Stephanum Byzantium v. Δαα.
11 Δαβήρ] Est ipsa vox Hebraica דַּבְרָה, quam lxx. Interpr. in
versione sua retinuerunt.
12 Δαδίον παρὰ πολλοῖς] Vide infra v. Δαλίον.
13 Ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἢ ἐπιεῖν ἡμνεὶ ὁ χλ. π. ἐ γύνις] Hæc verba.
desunt in Editt. Bileensi & Genevensi: reperiantur autem in E-
ditt. reliquis, itemque MSS. Paris. Confer etiam Suidam infra v.
Χλεῖνις.

Δάηρ. ἀνδράδελφ. και ἐπὶ κληρικῆς, δάειρ.

Δάειρα. ὄνομα κύριον.

Δαημονέτεροι. ἐμπειρότεροι.

Δαημονέταλ. ἐμπειρόταλ. Ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρ και τάξαι στρατίαν και ὀπλίσαι δαημονέταλ.

† Ἦσαν δὲ και τελετῶν ἀμφοτέροι δαημονέταλοι. και Δαημονετατων, ἐμπειρών, και ὅπισθιμόνων. Οἷα δὴ δαημονετατων τὰ πολέμια. † Πέμπη δὲ αρεσθευτιῶ τῆς τε Ἑλλήνων Φωνῆς δαήμονα, και δ Ῥωμαίων ἐ πάλῃ ἀνήκεστον, ὡς και τῆ πλιτίω Ῥωμαίων κτ' ποιήσιν γενέσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.

Δαί. τῆ μάχῃ. ἐν Ἐπιγραμμαι.

Ἄ² πάρ. αἱματόεν πολέμια μέλ. ἐν δαί, σάλπιγγ,

Και γλυκὺν εἰρήνας ἐκωσθχέισα νόμον.

Δαίαν³ ὀδόν. ἀγωνισκίον. ἢ ἐμπειρον. Σπὸ τῆ δαῆναι, ὅ ἔστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τῆ φιλόνηκον. Ὁ δὲ, και ποι δράσας κακὸν δαίον ἐλεγχόμεν, ὅμως ἦγε τιῶ ἡουχίαν.

Δαίζων. ἀγκύπιον. ἢ ὡσαύ τήνδε τιῶ μάχῃ καταμαχόμεν.

Δαίκλαμφοίς. ἀναιρεμφοίς.

Δαίμον. τῆ δαίμον.

Δαίξας. ἀγκύπιας. Φείρας.

Δαίς. ἡ μάχῃ.

Δαίς. Ἐν ἄλλοι τοῖς Θεοῖς δαίς καίεται.

Δαίρεον. σιωπῆ, ἢ πολεμικῆ.

Δάκεις. οἱ νῦν Πατζιναίται λεγόμενοι. † Ἦ δὲ θεῖα δάκ, τῆ δάκ, δάκη, και δάκεια, θεῖα ἰβόλα ἐρπετά. και δακέτας, ὁμοίως.

Δακνόμεν. εἰσχλέμην. Ὡσὸ τῆ τῆς ἰπποβορίας ἀναλωμάτων κακιστίου. 7 δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππουσ τρέφειν ὡσαύ και τῆ Λακωνικῆ αρεσθέζουσίαι κατάρτα. και γὰρ δὴ τῆτο οἱ Λακωνοδαίμονοι ἐν καλίερας ἔθισσαν μέγει. ἔτι δὲ αὐτῆ Οἰκδομά σε λάβοι, και ἀμβολα, ὅ τε ἵππ, και ἀ γυνά ποι μοιχὸν ἔχει. ὡς τῆτων πάλῃων δαπανηρῶν ὄντων και ὅπισθιμίον. τὸ δὲ δακνόμεν εἶπεν, Σπὸ τῆ αὐτὸν καλακεκλήσθαι ἔπω τῆ φρωμάτων.

Δακία⁸ χώρα. ἢ ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέρασ τῆ Ἰστρῃ χείρισ καλίερισ. και τυύτιω Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπτε, κακακωμῆς τῆς Ἰλλυριῶν τε και Μυσιῶν χώρας, ἡ γέμην ἀδυνάτας ἔσεσθαι τιῶ πέρασ ἐν μέ-

Δαήρ. Viri frater. Levir. Et in vocativo, δάερ.

Δάειρα. Daira. Nomen proprium.

Δαημονέτεροι. Peritiores.

Δαημονέταλ. Peritissimus. Alexander autem exercitus & instruendi & armandi peritissimus erat. Ambo autem caerimoniarum sacrarum erant peritissimi. Et δαημονετατων, valde peritorum. Utpote qui rerum bellicarum peritissimi essent. † Mittit autem legatum, & linguæ Græcæ peritum, nec Latine prorsus ignarum, adeo ut non videretur indignus, qui jure civitatis Romanæ donaretur.

Δαί. Prælio. In Epigrammate: Quæ festum antea classicum in bello cecini, tuba, & dulce in pace modulatus sum carmen.

Δαίαν ὀδόν. Rationem certandi. Vel, peritiam disciplinarum. A δαῆναι, quod significat discere. Vel, contentionem. Ille vero, quamvis redargueretur, quod facinus hostile perpetrasset, tamen quievit.

Δαίζων. Dissicans. Concidens. Vel prælio vincens.

Δαίκταμφοίς. Cæsis. Interfectis.

Δαίμον. Pro δαίμον. Dæmonis.

Δαίξας. Qui dissecuit. Qui concidit. Qui perdidit.

Δαίς. Pugna. Prælium.

Δαίς. Fax. [Aristophanes:] In foro Diis fax accensa est.

Δαίρεον. Prudentis, vel, bellicosi.

Δάκεις. Daces. Idem, qui nunc Patzinaitæ vocantur. At δάκη (a recto δάκ, δάκε) & δάκετα, serpentes venenosi. Et δακέτοις, idem.

Δακνόμεν. [Qui mordetur.] Qui vexatur. Qui curis conficitur ob sumptus equorum alendorum. Sumptuosum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulæ suæ imprecandi & execrandi inferuerunt, quæ talis est: Amor edificandi & procrastinandi te capiat; & equos alas, & uxor tua adulterum habeat. Hæc enim omnia sunt sumptuosa & damnosa. Dixit autem δακνόμεν, quod stragulis esset involutus.

Δακία. Dacia regio. Trajanus in Daciam trans Istrum sitam coloniam deduxit: sed Aurelianus eandem omisit, vastato Illyrico & Mœsia, desperans eam retineri posse, utpote trans Istrum sitam, & fluvii interclu-

1 Ἦσαν δὲ ἐπὶ τελετῶν ἀμφοτέροι δαημ. De quibus verba hæc fragmenti intelligenda sint discere poterit Lector ex ipso Suida infra v. Ἐπιγράμ. ἢ Εὐσπρίσι.

2 Ἄ πάρος αἱματόεν πολ. Distichum hoc est pars Epigrammatis. quod ex cod. MS. Anthologię ineditę integrum hic exhibebo. Ἄπατος Σιδανίς

Ἄ πάρος αἱματόεν πολέμια μέλ. ἐν δαί, σάλπιγγ,

Και γλυκὺν εἰρήνας ἐκωσθχέισα νόμον.

Ἄ γλυκὺν εἰρήνας ἐκωσθχέισα νόμον.

Δάκεις, ἐλεγχόμεν παρὰ τῆ καλίεριν.

P. item distichi posterioris adducit Suidas infra v. Κελευδῶν. Totum autem hoc Epigramma etiam ante nos edidit celeberrimus Bentleyus ad Epigramma Callimachi LX.

3 Δαίαν ὀδόν. — φιλόνηκον] Ex Enarratore Comici ad Raps pag. 254.

4 Ἐν ἄλλοι τοῖς Θεοῖς δαίς κ.] Aristophanes Vesps pag. 528. (361. Ed. Bal. P.)

5 Πατζιναίται] De illis vide Cedrenum pag. 775.

6 Δακνόμεν. εἰσχλέμην. Ὡσὸ τῆ τῆς ἰπποβορίας ἀναλωμάτων.] Περ, & quæ sequuntur, descripta iunt ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes pag. 123. (59. Ed. Bal. P.)

7 Δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν — ὅπισθιμίον] Totus hic locus repetitur infra v. Ἰσπρι. Vide etiam supra v. Ἀμφολόγ γῆ.

8 Δακία χώρα ἐν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέρασ τῆ Ἰστρῃ χείρισ.] Confer Eutropium in Breviario: ex quo totus hic locus verus videtur.

σοις τοῖς περὶ μοῖς ἀπειλημένω ἀφασόζεσθαι. ἐξα-
γαγὼν ἐν τῆς ἐκείσε Ῥωμαίους ἀπωκισμένους ἐκ τῆ
τ πόλεως καὶ τ ἀγρῶν, ἐν μέσῃ τῆ Μυσία κα-
θίστησε, τ χωρῶν ὀνομάσας Δακίαν ἢ νῦν ἐν μέσῳ
τ δύο Μυστῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων.

Δακρυόεντα. μὲ δακρύων.

Δακτυλήθεα. ἢ τῶ δακτύλῳ σφραδόνῃ. ἢ Καὶ δακ-
τυλήθεα ἔχον ἐοικέν λέγει τὸ ὄψον, ἢ ὡς θερμό-
ταλον ἀναδιδῶ τῆ γλώτῃ.

Δακτύλιος. ἢ σφραγίς. ἢ Ὁ δὲ Ἀνίβας ὁ Καρ-
χυδιῶν φράγγος, Μαρκέλλῳ τῷ ὑπάτῳ Σπυριανόν-
τῳ, ὅπως τὰ σώματι αὐτῷ, ὡς εἶδε τὰ τραύ-
ματα πάντα ἐπὶ τῆ τέρεθ, ἐπήνεσε μὲν ὡς φράγιόντι,
ἐπέκωψε δὲ ὡς φράγγον· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτῷ
ἀφαιρῶν, ἐτύπωσεν ὀπισθωλύ. † ἢ Σέκνοι καὶ ἐλε-
φάντιοι δακτύλιοι γυναιξίν εἰσι σύμφοροι.

Δάκτυλοι. ὡς πολλοῖς αἱ βάλανοι τῆς Φοίνι-
κος. καὶ παροιμία: Δακτύλῳ ἡμέρα. ἐπὶ τ βήμα-
θῶντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι, με-
γίστων λαχὼν τιμῶν.

Δάλδις. ἢ πόλις Λυδίας.

Δαλίον. ἔπος οἱ κωμικοὶ ἀφ' τῆ λ. ἢ Φέρε δὴ τὸ
δαλίον τὸδ' ἐμβάψω. ἢ ἐδόκεν γ' καθάρειαν σπιβά-
πῶνες τῶ πυρός. οἱ δὲ δαλίον γράφουσι.

Δαλός. λαμπράς. ἢ ξύλον σπύκαυμα. ἢ δαδίον ἢ-
μίφλεκλον. καὶ παροιμία: Δαλός εἰς πῦρ.

Δαμάγλιος. ὄνομα κύριον. ἢ Ἡρακλείωτις.

Δαμαλίτης. ὄνομα κύριον.

Δάμαλις. ζῶον.

Δάμαρτος. γυναικός.

Δαμασίφρων. ὁ ἀπατήσας δυνάμην. ἢ Πίνδα-
ρος. Δαμασίφρονα χρυσόν.

Δαμασκίως. ἀπὸ τόπων.

Δαμάσιος, Σπυρίκος Φιλόσοφος, Σύρος, Σιμ-
πλικίος καὶ Ἐυλαλῆς τῷ Φρυγῶν ὀμιλητῆς ἢ κ-
μαζεν ἐπὶ τῷ Ἰστανιανῶ χρυσῶν. γέγραπται αὐτῷ

1 Καὶ δακτυλήθεα ἔχον—ἀναδιδῶ τῆ γλώτῃ] Hæc sunt verba
Athenæi de Pithylio helluone, lib. 1. cap. vi. pag. 6. ut Por us e-
tiam monuit. Vide etiam infra v. Περικλοπίς, & v. Πύρρος.

2 Ὁ δὲ Ἀνίβας ὁ Καρχυδιῶν φρατ.] Fragmentum hoc legitur
apud Appianum De bellis Antibalais pag. 589. quamvis principium
de suo addiderit Suidas.

3 Σέκνοι καὶ ἐλεφάντιοι δακτύλιοι γυναιξίν εἰσι σύμφοροι.] Verba hæc
ad somnium interpretationem pertinent, quæ leguntur apud Ar-
temidorum lib. 11. cap. v.

4 Δάλδις. πόλις Λυδ.] Hinc Artemidorus dictus est Daldianus.
Vide supra v. Ἀρτεμιδῶρος.

5 Φέρε δὴ τὸ δαλίον τὸδ' ἐμβάψω] Hæc sunt verba Aristophanis
Pace p. 696. (471. Ed. Val. P.) sed ubi pro δαλίον legitur δα-
δίον, & versus integer sic se habet:

Φέρε δὴ τὸ δαλίον τὸδ' ἐμβάψω λαβῶν.

Neu rami quidem harum lectionum vel sensus vel metrum respu-
it, (dux enim istæ voces affinem habent significationem, & syllabi
prima tam in voce δαλίον quam δαδίον longa est) attamen vi-
deo veteres, cum de more hoc lustrandi loquuntur, voce δαλίον vel
δαλός potius uti solere. Euripides Hercule Furioso v. 928.

Μικρὸν δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρεν.

Εἰς χεῖρ' ὡς βάψειν Ἀλκμήνης τέκος.

I. e. Cum autem torrem manu dextra lustrandum esset filius Alcmene,
ut intingeret in aquam lustralem. Verbum posteriorem adducit e-
tiam Athenæus lib. 1x. pag. 409. ubi, quod obiter moneo, pro

fam. Romanos igitur, qui illic habitabant,
ex urbibus & agris eduxit, & in media Mœ-
sia collocavit: eamque regionem Daciam ap-
pellavit, quæ nunc in medio utriusque Mœ-
sia sita alteram ab altera separat.

Δακρυόεντα. Lacrymosa.

Δακτυλήθεα. Annuli pala. [Item, digitale.]
Et digitalia habens cibos edere dicitur, ut
eos quam calidissimos linguæ tradat.

Δακτύλιος. Annulus, quo sigillum impri-
mitur. Hannibal, Carthaginensium dux, Mar-
cello Consule mortuo, cadaveri ejus adstant,
cum omnia vulnera adversa vidcret, ipsum
quidem laudavit ut militem, sed vituperavit
ut ducem; annuloque ei detracto epistolam ob-
signavit. † Annuli ex succino & ebore con-
fecti mulieribus conducunt.

Δάκτυλοι. Sic vulgo glandes palmæ vocan-
tur. Et proverbium: Dactyli dies. De ho-
minibus fortunatis dicitur. Dactylus enim
Athenis maximos honores adeptus est.

Δάλδις. Daldis. Urbs Lydiæ.

Δαλίον. Torrem. Sic Comici per λ scri-
bunt, [non δαδίον. Aristophanes:] Age, tor-
rem hanc [in aquam] immergam. Putabant
enim torrem aqua tinctum vim lustrandi ha-
bere. Alii vero δαδίον scribunt.

Δαλός. Lampas. Vel, lignum adustum,
vel torris. Et proverbium: Torris in ignem.

Δαμάγχιος. Damagetus. Nomen propri-
um. Heracleota.

Δαμαλίτης. Damalites. Nomen proprium.

Δάμαλις. Vitulus. Juvencus.

Δάμαρτος. Uxoris.

Δαμασίφρων. Qui decipere potest. Fallax.
Pindarus: Fallax aurum.

Δαμασκίως. Damascenus. A loco sic dictus.

Δαμάσιος. Damascius, philosophus Stoi-
cus, Syrus, Simplicii & Eulalii Phrygum a-
micus familiaris: floruit sub Justiniano.

Ἀλκμήνης τέκος legitur Ἀλκμήνης γένος. Subjungit ibidem A-
thenæus: Ἐπὶ δὲ (χερσὶν) ὕδαρ, εἰς ὃ ἀπίσταν δαλὸν ἐν τ βωμῷ
λαμβάνοντες, εἴθ' ἢ τὴν θύσαν ἀππύλιν. καὶ τέτρα ἀφαιρῶντες τὸς
παρθένας ἤνιζον. i. e. Est autem χερσὶν aqua, in quam immerge-
batur turrem, sumptum ab ara, in qua sacrificium faciebant; eoque
omnes, qui aderant, aspersos lustrabant. Helychius: Δαλίον, δα-
λίον. ἐν ταῖς ἱεροποιῖαις εἰσάγει τ δαλὸν ἐμβάψων εἰς τὴν χεῖρ' αὐτοῦ, &
ἀφαιρῶντες τ βωμῶν. Hinc igitur & apud Aristophanem loco ante
laudato δαλίον potius quam δαδίον scribendum esse existimo.

6 Ἐδόκεν γ' καθάρειαν σπιβάπῶνες τ πυρός] Locus hic est muti-
lus, qui sic suppleri potest, εἰ δόκεν γ' καθάρειαν, εἰς ὕδαρ ἀππύλιν-
τες δαλὸν, ὃ ἐν τ βωμῷ ἐλάμβανον.

7 Ἡρακλείωτις] Hanc vocem ex optimo MS. Paris. A. addidi,
quæ in prioribus Edit. desideratur. Damageti autem hujus men-
tionem facit ipse Suidas infra v. Δημοκλέους Θεράξ, ubi eum expresse
Heracleotam vocat.

8 Πύρρος] Olymp. Od. xiii.

9 Εὐλαλῆς] Sic habet MS. Paris. A. At MS. alter Ἐλαμίης: quam
lectionem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsonio. Idem e-
tiam in alio quodam codice MS. se reperisse testatur Εὐλαλῆς.
Prioribus Edit. omnes exhibent Ἐλαμίης. At veram lectionem esse
eam, quam ex MS. Paris. A. in textum recepinus, patet ex ipso
Suida infra v. Περικλοπίς, ubi idem philosophus recte Εὐλαλίον vo-
catur; quamvis apud Agathiam, unde locum istum a Suida de-
promptum esse infra monemus, hodie legatur Εὐλάμιος.

Ἐπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς Ἄρχαῶν, καὶ Φιλόσοφους Ἱσορίας.

Δάμασος, Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιίαν Ἀρούς, πολλὰ καὶ σύντομα ἠρωϊκῶς μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀρθοδοκονόμητις ἐπὶ Θεοδοσίῳ βασιλείῳ ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

Δαμάστις, Σιγείδης, ἀπὸ Σιγείας ἡγῆς τῆς Τρωάδος, Διοξίππου υἱός, γενεὴς πρὸ τῆς Πελοποννησιακῶν, σύγχρονος Ἡροδότου, ἔϋπλαστοτάτων, ἱστορικός. γέγραφε εἰς τὴν Ἑλλάδι γενομένων. Περὶ γένεων καὶ παρθένων ἑῖς Ἴλιον φραθυσσαμύδων βιβλία δύο. Ἐθῶν κατὰλογον, καὶ πόλεων. Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν καὶ ἄλλα συχνά. γέγραφε δὲ Ἑλληνικῶς μαθητὴς.

Δαμάτειρα. ἡ δαμάτειρα.

Δαμαίων. κύριον.

Δαμάρτυρα. δαμαδένια, ἢ Φονδύγενια. καὶ Δαμῆνα, δαμαδοτήνα.

Δαμιανός, Ἐφεσίτης, ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἐνεγράφη ὑπὸ τῆς βασιλείας Σδύητος, καὶ Βιθυνίας ἡγεῖε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ, τὴν ἐκ τῆς Ἐφέσου ἀπολεινομένην εἰς τὸ ἱερόν, θολικῶς κατεσκευάσατο.

Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ παρὰ φιλοσοφίας, ἀποδημίας τε αὐτῷ ἀναγέγραφε, ὧν κοινωῆσαι καὶ αὐτὸς φησὶ καὶ γνώμας, καὶ λόγους, καὶ ὅποσα ἐς παρῶν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἦκεν εἰς Νῖνον. ὁ παρῶν εἶπεν δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος, καὶ σιωπῶν αὐτῶν, ὅ, τι μάταιοι μνημονύων. Φωνὴ δὲ ἡ αὐτῶν Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως ἀράτησα. τὸ γὰρ λογιεῖσθαι οὐκ εἶχεν, ἀτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάρῳ. ἀφ᾽ ἑαυτοῦ δὲ ἀναγράψαι, καὶ ξυμμοσίαν, καὶ ὅ, τι ἔκαστος, ἢ εἶδεν, ἀναλυπῶσαι, καὶ Ἐπομνήματα ποιᾶν δὲ ξυμμοσίαν, σφόδρα ἰκανὸς ἦν. † Οὐ μὲν αἰς δύοιν γε ἀμελήσαι τῶν, τῆς τε ἀνδρείας, ἢ ἡρώδου Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρβαρον ἔθνη, καὶ λητεία, ἢ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων πῶ ὄντα τῆς σοφίας, ἢ τὴν Ἀράβιον τρέπον ἐς ξυμμοσίαν τῆς τῶν ζώων φωνῆς ἤλθεν. ἔμαθε δὲ τῶν διὰ τῶν τῶν Ἀράβων παρθένων.

more Arabum voces animalium intellexit. Atque id, cum per Arabiam iter faceret, didicit.

Δάμινα. ἐδάμαζε.

Δάμνημι. δαμάζω.

Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων ἐν ᾧ φησιν, ὅτι ἡ χροσιῶ ὄντι κεφαλῶν

1 Περὶ ἀρχαῶν] Opus hoc in diversis Europæ Bibliothecis hodie adhuc MS. exstat, & ipse id Oxonii in Bibliotheca Collegii Corporis Christi vidi, satis ipsiſſo volumine constans.
2 Φιλοσοφία ἱστορία] Hujus operis partem fuisse vitam Iſidori Philoſophi, ex qui proluxa apud Photium excerpta leguntur, recte viri docti conjecerunt. Supra enim v. Γρηγόριος ἀδελφ. Suidas fragmentum ex Damascii historia Philoſophica adducit, quod ἀπολλωνίῳ quoque legitur apud Photium in Excerptis ex vita Iſidori Philoſophi, ut Le. torem ibi monemus.
3 Δάμασος, Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἐποπ.] Hæc descripsit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide pag. 142.
4 Γῆς] Hæc vox supervacanea est: nec agnoscit eam codex Vaticanus, teste Pearsonio.
5 Τῶν πᾶσα πᾶσι] Sic habent: MSS. Paris. itemque Editt.

Scriptit commentarios in Platonem, & de Principiis, & Historiam Philosophicam.

Δάμασος. Damafus, Episcopus Romæ, elegantissimi in versibus componendis ingenio præditus, multa eaque breviter carmina metro heroico scripta edidit, & octogenarius sub Theodosio Imperatore mortuus est. Scriptit & alia multa.

Δαμάστις. Damastes, Sigeensis, e Sigeo urbe Troadis, Dioxiippi filius, vixit ante bellum Peloponnesiacum, æqualis Herodoti, homo ditissimus, & historicus. Scriptit de rebus in Græcia gestis. De parentibus & majoribus eorum, qui expeditionem Trojanam susceperunt, libros duos. Gentium & urbium catalogum. De Poetis & Sophistis; & alia multa. Fuit Hællanici discipulus.

Δαμάτειρα. Domitrix.

Δαμαίων. Damæon. Nomen proprium.

Δαμάρτυρα. Domitum, vel interfectum. Et δαμῆνα, domitum fuisse.

Δαμιανός. Damianus Ephesius, Sophista, ab Imperatore Severo inter Consules relatus est, & Bithyniæ præfuit, & porticum, quæ ab urbe Epheso ad templum usque pertinet, tholis ornavit.

Δάμις. Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic apud Apollonium philosophatus, ejus peregrinationes descripsit, in quibus se quoque comitem ejus fuisse scribit: itemque sententias, & orationes, & prædictiones ejus. Apollonius enim Antiochia Ninum venit: ad quem Damis iste Ninus accessit, ejusque consuetudine est usus, memoriæ mandans, quidquid ex eo didicerat. Dictionis ejus, ut Assyrii, mediocris est. Orationis enim elegantia, utpote apud Barbaros institutus, carebat: at colloquia memoriæ mandare, & sermones familiares, & quicquid audivisset vel vidisset, stilo exprimere, & hujusmodi commentarios conscribere satis commode poterat. † Ita tamen ut hæc duo non prætermittam: primum, fortitudinem, qua fretus Apollonius barbaras & latrocinii infestas, nec Romanis subjectas gentes peragravit; & deinde sapientiam, qua id, cum per Arabiam iter faceret, didicit.

Δάμινα. Domabat.

Δάμνημι. Domo.

Δαμόκριτος. Damocritus, historicus. Taceticorum libros duos scripsit. Item de Ju-

Mediolanensis & Veneta. Quare miror unde Editt. Basileensis & Genevensis suum παλαιότατον hausserint.
6 Δαμάστιος] Duo MSS. Paris. habent δαμάρτυρα.
7 Δαμιανός Ἐφεσίτης, σφ.] De hoc plura lege apud Philostratum de Vit. Sophist. lib. II. pag. 601.
8 Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος — εἰς ἀδελφῶν εἶπεν] Hæc sunt verba Philostrati lib. I. de Vit. Apoll. cap. III. ut Pearsonius etiam observavit.
9 Περὶ σοφίας δὲ αὐτῶν Δάμις — ἰκανὸς ἦν] Hæc etiam sunt verba Philostrati lib. I. cap. XIII.
10 Οὐ μὲν αἰς δύοιν γε ἀμελήσαι — παρθένων] Hæc leguntur apud eundem Philostratum lib. I. de Vit. Apoll. cap. XIV. ut etiam Pearsonius observavit.
11 Ὅτι χροσιῶ ὄντι κεφαλῶν παρῶν.] Eadem repetuntur infra v. Ἰούδα.

προσεκίτην, καὶ χ' ἐπ' αἰτίαν ξένον ἀχθούσης προσέφερον, καὶ χ' λεπτὰ τὰς σάρκας διέζαινον, καὶ ἕτας ἀνήεν.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύνδρομοι, ὡς Ἀθηναῖος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν καὶ ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ.

Δαμόπρατος, ἰσρικός. Ἑλληθικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι καὶ πρὸς τῆς ἐνύδρου μαλικῆς καὶ ἕτερα σύμμιξα ἐχόμενα ἰσορίας.

Δαμόφιλος, Φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀναθρέψατο Ἰβλιανός, ὁ ἐπὶ Μάρκῃ τῷ βασιλέως ὑπάτος· γεράφας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι βύθηται ἐπὶ ταῖς τῷ βιβλίῳ ἰσορίας. Φιλόβιβλος. φῶτος πρὸς ἀξιολόγησαν βιβλίων, πρὸς Δόλλιον Μάξιμον. Περί βίῃ στρατιῶν καὶ ἕτερα πάμπολλα.

Δαμάμαχα. τὰ δημοσίᾳ ἀδόμητα. Ἀεισπορίας. Ταῦτα δὲ λέγει Χαρίτων δαμάμαχα καλλιόμων τὸ σφὲν ποιητικὸ ὑμνῶν.

Δάμων. ἵνομα κύριον.

Δαμοίτης. κύριον.

Δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρὸν. Καλλιμαχος. Δανά ξύλα κέασμα. ταστέτι, χρίσμα.

Δανάη. ἵνομα κύριον. ἢ Ἀκείσθια. τὸ Κεῖθρη καὶ σὺ. ὅτι εἰ Δανάη ἢ Ἀκείσθια. ταύτης γὰρ δυσπεθῆς πρὸς πνα δίκαιον ἀπαλήσσης, σφός τις πρὸς αὐτῷ ἀπεφθέγγατο. Κεῖθρη καὶ σὺ καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ Δανάης ἐλύρωσεν ὅδε Φρένα. ταστέτιν, ὁ λευσός.

Δαναῖς, Δαναῖδος, καὶ Δαναίδων. ἔστι παρομοία ἐν τῷ Ἀπλησίᾳ.

Δανάκη. τὸ το νομισματός ἐστι ἵνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδούσας, ὡς Ἀχρευσίας ἐπίβαθρον. Ἀχρευσία δὲ ἔστι λίμνη ἐν ἄδρα, ἡ ἄρα πορθηθούσας οἱ τελευτῶντες. τὸ πρῶτον μὲν νομισμα τὸ πορθημὶ δίδούσας. Ἐπιχερῆ τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δ. κ. κ. κ. ὡς ἔχοντα εἰς μικρὰς παραγματίδας.

1 Ἀλλοῦ κλά. Ex hoc opere nonnulla in sextum librum Excerciorum suorum translulerat Sopater, teste Photio Cod. clxi. pag. 339.

2 Δαμόφ. Suidam hunc Bithynum fuisse discimus ex Juliano, qui eius meminit in Miserogetone, ut observavit Valesius ad Histor. E. clcl. pag. lib. vi. c. p. 1.

3 Φιλόβιβλος. πρὸς ἀξ. Locum hunc, delecta voce πρὸς, sic legendum puto, φιλόβιβλος, ἢ πρὸς ἀξιολογήσαν βιβλ. Quid enim vox πρῶτος hic sibi velit, non video. Caterum, similis argumenti hunc olim etiam scripsit Telephus Pergamenus, inter cuius opera Suidas infra & hoc recenset: Βιβλικῆς ἐμπιπelas βιβλία γ' ἐν οἷς διδάσκει πρὸς κήσσης ἀξία βιβλία. His addi potest Pailo Byblus, quem itidem Suidas πρὸς κήσσης κῆ ἀλλοστῆς βιβλίων scripsisse suo loco refert.

4 Περί βίῃ στρατιῶν. Sic habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. excusum est πρὸς βίῳν στρατ. quae lectio quamvis sensum non mutat, malui tamen fidem Aristorum sequi.

5 Ἀεισπορίας. Pace pag 684. (467. Ed. Bas. P.)

6 Καλλιμαχος. Imo Homerus, apud quem Odyss. O. v. 321. rectius sic legitur:

—Ξύλα δανά κέασμα.

Vide ibi Eustathium.

7 Κεῖθρη ἐ σὺ. ὅτι εἰ Δανάη. Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀκείσθια.

8 Δανάη. Recte Etymologum v. Δανάη, confer etiam Sui-

daeis: in quo opere ait, eos aureum afini caput adorare, & septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare & interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Δαμόξενος. Damoxenus, Atheniensis, Comicus. Ex fabulis ejus sunt, Syntrophoi, ut Athenæus ait libro tertio Dipnosophistarum: & Seipsum lugens, ut idem ait libro xi.

Δαμόπρατος. Damosstratus, historicus. Scripsit Halienticorum libros xx. Item, de divinatione per aquam: & alia miscellanea historica.

Δαμόφιλος. Damophilus, Philosophus & Sophista, alumnus Juliani, qui sub Marco Imperatore Consul fuit. Scripsit multa: inter quae in Bibliothecis haec a me reperta sunt. Philobiblus, sive de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: & alia plurima.

Δαμάμαχα. Carmina, quae publice canuntur. Aristophanes: Talia de Gratiis pulchricomis carmina sapientem poetam publice canere oportet.

Δάμων. Damon. Nomen proprium.

Δαμοίτης. Damoetes. Nomen proprium.

Δανά [ξύλα.] Arida ligna. Syllaba δα longa est. Callimachus: Ligna arida findere.

Δανάη. Danae. Nomen proprium. Acrisii filia. τὸ quoque sibi iudicium. Non enim es Danae Acrisii filia. Cum enim mulier ista aegre adduci posset, ut in iudicio se sifteret, philosophus quidam his verbis eam allocutus est: Sibi tu quoque iudicium, &c. Et Danaes animum aurum flexit. [In Epigrammate.]

Δαναῖς. Danais, Danaidis, & Danaidum. De his vide proverbium in v. Ἀπλησία.

Δανάκη. Danace. Est nomen nummi, quem olim cum mortuis sepeliebant, ut eum nauti loco pro trajectu Acherusiae [Charonti] solverent. Acherusia autem palus est apud Inferos, quem mortui trajiciunt, ante dictum nummum portitori dantes. In magna Antiochia, urbe Syriae, frequens est Danicum, quo ad minores negotiationes utuntur.

dam infra v. Καρχαδονία, & v. Πορθημῖον; itemque Casaubonum ad Theocrit. cap. iv. & celeberrimum Bentlejam ad Fragm. Callim. cx.

9 Ἀχρευσίας ἐπίβαθρον] Respexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. Δανάη: ubi poeta δανάη vocat νεὸς Ἀχρευσίας ἐπίβαθρον, i. e. mercedem pro nave Acherontica concedenda. Hodie quidem vulgo editur νεὸς Ἀχρευσίας ἐπίβαθρον: sed cum τὸ Ἀχρευσίας metrum versus respuat, If. Casaubonus loco ante laudato recte Ἀχρευσίας ejus loco restituisse mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam τὸ Ἀχρευσίας, quod in dicto fragmento Callimachi est epithetum navis, male pro paludis nomine hic accepisse; cum Graeci nautum, sive mercedem quae pro trajectu solvitur, non appellant ἐπίβαθρον φυλάσσης, vel λίμνης, vel ποταμῆ &c. sed ἐπίβαθρον νεὸς, ut ex scriptoribus veteribus conat. Fuit quidem olim palus quaedam, cui Ἀχρευσία nomen erat, ut veteres Geographi docent: sed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam respexisse diximus, certum est τὸ Ἀχρευσίας, sive malis Ἀχρευσίας, esse epithetum navis, non vero paludis.

10 Ἐπιχερῆ τῇ μεγάλῃ Ἀντ.] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem Δανάη, sed Δανικόν, quam vocem novi articuli initium esse oportebat. Caterum, eadem verba defunt in antiquissimo MS. Paris. A.

11 Συρίας. Sic recte etiam habet Edit. Mediolanensis. At in ceteris Edit. inepte legitur σφίνας, quod Portus tamen bona fide in versione sua expresserat.

Δανείσασθαι. τῆστι τὸ χρῆσασθαι αἰρετάπερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσασθαι, ἐπὶ φίλων· τὸ δὲ δανείσασθαι, πρὸς τοὺς τυγχόντας. καὶ δανειστής, ὁ δανείζων.

Δανότατα. ξύλα ξηρότατα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνος πινός δαξισμῷ τῆς καρδίας παύσασθαι ἰπλάμυρον.

Δάχοϋ. εἰς ἔστιν οὗτ' ἢ περιμετρῶν Φιλίππου τὰ Θεσσαλῶν παράγματα.

Δαπαρῶν. ἢ τὸ ἀναλίσκην ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπαρῶς ζῆν, καὶ ἀπαρῶν, καὶ δαπανῶν τὴν ἕσσαν. ἔπιτο Δημοσθένος καὶ οἱ ἄλλοι δικαστικοὶ τῆστι χρῆσιν τῶν ὀνόματι. Θεωδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανῶν φησὶν ἀντὶ τῆς, εἰς ἀνάλωμα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Δάπεδον. ἔδαρ' ἢ Ὀμηρ'.

Οἱ δὲ Θεοὶ παρὰ Ζηνὶ κατ' ἤμενοι ἠεροῶντι χρυσεῶν ἐν δαπέδῳ.

Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ Δάπιδαι, τοῖς τάπιδαι. ἔπιτο γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ· Οὐδ' ἔν δάπιδαι ἔστα καταδαρῆναι.

Δάπιδω. τὸ μὲν ἀσπαραγμῷ ἔδιδω. ὅσῳ καὶ δαρδάπιδω λέγεται. Βάρεϊ. Καὶ ἀπλάγχνα δαρδάπιδων.

Δάρας. Ἡεροῶντι. Ῥωμαίων δὲ ἰππεῖς ἦσαν ἀργυρῆς ἰππεῶν, οἱ τὰ πρὸς τὴν πόλιν ἐς Δάρας μάχην διένεγκαν.

Δαρσάνεις. ὄνομα ἔθους. καὶ Δαρδάνειοι.

Δαρειῖς. Τὸν τρίτον ἀνθέρμα ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πενήκοντα ταλάντων Δαρειῖς χρυσοῦ, τὰς δεκάτας.

Δαρεικός. νόμισμα πῶ χρυσοῦν, ὅσῳ Δαρειῖ' ὄσῳ ἐπετίθει. Ἡεροῶντι ὡς αὐτὸν ἀσπαραγμῶν Ἀριστοφάνης, καὶ τριχίλις δαρεικῶν αὐτῷ διδόν', ἔδεν ἐπιφέρεισθαι ἔφη τῷ Περσικῷ πλῆθει, ποιούτῃ χρυσοῦν διαίτη. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἀργυροῦν ἀσπαραγμῶν. † Τῆστι τῷ Δαρειῖ ἠελιμῆτι ὁ φρατὴρ, καὶ θυγατέρα μινειάδες, χρεῖς τῷ ναυτικῷ σὺν ἰππεῦσιν, ἐβδωμήκοντα. νῆες δὲ ἑξακόσσιαι συλλέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

Δαρεικός. εἰσὶ μὲν χρυσοῦν στατήρες οἱ δαρεικοί.

1 Δανείσασθαι. τῆστι τὸ χρ.] Vide quæ hac voce disputat Salmafius de Usur. cap. 11.
2 Δάχοϋ. εἰς ἔστιν ἔπιτο σπ.] Ex Harpocracione.
3 Δαπανῶν τὴν ἕσσαν.] Duo MSS. Paris. habent, δαπανῶν τῆ ἀσπαραγμῶν· quod aspernan dum non est.
4 Ὀμηρ'.] Il. Δ. v. 1.
5 Οὐδ' ἐν δάπιδαι.] Hinc emendandus Aristophanes Pluto pag. 55. apud quem invito metro hodie legitur ἐν δάπιδαι. Olim tamen in quibusdam exemplaribus recte scriptum fuisse ἐν δάπιδαι, non solum probat hic locus Suidæ, sed etiam expresse testatur Schol. Aristoph. ad Vespras pag. 479. his verbis: Δάπιδαι, τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδαι λέγουσι. καὶ δάπιδαι, τὰς τάπιδαι. ἐν δὲ πῶ ἀσπαραγμῶν δάπιδαι ἔστιν ἐπὶ τῷ Πλάτῳ· Οὐδ' ἐν δάπιδαι ἔστα καταδαρῆναι. ἀντὶ τῆς τάπιδαι.
6 Δάπιδω. τὸ μὲν ἀσπαραγμῷ ἔδιδω.] Huc spectant verba Athenæi lib. viii. pag. 363. Ἐπὶ τῷ ἀσπαραγμῷ ἐπιμελῆς ἐστὶν οὗτ' ἐν τῷ δάπιδω καὶ ἀσπαραγμῷ.
7 Περσικῶν.] De Bello Pers. lib. 1. cap. xviii. pag. 52. ex quo locus hic, quem Suidæ suo more interpolavit, sic scribendus est, ἠεροῶντι δὲ ἰππεῶν ἕσσαν, οἱ δὲ πρὸς τὴν πόλιν &c.

Δανείσασθαι. Fœnori dare. Huic præferendum est τὸ χρῆσασθαι, i. e. utendum dare absque fœnore. Nam τὸ χρῆσασθαι inter amicos tantum locum habet: τὸ δανείσασθαι vero, inter quosvis. Et δανειστής, fœnerator.

Δανότατα [ξύλα.] Ligna maxime sicca.

Δαξισμός. Morfius. [Dicebat vero,] eum propter lassitudinem aliquam & cordis dolorem a volando cessare.

Δάχοϋ. Daochus. Hic unus est ex iis, qui res Thesalorum Philippo prodiderunt.

Δαπανῶν. Non simpliciter significat sumptus facere, sed splendide vivere, & opes abligurire, & bona dilapidare. Ita Demosthenes & alii oratores forenses hac voce usi sunt. Apud Thucydidem vero δαπανῶν τὴν πόλιν significat, urbem in magnos sumptus conjicere.

Δάπεδον. Pavimentum. Solum. Homerus: Dii vero apud Jovem sedentes consultabant aureo in pavimento.

Δάπιδας. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes. Et δάπιδαι, idem quod τάπιδαι, tapetibus. Sic enim Attici. Aristophanes Pluto: Neque in tapetibus dormire licebit.

Δάπιδω. Cum dilaceratione edo, [five, avide devoro:] quod & δαρδάπιδω dicitur. Babrius: Et viscera avide devorans.

Δάρας. Daras. Procopius: Romanorum vero equitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad Daras [cum Persis] pugnaverant.

Δαρδανός. Nomen gentis. Et Dardanii.

Δαρειῖς. Daretii. Tripodem dedicasse centum librarum, & quinquaginta talentorum auri Daretii pro decimis.

Δαρεικός. Daricus, nummus aureus, quem Darius primus eudi jussit. Cum Xerxes legatos ad Aristidem mitteret, eique tria millia Daricorum offerret, Aristides respondit, se non curare Persicas divitias, dum tali victus genere uteretur. Forte autem tunc pane cibario vesceretur. † Cum hujus Darii exercitus numeraretur, inventa sunt dcc. millia hominum, præter copias navales, cum equitibus. Sexcentæ autem naves adversus Scythas collectæ erant.

Δαρεικός. Darici sunt aurei stateres: quo-

8 Τὸν τρίτον ἀνθέρμα ἐξ ἑκατ.] Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate Simonidis, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Σιμωνίδης.
Φημὶ Γίλων, Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θεασπέελλον, Παῖδας Δεινομήδους τὸ τρίτον ἀνθέρμα, Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν & πενήκοντα ταλάντων Δαρειῖς χρυσοῦ τὰς δεκάτας δεκάταν.
Idem Epigramma ante nos publici juris fecit Cl. Richardus Bentlejus in docta & recondita eruditionis plena Dissertatione de Phalaridis Epist. pag. 458. ubi monet τὸ Δαρειῖς corruptum esse, ejusque loco scribi debere Δαρειῖς. Rationes, quas ad confirmandam emendationem istam affert, apud ipsum legat Lector.
9 Ἡεροῶντι ὡς αὐτὸν ἀσπαραγμῶν. Ἀριστοφ.] Scribe, Ἡεροῶντι ὡς αὐτὸν ἀσπαραγμῶν, καὶ τριχίλις. Vide supra v. Ἀριστοφάνης.
10 εἰσὶ μὲν χρυσοῦν στατήρες.] Hæc, & quæ sequuntur, desumpta sunt ex Schol. Aristoph. ad Eccles. pag. 741. 742. Vide etiam Harpocracionem, apud quem eadem leguntur.

ἠδύνατο δὲ ἕκατ' αὐτῶν ὄσφρ καὶ ὁ ὄσφρ τοῖς Ἀλ-
πικαῖς ὄνομαζόμενον χρυσοῦς. οὗκ ἔστι Δαρεῖς τῷ
Ξέρξῃ πατὴρ, ἀλλ' ἄφ' ἑτέρου πινός παλαιότερου βα-
σιλέως ὀνομάσθησαν. λέγουσι δὲ πινες δύνασθ' τὸν δα-
ρικὸν δραχμὰς ἑξήκοντες εἴκοσι. ὡς τὸς πέντε δαρι-
κὰς δύνασθαι μῖαν ἑξήκοντα.

Δαρεῖς. Ἀλέξανδρος, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς,
πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα σιναΐφας πόλι-
μιον, τῆτον χ' κερὰτ' νικᾷ. καὶ αὐτῆται εἰς διαλ-
λαγὴν ἔλθειν, καὶ δῶνα αὐτῶ καὶ τιμὴν θυγατέρα
Ῥοξάνην πρὸς γάμους κοινωσίαν. ὁ αὐτὸς Δαρεῖς ὑ-
πὸ τῆ ἰδῆς Σιλαξάπης ἀναιρεῖται, ᾧ Βέσθ' ὄνομα·
ὃ πρὸς ἀγῆ τ' κεφαλῆν Ἀλεξάνδρῳ τῶν Μακεδόνων.

Δάσ. λαμπάς. Πῦρ τε ἐν δασὶ καὶ φακέλος πρί-
σι κεχειρισμένους κομίζοντες, τιμὴν πλάττω ἀνάπτουσι.
καὶ αὐτῆς τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μά-
λα ἀβραῖα, καὶ φωνηαῖς ὑφ' ἑνὶ ὑψηλῶν κεκο-
σμημένοις ἑπιτεθέντες, ὑπὸ δασὶν ἐπακμαζύσασιν τῶ
πυρὶ, καὶ τὸν ὑμῆμιον ἀδυσῶν γυναικῶν, κομιδῆ-
ναι μὲν χρῆσταις γαμυλῆς τε καὶ κερτόμε.

Δάσασθαι. Διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος. Ἐς τρεῖς
μείρεσσιν ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὰ περὶ τὸν στρατόν.

Δάσις. ὁ δασύς.

Δάσις. ὁ πολύσις.

Δασμολογία. Φορολογία. καὶ δασμολογία, Φορο-
λόγοι.

Δασμολογῶ. σιναΐφω δασμῶς. Πλάτων μὲν ἀ-
τελεῖς φόρον τὸς παρ' αὐτὸν Φοιτῶντας ἐποίησεν οὐδὲ
δασμολογεῖς, καὶ παρ' ἐκόντων καὶ ἀκόντων λαμβά-
νεις.

Δασμῶς. μερισμῶς. Φόρος ἄπαγωγῆ. Ξενοφῶν
εὖρον δὲ καὶ πάλαι εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους
δεχασπῆα. καὶ αὐτῆς Ἀθηναῖοι δὲ δέισαντες τὸν Μί-
νωσ' ἄλλον, ὑπέστησαν δασμὸν οἷσιν εἰς Κρήτιν, ὃν πι-
να ἀν' ἐκείνῳ διχασμῶσεν.

Δασμοφορῶ. δολικῆ.

Δάσσησι. Διασπάσσησι. χ' μέρη φαγῶνται, καὶ
μεριῶνται.

Δασπλήτα. τιμὴ ἐπὶ κακῶ πρὸς πελάζουσαν. ἐν
Ἐπιγράμματι.

Σὴν γ' ἐγὼ δασπλήτα διασπῶ, οἷά τε πι-
κρῶ

Νύκτα χλαπῆσσω τιμὴν Ἀχρονιάδα.

Δασπλήτης γ', ἢ Ἐριμύς.

Δασύπτης. λαγῶς. καὶ παροιμία. Πρῶτον χελώνη
ὄσφραμεῖται δασύποδα. ἐπὶ τῷ ἀδιωτάτῳ.

Δασύπτης κρεῖν ὄσφραμεῖ. ὁ λέγει ἐπὶ τῷ ὄσφρα-
μεῖ.

1 Τα ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλ.] Fragmentum hoc esse Aeliani discimus ex v. Ἰσχυροῦ, ubi pars hujus loci addito nomine Aeliani repetitur. Vide etiam v. Ἰσχυρ.

2 Δάσις.] Scribendum est Δάσις, eaque vox suo loco restituenda. Τὸ Δ enim & Δ propter similitudinem scripturae saepe confunduntur, cujus generis σφάλματα apud Hesychium non pauca occurrunt.

3 Πλάτων μ' ἐπέλεξεν φόρον τὸς παρ' αὐτὸν φοιτῶν.] Fragmentum

rum singuli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. Non autem a Dario Xerxis patre, sed ab alio quodam antiquiore Rege nomen acceperunt. Quidam autem dicunt, Daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque Darici valeant minam argenti.

Δαρεῖς. Alexander, Macedonum Rex, bellum Dario Perfarum Regi intulit, eumque devicit. Darius autem pacem ab Alexandro petiit, oblati ei nuptiis filiae suae Roxanae. Idem Darius a Besso, quodam Satraparum suorum occisus est; qui caput ejus ad Alexandrum attulit.

Δάσ. Fax. Lampas. Ignemque in facibus, & fasciculos pice unctos ferentes, palmulam remi incendunt. Et iterum: Frustra [corporis] lectis admodum delicatis & stragulis magnifica quadam textura ornatis imposita, sub splendentibus igne facibus, & mulieribus hymenaeum canentibus, cum nuptiali & fescennina chorea portari jussit.

Δάσασθαι. Divisisse. Herodotus: Xerxes toto pedestri exercitu in tres partes divisit.

Δάσις. Densus. Hirsutus.

Δάσις. Umbrosus.

Δασμολογία. Tributorum exactio. Et δασμολογία, tributorum exactores.

Δασμολογῶ. Tributa colligo. Plato quidem discipulos suos nulla accepta mercede gratis docebat: Tu vero tributa exigis, & tam a volentibus quam involentibus [mercedem] accipis.

Δασμῶς. Distributio. Tributi pensio. Xenophon: Invenere autem etiam XVII. equuleos, qui aiebantur, ut Regi tributi loco darentur. Et iterum: Athenienses autem metuentes classem Minois, promiserunt se tributum in Cretam laturos esse, quodcumque ille postulasset.

Δασμοφορῶ. Tributum pendo. Dativo gaudet.

Δάσσησι. Dilacerabunt. In frustra dissectum devorabunt, & dividunt.

Δασπλήτα. Nocendi causa ad aliquem accedentem. Sive, cujus accessus malum alicui affert. In Epigrammate: A te enim separari, mali gravissimi instar mihi est, idque non minus metuo, quam tristem mortem. Δασπλήτης enim est epithetum Furiae.

Δασύπτης. Lepus. Et proverbium: Citius testudo leporem cursu praeverterit. Dicitur de re, quae fieri non potest.

Δασύπτης κρ. Lepus pulpamentum concupiscit.

hoc legitur apud Laertium Sprengero, ut Pearsonius recte observavit.

4 Φόρος ἀπαγωγῆ] MSS. Paris. itemque codex Vatic. teste Pearsonio, habent φόρος ἀπαγωγῆ. Sed lectio vulgata preferenda est.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. VII. pag. 600. (461. Ed. Henr. Steph. P.)

6 Λέγεται ἐπὶ τῷ ἐπιθυμῶντι παρ' ἀλλοτρίου. Diogenianus proverbium hoc sic exponit. Ἐπὶ τῷ ὄσφρα μὲν ἄλλων. (lege παρ' ἄλλων) ἐπιζητούντων, ἃ παρ' ἑωπιῶν ἔχουσι. Vide & alios paroemiographos.

μηδὲ παρ' ἄλλω γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτὰς.

Δαίεισθαι, καὶ δαπιλαί. Δαπεῖσθαι μὲν, τὸ με-
εἰζεσθαι. Δαπιλαί δὲ, οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατη-
τῶν αἵρεσιν, δίκης ἐπὶ εἶδ'. ὅπότε γὰρ κοιναγοῖεν πνευ-
σὲς ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βέλωντο ἀφ' ἑαυτῶν τὰ κοινὰ,
οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βελόμενοι τοῖς μὴ βελόμενοις
εἰς δατητῶν αἵρεσιν. ἔπω Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δα-
πιλαί κυρίως, οἱ τὰ κοινὰ ἀφ' ἑαυτῶν τοῖς μὴ βε-
λομένοις.

Δᾶπις, Πέρσης ὅς ἐπετίθδυσεν ἐλλυιζέιν. ὃν
λέγουσι Φάναγ χείρομα, ἀντὶ τῆς εἰπεῖν χείρω. καὶ
ἐστὶ Δαίσιμος.

Δᾶπις. Οὗτ' δὲ εἶδεν ὄψιν ὀνείρεσ, καὶ ἦπις ἡὼ ἢ
ὄψις, ἢ λέγεται. ὁ δὲ ὡς ἡμέρη τέχνησ ἐπέλαμψεν,
ζήτησιν ἐποίησεν τῶν νεῶν. δὴ δὲ ἐν Φοινίσῃ νηὶ ἄ-
γαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπιωτάνειο, ὅπ-
θεν εἶη σεσημασμένον. πυθόμενος δὲ ἐξ οἴου ἡὼ ἰερεῖ,
ἔπεμπε τῇ ἑαυτῆς νηὶ ἐς Δῆλον, καὶ καταπέθει εἰς
τὸ ἱερόν τὸ ἀγαλμα, καὶ ἐπέειπεν τοῖσι Δηλίοισιν
ἀπαγαγεῖν τὸ ἀγαλμα. ὅς ἐλλυιζέιν βελόμενος,
εἶπεν, ἡδομα, καὶ χείρομα, καὶ θυφραίνωμα.

Δᾶπις, καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν κατ' ἐπισημόνεσ καὶ
στρατηγὸν Δαρείου μὲν τῶν κατὰ τὴν Μαρδονίαν, ἀ-
πέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καταπειράσοντες τοὺς
πόλεισ, καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶτασ
πάντεσ ἔδωκαν. Ἀθηναῖοι δὲ βαρέωσ ἐνεγκόντεσ, τῶσ
πρὸς βουλήσ ἐξεκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφο-
τερα δώσαν ἐπισημόνεσ καὶ ἐμβαλόντεσ αὐτοὺσ εἰς
Φρέατα, καὶ καταχάσαντεσ, ἀπεφρίκοντο διδωκένασ ἢ
τῶν ἀπαλειμένων χάριν.

Δατόν. ὡσαύτ' Ῥωμαίοισι σημασία τῆσ ἡμέρεσ καὶ
τῆσ χειρῆσ, ὅτε πῆ ἢ ἐκ πόλεωσ, ἢ ἐκ πινῶσ τόπεσ ἀ-
ποσταλή. μή ποτε τῆσ ἐστίν, ὃ καὶ νῦν συνήθωσ λέγεσ,
πὶ δατόν ἔχεισ; οἱ δὲ, ζάκανον.

Δατός. πόλεωσ ὄνομα, ἐν ἣ καὶ χρύσασ μετὰλλα.
καὶ, Δατός ἀγαθῶν.

Δάτ', πόλισ Θρακίησ, σφόδρα θύδαίμων. ἀφ'
ἧσ καὶ ἡ παροιμία. Δατός ἀγαθῶν. ταύτῃ γὰρ τῶν
πόλεωσ, καὶ τῶν ὡσαύτ' ἐκείνῃ χωρῶσ, καὶ θηλυκῶσ
καὶ θρασυκῶσ ὀνομάζεσθαι.

Δατοῖσ. δόλοισ. πανουργίασιν. Ἐσκόπισαν ἐστρά-
φοισ ὡσθὲν ἀφ' ἑαυτῶν ἀφ' αὐτῶσ. ἀλλ' ἐπεὶ
τῆσ ἔχ' ἀπλῶσ, καὶ ὡσ ἐστ', ἐνεχώρει γενέσθαι,

1 Δαπέλ μ. τὸ μεριζέει. Δαπηλαί δὲ, μερ.] Hęc, & quę sequuntur, descripta sunt ex Harpocrate.

2 Δᾶπις, Πέρσης ὅς ἐπετίθδυσεν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Pacem pag. 642.

3 Δᾶπις, οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀνείρεσ. — ἀπαγαγεῖν τὸ ἀγαλμα.] Hęc sunt verba Herodoti lib. vi. pag. 236. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur.

4 Δᾶπις ἐστὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν κατ' ἐπισημόνεσ.] Confer Herodotum lib. vi. pag. 231. & seqq.

Dicitur de eo, qui penes alium ea quaerit, quę
penes ipsum sunt.

Δαπεῖσθαι & δαπηλαί. Δαπεῖσθαι significat di-
vidi: Δαπηλαί vero, qui portionem suam cuique
distribuunt. At εἰς δατητῶν αἵρεσιν est species
Judicii. Cum enim quidam sociorum res
communes dividi volebant, alii vero nolabant;
illi, qui volebant, actionem communi divi-
dendo, [quam Gręci εἰς δατητῶν αἵρεσιν vo-
cant,] contra nolentes instituebant. Sic Ly-
sias & Aristoteles. Δαπηλαί proprie voca-
bantur, qui res communes nolentibus divi-
debant.

Δᾶπις. Datis, Persa. Hic cum Gręce lo-
qui conaretur, χείρομα, ut aiunt, pro χείρω
dixit: unde Datifimus nomen accepit.

Δᾶπις. Datis. Hic cum somnium noctu vi-
disset (quod quidem cujuscumque fuerit non
traditur) sub primum statim lucis exortum
naves perscrutatus est, inventoque in navi
quodam Phœnicia simulacro Apollinis auro,
sciscitatus est, e quo templo id ablatum
esset. Quod ubi cognovisset, in Delum na-
vigans simulacrum illud in templo deposuit, De-
liosque id absportare iussit. Hic Gręce loqui
volens, ἡδομα dixit, & χείρομα, & θυφραίνωμα.

Δᾶπις καὶ Ἀρταφ. Datis & Artaphernes
principes Persarum & duces Darii, post abro-
gatum Mardonio imperium, in Gręciam misere-
runt legatos, qui urbes tentarent, terram-
que & aquam ab iis postularent. Ac insu-
lares quidem omnes, [quod postulatum erat.]
dederunt. Athenienses vero indignati, le-
gatos per præconis vocem ditone sua exce-
dere iusserunt. At Lacedæmonii, cum utrum-
que se duros esse promisissent, legatos in
puteum coniectos terra obruerunt, dicentes,
se postulatis ipsorum satisfecisse.

Δατόν. Datum. Apud Romanos sic ap-
pellatur adscriptio dici & temporis, cum
quis ex urbe vel ex alio aliquo loco literas
scribit. Forte autem hoc est illud, quod
vulgo dicitur, πὶ δατόν ἔχεισ; Alii vero id vo-
cant ζάκανον.

Δατός. Datus. Urbis nomen, in qua sunt
auri fodinæ. Et, Datus bonorum. [Prover-
bium.]

Δάτ'. Datus, urbs Thraciæ, valde o-
pulentia: quę etiam proverbio huic locum de-
dit, Datus bonorum. Hanc enim urbem & adja-
centem regionem tam fœminino quam mas-
culino genere efferunt.

Δατοῖσ. Dolis. Fraudibus. Conati sunt
primo verbis scriptis eos testari: sed cum id
simpliciter fieri non possset, nec ut moris erat,

5 Καταπειράσοντες — αἰτήσοντες.] Malim καταπειράσοντες, & αἰ-
τήσοντες, casu quarto, ut referatur ad legatos.

6 Δατόν. πινῶσ Ῥωμ.] Vide Meursium in Glossario.

7 Δάτεις, πόλισ Θρακίησ, σφόδρα θύδα.] Ex Harpocrate: qui
plura habet.

8 Δατός ἀγαθῶν.] An potius θάσος ἀγαθῶν. Vide Zenobium
Centur. iv. Adag. xxxiv. & infra v. Θάσος.

Δαὶδὸν τὸν τῆ βασιλείας φόβον, δαλοῖς οὐκ ἔξω δεινό-
τητι τεχνολογίᾳ ἐχρήσαντο.

Δαυὶδ, προφήτης, προπάτερ τῆ Κυρίας ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. ὃς μὲν τὸ βασιλεύσασα ἔπο-
ρεβόη μεγαλυμύθη, καὶ Κύριον πάντοκράτορα ἰὼ
μετ' αὐτῆ. εἶχε δὲ διωκτῆς ἀνδρας λζ'. ὡς τὸν μι-
κρόν αὐτῶν ποιῶν ὡς ἑξ' ἑκατὸν τὸν δὲ μέγαν ὡς χιλίους
ἀνδρας. διωκτοὶ δὲ καὶ ἀκαταγάνιστοι ἦσαν ὡς τῆς
διανίας, θυρεὸς αἰρέσιες, καὶ δόρατα μέγιστα, κῆροι
ποῖς ποσίν, ὡς δοξαῖες ἐπὶ τῶν ὄρεων πρέχοντες. ἡ
κατασκευὴ αὐτῶν ἐκπληκτικὴ τὰ ὡροσκόπια αὐτῶν
ὡς λεόντων. τῆς δὲ πολεμικῆς, ἧς εἶχε Δαυὶδ μετ'
αὐτῆ, μυριάδας τλβ', καὶ ἡγεμονία ὑπὸ Ἰωάβ
τῆ στρατηγῆς αὐτῆ καὶ τῆτο πονηρὸν ἐφάνη ἕνω-
πι Κυρίας, καὶ ἀπέσπευξε Κύριον. Γὰρ τὸν προφήτην
ὡς Δαυὶδ, καὶ εἶπε. Τάδε λέγει Κύριον ὁ Θεός·
Ἐκλεξάσθε σὲ αὐτῶν γενέσθαι σοι ἐν τῆ τριῶν ἢ τρία ἔ-
πι λιμὸν ἐν τῆ γῆ, ἢ μῆνας τρεῖς φθόγην ἐμωρο-
θεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῆ γῆ
σου. καὶ εἶπε Δαυὶδ. Στανά μοι πάντοθεν τὰ τρία·
πλὴν ἐμπροσθεν εἰς χεῖρας Κυρίας. καὶ ἐξελέξατο
τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ὡς ὡροῖται μέχρις ὥρας
ζήσας χιλιάδες ὁ. καὶ εἶπε Δαυὶδ. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποι-
μὴν ὁ κακοποιήσας, ἔσθι τὰ ὡροῖται. γενέσθω δὲ
ἡ χεῖρ σου ἐπὶ ἐμοί. καὶ ὡροῖται Κύριον ἀπέ-
σπευξε τῶν χεῖρας αὐτῆ, καὶ συνώχεν ἡ θρωῖσις, καὶ
ἀποδόμησεν ἐκεῖ Δαυὶδ θυσιαστήριον.

Δαυὶδ, βασιλεὺς Ἰσραὴλ. δίκαιοι αὐτὸν τῆ
Σαβλ, καὶ ἐμπροσθὶν δὲ τῆ Σαβλ εἰς τὰς χεῖρας
τῆ Δαυὶδ, καὶ ἅπαξ καὶ δις, καὶ μηδὲν ἀδικηθέν-
τι, ἔφη Δαυὶδ ὁ ὡροῖται ὡς Σαβλ τὸν ἀ-
πανθρωπότητων. Ἰνα πᾶσι δίκαιοι, ὡ βασιλεῦ, τῆ
καταλαβεῖν τιὸ ψυχὴν μου; δικάσαι Κύριον ἀντιμέ-
σον ἐμὲ καὶ σὲ, καὶ ἐδικάσει με ἐν χεῖρσί σου. ἡ δὲ
χεῖρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· κατὰ λέγει ἐν τῆ ζε-
χαία ὡροῖται, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλῆθη-
μίλια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαυὶδ ἐπεβόητο καὶ ἐκρα-
ταῖστο· ὁ δὲ οἶκος Σαβλ ἐπορεύετο καὶ ἐξοδίνη.
εἶτα τῆ ἀλλοφύλων χεῖρ Σαβλ ἐπραῖτευσκόταν, τῆ
δὲ ὡς τιὸ ἐγγραψίμωτον ἀπελθόντι, καὶ τιὸ
ἀπόρασον δεξάμενος, ὡροῖται εἰσῆλθεν εἰς τὸν πό-
λιμον, καὶ τοξοῖται τὰ ὡροῖται ἐτελεύτησεν.
† Οὗτοι ἐν πολέμοις ἀειτῶν ἰὼ, καὶ τῶν νό-
μων ἀκερβῆς Φύλαξ, καὶ πᾶσι τῆς πολεμικῆς ἐχθ-
ρόσατο, ὀλίγαις τῆ πει πᾶσι τὸ σῶμα πεισθεῖς,
θεῖος ἐπαυδέει μᾶστι. ὡς ἡ τῶν εἰσῆλθεν παί-
δων μικρῶ δὲν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλας τε τοῖς
πολεμικοῖς ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετὰ νοῖαις καὶ δά-
κρυπν ἐφειράπυσεν. † Ἦν δὲ ὁ Δαυὶδ ἐξ ἰσραὴλ καὶ

*propter metum Regis, dolis non absque calli-
ditate instructis usi sunt.*

Δαυὶδ. David, Propheta: a quo Dominus
& Deus noster Jesus Christus genus duxit.
Hic suscepto regno magis magisque crevit,
Domino omnipotente a partibus ejus stante.
Idem secum habebat viros fortes xxxvii.
quorum minimus centum, maximus vero mil-
le viris par erat. Hi erant robusti, nullaque ho-
stium vi superabiles, gestantes scuta hastasque
maximas, & levitate pedum capreis monta-
nis pares: adhuc, armatura terribili, & vul-
tu leonibus similes. Bellatores vero & mili-
tes Davidis ter millena ter centena & trigin-
ta duo millia implebant, secundum calculum,
quem summus belli dux Joabus inerat. Id
autem valde displicuit Domino; qui proinde
Prophetam Gadum ad Davidem misit, hæc
ipsi denuntiaturum: Hæc dicit Dominus
Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus
his eligas; aut ut terra per triennium fame
vexetur; aut ut tres menses hostes tuos fu-
gias; aut ut tres dies pestis in regno tuo
grassetur. Cui respondit David: Tres duræ fa-
ne mihi proponuntur conditiones: sed incidã
in manus Domini. Cum itaque pestilentiam e-
legisset, a tempore matutino usque ad tem-
pus prandii lxx millia perierunt. Et dixit
David: Ego sum pastor, qui peccavi: hi
vero oves. Manum ergo tuam in me verte.
Placatus itaque Dominus manum suam aver-
tit, & luce cessante David altare eo in loco
exstruxit.

Δαυὶδ. David, Rex Israelis. Hunc Sau-
lus persequens, semel atque iterum in ma-
nus ejus incidit, nec tamen ulla ab eo inju-
ria affectus est. Quare mitissimus David inhu-
manissimum Saulum sic allocutus est: Cur,
Rex, vitam meam appetis? Dominus sit ju-
dex inter me & te; qui me ex manu tua e-
ripiet. Manum vero meam in te non ar-
mabo. Nam, ut vetere proverbio dicitur:
Ab iniquis orietur iniquitas. Et domus Da-
vidis magis magisque invalescebat: Sauli
vero paulatim decrefcebat. Deinde Saulus,
exteris gentibus bellum ei inferentibus, fœmi-
nam fatidicã consuluit: a qua accepto respon-
so alacer prælio se commisit, & sub præcordiis
sagitta ictus periit. David Rex vir fuit cum
in bello præstantissimus, tum legum observantif-
simus, hostesque omnes in ditionem redegit. I-
dem tamen nonnullis calamitatibus quasi qui
busdam flagris a Deo correptus atque admo-
nitus est. Parum enim abfuit, quin a filiis suis
regno pulsus, hostibus derisus esset. Sed hæc
postea pœnitentia & lacrymis emendavit. I-
dem si quisquam alius cum aliis virtutibus,
tum fortitudine excelluit. Bella enim pro
subjectorum salute gerens, primus discrimina
adibat, laboresque tolerando & pugnando

1 Ἐπορεύετο μεγαλυμύθη, καὶ Κύριον. Hæc, & quæ sequuntur,
ἀπολεξεί etiam leguntur apud Cedrenum, pag. 86. 87.

2 Μυριάδες τλβ'] Cedrenus loco laudato habet, μυριάδες σλξ,
i. e. ducenta triginta dux myriades, sive bis millena ter centena

& triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit summam,
quæ exprimitur 2 Sam. cap. vii. quem locum confer.

3 Οὗτος ἐν πολέμοις ἐξέπεσε ἦν — ἐφειράπυσεν] Hæc sunt ver-
ba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis
pag. 781. unde Suidas ea descripsit.

ἀνδρείῳ, ἄς οὐκ ἄλλῳ πῖς. εἰ δὲ τοῖς ὑπὸ τῆς ὑπὸ κούαν ἀγῶσι φῶτῳ ἐπὶ τὰς κινδύνους ἄρμα, τῶ ποιεῖν καὶ μάχεσθαι ὄψακελευθόμην τὰς φιλίαι- τας ἐπὶ τὰς φράσεις, ἀλλ' ἔχῃ τῶ φροσῆταιν ὡς δεωύτης· νῆσά τε καὶ σινδῆν τὰς τῆς μελ- λόντων καὶ ἐνεπηκότων οἰκονομίας ἰκανόταλῳ· σῶ- φρων, ὑπεικῆς, χρητὸς πρὸς τὰς ἐν ταῖς συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαρμάτων, εἰ μὴ πρὸς τῶ οὐ- εἰς γυνῆκα. κατέλιπε δὲ πλεῖτον, ὅσον οὐκ ἄλλῳ βα- σιλῆς ἔτε Ἐβραίων, ἔτε ἄλλων ἐθνῶν. ὅτι Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.

Δαυίδειῳ σορός. καὶ Δαυίδειον μέλῳ. τὸ τῆ Δαβίδ.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον. Δαυλόν. τὸ δασύ. καὶ, Δαυλία κροῶνη, ἢ ἀηδάν. τρεῖς, ἢ δασεία.

Δαφίδας, Τελμισεύς, γραμματικὸς, γεγραφὸς πρὸς Ὀμήρου καὶ τῆς αὐτῆς ποιήσεως ὅτι ἐφθόσατο. Ἀθιωαῖοι γὰρ οὐκ ἐφράτθυσαν ἐπὶ Ἴλιον. ἡ δὲ ἔστῳ λοιδοροῦμεν παντὶ, καὶ μέγχι αὐτῶν μὴ φειδομέ- νῳ τῆς Θεῶν. καὶ Ἀθῆλον μὲν τὸν βασιλέα Περ- γάμου ἀφ' οὗ τῆτο ἔχθη αὐτῶν ὅτι βελθόντα. εἰς δὲ τὴ Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκόπειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐ- πηελῶνα ἔρεσθαι, εἰ τὸν ἵππον βύρησθαι. χρησθῆναι δὲ αὐτῶν, βύρησθαι ταχέως. εἶτα ἐκείνον ἀφ' ἑρμυλλῆ- σαί τῆτο, ὅτι μὴδὲ ἡ αὐτῶν ἵππῳ, μὴδὲ ἀπώλε- το. ἀναχρησάντα δὲ συλλαβόμην Ἀθῆλα ἐπέ- ταξε κατὰ κρημνισθῆναι. ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τῆτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο ἵππῳ ὁ τόπος. καὶ ἐγνώ πρὸς τῶ θαι- νάτῳ, μὴ ἐφῆσθαι τὸ λόγιον. ἔτις ἐν ἐφουβείσας κα- κῶς ἀπώλετο.

Δαφνίῳ Φορῶ βακτηρίαν. τῆτο λέγθη εἰώθηταιν οἱ ὑπὸ πνων ὅτι βελθόντα, παρόσον ἀλεξίκακον φάρ- μακον ἢ δάφνη.

Δαφνόν. τὸ πάνυ φοινίσσον. Σῶμα τῆδε Φθι- μόρις Μενεδαίε εἶσατο Δάμις ἵππος, ἐπεὶ τέρων τῆδε δαφνὸς Ἀρης τύψαι.

Δάφαλο. Ἡ⁴ μεγάλη δ' Αἴγυπτος ἐάνῳ δάφαλο χαίτην. Δαφίδαν. Πολύβιῳ. Οἷον γὰρ ἂν δέκα πινῶν συμβαίνει τὸ τῆ πείχης ὑψῳ, τοῖς τῶν δώδεκα δέη- σθαι τὰς κλίμακας δαφίδαν ὑπάρχθη.

1 Δαυλία κροῶνη, ἢ ἀηδ.] Plinius Zenobius Centur. 111. Adag. xiv. Δαυλίαν κροῶναι. ἀντὶ Ἐηδόνου. Δαυλία δὲ ἐλέγηται ἀφ' οὗ τὸ πρὸς τὴν Τηρέα ἐν Δαυλίῃ τὴν φωνήν συστήται. οἱ δὲ, ὅτι πρὸς τὴν Δαυ- λίαν κατὰ λαμπερόμην αἱ πρὸς τὴν Περγονίῳ μετῴμοι εἰς ὄρητας. ἔ- νοι, δὲ τὴν δασύτην ἀπέσπιν. Δαυλὸν γὰρ ἐπὶ τὸ δασύ. Hæc Suidam e- gregie illustrent.

2 Δαφίδας] De eo vide Valer. Max. lib. 1. cap. viii. 3 Σῶμα τῆδε φθιμ.] Locus hic ex Antholog. lib. 111. cap. v. pag. 298. sic emendandus & distinguendus est. Μῆμω τὸ δὲ φθιμὸς Μενεδαίε εἶσατο Δάμις ἵππος, ἐπὶ τέρων τῆδε δαφνὸς Ἀρης Τύψαι.

Hanc lectionem in versione secutus sum. 4 Ἡ μεγάλη δ' Αἴγυπτος ἐάνῳ δ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in obitum Ptolemæi, quod existat Anthol. lib. 111. cap. vii. pag. 319. Deceptus est autem Suidas,

milites suos ad rem fortiter gerendam in- citabat, non domini instar imperiis cogebat. Idem optime excogitare & perspicere norat rationem res tam futuras quam præsentis prudenter administrandi: eratque idem mode- stus, æquus, benignus erga calamitosos, nul- liusque criminis reus, nisi ejus, quod illicito Uriæ uxoris amore impulsus commisit. Divitias tantas reliquit, quantas nullus alius vel Hebræorum, vel aliarum gentium Rex. † David Rex tertium unctus est.

Δαυίδειῳ σορός. Arca Davidica. Et Δαυίδειον μέλῳ. Carmen Davidis.

Δαυίδης. Davides. Nomen proprium. Δαυλόν. Densum. Et Δαυλία κροῶνη, [Daulia cornix: five,] lusciniæ. Id est, densas habens pennas.

Δαφίδας. Daphidas, Telmisenfis, Gramma- ticus, Homerum ejusque poesin mendacii ar- guit, dicens, Athenienses Iliacæ expeditioni non interfuisse. Idem adeo maledicus fuit in omnes, ut ne ipsis quidem Diis parceret. Quapropter Attalus Rex Pergami ei insidia- tus est. Ad Pythiam aliquando profectus o- raculum derisit, cavillandi gratia rogans, num equum reperturus esset. Responso igitur da- to, celeriter esse reperturum, passim jactavit, equum se nec habuisse, nec amisisse. Cum autem revertentem eum Attalus comprehen- di & præcipitem dari jussisset eo in loco, qui Equus appellabatur, moriturus intellexit, ora- culum non fuisse mentitum. Sic igitur ille ob impietatem suam male tandem periiit.

Δαφνίῳ Φορῶ. Laureum gesto baculum. Hoc dicere consueverunt illi, quibus insidiæ stru- untur: quod laurus vim habeat arcendi mala.

Δαφνόν. Valde cruentum. Sanguineum. Monumentum hoc defuncti Menedei equo po- suit Damis, postquam pectus ejus cruentus Mars percussit.

Δάφαλο. Magna vero Ægyptus suam [præ- luctu] vulsit comam.

Δαφίδαν. Polybius: Qualium enim partium decem est muri altitudo, talium duodecim lar- ge sumptarum scalas esse oportebit.

cum hæc exciperet, corrupto codice Anthologiæ, nec observavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentley a me consultus sic emendandum esse felicissime conjecit:

Ἡ μεγάλη δ' Αἴγυπτος ἐάν ὠλόψατο χαίτην.

Impuri enim librarii τὸ ω in voce ὠλόψατο cum voce præcedenti ἐάν male junxerunt, & deinde τὸ λ mutarunt in δ, errore pro- clivi & in veterum libris frequentissimo, quoniam duæ hæc literæ valde sibi sunt similes, si majuscule, id est more prisco, scri- bantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc non ad δάψατο, quæ est vox nihili, sed ad ὠλόψατο, vel ὠλόπτει, quod vellere sig- nificat, a Suida referri debuisse. Vide etiam infra v. Ἐαυρῆ, ubi locus hic æque mendose repetitur.

5 Δαφίδαν. Πολύβι.] Apud Polybium lib. ix. cap. xviii. unde lo- cum hunc deprompsit Suidas, pro δαφίδαν, quæ est vox nihili & corrupta, rectius hodie legitur δαψιδαν. Consulto ipsum Polybium, ex quo sensus hujus loci petendus est.

Δαφλέσαι. πολυτελέσαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥθυμάτων, καὶ ἐπὶ τῷ μεγαλοψυχόντων.

Δαφλεια. ἢ πολυτέλεια. καὶ Δαφλῆς, ὁ πολυτελής.

Δαιδάλεον. τῆ κατὰσκηθῆ ποικίλον.

--- Κεκρύφαλον' τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.

Δαιδάλεός τε γὰρ ὄβρι, καὶ ἀδύ τι νέκταρος ὄζι. καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλ.

Δαίδαλον. ποικίλον κατὰσκηθίασμα. Σπὸ Δαιδάλε πνός μηχανοποιῶ, ὅς κατὰσκηθίας ἀφάρου μηχανήματα, γέρονε ἀειβόη. Οὐκὲν ἀφάρων ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπιξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἀ ἐπήγειο.

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαισία ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος.

Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῆ Παλλάδι πῆχυ α-καμπῆ

Ἄνθ' ἔλο.

καὶ αὐθις, Αἰλιανός. Ἦν δὲ τὰ λυχία ζεγύρε πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. καὶ Ἄριστοφάνης. Ὡ χρυσοδαίδαλιν ἐμὸν μέλημα, Κύπρι-

Δαιδάλε πέρα. ἐπὶ τῷ δι' ἄπειραν ἀφάρων χρωμένων παρελκυστῆ.

Δαιδάλε ποιήματα. ἐπὶ τῷ ἀκεκρύφω τὰς τέχνας. Ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπίσταν. ὁ δὲ Δαίδαλ' ἀνεπέτασεν αὐτῶς, καὶ τῶς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρος φησιν.

Ὅς χερσὶν ἠπίσταλο δαίδαλα πάντα

Τέχνην. ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλαλο Παλλάς Ἀθήνη.

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκίηναλο νῆας εἴσας.

Δαίαι. κῆρα. καὶ Δαιορῆν, μερίζουσα, διαιεῖσα. Δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ ἧ καὶ δαιτυμῶν καὶ δαῖς, δαιτὸς, ἢ βύωχία.

Δαίμονα. ἐκστακόν. Ἐφασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι, δαίμονας εἶναι πνας, ἀνηγαπῶν συμπάθειαν ἔχοντας.

Δαιμονῶν. Ἐπὶ δαίμον' ἀλέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. καὶ δαιμονήσας. Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμονήσας, ἀφ' ἧ τὸ γενέσθαι πνὰς ἐπισημασίας τῷ δαι-

Δαφλέσαι. Sumptuosissimus. Splendidissimus. Dicitur & de fluviis, & de viris magnificis.

Δαφλεια. Magnificentia. Et δαφλῆς, magnificus, sumptuosus.

Δαιδάλεον. Artificiose & eleganter fabricatum. [In Epigrammate:] Reticulum hoc accipere Samythæ. Pulchre enim elaboratum est, & suavem quendam nectaris odorem spirat. Et δαιδαλόεις, elegans, affabre factus.

Δαίδαλον. Opus eleganter fabricatum. A Dædalo quodam, machinarum fabro, qui, cum varias machinas fabricasset, celebris evasit. Clam igitur in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat.

Δαιδαλόχειρ. Qui artificiosa & eximia opera manibus fabricat. [In Epigrammate:] Deris ingeniosus ille artifex Palladi normam dedicavit. Et Ælianus: Candelabra autem erant argentea, & admiranda arte fabricata. Et Aristophanes: O aureum meum desiderium, & Veneris germen.

Δαιδάλε πέρα. Dædali alæ. Dicitur de iis, qui, cum consilii sunt inopes, re aliqua adfectitia & superflua utuntur.

Δαιδάλε ποιήματα. Dædali opera. De egregiis artificibus dicitur. Antiqui enim statuarii simulacra clausis oculis fingeant: at Dædalus eos aperuit, & pedes diduxit. Et Homerus inquit: Qui artificiosa quæque opera manibus fabricare norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. Hic etiam Alexandro naves æquales fabricavit.

Δαίαι. Urit. Et δαιορῆν, partiens, dividens: Δαίω enim significat etiam partior & divido. Unde δαιτυμῶν, conviva: & δαῖς, δαιτὸς, convivium.

Δαίμονα. Mente motum. Dicunt vero Philosophi, esse demones quosdam, qui hominum affectibus tanguntur.

Δαιμονῶν. A demone possideri. Infanire. Et δαιμονήσας, infania correptus. Ille vero in-

1 Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis inediti, quod ex cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Νουσιδός.

Χεῖρσιν αὖτε εἰκοι κρημῶν ἀπὸ πᾶν Ἀφροδίτῃς Ἀθηνα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.

Δαιδάλεός τε γὰρ ὄβρι, καὶ ἀδύ τι νέκταρος ὄζι.

Τὸ τῷ ἔ πῆχυ κελὸν Ἀθῶνα χεῖρ.

In Pentametro ultimo pro Ἀθῶνα legendum est Ἀδῶνα, i. e. Adonin. Hefychius: Ἀδῶνα, τ' Ἀδῶνι. Sic nimirum Dorienies dicebant.

2 Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῆ Παλλ. Locis hic existat Antholog. lib. vi. cap. ult. ubi pro Δῆρις legitur Θῆρις.

3 Ἀριστοφάνης.] Ecclesiast. pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)

4 Προδῆκῃ.] Vox hæc in prioribus Edit. deest, quam ex uno MS. Paris. revocavi. Apud Diogenianum legitur, ἐπὶ τῷ δὲ ἀπειραν χρωμένων ἀφάρων παρελκυστῆ: quod magis placet.

5 Ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκτοῦ.] Notum est ex veteribus scriptoribus, sub initia artis statuaria simulacra effingi consuevisse oculis clausis, adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Dædalus artem illam excolivit, oculisque statuarum aperuit, & manus a lateribus separavit, pedesque discrete & diduxit: quæ res rudibus illis temporibus tantam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Dædali in proverbium abiret, & de quovis rudo & ingenioso artifice diceretur. Diodorus lib. iv. pag. 276. Πρώτος δὲ (Δαίδαλ' ὁ) ὀμμεκτάσας ἔ ἀφάρων κελὸν τῷ

οὐκὲν ἀφάρων ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπιξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἀ ἐπήγειο. ἐπὶ δὲ πᾶς χεῖρας ἀφάρων πνῶν εἰκότας ἐξαιμάζετο παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις. οἱ γὰρ σπὸ τῶν πρῶτων κατὰσκηθῆν τὰ ἀφάρων τῶν ὀμμεκτάσας, τῶν δὲ χεῖρας ἐξοχα κατὰσκηθῆν, καὶ πᾶσι πνῶν κελὸν παρελκυστῆ. Plura hanc in rem veterum scriptorum loca collegit Scaliger ad Euseb. Num. hecxxxvii. quem vide.

6 Καὶ τὸς πόδας διέστησε.] Simulacra igitur ante Dædalum erant συμβεβηκτοῦ τῶν ποσῶν, ut veteres scriptores loquuntur; i. e. pedibus junctis & indiscretis: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phrasin illam Græcam male plerumque reddiderunt. Apollodorus lib. iii. cap. 2. Palladium dicit fuisse συμβεβηκτὸς τῶν ποσῶν: ubi interpretes male, pedibus ita compositis, ut ambulare videretur. Tu verte, pedes habens junctos & indiscretos. Philostratus de Vit. Apoll. lib. vi. cap. 111. statuum Memnonis describens, inter alia ait, συμβεβηκτοῦ δὲ τῶν ποσῶν ἀμφω: quod interpres infeliciter reddit, atque utroque pede solum attingens. Vertendum est, ambos eius pedes fuisse junctos & indiscretos. Sic etiam intelligendus est Hefychius v. Αἰζονηκῶν, ubi inquit: Αἰζονηκῶν ἔρεα, τῶν συμβεβηκτοῦ ἀνδριάντων. Contrarium est, σέλην ἀφάρων κελὸν, i. e. erura divaricata & diducta, ut in loco Diodori, quem paulo ante adduximus.

7 Ὅμηρος.] Il. E. v. 60. ubi Poeta de Harmonide verba facit.

8 Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμ.] Hæc sunt verba Lactii Zenone, Sægm. cxi.

9 Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαίμ.] Fragmentum hoc legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris, a Valetio editis, pag. 145. unde id Suidas deprompsit.

μῆνις,

μοίης, ἀφ' ἧς ἀεὶ τὸ ἱερὸν ᾤδονομίαν.

saniam correptus vitam finiit, quod signa quædam ira divinæ ipsi apparuissent propter violatum templum.

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμόνιε. Beate.

Δαιμονία, δαιμονίας. Ἰ' Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ἡ γοργῶς, Ἐπιδαμῆος υἱὸς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν ὅς ἀπὸ τέγους πεσὼν ᾤδονομίαν ἐτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμονία. Divina. Nepos ejus ex sorore, octodecim annos natus, qui statim a puero divinam quandam ingenii vim ostendebat, de tecto delapsus subito vitam finiit.

Δαιμόνιον ὄρη. τῷ δαιμόνιον, ἢ τῷ Θεῷ.

Δαιμόνιον ὄρη. Impetus divinus.

Δαιμονίως. ᾤδονομίας. Ἐξεραπύθει δὲ ἔφη δαιμονίῳ τρέπων. † Ὅτι δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἔσπευδακός. ἀντὶ τῷ ᾤδονομίας, Ἐσπευδῶς.

Δαιμονίως. Modo quodam admirabili. Ille vero dicebat, eum admirabili quodam modo sanatum esse. † Ille vero in venerem supra modum proclivis erat.

Δαίμων. ἢ ἐκάστου τύχη. Ἰ' Αἰετοφάνης ἐν Πλήτων.

Δαίμων. Cujusque hominis fortuna. Aristophanes Pluto: Fortuna enim non concedit jus in corpus ei, cujus illud est, sed domino, qui emit. Et Sophocles: Generosus intuenti videris, si excipias fortunam tuam. Δαίμων enim hic idem significat quod τῆχος. † Nihil homine illo miserius est, qui omnia ubique pervagatur, & cum ea, quæ subter terram sunt, scrutatur, tum quæ in animis alienis, conjectura nititur indagare; nec intelligit interim sufficere sibi, ut cum eo, quem intrase gerit, genio versetur, eumque legitime colat. Colet autem, si ab affectibus immunem præstet, & a temeritate alicuius, nec offensum re aliqua, quam vel Dii vel homines egerint. Quæ enim Dii agunt, virtutis nomine veneranda sunt; quæ homines, propter cognationem amica; sed & modo quodam miserandâ quandoque, ob bonorum malorumque ignoracionem. Nec sane cæcitas hæc minor est ea, per quam alba & nigra internoscere non possumus.

Τῷ σώματι γὰρ οὐκ ἔσθ' τὸν κύριον Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημόνον.

καὶ Ἰ' Σοφοκλῆς.

Δαίμων. Convivio excipe. Convivium præbe. Homerus: Convivio excipe seniores. Et δαιμόνιον, epulans.

Γενναῖον ὡς ἰδόντι, πλιὺ τῷ δαίμονι.

τετέπι τῆς τύχης. † Ὅτι δὲ ἀγλιώτερον τῷ πάντα κύριον ᾤδονομίας, καὶ τὰ νέστην γῆς ἐσθονῶν, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον ἀφ' ἑαυτῶν τεκμαρσεως ζητηθῆναι, μὴ αἰδομένοισι, ὅτι ἀρετῆς ὡς μόνη τῷ ἔνδον ἑαυτῷ δαίμονι εἶναι, καὶ τῆτον γνησίως διεραπύθειν. διεραπεία δὲ αὐτῷ, καθαρὸν πάσης ἀφαιρέσειν καὶ εὐνοίας, καὶ δυσσεβείας τῷ ᾤδονομίας καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ ὅμως γὰρ ἐκ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων φίλια ἀφ' ἑαυτῶν συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτι καὶ τρέπων ἡ δὲ ἀγνοίαν ἀρετῶν καὶ κακῶν, ἐλάττων ἢ πάροισι αὐτῆ τῆς τελευτήσεως τὰ λυκά καὶ μέλανα.

Δαῖον τέρας. Prodigium bellicum.

Δαίνυ. θύωσι. Ἰ' Ὀμηρῶν Δαίνυ δαῖτα γέρονσι. καὶ Δαινόμηνον, θύωσι μῆν.

Δαίω. Disco. [Futurum] δαίω: unde δαίσκω, & abjecto ι, δαίσκω, (verba enim in σκω desinentia diphthongum respuunt) & per reduplicationem δαδίσκω: unde δαδίσκαλον.

Δαῖον ὅ τερας. πολεμικόν.

Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίω, δαίσκω, καὶ ἀποβόλη τῷ ι, δαίσκω. ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτέμνημα & θελοσι δὲ φθορῶν ἔχον ἀναδιπλασιασμοῦ δαδίσκω, καὶ ἐξ αὐτῶν δαδίσκαλον.

Δαίω. Verbero. Δέω vero, excorio.

Δαίω. τὸ τυπῶ. δέω δὲ, τὸ ἐκδέω.

Δαίς. ἢ θύωσι. καὶ Δαῖτα θάλασσαν. ὅτι Ὁ Φησὶ σιγίαι μεταθέσει δαίταν λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπὸ τῷ δαῖσασθαι λέγειν, βιαιότερον.

Δαίς. Convivium. Et δαῖτα θάλασσαν, convivium lætum & splendidum. [Seleucus ait, τὸ δαῖτα] per literarum transpositionem προδαιταν dictum esse. Nam a verbo δαῖσασθαι vocem hanc deducere nimis est coactum.

Δαισάνη. ἢ πρῶτη, ἀπὸ τῷ σίτη ἰ' ἐφημέριον ἐφημεῖσα. εἰρηλατὴ δὲ ᾤδονομίας τὸ δαῖσασθαι. τὴν γὰρ ᾤδονομίας τρέπων ᾤδονομίας τῆς ἐξέσεως τῷ ἀρετῆ ἔπος ἐπιέθοντο.

Δαισάνη. Ptisana, quæ sit ex frumento decorticato & cocto. Dicta autem est a verbo δαῖσασθαι. Primum enim cibum ante panem inventum ita parabant.

1 Ἀδελφῆς υἱός] Supple, Ἰσίδωρον ἀδελφῆς υἱός &c. Verba enim hæc intelligenda sunt de Iudæi Philoiophi ex sorore nepote, ut discimus ex ipso Suida infra v. Ἰσίδωρον, ubi fragmentum hoc autem legitur.

Οἱ δὲ ὅτι ἐλασνὰ, δι' ἀγνοίαν ἀρετῶν καὶ κακῶν. οὐκ ἐλάττωσι δ' ἢ πῆρσι αὐτῆ τ' ἐλασνότητος ἢ ἀφαιρέσειν τὰ λυκά καὶ μέλανα. Hanc lectionem in versione fecutus sum.

2 Ὅτι δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμ. ἔσπ.] Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. xii.

7 Ὀμηρῶν] Il. i. v. 70.

3 Ἀετοφάνης ἐν Πλήτων] Ipso statim initio.

8 Δαῖον τέρας] Lege δαῖον τέρας, per dixerim, ut apud Hesychium.

4 Σεφονλῆς] Oedipo Colon. pag. 273. ut Portus observavit.

5 Οὐδὲν ἀγλιώτερον ἢ πάντα κύριον ᾤδονομίας.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur apud Marc. Antonin. lib. ii. cap. xiii. ut Pearsonius etiam observavit.

9 Ὅτι Φησὶ σιγίαι μεταθ.] Locus hic est mutilus, qui ex Athen. lib. i. pag. 24. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Ὅτι Σίδωρος φησὶ, τῆς πρὸς Ὀμηρῶν δαῖτα θάλασσαν σιγίαι μεταθέσει δαῖσαν εἶναι &c.

6 Τὰ μὲν γὰρ ἐκ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων μέλανα] Locus hic est mutilus, qui ex Marco Antonino sic suppleri debet: Τὰ μὲν γὰρ ἐκ

10 Ἐφημέριον] Scribe ἐπιέθοντο, ut habet Etymologus.

Δαιδαλαῖς. δαιτυμόνες, καὶ διασῶται, καὶ συμ-
πύται, καὶ οἷν σιωδαῖδαλαῖς. ἔπας Ἀριστοφάνης. Ἐ-
πιδείπνιον βασιλεὺς θῆαν τοῖς δαιδαλεῦσιν ὡσαύτ' ἀξιό-
λογον χειζόμενον, τῆτ' ἐδείκνυε.

Δαίτας. εὐαχίας.

Φοῖβε,

Δέξαι πλωπύζων μάζης χειφυρία δαῖτα.
† Καὶ οἷς Ἡσίοδος παριστάγ' τῆς Αἰακίδας, πω-
λέμω κεχαρηότατος ἢ τε δαίτη.

Δαιτῆς. τῆτ' ἐν Ἐφέσῳ. εἰρηται ἄπὸ τῆς Λυ-
δὸν κάππυλον αὐτόφθι κελιοκίσαντα παρέχθη τὰς δαῖ-
τας τοῖς ἑπὶ ξενεμόνοις. ἡ δὲ τὸ κύριον αὐτῆ ὄνομα
Ἐφεσός ἄφ' ἧ καὶ ἡ πόλις.

Δαιτή. ἐπὶ εὐφείας ἀφ' ἧ τῆς ἡ. εὐαχία. ἐπὶ δὲ
δοικῆς, δαίτη, τῆς εὐαχίας. ἐν τῆ δαῖς, δαιτὸς, δαιτή.
Δαιτὸς ἔϊσις. ἐξ ἴσθ μμεζομένης εὐαχίας. Ζηλό-
δος δὲ τῆς ἀγαθῆς Φησί' ἐπειδὴ ἡ τροφή τῆς ἀν-
θρώπου ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ ἀρῶτοι ἀνθρώποι, οἷς δὴ ἔ-
παρῆ ἄφθονος ἡ τροφή, κία ἤπαζον, καὶ ἀφῆθεν-
το τῆς ἐχρήας, καὶ μὲ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φό-
νοι ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. ἐν γὰρ ταῖς
θαλαίαις ἡμέραντων ἀρῶτα οἱ ἀνθρώποι. ὕστερον δὲ
διένεμον, καὶ ἦλθον εἰς κόσμον τὰ δόξα. ἔνθεν καὶ
δαίτης καὶ δαῖς, ἡ εὐαχία. καὶ δαιτυμόνες. ἐπὶ ἀν-
θρώπων λέγετ' ἡ δαῖς ἐπὶ θηρίων δὲ ἔ. ἀγνοῶν δὲ
Ζηλόδος τὸ Φωνῆς ταύτης τὴ δύναμιν, ἔφη

--- Ἐλάειν τεύχε κύνεσσιν

Οἰωνοῖσι τε δαῖτα.

nodotus vocis hujus vim ignorans, dixit: *Eos pradam fecit canum, & alitum (δαῖτα, i. e.) cibū.*

Δαίτην. μεριτήν. μάγειρον.

Δαιτυμόνες. σεσητά. εὐαχέμενοι.

Δαΐσειν. μερίζειν.

Δαιτῆς. πρεσβυτέρων ἐλάττω τοῖς ἐπισημοῖς.
ἔτω γὰρ εἰσιπύλο, μεριζόμενοι ἑτά τε πρεβυτά καὶ
τὸν ἑπίπτον. παρὸς ἡ λέγ' Δαιτὸς ἔϊσις. ἰσομείθε τρο-
φῆς. ἡ Δαιτῆς, ὁ διαίτων καὶ ἀγνέμων τὰ κρέα.
† Τίμαϊός Φησι, τῆς ποιητῆς καὶ τῆς συγγραφεῖς
ἀφ' ἧ τῆς ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνθη τὰς ἐπι-
πύλων φύσεως, λέγων, ἐν τῆ δαισειν τὸν ποιητῆν πολ-
λαχρὸ τῆς ποιήσεως γαφρίμαρρον παρεμφαίνθη. τὸν δὲ
Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάρον εἶναι καὶ λίχρον.
τὸν δὲ Διονύσιον τύραννον κλινοκοσμῆνα, καὶ τὰς τῆ
ὑφασμάταν ιδιότητας καὶ ποιητικῆς ἐξεργαζόμενον
συνεχῶς. ἡ ἀνάγκη τὴν ἀκόλυτον ποιῆσαι ἀφῆλη-
ψιν, καὶ δυσσεβεῖσθαι χε' τὴν πρεβυτέτην.

1 Φοῖβε, δέξαι πλωπύζων μάζης χε.] Verba hæc sunt pars Epi-
grammatis, quod ex cod. MS. Anthologiz ineditæ integrum ex-
hibuimus supra v. Βραχυφρονήτης.

2 Δαιτῆς. τῆτ' ἐν Ἐφέσῳ. ἀπὸ τῆς Λυδ.] Eadem habet Etymo-
logus.

3 Ἐφεσός] Etymologus rectius Ἐφεσός.

4 Δαιτὸς ἔϊσις. ἐξ ἴσθ μμεζομένης εὐαχ. Ζηλόδος δὲ τῆς ἀγαθῆς.]
Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Athe-
næi lib. 1. pag. 12. ex quo Suidas supplendus est.

5 Τὰ πρεβυτά] Malim, πῆ πρεβυτά.

†

Δαιδαλαῖς. Convivæ. Sodales. Compotores.
Quali dicas σιωδαῖδαλαῖς. Sic Aristophanes. *A
cæna Rex, ut convivis gratificaretur, hoc ut
spectaculum memoratu dignum eis ostendebat.*

Δαίτας. Epulas. Convivia. [In Epigram-
mate:] *Phæbe, accipe placentam nautarum
manu subactam, quæ epuli loco tibi offertur.*
† *Et quales Hesiodus introducit Æacidas,
gaudentes bello ut convivio.*

Δαιτῆς. Locus quidam Ephesi: ita dictus,
quod caupo Lydus illic habitans, hospitibus,
qui ad ipsum divertebant, cœnas præberet.
Nomen vero ejus erat Ephesus: a quo &
urbs dicta est.

Δαιτή. In recto casu per η scribitur, signi-
ficans convivium. In dativo vero per ι, δαι-
τή. Convivio. Α δαῖς, δαιτὸς, δαιτή. [Et Home-
rus:] *Δαιτὸς ἔϊσις.* Id est, cœnæ, quæ æqua-
liter inter aliquos dividitur. Zenodotus
vero [τὸ ἔϊσις interpretatur] ἀγαθῆς, bonæ:
quia cibus homini bonus est. Primi autem
mortalium, cum exigua ipsis esset victus co-
pia, raptō viventes aliis per vim sua eripie-
bant: ex qua prædandi licentia cædes orie-
bantur. Hinc dictam esse ajunt ἀτασθαλίαν,
quoniam homines in conviviiis & cœnis sibi
injuriam primum inferre cœperunt. Postea
vero [singulis portiones suas] dividerunt:
quæ res ad modestiam cœnas revocavit.
Hinc etiam dictus est δαιτῆς: & ipsa cœna
δαῖς; & δαιτυμόνες convivæ. De hominibus tan-
tum dicitur δαῖς, non etiam de feris. Quare Ze-

Δαιτῆν. Distributorem. Coquum.

Δαιτυμόνες. Convivæ. Qui epulantur.

Δαΐσειν. Dividere. Partiri.

Δαιτῆς. Qui convivis portiones suas distri-
buit. Sic enim cœnabant, & carnes & po-
tum singulis distribuentes. Hinc etiam [Ho-
merus] inquit, δαιτὸς ἔϊσις, i. e. cœnæ, quæ æ-
qualiter dividitur. Vel δαιτῆς vocatur, qui
carnes distribuit. † *Timæus dicit, poetas &
historicos frequenti earundem vocum in scriptis
suis repetitione ingenia sua prodere solere; at-
que Homerum, quod verbo δαΐσειν sæpius utat-
ur, helluonem sese ostendere. Aristotelem quo-
que, qui in commentariis suis passim obsonia con-
diat, obsonii appetentem & catillonem fuisse.*
*Idem de Dionysio tyranno, qui lectos ornaret
diligenter, & velorum bonitatem & varietatem
studiose & assidue inquireret. Ita etiam [de Ti-
mæo] consequenter existimandum est, moroso
ingenio illum fuisse.*

6 Πότον] Sic recte habent 2 MSS. Paris. cujus loco in prioribus
Edit. male legitur τῆτον.

7 Τίμαϊός Φησι, τῆς ποιητῆς ἔ τῆς συγρ.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Val-
letio editis pag. 57. unde Suidas ea excerptit.

8 Δαῖς τῆς ὑπεράνω πλεονασμῶν] In Collectaneis Constantini lo-
co laudato legitur, ἀφ' ἧ τῆς ὑπεράνω πλεονασμῶν. Sed & sic locus
est obscurus propter vocem ὑπεράνω, quam corruptam esse existi-
mo.

9 Ἀνάκη τὴν ἀκόλυτον] Locus hic est mutilus, quem Valesius
sic supplet: Ἀνάκη τὴν ἀκόλυτον πρὸς Τιμαίῳ τῆς ἀκόλυτον &c.

Δέ. ἀντὶ τῆ γάρ. Μισοφορεῖ δέ. αἰεὶ Ἀπέλ-
λωνός Φησιν Ἀεισιφάνης ἐν Ὀργισι.

Δεβελτός. πόλις Θρακικῆ.

Δεββώρα. ὄνομα κύριον. ἢ παρθένος καὶ ἀρρένό-
φρων.

Δεδαίγμυϑ. ἀνηγημύϑ.

Δέδαται. μεμέριται. καὶ δεδαίαται, μεμέρι-
ται.

Δέδιε. Φεύγει. ἢ Φλέγει.

Δέδουκε. πεφύρακε.

Δεδειχότας. δείξαντας. Δεδιχότας δέ, δακόν-
τας.

Δέδιγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. λελύπημαι.
καὶ Ὅμηρος.

Δάκε δὲ Φρένας Ἐκτορι μύϑου.

καὶ θυμοδακῆς μύϑου. καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον πε-
ρὶ τῆ καρδίαν συρίζου τὰ τῆ θυμῶ καὶ τὰ τῆς ἡ-
δονῆς. παρ' Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς εἰπὼν πλῆξας, κρα-
δίην ἠνίπαπε μύϑω, τέταρτι κραδίη, φάσιων.

Δεδιμυθύμαι. ἀπηγορευθῆναι.

Δέδηε. Φλέγει.

Δεδήσε. δεθήσε.

Δέδιε. Φοβέμαι.

Δέδιθι. Φοβήθητι.

Δεδιζάμενοι. Φοβηθήσεσθε.

Δεδίξαται. ἐκφοβήσασθε. διώξασθε. ἢ ἤχον ἐγγείρα
συμμιγῆ τε καὶ ἄρσιον, καὶ σὺν τῶ ἀλαλάγματι
ἔπιδοπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς χαλαπλῆξαι καὶ δε-
δίξαται τὸ Ῥωμαϊκόν.

Δεδιότες. καὶ δεδιώς, φοβέμενοι. Οἱ δὲ ἀμφὶ
τοῖς οἰκείοις δεδιότες, εὐλαΐδα παρῶτον ἤξιον ἰέναι.

Δεδίωσω. τὸ ἐκφοβῶ. ἢ τὰ δὲ διὰ δύο αὖ ρή-
ματα ἐξ Φωνήεντα ὠξυλαμβάνει. α. ἀλλου, ἀλλόσω.
ε. πύρ, πυρός, πυρέσω. η. πῆσω. ι. δεδίωσω
καὶ διδίωσω καὶ δεδίτω. καὶ δεδιτόμενοι, ἐκφο-
βῶν. υ. ἀφύωσω, τὸ ἀπανίλω. τὸ γὰρ ὄσω, ἐκ τῆ
ὄπω ἐπὶ μετπλαγμύων. ω. ὄνειρώσω, ἀγρώσω.

Δεδιτόμενοι. ἐκφοβῶν.

Δεδμήμεθα. ὑπολετάμεθα.

Δεδμημένοι. δεδαμασμένοι. καὶ δέδμη. ὅτι ἐν Ἐ-
πιγράμματι

Οἱ δὲ χαλῶνι

Στοιχιδόν, ξεστοί τ' ἀμφίβολοι κάμακες,

Δέδμη ποθέουσι ὁμῶς ἴππους τε καὶ ἄνδρας,

Πάλλαδι. —————

Δεδικημένοι. ἐκδεχόμενοι, εἰσδρεύων, δοκῶν,
καὶ ἔπιτηρῶν.

1 ἢ Φλέγει] Hæc interpretatio non convenit voci δέδιε, sed δέ-
δηε.

2 Δέδιγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. λελύ.] Nota hæc referenda est
ad locum illum Aristoph. initio *Acharnensium*:

Ὅσα δὲ δεδιγμαι τὴν ἐμαυτῆ καρδίαν.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

3 Ὅμηρος] II. E. v. 493.

4 ἢ ἤχον ἐγγείρα συμμιγῆ τε καὶ ἄρσι.] Verba hæc esse Menandri hi-

Δέ. Pro γάρ. Enim. Mercedem enim accipit.
Sic de Apolline inquit Aristophanes *Avibus*.

Δεβελτός. Debeltus. Urbs Thraciæ.

Δεββώρα. Debbora. Nomen proprium.
Prophetissa & virago.

Δεδαίγμυϑ. Cæsus. Interfectus.

Δέδαται. Divisus est. Et δεδαία, idem.

Δέδιε. Fugit. Vel, ardet.

Δέδουκε. Miscuit. Subegit.

Δεδειχότας. Qui monstrarunt. Δεδιχότας
autem, qui momorderunt.

Δέδιγμαι τὴν καρδίαν. Dolore & tristitia a-
nimi affectus sum. Et Homerus: *Momordit
autem hæc oratio animum Hectoris*. Hinc
θυμοδακῆς μύϑου, oratio animum dolore affi-
ciens. Καρδίαν vero dixit, quia iræ & vo-
luptatis sedes est in corde. Apud Home-
rum Ulysses percussio pectore cor suum his
verbis hortatur, *Perfer, cor, & obdura*.

Δεδιμυθύμαι. Interdicta.

Δέδηε. Ardet.

Δεδήσε. Ligabitur. Vincietur.

Δέδιε. Metuo.

Δέδιθι. Metue.

Δεδιζάμενοι. Metuentes.

Δεδίξαται. Terrere. Persequi. [*fussit eos*]
*dissonum & trucem clamorem tollere, & cum
ululatu tympana pulsare, ut Romanos terrerent,
iisque metum incuterent*.

Δεδιότες. Qui metuerunt. Et δεδιώς. Qui
metuit. *Illi vero suis metuentes, eo primus
ire statuebant*.

Δεδίωσω. Terreo. Verba quæ per du-
plex σσ scribuntur, sex vocales assumunt. A,
ut ἀλλου, ἀλλόσω, muto. E, πυρέσω, febricito.
H, πῆσω, trepido. I, δεδίωσω, διδίωσω, & δεδίτ-
τω, terreo. Et δεδιτόμενοι, terrens. Υ, ἀφύωσω,
haurio. Nam verbum ὄσω ex ὄπω formatum
est. Ω, ὄνειρώσω, somnio, ἀγρώσω, venor.

Δεδιτόμενοι. Terrens.

Δεδμήμεθα. Domiti fumus. Subacti fumus.

Δεδμημένοι. Domiti. Et δέδμηται, domiti
sunt. In Epigrammate: *Fræna vero, & ha-
sta utrinque vulnerantes, quæ equos pariter vi-
rosque desiderant, Palladi ordine suspensæ
sunt*.

Δεδικημένοι. Expectans. Insidians. Obser-
vans. Captans.

istorici discimus ex Suida infra v. Ἐπιδοπῆσαι, ubi fragmentum hoc
auctius legitur.

5 Τὰ δὲ διὰ δύο αὖ ρήματα ἐξ φων.] Eadem leguntur apud Ety-
mologum voce Ἀγρώσω.

6 Ἐν Ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. vi. cap. xxv. ut Portus etiam
monuit.

7 Κάμακες] Hanc lectionem ex MSS. Paris. & Anthologia Epi-
grammatum revocavi; cujus loco in prioribus Edit. inepie excu-
sum est μάμακες.

Δεδοκμασμένα. κεκριμένα. Ἐγραφε δὲ ΕὐσέβειⓄ καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκμασμένα.

Δεδοξοποιημένων. δόξη κοσμήμων. ἸΠολύβειⓄ Τα μὴ γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τῷ σώματι ὀπιθυμίαις δελεού. τὸ δὲ τῷ ἀνθρώπων γένει καὶ ἄποθεδοξασμένων, ἔχῃ ἡθρον ἀφ' ἧ ἀλογισίαν, ἢ ἀφ' τῷ φύσιν ἀμαρτανή.

Δέδοκεν. ὄρα. βλέπε.

Δέδοται καὶ κακῶσιν ἄγρα. ἐπὶ τῷ παρ' ἄξίαν ὑπεραγύλιον.

Δεδεπάς. πεπιπκῶς. πεθνηκῶς.

ΔεδραγμένⓄ. πεπεραγμένⓄ.

Δέδοικα. Φοβῆμαι.

— Δέδοικα ἢ μὴ ἔθεῖ

Πληγή τις ἦκη. πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένⓄ

Μηδέν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν ὑπεραγύλιον.

ἀντὶ τῷ, πῶς γὰρ ἔθεῖον τι εἴη τὸ χεῖ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένⓄ τῷ κακῷ, μᾶλλον ἐν ἀνία ἀφ' ἧ.

Δέδοιμι. οἰκοδομοῖην. Οἰκίην εὔτε δέδοιμι.

Δέδυκα. ὑπεσιῆλθον. Δέδυκε δὲ, εἰσιῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὀρεικὸν δηλονότι. Δέει δὲ, φόβω. Ὁ δὲ ΝικόμαχⓄ ὡς πεφωραμένⓄ ἐν παντὶ τῷ δέει.

Δεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

— Ὡς ἡλοῖον, ὡ θεοί,

Τὸ δέημα τὸ νύμφης, ὃ δεῖται με σφόδρα.

Δεῖσαν. χρείας γενομένης.

Δέησις. ἀντὶ τῷ εἰδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας φράσιν.

Δέκα, καὶ δεκαδῆχⓄ. Δέκα μὴ ἦρχον μὲ τὰς τριάκοντα ἑκατάστις. ἐκαλεῖτο μένοι τῶν ἑκατῶν τὸ χεῖλιον δεκαδῆχⓄ, ὡς δηλοῖ Λυσίας.

Δεκαρχία. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἑκατάστις ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἰσοεικοί. καὶ Φίλιππος μένοι τῶν Θεσσαλοῖς δεκαρχίω ἢ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἑκτῷ Φιλιππηκῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐρρέθη μὴ δὲ τῷ χεῖ δέκα φθειροσθαι δάροις. ὅτε γὰρ βύλωντό τινες χεῖς τυχεῖν, ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, χεῖ δέκα ἀνθρώπων ἐδίδουσαν πινά, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνης δὲ ἦδη τὸν λαμβάνοντα ἔνεκα τῷ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντι

1 ΠολύβειⓄ] Lib. xvii. cap. xiii. Vide etiam supra v. Ἄνθρωπος, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

2 Πεσοδεδόξασμένων] Lege ἀποθεδοξοποιημένων, ut apud Polybium loco laudato.

3 ΔεδραγμένⓄ] Ex interpretatione hujus vocis apparet, scribendum esse δεδρασμένⓄ.

4 Δέδοικα μὴ ἔθεῖ] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 18. ut Portus observavit.

5 Δέδοιμι] Scribendum est δέδοιμι, idque suo loco ponendum, ut Portus etiam monuit.

6 Ὡς ἡλοῖον, ὡ θεοί, τὸ δέημα τὸ νύμφη.] Verba haec leguntur apud Aristophanem *Acharnens.* pag. 421. (302. Ed. Baf. P.)

7 Δέκα, καὶ δεκαδῆχⓄ. Δέκα μὲ ἦρχη.] Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum.

Δεδοκμασμένα. Probata. Explorata. Eusebius vero & alios probatos commentarios scripsit.

Δεδοξοποιημένων. Opinionibus imbutum. Polybius: *Cetera enim animalia solis cupiditatibus corporis serviunt. At genus humanum hoc amplius adscitis imbutum opinionibus, non minus per inconsiderantiam quam per naturam peccat.*

Δέδοκεν. Videt. Spectat.

Δέδοται καὶ κακ. Ignavis etiam obtigit praeda. Dicitur de iis, quibus praeter meritum res ex sententia succedunt.

Δεδεπάς. Qui [in bello] cecidit. Mortuus.

ΔεδραγμένⓄ. Factus.

Δέδοικα. Metuo. [Sophocles:] *Metuo, ne a Deo plaga quaedam ei inflicta sit. Quomodo enim aliter res sese habere potest, cum a morbo liberatus nihilo magis letetur, quam si eo adhuc teneretur?* Id est, necesse est, ut malum, quod Ajaci accidit, a Deo aliquo ipsi inflictum sit, quoniam ab infania liberatus majore animi dolore afficitur.

Δέδοιμι. Aedificem. *Cum domum aedificavero,*

Δέδυκα. Subii. Penetravi. Δέδυκε vero, intravit, penetravit.

Δέει. Pro δεῖ, oportet, est indicativi modi. Δέει vero, metu, [est dativus a δεῖⓄ.] *Nicomachus vero, utpote in facinore deprehensus, in magno erat metu.*

Δεινός. [Poetice, pro] δεινός.

Δέημα. Preces. [Aristophanes:] *Quam ridicula res est, prohi Dii, quam sponsa haec enixe a me petit.*

Δεῖσαν. Cum oportuerit.

Δέησις. Pro ἐνδείας. Indigentiam, egestatem. Antipho libro primo *De Veritate.*

Δέκα, & δεκαδῆχⓄ. Decemviri post xxx Tyrannos creati Reipubl. praerant: quorum unusquisque appellabatur δεκαδῆχⓄ, ut docet Lysias.

Δεκαρχία. Decadarchias a Lacedaemoniis in singulis urbibus constitutas saepe memorant Historici. At Philippus in Thessalia non constituit Decadarchiam, ut ait Demosthenes in sexta Philippica.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Verbum hoc dictum est inde, quod [olim] deni muneribus corrumpi solerent. Illi enim, qui magistratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus suis starent. Illum igi-

8 Καταπάντες] Lege καταπατήτες.

9 Ὡς δηλοῖ Λυσίας] Locus Lysiae, ad quem Suidas respicit, extat apud Harpocratem v. Μόλις.

10 Δεκαρχία] Ante legebatur δεκαρχία, cujus loco reposui δεκαρχία, auctoritate 2 MSS. Paris. Apud Harpocratem, ex quo locus hic Suidae depromptus est, legitur δεκαδῆχⓄ, ut etiam in uno MS. Paris.

11 Δεκαρχίω ἢ κατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἑκτῷ Φιλ.] Scribe & supple, δεκαρχίας ἢ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἑκτῷ Φιλιππηκῶν, ἀλλὰ παρὰ δεκαρχίας. Vide Harpocratem.

12 Μη ἀπαντῶντες ἔβελτες] Paul. Leopardus *Emend.* lib. xvi. cap. xix. optime monuit, legendum hic esse, μη δὲ παντὶς ἔβελτες, i. e. artibus minime bonis, vel mala ratione. Hanc enim significationem phrasos ista apud Graecos scriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonstrat lib. i. cap. xxi.

τῷ βελπίτῃ, δεκάζεσθαι Φασιν. ὁμοίον καὶ τὸ ἐρι-
θεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαι ὅτιν. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρη-
ται ἀπὸ τῆς τῷ μοῦθῃ δόσεως.

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. καὶ Δεκάζειν, ἀφ-
φθεῖρην λήμασιν, ἢ δώροισι. Αἰλιανός· Πολλὰς διέ-
φθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς δωροδοσίαν. καὶ δεκά-
ζων, τὸ σημαίνοντον δῆλον. ἐποίηθη δὲ τὸ ὄνομα ἐν-
πεῦθεν. Ἰὼν μὲν ὄντιν ἦρας, μορφῶν ἔχων τῷ θη-
εῖσι. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθῆναις ἀνεθήλωται δικαστη-
ρίοις· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκῆντες καὶ δέκα γινόμενοι ἀνε-
φρέφοιτο. ἐνθα καὶ ἡ παροιμία· Λύκος δεκάς. ἐξ ἧν τὸ
δεκάδθαι τὸ, τε δεκάζειν, καὶ τὸ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναιῶν. δέκα μνᾶς. Ἰσκόπας Αἰταλῶν φρα-
τηρός· ὃς ἀπὸ τῶν τῆς φρατρείας, νόμους ἔγραφε. καὶ
ὁφάνιον αὐτῷ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἐκάστης ἡμέρας δε-
καμναιῶν· τοῖς δὲ ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τέταγμένοις
μναιῶν. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠγάθη τῆς τοῖς, καὶ φθο-
νηθεῖς τὸ πνεῦμα πρὸς ἀπέθηκε τῷ λησυσίῳ. ἑκατὸν
δὲ δραχμαὶ ποιεῖσι μνᾶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλῶν πᾶν λέγουσιν Ἀτ-
τικοί.

Δεκάπυς⁴ σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλεῖσθαι ἐπὶ δεῖ-
πνον καὶ καλῶν παρρησιμῶν τῶν σκιάν. καὶ
ἔπος οἱ μὲν ἔμμεν τῆς κληθείας· οἱ δὲ ἀπέσαν ἐπὶ
τὰς ἐπιάσας, ἢ δὲ ὑπολήψεως ἕως αἰτίας, ἐφ' οἷς
οἶν τε ἡ τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ἄρας πρὸς ἴκη.

Δεκάπυς⁵ σκιά. Ἰσκόπας
— Σοὶ δὲ μελήσῃ,
Ὅταν ἡ δεκάπυς τὸ φοιχῶν, λιπαρῶς χωρεῖν
ἐπὶ δεῖπνον.
Ἐξ⁸ ἡλιοτροπίε Φησί. τετάρτη, τῷ ἡλίῳ ἢ σκιά ὅταν
ἢ δέκα ποδῶν, ἦγεν ὅτε γίνεται ὁφάνιον.
Δεκάσκαλμ⁷ ναῦς.

Δεκαλέων. δεκάτιον δέων. Ἐφ' οἷς οἱ Ἕλληες
ἔμεσαν, εἰ νικήσαν, φρατεύσθαι, καὶ δεκαλέεσθαι ἀπαν-
τας τῷ Πυθίῳ. † Ἐς⁹ δεκάτιον παιδαγῶν κλη-
θεῖς, ὑπέπνον ἐν ἄσφ. τῷ δεκάτιον γὰρ εἰσίων ἐπὶ
τοῖς πικρομένοις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ἐνόματα ἐπίθεντο τοῖς

1 Λύκος μὲν ὄντιν ἦρας, μορφῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, legun-
tur etiam apud Harpocratonem & Etymologum. Vide etiam in-
fra v. Ἡ Λύκος δεκάς, & v. Λύκος.
2 Ἰσκόπας, Αἰταλῶν φρατ.] Totum hoc fragmentum legitur in
Excerptis ex Polybio, quæ Valefius edidit, pag. 61. unde id Sui-
das descripsit. Vide etiam infra v. Ἰσκόπας, ubi locus hic ex iif-
dem Excerptis auctior exhibetur.
3 Τῆς φρατρείας.] In Excerptis modo laudatis rectius legitur τῆς
φρατρείας.
4 Δεκάπυς σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλ.] Totum hunc locum de-
scripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Ecclesiaz. pag. 744.
5 Οὐδ' ὑπολήψεως ἕως αἰτίας. ἐφ' ἧς οἶον τοῖς πικρομένοις.] Locum
hunc corruptissimum sic recte emendat Casaubonus ad Athen. lib.
vi. cap. x. ἐδέκω τηρήσεως ἕως ἐπείρας, ἐφ' ἧς &c. Hanc lectio-
nem in versione secutus sum.
6 Δεκάπυς σκιά.] Ex exemplō, quod subjungitur, patet, scri-
bendum hic esse δεκάπυς φοιχῶν.

tur, qui munus accipiebat, ut alterius com-
modum minime bonis artibus promoveret,
δεκάζεσθαι dicebant. τῷ δεκάζεσθαι simile est
τὸ ἐριθεύεσθαι, Nam & ἐριθεία dicta est a mer-
cede danda.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Et δεκάς ἐν,
pecunia vel donis corrumpere. Alianus:
Multos Numidarum pecunia corruptos ad pro-
ditionem sollicitavit. Et δεκάζων, donis cor-
rumpens. Verbum autem hoc inde origi-
nem duxit. Lycus est heros, formam lupi
habens: cujus simulacrum Athenis ante loca
Judiciorum collocatum erat. Juxta hoc illi, qui
muneribus se corrumpi sinebant, deni versa-
bantur; unde & proverbium ortum est: Lu-
pi decas. A δεκάς igitur τὸ δεκάζων & δεκάζε-
σθαι dicta sunt.

Δεκαμναιῶν. Decem minæ. Scopas Æ-
tolorum Prætor, frustratus principatu, leges
scripsit. Rex autem in singulos dies decem
minas stipendii nomine ei dedit; cum cæteris
in inferiore gradu constitutis mina daretur.
Neque his tamen contentus, [plura adhuc con-
cupiscebat:] donec premente eum invidia auro
simul ac spiritu privatus est. † Centum drach-
mæ faciunt minam.

Δεκάπαλαι. Apud Atticos dicitur pro jam
dudum ante, jam olim.

Δεκάπυς σκιά. Umbra decem pedum. Olim
& qui ad cœnam alios invitabant, & qui in-
vitabantur, umbram observabant, & sic illi
quidem invitatos expectabant; hi vero sta-
tuto tempore convivia adibant. Nondum
enim tunc aliud indicium habebant, ex quo
conjectare liceret, quæta esset diei hora.

Δεκάπυς σκιά. Decem pedum umbram. A-
ristophanes: Tibi vero curæ erit ut, cum umbra
decem pedum fuerit, ad cœnam festines. Loqui-
tur de heliotropio. Id est, cum Solis umbra
erit decem pedum, sive cum advesperascet.

Δεκάσκαλμ⁷ ναῦς. Navis decem habens
scalmos.

Δεκατέλει. Decimam dare. Propter quæ
Græci jurarunt, se, si vicissent, omnes expe-
ditionem suscepturos, & Apollini rerum sua-
rum decimas daturus esse. [Aristophanes:] Ad
nominalia pueri invitatus, paulo largius bibi
in urbe. Decimo enim die ob natos infantes

7 Ἰσκόπας.] Ecclesiaz. pag. 744. (499. Ed. Bas. P.)
8 Περὶ ἡλιοτροπίε] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cum
ante minus recte legeretur πρὸ ἡλίου τροπίε. Intelligenda enim
sunt hæc verba Suidæ de horologio sciotherico, in quo stilus ere-
ctus umbra sua horas & tempora diei indicabat. Vide infra v. Ἡλι-
οτροπίον.
9 Ἐς δεκάτιον παιδαγῶν κληθεῖς ὑπέπνον ἐν ἄσφ.] Hæc sunt verba
Aristoph. Avibus pag. 564. ex quo metrum hujus loci ita sup-
plendum est:
Ἐς δεκάτιον γὰρ ποτε παιδαγῶν κληθεῖς ὑπέπνον ἐν ἄσφ.
Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic excerptit.
Cæterum, de more veterum Græcorum infantibus die septimo vel
decimo nomina imponendi vide quæ præter alios viros doctos ob-
servarunt Meursius Exercit. Crit. Part. II. lib. III. cap. xxxiii. &
Mauffacius ad Harpocratonem v. Ἐπιδουλομήεια.

παίσιν. Εὐριπίδης Λιγεί· ἴ Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτῃ
τῷ τόκῳ ὠνόμαζεν; ὁ δὲ Ἀειπολέης ἐν ταῖς ζ' Φη-
σὶν ἔπιπθεῖται τὰ ὀνόματα, γράφων ἔτω· ἴ Πλεί-
στα δὲ ἀναγεῖται ὡς τὴν ζ'. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα
τότε πῆται.

Δεκαλιεύειν.³ ἀντὶ τῷ δεκάτῳ εἰσπράσθῃται καὶ
λαφυραγωγεῖν. τὰ δ' ἐν τῷ πολέμιον ληθέντα
ἐδεκαλιεύοντο Θεοῖς. διὸ κυρίας δεκαλιεύσαι, τὸ κεραιῶ-
σαι. καὶ μεταφορᾶν δὲ καὶ τὸ δεκάτῳ ὅπως ἐν λα-
βεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκαλιθτάς.⁴ τὴν πελάγας, τὴν τὴν δεκάτῳ ἐκ-
λέγνται. ἔπος Ἀντιφῶν. καὶ δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί.
εἰρηλατῶν δὲ καὶ Σηλυκῶς ἢ δεκατηλόγον.

Δεκαλιθτήριον.⁵ τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθημεῖον. Ὡς
ὄψος τὴν Ἀβυδὸν λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δε-
καλιθτήριον.

Δεκατηλόγος. τὴν ἢ δεκάτῳ ἐκλέγνται. ταυ-
τὸν ἄρα τοῖς δεκαλιθταῖς.

Δεκάτῳ ἐπίσσαι. ἔθ' ὧν τῷ παίδων γεννημένων
τοῖς Ἀθηναίων ἀποῖς, τῇ δεκάτῃ τῷ νυκτῶν ἄπο
τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τὴν ὡς πατρὸς καὶ μη-
τρὸς οἰκείους, καὶ τὴν ἐγγύτατα φίλους, καὶ παρόν-
των ἐκείνων τὰ τε ὀνόματα τοῖς παισὶ πῆται, καὶ
καλλιερῆσθαι τοῖς Θεοῖς ἔπειτα βύωχεῖσθαι τὴν στυ-
ληλυθότας. καὶ τῷ τῷ ἢ δεκάτῃ. καὶ δεκατῷ ῥῆ-
μα. ὡς τὸ, Ὁ λαμβάνων δεκάτας διδεκάτω.

Δεκασιμός. δωροδοκία.

Δεκάχρεια.⁷ δεκαπλάσια.

Δεκέβαλλος.⁸ ὁ τῷ Δακῶν βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ
Δεινός.

Δεκέλεια. τόπος.

Δεκελικός.⁹ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. ἄπο μέ-
ρους τῷ τελευταίας.

Δεκέτης. ὁ δεκαετής. Σηλυκῶς δὲ δεκέτης, ἄρα
τῷ ι.

Δέκιος.⁹ Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φιλίππος ἄρα δω-
δεκάτης, ὅς βασιλικῶς θεσπίσασθαι τὴν τὰ Χριστιανῶν
δοξάζοντες ἐθανάτω, καὶ τὴν Θεὸς ὡς σκυνεῖν ἡ-
νάγκασε.

Δεκτέον. δεῖ δεχεῖσθαι.

Δεκτῆρες. ἑσπδοχεῖς.

Δελεάζοντες. ἑπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολί-
ται δύο ἡμέρας ἠέμενον, τὴν πῆται αὐτῶν δελεάζ-
οντες τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ ὡς δεκτηθήσαντες κοιμώμε-
νον ἀνείλον.

1 Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτῃ τῷ τόκῳ ὠνόμαζεν.] Versus hic Euripidis est omnino mendosus, sive verba, sive metrum spectes: quem Mauffraus ad Harpocratonem v. Ἐδομοδοκίαν post Scaligerum sic in integrum restituendum esse censet:

Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον.

2 Πλείστα δὲ ἀναγεῖται ὡς τὴν ζ'. διὸ ἐπὶ ὄν.] Apud Aristotelem libro vii. Hist. Anim. cap. xii. locus hic ita legitur: Πλείστα δὲ ἀναγεῖται ὡς τὴν ζ' ἡμέρας. οἷο ἐπὶ ὄνματι τίτι πῆται, ὡς πῆται ἢ ἡμέρας τῇ ὡς τῇ. Sic & apud Suidam scribendum est.

3 Δεκαλιεύειν. αὐτὸ τῷ δεκάτῳ εἰσπράσθαι.] Ex Harpocrate.

convivium celebrabant [veteres,] iisque no-
mina imponebant. Euripides *Ageo*: *Quæ mater tibi decimo die nomen imposuit?* Aristoteles vero tradit, septimo die nomina pueris imponi, sic scribens: *Plerique [infantes] ante diem septimum moriuntur. Quæ ratio est, quare tunc nomina illis imponant.*

Δεκαλιεύειν. Decimam exigere, & prædas agere. Rerum enim illarum, quæ ex hostico captæ erant, decimæ Diis consecrabantur. Unde *δεκαλιεύσαι* proprie significat consecrare. Per translationem vero, decimam quamcunque accipere & exigere.

Δεκαλιθτάς. Publicanos, qui decimam colligebant. Sic Antiphon. Et *δεκατηλόγοι*, iidem. Dicitur etiam genere fœminino ἢ *δεκατηλόγον*.

Δεκαλιθτήριον. Portorium, quod Abydi pendebatur. *Se Abydum illico vastaturum esse, & decateuterium, quod ibi institutum erat.*

Δεκατηλόγος. Decimam colligentes. Significat idem quod *δεκαλιθταί*.

Δεκάτῳ ἐπίσσαι. Decimum diem a nato infante celebrare. Mos erat civium Atheniensium, ut natis pueris decima nocte a natiuitate cognati paterni & materni & amici proximi convocarentur, illisque præsentibus nomina pueris imponerentur, & peracto sacrificio epulum præberetur illis, qui conveniant. Et hoc appellabatur *δεκάτη*. Et *δεκατῷ*, decimo. Ut, *Accipiens decimas decimatus est.*

Δεκασιμός. Corruptio, quæ fit munerum largitione.

Δεκάχρεια. Decupla.

Δεκέβαλλος. Decebalus, Dacorum Rex. Vide in voce *Δεινός*.

Δεκέλεια. Decelia. Locus [ita vocatus.]

Δεκελικός πόλος. Sic vocatur bellum Peloponnesiacum, a parte ejus ultima.

Δεκέτης. Decennis. *Δεκέτης* vero, genere fœminino, per i scribitur.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi successor, edicto Christianos omnes morte mulctavit, & ut Deos adorarent vi coegit.

Δεκτέον. Accipiendum est.

Δεκτῆρες. Qui aliquos excipiunt, vel fuscipiunt.

Δελεάζοντες. Inescantes. *Scythopolitæ vero duos dies quieverunt, fidem eorum quasi inescantes: at tertia nocte, captata temporis oportunitate dormientem interfecerunt.*

4 Δεκαλιθταί. τὴν πελάγας, τὴν τῇ δακ.] Ex Harpocrate.

5 Δεκαλιθτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ.] Vide Paul. Leopard. *Emend. lib. xvi. cap. 111.*

6 Δεκάτῳ ἐπίσσαι.] Vide paulo ante v. *Δεκαλιεύειν*.

7 Δεκάχρεια.] Vocem hanc suspectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Hesychium legi.

8 Δεκελικός. Πελοποννησός.] Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. *Ἀρχιδέμιος*, & Scaligerum ad Olymp. xci. 4.

9 Δέκιος. Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φιλίππος ἄρα δωδεκάτης.] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno a Valerio editis pag. 834. unde ea Suidas descripsit.

Δέλεαρ. ἀπάτι. δόλῳ. Τῷ δὲ προθύμως συλ-
καλιθευόμενος δολέει, προσηύχθη τὸ ἀκόλαστον, πα-
ραχαλᾶν πλεῖσθα πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσμασι.

Δελεάστρα. παγίδες.

Δελεάζω. αἰπαλικῆ. καὶ δελητήριον, γὸ δέλεαρ.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ γυναι-
κεῖον αἰδοῖον. Δέλτα ὠρετικὴ μελένη.

Δέλφες. τὰ σφηκία.

Δέλιος. πινυκίδιον. πλάειον. χερδαίειον. Ζή-
των ὁ Κιτιῆς Κλεάνθιος τὸν αὐτῷ ἀφροδῶνον ἀφω-
μοῖς ταῖς σκληροκέρους δέλτοις, αἱ μάλιστα μὲν γρά-
φον, ἀφροδῶνον δὲ τὰ γράφοντα.

Δέλφακας. τὸς μεγάλης χείρας. οἱ δὲ καὶ τὸς
μικρῆς. Ὁμηρῶς.

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξείνε, τὰ τε δμῶσι πάρεσι
Χοίρε' ἀτὰρ σιάλως γε σῦας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄρρεος λίθῳ τῷ κεφαλῷ παλαιοῖς ἀ-
ρῶνται. † Νέα γὰρ ἔστιν, ἀλλὰ δελφακωμένη ἔξει μεγά-
λῳ τε καὶ παλαιῷ κέρκον.

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀριστοφάνης.

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

τῷτο εἰσηκέν, ἀφροδῶνον τὸν φρωκτόν. μὲν γὰρ τὸ τυφῆ-
ται τὰ δελφάκια, φλογίζονται, ἵνα ψλωθῶσι.

Δελφίνιον. ἔστι μὲν τοῖς χώροι ἐν Χίῳ. ἔστι δὲ καὶ
Ἀθηνῶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἔτι καλεῖται μῦρον, ἔνθα
ἰὼ τὸ ἐν Δελφίνῳ δικαστήριον.

Δελφίς. πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον.
ὅθεν καὶ δελφινωφόρον ναῦν Θεκυδίδης ἐν τῇ ζ' Φησίῳ.
Ἐπειὴ αὐτὸς αἰ κεραυῖα ὑπὸ τῷ ἔσπλων, αἰ δὲ
τῷ ὀκλύδαν δελφινωφόροι, ἡρμέναι ἐνώλων.

Delphines [plumbei] pendebant, portus ostio imminentes, eos [ulterius progredi] prohibuerunt.

Δελφίς. ὁ ἰχθύς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηρῶν, ἢ
μολύβδινων. Ἀριστοφάνης. Περὶ ἐκείνων προσηύχεται
σε, πρὸς τὸν τὸς δελφίνας μετὰ κέρκων, καὶ τῷ ἀκα-
τον ὠρετικῶς. Δελφίν, σιδηρῶν καὶ ἀσκηθίασμα, ἢ
μολύβδινων, εἰς δελφίνα ἐρημαλισμῶν. τῷτο δὲ ἐκ
τῆς κεραυῖας τῷ ἰσθ' ἠφίσαν εἰς τὰς τ' πολεμίων νῆας,
καὶ κελύβουλο. Δελφινωφόρος τε ἡ ναῦς. τῷ ἀκατον δὲ
ὠρετικῶς. ἀντὶ τῆς ἔτοιμον πείει, ὡς εἰ τις κίνδυ-
νον ἐν τῷ ἀνέμῳ, εἰς αὐτὴν ἐμβήσομεν.

ut in eam ingrediaris, si a vento periculum

Δέλεαρ. Fraus. Dolus. Illo vero prompte af-
sentiente, ut eum deciperet, & id, quod conse-
quens erat, addidit, hortans eum, ut ad De-
metrium navigaret.

Δελεασμός. Inescatio. Et δελεάσμασι, ille-
cebris.

Δελεάστρα. Decipula. Laquei.

Δελεάζω. Accusativo jungitur. Inesco. Et
δελητήριον. Idem quod δέλεαρ, illecebra.

Δέλτα. Delta. Quarta litera [alphabeti].
Significat etiam genitale muliebre. [Aristo-
phanes:] Genitalibus depilatis & vulsis.

Δέλφες. Vesprium examina.

Δέλιος. Tabellæ. Pugillares. Titularium.
Zeno Cittiens Cleanthem successorem suum
comparabat tabellis duriore cera obductis, quæ
difficulter quidem scripturam admittunt, sed
scripta diu conservant.

Δέλφακας. Majores porcos. Quidam, mi-
nores porcos. Homerus: Comede nunc, kof-
pes, carnes suillas, quæ servis apponuntur.
At pingues porcos proci comedunt. [Aristo-
phanes:] Juvenula enim est: at cum ad
porcæ ætatem pervenerit, habebit magnam &
rubram caudam. † Porci maris caput lapide
percutientes diras imprecantur.

Δελφάκιον. Porcellus. Aristophanes: Hei
mibi infelici! porcellus fiam. Hoc [Mnesi-
lochus] dicit, quia podex ejus adustus erat.
Porcelli enim macerati igne adurantur, ut pi-
lis nudentur.

Δελφίνιον. Locus in Chio. Item Athenis
templum Apollinis, in quo erat dicasterium
ἐν Δελφίνῳ vocatum.

Δελφίς. Instrumentum bellicum, cujus in
navali pugna usus erat. Hinc Thucydides
libro VII. navem, [quæ ejusmodi instrumen-
tum vehabat,] δελφινωφόρον vocat. Deinde
antennæ navium onerariarum, ex quibus del-
phines

Δελφίς. Delphin, piscis. Item, instrumen-
tum nauticum ferreum, vel plumbeum. A-
ristophanes: Priusquam ille te aggrediatur,
ex malo suspende delphines, & lembum para-
tum habe. Δελφίν, instrumentum ferreum,
vel plumbeum, delphinis figuram habens,
quod ex antennis mali in hostium naves deji-
ciebant, easque sic demergebant. Hinc δελ-
φινωφόρος ναῦς vocatur navis, quæ hujusmodi
delphines fert. At ἀκατον παραβάλλω signifi-
cat, scapham [admove, vel] paratam habe,
aliquod impendat.

1 Δέλτα παραπλημ.] Aristoph. Lysistrata pag. 844. (544. Ed. Basf. P.) Vide etiam infra v. Παραπλημ.
2 Ζήτων ὁ Κιτιῆς Κλεάνθιος τὸν αὐτῷ ἀφροδῶνον.] Hæc sunt verba Laertii Zenonis, lib. VII. Segm. XXXVII.
3 Δέλφακας. τὸς μεγάλης χείρας. οἱ δὲ ἔτι τὸς μικρῆς.] Totus hic locus ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 407. (292. Ed. Basf. P.) sic scribendus est: Δέλφακας. παρ' ἡμῶν τὸς μικρῆς αἰς, ὅς οἱ ὄραται χείρας ἐκάλεσαν. Ὁμηρῶς.
Ἔσθιε νῦν, ὦ ξείνε, τὰ τε δμῶσι πάρεσι,
Χοίρε' ἀτὰρ σιάλως γε σῦας μνηστῆρες ἔδουσι.
ἐκάλεσαν δὲ τὸς μεγάλης χείρας δέλφακας. ἐν γὰρ τῆς ἐξῆς Φησίῳ. Νεα-
ρὰ γὰρ ἔστιν ἀπὸ δελφακωμένης. Ex hoc loco discimus, por-
cos minores a veteribus appellatos fuisse χείρας; grandiores vero,
δέλφακας: quod etiam confirmat Athenæus lib. IX. pag. 375. qui
cum hoc loco Suidæ conferendus est.

4 Ἀριστοφάνης] Theophrast. pag. 779. (517. Ed. Basf. P.)
5 Δελφίνιον. ἐπὶ μῦρον καλεῖται ἐν Χίῳ.] Hæc, & quæ sequuntur,
ἀπὸ πλεῖστον etiam leguntur apud Harpocrationem, & Enarratorem
Comici ad Equit. pag. 333.
6 Τὸ ἐν Δελφίνῳ δικαστήριον.] Vide infra v. Ἐπὶ Δελφίνῳ.
7 Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Equit. pag. 333. (232. Ed.
BASF. P.) locus hic ita legitur & distinguitur:
— Καὶ πρὸς ἐκείνων προσηύχεται σοι, ἀφροδῶνον σὺ
τὸς δελφίνας μετὰ κέρκων, & τὸν ἀκατον παραβάλλω.
Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.
8 Τῷτο δὲ ἐκ τῆς κεραυῖας ἰσθ' ἠφ.] Huc spectant verba Scholia-
stæ Thucyd. ad lib. VII. cap. XLI. Ἐκ τῶν κεραυῖων δελφίνας ἵσαν
ἡρμέναι μολύβδιναι, ὡς ἐμβήσομεν τῆς ἀσκηθίας πελεμίας ναυ-
σί. εἰς ἡμῶν αὐτῶν δίκης τῶν τῶν αὐτῶν, & καπτόν.
U u u Δελφός

Δελφός ἀνὴρ γέφανον μὲν ἔχθι, δὲ δὲ σπύλλουται. ἐπεὶ ἔτοιμα τὸ ἱεῖον τῶν Θεῶν ἔσφρανωμένοι, τὸ δὲ ἐπισημαίων σπυρῆντες οὐκ ἀπαλλάσσονται.

Δελφοί. τὸ ἱεῖον τῶν Ἀπόλλωνος. ἔτι δὲ ἐκλήθη, ἄλλο τὸ τὸν Δελφόνω δρακόντα ἐκεῖ θύεσθαι, ὃν ἀπέκλειεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δὲ, ἄλλο τὸ ἐκεῖ σαπῖναι. ἢ Δελφίς, ἢ Δελφικὴ ἢ Ἀπολλωνος.

Δελφίς γὰρ φάμα τὸ δ' ἔφρασεπεν, ὄφρα γενόμεν

Τὰς κείνη νύμφας σῆμα καὶ ἰσοπέδη.

Δελφίνα νήχεσθαι διδάσκει. ἐπὶ τῶν ἐν κείνοις πινὰς παιδείας ἐγένοντο, ἐν οἷς ἠσκησάτω. καὶ Δελφίνα πρὸς τὸ ἕραϊον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν ἄλλο τὸ θυκίηλον καὶ ὀλιονηρόν.

Δελφός. ἢ μήτρα. ἢ γαστήρ. ἔνθεν ἀδελφός, ὃ ἐν τῆς αὐτῆς δελφός.

Δέμνια. ἐγκοίτη φάμα. καὶ Φυροδέμνια, ἢ παρθένη.

Δέμας. σῶμα. Δέμας πυρός. λείπει τὸ ὄσ, ἢ ἢ, ὡς πῦρ.

Δέμω. αἰπαλιχῆ. οἰκοδομῶ. ἐξ ἧ καὶ ἐδείματο.

Δεννάζων. βλασφημιῶν. Κακὰ δεννάζων ῥήματα.

Δενδίλλων. τοῖς ὄμμασι νεύων.

Δένδρεϊ. τῶν δένδρων.

Ξηρῶν Φανέρων δένδρων, κενὸν κόπτοι.

Δενδροκόμης. τὰς κομῶσας τοῖς δένδροις. Ἄριστοφάνης Νεφέλας. Δενδροκόμης κορυφάς.

Δενδρώτης. ἢ τῶν δένδρων αὐξήσις.

Δενδράζων. εἰς δρυὸς κλαδύεσθαι κυρίως. Σπύλλου παλαιῶν, ταῖς δρυσὶ σπέπη χρωμῶν πρὸς τὰς οἰκίους θύεσθαι. καὶ τὸ κατ' ἕνα δένδρον δύνεσθαι, καὶ σπυρῆν ἑαυτῶν.

Δενάτ. ὄνομα κύριον.

Δεξαμνή. Εἰς τὸ ἱεῖον τῆς Σοφίας ἦσαν, ἐς αὐτὸν περὶ τὴν δεξιάμνην ἐξαπινάως ἐκάθισεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκεν αὐτὸν ἰχθυε. τετέστι, ἢ περὶ τῆς, ἢ τὰ δεξιάμνην.

1 Δίψι δ' ἀπὸ λουτῶν] Metri gratia scribendum est, vel, δίψι δ' ἀπὸ λουτῶν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice: vel, δίψι δ' ἀπὸ λουτῶν, ut habet Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 320. (219. Ed. Bas. P.) qui eundem versum proverbialem adducit.

2 Ἐσφρανωμένοι] Scribe, ἐσφρανωμένοι μὲν εἰσι, ut habet Diogenianus; vel, ἐσφρανωμένοι ἀετίωσιν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

3 Κακὰ δεννάζων ῥήματα] Sophocles Ajace pag. 16. ut Portus monuit.

4 Δενδίλλων] Vide quæ de hac voce observat eruditus Enarrator. Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 281.

5 Ξηρῶν Φανέρων δένδρων] Ex Astrampsycho.

6 Ἄριστοφάνης Νεφέλας] Pag. 140. (75. Ed. Bas. P.)

7 Δενδράζων] Confer Etymologum.

8 Εἰς τὸ ἱεῖον τῆς Σοφίας ἦσαν, ἐς αὐτὸν περὶ τὴν δεξιάμνην ἐξαπινάως] Hæc sunt verba Procopii Histor. Arcan. cap. III. ubi Photium quendam, a Justiniano in custodiam missum, & fuga inde elapsum, primo ad sacram mensam in Virginis Deiparæ templo, & deinde ἐς τὸ δεξιάμνην in templo Sophiæ Iupplicem contigisse refert. Ταῦτα ἔσφρασε, inquit Procopius, ἐς τὸν καὶ τὸ Θεοτόκου περὶ

Δελφός ἀνὴρ γέφ. Delphus vir coronam quidem gestat, at siti perit. Hic enim, ut Apollini sacri, coronati quidem sunt, at cum inopia conflictantur.

Δελφοί. Templum Apollinis, sic vocatum, quod Apollo draconem Delphinem illic inventum interfecerit. Pytho vero, quod illic computruerit. Et Δελφίς, pro Δελφικῇ, Delphica. Delphicū enim oraculum pronuntiavit, ut essem illius sponsæ monumentum & historia.

Δελφίνα νήχεσθαι διδ. Delphinum natate doces. In eos, qui aliquos his rebus instituunt, in quibus sunt exercitati. Et, Delphinum cauda ligas. Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt: quoniam [cauda hujus animalis] est maxime mobilis & lubrica.

Δελφός. Matrix. Venter. Uterus. Unde ἀδελφός, qui ex eodem utero prodiit, i. e. frater.

Δέμνια. Strata, in quibus cubamus. Lecti. Et Φυροδέμνια, fugiens lectos: epithetum virginis.

Δέμας. Corpus. Et δέμας πυρός. Instar ignis. Deest τὸ ὄσ: ut sit, ὡς πῦρ, tanquam ignis.

Δέμω. Accusativo jungitur. Ædifico. Unde & ἐδείματο, ædificavit.

Δεννάζων. Maledicens. Convitiatus. [Sophocles:] Convitia effutians.

Δενδίλλων. Oculis nuens, vel annuens.

Δένδρεϊ. Idem quod δένδρω, arbori. Cum aride apparuerint arbores, frustra laborabis.

Δενδροκόμης. Arborum comis abundantes. Aristophanes Nubibus: Montium vertices arboribus opacos.

Δενδρώτης. Arborum incrementum.

Δενδράζων. Proprie, [cavas] quercus subire. Prisci enim mortalium ante inventa domicilia quercubus pro tectis utebantur. [Per translationem vero etiam significat,] aquam subire, & [quovis modo] se occultare.

Δενάτ. Dentatus. Nomen proprium.

Δεξαμνή. Aquarum receptaculum. In templi Sophiæ confugiens, in ipso sacro fonte repente supplex confedit. Sed & inde eum abstrahere valuit. [Δεξαμνή hic est] mensa, in qua res sacræ reponuntur.

τὸ ἱεῖον τῶν ἀπὸ λουτῶν ἐκείνης καθῆται. — τὸ δὲ δεύτερον ἐς τὴν Σοφίας τὸ ἱεῖον ἦσαν, ἐς αὐτὸν περὶ τὴν δεξιάμνην ἐξαπινάως ἐκάθισεν, ἢ ὡς μάλιστα πρὸς τὴν νεομικασιν οἱ Χριστιανοὶ σέβειν. εἰ καὶ κἀνθένδε ἀφέλκεν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἰχθυε. Hoc loco Suidas δεξιάμνην interpretatur mensam sacram, τὴν ἐσφρασεπεν τὴν τὰ θεῶν δεξιάμνην; errore nimis summo: cum Procopius duo ista expressit se invicem distinguit, & Photium, ut diximus, primo ad mensam sacram, & deinde ἐς τὴν δεξιάμνην τῆς ἑστῆς se recepisse scribit. Suidæ παρθενομία adverte Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, sed in aliud non minus crassum incidit ipse, dum δεξιάμνην emissarium interpretatur, & pro cloaca accipit, hoc est, pro conceptaculo illo, in quod aquæ, postquam usui sacro in evierant, defluebant. At quis cloacam illam, sacram, imo divinam appelleret? Aut, quis apud Christianos eam in maxima veneratione esse dicat? Quare tam Suidæ quam Alemanni interpretatione valere jussit, probo sententiam doctissimi Gatakeri, qui ad Marc. Antonin. lib. VII. §. III. pag. 259. hunc ipsum locum Procopii citans, δεξιάμνην interpretatur fontem sacrum, alias βαπτιστήριον. & περὶ τὴν δεξιάμνην a scriptoribus Ecclesiasticis dictum; quæ significatio loco huic optime convenit.

Δεξιάνυϑ. ἀντὶ τῆ λαβάν. Ἡρόδοτϑ.

Δεξιὰ Κύρια. ἡ ἀνωθεν ῥοπή, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια ὡσαύτῃ τῇ θεῖα γραφῇ. † Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνειδή: δεξιτερὰ δὲ, τὰ μακρὰ. Σοφοκλῆς: Οὐπολε γὰρ φρένοθεν γ' ἐπ' δεξιτερὰ, παῖ Τελαμῶνϑ, ἕβας.

Δεξιάς. συνθήκας. Ὁ δὲ πέμπτῃ χιλίῳ, δεξιάς τῶ Ἰωσήπῳ δῶνα κελεύσας.

Δεξιδωροί. δωροδοκίαι.

Δεξιερῆτις. ἔτϑ Ἀθλιωαῖϑ κωμικός. ἴδραματῶ αὐτῆ εἰσιν, Ἰφ' εἰωπῶν πλανώμενοι, ὡς Ἀθλιωαῖος φησὶν ἐν τρίτῳ τῷ Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμήλων. Θεῶν. ἀπὸ τῆ δέχεσθαι τὰ θυόμην μῆλα.

Δεξιόλαβϑ. ὡσαύφύλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, δεξιτερὸν εἰς ἴπποδρόμιον. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῷ ἁρμοδίῳ τοῖς περὶ γάμοισι κρημνῶν.

Δεξιός. εὖνους. ἀγαθός. ἐπιλήδειϑ. καὶ δεξιώτεροςϑ, ἀντὶ τῆ ἀγαθός. Καὶ τῶν ὅσων δεξιώτεροςϑ καὶ φιλοκτιρῶν, παρρηίᾳ ἐπεκέλευε. Δεξιός δὲ τῶν πεπαιδευμένων ἔλεγον. Ζητῶν δεξιός εἶναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. † Ὁ δὲ φίλϑ γέρονε τῶν, καὶ δεξιῶν τε ἐνέβαλεν αὐτῶ, καὶ ἐστῶν ἔμελλεν. καὶ Ἰωσιπϑ. Ὁ δὲ ἐξήτῃ ἐπὶ δεξιῶν κρημνῶν. τρεῖς, ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιός ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τῶν ἐρασίθυμων, καὶ ἐπαίνων ἀξίους. τῶν δὲ ἀφιδροσκόπου φρακῶν, φιλοδίκους⁶ καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ θυχερῆς. Ἐπὶ Ἰουλιανῷ Πέτρϑ πρὸ Βαρσύμης ἔτῳ καλῶμενϑ, ὅς ἐπὶ τῆς τραπεζῆς τῆ χαλκῆ κατήμενϑ, κέρδη αἰχρῶ ἐπέλεγετο ἐν ταύτῃ τῆς ἐργασίας, τῶν ὡσαύτῃ τῶν ὀβελῶν κλοπῶν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τῶν αὐτῶ ξυμβάλλουσι αἰ τῶν δακτύλων ἐκκρῶν. δεξιός γὰρ τῶ κλέψαι. Καὶ αὐτῆς Ὁ δὲ δεξιῶν κρημνῶν τύχη, ἐκείλευσε Ῥώμης. Ὁπ' αὐτῶ Ποπλίῳ ἐλλοχῆσεως ἀμικθὴ δεξιῶν γενόμενης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη τέρφανϑ ἀρρώστως χλωρῶς. ἀντὶ τῆ ἁρμοδίως. καὶ Ἀρριανός. Ὁ δὲ ὡσαύτῃ Μάννῳ ἀπεχώρησε, δεξιῶν τε ὡσαύτῃ, ἀς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὄρκους πατήσας, ὡς ἄμωσε.

Δεξιός. ὁ θυπαίδευτῶν. καὶ Δεξιοί, οἱ θυπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης⁷.

Τὸ δὲ μετὰ φρέσιν αἰεὶ

Δεξιάνυϑ. Pro λαβάν, qui accépit. Herodotus.

Δεξιὰ Κυρία. Dextra Domini. Sic in S. Scriptura vocatur nutus divinus, & potentia Numinis. Δεξιὰ veteres etiam vocabant prudentiam & iudicium rectum: δεξιτερὰ vero, stultitiam. Sophocles: Nunquam enim, fili Telamonis, a sana mente desciscens ad stultitiam deflexisti.

Δεξιάς. Pacta. Fœdera. Fidem. Ille vero tribunalium militum mittit, cui præceperat, ut Josepho fidem daret.

Δεξιδωροί. Qui dona accipiunt. Qui donis corrumpuntur.

Δεξιερῆτις. Dexicrates. Hic fuit Comicus Atheniensis: inter cujus fabulas est una, quæ inscribitur, *Se ipsos decipientes*, ut ait Athenæus *Dipnosophistarum* libro tertio.

Δεξιμήλων. Sic vocantur Dii, quod pecudes, quæ ipsis immolantur, accipiant.

Δεξιόλαβϑ. Satelles.

Δεξιὸν εἰς ὑπ. Dextrum [pedem] in calceo, sinistrum vero in pelluvio. Aristophanes. Dicitur de iis, qui rebus apte uti norunt.

Δεξιός. Benevolus. Bonus. Aptus. *Et horum quisquis erat benignior & misericors, eos bono animo esse jubebat.* Δεξιός etiam vocabant homines doctos & eruditos. *Doctus esse cupiens.* Aristophanes *Nubibus*. † *Ille vero amicus ipsi factus est, dextramque ei porrexit, convivio eum excepturus.* Et Josephus: *Ille autem fœderis ineundi causa descendere cupiebat.* [Ἐπὶ δεξιῶν enim hic idem significat, quod] ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιός. Veteres eos, qui militabant, rerum peritos & laude dignos censebant. At milites, qui aufugerant, voluptatum amantes & sycophantas [appellabant.]

Δεξιός. Expeditus. Agilis. Promptus. *Iustiniani temporibus fuit Petrus quidam, Barsymes vocatus, qui ad mensam arariam sedens turpi quæstu opes corradebat, artem obolorum solertissime furandorum exercens, & illos, qui cum ipso contraherent, celeritate digitorum semper decipiens.* *Artem enim furandi optime callebat.* Et iterum: *Ille vero secunda usus fortuna Romæ regnum adeptus est.* † Primo Publio corona ex gramine viridi præmii loco a Romanis data est, quod prudenter & solerter insidias hosti struxisset. Et Arrianus: *Ille vero a Manno discessit, violata fide, quam Regi dederat, & spreto jurejurando, quo se obstrinxerat.*

Δεξιός. Eruditus. Catus. Et δεξιοί, eruditi, cati, prudentes. Aristophanes: *Se vero ad mollius latus semper convertere, hominis est*

¹ Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνειδή. δεξιτερὰ δὲ, τὰ μακρὰ] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajaxem* pag. 12.

² Δεξιῶν αὐτῆ εἰσιν] Lege, δρᾶμα αὐτῆ εἰσι.

³ Δεξιόλαβϑ] Scribe δεξιόλαβϑ, cum acuto in penultima. Vide interpretes ad *Altor.* cap. xxiii. v. 23.

⁴ Εἰς ποδονίπτερον] Rectius εἰς ποδονίπτερον, ut habet Zenobius.

⁵ Δεξιός ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τῶν ἐρασίθυμων.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 265.

⁶ Φιλοδίκους] Scribe φιλοδίκους, ut habet Scholiasta Aristophanis loco laudato.

⁷ Ἐπὶ Ἰουλιανῷ Πέτρϑ πρὸ Βαρσύμης ἔτῳ καλῶμενϑ. — δεξιός γὰρ ἢ κλέψαι] Hæc sunt verba Procopii *Hist. Arc.* cap. xxii. quæ etiam leguntur infra v. Θεοδότου.

⁸ Ὁ δὲ παρὰ Μάννῳ ἀπέχθη.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀπεχώρησε, & infra v. Μάννον, & v. Πατήσας.

⁹ Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 227. (152. Ed. Bas. P.)

Πρὸς τὸ μαλθακάτερον,

Δέξιθε πρὸς ἀνδρὸς ὅστι, καὶ φύσει Θηραμῆνης.

ἔστ' ὁ Θηραμῆνης τῆς τὰ πολιτικὰ ἀραπίοντων
 ἰδ. πιάπτει δὲ αὐτὸν ὡς θυετὰ βολον ὄντα, καὶ πρὸς
 τὸν κερὸν ἀρμόζοιτα. ὁ δὲ Θηραμῆνης ἔστ' διδάσ-
 καλ' Ἰσοκράτες, Ἄγων παῖς, Σπυριεὺς τὸν
 δῆμον. τῷ τῷ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ᾠδονομῆσαι,
 δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιάταια, ἢ περὶ ἐν Ἀρ-
 γινύσας φραττηγῶν ἀπαγωγή, ἢ αὐτὸς συυετήσατο
 μὲν Καλλιξένου καὶ ἢ τῆς λ' ἐπὶ Κεραλῶν τῆ
 δῆμος κείρασι. ποιήσεται τῆς τῆ βίβλ' ἀργυρέσιως
 ἐπαξίως τῆς πελοπῆς ἔπυχει. Ἐπὶ γὰρ αὐτῶν τῆς
 τετακοῖνα ἀνιέρη, Κεραλῶν κείρασι αὐτὸν. ἔποι δὲ
 Φασὶ καὶ Κεραλῶν ἐπὶ τῷ Ἐρίαν Ἰπποκράτους
 να. τῶν ἀφ' οὗ τῷ ποιητικῶν τῆ ἡγῶν Κόδορον ἐ-
 πεκάλον, ἐπεὶ δὲ ἐκατέρωθεν τῆ τῆς ἀνεπιλι-
 τδομῶν ἑαυτὸν παρέπθει, Κεραλῶν πρὸς τὸς
 κερῶν, καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῆ τῆ πῆ πρὸς ἰάσ-
 σον· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κόδορον ἀνδράσι καὶ γυναιξί
 πρὸς τὰς ἰατρίας ἀρμόζει. δοκεῖ δὲ ἔστ' καὶ
 τὰ τετακοῖνα ἀνιέρη, ἢ περὶ Κεραλῶν ἐπὶ
 τῶν ξύλων, ἢ πῆ κείρασι, ἢ Κεραλῶν. δοκεῖ δὲ ἔπος
 ἔστ' Κεραλῶν τῆς ἡγῶν εἶνα, ὅτι εἶνα δὲ γνήσιον, ἀλ-
 λά πῆ τὸς υἱὸς τῆ Ἄγων. ὁ δὲ Θεουδίδης αὐτὸν
 ἐπαινεῖ.

Δέξιθα. πρὸς ἀγῶν. ὁ ξυνοδοχεῖ. Φιλοφρονεῖ.

Δέξιθι. ἰατρική.

Δέξιππος, ὁ Ἐρέννιον χρηματίσας,
 Ἀθηνῶν, ῥήτωρ, γερῶν ἐπὶ Βαλεριανῶ καὶ Γα-
 λίνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Ἀυρηλιανῶ τῆς βα-
 σιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῶν, ἰατρός, Ἰπποκράτους μαθη-
 τῆς ὅς μετὰ περὶ τῆς ἰατρικῆς τῆς Κεραλῶν
 βασιλέως, ἰάσατο αὐτῆ τὸς παῖδας Ἰπποκράτους
 Μαυπλῶν καὶ Πιξοδάρου, ἐπὶ ἰατρικῆς ἰάσα-
 το τῆ παῖδας τὸν πρὸς Κεραλῶν τῆ αὐτοῖς ἐνεσῶτα
 πόλεμον. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον α. καὶ πρὸς
 ἀργυρέσιων β'.

Δέξιοι. οἱ ἐπαίδευτοι.

Δέμος. ὁ νόμος. ἢ δεσμός.

Δέμος. γενικῶν. αἰπαλικῶν δὲ. Τῷ τῷ ποίνου ἐρε-
 μῶν, ἢ δὲ δέμος τε καὶ ἀνεβολῶν.

Δέον. ὅτι εἰ κείρασι ὅστι, τὸν σπυριεὺν πολιτεύ-
 σαι, ἢ δὲ διελόμενος τὸ δέον παρ' ἑαυτοῖς ὅτι σι-
 μαίνῃ καὶ τὸ καλόν, καὶ συμφέρον, καὶ τὸ ἀναγ-
 χῶν. τὸ μὲν ἀναγκῶν, ὅταν λέγωμεν, πῆ τὸ γ-
 νόμῶν δέον εἶνα καὶ Φεραλῶν. τὸ δὲ συμφέρον, ὅ-

1 Ὅτις ὁ Θηραμῆνης ἢ τὸ πολιτ.] Πλε, & omnia quae sequuntur, sunt verba Scholiastae ad modo indicatum locum Aristophanis.

2 Ἡ π ἢ ἐν Ἀργινύσας φραττηγῶν ἀπαγ.] Historia est apud Xenophontem Ἑλληνικῶν lib. 1.

3 Καλλιξένου] Scribe Καλλιξένου, a recto Καλλιξένου. Sic enim appellatur a Xenophonte & Scholiasta Aristophanis loco laudato.

4 Κόδορον ἐπεκάλον] Vide quae notavimus infra v. Θηραμῆνης.

5 Δεσμῶν] Sic refertur ex Scholiasta Aristophanis, cum ante male legeretur δημοσίω.

cati, & plane Theramenis. Hic Therame-
 nes erat unus illorum, qui negotia civilia tra-
 ctabant. Perstringit vero eum [Aristopha-
 nes,] ut hominem inconstantem & levem &
 tempori infervientem. Idem fuit Isocratis
 magister, filius Agnonis, & populo Sterien-
 sis: cujus cum multa alia sunt injuste facta,
 tum duo haec maxima & gravissima: ducum
 nempe, qui ad Arginusas pugnaverant, dam-
 natio, cujus ipse cum Callixeno auctor fuit;
 & xxx Tyrannorum ad evertendam populi
 libertatem constitutio. Quamobrem etiam
 dignum instituto suo finem vitae habuit; ab
 ipsis quippe xxx interemptus, Critia cum
 damnante. Quidam ajunt, cum ex templo
 Vestae, quo supplex confugerat, abstractum
 esse. Hic ob ingenium anceps & leve Co-
 thurnus appellatus fuit, quod, cum Respubl.
 in duas factiones divisa esset, utrique sese
 adjungeret, temporibus semper inferviens,
 & majorem utilitatis quam fidei rationem ha-
 bens. Nam & cothurnus tam virorum quam
 foeminarum pedibus aptus est. Idem etiam
 trium horum suppliciorum auctor fuisse vi-
 detur, ut damnati vel vinculis ligneis con-
 stringerentur, vel cicutam biberent, vel exi-
 lio muldarentur. Videtur autem ex insula
 Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis
 sed adoptivus fuisse. Hunc Thucydides lau-
 dat.

Δέξιθα. Data dextra salutat. Hospitio ex-
 cipit. Benevole excipit.

Δέξιθι. Susceptio.

Δέξιππος. Dexippus, Dexippi filius, qui
 Erennius cognominatus est, orator, Athenien-
 sis, vixit temporibus Valeriani & Galieni &
 Claudii secundi & Aureliani, Imperatorum
 Romanorum.

Δέξιππος. Dexippus, Cous, medicus, Hip-
 pocratis discipulus, qui accersitus ab Heca-
 tomno Carum Rege, ut ipsius filios Maufo-
 lum & Pixodarum, desperato morbo labo-
 rantes curaret, eos ea conditione sanavit, ut
 bellum quod tunc adversus Coos parabat, o-
 mitteret. Scripsit de Re Medica librum u-
 num: & de Praecognitionibus duos.

Δέξιοι. Docti. Eruditi.

Δέμος. Lex. Vel, vinculum.

Δέμος. Genitivo [jungitur.] Item accusa-
 tivo: ut, *Huic dicemus, quae peto & rogo.*

Δέον. Id, quod oportet. Si ponatur, virum
 bonum Rempubl. administrare oportere, di-
 versae vocis δέον significationes distinguendae
 sunt, quae tres sunt. Nam & honestum signi-
 ficat, & utile, & necessarium. Necessarium,
 ut cum dicimus, quicquid natum est, oportet.

6 ξυνοδοχεῖ] Vox haec in prioribus Edit. deest, quam ex 2 MSS. Paris. revocavi.

7 Δέξιππος] Alium ab hoc puto esse Dexippum, cujus *Excerpta Legationes* hodie adhuc extant: quamvis Meursius in *Bibliotheca Attica* locus statuat, quem vide.

8 ἰατρικὸν βιβλίον α] Scribe, ἰατρικῶν βιβλίων α.

9 Δέμος] Vox est suspecta, de qua amplius cogitandum cen-
 seo.

παν λέγωμεν, δέον εἶναι ἀπειπάτοις χρῆσθαι, ἢ διαίτη
τοι ἔτη. τὸ δὲ καλόν, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι τὰ
δίχα ποιῆν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, ἢ τοῖς γονεῦσι.
τρία ἐπισημαίνῃ. Δέον δὲ λέγεσθαι ὅτι συνεχῆ ἐν οἷς χρῆ.
Δέον autem inde dictum est, quod nos in officio contineat.

Δέον. Ὡσαύτῃ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα.
Περικλῆς Ἀθηναίων στρατηγός, λόγον ἀπαυτή-
μεν ὡς ἑστὶν ἐπισημαίνων Κλεάνδρῳ τῷ Ἄρμοστῇ Λα-
κεδαιμονίων ἐπὶ ἑσθλοῖς, τῆτο ὅτι ἐδήλα, ἀλλ'
εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀνάλωσα αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως Φα-
σί. Πολλῶν ὄντων ἐπισημαίνων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν
πόλεμον τὰ πλείστα ἀνάλωσε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ λο-
γισμὸς διδὸς πενήκοντα ταλάντων, ἀπλῶς εἶπεν εἰς
τὸ δέον ἀνάλωσεν. μὲν δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαί-
μονιοι, Κλεάνδρον μὲν ἐδήμιζαν, Πλεισιάνκτι δὲ
πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες, δωροδοκή-
σαντες αὐτὸς Φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς,
καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμῶς εἴπη ὅτι δέδωκα
τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, ἕτως ἀνίστα-
σθαι.

Δέον. τὸ ἀρέπον. ὅτι συνεχῆ ἐν οἷς χρῆ. Ὡσαύτῃ
Μίαν πηγὴν ἔχον, ἢ δέον αὐτῷ ἐπιπε-
ποκόταν ἀπεξηραίνῃται.

Δέονο. ἐδεσμεύονο.

Δέο. φόβο.

Δέω μικρῶ. μικρῶ γε ἔχρημα.

Δέπας. τὸ ποτήριον. καὶ δεπέασι, σὺν τοῖς πο-
τήριοις.

Δεραγχεῖας ὀπάγας. τὰς τῷ δέριω ἀγχεῖσας.

Δέρας. τὸ χρυσομάλλον δέρας, ὅσῳ ὁ Ἰάσων
ἀπὸ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις
εἰς τὴν Κολχίδα ὡδὴ ἀναβάντων ἔλαβον, καὶ τὴν Μή-
δειαν τῷ Αἰήτῃ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα. τῆτο δὲ
ἔχων ὡς περικλῶς φέρεται, ἢ ἀλλὰ βιβλίον ἢ ἐν δέρ-
μασι γερραμύδων, ὡς εἶχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι ἀπὸ
χημαῖας χρυσόν. εἰκότως ἦν οἱ τότε χρυσοῦν ὀνόμα-
ζον αὐτὸ δέρας, ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἐξ αὐτῆς.

Δερβιτήρ. τὸ δέριμα. ὡσαύτῃ τὸ δέριον, δερβιτήρ,
καὶ πλεονασμῶ τῷ β, δερβιτήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ
β οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τῷ ὀλβιάχων, ἀντὶ τῆς ὀ-

1 Δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνεχῆ ἐν οἷς χρῆ] Haec etymologia vocis
δῆλον legitur etiam apud Laertium lib. vii. Segm. xcix. unde eam
Suidas mutuatus est.

2 Ὡσαύτῃ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα] Aristophanes Nubibus
pag. 174. (104. Ed. Val. P.)

Ὡσαύτῃ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα.
Huc Suidas respexit, sed qui metro neglecto & sensus tantum
rationem habens pro ἐπιπέασι scripsit ἀνάλωσα. Τὸ ἐπιπέασι autem
joci captandi gratia & παρ' ἑσθλοῦ Κομικός dixit, ne quis putet,
eum metri tantum gratia voce illa pro ἀνάλωσα usum esse.

3 Περικλῆς Ἀθη. στρατηγός, λόγον ἀπαυτή.] Similia his leguntur
apud Scholiastam ad modo indicatum locum Aristophanis, quem
confer. Vide etiam infra v. ἑσθλοῦ, v. εἰς δέον, & v. εἰς τὸ δέον.

4 Ἐπὶ ἑσθλοῖς] Sensus gratia addendum est, δεδωμένων, vel
simile quid.

5 Ὡσαύτῃ Μίαν πηγὴν ἔχον, ἢ δέον αὐτῷ.] Apud Procopium
de Bello Pers. lib. ii. cap. vii. locus hic rectius ita legitur : Μίαν

tere etiam interire. Utile, ut cum dicimus,
oportere nos uti ambulationibus, vel certa
victus ratione. Honestum, ut cum dicimus,
oportere nos juste facere, & legibus vel pa-
rentibus obtemperare. Tria igitur significat.

Δέον. Quod oportet. Necessarium. Ut
Pericles in res necessarias pecuniam impendi.
Pericles, dux Atheniensium, cum ratio ab
eo exigeretur pecuniae, quam Cleandro Har-
mostæ Lacedaemoniorum prodicionis causa
dederat, id non aperuit, sed dixit, se eam in
res necessarias impendisse. Alii vero rem sic
narrant. Cum magna pecuniae vis in arce
condita esset, Pericles maximam ejus partem
in bellum impendit; & cum L talentorum
expensarum rationes redderet, simpliciter
dixit, se ea in res necessarias impendisse. Po-
stea vero Lacedaemonii re cognita, Cleandri
bona publicarunt, Plistianacta vero quinque
talentis multarunt, putantes, eos muneribus
corruptos reliquae Atheniensium terrae
perpercisse, & Periclem, cum aperte dicere
nollet se pecuniam istam Lacedaemoniorum
Regibus dedisse, sic oblique respondisse.

Δέον. Quod decet. [Sic dictum,] quod
homines in officio contineat. [A δέω, vincio.]
Procopius: Unus qui illic erat fons, tot equis
mulisque ex eo bibentibus, quod fieri non o-
portebat, exaruit.

Δέοντο. Ligabantur. Vinciebantur.

Δέο. Metus.

Δέω μικρῶ. Parum absum.

Δέπας. Poculum. Et δεπέασι, poculis.

Δεραγχεῖας ὀπάγας. Laqueos guttur stringentes,
vel stragulantes.

Δέρας. Aureum vellus, quod Jason cum
Argonautis in Colchidem per Ponticum
mare profectus cepit, abducta simul Medea
Aetæ Regis filia. Hoc autem non fuit vel-
lus, ut fabulae ferunt, sed liber in membra-
nis scriptus, docens quomodo arte Chemica
conficiendum sit aurum. Merito igitur prif-
ci librum illum vocarunt aureum vellus, pro-
pter artem conficiendi auri in eo comprehen-
sam.

Δερβιτήρ. Pellis. Cutis. A δέριον enim fit
δερβιτήρ, & inserta litera β, δερβιτήρ [secun-
dum dialectum Syracusanorum.] Illi enim

ἢ ὅσῳ ἐπιπέασι πηγῆς, ἵππων τε ἢ ἡμιόνων ἢ ζώων ἑτέρων, ἢ δέον, αὐ-
τῶν ἐπιπεποκότων, ἀπεξηραίνῃται τὸ ὕδωρ ξυνέση.

6 Δεραγχεῖας ὀπάγας] In Epigrammate quodam Anthologiae inci-
ditæ inter instrumenta venatoria, quæ Gelon Panī dedicat, etiam
παύριον δεραγχεῖας recensentur. Epigramma ipsum, quod nondum a
quoquam editum esse memini, Lectori non inuidebo. Ἀναθήματα
τῷ Πανί παρὰ Γέλωνο κνηγῆ.

Ἰλοσόπων με Πανί θεοῦ τῆς Γέλων
Ἔθηκε λόγῳ, ἢς ἀπέπευσε χροῖον
Ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, ἢ λίνος πολυπρόθε
Γεραῖά τεύχε, ἢ πάγας δεραγχεῖας.

Huc Suidas respexit.
7 Ἀλλὰ βιβλίον ἢ ἐν δέριμασι γερ.] Eadem est sententia Chara-
cis apud Eustathium ad Dionysium Periegr. pag. 131. quem vide.

8 Δερβιτήρ. τὸ δέριμα. παρὰ τὸ δέριον, δερβιτήρ.] Eadem habet Ety-
mologus.

λάχριν, τὸ τὰς ἑλάς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ καινὸν, ἐν ᾧ ἀπεπήεν τὰς ἑλάς.

Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τῆς δέρκω, τὸ βλέπω.

Δέγμα. ἑπιβραχίλιον κόσμημα.

Δεραμοπέδι. τὸ ἱζυλικὸν λίνον. ἐν ἑπιγράμματι

— Τῶνδε πελειῶν

Ἄρρηκτον Πίγρης τάνδε δεραμοπέδιον.

λέγει δὲ καὶ λαμοπέδιον.

Δέρν. τράχηλον. λέγει καὶ δειρή.

Δερρίδιον. σιαδίον δερμάτινον.

Δέρρις. δέρμα. βύρσα. ἢ τείχιον ὡς ἀπέτασμα.

Δερκιδέ. τῆς λαρωῆ· ἐπεὶ δὲ δουεὶ κοιμάμενον βλέπειν. Νικανδρὸς εἰς τὸ ἀντιφάρμακον ἔειπεν ἄν ὡς Φάργυλον χθὴν πάντα δ' ἀεργὰ ἀπεπτα δόρπα. πολλάκι δ' ἢ σούλακον δερκιδέ.

Δέρκην. βλέπειν. καὶ δερκομήδιον, βλεπόνιον.

Δερκυλλίδας.³ ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίαν.

Δερμακόν.⁴ Λυκῆργον λέγει τὸ ἐκ τῆς δερματίαν τῆς πιπρασκομήδιον ὡς ἐπιγνώμενον ζεγύριον.

Δέρμη. πόλις.

Δερμιστής.⁵ Λυσίας μὲν τὸν σκόληκά Φησιν ἔτι λέγει ἄλλος· Ἀρίσταρχος δὲ, τὸν ὄφιν. εἶη δ' ἄν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐοδῖαν, ἐτυμώτερον ἔτι καλέμενον.

Δερμόπτερα ζῶα. οἷον νυκτερίς· ἢ τις μόνη τῆς πηλικῶν ζῶων καὶ γάλα ἔχει ἐν ματοῖς, καὶ θηλάζει τὸ γυνώμενον.

Δερμύλλοντα. αἰμοποτῆνια. ἢ ἐκδέροντα.

Δέρ. αἱ τοιαῦτα βύθειαι ἢ τοὶ Ἴωνικαὶ εἰσιν, ἢ Δωρικαὶ· δέρ, κῶ. ὡς τῆς δέρας καὶ κῶας πεποίνια.

Δέρπον.⁶ ἐπίπλην. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρωῖα τὸν ὡθὲ τῆς ἡπατός. ἀμεινον δὲ τὸ ράμφος. δέρπον, ὡς τῆς δέρας, ὡς ἐπὶ κρέβιν. τῆ γὰρ δὲ ἀρρήσασιν ἂν ἐοδῖωσιν οἱ γυῖες τῆς κρέβιν τῆς ράμφος. καὶ ὅτι τὸ ὄνομα ῥημακόν. ὡς ὡς τὸ πλῆσσω, πλῆκσον· ἔτι καὶ ὡς τὸ δέρω, δέρπον.

Δέρπον. τῆς ἐντέρας τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης.⁷ Ὅσοι καὶ ὁ Ψελλός· τῆ δὲ ἐντέρας τὸ λεπτὸν καλενομάζει δέρπον.

¹ Ἐν ἑπιγράμματι Antholog. lib. vi. cap. xv. Epigr. iv. ut Portus etiam monuit.

² Ἐπὶ τῶν ὡς Φάργυλον·] Locus hic ex Nicandro ita scribitur est:

Ἐπὶ τῶν ὡς Φάργυλον χθὴν πάντα δ' ἀεργὰ ἀπεπτα δόρπα.
Πολλάκι δ' ἢ σούλακον δερκιδέ.

Vide ibi Scholiaftam.

³ Δερκυλλίδας] De eo vide Athenæum lib. xi. pag. 500.

⁴ Δερμακόν. Λυκῆργος λέγει τὸ ἐκ τ.] Ex Harpocracione.

pleonafmo literæ β gaudent, ut in vocabulo ὀλάχριν, pro ὀλάχριν, quod significat canistrum, in qua molas falsas reponebant; quasi dicas ἑλάς ἔχον.

Δέρμα. Aspectus. Vifus. A δέγω, video.

Δέγμα. Torques. Ornamentum colli.

Δεραμοπέδι. Vinculum aucupatorium, volucres strangulans. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres [dedicavit.]*

Δέρν. Cervix. Collum. Dicitur & δειρή.

Δερρίδιον. Umbella ex pellibus confecta.

Δέρρις. Pellis. Corium. Vel velum ex pellibus confectum.

Δερκιδέ. Leporis, [sic dicti,] quia dormiens videre putatur. Nicander in *Alexipharmacis*: *Postquam evomuerit cibum, antequam concoctus sit. Sape vel ex veloci lepore; [vel ex dama, &c.]*

Δέρκην. Videre. Intueri. Et δερκομήδιον, videntium.

Δερκυλλίδας. Dercyllidas. Nomen proprium. Rex Lacedæmoniorum.

Δερμακόν. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venditis redactam.

Δέρμη. Derme. Urbs.

Δερμιστής. Lysias vermem sic appellari tradit; Aristarchus vero, serpentem. At videtur potius sic appellari is, qui pelles corrodit & comedit, quoniam significatio ista ad etymologiam vocis hujus propius accedit.

Δερμόπτερα ζῶα. [Sic appellantur animalia volantia, quorum alæ non pennis sed cute constant;] ut vespertilio: qui solus inter volucres & lac habet in mammis, & foetum suum lactat.

Δερμύλλοντα. Sanguinem bibentem. Vel, excoriantem.

Δέρ. Pellis. Hujusmodi casus recti vel Ionici sunt, vel Dorici: δέρ & κῶ. Nam a δέρας & κῶας formantur.

Δέρπον. Omentum. Aristarchus vero sic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ est ante hepar. Præstat vero interpretari rostrum: quo sensu δέρπον est a verbo δέρειν, quod significat tundere & pulsare. Vultures enim rostro tundentes frangunt, quicquid edunt. Est autem nomen verbale. Ut enim a πλῆσσω fit πλῆκσον: sic a δέρω δέρπον.

Δέρπον. Intestini tenuem partem sic vocat Hippocrates. Psellus etiam inquit: *Intestini partem tenuem voca δέρπον.*

⁵ Δερμιστής] Harpocratio, ex quo notam hanc descripsit Suidas, habet δερμιστής, per η.

⁶ Δέρπον. ἐπίπλην. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Homeri Odysf. A. v. 577.

Ἐπὶ δὲ μιν ἐκάπερθε περιημένω ἡπαρ ἔκειρεν

Δέρπον ἐστὶ δύνοντες.

Confer Etymologum.

⁷ Φησὶ ἔοι ψελλός· τῆ δὲ ἐντ.] Hic locus depromptus est ex libro quodam Pselli inedito, cujus mentionem fecimus supra v. Γεώργιος.

Δέρω. τὸ ἐκδέρω. καὶ δέγεις, ὁμοίως. Δαίρω δέ, τὸ τύπλω.

Δέρω σε ἑξήλακον κλοπῆς. ἀντὶ τῆ ἐκδέρω σε, ἄ-
σε ὑπὸ τῆ δέρματός σε ἑξήλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδο-
χίω τῆ κλεμμάτων.

Δέσις. ὡς Μακεδόνων ὁ μὲν Ἰγνίς.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ Φλέβες, καὶ αἱ δεσμηαί,
καὶ τὰ νεύρα. ὅταν δὲ κατ' αὐτὴν ἡρεμῆ, δεσμὰ
γίνεσθαι αὐτῆς ὡς τῆ λόγος τὰ ἔργα.

Δεσμοτήριον. ἡ Φυλακή.

Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δεσμιός, ὡς ὁ δεσμώ-
της Προμηθεύς καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖν ἐν Πυτίνῃ
ὅππ' τῆ δεσμοφυλάκων

Ὅψι γὰρ αὐτὴν ἐκπὸς ἔ πολλῶν χρόνων

Πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιπιμύθην.

Δεσμοὶ Τυρρηνοί. οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκείνην χρόνῳ
εἰς τὰς τῆ δεσμοτῶν κατασχίνας.

Δεσπορία. ἡ κυρίασις.

Δεσπότης κεκαρμύς. πενηθῆς.

Δεσπότης. παῖς τῆ δεσπότης ἐστίν.

Δέοιτο. χεῖρις.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεύειν. Φυγᾶν.

Δευθέντα. βραχύντα. καὶ Δευόμυθον, βραχόμε-
νον. Αἰλιανός. Αἵματι τε δευόμυθοι οἱ τοῖσι τῆ
δωματίων, καὶ ἐκ τῆ δαπέδων ἀνέβρουε λύθρον, καὶ
πάντων τὰς ἀφαιρέσεις ἐξέπληθη. καὶ Δεύομαι, τὸ
περίσπομαι.

Δευκαλίον. ὄνομα κύριον.

Δεῦρ' αἰ. ἀντὶ τῆ ἕως τῆς. Πλάτων Νόμων ζ'.
Πρὸς τὴν λόγος, ἕς ἐξ' ἕω μέχει δεῦρο αἰ διελιγύ-
θαι. πινὲς ἀντὶ τῆ ἀδὲ πείρασιν.

Δεῦρ' ἤξα θάσσον, ἢ κατ' ἡδονὴν ποδός. ἀντὶ
τῆ ταχύτητος, ἢ ὡς εἶδει βαδίσειν.

Δεῦρ' ἴθι. Ἄριστοφάνης. Δεῦρ' ἴθι, ἵνα κλάης. ἐ-
πὶ τῆ ἐπὶ κακῆ πινᾶ ἔπισπωμύθων. Τὸν παῖδά Φη-
σιν ἐλθεῖν πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης,
τύπην αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνθάδε. ἐπὶ τῆ παρόντι. καὶ δεῦρο αἰ.
ἀντὶ τῆ μέχει τῆ παρόντι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλ-
θέ. δεῦρο νῦν ὡρῶσθε. ἀντὶ τῆ, πλησίον, ἐγγύς
ἐλθέ. καὶ παρ' Ὀμήρω. Δεῦρ' ἴθι. λέγειται δὲ καὶ
δεῦρ' ἤξα θ' Ἄριστοφάνη. Ταχέως ἦκειν ὡς ἐμὲ δευεῖ,

Δέρω. Excorio. Et δέγεις, excorias. Δαίρω
vero, verbero, cado.

Δέρω σε ἑξήλακον κλ. Id est, excoriabo te,
ut ex pelle tua faciam sacco, in quo res
furtivæ reponantur.

Δέσις. Desius. Mensis Junius apud Ma-
cedones.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς. *Animæ vincula sunt venæ
& arteriæ & nervi. Quum autem apud se
quiescit, vincula ejus sunt orationes & opera.*

Δεσμοτήριον. Custodia. Carcer.

Δεσμώτης. Sic dicitur tam ipse vincetus, ut
δεσμώτης Προμ. Prometheus vincetus: quam
qui vincit. Cratinus in *Pytine* accipit pro
carceris custodibus. *Videbis enim ipsam non
multo post tempore apud carceris custodes pice
esse illitam.*

Δεσμοὶ Τυρρηνοί. Vincula Tyrreni: sive,
quibus tunc temporis Tyrreni utebantur ad
vexandos captivos.

Δεσπορία. Dominatus. Imperium.

Δεσπότης κεκαρμύς. Domino raso. Id est, lu-
gente.

Δεσπότης παῖς. Filius domini.

Δέοιτο. Indigeat.

Δέδευκε. Miscuit. Maceravit.

Δέβην. Miscere. Macerare. Subigere.

Δευθέντα. Rigata. Et δευόμυθον. Rigatus.
Ælianus: *Et sanguine irrigati fuerunt pari-
etes cubiculorum, & ex pavimento cruor ebul-
liit, & omnium mentes perculit. Et δέομαι,
privor, indigeo.*

Δευκαλίον. Deucalion. Nomen proprium.

Δεῦρ' αἰ. Huc usque. Plato *Legum* sep-
timo: *Ad sermones, quos a luce orta ad hoc
usque tempus enarravimus. Quidam ponunt
pro ὧδι, hic.*

Δεῦρ' ἤξα θάσσον. *Citius huc properavi, quam
pedibus gratum esset. Id est, celeriori gradu,
quam oportebat.*

Δεῦρ' ἴθι. Aristophanes: *Huc accede, ut
plores. Dicitur de iis, qui aliquem ad se ve-
nire jubent, ut cum male mulcent. Ajunt
puerum accessisse ad lectum, in quo jacebat do-
minus, verbera ei minans.*

Δεῦρο. Huc. Dicitur etiam de tempore
præsenti. Et δεῦρο αἰ, ad præsens usque tem-
pus. Significat etiam veni. Δεῦρο νῦν ὡρ.
Id est, propius accede. Et apud Homerum:
*Huc veni. Dicitur etiam δευεῖν apud Aristo-
phanem. Ut celeriter ad me accedant, nec*

1 Δέρω σε ἑξήλακον κλοπῆς] Hæc sunt verba Aristoph. *Equit.*
pag. 309. (209. Ed. B. f. P.) ubi vide Scholiastam.

2 Δεσμὰ τῆ ψυχῆς, αἱ φλ.] Fragmentum hoc legitur apud La-
ertium in vita Pythagoræ Segm. xxxi.

3 Ὅταν δὲ κατ' αὐτὴν ἡρεμῆ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς τῆς λόγος
καὶ τὰ ἔργα.] Scribe ex Laertio, ὅταν
δὲ ἡρεμῆ, κατ' αὐτὴν ἡρεμῆ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς τῆς λόγος
καὶ τὰ ἔργα.

4 Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δεσμιός.] Totum hunc locum descripsit
Suidas ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacetem* pag. 7. ut Pearsonius
recte observavit.

5 Δεσμοὶ Τυρρηνοί] Hesychius, Δεσμοὶ Τυρρηνοί. Idem tamen
suo loco recte, Τυρρηνοὶ δεσμοί.

6 Δεσπότης κεκαρμύς. πινὲς.] Vide Artemidorum lib. 1. cap.
xxiii.

7 Δεῦρ' ἤξα θάσσον, ἢ κατ' ἡδονὴν ποδός.] Fragmentum hoc legitur apud
Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 300. ut Portus recte observavit.
Pro ἤξα autem ibi scriptum est ἤξα, ab αἰώσω.

8 Ἄριστοφάνης] Nubibus, pag. 126.

9 Παρὰ Ἄριστοφάνη] Ubi fragmentum hoc apud Aristophanem
exstet jam non memini.

καὶ μὴ μέλλειν. κἄν μὴ ταχέως ἤκουσιν, ἐγὼ, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ γῆς Σπιπέμφω.

Δεῦρο. τὸ τοῦ ἐπιρρηματινῆς ἐπὶ λέξεως τελέχου νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόποις πάντες αὐτῶν λέγουσιν. ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ καὶ Τιμάρχου. Καὶ παρερχεῖν τῶν μὲν Φεύρολι θάρρειν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρῆλθῃ. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ κατηρηγία. Ναυμάχους ὡς περὶ δαρεῖαν μὲν εἰπεῖν κατέλαβεν δεῦρο. καὶ Διναρχὸς ἐν τῷ καὶ Λεωχάρους. Περὶ τῆς ταλαιπώρου Διδύμου νῦν περὶ ὑμᾶς ἐρεῖ. καὶ μὲν δεῦρο αὐτῆ τὸ παιδίον κάλεισιν. Δημοσθένης Ἀποκλεισθῆναι γὰρ δεῦρο ἀναστὰς μὲν. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεῦσας. βρέξαι. Ὁ δὲ δεῦσας τῶν αἵματι τῶν δακτύλων, περιεγράψεν.

Δουσοποιός. βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσσπόπυλον. Ἐδουσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, ἡ ἔμμονον καὶ ἀνέκπυλον ἐχέουσιν τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων, τῶν ἐχόντων τὸ λεῖμα ἔμμονον τε καὶ πλυχερόν. καὶ δευσοποιός πονηρία. μετῆλικα ἢ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐλέων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπυλον ἢ λεῖμα. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητον πειθιστικῶς βέλουν, καταχράσονται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἄλλων. διὸ καὶ ἢ ἡ δευσοποιός πονηρία, ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἢ ἡ ἐχέουσα ἢ ὑπερβαίνειν.

Δεῦτα. ὁ ἔχαλι. ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ ἐνδεῦ.

Δεῦτε. ὁμιλίᾳ ἐπιρρηματινῆς.

Δευτεριάξεν.

Ἐγὼ ἢ δὴ δευτεριάξω, ὡς εἰπὼ σοὶ δευτεριάξω.

τὸ ὑπερὸν δευτεριάξω.

Δεύτερον πλῆθος. ὅτε ἀπὸ τῆς πλῆθους ἕξω, κώπυς πλεῖ.

Δέφω. ἢ ἀειφάνης.

Ἰμῶν δὲ θεία λαβόντες ἀφῶρεν συκῆς,

Ἐν τοῖς ἀφῶροις δέφωται.

ἢ αὖτις αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμπιπῆ.

Δέφω. τὸ τῆς αἰδοῦς πινὰ ἀπὸ τῆς καὶ δεφόμενῆς, ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς αἰδοῦς.

Δέξω καὶ βῶλον ἢ Ἀλήτης. ἐπὶ τῆς πάντων περὶ τὸ κρεῖττον ἐκδεχόμενον τάχιστα. ἢ ἀπλῶς, ἐπὶ τῆς μηδέναι ὑποσχεσθῆναι.

Δέφα. ἢ βύσσα.

Δεφῆσαι. ἀπαλύσαι.

Δεῖ. ἀφῶ. δὲ ἔχει τὰ σημειώματα. ἀντὶ τῆς

1 Δουσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, ἡ ἔμμονον καὶ ἀνέκπυλον. Ex Harpocrate: qui praeterea ad confirmandam vocis δευσοποιός significationem citat Platonem lib. v. de Leg. Sed memoria, ut puto, cum decipit; quoniam locus, ad quem Grammaticus ille respexit, exstat apud Platonem lib. iv. de Legibus, pag. 449.

2 Ἐγὼ ἢ δὴ δευτεριάξω. Apud Aristophanem Ecclesiaz. pag. 742. (199) locus hic rectius ita legitur:

Ἐγὼ ἢ δὴ δευτεριάξω, ὡς εἰπὼ σοὶ δευτεριάξω.

cunctentur. Et nisi celeriter venerint, ego per Apollinem, infra terram eos amandabo.

Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tempore dici putant. Oratores vero omnes eo utuntur de loco: ut Aeschines in oratione contra Timarchum: *Et reum bono animo esse jube, cum ipse huc accesserit.* Et Antipho in ea oratione, qua aliquem ob decreta contra leges facta accusat: *Qui praelio navali interfuerunt, huc accedere jubentur, ut causam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem: *De misero Didymo nunc apud vos dicam. Quare ad me huc ipsius filiolum voca.* Et Demosthenes: *Responde mihi huc adstans.* Et sic alii.

Δεῦσας. Qui rigavit. Qui madefecit. Ille vero, cum digitos sanguine madefecisset, haec adscripsit.

Δουσοποιός. Tinctor. Significat etiam [colorem] permanentem, & qui difficulter elui potest. Proprie autem haec vox dicitur de purpura, cujus color non est evanidus, sed permanens. Per metaphoram vero etiam dicitur de aliis omnibus, quae colorem habent permanentem & diuturnum. Et δευσοποιός πονηρία, improbitas inveterata. Metaphora ducta est a lanis, quae tinctae sunt colore tali, qui diu durat, nec facile elui potest. Scriptores enim, cum aliquid stabile & firmum significare volunt, hac voce etiam de rebus aliis abutuntur. Δουσοποιός πονηρία igitur significare potest improbitatem summam, & quae a nullo vinci potest.

Δεῦτα. Ultimus. Extremus. A verbo δευτέρας, indigere.

Δεῦτε. Huc agite. Adverbium adhortandi.

Δευτεριάξεν. Secundo loco, sive post alterum aliquid facere. Cum ipse rem fecero, ejus tibi post me faciendae potestatem faciam.

Δεύτερον πλῆθος. Altera navigatio. Id est, cum quis vento secundo destitutus, remis navigat.

Δέφωται. Glandem penis nudare. Aristophanes: *Vos autem foliis bis fructus ferentis ficus sumptis, in vestibulis penem subigetis.* [Ideo autem hoc eos facere debere ait,] ut folium pruriturum in eis excitet.

Δέφω. Penem nudare & subigere. Et δεφόμενῆς, penem nudans.

Δέξω καὶ βῶ. Accipit & glebam Aletes. Proverbium hoc dicitur de iis, qui omnia in meliorem partem accipiunt. Vel simpliciter de iis, qui omnia admittunt.

Δέφα. Corium.

Δεφῆσαι. Subigere. Mollire.

Δεῖ. Decet. Convenit. Quatuor habet si-

3 Ἀειφάνης] Ecclesiaz. pag. 745. (501. Ed. Bas. P.) ubi prior versus i. e. legitur:

Ἰμῶν δὲ θεία λαβόντες ἀφῶρεν συκῆς.

4 Ἀλήτης] Interpretes vulgo vocem hanc exponunt erro, quasi sit nomen appellativum. At ego existimo esse nomen proprium viri, cujus meminit P. ufanias in Corinthiacis.

5 Μηδέναι ὑποσχεσθῆναι] Sensus requirit, ut scribatur πάντες ὑποσχεσθῆναι: ut habet Michael Apollolius.

ἡ. καὶ ἀντὶ τῆς ἡρείας ἐστὶ. Δεῖ δὴ ἡρημάτων, καὶ ἀνδρῶν τῶν ἑδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεδῶτων. καὶ ἀντὶ τῆς δεσμεύσεως. ἢ δέου ἐν ἀφελούσῃ. ἢ ἀντὶ τῆς ἀπέχεσθαι. καὶ ὡς δὲ Ἀριστοφάνης δει, ἀντὶ τῆς δῆσον. Ὅπισθω τῶ χεῖρε δει.

Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἐκάστου τῶν παλαιῶν. ἔστι δὲ καὶ τόπος πρὸς ἐν τῶν Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δειγμάτια ἐκομίζοντο, καλεόμενον ἔπος. Ἀπικόν δὲ ἔστι ἐστὶ, τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῶν τόπων καὶ αὐτὸς τῶν τόπων.

Δεῖγμα. τὸς τόπος ἡδὲ ἐν Πειραιῶν, ἔνθα πολλοὶ σιτηροὶ ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλογροῦσιν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ ἀφελούσῃ τῶν Ἀθηναίων ὡς φιλοδίκους. Ὅσον δὲ ἀφελούσῃ τῶν δικῶν ἀντιπελοπόννησος.

Δεῖγμα. καὶ ἡ ἐνδείξις. Ἀριστοφάνης. Τῆς βίβου δ' ἐξέλαμψε δειγμα πρὸς τῶν θυρῶν πύλας. ὅσον τῆς παρὰ αὐτῶν ἐνδὸν θυρῶν σημεῖον καὶ ἀπιδείξις πρὸς τῶν θυρῶν αὐτῶν τὰ τῶν ἐξήτων πύλας, ἀπιδείξις καὶ πύλων πρὸς θυρῶν πύλας ἀφελούσῃ.

Δειδέχεται ἀλλήλους. Ὅμοιος.

Δείδια. ἡ σκοτία νύξ. Δείδια δὲ, φοβῶμαι. καὶ δειδίεν, ἐφοβαίτο. δειώ, δειδῶ ὡς πείθω, πεπίθω. δειδῶ, δειδία. πλεονασμῶς τῆς ι, δειδία. καὶ δειδίθι, φοβήθητε. καὶ δειδῶς, φοβῶμεθα.

- Δειδίτω. δεικνύω.
- Δειδίω. ἐκφοβῶ.
- Δειδῶ. τὸ φοβῶμαι.
- Δειδῶν. τὸ δειδῶν. καὶ δειδῶν, τὸ δειδῶν.

Δείκελον. εἶδωλον. ἀγαλμα. ἡ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ῥαίης πυργεφόρος δεικελον εἰσορόων.

Δείκηλα. μιμήματα. εἰκασματα. τὸ δὲ δίφθουρον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῶν Διῶ. καὶ ἀφελούσῃ δὲ πᾶν ὁμοίωμα.

Δειλάχεια. Ἀριστοφάνης Πλάτων. Ἐγὼ δὲ καλακέκισμα δειλάχεια.

κλώπει κατὰ τῶν πύλων τῶν θυρῶν. δειλάχεια δὲ, ἀκρως ἀθλία. καὶ δειλακείων, ὁ ἀκρως δειλός. ὁ ἐλεεινός. ὁ παλαίπυρος. ἢ ὁ ἐπίπυρος. ὁ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης. Ὁ δειλακείων. ὡς γλίχρων, ὄρως, ὡς ἐκέτ' εἶναι δὲ καὶ μαζῶτα; Ὁ δειλακείων ὁ Ἐρμῆς ἐλέγχο, ὡς

1 Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον. Ex Harpocrate.
 2 Ἀπικόν δὲ ἔστι ἐστὶ, τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν. Sic Attice dicebatur ἰχθυῖες pro ἰχθυοπωλείων. i. e. forum piscarium, ut apud Aristophanem *Ischm.*, & Athen. lib. III. pag. 104. τῶν πρὸς τὸ ἀφελούσῃ, ut apud Aeschinam orat. contra Timar. h. m., pag. 179. καὶ ἰχθυοπωλείων, teste Hesychio: ἰχθυῖες pro ἰχθυοπωλείων, teste eodem; multaque alia hujus generis. Vide Isaac. Casaub. ad *Chorast.* Theophr. cap. πρὸς ἀναμνηστικῆς & praecipue celeberrimum Graevius *Lection. Hesiod.* cap. XIX. ad vers. 312. qui plura hujus generis exempla collegit.
 3 Δεῖγμα. πῶς ἢ ἐν Πειραιῶν. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* P. g. 346. (243. Ed. Bas. P.)
 4 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 418. ubi locus hic rectius ita legitur:

gnificationes, I. Oportet. II. Opus est. [Ut Demosthenes:] *Opus est pecunia, sine qua nihil eorum fieri potest, quae oportet.* III. Ligat. Vincit. Et absque contractione dicitur δει. IV. Absct. Apud Aristophanem δει dicitur pro δῆσον, liga, vinci. *Manus a tergo liga.*

Δεῖγμα. Proprie sic vocatur specimen rerum, quae venduntur. Erat etiam locus quidam Athenis in foro, sic vocatus, in quem specimina rerum venalium deferbantur. Atticorum vero est, locis nomina imponere a rebus, quae in iis geruntur.

Δεῖγμα. Locus in Piraeo, quo multi peregrini & cives convenire & sermones inter se conferre solebant. Vocem vero δικῶν addidit Aristophanes, ut Athenienses tanquam litium & judiciorum amantes perstringeret. [*Senes quosdam*] *morosissimos in Digmate judiciorum audiui verbis inter se contententes.*

Δεῖγμα. Argumentum. Indiciuni. Signum. Aristophanes: *Projecit foras pennas, quae vitium ejus indicium praebent.* Id est, avium convivii causa vulsarum & macatarum pennae, quas ante fores projecit, signum sunt epularum, quibus domi fruitur.

Δειδέχεται ἀλλήλους. *Se invicem invitarunt [aureis poculis.]* Homerus.

Δείδια. Nox obscura. Δείδια vero, metuo. Et δειδίεν, metuebat. A δειώ fit δειδῶ, ut a πείθω, πεπίθω. A δειδῶ formatur δειδία, & inserto ι, δειδία. Et δειδίθι, time. Et δειδῶς, timens.

Δειδίσκω. Ostendo. Demonstro.

Δειδίω. Terreo.

Δείδω. Metuo.

Δειδῶν. Pro δειδῶν. Vespertinum tempus. Et δειδῶν, idem.

Δείκελον. Idolum. Simulacrum. Effigies. In Epigrammate: *Rhae turrisera simulacrum intuens.*

Δείκηλα. Effigies. Imagines. Simulacra. Syllaba δει per diphthongum scribitur. Proprie autem δεικελον est simulacrum Jovis, quasi Διῶ εἶκελον. Abusive vero qualibet effigies.

Δειλάχεια. Infelicissima. Aristophanes *Pluto*: *Ego vero infelicissima pruritu amoris misere vexor.* Ridet animum, ut subantem & libidine prurientem. Δειλάχεια vero est summe misera. Et δειλακείων, summe miser, miserabilis, arumnosus, multis laboribus & molestiis obnoxius. Idem Aristophanes: *O miser, [quomodo huc venisti?] Ogulose, vides me non am-*

Τῆς βίβου δ' ἐξέλαμψε δειγμα πρὸς τῶν θυρῶν. Sic & apud Suid. m scribendum est.
 5 Ὅμοιος. II. Δ. v. 4.
 6 Δειδῶ. ἡ σκοτία νύξ] Confer Etymologum & Eustathium.
 7 Ῥαίης πυργεφόρος δεικελον εἰς.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. VII. pag. 593.
 8 Κυρίως τὸ ὁμοίωμα ἢ εἶκελον τῶν Δ.] Idem docet Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 746. Δεικελον κυρίως τὸ τῶν Διῶ εἰκότος ἀγαλμα. κατὰ τῶν πύλων δὲ ἢ πᾶν ὁμοίωμα.
 9 Ἀριστοφάνης Πλάτων] Pag. 95. (47. Ed. Bas. P.)
 10 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 636. (440. Ed. Bas. P.)
 11 Δειλακείων ὁ Ἐρμῆς ἐλέγχο] Scribe, γλίχρων ὁ Ἐρμῆς. Apud Aristophanem enim loco laudato Trygaeus Mercurium vocat γλίχρων, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddit. Vide quae notavimus supra v. Γλίχρων.

λίχνη. κρεαδίων γ' ὀπιδεικνυμένων αὐτὰς, κρητῆ-
χετο αὐτίκα.

Δαλανδεία. καὶ δαλανδρῶ.

Δείλαι. ἄγλι.

Δείλη ὄψια. ἢ πρὸ δύσιν ἡλίου. Δείλη φρωία, ἢ
πρὸ ξηρίσθ ὄρα. ἢ μὲν τὸ ἀειτον. Ξενοφῶν Ἡνίκα
δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κοινοστός. καὶ κλίνα δείλης.

Δείλης φρωίας, καὶ δείλης ἐσπέρας. ἔτω λέγουσιν
Ἄπτικοί.

Δαιλία. ὁ φόβος. Δαιλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ
πρὸς τὰδε πινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ
θρασύτητι. καὶ κατὰ τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμ-
μετρία. πρὸς δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρείᾳ.
καὶ δὲ τὸ ἐν ἐνδείᾳ πρὸς τὰδε εἶναι, τῇ θρασύτητι.
ἔτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἢ δαιλία κατὰ τὸ κακία
εἶναι, κωνωμεῖ γὰρ αὐτῇ τῶν ἔτε τῇ ἀνδρείᾳ, κατὰ τὸ
ἐνδείᾳ εἶναι κατὰ τὰδε. ὅ γὰρ ὅτιν ἐναντίον τὸ πρὸς τὰ-
δε ἐνδείᾳ πρὸς τὰ αὐτὰ μέσση.

Δαιλνήσας. δείλης τῆτο ποιήσας. καὶ δαιλνός,
δείλης.

Δαίλογομπήσας. ἑξαπατήσας. Ἑρμιππος.

Δαίλοπος. τὸ πρὸς ἀκρόπολιν. ἐπὶ τῇ σφόδρα
δαίλων. ἀνὴρ γὰρ τις ἐγένετο δαίλος. ὃς πρὸς ἀκρόπολιν ἐκ
πηλαίης, καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ πη-
λαίον, καὶ ἀπὸ δαίλων ἀπέθανεν. καὶ ἔτερον παροι-
μία. Δαίλοπος Πεισάνδρος.

Ἐνθα καὶ Πεισάνδρος ἦλθεν

Δαίλοπος ψυχῶν ἰδεῖν, ἢ

Ζῶντ' ἐκεῖνον ἀπέλιπεν.

δαίλος γὰρ ἰὼ κατὰ τὸ πρὸς ἀκρόπολιν.

Δαίλοψ. ὄνομα ἔθνος.

Δαίμα. φόβος. Ἀρριανός. Τούτῳ αὐτὸς δαίμα,
ὡς πρὸς ἀκρόπολιν τὸ δεινῶν, κατέχευε, ὥστε μὴ δύνασθαι
ἀπισησθαι πῆς ἐκπλήξεως.

Δαίμαλός. θύλαβός. καὶ ὁ δαίμας καὶ φόβος ἐμ-
πειμικός.

Κέρβερος δαίμαλὸν ὑλακίῳ νεκρῶσιν ἰάλλων,

Ἡδὴ Φεραλέον δαίματι καὶ σὺ νέκων.

Δαίμαλτοι. οἰκοδομήσαντες. καὶ δαίμαλτος, οἰκοδο-
μῶν. καὶ δαίμα, ὁμοίως.

Δαίμαλθός. ὁ φοβερός.

Δαίματων. φόβων. καὶ δαίματῶν, φοβεῖται.

1 Δαίμαλτος] Psephichius, δαίμαλτος. Et sic Homerus Odyss. P. v. 599. ubi vide veterem Enarratorem.

2 Δαίλογομπήσας] Psephichius δαίλογομπήσας.

3 Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ πηλ. Prioris Editt. plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα [ἀπέλιπεν]. ἢ δαίματιεν ἔπ' ἐν ὄλιθος ἀνθρωποειδής. Φοβήθη γὰρ τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ &c. Sed verba duobus uncis inclusa in hac Editione prætermisit, quoniam non solum in optimo & antiquissimo MS. Paris. defunt, sed etiam sensum inconcinnum reddunt. Non enim cohæret, si dicas, virum aliquem timidum, cum ex spelunca prospiceret, in saxum dirigisse: & de eodem postea affirmes, cum metu Herculis in speluncam se

plius tibi videri scelestissimum? Hic Mercurius vocatur γλίχρων, tanquam gulosus & catillo. Cum enim carnes ei ostenderentur, illico descendit.

Δαλανδρῶ. Ignavia. Pavor. Et δαλανδρῶ, meticolosus fum.

Δείλαι. Miser. Infelix.

Δείλη ὄψια. Tempus vespertinum, quo Sol ad occasum vergit. Et δείλη φρωία, tempus ante prandium, vel post prandium. Xenophon: Circa tempus vespertinum nubes pulveris apparuit.

Δείλης φρωίας. Tempore matutino. Et δείλης ἐσπέρας, tempore vespertino. Sic Attici dicunt.

Δαιλία. Timiditas. Metus. Timiditas est vitium, quod in defectu quorundam affectuum versatur, contrarium fortitudini & audacia. Et quatenus quidem est vitium, est quaedam inconcinnitas. Quatenus vero circa affectus versatur, contraria est fortitudini. Et denique quatenus est defectus, [contraria est] audacia. Non enim timiditas contraria est audacia, quatenus est vitium; (id enim utriusque commune est) neque fortitudini, quatenus in defectu versatur. Defectus enim affectuum non est contrarius eorum medio.

Δαιλνήσας. Qui aliquid tempore vespertino fecit. Et δαιλνός, vespertinus.

Δαίλογομπήσας. Qui decepit. Hermippus.

Δαίλοπος τὸ πρὸς ἀκρόπολιν. Timidior es eo, qui corpore inclinato prospicit. Dicitur in homines valde meticolosos. Fuit enim vir quidam valde timidus, qui ex spelunca prospiciens, & Herculem conspiciens, in eam se abdidit, & præ metu mortuus est. Et aliud proverbium: Timidior Pisandro. [Aristophanes:] Illuc & Pisander venit, cupiens videre animam, quæ viventem illum deseruerat. Erat enim supra modum timidus.

Δαίλοψ. Dilops. Nomen gentis.

Δαίμα. Terror. Metus. Pavor. Arrianus: Tantus enim metus quasi malis jam appropinquantibus eos occupaverat, ut a consternatione se recolligere non possent.

Δαίμαλός. Timidus. Item qui metum ac timorem incutit. Terribilis. Cerbere, qui terribilem mortuis latratum reddis, jam terribilem tu quoque mortuum metue.

Δαίμαλτοι. Qui ædificaverunt. Et δαίμαλτος, ædificare. Et δαίμα, idem.

Δαίμαλθός. Terribilis.

Δαίματων. Terrorum. Et δαίματῶν, metuit.

abdidisse, ibique mortuum esse. Quare existimem, duplicem hic miseri historiam, dicitur debuisse, virum illum timidum secundum nonnullos quidem viso Hercule in lapidem mutatum fuisse: secundum alios vero, in speluncam se abdidisse & præ metu mortuum fuisse.

4 Δαίλοπος Πεισάνδρος] Vide infra v. Εἰ πεισάνδρος, & v. Πεισάνδρος.

5 Ἐνθα καὶ Πεισάνδρος ἦλθεν δαίλοπος ψ. Hæc sunt verba Aristophanis Avibus pag. 612. (426. Ed. Bas. P.)

6 Δαίματῶν] Sic MSS. Paris. At prioris Editt. corrupte exhibent δαίμα τῶν.

Δαιμαίνῃ. Φοβέεται. Προκόπιος. Οὐδέ π' ὤρεθ' ἔτι ξυνοικισίαι δαιμαίνεσθαι δέουσι, ἔπε αἰδῶ πνα ἔργων ἐλάμβανε πρόποσι. † Πάντες δαιμαίνοντες τῆ βύχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοίω, ἐξεπείκεσαν, καθάρσι οἱ μητῆρες, τὸν Ὀδυσσεὰ γυμνωθέντα ἢ φακίαν ἰδόντες. καὶ δαιμαίνοντες, φοβέμενον.

Δαίμων, καὶ Φόβος, καὶ Κυβισμός, ὑπηρετῶν ἢ Ἄρεος, υἱοὶ ἢ πολέμου. οἱ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασιν τῷ Ἄρει, ἢ Ἡφαίστῃ αὐτὸς μὴ φοβηθέντι.

Δαίμωνιον. οἰκοδομῶμεν.

Δαῖν. δεσμεύει. καὶ δαῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τῆ δαῖσθαι. Δαῖν δ' εἴκει. καὶ ἀντὶ τῆ ὀφείλει. καὶ μικρὸν δαῖν ἀντὶ τῆ παρ' ὀλίγον.

Δαῖν ἀήθλιον. δαῖν εἶναι ὑπέλαβον. ἀναγκαῖον ἐνόμισα.

Δαινά. Οὐχὶ δαινά ταῦτα τύπειν τυτονί. ἀντὶ τῆ μεγάλα. καὶ Σοφοκλῆς

Γυνὸς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δαινὸς ἠνοσφρόφῃ, Ἐξω ὠδυσσῆα, κἀνακαχωχίῃ. ἀντὶ τῆ ἔμπειρος. † Δαινά μὲν ἔν, δαινά παρασφισσὸς οἰωσθέντας, ἔπε δεκόντ', ἔπε σπέρμασθ'. ὁ, π' λέξω δ' ἄπειρῳ πέτομα δ' ἐλπίσων, ἔπε ἐνθάδ' ἔργων, ἔπε ὀπίσω.

Δαιναρχος, Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῷ μὲν Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἰς. ἢ ἕως πάντων ἐστίν, ἐχ' ἰσότην. γραφῆς καὶ μὲν πινὰς λόγους τῆς πάντας ῥῆσ'. καὶ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνος ἔσθ, τῆς πάντας δικαιοσύνης. ὧν οἱ μὲν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ, ἰδιωτικοί. ἐπελεύτησε δὲ ἔσθ, ἐπιμελητῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ ἄνω Ἀναπάτρας, μὲν τὸ τελευτήσασιν Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχητον αὐτῶν ἐπιβλασθέντι.

Δαινὸς ἀνάγκης ἔδεν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ θεὸς βιάζεται. καὶ Πλάτων Φησὶν Ὅ ἀνάγκη δὲ ἔδεν θεὸς βιάζεσθαι.

Δαινάδα. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπων.

Δαινάς. ὄνομα κύριον.

Δαινοκράτης, Μεσσηνίος, ὁ μόνος καὶ τὴν τριφυλίαν, ἀλλὰ καὶ καὶ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνδραγαθός. τὸν δὲ παραμαλικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον ἦν δὲ ψευδὲς πύργος καὶ ῥωπικός. ἐν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς καὶ μὲν τὴν βύχου καὶ τὴν τόλμαν πολὺν διέφερε τῷ ἄλλων, καὶ λαμπερὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις. ὁμοίως δὲ καὶ καὶ τῷ ἄλλω ἀφάρτισιν. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις βύχαις καὶ ἀφάρτισιν ἦν, ὡς τε τὰς συνοχὰς βύ-

Δαιμαίνῃ. Timet. Formidat. Procopius: Nec maritum verebatur, nec ullius flagitii eam pudebat. † Omnes Eutropii Eunuchi nomen metuentes, terrore perculsi sunt, ut proci, Ulysssem laceris pannis exutum conspicati. Et δαιμαίνοντα, timentem.

Δαίμων καὶ Φόβος. Metus & Terror & Tumultus Martis ministri, & belli filii: qui etiam simul cum Marte vincula passi sunt, quod Vulcanus eos non formidaret.

Δαίμωνιον. Aedificemus.

Δαῖν. Ligare. Vincire. Et δαῖν Aristophanes posuit pro δαῖσθαι, indigere. Ut, Indigere vero videtur. Item pro debere. Et μικρὸν δαῖν, parum abest.

Δαῖν ἀήθλιον. Existimavi oportere. Necessarium putavi.

Δαινά. Gravia. Atrocia. Indigna. Magna. Nonne indignum facinus est hunc verberare? Et Sophocles: Peritus autem ille Atheniensis auriga, hoc conspicatus, ad latus exterius deflectit, & cursum inhibet. Δαινὸς hic significat peritus. [Idem:] Graviter enim, graviter sane me turbat sapiens augur, cum nec pro veris credere, nec ut falsa rejicere audeam ea, [quæ dicit.] Quid autem dicturus sim nescio. Incerta interim spe feror, nec presentia cernens, nec præterita.

Δαιναρχος. Dinarchus, Corinthius, unus ex x. illis oratoribus, in quorum numero etiam ponitur Demosthenes. Cujus vero filius fuerit, non traditur. Scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenses: quarum alia sunt publicæ, alia vero privata. Hic obiit, Peloponnesi præses ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei insidiante.

Δαινὸς ἀνάγκης ἔδεν ἰσχ. Gravi necessitate nihil est potentius. Nam necessitas vel ipsos Deos cogit. Et Plato dicit: Necessitas ne a Diis quidem cogi potest.

Δαινάδα. Diniada. Nomen urbis, vel loci.

Δαινάς. Dinias. Nomen proprium.

Δαινοκράτης. Dinocrates, Messenius, non usu tantum, sed etiam natura aulicus erat & militaris: prudentiam vero in rebus gerendis specie quidem omnibus numeris absolutam præferebat, re ipsa autem adumbrata quædam & fucata civilis prudentiæ imago in ipso inerat. Namque in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, & in ipso pugnae discrimine erat conspicuus. Similiter, quod ad reliquam vitæ rationem attinet, in sermonibus quidem venustus prom-

1 Προκόπιος] *Histor. Arc.* cap. 1. ubi historicus ille de Antonina Belisarii uxore verba facit.

2 Δαίμων καὶ Φόβος — ἀρτεμίδου ἢ Ἄρεος] Aliter Artemidorus lib. 11. cap. 17. qui Δαίμον & Φόβον filios Martis facit: cui suffragatur Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 440.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 114. ut Portus monuit.

4 Δαινά μὲν ἔν, δαινά παρασφισσὸς οἰ.] Hæc sunt verba ejusdem Sophoclis *Oedip. Tyr.* pag. 172. ut iidem Portus observavit.

5 Ἔως πάντων ἐστίν ἐχ' ἰσ.] Imo, Plutarchus in *Vit. x. Orat.* tradit, Dinarchum hunc filium fuisse Sistrati, vel, secundum alios, Sophoclis.

6 Ἀνάγκη δὲ ἔδεν θεὸς βιάζεσθαι] Schottus ad Zenobium recte monuit, legendum esse, ἀνάγκη δὲ ἔδεν θεὸς δυνατὸς ἐστὶ βιάζεσθαι.

7 Δαινοκράτης, Μεσσηνίος, ὁ μόνος κατὰ τὸν π.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii, quæ leguntur in *Collectaneis Constantinis*, a Valesio editis, pag. 114. unde ea Suidas descripsit.

τροπέλῳ καὶ πολίταις. ἅμα δὲ τῷτοισ Φιλέρα-
 τῳ. ὡς κοινῶν δὲ ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἀπει-
 σση καὶ ᾤριδιᾶς τὸ μᾶλλον ἐμψρέως, ἐπὶ δὲ ᾤρα-
 σιλεύσασθαι καὶ ἀφελεχθῆναι ὡς πλῆθῳ ἐς τέ-
 λῳ ἀδύνατον. καὶ ποιε κενονικῶς δεχθῆναι μεγάλων
 κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως ἔδεν ἄετο ποιῆν· ἀλλὰ τὸ
 αὐτῷ ἀγωγῆν ἦγε τῷ βίαι, ἀποροῦν ἔδεν τὸ
 μελλοντικῶν, ἔρῶν δὲ γὰρ καὶ κωδωνίζοντο ἀφ' ἡμέρας,
 καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοῦς ἀναεθετικῶς. βραχῆν
 τέ τινα τὸ ἀε. εὐστάτας ἐμφρασην ὁ Τίτῳ αὐτὸν ἠνάγ-
 χασε λαβεῖν. ἰδὲν γὰρ αὐτὸν ᾤρα ἔπειτα ἐν μακροῖς
 ἰματίοις ὀρχήμενον, ᾤραυτὰ μὲν ἐσιώπησε. τῇ δ'
 αὐτίκον ἐνηυγῆναι αὐτῷ, καὶ πὶ ὡς τῆς πατρίδος
 ἀξίῃ, ἐγὼ μὲν, ὡ Δεινοκράτη, πᾶν, ἔφη, πῆσσω
 τὸ διωκτῆν· ἐπὶ δὲ σὺ θαυμάζω, πᾶς δύνῃ ᾤρα
 ἔπειτα ὀρχήσασθαι, τιλικῆταν ἀραγμάτων δεχθῆναι κεν-
 νικῶς ἐν τοῖς Ἑλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχὺ πὶ σα-
 λῆσαι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοίκτον ᾤραυτῶν τὸ ἰδίως αἰ-
 εστάτας καὶ Φύστας ἀποδέδωκε. πλὴν τότε παρῆναι
 εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲν τῷ Τίτῳ, πεπεισμένῳ ἐξ ἐφό-
 δις τὰ χτ' τὴν Μισσιῶν χειρωθήσεσθαι χτ' τὴν
 αὐτῷ βέλησιν.

persuafus, res Messeniorum ex arbitratu suo

Δεινολοχῳ, Συρακῆσι, ἢ Ἀκαραντινῳ, κω-
 μικός. ὡς ἐπὶ τῆς οἰ' Ολυμπιάδῳ, υἱὸς Ἐπιχάρ-
 μου ὡς δὲ πνευ, μαθητῆς. ἐδίδαξε δράματα ἰδ' Ἀ-
 ελίδι ἀφελείῳ.

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. καὶ Δεινόμαχῳ, ὄνομα
 κύριον.

Δεινόν.

Δεινόν' μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἦδη κακόν,
 ὦ ξεῖν, ἐπεγείρειν.

τῆς, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμ-
 βάντα, δυσχερές. ὅμως δὲ μαθεῖν ἔπιθυμῶ τὴν αἰτίαν
 τῆς πηγῶστας. καὶ Καλλιμάχῳ.

--- Τί δάκρυον εὔδον ἐγείρεις

Ἄριστοφάνης³

Δεινὸν γ', ἔστω ὄμφακίαν περυκέναι
 Τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὡς βάλλῃ καὶ βοᾶν,
 Ἐφέλειν τ' ἀκῆσαι μὴδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

ἀντὶ⁴ τῷ ὄμῳ καὶ σκληρῶν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς
 ὄμφακας. ἔτω δὲ αἱ σαφυλαὶ ἀριμείῃ εἶσαι καὶ ἔπω
 πέπειροι καλῆσαι. ἔν γ' τῷ ἐναντίῳ πεπανὸν τὸ ἀει-
 μων καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάταν
 ὁ κωμικός ἐν δράματι Ἑορταῖς.

Καὶ τὰς ἄφρῶς οὐκασαῖς, καὶ τὰς ὄμφακας.

ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον· ἀντὶ τῷ, δίχαμον, καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ
 μεταφορῆς τῷ κινεμαθῆναι οἶνα ὡς ἴσον ὕδωρ. λέγει
 δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκῆσαι. Καὶ αὐτίς· Ἀνθρώ-
 πους ἔδιδαν βλέποντας, καὶ δεινὸς χτ' γαστέρα· λέ-

ptusque, in consuetudine autem & convivio
 urbanus atque civilis, neque ab amore alien-
 nus. In rebus autem publicis ac civilibus a-
 nimum intendere, & futura prudenter pro-
 videre, seque adeo prae munire, & ad popu-
 lum verba facere prorsus non poterat. Qui
 cum maximorum causas malorum in patria
 excitavisset, nullius momenti esse arbitrabatur
 quae ageret, sed idem vitae institutum te-
 nebat, nihil in futurum prospiciens, sed a-
 moribus ac poculis de die indulgens, ac sym-
 phoniacorum cantibus aures commodans.
 Tandem vero Titus ad statum, in quo res
 essent, leviter attendere eum coegit. Con-
 spicatus enim hominem longa & ad talos de-
 missa veste in convivio saltantem, tacuit tum
 quidem. Postridie vero, cum adisset eum
 Dinocrates, & nescio quid patriae causa ro-
 garet: Equidem, inquit Titus, quod in me
 erit praestabo: ceterum te miror, Dinocra-
 tes, quo pacto in convivio tibi saltare lube-
 at, cum tantos motus in Graecia excitaris.
 Tum quidem paulisper ad se rediisse visus
 est, atque agnosce tandem, argumentum lon-
 ge ab instituto ingenioque suo abhorrens abs
 se susceptum fuisse. Ceterum, tunc temporis
 inter Titi comites in Graeciam venerat,
 quamprimum constituendas esse.

Δεινολοχῳ, Dinolochus, Syracusanus, aut
 Argentinus, Comicus, vixit Olympiade
 LXXIII. filius Epicharmi, aut, ut quidam tra-
 dunt, discipulus. Docuit fabulas XIV, Do-
 rica dialecto [scriptas.]

Δεινομάχη. Dinomache. Nomen proprium.
 Et Dinomachus, nomen proprium.

Δεινόν. Grave. [Sophocles:] *Grave est, hos-
 pes, malum jam olim sopitum rursus excitare.*
 [Scholiasta:] Molestum quidem est, eorum,
 quae olim acciderunt, memoriam renovare:
 sed tamen caecitatis causam cognoscere cupio.
 Et Callimachus: *Quid lacrymam dormientem
 excitas?* Aristophanes: *Molestum enim est,
 adeo duro & intractabili homines esse animo,
 ut lapidibus petant, & clamitent, & nihil a-
 qui bonique audire velint.* ὄμφακίαν hic signi-
 ficat immitem & durum: per translationem
 ductam ab uvis acerbis & immaturis, quae
 ὄμφακες vocantur. Contra vero, quod est
 maturum, molle est & suave. Dicitur autem
 & genere foeminino τὰς ὄμφακας. Plato Co-
 micus in fabula Ἑορταῖς: *Supercilia subduc &
 uvae immaturas.* ἴσον ἴσῳ φέρον vero est ju-
 stum & æquum: per metaphoram ductam a
 vino, quod cum pari aquae quantitate misce-
 tur. Intelligit autem æquam dicendi & au-
 diendi potestatem. Et iterum: *Homines vo-
 races, & ventri maxime deditos: Clisophos*

1 Δεινόν γ', τὸ πάλαι κείμ. Fragmentum hoc legitur apud So-
 phoclem Oedip. Colou. pag. 289. ut Portus monuit.
 2 Τῆς, τὸ ἐπιγείρειν καὶ ἀνακινεῖν. — ἐγείρεις] Haec sunt verba
 Scholiastae ad modo indicatum locum Sophoclis.

3 Ἄριστοφάνης] Acharnensibus pag. 388. (289. Ed. Bas. P.)
 4 Ἀντὶ τῷ ὄμῳ & σκληρῶν. μεταφ.— εἰπεῖν & ἀκῆσαι] Haec
 sunt verba Scholiastae ad modo indicatum locum Aristophanis.
 5 Ἐδίδαν βλέποντας] Infra v. Κλεισοφῳ, ubi fragmentum hoc
 repetitur, rectius legitur ἐδίδαν εἰδέσθαι.

Δείξις. Ὁ δὲ Ἀργεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρεὶας δειξίς ἀπύλωτα ἀράτῳ, συχνοῖς τε ἐπιγχεῖ καὶ συνερθεύει.

Δειπνητός. ὁ κατ' ἡμᾶς ἀλίτῃ κερός. Δειπνίζω ἕτερον δαιτῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ δειπνέω. Καί τοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τὸς δειπτός. καὶ αὐθις Ὑπέδεξαμ ἡμᾶς καὶ δειπνιστον.

Δειπνολόχον. κλεπτοπυρρίφον.

Δειπνόν τοι ὦ Σκύθα. ζήτηξ ἐν τῷ Ἀκκιζόμηνῳ.

Δειπνόν. τὸ πρωῖνόν ἀειτον, ὅσῳ ἀκρατισμός λέγεται. εἶτα πρὸ ἄρα τέρτιω, ἀειτον πρὸς τὸ εἰς δευτέρω ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ δειπνῶ, μετ' ὃν δειπνέω. εἶτα τὸ ἐσπερινόν, δέσπῳ, πρὸς τὸ δέξω παύην. καὶ Ἀειπαφάνης Δειπνέω με δίδασκε. ἐπὶ τῷ ἀδδιδιφάων.

Istophanes: *Cænare me doce.* Dicitur de hominibus voracibus.

Δειπνοσοφιστής. βιβλίον ἐπὶ ἕως ἑξαγράμμου (Ἀθήναι δὲ ὁ γεγραπὸς ὄνομα) ὃ ἔστιν ἐπαφελές. Οὐλπιανός, εἰς τῷ Δειπνοσοφιστῶν. ὅς κεῖται ἐκλήθη, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς ἀφ' ἑαυτοῦ, εἰ κεῖται ἄρα ἐπὶ τῷ τῆς ἡμέρας μετὰ καὶ εἰς μέδυσον ἐπὶ ἀνδρός· ἢ μήτρα ἐπὶ τῷ ἐδωδύμῳ βρώματι. σύναρξός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τῷ σὺς. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀπὸ τῶν, πρὶν εἰπεῖν κεῖται ἢ ἔ κεῖται.

deret, prius quam dixisset, καὶ ἢ ἔ καὶ, i. e.

Δειπνοφόροι. αἱ φέρονται τοῖς κατὰ κεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνῶν ἱερῷ τὰ δεῖπνα.

Δειρά. καὶ δειράδες, οἱ τραχῆδες τόποι τῷ ἔξῃ.

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμνημένα δειράσι ταῦτον.

Δειραλιώτης. ὁ δὴμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες. ἀφ' ἧς ὁ δημότης Δειραλιώτης.

Δειραχθής. τὸ τιτὸ δειρῶ ἀλγύνον. Δειραχθής εὐβροχὴν ἄμμα πελειῶν.

Δειρή. ὁ τραχὺς.

Δεῖσα. ἡ ὑγρασία.

Δεισαλία. κοπράδι. δεῖσα γ', ἢ κόπρος.

Δεῖσαντις. Φοβηθέντις. καὶ δεῖσας, Φοβηθείς. Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ δεῖσας πρὸς τοῖς Ἕλλησι, μὴ ἔδύνανται τὸν βίβραρον ὑπερβαλέσθαι. καὶ Ἀππιανός. Δεῖσας ὁ Καῖσαρ πρὸς τῷ Κικέρωνι, ὑπέστρεφεν εἰς τὸ πτόσω. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ δεῖσας πρὸς τε οἱ αὐτῶ καὶ τῇ πόλει.

1 Ὁ δὲ Ἀργεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρεὶας.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. iv. Segm. xxxiv.

2 Ἐς τὰς ἀργυρεὶας δ.] Loci hujus sensum optime exponit Salmasius de Fan. Trapezit. pag. 547. 548. quem vide.

3 Δειπνόν. τὸ πρωῖνόν ἀειτον, ὅσῳ ἀίρα.] Vide Scholiastam Homeri ad Il. Ω. v. 124. & Athen. lib. i. cap. ix.

4 Οὐλπιανός, εἰς τῷ Δειπνοσοφιστῶν δὲ κεῖται.] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex proximo, quod libris Athenæi præfixum est; eademque referuntur infra v. κεῖται.

5 Πρὸς τῷ, εἰ κεῖται ἄρα ἐπὶ τῷ.] Sic locum hunc ex MSS.

Δείξις. Arcefilaus vero ad mensas argentariorum primus accedebat, plurimisque suppedabat sumptus, & pecunia collatitia eos ad juvabat.

Δειπνητός. Tempus prandii, quod nos κατὰ ἀλίτῃ vocamus. Δειπνίζω est, alterum cœna excipio: δειπνῶ vero, cœno. Quamquam Homerus Agamemnonem facit cœna excipientem [Græcorum] principes. Et iterum: Hospitio & cœna nos excipe.

Δειπνολόχον. Furem ciborum.

Δειπνόν τοι ὦ Σκ. Ecce tibi cœnam, Scytha. Quære in v. Ἀκκιζόμηνῳ.

Δειπνόν. Cibus, quem veteres mane fumebant, vocabatur ἀκρατισμός. Deinde circa horam tertiam ἀειτον, i. e. jentaculum, ita dictum, quod eo sumpto ad δευτέρω, i. e. strenue pugnandum exirent. Inde δειπνῶ, prandium, ita dictum, quod eo sumpto laborandum esset. Denique δέσπῳ, cœna, sic dicta, quod tunc hasta quiesceret. Et Ari-

stophanes. Est liber, qui sic inscribitur, valde utilis, cujus Athenæus auctor est. Ulpianus autem est unus Dipnosophistarum, qui κεῖται κεῖται appellabatur, quod crebro in ore habere soleret [καὶ ἢ ἔ καὶ]: quærens scilicet, an vox ἀρα apud scriptorem aliquem pro parte diei posita inveniretur: an μενους pro viro ebrio: an μήτρα pro edulio; & an σύναρξος pro apro, vel sue. Idem hanc sibi legem indixerat, ne de ullo cibo comexstat ne an non?

Δειπνοφόροι. Sic vocabantur illæ, quæ in Minervæ templo accumbentibus cœnam ministrabant.

Δειρά. [Pro δειρή,] collum, cervix. Et δειράδες, juga montium. [In Epigrammate:] Taurum, qui ante in Orbelimontis jugis mugit.

Δειραλιώτης. Diratiotes. Dirades, est populus tribus Leontiae: cujus popularis dicitur Diratiotes.

Δειραχθής. Quod collum stringit & premit. [In Epigrammate:] Bene nexum vinculum aucupatorium, collum avium stringens.

Δειρή. Cervix. Collum.

Δεῖσα. Humor. Humiditas.

Δεισαλία. Stercorea. Δεῖσα enim est stercus.

Δεῖσαντες. Metuentes. Et δεῖσας. Metuens. Herodotus: Ille vero metuens, ne Græci Barbarum superare non possent. Et Appianus: Caesar Ciceroni metuens, reversus est. Et iterum: Ille vero & sibi ipsi & civitati metuens.

supplevi, qui in prioribus Editt. ita legitur, πρὸς τῷ καὶ ἐπὶ τῷ &c.

6 Δειπνοφόρος. αἱ τῆς κατὰ.] Plinius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurs. Græc. Fer. v. Ὀμοφύλα.

7 Τὸν πρὸς τῷ Ὀρβηλοῖο.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Antholog. lib. vi. cap. xv. Epigr. xxiii.

8 Δειραλιώτης.] Scribe Δειραλιώτης, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas.

9 Δειραχθής εὐβροχὴν ἄμμα πτ.] Fragmentum hoc legitur Antholog. lib. vi. cap. xv. Epigr. vii.

Δεισδαμονία. θύλαββα πει τὸ θεῖον. δαίλια. ἀμφιβολία πει τὴν πίσιν. καὶ δεισδαίμων, οἷοι δειδικάς. ὁ Ἀπόστολος. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισδαμονετέρες ὑμᾶς θεῶν. ἀντὶ τῆς θεοσεβείας. καὶ Κέλτων ἐν τοῖς Γέλοις φησὶν. Οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς Γετῶν ἀπάτη καὶ γρηγορία δεισδαμονίαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὁμόνοιαν, μεγάλων ἡδὴ ἐφίεντο. καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης πει Τιμαίου φησὶν. Οὐτὸς γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῆς πέλας κατηγερέαις πολλὰ ὅπισθ' ἀφ' ἑαυτοῦ νόστη καὶ τόλμαν. ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσεων, ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην, δεισδαμονίας ἀγαθῆς καὶ περὶ τῆς γυναικώδους ἐπὶ πλῆθους. † Ἄσκληπιδότος ὅστις ἔω καὶ εὐσεβής. καὶ τὰ μὲν ὡρῶτα δεισδαίμων ἐγγράνει καὶ εὐλαβῆς ἔτα σφόδρα, ὥστε μήτε θεῶν ἀνέχεσθαι, μήτε πῶς ἀπερρήτα μηδενὸς ἀκείν. ἔ γὰρ εἶναι πεῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τῆς Ὀλύμπου καὶ τῆς ἐν Ὀλύμπῳ ἀφ' ἑαυτοῦ ἡγεμονίας. † Ἡ εὐσεβεία μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισδαμονίας. † Ὅτι δεισδαμονία ἢ ἀχρηστία. ἢ παρρησία. ἢ Ὁ Πύρρος γὰρ συλῶν τὰ χεῖματα τῆς Περσεφόνης, ὅπισθ' ἀφ' ἑαυτοῦ φησὶ. Ἡ ἀχρηστία θεοσεβεία δεισδαμονία ἐπὶ, καὶ τὸ συλλέξαι πλεονεξίαν ἀπονον, εὐβουλία.

Δεισδαίμων. θεοσεβής. ἢ ἀμφιβολία πει τὴν πίσιν, καὶ οἷοι δειδικάς. καὶ δεισδαμονίας, ἀντὶ τῆς θεοσεβείας, εὐλαβείας πει τὸ θεῖον. ἢ δαίλιας. Ὁ Ὀργῶν δὲ τὸς φρακιάτας δεισδαμονίαν ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλομεῖτο ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ φραττηγίας μεταθεῖναι τὰς τῆς πλῆθους εὐλαβείας.

Δεῖ σοι. ἀρεπεί.

Δεῖται. ἀρεπεί. ἢ ἀρεπεί.

Δή. ἀντὶ τῆς νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλου. φρονιζε δὴ καὶ διάθεσι. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν ἀρεπεί. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῶν νῦν.

Δηβελτός. πόλις Θρακικῆς.

Δήγες. οἱ φρατοί.

Δήετε. εὐρησεί.

Δηθά. ἐπὶ πολλὴν χεῖρα.

Δηθάκις. πλαισίαις.

Δηθαῖνες. οἱ μακρόβιοι.

Δηθεν. ὡς δὴ φησι. τὸτο δὲ ἀρεπεί. ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ θεῖον, ὡς ἀρεπεί. Ὁ δὲ Σερτάριος παρὴν, ὡς δὴ φησι αὐτοῖς ἀρεπεί. τὸτο δὴ πόλις. † Ὁ δὲ Κύριος ὡς ἐπὶ Πισιδίας δὴ φησι ἐπορεύει, ἐφ' ἧς φρατεύειν ἀρεπεί. Καὶ αὐτῆς. Πρὸς τὴν τὰς χεῖρας, ἰκέλευον δὴ φησι.

Δηθύνω. ἐγγρορίζω. βραδύνω.

Δήεις. εὐρησεί. ἐν Ἐπιγράμματι. Γραψάμηνος δὴεις.

Δεισδαμονία. Metus Numinis. Superstitio. Dubitatio de fide. Et δεισδαίμων, metuens Numinis. Apostolus [Paulus inquit:] *Viri Athenienses, video vos nimis esse superstitiosos.* Et Crito in *Geticis* ait: *Reges vero Getarum, cum impostura & prestigiis magicis animis illorum religionem incussissent, & ad concordiam eos redegissent, magna jam animo agitabant.* Et Polybius Megalopolitanus de Timæo inquit: *In aliorum vitiis objurgandis magnam gravitatem & audaciam ostendit: in suis vero narrationibus ipse somniis & prodigiis refertus est, & fabulis ab omni fide remotis, ac postremo degeneri ac muliebri superstitione.* † *Asclepiodotus religiosus erat & pius & initio superstitiosus adeo, ut neque sacrificare sustineret, neque arcanum ullum audire. Neque enim hac mundo digna esse censebat, sed caelo, & iis, qui se in caelo vivere existimarent.* † *Pictas media est inter impietatem & superstitionem.* † Superstitio est intempestiva religio. Pyrrhus enim, cum templum Proserpinae expilaret, cavillans dixit, intempestivam religionem esse superstitionem; pecuniam vero paratam nullo labore capere, viri esse prudentis.

Δεισδαίμων. Religiosus. Superstitiosus. In fide dubius. Timidus. Et δεισδαμονίας, superstitionis, religionis, vel metus. *Ille autem videns, prodigia militum animis religionem injecisse, commento aliquo & arte metum multitudinis in fiduciam vertere studebat.*

Δεῖ σοι. Decet te.

Δεῖται. Ligatur. Vincitur. Vel, indiget.

Δή. Pro νῦν, nunc. Aristophanes *Nubibus: Meditare nunc & dispice.* Hæc Socrates ad [Strepisadem] senem dicit. τὸ δὴ ibi idem valet ac τὸ νῦν, nunc.

Δηβελτός. Debeltus, urbs Thraciæ.

Δήγες. Passeres.

Δήετε. Invenietis.

Δηθά. Diu.

Δηθάκις. Sæpe.

Δηθαῖνες. Longævi.

Δηθεν. Scilicet. Tanquam. Hæc vox speciem habet veritatis, at vim mendacii. Sylaba vero *θεν* assumitur ut particula expletiva. *Sertorius vero suadebat, ut ipsis urbem scilicet dederet.* † *Cyrus vero præ se ferebat, quasi Pisidiam petere, & expeditionem adversus eos suscipere vellet.* Et iterum: *Manus protendebat, utpote supplex.*

Δηθύνω. Diu maneo. Moror. Cunctor.

Δήεις. Invenies. In Epigrammate: *Cum scripseris, invenies.*

1 Οὗτος γὰρ ἐν τῇ π. — ἐπὶ πλῆθους] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris a Valefio editis pag. 57. unde id Suidas deprompsit.

2 Ἀσκληπιδότος ὅστις ἦν — ζῆν ἡγεμόνων] Ex Damascio.

3 Παρρησία] Scribendum εὐσεβεία, vel θεοσεβεία, sensus loci suadet.

4 Ὁ Πύρρος γὰρ συλῶν τὰ χεῖματα τῆς Περσεφόνης.] Hæc sunt verba Appiani, quæ leguntur in Excerptis a Valefio editis, pag. 554.

5 Ὁργῶν δὲ τὰς φρακιάτας δεισδα.] Fragmentum hoc Valefius ad Polybium refert.

6 Δηβελτός.] Vide supra v. Δηβελτός.

Δηία. ἡ καταπεπολεμημένη. κατακεκαυμένη. ἢ δηία, πεπονηυία. κοινῶς, πολεμία. Ἰατρικῶς, δύσπνη. Σοφοκλῆς

Ἦ δαία Τέκμησα, δύσμορον γένος.

Δηϊάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηϊδάμεια. ὄνομα κύριον.

Δηϊόκω. ὅτι Ἰ. Ἀλυάτης Κυαζάρι τε τῷ Δηϊόκω Σπαρτῶν ἐπολέμησε, καὶ Μήδοισι, Κιμμερείς τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε.

Δηϊονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηϊοπίτης. ὄνομα κύριον.

Δηϊός. ὄνομα κύριον.

Δηϊοπήτης. μάχης.

Δηϊά. ὄνομα κύριον.

Δηϊών. ἀφροσύνη.

Δηϊπύλος. ὄνομα κύριον.

Δηϊπύρος. ὄνομα κύριον.

Δηϊφοβός. ὄνομα κύριον.

Δηλαδὴ. Φανερός.

Δηλαϊστή. ἐλεεινή. ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κητήρως. καὶ δηλάτωρες. Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατωρίας πάθος πικροῦται πρὸς τοὺς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατωρία. αἱ τῆς καταστάσεως τῆς δημοσίας φόβος ἀποδείξεις. ὡς ἂν Ῥωμαίοις αἱ εἰσαγγελίαι.

Δήλια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίας ἡ κολυμβητῆς. τῆτο ἐρέθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, ἀπὸ τὸ δυσνόητον, Δηλίας πινὸς δεῖσθαι κολυμβητῆ, ὅς οὐκ ἀπαιτήσεται ἐν αὐτῷ. ὅτι κηράφωσι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, Μύσας· οἱ δὲ, Περὶ Φύσεως· Διόδωρος δὲ, Ἀκριβὲς οἰκισμα πρὸς ἀδελφῶν κίβ ἄλλαι, Ἐνάμιον ἢ τῶν ἑξ ἑμπεπόντων. ἢ ἔτος. Δηλίας κολυμβητῆ. ἐπὶ τῷ ἀκρωτηριζῶν. Σωκράτης γὰρ δόξω τῆς Ἐπιπέδου Ἡρακλείτου τῆς Σοκράτους σύγγραμμα, ἐξέσται, πὶ δεκί; τὸν δὲ Φάναϊ. Ἄ μὲν σωτήρα, γενναῖα· οἶμα δὲ καὶ ἀ μὲν σωτήρα. πάλιν Δηλίας δεῖται κολυμβητῆ, εἰς τὸ μὲν ἀπαιτήσεται ἐν αὐτῷ. καὶ παρομοίαν· Δήλιος κολυμβητῆς. ἐπὶ τῷ πάνυ ἐμπείρων νήχεσται.

qui in iis non suffocetur. Et proverbium: Delius natator. Dicitur de iis, qui sunt natandi peritissimi.

Δηληγαίον. τῆ Ῥωμαίους ἢ ἐκταγῆ τῆ σιλοπομπείας, καὶ ἢ ἀποτῶν μετακομιδῆ.

Δήλημα. βλάβη. δηλήμων, ὁ βλαπτικός. δηλήσεια, βλάβη, ἀφροσύνη. καὶ δηλήσις, ἢ βλάβη.

1 Δηία. καταπεπολ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacetem* pag. 47. ut Portus etiam monuit.

2 Ὅτι Ἀλυάτης Κυαζάρι τε τῷ Δηϊόκω.] Haec sunt verba Herodoti libro 1. pag. 4.

3 Δηϊοπίτης.] Imo Δηϊοπίτης. Vide Homerum *Il. A. v. 420.*

4 Δηϊπύρος.] Ejus meminit Homerus *Il. I. v. 83.*

5 Δηλίας κολυμβητῆς — ἐπὶ τῷ ἑμπεπόντων.] Haec leguntur apud Laertium *Heraclito*, Segm. XII. unte Suidas.

6 Ἐνάμιον ἢ τῶν.] Malim *Ἐνάμιον ἢ τῶν*, i. e. *Indicem morum.*

Δηία. Bellis vexata. Combusta. Vel, quæ mala passa est. Communiter ita vocatur hostis. Attice vero, infelix, misera. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.*

Δηϊάνειρα. Deianira. Nomen proprium.

Δηϊδάμεια. Deidamea. Nomen proprium.

Δηϊόκω. Deiocis. Alyattes Cyaxari, Deiocis nepoti, Medisque bellum intulit, & Cimmericos ex Asia expulit.

Δηϊονεύς. Deioneus. Nomen proprium.

Δηϊοπίτης. Deiopistes. Nomen proprium.

Δηϊός. Deius. Nomen proprium.

Δηϊοπήτης. Pugnae. Prælii.

Δηϊά. Deio. Nomen proprium.

Δηϊών. Dissicans.

Δηϊπύλος. Deipylus. Nomen proprium.

Δηϊπύρος. Deipyrus. Nomen proprium.

Δηϊφοβός. Deiphobus. Nomen proprium.

Δηλαδὴ. Palam. Manifeste.

Δηλαϊστή. Miseranda. Misera.

Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτωρες, delatores. Anastasius Imperator Romanorum præter alia etiam delationis crimen ultus est.

Δηλατωρία. Indicia, quæ deferuntur de publico tributo alicubi instituto. Apud Romanos ita vocantur delationes & accusationes.

Δήλια. Delia. [Festum.] Et Δηλιάς, Deliacæ.

Δηλίας κολυμβητῆς. Delii natatoris. De libro Heracliti, qui valde obscurus erat & intellectu difficilis, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergatur. Hunc librum alii inscribunt, *Musas*: alii, *de Natura*. Diodotus vero, *certam vitæ dirigendam rationem secundam normam* [virtutis.] Alii, *Regulam morum*. [Alii,] *Ornamentum morum*. Vel sic. *Delii natatoris*. Dicebatur de iis, qui natandi peritissimi erant. Euripides enim, cum Heracliti Σοκράτους vocati librum Socrati [legendum] dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? Illum vero respondisse: *Ea quidem, quæ intellexi, præclara sunt: puto item & ea, quæ non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet, Delius natator*. Dicitur de iis, qui sunt natandi peritissimi.

Δηληγαίον. Delegatio. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariæ, & annonæ transportatio.

Δήλημα. Damnum. Læfio. Δηλήμων. Qui lædit. Qui nocet. Δηλήσει. Lædet. Perdet.

7 Ἐνάμιον ἢ τῶν ἑμπεπόντων.] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus & distinguendus est: *Κόσμον πρὸπων. Ἐνα ἀπὸ ἑμπεπόντων*. i. e. *Ornamentum morum*. Unum instar omnium. Videtur enim liber Heracliti præter alios titulos splendidos & ambitiosos etiam hunc habuisse, *Εἰς ἀπὸ ἑμπεπόντων*: quasi liber iste esset unus instar omnium, & qui cum legeret, reliquis carere facile posset. Hæc est mea de loco isto conjectura, quam tamen non ita probe & amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit.

Ληϊαὸς ἐπελθόντας ἐπὶ δουλῆσιν τῶν βοῶν Θεσπιάδης.

Δηλητήριον. Φάρμακον.

Δηλιάς.¹ ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.

Δηλιαταί.² οἱ εἰς Δῆλον ἐξελεθόντες Θωροί. ἔτω Λυκῆργος.

Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δήλος γὰρ ἡ νῆσος τῆς Ἀπόλλωνος.

Δήλων.³ ὄρασαν. καὶ δῆλοι, ὄρασις, ἐνύπνια.

Δημαγωγῆ. στρατηγῆ. ἀρχὴ τῆς δήμου.

Ὅς ἐπέτης ἂν οὐκ ἔφυσε Φεάτορας.

Νυνὶ δὲ δημαγωγῆ.

τετέτιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τὴν Φεάτορας.

Δημαγωγικός. στρατηγικός. Πολύβιος Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἰκανός, καὶ δὲ τιμω αἰτίων δημαγωγικός καὶ πλεονέκτης ὅς μοναρχικῶν ἐξουσιῶν ἑαυτῶν ἀπειπασάμενος, ἀντιθέτως πικρῶν. Καὶ αὐτίς Ἡ δημαγωγία δὲ ἔως μισοῦ ἔστιν ἀνδρός, ὅδε χρηστὸς τὸς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθίαν καὶ βδελυγίαν. Αἰτιοφάνης Φησί.

Δημαγωγός. Ἄνδρος δημαγωγῆ μετὰ πείσαι ἑαυτὸν. τετέτι, τῆς δήμου ἀρχὴν. Ὁ Φλαμίνιος οὐλοκόπος καὶ δημαγωγός τέλει, ὡς ἀληθῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειριστὸν οὐκ ἐφυῆς.

Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγός πανουργὸς καὶ ἐπιτυχῆς ὡς ἄλλοι αὐτοῦ ἀν. ἔγραψεν ὁ δόλοισι καὶ ὡς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας. ἰσοῦσαν ὡς Δῆλον, καὶ τῆς γενέσεως τῆς Δητῆς παίδων. ἔτ' ἐκατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τὴν ῥητορικὴν ἀγωνίαν. τελευτῶν δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ.

Δημάδης, μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε, Δημάειν ναύτην, ναύτην αὐτὸς, καὶ ναυπηγὸς καὶ πειρατής. ὅπως δὲ τῶν ἐπιβόλων, καὶ ἡ ὡς ὡς ὡς, καὶ ἐν τῶν ἐπιβόλων παντὸς, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ ὡς Φιλίππου δωρεῶν ἔλαβεν. ἔτ' ἐκατέλυσε τὴν λέγοντι ὡς Ὀλυθίων ἀντέλεγον. Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλυθίων, ἀλωθέντα ὡς

1 Δηλιάς. ἡ ναῦς.] Hæc navis etiam dicebatur Θεωρίς. Vide infra v. Θεωρίς.
2 Δηλιαταί. οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες.] Ex Harpocrate.
3 Δήλων. ὄρασαν.] Hoc sensu vox ista accipitur apud LXX Interpretet, ad quos Suidas respexit.
4 Ὅς ἐπέτης ἂν οὐκ ἔφυ.] Hæc sunt verba Aristoph. Ranis pag. 231. (147. Ed. Baf.)
5 Πολύβιος. Μολπαγόρας ἀνὴρ λέγειν.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Excerptis a Valerio editis, p. 65. unde id Suidas depromptit. Confer etiam infra v. Μολπαγόρας.
6 Αἰτίων.] In Excerptis modo laudatis legitur αἰρεῖν, uti etiam hic apud Suidam legendum est.
7 Ἡ δημαγωγία δὲ ἔως μισοῦ.] Locus hic ex Aristoph. Equit. pag. 297. (200. Ed. Baf. P.) sic scribendus & distinguendus est: Ἡ δημαγωγία γὰρ ἔως μισοῦ ἔστιν ἀνδρός, ὅδε χρηστὸς τὸς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθίαν καὶ βδελυγίαν.
Tom. I.

Corruptet. Et δήλοισι. Læsiō. Damnum Latrones, qui advenerant, ut Thespiadis boves lederent.

Δηλητήριον. Venenum.

Δηλιάς. Navis Delia. Est etiam epithetum Cereris. Item nomen proprium.

Δηλιαταί. Sic vocabantur legati, qui [quotannis] sacrorum causa in Delum insulam mittebantur. Sic Lycurgus.

Δήλιος. Qui est ex Delo. Delus enim erat insula, Apollini sacra.

Δήλων. Visionum. Et δῆλοι, visiones, somnia.

Δημαγωγῆ. Est populi dux. Populum regit. [Aristophanes:] Qui cum septennis esset, non edidit tribules. Nunc vero orator est apud populum gratosus. Id est, in album tribulium relatus non est.

Δημαγωγικός. Qui facultate dicendi multum apud populum valet. Polybius: Molpagoras erat vir ad dicendum & ad agendum promptus, & quod ad vitam ejus institutum attinet, orator popularis, & supra ceteros eminere studens. Hic cum regiam potestatem sibi comparasset, a quibusdam interfecit. Et iterum: Reipubl. & populo non amplius præsumunt viri eruditi & probi, sed res ista ad viros indoctos & flagitiosos recidit. Aristophanes inquit.

Δημαγωγός. Qui gratia & auctoritate multum apud populum valet. Orator popularis. Cum vero orator popularis eum a sententia dimovisset. † Flaminius quidem erat plebicola, & populi favorem quovis modo aucupabatur: sed ad rem bellicam administrandam & vera certamina ineptus erat.

Δημάδης. Demades, Atheniensis, orator, & plebicola, homo callidus & fortunatus: qui ante nauta fuerat. Scripsit orationem ad Olympiadem, in qua duodecennii sui rationes reddit. Item, historiam Deli, & de ortu liberorum Latonæ. Idem judicia & certamina oratorum sustulit, & sub Antipatro obiit.

Δημάδης. Demades, Demææ nautæ filius, & ipse nauta, & naupegeus, & portitor: sed qui eo instituto vitæ relicto ad negotia Reip. tractanda postea se contulit, & ob venalem fidem opulentissimus evasit, Philippo possessiones in Bœotia ipsi donante. Hic contra Demosthenem Olynthiorum causam agentem dixit, & Euthycratem Olynthium, ab A-

8 Ὁ Φλαμίνιος οὐλοκόπος & δημαγωγός.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LXXX. ejusque pars repetitur infra v. Ὀλλε.
9 Πρώτην ναύτην ἀν.] Idem testatur Syrianus in Hermogenem: Οἷον Δημάδην, ὃ δὸν τῆς καπνῆς ἀνέπνευσε τὸ ἔλαβε χερσὶ ἐπὶ τὸ βῆμα πηδύλουτος. i. e. Ut Demades, qui a remo illotis, ut ait, manibus ad tribunal transfuit. Et Quintilianus lib. II. cap. XVII. Ad cuius rei confirmationem asserunt Demadem remigem & Æschinem hypocriten oratores fuisse. Hæc duo loca etiam ante me observasse video Meursium in Bibliotheca Attica.
10 Ἐγραψεν ὁ δόλοισι καὶ ὡς Ὀλυμπ. τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας.] Hujus orationis fragmentum hodie adhuc existit inter orationes veterum oratorum Græcorum.
11 Μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε.] Hæc verba oscitantia librariorum loco movit, quæ collocanda sunt post vocem ultimam articuli præcedentis, & sic legenda, ἔς μετ' Ἀλεξάνδρον βασιλεύσας, Θηβὰς ἀνέστησε.
Υ γ γ Ἀθηναῖος

Ἀθηνῶν, ἐπιφύλαξι ἐπιτιμον εἶναι καὶ ὑπερβῆναι Ἀθηνῶν. λόγους δὲ διὰ τὸν ἀρχὴν, δευτερευόντων ἀπεδήμουν, ἔτε ἐκαστῶν, εἰπὼν, ἔτε κύβητι, ἔτε ἐμῶν. ἐπέπελλε δὲ φιλιππῶν, καὶ τὴν ἡν ἐπεμπε πρὸς αὐτὸν. ἰπποσπέρῳ δὲ καὶ ἠγωνίζετο Ὀλυμπιάσιν, καὶ οὐκ. ἔργα μὲ δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ φιλιππῶ τῶν Ἑλλήνων ὑπακούειν. ἐν Χαίρωνείᾳ δὲ αἰχμαλώτῳ γινώσκον, ἀφῆθη, καὶ ἄρεσθουτὶς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, ἕως ἀθήνας φιλιππῶ. δις δὲ παρενόμην ἑάλα. ἐπιπλοῦσαι δὲ καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηνῶν, ῥήτορας. τῆτον εἰσπαύσεν ὁ πρῶτος Δημάδης, ὁ καὶ διμαγωγός, διὰ αὐτὸν τὸν περὶ τῶν πατρῶν. πατρῶν δὲ καὶ αὐτὸς Δημάδης τῶν ῥήτορας γέροντες, καὶ ἀπέλατο ῥίφεις εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνῃ. ὑπὸ Ἀντιπάτρῳ, τῷ Κασάνδρῳ πατρῶν, καὶ ἡγεμόνῳ.

Δημάρατος, Παρσοκλῆος ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένηος τῷ Εὐρυστάτου ἀπογόνῳ, ὅς Ἰταλίαν κερδαίνει συμβασιλεύων, ἐκβέβηκεν ἄς νότος. διότι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀγγελοῦντος Ἀείσαντι τῷ πατρῶν, λογιζόμενος ὁ πατρῶν τὸν ἀπὸ γάμου χεῖρον ἐλάττωσι δέκα μιλίων ὄντα, ὅσα ἐμὸς παῖς ὅτος ὅστις, ἐφῆ. ἐκπεσὼν δὲ, εἰς Πέργας ἀνήλθε, καὶ πελοπόννησον Δαρείου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῳ, ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στρατεύων αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημαρχία. ὅτε ὁ δῆμος ἔρχεται, καὶ ὄνομα ἀξιωματικῆς.

Δημαρχῶν. ἐκάστῳ δήμῳ τῶν ἐν Ἀθῆναις κεντρῶν, δημαρχῶν ἐλάττω. ὅστις δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπιτελεῖ τῶν πρὸς τὸν δήμῳ χρεῖων. ἐπὶ δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἔχει. ἀλλὰ καὶ σωζήσαντες τὸν δήμῳ, ὅπως δέησεν, καὶ ψήφον αὐτοῖς ἐξέδωσαν, καὶ ἐνεχεύοντες δὲ ὄντι.

Δημαρχοί. ὁ δῆμος εἰς τὴν πρῶτην ἐπανελθὼν ὕποσημαίαν, δημαρχοὺς εἰλεῖτο Σικίντιον καὶ Βεβῆτον, οἱ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς διωόμεως κερδαίμενοι, ἐκαστῶν τε παύτων κερδαίμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαρχώσαντες τὸ πλῆθος τοῖς κερδαίμενοι πολίτευμασιν. ἢ ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δημαρχοὶ πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρῶτοι Ναυκράτοι κερδαίμενοι οἷς ἐξέτι ἐνεχεύον. καὶ Φερκεράτης.

Ἐπίλυσε δὲ δημαρχὸς πρὸς ἐλθεῖν εἰς χεῖρον. οἱ καὶ δῆμον ἀρχοῦντες. ὅστις δὲ διεκόσμεν τὴν ἑορτήν τῶν Παναθηναίων.

- Δημαίνετος. ὄνομα κύβητι.
- Δημελέτης. ἐλεμῶν.
- Δημεύρας. δημοσούρας.

themensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit, & publicum Athenensium hospitem effecit. Cum autem magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum urbe cessit, *Nec ipsi vestrum*, [Athenienses,] inquit, *nec mei estis domini*. Scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. Idem etiam equos aluit, & in ludis Olympiacis certans vicit. Decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parerent. Idem in pugna Chæronensi captus est. Dimissus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. Bis decretorum contra leges factorum reus peractus est. Rempublicam etiam sub Alexandro gessit.

Δημάδης. Demades, Laciades, Atheniensis, orator: quem superior Demades, qui & Demagogus fuit, ex tibia natus adoptavit. Fuit & ipse pater Demetrii oratoris. Perit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro Cassandri patre & [Alexandri] successore conjectus fuit.

Δημάρατος. Demaratus, a Patrocle oriundus, arte & dolo Cleomenis (qui ab Eurystheo genus ducebat, & Hippiam regni socium potestate regia privavit) ut spurius patria eiectus fuit. Pater enim ejus Aristo, cum eum natum esse audivisset, negavit hunc esse filium suum, quod subducta ratione temporisprehendisset, nondum x. menses a nuptiis effluxisse. Eiectus igitur, ad Persas se contulit, & Xerxi, quem defuncto Dario in obtinendo regno adjuverat, persuasit, ut Græcia bellum inferret.

Δημαρχία. Imperium, quod est penes populum. Item, nomen dignitatis. Tribunatus.

Δημαρχῶν. Cujusque populi Attici princeps vocabatur δημαρχῶν. Hi agros & loca ad singulos populos pertinentia describebant, tabulas lexiarchicas custodiebant, populosque, cum res postulare, convocabant, & in suffragia mittebant. Idem etiam pignora capiebant.

Δημαρχοί. Tribuni plebis. Populus [Romanus] seditionibus & dissidiis intestinis compositis Tribunos plebis creavit Sicinnium & Brutum, qui potestate Consulibus æquati, & annum magistratum gerentes, certis artibus plebem arbitrato suo gubernabant. † Δημαρχοί, nomen magistratus apud Athenienses, antea *Naucrari* vocati: quibus pignora capere licebat. Et Phercerates: * * * * Sic autem appellabantur, qui singulis populis [Atticis] præfecti erant. Hi festum Panathenæorum curabant.

- Δημαίνετος. Demanctus. Nomen proprium.
- Δημελέτης. Miserandus.
- Δημεύρας. Qui publicavit.

1 Καὶ περὶ τὸν ἀρχὴν τῶν αἰχμαλώτων ἀπ. Hujus rei ipse Demades meminit in ante laudata oratione ὑπὲρ δωδεκαετίας, pag. 179.
 2 Ἐκείνηται ἄς νότος] Historia est apud Herodotum lib. vi. pag. 222. 223.
 3 Οἷον, εἰ τὰς ἀπογραφὰς ἐπι. Ex Harpocrate. Vide etiam

Scholiam Aristoph. ad *Nubes* pag. 125. apud quem eadem leguntur.
 4 Ἐπίλυσε δημαρχὸς πρὸς ἐλθεῖν.] Fragmentum hoc ἀνεμνήσθηται reliqui, quoniam sensus ejus est omnino mutilus & imperfectus.

Δημητρόσ. ἐπὶ τῷ δήμῳ λαλῶν.

Δημητροσ. Qui ad populum verba facit.

Δημήτρις ἡ γῆ. οἰονεὶ Γημήτρις τις ἔσται. Ἐπεὶ δὲ ἔσται πάσις πόλεως ἡ γῆ ὅσῃν, ὡς βασιλεύουσα τὰς πόλεις, πλάττειται πυργόφορσ. καὶ αὐτίς. Ὁμῶν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιτα, καὶ καρπὸς ἐνεργεῖν ἔσαν ἀγαθῶν, οἶνόν τε ἕδον καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δημήτηρ. Ceres. Tellus. Quasi dicas Γημήτηρ. Quoniam autem terra omnes urbes sustinet & gestat, fingitur turrisifera. Et iterum: Incolebant autem terram beatam, frugumque feracissimam, & vini suavissimi copia abundantem.

Δημήτρα. ὄνομα Θεῶς.

Δημητρα. Cererem. Nomen Deæ.

Δημήτριεσ. καρπός. ὁ τῆς Δημήτρεσ. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερόν τῷ Ἀπολλωνεσ (ἔτω καὶ ὠδὲ Θεουδίδῃ ἀναγνωστέον) καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τῷ Ποσειδῶνεσ. ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνῶν, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνθρωπίνοις. τὸ δὲ Ποσειδώνιον δῆλον ὅτι Δωριέων.

Δημήτριεσ. καρπός. Fructus Cerealis. Fruges. Ἧ Ἀπολλώνιον, templum Apollinis, penultimam brevem habet; (& sic apud Thucydidem scribendum est) & Ποσειδώνιον, templum Neptuni, & Ἀθηνῶν, templum Minervæ, & Διονύσιον, Bacchi, & Δημήτριον, Cereris. Omnia enim hujusmodi vocabula eodem modo effertur, quo nomina virorum ejusdem originis. Ποσειδώνιον vero Dorice dici [pro Ποσειδώνιον] manifestum est.

Δημήτριεσ, Φανοστράτω, Φαληρεῦς Φάληρον δὲ λιμῶν τῆς Ἀττικῆς. ὅς τὸ φῶτον φανὸς ἐκαλεῖτο. Φιλόσοφσ Περιπατητικός. γέγραφε Φιλοσοφάτε, καὶ ἱστορικὰ, καὶ ῥητορικὰ, καὶ πολιτικὰ, καὶ ὠδὲ ποιητῶν. ἠκρόασατο δὲ Θεοφράστῳ, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συγγράφη δὲ συχνὰ βιβλία. ἔτω δὲ ἰὼ σφόδρα ἠσφαρῆς, ὡς καὶ Ἀφροδιτῶν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενσ ἡν, καὶ ὠθησαργευστῶν ὑπόπιναν αὐτὸν Λαμπετῶ καὶ Χαρίτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ σεβασίῳ δόξης καὶ ἑπικρασίας, ὑπὸ τῷ Φιδίῳ καίστρατηγήτη, καὶ ἐξελαθεῖς ὑπὸ Ἀθηνῶν, εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ ὠδὲ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ ἀφελῆσαν, διχθεῖς ὑπὸ ἀσπίδσ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βυβλίτη νομῶ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἔλεσι. Ἧ Ὅτι τῷ πατρὸς ἦδη γενηρακότσ Δημητρίεσ τῷ Πολιορκητῆσ, αἱ τῆς βασιλείας ἐλπίδες ἐς τὴν τῆσ ἀφροδιτῶν ἦγον ἅμα τὴν σεχίω καὶ τὴν τῆσ ὄχλων εὐνοίαν. ἰὼ δὲ τῷ κάλλε καὶ μεγέθει ἀφροδιστῶ. ἐπὶ δὲ καὶ κεκοσμημένσ ὀπλοῖς βασιλικαῖς εἶχε πολλὴν ὑσφοχίω καὶ κηλίπληξιν, δι' ἧσ εἰς ἐλπίδας ἀφράσ ἦγε τὰς πολλὰς. ὠρὸς δὲ τῆσ φροδιστῶ τῆσ ἰὼ αὐτῶ, ἀρμόζεσα νέω βασιλεῖ, δι' ἧσ εἰς ὠθησαργευστῶν ἐξεκαλεῖτο πάντας, ὡς καὶ τὰς ἐκτὸς τάξεως συσφραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συσφραμεῖν τῆσ νεότητι, καὶ τῆσ μελλόσῃ γίνεσθαι κρῖσφ ἀφροδιστῶ τῆσ ὠδὲ ἀξίως.

Δημήτριεσ. Demetrius, Phanostrati filius, Phalereus, (Phalerum autem est portus Atticæ) ante Phanus appellatus, philosophus Peripateticus: qui Philosophica, Historica, Rhetorica, Politica, itemque de Poetis scripsit. Theophrastum quoque audivit, & orator popularis Athenis fuit, pluresque libros scripsit. Idem adeo formosus fuit, ut male audiret, quasi in adolescentia impudicus fuisset, & a quibusdam Lampeto & Charitoblepharus vocatus fuisset. Ad magnam postea gloriam & potentiam evehctum invidi artibus & dolis suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Ægyptum venit, & apud Ptolemaum Soterem degens, morsu aspidis periit, & in præfectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est. Ἧ Cum pater Demetrii Poliorcetæ jam consenuisset, spes regni, quod successione jure ad eum pertinebat, benevolentiam populi ei conciliavit. Hic egregia forma & statura præditus erat, & cum insuper armis regiis ornatus esset, majestatem quandam imperatoriam præ se ferebat, quæ intuentes percellibat, & simul in spem præclaram erigebat. Adhæc clementia, rege juvene digna, in eo elucebat, quæ in omnium animis alacritatem quandam & fiduciam excitabat, adeo ut magno studio concurrerent ad eum audiendum, solliciti de ipsius adolescentia & futuri conflictus eventu.

Δημήτριεσ, ὁ ἐπὶ κλίω Ἰξίω, γραμματικὸς, Ἀτραμυτηνός, γεγὼνὸς σεχί τὰς Ἀνγύτῳ τῷ Κλεοσρεσ. ὅς διέτριψεν ἐν Πργάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τῆσ, ὡς μὲν πινε, δῖσπι λεπίδας χρυσαῖς κλέπῳν

Δημήτριεσ. Demetrius, cognomento Ixion, Grammaticus, Atramyttenus, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, & secundam quosdam Ixion ideo vocatus est, quod deprehensus esset in furto, quo aureas bra-

1 Ἐπὶ δὲ ἔσται πάσις πόλεως ἡ γῆ ἔσ. — πυργόφορσ.] Eadem leguntur etiam apud Codinam de Origini. CPol. pag. 14.
2 Δημήτριεσ, Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium.
3 Καὶ ῥητορικὰ.] Hæc ex 2 MSS. Paris. revocavi. Desunt enim in prioribus Edit.
4 Νέωσ ἦν.] MSS. Paris. habent Νέωσ. Sed legendum est Κλίωσ, auctoritate Laertii, qui lib. v. Segm. LXXVI. testatur, Demetrium postquam a Cleone in deliciis habitum fuisse.
5 Προσφραμεῖν ὑπὸ πιναν αὐτὸν Λαμπετ.] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenæus lib. XII. pag. 593.
6 Ὅτι ἔσται τῶν ἦδη γενηρακότσ Δημητρεσ.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Diodori Siculi lib. XIX. pag. 721.

7 Ὀχλων.] Sic ex Diodoro Siculo rescripti, cum antea malelegeretur ὀπλων; quam vocem miror Wolfium & Portum de meado suspectam non habuisse.
8 Δημητρεσ, ὁ ἐπὶ κλίω Ἰξ.] Laertius lib. v. Segm. LXXXIV. variis Demetriis recensens, etiam Ixionis hujus meminit his verbis: Δημητρεσ, Ἀτραμυτηνός, γραμματικὸς, ἐπὶ κλίωσ Ἰξίωσ, ἀφροδιστῶ τῶ ἀδικησῶν πιναν αὐτὸν ὑπὸ τῶ Ἡσαν. Vide ibi Menagium. Helychius Milesius: Δημητρεσ τῶ ἐπὶ κλίωσ Ἰξίωσ ἐπὶ κλίωσ, δῖσπι λεπίδας χρυσαῖς κλέπῳν ἔσται Ἀλεξανδρεῖα τῶ Ἡσαν ἀφροδιστῶ ἐφωρῶσ. Ixionem hæc ἐν τῶσ Ἀττικῶσ Λέξεσι citat Enarrator Comici ad Aves p. g. 614. & Athenæus lib. IX. cap. XI. ἐν τῶσ ἀφροδιστῶ Ἀλεξανδρεῖων ἀφροδιστῶ. & lib. III. cap. I. ἐν σφάτῃ ἐπιμνηστικῶν. Præterea, abique nomine operis idem laudatur a Scholiasta Aristophanis ad Rana p. g. 227. & ab Eustathio ad Il. E. pag. 518. 18.

τῆ αὖ Ἀλεξανδρεία τῆς Ἡερας ἀγάμαλ¹ ἐφωράθη. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεούλησεν Εὐριπίδειος Φιλόπυμον τὸ δῶμα ἔχον τὸν Ἰξίωνα. ἔτεροι δὲ, ὅτι τῶ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήλεισεν, ἄσφ² ὁ Ἰξίων θύεργητήσασιν αὐτὸν τοῖς Θεοῖς ἀχαιεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ πρὸς τὴν εἰς μιληγιότων ῥημάτων· καὶ ἄλλα πρὸς ἀντιουμιῶν. εἰς Ὀμηρον ἐξήγησεν. εἰς Ἡσιόδου ὁμοίως.

Δημήτρι³, ὁ Ἀνιγόνου, καὶ Πτολεμαῖ⁴, ὁμολόγησαν Φιλίαν σφίσον ἔσπονδον εἶναι ἐπὶ ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος, καὶ ἐπὶ τῶ τῆ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἄμικλα ἠὲ αὐτοῖς, πότι⁵ μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργα ἐμπεδώσθ. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων ὁ Διάχομαιότη⁶ ἀφικνεῖται, καὶ τῶ τε εἰς Μενυχίαν ἔσαν Φρεσὸν ἐμβάλλει, καὶ Διονύσιον, τὸν ἐπιπεταγμὸν αὐτῆ, κλείνει, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληγέα μεθίστησιν, ὅς δὴ τὰ Ἀθιναίων ἦγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι, καὶ ἰσχύει, Ἀθιναίους τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε, Φυλάττειν τε ὅσα ἠὲ σφίσον ἐν τῆς εἰς τὸ δεχάων πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖ⁷, ἅτε Διὰ φερὸν τὸν τρόπον φρασίτηα καὶ Φιλαίφρωπιαν ἔργασι δηλώσας, ἐπῆρε τὸς Ἑλλίνας τῆ τῆ ἐλευθεροῦσθαι ἐλπίδι ἐνδιδύνασι σφᾶς ἐπὶ μᾶλλον ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφορκὰ τῆ λόγων, καὶ ἂν ἐπεραῖτε, φαρσεῖν ἐποίει, πιπεύουσι, ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῆ Ἑλλίτων ἐλευθερώσει, καὶ ὅσα δεχῆς ἐπιθυμία, τὰ φρασίτηα γίγνοιτο. αὐτονόμως τε δὴ τὰς πλείστας τῆ Ἑλλίτων πόλεων ἀφίησι, καὶ τὰς Ἰωμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε, κελεύων οἷα ἐπὶ ἐλευθερώσει φαλλοροσθίας φεωρεῖν εἰς τὰ Ἰωμια. ἄρα δὲ ἐνέειπεν, ἀπέπλευσεν ἐπὶ Αἴγυπτον, Λαονίδην ἐπὶ τῆ Ἑλλίτικῆ δεχῆ ἐπιτήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα τῆ Κυρηναίης δύνασθαι πρὸς Ἀγαθοκλέους χτὶ Σικελίαν ἀναστρέφει δόλω. διέμενε δὲ ἄρα ὅσα ἐπὶ πολὺ Πτολεμαῖ⁸ καὶ Δημήτρι⁹ ἡ ὁμολογία τῆς ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. Δημόσιον.

Δημιόπρετα. ἃ ὁ δῆμ¹⁰ πιπεράσκει. τὰ δημοσία πιπερασκόμωνα. Ἀριστοφάνης

Ἐπίπατα λείζας δημιόπρετ¹¹ ὁ βάσκαν¹².

Δῆμ¹³. ὁ κολάζων τὸς πρὸς νόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ.

Δημιουργός. χειροτέχνης. ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιεῖν. ὁ τὰ δημάδη ἐργαζόμενος. Ἀδης¹⁴ δημιουργός ἄρσι¹⁵. † Καὶ¹⁶ μικρὴν δεχάσθαι τὸς κατ' ἐτ¹⁷ ἐπὶ ἐπιπεμομύνης Κρεμνίαν Ἐπιδημιουργός κελεύοντες. † Ἐαυτὸν τε

ctas simulacri Junonis Alexandrinæ surripere conabatur. Ut vero alii dicunt, quod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abstulisset: aut, ut alii, quod cum Aristarcho magistro contendisset; quemadmodum Ixion adversus Deos, qui beneficiis ipsum affecerant, se ingratum præbere non dubitavit. Scripsit de Verbis in μ . De Pronominibus. Commentarium in Homerum & Hesiodum.

Δημήτρι³. Demetrius, Antigoni filius, & Ptolemæus amicitiam & fœdus inter se pepigerunt, quo cautum erat, ut Græciam totam in libertatem assererent, & alter alteri in bello opem ferret. Itaque cum certamen inter eos esset, uter majore studio exequeretur ea, quæ inter ipsos convenerant; Rex Macedoniae sine cunctatione in Atticam profectus, præsidium Munychia ejecit, Dionysio, qui ei præfectus erat, interfecto; & Demetrium Phalerum, qui summam rerum Athenis a populo ad pauciores transferre studebat, urbe expulit, patriamque Atheniensibus & Megarensibus libertatem restituit, iisque permisit, ut legibus suis & priscis majorum institutis uterentur. Ptolemæus vero, cum insignem clementiam & humanitatem re ipsa demonstrasset, in majorem etiam libertatis spem Græcos erexit. Verbis enim blandis & factis popularibus efficiebat, ut Græci optimam de rebus suis spem conciperent, persuasi, palam eum omnia, quæ ageret, Græciæ liberandæ causa, at nulla imperii cupiditate impulsam facere. Quare pleraque urbes Græciæ libertate donavit, fœdusque Isthmicum promulgavit, & Græcos ob libertatem recuperatam ramos olivæ manibus tenentes Isthmia spectare jussit. Inde in Ægyptum navigavit, postquam Leonidem Græciæ præfecisset: totaque Libya potitus est, Ophella Cyrenæo Dynasta per insidias ab Agathocle in Sicilia interfecto. Cæterum, Demetrius & Ptolemæus non diu steterunt conditionibus fœderis, quod inter se pepigerant.

Δήμιον. Publicum.

Δημιόπρετα. Quæ populus vendit. Quæ publice venduntur. Aristophanes: *Adspersa placentis condimenta, publice ante vendita, pessimus ille lingens.*

Δῆμ¹³. Publicus minister, qui maleficos punit. Carnifex.

Δημιουργεῖ. Qui facit ea, quæ non sunt. Qui creat.

Δημιουργός. Opifex. Creator. Qui facit ea, quæ non sunt. [Proprie,] qui publica opera fabricat. [Sophocles:] *Orcus crudelis opifex.* † *Præcipientes, ne amplius reciperent Corinthiorum Epidemiurgos, qui quotan-*

¹ Πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναστρέφει. Imo in Africa cades illa Ophella contigit, ut testatur Diodorus Siculus lib. xx. pag. 779. quem vide.

² Δημιόπρετα. ἃ ὁ δῆμ¹⁰ πιπεράσκει. Ex Scholiasta Aristophanis ad *μῆν.* pag. 294 (197. Edit. Bas. P.)

³ Καὶ μικρὴν δεχάσθαι τὸς κατ' ἐτ¹⁷ ἐπὶ ἐπιπεμομύνης Κρεμνίαν Ἐπιδημιουργός κελεύοντες. Sic habent MSS. Paris. itemque So-

phocles *Ajace* pag. 59. unde verba hæc a Suida deprompta sunt. In prioribus vero Edit. totus hic locus corrupte sic legitur: Δημιόπρετα ἐργαζόμενος εἶδη. Δημιουργός ἀγχι¹⁵.

⁴ Καὶ μικρὴν δεχάσθαι τὸς κατ' ἐτ¹⁷ ἐπὶ ἐπιπεμομύνης Κρεμνίαν Ἐπιδημιουργός κελεύοντες. Fragmentum hoc legitur apud Thucydidem lib. i. cap. lvi. ut Portus etiam monuit.

παρέχον ὑπόδειγμα, ὡσὺ οἱ πλατικώτεροι τῆ δι-
μιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἀμυρρον ὡδραβόντες καὶ ἀει-
δέτερον, εἰς μωρῶν ἐκλείνουσι καὶ κεραιαρχημαπίζουσι.

Δημιουργοί. οἱ κεραιαμί. οἱ σκευοποιοί. Δημιουργοὶ
ἐκάλουν καὶ τὰς τῶν λεγομένων ὑπονομήδων.
τετέρι τὴν παρενοῦσαν τῆ νύμφη γυμνασία. ὅθεν ὅστι
καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὶ,
τὸς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. ποτὲ δὲ καὶ τὸς
δεξιτέκλους. Ἰ. Αἰετοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. καὶ δημιουργι-
κῶς, ἀντὶ τῆς τεκλονικῶς. Δημιουργοὶ γὰρ, οἱ τέκλωνες.

Δημοβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐοδῶν.

Δημογερόντες. οἱ τῆ δῆμῳ ἐντιμότατοι.

Δημοδόκος. αἰοδός. ζήτητ ἐν τῷ Αἰοδός.

Δημόθωρα, καὶ δημοθωνία. ἡ τῆ δῆμῳ θύαχία.
ἢ θυσία.

Δημοκίδης, Καλλιφῶν, ἱερέως ἐν Κνίδῳ γενο-
μένος Ἀσκληπιῶ, Κροτωνιάτης, ἰατρὸς ὅς ἐν Αἰγίνῃ
ἰάτρυσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκράτῳ τὸν Σάμῃ
τύραννον ἰάτρυσεν ἐπὶ χροσὶς ταλάνους δύο· καὶ
ὑπὸ Δαρείῳ τῷ Πέρισθ μελεπέμφθη, καὶ συνεγένε-
το αὐτῷ χρένον ἰκανόν. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον. †
Ὁπὶ Δαρεῖο βασιλεὺς ἐν ἄρχῃ θηρῶν, ἔπειθ ἔσ-
κων ἄπο ἴππων, ἐγράφη τὸν πόδα καίως ἰχυροτέρως.
ὁ γὰρ οἱ ἀφάραλλοι ἐξεχώρησεν ἐν τῷ ἄρθρῳ. νομί-
ζων δὲ καὶ πρῶτον πρὸ ἑωυτὸν ἔχθη τὸς δοκονίας
Αἰγυπτιῶν εἶναι πρῶτος τὴν ἰατρικὴν, τῷ τοισιν ἐχρη-
το. οἱ δὲ φρεβλήτες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα, κακὸν
μείζον εἰργάζοντο. ἐφ' ἐπιὰ μὲν διημέρας καὶ ἐπιὰ
νύκτας ὑπὸ τῆ παρενοῦσῃ κακῶ ὁ Δαρεῖος ἀρτυ-
ρῆ συμάχῃ. τῆ δ' ὀγδοῆ ἡμέρῃ ἔχθη οἱ Φλαύρος,
ὡδρακῶσας πρὸ πρῶτον ἐπὶ ἐν Σάραδι τῷ Κροτωνι-
πῳ Δημοκίδῃ τὴν τέχνῃ, ἀγγέλλη τῷ Δαρεῖῳ. ὁ
δὲ ἄγθη μιν τὴν ταχίτῃ παρ' ἑωυτὸν ἐκείλυε. τὸν
δὲ ὡς ἐξῆροι ἐν τοισιν Ὀροίτω ἀνδραπόδοισιν ὅκθ δὴ
ἀπτημελημένον, παρῆγεν εἰς μέσον, πέδας τε ἔλκοντα
καὶ ῥάκισιν ἐοδημένον. φατένια δὲ ἐς μέσον ἠρώτα ὁ
Δαρεῖος, τὴν τέχνῃ εἰ ἐπίταλο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέ-
χθη, ὀρθῶδῃ μὴ ἑωυτὸν ἐκφύνας τοῦδραπαν τῆς
Ἑλλάδος ἢ ἀπετερημένῃ. κεραιάτη τε τῷ Δαρεῖῳ
τεχνάζειν ὀπιστάμεν καὶ τὸς ἀγαρήνας αὐτὸν ἐ-
κέλυσε μάστιγας τε καὶ κέντρα ὡδραφέρειν εἰς τὸ μέ-
σον. ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ἂν ἐκφάνη, φῶς, ἀπρεκέως
μὲν οὐκ ἐπίτασται, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ Φλαύρος ἔ-
χθη τὴν τέχνῃ. μὲν δὲ, ὡς ἐπέτερεφεν, Ἑλληνο-

nis ad ipsos mitti solebant. † Se ipsum præ-
bens exemplar, quemadmodum peritiores sta-
tuarii, qui æs rude & informe fingunt & for-
mant.

Δημιουργοί. Figuli. Vasorum fabri. Δημιουργοὶ
etiam vocabant fœminas eas, quæ nunc
ὑπονομήδες appellantur; id est, mulieres,
quæ sponse adsunt. Unde & Menander
scripsit fabulam, Δημιουργός vocatam. Com-
muniter autem δημιουργοὶ vocabant eos, qui
publica opera faciebant. Interdum archite-
ctos: ut Aristophanes in Pace. Et δημιουργι-
κῶς, more periti artificis, vel architecti. Δη-
μιουργοὶ enim dicuntur artifices & fabri.

Δημοβόρος. Qui bona populi consumit.
Qui bona populi devorat.

Δημογερόντες. Qui in populo sunt [seniores,
ac propter ætatem] honoratiores.

Δημοδόκος. Domodocus, cantor. Quare
in voce Αἰοδός.

Δημόθωρα, & δημοθωνία. Epulum publicum.
Sacrificium publicum.

Δημοκίδης. Democedes, filius Calliphontis
(qui Cnidi Æsculapii sacerdos fuit) medi-
cus, Crotoniates, Æginæ artem medicam ex-
ercuit, & uxorem duxit: idemque Polycra-
tem Sami tyrannum pacta mercede duorum
talentorum curavit; & a Dario Persæ accer-
situs diu cum illo fuit. Scripsit librum me-
dicum. † Darius Rex, in venatu ex equo
defiliens, graviter distorsit pedem, ut talis e-
juncturis emoveretur. Existimans igitur, se
medicos Ægyptios præstantissimos secum ha-
bere, eos adhibuit. At illi pedem torquen-
tes & violentius tractantes, malum exaspera-
runt: adeo ut septem noctes totidemque dies
præ cruciatu insomnes exigeret. Octavo
die eidem male habenti quidam significat ea,
quæ Sardibus ante de arte & peritia Demo-
ceditis Crotoniatæ audivisset. Darius igitur
hominem quamprimum ad se adduci iussit.
Quem cum nescio ubi inter Oroetæ manci-
pia neglectum reperissent, in medium pro-
duxerunt, vinctum compedibus & laceris ve-
stibus indutum. Eum adsistentem Darius ro-
gat, an artem medicam nossit? Negat ille,
veritus, ne si se prodidisset, reditu in Græ-
ciam omnino privaretur. Verum cum Darius
animadversa ejus dissimulatione iussisset eos,
qui ipsum adduxerant, flagra & stimulos in
medium proferre; tunc se quidem accurate
artem illam non scire, sed cum medico ver-
fatum, exiguam ejus notitiam se habere di-
xit. Postea facta ei potestate curandi, Græcis
medicamentis utens, & remedia maximam
leniendi vim habentia adhibens, & som-
num Regi conciliavit, & sanitatem brevi

1 Δημιουργοὶ οἱ κερ.—ἀντὶ τῆ τεκλονικῶς] Ex Scholiasta Ari-
stophanis ad Eqm. pag. 237. (226. Ed. Baf. P.)

2 Τὴν παρενοῦσαν τῆ νύμφη γυν.] Lego, τὰς παρενοῦσας τῆ νύ-
μφη γυνῶνας, ut habet Narrator Comici loco laudato.

3 Αἰετοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Pag. 651. (448. Ed. Baf. P.)

4 Οἱ τέκλωνες] In prioribus Edit. post vocem τέκλωνες hæc ad-
duntur: Οἱ παλαιὸι δημιουργοὶ συμμιμνησκῶσας τὸς ὀρθῶδῃς
ἰππίων. ὁ δὲ Δαρεῖος ἀντιπίπαστο αὐτῶς, καὶ τὸς πόδας οἴσθησε. καὶ
Ὀμηροῦς φησὶ: Ὅς χροσὶς ἐπίτατο δαύδου πάντα τεύχεα. Sed verba

ista hic inducenda putavi, tum quoniam in uno MS. Paris. defunt,
& in altero margini adscripta sunt; tum quia eadem ἀπολεξεί leg-
guntur supra v. Δαυδῶν πατήματα, & proinde eorum repetitio hic
est supervacanea.

5 Ὁπὶ Δαρεῖο ὁ βασιλεὺς ἐν ἄρχῃ θηρῶν ἀποτρ.] Hæc, & omnia
quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur apud Herodotum
lib. III. pag. 132. 133. ut Portus etiam monuit.

6 Ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ἂν] Herodotus habet, ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ἂν
ἐκφ. quæ lectio præferenda est.

κοῖσι' ῥήμασι χρεάμεν¹, καὶ φάρμακα τὰ ἰχθυῶν
 παροσάγων, ὅτις τὴν μέλαγαγγάνην ἐποίησεν, καὶ ἐν
 χροῖω ὀλίγω ὑγίεια μὴ ὄντα ἀπέδειξεν, ἔδαμά ἐπι
 ἐλπίστοντα χρεῖπεν ἔσοσθαι. ἔτω Φησὶν Ἡρόδοτος² ὁ
 λογοποιός. † Ὅτι καὶ Ἄροσα, ἢ Κύβη μὲν θυγάτηρ,
 Δαρείου δὲ γυνὴ, ἐπὶ τῷ ματῆ ἔχε Φῦμα. μὲν δὲ
 ἐκαστὸν ἐπέμελο παρῶν. ὅσον μὲν δὲ χροῖον ἰὼ ἔ-
 λασον, ἢ δὲ κρύπτοσα καὶ αἰχμηρομένη ἐφραζεν ἔ-
 δονί. ἐπεὶ τε δὲ ἐν κακῷ ἰὼ, μελεπέμεφαλο τὸν Δη-
 μοκρίδην, καὶ οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ Φῶς ὑγίεια πείσθη,
 ἐξορκοῖ μιν, ἢ μὲν οἱ ἀντυπεργήσθη ἐπεινίω τῆτο,
 ὁ ἀν αὐτῆς δεηθῆ. δέησεσθαι δὲ ἔδονος τ' ὅσα ἐς αἰ-
 χυλίω Φέρε. καὶ ἠγήσατο τιὼ ἐῖς Ἑλλάδα ἀφίξιν.

Δημοκλείδης. ² ξένος, καὶ μοιχός. τοῖστ³ ὁ Δη-
 μοκλῆς.

Δημοκοπεῖν. καὶ ἐλλυσοκοπεῖν. ³ Πολύβιος. Ὁ
 δὲ Περσὺς τιὼ παρὸς Ῥωμαίους Φιλίαν ἀνανεωσάμε-
 ν⁴, ἐλλυσοκοπεῖν ἐπεβάλλειο. λέγει⁵ καὶ δημοκο-
 πία, ἢ δοξοκοπία. Ὑπάτης αἰσθητῆς, ἐν δόξης πο-
 λεμικῆς, Δούκων ἐν δὲ δημοκοπίας, Τερτίλιον.

*ligunt, Lucium, bellicae fortitudinis laude celebrem; & Terentium, qui apud populum gra-
 tiosus erat.*

Δημόκομπ⁶. ὁ φουμύλ⁶.

Δημοκρατία. ὅτι ⁴ Πολύβιος Φησιν, ὡς δημοκρατία
 ἐπανελομένη τὴν ἐπιβουλεύσας, ἐκέτι μοιθοφόρος
 πηρεῖ τιὼ ἑαυτῆς ἐλδοφείαν.

Δημόκλειος, Ἡγησιγέρτης (οἱ δὲ Ἀθῆνοκρίτες,
 ἢ Δαμασίππος) γενηὸς ὅτε καὶ Σωκράτης ὁ Φιλό-
 σοφος, χτ' ἢ οἷς Ὀλυμπιάδα, (οἱ δὲ χτ' π' Φα-
 σίν) Ἀβδηρίτης, ἐκ Θράκης, Φιλόσοφος, μαθητὴς
 κείνου Ἰναξάγορας καὶ Λευκίππου ὡς δὲ πινες,
 καὶ Μάγων, καὶ Χαλδαίων Περσῶν. ἦλθε γὰρ καὶ εἰς
 Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους, καὶ τὰ παρ' ἐκά-
 στω ἐπαυδέθη σοφά. εἶτα ἐπανῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελ-
 φοῖς σιωπῶν Ἡρόδοτος ἢ Δαμάστη. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβ-
 δηρίοις, ἄλλ' τιὼ ἑαυτῶ σοφίαν πημετῆς. μαθητὴς δὲ
 αὐτῶ Ἰναξάγορας ἐγένετο Μητροδωρος ὁ Χίος ἢ πά-
 λιν ἀκροατῆς, Ἀνάξαρχος, καὶ Ἰπποκράτης ὁ ἰα-
 τρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία Δημόκλειος, καὶ Γελασί-
 νος, ἄλλ' τὸ γελῶν παρὸς τὸ κενόσασθαι τῶν ἀνθρώ-
 πων. γνήσια δὲ αὐτῶ βιβλία εἰσὶ δύο· ὅ, τε μέγας
 Διάκοσμος καὶ τὸ περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ
 καὶ Ἐπιτελάς.

Δημόκλειος. ⁵ Δημόκλειος ὁ Ἀβδηρίτης οὗκ ἦλ-
 θεν εἰς Ἀθῆνας, ἀλλὰ ποσαύτης πόλεως ἄσπερρό-
 νησεν, οὗκ ἐν τῷ τόπῳ λαβεῖν δόξαν βυβλίω⁶,
 ἀλλὰ τὰς τόπων δόξαν περὶ τῆναι παρολόμην. Ἐλ-
 θόντα Ἰπποκράτη παρὸς Δημόκλειον κελεῦσθαι κο-
 μοδίον γάλα, καὶ διασάμενον τὸ γάλα, εἶπεν

tempore restituit, non amplius speranti, se pe-
 dibus integris usurum esse. Hæc narrat Hero-
 dotus historicus. † Atossia, Cyri filia, Darii
 uxor, tuber in mamma habuit: quod, cum
 erupisset, latius ferpebat. Et quamdiu qui-
 dem id minus erat, rem pudore dissimula-
 vit, nec ulli indicavit. Cum vero malum
 cresceret, Democedem accersivit, eique tu-
 ber ostendit: qui se illam sanaturum pollici-
 tus, obtestatur, ut sibi vicissim gratificetur
 in eo, quod petere velit. Nihil autem se
 petiturum esse, quod turpe sit. Petiit igitur
 reditum in Græciam.

Δημοκλείδης. Democlidas. Id est, peregrin-
 nos & adulteros. Talis enim erat Democles.

Δημοκοπεῖν. Populi gratiam captare. Et
 ἐλλυσοκοπεῖν, Græcorum benevolentiam aucu-
 pari. Polybius: *Perseus vero renovata cum
 populo Romano amicitia, Græcos sibi concili-
 are omnibus modis cepit.* Dicitur etiam δη-
 μοκοπία, inanis gloriæ studium. *Consules e-*

Δημόκομπ⁶. Garrulus. Loquax.

Δημοκρατία. Democratia. Respublica. Po-
 lybius ait, *Reimpl. insidiatoribus sublati,*
*non amplius mercenariis militibus libertatem
 suam servare.*

Δημόκριτος. Democritus, Hegesistrati, vel,
 ut alii tradunt, Athenocriti, vel Damasippi
 filius: vixit eodem tempore, quo Socrates
 Philosophus, Olympiade LXXVII, vel, secun-
 dum alios, LXXX. Abderita, Thrax, Philo-
 sophus, & discipulus, ut quidam tradunt, A-
 naxagoræ & Leucippi: quinetiam, ut alii
 scribunt, Magorum & Chaldaeorum in Per-
 sia. Adiit enim & Persas & Indos & Æ-
 gyptios, & singulorum sapientiam addidicit.
 Deinde domum reversus, cum fratribus He-
 rodoto & Damaste vixit. Præfuit & Abde-
 ritarum Reimpl. qui honor propter sapien-
 tiam ipsi habitus fuit. Discipulus ejus illu-
 stris fuit Metrodorus Chius: cujus vicissim
 auditores fuerunt Anaxarchus & Hippocra-
 tes medicus. Idem cognominatus fuit Sapi-
 entia, & Gelasinus, i. e. *Risor*; quod inania
 hominum studia ridere soleret. Germani e-
 jus libri sunt duo: *Magnus Diacosmus*; &
de Natura Mundi. Scripsit etiam Epistolas.

Δημόκριτος. Democritus Abderita non ad-
 iit Athenas, sed tantam urbem contempsit;
 ut qui non a loco gloriam mutuari, sed loco
 gloriam conciliare vellet. † Cum Hip-
 pocrates ad Democritum venisset, iussit af-
 ferri lac: quod conspiciatus, dixit esse capræ
 nigra, quæ primum peperisset. Hippocra-

1 Ἐκλυσοῖσι ῥήμασι χρεάμεν¹, καὶ φάρμακα τὰ ἰχθ.] Apud Hero-
 dotum rectius legitur, Ἐκλυσοῖσι ῥήμασι χρεάμεν¹, καὶ ἐπιμέμμεν τὰ
 ἰχθυῶν σφ.
 2 Δημοκλείδης. ξένος καὶ μοιχός.] Vide Hesych v. Δημοκλείδης.
 3 Πολύβιος. Ὁ δὲ Περσὺς τὸν παρὸς Ῥωμ.] Fragmentum hoc Po-
 lybii legitur in Collectaneis Constantini a Valefio editis, pag. 125.

unde id Suidas deprompsit. Vide etiam infra v. Κατακαλῶν, & v.
 Περσὺς.
 4 Ὅτι Πολύβιος Φησιν] Lib. xi. cap. xi.
 5 Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὗκ ἦλθεν εἰς Ἀθῆνας, ἀλλὰ τοσ.] Hæc,
 & quæ sequuntur, descripta sunt ex Laertio.
 6 Ἐλθόντα Ἰπποκράτη] Constructio requirit ἐλθόντα Ἰπποκρά-
 τος, ut legitur etiam apud Laertium.

αἰγὸς εἶναι ἀρωγὸν καὶ μελαίνης· καὶ τιὸ ἀκεί-
 βειαν αὐτῆ θουμάσαι τὸν Ἰπποκράτην. ἀλλὰ καὶ
 τιὸ κόβου, τιὸ μετὰ Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν
 ἐλθεσαν, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάρτασθαι ἔπω·
 Χαῖρε κόβη. τῇ δὲ ἐρχομένη, Χαῖρε γύναι. καὶ ἡ
 κόβη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργησεν ἕνθα
 πρὸς τῷ κρεαφόρῳ εἶναι. τιὸ ἐν ἀδελφίῳ λυπεῖ-
 σθαι, ὅτι ἐν τῇ τῷ Θεοδοσίῳ ἐορτῇ μέλλει τε-
 θνήσκειν, καὶ τῇ Θεῷ τὸ κρεῖνον αὐτὸν ὑποψάσει·
 τὸν δὲ θάρρειν εἰπεῖν, καὶ κελεύσασθαι αὐτὸν πρὸς φέρον
 ἄετος θερμὸς ὀσμύρα· τῆς δὲ ταῖς ρίσιν πρὸς φέ-
 ραν, διεκράτησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐορτήν. ἐπεὶ δὲ παρήλθον
 αἱ ἡμέραι, πρῶς δὲ ἦσαν, ἀλυπτότατα τὸ βίον προήκατο.

Δημόκορον. δημόσιον. τὸ τῷ δημοσίῳ. καὶ ἡ δημό-
 κων, δημόσιον βασιλευσίνης, ἢ ὁ δήμιον.

Δημονιάδης. ὄνομα κύριον.

Δημοποίησιον. ὁ ἕως τῷ δήμῳ εἰσποιηθεὶς, καὶ
 γεροντὸς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου, νόμον
 γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτου μὴ εἶναι, ἔ-
 χει μακρὸν τὸς γνησίους ἀποβαλὼν, ἄκων δὲ τέκνων
 καὶ λύσας τὸν ἑαυτῷ νόμον, καὶ ἀρχημονίαν, ἐλευ-
 νὸς ἅμα καὶ μισοτὸς ἐτίχεν, ὡς ἠβέβητο. ὁμοίως γὰρ μὲν
 ἀντιβουλήσι καὶ δεκάσαντι τὸς ἀνεῦθεν ζώντας,
 ὁφείλει καὶ μάλιστα τὸν νότον οἱ παῖδα ἐξ Ἀσπασίας τῆς
 Μιλησίας ἐποίησε δημοποίησον. Δημοποίησιον ἐν, ὁ φύ-
 σι ξένον, ἕως τῷ δήμῳ δὲ πολίτης γεροντός.

a populo donaretur. Δημοποίησιον igitur est,
 pulo civis factus.

Δῆμον. ὄνομα ἄριστον ἢ κάμνι. ἢ ἡ νῆσον.
 σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῷ Ἀθηναίων δῆμον.

Ἐκλῶ σ' ἐτὶ πρὸς εἰπὸν ἐς
 τὸν δῆμον ἐλθάν.

Δημός. τὸ λίπνον.

Δημῶς βοείας θείον ἐξωπληθύνον.
 σκευάσμα τι μὲν ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θείοις·
 τετέτι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοθένης, Ἀθηνῶν, υἱὸς Δημοθένης καὶ
 Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τὸν δῆμον Παιανίους ἔπιμελῆς
 μάλλον, ἢ ἑβουλιῶν, ὡς Ἑρμιππῶν ἰσορῶν. καὶ τὰς ἡ-
 δονίας ἀνάστασιν, ὡς αὐτὸς φησὶν. ὅθεν καὶ νέον μὲν
 ὦν, Βάταλον ἐκλήθη, ὡς γυναικεία ἐδῆται πολ-
 λάκις χηρῶν. Ἄργας δὲ, μὲν τὸ εἰς ἀνδρας
 τελέσαι· ὅθεν ἐστὶν ὄνομα ὄφρα. ἐπεθύμησε δὲ ῥήτο-
 ρικῆς, Καλλίστρατον διασάμνον τὸν ῥήτορα ἕως
 Ὄρωπίων λέγοντα. δῆκεσε δὲ Ἰσάις, τῷ Ἰσοκράτους
 μαθητῷ, καὶ τοῖς λόγοις ἐχρήσθη Ζωίλῳ τῷ Ἀμφι-

tes igitur accuratam ejus cognitionem rerum
 admiratus est. Idem puellam, quæ cum Hip-
 pocrate venerat, primo die ita salutavit:
Salve puella. Postridie vero, *Salve mulier.*
 Noctu enim stuprata fuerat. Idem cum se-
 nio jam confectus & morti vicinus esset, so-
 rorem moestam conspicatus, quod Thesmo-
 phoriis obiturus esset, & ipsa proinde debitum
 officium Deæ prestare non posset; cum bono
 animo esse iussit, & quotidie panes calentes sibi
 afferri præcepit: quibus ad nares admotis, vi-
 tam ad festum usque produxit. Postea vero,
 cum tres illius festi dies præterissent, placide
 & absque ullo dolore vitam finit.

Δημόκορον. Publicum. Quod ad Rempub.
 pertinet. Item δημόκων, publicus tortor,
 vel carnifex.

Δημονιάδες. Demoniades. Nomen propriū.

Δημοποίησιον. Qui a populo in civitatem ad-
 scriptus & civis factus est. Pericles enim
 Xanthippi filius, cum legem tulisset, ne quis
 civis esset, nisi qui utroque parente cive na-
 tus esset, non multo post legitimis liberis a-
 missis, invitus & dolens legem suam solvit,
 & indigna se faciens, miserabilisque simul &
 invisus ea impetravit, que volebat. Cum e-
 nim & humiliter orasset & muneribus corru-
 pisset eos, qui ex illo quæstu vivebant, sero
 tandem & ægre effecit, ut filius nothus, quem
 ex Aspasia Milesia susceperat, jure civitatis
 qui ortu quidem peregrinus est, sed a po-

Δῆμον. Apud Aristophanem, vicus, vel
 oppidum. Vel, insula. Significat etiam popu-
 lum Atheniensem. *Sexto nunc anno te al-
 loquor, ut vicum meum adeas.*

Δημός. Pinguedo. Pingue. *Pingue bubulum
 in folio ficulneo assatum.* Erat edulium quod-
 dam, quod cum cerebro parabatur in foliis
 ficus.

Δημοθένης. Demosthenes, Atheniensis, De-
 mosthenis & Cleobulæ filius, orator, popu-
 lo Præniensis: qui majore diligentia & stu-
 dio quam ingenii felicitate præditus fuit, ut
 auctor est Hermippus. Idem intemperans
 & libidinosus fuit, ut etiam Hermippus tra-
 dit. Quare, cum adolescens esset, Batalus
 vocatus est, quod muliebri veste sæpe ute-
 retur. Cum vero ad ætatem virilem perve-
 nisset, Argas, quod est nomen serpentis.
 Ad studium eloquentiæ animum appulit,
 cum Callistratum pro Oropiis dicentem vi-

1 Δημόκορον, δημόσιον βασιλευσίνης.] Ex Harpocrate. Vide e-
 tiam Helladium apud Photium pag. 1589.

2 Νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτου μὴ εἶναι.] Hujus legis meminit
 etiam Ælianus Var. Hist. lib. vi. cap. x. Περικλῆς, εὐαγγελῶν Ἀ-
 θηνῶν, νόμον ἔγραψεν, εἰς μὴ τῆς ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχον ἀστυ-
 πόλιτος, τῆς μὴ μετῆναι τὴν πολίτην. Lege ibi & sequentia. Idem lib. xiii.
 cap. xxiv. Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηνῶν, ὅς μὴ ἀμ-
 ποῖν γένων ἀστυπόλιτος. Vide ad utrumque locum eruditissimum Peri-
 zonium.

3 Ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτου] Scribendum esse, ἐξ ἀμφοῖν ἀστυ-
 πόλιτος, recte monuit Petitus de Leg. Att. pag. 138. & ante cum
 Wolfius.

4 Παρὰ Ἀριστοφάνη] Acharnens. pag. 384. (273. Ed. Bas. P.)

5 Δημῶ βοείας θείον ἐξωπληθύνον.] Senarius hic legitur apud Aristophanem Equit. pag. 345. (242. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra. v. Θείον.

6 Ὅθεν ἐ νέον μὲν ὦν Βάταλον ἐκλήθη] Æschius ἐν τῷ πρὸς παρα-
 πρῆστον. pag. 260. Ἐν πρῶτῳ μὲν ὦν (Δημοθένης) ἐκλήθη εἰς ἀργυρο-
 γλῶν πρῶτῳ ἢ κιναιδίῳ ΒΑΤΑΛΟΣ· ἐν πρῶτῳ δὲ εἰς γυναικείῳ ΒΑΤΑΛΟΣ,
 ΑΡΓΑΣ ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam
 supra v. Βάταλον.

7 Ἄργας] Vide supra h. v.

8 Ζωίλῳ τῷ Ἀμφιπολίτῳ] Eandem rem narrans Plutarchus pro
 Ζωίλῳ scribit Ζήνῳ. Sed mendum in codices Plutarchi irreplisse
 recte monuit Reinesius Var. Lect. lib. iii. pag. 328. quem vide.

πλίτη, σοφιστεύσῃ ἐν Ἀθῆναις, καὶ Πολυκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαχῆ, τῆ Γοργίᾳ μαθητῆ, καὶ αὐτῆ μὲν περὶ Ἰσοκράτους. συνεπιλολῶσι δὲ Αἰσίω τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. διηροάσατο δὲ καὶ Εὐβλίδῃ τῷ Διαλεκτικῷ, καὶ Πλάτωνῳ. ἐπελεύσθη Φυγῶν εἰς Καλαυρίαν ἐν τῷ τῷ Ποσειδάωνος ἱερῷ, ἀφ' οὗ τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προσεγγυκῶν Φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔπι βιάσας δὲ καὶ ἐξήκοντα.

Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἰὼ γυναικί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐπισημαίνει, διωλέτατο. ὅθεν καὶ δευότατο ἔδοξε τῷ καὶ αὐτῷ οἷα δὴ ἰκανότατο τὸ ἀφάνες εἰκόσας, καὶ τὸ γνωστὸν ἐξηγήσατο. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέγειν πῆ ἢ περὶ τῶν ἐπεχειρήσει, καὶ ἄλλῃ μὲν ἐπιτηδείῳ ἔ μάλα ἐχρήσατο ἐς ὄψαν τῶν δημοπρασιῶν. πλείστα δὲ εἰς ἀντὶ τῶν καὶ αὐτῶν Ἀθῆναιῶν καὶ τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παρρησίᾳ ἀνείπων, ὡς αὐτοῖς ἀουρίται ἔδοξε εἶναι ὅτε δὴ συνέβηκε τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις πόλεσιν, οἷα δὴ τῶν κερδῶν ἐπισημαίνει μάλλον τῶν ἐς τὸ κοινὸν λυσιτελεῖν, ἔξωθεν φέλλας χρημάτων δούσας, τὸ καὶ σφῆρας, ἅς ἰδούσας, ἐν τῷ ὡσαύτως, κέρδους τῶν σφαιρῶν εἶναι, ὡς τῶν ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντα τίθεισας. ὅθεν αὐτῶν καὶ ἐφ' οἷς ὑπερον ἠπάθη συγγνώμης οἱ Ἀθῆναιῶν, καὶ ἐξήκοντα τε αἰτίας, καὶ ἐς πάντα συμβέβηκε ἐχρήσασθαι. καὶ αὐτῶν ἢ τελευτῆ γυναικί ἐπισημαίνει μαλιστα, ἅς μετὰ μέλιαν ἤγαγεν αὐτῶν ἐκ ἀφάν τῶν γνωστῶν. ἔ πολλῶν γὰρ ὑπερον ἢ ἐξαγγελήσασθαι περὶ τὸν Δημοσθένει, μετὰ τὴν ἀσκονίαν οἷς δὲ τῷ Μακεδόνα μάλλον, ἢ τῷ ἐμῆ τῆ δημοκρατίᾳ ἔκριναν, καὶ ἀπὸ τῶν τε τῶν ἀφάντων γένε τῶν Δημοσθένους ψήφισμα, καὶ χαλκῶν σφαιρῶν αὐτῶν ἐν ἀφάν, καὶ ἐλαστῶν τῆ βιάσας τῶν ἀφάν ἔπισημαίνει.

Εἰσὶν ἰσὺν ῥώμην γνώμη, Δημοσθένης, εἶχες,
Οὐποτ' ἐν Ἑλλήων ἦξεν ἄφης Μακεδόν.

ipſi ſtatuum in foro erigendam cenſuerunt, his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes, habuiſſes; nunquam Macedones armis Graciam ſubjugaffent.*

Δημοσθένης, μαχαιροποιὸς, Παιανεύς ἔ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. ὄρφανός καὶ ἀλειφθεὶς, ὑπερβόπης ἔρχετο πρὸς Ἀροβόν, Δημοφάνη, Θεοπίδην. ὧν ἡ ἀμελέτη αὐτῶν καὶ τῆς ὕψιας, αὐτὸς αὐτὸν ἐπισημαίνει διδασκάλῳ Ἰσάῳ. Φλόπον δὲ ἔπαιε ἰὼ, ὅτε φασὶν ἐαυτῶν οἶον καὶ ἀφάνη, ἐαυτῶν ἐπισημαίνει κεφαλῆς μέγιστον, ἵνα μήτε ποσὶν, μήτε δέχρῳ τῶν παιδευθεῖς δὲ εἴλε τὴν ἐπισημαίνει τῶν ἐπισημαίνει. σοφιστεῖν βυβλίς ἀπὸ τῶν ἀφάνη ἐπὶ νόσῳ μετὰ τῶν ἀφάνη. λογιζομένων δὲ ἀφάνη, διελθὼν πάλιν, ἅς ἰδούσας λόγους ἐκδὸς Ἀπολλοδώρου καὶ Φορμίσου. καὶ τῶν ἐν ἀφάνη, ἡ ἀφάνη πο-

diſſet. Audivit Iſaum, Iſocratis diſcipulum; uſuſque eſt orationibus Zoili Amphipolita, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, & Alcidas, Gorgiæ diſcipuli, & ipſius Iſocratis. In eloquentiæ ſtudio ſocios habuit Aſionem Athenienſem, & Theopompum Chium philoſophum. Præterea audivit Eubulidem Dialecticum, & Platonem. Deceſſit in Calabria, quo metu Antipatri Regis Macedoniae [Athenis] fugerat, hauſto in æde Neptuni veneno, quod in annulo circumfererat; poſtquam vixiſſet annos LXXI.

Δημοσθένης. Demosthenes, orator, vir fuit & iudicio ſingulari, & in dicendis iis, quæ animo cogitaſſet, eloquentia ſumma præditus. Quare etiam omnium ætatis ſuæ oratorum præſtantiffimus habitus eſt, cum & in rebus obſcuris conjectura aſſequendis mire ſagax, & in exponendis iis, quæ mente teneret, admodum facundus eſſet. Alieno autem tempore & eloquentiam & operam ſuam Reip. navare cœpit, quoniam tunc oratorum ſiniſtra erat apud populum fama. Cæterum, unus hic vir omnium Athenienſium maxime Macedonum Regibus dicendi libertate reſtitit, nec ulla ab iis munera accepiſſe viſus eſt: cum reliquarum tunc civitatum oratores, lucri ſui majorem habentes rationem quam publicæ utilitatis, largitione pecuniæ corrupti, ut rei privatæ (ſic enim putabant) in præſens conſulerent, emolumentum proprium Reipubl. commodo præferrent. Quamobrem Athenienſes illis etiam delictis, quorum poſtea accuſatus fuit, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, & conſiliis ejus in omnibus uſi fuerunt. Poſtea mors ejus, quam generoſo & virili animo ſibi conſciverat, effecit, ut eos decretorum ſuorum non obſcure pœniteret. Paulo enim poſt alitum de morte ejus nuntium pœnituit eos ſententiæ, quam metu Macedonum potius, quam ſuo iudicio & pro meritis viri tulerant: eamque ob cauſam natu maximo, filiorum Demosthenis immunitatem decreverunt, &

his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vi-*

Δημοσθένης. Demosthenes, gladiatorum faber, Pæaniensis, cujus filius fuit Demosthenes orator. Hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem, & Theripidem: qui cum & ipsum & patrimonium ejus negligenter, ipse se Iſaō erudientum tradidit. Idem adeo studiosus fuit, ut domi se concluderet, capitique partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quenquam ad se admitteret. Literis institutus tutores male administratæ tutelæ reos peregit. Rhetoricam docere cum vellet, instituto illi renuntiavit, sinistro rumore ob Moschum nobilem adolescentem de eo sparſo.

1 Δημοσθένης ἐπὶ τῷ Ἰσάῳ. Idem testantur Lactetius lib. ii. Segm. viii. & Apulejus in Apologia. Posterioris verba sic sunt Ita ille summus orator cum a Platone Philosopho facundum haussisset, ab Eubulide Dialectico argumentationes edidisset, &c.

2 Ὡν ἐπισημαίνει αὐτῶν ἐπὶ τῷ ἐπὶ. Hinc cum ad ætatem adultam pervenisset Demosthenes, dicam tutoribus suis scripsit: quo nomine eum reprehendit Aeschines ἐν τῷ ἀφάνη. 206.

λιθβέσται. τρουλός δὲ ἄν, καὶ τὸν ὤμιον ἀπερπᾶς ἐκίνοι, καὶ τὴν ἀκούω ἀσθενής, καὶ τὸ πνεῦμα ἔδραχίης ἀπὸ ἀσπίδος διαρθάσατο. τὴν τε ὑπὸ κλειον ὄσθ ἄν ἀκρῶ, ὑπὸ Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτῳ ἐξήσκησεν. ἐχρηγήσῃ δὲ, καὶ ἐτελεθῆσθαι, καὶ αἰχμαλώτως ἐλύσατο, καὶ θυγατέρας σιωπέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχρηγήσῃ, ἑταίρους ὑπὸ Μειδίου, τειχιλίαις, ὡς Φασιν, ἐπέειπεν. καὶ Δημαίνεον ἀνελὸν γραλαῖου τρουμαίῳ, ὡς Φασιν, διελύσατο. αἰτησάμεν δὲ Χωρεῖς τῷ στρατηγῷ γυναικῶ, Χωρεῖς τελευτήσαντων, Κτησίπῳ θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιθῆσατο δὲ καὶ Φίλιππον ἔθηβαίσις ἐπὶ τῷ, περὶ συμμαχίῃσιν ἢ καὶ Χαιρένεια ἠθελίαι, χιλίων ὀσφάνθων, καὶ μί, ἢ διαχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ ἄν θυγατέρα, τελευτήσαν ἐπέειπεν καὶ ἐβδουαίσις τῷ πάτρῃσιν ἢ, ἀγγελοῦσιν ἀνηθῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Πausanίῃ, μεσημερίασατο, καὶ τοῖς Θεοῖς ἔδυσεν. ἐπολιθῆσατο δὲ καὶ καὶ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ. ἢ Ἀρπαλῶ πολλὰ νοσησάμεν ἡγήματα, ὡς Ἀθηναίσις κατέφυγεν ἄν καὶ Δημοσθένῃς εἰληφέναι μέρῳ ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροίζωα. Ἀλεξάνδρῳ δὲ ὡν Βαβυλωνίῃ τελευτήσαντι, ὁ Δημοσθένης κατέπειθε κληθείς. Ἀντίπατρο δὲ ἄρξας τῷ Ἑλλήνων, πέμψας ἐξαλείψῃ τὴν δέξαι ῥήτορας. ἐκδύλων Ἀθηνάσις, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαβρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκλειτὴς ὀσφάταις ἐπὶ αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρῃ, βία ὀσπᾶ ὀσπὸ τῷ ἰερεῖ Ποσειδῶν, ὁ ἰὼ ἄσλων. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ σφραγίδι Φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανε.

Post, orationes scribere aggressus, cum & tunc male audire cœpisset, quasi Apollodoro & Phormioni contrarias orationes edidisset, eo etiam studio relicto Rempubl. capessivit. Quamvis autem esset balbus, humerumque indecore moveret, & minus acute audiret, & spiritus cum dicentem cito deficeret: ea tamen omnia exercitatione correxit. Cum etiam actionem & pronuntiationem haberet non optimam, eam quoque exercuit, Andronico usus magistro. Fuit etiam choragus & trierarcha, & captivos redemit, & aliorum filias, cum elocarentur, dote instruxit. Cum choragus esset, a Midia verberatus, ter mille drachmis, ut ajunt, placatus fuit. Cum Demæneto item consobrino, quem vulneris inflicti accusaverat, in gratiam rediit. Idem cum Chabriæ ducis uxorem ambiisset, eo mortuo, Ctesippi filiam duxit. Rempubl. gessit sub Philippo: quo Thebanis bellum inferente, auctor Atheniensibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. Iis igitur ad Charoneam victis mille & XL interfecti, & bis mille capti fuerunt. Filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, septimo post obitum ejus die, cum nuntiatum esset, Philippum a Pausania casum esse, veste mutata Diis sacrificavit. In gerenda republica adversatus est etiam Alexandro Philippi filio; cui cum Harpalus magnam pecuniæ summam surripuisset, ad Athenienses confugit. Hujus pecuniæ partem Demosthenes quoque accepisse putabatur: qui proinde cum Troæzenem exulatum abiisset, in patriam revocatus est, Alexandro Baby-

lone mortuo. Postea Antipater, cum in Græcia regnare cœpisset, legatos misit ad deponendos x oratores. Quos cum Athenienses dedidissent, Demosthenes in Calabriam fugit: ad quem comprehendendum Archias histrio ab Antipatro missus est; qui eum ex æde Neptuni vi abstraxit, quamvis ibi supplices violare ob religionem loci nefas haberetur. Ille vero veneno, quod in annulo circumferebat, exsucto obiit.

Δημοσθένῃς ὀσφᾶξ. ἢ τῷ ἔργῳ μεταφρασίῃ Ἰλιάδῳ περὶ λόγῳ. Ἐπιτομῶν Δαμαγίτης τῷ Ἡρακλεώτῃ. Περὶ διθυραμβοποιῶν. Μετάφρασις εἰς τὴν Ἡσίοδῳ Θεογονίαν.

Δημοσθένῃς. Demosthenes Thrax. Hic scripsit metaphrasin Iliadis, oratione soluta Epitomen Damageti Heracleotæ. De poetis Dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniæ Hesiodæ.

Δημοσθένῃς. δωρεὰν ἐργάζομαι. ἢ Ἀριστοφάνῃς ἄλλ' ὡ πόντῳ, ἢ δημοσθένῃς τυγχάνω. οἱ γὰρ δημοσίῃ χειροτόμητοι ἰατροί, ἢ δημοσίοι, παρὰ ἑτεροπόθων. οἷον, ἢ κοινῇ ἐσπασάμεν, ἀλλ' ἑμαυτῶ, καὶ μόνῳ, καὶ ἀμῶσθι ἢ μετὰ δίδαμί σοι.

Δημοσθένῃς. Operam meam gratis alicui navo, [tanquam publicus minister vel medicus.] Aristophanes: Sed o miser, non sum publicus minister, [ut gratis operam tibi navem.] Medici enim publice electi ægrotos gratis curabant. Sensus igitur est: Non omnibus, sed te participem non faciam.

mihi soli fœdus pepigi, cujus proinde gratis te participem non faciam.

Δημοσθένῃς. Quod ad populum pertinet. Publicum.

Δημοσθένῃς. Δημοσίοις ἔλθῃν τὴν πόλιν δόλως. ἢ βασιλείῃ κτήμα τῷ κοινῷ ἀλλ' ἢ τὰ δημοσία τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μετ' ὑβρείας εἰσπράξεις ὡσπερ τυραννικὰς ἀ-

Δημοσθένῃς. Publicus. Δημοσίοις vocabant servos publicos. † Regnum possidetur a Republica: non autem Resp. a regno. Quamobrem violentæ & superbæ exactiones odio dignæ sunt, ut quæ a tyrannica regni licentia

1 Τυπηθῆναι ὑπὸ Μειδίου] Hac de causâ Demosthenes orationem contra Midiam scripsit, quæ hodie adhuc existat.
2 Πέμψας ἐξαλείψῃ τὴν δέξαι ῥήτορας] Vide quæ diximus supra ad v. Ἀντίπατρο.
3 Δαμαγίτης Ἡρακλεώτῃ. Περὶ ὄσφῃ.] Pearsonius testatur, se in codice quodam MS. locum hunc absque distinctione sic scriptum reperisse, Δαμαγίτης Ἡρακλεώτῃ παρὰ ὄσφῃ. Ejus ergo co-

dici si sequenda est auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis Dithyrambicis scripsit, idque opus Demosthenes Thrax in compendiam redegerit: quod mihi admodum fit verisimile.
4 Ἀριστοφάνῃς] Acharnens. pag. 420. (301. Ed. Bas. P.)
5 Δημοσθένῃς ἔλεγον τὴν πόλιν δ.] Ex Harpocratione.
6 Ἡ βασιλείῃ κτήμα τῷ κοινῷ ἀλλ' ἢ τὰ δημο.] Totum hoc fragmentum ἀπολιξίῃ etiam legitur supra v. βασιλείῃ.

κολασίας μισῆν δεῖ τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ Φιλανθρωπία τῶν εἰσφορῶν ἀπραγίας ὡς κηδεμονίας πᾶσι.

Δημοσίων πραγμάτων διοικήτης. οἷον Φενηετις χρεηγίας, τειχεσφάξιας, καὶ τῆ ποιέταν. ἰδίως δὲ οἷον εἰ ἀδικοῦτό τις καὶ δικάζειτο πρὸς τινα, αὐτὸς ἐφρονίζεν. ἄπραχτήν δὲ, διότι ἀλλοθίους πραγμασι ὅπριχθῆναι μισῆται.

Δημοσιάνης. βύπλις. Οἱ μὲν ἄλλοι Σποδοχῆς ἐτύχων. ἔτι δὲ δεκῶν εἶνα δημοσιάνης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοσιῶν. δημοσίαν. Δημοτελῆ καὶ δημοικὰ ἱερά διέφερον ἀλλήλων, καὶ τῶν ὀργεωνικῶν, καὶ τῶν γενικῶν.

Δημοτελῆς. παντὶ τῶ δήμῳ.

Δημοθλόμην. μὲ τῶν δημοτῶν. Φησὶ Δημοθένης.

Δημοθλόμα. ἔτι τὸ τῷδε πινὸς δῆμῳ κωνανεῖν, καὶ λημματίξεν ἀπ' αὐτῆ.

Δημότις. πολίτης.

Δημοικὰ. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμφορέποια.

Ὁ δὲ ἔλεξε δημοικωτάτης λόγος.

Ὁρᾶτε μὲν με σωτηρίας δέομαι.

Δημοῖσται. δημοκοπεῖν. καὶ ἀνελπαίξεν.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Δημόφιλος. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνης πόλεως, ἀνδρωπῶν ἦν, οἷον ἐμπροσθεν ὁμῶς σύμπαντα φύσει ἀκόσμη φορεῖ, καὶ ὡς ἀπαικῶς χιμάρβης, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν σαρφετὸν ἄγων, ὡς εἰσεία τις ἐν γῆν τῆς ἐν τοῖς ἐπι σωζομένοις ὑπομνήμασι αὐτῆ γενουίας δημηγρείας, ἔφη καὶ μάλλον εἰκὸς κῶ ἀσφαλείας αὐτὸν φρονεῖν δέομαι, ὡς ἐγγράφοις μνήμασι ἀναλαμβανόμενον τῆ λεγεμεῖων. ἐν τῷτοῖς γῆν ἄλλα τε πολλὰ διείλεται ἀναρθεα, ἀφ' ἑρῶδην τε ἐν τοῖς πατρὸς καὶ Υἱὸς λόγοις. Φησὶ γὰρ Υἱὸς μὲν Πατρὸς θελήσει γενεῖν ἡμῶν, ἀχρόνος, ἀμεσίθωπος, ἵνα ἀφ' ἑρῶδην γένῃ καὶ ὑπερέτης βελημάτων τῷ Πατρὸς. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ παρρησιῶν Θεός, ἀ ἐμελλε πράξειν, ἀδύνατα ἦν τῆς ἀπραγίας τῶ μέλλοντι αὐτὰ ποιῆν Θεὸς ἐν τῶ γενέσθαι μέλλοντα. ἢ γὰρ εἶδει αὐτὰ πάντα Θεὸς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τῷ πατρὶ, καὶ ἐν τῷτοῖς ἐμελλον εἶνα Θεοῦ ἢ εἶδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὡς κηρὸν πρὸς θεομῶ παρρησιῶν. γέρονι μὲν ἦν μεσίτης τῆ ἐσομένην, καὶ τῷ γεννημένῳ αὐτὸν Θεὸς, ὁ Υἱὸς, ἵνα

1 Ἀπραχτήν] Sensus & constructio requirunt, ut scribatur ἀπραχτήν.

2 Δημοσιῶν ἢ δημοικὰ ἱερά διέφ.] Ex Harpocracione. Doctus Helychius: Δημοσιῶν ἢ δημοικὰ ἱερά. (Sic enim apud eum scribendum est) ἢ δημοσιῶν μὲν εἰς ἀ δῆμῳ εἰδῶσι ἢ πόλις. δημοικὰ δὲ, εἰς ἀ οἱ δῆμοι.

3 Δημοσιῶν. ἐπὶ τὸ τῷδε πινὸς δῆμῳ κων.] Ex Harpocracione.

4 Ὁ δὲ ἔλεξε δημοικωτάτης λ.] Metrum huius fragmenti profusum est solum & turbatum, quod ex Aristoph. Eccl. pag. 736. unde id Suidas depromptit, sic in integrum restituendum est:

Κάπυτ' ἔλεξε δημοικωτάτης λόγος.

Ὁρᾶτε μὲν με δέομαι σωτηρίας.

5 Ἀνελπαίξεν] Sic habent omnes Editt. sed male. Scriben lum e-

proficiscuntur. At principi, qui tributa moderate & humaniter imperat, tanquam patri patriae cum debito honore parendum est.

Δημοσίων πραγμ. Qui publicas res administrat; veluti choragus, trierarcha, & similes. Peculiariter vero, si quis cum, a quo injuria affectus fuerat, in jus vocaret, is ejus rei curam gerebat. Invisus autem erat, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi solent.

Δημοσιάνης. [Publicanus.] Homo contemptus. Alii quidem cum honore excipiebantur: sed iste, quod publicanus esse videretur, contemnebatur.

Δημοτελῆ. Publicam. Sacra publica & popularia tum inter sese, tum ab orgeonis & gentilitiis differabant.

Δημοτελῆς. Publice. Publicis impensis.

Δημοθλόμην. Qui cum popularibus versatur. Sic Demosthenes.

Δημοθλόμα. Populo alicui accenseri, & ab eo nuncupari.

Δημότις. Popularis. Civis.

Δημοικὰ. Popularia. Quae populo jucunda sunt. Ille vero verbis maxime popularibus usus est: Videtis me salutis egentem?

Δημοῖσται. Gratiā populi aucupari. Et, ludere.

Δημοφάνης. Demophanes. Nomen proprium.

Δημόφιλος. Demophilus, Episcopus Constantinopolitanus, vir fuit, qui inconsiderato & temerario impetu ruens, omnia misceret, & rapidi vagique torrentis instar plurimum luti & fordium in sermonibus suis veheret; ut quis facile deprehendat ex [prima,] quā habuit, concione, in commentariis ejus adhuc exstante: qua quidem in concione verisimile est eum accuratorem ac diligentem fuisse, quippe eum hujusmodi sermones a notariis excipi soleant. In iis igitur commentariis multa disserit confusa atque indistincta, & de Patre ac Filio loquens disertis verbis ita pronuntiat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore, ac sine medio, ut iustorum Patris minister sit ac famulus. Prævidebat enim Deus, ea, quae facturus erat, non posse consistere, quippe quae puri ac impermixti ordinis futura essent, perinde ac ipse Deus, qui ea fecerat. Nam profusum necessè erat, ut vel omnia Dii essent, juxta dignitatem ejus, qui illa condiderat: ex quo eventurum erat, ut omnia Dii essent: vel certe necessè erat, ut, postquam facta fuerant,

nim est, ἀνελπαίξεν. Grammatici enim τὸ δημῶσται etiam interpretantur παίξεν, ut vel ex Helychio constat.

6 Δημόφιλος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνης.] Integrum hunc locum de Demophilo ex Philostorgio descriptum esse suspicatur Valefius, qui proinde eum inter fragmenta Philostorgiana refert.

7 Ἀνδρωπῶν ἦν] Haec duae voces a prioribus Editt. absunt, quas ex 2 MSS. Paris. revocavi. Easdem etiam agnoscit codex Vaticanus, nec praetermittit eas Suidas infra v. Οἷον, ubi locus hic repetitur.

8 Μνημαῖς] Absent a prioribus Editt. sed legitur in 2 MSS. Paris.

9 Ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἀπρησιῶν Θεός, ἀ ἐμελλε πρ.] Lego cum Porto, ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἀπρησιῶν Θεός, ἀ ἐμελλε πρ. Aliter enim constructio hujus loci erit inane & inutilis.

συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς γινόμενοις, ὑπελείπετο τὸ βέλγημα τῆ πατρὸς, καὶ μεσίτης γένηται τῆ Θεῶ, καὶ ἡμῶν, τῆ δι' αὐτῆς γινόμενων. ἐλάθητε δὲ ἀφ' ἑτέραν τῆ Θεῶ τ' ἔλων ἀδένειαν καὶ βασιλικὴν καταφειδόμενοι, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῆς κλισιάτων ἀποφαίνων καταδέεσθρον. ὁ μὲν γὰρ ἀδένειος ἀν' ἡμῶν Δημόφιλον, εἰ βεβληθεὶς, ἔπειτα ὑπέρως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρησάσθαι. Φθόνος δ' ὅσα ἀπὸ ἡλλοκλιῶν ἀν', εἰ ἐξὸν αὐτῷ Θεὸς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαινετο μηχανόμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχη τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τῆ δὲ γὰρ αὐτοῦ πατρὸς ὅσα ἡμῶν τῆς κλισιάτων ἔδεν, ὃ μὴ ἀμεινονὺς ὑπάρχειν ἐδείχθη ἀν', εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκείνον ἔτυχε γενέσθαι, ἀλλὰ ἀφ' ὁμοτιμίας καὶ ἡλείων τῆς ἑτέρας γενέσθαι. ἅπαν γὰρ τοῖς δι' ἑτέρας γινόμενοις ἡλείων, ἔλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκη, δι' αὐτῶ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐλκεῖται πολλά.

re merito esse videatur : si quidem ille non propter semetipsum, sed ob contemplationem atque usum creaturarum factus fuerit. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius sit necesse est iis, quorum causa factum est. Multa quoque alia huiusmodi proferebat deliria.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοχάρετος. ἀδελφιδῆς Δημοσθένους. ὡς δὲ τῆ Τιμαχίου Φησι, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἀνω μέρεσι τῆ σώματος. ὅσα εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ Φυσῶν ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ὑπὸ τῆ δεινότητι τὰ βίβρατα ὑπομνήματα, καὶ Φιλανίδος, καὶ τῶ ἄλλων ἀναχωρησάσθαι. Πολύβιος δὲ λέγει ὡς Τιμαχίου Ταύτιω δὲ τῶ λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις ἔχον ὅσον ἀν' ἡμῶν διέθετο πεπαιδευμένον ἀνὴρ, ἀλλ' ἔδεν τῆ ὑπὸ τῆς ἀξίας τῆ σώματος εἰργασμένων ἔδειξαι. ὅσα ἴνα πρὸς Φανῆ καὶ τῶ ἀσχρολογίαν καὶ τῶ ἄλλω ἀναχωρησάσθαι, καὶ ὡς καταφειδόμενος ἀνδρὸς, ἡ κωμικὸν πᾶσι μέγεθος ὡς ἐπιστοπασάμενος ἀνένυμον. ἡξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρετος καὶ τραγητίας πρὸς Ἀθηναίους, καὶ τῶ ἄλλων πικρῶν, ὧν ἔδεν αὐτῷ σιωπῆσαι, τοιαύτους ἀτυχίους παλαίους.

adeptus esset, si huiusmodi probris contaminatus fuisset.

Δημῶ. ὄνομα κύριον. Ἐξέτισεν ὁ Βαβῶν τῶ Δημῶ. Δημῶ δὲ, τῶ λίπης.

Δημοδέστερος. ἀσχημονέστερος. ἀφ' ἃ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, ἀφ' ἃ τὸν δῆμον.

Δημόναξ. ὄνομα κύριον.

Δημωφελῆς. δῆμον ὠφελῶν.

Δῆν. ἐπίρρημα. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

1 Περὶ τῆ Τιμαχίου Φησι, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἀνω μέρεσι.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur in Excerptis Polybii a Valerio editis, pag. 53. unde ea Suidas descripsit.

2 ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἀνω μέρεσι τῆ σ.] Intelligit τὸ τῆ ἀσχημονίας; quam obscœnitatem Græci vulgo vocant ἀσχημονίαν, vel ἀρρητισίαν: cujus infamia præter alios etiam Aristyllus olim flagrabat. Vide supra h. v.

3 τὸ ἱερὸν πῦρ Φυσῶν.] Vide infra v. 7. ὡς τὸ ἱερὸν πῦρ Φυσῶν.

4 Φιλανίδης.] Inter scriptores obscœnos celebre est nomen Philanidis, quæ olim de schemis Venereis scripserat; uti etiam Elephantis & Astyanassis, teste Suida supra v. Ἀστυάσσης. Philanidem tamen ab hoc probro vindicat Æschrius apud Athenæum lib. viii. quem vide.

5 Ἀπὸ τῆς.] Sic ex 2 MSS. Paris. rescripti, cum antea pessime

statim dissolverentur, perinde ac cera ardentissimo igni admota. Idcirco Filius inter creaturas, quæ condendæ erant, & inter Patrem, ex quo genitus erat, medius exstitit: ut is sese demittens, seque adjungens & socians iis, quæ creanda erant, voluntatem Patris adimpleret, essetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, se his verbis summo omnium Deo infirmitatem & invidiam falso affingere, & Filium deterioris conditionis facere, quam reliquas omnes creaturas. Nam Pater quidem infirmus fuerit secundum Demophili sententiam, quippe qui, cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuerit. Ab invidia autem nequam alienus fuerit, si, cum ipsi liceret cunctas creaturas Deos efficere, ipse studiose cavet, ne creaturæ ejusdem cum ipso conditionis ac dignitatis essent. Jam vero Filio nulla est creatura quæ non potior ac beatorum iure merito esse videatur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob contemplationem atque usum creaturarum factus fuerit. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius sit necesse est iis, quorum causa factum est. Multa quoque alia huiusmodi proferebat deliria.

Δημοφῶν. Demophon. Nomen proprium.

Δημοχάρετος. Demochares, Demosthenis ex sorore nepos. Hunc Timæus scribit superioribus corporis partibus impudicum fuisse, neque dignum, qui ignem sacrum flatu accenderet: eundemque Botryis ac Philanidis aliorumque huiusmodi lasciviarum scriptorum commentarios obscœnitate sua superasse. Timæo vero Polybius ita respondet: *Istud vero convitium atque eam turpitudinem non solum nemo paulo humanior protulerit, sed ne ullus quidem ex iis, qui in fornice quæstum corpore faciunt. Hic deinde ut obscœnis suis atque impudentibus maledictis fidem adbrueret, mendacium quoque adversus eundem virum confinxit, Comico quodam absque nomine teste advocato. At vero Demochares hic non solum prætura, sed etiam cæteris honoribus ab Atheniensibus ornatus est; quod profecto non*

Δημῶ. Demo. Nomen proprium. Βαβῶν Cererem hospitio excepit. Δημῶν vero, pinguedine.

Δημοδέστερος. Inhonestior. Turpior. Ideo, quod in omnium conspectu fiat, & vidente populo.

Δημόναξ. Demonax. Nomen proprium.

Δημωφελῆς. Qui populo prodest.

Δῆν. Adverbium. Diu. Ad multum tempus.

legeretur, ἀπὸ πλῆθος. Significat autem τῶν lupanar, sive cellam, in qua mulieres impudicæ prostant: & αἰ ἐπὶ τῆς ἀσχημονίας vocantur meretrices. Eustathius ad Il. i. pag. 741. 28. Ἀστυάσσης καὶ Φησι τῆς τῶν ἀπὸ τῆς ἀσχημονίας, i. e. meretricem, quæ in lupanari prostat. Suidas intra: Καταφειδόμενος ἐστὶν αἰ ἐπὶ τῆς καὶ οὐκ ἔστιν ἀσχημονίας. Eusebius Hist. Eccl. lib. ii. cap. xiii. feminam, quæ corpore quæstum fecerat, & publice in lupanari prostituerat, ἐπὶ τῆς ἀσχημονίας vocat. Vide ibi Valesium.

6 Οὐδ' ἴνα.] Legendum est, ὁ δ' ἴνα.

7 Κωμικὸν πᾶσι μέγεθος.] Comicus hic est Democlidus, ut discimus ex iis, quæ leguntur apud Suidam intra, v. 7. ὡς τὸ ἱερὸν πῦρ Φυσῶν.

8 Ἐξέτισεν ἢ Βαβῶν τὸν Δημῶν.] Locum hunc emendavimus & illustravimus supra v. Βαβῶν, ante v. Βαβῶν: quo locum remittimus.

Διωάειον. εἶδος ἄργυρίων, ὁλοκοίνης ἴσῳ ἔχον ἰσχύν.

Διωαδίπτρα. ἡ Ῥωμαίους δωρεὰ βασιλική, γραπώταυς διδομένη.

Διωαίον. τὸ ἐνιαύσιον. τὸ μακροχρόνιον. καὶ διηγαίον, ἐπὶ πολλὸν χρόνον.

Διώσιον. τὸ βόλευμα.

Δήομεν, δὴρήσομεν.

Δηοῦν. πολεμεῖν. πορθεῖν. Δηίειν δὲ, διέκοπτον, ἐπίπρωσιον.

Δηῶ. Δηῶς κλίνε). ἡ Δημήτης.

Δηῶσας. φραιδεύσας. ἀνελάν. κατεκλονῶς.

Δήπια. ὡς δὴ.

Δήπιαθεν. διηλοπύ. ἢ ἔκ τινος τόπος. Καὶ λέγεται πείθεσθαι δήπιαθεν. † Καὶ τὴν ἄλλαν δήπιαθεν ἐκείνῳ ἐπαυαῖν.

Δηριάασον.

Δηριγυθόμενον. ὁφικυθόμενον. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Δῆεις, δῆεως, δῆεις. καὶ δῆειν, μάχην, ἢ Φιλονεϊκίαν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Μέλλον ἄρα φυγεῖν ἀγῶν περὶ δῆειν Ἀρηί

Ἐκπεριπῆσα, χρῶν παρτενίων ἀείν.

Καὶ αὐτίς

Φεῦγε³ Λάκων ποτὲ δῆειν, ὑπανκιάσασα δὲ μάτης.

Δηρόν. ὅπιπολύ.

Δήσαντες. δεσμεύσαστες.

Δῆτα. ἔτος.

Δηφενσίον. ὁ ἔκδικος χάρτης. καὶ Δηφένσωρ, ὁ ἔκδικος.

Δήφηλα. πόλις ὡς Ἰωσήπω.

Δί. ἐπέκλασις.

Δία. τὸν Δία. Δῖα δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ δῖος, ὁ ἔνδοξος.

Διαβάλλειν. ἡ γυνὴ ἐπὶ τῷ ἔξαπαλαῖν. Ἀρχιπύ.

Τὸν γὰρ γέροντα ἀφβαλόμενον τήμερον.

Διαβάλλειν σ' ὁ παῖς, ὡς πόνηρε σύ.

Διαβάλλειν. τὸ ἔξαπαλαῖν καὶ ὡς ἀλογίζεσθαι. Θεουδίδης ἄ, καὶ Κράτης. καὶ ἀφβάλλειν τὸ πέλαγος, τὸ ἀφπερῶν. Ἐντεῦθεν εἰσὶ ἀφβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος, καὶ ληστεύειν τὰς νήσους. καὶ Ἀρριανός. Αὐτὸν τε κυβερνῶντα τὴν φρατηγίδα ναῦν ἀφβάλλειν ὅπιχεῖν. Ἀλεξάνδρου τὸν Ὠξον πολεμῶν. ἀντὶ τῷ περῶν. καὶ ἀφβάλλω, αἰπαλικῆ. Διαβάλλει τὸν αἰετὸν περιλημμένον.

Διαβάσις. ἐπελθῆσις. Ῥωμαϊκῆς διωάμεως ἐπὶ αὐτὸς ἀφβάσις.

Διωάειον. Denarius. Genus nummi, holo-cotino parem habens valorem.

Διωαδίπτρα. Donativum, five donum, quod Imperator militibus dabat.

Διωαίον. Annum. Diuturnum. Item διηγαίον, [adverbium,] diu.

Διώσιον. Consilium.

Δήομεν. Inveniemus.

Δηοῦν. Bellum inferre. Vastare. Δηίειν vero, dissecabant, vulnerabant.

Δηῶ. In genitivo Δηῶς. Ceres.

Δηῶσας. Prædatus. Populatus. Qui interfecit.

Δήπια. Utique. Certe.

Δήπιαθεν. Videlicet. Scilicet. Utique. Vel, ex aliquo loco. Et parere utique oportet. † Et illud otium scilicet laudans.

Δηριάασον. Contenditis. Dimicatis.

Δηριγυθόμενον. Qui in pompis præcedit. Dux pompæ. Est vox Latina.

Δῆεις. Pugna. Declinatur δῆεως, δῆεις. Et δῆειν, pugnam, prælium. In Epigrammate: Et ego aliquando, in viso bello Marti relicto, choros virgineos auditura eram. Et iterum: Lacon olim ex prælio fugiens, a matre obviam ipsi veniente [occisus est.]

Δηρόν. Diu. Ad multum tempus.

Δήσαντες. Qui ligarunt.

Δῆτα. Sic. Ita.

Δηφενσίον. Defensio. Et δηφένσωρ, defensor.

Δήφηλα. Dephela. Urbs apud Josephum.

Δί. Est syllaba, quæ vocibus quibusdam in fine addi solet.

Δία. Jovem. Δῖα vero, [cum circumflexo,] illustris. Et δῖος, [genere masculino,] illustris, clarus, divinus.

Διαβάλλειν. Hoc verbo scriptores etiam utuntur pro decipere. Archippus: Senem enim decipiemus hodie. † Decipit te patruus, o miser.

Διαβάλλειν. Decipere. Fallere. Thucydides lib. I. & Crates. Et ἀφβάλλειν τὸ πέλαγος, mare trajicere. Hinc mare, quod erat in medio, trajicere, & insulas latrociniis infestare statuerat. Et Arrianus: Ille vero Alexandro, navem prætoriam gubernanti, & Oxum trajicere volenti, [restitit.] Et ἀφβάλλω, accusativo jungitur. Criminor. Accuso. Semper criminatur eum, qui ipsi præfertur.

Διαβάσις. Trajiciente. Cum exercitus Romanus fluvium trajecisset, ut eos invaderet.

1 Ὀλοκοίνης] De hac voce vide Dufrenium in Glossario Græco.

2 Δηριγυθόμενον] Sic recte habet codex Vatic. teste Pearsonio: cujus loco in prioribus Edit. legitur δηριγόμενον. Mearsius in Glossario scribendum putabat δηριγυθόμενος, a δηριγύειν δε μοιή: sed quam conjecturam merito rejicit Dufrenium in Glossario Græco.

3 Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. I. cap. v.

4 Διαβάλλειν. γυνὴ ἐπὶ τῷ ἔξαπα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 616.

Διαβασιλίξιαι. ἡ βασιλείας ἀντιποιήται.

Διαβάσις. περιέγραψ. περιέπι.

Διαβίσιος. ὄνομα κύριον.

Διαβησιόνας. ἐρωτικῶς ἐχθίας ἢ ἀφροσύνη. Ἰ. Α-
ραθίας. Ὁ δὲ πύργος ἐποίησεν, ἀπερὶ τῶν τῶν Ῥω-
μαίων ἀφροβησιόνας.

Διαβήτης. ἡ ἐργαλεῖον ὁ ἀφροβήτης, εὐχρηστὸν
τέχνας πολλὰς, τῶν λάμβδα φοιχίω παρρησίας.
τῶν τῶ ἐν μέσῳ ἐπιτήριες, τὸ δὲ ἕτερον περιέγραψ-
τες, κύκλος ποιῶσι. ἢ σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κυρτῶ
περιγραφικόν.

Διάβολος. ἐν τῶν Σατανῶν.

Διάβολος. ἀφρο τῶν, ὡς διωκόμενος βάλλῃ,
καὶ ἐχθρὸς ποιῶν τῶν φίλων. καὶ ἔστιν ἐν τῶν Δύνα-
μις.

Διαβύλιον. ὁ ἀφρολογισμός. Δαβίδ. Συλλαμ-
βάνοντα ἐν ἀφροβλήσις, οἷς ἀφρολογίζονται. καὶ οἷον
ἀφροβύλια, τὰ ἐν λογισμῶν ἀτόπων παίσματα.

Διαβύλομαι. ἀναπεισώ. Θεουδίδης.

Διάβραχέων. ἐν σιωτῶν.

Διάβροχος. οἰνωμένος. Ὡς δὲ ἐμέθυεν ὁ περνο-
βοσκός, καὶ ἀφροβροχος ἰὼ πάνυ, τί μέλλομαι ἔφη.

Διαβιασάμενος. περιγραψαμένος. Πολύβιος.
Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀδένειαν τῆ σιωτήρια τῆ περι-
τῶ, παρῶ ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερῶν.

Διά τῶ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπται δει. ἐπὶ τῶ
περιβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιῶν.

Διαγερονότος. περιγραφῶν. Μετὰ τὸν περιῶν
ἀνοικισμῶν τῆς πόλεως τῶν ἀφρογερονότους. Διαγινώσ-
κειν δὲ ἔστι, τὸ δὲ ἀκριβείας ὀπισθημονικῶς τὸ περιῶ-
μα εἰσεσθαι μὲν τὴν περιλαβῶσαν γινῶσιν.

Διαγέγραπται. ἡ κατέχεται. ἀνήρη. Ἐπὶ τῆς τῶ
γραμμαιῶς δέλτα, ὅπως αἱ δίκαι ἀνεγράφοι, καὶ αἱ
εἰσαγωγαὶ τῶ δικῶν. Λεισοφάνης Νεφέλης.

— Ἡδομαι,

Ὅτι πενιτετάλαντός μοι ἀφρογέγραπται δίκαι.

Διαγγέλλων. καὶ ἀφρογγελλομένων, περιγραφελο-
μένων. Ξενοφῶν. Ἐγίνωσκον αὐτῶς ἀπίεμαι βελομέ-
νης, καὶ ἀφρογγελλομένων. ἢ ἀντὶ τῶ φανερωμένων.
δίκαις γινόμενης.

Διάγνῃ. Ὁὐδὲ δὴγε τῶν λόγων, ἔδδε λεπτολογία
ἐδίδε, ἔδδε εἰρωνομένων πῶς ἦκσε. περι Ἄπελλωνίς
Φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος.

Διαγκωπισάμενος. ἐπὶ ἀγκῶν καθίσας. ἢ Ὁ
δὲ ἀφρογκωπισάμενος ἐπὶ τῶ σιμπεδῶ, Ἐπιβλε-
ψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τῶ Ἀσκληπιῶ, εἶπεν Ὁ
δέσποτα, τί ἐκέλευς.

1 Ἀραθίας] Lib. II. pag. 39.

2 Διαβήτης, ἐργαλεῖον ὁ ἀφροβήτης, εὐχρηστὸν. Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes pag. 133.

3 Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κυρτῶ παρρησίας. Quid hæc verba sibi velint, dicant alii. Ego enim sensum illorum me ignorare fateor.

4 Διά τῶ μαχαιρῶν ἔ. π.] Vide infra v. Διά μαχαιρῶν.

5 Διαγέγραπται, κατέχεται, ἀνήρη.] Ex Scholiasta Aristophanis ad

Διαβασιλίξιαι. Regnum sibi vindicat.

Διαβάσις. Circumit. Obit. Curat.

Διαβίσιος. Diabenus. Nomen proprium.

Διαβησιόνας. Trajicere cupientes. Agathias:
*Ille vero turres edificavit, quæ Romanos tra-
jicere volentes arcerent.*

Διαβήτης. Circinus. Instrumentum, ad mul-
tas artes utile, & literæ Λ simile: cujus alte-
ram partem immotam tenentes, alteram ve-
ro circumagentes, circulos describunt.

Διάβολος. Diabolus. Quare in v. Σατανῶν.

Διάβολος. Diabolus. Ideo sic dictus, quod
homines calumniis petere, & ex amicis inimi-
cos facere possit. Quare in v. Δύναμις.

Διαβύλιον. Consultatio. Consilium. David:
*In consiliis, quæ animo agitant, comprehendun-
tur.* Id est, ipsi sibi absurdis & stultis confi-
liis malum accerfunt.

Διαβύλομαι. Persuadeo. Thucydides.

Διάβραχέων. Breviter. Compendiosè.

Διάβροχος. Vino madidus. Ebrius. *Cum
leno ebrius esset, & vino prorsus madidus, quid,
inquit, cunctamur?*

Διαβιασάμενος. Qui coegit. Qui vim attu-
lit. Polybius: *Cum autem infirmitatem vi vi-
cisset, propter superioris temporis consuetudi-
nem, Argis Megalopolin eodem die per-venit.*

Διά τῶ μαχ. Per enses & ignem ruere oportet.
Dicitur de hominibus, qui inconsulte &
temere sese periculis offerunt.

Διαγερονότος. Præteriti. [Annos] post pri-
mam urbis ædificationem præteritos. Διαγινώσ-
κειν vero est, rem, quam ante didiceris, accurate
& secundum præcepta artis cognoscere.

Διαγέγραπται. Erasa est. Deleta est ex ta-
bula scribæ, in qua scribebantur lites &
causæ, quæ in Judicium introducebantur.
Aristophanes Nubibus: *Gaudeo valde, ex-
punctam mihi esse dicam quinque talentorum.*

Διαγγέλλων. Denuncians. Divulgans. Et
ἀφρογγελλομένων, de quibus fama aliquid divul-
gat. Xenophon: *Cognoverant, eos abire vel-
le, & rumorem de iis jam sparsum esse.*

Διάγνῃ. Neque prolixitatem in sermonibus
affectabat, neque subtilitati verborum stude-
bat, neque ironice loquentem quisquam audie-
bat. Sic Philostratus Lemnius de Apollonio
inquit.

Διαγκωπισάμενος. Cubito innitens. *Ille ve-
ro cubito innitens, & in grabatum reclinatus,
oculis in Æsculapii simulacrum conjectis di-
xit, Domine, quid imperas?*

Nubes pag. 170. (101. Ed. Bas. P.)

6 Οὐδὲ δὴγε τῶν λόγων, ἔδδε λεπτο.] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. cap. XIII. idemque repetitur infra v. Καπιστωπισάμενος.

7 Ὁ δὲ ἀφρογκωπισάμενος ἐπὶ τῶ σι.] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio, quod longe auctius legitur infra v. Δου-
νῶν.

Διαγράμν. Ἀφ' ἄγνωσις, καὶ ἀφέκεισις. Ὡσαύτῃ καὶ καὶ ἀβροῦ. ἢ λέξις ἰδικὴ Θεουδίδε.

Διαγράμν. ἀφ' ἀγνώστων. Ὡσαύτῃ δὴ Ἡρακλῆσιν αὐτοφύκῃ ἐγένετο ἀφ' ἀγνώμων τῶν τε ζῶντων καὶ τῶν μὴ ζῶντων ἀγαλμάτων. Ἐξ ἧς ἔμ- βλέπων, ἐπιβράσειο τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς θεασμῶν, καὶ ἀνεπήδα τὸ, τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὡσαύτῃ ὑπὸ τῆς Θεῶν κληρονομίας. εἰ δὲ μὴ κινῶτο τοῦτον, ἄψυχον ἔω ἐκείνο τὸ ἀγαλμα, καὶ ἄμορον θείας ἐπι- ποίας. ἔπο δὲ γινώσκον τὸ ἀρρητον ἀγαλμα τῆς Αἰῶνσιν, ὑπὸ τῆς Θεῶν κληρονομίας, ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπίμνησεν, Ὡσαύτῃ ὄντα καὶ Ἀδωνίον ὁμοῦ, καὶ μουσικῶν θεοκρα- σίαν. ἐκ τῆς δὲ τῆς Ἡρακλῆσιν τῆς φύσεως καὶ τὸ τῆς μο- λυσμῶν τῆς φύσεως ἀνακινῶντων. εἰ γὰρ αἰδοῖτο φθέρ- ζομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γινώσκον ἀκαθάρτα πνός, ἢ λγὴ ὡσαύτῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς σημειῶν ἐπιπέτο τῆς ἀφροδίσιας. ἔω δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτῆς γέ- νεσις μουσική. λέγει ἡ κληρονομία ὑπὸ τῆς μητρῶν, ἐ- πί τοῖς χεῖλεσιν ἔχον τὸν κληρονομία δάκτυλον, οἷον Αἰγυπτίους μυθολογῶσι Ὡρον καὶ Ἡλίον. ποιη- ῶν, ἐπεὶ οἱ σιωπεφύκῃ τοῖς χεῖλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐ- δέθη τομῆς, καὶ διέμενεν αἰεὶ τὸ χεῖλος ὑποει- τμηδῆσιν.

Διαγόρας, Τηλεκλείδης, ἢ Τηλεκλύτης, Μήλιος, Φιλόσοφος, καὶ ἀσμάτων ποιητής. Ὁν ἔβρυα θεα- σάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρῆτις, ἀνήσατο αὐτὸν δέλον ὄντα μισθῶν δραχμῶν, καὶ μαθητῶν ἐποίησε- το. ὁ δὲ καὶ τῆς Λυρικῆς ἐπέεσσι, τοῖς ἑξῆσι ἂν ᾤμῃ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, ὁ Μελανίπιδος δὲ φρεσβύ- περος. ἠμαρξοί τὸν ὄν Ὀλυμπιάδι. ἔπεκλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τῆς Ἀποπυργίζοντος λόγους, ἐκπρω- σιν ἔχοντας τὸ πρὸς τὸ θεῖον δόξης. κληρονομίας δὲ Κό- ρουτον Διαγόρας, αὐτῶν τὸν βίον κληρονομία.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. ἐπὶ τῆς ἀθῶν καὶ ἀπί-

1 Διαγράμν. ἀφ' ἄγνωσις, ὡσαύτῃ. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. lxxxvii.

2 Ὡσαύτῃ ὡσαύτῃ. Hæc verba ex margine in textum irrepresant, quæ vel delenda sunt, vel collocanda post vocem Θεουδίδε.

3 Ὡ μὲ δὴ Ἡρακλῆσιν αὐτοφύκῃ ἐγένετο ἀφ' ἀγνώμων. Totus hic locus legitur etiam infra v. Ἡρακλῆσιν.

4 Ὡν εὐφροσύνησιν Δημόκριτος ὁ Ἀβδῆς. Hæc, & quæ sequuntur, totidem p. ne verbis etiam leguntur apud Hesychium Mile- sium.

5 Μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην. Scribendum est, κατὰ Πίνδαρον καὶ Βακχ. ut sit sensus, cum Pindari & Bacchylidis æqualem fuisse. Paulo post enim additur, Diagoram floruisse Olympiade lxxviii; in quam ætas Pindari incidit, quippe qui, teste Suida, natus est Olymp. lxxv. Bacchylide vero Diagoras adeo non fuit posterior, ut potius eo antiquior fuerit; quippe quem Eusebius in Chronicis ad Olymp. lxxxii refert. Potuit tamen Bacchylides etiam ante il- lud tempus vixisse, & jam Olymp. lxxviii inclausisse, adeo ut cum ratione temporis non videatur pugnare, si dicas, Diagoram Bacchylidis æqualem fuisse. Enarrator Comici ad Ranas pag. 227. Diagoram hunc non Bacchylidis, sed Simonidis & Pindari æqua- lem facit. Ait enim: Ἦν δὲ ὁτος Τηλεκλύτης παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν ἑβροῖον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον. Natus autem fuit Simonides Olymp. lvi, vel lvi, teste Suida; obiit vero Olymp. lxxviii, ut idem auctor est. Quare Simonidem senem Diagoras adole- scens videre potuit.

Διαγράμν. Ratio res dignoscendi & diju- dicandi. Est vox Thucydidi peculiaris: u- ti & καταβροῦ.

Διαγράμν. Dignoscens. Dijudicans. Discer- nens. Heraiscus absque ulla disciplina ipso na- turæ instinctu animata & inanimata simulacra dignoscere poterat. Quamprimū enim ea con- spexisset, cor ejus quasi vulnerabatur, & ip- se extra se raptus, animo & corpore exultabat, quasi Numine quodam afflatus esset. Quod si ea ratione non commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud, & divini afflatus ex- pers. Sic cognovit arcanum simulacrum Æternitatis, a Deo infessum, quod Alexan- drini sub Osiridis simul & Adonidis nomine colebant, mystica quadam ratione uno Nu- mine ex duobus Diis conflato. In ejusdem Heraisci natura quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturæ averfaretur. Nam si mu- lierem aliquam impuram utcunque & unde- cunque loquentem audivisset, confestim ca- put ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. Fuit autem & primus ejus ortus vere mysticus. Fertur enim in lucem editus esse, digito silentii indice labiis ejus ad- moto, quemadmodum Ægyptii Orum & So- lem natos esse fabulantur. Quare cum di- gitus ille labiis firmiter adhæresceret, sectio- ne ei opus fuit: & Heraiscus labium incisum semper retinuit.

Διαγόρας, Diagoras, Teleclidæ, vel Tele- clyti filius, Melius, Philosophus, & canti- corum scriptor: quem, cum esset servus, Democritus Abderita egregio ingenio præ- ditum cernens, decem millibus drachmarum emit, & in discipulorum suorum numerum recepit. Hic pœsi Lyricæ operam etiam de- dit, Pindaro & Bacchylide posterior, at Me- lanippide antiquior; ita ut vixerit Olympi- ade lxxviii. Cognominatus fuit Atheus; scripsitque orationes, quæ vocantur Ἀποπυργί- ζοντες, in quibus rationes reddit, quare ab o- pinione de Deo desciverit. Habitavit Co- rinthi, ibique vitam finiit.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. Diagoras Melius. De

6 Μελανίπιδος δὲ φρεσβύπερος. ἠμαρξοί πίνω ὄν Ὀλυμπιάδι. Hæc verba absunt a prioribus Editt. quæ ex 2 MSS. Paris. revoca- vi. Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut testis est Pear- tonius. Cæterum in uno MS. Paris. scriptum est Μελανίπιδος; quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsonio. At in optimo & antiquissimo MS. Paris. eadem vox brevitate scri- pta est, ita ut Lectori integrum sit, pro ratione sensus & con- structionis seam in quemcunque casum flectere. Cum igitur ratio constructionis genitivum potius quam nominativum requiratur, Μελανίπιδος in hac Editione excudendum curavi. Neque sensus & temporis ratio lectioni huic refragantur, si verba ista de Me- lanippide juniore intelligas, quippe qui paulo post Diagoram circa Olymp. lxxxviii vel xc floruit, ut ex Suida colligi potest.

7 Ἐπικλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τῆς Ἀποπυργίζοντος λόγους, ἐκπρω- σιν ἔχοντας τὸ πρὸς τὸ θεῖον δόξης. Locus hic in 2 MSS. plenius ita legitur: Ἐπικλήθη δὲ Ἄθεος, ὅσην τῆς ἐδύσασιν, εἰς ὃν πρὸς ὁμοπύργου ἀπα- θῆς ἔω αὐτῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπιποιήσας, ἐξωμώσα- το μὴ κεκοφέναι τῶν. μικρὸν δὲ ὑπερὸν ἐπιδοξάμενος αὐτὸν, εὐφ- ρύνησεν. εὐφύνη ὁ Διαγόρας λυπηθῆς, ἔγραψε τῆς κληρονομίας Ἀποπυ- ργίζοντος λόγους, ἀναχάσασιν αὐτῶν ἐκπρωσιν &c. Sic etiam legitur in codice Vatic. teste Pearsonio; eademque totidem verbis habet Hesychius Milesius in v. Διαγόρας.

8 Ὡ Μήλιος. Apud Plutarchum de Placit. Philos. lib. 1. cap. vii. Diagoras hic corrupte vocatur Μήλιος: quod mendum esse vetustissimum inde patet, quod Theodoretus Therap. iii. pag. 506. loco isto Plutarchi fretus, Diagoram hunc Milesium appellat; ut ante nos etiam observavit Cl. Bentlejus ad Fragm. Callim. lxxxvi.

σαν καὶ ἀσεβῶν. ἔτ' αὖ δὲ μὲν τὴν ἄλωσιν Μήλιν
 ἀφ' ἧς ἔν' Ἀθηνῶναις τὰ δὲ μυστήρια ἕως ἠντέλιζεν,
 ὡς πολλὰς ἐκτρέψεν τῆς τελετῆς. τῆτο ἔν' ἐκλήρυ-
 ξαν κατ' αὐτῶν Ἀθηνῶναι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἐγρα-
 ψαν, τὰ μὲν Σπυκλείαντι, τάλαντον λαμβάνειν τὰ
 δὲ ἄροντι, δύο. ἐκνεύχθη δὲ τῆτο ἀφ' τὸ ἀσεβῆς
 αὐτῶν, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο, κοινοποιῶν
 αὐτὰ, καὶ μικρὰ πειῶν, καὶ τὰς βυλομορφὰς μυθεῖαι
 ἀποτρέπων. Φησὶν ἔν' Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνισι.

Τῆδε μύθοι δ' ἡμέρα μάλιστ' ἐπαναγρεῦει.
 Ἦν Σπυκλείη τις ὑμῶν Διαγόραον τὸν Μήλιον,
 Λαμβάνειν τάλαντον. ἰὼ τε τ' τυράντων τις πινά
 τῶν τεθνηκότων Σπυκλείη, καὶ τάλαντον λαμβάνειν.
 τεθνηκότων. τρεῖσι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φθυρόντων. ἐν
 Ὑδροβολῇ δὲ εἴρη, τὰς τεθνηκότας Σπυκλείειν.

derit, item talentum accipiet. Τεθνηκότων, id est,
 hyperbolen vero dictum est, mortuos occidere.

Διαγρεῦων.⁶ ἀντὶ τῆς ἀφ' ἧς καὶ ἐ τὰ αὐτὰ
 λέγων. ἕως Ἰσαῖου. τὸ δὲ ἐναντίον σωμαγρεῦων ὡς-
 τὸ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ ἀφ' ἧς
 φέρεσθαι καὶ τὸ συμφανῆν πρὸς τὸ ἀφ' ἧς φανῆν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ δὲ ἀγωνιά-
 σαντες, μὴ ἀφ' τὸ πρηνεῖσθαι δόξωσι καταπε-
 πλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆρον ἅμα Φωτί. ἀντὶ τῆς ὀ-
 λαβηθέντες.

Διάγραμμα. τὸ μίθωμα. διέγραφον δὲ οἱ ἀγο-
 ράνοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἐταίραν ἐκάστῳ.

Διάγραμμα.⁸ τὸ παπτόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις,
 ὅποσον ἔλασιν εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάτετο δὲ ἐ τὸ αὐτὸ
 πᾶσι, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς ἑσίας. Ὁ Διαγρα-
 φῆς μύθοι ἐπὶν, ὁ κατὰ τὸν μῦθον ἐν ταῖς συμμορίαις
 ἐπὶ τῆς ἀφ' ἧς κῆν, πόσον ἔλασιν εἰσενεγκεῖν ὀφεί-
 λει.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειν εἰς τὸ κοι-
 νόν, πολέμου ἔνι, τὸ ἐκάστῳ ὑπερβατόμενον δεγνύειν
 ἀφ' ἧς γραμμα καλεῖται.

Διαγραφεύς. ὁ κατὰ τὸν μῦθον ἐν ταῖς συμμο-
 ρίαις, ἐπὶ τῆς ἀφ' ἧς κῆν, πόσον ἔλασιν εἰσενεγ-
 κεῖν ὀφείλει.

Διαγραφή.¹⁰ ἡ ἀφ' ἧς πώσις τῆς πικρασκομῶν με-
 τάλλων, διὰ τὰ ἀφ' ἧς γραμμῶν, ἀπὸ ποίας δεγνῆς
 μέχει πόσον πέρασιν πικρασκῆ.

Διαγραφή. καὶ τῆτο ἐπὶ Ἰβητιανῶν ἐγένετο, ζημίαις
 πολλὰς καταποβάλλομαι τὴν πόλιν.

1 Οὗτος δὲ μὲν τὴν ἄλωσιν Μήλιν ἀφ' ἧς ἔν' Ἀθ. Hic, ex qua sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad Aves pag. 592. (410. Ed. Bas. P.)
 2 Τῆς τελετῆς] Sic habet MS. Paris. A. & Enarrator Comici loco laudato : at priores Editt. minus recte δρετῆς.
 3 Ἐκλήρυξαν κατ' αὐτῶν Ἀθηνῶναι, καὶ ἐν χαλκῇ.] Huc spectant verba Scholiastæ ad Ranias pag. 227. Ὅστιν ἐ Ἀθηνῶναι, ὡς χλοῦσιν ὡς τὸς Θεὸς καταψήφισαν, ἀνεκέρυξαν, τὰ μὲν ἀνακέρυξαν, ὡς τὸς Θεὸς πάλαι τὸν τῆς δὲ ζῶντι χρημίσαντι, δύο. Vide etiam Meursium ad Lycophronem v. 1172.
 4 Τὸ μὲν Σπυκλείαντι ——— τὰ δὲ ἄροντι] Constructio requirit ut legatur, τὸ μὲν Σπυκλείαντι ——— τὰ δὲ ἄροντι : ut recte legitur a-

atheis & infidelibus & impiis hominibus dic-
 citur. Hic post captam Melum Athenis ha-
 bitavit, & mysteria adeo contempsit, ut
 multos induceret, ne sacra suscipere-
 rent. Quare Athenienses eo proscripto non solum
 voce præconis pronuntiari, sed etiam ærea
 columnæ inscribi iusserunt, cum, qui Dia-
 goram occidisset, talentum; qui vero vivum
 adduxisset, duo talenta accepturum esse.
 Hoc autem Athenienses fecerunt propter e-
 jus impietatem, quod mysteria omnibus enun-
 tiaret, eaque evulgans & despiciens, illos e-
 tiam, qui sacris initiari volebant, a propo-
 sitio isto dehortaretur. Quare Aristophanes in
 Avibus inquit: Hoc quidem die potissimum præ-
 conis voce pronuntiatur: Siquis vestrum Dia-
 goram Melium interfecerit, talentum accipiet:
 & si quis aliquem tyrannorum mortuorum occi-
 corum, qui capitalis criminis rei sunt. Per

Διαγρεῦων. Diversa, nec eadem dicens. Sic
 Iſæus. Contrarium vero est σωμαγρεῦων, i. e. e-
 dem dicere. Quemadmodum contraria sunt
 συμφέρεσθαι & ἀφ' ἧς φέρεσθαι: & συμφανῆν & ἀφ' ἧς
 φανῆν.

Διαγωνιάσαντες. Vehementer metuentes. Illi
 vero vehementer metuentes, ne universo bello
 jam victi viderentur, & penitus percussi; pri-
 ma luce copias ex castris [in aciem] eduxere.

Διάγραμμα. Merces meretricum. Ædiles e-
 nim statuebant, quantum unamquamque me-
 rettricem accipere oporteret.

Διάγραμμα. Statutum & definitum tribu-
 tum, quod unumquemque in Symmoriis con-
 ferre oportebat. Non idem autem tributum
 omnibus imperabatur, sed aliis aliud, pro
 censu facultatum. Et ἀφ' ἧς φεῦς dicebatur ille,
 qui in Symmoriis constitutus erat, ut diju-
 dicaret & statueret, quantum quisque conferre
 deberet.

Διαγράμματα. Quum tempore belli tributo
 in commune collato opus erat, portio pecu-
 niæ, singulis assignata, ἀφ' ἧς γραμμα vocabatur.

Διαγραφεύς. Sic vocatur ille, qui in Symmo-
 riis constitutus est, ut statuat, quantum quis-
 que conferre debeat.

Διαγραφή. Metallorum, quæ venduntur, de-
 scriptio, literis indicans, a quo initio ad
 quem usque terminum vendantur.

Διαγραφή. Et hoc sub Justiniano contigit,
 ut urbs multis afficeretur damnis.

puđ Scholiastam Aristophanis ad Aves, loco eo, quem paulo ante indicavimus.
 5 Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνισι] Pag. 592. (410. Ed. Bas. P.)
 6 Διαγρεῦων. ἀντὶ τῆς ἀφ' ἧς.] Ex Harpocracione.
 7 Οἱ δὲ ἀγωνιάσαντες, μὴ ἀφ' ἧς τὸ σπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. xi. cap. xxx. ut Jac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, μὴ πρηνεῖσθαι δόξωσι καὶ καταπεπλῆχθαι &c.
 8 Διάγραμμα. τὸ παπτόμενον ἐν ταῖς συμμο.] Ex Harpocracione. Vide etiam supra v. Ἀνασύνταξις.
 9 Διαγραφεύς μὲν τις ἐπὶν, ὁ κατὰ τὸν μῦθον.] Idem etiam vocabantur Ἐκλογεῖς, Ἐπιγρῶμεις, & Ἐπιγρῶμεις, ut docet Suidas infra suis locis
 10 Διαγραφή. ἡ ἀφ' ἧς πώσις τῆς πικρῆς.] Ex Harpocracione.

Διαγραφὴ δίκης. ὅταν ἀπαλλαγῆ τῆ ἐγκλήμα-
τος ὁ φέρον, ἢ χεῖ συγχάρισον τῆ δίκῃ, ἢ
χεῖ ἀφίγνωσιν τυχόντι, καὶ μικρέν ὡς μὴ μνηστὴρ
ἐγκαλῆται, ἀφγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράψαντι. πνὲς μὲν ἀντὶ τῆ καταβαλόν-
τος καὶ καταθέντι. ἔτι δὲ, ἀντὶ τῆ ἀφ' ἧς τραπε-
ζης δεξιμῆσαντι, ὡς λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψασθαι. ἀντὶ τῆ ἀνελέσθαι τὸ ἐγκλημα.

Διὰ δακτυλὶς δεῖ σε ἐλκυσθῆναι. ἐπὶ τῇ ἀφ' ἧς νό-
σον ἢ λύπην λεπῶν καὶ ἰσχυρῶν γινόμεθων.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα. τὸ τέμμα.

Διαδιδράσκει. ἀφρεύγει. καὶ ἀφδιδράσκει.

Διαδικασάμενοι. ἀνεπίστασι. ἐξελέγξασθαι. ὅς δια-
δικασάμενοι αὐτῷ περὶ τῆς ἀπειθείας, ἀπέκλιθεν
αὐτῆ τὴν παῖδας.

Διαδικασία. ἀφδικασία ἐστίν, ἢ ποιηθῆναι πνὲς
ποῖς μέλλουσι χεῖρην, ἢς ἀν' ὀρεσίων βύλων, πό-
τε χεῖρην λειψαρεῖν αὐτῶν.

Διαδοραπίζω.

Διαδόσεις. τὰς ἐν διαγύσεως ἴσιν ὀπιβαλλύ-
σας δόσεις. Λυσίας.

Διαδράναι. ἀφφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τῆ δειλῆς. ἀπιδιδράσο-
κοῖας τὴν πολίτειαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῇ ἐπὶ ὄρει κινήσει. Καὶ
ἦγε ἴπῳ παρήλασε πρώτῃ θύρακιος τε καὶ σὺν
κόσμῳ εἴτα διηρέτησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσω-
ποι γάντες, μαχεθῶν ὀχήματα ἐπεδείξαντο. καὶ τα
ὀνόματι διαδρομαί πνὲς ἐγίνοντο, καὶ ἐλελίξεις, καὶ
ἀεῖοδοι.

Διαζεύγνυμι. γυναικῆ.

Διαζηλοτυπήμενοι. Φθονεῶς ἀφκαίμενοι. ὅτι
δὲ ἀφζηλοτυπήμενοι περὶ τὸν Σκιπίωνα, ἐπεβά-
λοντο ἀφσούρη τὰς ἀράξεις αὐτῶν.

Διάζωμα. τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαείδειν. γνωρίζεται. φαίνεται. Ἐν τῇ
ἀφείδειν ἀνδρῶν, χεῖ τὸν πικρὸν μᾶλλον δὲ, ὅπως
ζηλεῖται τὸ μέγα, τῆς ἀφείδειν.

Διάσει. ἀφπέμψαι. ἀφείσει δὲ, διέρχεται. παρ'
Ἡσιόδου.

Διατίεσσα. ἀφτρέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τῆ ἀπιδόσθαι.

Διάθεσις. Ἐπειδὴ οὐκ ἀφχέτος ὅστιν ὁ δεσμός τῆ
ψυχῆς περὶ τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθῆς. ἀφβλαίν

Διαγραφὴ δίκης. Quum reus absolvitur, vel
actore jus suum remittente, vel iudice litem
dijudicante, ita ut non amplius a quoquam
accusetur, id ἀφγραφὴ δίκης, i. e. litis expun-
ctio, vocatur.

Διαγράψαντι. Alii vocem hanc accipiunt
de eo, qui [pecuniam aliquam] solvit & nu-
merat. Alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere
solemus, ex mensa solvit.

Διαγράψασθαι. Actionem expungere.

Διὰ δακλ. Per anulum te trahi oportet. Di-
citur de iis, qui morbo vel mærore emaciati
& confecti sunt.

Διάδημα. Diadema. Ornamentum regium.
Corona.

Διαδιδράσκει. Effugit. Et ἀφδιδράσκει, effu-
gere.

Διαδικασάμενοι. Qui exprobravit. Qui re-
darguit. Cum defectionem ipsi exprobrasset,
ejus liberos interfecit.

Διαδικασία. Dijudicatio litis inter eos, qui
choragi munere functuri sunt, cum tempus
definiri volunt, quando publicum munus ip-
sis obeundum sit.

Διαδοραπίζω. Hasta dimico.

Διαδόσεις. Portiones, quæ ex æquali rerum
divisione alicui obtingunt. Lysias.

Διαδράναι. Diffugere. Effugere.

Διαδρασιπολίτας. Timidos. Qui negotia Rei-
publ. fugiunt.

Διαδρομαί. Discursus militum in acie. E-
quitatus autem primus compositæ & ordine
præterit. Deinde in duas divisi partes, &
frontibus adversis inter se stantes, pugnantium
speciem præbuerunt: militesque armati
discurrere, & circumire, & ordines evolvere cæ-
perunt.

Διαζέβνυμι. Disjungo. Cum genitivo.

Διαζηλοτυπήμενοι. Invidia affecti. Inviden-
tes. Illi vero Scipioni invidentes, res ab ip-
so gestas elevare cæperunt.

Διάζωμα. Tegumentum partium genitalium.

Διαείδειν. Cognoscitur. Apparet. Perspi-
citur. Ubi virorum virtus & fortitudo per-
spicitur, secundum Poetam. Vel potius, ubi
virtutis magnitudo requiritur.

Διάσει. Dimittet. At ἀφείσει, transit. A-
pud Hesiodum.

Διατίεσσα. Discurrens. Percurrens.

Διαθέσθαι. [Interdum significat] vendere.

Διάθεσις. Affectio. Anima ita juncta est
corpori, ut inter ea sit mutua quædam con-

1 Διαγράψαντος. πνὲς μὲν ἀντὶ τῆ καταβαλόντος. Ex Harpocrate.

2 Διὰ τραπεζῆς. Id est, per mensarium. Utilitissimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per mensarium solvere vel numerare: cui opponeretur solutio, quæ dicebatur ex arca. Vide Salmasium de Fan. Trarez. pag. 30.

3 Διαγράψασθαι. ἀντὶ τῆ ἀνελέσθαι τὸ ἐγκλημα. Ex Harpocrate.

4 Διαδόσεις. πνὲς ἐκ τῆ ἀφείσει. Ex Harpocrate.

5 Οἱ δὲ ἀφζηλοτυπήμενοι. Fragmentum hoc Polybio assignat Valefius.

6 Διαζέβνυμι. Ejusmodi subligaculo, sive velamine partium genitalium, utebantur olim athleta, cum nudi in certamen descende-

rent. Thucydides lib. 1. cap. vi. τὸ δὲ πάλας καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακοῦ ἐγῶν ἀφζέβνυμι ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. i. e. Olim vero ἐν τῷ Ὀλυμπιακοῦ certamine athleta subligacula circa pudentia habentes certabant. Hunc locum ideo attuli, quia Suidam eo respexisse puto.

7 Ἐν τῇ ἀφείσει ἀνδρῶν. Hæc sunt verba Homeri Il. N. v. 277.

8 Ἐπειδὴ οὐκ ἀφχέτος ἐστὶν ὁ δεσμός τῆ ψυχῆς. — πνὲς τῆ ψυχῆς δυνάμεις. Totus hic locus descriptus est ex Joanne Philopono in lib. 1. Aristotelis de Anima. E. 4.

ἔστι ἐν τῷ τῆς ψυχῆς κινήσεων ἴχνη πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐν τῷ σώματι πρὸς τὸ ψυχίον. ἄλλο γὰρ τὸ εἶδος τῆ ἀσθενείας, καὶ ἄλλο τῆ λυπηρότητος. καὶ ἐπὶ τῷ λυπηρῶν ἐμφανέως ἴχνη ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὁθεν καὶ οἱ φυσιογνόμοι ἐν τῆς τῆς σώματι ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς ἀσθενείας. ὅπ δὲ ἐν τῶν παθῶν τῆ σώματι ἀσθενείᾳ καὶ πρὸς τὴ ψυχὴν, πρὸς δὲ ἄλλοι γὰρ σωματικῆ, καὶ θυμικῆ σιωπῆσι. ὅπ δὲ καὶ ἐμπδίζει αὐτῇ τὸ σῶμα, τοίως ἢ τοίως ἀσθενείων, ὅθεν ἀγνοῖ. ὅθεν οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμπδίζεσθαι αὐτῷ ὑπὸ αὐτῆ, εἰ μὴ διέβαινον ἄπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ ἁεσεως συμπάθειά πρὸς τὸ ψυχίον. ἔτι ὡς τῆ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθόντις τὸ ὅπιδεν, τὸ μνημονοτικὸν πάσχειν ἄλλοι δὲ, αὐτὸ τὸ λογικόν. καὶ τοίως μὲν ἀσθενείων, ἀφάνισαν εἶναι τὴ ψυχίον τοίως δὲ, δυσφάνισαν. καὶ αἱ ἀσθενείαι δὲ τῆς ψυχῶν ὀπιθηδούτις, καὶ τὸ εἰς τὰδε πάθη ὀπιρρῶς ἔχον, ἐν τῆς πρὸς σῶμα ἁεσεως καὶ συμπαθείας ὀψαίνε. ὅθεν καὶ νεομύκασί πινες, τὰς τῆ σώματι ἁεσεων ἔπεισιν τὰς τῆς ψυχῆς διυάμεις.

Διάθεσις, καὶ ἀσθενεία. ἐκάτερον αὐτῶν κείταται ἐπὶ τῆ ἀσθενείας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογίτοναι. Μετὰ ταύτῃ τῶν τῶν ἀπικεῖται ἕτερον ἐκόμισαν ἀσθενείαν, ἡ ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμῳ ἀσθενεία. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. Πῶς δ' ἂν τῆς ἀσθενείας τῆ τελευτηκότῃ ἀμελήσασθαι, ἡ ἐπὶ δὲ δέξασθαι, ἢ ὀψαίνε, ἢ ἡ γυναικὶ πειθεῖς; Ἐχρήσατο δὲ καὶ ἐπὶ τῆ πωλεῖν ἐκατέρω αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτῃ δὲ ἐπὶ τῆ πάσχειν κείταται τὸ ἀσθενεία. ὅς φησιν ἐν Ἐλένης ἐγκομίω. Γνοῖ δ' ἂν τις ἀκείδειν, ὅσον ἀσθενείᾳ τὸ ὄψαν, ἐξ ὧν αὐτοὶ ἀσθενεία πρὸς ἕκατον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῆ ἀσθενείᾳ ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης, ἢ ἀσθενείας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τῆ ἀσθενείᾳ λόγον, τῆ πρὸς, ἐπὶ τῆ ἐξαγγεῖλαι π. Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας ὁ αὐτὸς ἐχρήσθη αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆ διακομῆσεως.

Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τῆ πρὸς. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τῆ διοικήσεως. καὶ ἀσθενεία, ἐπὶ τῆ διοικήσεως. ὀψαίνε δὲ τὸ ἀσθενεία καὶ ἀντὶ τῆ σιωπῆσεως, ἢ ὀψαίνε καὶ Δημοσθένους. † Διαθέσις ἢ μόνον αἱ ὀπιρρῶς, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀσθενεία. ὑπάρχει δὲ τῆ τέχνη τὸ Φαῦλον καὶ τὸ σπασδαῖον. τὸ γὰρ τεχνῶν αἱ μὲν εἰσι Φαῦλοι, αἱ δὲ, σπασδαῖα. τῶν δὲ τῆ ὀπιρρῶς ὀνομασθῆναι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆ τέχνης ἀσθενεία κομῆσεως. ὑπάρχει δ' ἂν καὶ τῆ ἀσθενεί-

fensio, & altera ab altero afficiatur. Ex motibus enim animæ vestigia quædam ad corpus transeunt, & vicissim ex corpore ad animam. Quare alius est vultus cogitantis, & alius dolentis: & sic reliquorum etiam motuum animi vestigia quædam in corpore apparent. Hinc physiognomones ex habitu vultus animi affectiones conjiciunt. Vicissim ex motibus corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifestum est. Cum dolente enim dolet, & cum voluptatem idem percipit, una latatur. Jam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nullus ignorat. Quod profecto non accideret, nisi propter mutuum, quod inter duo ista intercedit, vinculum, anima eorum, quæ corpus afficiunt, particeps esset. Hinc, cum posterior ventriculus cerebri læsus est, læditur & vis memoriæ: at cum anterior, ipsa facultas mentis. Præterea, cum hoc vel illo modo corpus affectum est, anima nulla visa concipit: at cum aliter, tristitia ei visa obversantur. Quin etiam diversæ animorum proprietates, atque ad hos vel illos affectus propensiones, ex conjunctione & consensione cum corpore oriuntur. Unde etiam quidam existimarunt, animi facultates temperamenti corporis consentaneas esse.

Διάθεσις. Testamentum. Et ἀσθενεία, testamentum scribere. Ἰσῆος in oratione adversus Aristogitonem: *Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant.* Et Lysias in oratione adversus Timonidem: *Non video, quare testamentum defuncti negligere debeamus, quod ille nec a sana mente alienus, nec ab uxore persuasus fecit.* Utroque vocabulo etiam usi sunt pro vendere. Apud Isocratem τὸ ἀσθενεία significat ab aliquo affici, vel certo modo affectum esse. Is enim in *Helena Encomio* inquit: *Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, nostris affectionibus erga formosos quisvis intelligat.* Antipho vero vocem ἀσθενείας accepit pro sententia vel cogitatione. Apud eundem τὸ ἀσθενεία λόγον significat rumorem differre vel divulgare. Idem in oratione secunda *de Veritate* hoc vocabulo usus est pro apta rerum dispositione & ordinatione.

Διάθεσις. Isocrati significat venditionem. Antiphonti vero administrationem. Et ἀσθενεία, administrare. Accipitur etiam pro pacisci: ut apud Hyperidem & Demosthenem. † Dispositiones non solum sunt scientiæ & artes, sed etiam virtutes. Arti autem inest malum & bonum, quoniam artium alia sunt bonæ, alia vero malæ. Aristoteles vero scientiæ nomine pro arte communiter utitur. Dispositioni autem, quæ est genus artis, item bonum & malum inest. † Dispositio-

1 Παρανοῶν] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediol. & Aldina. At in Editt. Basil. & Genev. male excusum est παρανοῶν.

2 Γνωμῆ] Sic MSS. Paris. cujus loco priores Editt. male exhibent γνωμῆ.

3 Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆ ἀληθείας ὁ αὐτὸς ἐχρήσθη αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆ ἀσθενείας.]

Hæc Harpocratio non ad vocem ἀσθενείας sed ἀσθενείας, refert. Sed malim Suidam sequi.

4 Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τῆ πρὸς. — Ἐ Δημοσθένους] Ex Harpocracione.

5 Ὑπερίδης Ἐ Δημοσθένους] Apud Harpocracionem legitur Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum est.

σ, γένεσθ' ἔση τέχνης, τὸ Φαῦλόν τε καὶ σπευδαῖον.
 † Διαθέσις λέγονται, ἃ ἔστιν θύκνητα, καὶ ταχὺ
 μεταβάλλον· οἷον θερμότης, καὶ ψύξις, καὶ νόσος,
 καὶ ὑγία. δικάει μὲν γὰρ πᾶς κατ' αὐτὸν ὁ ἀν-
 θρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμῆ εἰς ψυχρὴν,
 καὶ ἐκ τῆ ὑγιάνης εἰς τὸ νοσεῖν. εἰ μὴ πᾶς ἀφ' ἑξέ-
 νε πλητθῆσθ' ἤδη πεφουσιωμένη ἀνάτοσ ἔστιν, ἢ δυσκί-
 νητος· ἢ ἂν πᾶς ἴπως ἔξω ἤδη πρῶτα γέρουσι. καὶ
 ἀφ' ἑξέσεσ ἀφ' ἑξέσεσ. ἢ μὲν γὰρ ἔξισ δυσκίνητος
 ἢ δὲ ἀφ' ἑξέσεσ, θύκνητος.

Διαθέσις. διοικητής. ἑπιμελητής. ἦν δὲ καὶ
 τἄλλα σοφὸς οἶκος ἀφ' ἑξέσεσ, καὶ πολὺ π τῆσ ἡμέ-
 ρασ μέσθ' εἰς ταῦτα ἀνήλπισκε, τὰ μὲν αὐτεργῶν,
 τὰ δὲ ἀφ' ἑξέσεσ.

Διαθήκη. ἀφ' ἑξέσεσ.

Διαθήκη.⁵

Διαθήκη. δικαῖσ ἐκφρανεῖται. ἢ μὲν ἐπὶ θνησκόν-
 των ἀφ' ἑξέσεσ, καὶ ἐπιλαμμάτων χαρακτῆρα φέρε-
 σα. πατέρα δὲ ἀφ' ἑξέσεσ, καὶ ἢ Θεῶ πρὸσ Ἀβραάμ
 καὶ τῆσ λοιπῆσ πρῶτα γενεῶν ἐπαγγελία,
 ἐκ τῆσ σπέρματι αὐτῶν ἀναστήσει τὸν Κύριον ἡμῶν
 καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ ὁ πρὸσ Ἀλεξάνδρῳ ἀφ' ἑξέσεσ
 ἢ συνηθῆσ.

ἦν μὴ ἀφ' ἑξέσεσ γ' οἶδε ἀφ' ἑξέσεσ ἐμοί.
 καὶ ἀφ' ἑξέσεσ, ἀντὶ τῆσ συνηθῆσ.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. ἦ Δαβίδ· Ἐβεβήλωσαν
 ἢ ἀφ' ἑξέσεσ αὐτῆ. εἶρηκε γὰρ, Ἀγαπήσεσ τὸν πλη-
 σίον σε ὡσ ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἠκούσαν αὐτῆ.

Διαθήκη ἀφ' ἑξέσεσ, ἢ διέθελο Πίθηκον τῆ
 γυναικί. ἀντὶ τῆσ συνηθῆσ. ἢ αἰχρὸσ γὰρ πᾶσ τῶν
 ὄντων συνεχῶσ τῆ γυναικί ἢ ἀφ' ἑξέσεσ πηλὸσ ἄρμος, διέ-
 θελο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπῃσ, μήτε τύπῃσδεσ· μήτε
 δάκνειν, ὡσ αὐτὸν φιλεῖν, μήτε δάκνεισται. οἷον, σὺ
 μὲν ἐχ' ἐλευθερίαν τῶν ὀργῶν, ἐδὲ ἐγὼ τ' τειχῶν.
 ἔοικε δὲ Παναίπιον κωμῶδῆσ ὡσ καὶ ἐν Νήσοισ· Κάλ-
 λιπὸν Παναίπιον Πίθηκον. ἐνθα καὶ μαγαίρεσ πατῆρσ
 εἶπαι λέγει αὐτόν. Πίθηκον μὲν, ἀφ' ἑξέσεσ τὸ πανθῶρον.
 μαχαροποιὸν δὲ, τὸν μαχαίρεσ ἐργαζόμενον, ὡσ μά-
 γαιρον. αὐτῆσ ἐν Φησίσ αὐτὸν μαχαροποιόν. ὁ γὰρ
 Παναίπιον μάγαιρον μικροφυῆσ ἢ. ἀφ' ἑξέσεσ δὲ
 αὐτὸν Ἀλεξάνδρῳ, ὡσ καὶ λαβὴν τῶν γυναικῶν
 αὐτῆσ μαχαροποιόν. ἐδυναπέλο γὰρ ὑπ' αὐτῆσ με-
 γάλῃσ ἔστι.

quod uxorem suam in adulterio deprehendisset. Illa enim, cum grandis esset staturæ, virum parere sibi cogebat.

Διαθλίβειν. ἔστι ἐν τῶ Βλιμάζην.

1 Διαθέσις λέγονται, ἃ ἐπὶ εὐαίησ—ἢ ἡδη πρῶτα γέρουσι] Hæc sunt verba Aristotelis in *Categoriis*, cap. περὶ ποιότητος, p. 15.

2 Μεταβάλλον] Apud Aristotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλουσα.

3 Κατ' αὐτῆσ] Scribe κατ' αὐτῆσ: ut apud Aristotelem. Refertur enim d' ἀφ' ἑξέσεσ.

4 ἦν δὲ εὐ τῶν σοφῶν οἶκος ἀφ' ἑξέσεσ—ἀφ' ἑξέσεσ] Hæc verba ex Damascio deprompta esse discimus ex Phorio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo scriptore pag. 1032. legitur, ut Pearsonias recte observavit.

nes vocantur ea, quæ facile moventur, & ce-
 lriter mutantur: ut caliditas & frigeffectio;
 morbus & sanitas. Illis enim homo certo
 quodam modo afficitur, & celeriter ex cali-
 do fit frigidus; & ex sano ager. Nisi forte
 quadam dispositio propter longitudinem
 temporis in naturam jam abierit, & ideo vel
 profus non, vel difficulter saltem tolli &
 mutari queat: quam quis forsam jam habi-
 tum appellarit. Differt autem habitus a dif-
 positione: quod ille difficulter; hæc vero fa-
 cile mutetur.

Διαθέσις. Administrator. Procurator. *E-
 rat autem & in cæteris prudens administrator
 rei domesticæ, & magnam diei partem in hæc
 impendebat, partim ipse manibus suis opus fa-
 ciens, partim aliis, [quæ facienda erant,]
 præscribens.*

Διαθήκη. Peregerit. Confecerit.

Διαθήκη. Ordo. Dispositio.

Διαθήκη. Duplici sensu accipitur. Inter-
 dum enim significat supremam voluntatem
 morientis, & vim mandati habet. Altero
 vero sensu sic appellatur promissio, qua De-
 us Abrahamo & reliquis Patribus promisit,
 se ex femine illorum excitaturum esse Domi-
 num nostrum & Deum Jesum Christum.
 Et apud Aristophanem ἀφ' ἑξέσεσ significat fœ-
 dus & pactiōnem. *Nisi isti pactiōnem mecum
 faciant.* Et ἀφ' ἑξέσεσ, pactiōnem facio.

Διαθήκη. Sic etiam Lex [Dei] vocatur.
 David: *Ipsius legem profanarunt.* Dixit e-
 nim: *Diliges proximum tuum ut te ipsum.*
 Illi vero ipsi non obtemperarunt.

Διαθήκη ἀφ' ἑξέσεσ. *Nisi pactiōnem mecum fa-
 ciant, qualem Pithecus cum uxore fecit.* Δια-
 θήκησ enim hic idem significat, quod συνηθῆσ.
 Homo autem quidam deformis perpetuo cum
 uxore rixans & manus conferens, coram a-
 micis hanc cum ea pactiōnem fecit, ne vel ver-
 beraret, vel verberaretur; neque præ amore
 morderet, nec morderetur. Ait igitur: Nec
 tu prehensis testiculis me trahes; nec ego
 te, capillis. Videtur autem Panætium co-
 mice perstringere; quem & in *Insulis* per-
 strinxit his verbis: *Relicto Panætio Simio.*
 Ibi & coqui filium cum esse dicit. Simium
 vero illum vocat, propter astutiam. Μαχα-
 ροποιόν vero, quod cultris ad artem suam
 exercendam uteretur, ut coquus. Panæti-
 us enim coquus parva corporis statura præ-
 ditus erat: quem Aristophanes perstringit,

Διαθλίβειν. Premere. Vide in v. Βλιμάζην.

5 Διαθήκη] Hac voce Democritum philosophum peculiariter o-
 lim usum fuisse pro ἀφ' ἑξέσεσ, docet Suidas infra v. Ρουσμός.

6 Παρὰ Ἀλεξάνδρῳ] *Avibus* pag. 561. (385. Ed. Bas. P.)

7 Δαβίδ] Psalm. LIV. 21. ubi vide Theodoretum; cuius inter-
 pretationem hic secutus est Suidas.

8 Αἰχρὸσ γὰρ πᾶσ τῶν ὄντων συνεχ.] Hæc, & quæ sequuntur, de-
 scripta sunt ex Enarratore Comici ad *Aves* pag. 562. (385. Ed.
 Bas. P.)

9 Διαπληκπέδου] Apud Scholiastam Aristophanis hodie mi-
 nus recte legitur πηλοσ ἀφ' ἑξέσεσ.

Διαθλίβεις. πονθήεις.

Διαθρύπεται. χανῶται. ἀφλύγει.

Διακαυίσαοται. ἀφκλιηώσαοται. Καὶν ὅ κληρῶ.

Διακεκαυμένη. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ἄειτορά- νης

Δός μοι σπυρίδιον ἀφκεκαυμένην λύχνα.

Τίδ' ὦ πάλας γε τῆδ' ἔχῃ πλέκεις χρέ;

Χρέ μ' ἔδεν βύλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

οἱ γὰρ ἀρεσβύτεροι, ἀφ τὸ μόλις βαδίζων, ἐν σπυρίδι ἔκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διεφθαρμένη. καὶ ἀφκεκναισ- μένη, ἡμαυρωμένη. Εἰ γενόμην ὠχρὸς, ὡς οἱ πε- εὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδει, καὶ ῥυπαρῶν. οἱ γὰρ ἰπποεῖς εὐχρῶι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνα- σίοις ἐξεταζόμενοι ἢ παλαίστραις. καὶ ἐν ἰπποεῦσι.

Μὴ φθονεῖτ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπετλεθισμένοις. τρεῖσι, λιπῶσι. τῆτο ἐν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοι- κένω φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς ἀεὶ τιμῶ ἰπποικῶ ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα, καὶ με- πένω τὰ τῶν ἰπποεῶν ἐπιηδύματα, τὰ τ' φιλοσό- φων μετέλθοι. καὶ ἐν Νεφέλαις

--Οὐ γὰρ ἀν τλαίλω ἰδεῖν

Τρεῖς ἰπποεῖς, τὸ χεῶμα ἀφκεκναισμένη.

Διακέκοπι. οἷον ἀδόκιμον ὕψι. διέκοπιον γὰρ τὸ ἀ- δόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκοῖσθαι. ἀφ.πεπεκναισθαι. ἢ πεμῶσθαι τῇ μίξει.

Διακεχειμῶς. ἀφκεχειμῶς.

Διακενῆς. ἀνθ πινὸς ἀφράσεως. Δαβίδ' Αἰχμυ- θήτωσαν οἱ ἀνομήεις ἀφκενῆς.

Διάκεν. ἢ κενή.

Διακεχεραγμένη. ἔξίφει πεπληγμένη. Ὁ δὲ διεσάθη εἰς τὸν Ναρσεῶν, ἀφκεχεραγμένη τὸ σῶμα.

Διαχεχεῖσκε. Ὡσθ' ἀπάντα τὸν βίον ὑπὸ θῦνον εἶνα ὁμολογῶν, ὡν ἀφκεχεῖσκεν, ἢ πεπολίτθιαι παρ' ἡμῶν. Διαχεχεῖσκω δὲ, αἰπαλικῆ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχεῖσκε. † Καὶ ἀφκεχεῖσκας ὄρετῶς τιμῶ ἔσταν παρέδωκε τοῖς υἱέσιν.

Διακεχημῶν. ἂντὶ τῆ χεῖ μέρει δεδαναισμέ- νον. Ἐπιμοσθένης.

Διακεχυμένη. ἐκκελυμένη τιμῶ ψυχῶ ὑποχε- ρεῖς. Ἐπὶ τῶν νεανίσκων ἀπύπτων ἀφ τῶν Γάϊων,

Διαθλίβεις. Laborantes. Certantes.

Διαθρύπεται. Luxu enervatur. Dissolvitur.

Διακαυίσαοται. Sortiri. Καὶν enim est fors.

Διακεκαυμένη. Ignem in se continens. A- ristophanes: *Da mihi sportulam, in qua sit accensa lucerna. Quis sportulae hujus usus tibi erit, homo miser? Usus quidem nullus: volo tamen accipere.* Senes enim, quod ægre incederent, lucernam in sportula occultabant, ut ignem fervarent.

Διακεκναισμένη. Perdita. Corrupta. Et ἀφκεκναισμένη, corruptus, obscuratus, vitiatus. Si sim pallidus, ut Socrates, & sine calcis incedam, & fordibus squalcam. Equites enim bono colore erant præditi, & calceati, & in gymnasiis & palæstris se exercebant. Et in *Equitibus: Ne invideatis nobis comatis & tersis nitidisque.* Hoc igitur & nunc adolescens se metueret dicit, ne in odium incurrat equitum, si neglecto cultu corporis & studio rei equestris, philosophiæ operam dare cœperit. Et in *Nubibus: Haud enim possim aspicere equites, adeo pallidus & macie confectus.*

Διακέκοπι. [Per metaphoram significat,] adulterinum est. Adulterinam enim moneta veteres pertundere solebant.

Διακεκοῖσθαι. Stupratam esse. Coitu divifam esse. [De virgine dicitur.]

Διακεχειμῶς. Discrete. Distincte.

Διακενῆς. Sine ulla causa. Temere. David: *Erubescant, qui sine causa impia facinora patrant.*

Διάκεν. Inanis.

Διακεχεραγμένη. Gladiis vulneratus. *Ille vero ad Narsen fuga se recepit, gladiis toto corpore vulneratus.*

Διαχεχεῖσκε. Administravit. Tractavit. *Quare confitetur, se per totam vitam obnoxium fore rationibus reddendis illarum rerum, quas administravit, aut publice apud nos gessit. † Et patrimonium, quod recte administravit, filiis tradidit. Item ἀφκεχεῖσκω, interficio. Et ipse se interfecit.*

Διακεχημῶν. Dicitur de pecunia, quam quis per partes aliis scœnori dat. Demosthenes.

Διακεχυμένη. Quorum animi gaudio diffusi sunt. *Quidam vero adolescentum Cajo obvi-*

1 Διακαυίσαο. ἀφκλιη.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Pæcem* pag. 704 (475. Ed. Baf. P.) ubi legitur ἀφκαυίσαο, uti & hic apud Suidam legendum est.
2 Ἀειποράνης] *Acharnensibus* pag. 393. (280. Ed. Baf. P.)
3 Καὶ ἀφκεκναισμένη, ἡμαυρ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 130. (65. Ed. Baf. P.)
4 Καὶ ἐν ἰπποεῦσι] Pag. 322. (222. Ed. Baf. P.)
5 Τρεῖς μὲν τῇ μίξει] Hæc Suidas ideo addit, ut innuat, τὸ ἀφκεχεῖν proprie significare virginem penetrare & dividere; propter

vim præpositionis ἀφ. Sic τὸ ἀφκεχεῖσκω, quod proprie significat femora dividere, itidem de coitu venereo dici constat. Apud Latinos quoque vox *dividere* obscæno sensu interdum accipitur.
6 Διακεχεραγμένη] Scribendum potius est ἀφκεχεραγμένη, ut monuit etiam Salmastius de *Modis Usur.* pag. 191.
7 Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respexit, existat in orat. 1. contra Aphobum, pag. 549.
8 Τρεῖς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπύπτων ἀφ τῶν Γάϊων, ἀφκεχε.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. viii. cap. xxii. ut Jac. Gronovius observavit.

Διακεχυμένοι, καὶ π. προσπαίζοντες ἀλλήλους.

Διακλιμακίνας. Διαπαλαίνας. κλίμαξ γ' καὶ κλιμακισμός, πάλασμα ποιόν.

Διακλειοθέντες. ἐξαπορήσαντες. κωλυθέντες. εἰρχθέντες. 'Καὶ πάσης ἀφροσύνης ἀφροσύνης Διακλειοθέντες εἰ ἀφροσύνην, ἐκινδύνουν ἀφροσύνην.

Διακλών. Διαφρύλλον.

Διακναϊόμην. Ξεϊόμην. ἢ λυπέμην. 'Α-εισφάνης 'Αποπ' δ' ἐγκραΐα με πῶς πῶς, ὅς με Διακναϊσας ἔχῃ.

Διακναϊοθήσεια. Διαφραθήσει. Διακναϊεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῆ κνήσει.

Διακομοθεῖς. διελθάν.

Διακόνη. οἱ μὲρ τῆ τῆ πλακῆθ' κρηπίδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσόκομῳ ταῦτα εἶρηκε πρὸς αὐτῆ 'Αθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι ἢ καλυμνίῳ εἰρεσιάνῳ ὅταν ποιῶσι, πλακῆθ' ἢ λύσαν τε, καὶ κοτύλλῳ, καὶ κλήμα, καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλεῖ Διακόνη. 'λέγει δ' ἐπὶ πινέου ἐγκρατῆς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας Διακόνη τὰ κρηπίδ' εἰρεσιάνῳ τῷ Ἀπόλλωνι πλασόμενα πέμματα. πῶς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν. πῶς δὲ, μάζαν.

Διάκον. μακρὸν τὸ α. 'Ο δὲ ἰὼ ἰερός, Διακονοῦ τῶ πμῶ. Καὶ Φιλοκτήτης

'Αλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τ' Διακόνην,

'Ὡς εἰκὸς οἶμα, τῆ μὲν ἐν σμικρῷ μέρῳ

Ποιέμενοι, τὸν οἶμα δ' ἠπειρον τόλον.

Διακοῆσαι. Διαπαρθεῖσαι. ὅσονε Διαλεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένοι. 'ὼς αὐτῆς Διακορεῖς μέγης ὄψιας.

Διακορεῖς. μεμετωμένοι.

Διακορῶ. κόρῳ Διαφείρω.

Διακόσμησης. τῆ παντός ἢ Διαφύσει. 'Μέση ἢ γῆ, κέντρῳ λόρῳ ἔχουσα. μετ' ἰὼ τὸ ὕδωρ σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῆ γῆ' ὥστε τῶ γῆ ἐν ὕδατι εἶναι. μετ' ἰὼ τὸ ὕδωρ δὲ, ἀπὸ σφαιροειδῆ. κύκλοι δὲ εἰσὶν ἐν τῷ ὕδατι πέντε.

Διακῶ. γενικῆ. Διακῶ ἐστὶ ἀνὰ μέσον τῶ ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρινεῖ δικαίως. ὁ Μωϋσῆς Φησὶν ἐν τῷ Δευτερονόμῳ.

Διακορῶσαι. ἀτενὲς βλέπειν. Δια τὸ τῆς οφθαλμοῦ κόρας λέγεσθαι.

Διακωδανίζω. Διαφηνίζω. καὶ Διακωδανισθέν-

am venerunt, gaudio diffusi, & inter se non-nihil jocantes.

Διακλιμακίνας. Qui supplantavit. Qui lucta vicit. Κλίμαξ enim & κλιμακισμός est quoddam luctæ genus.

Διακλειοθέντες. Ad inopiam redacti. Interclusi. Prohibiti. Omni prorsus commeatu brevi temporis momento interclusi, parum ab-erat quin perirent.

Διακλών. Frangens. Comminuens.

Διακναϊόμην. Qui laceratur. Qui pun-gitur. Aut, qui dolore afficitur. Aristophanes: Vehemens animum meum cepit amor, qui me vexat & molestia afficit.

Διακναϊοθήσει. Lacerabitur. Perdetur. Διακναϊῆ vero proprie significat, caseum radula radere.

Διακομοθεῖς. Qui per aliquem locum trans- it.

Διακόνη. Quidam sic vocant placentæ crepidinem. Meneclæus vero in Glossocomo de voce ista sic scribit: Athenienses Eresionen, ita dictam, Apollini parantes, lyram, & cotylam, & clema, aliasque placentas rotundas conficiunt, easque diaconium vocant. Sic autem & placenta quedam vocatur. Similiter etiam Amerias Διακόνη vocat placentas, quas [Athenienses,] cum Eresionen pararent, Apollini conficere solebant. Quidam vero jus quoddam ita appellant. Alii, mazam.

Διάκον. Minister. Τὸ α longum est. Ille vero erat sacerdos, & honoris gradu Diaconus. Et Philoctetes [apud Sophoclem:] Sed vel mortuus est, vel ministri, ut verisimile est, conditionis meæ exiguam rationem habentes, domum conscensis navibus properarunt.

Διακοῆσαι. Virginem vitiare. Virginem stuprare. Quasi, [coitu] dividere.

Διακορεῖς. Satiatos. Videns eos vino ad ebrietatem usque repletos esse.

Διακορεῖς. Satiati. Repleti.

Διακορῶ. Virginem vitio.

Διακόσμησης. Universitatis hujus apta & concinna dispositio. Terra [in hoc Universo] est media, centri rationem obtinens. Post hanc aqua globosa, eandem habens figuram, quam terra: ita ut terra sit in aqua. Aquam excipit aer, itidem globosus. Circuli autem in caelo sunt quinque.

Διακῶ. Genitivo jungitur. Attente audite. Audite causam fratrum vestrorum, & juste judicate. Sic Moses in Deuteronomio inquit.

Διακορῶσαι. Intentis & fixis oculis intueri. Pupillæ enim oculi appellantur κόρα.

Διακωδανίζω. Diffamo. Sermonibus differo.

1 Καὶ πάσης ἀφροσύνης ἀφροσύνης.] Præcedentia hujus fragmenti lege apud Suidam infra v. Ἐδαοίμων.

2 Ἀεισφάνης] Eccles. 752. (506. Ed. Bas. P.)

3 Διακναϊοθήσεια. Διαφθ.] Ex Enarratore Comici ad Pacem, pag. 639. (443. Ed. Bas. P.)

4 Λέγει.] Sic apud Græcos species quedam πύματος appellabatur. Stephanus Byzantius v. Πάταρα: Ἐστὶ δὲ ταῦτα πύματα, λέγει πῶς, & πῶς, & βέλη. Vide etiam Eustathium ad Dionysium, pag. 23.

5 Λέγει πῶς ἐπὶ πινέου ἐγκρατῆς.] Hæc procul dubio corrupta

sunt, quæ sic legenda existimo, λέγειται δὲ ἐπὶ πινέου πλάκῆθ'.

Διακόνη enim placentæ quoddam genus fuisse ex Grammaticis constat.

6 Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τ' Διακῶν.] Hæc sunt verba Sophoclis Philoctete pag. 403. ut Portus monuit.

7 Οἶονε Διακωδανίζω.] Vide quæ notavimus supra ad vocem Διακωδανίζω.

8 Μέση ἢ γῆ, κέντρῳ λόρῳ ἔχουσα.] Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. clv. ut Pearsonius etiam observavit.

τες, ἀφρονησθέντες. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν ἐμπικρομένων λαμβάνει.)

Διακωδανίσαιτες. δοκιμάσαιτες. Διακωδανίσαιτες δὲ ὁ παιδευτής τὰ μειράκια, λέγει, ἔφη, ὅ, π βέλαι, πρὸς Ἰπποδρόμον ἀφρονησθέντων τὸν σοφιστήν.

Διακωδανίστω. οἷον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. ἰδίω πνὰ τῶν ὀρέων δοκιμάζωμαι τῷ τῷ κώδωνι ψόφω. καὶ τῆς ἴππουσ ἐπὶ ἐδοκίμαζον κώδωνιν, εἰ φοροδεῖς εἶεν. ἢ ἄπὸ τῆς ἐρτύρων. οἱ γὰρ ὑποκρίνεται τὸν ἦχον τῷ κώδωνι, ὑποκρίθεις ἔχουσι πρὸς μάχην. πνὲς δὲ ἄπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαφῶν. ἐπεὶ ἔπω δοκιμάζουσι ἀφρονησθέντες. πνὲς δὲ ἄπὸ τῶν φυλακῶν. βέλαιον δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἴππων καὶ τῆς ἀγγείων. τὰ δ' ἄλλα ἐχεδίασται. τὸ δὲ τῆς φύλακας ἐρηγορέωμαι, κώδωνιν διεσήμενον, ὅπως ἀνερτέγγων. καὶ Ἰάμβλιχον. Ἐπειδὴ ἀφρονησθέντων ἔκατον τῶν ποιμένων, ἔχ οἷός τε ἰὼ ἀκῶσαι καὶ μαθεῖν, οἱ πνὲς ἦσαν οἱ ποιῶδες.

rent. Et Iamblichus: *Cum omnes pastores sciscitaretur, nec ex quoquam audire & cognoscere posset, quinam essent illi pueri.*

Διακωχή. ἀφρονησθέντες.

Διακωδανίστων. σείων.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. διῶλιον. Καὶ μὲν τοὶ ἀφρονησθέντες πρὸ τῆς λεγομένης ἡθμῆς.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. ἀπὸ τῆς ἀφρονησθέντων καὶ ἀφρονησθέντων, τὸ χεῖρ.

Διακωδανίστων. ἐξωθεῖν. ἢ ὑποκρίθεις, καὶ ἄλλοις ἄλλως ἀφρονησθέντων.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. ἀπαγγέλλων.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. Διακωδανίστων, ὅσα χρυσῆ καὶ χρυσεῖα εἶχε, καὶ συγχωνοῦσαιτες.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. Ὅ δὲ ἀφρονησθέντων τὰς ὁδὸς φυλακῶν.

Διακωδανίστων. εἰρήνη.

Ὡς Κύπριδι τῇ καλῇ, ἢ Χάρισσι τοῖς Φίλοις Ἐντροπῆ ἀφρονησθέντων.

ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἐρωταὶ ἐν χειρὶ τῆς εἰρήνης ἄντων. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπιχρῆς ὄντι.

Διακωδανίστων. τὸ δὲ αὐτῆ τῆς ἐχθρῆς ἀφρονησθέντων καὶ φιλωθῆτων. Ἐνακωδανίστων δὲ, τὸ ἄπὸ Φιλίας εἰς Φιλίαν ἄλλως μεταπηδῆσαι πνὸν, ἔχθρῆς ὄντων τὸ πρῶτον.

Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων. ἀφρονησθέντων. τὸ διακωδανίστων κλήρω. Διάκωδανίστων δὲ, τὸ πρῶτον.

Διακωδανίστων. Φιλωθῆτων. Ἀριστοφάνης. Διακωδανίστων καὶ ζυμβαίνει. ἀπὸ τῆς Φιλωθῆτων.

Διακωδανίστων. ὑποκρίθεις. Ἡ δὲ δὴμηχάνως δια-

1 Διότι πνὰ τῶν ὀρέων δοκιμάζωμαι. — ὅπως ἀνποφρονησθέντων] Hæc descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 214. (133. Ed. Baf. P.) Vide etiam v. Ἀφρονησθέντων, v. Διακωδανίστων, v. Ἐκωδανίστων, & v. Κωδανίστων.
2 Ὡς Κύπριδι τῇ καλῇ.] Fragmentum hoc legitur apud Aristoph. *Acharn.* pag. 418. (300. Ed. Baf. P.)

Et ἀφρονησθέντες, diffamati. Plerumque autem [malo sensu] dicitur de illis, qui deridentur.

Διακωδανίστωντες. Qui explorarunt. Qui examinarunt. *Cum autem ludimagister adolescentes examinasset, Dic, inquit, quicquid vis, cum Hippodromo Sophista colloquens.*

Διακωδανίστω. Explorabo. Aristophanes. Aves enim quædam sono tintinnabuli explorantur. Equos itidem tintinnabulis explorabant, an strepitum expavescerent. Vel [translatio ducta est] a coturnicibus. Illæ enim, quæ sonum tintinnabuli ferre possunt, ad pugnam aptæ sunt. Quidam vero [translatiōnem ductā putant] a vasīs vitiosis, quæ pulsu explorari solent. Quidā vero ab excubiis. Præstat autem dicere ab equis & vasīs ductum esse. Reliqua enim perfunctoria sunt & auctoritate carent. Qui vero excubiores explorabant, an vigilarent, tintinnabulis signum dabant, ut [ad illorum sonum] responderent.

Διακωχή. Intermisio. Cessatio. Induciæ.

Διακωδανίστων. Quatiens. Agitans. Movens.

Διακωδανίστων. Discrete. Distincte.

Διακωδανίστων. Discretum. Separatum. Percolatum. *Cum ante per colum percolatum esset.*

Διακωδανίστων. Dubitat. Non credit. Discernitur. Et ἀφρονησθέντων, scparo.

Διακωδανίστων. Expellere. Vel, differre, & indentidem procrastinare

Διακωδανίστων. Minister. Nuncius. Internuncius.

Διακωδανίστων. Confundunt. Perturbant.

Διακωδανίστων. Qui excepit. Qui accepit. *Cum omnem auream & argenteam supellectilem accepissent, & in massam conflasset.*

Διακωδανίστων. Qui præoccupavit. *Ille vero, cum vias præsidii præoccupasset.*

Διακωδανίστων. Reconciliatio. Pax. [Aristophanes:] *O pax, Veneris formosæ & Gratiarum amicarum contubernalis.* Nuptiæ enim & festa tempore pacis celebrantur. Vel, quia pax est jucundissima & suavitatis plena.

Διακωδανίστων. Ipsi inimico reconciliari, & cum eo in gratiam redire. Ἐνακωδανίστων vero, ab amicitia alicujus transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est.

Διακωδανίστων. Dividere. Distribucere. Sorte dividere. Et ἀφρονησθέντων, divisio, quæ sorte fit.

Διακωδανίστων. Qui aliquos reconciliat, & ad amicitiam revocat. Aristophanes: *Reconciliimini, & in gratiam redcatis.*

Διακωδανίστων. Suspiciatur. *Ille autem facile*

3 Διακωδανίστων. τὸ δὲ αὐτῆ τῆς ἐχθρῆς.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. ut Portus etiam observavit.
4 Ἐχθρῆς ὄντων τὸ πρῶτον.] Scribe ex Scholiasta Thucyd. ἐχθρῆς ὄντων τῶν πρῶτων φίλων.
5 Διακωδανίστων. ἀφρονησθέντων.] Ex Harpocracione.

λαμβάνει, καὶ δεῖται τῷ Καβαίρων, πτωγῆσαι αὐτῆ, καὶ μελεθεῖν τὸν ἐπίσκοπον.

Διαλαμβάναν. ὑπομηματίζων. συγγραφέων.
Διαλλάθειν.

Καὶ ἄλλα ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἀνδράσιν Λακεδαιμονίους, οἷσι πρὸς ἑδὲν, εἰ μὴ ὡς λύκῳ κεχλωσπὶ.

Ἡ παρεμία ἐπὶ τῷ τὰ ἀλλότρια ἀφραζόντων. ὅν γ' ἔροπον λύκοις οὐκ ἐπιπίσι, ἔδὲ τέτοις. τὸ δὲ κεχλωσπὶ, ἐπὶ τῷ μάτῳ χαυνόντων.

Διαλλάττω. δέικναι. ὕπαγε, ὡς ἄπὸν ἀφάλλανθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰπαλικῆ δὲ Διαλλάξαντες τὰ ὄπλα πρὸς ἀλλήλους.

Διαλαχῆν. τὸ διανεμηθεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαχῆν δὲ, τὸ ἀφαινεῖσθαι τὰ πατρῷα. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαχῆν.

Διὰ λαίλαπτος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνομιλεῖν. καὶ ἀφαιρέσειν, δέικναι.

Διαλέγουσαν. ἡ διοικοδομεῖσθαι. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. καὶ ἀφαιρέσειν. διορθῆσαι. Θεουδίδης.

Διαλέγουσιν γυναιξίν. ὁμιλοῦσιν, ἢ συνομιλοῦσιν. ἔπος Ἱεροκλῆος.

Διαλεκτική. ἢ ἀποδεικτική. ὀλίγα Διαλεκτικῆς ἀφαιρέσειν. ἡ Διαλεκτικὴ ὅστις ἐπισημαίνει ἀληθεῖν, καὶ ψευδῶν, καὶ ἔδεικναι. ἡ γὰρ αὐτὰ ἐπισημαίνουσα καὶ σηματοδοτοῦσα. ἢ ἔπος. ἡ Μεθόδος δὲ ἐνδόξων πρὸ πάντων τῶν ἀφαιρέσειν συλλογιστικῆ. καλεῖται δὲ Διαλεκτικὴ ἀπὸ τῶν ἀφαιρέσειν. τὸ δὲ ἀφαιρέσειν, ἐν ἐρωτήσῃ τε καὶ ἀπκρίσει. ἀφαιρέσειν ἢ Διαλεκτικὴ τῆς Ῥητορικῆς. καὶ ἔστι ἐν τῷ Διεξοδικῆς.

Διάλογος. ἡ λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀπκρίσεως συγκείμενος, πρὸς τὸν φιλοσοφικῶν καὶ πολιτικῶν, καὶ τῆς πολιτικῆς ἡθικῆς, τῶν ὡς λαμβανόμενων προσώπων, καὶ τῶν τῶν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δὲ ὅτι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκηθιάζομεν πῶς ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀπκρίσεως τῶν ἀφαιρέσειν.

Διάλεξις. ἡ ἀριστοφάνους Νεφέλου. Διάλεξιν ἡμῶν παρέχουσι. τέπει, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νῦν, τέπει τὰ νῦνθεῖα φερέσειν. ἀφαιρέσειν δὲ ἀφαιρέσειν ἀφαιρέσειν.

1 Καὶ ἀφαιρέσειν πρὸς ἡμῶν ἀνδρ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata* pag. 876. (555. Ed. Baf. P.)
2 Οἷσι πρὸς ἑδὲν] Perfidiam Aristophanes etiam alibi Lacedæmoniiis exprobrat. In *Acharnens.* enim pag. 386. sic de iisdem inquit:
Οἷσιν ἔπι βαρῶς, ἔπι πίσι, ἔδ' ἄριστος μῦθος.
Id est. Qui nec fœdera, nec iurjurandum, nec fidem servant. Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ ἐπίσι γὰρ διεδάλλοντο οἱ Λακεδαιμονίους. Καὶ Εὐσεπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ
Σπάρτας ἔνοισι, δέλια βυλδύσεια. Iege ibi & sequentia.
3 ὕπαγε, ὡς ἄπὸν ἀφάλλανθι] *Matth.* cap. v. v. 24.
4 Διαλέγουσαν. διοικ.] Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis *Lysistr.* pag. 883.
τῶν μὲν γὰρ σαυτῶν ἀφαιρέσειν πῶς ἔστιν.
Scholiasta ineditus τῶν ἀφαιρέσειν ibi exponit διορθῆσαι.
5 Λαχῆν γὰρ τὸ ἀφαιρέσειν] Sic etiam Hesychius. Et Suidas in

rem suspicata, Cabiros orat, ut injuriam sibi illatam ulciscantur, & pœnas a perjurio expectant.

Διαλαμβάνων. Commentans. Conscribens.

Διαλλάθειν. Reconciliare. [Aristophanes:] Et suadent, ut pacem faciamus cum Lacedæmoniis, qui non magis fidem servant, quam lupus hiæns. Hoc proverbium dicitur de illis, qui aliena diripiunt. Sicut enim lupis nulla inest fides, ita nec istis. Vox κεχλωσπὶ vero dicitur de hominibus, qui vana spe lætantur.

Διαλλάττω. Reconcilio. Dativo jungitur. Abi, & primum reconciliare fratri tuo. Accusativo vero [junctum significat permutato.] Cum inter se arma permutassent.

Διαλαχῆν. Apud Oratores significat distribuere. Ἀπολαχῆν vero, bona paterna dividere. Vide in v. Ἀπολαχῆν.

Διὰ λαίλαπτος. Per proceliam.

Διαλέγεσθαι. Cum fœmina coire. Item ἀφαιρέσειν, cum dativo, colloquor.

Διαλέγουσαν. Ædificantem. λέγειν enim est ædificare. Et ἀφαιρέσειν. Perfodiariis. Thucydides.

Διαλέγουσιν γυναιξίν. Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. Sic Hierocles.

Διαλεκτική. Dialectica. Ars argumentis aliquid demonstrandi. Cum Dialecticam leviter attigisset. Dialectica est scientia veri & falsi & neutrius. Versatur autem circa ea, quæ significant & significantur. Vel sic. [Dialectica est] methodus probabilibus rationibus de qualibet re proposita argumentandi. Dicitur vero Dialectica a ἀφαιρέσειν, i. e. differere. Differitur autem interrogando & respondendo. Differt autem Dialectica a Rhetorica: ut exponitur infra v. Διεξοδικῆς.

Διάλογος. Dialogus est oratio, ex interrogatione & responsione constans, de rebus philosophicis vel politicis, apte exprimens & imitans mores & affectus personarum, quæ colloquentes introducuntur, & argumento, de quo tractatur, accommodata. Dialectica vero est ars sermonis, per quam aliquid refutamus, vel confirmamus. Ea autem constat ex interrogatione & responsione eorum, qui inter se differunt.

Διάλεξις. Ratio loquendi. Dicendi peritia. Aristophanes *Nubibus*: Dicendi peritiam nobis suppeditant. Et νῦν, i. e. facultatem animi sensa feliciter exprimendi. Dif-

fra, Ἐφαιρέσειν, ἀπὸ τῶν ἐκατανοηθῆσαν. Et alibi: Διεξοδικῆς, οὐκ ἔστιν.
6 Διαλεκτικὴ ἐστὶν ἐπισημαίνουσα ἀληθεῖν καὶ ψευδῶν, καὶ ἔδεικναι.] Sic Stoici Dialecticam definiiebant, ut patet ex Laert. lib. vii. Segm. xlii. unde Iorum hæc de promptis Suidas.
7 Τὴν γὰρ αὐτὴν ἐπισημαίνουσα.] Pearsonius legendum putabat, πρὸς ἑδὲν αὐτὴν πρὸς ἀφαιρέσειν καὶ σηματοδοτοῦσα, quod verum puto.
8 Μεθόδος δὲ ἐνδόξων πρὸ πάντων τῶν ἀφαιρέσειν.] Locus hic depromptus est ex Alexandro Aphrodisiæo in *Terria* pag. 4. ut Pearsonius observavit.
9 Διάλογος. λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀπκρίσεως.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laerti lib. iii. Segm. xlviii. ut itidem Pearsonius monuit.
10 Ἀριστοφάνους Νεφέλου] Pag. 143. (78. Ed. Baf. P.) Vide ibi veterem Enarratorem, quæ verba Suidæ hic descripsit.
λέκτες.

λέκτω. ὅτι ἀλέκλιϑ μὲν ἔστι Φωνῆς χερσικῆς ἐθ-
νικός. ἀλέξις δὲ, τῆς σιωνίδου Φωνῆς ἐκβοῶν ἐπὶ
τὸ σεμνότερον καὶ ἀρχαιότερον.

Διαλεπτολογεῖται. ἀλόγημα. ἄσαρ καὶ ὁ Σω-
κράτης ἔφη: Ἴεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ἴνα μὴ ἔλκη τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρθιαμα. ἔτω καὶ
ὁ περιφρονῶν.

Διαλεπτολογεῖται* ταῖς δοκαῖς ἢ οἰκίας.

Διάλειμμα. διάστημα. καὶ ἀφλείποντα. ἀφ-
χρήματα. Ἀρριανός: Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ ἀφλεί-
ποντα τῆς τάξεως ἐτετάχθη.

Διαλείμματιϑ. ἀφχρησιμῶ.

Διαλείπασαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. ἢ Ἀρριανός:
Διαλείπασαι ὅσον ζύμμεξον, εἰς τὸ σιουραῖν τε ἀλ-
λίλους, καὶ κατακτείνε διπλοῦς.

Διαλείπασαι. ἀφκοπομένη. ἢ Ὑφαιμένη ἐν καὶ
ἀφλείπασαι πολλαχῆ τῇ Φωνῇ ἐδέϊτό οἱ ξυγγνωμῶν
βασιλέα.

Διάληξις. ἀφλαγχάνειν μὲν ἔστι τὸ διακρίνου
κλίμα. ἀλέξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Διάληξις. οἰσύνουσι. ἢ γνώσις. Πολύβιϑ. ὁ Διά
τῷ τὴν ὑπεβάλλουσαν ἐπὶ τῆτο τὸ μέγεϑ ὅτι θυ-
μίαν ἰὼ ὑπερ' αὐτῆ ἀφλήξις, ὡς ἔδεν ἀφγναί-
περον ποιημένην καὶ τὴν βίον τῆ κωνηγέλιον. † Οἱ ἄλλοι
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἐκ τῆ καὶ λόγον, ἀλλ'
ἐκ τῶν συμβουλίαν ἀγαθοὶ ποιῶνται τὰς ἀφλήξις.
(τὰς τῆ ἑνὸς ὁμάδας) ἀλλ' ἄλλοι δὲ αὐτὸ τῆτο ὁμο-
κεχειρημένοι τὸν Πεισιφρατον, ἀφ' τὸ ἀφᾶξιν ἔρχη-
ναι καὶ τὸλμαν, ἀφχρήματα μετέπιπτον ἐς τὸν αν-
τή ταῖς γνώμας, ἀφ' τὴν ἀφπέπειαν. Καὶ αὐ-
τῶν Παρραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τέτοις ἔ-
χῃ τὰς ἀφλήξις ὑπερ' τῆ κοινῶν, τῆς φύσεως αὐ-
τῶν διδασκασίς. Καὶ ἢ Πολύβιϑ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι
οὐκ ἐκ ἀφφραξῆς, ἀλλ' ἐκ ἀφλήξις ἡρώδου
ταῖς μαχίμας, ἀφκτικῶ τῆ κεντήματιϑ ἀφ' αὐ-
τὰς ὑπάρχουσι, τῶν πλοῖων ἐς τὰ γένη καὶ ἐς τὰ
ἀφῶπα, διέφθασαν πάντας.

Διαλογῆ. ἀλέξις. ὁμιλία. ἢ Δαβίδ: Ἡδυστήρη
αὐτῶν ἢ ἀφλογῆ με.

Διαλοδορεῖται. δολικῆ σιωπῶσται. ἢ ὁ γ' Ἀρι-
στοφάνης ἔ τὸσον Φιλᾶν Πρῶδικον ταῦτά Φησιν, ὅσον

fert autem ἀλέξις a ἀλέκτος. Nam ἀλέ-
κτος est character sermonis, genti alicui
proprius. Διάλεξις vero, consueti sermonis
ad sublimius vel trivialius dicendi genus in-
flexio.

Διαλεπτολογεῖται. De rebus frivolis & levi-
bus discero. Ut & Socrates dixit: *Aerem
perambulo, & contemplor solem: ne humorem
trahat in nasturtia.* Sic & fenex: *Cum tra-
bibus domus subtiliter disputo.*

Διάλειμμα. Intervallum. Intercapedo. Et
ἀφλείποντα. Intervalla. Intercapedines. Ar-
rianus: *Iis vero in locis, ubi fossa deficiebat,
custodia dispositæ erant.*

Διαλείμματιϑ. Interstitii. Intervalli.

Διαλείπασαι. A se invicem distantes. Ar-
rianus: *Modico intervallo disjunctæ, ut alte-
ri alteros facile conspiceret & audire possent.*

Διαλείπασαι. Interruptæ. *Submissa igitur &
sæpe interrupta voce Regem orabat, ut sibi
veniam daret.*

Διάληξις. Διαλαγχάνειν est rem forte divi-
dere. Διάληξις vero divisio, quæ forte fit.

Διάληξις. Cogitatio. Opinio. Vel cog-
nitio. Polybius: *Quia enim ei studio supra
modum deditus erat, vulgo omnes opinabantur,
venatione ipsum per omnem vitam nihil an-
tiquius habere. † Plerique homines non ex
consilio & ratione, sed ex eventu judicare so-
lent. Cum enim nuper Pisistratum elegissent,
quod ad agendum audendumque strenuus esset,
tum repente ob illum casum in contrariam sen-
tentiam omnes versi fuerunt. Et iterum:
Similiter & vulgus idem de Republ. sentiebat,
quod isti, natura eos docente. Et iterum Po-
lybius: Romani vero non casum feriendo, sed
punctim subinde rectis gladiis utendo, qui mu-
cronibus valent, [crebro repetitis ictibus] pe-
tiora & facies [hostium] cadentes, illorum
plerosque obruncarunt.*

Διαλογῆ. Colloquium. Oratio. David: *Ip-
si oratio mea placeat.*

Διαλοδορεῖται. Maledicit. Convitiis inforta-
tur. † Aristophanes enim non tam amans

1 Ἴεροβατῶ — κάρθιαμα] Vide Aristoph. Nubibus pag. 136.
(71. Ed. Bas. P.) unde locum hunc confusè & negligenter excer-
psit Suidas.
2 Διαλεπτολογεῖται τῶν δοκῶν.] Senarius hic legitur apud Aristoph.
circa finem Nubium.
3 Ἀρριανός] Lib. v. pag. 322.
4 Ὑφαιμένη ἐν καὶ ἀφλήξις.] Fragmentum hoc repetitur infra v.
Ὑφαιμένη.
5 Διαλαγχάνειν μὲν ἔστι τὸ διακρίνου.] Ex Harpocrate.
6 Διά τῷ τὴν ὑπερβόουσαν — κωνηγέλιον.] Casaubonus fragmentum
hoc Polybii pertinere putabat ad historiam de Demetrio obside
Roma fugiente, quæ habetur Legationum Fragmento cxiv. Vale-
sius vero in notis ad Excerpta a se edita, pag. 28. eadem verba de
Scipione intelligenda esse existimabat. Sed uterque vir summus
fallit. Scripsit enim ista Polybius de Philemene Tarentino, ut
patet ex lib. viii. cap. xx. ubi locus integer exstat: quod & ante
me rectè observavit doctissimus Jac. Gronovius in notis ad Frag-
menta Polybii a Casaubono collecta.

7 Οἱ ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων — ἀφλήξις] Fragmentum hoc
legitur in Excerptis Polybii a Valelio editis, pag. 110.
8 Τὰς ἑνὸς ὁμάδας] Hæc verba sunt scholium & interpretatio
vocis ἀφλήξις, sed alieno loco posita, quoniam feriem orationis
interrompunt.
9 Περιχευομένη] Sic habet MS. Paris. A. cujus loco in prio-
bus Edit. minus rectè legitur ἀφχευομένη.
10 Πεισιφρατον] Hunc Livius Pisistratum vocat lib. xxxiii. ini-
tio, & in fine libri xxxvi. & alibi.
11 Πολύβιϑ. Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ ἀφφραξῆς.] Fragmentum hoc le-
gitur apud Polybium lib. ii. cap. xxxiii.
12 Δαβίδ] Psalm. cxi. 34.
13 Ὁ γ' Ἀριστοφάνης ἔ τὸσον Φιλᾶν Πρῶ.] Hæc nota referenda
est ad locum illum Aristophanis Nubibus pag. 147. (81. Ed. Bas. P.)
Ὁ γ' ἂν ἄλλο γ' ὑπερβόουσαν τῶν μετρωσθησῶν,
Πλὴν ἢ Πρῶδικον τῶν μετρωσῶν καὶ γράμματα ἕτερα δὲ.
Vide ibi veterem Enarratorem.

μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ ταῖς Ὀρησι Διγλοιδεῖται
Προδίκω.

Διαλύω. Πνεῦμα μὴ ἔστιν, ἀλλὰ Διγλύαν ἔστι.

Διαμαδάντες. Διγβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἢ Σπιλυχία. καὶ Διγμάξιοι. Σπιτυ-
χει. μέλλοιτο σημασία.

Διαμάρτυρα. βεβαίωσα. καὶ ἡ Διγμαρτυρεῖν,
τὸ ἀπολέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν, καὶ τῆς
ὑπειθείας τὴν ὠφέλειαν.

Διαμαρτυρία, καὶ Διγμαρτυρεῖν. τὸ ἐπι-
ἢ Διγμαρτυρία ὡς ἀρχαῖος. ὡς γὰρ τῆ εἰσαχθῆναι
ἢ δίκην εἰς τὸ δικάσειον, ἐξῆν τῶ βελονῶν Διγ-
μαρτυρεῖσαι, ὡς εἰσαγώγιμος ἐστὶν ἡ δίκη, ἢ ὅτι
εἰσαγώγιμοι. Διγφέρει δὲ τῆς ἀρχαῖος, τῶ ἢ
μὴ Διγμαρτυρεῖν γίνεσθαι ἢ μόνον ὑπὸ τῶ Φυ-
γόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶ δικάσιον. καὶ ὡς τε-
ρεῖν γὰ ὁ δίκων ὡς ἐβάλλετο πνα μαρτυρεῖν, εἰσα-
γώγιμοι εἶναι τὴν δίκην. καὶ ὡς τῆς ἀρχαῖος ἐ-
γίνετο ἢ κρίσις ὡς αὐτὸν τὸν Διγμαρτυρεῖσαν, ἢ
ὡς τὸν ἐξ ἀρχαῖος δικάσειον. εἰ δὲ μὴ ἀρχαῖος
λόγος μαρτυρεῖ ὁ δίκων, τότε ἐξῆν τῶ Φυγόντων ἀρχαῖος
πνα μαρτυρεῖν, ἢ εἰσαγώγιμοι εἶναι ἢ δί-
κην· καὶ πάλιν ὡς τὸν Διγμαρτυρεῖσαν ὁ ἀρχαῖος
ἐγίνετο. ἐπεκλήθη δὲ ὑβοδομαρτυρεῖν καὶ ταῖς Διγ-
μαρτυρείαις, ὡς ὡς ταῖς μαρτυρείαις. τάχα δὲ ἐπὶ
ταῖς τῆ Σπυλικῆς δίκης ἐκεκλήθη Διγμαρτυρεῖν
ἐν δὲ ταῖς τῆ ἀποστασίαις ὅτι ἐπ.

Διαμαρτάνω. γενικῆ. καὶ τῆ σκοπῆ δοκῶσιν ἔμοι-
γε Διγμαρτάνην.

Διαμαρτύρωμά σοι. ἀντὶ τῆ βεβαίωσέ σε. μέλ-
λοντα σημαίη. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτι Διγ τῆ ὁ μικρῆ
ἄς ἐν τῶ, ἡ Ἀκισσον λαός με, καὶ λαλήσω σοι Ἰ-
σραήλ, καὶ Διγμαρτύρωμά σοι.

Διαμαρτυροῦντες. ἀπολέγοντας. Σπιτεπέπονας.
Ἄπεισε ἀποβελτῶν, Διγμαρτυροῦντες, μήτε
τὴν πόλιν οἰκίσειν, μήτε ὡς τὰς σωθήκας
ποιεῖν μηδὲν. καὶ Διγμαρτυρεῖν, βεβαίωσα. Ἐβου-
λήθησαν οὖν καὶ Διγμαρτυρεῖν τῆτο τῶτον
πνῆ.

Διὰ ἡ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν χεῖρ. ἐπὶ τῶ
ὡς ἀβόλως π ποιήσαν.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοῦ ἀρχαῖος ἀρχαῖος
σάντι Διγ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, ἔτε μὴ ἀντιτά-
ξασθαι ἐς τὸ πνῆ.

Διαμέλλω. ἀναβολῆ χεῖται. Ὁ δὲ ὡς ὁρ-
γὴν ὑφιδῶν, καὶ μὴ πᾶν πιτῶν, διαμέλλω-
σεν.

1 Διαμαρτυρεῖν, τὸ ἀπολέγειν τὴν ἀπειθῆ. Hæc interpretatio sum-
pta est ex Theodoro ad Psalmum lxxx. pag. 724.

2 ὡς εἰσαγώγιμος ἐστὶν ἡ δίκη] Apud veteres Græcos, antequam ac-
tor reo litem intenderet, Judex cognoscebat, utrum causa in Ju-
dicium introduci posset, an non. Hæc cognitio dicebatur εἰσις

Prodicum hæc dicit, quam odio prosequens
Socratem. In *Avibus* enim Prodicum infe-
liatur.

Διαλύω. Dissolvo. *Ventus quidem est, sed
montes dissolvens.*

Διαμαδάντες. Irrigantes. Rigantes.

Διαμαρτία. Aberratio. Et Διγμάξιοι. Aber-
ret. Futuri significationem habet.

Διαμάρτυρα. Affirma. Assvera. Et Διγ-
μαρτυρεῖν. Prædicere contumaciæ pœnam, &
obedientiæ fructum.

Διαμαρτυρία. Et Διγμαρτυρεῖν. Διαμαρτυ-
ρία erat modus quidam exceptionis. Nam
antequam causa in Judicium introduceretur,
cuius licet testificari, causam per leges in
Judicium introduci posse vel non posse. Dif-
fert autem ab exceptione, quod Διγμαρτυ-
ρία non solum fiat a reis, sed etiam ab acto-
ribus. Et primum quidem actor aliquem pro-
ducebat, qui testaretur, causam in Judicium
introduci posse: de qua re primū instituebatur
disceptatio adversus ipsum testem, non ad-
versus actorem. Si vero actor nullum testem
produceret, tunc reo licet aliquem produ-
cere, qui testaretur, causam non posse in
Judicium introduci: & rursus disceptatio e-
rat adversus ipsum testem. Actio autem fal-
si testimonii tam in Διγμαρτυρείαις quam μαρ-
τυρείαις locum habebat. In causa autem ἀπο-
στασίαις non videtur licitum fuisse Διγμαρτυρεῖν:
secus ac in causa ἀποστασίαις.

Διαμαρτάνω. Aberro. Genitivo jungitur.
Et a scopo mihi videntur aberrare.

Διαμαρτύρωμά σοι. Affirmabo tibi. [Serio
te monebo.] Futuri significationem habet.
In præsentī vero per ὁ scribitur. Ut in hoc
[dicto:] *Audi popule mi, & loquar tibi Is-
rael, & serio te moneo.*

Διαμαρτυροῦντες. Prædicentes. Interminan-
tes. *Misit legatos, interminaturos, ne urbem
conderent, nec quidquam præter sædus face-
rent.* Et Διγμαρτυρεῖν, confirmare. *Vo-
luerunt igitur & hoc testimonio suo quodam
modo confirmare.*

Διὰ μαχ. *Per gladios & ignem ruere oportet.*
De iis dicitur, qui temerarium aliquod
facinus aggrediuntur.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Pugnam cum aliquo com-
mittere. *Cum nemo prorsus pugnam cum ip-
sis committere, nec aciem instructam ipsis op-
ponere auderet.*

Διαμέλλω. Cunctatur. Dilatione utitur. *Il-
le vero cum iratus eum neglexisset, nec rem
omnino credidisset, cunctatus est.*

ἀνάκεισθαι. Vide Harpocrationem v. Ἀνάκεισθαι, & Suidam infra v.
Δίκης ἀνάκεισθαι.

3 Πρὸς αὐτὸν τὸν Διγμαρτυρεῖν. Vide Harpocrationem v. Αὐτομαρτυρεῖν.

4 Ἀκισσον λαός με, καὶ λαλήσω σοι. Psalm. xliix. 7.

5 Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς. Vide supra v. Διὰ τῶν μαχαιρῶν.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον π ἐστὶν ὕδαλι, πρὸς μεμετρημένην ἡμέραν ἀνάστημα ῥέον. ἔμετρεῖτο δὲ τὰ Ποσειδάωνι μίλι· ὡς δὴ τῆσφ ἠρανήζοντο οἱ μέγιστοι καὶ πρὸ τῆσφ μεγίστων ἀγῶνες. διέμετρο δὲ εἰς τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τὰ δίκωνι, τὸ δὲ τῷ Φόβηρι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσιν. ὅπου κεν πλεον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίῳ, ὅς μεμετρημένης ἡμέρας ὅτε μὲν χωρὶς ὕδατος Φησι γίνεσθαι τρεῖς ἀγῶνας, ὅτε δὲ πρὸς ὕδωρ.

Διὰ ἑ μέσση τείχεσ. τειχῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔσπε τῆ Βορείῃ, καὶ τῆ Νοτίῃ, καὶ τῆ Φαληρικῇ, ἀφ' ἑ μέσση τῆσφ παρ' ἐκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγχετο· ἔμνησιν δὲ καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρο. ἡ γεωμετρικὸν π εἶδος. Εὐνάπιος· Ὡς καὶ πνας ἀφ' ἑμέτροσ κεραίας κεχρησθαι ἢ γλαῦταν τοῖσ ἀνιτύποισ συμβολαῖσ τῆσφ ἀκίδων. Δείναρχος δὲ ἀφ' ἑμέτρον λέγει τὸ ἐλλειπὸν ἔσπε τῆ δικαίωσ μετρηθῆναι.

Διαμυσάμετρο. διορύξασ. Διαμυσάμετρο ἢ πᾶσαν ἢ ἔσπε τὰ κρῖσ τετα τῆ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πῖπυον ἔσπε. καὶ αὐτίσ· Ὁ Διαμυσάμετρο τὴν χόνα, τὴν ἐπ' αὐτῇ, ἐξφοδομένη τὸν κρημνόν.

Διαμῆσασ. ἀφ' ἑ κούφασ.

Διαμώμετρο. διεύζων. καὶ ἀφ' ἑ μώμετροι, ἀφ' ἑ σκάπτοισ, ζητέησ. Ὁ Θουκυδίδησ· Διαμώμετρο τὸν κάχληνα ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, ἔπιπον οἶον εἰκὸσ ὕδωρ. καὶ αὐτίσ· Οἱ δὲ ἐσκήνην ἐπὶ τῆσ χόνησ, ἀφ' ἑ μώμετροι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίρουσ.

Διαμνημονεύω. ἀιπαλικῇ σιωλάσσει. Οὗσ καὶ ἀφ' ἑ μνημονεύουσ κερταίον ὁ λόγος ἀφ' ἑ τὸ πλῆθος, καὶ πρὸσ ὄνομα διελθεῖν, παρεπήσασ.

Διαμπάξ. διόλασ. ἀφ' ἑ παντός.

Διαμπερέωσ. ἀφ' ἑ μπερέωσ. διόλασ διήκον. Ὁ δὲ διήκον αὐτίσ ἐπὶ π ὄρυγμα, ὃ ἀφ' ἑ μπερέωσ μὲν ἰσ ὄρυγμα μὲν ἐπὶ σταδίωσ λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ στατέρα τῆ ὄρυγμαλῆσ.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quaedam aqua, ad definitū diei spatium fluens: quae mense Poseidone mensurabatur, quod tunc iudicia de causis maximi momenti haberentur. Ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una aetori, altera reo, & tertia Iudicibus assignabatur. Videndum autem quid sibi velit Isaeus, cum ait, partibus diei ad clepsydram mensuratis, interdum sine aqua, interdum ad aquam causas disceptari.

Διὰ μέσση τείχεσ. Medius murus. Cum in Attica tres essent muri, Borealis, Australis, & Phalericus; medius inter utrumque dicebatur Australis: cujus & Plato meminit in Gorgia.

Διάμετροσ. Diameter. Instrumentum quoddam Geometricum. Eunapius: Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis & coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset. Dinarchus vero ἀφ' ἑμέτροσ vocat id, quod iuxta mensuram deest.

Διαμυσάμετροσ. Qui effodit. Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodisset, aquam multam & potui aptam invenit. Et iterum: Nive effossa & egesta, in ipso praecipitio viam munivit.

Διαμῆσαι. Dissiccare. Discindere.

Διαμώμετροσ. Metens. Et Διαμώμετροι. Effodientes. Quarentes. Thucydides: Glarea ad mare effossa aquam, ut credibile est, potabant. Et iterum: Illi vero tentoria in nive figebant, eam effodientes, & loca interjecta purgantes.

Διαμνημονεύω. Cum accusativo construitur. Commemoro. Quos singulatim commemorare & nominatim recensere multitudo vetat.

Διαμπάξ. Penitus. Prorsus. Semper.

Διαμπερέωσ. Penitus. Prorsus. Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad xxx. stadia penitus erat perfossus, & in altera parte exitum habebat.

1 Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον π ἐστ.] Haec Suidas descripsit ex Harpocrate: cujus interpretes doctissimos miror non adduxisse locum aliquem oratoris Graeci, in quo λέξισ proposita reperitur, & ad quem Harpocratio forte respexerit. Quod igitur ab illis praetermissum est, a me praestabitur. Demosthenes ἐν τῷ πρὸσ τὸν Πανθεῖ. pag. 215. Ὁσ ἢ ἀγῶνεσ καινῆσ, ὡσ πρὸσ δράμασ, καὶ τῆσ ἀμπερέωσ, πρὸσ ἀφ' ἑ μεμετρημένην ἡμέραν αἰρεῖσ δικάων. Wolfius male, vel saltem ambigue, ad praesentiam diem. Sensus est, ad clepsydram. Idem in oratione adversus Nicostratum pag. 725. Ἡμέρωσ ἢ ἑ πολλαῖσ ὕπερον εἰσέλθων εἰσ τὸ δικαστήριον πρὸσ ἡμέραν ἀφ' ἑ μεμετρημένην, &c. Et hic Wolfius in eundem lapideum impigit. Quoniam igitur πρὸσ ἀφ' ἑ μεμετρημένην ἡμέραν, sive, ad clepsydram, cause in Iudiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua flueret, etiamsi quaedam dicenda superessent. Hinc Demosthenes orat. i. contra Stephanum pag. 618. inquit: Πολλὰ εἰ ἔχον ἐπιπῶν εἶν ἡμέραν τὸ ὕδωρ ὄρω μοι. i. e. Cum multa habeam dicenda, non satis aqua restare mihi video. Huic autem aquae judiciali quidam erat praepositus, qui ἑσ ὕδωρ dicebatur, & forte ad id munus legebatur. Pollux lib. viii. cap. ix. sect. ult. Ἐπιμελητῆσ δὲ πησ κληρωτῆσ ἐξέμετρο, ὃσ σκαλεῖτο ἑσ ὕδωρ, ὃ παραφυλάττων τὴν ἰσότητην τῆσ κλεψύδρας. Hesychius: ἑσ ὕδωρ λαχῆν. Λαχῆνῆ πησ ὕδωρ παραμετρητῆσ τὸ ἐν ταῖσ δίκαισ. Suidas infra: ἑσ ὕδωρ. ἐν ταῖσ πρὸσ ὕδωρ δίκαισ ἐλάσσανεν ὃ ἐπιμελητῆσ σῆμροσ τέτων. Hic sub se alios habet in-nistros, κρηνοδύλακασ δίκτοσ, qui aquam ex fonte petitam in clepsydram infundebant,

ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum & contemptum habebatur, teste Suida infra v. Εἶσ ἑσ ὕδωρ, quem consule.
2 Ἐμετρεῖτο δὲ τὰ Ποσειδάωνι μίλι.] Vide infra v. Ποσειδάων.
3 Ὡσ δὴ τῆσφ ἐσ.] Lege, πρὸσ δὴ τῆσφ, (scilicet ὕδωρ) ut habet Harpocratio. Sensus enim est, ad aquam, sive ad clepsydram, majoris momenti causas olim peroratas & disceptatas fuisse. Vide Mauffacum ad Harpocratonem.
4 Διέμετρο δὲ εἰσ τρία μ.] Id expresse docet Aeschines in oratione contra Ctesiph. cujus locum adducit Petitus de Leg. Attic. pag. 109. quem vide.
5 Ἐπισκωπτῆσ δὲ τὸ παρ' ἑσ.] Hunc locum illustrare conatur idem Petitus de Leg. Attic. pag. 165. sed meo quidem iudicio ἑσ βροσπῶν, σῆμ ἑσπῶν.
6 Διὰ μίσση τείχεσ. τειχῶν ὄντων τ.] Ex Harpocrate.
7 Ἀπὸ] Hanc vocem tanquam superfluum delc.
8 Γεωμετρικόν.] Sic reposui ex 2 MSS. Paris. cum antea male legeretur γεωργικόν.
9 Διαμυσάμετροσ τὴν χόνα, τὴν ἐπ' αὐτῇ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. iii. cap. lv.
10 Θουκυδίδησ.] Lib. iv. cap. xxvi.
11 Ὁ δὲ διήκον αὐτίσ ἐπὶ π ὄρ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Iamblichō, Cod. xciv. pag. 237. ut Pearsonius recte observavit.

Διαμοιρωμένη. διαιρέσα, καὶ μερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνεσθαι. ἀντὶ τῆ ἀφραπιδᾶ, καὶ ἀφρῆϊ, καὶ διητῆϊ.

Διαμυλλαίνη. αἰσχρῶς φράσεις.

Οὗτ' ὅτ' δὲ διεμύλλαιεν, ὡς δὴ δεξίος. καὶ ἀφμυλλαίνην, τὸ ἀφμακᾶσθαι τοῖς χείλεσι. ἢ τὸ ἐδίειν, καὶ ἀφκόπειν, καὶ ἀφφρέφειν τὰ χεῖλη. Ἄεισοφάνης Φησί.

Διάνδιχα. διχᾶς.

Διανειεύκαμν. ἀντὶ τῆ ἐπερᾶνθημν.

Διανεύουσα. ἀφκολυμβήσασθαι. Καὶ ἀφνεύουσα ἐθελήσαντες, ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανείμα. μερίσαι.

Διανηξάμν. ἀφκολυμβήσας.

Διανίζετασθαι. ἀφνίπτεσθαι. καθαρίζεσθαι.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διωθισμάσθαι.

Διανοῖσθαι. ἢ τῆτο ἐνέργειά ὅτι καὶ διέξοδ' ἢ ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ διωατὸν εἶναι. ἀφνοῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ, ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ ἀφνοῖσθαι, ἐν π ἀφνοῖται. ὡς γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλὰς λόγους. ἔγω ἀφνοῖσθαι ἅμα πολλὰ. λόγ' ὅτι γὰρ πῖς ἢ ἀφνοῖα, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' ἑαυτῆς λεγέσθαι.

Διάνοια Εὐριπ. ἐπὶ τῆ ῥᾶσα μελαβαλλομένων καὶ ἀφαισθημάτων ἀνθρώπων.

Διάνοια. ἔστι ἐν τῷ Δόξᾳ.

Διανθία πληγῆ. Τῆ γὰρ ἀεὶ τῆ βραχίονα τραυμασί' ἀφθία πληγῆ καταβαρῆσθαι, κατεξανέστη τῆ ἀλγηδόνων.

Διανυδιῶσθαι. τελειωθῆσθαι.

Διαξάνειν. ἀναρεῖν. ἀφκόπειν. Ὁ δὲ ἐάλω, καὶ ἐμελλεν ὁ δῆμ' ἀφξάνειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἶασεν αὐτὸν γινῆσθαι γῆς ἀπέναι. Καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ φόνος ἐργασάμν' ἐναγῆς, καὶ ἀφρῆξας καὶ ἀφξίμιας τῆς νόμους, καὶ τῶ ἀνδρῶν ἀπειπάμν' φύσιν, καὶ γῆμας ἀφύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκείνους γάμους.

Διαξίνασθαι. ἀφλῶσθαι. Ἄεισοφάνης. Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς ἀφξίμιασθαι. τῆ γὰρ ἐλέων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχαῖς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημῆμασθαι καὶ ἐπὶ πλῆσιν, ἀφλύσθαι ὁ μαλλός. ὡς ἐκάπερον ἔβ' καὶ τὰς κορυφὰς τῆ ἐλεῖ πεπιλημῆμασθαι ἐν τῷ πρόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῆ πονηρῶν σιωσιμῶν τοῖς πρᾶγμασι ἀφλύσθαι τῆ.

1 Οὗτος δὲ διεμύλλαιεν, ὡς δὴ δεξίος.] Hæc sunt verba Aristophanis ἴσθαι pag. 524. (359. Ed. Bas. P.)

2 Διανεύουσα] Male Hesychius ἀφνεύουσα; pro quo vir doctus scribendum suspicatur ἀφνεύουσα: sed fallitur. Vera anim lectio est ἀφνεύουσα, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a πᾶσι deducitur πᾶσι, & ῥῶ, ῥῶσι; sic a νέω, νο, fit νέου, & νέουσα, & adiecta præpositione ἀφνεύουσα.

3 Τῆτο ἐνέργειά ἔστι καὶ διέξοδ' ἢ ψυχῆς.] Hæc descripta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima.

4 Γῆμας ἀφύτους πῆ ἀφ. ἐκείνους γάμους.] Fragmentum hoc amplius ex ipso Suida supra v. Ἄφύτους.

Διαμοιρωμένη. Dividens & partiens. Vel de fato suo conquerens.

Διαμυδαίνεσθαι. Saltu superat. Diffluit. Percolat.

Διαμυλλαίνη. Turpiter te geris. [Distortis labris derides.] Hic vero alios deridebat, tanquam cateris peritior esset. Aristophanes. Διαμυλλαίνειν est distortis labris deridere. Vel, edere, & discindere, & labia distorquere.

Διάνδιχα. Bifariam. In duas partes.

Διανειεύκαμν. [Nando] trajecimus.

Διανεύουσα. Enatare. Natando trajicere. Cum autem [annem] nando trajicere vellet, propter pondus armorum submersi fuerunt.

Διανείμα. Distribucere. Dividere.

Διανηξάμν. Qui enatavit.

Διανίζεσθαι. Abluitur. Lavatur. Purgatur.

Διανθίζω. Flores colligo. Et διωθισμάσθαι, variis coloribus pictas.

Διανοῖσθαι. Cogitare est animæ actio & digressio. Nam fieri quidem potest, ut multa scias: sed fieri nequit, ut multa simul cogites. Quisquis enim cogitat, de una quadam re cogitat. Quemadmodum enim fieri non potest, ut quis de multis rebus simul loquatur: sic nec multa simul cogitare quis potest. Cogitatio enim est quadam oratio animæ secum loquentis.

Διάνοια Εὐριπ. Animus Euripus. Dicitur de hominibus levibus & inconstantibus.

Διάνοια. Cogitatio. Mens. Vide in voce Δόξα.

Διανθία πληγῆ. Adverso ictu. Cum enim vulnus adverso ictu brachio inflictum eum gravaret, doloribus fortiter restitit.

Διανυδιῶσθαι. Confectum esse. Perfectum esse.

Διαξάνειν. Interficere. Difficere. Illum autem, cum captus esset, populus dilaniaturus erat. Ille vero id non permisit, sed eum in aliam regionem abire sivit. Et iterum: Ille vero cum nefarias cedes perpetrasset, legesque violasset & rupisset, & ab humana natura descivisset, infaustas nuptias nullis sacris litatis celebravit.

Διαξίνασθαι. Dissolvere. Aristophanes: In principijs dissolvere. Lanarum enim vellera habent principia & capita conglobata: quæ si vellantur, & vellus dissolvitur. Utrumque igitur significare vult Aristophanes, & capita lanæ conglobata in vellere, & capita malorum hominum, iisque patrocinantium, dissolvenda esse.

5 Ἄεισοφάνης] *Lysistrata* pag. 837. unde locus hic ita ampliandus est:

Καὶ τῆς γε σιωσιμῆμασθαι τῆτος, καὶ τῆς ἀλγηδόνων ἐαυτῆς, Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς ἀφξίμιασθαι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπέναι. In priore versu pro ἀλγηδόνων in codice MS. Isaacii Vossii, in quo *Lysistrata* Aristophanis cum veteri Scholiasta inedito continetur, legitur πλῆσιν; quam vocem Scholiasta ille exponit ἀλγηδόνων: unde suspicor Aristophanem scripsisse πλῆσιν, sed ejus loco ἀλγηδόνων ex Scholiis in textum postea irrepsisse.

6 Τῶν γὰρ ἐλέων οἱ μαλλοὶ.] Hæc descripta sunt ex modo laudato Scholiasta inedito in *Lysistrata*, cujus apographum ex codice Vossiano penes me habeo.

Διαωχθῆναι. ἐνδελέχεια.

Διαπαρθενῦσαι. μυλιῶα παρθῆα. ἐλέγχο δὲ ἔτω καὶ τὸ παρθενόφῃσαι, καὶ ἀφφυλάξαι παρ-
θένον.

Διαπαθαλδύθῃσι² χαμαί. ἀπὸ τῆ τὰς βύσσας ἀφελώντων. σημαίνει δὲ τὸ διεθλῶν καὶ ζῆλῶν ὅπι-
μελῶς. ἢ ἀπαθαλδύθῃσι, ἀντὶ τῆ ἐκλάθῃσι χα-
μαί. τὰς γὰρ βύσσας ἐκλείωντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ
σωάγῃντο ἢ σφέλλωντο ἐκ τῆ τῆ ἡλίου καύσεως, καὶ
τὰ ἄκρα πατάλοισι καὶ κρηνοῖσι, ἐκλείωνσι.

Διαπεπαρθενῦσθαι. ³ πετμῆσθαι τῆ μίξῃ.

Διαπεποιημένης. κελορθαίσις.

Διαπερῶνάσις. ἀφελότησας.

Διαπερῶσαι. τελειῶσαι.

Διαπεσῶσις. ἀπὸ τυχῶσις. ⁴ Ἐδοξεν ἔνι αὐτῷ ἐ-
πισηλῆς ἔχειν ἡ κοινῶσαι αὐτοῖσι τῆς πράξεως, καὶ
ἀφπεσῶσις καὶ σιωπῆλαδῆσις τῆς ἐπιβελῆς. καὶ
ἀφπίπῃων, ἀπὸ λυγῶων.

Διαπέσοιμι. οἷον ἀφμαρτήσοιμι τῆς ἐλπίδος.
⁵ Ἀεισοφάνης. ⁶ Εἰ μὴ σ' ἀπολέσοιμι, εἴ π' ἔμῶν ψευ-
μάτων ἐνείη, ἀφπέσοιμι πανταχῆ.

Διαπεφάνηκεν. ἀντὶ τῆ ἐσχάτῃ καὶ τελευταίῃ
Φωνῇ ἀφῆκε. τέτῃ, ἀπέθανεν. ὅτε δὲ λέγει, ὅτι
ἀφπεφάνηκε δὲ τέτῃ ἔδῃ εἰς. πρὸ τῆς ὁμοιότητος τῆ
τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν Φησὶν ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινώμεν⁷ αἰεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ⁸ ὡς πρὸς πρῶτον
κίαν. ὡσεὶ ἔφη, ἀφπίνωμεν αἰεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ὁ δὲ
εἶπε, ἀφπεινώμεν. οἱ γὰρ πότοι χαμῶντος πρὸς τὸ
πῦρ γίνονται. εἴρηκε δὲ ἔτω ἀφ τὸν λιμὸν. τέτῃ,
ἐσχάτως πεινώμεν, ὅτε καὶ τὰ ἰμάτια ἀποδύμενοι
καθιζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ ἀφ τὸ ῥίγος. ἢ ἀφ-
πύρας καὶ ἐκτόπος πεινώμεν. ὁ καὶ βέλλιον.

ad ignem sedeamus propter frigus. Vel, vehementissime & supra modum esurimus: quod
& melius.

Διὰ πείρας συχνῆς. ἀντὶ τῆ, κατ' ἀκρίβειαν.
Τέτον⁹ ἐπίταγμα ἀφ πείρας συχνῆς μάλα, τὴν τε
ἀγαθοῦσιν πρῶτον πρῶτον ἀφβελήμενον, καὶ τῆ πα-
τρὸς ἢ πολὺ τι λιπώμενον καὶ τὴν βύσβῃ πρῶτον
μῖαν.

Διαπειρωμένη. ¹⁰ ἀπὸ πείρας ποιωμένη. Ὁ δὲ ἐξώρ-
κισεν αὐτῷ, εἰ ταῦτα ἔπας ἐγνανθῆα λέγει, ἢ ἀφ-

Διαωχθῆναι. Commoratio diuturna.

Διαπαρθενῦσαι. Virginem vitare. Item, vir-
ginem alere & custodire.

Διαπαθαλδύθῃσι χαμαί. Humi clavis disten-
deris. [Apud Aristophanem de Agoracrito
dicitur: per translationem ductam] ab illis,
qui pelles extendunt. Significat autem scruta-
ri & studiose quarere. Aliter. Διαπαθα-
λδύθῃσι, humi pellis instar clavis exten-
deris. Pelles enim, ne ardore Solis corru-
gentur aut contrahantur, humi extendi solent,
clavis in extremis earum partibus defixis.

Διαπεπαρθενῦσθαι. Stupratam esse. [Quasi
dicas,] coitu divisam esse.

Διαπεποιημένης. Bene elaborata.

Διαπερῶναι. Qui trajecerunt. Qui trans-
fixerunt.

Διαπερῶσαι. Perficere. Ad finem perducere.

Διαπεσῶσις. Ad irritum cadentis. Videba-
tur igitur res periculo non vacare, si con-
spirationis illius particeps fieret, sive insidiae
ad irritum cecidissent, sive ad speratum finem
perductae fuissent. Et ἀφπίπῃων, spe & voto
excidens.

Διαπέσοιμι. Spe frustrer. Aristophanes:
*Nisi te perdam, si quid modo fraudis & men-
dacii mihi restat, spe mea penitus frustrer.*

Διαπεφάνηκεν. Extremam & ultimam vocem
emisit. Id est, mortuus est. Quum vero
[Scriptura] dicit: *Horum vero nullus ἀφπε-
φάνηκε, i. e. discrepat, id de consensu qua-
tuor Evangelistarum Chrysostomus intelligit.*

Διαπεινώμεν αἰεὶ πρ. *Semper ad ignem esuri-
mus.* Praeter expectationem hoc [ab Aristo-
phane dictum est:] quasi dixisset, *ad ignem
semper potamus.* Computationes enim hic
ad ignem fieri solent. Propter famem
autem [qua Athenienses tunc laborabant,]
Comicus ista dixit. Id est, maximam fa-
mem sustentamus: adeo ut vestibis carentes

Διὰ πείρας συχνῆς. Crebra experientia. Hu-
jus optimum vitae institutum crebra experien-
tia exploratum habeo, cognovique, eum, quod
ad studium pietatis attinet, patre non multo
inferiorem esse.

Διαπειρωμένη. Periculum faciens. Explorans.
Tentans. *Ille vero jurejurando eam adegit,*

1 Διαπαρθενῦσαι] Hesychius habet ἀφωχθῆναι. Uterque forte respexit ad 1. ad Timoth. vi. 5. ubi hodie quidem legitur παρθενῦσαι: at Beza annotat, in antiquis codicibus se ἀφπαρθενῦσαι reperisse. Theophylactus tamen vulgatam lectionem παρθενῦσαι agnoscit.

2 Διαπαθαλδύθῃσι χαμαί.] Haec sunt verba Aristophanis Equit. pag. 309. (209. Ed. Basl. P.) ubi confer veterem Enarratorem, cujus scriptura Suidas hic compilavit.

3 Τετμῆσθαι τῆ μίξῃ] Vide quae diximus supra ad vocem Διακρησῆσθαι.

4 Ἐδοξεν ἔνι αὐτῷ ἐπισφ.] Hoc fragmentum Valefius ad Polybium refert.

5 Ἀεισοφάνης] Equit. pag. 329. (228. Ed. Basl. P.)

6 Ὅτι δὲ λέγει, ὅτι ἀφπρ.] Haec videntur referenda esse ad

locum illum Numeror. xxxi. 49. Καὶ ἔδῃ ἀφπεφάνηκεν εἰπὶ αὐτῶν ἔδῃ εἰς.

7 Διαπεινώμεν αἰεὶ πρὸς τὸ πῦρ] Apud Aristophanem Acharnens. p. 407. locus hic Dorica dialecto sic expressus est: Διαπεινώμεν αἰεὶ πρὸς τὸ πῦρ. Megarensis enim aliquis ibi loquens introducitur, qui Dorica dialecto utebatur.

8 Πρὸς πρῶτον κίαν. ὡσεὶ ἔφη, ἀφπρ.] Haec sunt verba Scholasticæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

9 Τέτον ἐπίταγμα ἀφ πείρας συχνῆς μ.] Haec sunt verba Damascii de Asclepiodoto Philosopho, ut dicimus ex ipso Suida supra v. Ἀσκληπιοδότος.

10 Διαπειρωμένη. ἀπὸ πείρας ποιωμένη.] Locum hunc auctoritate duorum MSS. Paris. supplevi & a capite reposui, qui in prioribus Edit. omiſſa voce ἀφπειρωμένη. cum articulo precedenti, invito prorsus & reclamante sensu, conjunctus est.

πρωμωρή αὐτῆ. ἢ δὲ ἄμωσεν, ἢ μὲν τὰ ἔνε καὶ
Φρονεῖν πάντα, καὶ λέγειν ἀεὶ αὐτῆ.

Διαπίυηκίσα. ἔξαπαῖσσα. Πρωήκω γὰρ οἱ δε-
χᾶοι Ἀττικῶι τ' εἰ. τῶι τειχᾶν ὠραθητιῶ κό-
μιω. καὶ τὸ Φωνάκισα πνὲς ἀπὸ τῆς εἰρησῆς λέ-
γουν.

Διαπιηκίσα. τὸ ἀπαῖσα. ἀπὸ τ' πιηκῶν.
Φιλοπαραμυνησῶν γὰρ τὸ ζῶον.

Διαπλέκη. ἀσποικίλλη. ἀσπῆγαν. Ἰασιφά-
νης Ὀρσοι. Εἰ μετ' ὀνήσαν τις ὑμῶν βέλεϊ) ἀσ-
πλέκη ζῶν ἰδέας, τὸ λοιπὸν ἄς ἡμᾶς ἴτω.

Διαπληκίζον). ἀσμάχον).

Διαπλάσας. ἀσπλεύ(ας. διελθῶν.

Ἔσ' σὺν ἀσιδᾷ

Πάντα ἀσπλώ(ας, καὶ σὺν ἑρώε βίον.

Διαπνῆν. τὸ ἀσπνῆν καὶ πέρθεσθαι. ἀσχημέν-
περον τῆ ἀσπφορεῖν.

Διὰ πολλῆ χρόνου.

Ὁ' γὰρ γέρον, ἄς ἔπι ἀσπ' πολλῆ χρόνου,

Ἦκωσέ τ' αὐτῆ, ὠραθητιῶ τῶ παραμῆ,

Ὀρχέων) τῆς νυκτὸς ἔθεν παύει)

Τ' ἀσπᾶν' ἐκεῖν, οἷς Θέσις ἠγωνίζετο.

Διαπονεῖν. ἀσκειῶσθαι.

Διαπορηθέντες. ἀσπορηθέντες.

Διαπορεῶ. ἀσπορησῶ. ζητῶ. ἀμφιβάλλω.

Διαπορεία. ἢ ἀσπορησις. ἀσπορεία δὲ, ἢ ἀμ-
φοβολία.

Διαπορημένω). ἀσπορημένω). ἀσπορησῶ).

Διαπορημένωσαν. ἀσπορησάσαν. ἀσπορησάντων.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατὰσκαθασάμενον.

Διατρέπην. ἀσφαινεῖσθαι ἀσφείρον.

Διατρέπης. ἐκδιλ(σ). ἐπίσημ(σ).

Διατρέψα. ἀσφῆν. πελειῶ.

Διαφύσον. ἀσπ' παντὸς ὁ δέξιν. μέγα. ἐξάκω-
σιν. ἀσβόησον.

Διαπυθάνει). ἐρώει).

Διαπυρώτα(σ). ὁ θερμὸς.

Διάρα. ἀσφῆνας τὸ ὄμμα εἰς ἕρανόν.

Διασφῆνον. Ὡς ὄρα εἰκὸς τε αὐτὸν ἀσφῆνον
βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀνιβλέψαι χρυσίω. τῆν ἄν-
την εἶν.

1 Διαπίυηκίσα] Sic etiam Hesychius. At Etymologns scribit
ἀσπικίσα, & πῆλη: quod praestat.
2 Φιλοπαραμυνησῶν] In Edit. Basileensi & Genevensi legitur
φιλοπαραμυνησῶν: quam lectionem etiam agnoscit Etymologus.
At MSS. Paris. & duae antiquissimae Edit. Mediolanensis & Al-
dina, exhibent φιλοπαραμυνησῶν: quam lectionem in hac Edit.
secutus sum: quamvis nec alteram sensus atpernetur. Vide etiam
infra v. Πιηκῶν, ubi itidem φιλοπαραμυνησῶν legitur.
3 Ἰασιφάνης Ὀρσοι] Pag. 576. (597. Ed. Bas. P.) ex quo lo-
ci hujus metrum supplendum est.
4 Ἔσ' σὺν ἀσιδᾷ πῆλη ἀσπῆ.] Verba haec sunt pars Epigram-
matis in Anacreontem, quod exstat Antholog. lib. III. cap. XXI. p. 399.

ut affirmaret, utrum ex animi sententia haec
diceret, an vero, ut ipsum exploraret. Illa
vero juravit, se non aliter sentire ac loquere-
tur.

Διαπίυηκίσα. Decipere. Fallere. Πρωήκω
enim veteres Attici appositiuam comam vo-
cant. Et Φωνάκισα quidam inde dictum a-
junt.

Διαπιηκίσα. Ludere. Ductum est a simiis.
Animal enim istud maxime est curiosum.

Διαπλέκη. Implicare. Degere. Aristopha-
nes Avibus: Si quis vestrum cum avibus de-
gere vult; ut suaviter in posterum vivat, ad
nos veniat.

Διαπληκίζον). Dimicant. Pugnant.

Διαπλάσας. Qui navigando trajecit. Qui
emensus est. [Qui transegit.] O qui vitam
omnem in cantu & amoribus traduxisti.

Διαπνῆν. Idem quod ἀσπνῆν, i. e. crepitum
ventris emittere. Honestius autem sic dicitur,
quam ἀσπφορεῖν.

Διὰ πολλῆ χρόνου. Multo tempore interjecto.
[Aristophanes:] Senex enim, post longum tem-
poris intervallum bibens, & tibiam audiens, su-
pra modum re ista letus, tota nocte saltare
non desinit saltationes illas veteres, quibus
Thespis certabat.

Διαπονεῖν. Laboribus exerceri.

Διαπορηθέντες. Dubitantes.

Διαπορεῶ. Dubito. Quaro. Ambigo.

Διαπορεία. Transitus. Διαπερία vero, du-
bitatio.

Διαπορημένω). Transportatur. Transvehit-
tur. Trajicit.

Διαπορημένωσαν. Transportaturus. Trajecturus.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. Qui libertatem a-
licui peperit. Libertatis auctorem.

Διατρέπην. Excellere. Inter aliquos praestare.

Διατρέπης. Insignis. Eximius. Excellens.

Διατρέψα. Perficit. Conficit.

Διαφύσον. Quod per omnia penetrat. Ma-
gnum. Quod procul audiri potest. Clarum.
Celebre.

Διαπυθάνει). Percontatur. Interrogat.

Διαπυρώτα(σ). Maxime calidus.

Διάρα. Qui oculos in caelum sustulit.

Διασφῆνον. Quia verisimile non videbatur,
eum fixis & torvis oculis aurum aspexisse: sed
contra potius, &c.

5 Ὁ γὰρ γέρον, ἄς ἔπι ἀσπ' πολλῆ.] Quatuor hi senarii leguntur
apud Aristophanem Thespis pag. 525. (364. Ed. Bas. P.)
6 Τ' ἀσπᾶν' ἐκεῖν, οἷς Θέσις ἠγωνίζετο.] De saltationibus Thespidis
vide eruditissimum Bentleyum in Dissertatione de Phalaridis Epi-
tulis pag. 264. 265.
7 Ἰασιφάνης] Sic recte legitur in 2 MSS. Paris. cujus loco prio-
res Edit. vitiose exhibent Ἰασιφᾶν.
8 Δέξιν] Male. Scribendum enim est δέξιόν: quam lectionem
in versione expressi. Pari modo, quod omnes moneo, emendandus
est Hesychius voce Διαπορησῶν, apud quem idem mendum
reperitur.

Διάρρηται. πῆ μὲν, λευκοί πῆ δὲ, μέλανες. ἼΑλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφράδεις· ἕτεροι ξανθοί, καὶ Διάρρηται σῆτη.

Διαρροῦσαι. Διαρροῦσαι.

Διαρρέουσα. Τρυφή.

Διαρρέειν. Διαρροῦσθαι. χαυνῶσθαι. Οὐ Διαρρέει πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τῆς, ἕφρημίας γεραιεῖ).

Διαρρήδην. σαφῆς. Φανερός. Διαρρήδην ἀπειπῶν, μῖτε μάχην συνάπην, μῖτε περαιοτέρω ἰεῖα, μῖτε ἄλλο ἀράπην μηδέν.

Διαρρήζουσαν. αἰπαλική. Διαρροῦσθαι.

Διαρροῦσθαι. Διαρροῦσθαι.

Διαρροῦσθαι. Διαρροῦσθαι. Αἰλιανός· Ὁ δὲ, ἔ γ' ἔλκλυθ' ἐπὶ τὰ ἔνδον, ὑφ' ἡδῆ, καὶ τὴν ἐλπίδα ὑφ' ἧ παρ' ἡμῶν ἐλάμβανεν ἐς τὸ κρείττον, καὶ ἐπὶ μᾶλλον τῆς πολιορκίας Διαρροῦσθαι ἐκεκατέρεθ'.

Διάρρημα. Πολύβιος· Ἄμα δὲ πρὸς τὸν Διόδοτον πλῆθ' καὶ πελάγειον διάρρημα λίαν ἐβρυῶς ἐκαίοντο οἱ Καρχηδόνιοις ἢ πόλιν. Καὶ αὐτῶν· Ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς χάρακος ἐπὶ θαλάσσιον ἐκατὸν εἴκοσι στάδια. τὸ δὲ διάρρημα βραχὺ πλῆθ' ἔ. καὶ Διάρρημα τὸ ἄδύλοτις καὶ συνεχῆς τῆς ἐπιφάσεως. Καὶ αὐτῶν· Εἶδον ὅτι γεραιωμένως τῆς θαλάσσης Διαρροῦσθαι Διάρρημα τῆς Βυζαντίας ἕως Καρχηδόνος.

Διάρρημα. τὰ παρ' ἡμῶν ῥωπῆα.

Διάρρημα. ἔπαρσις εἰς ὑψος. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες ἐς τὰς χεῖρας, τὴν Κελίαν ἀπαράπτες ἐπέπιναν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ Διαρροῦσθαι αὐτῶν μάχην· ὅθεν ἐπὶ ἴδιον Γαλατικῆς χεῖρας, Διάρρημα τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχον.

Διάρρημα. κυρία, ἀντὶ τῆς Διαρροῦσθαι. καὶ τὸ Διάρρημα, ἐπὶ τῆς ἀνακρεμάσεως.

Διάρρημα. τὸ ἐξαπατῆσαι. ἔπαρσις Μένανδρος· Διαρροῦσθαι δὲ, Διάρρημα τῆς, ἀναπλάσαι, κατὰρροῦσθαι. Διαρροῦσθαι γὰρ, πλάσαι, καὶ τελῶν. Διαρροῦσθαι δὲ, τὸ κρεμάει.

Διάρρημα. ἢ Διαρροῦσθαι. Εὐτελής Διαρροῦσθαι Χειρὸς γεραιός.

Διάρρημα. ὄμοια.

Διάρρημα. ἐξαπατῆσαι. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνησι Διαρροῦσθαι, ἔδεν δὲ ἦπτον οἰόμενοι εἶναι διεξυλίσσασθαι τὸν χῆρον. Καὶ αὐτῶν· Πολλαχόθεν ἀποβουλομένοις χεῖρας, ἵνα Διαρροῦσθαι τῆς δόξης ἢ τῆς ἀφ' ἧς ἐπὶ τὸν ὀπίσθιον, μηδεμίαν αἰσθησὶν λάβωσι ἢ ὑφ' ἧ κεφαλῆς. καὶ Διαρροῦσθαι, τὸ κρεμάει. καὶ Διαρροῦσθαι, κατὰρροῦσθαι.

1 ἼΑλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μιλ.] Locus hic ita scribendus & distinguendus est:

ἼΑλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφράδεις· ἕτεροι δὲ ξανθοί, καὶ Διάρρηται σῆτη. Sunt enim duo Scanzotes, quos ex Babrio Suidam descripsisse non dubito.

2 ἼΑλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μιλ.] Kuhnii ad Fragmenta Aeliani rescribendum censet ἐλαττωθῆναι· cuius conjecturam probo.

3 Πολύβιος.] Lib. x. cap. viii. ut Jacobus Gronovius observavit.

4 Καὶ συνεχῆς τῆς ἐπιφάσεως.] Locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi, qui in prioribus Edit. pessime sic legitur: Καὶ συνεχῆς

Διάρρηται. Partim albi: partim vero nigri. Sed vestrum alii sunt nigri, alii cineracei, alii flavi, alii albi pectoribus.

Διαρροῦσαι. Perdere. Corrumperere.

Διαρρέουσα. Luxu diffluens.

Διαρρέειν. Diffluere. Diffundi. Laxari. Cujus nomen celebre est, & longe lateque diffusum.

Διαρρήδην. Claris & disertis verbis. Palam. Manifeste. Cum diserte interdixisset, ne pugnam committeret, neve ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret.

Διαρρήζουσαν. Diffringemus. Dirumpemus.

Διαρροῦσθαι. Qui formavit. Qui expressit.

Διαρροῦσθαι. Fortiter. Largiter. Copiose. Aelianus: Ille vero (non enim illum latebat, quod in urbe acciderat) valde gaudebat, & meliora omnia de presentibus sperabat, & multo magis in obsidione strenue perseverabat.

Διάρρημα. Trajectus. Transitus. Polybius: Simul etiam urbs haec Carthaginensibus opportuna erat, sive navigare ex Africa, sive mare trajicere volentibus. Et iterum: Nam a vallo usque ad mare erant centum & viginti stadia: trajectus vero paulo major LX. stadiis. Hinc cum nox esset obscura, facies continuo ardebant, ad lucem navigantibus praebendam. Et iterum: Vidi fretum a Byzantio Chalcedonem usque ponte stratam.

Διάρρημα. Fer arbusta: quae apud nos ῥωπῆα vocantur.

Διάρρημα. Elatio in altum. Polybius: Romani vero, cum cominus pugnare coepissent, usum armorum hostibus ademerunt, facultate ablata gladios ad casum ferendum attollendi, qui proprius est Gallorum pugnandi modus, quoniam gladii illorum mucrone carent.

Διάρρημα. Proprie, in altum tollo. Et Διάρρημα, suspendere.

Διαρροῦσθαι. Decipere. Fallere. Sic Menander. Διαρροῦσθαι vero, per i, formare, fingere, perficere. Διαρροῦσθαι enim significat, fingo, perficio. Διαρροῦσθαι vero, suspendo.

Διαρροῦσθαι. Formatio. Christe, qui in vili utero formatus, & ex eo natus es.

Διαρροῦσθαι. Ruit. Impetu fertur.

Διαρροῦσθαι. Qui decipitur. Hercules vero, quamvis vestigia eum deciperent, locum tamen illum perscrutari statuit. Et iterum: Velites undique laceffere eos jusserunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte ipsos invaderent, averterentur a sensu eorum, qui capitibus ipsorum imminebant. Et Διαρροῦσθαι, suspendo. Et Διαρροῦσθαι, perfectorum.

τ ἐπιφάσεως: ex qua lectione Portum nullum sensum elicere potuisse non miror.

5 Καρχηδόνος.] Scribendum esse χαλκηδόνος: sensus loci huius clamat.

6 Διάρρημα.] Recte monuit Pearlonius, repositum hic Suidam ad locum illum Homeri II. 4. v. 122.

— Πεδίοιο Διάρρημα πυκνόν. Ubi Scholiasta: Διάρρημα. Διάρρημα δὲ οὐστὸν ἐ ἡμερῶν πόποι.

7 Πολύβιος.] Lib. II. cap. xxxviii.

8 Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνησι Διαρροῦσθαι.] Fragmentum hoc legitur apud Dionysium Halicarnasensem lib. I. pag. 31. ut Portus etiam monuit.

9 Διαρροῦσθαι.] Scribe, Διαρροῦσθαι.

Διάρροια. πάθη τῶν ἐν τῷ γαστρῷ. τρεῖς δὲ εἰσι πάθη, βρογχίτις, κραιώσα, διάρροια. ἢ μὲν ἐν βρογχίτι, μέγιστος πόνος τῆς σάμαλι. ἢ δὲ κραιώσα, πυρετός σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειῖται δὲ τῆτο τῶν καταβροχίτι τὰ ὄτια, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἢ μὲν ἐν διάρροιά ὅτιν ἀφροσύνη. τὴν δὲ κραιώσαν οἱ νομῆες ἐγγυμαπίζουσι. τῆς δὲ βρογχίτις, αἰετῆται τὰ σποκίπτα ἢ σαρκιδίαν.

Διαρροῖαν. Φασιγῶν.

Διασαλακώσασαι. Ἐξοφάνης. Ἐξοφάνης.

Ὡδὶ πρεβάς πρυφῶν π σαλακώσασαι.

Σαλακώσασαι γὰρ ἐκάλον τὴν σαλακώσασαι. ἀπὸ τῆς σαλακώσασαι, ὅ ὅτιν ἀβροῦς βαίνειν, καὶ οἰνῶν ἰσχυρῶν τὸν σάλαν. οἱ δὲ νεώτεροι σαλακώσασαι ἢ σαλακώσασαι ἐπὶ τῆ αὐτῆ τάτησιν ἀδιαφροσύνας.

deductum est. † Recentiores vero inter σαλακώσασαι & σαλακώσασαι nullum significationis discrimen statuunt.

Διασαφινίζω. τὸ τῆ γλώττης ἀκριβῶς.

Διασαφῆσαι. ἐρμηνεύσασαι.

Διασαφῆσαι. ἀπὸ τῆ φωτίζουσας. Σελίνης τὸν ζῶφον σαλακώσασαι.

Διασειῶν τὴν ὑπερβύνας, εἰ πέπαι, ἢ μὴ πέπαι. ἀπὸ τῆ ἀπλῶς καὶ ῥαδίως σαλακώσασαι διωάμεν. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῆ σαλακώσασαι κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἐξοφάνης. ὡς ἐν ἐπὶ τῆ σαλακώσασαι, ἐν μὲν τῆ σαλακώσασαι ἐπὶ ἀφροσύνης καὶ φασίαν ἐν δὲ τῆ σαλακώσασαι ἀφροσύνης. ἔγω φησὶ καὶ ἐπὶ τῆ σαλακώσασαι ὁ Κλέων διαλογίζετο καὶ διέκρινε, τίς ἐπιπλάσασαι σαλακώσασαι, καὶ τίς σαλακώσασαι καὶ δυσκαλαμάσασαι. ἀπὸ τῆ σαλακώσασαι, πένης ἢ πλάσασαι, ἐνέμενε τῆ σαλακώσασαι ὡς ἐπὶ σάλαν.

Διασειῶν. ὁ εἰκόσασαι ὀνομάσασαι οἱ σαλακώσασαι παρὰ τὸ κινῶσασαι καὶ σαλακώσασαι ὡς ἐπὶ σαλακώσασαι, εἴτα βάλλασασαι, ἵνα ἀκακώσασαι μᾶλλον ὦσι.

Διασήφω. σαλακώσασαι. ἀπαλείφω. ὡς ἐπὶ σαλακώσασαι.

Διασηκῶσασαι. βασιλῶσασαι ἐ τὸ ἀφροσύνη διλοῖ ὡς ἐπὶ τοῖς Ἀττικῶσασαι, ἀλλὰ τὸ σαλακώσασαι, καὶ σαλακώσασαι, καὶ σαλακώσασαι τῆ σαλακώσασαι ὅλασασαι.

Διάσημο. ὁ λαμῶσασαι. καὶ σαλακώσασαι.

1 Διαφροσύνη] Imo, σαλακώσασαι.
 2 Ἐξοφάνης] Ἰσχυρῶν, pag. 514. (353. Ed. Baf. P.) ad quem locum vide Scholiastam, qui lectu digna habet.
 3 Σαλακώσασαι, ὅ ὅτιν ἀβροῦς β] Conter Etymologum v. Διασαλακώσασαι.
 4 Σαλακώσασαι] Etymologus rectius habet σαλακώσασαι.
 5 Οἱ δὲ νεώτεροι σαλακώσασαι ἢ σαλακώσασαι. ἐπὶ τῆ αὐτῆ τάτησιν. ἰδὲ σαλακώσασαι.] Hæc non pertinent ad vocem σαλακώσασαι, sed alibi collocanda sunt.

6 Διασειῶν τὴν ὑπερβύνας, εἰ πέπαι, ἢ μὴ πέπαι] Hic locus est mutilus & interpolatus, qui ex Aristophane in Equit. pag. 301. (203. Ed. Baf. P.) sic scribendus est:

— Πίπασαι τὴν ὑπερβύνας, σαλακώσασαι, ὅσας αὐτῶν ἀφροσύνησιν, ἢ πέπαι, ἢ μὴ πέπαι.

7 Ἀπὸ τῆ σαλακώσασαι ἐ σαλακώσασαι.] Hæc, & quæ sequuntur, mire sunt confusa & mutilata, quæ in integrum restitui debent ex Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis.

8 Διασηκῶσασαι] Intellige σαλακώσασαι. Æschines orat. contra Ti-

Διάρροια. Ventris profluvium. Est morbus porcorum. Tres autem sunt morbi, βρογχίτις, κραιώσα, & διάρροια. Ac βρογχίτι quidem parti tantum alicui corporis propria est. Κραιώσα vero est febris cum capitis dolore: cujus indicium sunt aures demissæ, & oculi languidi. Ex his διάρροια sanari non potest. At κραιώσαν fulbulci liquorum infusione curant. In morbo βρογχίτι vero putrefactas carnes refecant.

Διαρροῖαν. Diffluxisse. Periisse.

Διασαλακώσασαι. Delicias facere. Molliter incedere. Aristophanes: *Huc progressus delicias fac, & mollietatem tuam ostende.* Homines enim molles & deliciis diffuentes σαλακώσασαι vocabant, σαλακώσασαι, quod significat molli gradu incedere, & mobilem natem versare; quod σαλακώσασαι.

Διασαφινίζω. Lingua accurate & dilucide explicare.

Διασαφῆσαι. Interpretari.

Διασαφῆσαι. Illuminante. Illustrante. *Luna tenebras illustrante.*

Διασειῶν τὴν ὑπερβύνας. [Aristophanes:] *Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur, & observans, an quis maturus sit, an non.* [Scholiasta:] Sicut fructus maturos decerpere & edere licet, secus ac immaturos: sic etiam Cleon, inquit, observabat & discernebat, quis civium calumniis opportunus esset, aut contra, quis durus & expugnatus difficilis. Cum autem dicendum esset, *quis pauper, aut quis dives;* in metaphora permansit, quasi de ficibus loqueretur.

Διασειῶν. [Talos] concussos. Videntur autem [tali] dicti esse σαλακώσασαι, quod prius moverentur & concuterentur, & deinde [in alveolum] mitterentur, ut fraudibus aleatorum minus essent obnoxii.

Διασήφω. Abradere. Expungere. Delere.

Διασηκῶσασαι. Ponderus manu æstimare. Τὸ βασιλῶσασαι non significat apud Atticos onus tollere & portare, sed contrectare, & rei alicujus ponderus manu æstimare & explorare.

Διάσημο. Clarus. Illustris. Et σαλακώσασαι. Clarissimus. Illustrissimus.

marchum, p. g. 179. Πρῶτον μὲν συνέπειρον τὸ σαλακώσασαι, ἢ διαφροσύνησιν εἰς τὴν ὁδὸν ἀφροσύνης πένης σαλακώσασαι, & φησὶν, καὶ κινῶσασαι καὶ ἰσχυρῶν. Id est. Primum quidem confringebant vasa, & foras projiciebant talos quosdam, sæpe ante concussos, & turriculas, & alia instrumenta aleatoria. Hunc ipsum locum Æschines Suidas (vel potius Harpocration, ex quo Suidas) exponere voluit. Polux etiam inter aleatoria intrumenta κύβες & ἀφροσύνης σαλακώσασαι recenset. Appellabantur autem tali σαλακώσασαι, quod in fritillo, five σαλακώσασαι, prius concuti, & deinde per turriculam (quam Græci φηρῶν vel πύργον vocabant) in alveolum mitti solerent: idque ideo, ne fraudi & fallæ i.e. aleatorum ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmastium ad Flav. Vopiscum, cujus scriptura hic non compilabo. Conter etiam Valesium ad Harpocrationem v. φηρῶν.

9 Πρῶτον μὲν] Quomodo hæc interpretatio voci σαλακώσασαι convenire possit, non video.

10 Διασηκῶσασαι. βασιλῶσασαι ἐ τὸ ἀφροσύνη διλοῖ.] Hæc nota supra rectius ad vocem σαλακώσασαι refertur.

Διάσια. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίῳ Δίῳ. (Ἐρσά-
 ρηβύε) δὲ Διάσια, ἀπὸ τῆς Διαφυγῆν αὐτὸς διχῶσι
 τὰς ἄσας. καὶ ἂν Ἀειποφάνης.

Ὅτ' ἐπεράμην σοι Διασίῳις ἀμαξίδα.

Διασκαιδικίσης. ἄπειδικίσης. βρειπιδίσης. ἀμε-
 λήσης. σκώπει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος
 υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. καὶ ἀλλαχῶ.

Σκάνδικά μοι δὸς μητροῦθεν δεδεγμένον.

Διασκεδανύουσι. Διασκοροπίζουσι. λέγει γὰρ καὶ
 Διασκιδνῶσι. Ἰάσιπτος. Οὐτε γὰρ ἀταξία Δια-
 σκιδνῶσι αὐτὸς τῆς σιωτάξιος ἢ ἐν ἔθῳ.

Διασκυβαζόμενον. Ἐὐπολις, Ἀθηνῶν, κωμι-
 κός, ἔγραφε τόσα καὶ ἄλλα Διασκυβαζόμενον. Δια-
 σκυβάσατο, ἀντὶ τῆς συσκευάσατο ἴσως.

Διασκυβή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις
 ἀνεχόμενον εἰς Διασκυβὴν τῆς γραμμῶν. τετέ-
 τι, συνηθίον.

Διασκυβή. καὶ ἀλυτέον. Ἐνοφῶν. Ἐδόκη Δια-
 σκυβή εἶναι εἰς τὰς κόμας, εἰς τῆρας.

Διασκέδων. ἐρβνῶν.

Διασκέδων. Διαξῶν. Διακαίων.

Διασκαθῶν. ἀφειδῶς διαπαθῶν.

Διασκέδων. διεγείρας. παρορμήρας. Τὸς μὲν γρα-
 πῶτας Διασκέδων, τὸς δὲ χιλιάρχους ὠρεκαλέ-
 σασ ἀφαιδῶς τῆς ἀφαιδῶς.

Δι' ἀσπίδες πεδίοιο. οἱ μὲν, ἀπὸ τὸ πολλὰς
 ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρρίψατο. οἱ δὲ, ἀσπίδοειδῆς, ἀπὸ
 τὸ τῆς πεδῆς ἀφειδῶς. οἱ δὲ, ἀπὸ μήκους.

Διασκέδων. σκυβῶν καὶ κατὰ κλῶν.

Διάσασ. Ἀνιφῶν ἀντὶ τῆς Διακόσμησις.

Διατελλόμενον. Διαχωρίζόμενον.

Διατήσασ. ἀντὶ τῆς Διαταράξασ, καὶ οἷον ἀδύνα-
 τον πιῆσασ.

Διατήσασ. ἐχρησάσασ.

Διατείχων. διέρχασασ.

Διατείχων. Διαπορευόμενον. Διατείχων, διερ-
 χόμενον.

Διατολή. Διαχωρήσις. ἐξοχή. Οὐ γὰρ Διαμα-
 ζεω, εἰ φιλοκότερον ἐξηγήματα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίων.

1 Διάσια. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίῳ Δίῳ] Ex Scholiasta Aristophanis ad Nubes pag. 150. Vide etiam insignem de hoc festo locum apud Thucydidem lib. 1. cap. cxxvi.

2 Ἀειποφάνης] Nubibus pag. 174. (104. Edit. Bas. P.)

3 Διασκαιδικίσης. ἀπειδικίσης. εὐριπιδίσης.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 289. (192. Ed. Bas. P.)

4 Ἰάσιπτος] De Bello Jug. lib. 111. pag. 835. ubi rem militarem veterum Romanorum deferibit.

5 Διασκυβαζόμενον] Locum hunc Portus imperite admodum interpretatus erat, cujus hallucinationem ex versione sustulimus, & verum in ea sensum expressimus. Τὸ Διασκυβαζόμενον enim dicebatur de Poetis, qui fabulas suas, quæ recto talo non steterant, emendatas & nova lima perpolitans in scena denuo exhibebant, ut erudite docet Casaubonus ad Athenæum lib. 111. cap. xxvi. quem consule.

Διασια. Diasia. Festum Athenis Jovis Mi-
 lichii: sic dictum, quod Athenienses preci-
 bus ἄσας, i. e. mala & calamitates effugissent.
 Et Aristophanes: Hoc obolo Diasis prostel-
 lum tibi emi.

Διασκαιδικίσης. Formides. Euripidis more
 te geras. Negligas. Perstringit vero Eu-
 ripidem, ut filium venditricis olerum. Est
 enim σκάνδιξ genus oleris vilis. Et alibi:
 Des mihi scandicem, quam a matre accepisti.

Διασκεδανύουσι. Dissipant. Dicitur etiam
 Διασκιδνῶσι, dissipat. Josephus: Non enim ob
 disciplina neglectum ordinibus desertis hinc &
 inde vagantur.

Διασκυβαζόμενον. Emendans & refingens.
 Eupolis, Atheniensis, Comicus, tum has,
 tum etiam alias fabulas emendavit & refinxit.
 Διασκυβάσατο pro συσκευάσατο, i. e. farcinas
 & vasa colligere, posuit Iseus.

Διασκυβή. Ex te tibi scripsi, cum ad literas
 exarandas vix vires mihi suppeterebant. Διασκυβή
 hic ponitur pro συνθήκη, i. e. compositio.

Διασκυβή. Divertendum est. Xenophon:
 Ad vicos & oppida divertendum esse videbatur.

Διασκέδων. Scrutans.

Διασκέδων. Abradens. Abstergens. Exurens.

Διασκαθῶν. Luxu prodigere & dissipare.

Διασκέδων. Qui excitavit. Qui incitavit.
 Cum milites incitasset, & tribunos militum ad-
 hortatus fuisset, ut manum operi admovent.

Δι' ἀσπίδες πεδίοιο. Nonnulli [campum ab
 Homero ἀσπίδα vocari putant,] quod multi
 clypei in eo sparsi jacerent. Alii, quod cly-
 pei instar rotundus esset. Alii vero a longi-
 tudine [eum sic appellatum putant.]

Διασκέδων. Conterens & confringens.

Διάσασ. Antiphon posuit pro apta &
 concinna rerum dispositione.

Διατελλόμενον. Distinctus. Scjunctus. Se-
 paratus.

Διατήσασ. Conturbare, & invalidum red-
 dere.

Διατήσασ. Divisi sunt. Separati sunt.

Διατείχων. Per aliquem locum ire.

Διατείχων. Per aliquem locum euntes. Et
 Διατείχωνσαν, per aliquem locum euntem.

Διατολή. Separatio. Eminentia. [Diligens
 observatio & inquisitio.] Mirari nemo debet,

6 ἴσως] Scribe ἴσασ ex Harpocracione.

7 Ἐνοφῶν] De Exped. Cyri lib. 1v. pag. 328. ut Pearsonius observavit.

8 Δι' ἀσπίδες πεδίοιο] Homerus Il. A. v. 753.

Τόσσα γὰρ ἐν ἐπέμειδα δι' ἀσπίδες πεδίοιο.

Scholiasta ad eum locum: Δι' ἀσπίδες πεδίοιο. ἢ περὶ μήκους καὶ
 μήκους ἢ πλάτους καὶ ἀφειδῶς. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς ἀσπίδος. ἢ ἐν αὐτῇ
 ἀνεστημένον αἱ ἀσπίδες ἐκείντο. Confer etiam Hesychium & Ety-
 mologum.

9 Διάσασ. Ἀνιφῶν ἀντὶ τῆς Διακ.] Ex Harpocracione.

10 Διατήσασ. ἀντὶ τῆς Διαταρ.] Ex Harpocracione.

11 Οὐ γὰρ Διαμαζεω, εἰ φιλοκότερον ἐξηγήματα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίων.] Fragmentum hoc Fulvius Ur-
 sinus & Casaubonus ad Polybium referunt.

ια, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτῷ ἢ μὲν ἀριστολῆς ἐξαγ-
γέλλομεν.

Διασφάξ. ἀριστομὴ ὄρεος. καὶ ἀρισφάγες. διε-
σῶσαι πέτραι.

Διασχάν. διασχάν. ἀριστήσας. Πολύβιου. Ὁ δὲ
ἀρισχάν τ' πολέμιον ὡς τεία γὰρ ἀφ' αὐτοῦ, κατεσφαλιπέ-
δουσε, μετὰ ξὺ λαβάν τὸν ποταμὸν.

Διατάγματα. Ὁ δὲ ἀριστάγματα παροδοί, ἰ-
κέθαι τὸν δῆμον εἰς ἀφ' ἀλλήλων ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς
ἀμνηστῆρα ὑπαχθεῖν. ἀντὶ τῆς λήθης τ' ἐπισημασμένων.

Διατῆαν. σῆταν.

Διατρεπτικώτερον. Πολύβιου. ἢ τῆς ἀμεινον ὑπο-
λαμβάνοντες εἶναι καὶ ἀφ' ἀλλήλων, τὸ μὴτε τῶν
καρῶν, μὴτε τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν
ἀριστήσεσι πρὸς ἀλλήλους τ' ἐναντίαν.

Διατρεφθῆναι. ἀρισπᾶσαι.

Διατάχης. ἐπίρημα.

Διαπεδάκη. τετραγώνια. ὁ διχάριστα.

Διαπεθρυλλημένον τὰ ὦτα. οἷον κατηβολαχη-
μένον. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ ἀεὶ τῶν αὐτῶν πλει-
στα ἀκκοῦς.

Διαπεθρυμμένον. ἀρισκεκλασμένον.

Διατεκμαίρει. φαχάζει.

Διατεροσίνω. ξηραίνω.

Διάττειν. ὀρμαίν. τρέχειν. ἢ δάκναι.

Διαλείνει. ἀρισβεβαιῶ.

Διαπήγει. παρῆγει.

Διαμᾶ. δοκιμάζει.

Διαμνησκός. δοκιμαστικός.

Διαμπερῶν. ἀρισπᾶν. Ἐς τὰ ἀπρημονότατα
ἄνω ἀφ' ἀλλήλων. Καὶ αὐτῶν Μαχαειδίοις ἀφ' ἀ-
περῶν τὰς ἀσκήσεις.

Διαπορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑποβρυ-
χα, καὶ κλιωτέρω τῆς χάρακος ἀφ' ἀπορηθῆναι τιῶν
γῆν, ὑπὸ τὸν ἀεὶ βόλον αὐτὸν ἐξενεχθῆναι. ἀφ-
πορηθῆναι ἔν ἀντὶ τῆς ἀρισπορῆσαι, ἀρισπᾶνθῆναι.

Διάπορον. ἢ ἐξάκρυν. ὀξύτερον. μεγαλόφωνον.

Διαπορώτατον. τρανώτατον.

Διὰ τῆς τοίχης λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀνασθήτως π
ἀρισπᾶνθῆναι.

si res Scipionis diligentiore studio narramus, &
singula ejus dicta cum observatione proferimus.

Διασφάξ. Montis hiatus & scissura. Et
ἀρισφάγες, rupes hiantes & diducta.

Διασχάν. Qui penetravit. Qui diduxit. [I-
tem, qui distat.] Polybius: Ille vero cum
tria circiter stadia ab hoste distaret, castra po-
suit, fluviium munimenti loco hostibus objiciens.

Διατάγματα. Mandata. Edicta. Ille vero
propositis edictis, populum oravit, ut pacem
faceret, praeitarum injuriarum oblivionem
ei pollicens.

Διατῆαν. Cribrare.

Διατρεπτικώτερον. Polybius: Melius existiman-
tes esse, & prudentiae ducis magis conveniens,
neque temporis opportunitatem negligere, ne-
que ad hostes accedere, cum duces pro concione
animos illorum orationibus accendissent.

Διατρεφθῆναι. Perfodit. Fossam per aliquem
locum ducit.

Διατάχης. Adverbium.

Διαπεδάκη. In fede vel folio collocatus est.
Vel, separatus est.

Διαπεθρυλλημένον τὰ ὦτα. Cujus aures cre-
bris aliorum sermonibus obtusae sunt. Vel,
qui saepius eandem rem audivit.

Διαπεθρυμμένον. Diffractus. Comminutus.

Διατεκμαίρει. Conjicit. Conjecturis affe-
quitur.

Διατεροσίνω. Siccio. Exsiccio.

Διάττειν. Impetu ferri. Per aliquem locum
currere. Vel, mordere.

Διαπέγει. Contendit. Affirmat. Assēverat.

Διαμᾶ. Disponit. Facit.

Διαμνησκός. Probat. Aestimatur.

Διαμνησκός. Vim habens aestimandi.

Διαμπερῶν. Perforare. Cum rupes maxime
praeuptas ad summam usque partem perforas-
sent. Et iterum: Cultris utres perforantes.

Διαπορηθῆναι. Perforatum esse. Cum autem
duos cuniculos admodum profundos egissent, &
sub ipso vallo terram perfodissent, intra muro-
rum ambitum evaserunt. Διαπορηθῆναι. hic fig-
nificat, perfodi, vel perforari.

Διάπορον. Per aures penetrans, sive: quod
clare audiri potest. Acutum. Sonorum.

Διαπορώτατον. Maxime penetrans. Valde
clarum.

Διὰ τῆς τοίχης λαλεῖν. Per parietem loqui.
De iis dicitur, qui clam aliquid agunt.

1 Μὲν ἀριστολῆς ἐξαγγέλλομεν] De hoc loco afferam verba Ca-
sauboni in Commentario ad Polybium pag 157. "Hic ἀριστολῆς,
"inquit vir magnus, est observatio sive disputatio Polybii circa
"Scipionis dicta, causam & rationes, cur hoc aut illud vir tan-
"tus dixerit, explicans. Suidas exponit ἀριστολῆς & ἐξοχῆ, pa-
"rum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem &
"veritatis inquisitionem vocat ἀριστολῆς: ut libro III. Ἐγὼ ἐπὶ περὶ-
"ον ἀριστολῆς πεποιήμην ἀεὶ τέπων. Et ita sicpe. Libro v. ἀρισ-
"τολῆς appellat idem disceptationem ad pacis condiciones statuendas
"pag. 533." Hec Casaubonus.

2 Διασφάξ. ἀρισπᾶν ὄρ.] Vide Menagium ad Laertium lib. VIII.
Segm. LX.

3 Τῆς ἀμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι & ἀρισπᾶν.] Obscurissimum
hoc fragmentum, prout potui, verti: de cujus vero sensu certius

nobis constare possit si integer locus Polybii hodie existeret.

4 Διατρεπτικώτερον] Puto scribendum esse ἀρισπᾶντικώτερον: quara
lectionem in versione secutus sum.

5 Τὸ μὴ πρὸς καρῶν] Casaubonus ad Polybium locum hunc muti-
lum esse existimat, quem sic supplet & emendat, τὸ μὴ πρὸς
καρῶν ἀμεινον.

6 Διαμνησκός. Scribe ἀρισπᾶντικώτερον, ut habet Hesychius.

7 Διάπορον] Occasione hujus vocis obiter emendo Hesychium
v. Διάπορος, ubi sic legitur: Διάπορος. ἀριστολῆς. ἀπὸ τῆς ἀφ' ἡμῶν
πρὸς ἀλλήλων. ἢ οἷον ἀρισπᾶντικῶς & σαφῶς ἀφ' ἀλλήλων. Pro ἀρισπᾶ-
ντικῶς lege ἀρισπᾶντικῶς: quae vox etiam in mendo cubat apud Scholiastam
Homeric ad II. B. v. 104. ubi itidem male legitur ἀρισπᾶντικῶς. Recte
Eustathius ad II. B. pag. 182. Ἐστὶ δὲ ἀρισπᾶντικῶς μὲν, ἢ ὁ ἀρισπᾶν-
τικῶς ἐν ταῖς ἀρισπᾶντικῶς. πρὸν ἢ τὸ τῆς ἀρισπᾶντικῶς & σαφῶς.

Διατρέχοντες· οἱ ἀφ' ἑσθ' ἰσ' ἀσπασθη-
λῶντες.

Διατριβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ χειρὸς,
καθ' ἣν ἀνασπείρομεθα περὶ π. ἢ ἀφ' ἧς φιλόσο-
φῶν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ τὸ ἀσχό-
λημα, δίκαιον, ἀσπασθῆναι, πῶς φησὶ μέλ-
λουσιν περὶ τὰ πρᾶγματα ἀφ' ἧς βίβλου. Ἀειποφάνης
Πλάτων·

Εἰ μὴ Φανῆται ἀφ' ἧς βίβλου πῶς βίβλου.
καὶ τὴν ἀσπασθῆναι. Ἐγίνετο δὲ αὐτῶν ἐκείνη ἢ ἀφ' ἧς
τριβῆ, καὶ τῆς ἐφόδου ἢ σχολαίτης, τῆς τε ἀτάκτου
ἐνεκα, καὶ τῆς ἐς τὸ ἀσπασθῆναι ἀσπασθῆναι.

Διατροπή. συμπάθεια. οἰκίον. Ἔων δὲ Καρχη-
δονίαν πολλὴν κλαυθμὸν καὶ δακρύων ἀσπασθῆναι,
ἀσπασθῆναι μεγάλη τὸ σιωπῆριον ἐπέχεον.

Διατοιχεῖ. ἀντὶ τῆς ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοίχης
τῆς πλοῖας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς ἀριστερῆς γίνεσθαι.

Διατυπῶν. ἀφ' ἧς βίβλου ἐπὶ τὸ βέλκον. Καὶ
ἀφ' ἧς βίβλου τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετὰ τῆς ἀσπασθῆναι
μοσύνου τὸ ἀτάκτου.

Διαυανθιῶν. ξηρανθιῶν.

Διαύγεια. ἢ ἐκλαμψις. διαυγία δέ. ὁ ἑσολόγος·
Μὴ λίθων ἀσπασθῆναι. τῆς ἀφ' ἧς βίβλου ἰσ' ἀσπασθῆναι,
καὶ ἀσπασθῆναι. ἀσπασθῆναι δὲ ἐν τῶν ἀσπασθῆναι.
εἰ δὲ ὁ παρὲν λόγος ἀσπασθῆναι, ἀσπασθῆναι
ἀσπασθῆναι λέγουσιν, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον· ἀσπασθῆναι πῶς. τῆς ἀσπασθῆναι. Φα-
σι δὲ ἀσπασθῆναι λέγουσιν, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινω-
σκῆσιν, ἐν δὲ ὁ ἀσπασθῆναι ἀσπασθῆναι. Ἀειποφάνης
Βαβυλωνίους.

Διαυλίζαν. βαθύναν. ἢ μακρύναν.

Διάυλον. ὁ διὰ τὸν τόπον. ἢ μέτρον ἑπὶ
χρῶν σ'. διαυλον καὶ ἢ μακρὰ ἀσπασθῆναι. Ἔτῃς
δὲ τῆς μακρῆς διαύλους ποιεῖσθαι.

Διάυλον. ὁ διὰ τὸν ἔχον τὸν δρόμον ἐν τῇ
πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ σταδίον καὶ ὑποσπεί-
ψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ' ἀσπασθῆναι. διὸ καὶ δολιχο-
δρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι ἑπὶ τὸν δρόμον.
ὁπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μετ' ὅπλων ἀσπασθῆναι.
ὅκτω δὲ εἰσιν ἀσπασθῆναι, σταδίον, διάυλον,
δολιχόν, ὁπλίτης, πυγμὴ, παγκράσιον, πάλη,
καὶ ἄλλα.

Διαυλονίζαν. ἀφ' ἧς βίβλου πῶς.

1 Ἀσπασθῆναι] Hæc vox in prioribus Edit. desideratur, quam ex MSS. revocavi.

2 Σημαίνει δὲ τὸ ἐπιτήδευμα—ἀσπασθῆναι] Ex Enarratore Comici a l Plutum pag. 91. (45. Ed. Bas. P.)

3 Ἔων δὲ Καρχηδονίαν πολλὴν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum esse existimat Casaubonus in Commentar. ad Polybium pag. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim ista leguntur a apud Diodorum in Legationum ecloga xxvii. ut Pearsonius recte monuit.

4 Ὁ Θεολόγος] Locus Theologi, sive Gregorii Nazianzeni, a l quem Suidas respexit, exstat Orat. xviii. in S. Cyprianum, pag. 275. sed ubi nunc legitur, ἢ λίθων ἀσπασθῆναι.

5 Διαύλειον ἀσπασθῆναι πῶς. τῆς ἀσπασθῆναι.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 270. (179. Ed. Bas. P.) Cæterum, verba illa ἀσπασθῆναι πῶς, apud Comicum κατὰ περιγραφήν, ut

Διατρέχοντες. Stella trajicientes, & scintilla instar profilientes.

Διατριβή. Schola, sive locus, in quo literas discimus. Vel tempus, quo circa aliquam rem versamur. Vel disputatio philosophica. Significat etiam institutum, studium, certam rationem vivendi, occupationem, itemque causam, ob quam in aliqua re operam & studium posaturi sumus. Aristophanes Pluto: Nisi vita nostra in aliquo studio occupata sit. Significat etiam otium, vel moram. De industria autem moram necebat, & lento agmine ad hostem ducebat, tum ut disciplinae militaris melius haberetur ratio, tum ut caute & provide pericula omnia vitaret.

Διατροπή. Affectio animi, per quam alienæ calamitatis sensu tangimur. Commiseratio. Cum autem Carthaginenses ingentem ejulatium cum lacrymis ederent, vehemens commiseratio Senatium incessit.

Διατοιχεῖ. Modo in dextro, modo vero in sinistro latere navis versatur.

Διατυπῶν. In melius fingens & formans. Et id, quod erat rude & informe, in melius formans, & confusa antea & indigesta decenti ordine disponens.

Διαυανθιῶν. Exsiccatum esse.

Διαύγεια. Fulgor. Splendor. At ἀσπασθῆναι, per i scribitur, & acuto in penultima notatur. Theologus: Non lapillorum splendoribus. Attice vero cum acuto in antepenultima scribitur. Quod si igitur in præsentī loco Theologus Attice locutus est, penultimam acuere debemus, dicentes ἀσπασθῆναι, ut ἀμέλειαν.

Διαύλειον ἀσπασθῆναι. Diavilium accinit. Est parepigraphe. Ajunt autem ἀσπασθῆναι vocari, cum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit. Aristophanes Ranas.

Διαυλίζαν. Profunde excavans. Vel, in longum extendens.

Διάυλον. Locus duo habens stadia. Vel, mensura ducentorum cubitorum. Item longus circuitus. Longos hos circuitus conficere [videbatur.]

Διάυλον. Cursus, quo stadium bis decurritur; a carceribus ad metam, & a meta rursus ad carceres. Δολιχοδρόμοι vero vocantur, qui septem [stadia] decurrunt. Σταδιοδρόμοι duplicem conficiebant cursum. Cursus vero, qui ὁπλίτης vocatur, est, quo armati certant. Ὄκτω autem sunt certamina, stadium, diavulus, dolichus, cursus in armis, pugilatus, pancratiū, lucta, & saltus.

Διαυλονίζαν. Per angustum fluere.

Suidas hic ex Scholiasta recte monet, accipienda sunt. Nulli enim personæ tribuuntur, nec ad feriem fabulæ pertinent, sed obiter iis significatur, tibicinem tunc diavilium accinisse.

6 Διάυλον. ὁ διὰ τὸν τόπον τ.—ἀσπασθῆναι] Ex Scholiasta Aristophanis ad Aves pag. 555.

7 Πήχων σ'] Imo potius πήχων σ', i. e. cubitorem 800. Stadium enim habet pedes sexcentos, definiente ipso Suida: una e conficitur, διαυλον, sive stadium duplicatum, habere pedes 1200. At cum cubitus sit mensura pedis unius & semis, mille & ducenti pedes erunt cubiti octingenti.

8 Ἔτῃς δὲ τῆς μακρῆς ἀσπασθῆναι π.—] Hoc fragmentum legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. xii.

9 Διάυλον. ὁ ἀπὸ τῶν ἔχων τὸ δρ.—πάλη καὶ ἄλλα] Et hæc leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco proxime ante laudato.

10 Δ.—ἀσπασθῆναι] Imo ἀσπασθῆναι.

Διαωχέζαζ. Ὁ δὲ πᾶς φρονήματα καὶ τὸς θυμὸς τῶν φρακωτῶν ἀνιρέδιζε, καὶ διαωχέζαζαζα πρὸς τὸ ἀγέλαχιν τοῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τῆς, ὑψὺ τὸν αὐχένα ἔχων.

Διαφανές. Διαφανές φασιν εἶναι φύσιν ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, ἀξιοπορθητικὴν τῶν χρωμάτων ἢ πῦρ φωτός μὴ παρ' ἑαυτοῦ, διωμάει ἐστὶν αὐτὸ τῆς τοῦ Διαφανές· ἐνεργεία δὲ γίνεσθαι Διαφανές, φωτὸς παρ' ἑαυτοῦ. ἔστι δὲ Διαφανῆ, ὅσα ἀπὸ μόνον, καὶ ὕδαρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν περὶ αὐτῶν οἷον φεγγῆ λίθοι, κέρατα, ὑέλ, γύψ, καὶ ἕτερα. ἔστι ἐν τῆς Διαφανῆς ἢ φύσις, ἢ πῦρ ἐν πλείοσιν ἐστίαις ὑποκειμένων ἔχει τὸ εἶναι, ἕτερα αὐτῶν ἔσται, ὅσαρ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων ποιότητων ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς Διαφανείας καὶ τὸ αἰδίον τὸ ἀνω σῶμα, οἷον τὸ χυμὸς τῶν σφαιρῶν. Διαφανές γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῆς ἀπλανεῖ ἄστρα Διαφανῆ τῶν. καὶ αἱ μὲν σφαιρῶν Διαφανῆς εἰσὶ τὰ ἄστρα δὲ, ὑκέει. ὅθεν καὶ ὅτι περὶ αὐτῶν ἀλλήλοισι. ἐπιτέθειεν γὰρ ἢ τῆς ἡλίου ἐκλειψίς, ὅτι περὶ αὐτῶν μὲν ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεσθαι γίνεσθαι.

Διαφανῆ χιτῶνια. ἢ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰχνηὰ, δι' ὧν Διαφανῆ) τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσοῖας ὁ περὶ φημίτις. Καὶ τὰ Διαφανῆ Λακωνικά.

Διαφανῆς. σαφῆς. ἢ συμφάνως.

Διαφάνει. Διαδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐλέειν. Φιλονεικεῖν. Τῆτον ἐν ὁμοθυμῶν κύνων ὑπὲρ πινῶν πρὸς ἀπεσόνει ἐδέσμαι οἰηθεῖσά οἱ Διαφέρεσθαι, περὶ αἰζοντα ἄλλως. ὁ δὲ ἡχανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τὸ μὲν ἔστι.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερόμεθα. Φιλονεικήσωμεν.

Διαφέρων. πρὸς ἀσκουάζων. Παρέργως τὰ περὶ τὸν πόλεμον Διαφέρων Ἰσπανιανός, ἀξιολογώτατῳ αὐτῆς πεποιή) τιῶν πρὸς ἀσκουάζων. καὶ Διαφερόντων, ἀντὶ τῆς ὅτι λέκτων. Πρωτανόμων) τιῶν πόλιν ὠχερῶσθαι, καὶ πληθῶν ἀνηρώπων Διαφερόντων εἰς αὐτῶν ἡγεσθαι.

Διαφέρω. τὸ ἀλλάσσω. γενικῆ. Τοσῶτον Διαφέρωμεν τῶν περὶ γίνων. Δολικῆ δὲ, ἐπὶ τῆς ἐχθραίνω. Ὑπὲρ ἢ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολέμεῖν καὶ Διαφέρεσθαι τῶν. Καὶ, Τίμι Διαφέρει γινμὴ ὑποπλημῆς; ἡρόνα.

Διαφερέσει. πληθυνσῶσι. Ὁ δὲ ἐφρασιπέδωσεν ἐν χάρα, πᾶσι τὰ γενήματα Διαφερέσει.

Διαφεῖναι. Διαλύσασθαι. καὶ Διαφεῖς· ἀντὶ τῆς ἀ-

Διαωχέζαζ. Cervicem erigere. Elata cervice incedere. Ille vero spiritus & animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam, & pericula prompte ad-cunda orationibus suis provocabat.

Διαφανές. Pellucidum. Διαφανές dicunt esse proprietatem quandam naturalem transmittendi colores, quæ pluribus corporibus inest. Hæc luce quidem absente, potentia tantum quid pellucidum est: actu vero fit pellucidum, luce præsentem. Sunt autem pellucida non solum aer & aqua; sed etiam multa ex solidis corporibus, ut lapides phengitæ, cornua, vitrum, gypsus, & alia. Est igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus subiectis suum esse habeat, quamvis ab iis sit diversa: id quod & in aliis qualitatibus cernimus. Pellucidum etiam est æternum illud & cœlestem corpus, ex quo sphaeræ constant. Omnes enim sunt pellucidae: unde stellas in cœlo inerrante per eas cernimus. Et sphaeræ quidem, [ut dictum est] pellucidae sunt: sed astra non item. Alia enim ab aliis obscurantur. Quare manifeste apparet, obscurari solem interjecto lunæ corpore.

Διαφανῆ χιτῶνια. Vestes, non splendidas, sed tenues, ita ut corpora mulierum per eas transparent. Et Esaias Propheta: *Et pellucidæ vestes Laconicæ.*

Διαφανῆς. Perspicue. Vel, cum contentu.

Διαφάνει. Demonstrat. Ostendit.

Διαφέρεσθαι. Contendere. Rixari. Litigare. *Hunc igitur conservus canis ob frustum aliquod cibi, humi delapsum, secum contendere putans, cum tamen cum ipso luderet, indignatus est.*

Διαφέρει μοι. Mea interest.

Διαφερόντως. Excellenter. Eximie.

Διαφερόμεθα. Dissideamus. Contendamus.

Διαφέρων. Parans. Apparans. *Justinianus bellum summo studio apparavit, quod negligenter antea & obiter curaverat. Et Διαφερόντων. Eximiorum. Delectorum. Audiens urbem esse munitam, & delecta virorum multitudine refertam.*

Διαφέρω. Differo. Genitivo jungitur. *Tantum a majoribus differimus.* Dativo vero junctum significat, inimicus sum, dissideo. *Ob quod & tunc & nunc & semper mihi litem cum illis intercessuram esse profiteor.* Et, *Quomodo differt punctum a virgula? Tempore.*

Διαφερέσει. Abundante. Ferace. *Ille vero castra posuit in regione omnium frugum ferace.*

Διαφεῖναι. Dimittere. Et Διαφεῖς, qui dimi-

1 Ὁ δὲ πᾶς φρονήματα & τὸς θυμὸς τῶν φρακωτῶν. Ex Eunapio. Vide supra v. Ἀνιρέδιζε.

2 Διαφανῆς φασιν εἶναι φύσιν ἐν πλείοσιν. Omnia, quæ Suidas hic habet, excerpta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima. K. II. B. ut Pearsonius etiam monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur.

3 Διαφανῆ χιτῶνια. ἢ τὰ λαμπρὰ. — τῶν γυναικῶν. Hæc ipsissimis verbis leguntur apud Scholiastam ineditum in *Lysistrata* Aristot.

phanis, ad locum illum, qui non procul initio modo laudatæ fabulæ legitur:

X' ἡχουσα, & τὰ Διαφανῆ χιτῶνια.

Hinc ergo Suidam sua descripsisse dubium non est.

4 Πρωτανόμων) τιῶν πόλιν ὠχερῶσθαι. Fragmentum hoc exstat apud Polybium lib. III. cap. XVIII. ut doctissimus Jac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen pro ὠχερῶσθαι legitur ὠχερῶσθαι εἶναι πολυστῶσθαι.

πολύζας. ἐείζας. Ὁ δὲ Ἀμφείς τὰς ἡγεμόνας, ἐκίη τὴν παρὰ τοιαύτην.

Διαφθονέμεν. Ὁ δὲ Διαφθονέμεν Ζηζών, ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενει.

Διαφθορά. θάνατος. ἀφύσισ τῆ σιωπῆς σώματι. Φθορά, ἀφροθορά, καὶ καταφθορά. καὶ φθορά μὲν ὅτι σωματῶν νέκρωσις, καὶ ἀκηυσία τῶν ὀργάνων τῆ σώματι, τὴ ψυχῆς ἀπὸ τῆς χειρῶν. Διαφθορά δὲ, ἀφύσισ σώματι, καὶ παθολογία ἀρρωστῶν, καὶ σκαλίκων κατὰ βρωμα. Καταφθορά δὲ, ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ ὡς ἀνομίας, καὶ ὡς ἀβασίς, καὶ ἀνομίας. ὡς τὸ, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ φθορὰν μὲν ὑπέστη τὸ τῆ Κυρίου σώμα, ἀφροθορὰν δὲ ἔ.

Διάφορα. ἀναλώματα. Θεουδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα. ἀφορα, τὸ ἐν τῇ σιωπῆι, ἢ ὡς ἀλλοίωσις, καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορητῶ. ἀφασαδιῶ. καὶ ἀφορηθῆναι, ἀντι τῆ ἀφασαδιῶ.

Διαφορημα. τὸ παίγνιον. καὶ ἀφορησῆς, ἀφρορησῆς γενήσε.

Διαφορησαι. Ἐπὶ τῆς ἵππου εἶναι ἀγέλης, ἕπο τε τῆ ἀγέλης ἢ δεσμῶν, καὶ ἕπο ἢ ἀπικτημένους βάρους ἐπὶ μᾶλλον ἀνασοβηθῆναι, ἀφορησαι αὐτόν.

Διαφορέτης. ἢ ἀφορα ἢ παρ' Αἰλιανῶ.

Διάφοροι. ἔχθροι. ὡς τὸ ἀφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγει δὲ καὶ ἀφορον πρῶτον, τὸ τίμιον. Ἐπὶ ἐβλάσαν δὲ πολλὰς τέταν, οἷς ἠπίσησαν ἔχθρον κεκρυμμένων ἀφορον, ἢ κατασκευασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονων ἀξίον.

Διαφορεθῆναι. τῆς κρίσεως ἕπο τῶν ἀλεξυόνων. ἀντι τῆ ἀφασαδιῶ. Ἀρριανῶ. Τὸ δὲ ἵππου ἀνασοβηθῆναι ἀφορησαι αὐτόν.

Διαφορησῆναι. ἀφπέμψαι.

Διὰ φροντῆς ἡ αὐτῆ. ἀντι τῆ ἐβλαυέου. ἐπιπέου. Αἰλιανῶ. Ὁ δὲ Θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγματῶν. αὐτῆ γὰρ εἶναι ἀφ φροντῆς.

Διαφρυκτῶν. ἀφψήφισεν. ἀφκλήσεν. πὸν γὰρ κύμασι ἐκάλει φρυκτόν. ἀντι δὲ ψήφων κύμασι ἐφῆσεν οἱ τῆ Ἀθηνῶν δικασταί.

Διαχειρίσαι. φονεῦσαι.

Διαχειρίσασθαι. ἀφκρίσασθαι τὴ χειρονομία ἐν πλῆθει γνομήν. ἔτω Δημοθένης.

1 Ὁ δὲ ἀμφείς πὸς ἡγεμ. Et hxc sunt verba Polybii lib. viii. cap. xxi. Vide etiam infra v. Κρίμας.
2 Φθορά, ἀφροθορά, καὶ καταφθορά. Hxc, & quæ sequuntur, defunt in Edit. Mediolanensi, itemque in 2 MSS. Paris. in tertio vero ad marginem scripta leguntur: quod arguit, notam istam a recentioribus ex scriptore quodam excerptam, & Collectaneis hinc insertam esse.
3 Διάφορα, ἀναλώματα. Vide Casaubonum ad Charact. Theophr. pag. 229.
4 Τὸς ἵππου εἶναι ἀγέλης. Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀνασοβηθῆναι. Vide etiam paulo post v. Διαφορεθῆναι.
5 Παρ' Αἰλιανῶ. Var. Hist. lib. 11. cap. xxi.
6 Οἷς ἠπίσησαν. Lego, ἕς ἠπίσησαν: vel, οἷς ἠπίσησαν μὴ &c.
7 Διάφορον. Suidas vocem ἀφφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius & magis ex mente scriptoris Anonymi dixisset ἀφρορησαι,

fit, qui solvit. Ille vero ducibus dimissis primum agmen movit.

Διαφθονέμεν. Invidens. Ille vero Zenoni invidens, quievit.

Διαφθορά. Mors, five corporis compositi dissolutio. Φθορά, ἀφροθορά, & καταφθορά [differunt.] Nam φθορά dicitur de corporibus vita privatis, & quorum membra motu carent, anima inde separata. Διαφθορά vero est, cum corpus putrescit, & profus interit, & a vermibus consumitur. At καταφθορά est mors æterna. Vel, iniquitates & peccata. Ut, Populus iniquitatibus corruptus est. Et corpus Domini φθορὰν quidem passum est, sed non καταφθορὰν, i. e. corruptionem.

Διάφορα. Sumptus. Impensa. Thucydides.

Διαφορά. Dissidium. Inimicitia. Item ἀφορα vulgo dicitur differentia & dissimilitudo.

Διαφορητῶ. Dilacerer. Et ἀφορηθῆναι, dilacerari, discerpi.

Διαφορημα. Ludicrum. Ludibrium. Et ἀφορησῆς, diversus fiet.

Διαφορησαι. Dilacerasse. Dilaniasse. [Dicitur] equos natura ferros, & vinculis insuetos, & onere ipsis appenso insuper perterritos, eum dilacerasse.

Διαφορέτης. Apud Ælianum ponitur pro ἀφορα. Differentia. Discrimen.

Διάφοροι. Inimici. Sic dicti, quod sententiis & animis discrepent. Dicitur etiam ἀφορον πρῶτον, res pretiosa. Multos eorum tormentis cruciarunt, quos norant rem aliquam pretiosam, vel vas, vel aliquid aliud majoris pretii occultasse.

Διαφορεθῆναι. Discerptæ. Dissipatæ. [Aristophanes:] Liciis a gallis gallinaceis discerptis. Arrianus: Equos vero turbatos eum distraxisse.

Διαφορησῆναι. Transmittetis.

Διὰ φροντῆς. Curæ ipsi erat. Curabat. Providebat. Ælianus: Deus vero præcepit, ne de hac re curiose solliciti essent. Sibi enim negotium istud curæ fore.

Διαφρυκτῶν. Suffragium ferre. Sorte dividere. Fabam enim vocabant φρυκτόν: quibus in suffragiis ferendis loco calculorum Judices Atheniensium olim utebantur.

Διαχειρίσαι. Interficere. Occidere.

Διαχειρίσασθαι. Suffragiorum, quæ a populo porrectis manibus feruntur, distinctio. Sic Demosthenes.

i. e. pecuniam. Illo enim sensu vocabulum hoc apud Polybium, Dionysium Halicarnasense, aliosque scriptores Græcos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant.
8 Διαφορεθῆναι τὴ κρίσεως ἕπο τῶν ἀλεξυόνων, &c.
9 Διαφορησῆναι. ἀφπέμψαι. Scholiasta Aristophanis ad Aves pag. 550. Διαφορησῆναι. ἀφπέμψαι. Hinc Suidas sua hausit.
10 Διαφρυκτῶν. ἀφψήφισεν. Confer Hesych. v. Διαφρυκτῆς, & Suidam infra v. Κυμαίνουσαι, & Κυμαίνουσαι.
11 Διαχειρίσασθαι. ἀφκρίσασθαι τὴ χειρῶν. Ex Harpocrate: ad quem vide Valesium.

Διαχείῃ. χείρ. Διαχείεῃ.

Διαχρήματα. τὰ Διαλείποντα. Ἀρριανός. Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ Διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαχώρως. τὰ Διατήματα τῆς λόχου. Οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῆ πυκνότητι ἔφρατῦ τὴς Διαχώρως.

Διὰ χρόνον. ἀντὶ τοῦ μὲν πολὺν χρόνον.

Ἄρ' ἂν βλαβειῦμαι διὰ χρόνον πῶσι δοκῶ,

Ὡ δὲ σποδ' Ἐρμῆ, τ' Ὀπώρας κειλεάσας;

Οὐκ εἶγε κυκῶν' ἐπιπίοις γληχρῶν.

καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνον ἐδιδόντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτουσι· καὶ οἱ συνσιάζοντες σιωχῶς. οἱ ἔν πολλῷ ὀπώραν ἐδιδόντες, ἐὰν γληχρονα πῶσιν, ἔβλάπτουσι, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀπῶ κειλεάσας τ' κερδῖαν. ἴνα ἔν ἡ δριμύτης σποδύφῃ, γληχρονα πῖνῃσιν.

Διάχως. χερά. τέρψις.

Διαφαλάτεια. τὸ Διατέλλεα εἰς ἔρθναν. τὸ γὰρ ἀφάλακτον, ἀφικόν. ἔτω Κράτης.

Διάφαλμα. μέλως ἐναλλαγῆ.

Διαφᾶν. διορύττειν, Διασπαλεύειν. Κελεύσασ πάντας Διαφᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιῆν βοθρῶνας θυμωγέφεις.

Διαφαίρως. Διαπνέως. φαίρειν γὰρ τὸ πνέειν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαφύδον. ἐκπίπῃσιν. σπυργχάνωσιν. Διὸ ἔμην καλῶ Διαφύδον, τῷ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιπυργχάνωσι.

Διαψήφισις, καὶ σποψήφισις. οἱ πολῖται σιωάσιν ἕκαστοι καὶ τὴς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῆς αἰτίας ἐχθρῶν, ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν, ψῆφον φέρουσι κρύβδων· οἷον Ἀχαρνῆς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόταται ὡσαύτως. καὶ τῷτο Διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν ἔν πλείονων ψήφων τυγχάνοντες, ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττωνας ψήφους λάβωσιν, ἐκείτοι νομίζονται. καὶ τῷτο ἔστιν ἡ σποψήφισις.

Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεως, αἱ γίνονται περὶ ἕκαστου τῆς δημολευομένης, εἰ τὰ ὄντα πολιτικῆς καὶ δημοτικῆς ἐστίν, ἢ ξένου ἂν παρεγγεγραπῆ.

Διβητήσια. Διαβίβια.

Διγῆρες. οἱ λαμπεροί. ἢ οἱ φραδοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιτάμνῃ. Ἀνάχρησις Σκύθης ἰὼ, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωσσος ἰὼ ὅς ἔθηκε νόμος Σκύθαις.

1 Διαχρήματα. τὰ Διαλείποντα. Supra inverso verborum ordine rectius legitur, Διαλείποντα. τὰ Διαχρήματα. Non enim in hac nota exponitur vox Διαχρήματα, sed Διαλείποντα, quippe cujus gratia locus Arriani a Suida hic adductus est.

2 Ἄρ' ἂν βλαβειῦμαι διὰ χρόνον πῶσι δοκῶ. Aristoph. in Pace pag. 674. (460. Ed. Bal. P.)

3 Καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνον. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis: eademque leguntur supra v. Βληχρονα.

†

Διαχείῃ. Latatur. Gaudio diffunditur.

Διαχρήματα. Intervalla. Interstitia. Arrianus: In fossæ interstitiis custodiae erant collocata.

Διαχώρως. Manipulorum interstitia. Sic autem manipulorum interstitia militibus dense collocatis replevit.

Διὰ χρόνον. Post longum tempus. [Aristophanes:] An putas male mihi fore, Domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii sumpseris. Qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam lædunt; itemque qui crebro coitu venereo utuntur. At pomorum esus valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quoniam a succo ejus poma consumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [nimiam humorum copiam] adstringat, pulegium bibunt.

Διάχως. Lætitia. Voluptas.

Διαφαλάτεια. Dimitti ad scrutationem. Ἀφάλακτον enim intactum vocatur. Ita Crates.

Διάφαλμα. Cantus immutatio.

Διαφᾶν. Perfodere. Effodere. [Dicunt eum] jussisse omnes effodere arenam, & magnas fossas facere.

Διαφαίρως. Perflant. Ψάειν enim nautæ flare dicunt.

Διαφύδον. Excidunt. Frustrantur. Non assequuntur. Quare nec honesti rationem assequuntur, nec ejus, quod utile ipsis videtur, compotes fiunt.

Διαψήφισις, & σποψήφισις. Singulorum populorum cives [apud Athenienses] conveniunt, & de iis, qui criminis alicujus suspecti habentur, aut in civium album falso relati sunt, clam suffragia ferunt: veluti Acharnenses de Acharnensibus, & Eleusini de Eleusiniis, & pariter reliqui populares [de suis civibus.] Atque id vocabatur Διαψήφισις. Qui igitur plura suffragia consequuntur, jus civitatis absque controversia retinent: qui vero pauciora; non amplius censentur cives. Et hoc appellatur σποψήφισις.

Διαψήφισις. Proprie dicitur de examine, quod singuli populi de popularibus suis instituant, inquirentes, utrum quis revera civis sit & popularis, an vero peregrinus, & in civitatem falso adscriptus.

Διβητήσια. Diabicia.

Διγῆρες. Illustres. Splendidi. Vel, passeres.

Δίγλωσσος. Qui duas linguas novit. Bilingualis. Anacharsis erat Scythæ, at matre Græca natus, & ideo bilingualis: qui etiam Scythiæ leges tulit.

4 Τὴν κερδῖαν] Imo potius ἐπίψαν.

5 Διαφαίρως] Vox hæc legitur apud Aristophanem Avibus p. 618. ad quem locum Suidam hic respexisse puto.

6 Διαψήφισις καὶ σποψήφισις] Vide omnino Petitem in Commentario ad Leges Att. pag. 134. & Scaligerum ἐν Συναγωγῇ ad Olympiadem xc. 2. itemque Suidam supra v. Ἀπεψήφισις, & infra v. Ἐκλεψις.

7 Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς δήμοις.] Ex Harpocrate.

Δίγλωσσος.

Δίγνωμι. ὁ ἐπαμφορέζων τῇ γνώμῃ.

Διδαξάμεν. πλέσας π' ἔπει' ἑτέρον διδασκάλῳ.

Διδάξομαι. Ἰσχυροφάνης Νεφέλαις.

Ἄλλ' ἔξάμεν πῶσι Θεοῖσι, διδάξομαι.

ἀντὶ τῆς διδαχθῆσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. τρεῖσι, διδαχθῆσομαι. ἔστι δὲ τ' μέσων, καὶ παθητικὸν μὲν ἔχει τὸν ἀνηλικισμὸν, ἐνεργεῖαν δὲ διηλικῶν. εἴποι γὰρ ἂν τις διδάξομαι τὸν υἱὸν Φιλοσοφεῖν κυριώτερον, ἢ διδάξω. Διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ διδάξομαι δὲ, ὁ πατήρ, καὶ πᾶς ὁ ᾧ πατὴρ ἑτέρον μαθητὴν. διωατὸν ἂν καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἢ ἢ νοσητὸν, διδάξομαι, ἐπεὶ ὁ τὸν υἱὸν, ἐμαυτὸν. ἢ τῆς μέτρων ὅσα ἐπιβέβηται εἰπεῖν ἐμαυτὸν διδάξας, ἔφη καὶ αὐτὸς βαδίζειν εἰς τὸ Φρονητήριον.

mittebat, ut diceret διδάξομαι ἐμαυτὸν, tantum dicit διδάξομαι, i. e. docendum me dabo magistro, ipse ludum literarium frequentans.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. διδασκάλιον δὲ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδάσκαλος. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τῆς ποιητῶν τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμωδιῶν, ἢ τῶν τραγωδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς.

— Οἱ δ' ἀκοσμητῆρες βροτῶν

Διδασκάλων λόγισσι γίγνοντο κερκοί.

Διδάσκαλος. δαίω, τὸ μαθητὴν, δαίω, δαίω, καὶ ἀποβόλῃ τῆς ι, δάσκω (ἐπεὶ τὰ εἰς σκω κοινολογία τῶν δ' ἐέλθωσι διφθόγγων ἔχον) ἀναδιπλασιασμοῦ, δάσκα, καὶ ἐξ αὐτῆς διδάσκαλος.

Διδαχῆ. ἀντὶ τῆς διδασκαλίας. Ἡρόδοτος γ'.

Δίδημι. τὸ δεσμεύω.

Διδίαι. ὄνομα κύριον.

Διδέας. διδέναι. ἢ καὶ διδέναι.

Διδραχμῶν. σιευτέλεισι. εἰσφορὰ. λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ διδραχμῶν ἑγγύς τ' ἢ κ' ὀβολός. ἑξάμαχα τ'.

Δίδωμί σοι. παρέχω σοι.

Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. ὅτι ὁ Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἐπὶ σμικρότητι σώματός τ' διεβέβηθη.

Δίδυμον ξύλον. ἢ ᾧ ῥωμαίοις Φέρρα. Ἐυρῶν δὲ Ἰλλυθῶν Φορρέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμῳ ξύλῳ. † Οὓς ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.

Δίγνωμι. Homo ancipitis & dubiae mentis.

Διδαξάμεν. Qui magistro pro altero instituendo mercedem solvit.

Διδάξομαι. Discam. Erudiendum me alteri tradam. Aristophanes *Nubibus*: Sed Deos precatus, magistro erudiendum me dabo. Hic τὸ διδάξομαι passive accipiendum est, pro διδαχθῆσομαι. Est autem verbum medium, quod formam quidem habet passivam, at actionem significat. Magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν υἱὸν Φιλοσοφεῖν, i. e. filium præceptis philosophiæ instituendum alteri dabo, quam διδάξω. Nam ipse magister dicit διδάξω: at pater, & quilibet, qui aliquem in disciplinam alteri tradit, διδάξομαι. Potest igitur & hic eodem modo res sese habere, ut sit sensus, me ipse docendum alteri tradam, quoniam filium non potui. Quoniam autem metrum non perdidit διδάξομαι, i. e. docendum me dabo magistro.

Διδασκαλεῖον. Ludus literarius. Schola. Διδασκάλιον vero, ipsa disciplina.

Διδάσκαλος. Peculiariter διδασκάλους vocant poetas Dithyrambicos, vel Comicos, aut Tragicos. Et Sophocles: *Homines immodesti magistrorum sermonibus mali evadunt.*

Διδάσκαλος. Doctor. Magister. [Hæc vox ita formatur.] Δαίω, disco, δαίω, δαίω, & abjecto ι, δάσκω. Verba enim in σκω desinentia diphthongum repudiant. Hinc per reduplicationem fit διδάσκω: unde διδάσκαλος.

Διδαχῆ. Disciplina, doctrina. Herodotus lib. tertio.

Δίδημι. Ligo. Vincio.

Διδίαι. Didias. Nomen proprium.

Διδέας. Genitivum habet διδέναι. Vel etiam διδέναι.

Διδραχμῶν. Didrachmum. Collatio. Tributum. Pensitatio publica. Habet autem didrachmum quartam partem uncie, obolos viginti, & scrupulos sex.

Δίδωμί σοι. Do tibi. Præbeo tibi.

Διδυμαχίας. Didymachias. Nomen proprium. Afopodorus, & Didymachias ejus frater, ob exiguam corporis staturam cavillis & diceriis hominum exagitantur.

Δίδυμον ξύλον. Geminum lignum, sive, ut Romani appellant, furca. *Cum autem Illus supratorem invenisset, eum ex furca suspendit.* † *Quos vivos ex furcis suspendens.*

1 Ἰσχυροφάνης Νεφέλαις Pag. 130. (66. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba hic more suo Suidas descripsit.

2 Τῆς μέτρων ὅσα ἐπιβέβηται Totum hunc locum sic constitue & lege: Τῆς δὲ μέτρων ὅσα ἐπιβέβηται εἰπεῖν, διδάξομαι ἐμαυτὸν ἔφη, διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων &c.

3 Διδάσκαλος. ἰδίως διδασκαλῶν. Ex Harpocrate. Hujus autem loci ampliore enarrationem & illustrationem reperiet Lector apud Casaubonum ad Athen. lib. vi. cap. vii. ubi prolixè & doctè de significatione vocis διδασκαλῶν & διδασκαλίᾳ disputat.

4 Οὓς ζῶντας τ' ἑγγύς τ' Peisime. Corrigendum enim est ex Hesychio, τὸ πέντε τ' ἑγγύς, i. e. quartam partem uncie. Vide rei nummarie scriptores.

5 Κ' ὀβολός] Imo potius β' ὀβολός, i. e. duodecim. Tot enim duæ drachmæ Atticæ continebant. Potest tamen lectio vulgata stare, si locus hic accipiatur de drachma Ægætica, quæ x obolos continebat.

6 Ὅτι Ἀσωπόδωρος, καὶ Δίδυμος.] Vide supra v. Ἀσωπόδωρος.

7 Δίδυμον ξύλον] Lipsius in libello de *Cruce* τὸ διδύμον ξύλον *cruce* significare putat, reprehenditque Suidam, quod verba ista de *furca* Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidæ contra Lipsium rectè defendit Casaubonus adversus Baronium Exercit. xvi. num. lxxvii. quem consule.

8 Εὐρῶν δὲ Ἰλλυθῶν Φορρέα] Locus hic emendatur infra v. Ἰλλυθῶν: quo Lectorem remittimus.

Δίδυμος, Ἰ' Ἀτῆῖ, ἢ Ἀτῖ, ἡγεμονίας, Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσις ἐν βιβλίοις β' καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος, Διδύμω τειχεράλω, γραμματικὸς Ἀειτάρχει, Ἀλεξανδρινός, γεννῶς ἐπὶ Ἀθωνίῃ καὶ Κικέρων, καὶ ἕως Αὐγύστου Χαλκέντες κληθεῖς, ἀφ' οὗ τῶν βιβλίων ἑπιμονίῃ. Φασὶ γὰρ αὐτῶν συγγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τευχίλια καὶ πεντακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος, Ἀλεξανδρινός, γραμματικὸς ὅς ἐσοφίσθησεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά. Περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα πλείστα καὶ ἄεστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος ἡγεμονίας, γραμματικὸς. Περὶ τῆς ἡμαρτημῶν ὡσαύτως ἀναλογίαν ὁμοκιδίῃ. Περὶ τῆς ὡσαύτως Ῥωμαίων ἀναλογίας. Ἐπιτομὴ τῆς Ἡρακλείων καὶ ἄλλα πνά.

Δίδυμος, ὁ τῆς Ἡρακλείων, γραμματικὸς ὅς διέτεψε ὡσαύτως Νέρονι, καὶ ἐχρημάσθη μουσικὸς τε ὑψίαν, καὶ ὡσαύτως μέλη ὀπιτήδει.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρινός. Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ἰε'. Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.

Δίδυμοι. σιωπῆτος ἡμῖν καὶ οἱ συμφύεις. ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διασῶς καὶ Αὐλοῖσι διδύμοισι.

Δίδυμον τεῖχος. πόλις Καρίας. οἱ πολῖται, Διδυμοειχί.

Δίδυμος. ὁ μετ' ἑτέροις τεχνεῖς ἐκ μιᾶς συλλήψεως.

Διάνειος. βερέχαιος. διάνω γὰρ, τὸ ὑψαίνω.

Διαιρέσις. ἢ ἀφαιρέσις.

Διαιωνεῖ. δι' αἰῶν ὡσαύτως.

Διαιρεῖν. αἰτιατικῇ ἀναπύσων, δοκιμάζων, καὶ ἀφαιρέων τὰ πρῶτα, καὶ οἷον ἀφαιρέσειν αὐτῶν πρῶτων.

Διαιτα. ἢ κατ' ἐκάστῳ ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τῶν τῶν ἐγκλημάτων διαιτῶν ἐπίτροπον ἄλλοις. † Διαιτήσις ἐν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ πημερῆς, ὅ τὸ χαλὸν ἐκάς γινόμενον, καὶ τὸ ὑποθυρομῆλον ἀλαζο-

1 Ἀπῆῖ] Jonsius de Scripior. Hist. Phil. lib. 111 cap. 1. pro Ἀπῆῖ hic legendum censet Ἀεῖῖ, fretus auctoritate Eusebii, qui lib. xv. Praep. Evang. c. xv. Didymi cujusdam Ἀεῖῖ mentionem facit. Sed cum non satis constet, utrum Didymus ille idem sit cum eo, de quo Suidas hic agit, conjecturam hanc in medio relinquo. Praeterea, etiam si daretur, & Suidam & Eusebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Eusebio, an vero Eusebius ex Suida emendandus esset.

2 Διδύμω, Διδύμω τειχε.] Hic est celebris ille Didymus, cujus Grammatici veteres & Enarratores Poetarum Graecorum tam creberram mentionem faciunt. Fuit vir singularis industriae & φιλοποιίας, scripsitque commentarios in plerisque poetis Graecis: itemque in praecipuis oratores veteres, ut constat ex Harpocrate, qui ὑπομνήματα ejus in Demostheum, Ixam, & Hyperidem laudat. Praeterea ἐν τῷ περὶ οἰκονομίας λέξεως citatur a Scholiasta Aristophanis ad Aves pag. 277. & Athen. lib. 1x. pag. 368. Ἐν ταῖς περὶ Ἰωνία ἀισθητικῆς, ab eodem, lib. xiv. pag. 634. Ἐν τῷ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, ab Harpocrate v. Δικαιοσύνη. Ἐν ἐπιτομῇ τῆς ἀπρημερῆς λέξεως, ab eodem, v. Δεσμωσίς. Ἐν τῷ περὶ Ἀυτοκράτου ποιητῶν, ab Etymologo, v. Περσολογία. Ἐν Συμποσικῆς, a Stephano Byzantio v. Ἠπῆ; Laertio in Demetrio, Segm. lxxvi; Etymologo, v. Σκολιά; & Clemente Alexandrino Strom.

Δίδυμος. Didymus, Atejus, vel Attius cognominatus, Philosophus Academicus. Scripsit Probabilium & Sophismatum solutiones libris duobus: & alia multa.

Δίδυμος. Didymus, Didymi falsamentarii filius, Alexandrinus, Grammaticus Aristarchius, qui vixit temporibus Antonii & Ciceronis usque ad Augustum: Chalcenterus vocatus, propter assiduitatem, qua in libris legendis & scribendis est usus. Ajunt enim eum ultra M. M. M. D. libros conscripsisse.

Δίδυμος. Didymus Junior, Alexandrinus, Grammaticus, qui Romae eloquentiam docuit. Scripsit Probabilia: De Orthographia; & alia plurima, caque optima.

Δίδυμος. Didymus, cognomento Claudius, Grammaticus. Scripsit de iis, quae praeter Analogiam a Thucydide perperam dicta sunt. De Analogia Latinorum. Epitomen Heraclionis: & alia quaedam.

Δίδυμος. Didymus, Heraclidæ filius, Grammaticus, qui apud Neronem vixit, & magnas divitias sibi comparavit, & Musicus valde insignis fuit, & ad carmina componenda aptus.

Δίδυμος. Didymus Alexandrinus. De rustica libros xv. scripsit. † Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Δίδυμοι. Gemini. Gemelli. Proprie de fratribus dicitur. Interdum tamen simpliciter duos significat. [Homerus:] Geminis tibiis.

Δίδυμον τεῖχος. Urbs Caria. Cives, Didymotichitæ.

Δίδυμος. Gemellus. Sive, qui cum altero ex una conceptione natus est.

Διάνειος. Rigari. Διάνω enim, rigo, humecto.

Διαιρέσις. Divisio. Separatio.

Διαιωνεῖ. In aeternum permanebit.

Διαιρεῖν. Accusativo jungitur. Explicans, explorans, dijudicans & discernens res, easque quasi dividens.

Διαιτα. Quotidianus cibus. Item judicium, sive arbitrium, Judicium de criminibus per mitte aliis. † Vita igitur ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab honestis studiis re-

lib. 1v. pag. 381. Ἐν τῇ περὶ τῆς ἀξίον τῆς Σόλωνος ἀντισημῆ, a Plutarcho in Vita Solonis. Praeterea, vocabula Comicorum & Tragicorum eum collegisse & exposuisse discimus ex Praefatione Lexici Hesychiani, & Harpocrate v. Σηγαλοφείν.

3 Συγγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τευχίλια καὶ πεντ.] Idem testatur Athenæus lib. 1v. pag. 139.

4 ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διασῶς & Αὐλ.] Locus hic corruptus est, quem, si mei arbitrii res sit, sic legerim: ἰδίως Ὀμηροῦ ἐν τῷ β', οἱ διασῶς ὡς τὸ Αὐλοῖσι διδύμοισι. Apud Homerum enim Odys. T. v. 227. ubi verba citata leguntur, τὸ διδύμοι fumitur pro διασῶς, vel, ut Scholiasta exponit, διασῶς. Pro οἱ μόνοι autem legendum esse Ὀμηροῦ nemo mirabitur, qui sciet, nomen illud, quod brevitate plerumque in veteribus codicibus scribi solet, imperitos librariorum saepe corrupisse, & nunc in ὁμοῦ, ut infra v. Ἡδὸς; nunc in ὁμοῦ, ut v. ἰδίως; nunc in ὁμοῦ, ut v. Ἀκιδῶς; nunc in aliis voces affines detorssisse.

5 Διαιτήσις ἐν ἐν ἡδονῇ & τύφῳ πημερῆ.] Haec, & quae sequuntur, sunt verba scriptoris cujusdam de Zenone Imperatore, ut discimus ex Suida infra v. Ζήνων βασι. ubi locus hic repetitur.

6 Τὸ χαλὸν ἐκάς γινόμενον.] Infra v. Ζήνων rectius legitur, Ἐκαλὸν ἐκάς γινόμενον.

νείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ κερδοσίᾳ ἀφ' ἧς προσώπων ἀπεμφανίω, ἀκροβαλεῖν τε ἤρξατο, καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἶσαν. καὶ συλλήβδην φάνας, προσέχων πᾶσιν ὡς ἄρ' οἰκέτας ἀνηρώποις.

Διάίτους. ταῖς χρῆσις δικαστηρίων κείσοι.

Διαπιτῶσα. κείνα. γνῶνα. καὶ ἀριστητής, ὁ κριτής.

Διαπιτήσις. τῆς ὑπὸ πενήκοντα ἔτη γεγονόσας, καὶ κερταρῆς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τῆς ληξιαρχικῆς γραμματικῆς κληρονομίας, τὰ τῆς πολιτῶν ἀριστηίας ἐπίσιν. ξένους μέντοι γε ἐπὶ τῷτο ἐλθεῖν ἔσχετο ἀρκεῖται. ἔστι δὲ καὶ τοῖς μεμφομένοις διαπιτῶν, ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαπιτήσις. ἔτεροι ὡς τὰς δικαστῆρας εἰσιν οἱ ἀριστηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδικάζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀριστητίας ἐρεσίμους ἐκρινον. οἱ δὲ ἀριστηταὶ ὡς ἄλλοι κληρονομοῦντες, ἢ ὑπερβαλόντων αὐτοῖς κληρονομίας, δῆλον. καὶ εἰ μὲν ἤρξατο τοῖς ἀνελόντοις, τέλει εἶχε ἢ δίκην. εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα, καὶ τὰς ὡς ἐβλήσας, καὶ μαρτυρίας, ἐπὶ δὲ καὶ τῆς νόμου, καὶ τὰς ἄλλας πίστεως ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς κερδοσίαν, καὶ σημεῖα ἀνδρῶν παρδίδοντο τοῖς εἰσαγωγέουσι τὸ δίκαιον.

Διαπιτήσιον. ἐν ᾧ ἀριστητῶν.

Διαπιτῶν. δικάζων. καὶ ἀριστητῶν, τὸ ἴσον νέμων. δολικῆ.

Δι' αἰφιδίαι ὁπός. τετέστι, τὸ ἐνθουσιαστικῆς.

Διέβαλεν. ἔξηπάτησεν. καὶ Ὀκυδίδης ἔπος κέρησι καὶ Ἄριστοφάνης ἐν Θεσμοφορεαζέσασιν. Καὶ διέβαλέ μ' ἢ ἡρῶς. ἀπὸ τῆς ἔξηπάτησε.

Διηγείρωμυ. παροξύνωμυ.

Διέγνωκα. κέκεκα.

Διηγύησι. ἀπὸ τῆς, κερδοσίαν ἐγγυητῶν. Δημοσθένους.

Διέδριον. τὸ κερδοσίον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῆς εἰσόδου κερδοσίαν, ἀρκεῖται αὐτὸν διδράχμῃ καὶ τῆς οἴκους τῆς κερδοσίαν κερδοσίαν εἰσεκόμενον.

Διεδιδύκησε. διέγραψε τῇ χειρὶ, προγγύλλω αὐτὸν πῶσας ὡς διδύκα.

Διέζυξε. διεχώρισε. καὶ ὡς τὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγει τὸ τετραχόρδον. καὶ συνεζεύχθη λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶνα.

Διέθη. διέτρεχε.

Διεδόχε. Ὡς Ὀκυδίδης. Οἱ δὲ ὡς ἄλλοι τῆς Ἀθηνῶν διεδόχον, ὡς κερδοσίαν πολλὰ ἴδουσι. ἀπὸ τῆς, διέλαλθον, διεδοχόθησαν.

1 Διαπιτήσις, ἔτεροι παρὰ τῆς δικαστῆρας εἰσιν οἱ ἀριστηταί. Ex Harpocrate. De toto autem hoc loco videndus est Petitus in Commentario ad Leges Att. lib. iv. Tit. v.

2 Τοῖς κερδοσίαις] Lege τὴν κερδοσίαν, ut apud Harpocrate.

3 Προελάθησι] Harpocratio rectius προελάθησι.

4 Εἰς κερδοσίαν] Portus vertit, in capsulas. Melius, in urnas.

motus, & arrogantiam, quam ob spem imperii animo conceperat, vultu ipso præ se ferens, superbe incedere, & sublimem cervicem erigere, ac, ut breviter dicam, omnes haud aliter ac servos tractare cepit.

Διάίτους. Judiciis, quæ privatim fiunt. Arbitriis.

Διαπιτῶσα. Judicare. Cognoscere. Et ἀριστητής. Judex. Arbitrator.

Διαπιτήσις. Iudices. Arbitros. Viros quinquagenariis majores, & nullius probri compertos, ex civium albo sorte delectos, controversiarum, quæ inter cives intercedebant, arbitros constituebant. Peregrinis vero apud arbitros disceptare non licebat. Quod si quidam in arbitrorum sententia non acquiescerent, illis ad publicum iudicium provocare licebat.

Διαπιτήσις. Arbitris. Arbitri a Judicibus sunt diversi. Hi enim in dicasteriis judicabant, & de appellationibus, quæ ab arbitris fiebant, cognoscebant. Arbitri vero prius electi sorte, vel litigantium arbitratu, judicabant. Et, si [ipsorum arbitrium atque iudicium] adversariis placebat, lis erat finita: sin minus, crimina, & provocaciones, & testimonia, præterea vero & leges, & alias utriusque partis probationes in capsulas conjiciebant, & obfignatas tradebant causarum introductoribus.

Διαπιτήσιον. Locus, in quo judicant arbitri.

Διαπιτῶν. Judicans. Item, qui suum cuique tribuit. Dativo jungitur.

Δι' αἰφιδίαι ὁπός. Per vocem, quæ Numinis cujusdam afflatu editur.

Διέβαλεν. Decepit. Sic & Thucydides hac voce usus est. Et Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Anus me decepit*.

Διηγείρωμυ. Incitemus. Impellamus.

Διέγνωκα. Cognovi. Judicavi.

Διηγύησι. Sponforum exhibitionem. Demosthenes.

Διέδριον. Bisellium. *Cum introire ipsis non liceret, eum bisellio impositum per ades, quæ Scholæ vulgo appellantur, [in locum constitutum] intulerunt*.

Διεδιδύκησε. Manu descripsit, rotundam eam faciens, ut pistillum.

Διέζυξε. Disjunctum. Et apud Musicos tetrachorum vocatur διεζυγμένον. Et συνεζεύχθη dicunt in eodem loco esse.

Διέθη. Discurrebat. Percurrebat.

Διεδόχε. Divulgavit. Rumorem sparsit. Thucydides: *Atheniensium vero legati divulgaverunt, se magnam pecuniæ vim vidisse*. Vel, sermonibus distulerunt, & cum strepitu divulgaverunt.

5 Καὶ σημεῖα ἀνδρῶν] Vide infra v. ἔχουσι.

6 Διέβαλεν. ἔξηπ.

7 Ἄριστοφάνης ἐν Θεσμοφορ.] Pag. 540. Ed. Baf.

8 Διηγύησι. ἐν τῷ ἔκκατ.] Ex Harpocrate.

9 Διεδιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.] Eadem habet Etymologus.

10 Ὀκυδίδης] Lib. vi. cap. xlvi.

Διέκδυσιν. διεξέλευσιν. Τῶν δεσμοῶν εἰς ἀπερ-
ρήξας τὰ δεσμὰ, καὶ διεκδύς, εἶπα καὶ ἀφεύγη ἐπὶ
τὰ τῆς Δήμητρος ἀνάθηρα. ἀντὶ τῆς, ὑπεξελθάν,
ἐκφυγάν.

Διεκερμάτισε ἢ δραχμῶν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.

Διεκέρησας ἢ τιῶν παῖδα. διεπαρθέρευσας.

Διεκροσούρησε. κοροσούρη ἐν λέγειν τὸ λαλεῖν τιῶν
γαστέρα. ἐμμίσαι δὲ τῆς φωνῆς ἢ εἰπέων τὸν ἦχον.
Ἐπιτοφάνης Νεφέλαις.

--- Εἶτ' ἐπαράχθη

Τιῶν γαστέρα, καὶ κλονεῖ ἐξαίφνης αὐτιῶν διε-
κοροσούρησε.

κλονεῖ δὲ, φρέφ, ἰλιγγ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκαδάνισεν. ἄντὶ τῆς διεπέερασε, καὶ ἐξήτασεν.
ἢ δὲ μετὰ φρονεῖ ἢ ἀπὸ τῆς ἀειπολύντων τοῖς κώδασιν
ρυκτὸς τὰς φυλακὰς ἢ ἀπὸ τῆς δοκιμαζόντων τὰς μα-
χίμους ὄρνυρας τῆς ἦχου τῆς κώδαν.

Διεκατήσασιν. τῆς πάντα παρεξελθεῖν. ὁ λέγεισιν
Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκατήσασιν, ἀχολόγητον
ἀεὶ ῥιζοτομίαν.

Διεκπέσαντες. διεκτετυπήσαντες. διεκδραμόντες.

Διεκπλοῖ. τὸ ἐμβάλλειν καὶ ἀφραχίζειν τιῶν ἢ
ἐναντιῶν τάξιν, καὶ πάλιν ὑποσφραῖν, καὶ αὐτὸς
ἐμβάλλειν. ἀνασφραῖ δὲ εἰσιν, αἱ εἰς τὸ πίσω ὑπο-
σφραῖς.

Διεκπερνίσασιν. ἀφραχίζαν. ἐκφυγάν. ἐξαπα-
τήσασιν. ἀπὸ τῆς πέριξ, πανόργος ὄλη καὶ ἀπο-
διάρσασιν.

Διέκυψαν. Χόρτω ὡς ἀπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς
ἀφραχίζαντες ἰθύναν.

Διελέσασιν. ἀφραχίζαν.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διήμεσαν ἄνδρες ἐρασταί. καὶ ἀφραχίζοι-
μι, ἀντὶ τῆς συνουσίας. Τῆς ἀφρα-
χόρου φράσις ἀνάγειν τὰ σκέλη ἀφραχίζω.

Διέκδυσιν. Transfutum per aliquem locum.
Captivorum aliquis ruptis vinculis, & fuga
elapsus, ad Cereris vestibulum confugit. Διεκ-
δύς significat, qui clam se subduxit, qui au-
fugit.

Διεκερμάτισε τιῶν δραχμῶν. Drachmam aerea mo-
neta permutavit in foro piscario.

Διεκέρησας. Puellam stupraisti, vel vitiaisti.

Διεκοροσούρησε. Murmuravit. Κοροσούρη ἐν-
nificat murmurare, & de ventre dicitur. I-
mitatus autem est voce illa ipsum intestino-
rum sonum & murmur. Aristophanes Nu-
bibus: Deinde ventre tuo turbato, murmur
repente ex eo audiri cepit. Vel κλονεῖ signi-
ficat dolorem intestinorum, sive tormina.

Διεκοσμήθησαν. Dispositi fuerunt. In ordi-
nem redacti fuerunt.

Διεκαδάνισεν. Tentavit. Exploravit. Tran-
slatio ducta est vel ab illis, qui noctu cum
tintinnabulis excubias circumcunt: vel ab
illis, qui tintinnabuli sono pugnaces cotur-
nices explorant.

Διεκατήσασιν. Ab hominum consortio rece-
dere. Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus
ab hominum consortio recessisse, in herbis le-
gendis occupatum.

Διεκπέσαντες. Qui per aliquem locum elap-
si sunt.

Διεκπλοῖ. In hostes impetum facere, eo-
rumque ordines perumpere, & ad suos re-
dire, & iterum impressionem facere, id δι-
έκπλοῦς dicitur. Ἀνασφραῖ vero est, cum re-
trocedimus & pedem referimus.

Διεκπερνίσασιν. Diffugere. Effugere. Deci-
pere. Translatio ducta est a perdice, quæ a-
stituta est, & [aucupes] effugit.

Διέκυψαν. Ex terra tanquam herba prorum-
pentes floruerunt.

Διελέσασιν. Divisisse. Distribuisse.

Διέλιπεν. Dimisit.

Διήμεσαν ἄνδρες ἐρασταί. Amatores [multos pueros]
subegerunt. Et ἀφραχίζοιμι, subigam, coe-
am. Aristophanes: Prima ministræ didu-
cens crura, [ipsam Iridem] subigam.

scribendum esse ἐξήτασεν vel ex ipso Suida infra v. Κεκαδάνισαν ῥιζοτο-
μίαν.

6 Λέγεισιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκατῶν. Ex Laertio: apud quem
legitur ἐπιματῶν, & χρόνον πέντε.

7 Διεκπέσαντες. Confer paulo post v. Διεξέπεισε.

8 Διεκαδάνισεν. τὸ ἐμβάλλειν—αὐτὸς ἐμβάλλειν. Ex Scholiasta
Theophrasti ad lib. i. cap. xlix. apud quem tamen verba illa, &
ἀφραχίζαν τιῶν ἢ ἐναντιῶν τάξιν non leguntur.

9 Διεκπερνίσασιν. Aristophanes Avibus pag. 577.

Ὡς περὶ ἡμῶν ἐστὶν αἰχρὸν ἐστὶν ἀνασφραῖσιν.
Huc Suidas respexit. Vide ibi veterem Enarratorem, qui vocem
illam prolixè exponit. Confer etiam infra v. Ἐκατῶν δίκασιν, & He-
lychium tum eadem voce, tum etiam v. Διασφραῖσιν.

10 Διήμεσαν ἄνδρες ἐρασταί. Hæc sunt verba Aristophanis Avi-
bus pag. 574. (396. Ed. Bas. P.) In prioribus autem Edit. pro
ἐραστῶν, quod non solum Aristophanes, sed etiam 2 MSS. Paris.
agnoscunt, male legitur δίκασιν.

11 Διήμεσαν ἄνδρες ἐρασταί. Ex Scholiasta Aristopha-
nis ad Avibus pag. 599. (415. Ed. Bas. P.)

12 Ἀφραχίζοιμι. Avibus pag. 599. (415. Ed. Bas. P.) ubi locus
hic recte sic legitur & distinguitur:

— Τῆς ἀφραχίσεως
Πρώτης ἐναντίας τῶν σκέλων, ἀφραχίζω
τῶν ἰσθμῶν αὐτῶν

Διημεπτολῶν.

1 Διεκερμάτισε τιῶν δραχμῶν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Hæc sunt verba Aristophanis Vespris pag. 487. quæ Portus pessime sic interpretatus erat: In piscibus drachmam lucrificet. Vel, facta piscium permutazione drachmam æt lucratus. Confer cum his versionem nostram, quæ longe aliud sonat. Διεκερμάτισεν enim hic est, monetam argenteam vel auream moneta minore, puta aerea, permutare: quod facere solebant, cum res villioris pretii emimus. Vide etiam infra v. Κεκοσμήθησαν. Ἐν ἰχθύσιν vero hic non significat in piscibus, ut Portus putabat, sed in foro piscario. Attici enim locis nomini imponere solebant a rebus, quæ in illis erant vel gerebantur. Sic exempli causa dicebant ἐν τῷ μύρῳ, pro ἐν τῷ μύροσπι: ἐν τῷ γόστῳ, pro ἐν τῷ γόστῳσπι: ἐν τῷ ὄψῳ, pro ἐν τῷ ὄψῳσπι, & sexcenta alia hujus generis. Vide nos supra ad v. Διήμω.

2 Διεκέρησας. Vide supra v. Διεκοροσούρησας.

3 Ἀφραχίζοιμι Νεφέλαις. Pag. 149. (83. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

4 Διεκαδάνισεν. ἀντὶ τῆς διεπέερασε. Ex Harpocrate. Huc pertinent verba Ulpiani in orat. Demosth. ἀπὸ πειρασῶν, pag. 119. Διεκαδάνισεν. ἐδικήμαζεν. ἐπιματῶν. ἀπὸ μεταφορῆς ἢ κώδαν, ἢ (λεγε μὲν) ἢ σφραῖσιν ἢ ἰσθμῶν, ἀπὸ τῆς ἀφραχίσεως, εἰ ἐρηχράσαν οἱ ἀπὸ τῆς πύλας φυλάτῳσπι. Vide etiam supra v. Ἀκαδάνισεν, & Διεκαδάνισεν.

5 Ἐξήτασεν. Male priores Edit. habent ἐξηπάτησεν: cujus loco

Διμπολαῖν. ἡ τὰ πρὸς πεπραγαίαν ὑπετήδεια ἀγοράζεν.

Διενέγκαντες. ὑφ' ἑνέγκαντες. Πολλὰ γὰρ δὴ περάματα διενέγκαν μετ' ἡμῶν, εἰσβολὰς τε καὶ μάχας. Καὶ αὐτίς. Οὕτω δὲ διενέγκαντός μιν ἐπὶ μίῳα ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπει. Κατὰ τὴν τῶν τῶν ἡμερῶν ὑπὸ τῆς ἀνδράδης γυναικὸς ἔργον κατεπολήθη καὶ σιωπεράχθῃ γυναικῶν ἔγω καὶ ἀνδράδες, ὡς ἀπὸ εἰναι διενεγκεῖν εἰς τὸ δῆμιον.

Δι' ὅποιον. ἀντὶ τῆς δι' ὅλων τῶν ὅποιον. καὶ δι' ἡμέρας. ἀντὶ τῆς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Δινοχλῶ σοι. καὶ αἰπαλικῆ.

Διεντέρευμα. τὸ ἐρώτημα.

Διεξάρον. διοικῶν. Μεθυσκορμύς καὶ ῥαδίως διεξάροντας τὰ καὶ τὸ Φυλακίῳ.

Διεξέπεσε. τὰ ὅπλα ἀνιλόμην διεξέπεσε ἀφ' ἧς πολέμιον. τῆς, δῆλασε, δῆλασε, δῆλασε.

Διέξεν. ἀπείρξεν. Οὕτω γὰρ διέξεν τὰς χεῖρας, καὶ φρονεῖν τῶ μινδὲν ἀδίκημα ποιῆσθαι τὸν Περσῶν εἰς αὐτῶν.

Διεξήσαν. Περσῶν.

Διέξιν. διέξοδον. διεξέλευσιν.

Διεξιφίσω. διμαχέσω πρὸς τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολέμησας πρὸς τῶν Μήδων τοῖς ξίφισι καὶ αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθῶν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἃν ἐνωρμίσαντο Δάτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδύσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδης στρατηγῶν, μόνων Πλαταιέων σωμαχρῶν αὐτοῖς χιλίοις ἀνδράσι, καὶ ἔγω πληρωθέντες τῶ χεῖμας τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως ὑπεγέρωντο, καὶ τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνου ἐξ ἀπάντων Ἑλλήνων πρῶτος ἦ Περσῶν ἀφαιρέσαντες.

Διεξοδικῶς. πρὸς ῥητορικῆς Φησὶν ὁ Ἀφροδιπιὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι ῥητορικῆς ἢ ῥητορικῆς τῆς ῥητορικῆς, τῶ τὴν ῥητορικῆς πρὸς ὅλην τὴν δυνάμει χεῖρα, καὶ μὴ διεξοδικῶς ποιῶσθαι τῶν λόγων, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσῃ, καὶ ἀπακρίσῃ (ἀπὸ γὰρ τῆς καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῆς) καὶ κατὰλογικώτερος καὶ κατωτέρως τὰς ἀπακρίσῃ ποιῶσθαι. τὴν δὲ ῥητορικῆς μῆτε πρὸς ὅλην ὅμοιαν εἶναι τῆ ῥητορικῆς (πρὸς γὰρ τὴν πολιτικῆς μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῶς γὰρ ὡς ὑπεροπλίαν χεῖρα λόγῳ, καὶ

Διμπολαῖν. Res ad negotiationem necessarias mercari.

Διενέγκαντες. Qui pertulerunt. Qui tolerarunt. Qui multas nobiscum molestias pertulerunt, & irruptiones hostiles, & pugnas. Et iterum: Cum has molestias integrum mensum tolerassem.

Διενεγκεῖν. Adducere. Referre. Eunapius: His temporibus facinus quoddam a virilis animi muliere patratum & editum est, adeo generosum & virile, ut incredibile videatur, si referatur.

Δι' ἐπιούσῃ. Per totum annum. Et δι' ἡμέρας, per totum diem.

Δινοχλῶ σοι. [Cum dativo. Molestus tibi sum.] Item cum accusativo.

Διεντέρευμα. Quaestio de intestino.

Διεξάρον. [Et διεξάω, administro, curo.] Ebrietati indulgentes, & negligenter admodum custodias agentes.

Διεξέπεσε. Pervasit. Evasit. Effugit. Cum arma cepisset, per medios hostes evasit.

Διέξεν. Cohibitutum esse. Sic enim se manus ejus cohibitutum esse, ne Prusias ullam injuriam ipsis inferret.

Διεξήσαν. Pervaserunt.

Διέξιν. Transitem. Fugam, qua per mediam turbam evadimus.

Διεξιφίσω. Pugnasti pro patria. In Marathon cum Persis dimicans gladiis contra eos usus es. Marathon autem est locus Atticæ, in quem Datis & Artabazus Satrapæ Persarum appulerunt, a Dario Rege missi, ut Græciam subjugarent. Cum his Athenienses dicto loco Miltiade duce congressi, solis Plataensibus cum mille viris opem ipsis ferentibus, & sic numero exercitus Græcorum completo, Persas superarunt, & Græcis auctores libertatis exstiterunt, cum soli omnium Græcorum principes Persarum occidissent.

Διεξοδικῶς. Prolixos. Amplos. Dialecticam Alexander Aphrodisiensis sic a Rhetorica differre ait, quod Dialecticæ facultas circa omne genus rerum versetur, nec perpetua & proluxa oratione utatur, sed interrogatione & responsione constat (inde enim nomen ipsi impositum est) & universales generalesque enuntiationes fere adhibeat. Rhetoricam vero dicit non in quavis materia versari, ut Dialecticam (oratorem enim res civiles magis tractare) perpetuaque & proluxa oratione plerumque uti, & de rebus singularibus po-

1 Διμπολαῖν. πρὸς πρῶτον. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 418. (299. Ed. Bas. P.)
2 Διεντέρευμα. Respexit ad locum illum Aristophanis Nubibus 132. (68. Ed. Bas. P.)
3 Μεθυσκορμύς καὶ ῥαδίως διεξ. Fragmentum hoc excerpit Suidas ex Polybii libro iv. cap. LVII. ubi pro ῥαδίως recte legitur ῥαθύμως.

4 Διεξιφίσω. διμαχέσω πρὸς τὴν χώραν. ἐν Μαραθῶνι πολ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 335. (232. Ed. Bas. P.)
5 Τῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων] Hæc tres voces defunt in prioribus Edit. quæ ex MSS. revocavi.
6 Διεξέπει ἢ διεξέπει τὴν ῥητορικῆς — καὶ τὸ ἐρωτήσῃ, καὶ αἰ ἀπακρίσῃ] Hæc omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodisiensii in 1. Topic. Aristot. pag. 5.

πρὸς τῆς κατέλασσε μᾶλλον λέγειν, ἢ πρὸς περὶ αἰτίας
καὶ τύχης καὶ χυρῆς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὸς τό-
πους καὶ τὰ τοιαῦτα τὸς λόγους σχηματίζων, ἄφ' ὧν ἐν
τοῖς κατέλασσε ὅσι. πρὸς τοῦτων γὰρ αἱ τε συμβε-
λαὶ καὶ τὰ ἐγκάμια ἢ αἱ δίχα. Διεξοδικῆς ἐν, ἀν-
τὶ τῶ πλεονεξίας, καὶ χαριστικῆς. Διεξοδικῆς
δὲ, τὸ διαγωγῶν.

Διεξοδικῆς. λεπτομερῆς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπ-
τομερέτερον.

Διέξοδοι. ἐκπνοαί. ἐκβάσεις.

Λήγῃσι ἵ γὰρ τοὶ καὶ ἀνέμων διέξοδοι
Θήλειον ὄρον, πλὴν ὅταν τὸν παρῆ.
ἔτι δὲ ταῦτα ἐν τῷ Οἰνομάχῳ Σοφοκλέους.

Διεξοδικῆς ὑδάτων. ἀντὶ τῶ κρηνηδῶν ἐφέροντο τὰ
δάκρυα. Δαβίδ' Διεξοδικῆς ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὄφ-
θαλμοί μου. Διέξοδοι ἐν ὑδάτων, οἱ ὄχθοι.

Διεπεραιώθη. διεκλύθη. διήλθε.

Κολεῶν ἕρυσσά διεπεραιώθη ξίφῃ.
ἀντὶ τῶ, ἐγυμνάθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐκλυοῦν,
ὅσα ἐξέρχεται.

Διέπεσεν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν χεὶρ τῷ Βιθυνίαν
ἐλπίς τέτρω τὰς πρόσω διέπεσεν.

Διέπει. οἰεργεῖ. διοικεῖ. καθίσταται. Διατάττει.
Διακοσμεῖ.

Διεπίμπροτο.

Διέπειξε. διεσαφῆνισε.

Διεπυθάνετο. ἠρώτα.

Διερέ. τὰ χεῖλη τῶ ποταμῶν καὶ ἀνδρα λέγουσι,
ἀφ' ὧ εἶναι ἐνικμα καὶ διερέ.

Διεργάζει. ἀναρῆ. κλείνει. Ἰώσιππος. Πλή-
ξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βυβάνα δόρατι, πα-
ραχρῆμα διεργάζει. καὶ διεργασθεῖς, ἀναλωθεῖς.

Διερέπτοντα. Διακωπιλάττοντα.

Διέρρει. δύο σημαίνει τὸ διεφθίγειτο, καὶ ἀντὶ τῶ
ἐπεφῆμιτο. Καὶ διέρρει δὲ φήμη, λέγουσα, καὶ ὑπα-
τείδην αὐτὸν εἶναι.

Διερεῖδόμεθα. σιελίζόμεθα.

Διερεῖ. δύνουσι. καὶ διερεῖ, ὁ δύνουσι.

Διερεκνῆντο. διεκαμπυλῆντο.

Διέρριψαν. Τίω τε ἕσαν ἢ τὰ ὅσα αὐτῶ, ἐπειδὴ
φθάσας ἑαυτὸν παραπεχρήσατο, διέρριψαν.

Διέρρωγας. διεχισμένον. καὶ διέρρωγόντα.

Διέρρου. διέδραμε. διήλθε. Τὸ γὰρ τοὶ κλέει τῶ
πελολημυθῶν διέρρου πολύ. λέγει καὶ διέρρῃ. Αἰλια-

1 Λήγῃσι] Lege λήγῃσι, ut infra recte v. Λήγῃ, ubi fragmentum hoc repetitur. Deinde pro ὧ ἀνέμων metri gratia scribendum est κἀνέμων; quod & Portus monuit.

2 Διεξοδικῆς ὑδάτων. εἰνὶ τῶ κρηνηδῶν.] Locus hic est mutilus & confusus, qui ex Theodoro ad Plalm. cxviii. v. 126. sic suppletus & in ordinem redigendus est: Διεξοδικῆς ὑδάτων Δαβίδ' τὸ πῆλτος τῶ δακρυῶν ἐκάλισσε. λέγει γὰρ Διεξοδικῆς ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὄφθαλμοί

tius verba facere, & circumstantiis & casibus fortunæ & temporibus & personis & locis & similibus orationem accommodare, quæ rerum singularium sunt. In hujusmodi enim rebus & consultationes & laudationes & judicia verantur. Διεξοδικῆς igitur hic significat ampliores & magis universales. Διεξοδικῆς vero, quod intumuit, & inflatum est.

Διεξοδικῆς. Oratione proluxa & per singulas partes cuncte. Et διεξοδικώτερον, oratione prolixiore & ampliore.

Διέξοδοι. Expirationes. Flatus. Exitus. *Latent enim & ventorum flatus avem fœmellam, nisi cum pullos peperit.* Ex Sophoclis *Oenomaos.*

Διεξοδικῆς ὑδάτων. Sic David vocat lacrymas ubertim ex oculis manantes. Ait enim: *Oculi mei rivus aquarum fuderunt.* Id est, lacrymæ ubertim & copiose ex oculis meis manarunt. Proprie vero διεξοδικῆς ὑδάτων sunt rivi aquarum.

Διεπεραιώθη. Districus est. Extractus est. Ex vagina eductus est. [Sophocles:] *Ex vaginis educti fuerunt gladii.* Διεπεραιώθη hic ponitur pro, vaginis nudati fuerunt, quoniam, nisi ensis ad finem usque extrahatur, non exit e vagina.

Διέπεσεν. Ad irritum cecidit. *Et spes quidem de Bithynia hoc modo ad irritum cecidit.*

Διέπει. Operatur. Administrat. Alicui rei præpositus est. Disponit. Ordinatur.

Διεπίμπροτο. Adurebatur. Cremabatur.

Διέπειξε. Explicavit. Explavit.

Διεπυθάνετο. Percontabatur. Interrogabat.

Διερέ. Fluviorum crepidines & ripas etiam ἀνδρα vocant, quod sint humidæ & irriguæ.

Διεργάζει. Interficat. Occidit. Josephus: *Hasta vero ad imam ventris partem, qua inguen est, percussum confestim interfecit.* Et διεργασθεῖς, confectus, absumptus.

Διερέπτοντα. Remigando trajicientem, vel superantem.

Διέρρει. Duo significat: periit, sive perditus est; & divulgatus est. *Et fama sparsa erat, ipsum etiam esse patricium.*

Διερεῖδόμεθα. Fulcimur. Innitimur.

Διερεῖ. Irriguam. Humidam. Et διερεῖ. Humidus.

Διερεκνῆντο. Inflectebantur. Incurvabantur.

Διέρριψαν. Disjecerunt. Projecerunt. *Et facultates & ossa ejus projecerunt, quod se ipse interfecisset.*

Διέρρωγας. Disruptus. Divisus. Et διέρρωγόντα. Disrupta. Divisa.

Διέρρου. Dimanavit. Pervasit. *Gloria facinorum ejus longe lateque dimanavit.* Dicitur

με. εἰνὶ τῶ, κρηνηδῶν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Hanc lectionem & hunc ordinem in versione secutus tuam. Portus hic ἔδεν ὀπίς.

3 Κολεῶν ἕρυσσά διεπ. Senarius hic legitur apud Sophoclem *Aiace* pag. 44. ut Portus recte monuit. Vide ibi Scholiastam, cuius scriinia Suidas hic compilavit.

4 Ἰώσιππος] De Bello Jud. lib. iii. pag. 850. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte annotaverat.

νός Διέρρη τῶν τῶν ἄνθρωπος κλέσσοβα-
ρώταλον. ἀντί τῷ λαμωσθῆν, ἐπιημιθῶν.

Διέρρηκῶσιν. Ἡλίθιον ἐφθέρηξατο καὶ τοῖς χείλε-
σι διέρρηκῶσι. τῆτι, μαρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπα-
δούτως· καὶ τοῖς χείλεσι κεχλασμένοις καὶ κεχλωσῶσιν
ἀντί τῷ ἔ σιωπραμμένοις.

Διέσθαι. ἀντί τῷ διάκην. ἀπὸ τῷ δία, τὸ δίακω
γίνεσθαι ὡς ἄλλωρον, δημῶ τὸ παθητικόν, διέμην, καὶ
τὸ ἀπαρέμφαλον, διέσθαι. οἶον,

Αἶψα δ' ἐρυσάμηνος μέγα φάσσανον ἄστο διέσθαι.

Διесаρθάνισε. διεγέλασεν, ὅσκι ἐπὶ ἀφαιχύσθαι,
ἀλλ' οἶον Σαρδάμιον γέλωτα.

Διέσιν. ἀφαιχουσίον. καὶ ἡ ἀπὸ μουσικῆς ἀδῆς
κινήσις, διέσις λέγεσθαι. τὸ ἔλαχρον μέτρον τῶν ἐναρ-
μοσίαν ἀφαιχουσίαν ὅσκι ἀπλωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέ-
ρας αἰσθητικῆς καὶ τὸ ἐναρμόνιον ἀρραπῶλεσεν,
ἀρραμῶτα ἀπὸ τῆς ἀκοῆς ἀπλωλεμμένης.

Διέσις. τὸ χῶρισμα. ἢ ἀνεσις.

Διεσκαριφισάμεθα. ἀντί τῷ διελύσαμην. σιά-
ειρον γὰρ ὅσκι τὸ κάρφον καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ
ποιαῦτα θυδιάλυτα καὶ θυρίσθητα. ἔσως Ἰσοκράτης.
σκαριφισάσθαι ὅσκι, τὸ ὅσκι σκαριφισάσθαι π ποιῆν, καὶ
μὴ κτ' τὴν ἀρραπῶλεσθαι ἀκρίβειαν.

Διεσκαρῶσιν. ἀφαιχουσίον. καὶ διεσκαρῶσθαι,
διεσκαρῶσθαι.

Διεσκαρῶσιν. μὲν δὲ γὰρ γεγραμμένον. Πολύ-
βιος. Ἐκπέμψαι τῷ Κρητῶν πνας ὡς ἐπὶ ληστειῶν
δόσεις ὅσκι διεσκαρῶσθαι.

Διεσκήριπεν. ἐπεσκήριπεν.

Ἡλθεν ὅσκι ἐρυσάσθαι σὺν δρυὸς ξύλω,

Τὸ μιν διεσκήριπεν τὴν τελεωμῶν.

Διεσκήριπεν. ἀπὸ τῷ ἐρυσάσθαι.

Διεσκήριπεν. διεσκαρῶσιν. ἡ κεκρωμῶν. ἐξέσ-
μῶν. ἀρραπῶλεσθαι.

Διεσκαρῶσθαι. ἀπὸ τῷ ἐρυσάσθαι.

Διεσκαρῶσθαι. ἀντί τῷ ἀφαιχουσίαν ἐπιημιθῶν
κίω. ἢ ἀντί τῷ ἀφαιχουσίαν.

Διεσκαρῶσθαι. ἡ ἀφαιχουσίαν Πλάτων.

Οὐκ ἀν ἀφαιχουσίαν διεσκαρῶσθαι

Ἐπὸ μουσικῆς ἐπὶ καὶ τελεωμῶν.

τὸ ὅσκι ἐπὶ τῷ ἀφαιχουσίαν τῆτι ὅσκι ὡς
ἀρραπῶλεσθαι τῷ ἀφαιχουσίαν, ἀλλ' ὅσκι πολλοῖς

etiam diέρρη. *Ælianus: Valde illustris de hoc
homine fama dimanavit.* Σαρβάτωλον enim
hic significat valde splendidum, illustre.

Διέρρηκῶσιν. *Diffluentibus. Diductis. Stul-
tium sermonem labris diductis protulit.* Id est,
stulte & insipienter & indocte [locutus
est,] labiisque laxatis & hiantibus & apertis.

Διέσθαι. *Persequi.* A δία, *persequor,* de-
ducitur δημῶ: passivum, διέμην, & infinitivus,
διέσθαι. *Ut, Confestim autem ingenti gladio
districto surrexit ad [hostem] persequendum.*

Διесаρθάνισε. *Risit, non ob lxtitiam, sed
Sardonium rifum.*

Διέσιν. *Intervallum.* Item cantus musici
principium. Sic etiam vocatur minima men-
sura intervallorum harmonicorum: *cujus sen-
sum si amittamus, univcrsum etiam genus
musicæ, quod ἐναρμόνιον dicitur, scientiam no-
stram fugit, aure ad eam rem inexercitata re-
licta.*

Διέσις. *Intervallum [soni musici.] Item
remissio & relaxatio.*

Διεσκαριφισάμεθα. *Dissolvimus. Dissipa-
vimus.* Σκαριφον enim est festuca & cremium.
Ea enim facile dissolvuntur & flatu dissipantur.
Sic *Isocrates. Vel σκαριφισάσθαι est
negligenter aliquid agere, nec ea, qua par
est, cura & diligentia.*

Διεσκαρῶσιν. *Dissipatum. Et διεσκαρῶσθαι.
Dissipavit.*

Διεσκαρῶσιν. [Epistolam] commentitiam
& dolose confictam. *Polybius: Emmittunt
Cretensium quosdam, quasi ad prædandum,
quibus fictam epistolam dederunt.*

Διεσκήριπεν. *Fulciebat. Firmabat. Venit
quondam [anus] lento gradu incedens, cum
baculo querno, quo se vulneratam sustinebat.*

Διεσκήριπεν. *Obumbratum est. Occultatū est.*

Διεσκήριπεν. *Diffissum. Elaboratum. Scal-
ptum. Expolitum. Perpurgatum.*

Διεσκαρῶσθαι. *Illum, qui [patrimonium]
dissipavit.*

Διεσκαρῶσθαι. *Festinanter feci. Sedulo per-
egi.*

Διεσκαρῶσθαι. *Subagitata. Aristophanes Plu-
to: Non commutaverim verba cum anu, qua ab
annis ter decies mille subagitata sit.* Σκαρῶσθαι
ponitur pro subigere & coire: non quasi hæc
sit prima & propria vocis illius significatio,

1 Διεσκαρῶσθαι] Malim διεσκαρῶσθαι, per ω. Vide infra v. Σαρ-
δάτωλον γίλω.

2 Τὸ ἔλαχρον μέτρον ἢ ἐναρμ. ἀφαιχουσίαν. ὅσκι ἀπλωλ.] Fragmentum
hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Eusebio pag.
1053. unde de auctore ejus constat, cujus nomen Suidas hic re-
citavit.

3 Διεσκαριφισάμεθα. ἀντί τῷ διελύσαμην. σιάειρον γὰρ ἐστὶ τὸ κ.]
Ex Harpocrate.

4 Σκαριφισάσθαι. ἀπὸ τῷ ἐπισκαρῶσθαι π ποιῆν, ἢ μὴ κατὰ τὴν
ἀρραπῶλεσθαι ἔσως.] Hæc totidem verbis etiam leguntur apud Enar-
ratorem Comici ad *Ranas* pag. 281.

5 Διεσκαρῶσθαι] Ex interpretatione vocis huic addita patet,
scribendum esse διεσκαρῶσθαι, ut recte legitur apud Hesychium.
Apud eundem vero paulo ante male legitur, Διεσκαρῶσθαι, ἀφαι-
χουσίαν.

πρωμῶν. Scribendum enim est & ibi, διεσκαρῶσθαι.

6 Ἐκπέμψαι τῷ Κρητῶν πνας ὡς ἐπὶ ληστ.] *Doctissimus Jacobus
Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Casaub. collecta pag.
457. bene monuit, Livium hunc ipsum locum Polybii ob oculos
habuisse, cum lib. xxiv. cap. xxxi. hæc scriberet: Et Cretensium
quibusdam ad itinera insidenda missis, velut interceptas literas, quas
ipse composuerat, recitat.*

7 Ἡλθεν ποτ' ἐρυσάσθαι σὺν δρ.] Fragmentum hoc ampliabis ex
Suida supra v. Γεωῶν.

8 Ἀφαιχουσίαν Πλάτων] Pag. 104. (51. Ed. Bas. P.)

9 Τὸ ἀφαιχουσίαν ἐπὶ τῷ ἀφαιχουσίαν τῆτι ὅσκι ὡς ἀρραπῶλεσθαι. ἢ σκαρῶσθαι.]
Locus hic ex Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis
sic emendandus est: Τὸ ἀφαιχουσίαν ἐπὶ τῷ ἀφαιχουσίαν τῆτι ὅσκι ὡς
ἀφαιχουσίαν τῷ ἀφαιχουσίαν, &c.

συμβολικοῖς ὀνομασποικιλίαις, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τὸ θυ-
θυρήμωνων ἐπίστα.]

Διέσειλεν. ἰ ἀντὶ τῆς ὄψε ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο
τοῖς λόγοις. ὡς Μωσῆος δὲ ὁ λόγος. Δαβίδ. Καὶ
διέσειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.

Διεσφαιείσθη. ἄσφωρ σφᾶῖρα κατινέχθη.

Διεσφρηκωμύον. ἀσφιδεμύον.

Διέσχε. διήλθεν. ἰ Ἀρριανός. Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν
Φάλαγγα. (ἀντὶ τῆς διεχώρι(σ)αν) τὴν δὲ ἄσπίδων
ὑπερκυλιθεῖσαν αἱ ἄμαξαι, ὀλίγα ἔβλαψαν.

Διατέτατο. Ἐύλοισ τέσσαροι ἀσπίδατο.

Διέταμ. διέρχε.]

Διέτεινε. διαρρήδην εἶπεν.

Διελείντο. ἰ ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τῆς ἀσπίδος σιωπῆς
ἐπισημασμένης.

Διέτῃς. Ἀπὸ διέτῃς καὶ κριωτέρας. ὁ Εὐαγγε-
λιστής.

Διετίπη. ἰ Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα,
ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποβέχοντα, διετίπη τὰς
ἐρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπεν.

Διευθετῶ. τὸ καλῶς ἀσπίδατο.

Διευκλειῆ. σαφῆ. καὶ διευκλειήσις, ἡ σαφήνεια.

Διευκλειημύοι. ἀσπίδατο. καὶ διευκλειή(σ)ας,
καλῶς ἀσπίδατο. Τὸς ἀλκιμωτάτους τῆς πλή-
θους διευκλειή(σ)ας.

Διέφερον. Ἀπριανός. Οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥωμαίους
πικρὸν ἐν πολλῷ διέφερον. ἀντὶ τῆς εἶχον, ἐπι-
κόπτον.

Διέφερον. ὡς ὅτι Θεκυδίδης ἀντὶ τῆς διέφυον, ἡ ὑ-
πέρονον, ἡ ἐπιμελῶς ἐξέφυον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν
πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμύον. τῆ ἀρεπῶν ὡς ἀρεπῶν τὸν
ἦεν. Ἦδη γὰρ Ἀντωνίου τῆς Κλεοπάρας ἐρωτικῆς
διεφθαρμύον, ἡτῶν ἡ ἐν πᾶσι τῆ ἐπιθυμίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπρον πλήθον διεφορή-
θη. ἀντὶ τῆς ἐξέλιχθη. ἐξέκομισθη.

Διεφόρησαν. μετεκόμισαν. Γὰρ τε καταλειφθεῖ-
σας ἐν τῆς χάρακι καὶ ἀσπίδατο, πολλὰ δ' ἡσαν,
ὡς εἰς ἑξῆς πολιορκίαν διεφόρησαν.

Δι' ἐχθρας γενήσομαι. ἀντὶ τῆς, ἐχθρὸς ἔσομαι.
ἰ Ἀριστοφάνης⁷

¹ Διήλθον. ἀντὶ τῆς ὄψε ἀναμφ.] Locus hic inverso ordine ita legendus est: Διήλθον. Δαβίδ. Καὶ διήλθον ἐν τοῖς χείλεσιν αὐ-
τοῦ. ἀντὶ τῆς ὄψε ἀναμφιβόλως ἐχρ. &c. Verba autem Davidis, a Sui-
da hic citata, exstant Psalm. cv. vers. 33. ad quem locum Theodoretus: Οὐ μὲν ἔστι λόγος ἀναμφίβου (Μωσῆος), ἡ μὲν ἔστι συνέθεσις ἀρ-
μοσίας πρὸς τὴν ἀναμφίβου διεκόνεσιν, τὰ δὲ ἀναμφίβου πρὸς τοῖς λόγοις
ἀναμφίβου, πρὸς τὴν ἐπιθυμίας, καὶ τὸ ὑδὸν ἐξέλιχθη. πρὸς τὴν ἀναμφίβου,
Διήλθον ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. ἀντὶ τῆς ὄψε ἀναμφίβου πρὸς τοῖς λόγοις
ἀναμφίβου. Hic: lucem fernerantur Suida, quem sua ex hoc ipso
loco Theodoretus haussisse apparet.

sed [poeta] nomen hoc formarunt eodem modo, quo & multa alia, quibus obscure res significatur, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat.

Διέσειλεν. David de Mose inquit: Καὶ διέσειλεν ἐν τοῖς χ. Id est, *Et dubie ambigueque locutus est.*

Διεσφαιείσθη. Tanquam pila delatus est.

Διεσφρηκωμύον. Ligatum. Constrictum.

Διέσχε. Penetravit. Transivit. [Item, divisit, disjunctum.] Arrianus: *Illi enim phalangem dividerunt. At [currus] per clypeos devoluti, parum eis nocuerunt.*

Διατέτατο. Distentus erat. *Quatuor lignis distentus erat.*

Διέταμ. Tranfit. Permeat.

Διέτεινε. Difertissimis verbis dixit. Contendit.

Διελείντο. Peculiariter hoc verbo usus est Antipho pro, constanter & acriter negarunt.

Διέτῃς. Biennis. *A bienni & infra.* Evangelista inquit.

Διετίπη. *Afrorum scaphæ, quæ parvæ erant, Romanas naves subibant, earumque puppes perforabant, & gubernacula detergebant.*

Διευθετῶ. Aptè dispono.

Διευκλειῆ. Dilucida. Perspicua. Et διευκλειήσις. Diluciditas. Perspicuitas.

Διευκλειημύοι. Distinguentes. Discernentes. Et διευκλειήσας. Qui res bene distinxit & discrete. *Cum fortissimos quosque in populo a reliquis discrevisset.*

Διέφερον. Appianus: *Galli vero a longo jam tempore iram adversus Romanos fovebant.* Διέφερον [μῆνισμα] hic significat, ἐνεχόντων: i. e. iram fovebant, infensi erant.

Διέφερον. Apud Thucydidem significat, conficiebant, vel sustinebant, vel diligenter perficiebant. *Athenienses vero bellum sustinuerunt.*

Διεφθαρμύον. [Corruptus.] Qui decorum profus negligit. *Jam enim Antonius amore Cleopatras corruptus, omnibus in rebus libidini obsequabatur.*

Διεφορήθη. Elatum est. Exportatum est. *Incredibilis pecuniæ vis exportata est.*

Διεφόρησαν. Transportarunt. *Et relictas in castris machinas bellicas (erant autem multæ) ut ad diuturnam obsidionem tolerandam, inde transportarunt.*

Δι' ἐχθρας γενήσομαι. Aliquem inimicum mihi reddam. Aristophanes: *Neutrum enim i-*

² Ἀρριανός.] Lib. 1. de Exped. Alex. pag. 5.

³ Ἀσπίδων.] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quem sensu supplendi gratia ex Arriano addidi.

⁴ Διελείντο. ἰδίως Ἀντιφ.] Ex Harpocracione.

⁵ Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, πρὸς Ῥωμ.] Hæc Casaubonus Polybio tribuit: sed sunt Appiani in *Libycis* pag. 125.

⁶ Ἀντὶ τῆς διήλθον. ἡ ὑπέρονον, ἡ ἐπιμελῶς ἐξέφυον.] Ex Scholiasta Thucydidis ad librum 1. cap. xi.

⁷ Ἀριστοφάνης.] *Ranis*, pag. 297. (184. Ed. Bas. P.)

Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας ἔδεπέω γενήσομαι.
 Τὸν μὲν γὰρ ἠγάπησεν σοφόν, τὰ δ' ἠδύμην.
 τὸν Αἰχύλον, σοφόν ἠδύμην τὰ Εὐειπίδην.

Διεχρήσατο. αἰπαλικῶς.

Διέχουσαν. ἀπακισμένην ἔσαν. Ἐς ἹΣελεύκειαν πόλιν ἑπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας 9' καὶ 1' σταδίας διέχευεν.

Διεφυσμένοι. ἠγνοηκότες. Πολύβιος. Πάντων τῶν ἠσαν διεφυσμένοι οἱ Αἰτωλοὶ. καὶ αὐτῆς. Διευφύθησαν δὲ τοῖς λογιμοῖς. κατετάχθησαν γὰρ αὐτῆς Ἀνίβας, ἐξελθὼν τὴν πόλιν.

Διζημιώθη. καὶ διζήμιον. Ζητῶν.

Διειδές. λαμπρῶν. ἀφαιρέτης. καὶ καθαρὸν ὕδαρ.

Διείλεν. ἐχώρισεν.

Δίειμι. διέρχουμαι.

Διείπτε. διώκη, ἀειρήνητο.

Διειργάσατο. ἐφρόνησεν. ἀπέκλειεν. Ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐκάτερον διειργάσατο.

Διείργω. γενικῶς. Οὐτε ἡ δὲ καὶ τῶν δὲ καὶ εἶναι τῶν ἀνάρχων διείργω. αἰπαλικῶς δὲ. Οὐ μόνον πλεῖστον διείργω τῶν ὄρεκτων κόλπων τῶν Ἀβραάμ.

Διείρω.

Διείρωσι. τὸ ἑπιβάλλουσι.

Διειρώνοντες. ἐξαπατῶντες τῶν ξένων, καὶ ψευδοῦντες δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. οἱ Λάκωνες παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξηνηλασίας ἐκεῖνο νόμος. ὅτι δὲ αἰχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ λεγόμενος.

Ἡ φιλοχρηματία Σπάρτην ὀλεῖ, ἄλλο δὲ ἔδεν. ἠσαν δὲ καὶ παρὰ τῶν ξένων ἀπάνθρωποι καὶ οὐκ ἐξυμῶν ξένων πνί ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἑπιβαίνου, ἀλλ' ὠμισμοῦς ἡμέραις.

Διείω. ἐκτείνω. ἀπλώω. Διείω τὰς πύργους αὐτῶν, ἐδέξατο αὐτῶν.

Δίεισι. διέρχουμαι.

Διήγη. παρεξέτεινεν. Ἱωάννης. Ἀντίοχος, ὅς ἐρυμνὰ χρεῖα κατελιπὼς ἐπὶ πολὺ διήγη τὸν πόλεμον, ἀμβλύων τὴν γὰρ Ἀνίβαν ὀξύτητά τρονίως ἀφαιριβαῖς.

Διηγκυλημῶν. τὸ ἀκόνιον μετὰ χειρὶ ζόμενον. ἀντι τῆς ἐν μαχάλη¹⁰ κρατῶν τὸ δόρυ. Ἱεροφάνης. Ὁ

nimicum mihi reddam. Nam alterum sapientem judico: altero vero delector. Æschylum scilicet sapientem judico: Euripide vero delector.

Διεχρήσατο. Accusativo jungitur. Interfecit.

Διέχουσαν. Distantem. Remotam. Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum & triginta stadiis Antiochia distantem.

Διευφυσμένοι. Ignorantes. [Quos opinio vel spes fefellit.] Polybius: Ætolos vero his omnibus in rebus spes frustrata est. Et iterum: Sed opinio eos fefellit. Annibal enim ipsos antevertit, & urbem exscidit.

Διζημιώθη, & διζήμιον. Quærens.

Διειδές. Clarum. Perspicuum. Limpidum. Purum.

Διείλεν. Divisit. Separavit.

Δίειμι. Permeo. Transeo.

Διείπτε. Administravit. Obivit.

Διειργάσατο. Confecit. Interfecit. Occidit. Ille vero & ceterorum utrumque interfecit.

Διείργω. Distinguo. Separo. Genitivo jungitur. Neque imperium, quatenus est imperium, ab anarchia distinguitur. Item accusativo: Non solum divitias ab expetendo illo sinu Abrahami sejungens.

Διείρω. Inquire. Interroga.

Διείρωσι. Trajiciunt. Inferunt.

Διειρώνοντες. Qui hospites mendacis verbisque simulatis decipiunt. Sic autem Lacedæmonios Aristophanes vocat. Apud eos enim lex lata erat, quæ peregrinos Sparta areebat. Eisdem etiam fordidos & avaros fuisse Oraculum hoc declarat: Nimus lucri amor Spartam perdet, nec aliud quicquam. Erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat peregrinis quovis tempore Spartam adire, sed tantum certis & definitis diebus.

Διείω. Qui expandit. Qui extendit. Alas suas expandens, eos suscepit.

Δίεισι. Transit. Permeat. Penetrat.

Διήγη. Produxit. Extraxit. Joannes Antiochenensis: Qui cum loca munita occupasset, diu bellum extraxit, Annibalis celeritatem lenta mora retundens.

Διηγκυλημῶν. Jaculum manibus tenentem. Vel, sub axilla hastam tenentem. Xenophon:

1 Ἐς Σιλεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 11. de Bello Perf. cap. xi.

2 Διευφύθησαν δὲ τοῖς λογιμοῖς.] Hæc sunt verba Polybii lib. 111. cap. xvi.

3 Διειργάσατο] Vide supra v. Διειργάζεσθαι.

4 Οὐ μόνον πλεῖστον διείργω τῶν ὄρεκτων κόλπων Ἐ' Ἀβρ.] Hæc sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. xlii. pag. 714.

5 Διειρώνοντες. ἐξαπατῶντες.] Totus hic locus descriptus est ex Scholiasta Aristophanis ad Racket pag. 668. 669. (457. Ed. Bas. P.)

6 Παρ' οἷς ἐστὶ τῆς ξηνηλασίας ἐκεῖνο νόμος.] Aristophanes Avibus pag. 590.

— Ὡσπερ ἐν Λακεδαιμόνι

ἑπιβαίνου.

Vide ibi Scholiastam.

7 Ὀλίγη] Cum ad hunc locum pervenisset, incomparabilis vir

Rich. Bentlejus hanc notam mecum communicavit: In Editione Fragmentorum Poetarum Græcorum ostendam, veram lectionem esse ἴλοι. Nam ea, quæ recepta est, ne Græca quidem est. Conjectura hæc viri doctissimi facile placebit omnibus, quibus non erunt narres obesse.

8 Διείω τὰς πύργους αὐτῶν, ἐδέξατο αὐτῶν.] Hæc sunt verba Moysis Deuteronom. cap. xxxii. ut Portus etiam monuit.

9 Ἱωάννης. Ἀντίοχος, ὅς ἐρ.] Locus hic ita scribendus & distinguendus est: Ἱωάννης. Ἀντίοχος. ὅς ἐρ. Significare enim vult Suidas, locum hunc ex Joanne Antiocheni depromptum esse. In 2 MSS. Paris. pro Ἱωάννης legitur Ἱωάννης: sed mendose.

10 Κρατῶν] Potius κρατῶνται, ut respondeat accusativo præcedenti διηγκυλημῶν.

11 Ἱεροφάνης] De Exped. Cyri lib. v. pag. 347. ubi sic legitur. Ὁ δὲ τοῖς πλεῖστον πᾶσι παρέχοντι διηγκυλημῶν ἴλοι. &c.

δὲ πᾶσι παρήγγαλε διηγκυλιμῶδες ἰέναι, ὡς, ὅπότεν
σημῶν, ἀκοντίζειν δέουσι καὶ τὸς τοξότας ὄπιβε-
βλῆσθαι ἐπὶ ταῖς ἰβυραῖς, ὡς, ὅπότεν σημῶν, το-
ξεύειν δεῖσιν. καὶ τὸς γυμνήτας λίθων ἔχθιν μετὰ
τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλίζεω. καὶ διηθεῖται, ἀφυλίζεω. διή-
θσις καὶ ἡ διύλισις.

Διῆκαν. διέπεμλαν.

Διῆκε. διέρχεω. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιτεύω· πᾶν
γὰρ σε κλέω ἐπ' ἄρετῇ διῆκε.

Διῆκεσαν. διελθῆσαν. διερχομῶν.

Διῆκασεν. ἠκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τῆ μετήλλαξεν. ἐτελεύτησεν. ἢ
ἀντὶ τῆ ἡμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χειρισμός.

Διύωγεσαν. γωνική. ὑπέμειναν. ἐκατέρησαν. Ἐπι-
κόπιω· Ῥωμαίων δὲ ἰππέως ἦσαν ἀρχοὶ ἰππέων,
οἱ τὰ πρῶτον τῶν ἐς Δάρας μάχην διύωγεσαν.
τῆστιν, ὑφῆγεσαν, ἢ διεπράξαντο. Καὶ αὐτῶν·
Ἐπ' ἐννέα διύωγε τῶν πολιορκίαν ἔτη.

Διύωχθη. ἐμαχέσατο.

Διηθέτιζεν. ἀνεκίθη. ἀνετάραττον. ἀνερίπιζεν. Ὁ
δὲ τὸ θηριώδες καὶ ἄρσιον ὑπεκίθη καὶ διηθέτιζεν, εἰ
πρὸς κύριον γένῃ τῆ χειρῶν.

Διῆγες πλοῖον.

Διῆγει. διέτεμε. διεμέριζεν. Ὁ δὲ φρεσβύτης ἄν,
διῆγει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διῆγηκε. διεχώρισε.

Διῆγης ναῦς. ὑπὸ δύο ἑρετῶν ἐλαυνομῶν.

Διῆρησα. δέδεσα. διηρημύω εἶ.

Διηρθρωμῶν. δεδηλωμῶν. ἠκραιβαμῶν.

Διῆρεσε. διέμεινε. παρέμεινε. Λί δὲ ἐντολαί, ἄς
τοῖς βασιλεῦσιν ἐνεκίλατο, καὶ τὰ ἐπεταλμένα τοῖς
Κελτοῖς, εἰς τοσούτῃ διῆρεσεν εἰς ἐπανάρθωσιν ἢ ἀδι-
κημάτων, ὡς ἀπέδοσαν μὴ τὰ ἀρπαδέντα.

Διῆρξα. ἀντὶ τῆ, ἀφ' ἧς τέλος ἦρξα. Λυσίας.

Διιπόλια. ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐπιλεβμένη Διί.

Διῆρτησεν. ἐξηπάτησεν. ἐπλάνησεν.

Διῆσθη. ἀφῆσθη. Οὗς ἔτε δέξεσθαι, ἔτε διῆσθη
ἀφῆσθη τῆς χώρας ἀμαμῶκεισαν.

Διήδυσεν. ἐκώλυσε.

Διηυχίζετο. ὑψιυχίζετο. Ἐπερὰ δὲ ἔ· πολὺ τι μείω
ἀναρῆτο καὶ διηυχίζετο· ἀλλὰ τῶν βαρύτερα,
καὶ κεραιναῖα ὡροσμεφεῖ.

*Ille vero cetratos prehensis jaculorū amentis in-
gredi jussit, ut, cum signum ipse dedisset, jacula
vibrarent: itidemque sagittarios nervis sagit-
tas admoveere jussit, ut ipso signum dante sagit-
tas emitterent: velitibus denique præcepit, ut
pelles haberent lapidibus plenas.*

Διηθεῖν. Percolare. Transmittere. Et διηθεῖ-
ται. Percolatur. Transmittitur. Et διήθσις,
percolatio.

Διῆκαν. Transmiserunt. Dimiserunt.

Διῆκε. Tranfit. Pervadit. *Ille vero dixit:
Equidem id credo. Gloria enim virtutis tuæ
[multas gentes & regiones] pervasit.*

Διῆκεσαν. Transeuntem. Pervadentem.

Διῆκασεν. Alicujus auditor fuit. Audivit.

Διήλλαξεν. Idem quod μετήλλαξεν. Obiit. Vi-
tam finiit. Vel [simpliciter,] commutavit.

Διήλυσις. Digressio. Separatio.

Διύωγεσαν. Genitivo jungitur. Sustinuerunt.
Tolerarunt. Procopius: *Romanorum vero e-
quitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad
Daras prælium [contra Persas] commiserant.*
[Διύωγεσαν hic exponi potest,] fortiter susti-
nuerant, vel confecerant. Et iterum: *Obsidio-
nem per novem annos sustinuit.*

Διύωχθη. Contendit. Pugnavit.

Διηθέτιζεν. Irritabat. Commovebat. Exci-
tabat. Accendebat. *Ille vero iracundum &
ferocem illorum animum [verbis] irritavit &
accendit, si forte loco illo potiri posset.*

Διῆγες πλοῖον. Navigium bireme.

Διῆγει. Difsecuit. Divisit. *Ille vero, cum es-
set senior, carniū portiones distribuit.*

Διῆγηκε. Divisit. Separavit.

Διῆγης ναῦς. Biremis navis.

Διῆρησα. Vincit es. Divisus es.

Διηρθρωμῶν. [Articulis distinctum.] Expla-
natum. Accurate elaboratum.

Διῆρεσε. Mansit. Permanfit. [Item, suffe-
cit, valuit.] *Ea vero, quæ Regibus manda-
verat, & Gallis imperaverat, ad hoc value-
runt, ut damna illata sarcirent, & res rap-
tas restituerent.*

Διῆρξα. Ad finem usque magistratum gessi.
Lysias.

Διιπόλια. Festum apud Athenienses, quod
Jovi celebrabatur.

Διῆρτησεν. Decepit. Fefellit. In errorem in-
duxit.

Διῆσθη. Transmissurū esse. Transitum datu-
rū esse. *Quibus seneque receptum neque transi-
tum per regionem suam daturus esse juraverant.*

Διήδυσεν. Gubernavit. Direxit.

Διηυχίζετο. Cervicem erigebat. *Ob alia
vero quædam non multo minora caput erige-
bat, & cervice elata incedebat: sed his gra-
viora & fulmini similia.*

1 Περκόπιω] Lib. 1. de Bello Pers. cap. xviii. ex quo sic apud Suidam scribendum est: Ἀρχοὶ δὲ ἰππέων ἦσαν ἀπαιεῖς ἦσαν, οἱ πρὸ πρῶτον τῶν ἐν Δάρας μάχην διύωγεσαν. Vocem Ῥωμαίων Suidas sensus supplendi gratia addidit. Vide etiam supra v. Δάρας.

2 Διῆρησα] Hesychius διέρησα.

3 Διῆρξα. ἀντὶ τῆ, ἀφ' ἧς τέλος ἦρξα] Ex Harpocrate.

4 Διῆρτησεν. ἐξηπάτησεν.] Vide supra v. Διαρῆσαι, & Διαρῆσαι.

5 Ἐκώλυσε] Hæc interpretatio suspecta mihi est, de qua proinde amplius cogitandum cenfeo.

Διήρυσεν. διέκοψεν. ὑπὸ τῆ ἀφύσσεια. ἢ ὑπὸ τῆ ἀφύσσεια, ὃ ὅτι ἀπαντλεῖν. ὃ γὰρ ἀντλεῖν ἀφύσσεια κόπτει τὸ ἀντλήμενον.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λεπτόμυρα τῆς προαγμάτων διεξαναίμενος, ἀναρθεῖτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσει.

Διηγή. ἢ τῆς ἤσαν ἀφασθηδονικῆς δύναμις, ἢ ἀφ' ἧς μίωγγων καὶ τῆ ἐνδοθεν πνευματικῆς ἐνεργεῖται.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι. περὶ τῆς μετώρων καὶ τῆς νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ σιωπῆτες δὲ λέξεις ἐποίησαν, καὶ ἔλεγον, ἐν ἀφαιελαί ἐλανηχέτας. οἱ δὲ ἦν Ἴων ὁ Χίος ποιητής. ἐποίησε δὲ πῆγμα, ὃ ἢ ἀρχὴ Ἀοῖον ἠεροφόταν ἄστρα μίωα μὲν ἀελίη λευκοπέφυγα πρὸς βορρῶνα. παίζων δὲ Ἀειροφάνης Ἀοῖον αὐτὸν ἀστρα Φησὶ κληθῆναι. ἀειβήλη δὲ ἐγένετο. ἐγραφε δὲ καμφοδίας, καὶ ὀπιγράμματα καταλογάδην, καὶ πρῶτον λεγόμενον. καὶ Σωκράτης τῆ φιλοσόφου ἐπὶ λόγῳ εἰς αὐτὸν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτῆς, ὅτι πολλὰ ἔγραφε.

tis philosophi in eum oratio. Callimachus multa cum scripsisse dicit.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. ἢ Ὁ δὲ Ἀπολλάνιος λόγος ἰδέαν ἐπήσει, ἢ τὴν διθύραμβωδην καὶ φλεγμάνην ποιητικῶς ὄνομασι. καὶ Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος πρὸς τὸ δυο θυραὶς βῆνας, τὴν τε τῆ μητρὸς Σεμέλης, καὶ τῆ μητρὶν τῆ Διός.

Διθύραμβων ἔχων ἑλάτωνα. ἐπὶ τῆς ἀδιανοήτων.

Διθύραμβος. διπύραμβος. διπλαῖς θυραῖς.

Διθύραμβος. Ἀρριανός. Τὸ διθύραμβος τὸ λογατῶν, καὶ τὸ ἀεισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχθυσεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖται.

- Διέναι. διέρχεται.
- Διένει. ἐπιπέμφεται.
- Διένει. διέρχεται.
- Διθύραμβος. ὁ διθύραμβος.
- Διένει. ἀφ' ἐπέμψας.

1 Διήρυσεν. διέκοψεν] Ex Scholiasta Homeri ad Odys. T. v. 450.
 2 Διηγή. ἢ τῆς ἤσαν ἀφασθηδονικῆς δύναμις.] Ex Philopono in lib. 11. Aristotel. de Anima. Vide etiam infra v. Μῆνιγξ.
 3 Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῆς μετώρων καὶ τῆς νεφ. Hinc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Pacem pag. 685. 686.
 4 Καὶ ἔλεγον ἐν ἀφαιελαί ἐλανηχέτας.] Aristophanes loco laudato: — Ἐμειλίχοντ' ἀναβολὰς ποτιμήμην Τὰς ἐν ἀφαιελαί ἐλανηχέτας πνέας. Sic etiam apud Suidam legendum est.
 5 Ἀστρα μῆνα μὲν] Emenda ex Enarratore Comici ἀστρα μείνα μὲν.
 6 Καὶ ὀπιγράμματα καταλογάδην] Pessime. Quis enim unquam Epigrammata pedestri sermone scripta viderit vel legerit? Omnino hæc sunt ἀπίστα; nec dubium est, quin scribi debeat, καὶ Ἐπιγράμματα, ἢ καταλογάδην Πρῶτον φησὶ: ut recte habet Scholiasta Aristophanis loco laudato.

Διήρυσεν. Dissecuit. Discidit. A ἀφύσσεια. Vel a ἀφύσσεια, quod haurire significat. Qui enim haurit, dividit id, quod hauritur.

Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. Eunapius: Ille autem adversus ea, quæ reliqua erant, se præparans, corpore erecto & cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrediretur, cumque interficeret.

Διηγή. Facultas sonos transmittendi: cui membranæ & aer intra aures conclusus inferviunt.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Poetæ Dithyrambici. Hi de rebus, quæ in sublimi fiunt, & nubibus multa dicere solebant, vocibusque compositis utebantur, dicentes exempli causa, ἐν ἀφαιελαί ἐλανηχέτας. Talis erat Ion Chius poeta, qui poema fecit, cujus initium est, Ἀοῖον ἠεροφ. Matutinam & aerivagam stellam expectavimus, quæ Solem candidis alis præcurrit. Ideo Aristophanes jocans matutinam stellam eum vocatum fuisse ait. Fuit autem valde celebris, scripsitque comædias, & Epigrammata, & soluto sermone orationem, quæ Πρῶτον φησὶ inscribitur. Exstat etiam Socratiæ in Choliambis ejus mentionem faciens,

Διθύραμβος. Hymnus in Bacchum. [Et διθύραμβωδης, Dithyramborum instar tumidus & inflatus.] Apollonius vero non usus est genere dicendi dithyrambico & poeticis nominibus tumente. Et Διθύραμβος appellatur Bacchus, quod per binas quasi fores in lucem prodierit, & uteri matris Semeles, & femorum Jovis.

Διθύραμβων ἔχων ἑλάτωνα. Minus mentis habes quam Dithyrambi. Dicitur de hominibus stolidis & inconsideratis.

Διθύραμβος. Biforibus. Geminas fores habentibus.

Διθύραμβος. Agathias [in Epigrammate:] Et geminum hunc thyrsum hastæ instar cuspide munitum, & talorum fasciam, quibus [Porphyrus] effuse bacchabatur, cum ad Bacchi sacra itaret.

- Διένει. Permeare. Transfire.
- Διένει. Illum, qui transmisit. Qui emisit.
- Διένει. Permeat. Transfit.
- Διθύραμβος. Director. Gubernator.
- Διένει. Qui transmisit.

7 Ὁ δὲ Ἀπολλάνιος λόγος ἰδέαν ἐπήσει, ἢ τὴν δι. Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. 1. cap. xii. idemque repetitur infra v. Καπιτωπισμῖνοι. Vide etiam Photium in Bibliotheca pag. 1020.
 8 Διθύραμβων ἔχων ἑλάτωνα.] Una syllaba addita versum hunc sic complebis: Καὶ Διθύραμβων ἔχων ἑλάτωνα. Apud Enarratorem Comici ad Aves pag. 606. legitur: Διθύραμβωδων ἔχων ἑλάτωνα. Sed lectio ista metrum refragatur. Syllaba enim prima in Διθύραμβωδων, uti & in Διθύραμβων, longa est.
 9 Ἀρριανός] Scribendum est Ἀρριανός. Verba enim, quæ sequuntur, decerpta sunt ex Epigrammate Agathias in Baccham, quod exstat Antholog. lib. vi. cap. v. ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte sic legitur & distinguitur: — Καὶ τὸ διθύραμβος Τῆτο τὸ λογατῶν, καὶ τὸ ἀεισφύριον Οἷς ἀνέδην βάκχθυσεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖται, &c. 10 Διθύραμβος] Helychius rectius, διθύραμβος.

Διόνυμ. διέρχεμαι. καὶ διήκοι.

Διικνέσθω. φθασάτω. καὶ διικνέμεν, διερχόμεν.

Διίον ὀργή. καὶ Διίον βωμός.

Διίχθαι. διέρχεσθαι.

Διίπασια, καὶ ἀθηπασία. τῶν ἵππων ἀμιλλα. ἄσφρ δὴ διαμοσία καὶ ἀνωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῦσι.

Διίπέτέον. τὸ ὑπὸ Διὸς πληγεμένον.

Διίπόλια. ἑορτὴ πρὸς Ἀθηνῶσι τὰ Διίπόλια.

Καὶ Διίπολιάδην καὶ τεπέων ἀνάμειξα.

Διίπόλια, τὰ λεγόμενα Διάσια. ἑορτὴ ἕως ἐλέγχο, διότι τὰς Πολιὰς Διὸς ἐθέλο.

Διιδμήσαντα. τὸν Ἰσθμὸν ἀφειβάσαντα. Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τὰς λέμβους διιδμήσαντα.

Διιδμνίσαι. τὸ ἀφ' τῆς Ἰσθμοῦ ἔλκεν τὴν ναῦν. ἄσφρ ἐπίειν ἐν τῇ Ἰσθμοῦ οἱ Κορινθιοί.

Διιδάς. ἀφαιρίζων.

Διδά. ἀφαιρίζεσθαι.

Διδάω σε, καὶ διδάχω. γενικῶς. τὸ κρατῶ σε, καὶ ἄρχω σε.

Διδάχουμαι. ἀντίσταμαι. ἀμφιβάλλω. Περὶ τούτων ἴδεν διδάχουμαι.

Διδρέφης ἀνεπέρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπίπρωγμα. Ὁ Αἰσιφάνης Δειῶς τέ μιν τὸ μακρὸν ἀνεπέρωκεν, ἄσφρ ἵππων ἀλῆων. ἔτ' ἔφ' ὅτι πρὸς πύλον πολέοντα ἰδὲ ἔπειτα ἐγένετο Φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.

Διδρέφης πύλον ἔχων πειρά. ἔτος πολυαράγων ἐγένετο ὅς θάλλια ποιῶν ἀγγεῖα, ἐπέπτεσε καὶ ἵππαρχε καὶ ἐφυλάρχε. Εὐφρόνιος δὲ τὰ πρὸς τῶν τετραχίλων τῆς πυτίνης κρεμῶν ἱμαντάεια ἐκατέρωθεν, πειρά καλεῖσθαι καὶ ὅτι ἔτ' πυτίνης ἐπέπτε. πῆρες δὲ ἐς πένητα εἰσῆσθαι, ἀφ' τὸ ἀνυπόκειν. ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων, ἀλλ' ἢ πῆρες πύλας καὶ χύτρας ὀμφαλῆς. ἔτ' ἔφ' ὅτι ἰδὲ νέσπλητος, καὶ ἄρπαξ, καὶ πονηρός. Πλάτων ἐν Ἑορταῶς.

Τὸν μαρμόρον, τὸν Κρήτα, τὸν μόνον Ἀττικόν. πύλην δὲ ἔχει πλέγμα. Ὁς ἠρέθη Φύλαρχος, ἵππαρχος, εἶτ' ἔξ ἑδνὸς μεγάλα ἀράπει, καὶ νῦν

1 Διίπτεον. Ἐπὸς Διὸς πρ.] Ex Scholiasta Homeri ad Iliadem P. v. 263.
2 Καὶ Διίπολιάδην καὶ τεπέων ἀνάμειξα. Aristophanes Nubibus pag. 179. (109. Ed. Baf. P.)
Ἀφαιρίζω γὰρ καὶ Διίπολιάδην καὶ τεπέων ἀνάμειξα, καὶ Κρητῆρα καὶ Βεφορίαν.
Vide ibi Scholiastam.
3 Διδρέφης πύλον ἔχων πειρά. Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, scribendum est ἀνεπέρωκεν, per e, a διιδρέφω. Τὸ διιδρέφω enim est verbum neutrum, ut Grammatici loquuntur, a διιδρέμει: quod huc non facit.
4 Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τὰς λέμβους διιδμή. Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. iv. cap. xix.

Διόνυμ. Permeo. Transeo. Et διήκοι. Permeat. Transfit.

Διικνέσθω. Perveniat. Et διικνέμεν, permeans, transiens, penetrans.

Διίον ὀργή. Jovialis (Jovis) ira. Et Διίον βωμός. Jovis ara.

Διίχθαι. Transiisse. Permeasse. Penetrasse.

Διίπασια, καὶ ἀθηπασία. Certamen equestre. Sic etiam διαμοσία & ἀνωμοσία idem ambo significant.

Διιδπέτέον. [Fluvii,] qui a Jove repletur.

Διίπόλια. Festum quoddam Athenis ita vocatum. [Aristophanes:] Et Diipoliorum instar antiqua, & cicadis plena. Διίπόλια autem, quæ etiam dicebantur Διάσια, sic appellata fuerunt, quod Jovi Polico (i. e. Urbis Præfidi) celebrarentur.

Διιδμήσαντα. Illum, qui Isthmum trajecit. Hortabatur eum, ut lembis per Isthmum trajectis opem [Achaïis] ferret.

Διιδμνίσαι. Navem per Isthmum trahere, (trajicere) quod in Isthmo Corinthii faciebant.

Διδάς. Dividens. Separans.

Διδά. Dividitur. Separatur.

Διδάω σε, & διδάχω σε. Genitivo jungitur. Potentia te supero. Impero tibi.

Διδάχουμαι. Contendo. Affirmo. De his nihil affirmo.

Διδρέφης. Diitrephes spe injecta [adolecentem] impulit. Dicitur de iis, qui aliquem ad aliquid faciendum inducunt. Aristophanes: [Diitrephes] adolescentis mei animo mirificum equitandi amorem injectit. Hic enim, cum ante esset victor, postea factus est phylarchus & magister equitum.

Διδρέφης πυτίν. Diitrephes vimineas habens alas. Hic erat homo intempestive curiosus, & vasa ex viminibus contexebat: ex quo questu cum ditatus esset, phylarchus & magister equitum creatus est. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrinque pendentia alas vocari: & Diitrephem hunc vimina plexuisse. Quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitæ genus a simulatione alienum. Idem enim est, ac si dixisset, nihil aliud habens nisi dolii pedes & ollæ umbilicos. Hic autem ex paupere dives factus est; eratque idem rapax & improbus. Plato in Festis: Et peregrinum, & furiosum, & Cretensem illum, & vix Atticum. Πυτί-

5 Διδμνίσαι. τὸ ἀφ' τῆς Ἰσθμοῦ ἔλκεν. Vide infra v. Ἰσθμοῦ, ubi locus Aristophanis afferitur, ad quem Suidas hic respexit.
6 Ἀεισιφάνης. Avibus pag. 608. (422. Ed. Baf. P.) ubi locus hic ita legitur & distinguitur:
Δειῶς τέ μιν τὸ μακρὸν ἀνεπέρωκεν ὁ Διδρέφης
ἄσφρ ἵππων ἀλῆων.
7 Διδρέφης πυτίν ἔχων πειρά. Aristophanes Avibus, pag. 578 (399. Ed. Baf. P.)
Ὁς Διδρέφης γὰρ πυτίν ἔχων πειρά,
ἠρέθη Φύλαρχος, εἶτ' ἵππαρχος, εἶτ' ἔξ ἑδνὸς
Μεγάλου σφάπτι, καὶ νῦν ἔσθ' ἵππου λευκῶν.
Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

Ξεθός ἰπποαλεξϋάν. ἀντὶ τῆ, ἥδη μέγας ἔργος γέ-
γενε, καὶ ἔχ ὁ τυχάν. ἢ βουλευτής. ὁ γὰρ ἀλεξϋών
ἐν τοῖς ἔργοισιν ἐπιμύστερ.

Ἐ ingens gallus gallinaceus evasit. Id est, Senator factus est. Gallus enim inter aves est honoratior & præstantior.

Δικάζεσθαι Βιάντῳ τῆ Περίωας κρείσσαν. καὶ
Περίωη δίκη. ἐπὶ τῆ ἰσχὺν ἔχόντων ἐν τῷ δικά-
ζεσθαι.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτῆ ἡγεμονικόν, ἵνα νῦν
δικαϊκόν αὐτὸ ποιήσης.

Δικασπόλοι. δικαταί.

Δίκας παρατόμωροι. ἀντὶ τῆ, πτωχῶν ἔπιζη-
τῆντες.

Δικαταί αἰετοί. ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες.

Δικαμάχθεια. πόλις. Δικαρχία δὲ, ἡ δικαίως
ἄρχουσα.

Δικαίαρχῳ, Φαιδίῳ, Σικελιώτῳ, ἐν πόλει
Μεσσηνίας, Δειροτέλους ἀκροῦ, φιλόσοφῳ, καὶ ῥήταρ,
καὶ γεωμέτρῳ. Καταμέτρησεν τῆ ἐν Πελοποννήσῳ
ὄρεσιν. Ἐλλάδῳ βίον ἐν βιβλίῳ γ'. ἔτῳ ἔγραψε
τινὲν πολιτικὴν Σπαρτιατῶν καὶ νόμῳ ἐτέθη ἐν Λα-
κεδαίμονι, καὶ ἔκαπον ἔτῳ ἀναγνώσασθαι τὸν λό-
γον εἰς τὸ τῆ Ἐφόρων δεχθῆναι, τὸ δὲ τινὲν ἡβη-
κίω ἔχοντος ἡλικίαν ἀποῶσθαι. καὶ τῆτο ἐκράτησε
μέχρι πολλῶ.

Δικαίαρχῳ, Λακεδαιμόνῳ, γραμματικῶς, ἀ-
κροῦτος Δειράρχῳ.

Δικαιογένης. ἔνομα κύριον. ὃς τραγωδίας καὶ δι-
δραμοὺς ἔγραψεν.

Δικαιοδοσία. Πολύβιῳ. Ὅταν ἢ τὸ δίκαιον ἐν-
λαβεῖν ἢ τῆ ἀδικησάτων, ἢ καὶ νόμους, ἢ κα-
τά τινας ἄλλας ὑποκειμένων δικαιοδοσίας. ἢ ἀντὶ τῆ,
θλίβης ἀφορμάς.

Δικαιοδοτής. ὁ δικαστής.

Δικαιοπόλις. πόλις ἐν Θρακίῳ, πλησίον Ἀβδη-
ρων.

Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρῆξ
τῆ ἀρετατομῶν.

Δίκαιον ἀγαθόν. ἢ, πὶ τῶ νόμῳ ἐπὶ σύμφωνον, καὶ
κωνοίας ποιητικόν.

Δίκαιῳ. Κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἢ δοκεῖν δίκαιῳ,

μη vero est vas ex vitilibus plexum. [Aristo-
phanes:] Qui creatus est phylarchus, & dein-
de magister equitum, & postea ex nullo ad res
magnas gerendas provectus est, & nunc flavus

Δικάζεσθαι Βιάντῳ. Judex Biante Prienensi
præstantior. Et, Judicium Prienense. Dici-
tur de iis, qui facultate dijudicandi lites ex-
cellunt.

Δικαϊκόν. Judiciale. Juris dicendi peritum.
Recurrere ad mentem tuam, ut justitiæ aman-
tem eam efficias.

Δικασπόλοι. Judices.

Δίκας παρατόμωροι. Qui pœnas exigunt.

Δικαταί αἰετοί. Judices electi. Vide in v.
Ἀμφικτυόνες.

Δικαμάχθεια. Dicæarchia. Urbs. Δικαιορχία
vero, imperium justum.

Δικαίαρχῳ. Dicæarchus, Phidiæ F. Sicu-
lus, Messenius, Aristotelis auditor, philoso-
phus, orator, & geometra. Scripsit dimen-
siones montium, qui sunt in Peloponneso.
Vitam Græciæ libris tribus. Rempublicam
Spartanorum. Hic liber ut quotannis
in Ephorum prætorio puberibus auscul-
tantibus legeretur, lege sancitum fuit apud
Lacedæmonios, & longo tempore observa-
tum.

Δικαίαρχῳ. Dicæarchus, Lacedæmonius,
Grammaticus, auditor Aristarchi.

Δικαιογένης. Dicæogenes. Nomen proprium
viri, qui Tragœdias & Dithyrambos scripsit.

Δικαιοδοσία. Polybius: Cum jus suum repe-
tere licet ab iis, qui injuriam nobis fecerunt,
vel secundum leges, vel secundum alias mo-
ribus hominum receptas rationes sarcicndæ
injuria.

Δικαιοδοτής. Judex.

Δικαιοπόλις. Dicæopolis, urbs in Thracia
prope Abdera.

Δικαιοπραγεῖν. Et ne quid nisi ducum jussu
proprio consilio facerent. [Lege ἰδιοπραγεῖν.]

Δίκαιον ἀγαθόν. Justum est id, quod est le-
gi consentaneum, & societatem [inter homi-
nes] conservat.

Δίκαιῳ. Justus. Secundum Æschylum,

1 Δικάζεσθαι Βιάντῳ τῆ Περίωας κρείσσαν. Vide supra v. Βιάντος τῆ Περίωας δίκη.
2 Περίωη δίκη] Lege Περίωη δίκη, ut apud Laertium in Biante.
3 Δικαίαρχῳ] De hoc Dicæarcho vide omnino Vossium in e-
gregio opere de Histor. Græcis, qui multa de eo doctè & diligen-
ter collegit. Quibus addo, Dicæarchum etiam citari ab Enarra-
tore Apollonii Rhodii ad lib. iv. 272 his verbis: Φησὶ δὲ Δικαι-
αρχῳ ἐν δειράρῳ, καὶ Ἐλλάδικῳ βίῳ Σισυρόσπδῳ μινεληκίῳ, ἢ νό-
μους αὐτὸν ἡδὲ λέγει, ὡς μηδὲνα καταλιπὼν τινὲν παρῆξ ἑαίνε. τῆ-
το γὰρ ἔστο δὲ τῶν εἰναι πρῶτον εἰς. Hæc Dicæarchum in opere τῶν
βίῳ Ἐλλάδῳ memoria prodidisse mihi quidem dubium non est.
Et ad vers. 276. ejusdem libri: Δικαίαρχῳ ἐν πρώτῳ, μετὰ τῆ ἰσθμῶς
καὶ Ὀσείδῳ ὄρεσιν, βασιλεία γερῶν Σισυρόσπδῳ μινεληκίῳ. Præterea Dicæ-
archus ἐν τῶν βίῳ Μισσηνίας ἐργῶν laudatur a Scholiasta Aristophanis
ad Ranas pag. 273. & ἐν τῶν βίῳ Διονυσιακῶν ἐργῶν ab eisdem
Comici Enarratore ad Aves pag. 606. Plura de eo Jonius l. i. c. xvi.
4 Ἐλλάδῳ βίῳ ἐν βιβλίῳ γ'] Hujus operis luculentum frag-
mentum hodie adhuc existat. Primum ejus librum citat Stephana-
Tom. I.

nus Byzantius v. Χαλδῶν: ubi tamen Salmasius pro ἐν πρώτῳ τῆ
τῆ Ἐλλάδῳ βίῳ reponendum putat, ἐν πρώτῳ τῶν Ἐλλάδῳ βίῳ
omnino male. Titulum enim operis istius fuisse Ἐλλάδῳ βίῳ non
solum ex hoc loco Suidæ patet, sed etiam ex Athenæo, qui Dicæ-
archum duobus in locis ἐν τῶν βίῳ τῆ Ἐλλάδῳ βίῳ citat. Præte-
rea, Jason etiam βίῳ Ἐλλάδῳ olim scripserat, teste Stephano By-
zantio v. Ἀλεξάνδρῳ, & Suida infra v. ἰσθμῶς: quod ideo moneo,
ne quis titulum hunc suspectum habeat.
5 Ἀντὶ τῆ εὐλόγῳ ἀφορμάς] Perperam. Sensus enim vocis δι-
καιοδοσίας in loco allegato Polybii est is, quem verbis Casauboni in
versione expressi.
6 Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.] Doctissimus Jac. Gronovius
recte monuit, Suidam corruptam lectionem secutum fragmentum
hoc sumpsisse ex Polyb. lib. viii. cap. xxi. ubi legitur ἰδιοπραγεῖν.
7 Κατὰ τὸν Αἰσχύλον] Locus Æschyli, ad quem auctor anonimus,
unde fragmentum hoc excerptit Suidas, respexit, existat in Ἐπιπέ-
δῳ ἰπ. v. 598.

ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τὰ ἔνι καὶ αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν Φρενῶν καρπὸν ἔμυ. † Ἡ κωμαδία τὸν δίκαιον ἢ πολιτικόν, ἢ δ' ἡμερον καλεῖ.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τῶτον δαίλιον, τὰ ξυνοδῆται ἢ δίκαιος ὡς ἀεὶ τὸν βασιλέα· ὡς ἐπάξιον ἔω πλεῖν, ταῦτα ὡς καὶ περὶ ἄλλου ἤδη δειμαίνε.

Δίκαιος. ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλος γὰρ ἢ πάντες ἀπαλιθύνετα σώσει· ἐαυτὸς δὲ πάντες πάλως. καὶ ἄλλος. Σώζων σώζει τιὸν σαυτῆ ψυχῆ. καὶ ὁ Προφήτης ὡς ὁ Θεὸς· Ἐν τῷ ἀπεφύγετο δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτῆ, τῆ πῶπται ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύνη αὐτῆ, ὡς ἐπέπαισεν, ἢ μὴ μνησθῶν ἐν τῇ ἀμαρτία αὐτῆ ἀποθανεῖται. καὶ δικαιοσύνη δικαίως, ἢ μὴ ἐξέλη) αὐτὸν, ἐν ἢ ἂν ἡμέρα πλανηθῆ.

Δικαιοσύνη. ἔπισημη ὡς αἰρετική, καὶ εὐλαβητόν, καὶ ἐδεδέχεται. † Δικαιοσύνη ἐν ἢ κοινὴ ζετή, καὶ ἢ ἀλλοδαυομένη τῶν ἄλλων ἀλλοτρίως ὁμοιότητος. ἀφ' ἑξῆς δὲ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμοιότητος ἔσται ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος· τὴν ζετή, ὡς ἄλλως μὲν ἢ ἀνδρεία μεσότης, ἄλλως δὲ ἢ δικαιοσύνη. ἢ μὲν γὰρ δύο κακῶν, θεασυτή, καὶ δειλίως. ἢ δὲ, πλεονεξίας, ἢ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἢ ἀδικία. ἐν γὰρ τῶτοις τῇ ἀδικία τὸ εἶναι. καὶ ἀεὶ ἄλλα μὲν ἢ ἀνδρεία· ἀεὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύων ὑπομονῆς· ἀεὶ ἄλλα δὲ ἢ δικαιοσύνη. ἀεὶ γὰρ τὸ ἴσον, τό, τε ἐν τῇ ἀφρονομῆ, καὶ ἐν τοῖς σιυαλλάγμασι. καὶ ἔτω μὲν τὰ ὁμοιότη.

vanda paritate; quæ tam in rerum distributione, quam in contractibus spectatur. Et sic comparata sunt ea quæ idem genus habent.

Δικαιοσύνη. ἔχ ἢ πολιτικὴ ζετή, ἀλλ' ἢ μείζων, τὰ δὲ αὐτὰ ὀνόματι ζετή. † Δικαιοσύνη δὲ τὴν ἐκάστη τῶν λοιπῶν ζετῶν οἰκειοπραγίαν ζετῆς πέρι, καὶ τῆ ἀρχαῶν. καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ τῆ κερδῶν.

Δικαιοσύνη. καὶ ἢ τελεία ζετή, καὶ ἢ δικαία αἰτησις· ὡς ὁ Ψάλλον· Ἐισάκωσον, Κύριε, δικαιοσύνης με.

Δικαιότερον φαχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπῶντων. φαχάνη γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν πρυτάνη κελῶν. ἴσως ὡς τὴν τὴν γάσιν. καὶ ἔτερα παροιμία· Δικαιότερον πρυτάνης.

Δικαιόμυθος. κολαζόμενος. δίκης τυγχάνων.

Δικαιῶν. ἔξ δύο διλοῖ· τό, τε κολάζειν, καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν. ἔπος Ἡρόδοτος· Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς τῆς Σκυθίας ἀμύνη, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τῆς ὀνόματι τὴν ἀρετὴν ὑπῆρξαν ὡς ἀποπιδόσαντες. Καὶ αὐτῶν Ἀππιανός· Ἐμβάσις ποιῶν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιοσύνην. ἀπὶ τῶν, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰάσιπτος· Οἱ δὲ ἐφ' ἕβραϊ τὴν δικαιοσύνην λογιζόμε-

1 Ἡ κωμαδία] Intelligit Aristophanem, apud quem hæc melegisse memini, quamvis locus nunc non succurrat.

2 Καὶ ὁ Προφήτης] Ezech. III. 20.

3 Δικαιοσύνη. ἐπισημη ὡς αἰρετική, ἢ εὐλαβητόν, ἢ ἐδεδέχεται.] Sic Stoici Justitiam definiebant, ut testatur Laertius lib. VII. Segm. XII.

non videri justus, sed esse volens, ex profundo mentis sulco fructum capiebat. † Comicus virum justum vocat rusticum & agrestem.

Δίκαιος. Justus. Ego autem existimo, eum, cum sibi conscius sit, se in Regem fuisse injuriam, pœnam, quam meruit, metuere, tanquam jam jam eam passurus sit.

Δίκαιος. Dixit quidam ex sanctis: Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus: sed ut nos ipsi servemus, a nobis omnino exigitur. Et alius: Animam tuam omni studio serva. Et Propheta Dei nomine dixit: Cum justus a justitia sua se averterit, ut injustitiam committat, omnia, quæ antea juste fecit, oblivioni mandabuntur, & in peccato suo morietur: nec justitia justum eripiet, quo die a recta via aberraverit.

Δικαιοσύνη. Justitia est scientia rerum expendendarum, & fugiendarum, & neutrarum. Justitia igitur est virtus communis, & quæ ab aliis virtutibus æquivoce distinguitur. Differunt autem fortitudo & justitia, quamvis sub eodem virtutis genere collocentur. Nam aliter fortitudo est mediocritas; aliter vero justitia. Illa enim inter duo vitia, audaciam & timiditatem, media est. Hæc vero inter excessum illum & defectum, per quem quis vel plus vel minus suo habet. Hæc est enim origo injustitiæ, & in eo essentia ejus consistit. Præterea, in aliis versatur fortitudo; in aliis vero justitia. Illa enim in periculis tolerandis versatur: hæc vero in servanda paritate; quæ tam in rerum distributione, quam in contractibus spectatur. Et sic comparata sunt ea quæ idem genus habent.

Δικαιοσύνη. Justitia. Est & perfecta virtus; & justa petitio: ut Psaltes dicit: Exaudi Domine justitiam meam.

Δικαιότερον φαχάνης. Trutina justius. De iis, qui justitiam diligunt. Dorientes enim trutinam vocant φαχάνη: fortasse a nomine γάσις. Et aliud proverbium: Δικαιότερον πρυτάνης: quod idem significat.

Δικαιόμυθος. Qui punitur. Qui pœnas dat.

Δικαιῶν. Duo significat: & punire, & justum censere. Sic Herodotus: Justum esse censens, iisdem malis ulcisci Scythas, quibus ipsi priores contra fœdus affecerant Athenienses illos, qui arcem dederant. Et iterum Appianus: Pacem facere iis conditionibus, quas Gabii justas esse censuissent. Et Josephus: Illi vero animadversionem contumeliæ

4 Δικαιοσύνη δὲ τὴν ἐκάστη τῶν λοιπῶν.] Locum hunc ita lego: Δικαιοσύνη δὲ τῶν ἐκάστη τῶν λοιπῶν ζετῶν &c.

5 Ἐισάκωσον, Κύριε, δικαιοσύνης με.] Psalm. XVI. 1.

6 Δικαιῶν] Vide infra v. Ἐδικαίω & Ἐδικαίωθησαν: itemque Paul. Leopardum Emend. lib. V. cap. IX. & Gatakerum in Dissertatione de Scylo Nov. Instr. cap. VII.

τοι, κατ'απάσας τῆς ἔπλων πλά, ὄχρητο εἰς π
 χρεῖον.

Δικαιῶσαν. καταδικάζουσαν. Ἐπὶ δὴ τῆτων
 τῶν Ἄρτεμιον μίμωσαι, καὶ μελεθεῖν δικαιοῦσαν αὐ-
 τῆς τῆς γῆς ἀροῖα.

Δικαίωμα. Ὅτι ἔδεν δικαίωμα τῆς ἔπλων ἰσχυ-
 ρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει ἰσχυρῶν, δικαιοτέρα αἰεὶ καὶ
 ἀράτην καὶ λέγειν δοκεῖ. † Ἀρχέλαος, ὁ Φυσικός
 τῶν αἰγῶν ἐπικληθείς, ἐδέξατο τὸ δίκαιον καὶ αἰχρὸν
 ἐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ.

Δικαιώματα, νόμοι, ἐπιτολαί, κείμενα. Ἡ νόμον
 κρεῖται, τὸν ὑπὸ τῆ Θεῆ διὰ τῆ Μωσέως δεδομέ-
 νον. Ἐπιτολὰς δὲ καὶ προτάγματα πάλιν τὸν αὐτὸν,
 ὡς βασιλικῆς ἐπιτολῆς καὶ προταχθέντα. Δικαιώ-
 ματα, ὡς δικαιοῦν τὸν καταδικάζοντα δυνάμειον. Κεί-
 ματα δὲ, ὡς τὰς θεῶν ψήφους ὑποδεικνύοντα καὶ
 τὰς ἀξίας ἀνεκδοκῆς τῆς τε ἐνόμου καὶ ὑπενόμου
 βίβηται. Μαρτύρια δὲ, ὡς ἀμαρτυρεῖν καὶ ὑ-
 ποδεικνύοντα, οἷον ὑποβληθέντων ποναῖς οἱ ταῦτα
 ὑπεβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ, καὶ αἱ κατὰ κρείστος.

Δικαιώματα. ἐπιτολῆς ἀρορίας. Ἐάν τε γὰρ νικῶ-
 μιν ἡμεῖς, ἔξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διό-
 τι κεκοιμήθηκα ἡμῖν τῆς μεγίστης κινδύνων.

Δικαίως καὶ δίκως. ἀντὶ τῆ παντὶ τρέπῳ. Ἐπι-
 φάνης Πλάτων.

--- Ἡ γὰρ οἰκία

Αὐτῆ ἴσιν, ἡ δὲ θεῶν χρημάτων σὲ τήμερον
 μετὶ τοῦ ποῖσσαι, καὶ δικαίως καὶ δίκως.

τετέστι, πάση τέχνῃ.

Δικαίως. κατὰ δίκην. Οὐ γὰρ πῶς μὲ μακρὸν
 ἐκλάσθη δικαιοσύνη. † Δικαιοφύλιον πάντων τῆς
 ἀδελφῶν Ἀριστοῦ τῆ Γίγαντος δικαίως τῶν περι-
 παδεύοντων.

Δικαιοσύνη. Ἀπορίας τὰς δικαιολογίας. Θουκυδίδης
 δὲ τὰς κολάσας λέγει.

Δικαιοσύνη. ἢ ἡ δικαιοσύνη.

Δικελλὰ. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βεβῆ καὶ δι-
 κέλλη περιζωμένης τὸν βίον, ἀλλ' ἵππων καὶ μαχί-
 ρα. καὶ δικελλίτης.

Δικέρατον. δύο κέρατα ἔχον. ἐν Ἐπιγράμ-
 ματι.

Δέρμα δὲ, καὶ δικέρατον ἀπὸ φέρουσα μελῶπων
 Σπασάμων, κέρα δὲ καὶ παρ' ἀρσῆτιδι.

Δίκη. ἢ ὑπὸ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων σωματικῆ
 κατηγορίας, καὶ ἢ τὸ τίμημα ἀεὶ τῶν νόμων. Ὁ
 δὲ δίκην ἢ ἀδικῶν δικάσαι, καὶ ἀφουγῶν μὴ ἀπολέ-

1 Ἐπὶ δὴ τῆτων τῶν Ἄρτεμιον μίμωσαι, καὶ μετὰ. Idem frag-
 mentum legitur etiam supra v. Ἀρτέμιον.

2 Ὅτι ἔδεν δικαίωμα τῶν ἔπλων. Eadem recitat Suidas supra v.
 Γράμματα.

3 Νόμον κρεῖται ἢ ὑπὸ τῆ Μωσέως. Totum hunc locum descripsit
 Suidas ex Theodoro ad Psalm. cxviii. v. 2. pag. 879. ut Pear-
 sonius observavit.

4 Ἀριστοφάνης Πλάτων] Pag. 24. (13. Ed. Baf. P.)

causa factam esse putantes, armis dereptis,
 ad locum aliquem [occupandum] ierunt.

Δικαιῶσαν. Condemnantem. [Punientem.]
 Hac de causa Dianam iratam esse, & terrae
 sterilitate eos ulcisci.

Δικαίωμα. Jus Nullum jus armis est poten-
 tius. Quisquis enim potentia praestat, justiora
 semper & facere & dicere videtur. † Arche-
 laus, a seſta, quam sequebatur, Phisicus
 appellatus, censuit, nihil esse justum vel tur-
 pe natura, sed instituto.

Δικαιώματα, νόμοι, ἐπιτολαί, κείμενα. Jura,
 Lex, Praecepta, Judicia. Legem vocat eam,
 quae per Mosen a Deo data est. Praecepta
 vero & mandata eandem Legem vocat, ut re-
 gio more latam & imperatam. Δικαιώματα
 vero, ut quae justum reddere possit cum, qui
 recte facit. Κείμενα vera, ut judicia homi-
 nibus ostendentem, & digna praemia eorum,
 qui vel a criminibus vacuam, vel impiam vi-
 tam egerunt. Μαρτύρια denique, ut inter-
 minantem & declarantem, quas poenas su-
 bituri sint, qui eam violaverint. Δικαιώμα-
 τα etiam vocantur condemnationes, [sive
 poenae.]

Δικαιώματα. Jura. Privilegia. Si enim vin-
 camus, magna a me consequeris privilegia,
 quia maximorum periculorum socius nobis fuisti.

Δικαίως καὶ δίκως. Per fas nefasque. Sive,
 quovis modo. Aristophanes Pluto: Hac
 enim est domus, quam te hodie per fas nefas-
 que pecunia replere oportet. Sive, omni arte,
 & quavis ratione.

Δικαίως. Condemnatio. Poena. Haud e-
 nim diu post justa poena affectus est. † Cum
 omnes fratres Aristei Gigantis dignas [impi-
 etatis suae] poenas dedissent.

Δικαιοσύνη. Sic Lyfias vocat causarum de-
 fensiones in Judicio. Thucydides vero poe-
 nas & supplicia.

Δικαιοσύνη. Loca, in quibus exercentur
 judicia.

Δικελλὰ. Instrumentum rusticum. Ligo.
 Non bobus & ligone, sed equo & gladio vi-
 ctum sibi parantibus. Et δικελλίτης, qui li-
 gone terram fodit.

Δικέρατον. Bicornem. In Epigrammate:
 Pellem vero, & bina haec cornua, a fronti-
 bus avulsa, Dianae venatrici dedicavit.

Δίκη. Accusatio, quae de privatis delictis
 instituitur, & cujus aestimatio legibus defini-
 ta est. Ille vero de causa semel jam judicata

5 Δικαιοσύνη. Ἀπορίας πρὸς δικαιολογίας. Ex Harpocrate.

6 Ἐν Ἐπιγράμματα] Antholog. lib. vi. cap. xv. pag. 568. ut
 Portus etiam monuit.

7 Δίκη δὲ ἀδικῶν] Legendum esse ἀνάδικον, ex sequentibus patet.
 Est autem δίκη ἀνάδικος judicium, quod rescissa priore sententia
 de re aliqua de integro instituitur. Vide Hesychium v. Ἀνάδικον,
 & Harpocratonem v. Ἀναδικάσαι.

ατα αρετες, τῶν δὲ αὐτῶν καὶ δίκην γενέσθαι ἀδικῶν. αἱ τοιαῦτα δίκαι ἔγω λέγω, αἱ εἰς ἀκαίρων ἀποκαθάρσιν, ἢτοι ἀφ' ἀδικημάτων αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόγων ἢ ψευδοκατηγόρων.

Δίκη. κείσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῶν κτλ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Δίκη δίκην ἔπιχει, καὶ βλάβη βλάβην. παρομοία ἐπὶ τῶν Φιλοδίκων καὶ συνηγμένων δίκας δίκαις. καὶ

Δίκην ὑφέξει, καὶ ἔπι δάκη κύνι. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντημάτων.

Δίκην. τρόπον. Ἐπι δὲ μὲν ἐξετερίβη πίτυος δίκην, ῥίφεις εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῶν γένει.

Δίκης. δικαιοσύνης. ἢ τιμωρίας. Ἡ Ἡξομῆ κομιθῆ μῆρι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσίαν καὶ ψευδέων δίκας. Ἡ Ὀπι τῶν δίκων Φλοῖν οἱ παλαιοὶ θυγαῖν τε εἶνα, καὶ ἀκλῶν, καὶ ἀτρεπίων καὶ τῆτο ἀδουσι μὲν πλείστου. Ἡ δὲ δὲ καὶ ἀνάγκη. Φλοῖν γὰρ δῆπτε τὸ δίκαιον ποιῶντι εἴληχεν. Ἡ Ἡσοδοῦ δὲ αὐτῶν λέγει καὶ παρδόνον, καὶ ἀδύφθορον, τῆ τε ἄλλῃ, καὶ μὲν τοι καὶ ὑπὸ θνήσ Αφροδίσις· αἰνιτόμῆ, ὅτι μὴ λῆθῃ δολῶν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πειοδέια, μήτε λέχη ὠδύραπίντα. Φλοῖν δὲ καὶ μέγιστον αὐτῶν τιμωρημάτων ἔχουσι, οἷον ἔνι ὑβρις μέμνη κακῆ καὶ οὐχέτι ἔργα. τοῖς γε μὲν ἐκείνῳ σέβουσι τῆ τε γῆν τὰ οἰκεία βρῶν φησὶν ἀγαθὰ, καὶ τῶν θάλασσαν χρηγῆν ὅσα τίκτη καὶ τρέφῃ μάλ' ἀφθόνως. ἀκῶ δὲ αὐτῶν καὶ παρ' αὐτῶν Διὸς κατῆσθαι θρόνον, καὶ κοινῶν τῶν ἀείων βελθυμάτων εἶνα. καὶ Ὀμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κρῖν ὑμῶν, καὶ λέγει, τοῖς ἀπμάζουσι αὐτῶν μνησὶν τὸν Θεόν, καὶ λάβουσι καταπλῆν ὑπὸ αὐτῶν, καὶ χερμάρες ἐπὶ αὐτῶν ὠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζουσι πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ ποιμένας. καὶ ταύτην κολάζουσι τῆ τιμωρία ὑβρίας καὶ ἀταξίας ἔργα ὑπομνήσας ἀρεπεδέστερα, καὶ ἔπερα ἄλλα.

Δίκης ἀνάγκησις. Ἐπάσας δίκας κελεύουσι οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ Φεύρων ἀντιλέγη καὶ

denuo disceptans, cum condemnationem effugisset, effecit, ut de re eadem denuo iudicium institueretur. Δίκαι ἀνάγκησις vero dicuntur iudicia, quæ rescissâ priore sententia de re aliqua de integro instituuntur; vel propter causam aliquam civilem; vel testibus falsi testimonii convictis.

Δίκη. Hæc vox tum alia significat, tum peculiariter de privatis criminibus dicitur: ut Demosthenes in oratione contra Cononem declarat.

Δίκη δίκην ἔπιχει. *Lis litem parit, & noxa noxam.* Proverbium hoc dicitur in homines contentiosos, & qui lites ex litibus nascuntur. Et, *Pœnas dabit, vel si asinus canem momorderit.* Dicitur de iis, qui ob res parvi momenti calumniis litem vexantur.

Δίκην. Instar. In modum. *Ille quidem pinus instar extirpatus est, in mare projectus; pœnasque cum toto genere suo dedit.*

Δίκης. Justitiæ. Vel, pœnæ. *De viris nefariis & perjuris pœnas sumpturi veniemus.* Ἡ Justitiam veteres esse dicunt rectam & rigidam & talem quæ flecti nesciat: idque plurimum Poetarum testimonio proditum est. Nec aliter sese res habere potest, cum Jus eam naturam sortitum sit. Hesiodus vero eam virginem esse dicit, & incorruptam, tum quod ad alia, tum etiam quod ad concubitum venereum attinet; innuens scilicet, non oportere nos justitiam adulterare, nec aliis rationibus inductos, nec amore corruptos. Dicit etiam, eam ulcisci & punire eos, qui injuriæ & impiis facinoribus studeant. Illis vero, qui eam colant, terram fructus largiter producere, & mare abunde suppeditare omnia, quæ parit & alit. Quinetiam audio, eam Jovis throno assidere, & optimorum consiliorum esse participem. Præterea, Homerus magnam ejus potentiam canit, dicens, contemptoribus ejus Deum irasci, violentoque imbres in eos effundere & torrentes immittere, qui urbes, arva, & greges illorum perdant & deleant. Et hanc quidem pœnam illorum esse dicit, quibus injuria & scelera cordi sint.

Δίκης ἀνάγκησις. Non omnes causæ per leges in iudicium introduci possunt, sed cum

1 Εἰς ἀκαίρων ἀποκαθάρσιν] Pessime. Scribendum enim est, εἰς αἰετοῖσιν ἀποκαθ. quam lectionem in versione secutus sum. Apud Hesychium quoque v. Ἀνάγκησις pro εἰς ἀκαίρων ἀποκαθάρσιν, ἵτιβη praeferat εἰς ἀκαίρων ἀποκαθάρσιν.
2 Ἡ ψευδοκατηγόρων] Hanc lectionem, quam etiam agnoscit Hesychius v. Ἀνάγκησις. Pausanias frustra suspectam habet. Uti enim, exempli causa, apud Græcos dicitur ἀλῆς κλέπτης, i. e. convictus furti; & ἀλῆς μοιχός, convictus adulterii: sic etiam recte dicas, ἀλῆς ψευδοκατηγόρος, pro ψευδοκατηγόρος.
3 Δίκη. κείσις. σημαίνει ἢ ἐ ἀλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδ.] Ex Harpocrate.
4 Καὶ ὁ μὲν ἐξετερίβη πίτυος δ.] Videtur fragmentum hoc de promptum esse ex libro Aliano de Providentiâ, ex quo non pauca loca Suidam in Lexicum suum transfussisse constat. Certe idem Alianus phrasi hac usus est Var. Hybr. lib. vi. cap. xiii. ubi sic inquit: Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριχῶν τιμωρίας μὴ ἔχει, εἰδικῆ ἢ πικροχρῆμο ὁμοίως τῶν τριχῶν πίτυος δίκην &c. i. e. Recte Deus tyrannides ad tertiam usque generationem durare non sinit, sed nisi confestim tyrannos tanquam piceas extirpat, &c. Vide ad cum

locum doctissimos interpretes. Eleganter autem illi, qui funditus intereunt, piceæ instar extirpari dicuntur, quod arbor illa femel excisa nunquam renasci & repullulare creditur. Eustath. ad II. A. p. 42. Τινὲς δὲ ἐχρηστικῶς εἶπεν τὸ θανάσιμον ἐ εὐπίμονος βίβη τὸ βληθέντι δίκην πύκνης ἢ πικροχρῆμο ὁμοίως ἀναβλαστάνη. Lege ibi & sequentia. Paroemiographi: Πικρῆς τρόπος. αὐτῆ πέπτη κατὰ τῶν πικροχρῆμο ἀποκαθάρσιν παρ' ἄνδρ. ἢ πύκνη κοπίτι σπῆτι φύεται.
5 Ἡξομῆ κομιθῆ μῆρι παρ' ἀνδρ.] Totum hunc locum Kuhniius Aliano adscribit: sed qui duo diversa fragmenta miscuit & in unam quasi massam compegit. Verba enim illa priora, Ἡξομῆ κομιθῆ μῆρι παρ' ἀνδρ. δίκας, distinguenda sunt a sequentibus, quippe quæ ex alio auctore excerpta esse, vel saltem novam esse παρεκβολήν, non solum sensus, sed etiam particula ὅτι declarant.
6 Ἀδύφθορον] Sensus requirit αὐτῶν: quod & Kuhniius monuit.
7 Ἐργα ὑπομνήσας περὶ.] Locum hunc corruptum vel mutilum esse existimo, quoniam non satis coherere mihi videtur cum iis, quæ præcedunt.
8 Δίκης ἀνάγκησις] Vide Harpocratem v. Ἀνάγκησις, & ibi Valesium: itemque supra v. Διαμωρεῖται.

ᾠδῶν ἀρχαίῃ), λέγων, εἰσαγόμενον μὴ εἶναι αὐτῷ, ᾠδῶν ἐπὶ τῷ γίνεσθαι κείνῃ, ἢ πῶς δικῆς ἀνάκεισθαι λέγει.

Δίκης δικαιοῦτε. καὶ ὑπερβολῶς ἐπὶ τῷ σφύρα δικαίων.

Δίκης ὀφθαλμός. Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογήσῃ, δίοτι, καὶ τῷ παροίμῳ, ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ἢς μὴδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπερβόησας.

Δίκηλα. μιμήματα. εἰκόσματα. τὸ δὲ δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῷ Διὶ καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν ὁμοίωμα.

Δικηλιστῶν, καὶ μιμητῶν. εἶδος ἐπὶ κωμῶδίας, ἔς Φησι Σωσίβειος ὁ Λάκαν.

Δικολοποτεῖ. Φυγαδεύει.

Δικιδίους. ὑποκοιτικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικίλις. δίφθογγον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάττα πρῶτος.

Δικοῦραφεῖν. δίκαις συρράπειν. ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναγράφεσθαι.

Δίκουρος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῷ Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκουρος ἐλέγχετο.

Δίκουρον. δικόρυπον.

Δικραές. δικέφαλοι.

Δικρανα. Παρασκευάσθη δὲ καὶ δικρανα, ἄτε ἀπαθῆαίς τῷ τῷ λεγόμενων σκαλῶν πρῶτον.

Δικραεῖς.

Δικραεῖς⁷ δικραεῖς. δασυκράμω δασυχρίταν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Δικροῖα. οἴκη. Ἐπιγράμματα μνήμη, ἔστιν ἂ καὶ δικροῖα καλεσθεῖσάντιο. πινὰ δὲ καὶ ἐν τῆς ἀρούρης καὶ ἐν τῆς ἀρώρης ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἠσκήσῃ, ὅπως αὐτοῖ τε μὴ μεταστροφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι, καὶ ἀναχρῶσι, καὶ τὰς ἐναντίας ἐν τῷ ᾠδῶν πλῶ καὶ ἀπὸ πλῶ αὐτῶν σφάλωσιν.

Δικροῖς. διφυεῖς ξύλοις. δικρανοῖς. Ἐπιγράμματα.

Δικροῖς ἐάθηεν τῷ Θεῷ κεκράγμασι.

τῷ εἰζεύει λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι. ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἐπειθον μὴ ποιῆσαι εἰζεύειν.

reus exceptione utitur, negans, litem ab auctore sibi intendi posse, tunc ea de re prius instituitur iudicium, quod δικῆς ἀνάκεισθαι dicitur.

Δίκης δικαιοῦτε. Justitia justior. Per hyperbolen de hominibus valde justis dicitur.

Δίκης ὀφθαλμός. Justitiae oculus. Adco ut omnes faterentur, esse quendam, ut proverbio dicitur, justitiae oculum, quem quidem ab hominibus sperni haudquaquam fas sit.

Δίκηλα. Simulacra. Effigies. Syllaba prima per diphthongum a scribitur. Proprie significat simulacrum & imaginem Jovis: quasi dicas Διὶ εἶκελον. Abusive vero quamlibet imaginem.

Δικηλιστῶν, & μιμητῶν. Dicelistarum, & mimorum. Genus est Comediae, ut ait Soffibus Laco.

Δικολοποτεῖ. In exilium pellit.

Δικιδίους. Diminutive. Liticulis.

Δικίλις. Fores. In Epigrammate: Fores Galatea coram me subito clausit.

Δικοῦραφεῖν. Lites consuere. In judiciis frequenter versari.

Δίκουρος. Anastasius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur.

Δίκουρον. Quod geminum habet verticem. Bivertex.

Δικραές. Biceps.

Δικρανα. Furca. Paratas etiam habebant furcas, quibus scalae muris admotae dejicerentur.

Δικραεῖς. Biceps. In Epigrammate: Bicipiti [Pani] bicornem; & hirsuta crura habenti hirsutam [capram donat.]

Δικροῖα. Biremes. Naves biremes, quasdam etiam biremes confecerunt. Nonnullae & a puppi & a prora gubernaculis utrinque instructae erant, ut nec, cum in hostem vela darent, nec cum se reciperent, se convertere necesse haberent, sed tam in accessu quam recessu hostem eludere possent.

Δικροῖς. Bifurcis. Bicipitibus. Bifidis. Aristophanes: Bifurcis Deam expellebant clamoribus. Pacem intelligit. Cum autem dicere oporteret [δικροῖς] ξύλοις, i. e. bifurcis lignis, [prater expectationem δικροῖς] κεκράγμασι dixit: idque ideo, quia oratores magno cum clamore in concionibus populo persuadebant, ne pacem faceret.

1 Ὡς ἐ πάντας ἀνθρώπους ὁμολ.] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis pag. 117.

2 Ἐπὶ δίκης ὀφθαλμός] Diphilus apud Theodoretum Θεορῶν. pag. 564. Ἐπὶ δὲ δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὸ πᾶν ὄρα. Eulebius orat. de Laud. Const. nt. pag. 661. Καὶ δίκης ὀφθαλμῶν ἐπὶ ἀρετῆς, ἔφορον τῷ ἀνθρώπῳ πρᾶξιμάτων. Anthol. lib. III. cap. vi. pag. 301.

3 Ὅμοια δίκης κατὰ πάντα τὰ μιμήματα.

4 Δίκηλα] Scribe δίκηλα, per ei diphthongum, ut recte supra.

5 Δικηλιστῶν] Vide omnino Athenaeum lib. xiv. pag. 621.

6 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vii. pag. 593.

7 Δικοῦραφεῖν] Voce hac usus est Aristophanes Avibus pag. 607.

8 Δικροῖς] quem locum nota haec Suidae referenda est.

9 Δικραεῖς] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum existat Anthol. lib. vi. cap. xxiv. ut Portus monuit.

8 Πλοῖα μνήμη. ἔστιν ἂ καὶ δίκρο.] Fragmentum hoc apud Dionem, vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis pag. 402. paulo auctius sic legitur: Καὶ πολλὰ δὲ τοῖς Βουζαίοις πεντακόσια, τὰ μὲν πολλὰ μνήμη, ἐστὶ δὲ ἂ καὶ δίκροται κατασκευάσθη ἐπιπέδους ἔκαστοι καὶ πᾶσι τῶν ἐκατέρωθεν καὶ ἐν τῷ ἀρούρης καὶ ἐν τῷ ἀρώρης πηδαλίοις ἠσκήσθη, καὶ κυβερνήταις αὐτῶν τε ἀπὸ τῶν ἐξ ἄλλου, ὅπως αὐτῶν μὴ ἀναστροφόμενοι (melius Suidae μεταστροφόμενοι) καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχρῶσιν, καὶ τὰς ἐναντίας ἐν τῷ ᾠδῶν πλῶ καὶ ἀπὸ πλῶ αὐτῶν σφάλωσιν. Narrat ibi Dio historiam de urbe Byzantio a Severo Imperatore per triennium obsessa, & tandem capta.

9 Ἐπιγράμματα] Pace 668. (457. Ed. Baf. P.) ubi sic legitur:

Ἦν δὲ μὲν δικροῖς ἐάθηεν τῷ Θεῷ κεκράγμασι.

Scholiasia ad eum locum: Δικροῖς. δικρανοῖς. ἐδὲ εἰπεῖν ξύλοις δικρανοῖς, τῷ εἰπεῖν διδοῦσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ. &c. Sic & apud Suidam scribendum est.

Δικτατορία. Δεχὴ ἀνυπέθω.

Δικτατορ. ὁ διπλοσίαν τιῶ δεχὴν ἔχων. ὅς
πρὸς Ῥωμαίους καὶ δισούπατον καλεῖται. Δεχὴ δ'
τῷ πρὸςκαίῳ, ὃ ἀφ' αἴθ' βίβ, καὶ ἀνέθω. ἢ ὁ
μονάρχης πάσαν κρατῆν.

Δικτατορ. Ἐπειδὴ Μάλλιον, ἀνὴρ Λατῶν μὲν
γένετο, καὶ μύγα πρὸς τοῖς ὁμοφύλοις διωκόμενος,
ἀναστίας παιδημεί τὸ Λατῶν γένετο, χεῖρα τε μι-
σοφύλων πολλῶ ἀγείρας, πμάρειν τοῖς κιδετῶσι ἀ-
τίμως παρωσιμένους ἴξισ τῆς διωτασίας, ἢ βεβλή κα-
ταδείσσα τὸ πλῆθος τῆ πολέμει νέρως, κανὸν ἡ-
γαμονίας θύειπιδ γένετο, παρχειρισαμὴν τότε αὐτῶ-
τον Δικτατορα, ὅς κατ' Ἑλλάδα γλώτῃαν κληταίη
ἀν εἰσιγίτης τῆς λυσιτελιῶν ὑπερέχει μὲν τῆς τ'
ὑπάταν δεχῆς, τοῖς δὲ βασιλεύσι παρπερέτατον.
ἀνυπέθωτον τε γὰρ τ' ὅλων εἶχε τὸ κρατῆ, καὶ ἰσο-
τύρηνον ἐν τῷ κατιστικῷ γένετῳ τῶ ἐξουσίαν. 4 ποι-
ραθὲν Γαίον Καῖσαρ παρπρεθῆ, καὶ μὲν τῆτον Αὐ-
γουστῆ Οκλαβίον, ὧν ὑπερον χεῖ τῆς οἰκείας γένους
μνημονόλορον, ὑπὸ τῆδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας
ἀνελαμβάνεσθαι δέγνασαν.

Δικταῖον ἀπύλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἀλιεύς.

Δίκτυον. καὶ παρομία. Δικτύω ἀνεμον θηραῖς. ἐ-
πὶ τ' μάτιω καὶ ἀνοήτως π ποιόντων. καὶ, Δίκτυον
Φυσαῖς. ἐπὶ τ' ὁμοίως ἀνοήτων.

Δικτυωτή. καγκελωτή. καὶ δικτυωτός. ὁ πολύ-
πλοκῆ.

Δίκτυς, ἱστοικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα. ἔτι δὲ
τὰ μετ' Ὀμηρον κατ' αἰολογάδην ἐν βιβλίοις θ'. Ἰτα-
λικά. Τρωϊκῆ ἀφ' αἰσῶν. 8τῆ ἔγραψε τὰ αὐτῆ
τῆς ἀρπαγῆς, καὶ αὐτῆ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλια-
κῆς ὑποθέσεως.

Δίκτυς. Ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμῶ
καταλεχθέντις, καὶ πολλῶν τῶφων ἀνεωχθέντων, θύει-
ση ἐν ἐνὶ τῆτων ὅ τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυον,
τὸν Τρωϊκὸν αὐτῆρον πόλεμον, ὅσων λαβῶν Κλαυδίον
ἐξέδωκε γράφεισθαι.

Δικῦμα. τὰ διδυμοτόκα παρβραβρα.

Δίλημμα. τὸ διπλῶς λ' μβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματιον. διχῶς νεμεδρον.

Διλιμνίται. 7

1 Ὅς παρὰ Ῥωμαίους ἢ δισούπατος καλ.] Hæ sunt germanæ nu-
gæ, & merum Graculi cujusdam somnium, qui in historia Ro-
mana plane hospes erit.

2 Μάλλιον ἀνὴρ Λατῶν.] Imo Μαρμίλιον, ut ex Livio & Diony-
sio Halicarnassensi constat.

3 Ὅς κατ' Ἑλλάδα γλώτῃαν κλ. ἀν εἰσιγ.] Inepte. Quid enim
commune habet hæc interpretatio cum voce Dictator?

4 Ταρραθὲν Γαίον Καῖσαρ στ.] Eutropius in Breviario: Nec
quisquam similis potest dici, quam Dictatura antiqua huic imperii
potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet: maxime cum Au-
gustinus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, & ante eum Cæsus
Cæsar sub Dictatura nomine aique honore regnaverint. Idem plane
dicit, quod hic Suidas.

5 Ἐπὶ δὲ In codice Vaticano, teste Pearsonio, legitur ἐπὶ δὲ:
quod fortasse verum est. Videntur enim Ἐφημερίς, & τὰ μετ'

†

Δικτατορία. Dictatura. Magistratus sum-
mus: quo qui fungitur, nemini rationes red-
dere tenetur.

Δικτατορ. Dictator. Geminum habens ma-
gistratum: qui apud Romanos etiam Biscon-
sul appellatur. Magistratus autem ille ad tem-
pus tantum durabat, nec erat perpetuus: &
qui eo fungebatur, a rationibus reddendis
immunis erat.

Δικτατορ. Dictator. Cum Manlius, homo
Latinus, & apud suos magnæ auctoritatis,
omne Latinum nomen concitasset, & ma-
gnam mercenariorum manum coegisset, ut
injuriam affinis suis factam, qui per igno-
miniam regno pulsi erant, ulcisceretur, Se-
natus hostium multitudine territus, novum
imperii genus excogitat, creato tunc primum
Dictatore, quem Græce dicas εἰσιγίτιω τ' λυ-
στ. i. e. suasorem rerum utilium. Hic &
Consulibus erat superior, & Regibus similli-
mus: quippe qui nemini rationes reddere te-
neretur, & potestatem haberet ad tempus re-
giæ parem. Quamobrem etiam Cæsus Cæ-
sar, & post eum Octavius Augustus, quo-
rum deinceps suis locis mentionem facie-
mus, sub hoc nomine imperium suscepe-
runt.

Δικταῖον σπήλαιον. Dictæum antrum.

Δικτυεύς. Piscator.

Δίκτυον. Rete piscatorium. Et proverbium:
Reti ventos venaris. De iis, qui frustra &
stulte aliquid faciunt. Et, *Rete inflas.* Iti-
dem de stultis dicitur.

Δικτυωτή. Reticulata. Cancellata. Et δικ-
τυωτός, reticulatus, multos nexus habens.

Δίκτυς. Dictys, Historicus. Scripsit Ephe-
meridē. Item, Rerum, post id tempus gesta-
rum, in quo Homerus definit, libros novem,
oratione profa. Res Italicas. Ad hæc, opus,
quod Τρωϊκὸν Διάκοσμον inscripsit. Præterea,
de raptu Helenæ, & Menelao, & omnibus
historiæ Trojanæ partibus.

Δίκτυς. Dictys. Cum sub Claudio [Impe-
ratore] Creta terræ motu quassata fuisset, &
multis in locis terra discessisset, in sepulcri
cujusdam hiatus opus historicum Dictyis de
bello Trojano repertum fuit: quod Claudius
cum accepisset, describendum curavit.

Δικῦμα. Oves gemelliparæ.

Δίλημμα. Dilemma. Sententia anceps.

Διλήμματιον. Quod ancipitem habet sensum.

Διλιμνίται. Dilimnita.

Ὀμηρον. opera diversa fuisse.

Ὁ τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δικτ.] Intelligit ipsam illam historiam
belli Trojani, quæ hoc sic adhuc extat. & Dictyis nomen con-
tinetur. Nec de alio opere & scriptore capiendum videtur Eustathius ad
Il. γ. pag. 1192. ubi τὸ περὶ Δικτυῶν καὶ μελετήσασθαι laudat. Cæte-
rum, fabulam de reperta in Creta insula Dictyis Historia Trojanæ
Joannes Malala quoque pag. 322. his verbis refert. τὰ δὲ ἐπὶ τῆ
τῆ βασιλείας τῆ αὐτῆ Κλαυδίου Καῖσαρῶ ἵσταθαι ἀπὸ θουσιμῆς ἢ Κρή-
τη νήσος πάσα. ἐν αἷς γένους ἡρέτῃ ἐν τῷ κρητικῷ τῆ Δίκτυον ἐν κατ-
σπερῶν κείστω ἢ Ἐκτῆς τῆ Τρωϊκῆς πλέως, μετὰ ἀληθείας παρ
αὐτῆ συγγραφεῖσαι πάσα. Ἐκαστο δὲ ἀσπείραλι τῆ λευφῆς τῆ Δίκτυον
τῆ νομίματος τὸ αὐτὸ κείστω ἡσασθῆν εἶται. ἀσπείραθαι αὐτῆ τῆ
βασιλεί Κλαυδίου ἐ δέκασσε μετὰ τῆ ἀνοήτου. ἐ γωνου. πῆ ἐπὶ μὲν
γραφήναι αὐτῆ, ἐ ἐν τῆ δημοσία βιβλιοθήκῃ ἀποθήσασθαι αὐτῆ.

7 Διλιμνίται.] Est nomen gentis, de qua vide Agathiam l. III. p. 93.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.

Διμήτωρ. ὁ Διόνοσος.

Διμίτειος. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Διμήτειος δὲ, ἀφ' τῆς ἑ, ἔννομα κύριον...

Διμοιείτης. τῆτο εἰσὶν τριώβολον ἀποδεδάκασιν, ἐπειδὴ τῆτο διμοιζόν ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ ἐν τῆτο λαμβάνων φρατώτης, διμοιζίτης ἐλέγχετο. ἔτι δὲ πρὸς καὶ φρατώτικὴ δρχή, ὡς λοχαγός, ἀφ' τὸ παρ' ἄλλης φρατώτας δύο μοίρας λαμβάνων. ὁ δὲ διμοιζίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταύτῃ φασί. καὶ διμοιζίτης, καὶ ἡμιλοχίτης ὁ ἄρχων τῆς διμοιζίας, καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

Δινδύμοις. οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκούντες, Ξέρξῃ χειρίζομενοι, τὸν νεὸν τῆ Ὀππαιέω Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις παρέδοσαν. καὶ ἔτι ἐν τῷ Βεργίχιδαι.

Δῖνα. αἱ τῆ ὕδατων συστροφῆ. καὶ δίνης, τῆς συστροφῆς τῆ ὕδατων.

Δινεύεις. σφέρες.

Δινήειος. δίνης ἔχοντος. συστροφῆς ὕδατος ἀειφρεγῆς πινας ἢ πεποικιλίας.

Δινήσας. σφέρας. Ἀρριανός. Δῖνά τε εἰσὶν ὅππῃ ἀτόπως ἐπισφύρομαι, ὡς μὴ ἀποδέν ἐμπίπτεν χερσὶν καὶ τῷ ἐποικίλει τῆ ὠροπλέσση νηὶ, ἢ τῷ φθάνασαν τῆ ἄγαν εἰρεσία ἐν τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς ἐστὶν τῆ πλῆ κατὰ τῆσιν.

Δῖνος. ἢ ἀειδίνης ἢ αἰθερία. ἢ συστροφῆ. Ἀειτοφάνης Νεφέλας. Ἀλλ' αἰθερία δῖνος. οἱ δὲ, ὅππῃ κεραμεῖον ἐστὶν ἀγγεῖον. τετέστι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος. Δῖνον Φησι Ἀειτοφάνης, καὶ τὰς νεφέλας θεάς.

Δινωτῆ. ἀειφρεγῆ.

Δινωτοῖς. λιθοφρώτοις.

Διό. σύνδεσμος.

Διόβλητος. ὁ ὑπὸ κεραυνῷ βληθείς. Ὁ δὲ τῆς πλῆμας ἡγεμὼν διόβλητος γενόμενος, εἶτα καταφρόνη.

Διόβλητοι. ἔρανόθεν βαλλόμενοι. Σκηπτοῖ τε καταλίωσαν καὶ ἐγένοντο διόβλητοι ἄπαντες.

Διογενής. θυγατέρα.

Διογενεαῖος, Ἡρακλείας Πόντις, γραμματικός, γενόμενος αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανῷ βασιλέως. Ἐπισητεῖον δὲ, μὴ περὶ ἐστὶν ὁ ἐν τῆς Ἀλβάνης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρία ἰατρὸς. ἢ γὰρ ἡ ἔτι παντοῖοις λόγοις. ἢ γὰρ εὖρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ ἀλλ' ἔτι πρὸς πρὸς δεδξασται. ἔτι δὲ αὐτῷ βιβλία ταῦτα. ἢ Ἀλέξιος παντοδαπῶν χεῖρ ῥητῶν, ἐν βιβλίοις

Διλοχία. Duo manipuli. Et διλοχίτης appellatur eorum dux.

Διμήτωρ. Bimater. Est epithetum Bacchi. Διμίτειος. Qui duas mitras habet. Διμήτειος vero, per η, est nomen proprium.

Διμοιείτης. Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. Illi enim dimidiam partem drachmæ constituunt. Διμοιείτης etiam vocabatur dux quidam ordinum militarium, ut λοχαγός, quod præ cæteris militibus duas [stipendii] partes acciperent. Alii vero διμοιζίαν & ἡμιλοχίαν idem esse dicunt. Et διμοιζίτης vocatur dux Dimocriæ, ut ἡμιλοχίτης, dux Hemilochiæ.

Δινδύμοις. Dindymis. Qui Diindymis in Milesia habitabant, Xerxi gratificantes, templum Apollinis, qui isthuc colebatur, Barbaris prodiderunt. Vide in v. Βεργίχιδαι.

Δῖνα. Vortices. Et δίνης. Vorticis.

Δινεύοντες. Versantes. Contorquentes.

Δινήειος. Vortices habentis. Aquam in gyrum torquentis.

Δινήσας. Qui contorquet. Arrianus: Vortices erant rapidissimi, ita ut navis, quæ præcedentem sequebatur, non prius in eos impellenda esset, quam altera summa remorum vi inde eluctata recto cursu rursus pergeret.

Δῖνος. Vortex aetherius. Turbo. Aristophanes Nubibus: Sed vortex aetherius. Alii dicunt, τὸ δῖνος hic significare vas fictile, sive poculum profundum. Aristophanes vorticem [cœlestem] & nubes Deas vocat.

Δινωτῆ. Tornatam. Rotundam.

Δινωτοῖς. Tessellatis.

Διό. Conjunctio. Quamobrem.

Διόβλητος. Fulmine ictus. Facinoris vero illius dux & auctor fulmine ictus postea conflagravit.

Διόβλητοι. De cœlo tacti. Fulmine icti. Et omnes fulminibus, quæ e cœlo cadebant, percussi perierunt.

Διογενής. Nobilissimus. Jove genitus.

Διογενεαῖος. Diogenianus Heracleota, Ponticus, Grammaticus, qui sub Adriano vixit. Videndum autem an non forte sit medicus ille, qui ex Albæ Heraclea, urbe Cariae, oriundus erat. Erat enim omni doctrinæ genere eruditus: neque expressè a quoquam traditum reperi, cum esse ex Heraclea Pontici, sed ita nonnulli opinantur. Libri ejus hi

1 Οἱ δὲ διμοιζίαν & ἡμίλοχον.] Aelianus Tactic. cap. v. Τὰς δὲ δύο εἰσαγωγὰς διμοιζίας ἀναπέσει. καὶ τὸ ἡγούμενον αὐτῶν διμοιζίτην. ὡς τὸ ἡμιλοχίτην καὶ διμοιζίτην καλεῖσθαι. ἢ τὸ ἡμιλοχίτην, διμοιζίτην.
2 Πεποικιλίας] ἢ ἵβη πιόντης. Scholiasta Homeri ad II. B. pag. 877. Δινήεις. Δίνης & συστροφῆς ποιητικῶν ἐν τῷ καταφρεγῆ.
3 Ἀειτοφάνης Νεφέλας] Pag. 148. (82. Ed. Baf. P.)
4 Παντοῖοις λόγοις] Decit πεποικιλίη, vel simile quid: ut Portus etiam monuit.

5 Ἀλέξιος παντοδαπῶν κατὰ σοφίαν.] De hoc opere audiendus est Hesychius in Epistola ad Eulogium: Διογενεαῖος οἱ πρὸς μετὰ τέσσαρας χιλιῶν εἰκοσὶ ἀποδοῦσθαι & φιλοσοφίᾳ, καὶ τῆ ἀποδοῦσθαι βιβλία, καὶ πῶσας τῆς ἀποδοῦσθαι παρὰ πῶσιν κερμασὶ λέξεις συναρμωζῶν ἐμὲ πῶσας, καὶ ἕκαστον σοφίᾳ συντήρικον λέγει ἐν τῶν πρὸς Ὀμηρικῶν, & Κοινωνίας, & Τεχνικῶν, τὰς πρὸς τῆς ῥήτῃς κερμασὶ. Lege illi & sequentia. Ad hoc opus Diogeniani procul dubio respexit Scholiasta Nicandri ad Theriaca pag. 15. ubi inquit: Διογενεαῖος οἱ χροῖστος βιβλίοις

βλίσαι ε. ὀπλιότη δὲ ἐστὶ τῆ Παμφίλου λέξεων βιβλίων
 ἔκαστος καὶ τῆ τετρακισίων. καὶ τῆ Ζωπυρίων ἑπιγράμ-
 μάτων Ἀθηολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρημνῶν,
 ὄρων, ἀκρωρείων. Περὶ ποταμῶν καὶ κρημνῶν, ἐπι-
 τομὴν ἀναγραφήν. Συναγωγὴ καὶ πίναξ τῆ ἐν
 πάσῃ τῇ γῆ πόλεων. καὶ τὰ λοιπὰ.

Διογένης. ὄνομα φιλοσόφου, ἦ καὶ κυνός. Ὅτι λέγει
 αὐτὸς τῆς ἀνδρείας Διογένης λέγειν, τῆς φρασίτης
 Ζηνόκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους θυμωσίας, τῆς Θεο-
 φράστου βαρύτητος, Ζήνωνος αὐστηρῆ καὶ γενναίας
 τρεπίτης, Πλάτωνος σεμνότητος, Πολεμῶνος ἐγ-
 κρασίας. τῆτων γὰρ ὅσα ἐστὶν ὅσιν ἔτι πάντα ἀγαθὸς
 ἂν, διέφερον ὅμοιως τῆ πλησίον καταπλῆ. Φέρεται καὶ
 ἑπίγραμμα⁴ εἰς αὐτόν

Διογένης, ἀγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μῆρ
 Ἐσ' αἶδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἀγέριον ὀδύξ.
 τὸ δὲ ἑπίγραμμα ἀπὸ Βραχέων.

Διογένης, ἢ Οἰνόμαχος, Ἀθηνῶν, τραγικός.
 γέγονεν ἐπὶ τῆς τῆς λ' καταλύσεως. δεξμάτω αὐ-
 τῷ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια,
 Οἰδίππος, Χρυσίππος, Σιμέλη.

Διογένης, Ἰκεσίης υἱός, τραπέζιτης, Σινωπέως. ὅς
 Φυγῶν τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς ἀδικίας νόμισμα,
 ἦλθεν εἰς Ἀθῆνας, καὶ Ἀντισθένην ὀδύβελων τῶν
 Κυνηγῶν, ἠγάθη τῆ ἐκείνου βίβη, καὶ τὴν Κυνηγῶν
 φιλοσοφίαν ἠπάσατο, πολλῆς ἔστιν αὐτῶν ὑφιδὸν ἔ-
 σίας. γηραδὸς δὲ ἂν ὑπὸ πειρασθῆ Σκιρτάλης ἐλήφ-
 θη, καὶ φασαίς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ πνί, ὡς τῶν
 πειρασθῶν δέμενεν, ἔχ' ἐλόμην λυθῶν ὑπὸ τῶν
 Ἀθηνῶν, ἢ τῶν οἰκείων φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς ἑγ'
 Ὀλυμπιάδος κατέπεσε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυ-
 νὸς τὸ σκέλῳ, καὶ Σιραπέας ὑφιδὸν, καὶ τὴν
 αὐτῶν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐν
 Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένης ὁμιλητής. ὅς αὐτῶν
 Κλέων⁵ ἐπεκλήθη. ἐν πύθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομῶν δὲ
 αὐτῶν, πᾶς ἂν ἀφώλυθεν, ἐπολιεύετο γὰρ, ὁ Θεὸς ἀ-
 νήλας, εἰ ὡς ἀφωλύσειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχά-
 ραζεν⁶ ἐφ' ᾧ Φυγῶν, ἦλθεν εἰς Ἀθῆνας. ἐντυχῶν δὲ

καλῶς ἀξίως ἔβλαστηνεν. Item auctor Lexici Rhetorici apud
 Eustathium ad Odyss. E. pag. 1533. Διογενίανος οἰκίας λέγει, οἷς τὰ
 παλαιὰ ἐπιπέφεν. ἦγεν κωνόνας καὶ κείρας, οἷς ἂν ἰμάντες διέρο-
 πτι. Vide etiam Harpocrationem v. Ἀεισῶ, & Suidam ead. v. i-
 temque Etymologum v. Ἀπαιώπρω, & v. Βρύπτι.

1 Τετρακισίων. καὶ τῆ Ζωπυρ.] Locus hic prava interpunctio-
 ne laborat, quem Reinicius Var. Lect. lib. 11. cap. 1. pag. 128. sic di-
 stinguendum esse recte monuit: τετρακισίων, ἔ τῆ Ζωπυρίων. ἑπι-
 γραμμάτων Ἀθηολόγιον. Non enim Zopyrion Epigrammata scri-
 psit, ut priores interpretes putarunt; sed varias λέξεις a litera α
 usque ad δ digesserat; reliquas καὶ τῶν κρημνῶν usque ad ω Pamphilus
 adiecerat, teste Suida infra v. Πάμφιλος. Hujus igitur operis a
 Zopyrione inchoati, & a Pamphilo absoluti epitomen Diogenianum
 confecerat, Suidas Lectorem hic docere vult: cujus tamen mens pro-
 pter pravam interpunctionem a plerisque haecenus intellecta non fuit.

2 Περὶ ποταμῶν.] Cum τὸ ποταμῶν jam ante praecesserit, assenti-
 or Andreæ Schotto, qui in Praefat. ad Paræmiographos a se edi-
 tos hic legendum censet παρομιῶν. Exstat enim adhuc ho-
 die brevis Collectio Proverbiorum, a Diogeniano secundum ordi-

sunt. Omnis generis vocabula ordine alpha-
 betico libris v. exposita. Est autem epitome
 vocabulorum, quæ Pamphilus & Zopyrion
 libris cccc. exposuerant. Florilegium Epi-
 grammatum. De fluminibus, lacubus, fon-
 tibus, montibus, & promontoriis. Flumi-
 num brevis recensio secundum ordinem al-
 phabeticum. Collectio & tabula omnium
 totius terræ urbium: & alia.

Διογένης. Diogenes. Nomen Philosophi,
 qui & Canis appellatus fuit. Oportet dicere
 de Diogenis fortitudine, de Xenocratis man-
 suetudine, de Aristotelis varia eruditione, de
 Theophrasti gravitate, de Zenonis austeris ac
 virilibus moribus, de Platonis majestate, de
 Polemonis continentia. Horum enim nemo
 est, qui quamvis non in omni virtutum genere
 excelleret, aliis tamen non longe præstaret.
 Circumfertur etiam epigramma hoc in Dio-
 genem: Diogenes, age, dic, quoniam correptus
 fato ad Orcum descendisti? Sævo morsu
 canis interii. Epigramma hoc syllabis brevi-
 bus constat.

Διογένης. Diogenes, vel Oenomaus, A-
 theniensis, Tragicus: vixit eo tempore, quo
 xxx Tyranni sublatis fuerunt. Fabulæ ejus
 sunt, Achilles, Helena, Hercules, Thyestes,
 Medea, Oedipus, Chrysis, Semele.

Διογένης. Diogenes, Hicestii trapezitæ filius,
 Sinopenis; qui, cum moneta adulterasset,
 ex patria profugus Athenas venit, & Anti-
 sthenem Cynicum sectari cœpit; cujus vi-
 vendi rationem cum valde probaret, Cyni-
 cam philosophiam amplexus est, magnis o-
 ribus, quas habebat, contemptis. Senex ve-
 ro a Scirtalo pirata captus, & Xeniadæ cui-
 dam Corinthio venditus, apud eum perman-
 sit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis suis
 redimi volens. Obiit Olympiade cxiii. cum
 curationem cruris a cane admorsu neglexisset;
 eodem die, quo Alexander Babylone
 obiit.

Διογένης. Diogenes, Antisthenis discipulus,
 primum Cleon cognominatus, in dolio ha-
 bitavit. Huic sciscitanti, quo pacto princi-
 patum [inter cives suos] consequi posset,
 (Rempubl. enim gerebat) Deus respondit:
 Si [numisma] adulteraret. Is igitur mone-

nem alphabeticum digesta: quam ipsam Suidam hic designare vo-
 luisse puto. Antequam Diogenianum linguam, moneo Lectorem,
 Eulebium de Præpar. Evang. lib. 1v. cap. 111. ex Diogeniano quo-
 dam fragmentum contra μαντικῶν; & l. vi. c. viii. ex eodem fragmen-
 tum de Fato contra Chrysippum producere: qui Diogenianus an
 idem sit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant crudi.

3 ἑπίπρωτον ἀναγραφήν.] Scribendum est in casu recto, ἐπίπρωτος
 ἀναγραφῆς; & deinceps, συναγωγῆ ἐ πίναξ. Præcesserat enim, ἔτι δὲ
 αὐτῆ βιβλία πῶτε.

4 ἑπίγραμμα.] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam a-
 pud Diogenem Laertium lib. vi. Segm. lxxix. & supra v. Ἀχι.

5 Σιμέλη.] Hujus fabulæ meminit Athenæus.

6 ὑπὸ πειρασθῆ Σκιρτάλης.] Vide Menag. ad Laert. lib. vi. Segm.
 lxxiv.

7 Εἰς Ὀλυμπ.] Meursius Lect. Art. lib. 11. cap. xxix. legen-
 dum monet εἰς Ὀλυμπιάδος.

8 Κλήων.] Forte Κλήων, inquit Menagius ad Laert. lib. vi. Segm.
 xx.

Ἀλιεύει κατὰ δόξης ἀφελουριδίῳ, ἐφιλοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ χαρῶν ἀπολιπῶν λιφθῆς, ἐπερῆθη. κηρυττόμενος δὲ, καὶ ἐρωτόμενος, πῶς εἰδέη, ἀρχεῖν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ Διασάμενος Κορίνθιον πλῆστον ἀνθρώπων, καὶ ἄσωτον, τῷ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότῃ γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ἀνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῷ παιδῶν ὑποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δάμωνα ἀγαθόν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.

Domino enim indiget. Is igitur cum emptum dagogum constituit, dixitque, bonum Genium ades suas ingressum esse.

Διογένης. Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐργῶτα παῖδα, καὶ πικρὸς ἂν πατὴρ, καὶ σὺν ἐγίνωσκε νέος βαθυμίαν, ἀλλὰ ἀνείρων αὐτὸν καὶ ἀναπέλλων τῷ πόντῃ, μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ ἡ τῷ κακῷ δεινὴ ἐπίτασις. ἐξερίπιζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδὼν ἰσαμύθῃ τῷ Διογένης, καὶ εἰς τὴν παρθένον νόσον μᾶλλον ἐξήπιετο ὁ νέος. ἦκεν ἔν εἰς Δελφούς, ὡς ἔωρα Φιλονεῖκον ὄν τὸ κακόν, καὶ δυσαναχεῖται τε ἅμα καὶ παλαιῶν, ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπαυτο νόσον ποιεῖ ὁ παῖς. ὁ δὲ, ὡς εἶδεν ἢ πάνυ φρενῆρη γέροντα, ἔδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα.

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κέρη νεότητι
Κύπεριδος ἡμερῶν καὶ ἀφλεχθῆ Φρένας οἴσρα.
Ὅργυλὸν ἔν ἁριῦνον ἀμυδία, μηδ' ἐπιλέων
Κωλύων. πρῶτος γὰρ ἐναντία σοῖσι λοισμοῖς.
Ἦν δ' ἐφ' ἡσυχίῳ ἔλθῃς, λήθῃς τὰς ἔξεις
Φίληρων, καὶ νήφας αἰχρᾶς καὶ ἀπάυσετο ὄρμης.

Ἀκόσας τοῖνον ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεπόρεσεν, ἐλπιδὸς δὲ ὑπεπλήθη χηρῆς, ἔχων τῆς τῷ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιοχρεῶς καὶ ἐν ταυτῷ βελτίων ἐγένετο πατὴρ, ἡμερωθεῖς τε καὶ παρῶν τῶν τρέπον. τῷ τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἰμων, ὁ τῷ Σοφοκλέους, ἀπεδείξατο, τῆς Ἀλιεύνης ἐργῶν, καὶ πικρῶ ζυγομαχῶν παρὲς τῷ Κρέοντι καὶ γὰρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ἔξφει παρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

Διογένης, ἢ Διογενειανὸς, Κυζικηνὸς, γραμματικὸς. ἔγραψε πάτρια Κυζίκου. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων. Περὶ ποιητικῆς. Περὶ τριχίων.

Διόγνητος. ὄνομα κύριον.

Διοδεία. ἢ διέλευσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανῶν καὶ Οὐάλεως ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ἔγραψε, ὡς Φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ Ἑκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, ἀφόροτα. εἰσὶ δὲ τὰδε. Ἑρμηνεύει εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν Γένεσιν, Ἐξοδον, καὶ ἐρεξῆς. καὶ εἰς Ψαλμούς καὶ εἰς τὰς δ' Βασιλείας. εἰς τὰς ζήτημα τῶν Παρολιπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τὸς ἀφοροτάς Θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. εἰς

tam adulteravit, eaque de causa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antisthenem contra gloriam disserentem forte audivisset, ad philosophiam animum adjunxit. Idem mare navigans a piratis captus & venditus est. Cumque præco eum venalem pronuntiaret, interrogatus, quam artem sciret? Hominibus se imperare nosse respondit. Et Corinthium quendam divitem, qui & prodiguserat, conspicatus, huic, inquit, me vende. & Corinthum ductum liberorum suorum prædagogum constituit.

Διογένης. Diogenes. Hic filium habebat amantem: cumque, ut durus pater, adolescenti minime indulgeret, sed eum identidem coerceret & ab amore revocaret, morbum magis irritavit & auxit. Amor enim quasi flabello incendebatur, obsistente Diogene, & præsentis morbi vis in adolescentis animo vehementius exardescibat. Diogenes igitur, ut vidit malum esse pertinax, Delphos proficiscitur, & indignationis dolorisque plenus interrogat oraculum, an filius suus aliquando desiturus esset hoc morbo laborare. Deus autem, cum parum cordatum senem videret, nec amatoris aliquid dantem necessitatibus, hæc respondit: *Desinet filius tuus amare, cum levi juventute veneris amabili conflagaverit animus æstro. Iram igitur tempera tristem, neque intende prohibendo. Tuis enim ipse contraria facies cogitationibus. Si vero mitior esse cæperis, celeriter obliviscetur amorum, & respiscens turpi cessabit a libidine.* His auditis Diogenes iram compressit, & bona spe repletus est, idoneos quippe habens sponsores, filium suum ad bonam frugem rediturum esse: simulque melior evasit pater, moribus mitior & lenior factus. Idem & tragicus Hæmon apud Sophoclem demonstravit, Antigones amore flagrans, & cum duro parente Creonte conflictans. Nam & ille simili modo vexatus, gladio morbum abruptit, ut amoris simul & parentis sævitiam effugeret.

Διογένης. Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, Grammaticus: scripsit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poetica. De Elementis.

Διόγνητος. Diognetus. Nomen proprium.

Διοδεία. Transitus.

Διόδωρος μονάζων. Diodorus monachus, Juliani & Valentis temporibus vixit, & Tarfi in Cilicia Episcopus fuit. Scripsit varia, ut Theodorus Lecter in historia Ecclesiastica tradit. Sunt autem hæc: Interpretationes in totum vetus Testamentum; Genesin, Exodum, & reliqua. In Psalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenorum. In Proverbia. Quomodo inter se dif-

1 Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐργῶτα π.] Totum hoc fragmentum Kuhnii ad Ælicum refert; sed qui id male cum alio fragmento coniungit, in quo non de Diogene, sed de Dionysio quodam mercatore agit.

2 Πάτρια Κυζίκου] Hoc opus septem libris constituisse discimus ex Stephano Byzantio v. Βίσηκον.

3 Σημεῖων] Intellige notas Criticorum, quales erant *obelus*, *antigrapha*, *diple*, *ceramium*, & similes. Conter cum hoc loco, quæ diximus supra v. Ἀεισίνου.

4 Θεωρίας] Θεωρία hic significat sensum abstrusorem & mysticum: cui opponitur τὸ ῥητόν, sive sensus literalis. Sozomenus *Histor. Eccles.* lib. viii. cap. 2. de Diodoro nostro: Ὅτι ἐπιτή-

τὸν Ἐκκλησιαστήν. εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων. εἰς τὰς Προφῆτας. Χρονικόν, διορθώμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τῷ Παμφίλῳ κατὰ τὴν ἑξέτασιν. εἰς τὰ δ' Εὐαγγέλια. εἰς τὰς Πράξεις τῆς Ἀποστόλων. εἰς τὴν ἑπιτολήν Ἰωάννου τῷ Εὐαγγελιστῷ. Περὶ τοῦ, εἰς Θεὸς ἐν Τριᾷδι. Κατὰ Μελχισεδεκίτων. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. Περὶ ψυχῆς. Κατὰ ἀσφύρων κατὰ αὐτῆς αἰρέσεως. Πρὸς Γραβαῖον κεφάλαια. Κατὰ ἀπρονομῶν καὶ ἀπρολόγων καὶ εἰμαρμόνων. Περὶ σφαίρας, καὶ τῆς ζῆς ζωνῶν, καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων περιείας. Περὶ τῆς Ἰπποάρχου σφαίρας. Περὶ ωρονομίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεῶν καὶ Θεῶν. Περὶ φύσεως καὶ ὕλης, ἐν ᾗ, πῶς τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεῶν καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης. ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐν τῶν τοιχείων, ἀλλ' ἐν μηδενὸς μὲν τῶν τοιχείων ἐδημιουργήσαν. Πρὸς Εὐφρόνιον Φιλόσοφον, καὶ πεῦσιν καὶ σπύκεσιν. Κατὰ Ἀειποτέλους κατὰ σώματι ἕρπυλιν. Πᾶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῶσιν τὸν ἕρπυλιν. Περὶ τοῦ, πῶς αἰεὶ μὲν ὁ δημιουργὸς οὐκ αἰεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεῶν αἰδίδι ὄντων. Κατὰ Πορφυρίου κατὰ ζῶων καὶ θυσῶν.

ferant theoria & allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili in chronologia admitta emendantur. In iv Evangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Joannis Evangelistæ. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrectione mortuorum. De anima. Contra diversas de ea hæreticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Astronomos, & Astrologos, & Fatum. De Sphæra, & vii Zonis, & contrario astrorum motu. De Hipparchi sphæra. De providentia. Contra Platonem de Deo & Diis. De natura & materia: in quo opere tractatur de eo, quod justum est. De Deo, & falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non ex elementis, sed una cum elementis ex nihilo factas esse. Ad Euphronium philosophum per interrogationem & responsum. Contra Aristotelem de corpore cælesti. Quomodo Sol sit calidus. Contra eos qui cælum animal esse dicunt. De eo, quomodo opifex quidem semper, opera vero ejus non semper [permaneant.] Quomodo velle & nolle sit in Deo æterno. Contra Porphyrium de animalibus & sacrificiis.

Διόδωρος, ὁ Οὐαλέριος ἑπικληθεὶς, Φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Πολίωνος τῷ Φιλοσόφῳ, τῷ γραψάντῳ τῆς Ἀπικτῆ λέξις γεροντὸς ἐπὶ τῷ Καίσαρῳ Ἀδριανῷ.

Διόδωρος. Diodorus, cognomento Valerius, Philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius Polionis Philosophi, qui de vocibus Atticis scripsit. Vixit sub Adriano Cæsare.

Διόδωρος Σικελιάτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἐπὶ δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκὴ τε καὶ ποιητικὴ ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν ἑξέτων Αὐγύστου Καίσαρος, καὶ ἐπὶ τῶν.

Διόδωρος. Diodorus Siculus, Historicus, scripsit Bibliothecam, quæ historiam Romanam & variam libris xl complectitur. Vixit sub Imperatore Augusto, & ante illum.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῷ ἔστιν, Ἀντιλήεις, ὡς Ἀθηνῶν ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ β' Φησὶν, ὅτι Ἐπικληθεὶς, καὶ Πανηγυριστῆς.

Διόδωρος. Diodorus, Comicus. Hujus comædiis ab Athenæo lib. x. *Dipnosophistarum* accensetur *Tibicina*: & lib. xii. *Epiclerus* & *Panegyristæ*.

Διόδοι. αἱ ὁδοί. σπὸ τῷ διοδεύειν. Ἐπεισοφάνης Αἰ δὲ γνωστικὸς καὶ τὰς διόδους Προσπίπτεσαι τοῖς σπὸ τῷ δειπνῶν, Τὰδε λέξουσιν Δεῦρο παρ' ἡμᾶς Ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' ἀραία.

Διόδοι. Viae, per quas itur. A διοδεύειν, per aliquem locum ire. Aristophanes: *Fæminæ vero in viis accedentes ad eos, qui a cœna redibunt, hæc dicent: Huc veni: hic enim adolescentula adest formosa.*

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγόμενη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. ἄσπερον δὲ Κύινδα ἐλέγχετο. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα.

Διοκαισάρεια. Diocæsarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciæ, quæ ante Cyinda vocabatur. Vide in v. Ἀνάζαρβα.

Διοκλῆς, Ἀθηνῶν, ἢ Φλιασίου, ἔργα κωμικός, σύγχρονος Σαννυριῶνι καὶ Φιλλυλίου. δράμα-

Διοκλῆς. Diocles, Atheniensis, aut Phliasius, Comicus antiquus, æqualis Sannyrionis &

μὴν ἰδιῶν συζητημάτων πολλὰς καὶ ἀλλοτρίων εἰδήσεις. κατὰ δὲ τὸ ῥητὸν τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις περιποιῶν, τὰς ἡρωϊκὰς ἀποφύρανας. Id est: Quædam accerpi multos libr s a se scriptos posteris reliquisse, et sacramenta scripturam ad literam exposuisse, omisso sensu mystico. Et Socrates lib. vi. cap. iii. Διόδωρος δὲ αὐτῶν ὑπερὸν Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ ἡρώδης, πολλὰ βιβλία συνεγραψέ, φιλοφιλῶν τῶν ῥημάτων τῶν ἱερῶν ἀποφύρανας, τὰς ἡρωϊκὰς αὐτῶν ἀποφύρανας. Diodorus vero postea ad Episcopatum Tarfi promotus, multos conscripsit libros, simplicem tantum atque obrium scripturarum sensum inquirens, mysticam vero earum interpretationem resurgens. Quædam igitur quid significet, hinc patet. Ab ea differt allegoria; quod hæc in interioribus subsistat, nec in tam sublimi argumento vertetur, quam theoria: quæ ratio est, quare Diodorus, ut Suidas hic testatur, de

differentia theoria & allegorie scripserit.
 1 Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφορ.] Lego, κατὰ ψυχῆς, καὶ διαφορῶν δεκ. Κατὰ enim cum ψυ, & vice versa, a librariis sæpe confundi solere, non ignorant, qui in studio Critico vel leviter versati sunt.
 2 Πρωτοσοφιστῶν] Priores Edit. habent πεπλάσμενης. Sed magis placet πρωτοσοφιστῶν, quod in 2 MSS. Paris. reperitur.
 3 Διόδωρος] De variis Diodoris egit Meurlius ad Chalcidium pag. 20. & 21. quem vide. Omitit autem Diodorum Megari. um, cujus mentio exstat apud Eustathium ad Odyss. A. pag. 1397. 34 & Diodorum Aristophanum, quem idem laudat ad Odyss. A. pag. 1480. 24. & Athen. lib. iv. pag. 180.
 4 Ἰδιῶν Παλιῶν] Vide infra v. Παλιῶν.
 5 Ἀειποφάνης] Ecclesiasticus pag. 745. (500. Ed. Bas. P.)

Διοκλή.

Διόμεια. δῆμ[⊙] τ' Αἰγυίδ[⊙] Φυλῆς. Σπό Διό-
μει ἐρωμῆς τῆ Ἡρακλέως. Ἀειφοράνης

--- Ἐφεσίμεια,

Ὅπότ' Ἡρακλεια τὰ ἦ Διομείους γίνε[⊙].

τὸ δὲ Ἡρακλείον, ἱερὸν Ἡρακλέως. καὶ Διομειαλα-
ζόνας λέγει, Σπό Διομείων τῆ δῆμ[⊙] ὅς ἀνόμαται ἕ-
τως Σπό πιν[⊙] Διόμει.

Διομήδεια. ἡ νῆσ[⊙].

Διομήδειον ἔπ[⊙]. τὸ τῆ Διομήδους.

Διομήδει[⊙] ἀνάγκη. παροιμία. Σπό τῆ Τυδέως,
ἢ Σπό τῆ Θρακός. ὅς ὑπάγαγε τὸς ξένους αἰχμαλώ-
τους ταῖς θυγατέρας αὐτῆ μίγνυσαι, (ὅς καὶ ἴπ-
πους ἀλληγεῖ) εἶπα ἀνήγει. οἱ δὲ, ὅτι Διομήδης καὶ
Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανήσαν.
ἐπὶ μὲν δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβλήθη Σπο-
κτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τιμὴν σκιάν τῆ ξίφους ὁ
Διομήδης, δεισας, τὸν Ὀδυσσεὺς ἐπαίησε παρὰ γαίαν,
παίων αὐτῆ τῆ ξίφει τὸ μεταφέρειν. τάπειμα δὲ ἐπὶ
τῆς κατ' ἀνάγκην τι περαπίονταν. ὡς τῆτο λέγει,
ὅτι ἴππους ἀνηρωποράγους εἶχεν ὁ Διομήδης. † Διο-
μήδης εἰς τὸν Σπόπλον κείρατος εἰς τὰ ἴδια, ὅς
ἐδέχθη. ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπὸ ληθεις Καλαβρίαν, καὶ
κτίσει πόλιν, ἢ ἐνάλεσεν Ἀργυρέτωιν, τιμὴ μέλο-
νομαστῆσαν Βενεβένιον.

Διόμυλια. ὀμνύει.

Διόν. ἐνδοξόν.

Διονύσια. ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ παροιμία.
Ἐξ αὐτῆ χροὸν ποσῶτον, ὅσον ἐν Διονυσίω. ἔθ[⊙]
ἢ Ἀθηναίοις λέγει τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπλον α-
ειθμόν Σπό τ' Διονυσίω. Καὶ αὐτῆς

————— Ὡς Διονύσια

Αὐτὰ μὲν ὄξωσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρα[⊙].

εἶρη[⊙] ἐπὶ τῆς Σπόδοχῆς ἀξίω. παρδοκῶν εἰρήνης
ἕως τῆς Διονυσίω τὴν πανήγυριν ἐσεσθαι. ἀντὶ τῆ
ἡδισθαι ἀξίω τ' Διονυσίω. Διονύσια ἔν ἐορτῇ Διονύ-
σιω, ἢ ἦρον Ναυπάκλιοι.

Διονύσι[⊙], ὁ Ἀρεωπαγίτης, Ἐπίσκοπ[⊙] Ἀθηναίων,
ἀνὴρ ἐλλογιμάτω[⊙], καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας
εἰς ἄκρον ἐληλακός. ἀκρωτὶς Παύλος, παρὸς τιμὴ τῆ
Χειτανισμῶ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτῆ κείρατος εἰς αὐ-
τῆς Ἀθῆνας Ἐπίσκοπ[⊙]. Οὗτ[⊙] ὁ Ἀρεωπαγίτης
καὶ τὴν δὲ χροὸν Τιβερίω Καίσαρ[⊙] ἀπῆγεν εἰς Αἴ-
γυπτον, τοῖς ἐκείσε σοφοῖς ὀμιλήσαν. σιμῶν δὲ αὐτῶ
καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστῆς, ἢ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς

1 Διόμεια. δῆμ[⊙] τ' Αἰγυίδ[⊙] Φυλῆς. Ex Enarratore Comici ad
Ranas pag. 243. (156. Ed. Bii. P.) Confer etiam Harpocratium
v. Ἐν Διομείω Ἡε. & Meursium in Græc. Fer. v. Ἡεράκλεια.

2 Διομειαλαζόνας. Vox hæc legitur apud Aristophanem *Achar-*
nesibus pag. 399. (285. Ed. Bii. P.) ad quem locum Suidas re-
fert. Etymologus: Διομειαλαζόνας τῆς ὑπερπύκνης εἶπεν Ἀεισο-
φάνης. Σπό τ' Διομείω, πάγος τ' Ἀθῆναις. ὅπως ἑλαζόντων οἱ δὲ καὶ ἐν-
οικῆντες. Hæc Suidam egregie illustrant.

3 Διομήδει[⊙] ἀνάγκη. Meminit hujus proverbii Aristophanes
Ecclesiaz. pag. 754.

Διοκλή. Distractio.

Διόμεια, Diomea, populus tribus Ægeidis,
a Diomo Herculis amasio sic dictus. Ari-
stophanes: *Cogitabam, quando festum Her-*
culis apud Diomenses celebraretur. Ἡεράκλιν
vero est festum Herculis. [Idem Aristophan-
es] Διομειαλαζόνας vocat [homines jactaban-
dos & gloriosos:] a Διόμεια, quod est no-
men populi Attici, a Diomo quodam sic ap-
pellati.

Διομήδεια. Diomedia, insula.

Διομήδειον ἔπ[⊙]. Diomedis verbum.

Διομήδει[⊙] ἀνάγκη. Diomedea necessitas.
Proverbium, [ductum vel a Diomede] filio
Tydei, vel a [Diomede] Thrace; qui ho-
spites, postquam eos cum filiabus suis de-
formibus, quæ allegorice equæ vocabantur,
concumbere coegisset, occidebat. Alii vero
dicunt, cum Ulysses & Diomedes noctu fu-
rati Palladium [in castra] redirent, Ulysses
pone sequentem stricto gladio interficere vo-
luisse Diomedem: qui conspecta ad Lunam
ensis umbra territus, Ulysses præcedere coe-
gerit, ense tergum ejus verberans. Prover-
bium autem hoc dicitur de illis, qui necessi-
tate coacti aliquid faciunt. Hinc orta est fa-
bula, Diomedem habuisse equos, qui homi-
nes devorarent. † Diomedes [ab Ilio] do-
mum reversus, a suis receptus non fuit: sed
ab iis expulsus in Calabriam abiit; ubi Ar-
gyrippam condidit, postea Beneventum vo-
catam.

Διόμυ[⊙]. Jurat.

Διόν. [Divinum.] Illustrem. Clarum.

Διονύσια. Dionysia. Festum apud Atheni-
enses. Et proverbium: *Ex eo fere tantum*
[effluxit temporis,] quantum a Dionysis. Mos
enim erat Atticis, annos & dies excedentes a
Dionysis numerare. Et iterum: *O Diony-*
sia! Hæc quidem [fœdera] ambrosiam & ne-
ctar redolent. Dicitur de rebus vehementer
expetendis. Sperans, si pax esset, spectaculo
Dionysis celebratum iri. Vel, [fœdera]
jucundissima, & Dionysis digna. Dionysia
igitur festum erat Bacchi, quod Naupactii
celebrabant.

Διονύσι[⊙]. Dionysius Arcopagita, Episco-
pus Athenarum, vir celeberrimus, & doctri-
næ Græcorum longe peritissimus, cum Pau-
lo audito ad religionem Christianam conver-
sus esset, ab eo Athenarum Episcopus con-
stitutus est. Hic Arcopagita imperante Ti-
berio in Ægyptum abiit, ut cum sapientibus
illius regionis colloqueretur: eratque cum
eo Apollonius Sophista, quem Polemo

Καὶ πῶτ' ἀνάγκη μῶσ. Διομήδεια γε.
Scholiasta ad eum locum: Διομήδεια. Ὅτι Διομήδης ὁ Θρακὴς πόρνας
ἔχων θυγατέρας, τὰς παρὰ τὸν ξένους ἐβλήθη αὐτῆς σιμῶναι, ἕως ἢ κό-
σαν χροὸν, καὶ ἐνάλεσεν αὐτῆς. ἕως ἢ ὁ μῦθος ἴππους ἀνδραφῶνας
εἶπεν.

4 Καὶ παροιμία. Ἐξ αὐτῆ χροὸν. Vide Henr. Steph. in *Anima-*
verci ad Alag. Erasmi, pag. 29. & Paul. Leopardum *Emendat.*
lib. xii. cap. ult.

5 Ἐν Διονύσιω. αὐτῆ μῶσ. Fragmentum hoc legitur apud Ari-
stophanem *Acharnesibus* pag. 380. (269. Ed. Bii. P.)

ἐν Σμύρῃ διήκουν, ὁ διδάσκαλος Ἀειτείδης. καὶ γὰρ τὸν καιρὸν τῆ σωτηρίας πάσης ἄμφω ἦσαν ἐν ἡλίῳ πόλει τῇ ἐν Αἰγυπτίῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἔχει Φύσιν γεγενημένης· ἔτι γὰρ ἡ συνόδος καιρός· ἀλλὰ ὡραϊδῶς τῆς ἡλίου τῆς σελήνης συμπιέσεως, καὶ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἄρας ἄχει τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ τῆς ἡλίου ἀφ᾽ ἡμέρας ὑπερφύως ἀντικαταστάσεως. ἡ γὰρ ἡ ἐμπροσθεν αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν δέξασθαι, καὶ μέχρι τῆς ἡλιακῆς πέρασιν ἐλθῶσα, εἶτα ἀναποδίστασα· καὶ αὐτῆς ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ ἡ ἐμπροσθεν καὶ ἡ ἀνακρίσεις, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀφ᾽ ἡμέρας εἰς ἀντίον γεγενημένη· ἀ ὅτι ἔξεν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ὀρεσιμῶς καὶ οἰκονομῶς μόνον τῆς παντοδυναμίας. τῆσαν τῆς ὑπερφύως ἔτω τότε καινεργηθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης, ὁσπερ ὡραϊδῶς ἀμύθητος· Ὡς καὶ Διονύσιος ἀμύθητος θεῶν παραγράμματα. ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἡ τὸ θεῶν πάχος· ἢ τῆς πάχονι συμπάχος· ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θεῶν ὀνομάτων βιβλία ιβ'. περὶ ἠνωμένων καὶ ἀφ᾽ ἡμετέρων θεολογίας. περὶ τῆς, τίς ἢ τῆς βιγῆς δύναμις. περὶ τῆς μακαρίας ἱερατείας. περὶ θύλακείας καὶ συγγραφῆς Θεολογικῆς. περὶ ἀγαθῶν, φωτῶν, χαλῶν, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν ἔτερον, ἔτε ἐξ ἡλίου. περὶ τῆς ἡλίου. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νῆ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ διδάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. περὶ μεγάλων καὶ μικρῶν, ταυτῶν, ἐπέων, ὁμοίῳ, ἀνομοίῳ, γάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. περὶ παντοκράτορος, παλαιῶν ἡμερῶν. περὶ αἰῶν, καὶ χρόνων. περὶ εἰρήνης. περὶ ἀγίου ἀγίων, βασιλέως βασιλέων, Κυρίου Κυρίων, Θεῶν Θεῶν. περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. περὶ τῆς ἑραρίας ἱεραρχίας. περὶ μουσικῆς θεολογίας. περὶ τῆς ἑραρίας παραγράμματα, καὶ ὅσα τῶν δεξιμῶν. Οὗτος πλείους ἡμερῶν γεγονώς, τῆς τῆς πνεύματος μαρτυρίας περὶ τῆς ἐπὶ Τροίαν Κόμισαρος, ὅτι καὶ ὁ Θεοφύλακτος Ἰγνάτιος. Οὗτος, ἡνίκα ἐν τῆς καιρῶν τῆς σωτηρίας πάσης μεσότητος ἡμέρας ὁ ἡλίου ἐκρύπτετο, ἔφη Ἀγνωστὸς πάχος Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐξόφωται καὶ σπάλθη. ὁ καὶ ἐτεκμηρίωσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρὸν.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανῶν Κόμισαρος, σοφιστὴς, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς, ἀφ᾽ τὸ πλείον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱερατείας βιβλία λγ'. ἐν δὲ τέτοις αὐλητῶν, καὶ κθααρῶν καὶ ποιητικῶν παντοίων μέμνη. Μουσικῆς παιδείας, ἢ ἀφ᾽ ἡμετέρων, βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῆς εἰρήναι ἐν τῇ Πλάτων Πολιτεία, βιβλία ε'.

1 Ἄμφω ἦσαν ἐν ἡλίῳ πόλει τῇ ἐν Αἰγ.—ἐναντίον γεγενημένη] Hæc leguntur apud Michaelē Synellum in Encomio S. Dionysii, pag. 214. 215. unde Suidas ea descripsit.
2 Βιβλία ιβ'] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionysii Arcopagite de Divinis Nominibus, quod & hodie exstat, non quidem xii, sed xiiii capitibus constat; quorum argumenta

Laodicensis, magister Aristidis, Smyrnæ audivit. Hi igitur tempore passionis Dominicæ ambo erant Heliopoli in Ægypto: quo tempore defectus Solis præter naturam accidit. Non enim tunc erat interlunium, sed luna mira quadam ratione cum sole coeuns, ab hora sexta usque ad vesperam contra naturæ leges diametro ejus opposita stabat. Ab oriente autem in Solem primum incidens, totum ejus orbem pervadebat, & deinde regrediebatur: nec ab eadem parte Sol & obscurari & lucem recipere incipiebat, sed locis e diametro oppositis; quod profecto fieri non potest, nisi jubente & moderante illo, qui solus est omnipotens. Cum hæc igitur miracula præter solitum naturæ ordinem acciderent, Apollonophanes Sophista velut vaticinans dixit: *O bone Dionysi! vices sunt rerum divinarum.* Idem Dionysius dixit: *Vel Deus patitur: vel patientis vicem dolet.* Scripta ejus hæc sunt: Ad Timotheum Episcopum Ephesi, qui & ipse Pauli discipulus erat, De divinis nominibus libri xii. [quorum argumenta hæc sunt:] De conjuncta & distincta Theologia. De viribus orationis. De beato Hierotheo. De religione & verecundia, qua libri Theologici scribendi sint. De Bono, Lumine, Pulchro, Amore, Ecstasi, Zelo; & quod malum neque ens sit, neque ex entibus. De eo, quod est. De Vita. De Sapientia, Mente, Ratione, Veritate, Fide. De potentia, Justitia, Salute, redemptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio, Simili, Dissimili, Quietate, Motu, Paritate. De Omnipotente, & Antiquo dierum. De Ævo & Tempore. De Pace. De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorum, Deo Deorum. De Ecclesiastica Hierarchia. De cælesti Hierarchia. De Mystica Theologia. De ordinibus cælestibus, eorumque numero. Hic plenus dierum Spiritus S. martyrio confussum est sub Trajano Imperatore: quo tempore & divinus Ignatius [martyrii coronam adeptus est.] Hic, cum tempore passionis Dominicæ Sol ipso meridie deficeret, dixit: *Ignotus Deus patitur, propter quem Universum hoc obscuratum & concussum est:* id quod [vere] tunc conjecit, observato [Solaris defectus] tempore.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς. Dionysius Halicarnassæus, qui vixit sub Hadriano Imperatore, Sophista, cognominatus *Musicus*, quod in arte musica valde exercitatus esset. Scripsit commentariorum Rhythmicorum libros xxiv. in quibus tibicinum & citharædorum & poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinæ Musicæ, sive Diatribarum libros xxii. De iis, quæ in Republica Platonis musice dicta sunt, libros v.

Suidas hic recenset: omisso tamen argumento capitis ultimi, quod est περὶ πλείων ἑνός.

3 Διονύσιος] De variis Dionysiis vide Menesium in peculiari libello, quem de hoc argumento conscripsit: & Ionium de Script. Hist. Phil. lib. iii. cap. viii. ubi iij hujus nominis scriptores recenset. Cæterum, hic articulus, & qui proxime sequitur, deest in Edit. Mediol.

Διονύσιος Ἁλεξανδρεὺς, Θραξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρης, Τήρης τὸ ὄνομα κληθεὶς, Ἀριστάρχου μαθητῆς, γραμματικὸς. ὅς ἐσοφίσθησεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίωνι τὰ περὶ τῆς σωτηρίας. συνῆψε δὲ πλεῖστα γραμματικὰ τε, καὶ συγγραμμικὰ, καὶ ὑπομνήματα.

Διονύσιος Ἁλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικὸς ὅς τις ἀπὸ Νέρονος συνῆψε, καὶ τοῖς μέτεροι Τραϊανῷ, καὶ τῷ Βιβλιοθηκῶν ἀρχῆ, καὶ τῷ Ἐπιτολῶν καὶ ἀρεσβειῶν ἐγγένειο, καὶ ἀποκειμένων. ἰὺ δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικῆς μαθητῆς δὲ Χαρημόνιο τοῦ φιλοσόφου ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης, Ἐπίσκοπος Ἀθηναίων, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὸς, ἀκροῦ Πάυλου, πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν δεσποῦσαν, καὶ ὑπὸ αὐτῶν κερτανοῦσιν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθῆνας Ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἀσκησὶν πάντων ἀρέσκειον. ἐκάστη γὰρ ὡς εἰπεῖν αἰρέσεως, τῆς ὑπὸ αὐτῶν ἀρεσβουμένης, ἐν πολλῇ κερτανοῦσιν τῆς πείρας. ἔτι ἤκουσε Πάυλου δημογενοῦ ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μὲν παρήσιας τοῖς Ἑλλήσιν ἐγγελοῦσιν. καὶ πιστεύσας τῷ Πάυλῳ κηρύγματι, ὑπὸ αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τέθειται. καὶ γὰρ τὴν δόξαν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἤμαρξεν, ἀπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκείσε σοφοῖς ὁμιλοῦσιν γλιχόμενος. συνῆψε δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκείνου ὁ σοφιστῆς, ὁ δὲ διδάσκαλος Ἀπολλοφάνης ἐν Σμύρῃ διήκουσεν, ὁ δὲ διδάσκαλος Ἀρετῆς. καὶ γὰρ τὸν κερτὸν τῶν σωτηρίας πάθος τῶν δεσποῦσιν Χριστῶν, ἀμφὸς ἦσαν ἐν Ἡλιόπολιν τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκ τῆς φύσιν γεννημένης, ἐκ τῆς ἰὺ συνῆψε κερτῶν, εἰπεῖν λέγει πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστῆν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· Ὡς καλεῖ Διονύσιος ἀμοιβαίαν θεῶν κερτανοῦσιν. Μνημονεύει δὲ τῶν αὐτῶν Διονύσιος ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιτολῇ, τὸν Σμύρνης Ἐπίσκοπον. ἰὺ γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τῶν Χριστιανισμῶν ἕνεκα ἀφελόμενος, καὶ Φησι· Σὺ δὲ Φησὶς λοιδοροῦσιν μοι τὸν σοφιστῆν Ἀπολλοφάνην, καὶ παρὰλοῖαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλήσιν ἕχ ὁσίως κερτανοῦσιν. καὶ τοῖς πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἰὺ ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἑλλήσιν τοῖς θεοῖς ἕχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα κερτανοῦσιν, ἀλλὰ τῆς σοφίας τῶν θεῶν τὸ θεῖον ἐκβάλλειν κερτανοῦσιν σέβας. Καὶ μὲν μικρὸν Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης ἕχ ὁσίως τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὰ θεῖα κερτανοῦσιν. τῇ γὰρ τὸ ὄνομα γνώσιν καλῶς κερτανοῦσιν πρὸς αὐ-

Διονύσιος Ἁλεξανδρεὺς. Dionysius Alexandrinus, (Thrax vero a patre Tero) Terus cognominatus, Aristarchi discipulus, Grammaticus: qui Romæ docuit Pompeji M. tempore, & Tyrannionis prioris magister fuit. Plurima scripsit Grammatica, & Syntagmatica: itemque Commentarios.

Διονύσιος Ἀλ. Dionysius Alexandrinus, Glauci F. Grammaticus, qui tempore Neronis & sequentium Imperatorum usque ad Trajanum vixit, & Bibliothecis præfuit, & ab epistolis, responsis, legationibusque fuit. Idem etiam Parthenii Grammatici magister fuit; discipulus vero Charemonis Philosophi: cui etiam Alexandria successit.

Διονύσιος. Dionysius Arcopagita, Athenarum Episcopus, vir clarissimus, ad summum Græcæ disciplinæ fastigium proventus, auditor Pauli, ad Christianismi cultum [ab eo adductus, & Athenarum Episcopus constitutus. In patria vero Græcarum disciplinarum exercitatione [excellebat, & ideo] omnibus anteponebatur. Unius enim cuiusque (ut ita loquar) sectæ, quæ ab ipsis [Græcis] honorifice celebratur, magnam habebat peritiam. Hic Paulum Athenis concionantem audivit, & Christum, & mortuorum resurrectionem liberrime Græcis annuntiantem. Et Pauli præconio fide adhibita ab ipso etiam Athenarum Episcopus est constitutus. Hic igitur sub Tiberii Cæsaris imperio, quo tempore etiam ætate florebat, in Ægyptum abiit, cum illius loci sapientibus colloqui cupiens. Cum ipso autem erat Apolophanes Rhetor, quem Polemo Laodicensis Smyrnæ audivit, ille Aristidis præceptor. Salutaris igitur passionis tempore, quo Dominus Christus patiebatur, ambo fuerunt in urbe Heliopoli, quæ est in Ægypto. Cum autem solaris defectus non secundum naturam factus fuisset (neque enim [solaris & lunaris] congressus erat tempus) Apolophanes Rhetor hæc beato Dionysio dixisse fertur: *O præclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices!* Horum autem omnium idem Dionysius mentionem facit in Epistola ad Magnum Polycarpum, Smyrnæ Episcopum. Nam Apolophanes Dionysium propter Christianismum conviciis infectabatur. Sic autem [ad Polycarpum scribit:] *Tu vero dicis, me ab Apolophane Rhetore conviciis peti, & parricidam vocari, quod Græcorum [argumentis] adversus ipsos Græcos impie utar. Atqui nos adversus illum verius dicere possemus, Græcos divinis adversus divina non pie uti, quod per divinam sapientiam divinum cultum evertere conentur.* Et paulo post: *Quinetiam ipse Apolophanes divinis adversus divina non religiose utitur. Nam per ip-*

1 Διονύσιος Ἀλεξανδρ.] Vide Meursium in Rhodo pag. 95. 96.

2 Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.] Huc usque versionem Porti, invitæ sane Musis elaboratam. totam fere induxi, aliamque in ejus locum substitui: sed cum propter magnitudinem laboris & temporis angusti am eodem tenore ulterius pergere non possim, interpretationem ejus qualemcunque, saltem in articulis longioribus, retinere

deinceps constitui: quod ideo moneo, ne quis forte hallucinationes & peccata Porti mihi tribuenda putet.

3 Ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν Ἐπιστ.] Hæc Epistola inter opera S. Dionysii hodie ad usum extat, estque inter reliquas ejus epistolas ordine & numero septima.

τῆ φιλοσοφία, ἡ πρὸς τῆ θεῖα Παύλου σοφία Θεῶν κεκλημένη, πρὸς τὸν αἶπον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων, καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ἐχρήσθη ἀνάγκη τῆς ἀληθεῖς φιλοσοφίας. Καὶ μὲν βραχέως ἔδει συνοιδεῖν Ἀπολλοφάνῳ σοφὸν ὄντα, μὴ ἀν ἄλλως ποτὲ διωθῆναι τῆς ἐραθείας ἐκ τῆς ἀσέβειας καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τῆ εἶναι αὐτῷ καὶ συνοχέα καὶ αἶπον ἔχειν, εἰς τὸ κινεῖντα, τὸν ποιῖντα πάντα, καὶ μετασβύζοντα, καὶ τὸν ἱερὸν λόγον. Καὶ αὐτῷ μὲν μικρὸν εἶπε δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σπηλαίῳ φωνῆς γεννηίας ἐκλείψως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε καὶ Ἡλιόπολιν ἄμα παρόντες καὶ συνοιδεῖντα τῶν δόξων τῷ ἡλίῳ τῷ σελήνῳ ἐμπέπτεσαν ἐρωτῶντες. ἢ γὰρ ἦν συνοιδεῖν χριστός. αὐτῷ τε αὐτῷ ἀπὸ τῆ ἐνάτης ἡμέρας ἄχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ τῆ ἡλίου ἀφ᾽ ἡμέρας ὑπερφύως ἀνελκασσάσαν. ἀνάμνησον δὲ π καὶ ἔτερον αὐτόν. οἶδεν γὰρ ὅτι καὶ τῷ ἐμπέπτεσαν αὐτῷ ἐξ ἀνατολῶν ἐρωτῶντες ἀναμνησάσαν, ἡ μὲν τῆ ἡλιακῆ πέρασεν ἐλθῆσαν, εἴτα ἀναποδίσασαν καὶ αὐτῷ ὅτι ἐν τῆ αὐτῆ καὶ τῷ ἐμπέπτεσαν, καὶ τῷ ἀνακάρησαν, ἀλλ' ἐν τῆ καὶ ἀφ᾽ ἡμέρας ἐναντίον γεννημένη. τοσαῦτα τῆ τότε χριστὸς τὰ ὑπερφύως ἡ μόνω Χριστῷ τῶ παναίῳ διωκτῶ, τῶ πειθῆ μεγὰ καὶ ἐξάσις, ὧν ὅτι ἐστιν χριστός. ταῦτα εἰ σοι δεμνόν, εἶπε, καὶ διωκτῶν, Ἀπολλοφάνες, ἐξέλεγε καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι, καὶ συνοχότα, καὶ συνοχάσαντα πάντα, καὶ συνοχάσαντα. ἀμέλει καὶ μαθείας τότε, ὅτι οἶδ' ὅτι, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρησαι, καὶ πρὸς ἐμὲ, ὡς πρὸς τὰ γινόμενα συμβάλλον, ἔφη ταῦτα. Ὡ καλὸς Διονύσιος θεῶν ἀμοιβὰς παραγμάτων. τοσαῦτα ὡς κατ' ὅπτιον εἶρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. τῆς δὲ γε σοφίας αὐτῆς ἡ τῆς βύλῳ τῆς ἐνδειξίς ἀκριβῆς ἡ τῆς παρ' αὐτῆ γραφειῶν βιβλῶν ἀνυπέβληται φράσις. τῆ γὰρ πρὸς τὸ ἐξωθεν κεκλημένη παιδεία, τῆ τε θεῖα, καὶ ἡμετέρη, πολλῶν εἶχε τῶν ὅπτιον ἐν ἐκαστέρω. εἰ γὰρ πῶς ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τῆ αὐτῆ λόγων, καὶ τὰ βέλγη τῆς νοημάτων, ὅτι ἀνηρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσαι γενήματα, ἀλλὰ πῶς ἀκρεῖτα καὶ θεῖα διωχέως. καὶ τῶν αὐτῶ γέγραπται τάδε. Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσον, καὶ αὐτὸν μαθητῶν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θεῶν ὀνομάτων, βιβλία β'. περὶ ἡνωμένης καὶ ἀκεκλειμένης θεολογίας. περὶ τῆς, πῶς ἡ τῆς βύλῳς δύναμις, καὶ περὶ τῆ μακαρίων ἱεροφάντων. περὶ βύλας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθῆς, φωτὸς, καλῆς, ἐρωτῶν, ἐκείσεως, ζήλων καὶ ὅτι τὸ καλὸν ἔτε ὄν, ἔτε ἐξ ὄντων,

sam rerum cognitionem, quæ ab ipso philosophia recte vocatur, & a divino Paulo sapientia Dei nominatur; ad ipsum auctorem & rerum naturæ & cognitionis ipsarum veros Philosophos oportebat adscendere. Et paulo post: Oportebat igitur Apolophanem, cum sapiens esset, illud perspicere, nunquam quidquam in ordine motuque cælesti temere mutari potuisse, nisi ab ipso [ordinis & motus] auctore & conservatore, qui in hoc [ordine motuque res omnes arbitrato suo] movet: ille scilicet, qui omnia facit & mutat, ut oracula sacra testantur. Item rursus paulo post: Dixit autem ipsi: Quid dicis de illo Solis defectu, qui in ipsa salutaris cruce factus est? Nos enim ambo tunc Heliopoli simul eramus præsentibus, & simul stabamus, quum præter omnem expectationem vidimus Lunam incidentem in Solem. Haud enim Lunaris & Solaris congressus erat tempus. Et rursus eandem ab hora sexta usque ad vesperam præter naturam Solis diametro oppositam stare vidimus. Aliquid etiam aliud ipsi in memoriam revoca. Scit enim quomodo [Lunæ in Solem] incursionem ab oriente viderimus incipientem, & usque ad solarem terminum progressam, & deinde regressam: nec ex eadem parte Solem obscurari & lucem recipere cepisse, sed locis e diametro sibi oppositis. Hæc sunt, quæ tunc temporis acciderunt præter naturam, & quæ solus Christus omnium rerum creaturarum auctor facere potuit: qui res magnas & admirabiles facit, quarum non est numerus: Hæc, si tibi fas est, Apolophanes, redargue, & apud me [refelle,] qui tunc tecum fui præsens, & tecum vidi & tecum accurate examinaui omnia, & simul sum admiratus. Quinetiam Apolophanes tunc nescio quo instinctu quasi vaticinans, & conjiciens ea, quæ fiebant, hæc ad me dixit: O præclare Dionysi! rerum divinarum sunt vices. Hæc in epistola magnus ille Dionysius ad Deo plenum Polycarpum scripsit. Ipsius vero sapientiæ & eloquentiæ manifestum est indicium librorum ab ipso scriptorum incomparabilis dictio. Nam utriusque doctrinæ, tam profanæ quam sacræ, valde erat peritus. Si quis enim spectet elegantiam ipsius orationum, & sententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, sed alicujus cælestis & divinæ facultatis foetus judicabit. Scripta vero ejus sunt: Ad Timotheum Ephesi Episcopum, qui & ipse Pauli erat discipulus, de Divinis Nominibus libri xii. De conjuncta & distincta Theologia. De viribus pre-cationis. De beato Hierotheo. De ver-cundia & scriptione theologia. De Bonis

1 Ἀπὸ τῆ ἐνάτης ἡμέρας] Sic etiam legitur apud ipsum Dionysium Tom. II. Oper. ejus p. 91. sed minus recte. Scribendum enim potius est ἀπὸ τῆ ἐκτῆς ἡμέρας; propter auctoritatem Evangelistarum, qui tempore passionis Dominicæ ab hora sexta usque ad nonam orbi tenebras offusas fuisse referunt.

2 Ἐμπέπτεσαν] Sic non solum in MSS. Paris. sed etiam apud ipsum Dionysium in epistola ad S. Polycarpum recte legitur. At Editt. Basil. & Genev. male habeat ἐκπέπτεσαν: quam lectionem Portus secutus, locum hunc pessime sic verterat: Et rursus non ex

eodem loco & excursionem & repurgationem, sed ex contrario per diametrum esse factam. Hæc sane nemo intelligat. Quæ ratio est, quare iis inductis, aliam loci hujus interpretationem dederim.

3 Περὶ ἡνωμένης καὶ ἀκεκλειμένης θεολογίας] Recenset hic Suidas capita operis de Divinis Nominibus; omisso tamen ultimo, quod est περὶ πλείων ἑνός: ut diximus etiam paulo ante. Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta ista capitum pro titulis integrorum operum accipiat.

ἔτε ἐν τοῖς ἔσοι. πρὸ τῆς ἡλικίας ἐν ᾧ καὶ ὡραίου-
ματῶν. πρὸ ζωῆς. πρὸ σοφίας, νῆ, λόγος, ἀληθείας,
πίστεως. πρὸ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ὑπο-
λυτρώσεως. πρὸ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτῆ, ἑτέρου,
ὁμοῖοι, ἀνομοῖοι, γάτας, κνήσεως, ἰσότητι. πρὸ
παντοκράτορος, παλαιῆ ἡμερῶν ἐν ᾧ καὶ πρὸ
αιῶν καὶ χρόνων. πρὸ εἰρήνης καὶ τῆς ἐξουσίας αὐ-
τῶν αὐτοῦ. πρὸ ἀγίας ἀγίας, βασιλείας βασι-
λείων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεῶν Θεῶν. Ἐτέρα βί-
βλιος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, πρὸ Ἐκκλησιαστι-
κῆς Ἱεραρχίας, πρὸ ἐκείνου κεφάλαια ἰε. Ἐτέρα
βίβλιος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, πρὸ τῆς ἑραίας
Ἱεραρχίας, πρὸ ἐκείνου καὶ αὐτῆ κεφάλαια ἰε. Ἄλλη
πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλιος, πρὸ μυστικῆς Θεο-
λογίας, πρὸ ἐκείνου κεφάλαια πέντε. Φέρων δὲ αὐ-
τῆ καὶ ἑπιτολῆ πρὸς Γάϊον Θεραπυτίω δ. πρὸς
Δαρόθειον λείβυρον α. πρὸς Σάπαρον ἱερέα, α. πρὸς
Πολύκαρπον ἱεραρχίω Σμύρνης, α. πρὸς Δημόφιλον
Θεραπυτίω, α. πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸ Ἀ-
πόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν, α. Ἰστέον δὲ, ἅς τις τῶν ἑ-
ξω σοφῶν, καὶ μάλα Προκλῆ, θεωρήμασι πολ-
λάκις τῆ μακαρίας Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐτοῖς δὲ
ἐξηλαῖς τοῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιον ἐν τῆ τα-
βάν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν Φιλοσόφων,
σφειτεροῦ ἀνδρῶν τὰς αὐτῆ πραγματίας, ἂν αὐτοῖς
μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυψαν, ἵνα
πατέρες αὐτοῖ ὀφθαῖσι τῶν ἡμερῶν αὐτῆ λόγων. ὁ ποι-
νὸν Θεοφάνη Διονυσίου, ἡδὴ πρὸ μακρὸν ἐλάσας χρό-
νον, καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς, τῶ τῆ πινυμῶν
μικροῦ τῶ ὑπὸ Χριστῆ τελειώται ἐπὶ Τραϊανῆ
Καίσαρος ὅτε καὶ ὁ Θεόφορος Ἰγνατίου τὸν τῆς
ἀθανασίας διήγησεν ἀγῶνα. Ὅτι εἰς τὸν μέγαν Διο-
νύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱερο-
σολύμων, ἐν ᾧ φησὶν Ὅσα δὲ δι' ἀγράφου ὡραίου-
σεως, ἢ ἐγγράφως παραλήραμεν, ἡκομῶν ὑμῶν τοῖς
Φιλακροάμοσι ὡραίου-σῶν. τοῖς τῶ ἔν ἐἰς ἡμῶν
κατήντηκε λόγος, ἀνεκαθε πρὸς πατρὸς παιδί πα-
ραδεδωμένον, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος ἔγραψε καὶ τὸν
τῆ σωτηρίας πάθος κερῶν, ἵνα καὶ μεσῶσις ἡμέρας ὁ
ἡλικίας ἐκρύπτετο, ὅτι τῶ ὡραίου-σῶν σφόδρα τεθη-
πίας, καὶ τῶ ἀνθρωπείαν ὑπὸ βεβηκῆς γινῶσιν, κα-
τανοήσας τὸ γεγονός, Ἄγνωτος, ἔφη, πάσχι Θεός,
δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐξόφωται τε καὶ σεσάλβηται. καὶ
ὡραίου-σῶν τὸν χρόνον, καὶ ὃν τετὶ τὸ παγκόσ-
μιον ἐπέτελεσθαι τερατῶν, τεκμηριωσάμενον, ἐ-
τήρει παρ' ἑαυτῶ, τῆν ἑστῆν ἀγγελοῦ κερ-
δοκῶν. μέμνηται μὲν τοι καὶ αὐτὸς ἐν τῆ πρὸς Πολύ-
καρπον ἑπιτολῆ τῆς ἡλικίας ἐκείνου ἐκείνου τῆς
Φεικωδισίας. Ἀπολλοφάνης γ', ἀνδρὸς Φιλοσόφου,
τῶ Θεοφάνη Ἑλληνῶν τυγχάνοντι, νεμεσῶντός
τε καὶ λαιδερῶν τῶ τρισολβίω τῆ τῶ, ὡς ἐταῖρος
ἰστέον ὅτι Φιλιάτω καὶ ὁμογενεῖ, τὰ παλαιῶν μὲν μυ-

Lumine, Pulchro, Amore, Ecstasi, Zelo; & ma-
lum nec esse ens, nec ex entibus, nec in entibus.
De Ente: in quo etiam de exemplaribus [agi-
tur.] De Vita. De Sapientia, Mente, Oratione,
Veritate, Fide. De Potentia, Justitia, Salute, Re-
demptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio,
Simili, Dissimili, Statu, Motu, Paritate. De Om-
nipotente. De Antiquo dierum; in quo & de
aero & temporibus. De pace, & quid sibi velit
tò per se esse. De Sancto Sanctorum, Rege Re-
gum, Domino Dominorú, Deo Deorum. Alter
liber ad eundem Timotheum, de Ecclesiastica
Hierarchia, xv. capita continens. Alius liber
ad eundem Timotheum, de cœlesti Hierar-
chia, continens & ipse xv. capita. Alius liber
ad eundem Timotheum, de Mystica Theo-
logia, continens quinque capita. Circumfe-
runtur etiam ejus epistolæ ad Cajum Mona-
chum quatuor. Ad Dorotheum publicum
ministrum una. Ad Sopatrum sacerdotem
una. Ad Polycarpum Episcopum Smyrnæ
una. Ad Demophilum Monachum una. Ad
Joannem Theologum, Apostolum, & Eu-
angelistam, una. Sciendum autem est,
quosdam ex profanis sapientibus, præcipue
vero Proclum, sæpe theorematis beati Dio-
nyfii, & interdum nudis ejus verbis usos esse.
Hinc autem suspicari licet, vetustiores Phi-
losophos, qui Athenis erant, ipsius opera
(quorum ipse meminit ad Timotheum scri-
bens) sibi vendicasse, eaque occultasse, ut
ipsi divinorum ipsius sermonum auctores esse
viderentur. Hic igitur Dei præco Dionysius,
jam ætate proventus, & plenus dierum, spiri-
tus martyrio propter Christum consummatur
sub Trajano Cæsare: quo tempore etiam ille
Deo plenus Ignatius immortalitatis certami-
ne defunctus est. Michael Syncellus Hie-
rosolymitanus in magnum Dionysium scripsit
encomium, in quo [inter alia] dicit:
*Quæcumque vero per traditionem nullis scri-
ptis mandatam, vel ex aliorum scriptis acce-
pimus, ea vobis audiendi cupidis exposituri ve-
nimus. Talis igitur sermo ad nos pervenit, anti-
quitus a patre filio per manus traditus: Mag-
num illum Dionysium salutaris passionis tempo-
re, cum Sol ipso meridie deficeret, miraculo illo
vehementer attonitum, & humana cognitione
superata, animadvertentem id, quod acciderat,
dixisse: Ignotus Deus patitur, propter quem hæc
rerum universitas tenebris obducta & concussa
est. Eundem etiam tempus, quo prodigium hoc
toti orbi conspicuum accidit, protinus notatum
memori mente servasse, ut eventum, qui conse-
cuturus esset, expectaret. Meminit & ipse in
epistola ad Polycarpum illius supra modum hor-
rendæ solaris eclipsis. Nam cum Apollo-
phanes Philosophus, religione Græcus, in-
dignaretur, & huic beatissimo viro convi-
cia diceret, quod nimirum, cum ejus cha-
rissimus amicus esset & popularis, patrios tamen
ritus aversaretur, & Christianorum fidem illis*

1 Εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος. Hoc En-
comium S. Dionysii, a Mich. Syncello conscriptum, hodie adhuc
existat, editumque est Tom. II. Oper. S. Dionysii, p. 207. & seqq.

2 Τοῦτο ἔστιν ἐἰς ἡμῶν κατ. — καὶ σετέλλομαι] Hæc legun-
tur etiam supra v. Ἀνάστα.

σατομίδω σεβάσμαθα, τὴν δὲ τῶν Χειριανῶν ἀρε-
μῶνι καὶ ἀσπαζομίδω πίτιν, καὶ ταύτης ἀρωμακώ-
τατα ἀσπασπίζονι, καὶ τοῖς Ἑλλήνων κτλ τῶν Ἑλ-
λήνων ἡρωμίδω, τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν νέμεσιν ἀ-
νασιλεύειν πειρώμεν, μᾶλλον δὲ ὑπελεθέμεν
τῶ Πολυκάρπω, ὡς ὅν καὶ ὁ συφραλίωτης ἐποίητο
τὰ σάμμαθα, τὰ δὲ Φησί. Σὺ δὲ Φῆς λοιδορεῖσθαι
μαί τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνειον, καὶ παρραλοῖαν ἄπο-
κλείει, καὶ τὰ ἐξῆς.

Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς, ῥήτωρ, καὶ
πανόριος λόγιος. γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος ἢ Σεβαστοῦ,
ὡς ἔστι ἐπὶ Ἀδριανῶν γαργότος. Ἀθηναῖος.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός. ἔτος ἐκλή-
θη Σκυλοβραχίων, καὶ Σκυτεύς. Τὴν Διονύσιον καὶ
Ἀθηνᾶς φραλίαν. Ἀργοναυτίας ἐν βιβλίοις ἐξ. ταῦτα
δὲ ὅτι περὶ. Μυθικὰ ὡς Παρμενῶνα.

Διονύσιος Βυζαντινός, ἐποποιός. Περὶ Ἰθρήνων. ἔστι δὲ ποίημα
μετὸν Ἑπικουρίων.

Διονύσιος Κορινθίος, ἐποποιός. Ὑποθήκας. Ἀ-
πὸ ἐν βιβλίω α. Μετεωρολογίον. καὶ καταλογί-
ον ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκονομίας ἀείνησιν δι
ἐπῶν. ταῦτα δὲ εἴρον καὶ ἐν ἑξ. Διονύσιω τῶ τὰ Λι-
δικὰ γράφοντι. πότες ἔτι αὐτῶν οὐκ οἶδα.

Διονύσιος, Σικελίας τύραννος. ἔγραψε τραγω-
δίας, καὶ κωμῆδίας, καὶ ἱστορικά. Οἷοι καὶ ἔπεισι ἐ-
τυράνησαν ἄλλ' ἢ τελευταία καὶ μεγίστη κἀκῶσις
πάσαις ταῖς πόλεσιν ἢ Διονύσιος τυράννος ἐγένετο.

Διονύσιος, υἱὸς τῆ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς
τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιγράμματα καὶ ὡς τῶ
πινυμάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσιος Μιλήσιος, ἱστοικός. Τὰ μὲν Δαρειῶν
ἐν βιβλίοις ἐ. Περὶ Ἰθρήνων οἰκονομίας. Περσικά, Ἰάδι
ἡμετέρας. Τρωϊκῶν βιβλία γ. Μυθικά. Κύκλον ἱ-
στοικὸν ἐν βιβλίοις ζ'.

Διονύσιος Μιθραῖος, ῥήτωρ, ἢ Σάμιος, ἱστο-
ικός. Ἰὺ δὲ καὶ ἱερὸς τῆ ἐκείνου ἱερῶ τῆ ἡλίας. Ἱστο-
ρίας πομπικῆς, βιβλία ἐξ. Οἰκονομίας ἀείνησιν. Ἱ-
στορίας παιδευτικῆς βιβλία ι. ἢ Ὑπολαμβάνω, ὅτι
Διονύσιος ὁ Περικλέους ἢ Βυζαντινός Ἰὺ, ἀφ' ἧν τὸν
πομπικὸν ῥήσαν.

Διονύσιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας. ἔστι ὡς ὑπόμνη-

1 Διονύσιος, Ἀλεξ. Hic est Dionysius ille Halicarnassensis, cu-
jus historia Romana, aliaque nonnulla opera Rhetorica hodie ad-
huc exstant: de quo viri docti abunde.

2 Ἀθηναῖος De hoc Dionysio Atticista vide Suidam paulo ante;
itemque Photium in Bibliotheca; & Mearsum in notis ad Helladii
Befant. Chrestomathium.

3 Περὶ Ἰθρήνων ἔστι τῶ Βοιωτῶν. Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσό-
στομος.

4 Διονύσιος, τῶ τὰ Λιδικὰ γρ. Eustathius in Epistola ad Joan-
nem Ducam ἢ Ἀθηναῖων auctorem facit Dionysium illum, cujus
Περὶ Ἰθρήνων hodie exstat.

anteponeret ac amplecteretur, eamque acerri-
me defenderet, & Græcorum rationibus con-
tra Græcos uteretur; ea convicia eam-
que criminationem refutare studens, vel poëti-
us Polycarpo defensionem suggerens, apud
quem etiam ille, qui olim commilito ipsius fu-
erat, convitia ista jactaverat, hæc scribit:
Tu vero dicis, Apollophanem sophistam mihi
maledicere, meque parricidam vocare, &c.

Διονύσιος. Dionysius, Alexandri F. Halicar-
nassæus, orator, & omni doctrinæ genere ex-
cultus: sub Cæsare Augusto vixit. Ex hujus
posteris fuit [Dionysius] Atticista, qui sub
Adriano vixit.

Διονύσιος. Dionysius Mitylenæus, poeta E-
picus: qui Scythobrachion & Sutor dictus
fuit. [Scripsit] Bacchi & Minervæ expeditio-
nem. Argonautica libris sex, oratione soluta.
Mythica ad Parmenontem.

Διονύσιος. Dionysius Byzantius, poeta Epi-
cus. Descriptionem navigationis per Bos-
porum. De Threnis. Est autem poema refer-
tum Epicediis.

Διονύσιος. Dionysius Corinthius, poeta E-
picus. Scripsit præcepta morum. Causa-
rum librum unum. Meteorologica. Item
oratione soluta commentarium in Hesiodum.
Orbis terrarum descriptionem versibus. Hæc
autem reperi etiam in Dionysio, qui *Lithiaca*
scripsit. Uter tamen horum sit auctor, ignoro.

Διονύσιος. Dionysius, Siciliæ Tyrannus:
scripsit tragædias & comædias & historica.
† *Quamvis autem & alii fuerint [Siciliæ] ty-
ranni, ultima tamen & maxima vexatio, qua
omnes [illius insule] urbes afflictæ fuerunt,
Dionysii tyrannis fuit.*

Διονύσιος. Dionysius, filius Siciliæ tyranni,
& ipse tyrannus & philosophus. Scripsit
epistolas; & de poematibus Epicharmi.

Διονύσιος. Dionysius Milesius, historicus,
res post Darium gestas quinque libris descri-
psit. Orbis descriptionem. Persica, Ioni-
ca dialecto. Rerum Trojanarum libros tres.
Fabulas. Circuli historici libros septem.

Διονύσιος. Dionysius, Musonii F. Rhodius,
aut Samius, historicus: qui etiam sacerdos
fuit templi Solis, quod illic erat. Scripsit
locorum historias libris sex. Orbis descri-
ptionem. Historicæ institutionis libros de-
cem. † Existimo Dionysium, qui orbem
descripsit, Byzantium fuisse, propter fluvium
Rhebam.

Διονύσιος. Dionysius Alexandrinus: cujus

5 Διονύσιος Μιλήσιος Alius est Dionysius Milesius, cujus vi-
tam describit Philostratus lib. i. de Vit. Soph.

6 ἢ Σάμιος Eustathius in Epistola ante laudata huic Diony-
sio etiam tribuit *Βασσαρικά*: de quibus Suidas hic tacet.

7 Ὑπολαμβάνω, ὅτι Διονύσιος ὁ Περσ. Hæc alieno loco posita
sunt, & referri debent ad v. Διονύσιος Βυζαντινός.

8 Βυζαντινός ἢν. ἀφ' ἧν ποταμὸν Ῥήβαν Com Rhebas Bithyniæ
fluvius fuerit, ut ex antiquis Geographis constat; pro Βυζαντινός
hic apud Suidam legendam videtur Βιθυνός: ut jam olim etiam
monuit Vossius de Hist. Gr. lib. ii. cap. III. quem ostendit.

9 Διονύσιος, ἐξ Ἀλεξ. De hoc Dionysio vide Hieronymum in
Catalogo.

σαῖ· οἱ πινες δειπνήεις ἐκαῖσε, καλεχώδιζαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι.

Διοπεΐθης· κύριον καὶ κλίνα) εἰς 85. Λίλιανός περὶ Διοπεΐθης· Οὗτος νόμον εἰσάγα, τὸν ὑπὸ τῆς ἀπεῖ ἐν Πειραιεῖ μέγαλα, τῆτον τεθνήσκου. ἔτι ἐν ὠψίδη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῇ Πειραιεῖ καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγαγον.

Διοπομπείσθαι· ἀποδοπάζεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπείσθαι.

Δίοπος· ὁ διέπυον καὶ ἐποπιθῶν. ὁ τῆς νεὸς ὄπι-μελητής. καὶ δίοποι, οἱ βασιλεῖς. ὡς τὸ διοπεῖν, ἢ διοπιθῆναι.

Διοπιεύσων· διοψόμενος· κλαυσιόπῃσιν.

Διοπίηρα· κατὰσκοπὴν· οἰκονόμον. Διοπίηρ καὶ μηχανικὸν πῶρον, δι' ἧς ἐποχάζοντο τὸ ὑψὸς τῆς ἐπάλλεων. ἢ δίοπιρα.

Διοπίηρες· οἱ ἐπιηρηαῖοι· οἱ πορφύρακες. Καταχευόμενοι τῆς ἐξ ἐπιηρηήσεως ὄμβρου τῆς Ἀβάρων, καὶ συνηφῆς ὄνη τῆς ἀέρος, καὶ ἐσέπι σκοπῶδες, ἐχθοῖ τε ἐγένοντο οἱ διοπίηρες ἀφ' ἡγῶναι ὑπὸνίας τῆς δυσμενείας.

Δίοπιης.

Ὡς Ζεῦ δίοπια καὶ κατόπια πανταχῆ. ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτηρα ἡ τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἡ πάντα ἐπισκοπήσασιν. ἀντὶ τῆς παντεπέπια.

Δίοπιρα· μηχανικὸν τεχνήριμα, δι' ἧς οἱ γεωμέτρων ἀπικέλευον τὴν ἐπάλλεων ἐκ ἀφ' ἡγῶναι ἀναμέτρῃσιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλῆς τῆς δίοπιρα σε βλέπης.

Διορεία· πορροεμία. εἰ δὲ ἀφ' τῆς ὠ μεγάλες, χερσὶν διλοῖ, διορεία γραφόμενον.

Διορετέον· ἀφ' ἡγῶναι.

Διορυγή· ἢ ὄρυξις. διώρυξ δὲ, διάρυγος· καὶ διορυγμῶν.

Διῖ· ὄνομα μινὸς ὡς Μακεδόνων. ὁ νέος δὲ καὶ ὁ ἐνδοξός· ἢ κληκῆ, ὡς δῖε. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπος.

Διός ἄνη· Φυτὸν ἀκανθῶδες.

Διός ἐγκέφαλος· τὸ κάλλιτον βεῖμα. ἔγω λέγουσιν οἱ Πέρσων ἐπὶ τῆς ἡδυπαθῶντων. ἢ, βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσμία· ἤθερμνία· Παρῆσαν δὲ οἱ διαχίλιοι Σκύθων, πάσις ὄξύτερον διοσμίας, ἢτοι ἀφραπῆς, ἢ φησὶ, ἢ κεραιῶν, ἢ σκηπῆς, ἢ ἀφ' ἡγῶναι ἀτέρ.

tuam convocatis, opere jam perfecto, magna fossa effossa, doloque occultato, artifices in illo loco coenare iussit: qui coenantes illic ruina oppressi perierunt, dignam [suis laboribus] mercedem reportantes.

Διοπεΐθης. Diopithes. Nomen proprium. Declinatur Διοπεΐθης. Hic, ut Aelianus scribit, legem tulerat, ut civi in Pyraeo pernoctare capitale esset. Cum igitur ipse aliquando opprimente vespera in Pyraeo noctem mansisset, inimici cum lege sua capitis accusarunt.

Διοπομπείσθαι. Avertuncari. Lustrari. Expiari. Et ἀποδιοπομπείσθαι. Idem.

Δίοπος. Administrator. Inspector. Curator navis. Et δίοποι, Reges: a διοπεῖν, vel διοπιθῆναι.

Διοπιθῶν. Inspectorus. Speculatorus. Exploratorus.

Διοπίηρα. Speculatorem. Inspectorem. Dispensatorem. Διοπίηρ etiam, vel δίοπιρα, erat mechanicum quoddam instrumentum, cujus ope [Geometra] propugnaculorum altitudinem aestimabant.

Διοπίηρες. Speculatores. Excubitores. Cum autem imber factitius in Abares effunderetur, & aer nubilosus esset & tenebrosus, excubitores hostes adventantes dignoscere non poterunt.

Δίοπιης. Inspector. O Jupiter, qui omnia inspicis & despicias. Hac ideo dicit, quia vestes [Telephi] erant lacerae, & foraminibus plenae, per quae omnia cernere licebat. Δίοπια igitur hic idem significat, quod παντεπέπια.

Δίοπιρα. Dioptra. Instrumentum mechanicum, cujus ope Geometrae ex intervallo propugnaculorum dimensionem aestimabant. Pisides: Hac multo ante dioptra tua cernis:

Διορεία. Dies praescriptus. Dies praestitutus. Si vero per ὠ scribatur, διορεία, significat spatium duarum horarum.

Διορετέον. Distinguendum. Separandum.

Διορυγή. Fossio. Διώρυξ vero, fossa, canalis. Et διορυγμῶν, perfoctus.

Διῖ. Dius. Nomen mensis apud Macedones. Item, illustris. Vocativus est ὦ δῖε. Significat etiam nomen loci.

Διός ἀνη· Jovis flos. Planta spinosa.

Διός ἐγκέφαλος· Jovis cerebrum. Id est, cibus lautissimus. Proverbio hoc Persae utuntur de iis, qui delicate vivunt. Vel, Regis cerebrum.

Διοσμία. Ostentū. Tempestas solito gravior. Aderant autem illi bis mille Scythae, omni velociores tempestate, vel fulgure, vel fulmine, vel

1 Οὗτος νόμον εἰσάγα, τῆς ἀπ.] Vide supra v. Γεργῶν, & infra v. ὠψίδη.

2 Ὡ Ζεῦ δίοπια καὶ κατόπια παντ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. Acharnens. pag. 392.

3 Διός ἀνη] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. Hist. Plant. lib. vi. pag. 667.

4 Διοσμία] Unus MS. Paris. habet διοσμεία, per es.

5 Θεομυλία] Unus MS. Paris. Θεοσμια.

Ἡ δισομμία ἐπὶ τῷ ὄρει καὶ χειμῶν. Ἄρεισφά-
της

Δισομμί' ἐπὶ καὶ ῥάνις βέβληκέ με.

Τὸς Θεῶν ἀπιέναι, παρῶν δ' εἰς ἔναι.

οἱ γὰρ Πρυτάνης λύσει τὴν ἐκκλησίαν. ἐπὶ τῷ ἀνα-
βαλλομένῳ. παραφυλάττει δὲ Ἀθηνῶσι τὰς δισο-
μμίας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας, δισομμίας γενομένης,
ἢ ἄλλο τι μέλλοις ἀνεῖν. καὶ Εὐνάπιός Φησι περὶ
Καρίου τῆ βασιλείας· Καὶ πάντα ἡὺ αὐτῆ βαρύ-
τερα δισομμίας, καὶ ἐλύθη ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Διοσκουρίδης³ Ἀναζαρβίδης, ἰατρός· ὁ ὄπιπληθής
Φακῆς, ἄφ' ἧς τὸς ἐπὶ τῆς ὄψως Φακῆς. ἰσχυρὸν δὲ
Κλεοπάτρα ἐπὶ Ἀθῶνις. γέγραπται αὐτῆ βιβλία
καὶ τὰ πάντα ἰατρικὰ περὶ βόθια.

Διὸς⁶ Κόρινθος. ἐπὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων παρ-
ομμία. ἐρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπα-
κόοις Κορινθίους, ἐβαρῆτο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ Φα-
νεροὶ δυσαναχέοντες ἦσαν ἐπὶ τῷ τῷ. Κορινθίων δὲ
ἀφῆσθαι ἤλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ ἔδιδον ἰσχυ-
ρῶν αὐτοῖς, ἀνακαίοντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται
ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. Φασὶν ἔν τῶν Μεγαρεῶν ἐκ-
βάλλοις αὐτῆς παῖον, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Διὸς
Κόρινθον.

Διοσκουρίδης⁸, Μυραῖος, γραμματικός, ὑπαρχος
πόλεως καὶ τραυλιέων ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας
Λέοντος τῆ βασιλείας ἐν Βυζαντίῳ.

Διόσκουροι. Κάτωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· Καὶ
μὴν καὶ Διοσκουρίων ἡὺ ἀγάλματι δύο νεανίαι με-
γάλοι, γυμνοὶ τὰς παρὰς ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ
χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῷ ἄνω, ἐφημμένῳ ἐκείτερον·
καὶ ξίφη ἔφερον τῷ χλαμύδων ἡστημένα, καὶ λόγχαι
εἶχον παρετάστας, ἐν αἷς ἡγεῖσθαι, ὁ μὲν καὶ δεξιάν ὁ
δὲ καὶ λαίαν.

Διὸς⁹ κώδιον. Ἔ τὸ ἱεραῖον Διὸς τέθουται. θύσασί τε
τῷ Μαλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διὸς. τὰ δὲ κώδια τῶν
φυλάσσεσι, Δία προσαγορεύοντες. ἡρώδη δ' αὐτοῖς
οἱ τε Σκιροφορέων τὴν πομπὴν σέλλοντες, καὶ ὁ
δαδύχος ἐν Ἐλευσίῃ καὶ ἄλλοι πῆρες πρὸς
τῶν καταρμῶν ὑποσφραγισμένους αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῷ
ἐναρῶν.

1 Ἀρεισφάνης] *Acharnens*, pag. 379. (268. Ed. Baf. P.)

2 Καὶ πάντα ἡὺ αὐτῆ βαρύτερα δισο.] *Locus hic multo auctior
legitur infra v. Καρίου.*

3 *Διοσκουρίδης Ἀναζ.*] De variis huius nominis scriptoribus vide
Jonium de Scriptor. Hist. Phil. lib. II. cap. VI. Omisit autem
Dioscoridem quendam, quem ἐν περὶ τοῖς ἰατροῖς citat Tzetzes
Chil. XIII. cap. CCLXXIX.

4 Ὁ ὄπιπληθής Φακῆς] Confundit hic Suidas duos Dioscorides.
Anazarbensis enim Dioscorides, cujus hodie adhuc *de Materia
Medica* & *Alexipharmacis* scripta exstant, diversus erat ab eo, qui
Φακῆς cognominabatur, ut monuit etiam Jonius loco laudato,
quem consule.

5 Σιωπὴ δὲ Κλεοπάτρας ἐπὶ Ἀθῶν.] De etate Dioscoridis Anazar-

emicante stella. Vel *δισομμία* est [tempestatas,
quæ insolito tempore contingit. Aristophā-
nes: *Tempestatas mala ingruit: & jam gutta
me percussit. Thraces abire jubeo, & adesse tri-
gesimo die mensis.* Prytanes enim concionem
dimitunt. Dicitur hoc autem de illis, qui
rem in aliud tempus rejiciunt. Athenien-
ses enim observabant ostenta, & conciones
dimittebant, si quod ostentum ipsis apparu-
isset: vel si quid aliud agere decrevissent.
Et Eunapius de Carino Imperatore inquit:
*Et omnia, quæ faciebat, quavis tempestate
graviora erant, & in medio subjectorum suo-
rum furebat.*

Διοσκουρίδης. Dioscorides Anazarbensis, me-
dicus, qui cognomento vocatus est Phacas,
ob lentes, quas in facie habebat. Vixit apud
Cleopatram sub Antonio: scripsitque libros
XXIV, omnes de re medica, eosque celeberrimos.

Διὸς Κόρινθος. Corinthus Jovis. Dicitur de
iis, qui cadem semper inculcant. Prover-
bium hoc inde ortum est, quod Megarenses,
cum Corinthiis parerent, imperium illorum
iniquo animo ferentes, indignationem suam
manifeste ostenderent. Cum igitur hac de
re legati Corinthiorum Megara missi, popu-
lum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: *Non feret hæc Jovis
Corinthus.* Ajunt igitur Megarenses legatos
[ex urbe] expulisse, verberaque iis ingerentes
dixisse: *Feri, feri Jovis Corinthum.*

Διοσκουρίδης. Dioscorius, Myraus, Gram-
maticus, Præfectus urbi & Prætorio: qui
Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit.

Διόσκουροι. Dioscuri. Id est, Castor &
Pollux. Aelianus: *Erant autem Dioscurorum
duo simulacra: adolescentes proceri, nudi ge-
nas, ambo simili figura, & chlamyde induti
ex humeris dependente. Enses etiam gesta-
bant ex chlamydibus suspensos: hastæque jux-
ta eos stabant, quibus innitebantur; alter ad
dextram, & alter ad sinistram.*

Διὸς κώδιον. Pellis Jovis. Sive pellis victi-
mæ, quæ Jovi immolabatur. Immolabant
autem victimas Jovi Milichio & Ctesio:
quarum pelles fervabant, Jovis nomine eas
appellantes. His utebantur illi, qui Sciro-
phoriorum pompam instruebant: itemque
Daduchus Eleutine, & alii quidam lustratio-
nis gratia, substernentes eas pedibus eorum,
qui piaculo polluti erant.

benis videndus est Marfilus Cagnatus *Var. Observ.* lib. II. cap.
XXVII. qui recte quidem contra Suidam ostendit, eum post Cleopatram
& Antonii tempora vixisse; sed in eo non habet assentientes eruditos,
quod eundem Plinio juniorem faciat: cum vel paulo eo antiqui-
or fuerit, ut existimat Salmasius in *Excursat. Plin.* vel forte eod-
dem, quo ille, tempore vixerit, ut contendit Jonius loco ante
laudato.

6 Διὸς Κόρινθος] Proverbium hoc fusius enarrat Scholiasta Ari-
stophanis ad *Ranas* pag. 232. quem omnino confer.

7 Πρωσέχοντες] Addita negatione, ἢ προσέχοντες legendum esse,
sensus manifeste flagitat.

8 Διοσκουρίδης, Μυραῖος, γρ.] Hæc repetuntur infra v: *Θυάπινα:*
sed loco alieno.

9 Διὸς κώδιον] Confer Hefychium li. v.

Δίοςμη¹. ἡ ἀσπορεθμυλικὴ δύναμις τῆς ὀσφραντῶν ὡς Θεοφράστου. ὅσα ἔτι δὲ ἡ ρίσι τὸ αἰσθητικόν, ἀλλ' ἡ μαρμαίτης τῆ ἐγκεφάλου ἀπίψις.

Δίος Φήμη. ἡ μαίη. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τῆ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαρμαίτας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ Ὅμηρος².

Δίος ἀγγελ³ ὅσα δεδήει.

Δίος⁴ ψῆφ⁵. ἔπος ἡ καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῶν⁶ Ἀρχιλόχου.

Ἐνθα Δίος μέγας θάλα⁷ πρῶσι τε καλεῖται.

ὁ γὰρ τόπος⁸, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Δίος ψῆφ⁹ καλεῖται. τὰ πρῶτον δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶ ἱερῶν καὶ ἀδίκων.

Δίος. ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τῆ ὅτι λαμβάνει. ἔτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἱεροκλῆς. † Κατὰ¹⁰ τρεῖς δὲ τρόποις τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. κατ' ἓνα μὲν τὸ ὅτι τῆ Δίος. σαφέστερον μὲν γὰρ, καὶ ᾠριον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἐχρῆν ψυχῶν, καὶ ὅτι ἀθάνατοι, ᾠριον εἰς νόσον τοῖς πολλοῖς μάλλον, ἢ τὸ ᾠριον, καὶ ἐπιβάλλει τῶ λόγῳ, τῶ ταῦτα κατασιθιάζοντι. δεύτερον, τὸ¹¹ κατὰ τὸν καὶ συγκεχυμένον τῆ μερικῶ καὶ διηρημένον. οἷον τὸ εἰδέναι ἀπλῆς, ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοῖονδε σῶμα, τρεῖς ἔργον, ἢ γῆινον, ἢ τοῖονδε ἢ τοῖονδε κεκαμμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν ᾠριον, ὑστερον δὲ τῆ φύσις. τῆ γὰρ ἀπλητέρας, ἄφ' ἑστὶ τῆ φύσις ᾠριον ἡμῶν, τὰ συυτέλετερα γνωριμώτερα.

Δίοςμη¹². ὄνομα κύριον.

Δίοςρεφῆς. ὑπὸ Δίος τετραμμένον¹³.

Δίοςφάνης¹⁴. ἔτος Μεγαλοπολίτης ἡ. ὅς μεγάλων ἔξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀφ' ὅ τὸ πολιχρονίης γεγονότων τῆ πρὸς Νάβιν πόλεμος τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀσφαλίτων¹⁵, πᾶσι συυεχῶς τὸν λείον ὑπὸ τὸν Φιλοποίωνα τέταγμένον¹⁶, τριβῶν ἐχρηκέναι τῆς καὶ πόλεμον ἔργον ἀληθινόν. χάρις τε τέταν, καὶ τῶ ἐπιφάνειαν, καὶ τῆ τῶ σωματικῆν λείον, ἢ ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρηκέναι ἀσφαλίτων.

Δίοςφάν¹⁷. ὄνομα κύριον.

Δίος ὄχλος. ἔπος ἀφ' ἀφάνης¹⁸.

Καὶ γὰρ δι' ὄχλος τῆς ἐπὶ τοῖς θεωμένοις,

Ὅμως ἐχρῆ τρεπτόν π καὶ κωμωδικόν.

Δίοςβουλον, καὶ τριώβουλον, καὶ ἡμωβόλιον ὀμίας.

1 Δίοςμη¹. ἡ ἀσπορεθμυλικὴ δύναμις ὅσφ. Vide Philoponum in lib. 11. Aristot. de Anima M. 111. b. & Suidam infra v. Κογχύλη.

2 ὅσα ἔτι δὲ ἡ ρίσι τὸ αἰσθητικόν, ἀλλ' ἡ ρίσι] Hæc apud Philoponum in lib. 11. Aristot. de Anima, M. 4. a. paulo plenius sic leguntur: Ἐστὶ δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητικόν ἢ κατὰ τὴν ἡμαρτωλίαν ἢ ἐγκεφάλου μαρμαίτης αὐτῆ ἀπίψις. Sed pro ἀπίψις legendum est ἀπίψις: uti etiam hic apud Suidam pro ἀπίψις referri debet.

3 Ὅμηρος²] Il. B. v. 93.

4 Δίος ψῆφ⁴. ἔπος καλ.] Huc spectant ea, quæ habet Hesychius v. Δίος θάλα, cujus verba hic adscribam, ut emendem: Δίος θάλα ἢ πρῶσι. πρῶσι γὰρ αὐτῆ τῆ ἑστὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τῶ ψῆφισιν. (lege ἀψῆφισιν) ἐπὶ ἡμῶν ἐστὶ Ἀθηνᾶ ἢ Ποσειδῶν, τῶ

Δίοςμη¹. Facultas transmittendi odores ad nares, apud Theophrastum. Non est autem ipse natus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammæ instar extuberans.

Δίος Φήμη. Oraculum Jovis. Apollo enim est patris minister in oraculis edendis, & ab illo oracula accepta hominibus reddit. Et Homerus:

Jovis nuncia fama percrebescerat.

Δίος ψῆφ⁵. Jovis suffragium. Sic locus vocatur, in quo de Minerva & Neptuno judicium factum est. Cratinus Archilochis: *Illic Jovis magni sedes calculique vocantur.* Locus enim, in quo [de Minervæ Neptunique controversia] judicium factum est, *Jovis suffragium* vocatur. Hoc autem proverbium de rebus facris & non tangendis usurpatur.

Δίος. Interdum sumitur pro ὅτι, tum apud multos alios, tum etiam Hieroclem. † Tribus modis id, quod notius nobis est, consideratur. Primum enim, rem esse, notius nobis est, & prius a nobis cognoscitur, quam cur fit. Etenim, habere nos animam, eamque esse immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus istud confirmatur & demonstratur. Deinde res universalis & confusa notior est particulari & distincta: ut, scire simpliciter esse corpus, quam esse tale corpus: id est, cœleste, vel terrestre, vel hoc aliove modo temperatum. Tertio loco, id, quod respectu quidem nostri prius est, at natura posterius. Nam simplicibus, quæ prima sunt natura, composita nobis sunt notiora.

Δίοςμη¹². Diotimus, Nomen proprium.

Δίοςρεφῆς. A Jove nutritus.

Δίοςφάνης. Diophanes. Hic Megalopolitanus fuit, & magno usu rei militaris instructus. Bello enim adversus Nabidem tyrannum diuturno, & Megalopolitanis finitimo, sub Philopœmenis disciplina assidue militans, veram bellicarum rerum peritiam collegit. Præterea, ipsa specie & corporis robore conspicuus ac formidabilis erat: quodque est præcipuum, strenuus bellator, & tractandorum inprimis armorum peritus.

Δίοςφάν¹⁷. Diophantus. Nomen proprium.

Δίος ὄχλος. Molestum. Grave. Aristophanes: *Quamvis enim molestū hoc sit spectatoribus, Tamen habet aliquid jucundum & comicum.*

Δίοςβουλον, & τριώβουλον, & ἡμωβόλιον, [per ω scribuntur.]

Ἀθηνᾶν Δίος δεκρίθησαν ὑπὲρ αὐτῆς τῶ ψῆφον ἀεὶ κείνη, καὶ ὑπὸ χροῦ ἀντὶ τῆς τῶ ἑστὶ Πολιεύς ἱερῶν (lege ἱερῶν) πρῶτον ἡμῶν ἐπὶ βωμῶν.

5 Καλεῖται] Adde τίπος.

6 Κατὰ τρεῖς δὲ τρόποις τὸ σαφ.] Hæc, & quæ sequuntur, apud Alexandrum Aphrod. in *Topica* me legisse memini; quamvis locus nunc non succurrat.

7 Παραχαρῆσιν] Wolfius recte monuit, legendum esse παραχαρῆσιν.

8 Τὸ κατὰ τὸν ἐ συυεχῶ.] Vide Aristotel. *Physic.* lib. 1. cap. 1.

9 Δίοςφάνης. ἔπος Μεγαλοπ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur apud Polybium in *Excerptis* a Valesio editis pag. 110.

10 Ἀφ' ἀφάνης] *Ecclesiæz.* pag. 750.

Διωγκωμῶνον. περυστημῶνον.

Διάδει. ἐφλέγμαται.

Διαδικιότα. ἐζωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σποραῖς κληρονομήσῃ, καὶ τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διαδικιότα, καὶ βιάδισιν ἀοιδῆν τε καὶ ἰωδῆν. καὶ διαδικιῶς, ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀπέρφετε. καὶ διωθέμενοι. ἀναβρόμοι. ἐκβαλλόμενοι.

Διώκε δρετῆν. ζήλῳ. ὄπιτιθήδου.

Διώκειν. εἰς ἀρετὴν ἀγαθόν. τῷτο λέγει, ὅταν ὡσπερ ὑπὸ ῥύγῃ περὶ τὰ πτερυγία δὲ καὶ ἐπὶ τῷ στυπτικῷ ἐλαύσειν. καὶ διακόμειται, ἀντὶ τῷ κληρονομήσει.

Διώκειν. ἀντὶ τῷ ἀγαθὸν εἰς κρίσιν, καὶ κληρονομήσειν. καὶ ἐπὶ τῷ ἐπιθυμῆν καὶ ἐρέεσθαι. διώκειν γὰρ φησὶ δρετῆν. καὶ ἐπὶ τῷ διελεῖν. Αἱ δὲ νῆες εἰς Φυγῶν κληρονομήσασιν, πολλὰς μελεδιῶσαν τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἴονιον κόλπον ἐξέπλευσαν· αἱ δὲ ἄλλαι.

Διακίσαλο. διεχέρισεν. ἀπὸ ἀλλήλων ἐποίησε. Καὶ διακίσαλο τὴν ἀνθρώπων ἀπὸ Θεοῦ ἢ ἀνοσιότητος. ὅστις δὲ διὰ δρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων περιουμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ ζῶν τυγχάνῃ παρῆν, καὶ τελευτήσας μετὰ κίσαλο πρὸς αὐτόν.

Διακισμῶν. γενικῆ. κληρονομήσει.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. τὸ δὲ κληρονομήσει, γενικῆ. Ὅ γὰρ διώκων τῷ ψήφισματι.

Διαλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· ¹ Διαλύγιον κακόν. ἐπὶ τῷ μέγα καὶ δεινὸν ὑφισταμένον. Διαλύγιον γὰρ ἔστι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διήκον. ² Οὕτω δνοπαλίζεις διαλύγιον Φλυαρία. ³ Πλάτων δὲ. καὶ Διαμάστιον. Ταῦτα ἔστι διαλύγιον Φλυαρία δόξειεν ἀνείων· καὶ δικαίως ἔστι γὰρ ἡμεῶν ὑψηλὸν λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τῷ μεγίστῳ Φλυαρία.

Διωμοσία. ἔρχοι οἱ ὑπὸ τῷ διαζομῶνον γιγνώμενοι τῷ μὲν ὁμνύουσιν, ὅτι παρὰ ἐγκρατεῖ τῷ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία, καὶ ἀντιωμοσία. ὅταν οἱ κληρονομήσειεν ὁμνύουσιν, ὡς ἀληθῶς κληρονομήσει, τῷτο διωμοσία. ὅταν δὲ οἱ κληρονομήσειεν ὁμνύουσιν τὸν αὐτὸν ἔρχοι, διαλύμενοι τὰ ἐγκλήματα, τῷτο ἀντιωμοσία.

Διόμοσιον. ¹ Διωμότης σιωπάζου τοῖς ἀφαιρέσι μῆσις ἐκείνου τὴν ῥήτορας. τῷτο τὴν σιωπάζου. ² Ὅτι ὁ Σιμόκατος ἐπὶ τῷ ὅρκῳ ἐχρήσατο τῷ διωμοσίᾳ, λέγων· ³ Οἱ Μαυροῖσι διωμοσίαν γὰρ τῷ ῥωμαίων ἐπαύσαντο.

¹ Διαλύγιον κακόν] Synesius de Providentia pag. 106. Typhonis uxorem διαλύγιον κακόν, id est, immane malum vocat. Vide etiam Parenmiographos.

² Οὕτω δνοπαλίζεις διαλύγιον Φλυαρία.] In fragmento hoc nil nisi tenebris cerno, quas a. i. i. discutiendas relinquo.

³ Πλάτων δ.] Plato in Theæteto pag. 122. διαλύγιον Φλυαρία dixit: ad quem locus Suidas procul dubio refertur. Sed mirum est, cum ipsa verba Platonis non adduxisset, absque quibus fen-

†

Διωγκωμῶνον. Inflatum. Tumens.

Διάδει. Tumbat.

Διαδικιότα. Tumentem. Inflatum. Tumidum. Quotquot enim ab eadem origine procreati sunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, & gressum infirmum & tardum. Et διαδικιῶς. Inflatus. Tumidus.

Διωθεῖτε. Propellite. Avertite. Et διωθέμενοι. Repulsi. Ejecti.

Διώκε δρετῆν. Sectare virtutem. Stude virtuti. Virtutis studio da operam.

Διώκειν. Aliquem in jus rapere. Vel, reum iudicio persequi. Dicitur etiam de eo, qui magna contentione aliquem persequitur. Et διακόμειται, accusamur.

Διώκειν. In iudicium adducere, & accusare. Item, concupiscere, desiderare, & optare. Dicimus enim διώκειν δρετῆν: sectari virtutem. Id est, desiderare, optare, ejusque consequenda desiderio teneri. Item, transire. Naves vero in fugam versa, per multa loca transiverunt. Alia enim in sinum Ionium; alia vero alio enavigarunt.

Διακίσαλο. Disjunxit. Sejunxit. Alios ab aliis separavit. Et impietas homines a Deo disjunxit. Quisquis vero per virtutem & sanctitatem a rebus & studiis humanis sese ad ipsum Deum convertit, & vivens praesentiae ejus fruitur, & mortuus ad ipsum commigrat.

Διακισμῶν. Genitivo jungitur. Disjunctus.

Διώκω σε. Persequor te. At cum significat accuso, genitivo jungitur. Ille vero ob decretum eum accusans.

Διαλύγιον. Magnum. Ingens. Et proverbium: Διαλύγιον κακόν. Quod de iis dicitur, qui magnum aliquod & grave malum sustinent. Διαλύγιον enim dicitur magnum, & quod longe penetrat. * * * * * Plato [dixit διαλύγιον Φλυαρία: i. e. Nugæ maximæ.] Et Damascius: Hæcine nugæ immanes esse videantur? Imo, non solum anilibus fabulis similia sunt, sed maximam etiam futilitatem superant.

Διωμοσία. Jusjurandum de calumnia, quod a litigantibus juratur: quorum alter quidem jurat, se ab eo, quem accusat, injuria affectum esse: alter vero negat, se id, [quod ipsi objicitur,] fecisse.

Διωμοσία, & ἀντιωμο. Cum auctores jurant, se bona fide & non animo calumniandi alterum accusare, id vocatur διωμοσία. Cum vero rei idem jusjurandum jurant, crimina diluentes, id vocatur ἀντιωμοσία.

Διόμοσιον. Juratus. Oratores ligantium patrociniū juratos suscipere jussit. † Simocatta voce διωμοσία pro jurejurando usus est, cum dicit: Maurusii contra Romanos conjurarunt.

sus hujus loci mutilis est, nec scias, quid Suidas hic sibi velit.

⁴ Ἀντιωμοσία] Vide supra h. v.

⁵ Διωμότης σιωπάζου τοῖς ἀφαιρέσι μῆσις ἐκείνου τὴν ῥήτο.] Hæc sunt verba Procopii Hist. Arcem. cap. xxvi.

⁶ Οἱ Μαυροῖσι διωμοσίαν κατὰ τῷ ῥωμ.] Ad oram Suidæ mei hic notaveram, Ex Simocatta. lib. vii. cap. vi. Sed ad Simocatam rediens, locum istum ibi non inveni: unde suspicor, me in numero libri vel capitis errasse.

Δίον, ἰ Ίππωάεως, Συρακῆσι, Φιλόσοφος Πλατωνικός, τῆ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τῆ ᾠροτέρου τῆς γαμετῆς Ἀειρομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτισε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τῆ ᾠροτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον ἕ πάλιν ἀδελφός Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τῆτον. ἔγραψεν ἐπιστολάς πρὸς Πλάτωνα, καὶ ἄλλους πινάς.

Δίον, ὁ Κασίος ἡρηματίας, ὁ ἐπίκλην Κοκκίτιος οἱ δὲ, Κοκκίτιανός Νικαβός, ἰσοεικός, γεννῶς ἐπὶ τῆ ἡρώνων Ἀλεξάνδρου τῆ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἰστορίαν ἐν βιβλίοις π'. διατεθέντων δὲ χτ' δεκάδας. Περσικά. Ἑλληνικά. Ἐνόμια. Τὰ χτ' Τραϊανόν. Βίον Ἀρριανῶ τῆ Φιλοσόφου.

Δίον, ὁ Πασικράτης, Πρεσβυτός, σοφιστής, καὶ Φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεισαν. ἠνεπιποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορεῖντα ᾠροίεναι. ἠὲ δὲ λεπτός τὸ σῶμα, καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον ᾠροῖ Τραϊανῶ Κασαί, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῶ βασιλικῶ ὀχήματι. ἔγραψεν, εἰ Φθαρτός ὁ κόσμος. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, καὶ Πλάτωνος. Ὑπὲρ Ὀμήρου πρὸς Πλάτωνα δ'. Περὶ τῆ Ἀλεξάνδρου ἡρώτων, ἡ.

Διόνασσα. ὄνομα κύριον.

Διωνάια. ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διόνη. ἡ αὐτή.

Διόνυμον. Διφροβόλον. ὄνομα τὸν. ἀείφηνον. Διόνυμοι ἐν τοῖς Ἑλλησι. ἡ Διόνυμοι κόλακες ᾠροίη. χῆστον ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στραβία, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ ἀπὸ τῆ Διονυσίου βομβηθῆτες τράπεζαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆ δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμλωότες.

Διωξικέλδουα ἡ κέντρα.

Διόξιππος, Ἀθηνῶσι, κωμικός. δράματ' αὐτῆ, ἡ Ἀντιπορνοβόσκος, Φιλάργυρος, ἰστοριογράφος, Διαδικαζόμηνος.

Διόξομαί σε δειλίας. ἀντὶ τῆ κατηρησῶ σε. Ἐσ δικαστὴς αὐτὸν ἀγαρήνεις, ἐδιώξαν κατηρησάντα τυραννίδος.

Διόρη. ὄνομα κύριον.

Διωρία. ἡ ἀναχωρή. Δόξαν δ' ἐπανῶναι τῆ πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βελῆς τοῖς φυσιατοῖς παραχεῖν.

1 Δίον] Hujus Dionis vitam prolixè describit Plutarchus, quem vide.

2 Δίον, ὁ Κασίος ἡρηματίας.] De eo vide Vossium *de Hist. Gr.* lib. 11. cap. xv.

3 Γεπκά] Imo Dionem Cassium cum Dione Chrysofotomō Suidas hic confundit. Posteriori enim *Getica* tribuenda esse discimus ex Philostrato, qui lib. 11. *de Vit. Soph.* pag. 491. expressè refert, Dionem Chrysofotomum de isto argumento scripsisse.

4 Ἀνεπιποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορεῖν. σ.] Idem testatur Photius in *Bibliotheca*, Cod. ccix. ubi plura de hoc Dione legere licet.

5 Ἐγραψεν] Mirum est, Suidam hic nullam mentionem facere orationum, quas Dīo scripsit: quarum argumenta recenset Photius loco laudato. Ceterum a Dionibus, quos Suidas hic recenset, diversus fuisse videtur ille, quem noster infra v. Οὐδὲ Ἡρα-

Δίον. Dion, Hipparini filius, Syracusanus, Philosophus Platonicus, Aristomachæ, uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, qui Siciliae tyrannide potitus est, ejecto Dionysio, Dionysii prioris filio; cujus frater Nisæus vicissim hunc Dionem eiecit. Scripsit epistolas ad Platonem, & alios quosdam.

Δίον ὁ Κασίος. Dion, Cassius vulgo dictus, cognomento Coccejus, vel, ut alii, Coccejanus, Nicenus, Historicus: qui vixit temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripsit historiae Romanæ libros lxxx. qui in Decades distributi sunt. Item, Persica: Getica: Enodia: Res a Trajano gestas: Vitam Arriani Philosophi.

Δίον. Dion, Pasicratis filius, Prusaensis, Sophista, & Philosophus: quem Chrysofotomum appellarunt. Hic gravitatem adeo affectabat, ut & leonina pelle indutus prodiret. Corpore fuit tenui & gracili, maximamque ætatis partem apud Trajanum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo sederet. Scripsit, An mundus interire possit. Encomium Herculis & Platonis. Pro Homero adversus Platonem libros quatuor. De Alexandri virtutibus libros viii.

Διόνασσα. Dionasa. Nomen proprium.

Διωνάια. Dionaa. Venus. Eadem & Dione vocatur.

Διόνυμον. Celebrem. Clarum. Famofum. *Celebres inter Græcos.* ἡ *Celebres assentatores nos circumsonant, Clisophi, Struthia, & Therones, & illi, qui Dionysii mensam circumstrepunt, & circa epulas Alexandri insaniunt.*

Διωξικέλδουα κέντρα. Stimuli, vel calcaria, quibus equus ad cursum incitatur.

Διόξιππος. Dioxippus, Atheniensis, Comicus. Ejus fabulæ sunt, *Antipornoboscus, Philargyrus, Historiographus, Litigantes.*

Διόξομαί σε δειλίας. Timiditatis te accusabo. *Ad judices adductum accusarunt, quod in tyrannidem invectus fuisset.*

Διόρη. Diorea. Nomen proprium.

Διωρία. Inducia. Intermisio. Temporis intervallum. *Cum autem obsidionem remittere visum fuisset, & spatium deliberandi se-ditiosis præbere.*

κλῆς citat ἐν δούπερ τῆ δούπερ συντάξεως; & Scholiasta Nicandri pag. 29. ἐν τῶ πρῶτῳ τῆ τῆς συντάξεως.

6 Διωνάια, ἡ Ἀφροδίτη.] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a Διωνία, quæ erat urbs Cypri, teste Stephano Byzantio.

7 Διόνυμοι κόλακες ᾠροίη.] Fragmentum hoc ampliabis ex ipso Suida infra v. Κλείσοφος.

8 Διωξικέλδουα κέντρα] Ex Anthol. lib. vi. cap. 2. Epigr. 1. Vide etiam infra v. Κημός.

9 Ἀντιπορνοβόσκος, Φιλ.] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenæus.

10 Διωρία] Vide supra v. Διωρία: ubi oblitus sum monere, Phrynichum τῶ διωρία pro ἀποθυσμία profusè dammare. Verba ceterus hæc sunt: Διωρία (scribe διορία, per o) ἐλάτας ἀδύκμοι. εἰν' αὐτῆ δὲ ἀποθυσμία ἐστίν.

Διάροφον. τὸ οἶκμα τὸ δύο ἔχον τέραις.

Διάρυξ, διάρυγος.

Διαρυχή. ἀφροίσις τοίχων, ἢ χαμάπαν. Διορυγή δέ, ἢ ὄρυξις.

Διασόμεθα. ἀπασόμεθα, καὶ ἀπαιπεμψόμεθα.

Διασπῆσιν. ἀναφρεῖσι τοῖς ἀναβατάζουσι.

Δίπαλιος. ἀμφοτέρωθεν ταῖς χερσίν. οἷον ᾠδὴ δειξίαις. παντὶ δένει. Ὡς Σοφοκλῆς. Πᾶς δὲ φράτος δίπαλιος ἂν με χεῖρ Φοινύου. ἢ ἕτας. Ὁ φράτος με Φοινύου, λαβάν τὰ δίπαλα δοράτια.

Διπλασιάσαι. διχῶς λέγει. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ Φάλαγξ, μένοι τῆ πλήθους τῶ ἀνδρῶν ἢ τῶ ἀειθρόν αὐτόν. γίνε δὲ ἐκάπερον διχῶς. ἢ χεῖρ λόχος, ἢ χεῖρ ζυγά. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, χεῖρ μῆκος ἢ χεῖρ βάρη. χεῖρ μῆκος μὲν ἐν γίνε διπλασιασμός ἀνδρῶν, ὅταν μετὰ τὴν ἀσπυπαρχίαν λόχον παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀειθροῦς, τὸ μῆκος Φυλάκων τὸ αὐτὸ τῆς Φάλαγγος. ὡς περὶ τὴν γένεσιν μένον ἐκ τῆς τῆς ἀνδρῶν διπλασιάσας. χεῖρ βάρη δὲ, ὅταν μετὰ τὴν ἀσπυπαρχίαν ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάεισμα. ἔσπε χεῖρ βάρη πύκνωσιν εἶναι μόνον. χεῖρ μῆκος δὲ ὅπως γίνε διπλασιασμός, ὅταν τιτὸ ἀσπυπαρχίαν χεῖρ μῆκος πύκνωσιν μανότι μετὰ τὴν ἀσπυπαρχίαν ἢ οἱ παρεμπλέκωμεν ἐξελεῖξωσι χεῖρ βάρη. ἔσπε δὲ τὴν τοῖς ἀσπυπαρχίαις καὶ μάστιγι. ἐγγὺς ὄντων τῆς πολέμου. ἐφ' ἐκάπερον δὲ τῶ κερταῖ τὴν ἑλῆς καὶ τὴν ἰππεύς ἐπεκτείναντες, τιτὸ ἔσπε τῆ διπλασιασμοῦ χεῖρ ταχῆς τῆς Φάλαγγος ἀπιδιδόσαι.

Διπλά. τὸ θαλάσσιον πληθύνον. ὅπ τὸ ἀπλά, καὶ διπλά, καὶ πολλαπλά, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀργεῖα, χεῖρα, κερταῖ. ἀπὸ τῆ κερταῖ καὶ Φοινύα, ἀπὸ τῆ Φοινύα.

Διπλόη. ἢ ἀπάτη.

Διπλόη. ἢ ἔξασθεν ἀρετὴ φαινομένη ἔσωθεν δὲ γέμυστα κακίας. καὶ οἱ Φιλῶν μὲν ὑπαρχοῦμεν, ἀσπυπαρχοῦμεν δὲ αὐτὸν τοῖς πολέμοις. Πισίδης.

Ἐπέσχευ ὑμῶν τιτὸ βολιῶν ὑπαρχοῦμεν

Ἡ τῆ χερσίν ἐμπροσθεν διπλόη.

ἀπιδεταῖ δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῆς σκολιῶν τὴν τῶ πῆ.

Διπλῆν κάππα. ἀπὸ τῆ διπλῆν κακίαν. καὶ, Τρία κάππα κάμπτ. Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

Διπλόη. εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης.

1 Διάρυξ, ἀφροίσις] Phrynichus: Διάρυξ, ἀφροίσις, ἀφροίσις γ' κακίαι. οἱ γὰρ ἀφροίσις πάντι ἀφροίσις κακίαι, ἀφροίσις.

2 Περὶ δειξίαις] Lege ᾠδὴ δειξίαις, ut apud Scholiastam Sophoclis ad Ajaxem pag. 25. unde Suidas hanc descripsit.

3 Σοφοκλῆς] In Ajaxe pag. 25. ut Portus observavit.

4 Διπλασιάσαι, διχῶς λ.] Vide Aelianii *Tactica* cap. xxviii. xxix. Ceterum, versionem Wolfii in hoc articulo retinui, iis tantum in locis interpolatam & mutatam, ubi & textum Græcum mutavi.

Διάροφον. Domus geminum tectum habens.

Διάρυξ. Fossa.

Διαρυχή. Perfossio parietum & aggerum: Διορυγή vero, fossio.

Διασόμεθα. Repellemus, & amandabimus.

Διασπῆσιν, Vectibus, quibus aliquid portamus.

Δίπαλιος. Ambabus manibus. Vel, dextre & prompte. Totis viribus. Sophocles: *Totus exercitus utraque manu tela conjiciens me interficiet.* Vel sic: *Exercitus me interficiet, correptis hastis, quæ utraque manu vibrantur.*

Διπλασιάσαι. Conduplicare. Bifariam dicitur: aut locum, in quo est phalanx, manente virorum eadem multitudine; aut ipsum numerum. Fit autem utrumque bifariam, vel manipulatim, vel jugatim: id est, vel secundum longitudinem, vel secundum latitudinem. Ac secundum longitudinem fit conduplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adsunt, interfecerimus aut implicuerimus alios numeros, eadem servata phalangis longitudine, ut ex ista virorum conduplicacione densitas tantum aciei accedat. Secundum profunditatem vero, cum inter priora juga interfecerimus aut implicuerimus alia numero eis paria, ut in profunditate modo fit densitas. In longitudine vero fit conduplicatio loci, cum supra dictam in longitudine densitatem raritate transferimus: aut cum ii, qui intersiti sunt, secundum profunditatem se explicant. Nonnulli vero hos improbant, præsertim vicinis hostibus. In utroque autem cornu velitibus & equitibus extensis, conspectum conduplicacionis absque perturbatione phalangis efficiunt. *Wolf.*

Διπλά. Fœmininum pluralis numeri. Duplices. Hæc autem nomina ἀπλά, διπλά, πολλαπλά, & omnia hujus generis, Attici circumflectunt. Sic & ἀργεῖα, χεῖρα, κερταῖ, ἀ κερταῖ, & Φοινύα, ἀ Φοινύα.

Διπλόη. Fraus.

Διπλόη. Virtus, quæ extrinsecus quidem ita apparet: sed intrinsicus vitiis referta est. Dicitur etiam hæc vox de illis, qui se amicos quidem aliorum fore pollicentur, sed tamen hostibus eos produnt. Pisides: *Teli vestri clam in me contorti ictum repressit opposita vestris duplicata.* Idem vocabulum etiam dicitur de iis, qui non sunt moribus simplicibus & apertis, sed dolosis.

Διπλῆν κάππα. Duplex cappa. Id est, duplex malum. Et, Tria cappa pessima. Cappadocia, Creta, & Cilicia.

Διπλόη. Genus saltationis. Aristophanes:

5 Παρεμπλέκωμεν] Sic habet MS. Paris. A. At priores Edit. minus recte παραπλέκωμεν.

6 Φιλῆς] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male, πολεμῆς. Vide Arcerium in notis ad Aelianii *Tactica* cap. xxviii.

7 Τὴν ἰππεύς] Potius, τὴν ἰππίαν.

8 Διπλόη] In prioribus Edit. non solum male excusum est διπλόη; sed etiam totus hic articulus alieno loco inter Διοικῆς & Διπλόη legitur, unde cum in sedem hanc retraxi, quam duo

Ἴν' ἐγὼ διποδέξω γε, κἀείσω καλὸν
Ἐς τὸς Ἀσωναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.
ἀντὶ τῆς Ἀθηναίων.

Διπύργια. δύο περιβόλαια ἔχοντα ὡς τὸ μὲν ὑπερῷου, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλήσθαι.

Δίπυρξος ἄγρξος. ὁ ὡς τὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον παξάμας. Σισύραξος ἐπὶ τῶν ὄμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο ἔδεν, ὅτι μὴ διπύρξος ἄγρξος οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοιτο.

Δίρκη. ἡ πηγὴ. καὶ κύριον ὄνομα. καὶ ἔστι ἐν τῷ Ἀντιόπῃ.

Δίς ἐπὶ πλῆγαις. πολυπύς πλήμυρξος. ἐπὶ τῷ κολάσεως ἀξίῳ. παρόσον ὁ πολυπύς θρησθεὶς τύπτε) πολλάκις ὡς τὸ πῖον γενέσθαι. καὶ ἕτερον παροιμία. Δίς καὶ τρις τὸ καλόν. ἔτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. καὶ, Δίς παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῷ ὡς τὸ γῆρας βηθιτέρον εἶναι δοκούντων. καὶ,

Δίς ὡς τὸ αὐτὸν αἰσχρὸν ὑποκρῖναι λίθον. ἐπὶ τῷ ἐκ δευτέρου τοῖς ἀποπήμασι περιπίπτῃσιν.

Δισκέων. ἐκδεχόμενον. ἢ κυλίον. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Δίσκος. ὁ ὁ σόλος.

Διτάλαντον. Καταπέσυντες διτάλαντον περιβόλον, τὰ μὲν κατέβαλλον τὰ ταχῶν, τὰ δὲ δέεσθον.

Δίς κέραμβη θάνατι.

Διοιγνύτες. ἀνοίγοντες.

Διοιδούτων. ἐκφυσάτων.

Διοιδῶσα. ἀντὶ τῆς ὀγκυμῆς.

Διοικεῖν. ἀντὶ τῆς διακρήσθαι ὡς μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς, καὶ χεῖ μόνους.

Διοικίζω. τὸ ἀφαρξίζω. καὶ διοικίζεσθαι. χωρξίζεσθαι. διοικῶ δὲ, τὸ τελειῶ.

Διοιμώζειν.

Διοίσασα. ἀφ. περιάσασα.

Διοίσεια. ἀφ. φορῶν ἔξει.

Διοίσεια. ὁ Σοφοκλῆς.

Τροφῆς θρησθεὶς σὺ διοίσεια μόνος. ἀντὶ τῆς ἀξίαι, κίσεια.

Διοίσειν. ἀφ. φέρον, ἢ ἀφ. φορῶν ἔξειν. Πίσεις τε ἔδοσαν, ὡς καὶ ὑποθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσαντες. ἀντὶ τῆς σιωδιανεγκύβητος. † Τὸν πῖτον ἔτ' ἔπει-

MSS. recte ei assignant. Pro διοιδία autem scribendum esse διοιδία, non solum probatur auctoritate MStorum, itemque Pollucis & Hesychii: sed idem etiam patet ex verbo διοιδίζω, quod inde formatum legitur apud Aristophanem *Lysistrata* pag. 910. (569. Ed. Bas. P.)

1 Διοιδία] Lege διοιδία, ut apud Aristophanem loco laudato.

2 Διπύργια] Legendum potius δίπυργια, ut habet Hesychius. Et deinde ἐπιβεβλήσθαι pro ὑποβεβλήσθαι.

3 Παξάμας] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco.

4 Σισύραξος ἐπὶ τῶν ὄμων φέροντες.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *His. Arc.* cap. vi. idemque repetitur infra v. Σισύραξος.

5 Πολυπύς] Metri gratia scribendum est πολυπύς.

6 Δίς ὡς τὸν αὐτόν.] Senarius hic in legem metri peccat, quem

Ut ego saltem, & pulchrum in Athenienses & nos simul carmen canam. Ἀσωναίους enim hic [Dorice] dictum est pro Ἀθιωναίους.

Διπύργια. Duplicem vestem stragulam habentia: ita ut altera sit substrata, altera vero superstrata.

Δίπυρξος ἄγρξος. Panis bis coctus: qui apud Romanos Paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo discedentes secum tulerant.*

Δίρκη. Dirce. Fons. Item nomen proprium. Vide in voce Ἀντιόπῃ.

Δίς ἐπὶ πλ. *Bis septem plagis polypus contusus.* De iis dicitur, qui poena digni sunt. Polypus enim captus saepe caditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: *Bis & ter, quod pulchrum est.* Oportet enim id, quod pulchrum est, saepe iterare. Et, *Senes bis pueri.* Dicitur de iis, qui ob senectutem simpliciores esse videntur. Et, *Bis ad eundem lapidem impingere turpe est.* De iis, qui in eodem errore iterum incidunt.

Δισκέων. Disco ludens. Vel, volvens. Et in Epigrammate. *Et nunc discus mihi est crepitaculum.*

Δίσκος. Discus. Globus ferreus.

Διτάλαντον. Duorum talentorum pondus habens. *Cum autem catapultam, duorum talentorum saxa jaculantem, [eo loco] constituerent, muros partim prostraverunt, partim vero concusserunt.*

Δίς κέραμβη. Crambe bis [cocta] mors est.

Διοιγνύτες. Aperientes.

Διοιδέντων. Inflatorem. Tumidorum.

Διοιδῶσα. Tumens. Inflata. Tumida.

Διοικεῖν. Disjuncturum esse: ita ut non in eodem loco omnes habitent, sed separatim & singulatim.

Διοικίζω. Disjungo. Separo. Et διοικίζεσθαι. Disjungi. Separari. Διοικῶ vero, perficio. [Administro.]

Διοιμώζειν. Lamentari.

Διοίσασα. Quae trajecit.

Διοίσειν. Differet.

Διοίσειν. Vivet. Deget. Sophocles: *Te nutritio orbatus solus vitam deget.*

Διοίσειν. Differre. Diversum esse. [Item, tolerare, sustinere.] *Et fidem dederunt, ut qui prompte & alacriter cum ipsis bellum sustinuis-*

praecunte Scaligero in Collectione proverbiorum sic legerim:

Δίς ὡς τὸν αὐτόν αἰσχρὸν ὑποκρῖναι λίθον.

7 Ὁ σόλος] Editt. Basil. & Genev. inepte habent ὁ σόλος.

8 Σοφοκλῆς] *Ajaxe*, pag. 31. ut Portus monuit.

9 Πίσεις τε ἔδοσαν] In hoc exemplo, & eo, quod proxime sequitur, τὸ ἀφ. φέρον, vel διοίσειν, nihil facit ad significationem illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare suspicor, duo ista loca non esse ab ipso Suida, sed ab alio, qui ea primum ad oram libri annotaverat: unde postea in textum irreplisse videntur. Tolle enim ista, & succedet ῥῆσις haec, Οὐδὲν διοίσεις χωρξ. in qua τὸ διοίσειν ex mente Suidae differre significat. Sane, exploratum nobis est, Suidam eo, quod diximus, modo, sepiissime interpolatum esse, eamque esse rationem, quare ῥῆσις ex auctoribus excerpta tot in locis Lexici hujus a mente & interpretatione Suidae discrepent.

κῆς διοίσει, ἔπε ἀσφαλὲς καινὸν ἔνθα. ἀντὶ τῆ ἀνοί-
ξαι. καὶ παρομίαι·

Οὐδὲν ¹ διοίσει Χαιρεφῶνι ² τὸ Φύσιν.

ἐπὶ τῶ ὤχρων καὶ ἰχθῶν. ἐπεὶ τοῖστ ³ ὁ Χαιρεφῶν
τιῶ Φύσιν καὶ τιῶ ἰδέαν, ἄπε σοφία ² σωλητηκίας.
ὅθεν καὶ νυκτεῖς ἐκαλεῖτο. καὶ ³ Αἰετοφάνης·

--- Οὐδὲν διοίσεντ' ἄλιφρυς

Τῶν Ἡρακλείδων, ἔστ' ὁπῆν τῆ Παμφίλῃ.

ἔστ ⁴ τραγωδοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραφε τὰ συμ-
βάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

Διοίσουμι. ἀμφιβαλά. Οὐ μὲν χτ' τῆτο διοίσο-
μι ἔδεν.

Διύρη ⁵. ὁ ἀσθενής.

Διύλις. ⁴ ἢ διήρησις.

Διύπτιζω. ἐξανησῶ. καὶ διύπτισεν, ἐξύπτισεν.

Διφαλαγγία· ἀντίστοιμο ⁶. ἥπισ μὲν ἠγεμόνας ἔ-
χε μέσους τετραγώνους· τῶς δὲ ἔραγθὸς ἔξω ἔχουσα ἔξ
ἐκατέρων τῶν μερῶν ἐν ὠδωγωνοῖς τετραγώνους, ἔς
μὲν ἐν δεξιᾷ, ἔς δὲ ἐν θιωνύμῳ. τῶς δὲ ἔραγθὸς ἐν
μέσῳ τετραγώνους. καὶ διφαλαγγίαι, αἱ δύο Φαλαγγί-
αρχίαι· ἄνδρες ὀκτακίχλιοι ἕκατὸν ἐνενηκόντα δύο.
τῆτο δὲ καὶ μέγ ⁷ ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέ-
ρας. καὶ ὁ ἠγέμενος, κεράρχης.

Διφασία. ἢ ὁ διχομολογία, καὶ διχορροπία.

Διφάσια. ⁷ Ἐν τοῖσι τρώμασι μεγάλα διφάσια
Μιλησίων ἐγένετο, ἐν τε Διιδμείῳ χώρῃ τῆς σφετέρης
μαχεσομένην, καὶ ἐν Μαιάνδρῳ πεδίῳ.

Διφθέρα. περιδμηκὸν περὶ βόλκον ἐν δερμάτων.
† Ὅπ ⁸ ἀπάματα λέγει τὰ ἐν ταῖς κόπυσις σκε-
πάσια ἐν δερμάτων, οἷς ἔχοντα ἐν ταῖς τελέρεσι,
καθ' ὅ τῆμα ἠκόπι βάλλει. εἰς διφθέρας γὰρ ταῖς
ἀφροῖας ἑαυτῆς ἔραφας ὁ ⁹ Θωρακίων, ἔπεμπε τοῖς
πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Διφρεία. ἢ τῆ ἄρμαλι ¹⁰ περιφρεία.

Διφρηλατῶν. ¹⁰ Σοφοκλῆς·

Σὺ δ' ὦ τ' αἰπὺν ἔραθον διφρηλατῶν

Ἥλιε, παρῶν τιῶ ἐμῶν ὅταν θύνη

Ἰδης, ἔπιπρον χρυσόβαλον ἠνίαν,

Ἀγέλιον ἄτας τὰς ἐμάς, μέρον τ' ἐμῶν.

ὁ Αἴας Φηί. καὶ διφρηλάτης.

Διφρέσκ ¹¹. τὸ σκεῦ ¹¹, ἐν ᾧ ἐφετῶτες οἱ ἠνίοχοι
ἐλαύνουσιν. ὑποκοιτικῶς δὲ εἶπε, ἀφ' ἑ τοῦ κέρους
εἶνα καὶ μικρὸς τῶς ἀγωνιστικῶς.

¹ Οὐδὲν διοίσει Χαιρ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem Nubibus, pag. 157. (88. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra v. Χαιρεφῶν.

² Σωλητηκίας] Apud Scholiastam ad modo indicatum locum Comici hodie male legitur σωλητηκίας.

³ Αἰετοφάνης] Plinio pag. 41. (22. Ed. Bas. P.)

⁴ Διύλις] Sic recte MS. Paris. A. At priores Editt. male διό-
λις, per η.

⁵ Διφαλαγγία ἀντίστοιμο] Confer omnino Aelianum in Tahtis cap. xi. ubi Lectori schema διφαλαγγίας ἐνπίσμα exhibetur. Notandum autem est, pro διφαλαγγία ἀμφίστιμο ibi legendum esse διφαλ. ἀντίστοιμο, ut hic apud Suidam.

⁶ Διχομολογία] Scribere διχομολογία: ut recte habet Hesychius. Sequens vero vox δικαιοσύνη protius inducenda est, quoniam eam in-

sent. † Nec æquum est, nec tutum, dolium
pouum aperire. Διοίσει enim hic positum est
pro ἀνοίξαι. Et proverbium: *Specie oris &
corporis nihil a Charephonte differes.* Dici-
tur de hominibus pallidis & macilentis. Ta-
li enim corpore & vultu erat Charephon,
ut qui studio philosophiæ impalluisset. Un-
de etiam *Vespertilio* appellabatur. Et ite-
rum Aristophanes: *Qui nihil prorsus differt
ab Heraclidis Pamphili.* Hic fuit poeta Tra-
gicus, & de Heraclidis eorumque fatibus fabu-
lam scripsit.

Διοίσουμι. Ambigam. Dubitabo. *Haud ta-
men hac de re ullo modo dubitabo.*

Διύρη ⁵. [Humidus. Mollis.] Infirmus.

Διύλις. Percolatio.

Διύπτιζω. Ex fomno excito. Expergefacio.
Et διύπτισεν. Expergefecit. Excitavit.

Διφαλαγγία ἀντ. Phalanx duplex, frontem
fronti oppositam habens. Hæc cum instrui-
tur, duces in medio collocantur; tergidu-
ctores vero extrinsecus ab utraque aciei ob-
liqua parte: alii quidem ad dextram, alii ve-
ro ad sinistram. Et διφαλαγγίαι sunt duæ
phalangarchiæ, sive viri 8192. Idem autem
& μέγ ⁷ a quibusdam appellatur; ut & κέρας:
ejusque dux κεράρχης.

Διφασία. Sermo duplex, & secum non con-
sentiens.

Διφάσια. Gemina. Bina. [Herodotus:]
*Quibus annis Milesii binas magnas clades ac-
ceperunt, prælio & in Limenio, regionis suæ
loco, & in Mæandri planitie commisso.*

Διφθέρα. Pellicca pastorum vestis. † Α-
σκάματα vocantur remorum tegumenta ex
pellibus confecta, quibus [nautæ] utuntur
in eo foramine, cui remus inseritur. Tho-
rycion enim consilia sua in pellibus scripta
cum hostibus in Laconia communicabat.

Διφρεία. Aurigatio.

Διφρηλατῶν. Currum agitans. Currum inve-
ctus. Sophocles: *Tu vero, qui per altum
cælum currum agis, Sol, cum patriam meam
aspexeris, aureo frano inhibens equos, infelix
fatum meum annuntia.* Sic Ajax inquit. Et
διφρηλάτης, auriga.

Διφρέσκ ¹¹. Locus in curru, ubi aurigæ
stantes aurigantur. Diminutive vero [διφρέ-
σκ ¹¹] dixit, quia currus, quibus ad certami-
na utuntur, sunt leves & parvi.

eptus aliquis sciolus adjecit, qui non videbat, præcedens δικαιολο-
γία corruptum esse.

⁷ Ἐν τοῖσι τρώμασι μεγάλα διφ.] Fragmentum hoc legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 5. ut Portus observavit.

⁸ Ὅπ ἐσκάματα λέγεται πρὸς ὅν ταῖς κόπ. | Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristophanis ad *Ranas* pag. 230. eademque legantur (sup. a v. Ἀσκάματα. Vide etiam Enarratorem ad *Acharnens.* pag. 276.

⁹ Θωρακίων] Sic habet MS. Paris. A. a quo leviter discrepat Aristophanes, apud quem *Ranis* pag. 230. idem vocatur Θωρακίων. Priores vero Editt. male habent Ἐρμιαν.

¹⁰ Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 51. ut Portus monuit.

¹¹ Διφρέσκ ¹¹. τὸ σκεῦ ¹¹, ὅν ᾧ ἐφετ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

Δίφρον. σελλίον. ἄρμα. ἢ κατ'ἰστίειον. καὶ διφρη-
φόρος, ἢ τὸ σελλίον βατίζουσα. Ἰ. Αἰτιοφάνης. Δί-
φρων διφροφόρος. ταῖς γ' κληφόροις σιαδάδειον καὶ
δίφρον ἠκολούθει πρὸς ἔχματα. καὶ διφροφορεμύνας, Φο-
ρείοις Φερομύνας.

Διφροφόροι. Στράτις ἐν Ἀταλάνταις. Ἡρόδο-
τος. Διφροφορεμύνας ὡσαύτ' Πέρσαις. Φορείοις Φερο-
μύνας. † Καὶ περὶ αὐτῶν δίφρων πινός, ἰζήσας,
κίρκυκας διεπέμπει, τοὺς ἐν τῷ περὶ σφῶς ἐκιδιδόναι
παραινᾶν.

Δίφρος. καὶ τὸ ἄρμα. ὡσαύτ' τὸ δύο φέρον τὸν
ὡσαύτάτιω, καὶ τὸν ἠνίοχον. ἐξ ἧ καὶ διφρηλάτης.

- Διφυᾶ. δύο φύσας ἔχοντα.
- Διφᾶν. ζητᾶν. ἐρευνᾶν.
- Δίχα. διχᾶς.
- Διχαζέσις. κλινώσις. Ἦδη δὲ τῆ καύματι ἀκ-
μάζοντι, καὶ διχαζέσις ἡ ἡμέρας.
- Διχῆ. διχῶς.
- Δίχηλα ζῶα. βῆς, ἔλαφος, δόκεαν οἷς συμβέ-
βηκεν ἐν τοῖς ὀπιωδαῖς ποσὶν ἀπραγάλως ἔχειν.

Διχομηνία. τῆ μηνὸς τὸ ἥμισυ. καὶ διχομηνιαία,
πεντηκαθεκαθία τῆ μηνὸς, ἢ τῆς σελήνης.

Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.

Διχομομία. Φάλαγγις. ἢ εἰς δύο ἴσα τομή. ταύ-
της δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα. ἂν τὸ μὲν εὐάνυ-
μον κέρασ λέγῃ καὶ ἕρα. τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρασ,
καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ζερχή.
ἄραγ, καὶ ὀμφαλός, καὶ συνοχή, φεγάμα, ὡς
ἔνοι, καὶ τόμα, ὡς ἕτεροι, ἢ διχομομία καλεῖται.

Δίψα. τῶ δίψει, καὶ τὸ δίψος, καταχρηστικῶ-
τερον εὐείπειαι, ὅσα ἢ δίψα. δίψη δὲ τότε ζερέ-
ται ἀπὸ τῆς, ὅταν ἔχη ἐπαρμόδιον θηλυκὸν ἐπιση-
μαῖνον αὐτό. ὡς ἂν δίψη τῆ ἐπιγνωμοσύνη. εἰ δὲ μὴ ἔ-
πος εἴη, ἀπὸ διφθόγγων τῶ δίψη.

Δίψας. εἶδος ὄφραος. ἐπὶ δὲ ἔχεις ὀλιγωτέρας, ἀ-
ποκλινοῦν δὲ ὀξυτέρας. οἱ δὲ διχόθεντες ἐξ αὐτῆς, ἐξ-
ἀπονοῦν εἰς δίψη, ὡς ῥήγνουσαι. λυκὴ δὲ ὅτι, καὶ
ἔχει ἐν τῇ ἕρα γραμμὰς β'. φησὶν δὲ αὐτὴν πι-
νες καλεῖσθαι. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνεσθαι δὲ ἐν Λιβύῃ
καὶ Ἀραβίᾳ μάλλον. καλεῖσθαι δὲ αὐτῶ καὶ μελά-
νυρον, καὶ ἀμμοάτην, καὶ κενίδειαν.

Δίψα. αἰτιατικῆ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεῶν γ' βέλο-
μα ζερέσκειν, καὶ ὡς ἐκείνων ὄρα, καὶ τῆ ἐκείνων βε-
λήσθαι ἔπειτα. τῶ οἶασι τῶ ἐκείνων.

Δίφρον. Sella. Currus. Sedes. Et διφροφό-
ρος, fellam gestans. Aristophanes: Ubi est
fellifera. Canistriferas enim quaedam seque-
batur, umbellam & fellam ferens. Et διφρο-
φορεμύνας, qui fellis vel lecticis gestantur.

Διφροφόροι. Selliferi. Strattis in Atalantis.
Et Herodotus: Illos, qui apud Persas fellis
gestabantur. † Cum autem sella quadam ipsi
posita sedisset, praconibus missis, illis, qui in-
tra urbem erant, suasisit, ut se dederent.

Δίφρος. Sic etiam currus dicitur: quod
duos vehat; militem & aurigam. Hinc δι-
φρηλάτης, auriga.

- Διφυᾶ. Duas naturas habentia.
- Διφᾶν. Quærens. Scrutans. Investigans.
- Δίχα. Bifariam. Dupliciter.
- Διχαζέσις. Inclinate. Vergente. Cum astus
esset maximus, & dies jam inclinare cœpisset.

Διχῆ. Bifariam. Bipartito. Duobus modis.
Δίχηλα. Animalia bifurca: ut bos, cervus,
caprea; quæ in posterioribus pedibus talos
habent.

Διχομηνία. Dimidia mensis pars. Et διχομηνιαία,
quæ decimo quinto die mensis aliquid facit.

Διχόθεν. A duabus partibus.

Διχομομία. Φάλαγγις. Phalangis in duas par-
tes æquales divisio. Hæ autem partes vocan-
tur cornua: quorum alterum quidem fini-
strum cornu appellatur, & cauda; alterum
vero dextrum cornu, & caput, & dextra aci-
ci extremitas, & dextrum principium. Præ-
terea, dimidia illa phalangis pars appellatur
etiam ἄραγ, & ὀμφαλός, & συνοχή, & secundum
nonnullos, φεγάμα, vel, ut alii, τόμα.

Δίψα. Sitis. Τῶ δίψη & τὸ δίψος abusive
positum reperitur pro ἢ δίψα. Δίψη vero, se-
quente nomine feminino, quod ad præce-
dens illud referatur, scribitur per η. Ut, δί-
ψη τῆ ἕρα. Siti, quæ secuta est. Sin secus,
scribitur per diphthongum ει, δίψαι.

Δίψας. Genus serpentis, vipera minus, sed
celerius [veneno suo] necans: a quo morfi
tanta siti exardescunt, ut rumpantur. Est au-
tem hæc dipsas alba, & caudam habet dua-
bus lineis distinctam; nasciturque præcipue
in Libya & Arabia. Eandem etiam quidam
vocant presterem: alii vero caufonem; item-
que melanurum, & ammoatin, & centridem.

Δίψα. Accusativo jungitur. Cupio. Con-
cupisco. Deo enim placere volo, & illum in-
tueri, & ejus voluntatem sequi, illiusque ductu
regi.

1 Αἰτιοφάνης] Ecclesiasticis pag. 746. (501. Ed. Baf. P.) ubi tamen non legitur, δίφρων διφροφόρος: sed, Πη' ὅτ' ἢ διφροφόρος; Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienses pedissequi vel pedissequæ, quæ viros vel feminas opulentiores sequi solebant, fellas plicatiles, quas ὀκλασίας vocabant, ferentes. Alianus Var. Hist. lib. iv. cap. xxii. Καὶ ὀκλασίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ἰστέ-
φρατος, ἵνα μὴ καλιζῶσιν ἑαυτοὺς ἐκῆ, & ὡς ἐπιχε. Loquitur ibi de Atheniensibus.

2 Ἡρόδοτος] Lib. iii. pag. 137. ubi sic legitur: Τῶν Περσῶν τῆς διφροφορεμύνας.

3 Διχομομία Φάλαγγις.] Huc egregie faciunt verba Æliani in Τα-

litic. cap. vii. Διαρεῖται δὲ ἡ Φάλαγγις ἕτας. εἰς εἰ ὀλιγοτέρε μέρη δύο, ἀπὸ τῶν μετὰ πρὸς ἀκρωτηρίων οἱ ὄλας & βῆσας. ἂν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλεῖται κέρασ καὶ κεφαλὴ. τὸ δὲ λοιπὸν, εὐάνυμον λεγεται κέρασ, καὶ ἕρα. Αὕτη δὲ ἡ διχομομία & μῆκος ὀμφαλός ἀποσπασθεῖται, καὶ τόμα, καὶ ἄραγ. Pro voce ultima ἄραγος Suidas hic habet ἄραγος: quarum lectio-
num neutra suspitione mendii apud me caret.

4 Δίψα. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. i. cap. lxxviii. pag. 56. Τὸ μὲν γ' δίψη ὄρα ἄλλο ἔστιν, ἢ ἐπιθυμῶν. Vide etiam Athen. lib. x. pag. 433. qui pluribus exemplis significationem istam verbi δίψη confirmat.

Διψῶν. καὶ δίψα, ἢ ἔπιθυμία. Δημοσθένης. Διψῶ τὴ κανεία.

Δμηθέντα. Ἰδαμαθέντα. ὑπέζαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Δμῆσις. ἢ δάμασις.

Δμῶσις. ἢ δέλη.

Δμῶς. ὁ δέλη. καὶ δμῶς.

Δνοπαλίζω. Ὅπως δνοπαλίζεις διαλύει Φλυαία.

Δνοπαλίζεις. τρέψι, ἀφ' ἧ χειρῶν κινήσεως, καὶ ἐκκινάσεις. ἢ ἐθῆα, ἢ δνοπαλίζεις.

Δνοφιδόν. μέλαν. σκοτεινόν.

--- Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμήσας

Ἀνδροφόνους δνοφιδόν κρατὸς ὑπερεθε κόνιν.

Δοάζω. ἄμφιδόξω.

Δόβαιρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζε. θεολογῆ. Ὑποῖτα. δογματίζειν ἐπὶ τὸ δόξαν πθένει ἄς τὸ νομοθετεῖν, νόμους πθένει.

Δόγματα ἑκατέρως καλεῖται τὸ, τε δοξαζόμενον, καὶ ἡ δόξα αὐτή. τῶν δὲ τὸ μὲν δεξαζόμενον, πρῶτα πρὸς ἑστίν ἢ δὲ δόξα, ὑπόληψις. ὁ τῶν Πλάτων, πρὸ μὲν ἂν καίληφει, ἀπφάνεια. τὰ δὲ ψευδῆ διελέχθη. πρὸ δὲ τῶν ἀδύλων ἐπέχθη. καὶ πρὸ τῶν αὐτῶν δοκόντων ἀπφάνεια ἀφ' ἑαυτῶν πρῶτον, Σωκράτης, Τιμαίη, Ἰξένος. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, ἔχ ἄς πτες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσμα ἑστίν ἀνάνυμα. πρὸ δὲ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητὸν, οἱ δὲ ἀγέννητον καὶ οἱ μὲν ἔμφυτον, οἱ δὲ ἄμφυτον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίω καὶ Ἑβραίων αὐτοῖσι σοφοῖς ἐμιλήσαντες, τὴν πρὸ τῶν ὄλων γνῶσιν ἐκστήσαντες. Ὑπερὸν δὲ καὶ Πλάτων, ἄς Πλάταρχος ἐν τοῖς Περικλήσοις φησίν. ἔ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ Θεός Αἰγύπτου πρῶτον τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἀνόμασαν καλεῖσάντες τὸν μὲν ἥλιον, Ὅσειν. τὴν δὲ σελήνην, Ἰσιν ἄτε ἑρῆνις αὐτῆς δρόμω ἰόντας, Θεὸς ἐκ τῆ θῆν καὶ ἰόντα ἀνόμασαν.

Δοτήν. Ὅσοι δὲ ἡμῶσι μόνον ἔσκειν.

1 Δαμοσθέντα] Hæc vox in prioribus Editt. desideratur, quam ex MSS. reuocavi.
2 Ὅπως δνοπαλίζεις διαλύει] Idem fragmentum legitur supra v. Διαλύει.
3 Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμήσας] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum exstat Antholog. lib. III. cap. VII. pag. 319.
4 Ἀμφιδόξω] Potius ἀμφιδόξω, vel ἀμφιδόξω. Præfens enim est ἀμφιδόξω.
5 Ὑποῖτα] Hoc nihil ad rem facere videtur; nisi forte consequens pro antecedenti positum esse dicas: quod doctores & magistri sæpe cum fastu aliquo dogmata sua tradere soleant. Sed & sic interpretatio illa est frigida, & inepta proxima.
6 Δογματίζε ἐπιθεῖς καὶ πλάσμα ἐστίν ἀνάνυμα] Hæc sunt verba Laertii Lib. III. Segm. LII.
7 Ἐστίν] Supple ex Laertio, ἢ Ἀθηνάων ἔστις, ἢ Ἐλεάτης ἔστις.
8 Θεὸς Αἰγύπτου πρῶτον τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην] Dio. Jorus Siculus lib. I. pag. 10. Τὸς δ' ἐν κρητ' Αἰγυπτίω ἀνθρώπους τὸ παλαιὸν θρησκείας, κτελεῖσάντων εἰς τὸ κόσμον, ἔ τὴν ἑ ὄλων φουσι κτελεῖσάντων καὶ θαν-
†

Διψῶν. [Sitiens. Vehementer cupiens.] Ἐστίν δίψα. Cupiditas. Desiderium. Demosthenes. Cicutam concupisco.

Δμηθέντα. Domitum. Victum. Cedentem.

Δεδμηκότες. Qui domuerunt.

Δμῆσις. Subactio. Ipse domandi actus.

Δμῶσις. Serva.

Δμῶς, & δμῶς. Servus.

Δνοπαλίζω. [Manu moveo. Quatio. Tundo.] Sic [aures nostras] ingenti garrulitate obtundis.

Δνοπαλίζεις. Motiones & agitationes, quæ manibus fiunt. Casus rectus est δνοπαλίζεις.

Δνοφιδόν. Nigrum. Atrum. Obscurum. [In Epigrammate:] Luxit, manibus bellicosis atrum supra caput pulverem accumulans.

Δοάζω. Ambigam. Dubitabo.

Δόβαιρα. Dobera. Nomen urbis.

Δογματίζε. De Deo vel natura differit, & dogma aliquod tradit. Δογματίζειν est, dogma vel opinionem aliquam proponere: ut νομοθετεῖν, leges ponere.

Δόγματα ἑκατ. Dogmata duplici sensu dicuntur: & id quod opinamur; & opinio ipsa. Ex his id, quod opinamur, est propositio: opinio vero, persuasio de aliqua re. Plato igitur, quæ percepit, ea enuntiat: falsa vero coarguit, & de incertis assensum inhibet. Atque de his quidem, quæ ipsi vera videntur, quatuor personas loquentes inducit: Socratem, Timæum, hospitem [Atheniensem, & hospitem Eleatam.] Sunt autem hospites, non, ut quidam putarunt, Plato & Parmenides; sed fictæ quædam personæ, quæ nomine carent. De dogmatibus. Philosophorum alii [mundum] ortum habuisse, alii vero ortu caruisse dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum statuunt. Anaxagoras vero & Pythagoras in Ægyptum profecti, & Ægyptiorum & Hebræorum usi consuetudine, rerum cognitionem ab illis hauserunt. Postea vero & Plato, ut Plutarchus in Parallelis refert. Quinetiam Ægyptii primi Solem & Lunam Deos vocarunt: Solem quidem Ὅσειν; Lunam vero Ἰσιν nominantes. Vocarunt autem eos Θεός, i. e. Deos; a θῆν currere: quod eos currere & ire viderent.

Δοτήν. Similis est furunculo, qui alio vestitus est.

μάσαντες, ἀπφάνειν εἶναι δύο Θεὸς αἰδίους πρὸ πρῶτους, τὸν π ἥλιον ἔ τὴν σελήνην, ἂν τ ἑ Ὅσειν, ἢ δὲ Ἰσιν ἀνομάσασιν. Id est, Vestitus simos igitur in Ægypto mortales, eum quo Suidas, secutus fuisse videtur. Verba Philosophi hæc sunt: Ἀπ ἑν αὐτῶ (scilicet ἀπφάνει) ἐρῶντες πάντες ἀεὶ ἰόντω δρόμω καὶ θῆν, ἀπ τῶν πρῶτων τ Ὅσειν, Θεός αὐτῶς ἐπινοήσασιν. Idem etiam verbis Platonis tradit Eusebius Præp. Euang. lib. I. cap. IX. pag. 29.
10 Δοτήν. σκερδῶ ἡμῶν.] Non miror Poetum loco huic notam suam solitam N. L. qua sibi non liquere fatetur, appinxisse. Nesciebat enim, unde locus hic excerptus esset: quem Suidas descripsit ex Aristoph. Vesps pag. 514. ubi sic legitur:
Δο-

Δοσίαν. Φύμα Φλυκίληνη έοικός. Έχυστα δο-
σίανα Ξυποφύδρον άγι.

Δόκανα. γάφοι πνές έν Λακεδαμονία. ωδρα τὸ
δέξαοθαι τές Τιυδαείδαις.

Δοκεύει. έπιληγῆ.

Δόκησις. Ξυπόνια. ή τὸ μὴ έν, νομιζόμερον δέ. ὅ
έστι Φαίλασίη, και σια, και έναρ.

Δόκησις αλήθείας. αειφρατικῆς ή αλήθεια πα-
ρά Θεουδίδη.

Δοκησίσφο. αντί τῆ Φρόνημο. 3 Άειποφάνης
Νεανίας δοκησίσφο.

Δοκίδες. άστέρων όνόμαζα.

Δοκιμάζας. αντί τῆ κρίνας. και δοκιμασθείσας.
κειθείσας. βεβαιωθείσας. Μαθών ώς ταις ήδη υ-
πό Ζαχαριε δοκιμασθείσας αποιδαις έ φέργγοι Έρω-
μοῦοι, έπαφίησι τὸν 4 Χωσδρὼ χτ' ής Έρωμαίων έ-
πιφραλείας.

Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν αντί τῆ 6 εις άν-
δρας έγγραφείς. λέγῃ δέ και έπι τῆς 7 δεχόντων τὸ
δοκιμασθῆναι. έλέγχο δέ και έπι τῆ πηλίθομύων
τὸ δοκιμασθῆναι, ει και μὴ 7 ήσπον 7 ήρχον δεχθῆναι.
οίσι δέ και αὐτῶν έζητάζετο ὁ βίβλ. Λυκῆργ
δὲ τρεῖς δοκιμασίας Φησι χτ' τὸν νόμον γίνεοθαι. και
7 μία μὲν 8 έστιν, 8 υἰὸ οί ένέα άρχηεις δοκιμαζόσηαι.
άλλω 9 δέ, υἰὸ οί ρήτορες. τρίτη δέ, υἰὸ οί φρασηγρί.
λέγῃ 10 δέ έν τῆ αὐτῆ λόγῳ χ' 11 12 έπωέαν δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν έπαγγεῖλαι. τὸ 12 δίκην έταιρησέας πι-

10 έ. φῶ τὸ χῆμα, ε σέψω μ' ὅτω
Μάλις' έοικα πῶ βάδισιν τ' πῶσῶν.
11 Οτω δέ δέκτη σκόρδον ήμφοισθῆναι.

Sic etiam apud Sui. tam scribendum est. Sensus autem huius loci
ex ipso Comico, e jusque interpretibus Lector petat. Nobis enim
sufficit digitum ad fontes intendere, & Lectorem docere, unde
Suidas sua deponerit: quod tamen si quis leve putet, & tale,
quod a quovis facile praestari possit, non parum fallitur.

1 Δοσίαν] Idem quod δοσίαν. Nescio tamen an solius Suidae
auctoritas sufficiat, ad vocem istam civitate Graeca donandam:
praesertim, cum apud Enarratorem Comici ad *Vespas* pag. 515.
unde nosler haec descripsit, legatur δοσίαν. Certe & alii scriptores
Graeci id, quod Latinis est *furunculus*, δοσίαν vocant, non δοσίαν,
ut ex Lexicis vulgaris notum est. Helychius tamen δοσίαν pro δο-
σίαν etiam agnoscit: dummodo locum, ubi vox illa exstat, a men-
do prius liberes. Hodie enim apud eum in serie sua sic legitur:
Δοσίαν, ε δοσίαν. At certum est, τὸ δοσίαν mendo laborare, e jus-
que loco scribendum esse δοσίαν: quamvis Henricus Stephanus in
Thesaurο suo mendosam lectionem Helychii, uti saepe alibi, ita &
hic, bona fide secutus sit. Caeterum, apud eundem Helychium
δοσίαν habes non solum loco laudato, sed etiam v. *Αμύνορες*, & v.
Όλοφυκίς.

2 Δόκανα. γάφοι πνές έν Λακεδ.] Miror, quo auctore haec Sui-
das tradat. Alii enim scriptores δόκανα apud Spartanos vetusta
quaedam Castoris & Pollucis simulacra appellata fuisse docent.
Plutarchus έν τῆ 6 δι Φλυδαείδαις pag. 478. Τὰ παλαιά τ' Διοσκώ-
ρων εφιδύματα οί Σπυρτιά 7 ούκαι καλῆσιν. έστι δὲ δύο ζύλα παραλλή-
λα διπ' πλάγιοις έπὶ ζυγίωμα. Ad hunc locum Plutarchi respexit
Eustathius ad Il. P. pag. 1125. 60. ubi ait: Παραζωζον δὲ δοκῆ ε
τὸ παρὰ πῆς παλαιῆς δόκανα, άν ζηπίε ε παρὰ Πηλοπέχρα. ήσαν δὲ
αὐτὰ Διοσκώρων εφιδύματα, ώς οκείν 8 ή ίστει ή έσθραζή.

3 Άειποφάνης] *Pace* pag. 627. (436. Ed. Baí. P.)

4 Τὸν Χωσδρὼ] *Legere una voce Τωχσοδρά.* Est enim nomen
proprium ducis Perilurii, qui Τενοχόδρο appellabatur. Vide
infra v. Έρωείδης, & v. *Τωχσοδρά*.

5 Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν αντί τῆ 6, εις άνδρ.] Ex Harpocratio-
ne: ad quem vide *Valesium*.

6 Είς άνδρας έγγραφείς] Hinc ille, qui nondum in virorum al-
bium relatus erat, appellabatur *αδοκίματος*. Harpocratio: *Αδοκί-
ματος. Δοκιμασθῆναι λέγεται, τὸ εις άνδρας έγγραφῆναι. ε αδοκίμα-
τος, ὁ μήτι ήγγραμμῆ. Appellationis autem istius ratio est,*

Δοσίαν. Furunculus, vel pustula, phlyctana
similis. *Habens furunculum recens enatum.*

Δόκανα. Sepulchra quaedam in Laconia: in
quibus Castor & Pollux conditi fuerunt.

Δοκεύει. Observat.

Δόκησις. Opinio. Sive id, quod non est,
quamvis esse putetur. Hoc est, phantasia, &
umbra, & somnium.

Δόκησις αλήθείας. Sic apud Thucydidem pe-
riphraetice ipsa veritas dicitur.

Δοκησίσφο. Qui sapiens sibi videtur. Ari-
stophanes: *Adolescens, qui sapiens sibi videtur.*

Δοκίδες. Stellarum nomina.

Δοκιμάσας. Qui judicavit. Qui exploravit.
Et δοκιμασθείσας, judicatis, confirmatis. *Cum
intellexisset, Romanos non esse contentos fwe-
dere a Zacharia jam confirmato, Chosdroum
[cum exercitu] in ditionem Romanorum
mittit.*

Δοκιμασθείς. Apud Demosthenem signifi-
cat eum, qui in virorum album relatus est.
Dicebatur vero etiam τὸ δοκιμασθῆναι de magi-
stratibus: itemque de iis, qui Reipubl. nego-
tia tractabant, etiam si nullo magistratu fun-
gerentur. Interdum vero etiam illorum vita
& mores examinabantur. Lycurgus autem
dicit, tria examina secundum leges fieri soli-
ta fuisse. Unum, quo novem Archontes: alte-
rum, quo Oratores; & tertium, quo belli Duces
examinarentur. In eadem oratione Equites
etiam examinatos fuisse dicit.

Δοκιμασίαν έπαγγεῖλαι. Impudicitiae crimine

quod apud Athenienses nemo virorum albo inscriberetur, antea-
quam populares habito examine cognovissent, aliquem parenti-
bus civibus Atticis natum, vel secundum leges adoptatum fuisse.
Vide *Petitum de Leg. Att.* lib. 11. cap. 14. pag. 152.

7 Έρχον δεχθῆναι] Sic MSS. Paris. & Harpocratio. At priores
Edit. *έρχον δεχθῆναι.*

8 11ν οί άνεία άρχηεις δοκιμ.] De hac Novemvirorum apud A-
thenienses δοκιμασία prope agit *Petitus* in Commentario ad *Leges
Att.* pag. 237. 238. quem vide.

9 Άλλω δὲ, ήν οί ρήτορες] Et hunc locum illustrat idem *Petitus*
pag. 260. 261.

10 Λέγῃ δὲ έν τῆ αὐτῆ λόγῳ] S. illicet Lycurgus έν τῆ 6 δι οί-
οικήσας, ut ex Harpocratioe constat.

11 11πῶν δοκιμασίαν] Equites olim apud Athenienses exami-
natos fuisse, discimus etiam ex oratione *Lynae κατὰ Άλκibiάδην λει-
ποσίαις*, pag. 140.

12 Τὸ δίκην έταιρησέας πνα καλῆσ.] At latius patebat actio illa,
nec impudicitiam solum persequeretur, sed etiam alia quaedam cri-
mina, ut expressé nos docet *Aeschines* orat. contra *Timarchum*,
pag. 174. 175. cujus verba, quoniam sunt lectu digna, & appri-
me huc faciunt, hic describere non gravabor. *Τίνας δ' έστιν έτοι-
μα (ε νομῆς) εἶν λέγειν; τές άρχηεις δοκιμασίαι ρητήριον. Αν πῆς λέγῃ έν τῆ δέμα,
τ πατέρα τῆσταν ή πῶ μητέρα, ή μη φάσων, ή μη περιεχον ούκην, τῆ-
πν σῶν έφ λέγειν. — ε πῆς άνύπερον άπίπῆ μῆ λέγειν, ει τῆς φρασίαις,
Φησι, μῆ έρωστουμῆ, εσῶν ει αὐτῶ αεσοταχῆσων, ή πῶ ασιδῆς
λοπεδληκόας. — τῆσταν πῆς εφάλεγματι; ει πιπεροδμῆ, φησιν,
ή ήτασηκάς. — τῆσταν πῆς εφάλεγματι; ει τῶ πατῆρα, φησι, κατε-
δδοκάς, ή άν κληρονόμῳ γίνεται. — τῆσταν έν έξείρη τῆ βήμματος,
τῆσταν άπιπεροδμῆ μη δημηγορεῖν. ενν δὲ πῆς παρὰ τῶσταν μῆ μόνον λέγῃ;
άλλα ε σκεφανῆ ε εισλαμῆ, χῆ μηκέτι τιέσταν άνύρωσταν άνήτηται
φῆσιν ή πῆς, ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ μῆ, φησιν, ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΤΩ
Άθηναίων ὁ βυλλῆρο, ες έξείρη. Locus est insignis: ex quo disci-
mus, actionem, quae δοκιμασία vocabatur, institutam fuisse contra
oratores, non solum eos, qui impudici fuissent, sed etiam qui pa-
trem vel matrem verberassent, aut non aluissent, aut eadem ad ha-
bitandam non praebuissent: vel qui multa nomina non dedissent;
vel clypeum in proelio abiecerint; vel patrimonium dilapidassent.*

Hae paucis complexus est *Pollux* lib. VIII. cap. VI. pag. 357. *Δο-
κιμασία πῆς δημαγορεῖς έπιγείλετο, ει ήτασηκόας ειεν, ή τῶ πατῆρα
κατεδδοκάς, ή τῆς μητέρας κκακακόας, ή άλλως κκακῶ βεδοιωκόας
άπίμκας αὐτῶς έξείρη ειεν, ή μῆ λέγῃ.*

ια καλαγγείλα. γίνε] δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία ἢ πᾶσιν, ἀλλὰ πολίτευοις ῥήτορες, καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

Δοκιμαστῆρες. οἱ ἐταρά. Ὁ δὲ ἂν καὶ ὡς πρῶτον ἐν γε Ἰταλίαις πᾶσι δόκιμοι, μᾶλλον, ὡς τὸ εἰς, ἐπὶ Φιλανθρωπία κλέει ἀπιώγει.

Δοκιμώταται τῶν πλέων.

Δοκός. τὸ μέγα ξύλον.

Δοκῆτα. ἀντὶ τῆς ζήτησις. Πολλὰ λέγει παρὰ δεξιά, καὶ δοκῆτα τοῖς Φιλοσόφους, πολλὰ τῶν κατ' ἄδιν, ἔπω πινὰ ἀκίω Φέροντι τὰ Ἰσίδι ποσάπαν ἀκισμάπαν.

Δολιάν. ὄνομα κύριον.

Δολιχά. μακρά. πολλά. Δολιχῶ, τὸ ἵπποδρομίου. Σπὸ τῆς κάμπειν. Σταδίον δὲ, ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Δολιχῆσαι. αἰοδεύουσι. Διλιανός. Διονύσιος τέννομα, ἔμπροσθεν τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχέως πολλὰς πολλὰς πλῆθ, αἰεβάλλει πλῆθον εὖ μάλα ἀδρῆν.

Δολιχῆν. μακρὸν. ἢ πολὺ. Ἐχθρὸν δὲ δόρυ, ἢ χεῖρ ἢ ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχῆν, ἀλλ' ὡς μόνον τὸ ἐπιδοραπείδα ὑφ' ἑστέ.

Δολιχῶ. τὸ ὄσπειον. καὶ τὸ ὄνομα τῆς δρόμου παραξυτόνας. δολιχὸς δὲ, τὸ ἐπίηλον, ὁ μακρὸς, ὄξυτόνας. ἔστι δὲ ὁ δολιχῶ καὶ τὰ δάδια.

Δολιχόσκιον. τὸ μακροπέριον.

Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.

Δολόμυτις. δολοβελῶ.

Δόλοψ. ἢ ἐπὶ λύμη τῆς ἀδελφῶν ἐπιβλή τε καὶ μηχανῆ ὡς τὰ Ἀποστόλω.

Δόλοψ. ὄνομα κύριον.

Δόλοπες. ἔθνος Θεσσαλίων.

Δόλων. ἔπω καλῶται ὁ ὡς τὰ τοῖς Κυζικηνῶσι τὴν Ἀρμενίαν διεραπέων γυναικῶν θίασος, ὡς Φησὶν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ ὡς τὰ Ὀμήρω. καὶ Φυτόν.

Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἴσια. Χαλάσωνες τὰ μεγάλα ἄρματα, τοῖς μικροῖς, ἀ δὲ δόλωνες καλεῖσιν, ἔπεισται. καὶ αὐτῶν Προβαλόμυτις τῆς παντὸς φύλας καὶ ὀλίγας, ταύταις, τῆς δόλωνας ἐὼς ἀμύτις, ἔπει. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλεῖστον γινόμενοι καλεῖσιν τῆς δόλωνας.

1 [Δοκιμαστῆρες] Sic apud Lacedæmonios magistratus quidam appellabatur. Vide infra v. Χαίρων.

2 [Ὁ δὲ ἂν καὶ ὡς πρῶτον ἐν γε Ἰταλ.] Hoc exemplum non pertinet ad vocem δοκιμαστῆρες, sed δοκιμοί, quæ incuria librarium excidit.

3 [Δολιχῶ, τὸ ἵπποδρομίου. Σπὸ τῆς κ.] Nescio, an hæc Lector absque censura dimittendus sit. Certe mihi non probantur.

4 [Διονύσιος τέννομα, ἔμπροσθεν τὸ ἐπιτ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κέφρ.

5 [Καὶ τὰ δάδια] Sic habent omnes editi, & unus MS. Paris. At

aliquem accusare. Actio autem illa impudicitiae non adversus quosvis iustituebatur, sed oratores negotia publica tractantes, & decreta scribentes.

Δοκιμαστῆρες. Examinatores. Censores. [Et δοκιμοί. Laudatus. Probat.] Ille vero cum jam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur, majorem etiam, ut par est, ob humanitatem consecutus est gloriam

Δοκιμώταται τῶν πόλεων. Omnium urbium laudatissima & præstantissima.

Δοκός. Trabs.

Δοκῆτα. Placita. Multa dicit relatu mira, quæ a Philosophis statuuntur: multa item eorum quæ apud Inferos fiunt * * * *

Δολιάν. Nomen proprium.

Δολιχά. Longa. Multa. Δολιχῶ, curriculum. Α καμπίην, i. e. flectere. Stadium vero est cursus rectus.

Δολιχῆσαι. Multas terras mariaque obeunt. Aelianus: Dionysius quidam nomine, mercator, cum multas longasque navigationes sæpe confecisset, ingentes divitias sibi comparavit.

Δολιχῆν. Longum. Vel multum. Habere hastam, non longam, qualem habere solet is, qui ex equo pugnat; sed talem, cujus summa tantum cuspis promineat.

Δολιχῶ. Nomen leguminis. Item, nomen cursus, cum acuto in antepenultima. Δολιχὸς vero adjectivum, [significat] longus, habetque accentum in ultima. Continet autem dolichus xxiv stadia.

Δολιχόσκιον. Longe se extendens.

Δολοβέλλας. Dolobella. Nomen proprium.

Δολόμυτις. Dolosis consiliis instructus. Dolofus.

Δόλοψ. Apud Apostolum ita vocantur insidiae & machinae, quæ in fratrum perniciem parantur.

Δόλοψ. Dolops. Nomen proprium.

Δόλοπες. Dolopes. Gens Thessalica.

Δόλων. Apud Cyzicenos ita vocatur muliebris coctus, qui Dianam colit, ut ait Aelianus. Dolon etiam est nomen viri, cujus meminit Homerus. Item, planta.

Δόλωνες. Parva vela. Jussit eos majora vela demittere, & minoribus, quæ dolones vocant, expansis, sequi. Et iterum: Cum ante totam classem paucas quasdam naves [hostibus] objecisset, cum his præcessit, minoribus velis expansis. † Romani vero, cum propius accessissent, dolones demiserunt.

in duobus aliis codicibus MSS. exaratum reperi καὶ τὰ δάδια, i. e. viginti stadia. Quomodo autem hæc concilietur cum iis, quæ Suidas habet supra v. Διολοί, ubi Dolicho septem tantum stadia tribuuntur? Confer loca & examina.

6 [Τὸ μακροπέριον] Secundum hanc interpretationem τὸ δολιχόσκιον non fuerit compositum ex δολιχὸς, & σκιά umbra; sed ex δολιχὸς, & κίω, eo, vado: quasi dicas δολιχόκιον. Vide Etymologum.

7 [Καλάσωνες τὰ μεγάλα ἄρμα.—ἐπεισ] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 1. Vandal. cap. xvii.

Δολάνεια. Πίλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δόμεν, ὅσκειν δῶ· καὶ μὴ δόμεν, ὅσκειν μὴ δῶ.
Ἡσιόδης¹ Φησιν. ἀντὶ τῆ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι.

Δομέστικοι. οἱ τῶν Ῥωμαίων ἰππεῖς. οἱ χϛ' Ῥωμαίους οἰκειτικοὶ φρακῶται.

Δομετιανός,³ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερο, Νέρωνι, καὶ Καλλιγολᾷ, καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίτα καὶ Φαυλότατα πορῶσι τῆς ἡγεμονίας, ἠὲ τῶν πατρῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν πορῶστικῶς τὸν πόσπον. μελέοις γὰρ δὴ τῆς δεχῆς πορῶστικῶς χρῆσάμενος, αὐτὸς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα γνώμης ἐπιπίπτει μειονεκτικῶτα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἀμετρον καὶ ἀσελγειαν, θυμῷ τε ἀκράτην ἄν, καὶ ἀπαράτητον ἐν τοῖς κολάσεσι, Φιλαπεχθῆμων τε καὶ Φιλάργου, εἰ καὶ πῖς ἔπερ. ταχέως γὰρ πορῶστικῶς ἀπάντων μῖστος ἐφιλκυσσῶ, ὥστε τὸ, τε τῆ ἀδελφῆ καὶ τῆ πατρὸς σποσβέσσαι κλέ. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ὀπίσμων τῆς βελῆς ἐκάσθης ἡμέρας ἐμίανε τιτὸ πόσπον. τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μετὰ δῶκων ἰμάς, ἔχ ὑπέμεινεν ἐτέρων αὐτῶ γενέσθαι χϛ' τὸ Καπιτόλιον ἀνδριάντων εἶσθαι ἐκ χρυσῶ τε καὶ χρυσοῦ πεποιημένων. ἀπειχέλο δὲ ἔδὲ τῆ τῶν συγγενῶν φόνος, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τὰς ἀφ' αἰμαῖς τιτὸ ἀνοσίαν ἡγάγε δεξιάν. ἔτε θεῖς ὁμογνῆς, ἔτε δῆκω αἰδέμενος ἀλλ' ὁμῶ τὰ τε θεῖα πορῶστικῶν, καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανός,⁴ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου ἔξ ἀδελφῶν γενόμενος, ἐ τιτὸ πατρικῶ καὶ ἀδελφικῶ ἐξήλωσεν χρίτιν πολίθειαν, ἀλλὰ τιτὸ Τιβερίε καὶ Νέρωνος ἀνοσιβργίαν ἐκ ἀμέτρον. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελῶν, μιαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλωσ γενόμενος, αὐτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθῆσε. κἀντεῦθεν ἐν ἔχθρῳ ἅπασι καὶ σπύβλητον, ἀφ' τὸ Φονικόν τε καὶ θηριῶδες τῆς μαρῆς γνώμης, ἐαυτὸν ὁ τάλας σποφῆνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκειᾶς δυσμενείας κομισάμενος, αἰσχίτω μῶρῳ τὸν μωσαρὸν καὶ βέβηλον κατὰφῆσαι εἶον. ἔτῳ σὺν τῶ βασιλικῶν δαίμωνι νειμῆσας τῶ ἀδελφῶ, τῆτον ἀναρῆι Φαρμάκῳ, ἔρωι τῆς δεχῆς. καὶ πορῶστικῶς πρᾶγματᾶ Ῥωμαίων ἀφῆεις, ἐδὲν ἀμότητος, ἐδὲ πλεονεξίας, ἐδὲ Φονικῆς ἐνεργείας, ἠ ἔτερον πῖος πορῶστικῶν εἶδος ἠ ἀπόδομα, μῶ καὶ τῆ ἀκράτην εἶναι καὶ ἀκόλαστον τὰ πορῶ τὸ σῶμα. ἔτῳ καὶ Νέρωναν μετέστησιν, ὡς ἐπιβελούοντα τῆ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλάνιον τὸν Τυανία, ὡς φίλον Νέρωνᾶ, συλλαβὸν ἀπέκειρε, καὶ δέσμιον εἰς διχαθήριον ἡγάγεν. καὶ ἐπεὶ ὁ Φιλόσοφος ὅσα ἐνεδίδε, ἔπερῶν τὰ γνώμῳ παρ'

Δολάνεια. Delonia. Urbs.

Δόμα. Donum, quod datur.

Δόμεν. Pro δόμεναι, dare. Hesiodus: *Da ei, qui dedit: non vero da ei, qui non dedit.*

Δομέστικοι. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo *Domestici* vocantur.

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natu minor, Neroni, & Caligula, & Tiberio, qui turpissime & pessime imperio praefuerunt, quam patri aut fratri moribus similior. Moderatis enim imperii principibus usus, confestim in plurima & gravissima animi vitia incidit, immoderata pluris habendi cupiditate & libidine [luxuque] laborans, & ira impotens, & inexorabilis in animadversionibus, & inimicitiarum gerendarum amans, & pecuniae cupidus, si quis alius. Celeriter autem omnium odium in se attraxit [sibi conciliavit,] ita ut & fratris & patris gloriam extinxerit. Nam & caedibus insignium Senatorum quotidie urbem polluebat, & praestantioribus pares honores sectans, non patiebatur aliorum, praeter suas, ex auro & argento factas statuas in Capitolio collocari. Ac ne a cognatorum quidem caede abstinuit, sed in omnes confanguineos impiam injecit dextram, neque Deos gentilitios, neque Justitiam veritus: sed simul & divina & humana jura contemnens. *Port.*

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cujus successor cum fuisset, nec paternam, nec fraternam, optimam administrandae Reipubl. formam est amulatus, sed Tiberii & Neronis impietatem, ex diametro [illi oppositam.] Quamobrem etiam omne vitiorum [& scelerum genus] persequutus, & caedum pollutione, & mulierum amatarum infania, simul etiam virorum amatorum furore repletus, se ipsum atheus [ac impius] ille in Deorum numerum retulit. Hinc igitur ille miser, cum ob ingenii caedibus addicti crudelitatem & impurae mentis feritatem se omnibus inimicissimum & dignum, qui ab omnibus rejiceretur, ostendisset, jure optimo praemia sui hostilis animi, [quo omnes persequeretur,] consequutus, foedissima morte impuram & profanam vitam finivit. Hic imperii cupiditate [flagrans,] ac aestuans invidia adversus fratrem, cum veneno tollit, & Romanorum res male administrans, nullum crudelitatis, nullum avaritiae, nullum sanguinari facinoris, aut alicujus alius [impietatis ac inhumanae feritatis] genus aut studium praeteriit. Huc adde, quod & impotens esset, & intemperans in corporis voluptatibus. Hic

¹ Ἡσιόδης] *Oper. & Dies. v. 354.*

Καὶ δόμεν, ὅσκειν δῶ, ἔ μὴ δόμεν, ὅσκειν μὴ δῶ.

² Δομέστικοι] Vide Ducangium in utroque Glossario.

³ Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totus hic locus ἀσπλιεῖ etiam legitur apud Joannem Antiochenum in Excerptis a Valelio editis, pag. 517. unde Suidas ista describit. Joannes Antiochenus autem eadem vel ipse ex Eutropio vertit, vel, quod potius crediderim, a

Graeco aliquo istius scriptoris interprete, qui olim exstabat, mutuatus est. Latina enim Eutropii Graecis Joannis Antiocheni mire respondent.

⁴ Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμ.—κατωσφίβησι] Hic ἀσπλιεῖ etiam leguntur apud Cedrenum pag. 244.

⁵ Ἐπιγῶν πρὸς γνώμῳ παρ' αὐτῶ, αἰσχ.] Duo MSS. Paris. plenius: Ἐπιγῶν πρὸς γνώμῳ παρ' αὐτῶ, ἔ ἐπιπλήθει πῖος πορῶστικῶν, αἰσχῶν &c.

αὐτῶν, αἰχμηδαῖς ἀφῆκεν αὐτόν. ἴππε Φασί καὶ τὸ πολυτρυλλήρον ἐπὶ εἶπεν τὸν Ἀπολλώνιον.

Οὐ μὲν με κλέεις, ἐπεὶ ἔτοι μόνον εἰμί· καὶ ἀφανὸν γενέσθω ὡς χρῆμα. ἔτι καὶ τὸς Φιλοσόφους καὶ μαθηματικὸς ἐφυγάδυσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τῆς καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτρμον ἐξορίζεται. καὶ τὸς ἀπὸ τῆς γένους Δαβίδ ἀναιρέσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτῶν μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπὸ τῆς ἐξορίας τὸν Θεολόγον Ἰωάννην. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἴτοι Κόλχαις, βασιλέα ἐπέστειν. ὅσα θυβύλας δὲ τῆς Μισσοποταμίας ὡς χρῆμα Πέριους δεηθεῖσαν αὐτῶν, κτηθείσας ὑπὸ Τραϊανῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτιον ὄρον πεινῆται τῆς δεξιῆς. ἔτι ἀπὸ τὸ Φονικὸν καὶ τὸ Θεσσαλονικὸν ἐχθιστὸν ἄν, ὡς τῆς οἰκείων συστάτων ἐπ' αὐτῶν κατακλίνας, καὶ ὡς σιδηροσκαμνῶν εἰσπέμφει σὺν ξιφιδίῳ Σπέρνον τ' ἀπελεύθερον· καὶ τῆτον προσπεσόντα Δομιτιανῶν καταδύσει τὸ μεσημερινόν, παλάσσει μὲν, ἔ μὲν κελίαν, ἀναπιδύσαντι ἐκείνῃ.

fuis, qui conspirationem in ipsum fecerant, cubiculum] inimiserant cum pugione Stephanum ejus libertum: qui in Domitianum meridiana hora dormientem irruens, ipsum percussit quidem, at non letali plaga, quod ille [ex suo lecto statim] exiisset. *Porti.*

Δομήτιος. ὄνομα κύριον.

Δομιτία. ὄνομα κύριον.

Δομνῖνος, Φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τῆς Λαοδικείας καὶ Λαέρσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανῶν, καὶ τῆς Πρέκλῃ συμφοιτητὴς, ὡς Φησι Δαρμάσιος. ὅν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἰκανὸς ἀνῆλθε· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφίᾳσιν ἐπιπαλαιότερος. διὸ καὶ πολλὰ τῆς Πλάτωνος δοξάσασιν οἰκείοις διέφευγε. καὶ ἀγαθὸν μὲν ἀνδρῶν, ἀποχρῆστας ὅμως θυβύλας, τῶ Πρέκλῳ δέδωκε, γραφῆσαι ὡς αὐτὸν ὄλλω παραμασίαν, κατακλίνας, ὡς Φησι ἡ ὄπτι γραφῆ, τῆς δεξιῆς τῆς Πλάτωνος. ἡ δὲ ἐν τῷ ζωῶν ἀπὸ, οἷον ἀληθῆς Φιλόσοφον εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τ' αὐτῷ ἴασιν ἐχρησάμεν Πλατάρχῳ τε τῶ Ἀθηναίων, καὶ τῶ Σύρῳ Δομνῖνῳ. τῆτον μὲν αἰμὴ ἀπὸ τῆς πολλῆς, καὶ τῆτον Φέροντι τῆς νόσῃ τὸ ὄνομα. ἐκείνῳ δὲ ὅσα οἶδα ὅ, ἡ νεροσικόπι. ἡ δὲ ἴασιν ἡ ἐμπίπλασθαι χρεῖαν κρεῖαν. ὁ μὲν δὲ Πλατάρχῳ ὅσα ἰνέχειο τῆς τοιαύτης ὑγείας, καὶ τοῖ ὅσα ἔσῃ αὐτῶ ὡς χρῆμα καὶ τὰ πάσια· ἀλλ' ἀναγὰς ἀπὸ τῆς ὑπὸν, καὶ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἐπὶ τῆς σκίμπος, ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἀσκληπιῶν, (καὶ γὰρ ἐτύχων ἐγκαθιδύσαν τῶ προσδέμῳ τῆς ἰεῖς) Ὡ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰεδαίῳ νοσῶντι ταύτῳ τῷ νόσῳ; ἔ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χρεῖαν κρεῖαν προσέταξας. ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτῆκα ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς

etiam Nervam, ut imperio insidiantem, amovit: & Apollonium Tyaneum, ut Nervæ amicum, comprehensum rotondit, & vincitum in judicium adduxit. Cum vero Philoſophus illi non cederet, deridens ejus acta, verrecundia motus, cum dimisit. Tunc autem ajunt Apollonium illud valde celebre carmen dixisse: *Nequaquam me occides, quia non est in fatiſ, ut a te interficiar.* Atque e vestigio ipsum evanuisse ferunt. Hic & Philoſophos & Mathematicos Roma expulit. Sub hoc & Joannes Evangelista in Patrum relegatur. Idem etiam Davidici generis homines interfici juſſit: multique sub eo Christiani Martyres facti sunt. Sed Nerva Joannem Theologum illa relegatione liberavit. Adrianus vero multis rebus emendatis [atque correctis,] Lazis etiam, seu Colchis, Regem præfecit. Non prudenter tamen Mesopotamiam a Trajano Romanis partam, Persis orantibus concessit, & imperii [Romani] terminum Euphratem constituit. Hic Domitianus cum ob suam crudelitatem & feritatem omnibus odiosissimus esset, a interficitur. Nam ex composito [in ejus

Δομήτιος. Domitius. Nomen proprium.

Δομιτία. Domitia. Nomen proprium.

Δομνῖνος. Domninus Philosophus, natione Syrus, ex Laodicea, vel Larissa, urbe Syria, Syriani discipulus, & Procli condiscipulus, ut ait Damascius. In mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, sed in aliis Philosophiæ partibus longe exercitior. Quamobrem etiam multa Platonica [dogmata] suis sententiis pervertit. Cumque ea corrupisset, sufficientes tamen justasque pœnas Proclo perfolvit, qui scripsit adversus ipsum integrum librum, Platoniorum dogmatum, ut fert inscriptio, purgatorum. Sed ne in ipsa quidem vita fuit adeo exquisitus, ut vere Philosophus dici posset. Nam Æsculapius Atheniensis eandem medicinam præscripsit & Plutarcho Atheniensi, & Domnino Syro, huic quidem sanguinem sæpe expuenti, & hoc morbi nomen ferenti: illi vero, nescio quo morbi genere laboranti. Medicina vero hæc fuit, ut fuillis carnibus replerentur. Plutarchus tamen talem recuperandæ sanitatis rationem non tulit, quamvis ea non esset ipsi legibus patriis interdicta: sed somno excitatus, & ulnis in lectulo diductis, Æsculapii statuam intuens, (in templi enim vestibulo dormiebat) O Domine, inquit: Quid si Judæo, hoc morbo laboranti, [idem remedium] præscripsisses? Neque enim illi imperasses, ut fuillis carnibus se repletet. Hæc cum dixit

1 Τὸ π φασί ἐ τὸ πολυτρυλλήρον ἐπὶ εἶπεν τ' Ἀπολλ.] Confer Philostratum lib. viii. cap. 2. & Cedrenum pag. 245.

2 Παροικίασιν ἀπὸ τῆς] Cum Porto legere malim, παροικίασιν ἀπὸ τῆς, propter præcedens συστάτων.

3 Δομνῖνος, Φιλόσοφος, Σύρος τὸ γ.] Totum hunc articulum

descripsit Suidas ex Damascii Historia Philosophica, ut & stilus & argumentum faciunt.

4 Διεστρέψαι] Sic habet MS. Paris. A. cujus loco in prioribus Edit. legitur ἀνέστρεψαι; quod minus placet.

5 Διασκευαστέμενος.] Vide supra h. v.

τῷ ἐμμελέτατον δὴ πινε 'Φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγρά-
 φαστο θεραπέειαν τῷ πάθῃ. Δομνῶν[⊙] δὲ ἔκ τῃ θέ-
 μιν πειθεῖς τῷ ἰατρῷ, θέμιν τοῖς Σύροις πάθειον, ἔ-
 δὲ ᾧ δαδείγματι τῷ Πλατάρχῳ χρησάμενος, ἔ-
 φαγε τότε καὶ ἡσθιεν αἰετῶν κρεῖαν. λέγει δὲ περὶ
 μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἀγνοῦσθαι, ἔπιπείθεσθαι τὸ
 πάθημα πάντας, ἕως ἀνεπλήθη. τῆτα ἐν ἡδὴ γεγη-
 ρακόπι νεάτερος ἂν εἰτυχεῖν ὁ Ἀσκληπιάδης λέγε-
 ται, ἰδεῖν δὲ ἀνθρώπων ἔχοντά τι φερίτον καὶ ἀτεμ-
 φές, οὗκ ἀξιοῦντα λόγῳ πολλῶ τὸς εἰτυχάνοιαις ἰ-
 διάταξ, ἢ ξένης, ἄλλως τε καὶ τὸς τῶν ἀφάφειρον
 αὐχθῶνας. ἀμέλει καὶ αὐτῶν προσενηχθῶν τραχύ-
 τερον. ἐπεὶ δὲ φερί θρηνητικῶς ὅτι δὴ θεαθήματι[⊙]
 οὐκ ἤξις ὁμολογεῖν φερί αὐτὸν, οἷα δὲ νέ[⊙] ἂν, ἔδὲ
 εἰδιδόναι τι μαλθακῶν, ἀλλὰ διελέγετο τὸν λόγον
 ἔπειθ θεασάμενος, ὡς τὸν Δομνῶν μικρῶ προσέειπε
 αὐτὸν εἰς ὀμιλίαν.

Δόμν[⊙]. ὄνομα κώριον.
 Δόμ[⊙]. οἶκος.
 Δόνακες. κάλαμοι ἀλιευτικοί. ἢ αὐλοί. ἢ θυγαῖα,
 δόναξ.

Δονάτ[⊙]. ὄνομα κώριον.
 Δονεῖται. κλονεῖται. σαλευθείαι. Ἄριστοφάνης
 Πάνυ γάρ τις ἔρωσ με δονεῖ
 Τῶν τῶν ὅσων βοσφύχεν.
 ἀντὶ τῆς κλαί, ἐξεδίδεται.

Δόξα. ὑπόνοια. ὑπόληψις. Δόξα δὲ ὅστιν, ὁ
 ᾧ τῶν πολλῶν ἔπαινον[⊙]. εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι
 τῶν οὐκ εἰδόντων.

Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος[⊙] τῆς ψυ-
 χῆς διυρεῖται εἰς τρεῖς, ἀφροσύνην, δόξαν. ἢ μὲν ἐν δό-
 ξα κατὰ γνῶσιν φερί τὸ κατὰ φύσιν, τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς.
 οἷα δὲ γὰρ ὅτι τὸ λυθικὸν ἀφροσύνην ὄφρα καὶ ὅτι
 πᾶς ἀνθρώπος[⊙] δίπτος. ἐπὶ γὰρ μὲν τῶν ἀφροσύνην
 οἷα δὲ ἀνθὺ λόγῳ τὰ συμπεράσματα. οἷον, ὅτι ἡ ψυ-
 χὴ ἀθάνατος, οἷα δὲ. ἀφροσύνη δὲ, ἔκλειπ. ὡς δὲ δόξα-
 τὴ ὅτι τὸ, περὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κατὰ φύσιν, καὶ
 τῶν ἀφροσύνην τὰ συμπεράσματα. ὅθεν καὶ κα-
 λῶς ἐρεῖζεται τιτὸ δόξαν ὁ Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ,
 ἀφροσύνην λέγων ἀπείληυσι. τῆς γὰρ ἀφροσύνης σπλ-
 λογισμαθῶν, ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, τὸ συμπεράσμα-
 μα μόνον οἷα δὲ ἡ δόξα. ἀφροσύνη δὲ ὅτι τὸ οἷον ὁδὸν
 πινε ἀφροσύνην, μεταβαίνουσαν ἀπὸ φροσύνης εἰς συμ-
 πέρασμα. ἐξ ἧ καὶ τιτὸ κληῖον εἰλωσε.

Δόξα. ἡ Σοφοκλῆς.
 Τί δῆτοι δόξῃς, ἢ τί κληῖον[⊙] καλῶς

1 φθόγγον] Deest verbum τῆς, vel simile quid.
 2 Ἀριστοφάνης] Ecclesiast. pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)
 3 Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος[⊙] τῆς ψυχῆς.] Hæc, & quæ se-
 quuntur, sunt verba Philoponi in Proem. ad Aristot. de Anima,
 A. 1. ut Pearsonius recte observavit.
 4 Δόξα τῆς] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα.
 Sed lectio Suij ita præferenda est.
 5 Συμπεράσματα.] In prioribus Edit. inter voces
 συμπεράσματα & ὅθεν hæc addita leguntur: Καὶ τῶν ἐπὶ ἡ δόξα,
 γνῶσις ἀφροσύνη δὲ ἀφροσύνη ἡ ψυχὴ, ἐκείν οἷα δὲ ἡ δόξα. ἀφροσύνη γὰρ
 Tom. I.

set, Æsculapius statim ex statua sonum sua-
 vissimum edens, alteram curandi morbi ratio-
 nem ipsi præscripsit. Dominus vero, cum nec
 secundum patrias Syrorum leges somnio pa-
 ruisset, nec Plutarchi exemplum sequutus fu-
 isset, tunc suillas carnes comedit, & iis sem-
 per vecebatur. Fertur autem, si forte dicm
 unum intermisisset, nec suillas carnes come-
 disset, ille morbus ipsum omnino invalisse,
 donec iis impleretur. Hunc igitur jam ætate
 provecum Aselepiades adolescens convenif-
 se fertur, & vidisse hominem illum habere
 quiddam eximium & constans; qui cum idio-
 tis aut peregrinis non multum colloqui vel-
 let, præcipue vero cum illis, qui se cæteris
 præstare gloriarentur. Quinetiam se ab ipso
 dicebat tractatum asperius, quum de nescio
 quo arithmetico theoremate contenderet cum
 ipso, & ut adolescens, ipsi nullo modo cedere
 vellet: at ipsius rationem adeo audacter re-
 dargueret, ut Dominus ipsum ad colloquium
 admittere noluerit. Port.

Δόμν[⊙]. Domnus. Nomen proprium.
 Δόμ[⊙]. Domus. Ædes.
 Δόνακες. Calami piscatorii. Vel, tibiæ. Re-
 ctus casus est, δόναξ.

Δονάτ[⊙]. Donatus. Nomen proprium.
 Δονεῖται. Turbatur. Agitatur. Quasiatur.
 Et δονεῖ, movet, lacescit. Aristophanes: *Pla-
 ne enim me amor quidam circinnorum tuorum
 movet.*

Δόξα. Opinio. Gloria. Gloria autem est
 laus, quæ a populo tribuitur. Si vero a po-
 pulo, manifestum est, eam ab illis tribui, qui
 sunt imperiti.

Δόξα. Pars illa animæ, qua ratiocinamur
 & intelligimus, dividitur in mentem, intel-
 lectum, & opinionem. Ac opinio quidem
 versatur circa universalia sensilia. Novit e-
 nim album facillime a visu discerni: & om-
 nem hominem esse bipedem. Adhæc, rerum
 intellectuum conclusiones absque ratione no-
 vit: veluti, animam esse immortalem. Cur
 vero [sit immortalis,] non novit. Quam-
 obrem sub opinionem cadunt tam univerfa
 sensilia, quam conclusiones intellectuum.
 Unde Plato in *Sophista* opinionem recte de-
 finit, intellectus conclusionem. Postquam e-
 nim intellectus ratiocinando collegit, ani-
 mam esse immortalem, opinio solum tantum
 conclusionem novit. Intellectus autem ve-
 lut iter quoddam conficit, a propositione ad
 conclusionem transiens: unde etiam appella-
 tionem traxit.

Δόξα. Gloria. Sophocles: *Quid igitur glo-
 ria, aut vana fama, quæ in ore hominum ver-*

ἔργον ἐπὶ τῆς. Sed verba ista, quæ nec Philoponus agnoscit, &
 manifestam τωτολογίαν continent, tanquam supervacanea hic in-
 ducenda putavi.
 6 Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. ubi Philosophi verba hæc
 sunt: Οὐκ ἔστιν ἐπίσθε λόγῳ εὐλογῆς ἢ κ' ἀλόγῳ, τίτῃσιν εἰ' ἐφάνη ἀφρο-
 σύνην μὲν αὐτῶν αὐτῶν ἰσχυρῶς ἀφροσύνην δόξα δὲ, ἀφροσύνη ἀπεί-
 λευτοῦς: φάνησιν δὲ, ὁ λόγῳ, συμμιξῆς αὐτῶν καὶ τῶν δόξῃς ἀνά-
 κη δὴ κ' τῶν τῶν λέγειν ἐπιπείθεσθαι ὄντων, ψόσθ' ἢ π' αὐτῶν ἔτι αὐτῶν
 εἶναι.
 7 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 280. ut Portus monuit.
 Iiii Μάττω

Μάτιν φάσιν ἀφέλημα γίνεσθαι
 Εἰ τὰς Ἀγίνας Φασὶ θεοσεβείας
 Εἶνα, μόνας δὲ τὴν κακίαν ζέον
 Σέξαι σίας τε, καὶ μόνας δέχειν ἔχθρ'
 Καί μοι γὰρ πῶ ταυτ' ἔστι;

Δόξα. ἔπαινος.

Δόξα Θεῷ. ὡς ἐπὶ τῷ Ἀποστόλῳ τὸ διμικροκρὺν καὶ προσωπικόν. ταύτην ποιησέν προσεκρίσαν εἰδώλους, ἐν ἡμετέροις ἀνθρώπων καὶ πελειῶν καὶ τῶν λαπῶν.

Δόξαν. δέξασαι. βεβαβλυμδρον. Δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὴν μὲν ἔτερον αὐτοῦ μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προχάρας πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, δεῖσται. Καὶ αὐτῶς Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ἐναντίας κατὰ φρονείσται. Σοφοκλῆς.

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταυτ' ἔστιν ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. αἶν, σοὶ μὲν ταυτὰ ἐν δόξῃ κατὰ λαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάζειον. δόξα. ὑποκειριστικῶς.

Δοξάζου. ὑπονοῆσαι· εἰκάσαι. Ἰσοκράτης.

Δοξάζου ἐπὶ κόρα, τὸ δ' ἐτήτυμον ἔκ' ἔχω εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς.

— Δόξα μοι παρεστάτη

Ναὶς ἰκέσθαι δαμόνων, τὰ δ' ἐν χερσῶν

Στέφην λαβέσθαι.

Τὸν ἀσθενῶν δὲ δεῖ δοξάζου. τρεῖσι, ψύδα μὴ συγκαταπέθεσται.

Δοξασίας. δόξης. ὑπολήψως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν γ'. Προσέτα δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκροήσασαι, ἐκέπ' δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀπριανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τῆς ἀρχῆς ὑπὸ δοξοκοπίας ἡγήθη, ἠπειρήθη Ἀννίβα συμπλακῆσαι. Λέγει δὲ καὶ δημοκοπία, καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτης αἰεθῆσαι, ἐν δόξης πολεμικῶς Λεύκιον ἐν δὲ δημοκοπίας, Τερένιον.

Δοξολογῶ σε. ἰμῶς σε.

Δοξολογέμενον.

Δορά. τὸ δέρμα. καὶ δορὰ ὄνων. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Καλυσανέμας ἐπεκλήθη, ἀπὸ τὸ ἀνέμω πολλῷ ἐπιθερόντι τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσας αὐτὸν, δορὰς ὄνων ἀξίφεντα τῇ πύλῃ.

Δόρατα. λογαρέα.

Δοράτιον. μικρὸν δόρυ.

Δορά. τῶν δόρατων.

Δοριάλωτον. ἀιχμάλωτον.

fatur, prodest? Si enim Athenas dicunt esse religiosissimas, & solas afflictum hospitem servare, eique opem ferre posse: ubinam haec mihi sunt?

Δόξα. Gloria. Laus.

Δόξα Θεῷ. Sic apud Apostolum vocatur vis illa Dei, qua omnia creavit; itemque ejus providentia. Hanc [gentiles] sub hominum, volucrum, aliarumque rerum specie falsis Diis attribuerunt.

Δόξαν. [Pro δόξαντος.] Cum visum fuisset. Cum placuisset. Cum decretum fuisset. Cum autem Aegyptiis placuisset, ut alter quidem illic maneret, alter vero ad vicinas urbes profectus statueret, quibus conditionibus pax facienda esset. Et iterum: Existimans se ab adversariis contemni. Sophocles: Tibi quidem haec opinari licet: meum vero est, accuratius ea intelligere. Vel, tu quidem ea opinaris, ego vero certo scio.

Δοξάζειον. Diminutive. Parva gloria.

Δοξάζου. Opinari. Susplicari. Conjicere. Aristophanes: Conjicere quidem licet, puellae: non autem certi quid affirmare possum. Et Sophocles: Faciendum mihi putavi, ut templa Deorum adirem, has corollas manibus teneas. † Virum probum non oportet opinari. Id est, mendacio non assentiri.

Δοξατίας. Opinionis. Suspicionis. Conjecturae. Dion Histor. Rom. lib. LIII. Addam etiam meam hac de re opinionem.

Δόξης. Opinionis. Illi vero, qui cum Fabio erant, ingenti clamore sublato, non amplius opinionis sed belli opera faciebant.

Δοξοκοπία. Vana jaectantia. Affectatio gloriae. Popularis aurae captatio. Flaminius vero, qui populi favore Consulatum adeptus erat, cum Annibale manus conferere quamprimum cupiebat. Pro δοξοκοπία autem dicitur etiam δημοκοπία. Consules autem eligunt: Lucium, ut rei bellicae peritum; & Terentium, ut qui apud populum gratiosus esset.

Δοξολογῶ σε. Celebro te. Laudo te.

Δοξολογέμενον. Laudatus. Celebratus.

Δορά. Pellis. Et δορὰ ὄνων, pellis asinorum. Empedocles vocatus est Καλυσανέμας: quod, cum vehemens ventus in Agrigentum irruisset, urbe pellibus asinorum circumdata, cum propulsaasset.

Δόρατα. Hastae.

Δοράτιον. Parva hasta.

Δορά. Hasta. Pro δόρατι.

Δοριάλωτον. Bello captum.

1 Ημερῶν τῶν Ἀποστόλων. Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. 1.

2 Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ἐναντίας. κατὰ φρονεῖν. Fragmentum hoc legitur p. 11. h. o. III. cap. LXXXII.

3 Ἰσοκράτης. Par. pag. 632. sed ubi pro σὺν ἔχω εἰπεῖν, hodie legitur ἀχρημάτως.

4 Σοφοκλῆς. Par. Tyrann. ut Portus monuit.

5 Τὸν ἀσθενῶν δὲ δεῖ δοξάζου. τρεῖσι. ψύδα μὴ συγκαταπέθεσται. Haec sunt verba Laertii Zepote Lib. VII. Segm. 121. ut Pearsonius etiam observaverat.

6 Ὑπάτης αἰεθῆσαι, ἐν δόξης πολεμικῶς. Idem fragmentum legitur etiam supra v. Δημοκοπία.

7 Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Καλυστῶν. Vide Laertium Empedocle, segm. LX. & nostrum supra v. Ἄπριος.

ΔορύκλιηⓄ. ¹ αὐτὸ τὸ δόρυ ἔνδοξον.
 ΔορέκτιηⓄ πλῆτⓄ. ὁ ἄπο πολέμου.
 ΔόριλλⓄ. ² τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐφ' ὕβρει τῆς
 παραφθορῆς Δορέλλης.
 ΔορέπιⓄ. ³ χεῖρον Θρακικόν.
 Δορκαλίδες. ὄργανόν ὅστις κολαπτικόν ἢ ἢ μάστιγας
 αἰ ἄπο ἱμάντων δορκαλῶν.
 Δορκάς. καὶ παροιμία.
 Μὴ παρὲς λέοντα δορκάς ἀφωμεν μάχης.
 ἐπὶ τῆ τιμῇ ἰσχυρὸν ἀνίσταται.
 Δόρκων. ὄνομα τόπων. καὶ ὁ ἔλαφⓄ.
 ΔοροδόκⓄ. ⁴ τὸ ἐξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰ-
 κίας τὸν ὄροφον.
 Δορός. δόρατιⓄ.
 Ἴσως ⁶ τοι, καὶ βλεπέσθαι μὴ πύθην,
 Θανόντ' ἀν οἰμώξιαν ἐν λείῃα δορός.
 Τέκμησά Φησι, γυνὴ ΑἰαήⓄ αὐτὴ ἈγαμέμνονⓄ.

Δορπήσας. δευτήσας.
 Δόρπεια. ἡ πρώτη ἡμέρα, ἡ τῆς Ἀπαθρίων. ἡ
 δ' ἐξῆς, Ἀνάρρησις. Κρηεῶπις δὲ, ἡ τρίτη. καὶ πλα-
 τύτερον ἐν τῷ Ἀπαθρίῃ.

ΔόρπειⓄ. δείπνη ὥρα.
 ΔόρπⓄ. ὁ δείπνⓄ. καὶ δορπερή. ὁ αὐτός. δόρ-
 πⓄ ἐν τῷ ἑσπερινῷ δείπνῳ ὡς τὸ δόρυ παύειν. καὶ
 ἐν τῷ ΔείπνⓄ.

Δόρυ. τὸ ἀκόντιον. Καὶ δορύκτιον ὄλεον ἐδέξατο.

Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῆ ἅμα ὡς κα-
 λήϊον καὶ ἀπειλόντων. Οἱ δὲ καλεωθέντες εἰς Δελ-
 φὸς ὑπὸ Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες λησημόν
 Ἀνδρὶ Γεφυραῖῳ φίλⓄ οἶκⓄ ἀκολοθεῖντες βεσιν,
 ἕως ἀν εἰ ἐκείνοι κοπιᾶσων, ὡς ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἐχρη-
 σεν, ὅπως ἐκεῖ κατὰ μείνωσι, πολεμικῶν Ἀθηναίων
 ὑπὸ Εὐμόλπε, ὑπὸ τῷ Γάναρχῳ καλεωμένοι
 ἄδελφον, δότις μὲν τῆς ἀσπληγῆς κηρύκειον, κα-
 θοπλίσιαι δὲ κατόπιν τῆς νέας.

Δορυάλειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον. τόπος.
 Δορυμέδαν. ὄνομα κύριον.
 ΔορυμήτορⓄ. τῆ ὀπτημῶς πολεμῆνⓄ.
 ΔορυξενⓄ. ⁹ ὁ ἐκ τῆς πολεμῶν φίλⓄ, ὡς ¹⁰ Γλαυ-

ΔορύκλιηⓄ. Hasta clarus. Bello inclutus.
 ΔορέκτιηⓄ πλῆτⓄ. Divitiæ bello partæ.
 ΔόριλλⓄ. Pudendum muliebri, [sic voca-
 tum,] in contumeliam Dorilli Tragici.
 ΔορέπιⓄ. Doriscus. Oppidum Thraciæ.
 Δορκαλίδες. Instrumentum quoddam, quo
 fontes torquentur. Vel flagella, ex caprearum
 loris confecta.
 Δορκάς. Caprea. Dama. Et proverbium:
 Ne caprea cum leone pugnam incam. Dicitur
 de iis, qui viribus sunt impares.
 Δόρκων. Nomen loci. Item cervus.
 ΔοροδόκⓄ. Lignum, quod tectum domus
 sustinet.
 Δορός. Pro δόρατιⓄ. Hastæ. [Sophocles:]
 Fortasse, quamvis viventem non amaverint,
 mortuum deplorabunt, urgente belli necessitate.
 Tecmessa Ajacis uxor de Agamemnone hæc
 dicit.

Δορπήσας. Qui cenavit. Qui cenam sumpsit.
 Δόρπεια. Dorpia. Primus Apaturiorum dies.
 Secundus autem appellabatur Anarrhysis; &
 tertius Cureotis. De hac re fusius agitur v.
 Ἀπαθρία.

ΔόρπειⓄ. Cœna hora.
 ΔόρπⓄ. Cœna. Et δορπερή. Idem. Δόρπος
 igitur vocatur vespertina cœna: quod tunc
 hasta quiescat. Vide in v. ΔείπνⓄ.

Δόρυ. Hasta. Jaculum. Et opes bello par-
 tas accepit.

Δόρυ κηρύκειον. Hasta & caduceum. Prover-
 bium de iis, qui precibus minas jungunt. Ge-
 phyræi ab Atheniensibus Delphos missi,
 accepto Oraculo: Viro Gephyraeo domus ami-
 ca: cum boves sequerentur, ut illic manerent,
 ubi illi defatigati fuissent, prout oraculum
 ipsis præceperat; Eumolpo Atheniensis op-
 pugnanter, Tanagram ita dictam profecti sunt,
 & duci quidem caduceum dederunt, juven-
 tutem vero pone sequentem armarunt.

Δορυάλειον, & Δορύλαιον. Nomen loci.
 Δορυμέδαν. Dorymedon. Nomen proprium.
 ΔορυμήτορⓄ. Artis bellicæ periti.
 ΔορυξενⓄ. Qui ex hoste factus est amicus:

1 ΔορύκλιηⓄ] Scribendum esse δορικλυτῆς vel cæcus videat.
 2 ΔορέκτιηⓄ] Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 237. ἔριβιτ
 δορέκτιη. At Hesy chius, δόρεκτιη. In hoc trivio quæ via se-
 quenda sit, difficile dictu est.
 3 ΔορέπιⓄ. χεῖρον Θρακ.] Vide Harpocrationem h. v. & He-
 rodotum lib. vii. pag. 406.
 4 ΔοροδόκⓄ] Vide omnino Valesium ad Harpocrationem v.
 Σφωπτήρ.
 5 Τὸ ἐξύλον] Hæc duæ voces desunt in prioribus Edit. at exstant
 in 2 MSS. Paris.
 6 Ἴσως τοι, καὶ βλ.] Hæc sunt verba Sophoclis Ajace pag. 56.
 ut Portus monuit.
 7 Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῆ ἅμα παρακ.] Locus hic Sui-
 dae emendandus & suppleendus est ex Eustathio ad Iliad. Γ. pag.
 408. qui eadem plane ex Pausanias Lexico recitat. Verba Eusta-
 thii hæc sunt: Θαπρία μὲν δόρυ, θαπρία δὲ κηρύκειον ἐπιχρῆται. ὁ δὲ πα-
 ροιμία ἔστι. ὡς φησι Πανσανίας, ἐπὶ τῆ ἅμα παρακαλόντων καὶ ἀπει-
 λόντων. οἱ δεκατρίητες γὰρ φησὶν, εἰς Δελφὸς ἵα Ἀθηναίων Γεφυραῖοι,
 λαβόντες λησημόν.
 Ἀνδρὶ Γεφυραῖῳ οἶκⓄ φίλⓄ, οἶκⓄ ἄριστος
 εἶπα βεσὶν ἀσπληγῆς, ἕως ἐκείνοι κοπιᾶσων, οἱ δὲ δολοὶ ὡς ὁ Θεὸς
 αὐτοῖς ἐχρησεν, ὅπως ἐκεῖ κατὰ μείνωσι πολεμικῶν Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλ-
 πε, ἐπὶ Γάναρχῳ ἄδελφον, δότις μὲν τῆς ἀσπληγῆς κηρύκειον, ὡς ἐπὶ

πρὸς θεῶν καὶ εἰρήνη, καθοπλίσιαι δὲ κατόπιν τῆς νέας. ὅθεν παροιμία
 ἐξήπτην, ἐπὶ τῆ ὅμοια (lege ἀνόμοια) πρὸ ποιόντων λέγασαι δόρυ καὶ
 κηρύκειον. Qui hæc legit, vix dubitabit, quin & Suidas sua ex
 eodem Pausanias Lexico descripserit. Cæterum, non solum Eu-
 stathius loco citato, sed etiam Zenobius & Hesy chius proverbium
 hoc cum copula efferunt, δόρυ καὶ κηρύκειον: quod magis placet.
 8 Οἱ δὲ κατόπιν] Sic habent omnes Edit. sed mendose: cu-
 jus loco Portus legendum putabat, εἰ δὲ κατὰ χεῖρας. At Eustathius
 loco laudato habet οἱ δεκατρίητες, i.e. decimati: quæ lectio an ve-
 ritati historice congruat, propter silentium veterum scriptorum af-
 firmare non habeo.
 9 ΔορυξενⓄ. ὁ ἐκ τῆς πολ.] Sophocles Electra pag. 82.
 Μέγιστος αὐτοῖς τυχάνει δορυξεναν.
 Scholiasta ad illum locum: Δορυξεναν. φίλον. κυρίως δὲ δορυξεναν
 καλεῖται, εἰ ἐν πολέμῳ γυροῦντο φίλοι, ὡς ΓλαυκⓄ & Διομήδης.
 Huc Suidas respexisse videtur. Pausanias apud Eustath. ad Il. Γ.
 pag. 405. ΔορυξενⓄ, ὁ ἐκ πολεμῶν φίλⓄ. καὶ ὁ πρὸς θεῶν ἐπι-
 λύπων, εἰ ζωρηθεῖν πνεύς. Hæc ad verum respondent iis, quæ Sui-
 das hic habet. Vide etiam infra v. ἸσοξενⓄ.
 10 Ὡς ΓλαυκⓄ καὶ Διομήδης] Hæc verba in prioribus Edit. male
 collocata sunt post ζωρηθεῖν πνεύς: quæ nos loco suo recte restitu-
 isse non solum ex sensu patet, sed etiam ex Scholiasta Sophoclis,
 cujus verba paulo ante adduximus.

κ⊕ καὶ Διομήδης. ὁ παρῶν ἀελύτων, εἰ ζω-
ρηθῆεν πινε. ¹ Δορυξένος ἐκάλετο καὶ τὰς ὀπωσθὶ ἐπι-
ξενωθέντας. ² Ἄνδρὸς τοιοῦτ', ὅτε παρῶν μὲν ἢ δευ-
ξεν⊕ κοινὴ παρ' ἡμῶν αἰὲν ἔστι. ἢ ἐπιτακῶς νῦν
ἀντὶ τῆ, ἢ καὶ πλεμίοις Φίλη.

spiritibus communi, sedes deneganda non est.

Δορυξό⊕. ³ Ἀεπιφάνης

Κεῖ τις δορυξό⊕, ἢ κάπηλ⊕ ἀσπίδαν,

⁴ Ἦν ἐμπολῶν βέλιον, ἐπιθυμῆ μάχῶν,

Ληφθεῖς ὑπὸ ληστῶν ἐδίδοι κελιάς μίνας.

Δορυσόντων μόχθων. τῆσι, τῆ χτ' πόλεμον
μόχθων. ἐξ ἑ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. αἰμαλικῆ. πμὴν ὠξειποιῖ.

Δορυφόροι. Φύλακες. ὑπηρεταὶ βασιλέως. ὀπλο-
φόροι. ὑπασπισταί.

Δορύχιοι, καὶ δορύκιοι. ἐπὶ δὲ πῶα πιν. πινόμενον
γ' ὑπάρχει τῆ βασιλείῳ. ἐπὶ δὲ χτ' τὴν ὀσμὴν καὶ
τὴν γῆσιν γάλακτι ὠξυπλήσιον. ὅθεν δυσδιάκρι-
τον τῆ πίνοντι, ἀφ' τὸ εἶναι γάλακτι ὠξυπλήσιον.
Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ ἔπω κεκλήσθαι ἀφ'
τὸ δόρακι ἴσον εἶναι χτ' τ' ἀναίρεσιν.

Δός. δότε.

Καὶ δός, πᾶς ὁ βί⊕ λάβε δ' ἔδ' ἐπὶ νηυσὶν
ἀκῆσαι.

Δοσίθε⊕. ⁵ ὄνομα χύριον.

Δόσις. ⁶ ἰδίως λέγεται ὠξυ τῶν ῥήτορον συμβό-
λαιον γεφύριον, ὅταν πιν τὰ αὐτῆ διδῶ ἀφ' τῶν
δεχθέντων.

Δοσοληψία.

Δότε μοι λεκάνην. ἐπὶ τῆ ὀργισμένων καὶ ὠξο-
ποιωμένων ὑπὸ χολῆς ἐμειν.

Δότερα. δότης. δότης. δώπος δέ.

Δαλεία. ⁷ χτ' πρῶς τῶπος. τῆ χτ' ἡμιουργίαν.
καθὰ Φησιν Ὅτι τὰ ⁸ σύμπαντα δῆλα σά. τῶξυ
τῆς πίστεως ὡς εἰρημία, ⁹ Ἐλευθερωθέντες δὲ ὑπὸ τῆς
ἀμαρτίας, ἐδωλόθητε τῆ δικαιοσύνη. τῆσι, ὑπὸ τῆ
πολιτείας χτ' τὸ εἰρημίων ¹⁰ Μαυῆος ὁ θεράπων μου.

Δάλειον ἡμαρ.

Δαλίχ⊕. νῆσ⊕.

¹ Δορυξένος ἐκάλετο καὶ τὰς ὀπωσθὶ ἐπιξενωθέντας.] Hæc descripta sunt ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 192. ut Portus bene monuit.

² Ἄνδρὸς τοιοῦτ', ὅτε μ' ἔστ.] Supple & distingue ex Sophocle:

Τίς δὴτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμύθιας ἐκπάλαι

Τοιοῦτ', ὅτε παρῶν μὲν ἢ δευξεν⊕

Κοινή τ' ἀφ' ἡμῶν αἰὲν ἔστι.

Sed verbum secundum sensum gratia ita reflexerim:

Τοιοῦτ', ὅτε παρῶν μὲν ἢ δευξενίοις. Hanclectionem in versione secutus sum. Et deinde, pro κοινή τ' ἀφ' ἡμῶν, ex Suida referendum est, κοινή παρ' ἡμῶν.

³ Ἀεπιφάνης] Pace pag. 449. (653. Ed. Bas. P.)

⁴ Ἦν ἐμπολῶν] Scribe, ἢ ἐμπολῶν, ut legitur apud Aristophanem.

⁵ Δορυσόντων μόχθων] Sunt verba Sophoclis Ajaxe pag. 66. ut Portus observavit.

⁶ Δορύχιοι, καὶ δορύκιοι. ἐπὶ δὲ πῶα πιν.] Hæc & quæ sequuntur, ἀτυμολογεῖ etiam leguntur apud Etymologum: sed defunt in MSS. Parisi.

ut Glaucus & Diomedes. Item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. Δορυξένος etiam vocabant, qui quomodocunque hospitio ab aliquo excepti fuissent. [Sophocles:] Quis viri istius benevolentiam rejiciat, cui in terra nostra, omnibus hostibus amica est.

Δορυξό⊕. Hastarum faber. Aristophanes: Et si quis hastarum faber, aut clypeorum institor bellum cupit, ut merces suas melius vendat, a latronibus captus solum hordeum edat.

Δορυσόντων μόχθων. Laborum, qui in bello sustinentur. Δορυσόντων enim hic eundem sensum habet quem πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. Accusativo jungitur. [Satellitio stipat.] Honorem conciliat.

Δορυφόροι. Custodes. Regis ministri. Armigeri. Satellites.

Δορύχιοι, & δορύκιοι. Herba quædam, quæ, si bibatur, letalis est. Eadem odore & sapore lacti similis est. Unde difficulter a bibente discerni potest, quod lacti similis sit. Demophon vero eam inde dictam esse putat, quod hastæ instar occidat.

Δός. δότε. Da, date. Et, da, tota est vita. Accipe vero, ne in navibus quidem audias.

Δοσίθε⊕. Dositheus. Nomen proprium.

Δόσις. Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulæ testamenti, in quibus quis, quæ sua sunt, alteri dat, interveniente magistratu.

Δοσοληψία. Donorum acceptio.

Δότε μοι λεκάνην. Date mihi pelvim. De iis dicitur, qui irascuntur, & præ ira se vomere simulant.

Δότερα, δότης, & δότης, [per o scribuntur.] Δώπων vero, per ω.

Δαλεία. Servitus. Triplici sensu dicitur. Primo quatenus Deo, ut creatori, subjecti fumus; secundum illud: *Omnia tibi serviunt*. Deinde est etiam servitus respectu fidei, secundum illud: *Liberati a peccato servi justitiæ facti estis*. Tertia servitus est civilis & politica; secundum illud: *Moses servus meus*.

Δάλειον ἡμαρ. Servitus.

Δαλίχ⊕. Dulichius, insula.

⁷ Καὶ δός, πᾶς ὁ β.] Scaliger in Collectione Proverbiorum metricorum versum hunc ita edidit:

Δός, δότης, πᾶς ὁ βί⊕. λάβε δ' ἔδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκῆσαι.

⁸ Δοσίθε⊕.] De eo vide apud Photium Cod. ccxxx. pag. 884.

⁹ Δόσις, ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum & Valesium.

¹⁰ Δότε μοι λεκάνην.] Sunt verba Aristophanis *Nubibus* pag. 176. (106. Ed. Bas. P.)

¹¹ Δαλεία. κατὰ πρῶς τῶπος. τῆ κατὰ πῶα δημ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Chrysostomi Homil. 1. in Epist. ad Roman. pag. 5. His apprime consona sunt, quæ habet Theophylactus ad cap. 1. Epist. ad Rom. v. 1. Πολλοὶ δαλείας τῶπος: ὁ δὲ τῆ δεικνύμενος, κατὰ τὸν πῶα δῆλα σά. ὁ δὲ τῆ πίστεως, κατὰ τὸν εἰρημίων, ὅτι ὑποκρίσασθε εἰς τὸν παρεδόθητε τῶπον διδωχῆς. ὁ δὲ τῆ πολιτείας, κατὰ τὸν καὶ Μωυῆος θεράπων Θεῶ.

¹² Τὰ σύμπαντα δῆλα σά.] Psal. cxviii. 91.

¹³ Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆ ἀμαρτίας.] Rom. vi. 18.

¹⁴ Μαυῆος ὁ θεράπων μου.] Deuterou. xxxiv. 5.

Δελιχοδείρων. μακροραχίλων.

Δελοκρατία. ΓάϊϞ Ρωμαίων βασιλεὺς δελοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηρηεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ π᾿ ἀν εἰδοῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. τὰ λοιπὰ ἐν τῷ ΓάϊϞ.

ΔῆλϞ. δὴλῆλις τις ἄν. δὴ γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία.

ΔῆλϞ ἄν κόμῳ ἔχῃς. ἐπὶ τῷ ᾧ ἀλόγως περιηόντων παρίσον ἐλυθέρων τὸ κομᾶν. λέγει δὲ καὶ δελότερϞ ἢ σύγκρισιν.

Δελοσύνη. Ὁι δὲ Φωκέες ἀειμύκλειον τῆ δελοσύνη. ἀντὶ τῆ, ἐδυσφόρη.

Δῆλων πόλις. παροιμία. ἐν Λιβύῃ. ἘφορϞ ἐ. καὶ ἑτέρα ἰεροδῆλων ἐν ἣ εἰς ἐλεύθερός ὄσιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ δελόπολις, ὡς Σωσιπράτης ἐν τῇ ἁ τῷ Κρητικῶν. ἔστι δὲ τις καὶ ἐν Θράκῃ Πονηρόπολις, ἢ Φίλιππων Φασι σιμοικίσα, τὴ ἐπὶ πενηεῖα ἀβαλλομένους αὐτόθι σιμαγαρήνα, σικοφάνια, ψυδομάστρα, καὶ τὴ σιμηρόεις, καὶ τὴ ἄλλης ποιητές, ὡς διχαλίς. ὡς ΘεόπομπϞ ἐν τῇ α γ' τῶ Φιλιππων Φησι.

Δῆλοι πάντες μὲν φύσῃ Θεοῦ ἀσφύσῃ δὲ, οἱ τῶ τῷ δεσποτίαν ἀσπασίως αἰετῶν. καὶ δῆλοι οἱ φαῦλοι τῶ ἁ κακῶν. οἱ δὲ σπυδαῖοι ἐλεύθεροι. εἶνα δὲ καὶ ἄλλῳ δελείαν, τῷ ἐν ἑσπτάξει. καὶ τρίτῳ ἐν κλήσῃ καὶ ἑσπτάξει. ἢ ἀντιθέτω ἡ δεσποτία, φαύλη ὄσα καὶ αὐτή. ἢ μόνον δὲ ἐλυθέρους εἶνα τὴ σπυδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἢ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθῳ. ἢ πρὸς τῷ μόνον ἀν τὴ σφῆς συσείη.

Δύπησεν. ἔπεσεν, ὡς φόρον ἐνὰ ἀπέελεσε.

Δῆπον. φόρον. καὶ δῆπϞ, θανάτក μὲν φόρον.

Δύπων. ὄνομα κύριον.

ΔεράπειϞ ἵππϞ. καὶ δεράπεϞ.

ΔῆρειϞ. ὁ ξύλινϞ ἵππϞ τῷ Ἑλλήνων. ἢ Ἀριστοφάνης. Μέγατក ὅσον ὁ δῆρειϞ, ἑσπ τῆ πλάτης ἀν περιλασάτω. τὸ δὲ μῆκϞ ἐκαστοτέρων.

Δερινεές. ὅσον δόρατក βολή. ὅσον δόρυ ἀρπείων. ἢ μῆκϞ δόρατក.

Δελιχοδείρων. Longa colla habentium.

Δελοκρατία. *Cajus Romanorum Imperator servis lege lata eam potestatem & licentiam concessit, ut dominos accusare eis liceret, si quod crimen ab iis admissum esse scirent. Cetera quare in v. ΓάϊϞ*

ΔῆλϞ. Servus. Quasi dicas δὴλῆλις. Δὴ enim arumnam & infelicitatem significat.

ΔῆλϞ ἄν κόμ. *Servus cum sis, comam habes?* Dicitur de iis, qui indecore aliquid faciunt. Ingenuorum enim est comam alere. Dicitur etiam δελότερϞ in comparativo.

Δελοσύνη. Servitus. *Phocenses vero servitutem iniquo animo ferebant.*

Δῆλων πόλις. Servorum urbs. Proverbium. Erat autem in Africa sita, ut auctor est Ephorus libro v. Et altera, sacrorum servorum urbs, in qua unus erat ingenuus. Erat & in Creta Dulopolis, ut ait Sofocrates libro primo rerum Creticarum. Erat & alia quaedam Poneropolis (i. e. urbs improborum) in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, conductis eo hominibus, qui flagitiis infames erant; veluti calumniatoribus, falsis testibus, caufidicis, & aliis hujus generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. xiii.

Δῆλοι. Servi. Omnes quidem natura fervi sunt Dei: at animi voluntate illi, qui imperio ejus se libenter subjiunt. Et mali sunt vitiorum fervi: boni vero, liberi. [Dicunt autem Stoici,] esse & aliam servitutem, quæ in subjectione consistat: itemque tertiam, qua mancipia dominis subjecta sint: cui dominatio, quæ & ipsa mala est, opponitur. Non solum autem viros bonos ajunt esse liberos, sed & Reges. Regnum enim est imperium nemini obnoxium, quod in solos tantum sapientes cadat.

Δύπησεν. Cum fonitu cecidit.

Δῆπεν. Strepitum. Et δῆπϞ, mors ejus, qui cum strepitu cadit.

Δύπων. Dupon. Nomen proprium.

ΔεράπειϞ, & δεράτεος ἵππος. Ligneus equus.

ΔῆρειϞ. Ligneus equus Græcorum. Aristophanes: *Duo currus in muri dorso propter ejus latitudinem facile se prætereant; etiamsi eum trahant equi, ligneo Græcorum equo magnitudine pares. Longitudo vero ejus est centum orgyiarum.*

Δερινεές. Quousque hasta jactus pertingit. Quantum hasta extendi potest. Vel, hastæ longitudo.

1 ΔῆλϞ ἄν κόμῳ ἔχῃς] Aristophanes *Avibus* pag. 584. (404. Ed. Baf. P.)

2 Οἱ δὲ Φωκέες ἀειμύκλειον τῆ δελο. Hæc sunt verba Herodoti lib. i. pag. 42. sed ubi pro ἀειμύκλειον legitur ἀειμύκλιον.

3 Δῆλων πόλις] Conier Stephanum Byzantinum h. v. & Vaticanam Proverbiorum Append. Centur. 111. Adag. xciv. & ibi Schottum.

4 Κακῶν] Lego κακῶν, id est, vitiorum.

5 Εἶνα δὲ καὶ ἄλλῳ δελείαν, τῷ ἐν ἑσπ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. vii. segm. cxxi. cxxii. ut Pearsonius etiam observaverat.

6 Ἡ δὲ βασιλεία] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male ὁ γὰρ βασιλεύς.

7 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 595. (412. Ed. Baf. P.) unde locus hic ita ampliandus & distinguendus est:

Ἔσθ' ἑσπείων μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς
καὶ Θεοκλής ἐναντῶν δὲ ἀρματι,
Ἴππων ὑπέστην μέγας, ὅσον ὁ ΔῆρειϞ,
Ἰππὸ δὲ πλάτης ἀν περιλασάτω. Ἡράκλειος.
τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, ἢ γὰρ ἐμύκλειον αὐτ' ἐστὶ,
Ἐκαστοτέρων.

Sensus est clarus. Scholiasta ad illud, ὅσον ὁ ΔῆρειϞ: Οὐ πῶτεν κρινῶς λέγειν αὐτῶν εἰδὼς ἢ χαλκῶς τῶ ἐν Ἀκροπόλει. εἰσέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει δῆρειϞ ἵππος, ἰσχυρῶν ἔχων ΧαιρέδημϞ Εὐαγγέλιον ἐν Κοίλης ἀνέστηκε. δύναν δὲ ὁ ἐν Ἰδίῳ λαμβάνει. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκῶς ἵππος ἀνέκειτο, κατὰ μίμησιν Ἐπικράτου. Conteretiam Hesychium v. Κελὸς ἀσπείρωτος, & Meursium *Cecrop.* pag. 26.

8 Δερινεές] Scribe δερίνεις. Vide Homerum *Il. K. v. 357.* & ibi interpretes.

πάσης ἄς ἀφ' πολλῆ χροῖα γίνεσθαι τῆς ἡχῆς † περιόδον. 1 Ἀριστοτέλης δὲ ἄς πλάσμα διελέγγων, δύο 2 φησὶ φύλας εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τῷ ἐτέρῳ λέβητι, ἐπὶ θατέρῳ δὲ, παῖδα κρατῆρα μάστιγα, ἧς τὴν ἰμάτιαν χαλκῆν ὄντως σεομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι περιστρέφειν. τὸν δὲ τυπόμενον ἡχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρον Ἀύλητιδί. † Πρὸς Δήμωνα. Εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δωδοναῖον. ὁ Ζεὺς. παρῶν ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσσωρωτιδῆ ἐπιμᾶτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσσωρωτιδί Πελασγία, ἐν ἣ ἴσαλο δρυς, ἐν ἣ μαλίσθον ἰὺ γυμνακῶν θεωρητιδῶν. καὶ εἰσιόντων τῶν μαλίσθων, ἐκπεῖτο δεῖσθαι ἢ δρυς ἡχῆσα. αἱ δὲ ἐφ' ἐγγυθῆ, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεὺς. καὶ ἀνδρείας ἴσαλο ἐν ὑφεί ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβητος ἴσαλο καὶ ἔπαιον ὁ ἀνδρείας τὸν λέβητα ἐξ ἧ ἡχῆς πρὸ ἐνυμνῶν ἀπέλειπτο. αἱ δὲ τ' δαμόνων Φαναὶ ἀναρτῆροί εἰσι.

Δωήκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα. 4 ὁ οἶκος. καὶ δωμάτιον, οἰκημόριον.

Δωναϊκῆ. ἀφ' ἑσθῆς, ἢ διδομένη πρὸς τῷ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα Θεῶν πείθη, καὶ αἰδοῦντος βασιλῆας. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἰόνται τὸν τίχον. εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνον ἐν τρίτῃ πολιίᾳ.

Δῶρα καὶ δωρεὰ ἀφ' ἀφ' ἑσθῆς. Δωρεὰ μὲν γὰρ, αἱ σιτίσις, καὶ αἱ θεωρητικαί, καὶ αἱ ἀτέλειαι, καὶ τὸ ἱεραῖον, καὶ ὅσα ἄλλα λαμβάνει ἄνθρωπος. Δῶρα δὲ, χρυσός, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἐξ μισθῶν πλῆθον. Σὺ τῷ δῶρα ἐν δωρεᾷ, καὶ πλεονασμῷ τῷ ε, δωρεά. ἢ ἕσθῆς. Δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωρεῶν διδομένα. Δωρεὰ δὲ, ἐπὶ τιμῆ.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενον χεῖμασι μεγάλοις. ἀντὶ τῆ δωροδοκίας.

Δωρητόν. τὸ ἄς δῶρον διδομένον. ἢ τετραγώνια.

"Ὅσ' παρ' ἡμῖν ὁ Φθόνος Φυλάσσει".

Εἰ τῷσδε ἡ χεῖμας ἐνεχῆ, ἰὺ ἐμοὶ πόλις

Δωρητόν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχέρισε,

Ταύτης Κρέων ὁ πῆτος, οὐχ ἡ χεῖμα Φίλ,

Λάτρεα μ' ὑπελθὼν ἐμβαλεῖν ἰμείρει".

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

adeo ut uno pulsato, reliqui omnes ordine resonarent, diu durante soni illius circuitu. Aristoteles vero ut figmentum hoc explodens, duas dicit esse columnas, in quarum altera lebes sit, & in altera puer, flagellum tenens, arcis loris instructum, quæ a vento agitata impingant in lebetem; qui pulsatus sonum edat. Proverbio hoc usus est Menander in *Tibicina*. † Adversus Demonem. Si multi fuissent [lebetes,] proverbium hoc non esseretur numero singulari.

Δωδοναῖον. Dodonæus. Sic appellabatur Jupiter, qui Dodonæ, quæ erat urbs Theoprotiæ, colebatur.

Δωδώνη. Dodona. Urbs Pelasgia in Theoprotia, in qua quercus erat, & oraculum mulierum fatidicarum. Intransitibus igitur illis, qui oraculum consulturi erant, quercus movebatur, & sonum edebat: quod cum fieret, fœminæ fatidicæ hoc vel illud Jovem dicere ajebant. Ibidem etiam statua in loco altiore stabat, virgam tenens; cui proximus erat lebes. Hic igitur a statua percussus sonum quendam harmonicum edebat. Dæmonum enim voces sunt inarticulatæ.

Δωήκ. Doeg. Nomen proprium. Syrus.

Δῶμα. Domus. Et δωμάτιον. Cubiculum.

Δωνατικῆ. Donativum. Sive, dona, quæ militibus ab Imperatore dabantur.

Δῶρα Θεῶν πείθη. *Dona & Deos fleclunt & venerandos Reges*. Hic versus, quem nonnulli Hesiodi esse dicunt, legitur etiam apud Platonem lib. 111. *de Republica*.

Δῶρα & δωρεὰ differunt. Δωρεὰ enim dicuntur ex. gr. victus, qui publice alicui præbetur; prima sedes; immunitates; sacerdotia, & quivis alii honores. Δῶρα vero, aurum, argentum, equi, mancipia, & quæcunque ad opes & divitias pertinent. Α δῶρα igitur fit δωρεᾷ, & inferto per pleonasmum ε, δωρεά. Vel ita. Δῶρα dicuntur dona, quæ corrumpendi alicujus gratia dantur. Δωρεὰ vero, quicquid honoris causa alicui tribuitur.

Δωρεά. Quod ita datur, ut non reddatur. Est autem δόσις genus, sub quo δωρεὰ tanquam species continetur.

Δωρήκ. Dorec. Nomen proprium.

Δωρησάμενον χε. Magnis muneribus donatus.

Δωρητόν. Donatum. Gratis datum. Sophocles: [*O opes & regnum,*] *quantæ invidia obnoxia estis! Siquidem hujus regni causa, quod mihi civitas ultro, nec petenti dedit, Creon, fidus ille a longo jam tempore amicus, clam me circumventum urbe expellere cupit.*

Δωρητός. Qui dona accipit.

1 Ἀριστοτέλης] Stephanus Byzantius hanc æris Dodonæi descriptionem non Aristoteli, sed Aristidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Eustathius tamen ad Olym. 3. pag. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidæ lectionem confirmat.

2 Δύο φησὶ φύλας εἶναι— τὸν δὲ τυπόμενον ἡχεῖν] Hæc αὐτολεξεί etiam leguntur apud Eustathium loco laudato.

3 Οὐκ ἂν ἐνικῶς] Sic MSS. Paris. At priores Edit. male, οὐκ ἂν ἐνικῶς.

4 Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ δωμάτιον.] Ammonius: Δῶμα ἢ δωμάτιον ἀφ' ἑσθῆς. Δῶμα μὲν γὰρ κρινῶς τὸ ἀνεκδύμενον τὸ δωμάτιον δὲ, ἡ δόξα.

5 Πλάτωνον.] Malim Πλάτωνι, vel πρὸς Πλάτωνα. Locus autem Platonis, ad quem Suidas respexit, exstat lib. 111. *de Republ.* p. 435.

6 "Ὅσος παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φυλάσσει." Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip.* *Tragœ.* pag. 163. ut Portus observavit.

Δωριάζω. ὡραζομένησσι. Δωρικὸν γάρ ἐστὶ τὸ ὡραφαίνω τὸ σῶμα, ἀφ' ἃ τὸ μηδὲ ζῶνας ἔχον τὸ πολὺ δὲ ῥιτῶνας Φρυγῶν ἐν Σπάρτῃ δὲ καὶ τὰς κόρας γυμνάς φαίνεσθαι.

Δάριος αὐλῆσις. μουσική ἄσφρ καὶ Λύδιος, καὶ Φρύγιος. Ἦ τὴν δὲ προφῶν ἐκλεχθῆσθαι μέλιον πινὰ καὶ ἀφροπῶν, ὅτε κακουργῶσαν ἀφ' ἧς πείαν, ὅτε ἀφ' ἧς πλεῖτον βλακούςζωα, ἀλλὰ μέλιον καὶ μουσικῶν, τὸν Δάριον τρέπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἠγεοσμένῳ. Καὶ παρομῖα: Ἄπὸ Δωριεὶ ἐπὶ Φρύγιον. Ὅφ' φανῆμαί ερογγύλων λογάεια, αὐτὰς δὲ τὰς θῆσας τῆς νημέτων εἰς μέσον πῆγερν, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς ἀφ' ἧς λέξεως εἰς ὅπεροφῶν μετάρμύσασμι, ἀπὸ Δωριεὶ Φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

Δάριος. ὄνομα κῆρον. καὶ, Δάριος οἰκονομία. Τὴν τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτης, καὶ τὸ βάρος, οἷοι εἰ Δάριος οἰκονομία. καὶ Δάριον μέλιος.

Δωρίς, Δωρίδος. ὡ Δωρί.

Δωρίσκος. ὄνομα τέπης.

Δωριτί. ὅ τῆσι, δωροδοκίσι. Ἄρειτοφάνης: Τὴν Δωριτί μόνῳ ἀρμονίαν ἀρμόττασθαι θαμὰ τὴν λύραν· ἀλλῶν δ' ὅσα ἐφέλω λαβεῖν.

Δωρίχα. ὄνομα κῆρον. καὶ ζήτη ἐν τῇ Ῥωδάπιδος ἀνάθημα.

Δωρογραφή. ὅταν τις αἰτίαν ἔχει τῇ πολλοδωροφῶν δῶρα λαβεῖν, τὸ ἐγκλημα τὸ κατ' αὐτῆ διχῆ ἐλέγχο, δωροδοκίαι τε, καὶ δῶρον γραφή.

Δωροδρακίον. ὅ μόνον δῶρα δίδόναι καὶ ἀναπείθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. Ὁ Δωροδοκῆσαντ' ἐν Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μῶς ἔξ.

Δωροδοκῆσαι. αἰτιατικῆ. δῶρα λαβῶν.

Δωροδίακος. δῶρα δεχόμενος.

Δῶρον. ἢ παλαιότη. καὶ Ὅμηρος. Ἐκκυδενκάδωρα πεφύκα.

Δῶρον δόκισον. τὴν δωροδοκίαν. Θεουδίδης.

1 Δωριάζω. ὡραζομένησσι. Δωρικὸν γάρ ἐστὶ τὸ ὡραφ. Hæc, & quæ sequuntur, ἀπὸ τῆς ἐπιτομῆς leguntur apud Eustathium ad Il. 3. pag. 975. qui ea ex Pausanix Lexico se excerptisse testatur. Confer etiam Hesychium h. v.

2 Τὴν δὲ προφῶν ἐκλεχθῆσθαι — ἠγεοσμένῳ Hæc verba esse Damasci non solum patet ex ipso Suida v. ἄφροπῶν, sed etiam ex Phlego, apud quem inter excerpta ex illo scriptore pag. 1037. citantur hic ipse locus legitur, ut Pearsonius recte observavit.

3 Ὅφ' φανῆμαί ερογγύλων λογάεια, αὐτὰς δὲ τὰς θῆσας. Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Epistol. Calicut. ut bene monuit Paulus Leopard. Emendat. lib. v. cap. xxiii. quem de hoc loco vide.

4 Τὴν τε ἀκακίαν ἐ τ' αὐχμὸν ὁ Πολέμων. Fragmentum hoc legitur apud Laertium I. lib. vii. c. 19.

5 Δάριος οἰκονομία. Forte legendum est Δάριος ἀρμονία: quæ oïm conjecturæ fuit Christiani, teste Menagio ad modo indicatum locum Laertii.

Δωριάζω. Partem corporis nudare. Dorienfium enim mos erat, partem aliquam corporis nudam conspiciendam præbere, quod nec zonis uterentur, & tunicas plerumque gestarent; Sparta vero puella etiam nudæ conspicerentur.

Δάριος αὐλῆσις. Dorius cantus. Est modus quidam musicus: ut & Lydius & Phrygius. *Cibo usus est mediocri & minime delicato, neque propter paupertatem noxio, neque ob divitiarum [et luxum] animum enervante, sed medio, & musico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus esset.* Et proverbium: *A [modo] Dorio ad Phrygium.* [Synesius:] *Non videbor verba torquere & rotundare: sed nudas sensuum animi enuntiationes in medium profectam. Liceat modo linguæ tonum a disputatione ad rei propositæ considerationem convertere; a Dorio, ut ajunt, ad Phrygium.*

Δάριος. Dorius. Nomen proprium. Et Δάριος οἰκονομία, modus Dorius. *Polemo Xenocratis innocentiam, & externi cultus neglectum, & gravitatem, vita & moribus exprimebat, adeo ut modo musico, qui Dorius dicebatur, similis esse videretur.* Et Δάριον μέλιος, carmen Dorium.

Δωρίς. Doris. Doridis [Vocativus,] Dori.

Δωρίσκος. Doriscus. Nomen loci.

Δωριτί. Dorice. Apud Aristophanem [sensu jocosio dicitur] pro δωροδοκίσι, i. e. more ejus, qui donis corrumpitur. *Doricæ tantum harmoniæ eum semper accommodare lyram: aliam vero nolle discere.*

Δωρίχα. Doricha. Nomen proprium. *Quære in Ῥωδάπιδος ἀνάθημα.*

Δωρογραφή. Cum quis eorum, qui Rempubl. administrabant, munerum acceptorum accusabatur, actio, quæ contra ipsum instituebatur, duplici nomine appellabatur, & δωροδοκία, & δῶρον γραφή.

Δωροδοκίον. Non solum dona dare, iisque aliquid corrumpere significat: sed etiam dona accipere. [Aristophanes: *Ostendam,] te a Mitylenæis corruptum esse, minis plus quam quinquaginta ab iis acceptis.*

Δωροδοκῆσαι. Accusativo jungitur. Qui dona accepit.

Δωροδίακος. Qui dona accipit.

Δῶρον. Palmus. Homerus: [*Cujus ex capite cornua] sedecim palmorum enata erant.*

Δῶρον δόκισον. Acceptationem munerum, quibus quis corrumpitur. Thucydides.

6 Δωριάζω. ὡραζομένησσι Hæc non sunt accipienda sensu Grammatico, sed Comico. Aristophanes enim, ex quo hæc sumpta sunt, jocosè captat ex affinitate vocum Δωριτί & δωροδοκίσι; tacite persfringens Clonem, tanquam hominem venalis fidei, & qui muneribus se consumi sineret. Ad ipsam Comicum.

7 Ἄρειτοφάνης Equit. pag. 336. (243. Ed. Bas. P.) sed ubi vox ἀρμονίαν deest, quam Suidas sensus supplendi gratia addidit. Quomodo autem hic versus distinguendi sint, apud ipsum Comicum vide.

8 Δωρογραφή Ex Harpocrate: sed apud quem duabus vocibus legitur δῶρον γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum esse, literarum series indicat.

9 Δωροδοκῆσαντ' ἐν Μιτυλή. Hæc sunt verba Aristoph. Equit. pag. 338. sed apud quem pro μῶς ἔξ legitur μῶς πταροκίοντα; uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Sic ergo totum hunc versum leges.

Δωροδοκῆσαντ' ἐν Μιτυλήνης πταρὶν ἢ μῶς πταροκίοντα. 10 Ὅμηρος Il. Δ. v. 109.

Δῶρον, ὃ διδοῖ τις, ἐπαίνῃ.

Δωροζενία. ὅταν τις γραφῇ ξενίας, καὶ δῶρα δούς ἐκφύγη τῷ συκοφαντίαν, δωροζενία λέγεται.

Δῶρ. ὁ δὲ τῆς Ἀραβίας ὄν φησι Δαμάσκου εἰς τὸ Φιλόσοφον Ἰσραήλ, δεινότατον εἶναι ζητητῶν ἀληθείας. τῶν ἰσίδωρος ὁ Φιλόσοφος ἠθάνετο μὲν τὸ δέχθαι ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεισιν ἐνδεδεδυμένον, ἄτε ἐν παιδῶν ἐν αὐταῖς τρεφόμενον, πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ ἄρα τὸ ἀήθαιον τῆς Πλάτωνος μεγαλοσχεπίης ὑπερήμους ἐδιδάμενον ἀναπνεύσαι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τὸ νοημάταν. ἔτω τε ἔχοντα κατὰ μαθὼν, ἀνεκαλέσατο χυβερχὺν, καὶ ἀνπέτασεν αὐτῷ τῷ ψυχῶν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας ἄτε σπασιδασόμῃον τῷ τὰ μικρὰ συλλογῆ ζορδύλου ἀκρίβειαν δευπατηκίω, εἰς τῷ ἄρα Προμηθεῶς πρὸς ἅμα Φανοτάτω πρὸς κατὰ πεμψύσαν ἄρα λευκίω, αὐτοψίαν κατὰ τῶν τε ἔσαν νῦν καὶ Φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε, καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοκίση τὰς τῶ βίβη Φιλοσόφου ἐλπίδας.

Δωρεῖται. δολικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Δωρεῖμαί σε ζήτημασιν.

Δῶς. ἡ δόσις. ἡ δωρεά.

Δῶς ἄρα τῆ, ἄρα τῆ δὲ κακῇ, θανάτοιον δότησα. καὶ Αἰλιανὸς ἐν Ποικίλῃ Ἰστορίᾳ περὶ τῆ Ῥωμαίων γυμνασίων. Αἱ δὲ ἀμύμονα πρὸς Πύρρον τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἰδεῖν μὲν αὐταῖς ἀρέσκειν, καὶ ἄξια εἶναι τῶ πέμψαντι Πύρρον ἀνόσιον δὲ αὐταῖς εἶναι φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. καὶ Δωσία.

Δωσιδίκης. ἐκδότος τῆ δίκῃ. Περὶ δὲ τῆ τεθνεώτων δωσιδίκης παράδοσις τὸς ἰδικηκότας.

Δωσιπύγος.

Μισῶ τῷ ἀρελῆ, μισῶ τὸ σῶζονα λίαν. ἐπὶ τῆς σπύνης καὶ δωσιπύγος.

Δῶσαν. ὄνομα κύριον.

Δωτίνη. ἡ δωρεά.

Δῶταρ. ὄνομα κύριον. καὶ βῶταρ.

Δωτὺς, ὁ δωτῦς. τῆς τροφῆς.

Δρα. ποιῆ. ἡ ποιεῖ.

Δρα. ἀντὶ τῶ πράττει. πρῶτα κληκῶς. Ἄριστοφάνης Ὀρνισί. Σὺ δ' αὐτὸς ἦδη τ' ἄλλα δρα.

Δράγματα. ἀπαρχαί. Ἡρώναξ πρῶτα δράγματα.

Δῶρον, ὃ δίδ. Donum, quod quis dat, boni consule.

Δωροζενία. Quum quis peregrinitatis accusatus iudices muneribus corrumpit, & sic iudicium evadit, [accusatur criminis, quod] δωροζενία vocatur.

Δῶρ. Dorus, Arabs: quem Damascius in Historia Philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus Philosophus initio quidem sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, ut qui a puero iis in-nutritus fuisset, & aetate jam provectiorem, propter morum simplicitatem, non posse ad illas Platonis magnificæ scientiæ sublimes & illustres sententias evolare. Hoc igitur e-jus ingenio perspecto, paulatim hominem in-de revocavit, & animum ipsius explicatum in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut rejecta illa Peripatetica subtilitate, res minu-tas colligente, se conferret ad illam, quæ per Prometheum quendam una cum ignis splen-dore [coelitus ad homines] demissa est, Dia-lecticam, quæ est mentis & prudentiæ purif-ssima inspectio; & in ea philosophicæ vitæ spes collocaret. Port.

Δωρεῖται. Dativo jungitur. [Dono tibi.] Item accusativo. Dono te pecunia.

Δῶς. Donatio. Donum. [Hesiodus:] Donatio est bona; rapina vero mala & letifera. Et Aelianus in Varia Historia de matronis Romanis dicit: Quæ dona a Pyrrho accipientes, dixerunt, fas quidem sibi esse illa aspicere, nec Pyrrho, qui miserat, indigna videri: nefas autem sibi esse eadem gestare.

Δωσιάδης. Dosiades. Nomen proprium. Et Dofias.

Δωσιδίκης. Qui ad pœnam traduntur. Quod ad mortuos attinet; delicti auctores ad pœnam tradat.

Δωσιπύγος. Quæ facile copiam sui facit. [In Epigrammate:] Odi nimis simplicem, odi pudicam nimis. Hæc dicuntur de puella simplici & nimis facili.

Δῶσαν. Dofon. Nomen proprium.

Δωτίνη. Donum.

Δῶταρ. Dotor. Nomen proprium. [Scribitur per ω, ut] βῶταρ.

Δωτὺς. Cibus. Alimentum.

Δρα. Facit. Vel, præbet.

Δρα. Fac. Est imperativus. Aristophanes Avibus: Tu vero fac cætera.

Δράγματα. Primitiæ. [In Epigrammate:]

1 Δῶρον, ὃ διδοῖ τις, ἐπ.] Metri gratia scribe, Δῶρον δὲ ὃ διδοῖ τις &c. De hoc autem proverbio, præter Zenotium, vide etiam Paul. Leopard. Emend. lib. II. cap. XIV.

2 Καὶ δῶρα δὲς ἐκφύγη τῷ συκοφ.] Hæc repetuntur infra v. Παρὰ τῆς: sed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίας, quæ lectio & hic reponenda est.

3 Δῶρ.] Hujus Dori mentionem facit Photius ex Damascio pag. 1053.

4 Διὰ τῷ ἀήθαιον] Sic recte habent 2 MSS. Paris. At in prioribus Edit. legitur ἐν ἡθαιον quod a sensu hujus loci omnino alienum est. Porius locum hunc infeliciter vertit; cujus interpretationem peritus Lector facile emendabit.

5 Δῶς ἀρα τῆ, ἄρα τῆ.] Est notissimus versus Hesiodi c. 1. Ἐργ. 6. Hm.

6 Περὶ δὲ τῆ πρῶτων δωσιδ.] Hæc sunt verba Polybii lib. IV. cap. IV.

7 Μισῶ τῷ ἀρελῆ.] Versus hic legitur Anthol. lib. VII. pag. 631. (486. Ed. Henr. Steph. P.)

8 Δωτὺς, δωτῦς.] Scribendum est ἐδῆ τῶς, idque suo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἐδῆ τῶς, extrito α. δὲ τῶς vel δωτῶς, legebatur: quod dum ille tenere & ἀσπουδίστως in Collectanea sua retulit, stuporem suum prodit, & dignus est, qui pastoritica fistula a Grammaticorum corona excipiat.

9 Ἀριστοφάνης Ὀρνισί] Pag. 596. (413. Ed. Bas. P.)

10 Ἡρώναξ πρῶτα δράματα.] Porius recte monuit, locum K k k k μετα

μαζα Φυταλιῆς, τρισῶν ὀνοπέδων τρισὺς ἰσάσιλο
τῆσδε κάδους.

Δραχμῆ χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντῃ τὸ θεωρη-
τικὸν ἐγγράφον δραχμῆ. ἐπεὶ δὲ ἐπέχει χάλαζα τότε
ὑπὲρ τῆ ἀίεσθ, δραχμῆ αὐτῆ χαλαζῶν ἐπέσκω-
πιε.

Δραχμῆουλθ. Σοφοκλῆς Τυμπαυταῖς. ἐπεὶ ἡ
Ἄφρουα δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δραχμῆα, τοῖς
Κέρροπθ θυγατρῶσι. ὅτι συυαυλίζοιμαιτ' τὸ εἶκος
Κέρροπι ὅτι διδυαῖ. ὅτι συυαυλίζεταμ μία τῆσ ὅν
τῆ ἀκροπέλθ δράκοντι, παρσημεθῆσσα τῆ Θειθ.

pis, qui biformis est. Una [filiarum Cecropis] contubernalis est draco in Arce, &
toto die Dea praesto est.

Δρακοντίδης. εἰς τῆσ τεράκοντα.

Δράκων, Ἄφρουαῖθ νομισθῆτις. ὅτθ εἰς Αἴ-
γυια ἐπὶ νομοθεσίους θῆρ' ἀμύμωνθ ἐν τῶ θεάτρῳ, ἔ-
πιρῆφάνταν αὐτῶ ἐπὶ τῶ κεφαλῶ πετάσας πλείο-
νας, καὶ χιτῶνας, καὶ ἱμάτια, ἀπεπνήη, καὶ ἐν αὐτῶ
ἐτάθη τῶ θεάτρῳ. γερουσι δὲ τοῖς θενοῖς χθ τῆσ ἐπὶ
σοφῆς, ἢ μάλλον καὶ παρσηβῆτεςθ. τῆσ ἔν λθ' Ὀλυμ-
πιάδι τῆσ νέμης ἔθετο τοῖς Ἀφρουαῖοις, γηραδὸς ὄν.
ἔγραψεν ὑποθήκας εἰς ἔπι τριχίλια.

Δράκων Στρατονικῆς, γραμματικός. Τεχνικά.
Ὀρθογραφία. Περί τ' χθ συζυγίαν ὀνομάτων. Πε-
εὶ ἀπανουμιῶν. Περί μέτρων. Περί σατύρων. Περί
τ' Πινδαρε μελῶν. Περί τ' Σαπφῶς μέτρων. Περί
τῆσ Ἀλκαίς μελῶν.

Δράκων, ἡίδος Ἰπποκράτης, τῶ ἀρισθῆμῃ ἰατρῶ,
ὑπὸ Θεσσαλῶ πατρίθ δι' Ἰπποκράτης ἔ πάλιν γέ-
ρονθ Δράκων, ἰατρῆς καὶ αὐτὸς, ὅς Ῥοξάνην ἰατρευ-
σε, σιουικῆσαν Ἀλεξάνδρῳ τῶ Μακεδόνι.

Δράκων, τὸ θηρίον, διπλῆν ἔχθ τῶ γλῶσσαν.
καὶ ὁ ῥήταρ ὁμοίως. Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἀλάθ, εἰς
τῶ κεφαλῶ παιδάμωνθ ὑπὸ τῆσ θηρίωνθ. Δράκων ἐν τῶ
Ἰάβ ὁ Διάβολθ λέγεται. ἰο Ψελλίῳ τρυπήσθς τὸ
χεῖλθ αὐτῆ.

Δράμα. ποίημα. περῶγμα. ὡς καὶ δράσαι, περῶ-
ξω. λέγειθ δράμα καὶ τὸ ὑπὸ τῆσ θεάτρικῶν μι-
μικῶς γινόμενον ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβυβλίσειλο
ὑπὸ τῆσ δράμαθ πλανῆσαι τὸν ἡπατικῶτα. τθ-
hunc ex Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iii. sic supplendum &
distingueundam esse:

Γλῶσσῶταίς Σπύροσι θ ἀμιτοφυῶσι Βάκχῳ
Ἡρόνθ σφῶτις θράκωνθ Φυλακῆς,
Τρισῶν ὀνοπέδων τρισὺς ἰσάσιλο τῆσδε
Ἐμσθῆσας ὄνε σφωτοχῶπιό κάδους.

Vide etiam infra v. Κάδους.
1 Δραχμῆ χαλαζῶσα. Pearsonius ad locum hunc sequentia notave-
rit. Non habuit hoc Suidas ex Hesychio, qui ordinem alphabetice
scriptas; neque ex aliquo, ut opinor, Lexico, sed Scholiasta: apud
quem postquam scribatur δραχμῆ, per γ. Sane Suidam δραχμῆ
per γ, consulto hic inseruisse, series literarum arguit. Sed temere
eum corrupti codicis fidem secutum esse Pearsonius recte monuit.
2 Τὸ θεωρητικὸν ἐγγράφον.] Totus hic locus ex Zenobio sic e-
men hinc est: Τὸ θεωρητικὸν ἐγγράφον δραχμῆ. ἐπεὶ δὲ ἔπειθ χάλαζα
ὑπὲρ τῆ ἀίεσθ, χαλαζῶν αὐτῆ ἐπέσκωπιε. De pecunia autem
vel drachma thetica Suidas plura habet infra v. Θεωρητικά.
3 Δραχμῆουλθ. Σοφοκλῆς Τυμπα.] Hec ἀποκρίσει etiam leguntur
apud Ety mologum. Confer Meursium Cecropia cap. xx.
4 Τῶ Θειθ. Serice τῶ Θειθ, ut habet Etymologus. Intelligit e-

Heronax vitis primitias, pro numero trium
vinearum, tres hosce dedicavit cados.

Δραχμῆ χαλαζῶσα. Drachma grandinans.
Sub Diophanto statutum fuit, ut drachma
ludorum spectandorum causa persolveretur.
Cum autem tunc grando e caelo forte ceci-
disset, eam per jocum drachmam grandinan-
tem vocarunt.

Δραχμῆουλθ. Penes quem draco vel ser-
pens habitat. [Epithetum Cecropis, quo u-
sus est] Sophocles Tympanistis. Putatur
enim Minerva Cecropis filiabus draconem
contubernalem addidisse. Et merito [ser-
pentes] contubernales esse dicuntur Cecro-
pis, qui biformis est. Una [filiarum Cecropis] contubernalis est draco in Arce, &
toto die Dea praesto est.

Δρακοντίδης. Dracontides. Unus e xxx. Ty-
rannis.

Δράκων. Dracon, Atheniensium Legislator.
Hic cum Aeginæ in theatro propter leges la-
tas lætis acclamationibus celebraretur, plu-
ribus petasis, & tunicis, & palliis in ejus ca-
put injectis, suffocatus est, & in ipso theatro
sepultus. Vixit autē iisdem temporibus quibus
septem Sapientes; aut potius fuit illis antiqui-
or. Cum senex jam esset, Olymp. xxxix. leges
Atheniensibus tulit. Vitæ degendæ præcepta
scripsit versusum circiter tribus millibus. Port.

Δράκων. Dracon Stratonicensis, Grammati-
cus. [Scripsit] de Arte Grammatica: Or-
thographiam: De conjugatis Nominibus: De
Pronominibus: De Versibus: De Satyris:
De Pindari carminibus: De Sapphonis versibus:
De Alcæi carminibus.

Δράκων. Dracon, nepos Hippocratis, me-
dici illius celeberrimi, filius Thessali, pater
Hippocratis: cujus filius rursus fuit Dracon,
& ipse medicus, qui Rhoxanen Alexandri
Macedonis conjugem curavit.

Δράκων. Draco, sive serpens, linguam ha-
bet bifurcam: ut & orator. Ajunt draconem
captum, si caput ejus percutias, mori. A-
pud Jobum Diabolus dicitur Draco. An tor-
que labrum ipsius perforabis.

Δράμα. Fabula. Poema. Res. Et δράσαι,
facere. Præcipue vero δράμα dicitur fabula,
quam histriones in scena agunt. Ille vero
commento lepidiore fallere statuit eum, qui ip-
sum deceperat. Eunapius: Et tanquam fa-
nim Suidas Minervam Poliadem.

5 Δραμογράφος.] De hoc vide Enarratorem Comici ad Γεσπας p. 44 r.
6 Δράκων, Ἀθηναῖθ, νομαθ.—ἀπιπῆρη.] Hæc ad verbum
etiam leguntur apud Hesychium Milenium v. Δράκων.

7 Ἐπιρῆφάνταν αὐτῶ ἐπὶ τῶ κεφ.] Vide quæ de hoc more ob-
servavimus supra ad v. Ἀκροπέρα.

8 Τῶς νόμους.] Magis proprie Suidas dixisset θεσμούς. Sic enim
Draconis leges Græci appellabant: ut Solonis, νόμους. Alianus
Var. Hist. viii. x. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χεῖρῶσι τοῖς (νόμοις)
Δράκωντος. Καλλῆντο δὲ ἔπειθ ΘΕΣΜΟΙ. Etymologus v. Θεσμοθῆθ]:
Θεσμοθῆθ εἶνευ τ' Δρακόνθς νόμοις δὲ τ' Σόλωνθ. Plura de hoc ar-
gumento vide apud Meursium in Solone, & Menagium ad Laert.
lib. i. Signat. lxxi.

9 Δράκων. τὸ θηρίον. διπλῆν ἔχθ τῶ γλῶ.] Artemidorus lib. iv.
cap. ix x. vii. cxi. Γυνήθεθεν, ὅτι γαστῆρ ἔχουσι, δράκοντα γλῶσσῶτα
καὶ ἔξ αὐτῶ θρονάωνθ. ὅθ θ αἰεσθς θ δεινυμῶθ ἐγγεστα διπῆν ἡθ
ἔχθ τῶ γλῶσσῶν ὁ δράκων. Ἐσασθ καὶ ὁ ῥήταρ. Hæc Suidas respexit, ut
Pearsonius recte observavit.

10 Ψελλίῳ τρυπήσθς τῶ χθ.] Hæc sunt verba τ' lxx interpretum,
Job. cap. xl.

τέτι, πρᾶξι. Εὐνάπιϑ. Καὶ τῆτο ἄσασθ δρᾶ-
μαλὲ μεγάλῳ καὶ τραχῆϊ τὸ κτ' Μισσώνιον ἐπεισόδιον
σοῦ ἐλατήν ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Δραματηγίτας. 2 συνίς.

Δραϑ καὶ Σάϑ πλάμοι, ἀειλαμβάνοντες ἧ
δευτέρῃαν 3 Παιονίαν, εἰς τὸν 4 ποταμὸν Ἴφρον κατὰ-
Φέρονται.

Δραπέύσας. Φυγῶν.

Δραπέτης. ὁ σπουδᾶν τῆς δουλείας. ὁ τὸ δρᾶν
πελεύων, ὁ ἔστι Φύγων. δραπέτης, τὸ δρα μακρόν.

Δραπέτης κληϑ. ὁ μὲ πανουργίας γινόμενϑ.
τῆτο δὲ ἰσθρίαια ἀεὶ Κρεσφόντη καὶ τῆ Ἀριστοδήμου
παίδων ἔπι πανουργῶν ὁ Κρεσφόντης βᾶλον ὑγρᾶν εἰς
τῆ ὑδρίαν ἐπέβαλε, κληρωμένων ἀεὶ Μεσσήνης. Σο-
φοκλῆς. Ὁὐ δραπέτιω τὸν κληρον εἰς μέσον καθεῖς
ἀλλ' ἔς θύλοφον κυνῆς ἔμελλε πρᾶτϑ ἄλλα κερφίῳ.
καὶ δραπέτιδι, θηλυκᾶς, παρὰ Κρατῖνα.

Δραπετίνδα. εἶδϑ παιδιᾶς.

Δράπαν. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιῶσας. ἢ δραῶσα.

Δρασίεις. δρᾶν ἡσθῶ. Ὡ ζεῦ, τί δρασίεις πο-
θᾶν τὸν λαόν. Ἄριστοφάνης. καὶ δρασίοντες, ἔπι-
θυμῆνες πρᾶξᾶν π.

Δρασμὸς. ἡ Φυγή.

Δραῶσον. Ἄριστοφάνης Ὀρεισῶν

Ἄλλ' οἷδ' ὁ δρᾶσον; τῶ σιέλιθ θένε ἧ πέτραν.
Ἄττικᾶς.

Δραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μὲ τῶ δραση-
εἰς αὐτᾶ ἐτέτακτο, καὶ τῶ ἀνδράδες. ἔπιεικῆς γῶ
ὄν, καὶ ἀσθῆς γ' ἐπὶ ἀπερῶγων, ὅμως εἰς ἀγῶνα
πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ ἀνάγκης, ἔδειξεν ἐλείπειο
τῆς ἀεὶ ταῦτα κλινομένην.

Δραστήριϑ. ὁ ἀειεργϑ.

Δραστήριος. παρακλινοτάτοις.

Δραχαρνῆ. ὁ δρῶν Ἀχαρνῆ. ἀναίοθητε. 10 ἔπι-
μαθῆντο γῶ οἱ Ἀχαρνῆς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Πο-
τάμιοι δὲ, ὡς ῥαδίως δεχομένοι τῆς παρεγγράφης.
Θυμαϊτάδα, καὶ Προσπάλλει, ὡς δικαστικοί.

Δραχμή. ἔστι ἐν τῶ Τάλαντῳ. αἶ ρ δραχμᾶ

1 Καὶ τῆτο ἄσασθ δρ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐ-
πιστόδιον.
2 Συνίς] Scribe συνίς: ut Portus etiam ex Hesychio reponen-
dum esse monuit.
3 Παιονίαν] Cum Dravus & Savus sint fluvii Hungariae, olim
dictae Pannoniae; forsitan erunt, qui putabunt, mendum in hunc
locum irreplisse, & pro Παιονίαν scribendum esse Παιονίαν: quod
tamen fecus est. Solent enim Graeci scriptores Pannoniam pas-
sim vocare Παιονίαν: quod multis exemplis demonstrare facile mi-
hi foret, si quoenquam ea de re dubitare exillimarem. Fateor ta-
men consuetudinem illam primum ortam fuisse ex errore illorum,
qui Pannoniam cum Pannonia confundebant, ut discimus ex hoc loco
Dionisii lib. xliix. Τῶν δὲ Ἑλλῶνων πρὸς τ' ἀληθῆς ἀγνώσκουσας, Παιονίας
σφᾶς (Παιονίης nemp) ἀσθῶσι, δραχμῆς μὲν τῆς ἑσθῶσι μῶς
ὄφθῆς. ἔπιεικῆς καὶ ἀλλ' ἐπὶ τῆ Ῥοιόπη ἀσθῶς αὐτῆ τῆ Μακεδονίᾳ
τῆ ἰνὸν μῆρσι τῆ Ἰλιάσσης. ὕφ' ἑσθῶς ἔ ἐγὼ ἐκείνης ἢ Παιονίας, τέττας δὲ
Παιονίης, ἄσασθ πῶ καὶ αὐτοὶ ἰαυτῶς. καὶ Ῥαιμάιοι σφᾶς κληῶσα, ἀσθ-
σθῶσι. Locus est notatu dignus: ex quo patet, jam ante Dio-
nisii tempora, eam quam Latini Pannoniam vocant, a Graecis non-
nullis scriptoribus Παιονίαν appellatam fuisse.
4 Ποταμῶν] Sic recte habent 2 MSS. Paris. At in prioribus E-
ditt. male legitur ποτῆ: quod mendum ex scripturae compendioso
natum est. Solent enim vox ποταμῶς in libris MSS. brevitate saepe sic

bulam aliquam ingentem & tristem non minore
hoc episodio Musoniano Deus interpolavit.

Δραματηγίτας. Qui aliquid machinatus est.

Δράϑ καὶ Σάϑ. Dravus & Savus fluvii,
Pannoniam secundam utrinque alluentes, in
fluvium Istrum se exonerant.

Δραπέύσας. Qui aufugit.

Δραπέτης. Qui ex servitute aufugit. Ser-
vus fugitivus. Δραπέτης syllabam δρα longam
habet.

Δραπέτης κληϑ. Sors fugitiva. Sive fors, cui
fraus subest. Hoc autem referendū est ad histo-
riam de Cresphonte & Aristodemi liberis. Cres-
phontes enim, homo callidus & fraudulentus,
madidam glebam in urnam injecit, cum de Mes-
sene fors jaceretur. Sophocles: *Haud depone-
ns in medio sortem illam fugitivam, [hu-
midam terra glebam;] sed talem, quae levi sal-
tu ex cristata galea primum exitura erat.*

Δραπετίνδα. Genus lusus.

Δράπαν. Drapon. Nomen proprium.

Δράσας. Qui fecit. Et δραῶσα, fecisse.

Δρασίεις. Facere cupis. Facere cogitas. O
Jupiter! *Quid tandem populo nostro facturus
es?*

Δρασμὸς. Fuga.

Δραῶσον. Fac. Aristophanes *Avibus*: *At
scis quid sis facturus? crure tunde saxum.* At-
tice hoc dictum est.

Δραστήριον. [Efficax. Strenuum.] *Modestia &
tranquillitas in illo conjuncta erat cum stre-
nuitate & fortitudine. Cum enim modestus es-
set, & vitae quietae amans; idem tamen, cum
necessitate cogente ad negotia accederet, nullo
erat inferior eorum, qui in illis assidue versati
erant.*

Δραστήριϑ. [Strenuus. Industrius] Curiosus.

Δραστήριος. Efficacissimis. Maxime strenuis.

Δραχαρνῆ. Querne Acharnensis. Id est, stu-
pide. Acharnenses enim a Comicis carpeban-
tur, ut agrestes & duri. Potamii vero, ut qui
facile reciperent homines falso in civitatem
adsriptos. Thymetidae vero & Prospaltii,
ut litium amantes.

Δραχμή. Drachma. Vide in v. Τάλαντῳ.

scribi, πῶ, addito τ super ο: quae captiosa scribendi ratio librariorum
in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Paris. vocem
illam eo, quo dixi, modo exaratam reperi, non solum hoc loco,
sed etiam infra v. Ἐπὶ τῶνδε; ubi priores Editt. Suidae itidem ποτῆ
pro ποταμῶν male exhibent, ut Lectorem ibi docemus. Item es-
tiam mendum, quod obiter noto, irreplis hodie in Stephanum By-
zantium v. Αἰζαῖον πλάγας, ubi pro πρᾶξᾶ ἀἶμα ποτῆ, ut vulgare
Editt. exhibent, Salmatus in MSS. Palatinis recte scriptum inve-
nit πρᾶξᾶ Αἰζαν ποταμῶν: ut Berkelius ad locum illum monuit.
5 Δραπέτης κληϑ. ὁ μὲν πανουργίας γιν.] Ex Scholiasta Sopho-
clis ad *Ajacetem* pag. 70. ut Portus monuit.
6 Ὁ δὲ δραπέτιω τῆ κληϑον εἰς μ.] Locus hic ex Sophocle sic sup-
plendus & distinguendus est:
Ὁ δὲ δραπέτιω τῆ κληϑον εἰς μέσον καθεῖς,
Ἰσθῶς ἀσθῶς βᾶλον' ἀλλ' ὡς εὐλόφον
Κυνῆς ἔμελλε σφᾶς ἄλλα κερφίῳ.
7 Ἀριστοφάνης] Pace pag. 628. (436. Ed. Bas. P.) sed ubi pro
ποτῶν recte legitur ποτῆ ἡμῶν.
8 Ἀριστοφάνης Ὀρεισῶν] Pag. 544. (370. Ed. Bas. P.)
9 Δραχαρνῆ] Scribe Δραχαρνῆ, eamque vocem suo loco redde.
Vide Hesychium & Etymologum v. Δραχαρνῆ.
10 Ἐκωμῶδῆτο γῶ οἱ Ἀχαρν.] Vide supra v. Ἀρξίς.
Kkkk 2

παισι μίαν μνᾶν. Ἐξαχμὴ δὲ ὅλην νομισματικῶς εἰς
δεσμῶν δεκαχμῶν ἴ.

Δεκαχμῆ. Ἐξ ὀβολῶν. καὶ Ἀριστοφάνης. Εἰς χει-
ρίδιον δάνεισόν μοι πρὸς δεκαχμῶν. ἐπὶ τῆς μελλόν-
των σπονθήσκειν, ἢ μυσθῶν. ἐπεὶ οἱ μυσθῶν χει-
ρὸν ἔχουσιν. ἐδόκειν δὲ οἱ μυσθῶν εἰς τῆς βύσσεβεις τάτ-
τεσθαι.

Δεκαχμῆς μὲν αὐλαῖ, τετάρτων δὲ παύλιαι. ὅτι τῶ
Ἀρχαῖοι ἀγγελοῦ.

Δρεπανηφόρα τέτραπτα. Ἦν δὲ τῶ Δαρεῖω
ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πολεμικῶν τέτραπτα δρεπανηφόρα
καλεσθῆναι τὰς τῶ τρίτου. τῆς προχῶν ἠΐσω
εἰς τὸν κύκλον ἀεὶ κεκαλυμμένα δρέπανα· συνέβαινε
τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀνευρεῖσθαι, καὶ τὰς ἐμ-
πίπτοντας οἰκτρᾶς σπύλλουσαι. ἐλαυνομένων γὰρ δρε-
πάνων, οἱ μὲν τῶ ποδῶν, οἱ δὲ τῶ χειρῶν, οἱ δὲ ἐν τῶ
ἐπὶ πλανητῶν ἐσφύροιο ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀνηρέθη.

Δρεπανηφόροι. ξιφηφόροι. καὶ δρεπανηφόροι. Ξε-
νοφῶν. Ἐὰ δὲ δρεπανηφόρα καλεῖσθαι, εἶχον δρέπα-
να ἐκ τῆς ἀξίνων εἰς πλάγιον σποτεῖσθαι, καὶ ὑ-
πὸ τοῖς δίφροις εἰς γαῖαν βλέποντα, ὡς ἀφαιρέσθαι, ὅ-
τε ἀνέβησαν.

Δρέπε. θεοφίλια. ἀπανθίζεσθαι. τρυγᾶται.

--- Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ

Πλείστες, ἢ νύμφης εἴνεκα Τιυδαεῖδ'.

Δρεπτόμενοι χεῖρας τε, ἢ ὀνητιῶ ἀφροδίτῳ.

Δρέπομα. γενική. Τῶν αὐτῶν σοὶ λόγων ἐδρεψά-
μινα κἀνώ. αἰτιατικῆ δὲ. Πονηρὸν πονηρῶς δόξης κερ-
πὸν δρεπόμενοι. καὶ, τὰ κάλλιστα δρεπόμενοι τῆς
φιλίας ἀντή.

Δρέπε. τρύφα. Ἡρόδοτος. Τῶν δένδρων Φλοῖον
ἀειλέποντες, καὶ τὰ φύλλα κἀδρέποντες ἦσαν.

Δρεφθιῶν. σποδρεπανοιῶν.

Δρεῖο. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρεῖται. οἱ οἰκέται.

Δρεῖσύνη.

Δεμῆα. τὰ δεμύτατα. καὶ δεμῆα, ἢ δεμυ-
τάτη.

Δεξίπαρος. πόλις τῆς Θρακίας.

Δεμῶ. μία τῆς Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτησιν ἐν τῶ
Ἀλκυονίδες.

Δεῖο. σύνδεσμος τῶν.

Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆν δεῖος βύσκιον, ἀγρότα ἢ πέρδιξ,
Ἡχίσις, ἀν' ἰς γῆραι σπὸν τῶν.

1 Δεκαχμὴ δὲ ὅλην νομ.] Supple ex Hesychio: Δεκαχμὴ χρυσῶν,
ὅλην νομισματικῶς εἰς δεσμῶν λόγον ἀρχαῖων ἴ. Sic recte ἡ res ha-
bet. Sensus enim est, aurum a 10 argenti eandem habere propor-
tionem, quam habet unus ad decem, quod olim quidem ita sese
habebat, ut ex veteribus scriptoribus colligere licet. Hodie vero
pretium auri crevit, & proinde major est ejus ad argentum pro-
portio.

2 Ἀριστοφάνης] Pace p. 647. (446. Ed. Bif. P.) ubi sic legitur:
'Ἐς χειρὶδόν μοι νῦν δάνεισον πρὸς δεκαχμῶν.
Sic etiam apud Suidam scribendum est.

3 Ἦν δὲ τῶ Δαρεῖω ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πολ.] Haec nec apud Arria-
num, nec Diodorum Siculum reperio. Quare major unde ea Sui-
das sumpsit.

Centum drachmæ faciunt minam unam.
Drachma [auri,] pondus nummi, qui valet
decem drachmas argenti.

Δεκαχμῆ. Drachma, quæ sex obolos continet.
Et Aristophanes: *Ad porcellum emendum mu-
tuo mihi da tres drachmas.* Dicitur de iis, qui
morti erant proximi; vel, qui initia suscep-
turi erant. Ii enim porcellum immolabant.
Initiati autem in piorum numerum refere-
bantur.

Δεκαχμῆς. Si ei drachmam dederis, tibia canit:
sin quatuor, tacet. Vide in v. Ἀρχαῖοι ἀγγελοῦ.

Δρεπανηφόρα τέτραπτα. Quadrigæ falcatae.
*Habebat autem Darius, cum Alexander ei bel-
lum faceret, currus falcatos, hoc modo fabrica-
tos. Summis rotarum orbibus falces erant af-
fixæ: quibus, cum currus in hostem emitteren-
tur, obvii quique lacerati misere peribant. Fal-
cibus enim circumactis, alii ex pedibus, alii
ex manibus, alii ex armis prehensi, & diu ra-
ptati, tandem necabantur.*

Δρεπανηφόροι. Falcifer. Ensisifer. Et δρεπανη-
φόροι. Falciferi. Ensisiferi. Xenophon: *Cur-
rus autem, qui falcati vocabantur, falces ha-
bebant ab axibus oblique protensas, & sub cur-
rum sellis terram versus directas, ut obvios
quosque dissecarent.*

Δρέπελαι. Metit. Decerpit. Vindemiatur. [In
Epigrammate:] *Quæ plures habebat procos
illustres, quam ipsa Helena, fruentes ejus for-
ma & venali venere.*

Δρέπομα. Genitivo jungitur. *Ex eadem,
qua tu, doctrina, partem aliquam decerpsi.* I-
tem accusativo. *Malum male gloriæ fructum
percipiens.* Et, *Pulcherrimos amoris flores de-
cerpens.*

Δρέπε. Vindemia. Decerpe. Herodotus:
*Cortices arboribus detractos, & folia decerpta
edebant.*

Δρεφθιῶν. Falce refectum fuisse.

Δρεῖο. Dresus. Nomen proprium [viri.]
Item, nomen fluvii.

Δρεῖται. Famuli. Servi.

Δρεῖσύνη. Strenuitas in agendo.

Δεμῆα. Acria. Et δεμῆα, acris.

Δεξίπαρος. Drixiparus. Urbs Thraciæ.

Δεμῶ. Drimo. Una Alcyonidum. Quæ
in voce Ἀλκυονίδες.

Δεῖο. Locus nemorosus. Sylva. [In Epi-
grammate:] *Non amplius, agrestis perdix, in
densa & opaca sylva vocem ore emittes.*

4 Ξενοφῶν. Ἐὰ δὲ δρεπανηφόρα καλ.] Fragmentum hoc legitur
apud Xenophontem lib. 1. De Exped. Cyri, pag. 264. ut Pearsonius
etiam observaverat.

5 Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ παλ.] Fragmentum hoc est pars Epi-
grammatis in Laide mætretricem, quod integrum existat Anthol.
lib. III. cap. XII. Epigr. VIII. sed ubi pro Ἐφ' ἧς rectius legitur Ἐφ'
ἧς & pro δρεπτόμενοι, δρεπτόμενοι: quæ lectio propter metrum præ-
ferenda est.

6 Ἡρόδοτος.] Lib. 1. pag. 317. ut Portus monuit.

7 Πέρδιξ.] Portus reponendum putabat πέδιξ: sed male. Nam
πέδιξ etiam legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. unde
locus hic depromptus est: quod Portum fugiebat.

Δρογγύλον. χείρον Θρακικόν.

Δρομαῖος. ἑπιπρήματικόν. ἐπὶ ἐπιχθ. Δρομαίως δὲ, ἑπιπρήματικῶς πληθυντικῶς. ὡς τὸ, Δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. Δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνὴρ. Δρομαεὺς δὲ, Δρομαέως.

Δρομικαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.

Δρομοκήμευες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωιν.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, καὶ Κρήτας.

Δρόμος. δ' ἰσῶσαι τῆ φύσιν τὰ περὶ γματῶ, Νίκης ἔχον ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

Ἐπὶ Ὀρέστει Φησίον. οἶον, ὅτι ἐλλείπων καὶ τὰ τέρματῶ, ἀλλ' ἰσῶσαι Φανίς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τῆ ἰσῶσαι, καὶ τεθωμασμένον ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῆ μορφῆ. τετέστιν ὡς θωμασὸς ἐπὶ τῆ μορφῆ, ἔπει καὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. ἀρατόμενα. ἐνεργόμενα. καὶ δρωμένα. ἀρατομένα.

Δρώντων. ἀντὶ τῆ δρώσαν. λήσαν, ἀντὶ τῆ λήσαν. Ἄττικῶν δὲ ἔστιν ἡ σύνταξις ὡσπερ ποιόντων ἐκείνοι ἀντὶ τῆ ποιήσαν. Φρονόντων, ἀντὶ τῆ φρονήσαν καὶ νοήσαν, νοήσαν.

Δρωπακίσειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς πινος λείεσθαι τὸ σῶμα, ὡς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικὴν πινα κένωσιν τῶν τούτων ὡροσγνομένων αἰπιῶν ἀπὸ τῆ μυζῶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. σιμάω. τρυγῶ. δρωπὰ γ', τὰ δρεπὰ, τὰ δρέπανα.

Δρώπαξ. ὁ κεκαλωπισμένος ἀνὴρ. Πολλὰς ὁρῶ ἀπὸ τῆ ὑγίαιαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καὶ φεύγοντας.

Δρώπις. πλανήτης. πωχός.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δροῖν. ξύλιν. ὡς ἂν τις εἴποι λίθιν. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται καὶ τὸ γενικὸν ἀπὸ τῆς καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτι, καὶ δρυμᾶν, καὶ δέρατα.

Δρυίδα. παρὰ Γαλάταις οἱ Φιλόσοφοι, καὶ Σεμνοθεοί.

Δρυμός. ἐν τῷ παρὰ παρὰ βίβλιας Δημοσθένους πόλις ἐπὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρον τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματι ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδρῆ πύθματι κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυκοίτης.

Ἀκρίδι' τῆ κατ' ἄεθρον ἀκρόν, καὶ δρυκοίτη

1 Δρόμος δ' ἰσῶσαι τῆ φύσιν τὰ περὶ γματῶ. Sic enim legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 112. unde locus hic deproptus est, ut Portus observavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem Tragici melius mihi affectus videtur, quam vetus Scholiasta: cujus interpretatio obscurior est ipsius verbis Sophoclis.

2 Δρώντων] Sic MSS. At priores Edit. male, δρώσαν.

3 Ἀττικῶν δὲ ἔστιν ἡ σύνταξις ὡσπερ ποιόντων ἐκείνοι. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 152. (85. Ed. Bas. P.)

Δρογγύλον. Drongyluni. Locus, vel oppidum Thracia.

Δρομαῖος. Est nomen, adverbii significationem habens, & de uno tantum dicitur. Δρομαίως vero est adverbium, & de pluribus etiam dicitur. Ut, *Viri cursim venerunt*. Et, *Vir cursim venit*. Δρομαεὺς vero, cursor.

Δρομικαίτης. Dromichates. Nomen proprium. Odryssarum Rex.

Δρομοκήμευες. Nuncii apud Dionem.

Δρόμοις. [Cursibus.] Exercitiis, secundum Cretenses. [Sophocles:] *Cum cursus sui terminos aequasset naturae terminis, praemium victoriae, cum maximo honore conjunctum, reportavit*.

μορφῆ. τετέστιν ὡς θωμασὸς ἐπὶ τῆ μορφῆ, ἔπει καὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. Quae geruntur. Quae sunt. Et δρωμένων. Eorum, quae fiunt.

Δρώντων. Pro δρώσαν, faciant. Et λήσαν, pro λήσαν. Sic Attici dicunt. Ut ποιήσαν, pro ποιήσαν: φρονήσαν, pro φρονήσαν: & νοήσαν pro νοήσαν.

Δρωπακίσειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungere corpus, quo pilis vulvis cutis glabra reddatur. * * * * *

Δρωπακίζω. Colligo. Vindemio. Δρωπὰ enim, vel δρεπὰ, sunt falces.

Δρώπαξ. Vulfus. Glaber. Comptus. *Multos video sanitatis gratia ad novaculam & dropacem confugere*.

Δρώπις. Erro. Mendicis.

Δρωπίδης. Dropides. Nomen proprium.

Δροῖν. Ligneus. Eodem modo formatum est, quo λίθιν. Nam omne lignum vocatur δρῦς; a genere ejus praecipuo. Hinc etiam deducta sunt nomina ἀκρόδρυα, & δρύφακτι, & δρυμός, & δέρατα.

Δρυίδα. Druidae. Apud Gallos ita vocantur Philosophi, & Semnothei.

Δρυμός. Drymus. Urbs inter Bœotiam & Atticam; cujus meminit Demosthenes in orat. de falsa legatione.

Δρυμός. Sylva. Nemus. *In sylvis ultro accenditur flamma, arboribus a vehementi vento agitatis, & inter se collisifis*.

Δρυκοίτης. In arboribus sedens. Vel, in sylvis commorans. [In Epigrammate:] *Locu-*

4 Τα δρεπὰ] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Paris. At cadent deest in prioribus Edit.

5 Δρυίδα. παρὰ Γαλάταις οἱ Φιλ.] Laertius in proœmio: Γεωλιῶσαι παρὰ τὴν Κελτικὴν Γαλάταις τὸς καλεομένους Δρυίτας & Σεμνοθεοῦς. Huc Suidam respexit ille puto.

6 Δρυμός. ὁ σύνδενδρον τ. Scholiasta Nicandri ad *Theriaca* p. 7. Δρυμός δὲ τὸς συμφύτας τόπος. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν αἱ δρυκοίται δρῦν.

7 Ἀκρίδι' τῆ κατ' ἄεθρον αἰθρῆ. Verba hæc excerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. xxvii. pag. 382.

Τέτιγι. ξυών τύμβον ἔτθξε Μυρῶ,
Παρθένην φάσσα κόρη δάκρυ.

Δρύοπες. ἔθθη αὖτις Πυθῶνα ἄδικον, ὃ
Ἡρακλῆς μελίαισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάρφον
ἔφερον, ἐζήτη αὐτῆς τροφὴν. οἱ δὲ ἐκ ἔδαξαν.

Δρύοχοι. πάγκαλοι, οἱ ἐπιφέρωνοι ναυπηγερμῶν
νεῆς. ἕκαταχρηστικῶς δὲ τὰ προίμια. ἄλειπο-
φάνης

Ἀγάθων ἔρχεται,
Δρύοχος πῆναι δαμάσθη δὲ χάσ.
Κάμπη δὲ νεῆς ἀψίδας ἐπῶν
τὰ δὲ πορθεῖ· τὰ δὲ ἑκατομειῖ,
καὶ γνωμοτυπῆ, κἀντονομάζει,
καὶ κροχυτῆ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ ἑκατομειῖ.

ὅτι Ἐπιγράμματι

--- Τὸν δ' ἐπὶ θεῖος

Εὐτοχὸν ἐν πόντῳ, τὸν δὲ χεῖρ δρύοχος.

Δρύοχος Ἰπλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ πείγματα
τῆς πηνημῶν νεῆς. Σπολι δ' ἐπὶ δρύοχον ναυπηγερμῶν, κατ' ἓνα χερὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύπια.⁸

--- Ἄτ' ἐφισκίς

Δρύπια, καὶ τυρεῖ δρύπια κυκλιάδων.

τυτέσιν, ἐλαία, καὶ τυρεῖ ξύσματα περιφερεῖς.

Δρυπέτης.⁹ ὁ πέπεισθη χαρπὸς τῆς δένδρον. ἢ
ἔπει τῆς δένδρον πετανηῶσα ἐλαία· ἀσαύτως καὶ
ἢ ἰοχὰς, καὶ δρύπια. ¹⁰ Τὴν δ' ἀλίπαρον ¹¹ δρύπια-
πα. τυτέσιν, ἐλαία.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρῦς. ἐπὶ μὲν πύλοις ἐν Ἡπείρῳ. ἐπὶ δὲ καὶ ἑτέρῃ
ἐν Θράκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον τὸ δρὺ βραχύ.

Οὐκέτι ¹² θελγερμῶν, ὄρεθῦ, δρύας, ἔκειπέ-
πια

Ἄξεις.

καὶ ¹³ Ὀμηρῶν.

Ἡ δρῦς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν ἑκατομειῖαι ὁμειρῶν.

Δρυτόμῳ. ὑλοτόμῳ. δειδροτόμῳ.

Δρύφαλοι. ξύλοινοι θώρακες. τὰ ἀφαιρέματα.
τὰ ἀειλιχίσματα. ἢ κυκλίδες. ἀφαιρέματα.
τὰ ¹⁴ νῦν παυλωτὰ καλῶμεθα. τὰ πᾶν οἰκοδομημά-
παν ἐξίχνητα ξύλα. Ὅ δὲ τετρακοσία, φρετίδας νῆας

1 Δρύοπες, ἔθθη αὖτις Πυθῶ.] Haec ecloga repetitur infra v. Καπεθ.

2 Ὁ Ἡρακλῆς μετ.] Vide Pausaniam lib. iv. pag. 283.

3 Καταχρηστικῶς δὲ τὰ προίμια] Ineptè. Non enim sola vox δρύοχοι in subjuncto loco Aristophanis ponitur pro προίμια, sed conjuncta cum ἑκατομειῖ.

4 Ἄλειποφάνης] Theophrastor. pag. 768. (513. Ed. Bas. P.)

5 Κατομειῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κατομει-
λαί: α κατῶν, conglutinare.

6 Χανυῖ] Scribe χανυῖ, ut apud Aristophanem.

7 Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547.

8 Δρύπια] Sic legitur in MS. Paris. A. cujus loco priores Edit. minus rectè habent δρύπια. Δρύπια autem est Latinorum drupa. Glossæ Græco-Latinæ: Γερμειμῶν. ἐλαία μέλινα. Drupa. Athenæus lib. ii. pag. 56. Δρυπίτις τ' ἐλαίῳ. πύλοι: Ἡρακλῆος δρύπιας λέγεσθαι. Cæterum, vox drupa detorta est ex Græco δρυπέτης, vel δρυπέτις: de cujus significatione vide Suidam voce sequenti.

9 Δρυπέτις] Sic MS. Paris. A. At priores Edit. δρυπέτις: cui

sta, quæ in agris lusciniæ instar est, & cicadæ arboribus insidenti, commune hoc sepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrymam.

Δρύοπες. Dryopes. Gens injusta circa Pythonem, quam Hercules in alias sedes migrare iussit. Cum enim Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non impetravit.

Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. Abusive vero sic vocantur procemia. Aristophanes: Agatho venit, clavis compacta fabule fundamenta positurus. Novos autem fornices verborum curvat, eorumque alia tornat, alia vero concinne conglutinat. Idem & sententias format, & antonomasiis utitur, & ex cera quasi fusas [dictiones] fingit, easdemque conflat, & rotundat. Et in Epigrammate: Hunc etiam prædæ compotem reddas in mari; illum vero in sylvis. Plato in Timæo δρύοχος vocat statumina sive fundamenta navis. Dum autem classis navium a fundamentis ædificatur, fieri non potest, ut toto tempore [res illa hostes] lateat.

Δρύπια. Drupa. Olivæ genus. [In Epigrammate:] Et cænæ additamentum drupa, & casei rotundi ramenta.

Δρυπέτις. Maturus arborum fructus. Oliva, quæ in arbore maturuit. Item ficus sic dicitur. Et δρύπια. Et sale conspersam drupam. Id est, olivam.

Δρυπολεῖν. Lignis urbem obsidere.

Δρῦς. Drys. Est urbs in Epiro: itemque in Thracia. Δρῦς, quercus, [syllabam] δρυ [in casibus obliquis] brevem habet. Non amplius, Orpheu, quercus & rupes cantu tuo delinitæ te sequentur. Et Homerus: Aut quercus, aut piceæ: quod arborum genus non computrescit ab imbre.

Δρυτόμῳ. Qui ligna cædit. Qui arbores cædit.

Δρύφαλοι. Lignæ lorice. Sepimenta. Vel cancelli. Septa. Item ea, quæ nunc παυλωτὰ, i. e. tabulata, vocantur. Et prominentia ædificiorum ligna. Cum autem quadrin-

lectioni alteram prætuli, ut interpretationi Suidæ magis convenirent. Cæteroque fateor, τὸ δρυπέτις, vel δρυπέτις, quod proprie significat ab arbore decidens, passim etiam in veterum libris occurrere, & itidem dici de fructibus maturis, quod, qui tales sunt, ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. ii. pag. 56.

10 Τὴν δ' ἀλίπαρον δρύπια] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod integrum existat Anthol. lib. vi. cap. vii. pag. 555.

11 Δρύπια] In Anthologia loco laudato legitur δρύπια. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύπια, i. e. drupam: de qua voce vide quæ diximus paulo ante.

12 Οὐκέτι θελγερμῶν, ὄρεθῦ.] Integrum Epigramma, ex quo verba hæc deprompta sunt, existat Anthol. lib. iii. cap. xxv. ut Portus etiam monuit.

13 Ὀμηρῶν] Π. Δ. v. 328.

14 Τὰ νῦν παυλωτὰ ἔσθαι.] Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 328. Τὸς δρυφάκας. τὰ νῦν παυλωτὰ καλῶμεθα. τὰ δ' οἰκοδομημάπαν ἐξίχνητα ξύλα. ἢ τὰ κατῶν. δρυφακίς τις ἂν. οἱ γὰρ δρυφακίαι πᾶν διδράγον δρῦν ἐκάλει.

συγχών, δρυφάκτες τε ταύτους πιξάμην [⊗] ἐν κύ-
κλω.

Δρύφη. Ξόσματτα.

Δρύφα. Σποξέσσα.

Δοιά. δύο. Δοιά δὲ θεῶν ἀροτρα ποιησάμην [⊗].

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοιδυξ. κοχλιάριον. ὡς αὐτὸ δαδύσσω, τὸ τα-
ράσσω.

Δοιδυξ. ὁ ἀλείβετον [⊗]. Ἰ' Αἰετοφάνης:

Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' ἔτι [⊗] ἐν

Τῇ πόλει μέγας, ὅσκι' ἂν ἡ-

Στίω σιεύη δύο χροσίμω,

Δοιδυξ' καὶ ἀλείβετον [⊗].

ἔστιν ἐν τῷ Ἀλείβετον [⊗].

Δοίμηδον. ὡς ἀρχοίμηδον.

Δοιοί. ἀντὶ τῶν δύο. ὡς τὸ

Δοιοί' γὰρ τε πῆγοι καὶ κεαίαια ἐν Διὸς ἔδει.

Δυάζει. Φλυαρεῖ. ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβει [⊗]. Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἢ δυεῖν μὲν
ἡμερῶν ἀπειχε. καὶ αὐτίς. Δυεῖν ὡς ἐλέσθαι θά-
περον, ἢ τὸ, ἢ τό.

Δυερόν. βλαβερόν. ὑπεκλαβές.

Δύη. ἢ κακοπάθεια. ἢ δυστυχία. ὅθεν καὶ δὲλ [⊗].
δουλές τις ἂν. Καλλίμαχος [⊗]. Δύω ἀποφέν γ' ἀ-
λάλοισι, ἢ ἄδεις ποθεῖ. ἐν Μύθοις:

Τένεκα τίω ἰδίω ἔπις ὅκαπε δύω.

Δυηπαθής. ὁ καρπεικός.

Αὐτῷ σὺ παρ' ἄλων, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρ-
μηξ,

Ἡεῖον ἐν βίβλῳ διψάδ [⊗] ἐκισάμαν.

Δῦθι. ἐνδύσαι.

Δύμας, ὁ φρυξ, ὁ πατὴρ Ἐκάβης, εἰς Ἴλιον Πειά-
μω τίω ἑαυτῷ ἐξέδελο θυγατέρα. ὁ δὲ Πείαμ [⊗]
καὶ φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἡδὴ [⊗] καὶ φρυγίω εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσα.

Ὅμις [⊗].

Δύμη. πόλις. καὶ Δυμοῖ [⊗], ὁ πολίτης.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναχθείσις διωάμειος θω-
μαστὴς ἡλικίας τὸ μέγεθ [⊗]. ἀντὶ τῶν, πλείστης ὄσης,
καὶ Ἀθηναίων σύνταξιν. ἢ πολλῆς τὸ πλῆθ [⊗]. Δύνα-
μις λέγει καὶ ἰσχύς, καὶ ὁ στρατός. Τῶ ἀνὰ τῆς ἐώας
πολέμου τὰς Ῥωμαίων [⊗] τελέσθαι διωάμεις.

Δύναμις. καὶ ἡ ἰσχύς. Δαμάσκι [⊗] πρὸ Ἰσιδόρου:
Ὁ δὲ ἐμελέτα ἄλλα τῶν περικλῶν, ἔχ' ὅσον δυνά-
μειος, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν Φαλακῶν πιν [⊗] τίω δύναμιν
ὑπεδοίη οἶον, ἂν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστῶν ἢ διάβο-

gentas naves onerarias in unum coegisset, &
septis ligneis eas circumdedisset.

Δρύφη. Ramenta.

Δρύφα. Abrasille. Abradere.

Δοιά. Duo. Bina. Bina vero aratra facere
conatus.

Δοιδυκοποιός. Qui cochlearia facit.

Δοιδυξ. Cochleare. A verbo δαδύσσω, turbo,
agito.

Δοιδυξ. Pistillum. Aristophanes: Nisi iste
magnus in urbe vir evasisset, non forent in ea
duo instrumenta utilia, pistillum & cochleare.
Vide in v. Ἀλείβετον [⊗].

Δοίμηδον. Demus. Præbeamus.

Δοιοί. Duo. Bini. Ut, Duo namque dolia
jacent in Jovis atrio.

Δυάζει. Nugatur. Ineptias loquitur.

Δυεῖν. Duorum, vel duarum. Polybius:
Abiisse in urbem, quæ duorum dierum spatio
aberat. Et iterum: Alterum duorum elegisse,
vel hoc, vel illud.

Δυερόν. Damnosum. Noxium.

Δύη. Calamitas. Infelicitas. Unde etiam
fervus appellatur δὲλ [⊗]: quasi dicas δύηλ [⊗].
Callimachus: Calamitatem longe propulset,
quam nemo optat. In Fabulis: Idcirco suum
nemo vidit malum.

Δυηπαθής. Ærumnæ patiens. Laboriosus.
Hic tibi juxta aream, laboriosa formica, tu-
mulum ex gleba sicca condidi.

Δῦθι. Induc. Subi.

Δύμας. Dymas, Phryx, pater Hecubæ, fi-
liam suam Priamo, Ilii Regi, in matrimoni-
um dedit. Priamus vero Phrygibus opem
in bello tulit. Jam & Phrygiam intravi vi-
tibus abundantem. Homerus.

Δύμη Dyme, urbs. Et civis ejus, Dymæus.

Δύναμις. Exercitus. Coactio exercitu longe
maximo. Hanc enim significationem habet
θωμαστὴς ἡλικίας τὸ μέγεθ [⊗]: quæ est constru-
ctio Attica. Δύναμις tam significat potentiam,
quam copias, sive exercitum. Quod in bellis
orientalibus copiarum Romanorum diu multumque
versatæ essent.

Δύναμις. Vires. Potentia. Damascius de
Isidoro inquit: Carmina etiam quædam scri-
bebat, non pro ea, qua præditus erat, ingenii
facultate, sed quantum desiderio ejus satis esset.

Δύναμις. Potestas. Facultas. Si quis alicu-
jus rei fugiendæ facultatem tradat: ut, si

1 Ἀετοφάνης] Equit. pag. 346. (243. Ed. Bas. P.)

2 Δοιδυξ καὶ ἀλείβετον.] Apud Aristophanem loco laudato rectius ho-
die legitur, δαδύξ ἔστι περὶ τῆν.

3 Δοιοί γὰρ τε πῆγοι καὶ κεαίαια.] Est notissimus versus Homericus Il.
Ω. v. 527.

4 Δύω ἀποφέν τ' ἀλλ.] Lege & distingue:

Δύω ἀποφέν τ' ἀπιδέλοισι

ἢ ἄδεις ποθεῖ.

Sic enim legendum esse recte monuit vir polυμαθηστὴς Richardus
Bentley ad Fragm. Callim. cccxi.

5 Ἀστὴ σὺ παρ' ἄλων, δυηπαθ.] Distichum hoc excerptum est ex
Epigrammate, quod integrum existat Anthol. lib. III. cap. xxiv.
pag. 383.

6 Ἡδὴ καὶ φρυγίω εἰσῆλυθον ἐμπε.] Est versus Homericus Il. Γ. v.
184. sed qui nihil ad rem facit.

7 Τελέσθαι.] Malim πεπύθαι, i. e. usu exercitatum esse, vel
multum in aliqua re versatum esse.

λον ἐπιζέμεθα, λέγει, τὸν μὲν Διάβολον, τὸν δυνάμειον ἑβάλλειν καὶ ἐχθρὸς ποιῆν τὸς φίλους· τὸν δὲ κλέπτειν, τὸν δυνάμειον λάτρεα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρῆσθαι· τὸν δὲ σφισίω, τὸν δυνάμειον ἀπὸ φαισμηδῆς σφίας περιμαρῆσθαι. ἔδει δὲ τὸταν πειθῆς ἐπὶ τῷ δυνάμειον, ἀλλὰ τῷ περιμαρῆσθαι τοιαῦτα. δυνάμειον μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσιν τὸ τὰ Φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' ὅτι δρᾶσιν αὐτὰ, τῷ μὴ περιμαρῆσθαι. ἐπὶ δὲ δυνάμειον ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἰρετόν, δυνάμειον, ἢ ἐνεργεία, ἢ ἐπιτελεία. ἀντὶ μὲν τῷ σάματι ἐξέρχεται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμειον· ἀντὶ δὲ τῷ ἀσμάτω τῇ ἐπιτελεία, ἀπὸ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρεῖν. καὶ γὰρ τὰ σάματα τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ Φθορᾷ, δυνάμειον ἐπὶ, καὶ κατ' ἕσταν, καὶ κατ' ποιότητα, καὶ κατ' ποσότητα, καὶ τὰ ἐν τόποις εἰς τόπον μεταβολῆν. δυνάμειον γὰρ ἐσμὲν ἄνθρωποι ἐν τῷ ἀέριματι, καὶ ἐν τῷ κατὰ μνήματι. καὶ δυνάμειον πᾶσιδες ἔντες, ἐχρῆσθαι τὸ τῷ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῷ πνεύματι. δυνάμειον ψυχροὶ θερμοὶ ἔντες, καὶ δυνάμειον κινῆματα κατὰ κίνησιν. τὰ δὲ ἕτερα ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσιν τὸ δυνάμειον. ἀνατέλλοντες γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμειον μεσσηρῶν καὶ μεσσηρῶν, δυνάμειον δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης αὐτῷ κινήσεως, καὶ τῷ ἄλλαν ἀτέρων, ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμειον ἐπὶ διακρίσιν. † Ὅτι αἱ δυνάμειον τῷ ἕτερον μὲν τῶν ἐνεργημάτων ὑστερα· τῷ δὲ λόγῳ, δύνετα. ὑστερα μὲν γὰρ τῇ διακρίσει, καὶ σαφέτερον ἡμῖν εἰσὶν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνεργείαι τῷ δυνάμειον, τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τῷ δυνάμειον ἢ ἐνεργεία. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἢ δυνάμειον. τὸ δὲ ὅτι ἕνεκα, ὑστερον τῷ ἕτερον. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ ἕτερον ὑστερον, τῷ δὲ λόγῳ, ὑστερον. ὑστερον γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, ἔπειτα τὰ ὑστερον αὐτὸ ζητῆσθαι καὶ ὑστερον ἀποδοῦναι. Δυνάμειον γὰρ μετὰ καὶ πάντες. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμειον Ἀρχιμήδους εἰς μίαν

δυνάμειον ὄλω, εἰς τὸ κινῆσθαι μόλις

τῶν δυσπραχίλων ἐξοχῶν τὰ φορτία.

Ὅτι φίλων ἔφη, δύο δυνάμειον εἰς πᾶσαν ψυχῆν σπινθῆσθαι, σωτηρίων τε καὶ φθοροποιῶν. ἐδ' ὅναρ ἔτ' ὅτι σωτηρίων ἐπήσθητο, ἀλλ' ὄλω ἀκροῖ ἐν τῆς φθοροποιῆς ὑπέστη.

vero, perniciosam. Hic tamen ne in somnis merus ex illa perniciofa conflatus est. *Port.*

Δυνατῆς. τὸ ἄριστον. γενικῆ.

Δυνατῆς. ἢ ἰσχύς.

Δυνατῆς. ἢ θεία γραφή τὸν Διάβολον ἐνάλλει. Φησὶ γὰρ ὁ Δαβίδ· Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάμειον. τῆς τετυπῆν, ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἕρημον γεγεννημένον πτωχῶτα Θεῷ.

Δυνατῆς. ἐνδεχομένη. Ξενοφῶν ἔφη Ἡγήσας

1 Βάλλειν. Cum Porto malim ἀφβάλλειν.

2 Ἀπὸ μὲν ὁ σάματος ἐξέρχεται—τὸ δυνάμειον ἐπὶ φθορῶν] Hic omnia ἀποκρίσθαι, pene leguntur apud Philoponum in lib. 1. Aristot. de Anima, A. 8. a. ut Pearsonius recte observavit. Ilinc ergo Suidam iua deturpi. sic puto.

quis furem, vel sophistam, vel calumniatorem definiens, dicat, calumniatorem esse illum, qui criminari alios, & ex amicis inimicos facere possit: furem, qui aliena clam surripere: sophistam, qui ex falsa sapientiae specie quantum facere possit. Nullus enim horum talis est facultate, sed voluntate. Nam & boni facultatem habent mala faciendi: sed ea non faciunt, quia non volunt. Est autem facultas instrumentale bonum propter aliud expetendum, facultate, vel actu, vel perfectione. Aristoteles autem usus est voce τῆς δυνάμειον, eam corpori tribuens; & voce τῆς ἐπιτελείας, eam incorporeo tribuens, de anima differens. Nam corpora, quae in ortu & interitu versantur, facultate sunt, & substantia, & qualitate, & quantitate, & loci mutatione, quae fit ex uno in alterum. Facultate enim sumus homines in semine & menstruo: & facultate, dum pueri sumus, viri magnitudinem habemus. Sic etiam in qualitate [sefe res habet.] Facultate frigidi sumus, quum calidi sumus. Et quum sedemus, facultate movemur. Coelestia vero corpora in sola loci mutatione hanc facultatem habent. Sol enim oriens, facultate medium caeli spatium occupat; & quum in medio caelo jam est, facultate occidit. In reliquis etiam ipsius & ceterorum astrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni potest. Facultates autem tempore quidem sunt actionibus priores; ratione vero posteriores. Nam actiones doctrina quidem sunt facultatibus priores, & nobis magis perspicuae ad cognitionem, propter perfectionem. Actio enim est perfectio illius, quod est facultate. Hujus enim causa facultas est. Illud vero, cujus causa aliquid est, est prius eo, cujus causa illud est. Atque adeo rerum omnium finis tempore quidem posterior est; ratione vero prior. Finem enim ratione nobis proponentes, ea, [quae ad finem illum spectant, postea] quaerimus, & nobis comparamus. † Facultates Geometricae sunt quinque. Pisides: *Cum Archimedis quinque facultates in unam contraxisset, ut machinis quibusdam gravissima onera moverentur.* Philo dixit, duas facultates in omnem animam convenire; unam quidem, salutarem; alteram quidem illam salutarem fenfit: sed totus ac

Δυνατῆς. Impero. Genitivo jungitur.

Δυνατῆς. Potentia. Potestas.

Δυνατῆς. Dynastam. Sic sacra Scriptura Diabolum appellat. Ait enim David: *Eripuit pauperem ex manibus Dynastae.* Id est, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo desertam.

Δυνατῆς. Eam, quae fieri potest. Xenopho-

3 Δυνατῆς ὄλω] Metri gratia scribendum est, ὄλω δυνάμειον, ut Portus etiam monuit.

4 Δυνατῆς. ἢ θεία γραφή τὸν Διάβολον ἐνάλλει.] Locum hunc excerpit Suidas ex Theodoro ad Psalmum lxxi. pag. 680. ut Pearsonius monuit.

Εἰ τὸς Φιλεῖν μὲ βυλομύθος δεδοίχθαι,

Τὸς δ' ἐκ ἐθέλωντας ἀνιλολεῖοθ' ἐκάσθι.

Δυσαιροτόκεια.¹ δυστυχῆς ἀειτον τεκῆσαν. ἢ διὰ τὴν ἀρετήσαν δύστυχον.

Δυσούλης.² ἔτ' αὐτόχθων μὲν μὲν, σιωπῆσαι δὲ βαβοῖ, καὶ ἔρχε παῖδας Προνοῖω τε καὶ Νῆσαν.

Δυσασχθῆς. βαρὺ. ἀβάστακτον.

Δυσβῆρες.⁴ οἱ δύσβαλοι τόποι.

Δυσβεβλία. κακοβεβλία.

Δυσβεβλίαν.⁵ δυσκλιανόη. βεβλίαν γὰρ, ἀρχία λάχανα δύσπλυτα.

Δυσγάρραλις.⁶ δυσπτότακτι. γαργαλίζων γὰρ, τὸ εἰς γέλωτα ἀγῆν, καὶ πείθειν.

Δυσγενής. ὁ ἐκ κακῆ γένεος. καὶ δυσγένεια, ὁμομίας.

Δυσδιάλλακτον.⁷ δυσδιζυήλον.

Δυσδιάφθικτον. δυσχερῶς λανθάνον.

Δυσδιόρθωσι.⁸ ὁ ἀδιόρθωσι.

Δυσαιάκτις. δυσδιζυήτης.

Δυσεκλογίταν. δυσαρῆταν. δυσδιαγνώσαν. Ἀδύλων δὲ ἔντων καὶ δυσεκλογίτων τ' ἔχ' ὑπόλεμον ἔργων.

Δυσέκλυτα. δυσχερῶς λυόμενα.

Δυσέκλιον. δυσγνώμων.

Δυσέμβολ.⁹ δυσεπιχείρησι. καὶ δυσμεβολώτατον. Φερέων Ἀρμενίας Σπέρθηλον ὑπάρχον δοκῆν, ἀπὸ τὸ δυσμεβολώτατον.

Δυσἐνήθικτι.¹⁰ δυσομίλησι.

Δυσέξιτι.¹¹ τόπι ἀδιόδωσι.

Δυσέξοισον. δυσεκκόμισον.

Δυσεπήβολ.¹² Ἄγαπι Φιλόσοφ. ἔταυμάζετο ἐπὶ Φιλομαθία καὶ Σποριῶν παροβολῆ δυσεπιβόλων.

Δύσεργον. δυσχερῆς. δύσκολον. Ἐπ' ἀμφω τὰ πλευρὰ τ' ὀρέασι μελαλαμβανομένης, ὃ δὲ δύσεργον ἰὼ τοῖς ἀρρωπετέραν ἔχουσι τ' ἔτερον.

Δύσειν. Φιλόνοικον.

Δυσερμίας.¹³ κακῆς Σπυρίχας. ἰο βυερμίας γὰρ ἔπιτυχίαν χαλῆσι.

1 Δυσαιροτόκεια] Usus est hac voce Homerus II. Σ. v. 54.

2 Δυσούλης. ἔτ' αὐτ.] Ex Harpocrate.

3 Νῆσαν.] Harpocratio habet Νῆσαν. Sed ipse Suidas infra Νῆσαν, per duplex σ.

4 Δυσβῆρες] Hefychius: Δυσβῆρες. δύσβατον. δυσχερῆς. Hinc & apud Suidam scribendum puto, Δυσβῆρες. οἱ δύσβατοι τόποι.

5 Δυσβεβλίαν.] Sic etiam Hefychius. At Pfellus in Synopsi inedita, versibus politicis scripta, eujus & alibi mentionem feci, habet Δυσβεβλίαν. Sic enim ille:

Δυσβεβλίαν, ὁ δύσληπτος. οἱ δούσις, δαυλίδες.

6 Δυσγάρραλις] Sic etiam Etymologus. At Hefychius, Δυσγάρραλις.

7 Δυσδιάλλακτον. δυσθ.] Ex interpretatione, quam Suidas huic

Si illos quidem, qui vos amare volunt, timetis,

Illos vero, qui [vos amare] nolunt, suppliciter semper oratis. Fort.

Δυσαιροτόκεια. Quæ malo fato fortissimum peperit. Vel, quæ peperit filium, propter fortitudinem suam infelicem.

Δυσούλης. Dyfaules. Hic indigena fuit, & Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen & Nefam suscepit.

Δυσασχθῆς. Grave. Quod difficulter ferri potest.

Δυσβῆρες. Loca transitu difficilia.

Δυσβεβλία. Malum consilium.

Δυσβεβλίαν.] Difficilis intellectu. Βεβλίαν enim sunt olera agrestia, quæ difficulter lavari possunt.

Δυσγάρραλις. Contumax. Refractarius. Γαργαλίζων enim significat, risum alicui movere, & verbis flectere.

Δυσγενής. Ignobilis. Et δυσγένεια, generis obscuritas.

Δυσδιάλλακτον. Difficile reconciliatu.

Δυσδιάφθικτον. Quod difficulter vitari potest.

Δυσδιόρθωσι.] Qui difficulter emendari potest.

Δυσαιάκτις. Valde lugubris. Valde tristis.

Δυσεκλογίταν. Rerum, quæ difficulter cognosci & conjici possunt. *Cum casus belli incerti sint, & conjectu difficiles.*

Δυσέκλυτα. Quæ difficulter solvuntur.

Δυσέκλιον. Malum animum habentium.

Δυσέμβολ.] Accessu difficilis. Quem quis difficulter aggredi potest. Et δυσμεβολώτατον, [superlativus.] *Castellum Armeniae nunquam captum videri, quod sit accessu difficillimum.*

Δυσἐνήθικτι.] Qui non facile sui conveniendi copiam alteri facit. Non asstabilis.

Δυσέξιτος. Locus transitu difficilis. Impervius.

Δυσέξοισον. Quod difficulter exportari potest.

Δυσεπήβολ.] Conjectu difficilis. Difficilis explicatu. *Agapium philosophum omnes admirabantur ob studium discendi, & quod quaestiones obscuras & difficiles in promptu semper haberet.*

Δύσεργον. Difficile factu. Difficile. *Cum hasta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile illis, qui alteram manum infirmiore habebant.*

Δύσειν. Litigiosum. Contentiosum.

Δυσερμίας. Infelicis successus. Ευερμίας enim felicem successum vocant.

voci addidit, patet, legendum esse Δυσαιάκτον. Recte Suidas paulo post: Δυσαιάκτις. δυσθλήτης. Apud Hefychium pro Δυσαιάκτις male legitur Δυσαιάκτις; ut viri docti jam ante monuerunt.

8 Ἄγαπι Φιλόσοφ. ἔταυμα.] Fragmentum hoc, quod ex Damascio depromptum esse existimo, legitur etiam supra v. Ἄγαπιος.

9 Δυσερμίας] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Hefychius & Etymologus. At priores Editi, mendose Δυσερμίας. Dictum est autem Δυσερμίας, a δύς, & Ἐρμῆς, Mercurius. Deus enim ille fortium praesens habebatur: & proinde, qui cum minus faventem haberent, iis fortes male cadere existimabantur. Hinc igitur factum, ut Δυσερμίας latiori significatione quemvis infelicem successum denotaret.

10 Ευερμίας] Vide infra h. v.

Δύσερμ[⊙]. ὁ δύσελπις.

Δύσερας. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρᾷν. ἢ ὁ ἐπὶ κακῶς ἐρᾷν. Ἀποσφαγεῖσσαν γ' αὐτὴν ἕποδ' ἐρατῆ δυσέρωτ[⊙].

Δύσζηλοι. Φθονεζῶτατοι.

Δυσειδής. ὁ ἄμορφ[⊙].

Δυσείκαστον. ἀφρεπῶς εἰκασθέν.

Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.

Δυσφρεσία. τὸ κακῶς ἐρέπειν.

Δυσιπλεγής. κακὸν χ[⊙]. χαλεπός.

Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. δυσάραχον.

Δυσήνεις. δυσπειθαῖς. ἀνυποτάκτους. δυσαγάγους. Δυσμετόχους. ἐκ μεταφρασεως τῆς ἴπων. ἡνία γ' τὰ λᾶρα.

Δυσήνυκλον. ¹ δυσκατόρθωλον.

Δυσῆρες. δυχερές.

Δυσιχής. ὁ κακὸν χ[⊙]. ἐν Ἐπιγραμμῶν:

Ῥυσαιμῶν ² Πύθωνα δυσιχέ[⊙] ἐκ πολέμοιο Ἄσπις, Ἄθιναιός ἐν τεμῶνι κρέμα.]

Δυσίαλον. ἀφρεπῶτον.

Δυσιθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. Καὶ ³ δίκτυα δυσιθάλασσα.

Δυσθανατῶντα. βιάτως τὸν βίον κατὰ σφρόντα. Ἐν δὲ τῇ μίση τῆς ἀτραπῆ δυσθανατῶντα φραζώμεται Ῥωμαῖον ἀειβλέφαντι, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμήμενον.

Δύσθε[⊙]. ἀσεβής.

⁴ Ω ⁴ δύθειον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατῆς Τέτιγχε;

Δυσθετήσας. Ὁ δὲ Νάβις δυθετήσας ταῖς συνθήκας, ἔπεσσε τοῖς γράφοισιν. ἀντὶ τῆς, μὴ γέρξας ταῖς συνθήκας. μὴ ἐμμεύνας. καὶ δυθετέμενοι, ἀντὶ τῆς κακῶς ἀφρεπῶς. Καὶ δυθετέμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀπιδυσπετῆσι.

Δυσθήρα[⊙]. ὁ δυσερέ[⊙].

Δύσθυμ[⊙]. κακόβελ[⊙]. ⁵ Σοφοκλῆς:

Ἐγὼ μὲν ἦν ἐκ εἰμὶ τοῖς πεπεραγμένοις

Δύσθυμ[⊙]. εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,

Γνάμῳ δικαίαν ἄρῃσα, τὸς πέλας ψέγε.

Δυσκάθεκλον. δυσνόητον. ἀκατάληπτον.

Δυσκελάδης. κακὸν χ[⊙].

Δυσκίνητε. ἀμείλιχτε. δυσμετάθετε.

"Αδὴ ⁷ δυσκίνητε, π' ἔπερατον ἐτάξε

Ἡεπασας; ἢ καὶ σὺν Κύπρις ἐμίλω φρένα.

Δυσκλέα. ⁸ Ὁμηρ[⊙] τ' ἰσχυρὸν ἐκφράζει τὰ ποιῶντα. Δυσκλέα Ἄργ[⊙] ἰκέασα. καὶ ἀκλέα, ἀν-

Δύσερμ[⊙]. Cui mala spes est.

Δύσερας. Qui infelicitate amat. Vel, cujus amor alteri malum adfert. Ipsam enim ab infelici amatore jugulatam esse.

Δύσζηλοι. Valde invidi.

Δυσειδής. Turpis aspectu. Deformis.

Δυσείκαστον. Quod difficulter conjici potest.

Δυσείμων. Male vestitus. Veste carens.

Δυσφρεσία. Difficilis vel mala remigatio.

Δυσιπλεγής. Malum habens sonum. Molestus.

Δυσήνεμον. Malis ventis expositum. A ventis turbatum.

Δυσήνεις. Refractarios. Contumaces. Intractabiles. Frænis repugnantes. Translatio ducta est ab equis. Ἠνία enim significat lora sive habenas.

Δυσήνυκλον. Quod difficulter perfici potest.

Δυσῆρες. Difficile. Molestum.

Δυσιχής. Horrisonus. In Epigrammate: Qui servavit Pythonem horrifono ex bello Clypeus, jam in delubro Minervæ pendet.

Δυσίαλον. Curatu difficile. Sanatu difficile.

Δυσιθάλασσα. Quæ in mare demittuntur. Et retia, quæ in mare demittuntur.

Δυσθανατῶντα. Eum, qui vitam violenta morte finit. Vel, cum morte conflictantem. In quadam autem semitæ parte viderunt militem Romanum cum morte conflictantem, corpore ejus quatuor ictibus vulnerato.

Δύσθε[⊙]. Impius. [Sophocles:] O Diis hominibusque invisæ! tibi ne soli pater mortuus est?

Δυσθετήσας. Qui in aliqua re non acquiescit. Nabis vero, cum in conditionibus pacis non acquiesceret, (vel, iis non staret,) litterarum ad se scriptarum nullam rationem habuit. Et δυθετέμενοι, male affecti. Agre ferentes. Et casus agre ferentes, animum despondent.

Δυσθήρα[⊙]. Captu, vel inventu difficilis.

Δύσθυμ[⊙]. Quem pœnitentia facti subit. Sophocles: Me quidem eorum, quæ feci, non pœnitet. Quod si autem tibi videor male judicare, cum recte sentiam, vicinos vituperata.

Δυσκάθεκλον. Intellectu difficile. Quod comprehendere nequit.

Δυσκελάδης. Malum sonu edentis. Horrisoni.

Δυσκίνητε. Inexorabilis. Præfracti. Pluto inexorabilis, quid amabilem amicam rapuisti? An & tuam Venus mentem amore replevit?

Δυσκλέα. Inglorium. Homerus hujusmodi nomina corripit. Inglorium Argos adire. Et

⁵ Ὁ δὲ Νάβις δύθειον.] Casaubonus fragmentum hoc ad Polybium refert.

⁶ Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 107. *Port.*

⁷ Ἄδὴ δυσκίνητε, π' ἐπέρατον ἐτάξε.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. x. ut *Portus* monuit.

⁸ Ὁμηρ[⊙]] II. B. v. 115.

¹ Δυσήνυκλον] *Rectius* Hesychius *δυσήνυκλον*.

² Ῥυσαιμῶν Πύθωνα δυσιχέ.] Epigramma hoc *Anacreonti* tribuitur in *Anthologia* inedita.

³ Καὶ εἰκνυα δυσιθάλασσα] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur *Anthol.* lib. VI. cap. 111. Epigr. XI. ut *Portus* observavit.

⁴ Ω δύθειον μίσημα, σοὶ μόνῃ.] Hæc sunt verba *Sophoclis Electra* pag. 95. ut *Portus* monuit.

τὶ τῷ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀθηνοὶ ἐκλείνουσι.

Δυσκλείεις. ἄδοξον. ἀπικον. ἀπειπέεις. Μὴ γὰρ ἔτιως ὑφ' ἡλίᾳ δυσκλείεις εἶην, ἔπει τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀνπισῶσαι.

Δυσκλιθέουσι. δυσφύμιον. Δυσκλυδώνισον δὲ, δυσέκβαλον, ἀφ' αὐτῶν ὑψιλή.

Δυσκολαίνῃ. ἡ λέξις Ἀριστοτέλης. Δυσκολαίνει γὰρ, ὁ μὴ ἀφ' ἀποσκευῶν ἀπικρίστων Φθίγγων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμῶν. Δυσκολία δ' ἐστὶν ἀπικρίσις ἢ ἀφ' αὐτῶν τὰς ἀφαικτικὰς ἀπικρίσις, συλλογισμῶν Φθαρίκη.

Δυσκολοκάμπητος ἄδῳς. τὰς κεκλασμένους. ἢ Ἀειφράνης

Εἰ δὲ τις ὑπικάμψει πνα καμπύ, Οἶα οἱ τῶν τὰς κτ' Φρόνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπητες, Ἐπιτέλειεο τυπόμενον πολλὰς, ὡς τὰς μέσας ἀφανίζων.

Δύσκωφ. ὁ ἐκ μέγας ἀκῶν. Δύσλοφα. χαλεπῶς Φερέμενα. Δυσλυτότατον. ὁ πάνυ δύσλυτον. Δυσμαῖς βίε. τῷ τέλει τῆς ζωῆς. Δυσμενῶν. δολικῆ. καὶ δυσμενῶς ἔχω. δολικῆ.

Δυσμήλια. ἔχθρα. κακόνια. καὶ δυσμῆς, ὁ πολέμιον.

Δύσμηυις. βαρύθυμον. ὀργίλον. μνησικακόν.

Δύσμηυις. ὁ κακόβουλον.

Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὀμυχημίαις, ἔπεισε κοινωπραγῆσά πιννας τῶν διωγῶν.

Δυσμίσον. ὁ πάνυ ἀπεχθάνομενον.

Δένδρεα' δυσμίσονα, ἢ ἢν πτελε τείχον ἰδῶσι Τρώιον, ἀναλέαν Φυλλοχοῦσι κόμην.

Δύσμορον. δυστυχῆς. κακοθάνατον.

Ἦν δὲ θάνης παλάμησιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲ ἀκῶτο

Δύσμορον, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρὶδι σωζομένη.

Δύσωνος. ἐχθρῆς. Ὁ δὲ ἰὼ δύσωνος βασιλεῦ καὶ Ῥωμαίοις.

1 Λέξις Ἀριστοτέλης] Senfum non verba Aristotelis Suidas hic retulit. Verba enim Philostrophii lib. viii. Topica. cap. iiii. hæc sunt: Τὸ γὰρ ἀνέκωσις ἢ ἀπικον ἢ ἀπικον, καλοῦνται τὰ λέγοντα, δυσκολοκλήναι ἐστίν. Et paulo post: Ἐστὶ γὰρ ἡ αὐτὴ λέξις δυσκολία, ἀπικρίσις παρὰ τὰς εἰρημίας πύπας, συλλογισμῶν Φθαρίκη.

2 Πραξί] Sic recte MSS. Paris. & Aristoteles loco ludato. At priores Editi. male, πρῆξι.

3 Ἀειφράνης] Nubibus pag. 178. (toS. Ed. Bas. P.) ubi primus verius rectius sic legitur:

Εἰ δὲ τις αὐτῶν βαυμολογῆσαι, ἢ καμψέειν πνα καμπύ. Vide etiam supra v. Βαυμολογῆσαι; & infra v. Κάμπηται.

4 Ἐπιτε] Sic 2 MSS. Paris. At priores Editi minus recte: πεισι.

5 Δένδρεα δυσμίσονα, ἢ ἢν π.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Protetilaum, quod integrum existat Anthol. lib. iiii. cap. xiv. pag. 343. Sed ibi pro δυσμίσονα male hodie legitur δυσμῆ. pro quo Brodus scribendum conjiciebat δυσμημῆ; & Vintus Ὀδύραυς, δυσμημῆται. Sed lectionem Suidæ, quæ viros

ἀκλῆα, obscurum, ignobilem. Attici vero eadem producunt.

Δυσκλείεις. Inglorium. Inhonoratum. Indecorum. Infame. Absit enim, ut, dum vivo, infamia hujus reus sim, ut eum, qui me servavit, non vicissim servem.

Δυσκλιθέουσι. Quod est mali ominis. Male ominatum. Δυσκλυδώνισον vero, per u, ex cujus fluctibus egredi quis difficulter potest.

Δυσκολαίνει. Aristoteles inquit: Ille vero difficilem in disputando & iniquum se præbet, qui responsionibus instituto non convenientibus syllogismum corrumpit, ejusque conclusionem impedit. Δυσκολία vero est responsio a more & modo Dialecticarum responsionum abhorrens, & syllogismum corrumpens.

Δυσκολοκάμπητος ἄδῳς. Cantiones fractas: si ve tales, in quibus cantandis vox varie inflectitur. Aristophanes. Quod si quis illorum in cantando vocem varie inflecteret, secundum difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynus introduxit; multis cadebatur verberibus, ut qui artem musicam corrumpere.

Δύσκωφ. Surdaster.

Δύσλοφα. Quæ difficulter portantur.

Δυσλυτότατον. Qui difficulter solvi potest.

Δυσμαῖς βίε. Fine vitæ.

Δυσμενῶν. Dativo jungitur. Infensus sum. Et δυσμενῶς ἔχω. Itidem dativo jungitur. Hostili & infensio sum animo.

Δυσμῆλια. Inimicitia. Odium. Et δυσμῆυις, hostis.

Δύσμηυις. Qui diu & graviter irascitur. Iracundus. Injuriarum acceptarum memor.

Δύσμηυις. Qui mala consilia animo volvit.

Δυσμικῶν. Occidentalium. Cum autem occidentalium etiam gentium fœdera provide sibi conciliasset, Dynastis quibusdam persuasit, ut societatem secum inirent.

Δυσμίσον. Exosus. Vehementer odiosus. [In Epigrammate:] Arborea invisa si quando murum viderint Trojanum, arida admittunt folia.

Δύσμορον. Infelix. Qui mala morte perit. Si vero manibus meis mortem tibi consciscam, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea salva [et incolumis vixero.]

Δύσωνος. Inimicus. Ille vero erat inimicus Regi & Romanis.

illos doctos latebat, veram esse dubitari non debet. Cæterum, in Anthologia inedita in eundem Protetilaum existat Epigramma Philippi, quod propter argumenti affinitatem cum Lectore curioso hic communicabo. Φιλίππης εἰς Πρωτοσίλαον, ἐν Τροίᾳ πρῶτον πάλυτῆσαντι. ὅπ ἐν τῷ τῆς πύργου, ὅστε φωνὴ βλέπῃ εἰς τὸ Ἴλιον, ἐκλείνουσι ἢ τὸ φύλλον πῆς κόμης ἀπὸ βλάστη.

Ἦρος Πρωτοσίλαε, σὺ γὰρ πρῶτον ἐμύνησας Ἴλιον Ἐκκαλῆς θύμῃν ἰδεῖν ἄδραλες. Καὶ πρῶτον πύργου ὅπτε δένδρεα μακρὰ τῆς γῆς. Πάντα τ' εἰς Τροίην ἔκκερσύνεαι χόλον. Ἦν γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ἀναμῆσιν κορυφαίων Κρησφῆται. πῆσαν ἀδραμεν ἐναυμῆμα. Οὐμῶν ἐπὶ Τροίᾳ πρῶτον ἔσται, ἢ ἢνα τῶν οἶον Σεβῆ ἢ πῆσαν μὲν ἢ τὸ ἀναμῆμα.

Idem Epigramma ante nos non in publicis sed in Bodoniæ a Stæpel ad Theophrastum pag. 401.

6 Ἦν δὲ θάνης καμψέειν πνα καμπύ. Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum existat Anthol. lib. i. cap. xiv. pag. 343.

Δυσζύμβολα. δυσνήξα.

Δυσοδία. ἡ κακὴ ὁδός.

Δύσοδ[⊙], καὶ δυσόδης ὁδός. τραχῆα. δυσχερῆ διά-
ρασιν ἔχουσα.

Δυσόμοια. ἀνόμοια. Στρατίης.

Δύσοργ[⊙]. ὀξύχολ[⊙]. Σοφοκλῆς.

Τοιαῦτ' ἀπὸ δύσοργ[⊙], ὃν γήρα βαρῦς

Ἔρεϊ, πρὸς ἕδεν εἰς ἔριν θυμῷ μιν[⊙].

πρὸς ἕδεν, ἀντὶ ἧ πρὸς ἕδεν ἀληθές· ἢ αἶπρον ἐμοί.
καὶ αὐθις

Ὅ δ' ἐνθάδ' ἦκον, καί τ' εἰς δύσοργ[⊙] ὦν,

Δηχθεῖς, πρὸς ἃ ἔηκασεν, ὦδ' ἠμείψατο.

Δυσόρφνοια. μέλανα.

Δύσοσμ[⊙]. δυσώδης.

Δυσωδία. ἡ φαύλη ὀσμὴ, καὶ κακὴ πρῆ.

Δυσωδῖαν· νόμιζε τιῷ ἀηδῖαν.

Δυσάνυμ[⊙]. κακάνυμ[⊙].

Δυσωπεῖσθαι. ὑποβῆσθαι, ἢ ὑπόπῳς ἔχθρ. Φο-
βεῖσθαι μετ' ὑπονοίας. Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάν-
τα δυσωπέμενον, καὶ ἕδεν ἐπὶ τῷ ὄψαν ἔχ ὑφορέ-
μενον. καὶ ἐπὶ τῷ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τῷ ἡλίῳ τὰς
ὄψεις. Ὡς ἀν κατ' ἀλάμπου[⊙] τῷ ἡλίῳ, δυσωπεῖν
τὰς ἐχθρὰς. ἔνι δὲ, εἰ καὶ μὴ τῷ Ἀθηαῶν, ἀντὶ
τῷ αἰδεῖσθαι. ἢ δὲ σιυήθηα καὶ ἐπὶ τῷ ἐκείθεν καὶ
ᾧ καλεῖν κέχρηται.

Δυσωπέμεναι. ³ Δημοσθένης ἐν Φιλιππηαῖς, καὶ
Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τῷ φοβεῖμεναι.

Δυσωπῶ. αἰτιατικῆ. ἐκείθεν. Δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τῷ
ᾧ καλεῖται. καὶ ἐπὶ τῷ ἐντρέπομεναι. Τὰς Ἰουδαίους
ἐλπίσας δυσωπήσθην ἐν τῷ κακῶν ἕξον μὴ θέλθην.

Δυσωρήσονται. δυσφυλακτῆσθαι.

Δύσωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυσπάλαι[⊙]. δυσκαταγάνης[⊙]. ἕως Εὐρι-
πίδης. καὶ δυσπαλές. δυσχερές. δυσκαταγάνησθον.

Δύσπαρι. ⁴ ἐπὶ κακῷ Πάρι ὀνομασμένη. οἷον ζή-
σας ὡς Πάρις. δυσάνυμει.

Δυσπάριον. δυσπρόσιτον. Xenophon Ἐρωτάμενον[⊙]
δ', εἰ εἴη δυσπάρειτόν τι χωρίον. τὸ ἀβαλόν.

Δυσπέμφελον. δυσάραχον.

Δυσπαίπαλ[⊙]. τραχῆα.

Δυσπετής. δυσχερές.

Δυσπετῆνα. κακῶς πάχονα.

Δυσπνῆ. ⁵ τὰ ἐρρυπόμενα. τὰ ῥυπαρά. πν[⊙]
γ', ὁ ῥυπ[⊙]. Ἀριστοφάνης

Δυσζύμβολα. Conjectu difficilia. Intellectu
difficilia.

Δυσοδία. Malum iter.

Δύσοδ[⊙], & δυσόδης ὁδός. Via aspera & fa-
lebrofa.

Δυσόμοια. Dissimilia. Strattis.

Δύσοργ[⊙]. Iracundus. Sophocles: *Talia*
vir iracundus & ob senectutem morosus dicet,
nulla de causa iratis verbis me incessens. Et
iterum: *Ille autem huc veniens, quamvis non*
sit iracundus, verbis tamen illis animum ejus
mordenibus, ad ea sic respondit.

Δυσόρφνοια. Nigra. Obscura.

Δύσοσμ[⊙]. Malum odorem spirans. Fœtidus.

Δυσωδία. Malus odor. Malus halitus. Fœtor.

Δυσωδῖαν νόμ. Fœtorem existima molestiam.

Δυσάνυμ[⊙]. Mali nominis. Infaustus. De-
testabilis.

Δυσωπεῖσθαι. Suspectum habere. Suspica-
cem esse. Cum suspicione formidare. *Videns*
autem fratrem omnia suspecta habere, & a
nullis non cibis sibi timere. Dicitur etiam de
iis, quorum visus a sole perstringitur. *Ut*
splendore solis oculi hostium perstringentur.
Quidam vero, quamvis non sint Attici, vo-
cem hanc accipiunt pro, pudore & verecun-
dia moveri. At vulgo verbum hoc accipi so-
let pro, supplicibus precibus aliquem orare
& rogare.

Δυσωπέμεναι. Demosthenes in *Philippicis*, &
Xenophon in *Memorabilibus* vocem hanc ac-
cipiunt pro metuo, timeo.

Δυσωπῶ. Accusativo jungitur. Suppliciter
oro. Rogo. Precor. Item, revereor. Vere-
cundia moveor. *Sperans fore, ut Judæos pu-*
deret, quod, cum posset, eos tamen nullo malefi-
cio afficere vellet.

Δυσωρήσονται. Difficulter custodient.

Δύσωρον. Dyforum. Montis nomen.

Δυσπάλαιος. Superatu difficilis. Sic Eu-
ripides. Et δυσπαλές. Difficile. Superatu dif-
ficile.

Δύσπαρι. Infauste Pari. Vel, qui vixisti ut
Paris. Infaustum, vel male ominatum no-
men habens.

Δυσπάρειτον. Difficile transitu. Xenophon:
Interrogatus autem, an locus esset transitu dif-
ficilis. Vel inviis.

Δυσπέμφελον. Valde turbatum. Tempestuosú.

Δυσπαίπαλ[⊙]. Aspera.

Δυσπετής. Difficilis.

Δυσπετῆνα. Male se habentem. Qui cum
malo aliquo conflictatur.

Δυσπνῆ. Squalida. Sordida. Πν[⊙] enim
fordes significat. Aristophanes: *An vtro*

1 Σοφοκλῆς] *Aiace* pag. 58. ut Portus monuit.

2 *Δυσωδῖαν νόμιζε τιῷ ἀηδῖ.*] Senarius hic onirocriticus legitur
apud Astrampychum.

3 *Δυσωπέμεναι.* Δημοσθένης ἐν Φιλ.] Ex Harpocrate.

4 *Δύσπαρι.*] Homerus Il. Γ. v. 39. Obiter hic emendo Hesy-

chium, apud quem v. *Δύσπαρις*, pro ἐπὶ κακῷ *πυροκλαστής*, legen-
dum est, ἐπὶ κακῷ *Πάρι* κληθείς.

5 *Δυσπνῆ.* τὰ ἐρρυπ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.*
pag. 392. (279. Ed. Bas. P.)

Ἄλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα ;
Καὶ αὐθις ἔϊτ' ἔδυσσε δυσπινεῖς φολάς.

Δυσπέριτον. δυσβρίδιον.

Δυσπολιμότερον. ἀθλιώτερον. καὶ δυσπολιμία Οιδί-
ποδῶ, ἢ δυστυχία. καὶ Πολύβιου. Ἐἰς παραπλη-
σίαν ἀφ' ἑστέον ἠλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀρρώ-
στίας δυσπολιμῶσι.

Δυσπρόσιτα. δυσχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυσπροσπέλαστα.

Δυσρηγότερον. ὁ Φεικαδέσειον.

Δυστέμαρτον. δυσκατέρρατον. δυσζήτητον. δυσδύ-
ρειον. δυσκατάληπτον.

--- Πῆ τὸ δ' εὐρεθήσεται

Ἰχνίον παλαιᾶς δυστέμαρτον αἰτίας ;
καὶ δυστεμαρτότερον. δυσκατάληπτότερον.

Δύτιον. ταλαίπερον. δυστυχίς. ἀθλιον.
τὰ τέτατα δὲ καὶ ᾧδ' ἔξοφοκλεῖ δυστυσοτάτη ἐπὶ
τῆ ἐξωλαστάτη, ὅταν ἐπὶ τῆ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν

Ἰὼ παῖ δυστηνοτάτης

Ἡλέκτρα μητρὸς.

ἔ γάρ ὅστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.

Δύτιον. ἐπὶ τῆ ἀθλίᾳ, ᾧδ' ἔξοφοκλεῖ.

— Τῆ τε δυστιώω προφά.

Ἡπτε τάλανα τίνδ' ὅταν κλύη φάπιν,

Ἡσὶ μέγαν κωκυτὸν ἐἰ πάση πόλῃ.

Δυστόπατα. κακοῦπονήσιον. ᾧδ' ἔξοφοκλεῖ τὸ τοπάζω.

Δυστοπάτατα. δυσχερέστατα.

Δυσπράπελον. δύσροπον. ἀμορφον. δυσμετά-
στροφον.

Δυσπράπελον. ἢ δυσκίνητον. ἀμετάστροφον. δυσ-
μετάστροφον. ὅς ἔχ' ἔβρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. ἔτω
λέγασιν καὶ δυσπράπελον ὄργημα, τὸ ὅταν βυδιάλυτον.
ἢ ἢ ἀμετακίνητον ὄργη. ἢ ἀφ' ἑστέον, ἢ Φιλαργυρία
τὸν αὐτὸν δὲ ἔξ ἀτρέπτερον. Σοφοκλεῖς. Καίτοι ὁ δυ-
σπράπελον. (τυπέτιν, ὁ δύσροπον) δυσάνυμος Αἴας.

Δύσροπον. ὁ ἀχρηστὸν μαργαρίτης.

Δυσροπία. ἢ κακότεροπον γνώμη.

Δύσροπον. σκολίον. δυσάρετον. Οἰκέτιον δύστρο-
πον δεσμοῖς φεικαδέσειον, ἀγριον ὡν καὶ ἀπαράσπι-
τον τὴν ὄργην.

Δύσροπον. ὁ Μάρτιον μὴν ᾧδ' ἔξοφοκλεῖ.

Δυσροπία. δυσβρίδιον.

Δύσοιμον. δύσροπον. αἶον, ἐπὶ κακῇ ἄγασα.

Δυστόπιτον. ὁ δυσποχάριτον.

Δύσοιτον. δυσφρόντον.

Δυσσημία. ἢ κακὴ ἀγγελία. Ὁ δὲ φρατιγὸς

1 Ἐπ' ἔδυσσε δυσπινεῖς φολάς.] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Col.* pag. 323. ut Portus observavit. Pro ἔδυσσε autem apud Sophoclem legitur ἔλυσσε, uti & hæc apud Suidam scribendum est.

2 Πῆ τὸ δ' εὐρεθῆσεται.] Et hæc sunt verba Sophoclis *Oed. Tyr.* pag. 154. ut itidem Portus monuit.

3 Παρὰ Σοφοκλεῖ.] *Electra* pag. 86.

4 Παρὰ Σοφοκλεῖ.] *Ajace* pag. 51. Port.

5 Δυσπράπελον. δυσκ.— καὶ ἀτρέπτερον.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacentem* pag. 54. Port.

sordida vis vestimenta ? Et iterum: Postea sordidas solvit vestes.

Δυσπέριτον. Inventu, vel paratu difficile.

Δυσπολιμότερον. Infelicius. Miserius. Et δυσ-
πολιμία Ὀιδίποδος, Oedipodis infelicitas &
miseria. Et Polybius: *Eodem modo affici-
caverunt ac illi, qui cum diuturnis morbis con-
flictantur.*

Δυσπρόσιτα. Difficilia accessu.

Δυσπροσπέλαστα. Difficilis accessu.

Δυσρηγότερον. Maxime aliosus.

Δυστέμαρτον. Quod difficulter conjici potest.
Quod difficulter queri vel inveniri & com-
prehendi potest. [Sophocles:] *Ubi inveni-
etur vestigium hoc inventu difficile veteris cri-
minis ? Et δυστεμαρτότερον, quod difficiliter con-
jici & inveniri potest.*

Δύτιον. Ærumnosus. Infelix. Miser. Ap-
ud Sophoclem etiam *δυστυσοτάτη* ponitur pro
ἐξωλαστάτη, i.e. exitio dignissima, vel pessima; non
autem pro miserrima, in hoc loco: *O Electra,
pessimæ matris filia.* Jam enim vox illa non di-
citur commiserationis gratia.

Δύτιον. Miser, apud Sophoclem. *Et
misera nutrici. Sane infelix illa, cum famam
istam audiet, magnum ululatum per totam ur-
bem edet.*

Δυστόπατα. Difficilis conjectu. Α τοπάζω,
conjicio.

Δυστοπάτατα. Difficillima.

Δυσπράπελον. Morosus. Deformis. Durus.
Rigidus.

Δυσπράπελον. Qui difficulter movetur. Ri-
gidus. Mutatu difficilis. Qui suæ calamitatis
effugium non invenit. Sic etiam vocant *δυσ-
πράπελον ὄργημα*, iram, quæ non facile sedatur.
Vel hominem, qui in ira, vel affectione, vel
avaritia sua pertinaciter persistit. Eundem
etiam ἀτρέπτερον vocant. Sophocles: *Cecidit
contumax ille & infausti nominis Ajax.*

Δύσροπον μαργ. Inutilis margarita.

Δυσροπία. Malignitas & pravitas animi.

Δύσροπον. Pravum. Contumacem. *Cum sæ-
vus esset, & implacabilem iram gereret, fa-
mulum contumacem in vincula conjecit.*

Δύσροπον. Dystrus. Mensis Martius apud Ma-
cedones.

Δυσροπία. Lugubris.

Δύσοιμον. Cujus adventus malum alicui af-
fert.

Δυστόπιτον. Intolerabilis.

Δύσοιτον. Qui ægre ferri potest.

Δυσσημία. Mala fama. Malus nuntius.

6 ἢ ἢ ἀμετακίνητον ὄργη.] Lege, ἢ τὴν ἀμετακίνητον ἐν ὄργῃ. Sic enim recte habet Scholiasta Sophoclis loco laudato.

7 Δύσροπος.] Sic habent omnes E. litt. At in 2 MSS. Paris. legitur *δύσροπος*; & in uno *δύσροπος*; quorum lectionum priorem veram esse censeo. Videtur enim sic appellari margarita ea, quæ difficulter perforari vel trajici potest, & eam ob causam inutilis censetur. Hæc expositione si quis meliorem afferat, ei libenter dociles aures præbebo.

8 Ἄγασα.] Hesychius rectius ἔλασσα.

Ἰαρωῶν τὴν ἀεὶ τὸ σπαστόπεδον δυσφρμίαν, ἐπαράτ-
πελο.

Δύσφορα. χαλεπά. δυσίπειτα.

Λέγω γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχει

Κατ' ὄρθον ἐξίοντα, πάντ' ἂν θύττειν.

ὅ' ὅστι, καὶ τὰ χαλεπά κατ' ὄρθον ἀεὶ ἰόντα, θύ-
ττειν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὖτις

'Αλλ' ἄπο τῶν μελείων ἐπ' ἀμήχανον

'Αλγῶν αἰετάρησιν διόλλυσσι,

Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ὅστιν ὑδρμία κελῶν.

Τί μοι τῶν δυσφώρων ἐρήϊ;

ἀντὶ τῶ, ὅπτημεῖς. τί μοι, Φησί, τῶν γλίχη, ἄ-
φρ ἐστὶν ἔκ θυλόλας Φέρον, θελίως καὶ πένθησ.

Δυσφώρατ. * δυσκόλας ἐλεγχόμεν. ἢ ὁ κα-
κῶς ὑποφώμεν, καὶ ὑπονοῶν.

Δυσφώρατ. μόλις φωρατῶν διωάμεν.

Δυσχερασματῶν. ἀτυχημάτων. Ὅ δ' ἐπὶ τὸν ἀ-
περάγμονα βίον ἐτραπέλο, μίση τῶν ἐν πολιείᾳ δυσ-
χερασματῶν.

Δυσχέρινε. δολικῆ. λυπῆ.

Δυσχέρινα. Εἰ γὰρ πε π καὶ θείτκει ὑδωρ,
ἀπολον ὑποδυσχερίας ὑδ.

Δυσχερτέμεν. κακῶς ἀφελτέμεν. Ὅ δ' ἐ-
'Αντίκας δυσχερτέμενος ἦδη τοῖς περάγμασι, διεπέμ-
πελο ἐς Καρχηδῶνα, ταύτῃ τὴν ἀεὶ τασιν ἀφασα-
Φῶν.

Α Ι.

Αἰ φιλώμενον καὶ ἀεισπώμενον τὸ ὄφελον
σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τῆς αἰ. δασυώ-
μενον δὲ, ἀφρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν. ση-
μαίνει δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα θηλυκὸν, ἀεισπώμενον καὶ
φιλώμενον. καὶ ὁ διπλασιάζεται.

Αἰ τάλαινα θηλαμὸν κεκαυμένη.

Αἰα. ἢ γῆ.

Αἰαγμα. θελίω. καὶ σύντριμμα.

Αἰάζειν. θηλυκῶν. ἢ τὸ καλοικιάζειν.

Αἰακίδης. ὁ τῆς Αἰακῆ υἱός.

Αἰακίς. * εἶδ. κύλικ.

Αἰανῆς κύκλ. σελιώς. ἀδιάλειπ. * Σοφο-
κλῆς. Νυκτὸς αἰανῆς κύκλ. ἢ αἰανῆς. θηλυκῆς.
ᾧ τὸ αἰάζω, τὸ θηλυκῶ.

Αἰανή. πόλις Μακεδονίας. ἄπο Αἰανῆ, παιδὸς Ἐ-
λύμου τῆς βασιλέως Τυρρῶν, μετοικήσαντ' εἰς Μα-
κεδονίαν. τὸ ἐθνικόν, Αἰανῆ.

Αἰάντειος γέλωσ. ἐπὶ τῶν ἀφασφόνως γελάντων.

Imperator autem videns, malum nuntium per
castra [sparsum esse,] turbabatur.

Δύσφορα. Molesta. Intolerabilia. Dico si
res hæ adversæ prosperum exitum habuerint,
omnia recte sese habitura esse. Id est, dico
nos felices fore, si res istæ difficiles nobis fe-
liciter successerint. Et iterum: Sed nullum
in luctu modum servans, immoderato dolore ani-
mum semper conficis, quamvis ex ea re nullum
malis tuis lenimen accedat. Quid ita molesto
luctui indulges? Sive, quare concupiscis ea,
quæ hominibus molestiam afferunt? Id est,
fletum & luctum.

Δυσφώρατ. Qui difficulter convinci po-
test. Vel, qui malam de altero suspicionem
fovet.

Δυσφώρατ. Qui difficulter deprehendi
potest.

Δυσχερασματῶν. Infortuniorum. Ille autem
negotiis relictis ad otium se contulit, pertæ-
sus molestiarum, quæ Reip. administrationem
comitari solent.

Δυσχέρινε. Dativo gaudet. Dole. Indignare.

Δυσχέρινα. Difficultas. Sicubi enim aliqua a-
qua inveniretur, ea propter difficultatem pota-
ri non poterat.

Δυσχερτέμεν. Qui cum rerum difficul-
tatibus conflictatur. Annibal vero, non i-
doneum amplius se rebus sustentandis animad-
vertens, nuntios Carthaginem misit, qui ur-
gentem rerum necessitatem significarent.

Α Ι.

Αἰ tenui spiritu notatum, & circum-
flexum, significat utinam; diciturque
per apocopen pro αἰ. Cum vero
aspiratur, est articulus fœmininus & relati-
vus. Est etiam adverbium lamentandi. Sed
tunc circumflectitur & tenui spiritu notatur,
& geminatur. Heu, heu, misera nutrix com-
busta.

Αἰα. Terra. Tellus.

Αἰαγμα. Ejulatus. Lamentatio. Item, con-
tritio.

Αἰάζειν. Lugere. Lamentari. Vel, miserari.

Αἰακίδης. Æaci filius.

Αἰακίς. Poculi genus.

Αἰανῆς κύκλ. Orbis obscurus. Perpetuus.
Continuus. Sophocles: Noctis obscurus cir-
culus. Vel αἰανῆς, lugubris. Ab αἰάζω, lu-
geo, lamentor.

Αἰανή. Æanæ. Urbs Macedoniæ: [sic di-
cta] ab Æano, filio Elymi Regis Tyrre-
norum, qui in Macedoniam migravit. Gen-
tile, Æaneus.

Αἰάντειος γέλωσ. Rifus Ajacis. Dicitur de

1 'Αλλ' ἀπο τῶν μελείων ἐπ' ἀμ.] Fragmentum hoc legitur apud
Sophoclem *Electra* pag. 87. ut Portus monuit.

2 Δυσφώρατ] Vocem hanc suspectam habeo.

3 Ὅ δ' ἀντίκας δυσχερτέμενος] Fragmentum hoc legitur apud Polybium
lib. 1. cap. xviii.

4 Αἰακίς] Sic etiam Hesychius. Sed Athenæus & Eustathius
rectius Αἰακίς. Vide Casaub. ad Athen. lib. xi. cap. 1v.

5 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 40. ut Portus monuit.

6 Αἰανή, πόλις Μακεδ.] Ex Stephano Byzantio.

καὶ Αἰάκῃσιν οἶκον. ὁ τῷ Αἰάντῃσιν. καὶ Αἰάντις
φυλὴ, ἢ τῷ Αἰάντῃσιν.

Αἰάξ. ὄνομα κύνιον.

Αἰάψ. ὁ ποικίλος.

Αἰβάλη. ἢ θυρεός.

Αἰβηλ. ὄνομα κύνιον.

Αἰβιοναῖ. ὄνομα κύνιον.

Αἰβοῖ. χειλιαστικὸν ἐπιρρήμα. τάσιμα δὲ καὶ ἐ-
πί ἡδονῆς ὡς Ἰσχυροφάνη ἐν Ὀργισμῷ Αἰβοῖ

Οὐκ ἔστιν ἕδὴν τῷ πέτεσθαι γλυκύτερον.

Αἰγασφ. εἶδος ζῆα.

Αἰγανέα. ἀκόνιον ὀλοσίδιον. ἐν Ἐπιγράμματι

Ἄνθετο δέρμα λέοντι

Τῷ κρ. Ἄραψ, καὶ τὴν ἀργότιν αἰγανέα.

ἔστι δὲ ἀκόνιον μικρὸν ἢ αἰγανέα ὡς τὸ ἄραν νεῖ-
σθαι, ὅ ὅτι πορθεῖσθαι. ἢ σπὸ τῷ ἄραν ἰεῖσθαι. ἢ
ἀφ' αὐτὰς αἰγας. ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάστιγα ἴεσθαι. ἢ
ἀφ' αὐτὰς εἰς αὐτὴν εἰς ἄραν αἰγαν.

Αἰ γὰρ. εἶτε γάρ.

Αἰγας ἀνιερδύες.

Αἰγαῖον πέλαγ. ἔτι καλέμενον σπὸ ἰσορίας.
Θησεὺς ὁ Αἰγέως υἱός, βασιλέως τῆς Ἀθηκῆς, βασι-
λευσέντα χρόνος, καὶ δυνάστη τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ λα-
βυνθέντι χρόνῳ, καὶ κρυπτόμενον αὐτὸν ἐν σπηλαίῳ
ἀνεῖλε, καὶ λαμβάνη τὴν Ἀειάδην γυναικα,
τὴν σπὸ τῷ Μίνῳ τεχθεῖσαν τῇ Πασιφάῃ,
καὶ ἔτι κρατὶ τῆς Κρήτης. εἶτα ἤτησεν ἀπελ-
θεῖν ὡς τὸν ἑαυτῷ πατέρα τὸν Αἰγέα, καὶ ἔ-
ἑαυτῷ νικῶν τὴν τῷ Μινώταυρον ἀπαγγεῖλαι. ὡς
ἐν ἑπτα ἐπὶ τὴν Ἀθηκῆν χρόνον, πορθεῖσθαι πρὸς
τῷ ἀφ' αὐτῶν πορθεῖσθαι, ἐφθύσατο τὸν τῷ
πατέρα, εἰρηκῶς αὐτῷ, ὅτι παρέβησαν οἱ Κρήτες τὸν
Θησεῖα (ἔχων γὰρ καὶ φουδομήνῳ ὑπολήψεις) καὶ
πορθεῖσθαι τῷ Μίνῳ τῷτον εἰς θυσιάν. πρὸς
σας δὲ ὁ Αἰγέως, καὶ καθολιγώρησας, ἔρριψεν ἑαυτὸν
σπὸ τῆς ἀκρωτίας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεπνίγη.
διὸ καὶ ἐκείνο τὸ πέλαγ μετὰ τῆς σήμερον Αἰ-
γαῖον ἐκλήθη. ἐλθὼν ἐν ὁ Θησεὺς ὄρεν αὐτὸν τελευ-
τήσαντα. καὶ καθολιγώρησας τὴν βασιλείαν τῆς Κρήτης,
καὶ τῆς αὐτῷ γυναικὸς Ἀειάδης, ἐβασίλευσεν ἀν-
τι τῷ πατρὸς ἐν τῇ Ἀθηκῇ. Ἐξ αὐτῷ δὲ καὶ Αἰ-
γαῖον ὁ κόλπ. Αἰγαῖον ἐν πέλαγ τὸ φοβε-
ρῶτατον. Ἀθηκώτερον δὲ τὸ Αἰγαῖον.

Αἰγαῖον κόλπ.

Αἰγαῖος. ὄνομα κύνιον.

Αἰγέα. τὸ τῆς αἰγῶν δέρμα. Αἰγέα, καὶ Ἐρεχθία,
καὶ ἄλλων τῶν ποικίλων ἐκείνη τὸ τελευταῖον ἄλ-

iis, qui stulte rident. Et Αἰάντῃσιν οἶκον
domus Ajacis. Et Αἰάντις φυλὴ, tribus Ajacis.
Αἰάξ. Ajax. Nomen proprium.

Αἰάψ. Varius.

Αἰβάλη. Janua.

Αἰβηλ. Æbelus. Nomen proprium.

Αἰβιοναῖ. Æbionaeus. Nomen proprium.

Αἰβοῖ. Adverbium indignantis, & dolentis.
Ponitur etiam pro adverbio latantis [& ad-
mirantis,] apud Aristophanem *Avibus: Vab!*
Nihil est jucundius, quam volare.

Αἰγασφ. Ægastus. Animalis genus.

Αἰγανέα. Jaculum totum ferreum. In Epi-
grammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer A-
rabs, & ipsum jaculum venatorium.* Est au-
tem αἰγανέα parvum jaculum: sic dictum ab
ἀραν νεῖσθαι, quod *valde ire* significat. Vel ab ἀ-
ραν ἰεῖσθαι: quod crebro mittatur. Vel a capris;
quas Græci αἰγας vocant. In eas enim potif-
simum torquetur. Vel, quod hoc teli genus
ad caprarum venationem valde aptum fit.

Αἰ γὰρ. Utinam enim.

Αἰγας ἀνιερδύες. Capras excoeriantes.

Αἰγαῖον πέλαγ. Mare Ægeum: quod ab
hac historia nomen accepit. Theseus filius
Ægei, Regis Atticæ, in Creta regnavit, &
Minotaurum ex Labyrinthi regione expulit,
eumque in spelunca latentem interfecit; &
cum Ariadnam Minois ex Pasiphæ filiam
uxorem duxisset, Creta potitus est. Deinde
ad patrem suum Ægeum redire cupiens, ut
victoriam a Minotauro reportatam ei nuntia-
ret, in Atticam navigavit. Quidam vero mari
trajecto Theseū antevertit, ejusque patri falsū
nuntium retulit, dicens, Theseū a Cretenfibus
perfidie & contra datam fidem (Cretenfes en-
im mendaces habebantur) Minoi prodirum
fuisse, ut ab eo immolaretur. Cui nuntio Æ-
geus fidem adhibens, vitæque pertæsus, e pro-
montorio in mare se præcipitavit, & sic suf-
focatus est. Hinc mare illud ad hunc usque
diem Ægeum appellatur. Theseus igitur cum
in Atticam venisset, & Ægeum mortuum in-
venisset, regno Cretæ & uxore sua Ariadna
contemptis, patri in regno Atticæ successit.
Ab eodem etiam dictus est sinus Ægeus. Mare
autem Ægeum est maxime terribile. Cæte-
rum, magis Atticum est si scribatur Αἰγαῖον,
[cum accentu in antepenultima.]

Αἰγαῖον κόλπ. Ægeus sinus.

Αἰγαῖος. Ægeus. Nomen proprium.

Αἰγέα. Pellis caprina. Αἰγέα & Ἐρεχθία
& omnia hujusmodi nomina producent ul-
ti-

1 Αἰβάλη] Hesychius habet αἰβάλη. Sed lectionem Suidæ con-
firmat Theognotus Grammaticus in *Cinonibus* ineditis, qui MSS.
exstant in Bibliotheca Oxoniensi. In eo enim opere *Cinone* v.
inter alia & hæc leguntur: Αἰ ante β. Αἰβάλη. ὁ δηλοῖ τὴν θυρεόν.

2 Πικρὸ Ἄραψ] *Avibus*, pag. 604.

3 Αἰγασφ.] Brodæus *Miscell.* lib. ix. cap. 2. legendum putat
αιγασφ: quæ conjectura minime mihi displicet. Αἰγασφ. e-
nim animalis genus esse vel ex Hesychio patet, qui αἰγασφον inter-
pretatur, αἰγας ἀγασφον. At αἰγασφον animalis quis meminit?

4 Ἐν Ἐπιγράμματι] *Anthol.* lib. vi. cap. xv. ut Portus etiam
observavit.

5 Αἰγας ἀνιερδύες] Hæc sunt verba Homeri *Odys.* B. v. 300.

6 Ἐκ τῷ Λαουερίνῳ χ.] Duo MSS. Paris. habent, εἰς τὴν Λαουερίν-
θον χρόνον. Unus vero, ἐν τῇ Λαουερίνῳ χίρῳ.

7 Καὶ πάντων τῶν ποικίλων ἐκείνη τὸ τελευταῖον ἄλ-
quem sic lego, καὶ πάντων τῶν ποικίλων ἐκείνη τὸ τελευταῖον ἄλ-
πάντων τῶν ποικίλων ἐκείνη τὸ τελευταῖον ἄλ-

Φα. Ἀεισφάνης Δαυταλεύσι

Τὸν Ἐρεχθεά μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Αἴγες. ἰ τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ σιωνθείᾳ. καὶ ἐπαιγίζω, ἐπὶ τῷ σφοδρῶς πνέω. τῷ ἀστέρε τῆς αἰγὸς λάμψαι, σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν τὸ ἰ λάβε εἰς ἐπαιγίζων. καὶ ἰ Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ Φοβερόταλον.

Αἰγεταῖος. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰγεσεύς, Αἰγετέας.

Αἰγεΐδα. Δημοσθένης ἐν τῷ ἑπιγραφίῳ, εἰ γνήσιός ἐστιν. ἐπὶ δὲ Αἰγίης Φυλῆ, ὑπὸ Αἰγέως τῷ Πανδανῶ ἧς οἱ Φυλέται, Αἰγεΐδα. καὶ Αἰγεΐδης, ὁ τῷ Αἰγέως παῖς.

Αἰγεῖον. τὸ τῷ Αἰγέως μαθηῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κτ. Πολυβύκτη. Αἰγεῖον ἐστὶ, Αἰγέως ἡρώων ἐν Ἀθῆναις.

Αἴγειος. ἡ ἑλθὺν. εἶδος Φυτῶ. ἰ Αἴγειος δέα. Αἴγειος ἡ Ἀθῆναισι πλησίον ἰ τῷ ἰεῖν ἔθηα, πρὸ γενεᾶς τὸ δέαρον, τὰ ἰκρία ἐπήγνου. ἀφ' ἧς αἰγίεσσι οἱ μὴ ἔχοντες τόπον, ἐφεώρουν. Αἴγειος δὲ, ὄνομα πόλεως.

Αἴγυς, Αἰγέως. ὄνομα κύριον.

Αἰγίης. ἡ τῷ Αἰγέως Φυλή.

Αἰγιάζειν.

Σὺ δ' αἰγιάζεις εἰθάδε κατήλυθες.

Αἰγιαλεύς. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλεια. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλη. ὄνομα κύριον.

Αἰγιαλὸς λαλεῖς. ἐπὶ τῷ ἀνηκόντων. καὶ, Ἀνέμου ἀλαλέγη. ὁμοίως ἐπὶ τῷ ἀνηκόντων.

Αἰγίβοι γῆ. ἑπισηθεῖα αἰγας βόσκων.

Αἴγιες. ὄνομα ἔθνης.

Αἰγίζεω. ἀφασπᾶν. ἐν μεταφορῶς παρ' ὁ καὶ τὸ ἀγίζεσθαι. ὑπὸ τῷ καίαιον. Αἰγύλη. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἡδωνοῖς καὶ τὰς νεβελίδας ἔτω καλεῖ.

Αἰγίης ἑτε τετραῖοι, ἑτε τετραῖοι ἀλλ' ἑδὲ δεκαῖοι. ἐπὶ τῷ ἄραν ἑτελων. οἱ γὰρ ἐν Ἀργεῖ Αἰγίης, νικήσαντες Αἰτωλὸς, ἡρώων τῷ Πυθίαν, τίνες εἶεν. ἀνεῖλε δὲ αὐτοῖς Αἰγίης ἑτε τετραῖοι, ἑτε τετραῖοι, ἀλλ' ἑδὲ δεκαῖοι.

mum a. Aristophanes *Datalensibus: Erechtheum mihi & Aegium voca.*

Aiges. Sic vulgo ingentes fluctus vocantur. Et epaigno, vehementer spiro. Cum stella caprae splendet, vehementes venti spirant. Hinc epaignon dicitur ventus vehementer spirans. Et mare Aegium [hinc dictum est:] quod fit maxime terribile.

Aigeitai. Aegestus. Nomen proprium. Et Aigestus. Aegesteus.

Aigeida. Aegida. Demosthenes in oratione funebri; si modo is verus ejus auctor est. Est autem tribus Aegcis dicta ab Aegeo, filio Pandionis: cujus tribules vocantur Aegida. Et Aegidis, filius Aegci.

Aigeion. Aegci oraculum. Dinarchus in oratione contra Polyuctum. Item Aigeion est fanum Aegci Athenis.

Aigeos. Populus arbor. Et, Spectaculum, quod ex populo, vel alno, spectatur. Populus Athenis stabat prope locum illum, in quo, antequam theatrum exstructum esset, tabulata posita erant. Ex hac populo ii, quibus nulla sedes erat, spectare solebant. Aigeos etiam est nomen urbis.

Aigeus. Aegus. Nomen proprium.

Aigis. Aegci tribus.

Aigiazon. Capras pascere. Tu vero capras pascis hic sedens.

Aigialeus. Aegialeus. Nomen proprium.

Aigialea. Aegialea. Nomen proprium.

Aigiale. Aegiale. Nomen proprium.

Aigialos lalais. Littori loqueris. De iis, qui non exaudiuntur. Et, Vento loqueris. Similiter de iis, qui non exaudiuntur.

Aigiboi ge. Terra capris pascendis apta.

Aigies. Aegiges. Gentis nomen.

Aigizeo. Dilacerare. Dilaniare. Dicitur est per translationem a vehementibus procellis, quae kataigides vocantur. Aeschylus. Idem autem in Edonis & pelles cervinas sic appellat.

Aigies. Aegienses neque tertii, neque quarti, sed ne decimi quidem sunt. Dicitur de hominibus valde contemptis. Nam Aegienses Argivi victis Aetolis Pythiam interrogarunt, quoniam essent? Illa vero eis respondit: Aegienses neque tertii, neque quarti, sed ne decimi quidem sunt.

1 Αἴγες. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ σιωνθείᾳ.] Artemidorus lib. 11. cap. xii. Αἴγες δὲ, ἑπὶ λουκῆ ἀραχίδι, ἑπὶ μέλαινα. ἀλλὰ πᾶσαι πετηρεῖ. λουκῆ μὲν ἑπὶ μέλαινα δὲ μάλλον, ἑ μέλαινα τῆς πᾶσαι. καὶ ἑ τὰ μεγάλα κύματα αἰγας ἐν τῇ σιωνθείᾳ λέγουσιν. καὶ λάβε εἰς ἐπαιγίζων. φασὶν ὁ πρῶτος πρὸ σφοδρῶς εἰνεμε λίγων. καὶ τὸ φοβερότατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγουσιν. Hinc Suidam sua descripsit Pearsonius recte monuit.

2 Λάβε εἰς ἐπαιγίζων] Homerus II. E. v. 148.

3 Ὡς δ', ὅπ κινῶσι Ζεφύρος βαρὺ λῆιον ἔλθῃ Λαερόθ', ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῶν ἀσπυρῶσιν.

Huc Suides (vel potius Artemidorus, ex quo Suidas) respexit.

4 Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ φοβερόν.] Vide Bochartum *Geograph. Sacr.* Part. II. lib. I. cap. xiiii.

5 Αἰγεΐδα. Δημοσθ.] Ex Harpocrate.

6 Αἰγίον. τὸ τῷ Αἰγέως μαντή.] Ex Harpocrate.

7 Ἡ λεύκη] Si Grammaticus noster vocem hanc interpretationis loco τῷ ἀγίζεσθαι junxit, fallitur. Λεύκη enim significat populum albam: ἀγίζεσθαι vero, populum nigrum; ut ex aliis Lexicographis constat.

7 Αἴγες γῆ] Vide Suidam supra v. Ἀπ' αἰγίεσσι γῆ; & Hesychium v. Θία παρ' αἰγίεσσι, & v. Παρ' αἰγίεσσι γῆ; itemque Meursium *Leit. Attic.* lib. IV. cap. ult.

8 Τῷ ἰεῖν] Meursius loco laudato legendum censet τῷ ἰεῖν: cui emendationi τρωτολογία obstat videtur, quoniam paulo post sequitur, τὰ ἰκρία ἐπήγνου. Sed nulla erit τρωτολογία, si ἰεῖν hic accipitur pro loco, in quo erant τὰ ἰκρία, sive tabulata; more Atticorum, qui locis nomina imponere solebant a rebus, quae in illis erant, ut ostendimus supra v. Δεῖν γε. Existimo igitur emendationem Meursii spernendam non esse.

9 Αἰγίζεω. ἀφασπᾶν. ἐν μεταφορῶν.] Eadem habet Hesychius: quem etiam vide v. Καταίγιστος.

10 Αἰγίζεσθαι] Scribe αἰγίζεσθαι: ut habet Hesychius.

11 Οὐπὶ πρῶτοι, ἑπὶ πρῶτοι.] Lege, ἑπὶ πρῶτοι, ἑπὶ πρῶτοι ἀλλ' ἑδὲ δεκάτοι. Zenobius: Αἰγίεσσι ἑπὶ πρῶτοι, ἑπὶ πρῶτοι. ἐπὶ τῷ εὐπλῶν ἑ μηδὲος ἀξίον. Diogenianus: Αἰγίεσσι ἑπὶ πρῶτοι, ἑδὲ πρῶτοι. ἐπὶ τῷ πρῶτος ἀπλῶν (lege εὐπλῶν) ἑ μικρῶν. Simile autem proverbium, sive oraculum, olim de Megarensibus etiam circumferebatur, ut dicimus ex Suida infra v. Ἰμῶσσι δ' ὁ Μεγαρεῖς: quem locum consule.

Αἰγίθαλϙ. τὸ ζῶον. καὶ ἡ ὄρχις.

Αἰγιλία.¹ δῆμϙ Ἀνιοχίδϙ. ἥς ὁ δῆμότης, Αἰ-
μιλιθός.

Αἰγίλιψ. πόλις Κεφαλληνίας. σημαίνει δὲ καὶ
πέτρην ὑψηλίαν.² Ὅμηρϙ

Ἦτε κατ' αἰγίλιπϙ πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
ἔσε ὑπὸ τῆ ὕφους καὶ τὰς αἰγας λείπεσθαι αὐτῆς
ἐπιβαίνειν.

Αἰγίλλϙ. εἶδϙ βοτάνης.

Αἰγίλοψ. κόρης πάδϙ.

Αἰγίμιϙ. ὄνομα κύριον.

Αἰγμῶ. ὄνομα πόλεως.

Αἴγινα. πόλις. καὶ Αἰγναία ναῦς. καὶ Αἰγινήτης, ὁ
ὑπὸ τῆς Αἰγίνης.

Αἴγινθϙ. ὄνομα κύριον.

Αἴγιον. ὄνομα τόπος.

Αἰγίοχϙ. ὁ Ζεὺς.

Αἴγιρϙ. ὄνομα πόλεως.

Αἰγίς.³ ὑὸ Λίβυες Φορῆσι δδραῖν.

Αἰγίς. τὸ ἐκ τῆς τεμμάτων πλέγμα. καὶ τὸ
ἄλλ' τεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον. ὡς Λυκῆργϙ
καὶ Ἡρόδοτϙ. ἡ δὲ ἱέρεια Ἀθῆνῶν τιῶ ἱεράν αἰγί-
δα φέροντα, πρὸς τὰς νεογάμους εἰσέρχεται. ἐπὶ τῆ ἀ-
ναίδην ἐν ποίσην τάττειν ἢ παροιμία. καὶ ὁ θῶραξ.
καὶ ἡ ἐν ταῖς πύργους ἐλύτης. Ἐνυμφόδαργϙ δὲ
ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγίας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίς. καλαιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκωνθῶποις
Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγίς ἔρχεται.

Αἴγιθϙ. ὄνομα.

Αἴγιτθός, Αἴγιτέως. ὄνομα κύριον.

Αἴγλη.⁵ βόλϙ κυβηλικός. λαμπηδών. αὐγή.
Κρατῖνϙ. καὶ ποπᾶν εἶδϙ δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὡς
Φησι Λεαγόρας. ἔστι καὶ παιδιὰ π. ἀλλὰ καὶ ἡ σε-
λήνη ἔτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπίος.

Αἰγλήηϙ. λαμαρῆ. ἡ βύθεια, αἰγλήεις.

Αἰγλήης Ἡάελις. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Ἡά-
ελιας· ἐπεὶ τὰς Ἡάελιας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ.

Αἰγόκερος. εἶδϙ ζῶον.

Αἰγὸς ἑρόπον. ἐπὶ τῆς ἑαυτοῖς ὀπιφερόντων κα-
κόν. ὑπὸ Κορινθιακῆς παροιμία. Ἡ αἰξ δδρα τῶ
μάχαιραν.

Αἰγοφάγϙ.

Αἰγῶνη. ὄνομα πόλεως. καὶ Αἰγωνία, ὁμοίως.

Αἰγῶν ὀνόματα. οἷον ἀχρηστα πρέγματα. ὁμοίαι
τῶ αἰγες. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφῆρεσι ὡς χερσικηρεσι-

¹ Αἰγιλία δῆμϙ Ἀνιοχ.] Ex Harpocracione.

² Ὅμηρϙ.] Π. Π. ν. 4.

³ Αἰγίς. ἢ Λίβυες Φορῆσι δδρα.] Ex Lexico Herodoti.

⁴ Αἰγίς. τὸ ἐκ τῆς τεμμ. πλ.] Eadem habet Harpocratio: ex quo Suidas.

⁵ Νυμφόδαργϙ.] Imo Herodotus, ut recte monuit Mauflacus ad Harpocracionem. Locus Herodoti exstat in *Melromene* pag. 178. ubi historicus ille ita inquit: Αἰγίας τῶ (sic enim ibi legendum est pro αἰγίας) ἀφῆρεσι ψιλῶς ἀπὸ τῶ ἐδῆσε θυσιωπῆς αἰ Λίβυασι, κηρεσι μῆρας ἐρσῆδεσσι· ἐκ δὲ τῶ αἰγῶν ταῦται αἰγίας οἰ

Αἰγίθαλϙ. Avis quaedam. Item, saltatio.

Αἰγιλία. Populus tribus Antiochidis: cu-
jus popularis vocatur Αἰγιλίθός.

Αἰγίλιψ. Urbs Cephallenia. Significat e-
tiam rupem excelsam. Homerus: *Qui (fons)
ab excelsa rupe nigram fundit aquam.* Sic
autem dicta, quod propter ipsius altitudinem
vel ipsa caprae eam ascendere nequeant.

Αἰγίλλϙ. Genus herbae.

Αἰγίλοψ. Pupillae oculi morbus.

Αἰγίμιϙ. Ægimius. Nomen proprium.

Αἰγμῶ. Ægimo. Nomen urbis.

Αἴγινα. Ægina. Urbs. Et Æginæa navis.
Et Ægineta, civis Æginæ.

Αἴγινθϙ. Æginthus. Nomen proprium.

Αἴγιον. Ægium. Nomen loci.

Αἰγίοχϙ. Jupiter ægidem gestans.

Αἴγιρϙ. Ægirus. Nomen urbis.

Αἰγίς. Caprina pellis, quam Libyes gestant.

Αἰγίς. Quod ex vittis contextum est. Et
recte ex vittis contextum. Sic Lycurgus &
Herodotus. Sacerdos vero Athenis, sacram
ægidem ferens, ad novos sponfos accedebat.
Proverbium igitur hoc dicitur de illis, qui im-
pudenter aliquid faciunt. Αἰγίς etiam vocatur
lorica. Item, crispum illud, quod est in pi-
ceis. Nymphodorus vero hæc a Libyis αἰ-
γίας vocari ait.

Αἰγίς. Procella. Turbo. Pherocrates *Myr-
mecanthropis: Hei mihi infelici, procella venit.*

Αἴγιθϙ. Ægithus. Nomen proprium.

Αἰγιτέως. Ægistheus. Nomen proprium.

Αἴγλη. Jactus aleatorius. Coruscatio. Splen-
dor. Cratinus. Significat etiam quoddam pla-
centa genus; itemque sacrificium, ut ait Lea-
goras. Est etiam lusus quidam. Adhæc, Lu-
na & Æsculapius ita vocantur.

Αἰγλήηϙ. Splendidi. Rectus casus est, αἰ-
γλήεις.

Αἰγλήης Ἡάελις. Gratia Ægles filia. Veri-
similiter Gratias ab Ægle prognatas esse fin-
gunt. Gratias enim splendidas esse oportet.

Αἰγόκερος. Animalis genus. Capricornus.

Αἰγὸς ἑρόπον. Caprae instar. De iis dicitur,
qui sibi ipsi malum accersunt. Proverbium
autem hoc a [capra] Corinthiaca ortum est.
Capra gladium præbens.

Αἰγοφάγϙ. Caprivorus.

Αἰγῶνη. Ægone. Nomen urbis. Et Ægo-
nica, similiter.

Αἰγῶν ὀνόματα. Caprarum nomina. Dicitur
de rebus inutilibus. Caprae enim sibi similes

⁶ Εἰλίεις μετανόμασαν. Huc Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) respexit.

⁷ Αἴγλη. βόλϙ κυβ.] Huc apprime faciunt verba Eulathii ad Π. Κ. pag. 825. Αἴγλη ἢ μόνον ἢ λαμπηδών, ἀλλὰ καὶ ποπᾶν εἶδῶς, κατὰ Πανσουλῶν. καὶ θυσία πρὸς τιμωρίαν εἰς Δελφούς· ἢ κυβητικὸς βόλϙ. ἔπρως δὲ πρὸς τὸν ὄπ αἰγλή ὄνομα κυβητικῆ βόλῃ φαίνεται.

⁸ Αἰγλήης Ἡάελις. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Ἡάελιας Αἰγλήης καὶ Ἡάελις. ἐπὶ τῶ Ἡάελις λαμπρὰς εἶναι δδρα. Hinc Suidas suppleendus est.

⁹ Αἰγὸς ἑρόπον. ἐπὶ τῶ ἑαυτῶν.] Vide infra v. Αἰξ.

καὶ πῶς τὰ ὀνόματα.

Αἴγυπῖον. ἕως οἱ παλαιοὶ ἀλλ' ἔ γῦπα. Αἴγυπῖαν δὲ πληθυστικῶς, γυπῶν. Ἡρόδοτος. ἡ θύ-
δεια, αἴγυπιος, ὁ γύψ.

Αἴγυπιάζων. τὸ πανουργεῖν, καὶ κακοβουλεύεσθαι. ποιῶται γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία. Ἀἰγύπτιος πλινθοφόρος. ἔτσι ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς αἰὶ ἀχθοφόρος ὄντες.

Αἴγυπία κληματίς. ἐπὶ τῷ ἰσχυρῶν καὶ ὑπο-
μίκαν' ὁποῖος ἡ Ζηῦαν ὁ Κίτιος. ὃν Φασὶ χρη-
σμεαζόμενον, πᾶς ἀεὶ βιάσειαι, ἀποκρίνασθαι τὸν
Θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. ὅθεν ξυμεία, τὰ
τῷ δ' ἀναγνώσει.

Αἴγυπτος. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ χώρα τῷ Αἴγυ-
πτιῶν. ὅτε ἀρκεῖ οἱ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκε, τῷ καὶ
Διὸς, Μετρεῖ βασιλεύει τῷ ἐκείνῳ ὃν μελανόμασαν
Αἴγυπτιον (ἀφ' ἧ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα) τῷ γένος
τῷ Νῶε. † Ἐν ταῖς περὶ ἀκούσας ἡμέρας γεγονό-
σιν αἱ κατ' Αἴγυπτιον πληγαί.

Αἰδέσασθαι. ἀντὶ τῷ ἐμειλιόσθαι. ἔγωγε Λυ-
σίας, καὶ Δημοσθένος ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. ἀν-
τὶ τῷ ἐξιδάσθαι καὶ πείσασθαι.

Αἰδεσία, Ἑρμείας γυνή. αὐτὴ μὲν ἡ ἀφροσύ-
νη γενεὴ τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, καλλίστη δὲ καὶ ἀ-
είστη γυναικῶν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. τὰ μὲν ἡδὴ
τῷ ἀνδρὶ ὡς ἀπλησία, ἀπλή, καὶ γυναικῶν, καὶ δι-
χροσύνης ὅθεν ἡδὴ ἡ ἀφροσύνης ἐπιμεληθεῖσα ἀφ-
βίαι παντός. τὸ δὲ ἐξείρητον αὐτῆς φιλοφρονεῖ καὶ φι-
λάνθρωπον. ἀφ' ἧ τῷ καὶ ὡς ἀφροσύνην ἡδὴ ποιῶν
ἐπεχέρι τὸν δεομένης ἄτε καὶ τῷ Ἑρμείᾳ περὶ ἡ-
σασίας ἐπὶ πασι ὀφρανοῖς ἀπολαφθεῖσα τῷ ἀ-
πῶν εἰς δαπανημάτων εἰς τὰς ὑποψίας. τοιγάρτοι
καὶ ὑποχρεῖται τοῖς υἱοῖς τὸν βίον ἐποίησεν. ἐφ' ἧ καὶ
μέμφασθαι πινεσ αὐτῷ ἐπεχέρι. ἡ δὲ ἕνα θησαυ-
ρὸν ἡγεμονίᾳ τῆς ἀμείνου ἐλπίδος, εἰ πῶς ἐθέλει
τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιτελέσθαι ἀνηγάγει ὑπεκρίβει τὰ
ἀχθῆ τῆς ἀφροσύνης, ὅθεν ἐφείδει, ἀφ' ἧ τὸν ἑ-
λεον τῆς κατ' ἡδὴ ἀνθρώπων τύχης. πειραθεῖ ἡγάπων
αὐτῷ καὶ τῶν πολιτῶν οἱ πειραθεῖται. μάλιστα δὲ
τῶν υἱῶν ἐπιμελεῖται τὰ κατ' ἡδὴ φιλοσοφίαν, ὁρμηδὴ
τῷ τῷ πατρὸς ἐπιτελέσθαι αὐτοῖς ὡς ἀφροσύνη, κατ' ἡ-
δὴ κληρὸν πᾶσι πατρῶας ἰσίας. ἡγε καὶ τῷ δημο-

1 Αἰγύπτιος πλινθοφόρος] Proverbio hoc usus est Aristophanes
Aulibus pag. 595. ubi vide Scholiastam. Conter etiam Suidam
supra v. Ἀρσιπ.

2 Αἴγυπτιος κληματίς. ἐπὶ τῷ ἰσχυρῶν.] Liertius in vita Zenonis Cit-
tici: Ἰσχυρὸς ἢ (Ζηῦαν) ὑπομῆτης, μελάχρους. ὅθεν πῶς αὐτὸν εἶπεν.
Αἴγυπτιος κληματίς, κατὰ Φησὶ Χρύστιος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν.
Huc Suidas repperit. Proverbium autem hoc ideo in homines
graciles & longos dicebatur, quod Ægyptia clematides essent
longæ & tenues, ut testatur Plinius lib. xxiv. cap. xv. quem con-
sule.

funt. Nomina vero imponuntur illis rebus,
quæ inter se differunt, ut sic aliæ ab aliis dig-
noscantur.

Αἴγυπῖον. Sic antiqui vulturem appellabant,
non autem γῦπα. Αἴγυπῖον vero, vulturum, est
[genitivus] pluralis. Herodotus. Casus re-
ctus est αἴγυπιος, vultur.

Αἴγυπιάζων. Fraudibus & dolis uti. Calli-
do & improbo ingenio præditum esse. Tales
enim erant Ægyptii. Et proverbium: Ægy-
ptius laterifer. Ægyptii enim ut bajuli per-
stringebantur.

Αἴγυπία κληματίς. Ægyptia clematis. Di-
citur de hominibus gracilibus & longis; qua-
lis erat Zeno Citticus: cui oraculum consu-
lenti, quomodo optime vitam transigere pos-
set, Deum respondisse ajunt: Si mortuis con-
color fieret. Unde intellecta mente oraculi,
ad antiquorum scriptorum lectionem animum
appulisse fertur.

Αἴγυπτος. Ægyptus. Nomen proprium
viri. Item regio Ægyptiorum. Cum Mer-
curius filius Pici, qui & Jupiter vocatur, in
Ægyptum venisset, Mestrem illic Rex erat,
postea Ægyptus vocatus, (a quo & regio Æ-
gyptus nomen accepit) qui ex genere Noc
oriundus erat. † Plagæ Ægypti xl dies du-
rarunt.

Αἰδέσασθαι. [Verecundia moveri.] A pri-
ore sententia ad aliam traduci. Flecti. Sic
Lysias. Demosthenes vero in oratione con-
tra Aristocratem verbum hoc accepit pro
placare & exorare.

Αἰδεσία. Ædesia, Hermiæ uxor, cognata
magni Syriani, pulcherrima & optima Ale-
xandrinarum mulierum, moribus marito simi-
lis, candida & generosa, justitiæque non mi-
nus quam modestiæ per omnem ætatem stu-
diosâ, & insigni amore Deum & homines pro-
sequens. Quapropter etiam supra vires e-
gentibus benefacere studebat; adeo ut Her-
mia quoque defuncto, vidua cum pupillis re-
lictâ, eosdem sumptus in beneficentiam con-
ferret. Unde factum, ut patrimonium libe-
ris obæratum traderet. Qua de causa non
decrant, qui illam reprehensam vellent. At
illa, quæ unum thesaurum duceret spei me-
lioris, si quis sacros & modestos homines
onere inopiæ levaret, nullis sumptibus par-
cebat, propter humanæ fortis commiseratio-
nem: eaque de causa vel ab improbissimis ci-
vibus diligebatur. In primis autem dabat ope-
ram, ut in philosophia filii erudirentur, cu-
piens doctrinâ patris velut hæreditatem quan-
dam illis tradere. Hæc & publicum victum,
qui patri præbebatur, pueris adhuc parvulis,
cū philosopharentur, conservavit: id quod ne-

3 ὃν Φασὶ χρησμεαζόμενον] Ne oratio sit ἀνακρίσις, vel scri-
bendum est, ἢ Φασὶ χρησμεαζόμενος: vel, ὃ Φασὶ χρησμεαζόμενος.

4 Ὅτι αἰδέσθαι ὃ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκε, ἢ ἔ Δ.] Emendationem
hujus loci tentat Berkelius ad Stephanum v. Αἴγυπτιος: quem vide.

5 Αἰδέσασθαι. ἀντὶ τῷ μεταπειθεῖν.] Ex Harpocrate.

6 Μεταπειθεῖν.] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editæ, male
μεταπειθεῖν.]

7 Αἰδεσία, Ἑρμείας γυνή.] Totum hunc articulum de Ædesia de-
scripsit Suidas ex Damascio.

σαν τῶ παλεῖ σίτησιν διδομένη, τοῖς παισὶ διεφύλαξε, νέοις ἔπι θῆν, ὡς ἐφιλοσόφησαν ὄψρ ὄσρ ἴσμεν ἔδὲ ἀνδρῶν ἔπερον πεποιηκότα, μήτι γε δὴ γυναικῶν. ἠὲ γὰρ ὄψρ πᾶσι πῆν καὶ αἰδῶς ὄσρ ὀλίγη τῆς Αἰδεσίας. ἀλλ' ἐτεῖ καὶ συνέπλευσε τοῖς υἱέσιν Ἀθμιάζε πολλομένοις ἐπὶ Φιλοσοφίαν, ἐθαύμαζαν αὐτῆς τιῶ ζρετιῶ, ὅ, τε ἄλλῃ χρεῶς τῆς Φιλοσόφου, καὶ ὁ κερυραῖος Πρόκλῃ. αὐτῆ ἐπὶ Αἰδεσία, ἠὲ κόβω ἔσαν ἐπὶ τῶ Πρόκλῃ καλεγγυήσιν ἔμελλεν ὁ Συριανός, εἰ μὴ Θεῶν πῖς ἀπεκάλυπεν ἐπὶ γάμον ὀρμῆσαι τὸν Πρόκλον. τὰ δὲ πρὸς Θεὸν εὐσεβῆς ἔπῳ καὶ ἱερά, καὶ τὸ ὄλον Φάναγ ἑροφίλις, ἄπε πολλῶν ἔπιφανεῶν ἀξιοῦσιν. ἡ δὲ Αἰδεσία τριαύτη καὶ διεβίω πᾶσι τὸν βίον ἑπὶ Θεῶ τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαπημένη καὶ ἐπαινεμένη. καὶ ταύτην ἐπίσταμυ γράν γυναικῶ, καὶ ἐπὶ αὐτῆ τεθνηκυῖα τὸν ἐπὶ τῶ τάφῳ λέγατο νομιζόμενον ἔπαινον ἐπεδειξάμεν ἡρωϊκοῖς ἔτεσι κεκοσμημένον, ἐπὶ νέῃ ἂν καὶ κομῆδῆ μαιράκιον. ταύτης δὲ παῖδες δὲ τῶ Ἑρμείου, νεώτερος μὲν, Ἡλιόδοτος ὀρισβύτης δὲ, Ἀμμάνῃ. ἔτῃ μὲν ἂν ἑφύεστερος ἠὲ καὶ Φιλομαθέστερος. ὁ δὲ ἀπλῆστερος ἢ ἐπὶ παλαιότερος, ἔν τε πῖς ἡθεσιν, ἔν τε τοῖς λόγῃς. ἄμφω μὲν γὰρ ἐφιλοσοφῆσάτιν ἑπὶ Πρόκλῃ, μὲ τῆς μητρὸς ὡς αὐτὸν ἀφικομένην παιδαγωγῆσιν. καὶ ὁ Πρόκλῃ αὐτοῖς ὄροσεῖχε τὸν ἑπὶ ἔπιμελέστερον, ὡς παισὶν Ἑρμείου, Φίλιπ τε καὶ ἑταίρου ἀνδρός. παισὶ δὲ Αἰδεσίας, τῶ γένει Συριανῶ ὄροσεῖσιν, καὶ ἄμα σφίσι τὸ πῖνικεῦτα παρόσιν. ἀφίκετο μὲν δὴ σὺν αὐτοῖς Ἀθμιάζε καὶ ἱεράξ ὁ Συριανός ἀδελφός.

Αἰδέσιμον. ἀξιολύμῃον. καλόν. ἢ λαμπαρῶν.

Αἰδημόνος. αἰδεσίμῳς.

Αἰδημων. αἰδέσιμῃ.

Ἀἶδω κυνῆ. ἐπὶ τῶ δὲ κεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βυλομένων.

Αἰδῶ. τὸ αἰδοῖον. καὶ ἡ σελήνη ὄψρ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥιπὴ ὄψρ Λάκωσι. ἢ καὶ ἡ προφῶς τῆς Ἀθμιάς. καὶ ὁ ὄραμὸς ὁ ἐν τῆ Ἀκροπόλει.

Αἰδῶς. ἢ ἔπιμῆ. καὶ παροιμία.

Αἰδῶς δ' ἐκ ἀγαθῆ κεχηρημένη ἀνδρὶ ὄροσεῖλη. ἐπὶ τῶ δὲ ἔπιπέκειαν βλαπομένων. Ὀμηρῃ. ἢ Ἡσιόδῃ.

Αἰδῶς δ' ἐκ ἀγαθῆ κεχηρημένη ἀνδρῶ κομίζε. καὶ ἔτερον παροιμία. Αἰδῶς ἐν ὄφθαλμοῖς. παρόσιν οἱ κεκαχωμένοι τῶς ὄφθαλμῶς ὄσρ αἰδῶντι. ἢ ὅτι

1 Σίτησιν] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. male σίτησιν.

2 Θεοφίλις] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi, cuius loco in prioribus Editt. excusum est θεοφίλις: quod non placet, quia paulo ante praecessit εὐσεβῆς. Illi enim si τὸ θεοσεβῆς hic subjungas. παντολοῖαν hinc sine effugere queas.

3 Περοσεῖχε] Sic MSS. Paris. At priores Editt. minus recte παροσεῖχε.

4 Καὶ ἡ σελήνη] Hesychio non αἰδῶς est luna, sed αἰδῶς: quod magis placet.

5 Καὶ ἡ προφῶς τῶ Ἀθμιάς] Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium ad Il. X. pag. 1279. Ἀθμιάσιν αἰδῶς ἢ αἰφελίας ἢ βαμῶς πρὸς τῶ Πολιάδος Ἀθμιάς νεῶν, κατὰ τῶ Παισιῶν ἰστῆρι. αἱ οἱ μὲν παιδαγωγῆς οἱ δὲ ΤΡΟΦΟΥΣ τῶ Θεῶς ζηνεῶν φασίν.

6 Καὶ ὁ βαμῶς ὁ ἐν τῶ Ἀκροπ.] Melius Hesychius: Αἰδῶς βα-

minem alium virum confecutum novimus, necdum mulierem. Omnes enim non medicriter Ædesiam & honorabant, & venerabantur. Cum autem cum filiis, Philosophiæ operam daturis, Athenas profecta esset, ipsius virtutem cum reliquis Philosophorum cœtus, tum ejus antesignanus Proclus, sunt admirati. Hæc est Ædesia illa, quam adhuc puellam Syrianus Proclo desponsurus erat, nisi Deus quispiam Proclum ab illo conjugio revocasset. Adeo autem pia, & religiosa, &, ut breviter dicam, Deo chara fuit, ut multis apparitionibus digna judicata fuerit. Hæc igitur Ædesia talis fuit, & totam vitam a Deo & ab hominibus dilecta & laudata transegit. Eandem etiam ætate provectam vidi, & in ipsam defunctam more solito laudationem funebrem, versibus heroicis scriptam, adolescens adhuc publice recitavi. Hujus ex Hermia filii, natu minor, Heliodoros; natu vero major, Ammonius, fuerunt: quorum ille & ingenio & studio discendi alteri præstitit; hic vero simplicior fuit, idque ipsum tam in moribus quam sermionibus præ se tulit. Ambo tamen sub Proclo philosophiæ operam dederunt, ad quem cum matre, quæ ipsis pædagogi loco erat, accesserunt. Proclus autem singulari cura & favore eos profecutus est, ut filios Hermiæ, quocum ipsi amicitia & familiaritas intercesserat; itemque filios Ædesiæ, quæ Syriano cognatione juncta erat, & tunc temporis una cum ipsis aderat. Cum eis autem Athenas una ivit Hierax, Synesii frater.

Αἰδέσιμον. Venerandum. Honore dignum. Præclarum. Illustre.

Αἰδημόνος. Verecunde. Reverenter.

Αἰδημων. Venerandus.

Ἀἶδω κυνῆ. Orci galea. De occultis, & obsecuris, & latere volentibus.

Αἰδῶ. Pudendum. Et Luna, apud Chaldaeos. Et jactus, apud Lacones. Et Minervæ nutrix. Et ara, quæ est in Arce.

Αἰδῶς. Pudendū. Quod etiam Græce ἐπιμῆα vocatur. Et proverbium: *Pudor autem non est utilis viro mendico.* Homerus. Dicitur de iis, quibus modestia sua obest. Et Hesiodus: *Pudor autem non bonus virum egeum tenet.* Et aliud proverbium: *Pudor inest oculis.* Illi enim, quorum oculi vitio laborant, nullo pudore moventur. Vel quia

μὸς Ἀθμιάσιν ἐν τῶ Ἀκροπόλει. i. e. Verecundie ara Athenis in Arce erat. Sic quoque Suidas hic intelligendus est. Huc adde locum Eustathii, quem in nota precedente adduximus.

7 Αἰδῶς. ἢ ἐπιμῆα] Hæc nemo intelligat, quin prius sciat, unde et Suidas sumpsit. Sumpsit autem ex Artemidoro, qui lib. 1. cap. xlvii. de pudendis agit, inter alia & hæc scribit: Ποῦς δὲ νῦν ἀξιοῦσιν ἐπιμῆα. Αἰδῶς ἢ τῶ ΕΠΙΤΙΜΙΑ καλεῖται. Huc Suidam repperisse nemini dubium fore puto. Ex loco autem hoc Artemidoro observandum est, pudendum a Græcis ἐπιμῆα etiam appellari: quod haud temere alibi legas.

8 Αἰδῶς δὲ σὺν εἰγ.] Est versus Homeri vs Odysl. Σ. v. 347.

9 ἢ ὅτι τῶς πῖνικεῦτος αἰδῶ] Huc faciunt verba Aristotelis lib. 11. Rhetor. cap. vi. Ὅθεν ἡ πῖνικεῦτος τὸ ἐν ὄφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Αἰδῶ τῶς τῶς αἰδῶ παροσεῖχες μάλλον αἰδῶνόντι, ἢ τῶς παροσεῖχες αὐτοῖς, αἰδῶ τῶ εἶναι ἐν ὄφθαλμοῖς ἀμώπερα.

τῆς παρόλης αἰδῶνται μάλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τῆς ἀπώλης. ἢ αἰπιτικῆ, τὴν αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἶκον. αἰδέμενον. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τῆτο δρᾶν τῆς αἰεί τὸν Μάρκελλον δρεπῆς.

Αἰδοῖον. τὸ μόριον ὃ ' καὶ ἀναγκαῖον πρὸς πινον καλεῖται· ἐπεὶ τ' ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχον αἰδοῖα ἀνδρῶσάων ἐλέγχο.

Αἰδοῖ. ὁ αἰδῶς καὶ ἐνδοπιῆς ἀξι. Δαμάσκει. Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήθητο, ὄραν τὸν Περύκλον αἰδοῖόν τε καὶ δευὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνον ὄραν τὸ φιλοσοφίας τῶ ὄντι πρῶτον.

Αἰδύλ. ὁ θεοσός.

Αἰ αἰ.

Αἰ² αἰ, τίς ἂν ποῦ φῆθ' ἐπάνυμον
τῆμόν ξυνοσίτη ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεσι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί,
καὶ τῆς.

ὁ Αἴας φησί. τῆτο δεχαιότροπὸν ὄντι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφορὰς. καλῶς μὲν οὖν περὶ τῶν, ὅτι ἂν ἐμνήσθῃ τῆ ὀνομασίᾳ· ἐν συμφορᾷ δὲ ἂν, τῆτο ποιῆ.

Αἰαία.³ νῆσος.

Αἰαιοί. οἱ σύγγαμβροί.

Αἰ ἐμοῦ πόλεις. αἰ πόλεις με.

Αἰένυτι. ὁ θάνατος, ὁ αἰεὶ κοιμάμενος. ὕφεν δὲ ἀναγνωτέον. Ἐσοφοκλῆς· Σέ τοι κακλίσκω τὸν αἰένυτον.

Αἰέχ. ὁ τῆς δάφνης κλάδος.

Αἰετός. τὸ ὄγεον. Πισίδης φησίν·

Οἷς ἔτε δῖψης ὄσθῃ ἠέτων ἢ φύσις,
οὐδ' αὖ κόνιτρας ἐνδεὺς ἢ φέρροτις·
Ἄλλ' εἰσὶ δῖψης καὶ κρύβης ἀνάτεροι.

Αἰετός ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τ' δυσαλώπων. παρόσον αἰετός ἐν νεφέλαις ἂν ἐχ αἰετῆς.]

Αἰζήος. ὁ ἀκμάζων.

Αἰζήος. ὄνομα κύριον.

Αἰεῖ. ἀντὶ τῆ αἰεί.

Αἰεῖ με ποῖτοι πολέμοι διάκειεν.
ἐπὶ τ' εὐχαίρα φρονήταν. καὶ αὐτίς·

Αἰεῖ γὰρ ἢ γυνὴ σ' ἐχθ' ἀφ' ἑσέα.
Κᾶν ὠν ἢ μῆλον λάβροι, Κινησία
τῆτι γέναιτο, φησί.

Αἰεῖ δὲ γέροντι νέαν περὶβάλλειο κέρειον.

1 Ὁ ἐ ἀναγκαῖον πρὸς πινον καλεῖται· ἐπὶ τ' ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον.] Hæc sunt verba Artemidori lib. i. cap. xlviii. ut Pearsonius bene observavit. Vide etiam supra v. Ἄνακαῖον.
2 Αἰ αἰ, τίς ἂν ποῦ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 26. ut Portus observavit.

3 Αἰαία. νῆσος.] Vide Hesychium, qui plura de hac insula Lectorem docet.

4 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 322. ut Portus monuit.

5 Αἰέχ.] Hesychius habet Αἰέχλον.

6 Αἰετός ἐν νεφέλαις.] Proverbium hoc sumptum est ex oraculo quodam, Atheniensibus olim reddito, ut nos docet Enarrator Comici ad *Equit.* pag. 347. Ἐζήτετο χρησμὸς τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τὸ δῆ-

præsentes magis vereri solemus, quam absentes. Accusativus est αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἶκον. Qui verecundia, vel pudore movetur. Qui veretur. *Et auream coronam injecit, propter reverentiam, qua virtutem Marcelli prosequabatur.*

Αἰδοῖον. Membrum genitale. Pudendum. Idem etiam ἀναγκαῖον a quibusdam appellatur, quoniam necessitatis est solum. † Bene vasatus appellabatur ἀνδρῶσάων.

Αἰδοῖ. Venerandus. Reverentia & veneratione dignus. Damascius: *Isidorus vero admiratione percellebatur, cum Proclum videret, aspectu adeo venerabilem & gravem, ut existimaret, se revera ipsum Philosophia vultum videre.*

Αἰδύλ. Audax.

Αἰ αἰ. [Interjectio dolentis. Sophocles:] *Ai, ai! quis unquam putasset, nomen meum responsurum fuisse calamitatibus meis? Nunc enim eo redactus sum, ut justa mihi sit causa iterum iterumque lamentandi.* Sic Ajax inquit. Antiqui autem moris est, in calamitatum commemoratione ad nomina alludere. Si enim Ajax felix fuisset, nominis sui nullam mentionem fecisset; quod fecit cum malis conflictans.

Αἰαία. Ææa, insula.

Αἰαιοί. Duarum sororum mariti.

Αἰ ἐμοῦ πόλεις. Meæ urbes.

Αἰένυτι. Epithetum mortis. Semper dormiens. Una vero voce legendum est [αἰένυτι; non duabus.] Sophocles: *Te invoco perpetuo dormientem.*

Αἰέχ. Lauri ramus.

Αἰετός. Aquila. Pisides inquit: *Quarum [aquilarum] natura neque siti est obnoxia, neque robur & firmitas corporis palaestra indiget: sed sitis & frigus eas nunquam vexat.*

Αἰετός ἐν νεφέλαις. *Aquila in nubibus.* Dicitur de iis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim, cum in nubibus est, capi nequit.

Αἰζήος. Juvenis ætate florens.

Αἰζήος. Æzer. Nomen proprium.

Αἰεῖ. Pro αἰεί. Semper. *Semper me tales hostes insequantur.* Dicitur de hominibus contemptis, & quorum nulla ratio habetur. Et iterum: *Semper enim mulier te in ore habet: &, si ovum vel malum ceperit, dicit, Cinesia hoc sit.*

Αἰεῖ δὲ γέροντι νέαν περὶβάλλειο κέρειον. *Seni vero juvenem semper admove puellam.*

μὲν αὐτῶν λεγόμενον.
Εὐδαίμων περὶ τῆς Ἀθηναίας ἀγλαῖας,
Πολλὰ ἴδον, ἐ ποικίλα παθόν, καὶ ποικίλα μογῆσαν,
Αἰετός ἐν νεφέλαις γρηθήσει ἡμεῖς πάντες.
Οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερβίβει ἀπάνταν, ὡς αἰετός ἐν δρυῶν. Idem Scholiasta ad *Aves* pag. 588. Αἰετός ἐν νεφέλαις. Οὐχ ἀπό τῆς τῆτο φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ἐστὶν τοῖς Ἀθηναίοις ἀποδοῦναι, πρὸς τὴν αὐξήθησιν, ὅταν αἰετός ἐν δρυῶν ἐν ταῖς νεφέλαις περὶ γέροντι. Vide etiam Paremiographos.

7 Αἰεῖ γὰρ ἢ γυνὴ σ' ἐχθ' ἀφ' ἑσέα.] Aristophanes *Lysistrata* pag. 890.

8 Αἰεῖ δὲ γέροντι.] Ut metrum verius hujus fulciatur, scribendum est, Αἰεῖ δὲ γέροντι δεσ.

Αἰετώ. Ἐπιφάνειον τὴν αἰδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ αὐτῶν αἰετῶν ἔσαν αἰετῶν καὶ εὐετῶν, ἢ θύδαμονία καλεῖται. ἢ λέξις Διογενειανῶν ἐν ἄληθείας δευτέρῳ τῷ Ἐπιφάνειον.

Αἰεὶ Φέγει ἢ Λιβύη κακόν. ἐπὶ τῷ κακῶν, καὶ αἰεὶ π κακόν ἐξθραυσκόντων νεώτερον. παρόσον ἢ Λιβύη πολυποικιλιάτα ἔαθε Φέγειν θηρία.

Αἰήτης. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰήτην ἔπ.

Αἰθάλη. σποδός. τέφρα. τὸ ἐκ καμίνων μέλαν. ἢ αἰθάλη, εἶδος χαπτῆ πεπυκνωμένης. Αἰθάλη λέγει καὶ κοροστός. Ἄσκιος πληρώσας κοροστῆ, καὶ τὴν συμπλοκὴν ἐκέλευσε τὰ ταμίαια πῆς αἰθάλης μαχαιροῖς ἀφαιρεῖν. ἢ γὰρ ἀφαιρεῖν, ἀφαιρόμενον.

Αἰθαλείδης. ἄσκιος ἐστὶν Αἰθαλείδων πῆς Λεοντίδων Φυλῆς. ἢ ὁ Φυλέτης Αἰθαλείδης.

Αἰθαλίον. κεκαυμένον.

Αἰθαλόεις Θεός. ὁ Ἡρακλῆς ὡς χαλκός. ὁ αὐτός δὲ καὶ κυλιότηχης λέγει, ὡς ἔχον ἔδοςον τὴν χαλκθικίαν.

Αἰθαλοκομπίαις. χαπνοῖς, καὶ ψευδολογίαις.

Αἰθαλῶ. ὄνομα κύριον. καὶ πέπρος.

Αἰθαλάδης. σκοπάδης.

Αἰθε. εἶθε.

Αἰθέρα νύκτιον ἐρέσσεις. ἐπὶ τῷ μάτιον πύκτων.

Αἰθέριον ὑψῶς. τὸ τῷ αἰθέρι. τὸ ἐν τῷ αἰθέρι.

Αἰθεῖον. ἐπιφάνειον ποιητής. ἔγραψε ἀέρορα, καὶ Ἐπιθαλάμιον δι' ἐπιφάνειον εἰς Σιμπλικίον τὸν ἴδιον ἀδελφόν.

Αἰθεροβατεῖν. εἰς τὸν αἰθέρα βαίνειν. Καὶ ὅς δὲ καὶ αἰθεροβατεῖν, καὶ αὐτῆς ἠφθαι τὴν ἐραχίαν ἀφαιρεῖ, καὶ συμπαιπολεῖν τοῖς ἀστροῖς, ἠγνόησε τὸ κρεβριθιῶν, καὶ ὡς μῦθος ἐκφραῖται.

Αἰθεσι. λαμπροῖς.

Αἰθεῖον. καίεν. Ὡς δὲ ἐπέβαλεν εἰς τὴν πολυεῖαν, παρεκελεύθη αἰθεῖον καὶ Φθέρειν τὴν χώραν.

Αἰθή. ὄνομα θηλείας ἵππου. Ὁμηρῶν Αἰθήν τὴν Ἀγαμεμνονίαν.

Αἰθῆρ. ὁ ἐν ὑψίαις αἰθῆρ. ὁ ἐπάνω τῷ αἰθέρι καὶ ὑψῶς ἐκ τῷ ἠλίου αἰθῆρ. θηλυκῆς Ὁμηρῶν Αἰ-

1 Αἰετώ] Vide supra v. Αἰετώ.

2 Ἐν ἀληθείας ἐστὶν.] Si vera est conjectura Reinesii Var. Lect. lib. II. pag. 128. scribendum erit ἐν ἀκαλθίας δευτέρῳ; & sequentia illa, Ἐπιφάνειον, tanquam supervacanea, ex textu ejicienda sunt. Scripsit enim Diogenianus Lemicon variatum vocum, ut ex Hesychio & Suida constat: cui operi nomen Ἀκαλθίας, vel Κερας Ἀκαλθίας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic deligari, modo laudatus vir doctissimus suspicatur. Sed conjectura huic, quamvis ingeniose, laud temere tamen subscripsim, existimoque potius locum hunc sic constituendum & legendum esse: Ἡ λέξις Διογενειανῶν ἐστὶν Ἀπφάνειον ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conscripsisse, & verba illa ultima, Ἐπιφάνειον, adjecta esse a scolio quodam, qui, cum legisset, Antiphontem de simili argumento orationes composuisse, scriptorem illum a Suida

Αἰετώ. Antipho ita vocat aeternitatem, & statum rerum perpetuo durantem: ut εὐετῶ dicitur felicitas. Vox hæc reperitur apud Diogenianum, qui eam sumpsit ex oratione secunda Antiphontis de Veritate.

Αἰεὶ Φέγει ἢ Λιβύη. *Semper Libya aliquid mali affert.* De iis dicitur, qui aliis nocent, & semper malum aliquod novum excogitant. Libya enim bestias varias & multiformes genere solet.

Αἰήτης. Æetes. Nomen proprium. Et Αἰήτειον ἔπ. Æetæ verbum.

Αἰθάλη. Favilla. Cinis. Fuligo. Vel αἰθάλη, genus fumi spissioris. Αἰθάλη etiam dicitur pulvis. *Cum utres pulvere implevisset, jussit eos inter pugnandum cultris perforari.*

Αἰθαλείδης. Æthalidæ est populus tribus Leontidis: cujus popularis dicitur Æthalides.

Αἰθαλίον. Ustum. Fuliginosum.

Αἰθαλόεις Θεός. Fuliginosus Deus. Id est, Vulcanus. Est enim faber ferrarius. Idem etiam vocatur κυλιότηχης, quod peritia artis ferrariæ excellat.

Αἰθαλοκομπίαις. Fumis. Mendaciis.

Αἰθαλῶ. Æthalus. Nomen proprium viri & loci.

Αἰθαλάδης. Fuliginosus. Tenebricosus.

Αἰθε. Pro εἶθε. Utinam.

Αἰθέρα νύκτιον ἐρέσσεις. *Ætherem tranquillum remigas.* Dicitur de iis, qui frustra laborant.

Αἰθέριον ὑψῶς. Ætheris altitudo [Et αἰθέριον] quod est in æthere.

Αἰθεῖον. Ætherius, poeta Epicus. Scripsit tum alia, tum Epithalamium in fratrem suum Simplicium, carmine Heroico.

Αἰθεροβατεῖν. *Per ætherem incedere. Et ille cum sibi videretur per ætherem incedere, & ipsum cælum vertice attingere, & astris caput inferere, ignorabat se minutatim concisum, & tanquam purgamentum projectum iri.*

Αἰθεσι. Splendidis.

Αἰθεῖον. Urere. *Cum autem terram hostium ingressus esset, jussit milites ferro flammaque regionem vastare.*

Αἰθή. Equæ nomen. Homerus: *Æthen Agamemnonis.*

Αἰθῆρ. Aer supremus. Sive, æther supra ætherem, qui a Sole accenditur. Homerus gene-

hic designari existimabit. Certe apud Harpocratonem v. Αἰετώ (unde Suidas hæc descripsit) τὸ Ἀπφάνειον initio deerat; quam vocem Musæus postea ex Suida adjecit: quod conjecturam, ultimo loco a me propositam, non possum confirmare videtur.

3 Ἀσκιος πληρώσας κοροστῆ. Fragmentum hoc reperitur infra v. Κοροστῆ.

4 Αἰθαλείδης. ἄσκιος ἐστὶν Αἰθή. Ex Harpocrate.

5 Ἀκαλθίας] Σηπὸς ἐπιφάνειον.

6 Αἰθαλοκομπίαις] S. holiasta Aristophanis ad Equit. pag. 329. ἀκαλθίαις, αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδεδίαις, ψευδολογίαις, μεγαλοδεδίαις, καπνοῖς. Hinc Suidas hæc descripsit. Vide etiam infra v. ψευδοκομπίαις.

7 Ὡς δὲ ἐπέβαλεν εἰς τὴν πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem de Exped. Cyri lib. IV. pag. 338.

8 Ὁμηρῶν] II. 4. v. 297.

Ἐξέσθ' ἐν δίῃσι. καὶ Πίνδαρος. Ἐρήμας δὲ αἰθέ-
ρος. διότι πυρσάδης ἂν εἴ τρέφῃ. καὶ αὐτίς. Ἄστ-
ροειδέα νῶτα διφρεῦσ' αἰθέρος.

Αἰθῆκες. ὄνομα ἔθους.

Αἰθιόλας. ὄνομα κύνων.

Αἰθίοπα σμήχην. ἐπὶ τῷ μάτι πονήσαν.

Αἰθιοπία. χώρα.

Αἰθίοπιον. τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χεῖρον.

Αἰθίοψ. ὁ μέλας.

Αἰθλη. ἡ Χίος.

Αἰθόμυθος. χαμόμυθος.

Αἰθόπα. ἀντὶ τῆς ἀφ' πυρον. φλεγμαίνουσαν. ἢ ἐν
Ἐπιγράμματι:

--- Μέχει καὶ αὐτῆ

Βλέμματι ἐνήσας αἰθόπα βασιανίην.

Αἰθόπος. ἀφ' πυρον. θερμὸν ἐν ταῖς μάχαις. ἢ
δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῆς ἀφ' ἀκεκμηχότου ἐχρήσατο.
Οἷαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθόπος ἀγγελίαν ἄτλαλον
ἐδὲ φλυκτῆν.

Αἰθῶ. ὁ ἑκαύτης.

Αἰθῶς. ὁ χαμόμυθος.

Αἰθ' ὄφελε. ἀλλήλως τὰ θύκτικὰ κείμμενα μό-
ρια καὶ τῆτο ἀφ' ἑρέσιν, ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἀπαρέμ-
φαλον ἀφ' ἑρέσιν τὸ δὲ ὄφελον τὰ ἀφ' ἑρέσιν ἐμφαίνῃ.

Αἰθ' ὄφελος θανέην, ἢ πανύσταλον ὀρχήσατο.
ἐπειδὴ τὴν γλαυκὰ ὅταν λάβωσιν τὰ παύδια, ἀειά-
γωσιν. ἢ δὲ μὴ βλέπωσα δι' ἡμέρας, ὡσπερ ὀρχεῖται.
ἢ ὅταν πληγὴν πελυτῶσα φέρεται, ὡσπερ ὀρχεῖται.
Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ λέγει ἀεὶ αὐτῆς.

Αἰθόψ. ὁ μέλας.

Αἰθόραν. τὸ γυμνακτεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ ὡς
δι' ὀπῆς αὐτῶν θερμαίνοντο τοῖς κέρβωσιν.

Αἰθόρα. ἡ πόρτα.

Αἰθώ. τὸ καίω.

Αἰθῶ. ὄνομα πόλεως.

Αἰθῶν. ὁ βίαιος λιμός. ἀπὸ Αἰθῶν ἡλίας

re foeminino dixit, Αἰθῆρος ἐκ δ. Ex aethere
dio. Et Pindarus: Ἐρήμας δὲ αἰθ. Desertum
per aetherem. [Ideo autem desertum dixit,
quia, cum sit igneus, [nulla animalia] nutrit.
Et iterum: Per stellatum caeli dorsum currum
agens [Luna.]

Αἰθῆκες. Aethices. Nomen gentis.

Αἰθιόλας. Aethiolas. Nomen proprium.

Αἰθίοπα σμήχην. Aethiopem lavare. Dicitur
de iis, qui frustra laborant.

Αἰθιοπία. Aethiopia regio.

Αἰθίοπιον. Aethiopium.

Αἰθίοψ. Aethiops. Niger.

Αἰθλη. Chius.

Αἰθόμυθος. Ardens. Qui uritur.

Αἰθόπα. Igneum. Ardentem. Tumentem.
In Epigrammate: Prae atra invidia et mu-
tuum aspectum nostrum impedire conatus est.

Αἰθόπος. Ignei. Ardentis. In praeliis fer-
vidi. Sophocles vero hac voce usus est de
eo, cui non est mens satis sana. Qualem mi-
hi de viro in bellis strenuo et forti affers nun-
tium, haud sane ferendum, nec audientibus gra-
tum.

Αἰθῶ. Ardor. Aestus.

Αἰθῶς. Ustus.

Αἰθ' ὄφελε. Utinam. Duæ hæ particulae op-
tandi simul junctæ hac ratione differunt, quod
altera quidem nullam certam personam de-
signet: altera vero, i. e. ὄφελον, personas si-
gnificet. Utinam mortuus esses, vel postremus
faltares. Pueri enim, cum noctuam ceperunt,
cam circumferunt. Illa vero, cum interdium
non videat, quodammodo faltat: vel, cum
percussa fuerit, moriens circumagitur, tan-
quam faltans. Callimachus in Hecale de ea
loquitur.

Αἰθόψ. Niger.

Αἰθόραν. Scabellum muliebre: per cujus
foramina pedes illarum prunis calefiunt.

Αἰθόρα. Porticus.

Αἰθώ. Uro. Comburo.

Αἰθῶ. Aetho. Nomen urbis.

Αἰθῶν [λιμός.] Violenta fames. [Sic dicta]

1 Πίνδαρος] Olympion. 1. v. 10.

2 Ἐρήμας δὲ αἰθ.] Pessimè infra Φερήμας δὲ αἰθ. ubi locus hic
repetitur.

3 Ἀστροειδέα νῶτα διφρ. αἰθ.] Hæc apud Sophoclem me legisse
memini: quamvis locum nunc in promptu non habeam.

4 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vii. pag. 588. unde sensus
hujus loci petendus est.

5 Ὁ δὲ Σοφοκλῆς] Aïace pag. 15. sed ubi pro αἰθόπος legitur
αἰθῶ.

6 Ὁ ἑκαύτης] Cum Porto malim ἢ ἑκαύτης. Hesychius: Αἰθῶ.
καύω.

7 Αἰθ' ὄφελος θανέην.] Leges,
Αἰθ' ὄφελος θανέην, ἢ ὡσπερ ὀρχεῖται.

Sic enim verum hanc scribendam esse recte monuit eruditissimus
Bentlejus ad Fragm. Callim. XLIII.

8 Αἰθόραν. τὸ γυμνακ.] Ad hunc locum Suidæ respexit Eusta-
thius a: Odyss. H. p. g. 1571. 25. 26. ubi sic ait: Πολλῶν δὲ πε-
ραζομένων οὐκ αἰθῶν, παρὰ δὲ ἴδναι ἀπ' αὐτῆς ἢ παρὰ τῆς Σείδα αἰ-
θῶν, (scribe αἰθῶν, ut hic apud Suidam) ἢ καὶ εἰνδράχην, ὡς
καὶ ἐν λέξι. διὰ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδωρεῖται. Vide etiam
Suidam supra v. Ἀνδράχην; & Salmasium ad Flav. Vopiscum.

9 Αἰθῶν. ὁ βίαιος λιμός.] Callimachus Hymno in Cerer. v. 67.

Αὐτῆς οἱ χαλεπὸν τε καὶ ἄρρων ἔμδαλι ΑΙΜΟΝ,

ΑΙΘΩΝΑ, κατ' ἐξῆς.

Huc Suidam respexisse, recte, ni fallor, monuit Reinecius Var.
Leff. lib. 111. pag. 370.

10 Αἰθῶν.] Id est, Eryfichthonis. Eum enim ob βυλμῖαν &
inexplebilem esuriam Αἰθῶνα dictum fuisse veteres scriptores te-
stantur. Athen. lib. x. pag. 416. Ἐκλίτικος Ἐρυσίχθονα φησὶ τὸν
Μυρμιδόντα, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰν βορῆς, Αἰθῶνα κληθῆναι. Eustath. ad Il.
Λ. pag. 862. 7. Ἐρῆθη δὲ ἰδίως Αἰθῶν καὶ Ἐρυσίχθον οὐ Μυρμιδόντα,
ἀλλ' ὅτι εἶνα, φασὶ βορῆς ἀπὸ τῆς. Aelianus Var. Hist. lib. 1. cap.
xxvii. Ἀδδὲ φάσιν λέξασιν εἰρησάσας μηχανάσιν Πιτυρεῖα τὴν Φρύζα
καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόντα. εἶθην τοὶ εἰ Κείθων ἀλλήθη ἔπος.

Pro Κείθων, ut hodie apud Aelianum excusum est, in codice quo-
dam MSto Αἰθῶν se reperisse testatur Brodæus ad Anthol. Epigr.
lib. 11. pag. 227. quam veram esse lectionem ex locis auctorum
proxime ante citatis patet.

11 Ἠλίας] Non displicet conjectura Reinecii, qui Var. Leff. lib.
111. pag. 370. Θετταλῆς hic apud Suidam scribendum esse existi-
mat. Erat enim Aethon, sive Eryfichthon, Theffalus; testibus
Palæphato, Ovidio, & aliis. At filium Solis eundem fuisse, quis
veterum memoriæ prodidit?

πνός ὅς τὸ Δῆμψ⊕ ἄλο⊕ κατέκοψε, καὶ πμω-
εἶαν ὑπέστη ἀξίαν, καὶ αἴθ' τῆτο ἐλίμωπτεν αἰεί.

Αἰθωνίδης. ὄνομα κύριον.

Αἰθρεῖ. χεῖμάζει.

Αἰθρη. ὄνομα κύριον.

Αἰθρηγενέτης.

Αἰθρεία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὑ-
παιθρον. καὶ ἡ εὐδία. Xenophōn. Οἱ δὲ τὰς οἰκίας
ἐμαρῆσαιλεις, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρείας κα-
κῶς σκίωθῆτες.

Αἰθρεία. ἴφρη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα
ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ πτόμενα.

Αἰθραιίνης. ὄνομα κύριον.

Αἰθρεῖξ. ὄνομα κύριον.

Αἰθρεῖον. καὶ αἰθρεῖ⊕. ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἰθρεπ⊕. ὁ παχύς.

Αἰθρον. ὁ καῦμα.

Αἰθρα. ἡ ἴγρη. καὶ ἡ θαλαπία ἔρως. ἡ Αἰθραῖος ὑ-
πὸ πτερόεσσιν ἔλυσαν πείσματ' αἰός. οἳ γὰρ αἰθραῖ
ὅταν δύνωσι, κάμψ⊕ οἰάνος ὑπάρχει τοῖς πλέεσι-
τινὶ δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης ἕως ἐπολιμῶ
πρωτόεσσα, φοβερὴν τὰ θαλάσσια ζῶα. χεῖμανα δὲ
πρωτοερωμένη, πρῶτος ἐξέχει, τῶν ἄλλων ζῶων ἐν ταῖς
καταδύσεσιν ἔνταν.

Αἰθρυγμα. ὄρημα. Ὁ δὲ βασιλείαν ἀνευροπόλῃ,
καὶ αἰθρυγμα ἀμνηστέη καὶ φαντασίαν ἐνὰ ἀπετέ-
λει μοναρχίας. ταύτη καὶ ἑκποδὸν ἐγένετο τῷ ἀν-
δρὶ ὑπάτῳ γενέσθαι.

Αἰθρυγμα. ἐπὶ πυρός.

Αἰθύζασα. κινήσασα.

Αὐτόθεν ἐξ ἁνῆς ὀλίγον ῥάκ⊕ αἰθύζασα.

Αἰθύσσω. τὸ θερμαίνω. ἐκλείνω.

Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλεράπιδος ἠριγενείης
Ἄκρα παρ' αἰθύσσης θαλοποδῶν πτερόεσσιν.
καὶ αἰθύσσαν, ἀγλάμπων. ἐν ἑπιγράμματι εἰς
Ἄνακρέοντα.

Αἰθύσσον λιπαρῆς ἀνθ⊕ ὑπερθε κόμης.

Αἰκάλλει. θωπεύει. κινεῖ. πρῶτος ἐπέ. Τὴν βα-
σιλέως θωπεύων καὶ ὑπακάλλων δάφνι. λέγει
καὶ ὑπακάλλει. Τὴν Ἀθωνίως θωπεύων καὶ ὑπα-
κάλλων ἅμα φάτιν.

Αἰκάλλῃ. ὁ σαίνει. Ἄκαλλῃ π' καρδίαν ἐμὴν.

Αἰκανός. ὄνομα ὄρεος.

Αἰκαίρενα. ὄνομα κύριον.

Αἰκεν πῶς. εἰάν πῶς.

Αἰκε πᾶθ. πᾶθ' οἱ τὰ κ' ἐρέξει, δίκην δ' ἰδέσθαι γένετο.

1 Αἰθρη] Hesy chius rectius, ut puto, αἰθρεῖ.

2 Αἰθρα ἴφρη] Sic MSS. Paris. itemque Hesy chius, & ipse Sui-
dis infra v. 327. At priores Edit. minus recte, αἰθρα ἴφρη.

3 Αἰθρον. πὸ καύμα] Contra Etymologus ψυχ⊕ exponit. Et
sic brevis Scholiasta Homeri ad Odyss. K. v. 318.

4 Αἰθραῖος ὑπὸ πτ.] Si præpositionem ὑπὸ deleas, erit versus hexa-
meter.

5 ἑκποδόν] Portus malebat ἐμπεδόν: quod non damno.

6 Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερ.] Distichum hoc est pars Epi-
grammatis in perdicem, quod integrum legitur Anthol. lib. III.
cap. XXIV. pag. 380.

ab Æthone quodam Solis filio, qui, cum lu-
cum Cereris excidisset, dignas impietatis suæ
pœnas dedit, & fame semper laboravit.

Αἰθωνίδης. Æthonides. Nomen proprium.

Αἰθρεῖ. Sub dio versatur.

Αἰθρη. Æthra. Nomen proprium.

Αἰθρηγενέτης. Serenitatem inducens.

Αἰθρεία. Sub dio versans. Item, locus sub-
dialis. Aer serenus. Xenophon: *Illi vero,
cum adificia incendissent, pœnas dederunt,
male in tentoriis sub dio habitantes.*

Αἰθρεία ἴφρη. Coronæ subdiales. Sive co-
ronæ, quæ ab Hyperboreis afferuntur: quod
sub dio semper ponantur.

Αἰθραιίνης. Æthriænes. Nomen proprium.

Αἰθρεῖξ. Æthrix. Nomen proprium.

Αἰθρεῖον. Subdiale. Et αἰθρεῖ⊕. Subdialis.

Αἰθρεπ⊕. Celer. Velox.

Αἰθρον. Fervor. Æstus.

Αἰθρα. Pila. Mortarium. Item, avis mari-
na. Mergus. *Mergo volante solverunt fu-
nes navis.* Cum enim mergi mare subeunt,
id pessimum navigantibus omen est. Cau-
sam autem hanc esse dicunt, quod mergus
mari tranquillo prodire non audeat, belluas
marinas metuens: tempestatem vero præsen-
tens, progrediatur, quod aliæ belluæ tunc
in latebris suis lateant.

Αἰθρυγμα. Impetus. [Umbra.] *Ille vero
regnum somniabat, & umbram quasi & ina-
nem quandam monarchiæ speciem sibi finge-
bat, eamque ob causam impedimento fuit viro illi,
ne Consul fieret.*

Αἰθρυγμα. Splendor vel calor ignis.

Αἰθύζασα. Quæ movit. *Cum statim ex
lecto exiguum & lacerum pannum sustulisset.*

Αἰθύσσω. Calefacio. Extendo. [In Epi-
grammate:] *Non amplius rosea aurora illuces-
cente summis tepidarum alarum partes expli-
cabis.* Et αἰθύσσω, splendens. In Epigram-
mate in Anacreontem: *Splendentem nitida
florem in coma.*

Αἰκάλλῃ. Blanditur. Assentatur. Movet.
Impellit. Adhortatur. *Regis laurum colens,
eique assentans.* Dicitur & ὑπακάλλῃ. *An-
tonii præsepe colens, eique simul blandiens.*

Αἰκάλλῃ. Blanditur. Assentatur. [Demul-
cet.] *Demulcet quiddam cor meum.*

Αἰκανός. Æcanus. Nomen montis.

Αἰκαίρενα. Nomen proprium.

Αἰκεν πῶς. Si quo modo.

Αἰκε πᾶθ. *Si patiatur, quæ fecit, justissi-*

7 ἑν ἐπιγράμματι εἰς Ἄνακρ.] Anthol. lib. III. cap. xxv. ut
Portus monuit.

8 Αἰκάλλῃ] Hoc verbum proprie de canibus dicitur, qui cauda
alicui blandiuntur. Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 291.
Αἰκάλλειν ἐπὶ τὸ τ' κῶνα πῶς ὡς κ' τῆ ἑρέξ' αἰκίνας τὸς ἠπάδας.

9 Αἰκάλλῃ π' καρδίαν ἐμ.] Aristophanes *Thestophor.* pag. 814.
Ἄκ' ὡς ὡς αἰκάλλῃ π' καρδίαν ἐμὴν.

Hinc Suidæ verba deprompta sunt.

10 Αἰκε πᾶθ' οἱ τὰ κ' ἐρέξει. δίκην δ' ἰδ.] Hæc, & quæ sequuntur,
in prioribus Edit. male cum præcedentibus coherent, quæ inde
separanda esse & sensus & series literarum suadent.

λεημοῦς δοθεῖς ἀεὶ τῶν Αὐρηλιανῶν Φόνων καὶ ἀδικιῶν. Ἰ. Αελοφάνης

Ἀθωαίων πᾶς τις εἰσιῶν,
Κέκραγε πρὸς τὰς οἰκέτας
Ζητεῖτε πῶς ἦν ἡ χύτρα;
Τίς τιῶν κεφαλῶν ἀπεδέδωκε
Τῆς μαρίδος; τὸ πρυβλίον
Τὸ περυσινόν τέθνηκέ μοι;
Πῶς τὸ σκέρδιον τὸ ροσινόν;
Τίς τὰς ἐλάας παρέπραγε,

ταῦτα μικροφρεπῆ πάντα. τὸ δὲ τέθνηκεν, ἀντὶ τῶν κέκραται.

Αἴκε ποθί. εἰάν ποθι.

Αἰκία. ὕβρις ἐμπληγῶ. Καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία, καὶ ἰσομαίρια τῶν κελῶν, ἔχουσά πενα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κέρσιον, ἔδ' ὡς βραδία ἔδ' ἐν ταῖς παρτίαις ἐδοξάζετο. -

Αἰκία. ἡ τρεῖς. Ἰ. Αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς, ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης ἥς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἐστὶν ὁρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κερτήρῳ τίμημα ὁπτηράφει) ὁπόσων δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδικημα: οἱ δὲ δικαστῶν ἔπιτελέουσιν.

Αἰκίσει. κελῶν. τῶν κελῶν. καὶ ὑβρίσει.

Αἰκίσιον. ἡ αἰκίσιον. καὶ αἰκίσιον.

Αἰκίον. ὄνομα κύριον.

Αἰκίον. τὸ σύνδειπνον.

Αἰκόλον. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ὄρεος.

Αἰ λαχάνων προσηγορία. ἐπὶ τῶν μὴ μίαν ὄνησιν ἐμπούσθων.

Αἰλία. ὄνομα πόλεως. ἡ Ἱερουσαλήμ.

Αἰλιανός, Ἰ. ἀπὸ Πραγματεῶν τῆς Ἰταλίας, ἀρχιερεὺς, καὶ σοφιστῆς, ὁ λεηματοῦς Κλαύδιος ὅς ἐπεκλήθη μελίγλωσσος, ἡ μελίφθογγος, καὶ εσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ αὐτῇ, ἐπὶ τῷ Ἰ. Ἀδριανῶν χρόνων.

Αἰλιανός. Ἰ. ἔπ' ἐπὶ Οὐάλειον ἐστρατήγησεν. ἡ δὲ ἐπὶ Ἰ. Σύνδρον, ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ ἀνεστηκῆς ἐν παιδὸς τιῶν ψυχῶν γενόμενος, ἀφρόνως ἐχρηγήθη τὰ πρὸς τῆς σώματι. τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει, καὶ ἐνέπερε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν ἅμα πὶ πρῶτον ἔδεδόκτο, καὶ ἐπέπερατο. καὶ παρδείας ἔπει ἐν τῷ, ἔπει ἀμαρτίαν, ἀλλ' ἡ ἀρετή

nam luet pœnam. Oraculum redditum de Aureliani cœdibus & injustis facinoribus. Aristophanes: Atheniensium unusquisque domum ingressus, magno clamore servos rogat: Ubi est olla? Quis caput devoravit manidis? An patella, anno superiore empta, fracta est? Ubi est allium hesternum? Quis olivas arrofit? Hæc omnia in homines sordidos conveniunt. Τέθνηκε vero hic positum est pro κέκραται, fractum est.

Αἴκε ποθί. Sicubi. Si quando. Si forte.

Αἰκία. Injuria cum verberibus conjuncta. *Atqui cœtera injuriæ cum verberibus conjunctæ, & malorum æqualitas, quamvis aliquod levamentum haberent, quod cum multis [aliis hæc mala tolerarentur,] tamen ne sic quidem in præsentia faciles esse videbantur [hæc injuria.] Port.*

Αἰκία. Vulneratio. Verberatio. Αἰκία est genus actionis, quæ ob verbera illata contra aliquem instituitur: cujus æstimatio quidem legibus definita non est, sed actor in libello suo injuriam æstimat, & Judices ea de re cognoscunt.

Αἰκίσει. Male tractat. Verberat. Injuria vel contumelia afficit.

Αἰκίσιον. Quæ male aliquem tractat. Injuria afficiens. Et αἰκίσιον, [est masculinum.]

Αἰκίον. Æclus. Nomen proprium.

Αἰκίον. Convivium. Cœna.

Αἰκόλον. Æcolus. Nomen proprium [virii.] Item nomen montis.

Αἰ λαχάνων προσηγορία. Olerum additamentum. [Proverbium] de iis, qui nullam utilitatem adferunt.

Αἰλία. Ælia. Nomen urbis. Hierusalem.

Αἰλιανός. Ælianus, ex Italia urbe Prænestæ, summus Pontifex & Sophista, Claudius dictus, qui [ob melleam eloquentiam] cognomen *Meliglossi* vel *Meliphthongi* habuit. Docuit in ipsa urbe Roma post tempora Adriani.

Αἰλιανός. Ælianus, sub Valente copiarum dux, ex urbe Syedris, valde liber, & a puero animo erecto, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim corporis habebat firma & robusta, quæque motum & impetum animi facile sequerentur: adeo ut, simul ac aliquid facere decrevisset, id statim ab eo perficeretur. Idem doctrinæ nec peri-

1 Αελοφάνης] *Ranis* pag. 258. (169. Ed. Bas. P.) sed cujus verba nihil omnino ad institutum Suidæ faciunt.

2 Αἰκία. εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδ.] Ex Harpocratone: vel Scholiasta Aristophanis ad *Ecclesiast.* pag. 745. Apud utrumque enim hæc leguntur.

3 Αἰκίον] Alii αἰκίον. Vide Cisaub. ad Athen. lib. iv. cap. vi. & viii.

4 Αἰλιανός] De hoc vide Philostrat. *de Vir. Soph.* lib. ii. circa finem.

5 Ἐπὶ τῷ μετὰ Ἀδρ.] De ætate hujus Æliani legendus omnino est eru ditissimus Perizonius in præfatione ad Ælianus, ubi doctè ostendit, scriptorem illum ad tempora Alexandri Severi referri debere, eandemque diversum esse ab altero Æliano, *Tactlicorum* scriptore; quem tamen omnes viri docti cum priore illo antea confuderant.

6 Αἰλιανός. ἔπος ἐπὶ Οὐάλειον ἐστ.] Totum hunc locum ex *h. Tom. I.*

storia perperita Eunapii depromptum esse discimus ex Suida supra v. *Ἀνεστηκῆς*: ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur.

7 Ἐκ Σύνδρον] Sic rectè 2 MSS. Paris. & ipse Suidas infra v. *Σύνδρον*. At priores Editt. male *σύνδρον*; quod Portus plane ἀσφῆχως verterat, ex *assessoribus*: non animadvertens feliciter, voce hac patriam Æliani designari. Est enim *Σύνδρον* nomen urbis, in Isauria olim sitæ, teste Stephano Byzantio: ex qua Ælianus hunc oriundum fuisse Suidas Lectorem hic docere vult.

8 Ἐδέδοκτο] Sic rectè MSS. Paris. At priores Editt. male *ἐδέδοκτο*.

9 Οὐπὶ εἰπὸς ἦν] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. *ἔπ' οὐπὸς ἦν*: quæ lectio propter *πυτυλοσθην* admitti non potest. Sequitur enim *ἔπ' ἀμαρτίαν ἦν*, quod idem plane significat, ac præcedens illud *ἔπ' οὐπὸς ἦν*: cum tamen particula *ἔπ'* requiratur aliquid, quod a priore diversum sit.

κόπτεσθαι, ὅσον θυμωδέτερος, καὶ τὸ θυμῶδες τῷ θυμῷ καὶ ἀγρίῳ σὺν ἐξημέρωτο καὶ κελάριατο ὑπὸ τῷ λόγῳ.

Αἴλιον. ἐδὲ θρήνη καὶ ἀδῆς.

Αἴλιον' ἀκυρόεω με λεχίδι τῆτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδωρεῖς γράμμα λέγει σοφίης.

Αἴλιον. κωνῆς καὶ ἐπὶ θρημῶς καὶ ἐπὶ ὕμνῳ ἐστὶν
ὑπὲρ Αἰλίου τῷ Καλλιόπῃ.

Αἴλιον. ὀδυρλική. θρημῆλική.

Οὐκ ἐμάλ-ξε πέν θροσθ αἴλιον αὐδῆ.

Αἴλιον Ἀδριανός. ἐν τῷ Βδέλυγμα τῆς ἐξημέ-
σας.

Αἴλιον. ἵνμα ἐθνηκόν.

Αἴλιον. τὸ ζῶον.

Αἴμα. τὸ ζωϊκὸν τῷ ἀνθρώπῳ.

Αἴμα. τὸ γένος.

Ταύτης τῆ γενεῆς τε καὶ αἱμαθι εὐχρημα εἶναι.
καὶ τὸ ἐν ἡμῖν πρῶτον χυμῶν τὸ κραιώτατον. Σο-
φοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὸ μάχασθαι αἷμα Φησιν.

Αἱμαλέας.

— Ὀκτώ ὕφαντες

Θάρηκας, πῶσας δ' αἱμαλέας κοπίδας.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀκροδμημῶν τευχίον ἄ-
νω πλεῖσθ' Ἡρόδοτῳ ἰὺ πινεσ ἡπαζον. καὶ Ἰω-
νῆς ἔπω θραῖναι. διηλεῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ.
Φαίλας δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χρεῖον τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν πε-
σειχόμενον, αἱμασιῶν κελῆσι.

Αἱμασιῶν. τοῖς φραγμαῖς. κραιώσ τοῖς ἡκανθω-
μοῖς.

Αἷμα κλαίειν. καὶ ὑπερφωλιῶ, ἢ δάκρυσιν. ἐφ'
ἂν μὴ δύνασθαι πείσασθαι πάντα πρῶτον, ἕως ἔλθον
οἱ θραῖναι. Οὐκ ἂν πείσῃ αὐτὸν, ἢ αἷμα κλαίειν.
λέγουσι δὲ καὶ, Οὐδ' ἂν αἷμα στέναι πείσῃ.

Αἱμαλέα. αἱματάδι.

Αἱματόπις. ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τῷ δρά-
κοντι. αἱματόπις γὰρ τὸ ζῶον. καὶ ἐπὶ τῷ ἀλλαν-
τοπάλῳ. τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τὰς ἀλλαντίας μὲν αἷμα-
τον καὶ πιμελῆς καὶ ἀλφίτων φυγῶντες πηλεῖσθαι.
αἱματόπις ἐν τὸν τὸ αἷμα καταναλίσκοντα, καὶ
ἄσφ' ἐκροφῶντα.

Αἷμαθι ἄσασθαι Ἀρενα. αἷμαθι κρεῖσασθαι. ἢ αἷμα-
πι μελῶν καὶ θροσθ. ἄσασθαι γὰρ ἢ ρυπαρεῖα. ὅθεν καὶ
ἀσάμινθος, ἐν ἣ τὴν ἀσίου μινύθοντες ἐλέσθαι ὁ
ἔστι, τὴν ρυπαρεῖαν μεινῆτες.

Αἱματόπις. ὁ τὸν ὄπασθαι ἡμαγμῶδες ἔχων.

tus valde, nec omnino expers erat; agrestior tamen & iracundior, inflata quadam ingenio ejus ferocia & feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

Αἴλιον. Genus lamentationis & carminis. *Lamento hoc obitum puerperæ præmaturo fato extinctæ desletum fuisse, viri sapientis Diodori inscriptio testatur.*

Αἴλιον. Communiter & de lamentatione & de hymno dicitur. Ab Ælino Calliopes filio.

Αἴλιον. Lugubris. Luctuosus. *Non molli- vit ferociam tuam lamentatio & fletus.*

Αἴλιον Ἀδρ. Ælius Adrianus. *Quære in v. Βδέλυγμα τῆς ἐξημέσεως.*

Αἴλιον. Nomen gentile.

Αἴλιον. Felis. Catus.

Αἴμα. Sanguis: sive id, quo hominis vita continetur.

Αἴμα. Genus. [Homerus:] *Hoc genere & sanguine me ortum esse glorior.* Item [proprie] sanguis, qui est quatuor humorum corporis præstantissimus. Sophocles vero in *Electra* gladium vocat αἷμα, i. e. sanguinem.

Αἱμαλέας. Sanguineas. Cruentas. [In Epigrammate:] *Oέτο τοστος θροσες, totidem- que cruentas bipennes.*

Αἱμασιά. Sic apud Herodotum vocatur murus ex parvis lapidibus sine luto constru- ctus: quem nonnulli ἡπαζον appellant. Sic Iones vocabulum hoc accipiunt, ut declarat Herodotus libro primo. Male autem vulgo locus maceris septus αἱμασιῶν appellatur.

Αἱμασιῶν. Sepibus. Proprie iis, quæ spini- nis munitæ sunt.

Αἷμα κλαίειν. Sanguine flere. Per hyper- bolen: non lacrymis. Hoc de iis dicebant antiqui, qui, cum omnia tentarent, frustra ta- men aliquem flere conabantur. *Non flectes ipsum, ne sanguine quidem flens.* Dicunt et- iam, *Ne sanguine quidem gemens illum flectet.*

Αἱματόπις. Sanguinea. Cruenta.

Αἱματοπις. Interfector. Homicida. Prop- rie autem de dracone dicitur. Animal enim istud sanguinem bibit. Et de allan- topola. Illi enim intestina & extra cum sanguine, pinguedine, & farina miscent. Αἱματοπις igitur vocat illum, qui homines occidit, & sanguinem quodammodo exfor- bet.

Αἷμαθι ἄσασθαι Ἀρε. Sanguine fatiare Martem. Vel, polluere, & cruentare. Ἀρε enim signi- ficat sordes. Unde etiam folium balneo- rium dicebatur ἀσάμινθος, quod illi, qui in eo lavabantur, sordes corporis minuerent.

Αἱματόπις. Qui oculos sanguine cruenta- tos habet.

1 Αἴλιον ἀκυρόεω με λεχ. Distichum hoc est pars Epigram- matis hæctenus inediti, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communico. Διοδωρεῖς.

Αἴλιον ἀκυρόεω με λεχίδι τῆτο κεκόφθαι

Τῆς Διοδωρεῖς γράμμα λέγει σοφίης.

Κεῖρον ἐπὶ πικρῶσι κατ'ὀπίσθαι, πικρῶσι δὲ Μήλας

Διέξομαθι θηλεῖν κλαίειν Ἀθηναίῳ.

†

Αισειάδισιν ἀχθῶν ἐ Ἰησῶν πικρῶσι λιπῶσιν,

Ἀρεμῖ, σὶ δὲ κινῶν θροσθῶν ἐμειν.

2 Ὀκτώ ὕφαντες ὄψε.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum existat Anthol. l. vi. c. xxv. ut Portus etiam monuit.

3 Αἱματοπις, ὁ φονεύς, οἰκείως δὲ ἐπὶ τῷ δρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 298. (200. Ed. Bas. P.)

4 Αἷματος ἄσασθαι Ἀρενα.] Hæc sunt verba Homeri Il. E. v. 289.

Αἱμηρόν.

Αἰμηρόν. αἷμαλϙ πλῆρες.

Αἰμιλία, Σκιπίωνϙ τῷ μεγάλῳ γυνή ἦν σι-
βανε μεγαλοφρεπῆ τιῷ φείσαν ἔχῃ ἐν ταῖς γυ-
ναικείαις ἐξόδοις, ἅτε σινημακίαν τῷ βίῳ καὶ τῇ
τύχῃ τῷ Σκιπίωνϙ. χρεῖς γῶ τῷ φεί τὸ σῶμα
καὶ τιῷ ἀπῆνιῳ κόσμῳ, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ πο-
τήρια καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ καὶ χρυ-
σᾶ πάντα σινημακίῳ κτλ τὰς ὄψιφαις ἐξόδοις
αὐτῆς. τό, τε τῷ παιδικῶν καὶ τῷ οἰκετῶν πα-
ρεπιμῶν πλῆθϙ, ἀκόλυτον ἠὲ τῷ τοῖς. ταύτῳ
δὲ τιῷ φεικοπῶν ἅπαν (ταῦτέ τιῷ ὑπαρξῶν)
βίβῳ μῶ τὸν Αἰμιλίας τάφον ἐδαρῆσατο τῇ μηλεί.
ἢ σινημακίῳ κεχαλῶσαι μῶ ἀπὸ τῷ Λυκίῳ φρεπ-
ρον ἢδη πολλοῖς χρόνοις, τιῷ δὲ τῷ βίῳ χρεγίαν ἐλ-
λαιπετέραν ἔχῃ τῆς κατ' εὐγένειαν Φανῶσας. διὸ
τῷ φρεπ τῷ χρόνῳ ἀνακεχαλῶσαι αὐτῆς ἐν τῷ ὄψι-
φαις ἐξόδοις, τότε κτλ τύχῳ ἔοις ὄψιφαις καὶ
πανθήμῳ θυσίας, ἐκπερομῶν αὐτῆς ἐν τῇ τῆς Αἰ-
μιλίας φεικοπῆ καὶ χρεγία, καὶ φρεπ τοῖς ἄλλοις
καὶ τῷ ὄψιφαις καὶ τῷ ζεύγῳ καὶ τῷ ἀπῆνις τῷ
αὐτῆς ὑπαρχῶν, σινημακίῳ τὰς γυναικῶν φεικοπῶν
τῆς καὶ μεγαλοφρεπῆ.

Αἰμιλιανός. ὄνομα κύριον.

Αἰμίλιϙ, ὁ ὑπαίϙ, ὁ τὸν Περγέα τὸν τῶν Μα-
κεδόνων βασιλέα χειρωσάμενϙ. ἔτϙ ἀνῆς ἠὲ σῶ-
φρον, καὶ φερεῖν εὐπραγίας εἰδῶς καὶ ἰκανός ὢν. ἅ-
μα γῶ βασιλικῇ φρεπῆ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πε-
σεῖν τε βεληθέντα φρεπ τοῖς γόνασιν αὐτῷ, ἀναστή-
σεις, καὶ ἐπειπῶν, Ἄφρωπε, τί μῳ κατὰβάλλεις τὸ
κατέρωμα; ἐπὶ πνϙ βασιλικῷ φρεπ πάρεδρον
ἑαυτῷ κατέρωμα. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριῶν τῆς
φρεπ δουλίας ἀπιλαγμῶν, ἐλδῆφρεπ εἶναι καὶ
αὐτῶν φρεπ τὸ σινημακίον, δασιμῶν τε φε-
ρεῖν βραχῶν, καὶ πολλῶν πν τῷ πάλαμ κομιζομῶν
τοῖς ἐκατέραν βασιλευσῶν κατὰδέφρεπ ὡς ἀν ὁμολο-
γῶν φρεπ ἀπῆνι, Ῥωμαῖοις τῷ ὑπαρξῶν εἰς
αὐτῶν ἀδικημάτων, ἢ φρεπ ἐφέσῃ τῆς Μακεδονικῆς ἡγε-
μονίας, ἐξενῶσῃ τὸν πόλεμον. ὁ γῶ Αἰμίλιϙ
ἔς τιῷ ἀπῆνι τῷ παρόντων ἀκούῳ (ἦσαν δὲ πολ-
λοὶ ἐν πολλῶν ἐφῆν σινημακίῳ) τὸ τῆς βελῆς
ἐξενεγκῶν δόγμα, ἐλευφῆφρεπ εἶναι τῆς ἄνδρας ἀπε-
φῆναι τῆς τε φρεπ αὐτῶν ἀφρομῶν τῷ Εὐρωπαίων
φρεπ εἰς πολυεὶλῶς, τῇ λαμφρεπ τῷ συμ-
ποσίς φιλοκῆμῶν. ἔλεγε γῶ, τῷ αὐτῶν ἀνδρῶν
τῷ συμποσίων ὄψιφαις τε καὶ φιλοκῆμῳ φαίνεσῃ.

Αἰμιλλϙ. ὄνομα κύριον.

Αἰμιον. τὸ ἄγγϙ τὸ αἰμοδόχον.

Αἰμοβόρϙ. ὁ αἷμα ἐοδῶν.

Αἷμϙ. ὄρϙ φρεπ. Αἷμϙ δὲ, ὑὸς Βορέῳ
ἀφ' ὃ καὶ τὸ ὄρϙ.

Αἰμηρόν. Sanguine plenum.

Αἰμιλία. Æmilia, Scipionis majoris uxor.
Hæc magnifico omnis generis apparatu in
solemni matronarum pompa uti solebat, ut
quæ in Scipionis Africani matrimonio & for-
tuna vixisset. Nam præter muliebrem mun-
dum, pilentique ipsius ornatum, & canistra
& pocula & cætera ad sacrificium necessariâ,
partim aurea, partim argentea, in maximis
solemnitatibus circumferebat. Ancillarum quo-
que ac fervorum comitatus haud quaquam
dispar erat. Universum hunc apparatus
statim ab obitu Æmiliæ Scipio matri suæ do-
navit; quæ jampridem a L. Æmilio repudi-
ata, arctiorem quam pro splendore generis
rem familiarem habebat. Proinde cum an-
tea a solemni pompa abesse consuevisset, tum
forte publico ac celebri sacrificio progressâ
cum apparatu Æmiliæ, iisdem pilento, bigis
ac mulionibus, reliquas mulieres advertit:
quæ Scipionis pietatem animique magnitu-
dinem admiratione & laudibus prosecutæ
sunt.

τὸ γεγονός, ἐκπλήρωσαι τιῷ Σκιπίωνϙ χρεπ-
Αἰμιλιανός. Æmilianus. Nomen proprium.

Αἰμίλιϙ. Æmilius Consul, is, qui Persem
Macedonum Regem superavit, vir fuit in-
primis modestus, & qui secundam fortunam
præclare ferret. Nam & regio cultu & ho-
nore excepit Persem, submittentemque se ad
pedes sustulit, additis hisce verbis: Miser,
quid victoriæ meæ decus labefactas? & jux-
ta se in sella collocavit. Macedones vero &
Illyrios priore servitute liberatos sui juris ef-
se Senatus iussit, modicumque tributum pen-
dere, & longe minus, quam olim Regibus
suis præstitissent: ut omnes confiterentur,
Romanos injuriarum potius ulciscendarum
causâ, quam regni Macedonici cupiditate in-
ductos bellum illud suscepisse. Itaque Æ-
milius omnibus præsentibus & audientibus
(multi autem ex variis gentibus collecti ad-
erant) recitato Senatusconsulto, Macedones
& Illyrios liberos esse iussit. Post hæc lega-
tos, qui ex variis Europæ populis ad eum
venerant, magnificentissimo convivio exce-
pit. Gloriabatur enim hujusmodi apparatu,
dicens, eorundem virorum esse & bello vin-
cere, & convivium scite & magnifice appa-
rare.

εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρεπ, καὶ τοῖς φρεπ

Αἰμιλλϙ. Hæmillus. Nomen proprium.

Αἰμιον. Vas, quo [victimarum] sanguis ex-
cipitur.

Αἰμοβόρϙ. Qui sanguinem vorat.

Αἷμϙ. Hæmus, mons Thraciæ. Hæmus
etiam Boreæ filius, a quo & mons ita dictus est.

1 Αἰμιλία, Σκιπίωνϙ τῷ μεγάλῳ γυν.] Hæc, & quæ sequuntur
usque ad finem articuli, sunt verba Polybii apud Constantinum in
Collectaneis a Valefio editis, pag. 154. unde ea Suidas excepfit.
Vide etiam supra v. Ἀπῆνι.

2 Αἰμίλιϙ, ὁ ὑπαίϙ, ὁ τῷ Περγῳ.] Totus hic locus ἀντιλέξι le-

gitur in Excerptis Joh. Antiocheni a Valefio editis, pag. 790. unde
Suidas eum descripsit.

3 ὁ γῶ Αἰμίλιϙ εἰς τιῷ ἀπῆνι.] Hæc, & quæ sequuntur, ex
pressâ videntur ex Eutropio, qui idem plane refert.

Αἰμονία. ὄνομα κύριον.

Αἰμόνι⊕, Ῥωμαῖ⊕, καὶ τὸν Περσῶν πρὸς Ἀθηναίους πλείων τραυματίας δραμάτων εἰς Ἀθηνάς, καὶ εἰς τὴν Πρυτανεὶα εἰσελθὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Χαίρετε, καὶ χαίρομαι καὶ περὶ ἀπέθανεν.

Αἰμόρρως. γέν⊕ ἔχων ἐν τοῖς πετρῶδεσι χρεαμοῖς ἔχον τὰς ἀφελειβάς.

Αἰμοπότης. ὁ Φονεύς.

Αἴμω. τὰς δρόσους Φησὶν ὁ Αἰσχύλ⊕.

Αἰμωδεῖν. τὸ αἰμωδιᾶν, καὶ τὴν δόντας ὀδονᾶσθαι.

Αἰμωπές. αἰματοχραεῖς.

Ἄ² πάρε⊕ αἰμωπὲς ἐπιφέλιξε λύκους.

Αἰμύλ⊕. κόλαξ. ἀπαλεῶν. Τῶν μὲν πινεσ αἰμύλων καὶ κομφῶν ἠγῆσονταί με παίζων. παροξυτόνως τὸ αἰμύλ⊕, ὡς Τερτύλ⊕, Ῥωμύλ⊕, Αἰσχύλ⊕.

Αἰμύλι⊕. ὄνομα κύριον.

Αἰνορέτης. ὁ ἐπὶ κακῶν ἢ ζήτητῶν κεκλημμέν⊕.

Αἰνέας. ὄνομα κύριον.

Αἰνέας. ἔπ⊕ ἔγραψε πρὸς Περσῶν, ὡς ὁ Φησὶ Πολύβι⊕. καὶ ὁ πρὸς στρατηγμάτων Ἰσοκράτη.

Αἰνεάδες. οἱ ἐκ τῆς Αἰνείας κληροῦμαι. Αἰνεᾶνες δὲ, ὄνομα ἔθνος. καὶ Αἰνεῖς, πληθυντικόν.

Αἰνή. ἡ δεινή. Αἰνή δὲ, τὸ τῆς Σικελίας ὄρε⊕.

Αἰνήται. αἱ νῆσαι. Αἰνῖται δὲ, οἱ ἀπὸ τῆς Αἰνῆς.

Αἰνίζω, καὶ αἰνίσσω. τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ.

Αἰνίγματα. ζητήματα.

Αἰνικ⊕, ἢ Ἀθηναῖ⊕, κωμικός. ἔστι δὲ τῆς ζήτητικῆς κωμῆδος. Δράμα αὐτῆς Ἀνία. ἔστι δὲ καὶ Αἰνικ⊕ σοφιστῆς, ἔπ⊕ βιβλία αἱ Μετάβολοι.

Αἰνικτά. ἀγνωστα. κεκρυμμένα. ὧς ἡ πᾶντα γ' αἰνικτὰ κάσαφῆ μοι λέγεις.

Αἰνιον, καὶ Αἰνία. πόλις. ἢ Σιδεῖον δὲ τῆς Αἰνίης πάλαι μὲν καταστῆναι, πρὸς τὴν δὲ Σπονδύριον τῆς μὲν πρὸς Εὐμένην, τῆς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Αἰν⊕. πόλις ἐπὶ τῆς Θρακίης· ἢ οἱ Ἕλληνας τὰ πρῶτα Ἀλωπεκονησίους κληθῆσαν, ὕστερον δὲ ἔν.

1 Αἰμοπότης] Vide supra v. Αἰμοτοπότης.

2 Ἄ πάρε⊕ αἰμωπ.] Distichum hoc legitur Antholog. lib. vi. cap. xxiv. Epigr. 2. ut Portus etiam observavit.

3 Αἰνορέτης. ὁ ἐπὶ κακῶν τῶν ἔργων. Ex Scholiasta Homeri ad Il. Π. v. 31.

4 Οὗτος ἔγραψε πρὸς Περσῶν.] Cum hoc loco confer, quae notavimus infra ad v. Κλεόξεν⊕.

5 ὧς ὁ Φησὶ Πολύβι⊕.] Lib. x. cap. xl.

6 Πρὸς στρατηγμάτων.] Imo πρὸς στρατηγῶν, (id est, de iis, quae ad artem imperatoriam pertinent) ut recte monuit Casaubonus in Praefat. ad Aeneam Tacticum. Pro emendatione hac stat auctoritas Polybii, qui lib. x. cap. xl. Αἰνέας δὲ, inquit, βεληθῆς διορθώσατο τὴν τοιαύτην ἀπορίαν, ὅτι πρὸς τῶν ΣΤΡΑΤΗΓΙΚῶΝ ὑπομνήματα συντάξατο, &c. Hunc locum Polybii Suidas in animo habuit, sed qui vel errore μνημονικῶν deceptus, vel fidem exemplaris sui secutus, στρατηγμάτων pro στρατηγῶν scripsit. Praeter Polybium, Aelianus quoque De instruenda acie cap. i. Aeneam Strategica scripsisse expressè testatur his verbis: Ἐξεργάσαντι δὲ τὴν θεωρίαν τῶν Τακτικῶν, Αἰνέας πρὸς ἀπορίαν, ὅτι ΣΤΡΑ-

Αἰμονία. Haemonia. Nomen proprium.

Αἰμόνι⊕. Haemonius, Romanus, in bello Persarum contra Athenienses vulneratus, Athenas cursu contendit, & ad Prytanes ingressus, eis dixit: *Salvete, & salvi sumus.* Quibus dictis, mortuus concidit.

Αἰμόρρως. Hamorrhus. Genus serpentis, quod in saxosis cavernis degit.

Αἰμοπότης. Qui sanguinem bibit. Interfector.

Αἴμω. Sic Aeschylus rores vocat.

Αἰμωδεῖν. Idem quod αἰμωδιᾶν. Dolere dentibus. Stupore dentium laborare.

Αἰμωπές. Sanguine gaudentes. Sanguinarios. *Qua (clava) antea sanguinarios percussit lupos.*

Αἰμύλ⊕. Adulator. Assentator. Impostor. *Assentatorum igitur ac festivorum hominum aliquid me joculari putabunt.* Scribendum vero est αἰμύλ⊕, cum acuto in penultima, ut Τερτύλος, Ῥωμύλ⊕, Αἰσχύλ⊕.

Αἰμύλι⊕. Aemylius. Nomen proprium.

Αἰνορέτης. Cui sua virtus obest, vel nocet.

Αἰνέας. Aeneas. Nomen proprium.

Αἰνέας. Aeneas. Hic scripsit de facibus, quae in speculis accenduntur, ut inquit Polybius. Item commentarium de stratagematibus.

Αἰνεάδες. Qui ab Aenea genus ducunt. Αἰνεᾶνες vero, nomen gentis. Et Αἰνεῖς, pluralis, Aenienses.

Αἰνή. Gravis. Aene vero, Siciliae mons.

Αἰνήται. Anates. Αἰνῖται vero, qui sunt ex urbe Aeno.

Αἰνίζω, & αἰνίσσω. Per parabolas loquor.

Αἰνίγματα. Aenigmata. Quaestiones [obscura.]

Αἰνικ⊕. Aenicus, Atheniensis, Comicus Comediae antiquae. Ex fabulis ejus est Antia. Est & Αἰνικ⊕ Sophista, qui librum scripsit, Μετάβολοι vocatum.

Αἰνικτά. Ignota. Obscura. Abstrusa. *Ut omnia abstrusa & obscura mihi dicis.*

Αἰνιον, & Αἰνία. Aenium, & Aenia, urbs. *Accidit autem, ut Aenii jamdudum ante seditione laborantes, tunc pars ad Eumenem, pars vero ad Macedones vergere inciperent.*

Αἰν⊕. Aenus, urbs Thraciae, in quam Graeci primum quidem ex Alopeconneso; dein-

ΤΗΓΙΚΑ βιβλία ἰκανῶς συντάξατο, ὡς ἐπισημῶν ὁ Θεοφάνης Κινητὸς ἐποίησε. i. e. Tacticum argumentum perpolitius pluribus scriptis Aeneas; is, qui libros de arte imperatoria non paucos composuit: quorum epitomen Thessalus Cineas confecit. Satis jam platum & certum est, Aeneam non πρὸς Στρατηγμάτων, (ut Suidas hic ait) sed πρὸς Στρατηγῶν scripsisse?

7 Αἰνικ⊕.] A Polluce lib. x. cap. xxiv. citatur Εὐνικ⊕ ἐν Ἀντιπῆ: quam ipsam tabulam Suidas hic Aenico tribuit. Quare vel apud Pollucem Αἰνικ⊕ pro Εὐνικ⊕ ex Suida reponendum est; vel, quod potius existimo, ex Polluce apud Nostrum scribendum est Εὐνικ⊕: quamvis vox ista non hic, sed alibi, propter literarum seriem collocanda sit. Videtur autem Suidas ad hunc ipsam locum Pollucis respicisse, sed codice quodam usus fuisse, in quo Αἰνικ⊕ pro Εὐνικ⊕ exaratum erat. Eam enim diversae hujus lectionis veram originem & causam esse existimo.

8 ὧς πάντα γ' αἰν.] Est versus Jambicus, sed luxatus, qui apud Sophoclem Oed. Tyr. pag. 170. recte sic legitur:

ὧς πάντ' ἄρα γ' αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.

9 Σιδεῖον δὲ τῆς Αἰνίης π.] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio assignat.

Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπιγαλήνη ἐποίκους. καὶ ἐξ αὐτῶν Αἰνίτης, ὁ πολίτης.

Αἰνίτεια. ἀντὶ τῆς διηλοῦ. Ἀετοφάνης

Δοκέω μὲν ὡς Κλέωνα τῆς αἰνίτης.]

καὶ αἰνίτεια, τὸ λελιθότως ἀεὶ πινεῖ λέγειν.

Αἰνοβίας. πολεμικός.

Ἀρδύγων ὠρανόηλα τὸ αἰνοβίω Ἀγάθωνα

Πᾶς ἐπὶ πυρκαϊῆς ἠδ' ἐβόησε πόλις.

Αἰνόθεν. ἀγῶς. λίαν. δεινῶς.

Αἰνόμορος. ὁ κακόμορος.

Αἰν. λόγ. παροιμιώδης. ἢ ἐπαιν. καὶ ἐγκώμιον. Αἰνός τις ἔστιν, ὡς ἄνις τε καὶ ἔκ ἀνήρ, ὅρμιθα καὶ ἔκ ἔρμιθα δ' ὅμως, ἐπὶ ξύλῳ καὶ ξύλῳ καθημένῳ, λίθῳ τε καὶ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Αἰν. ἀφ' ἐξέ μύθου, τῷ τὸν αἶνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἀνδρας πεποιθῶσαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχρωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχον πινά. βύλε] γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραίνεσιν καὶ διδάσκων ὅσῳ Ἡσίοδος φαίνει] πεποικώς. Αἰνός δὲ, ὄξυτόνος, ὁ δεινός ἀνθρωπος. καὶ αἰν. ἐπαιν., ἕμν., δόξα.

Αἰν. πόλις Θρακίης, Ἀψυθὸς καλεμένη. ἑτέρα δὲ ἐστὶν ἢ ἀπὸ τῆς Αἰνῆς τῆς Γενέως ἀδελφεῖ.

Αἰνῶ. παραμύθια. Σοφοκλῆς.

Αἰνῶν. ἀπὸ τῆς Εὐαγγελίης. Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνῶν ἐγγυς τῆς Σαλήμ.

Αἰνοίλι. ἀντὶ τῆς συγκατέδυσα.

Αἰνυτο. ἀφῆρητο. ἐλάμβανε.

Αἰξ, αἰγός. καὶ παροιμία. Ἦ ἄιξ δῶσα ἢ μάχαιραν. Κορυθίαν γὰρ Ἦρα Ἀκραία θυόλιον, ἡ λέγει ἰδρύσαι Μίδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχω μεμειδωμένοι, γῆ κρύφαλις ἢ μάχαιραν, ἐσκήπλον ὅπιλλοιθαι. ἢ δὲ αἰξ αὐτῷ τοῖς ποσὶν ἀνεπάλυθεν.

Αἰξ θρακία. τὰ τῆς λυκῆς κυάμης γένη, ᾧ ἐπεψήριζον καὶ ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος κατὰ τῆς Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν, ἔτω καὶ τὴν δωροδοκίαν αἶγα θρακίαν. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι ποσὶν ἀρθῶνως ἀφορμῶν παρέχοντα, ἕτως εἰάθασιν λέγειν κωμωδῆνες, καὶ καταλαμβάνειν. Αἰξ ἐν θρακίᾳ, ἐπὶ τῆς τυγαλάνης ὅπου βύβλια. τὴν γὰρ αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατητελείθαι Φασί. καὶ Φασί τὸν ὅπιπρασάμνον ὅπιπέλλουσαν αὐτῷ, ἔπιτυγαλάνην ὅσα ἀνὸς βύβλια.

in astra translata fuisse ferunt. Ajunt autem illum, qui ipsam orientem conspexerit, omnium votorum compotem fieri. Port.

1 Ἀρδύγων ὠρανόηλα τὸ αἰνοβίω.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. cap. v. Epigr. 111.

2 ὡς ἀνὴρ πῆ ἐσσι αἰν.] Sensus hujus anigmatis est, vespertilionem sambuco insidentem ab eunucho pumice percussum fuisse.

3 Αἰνῶ. παροιμία.] Graeci, cum beneficium aliquod oblatum recusabant, vel sibi eo opus non esse significare volebant, dicere solebant αἰνῶ, vel ἐπαινῶ: ut non solum ex hoc loco Suidae, sed etiam ex aliis Grammaticis constat. Eodem etiam sensu interdum adhibere solebant vocem καλῶς, ut distichum ex Suida infra h. v. Item, ἐξ ἀκαλίσει; ut observavit Casaubonus Leit. Theocr. cap. xvi. Sic Latini benigne: ut apud Horatium lib. 1. Epist. vii. & viii.

4 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων.] Joh. cap. 111. v. 23.

5 Ἦ ἄιξ δῶσα τὴν μάχην.] De proverbio hoc plenius Hesychius.

6 Ἦρα Ἀκραία.] Junonis Ἀκραίας meminit etiam Zenobius in

de vero ex Mitylene & Cuma colonos deduxerunt. Ejus civis dicitur Αἰνίτης.

Αἰνίτεια. Indicat. Innuit. Aristophanes: *Existimo in Cleonem id obscure dictum esse* Et αἰνίτεια, obscure de re aliqua loqui.

Αἰνοβίας. Bellicosus. [In Epigrammate:] *Bellicosus Agathonē, qui pro Abderis mortē oppetiit, tota civitas rogo impositum clara voce luxit.*

Αἰνόθεν. Graviter. Valde. Atrociter.

Αἰνόμορος. Infelix. Qui mala morte perit.

Αἰν. Oratio proverbialis [& symbolica. Aenigma.] Vel laus & encomium. Aenigma quoddam circumfertur, virū non virum, avem non avem, in arbore non arbore sedentem, lapide non lapide percussam necasse.

Αἰν. differt a μῦθῳ: quod αἰν. non puerorum sed virorum gratia factus sit, nec tantum animum oblectet, sed etiam praecepta virtutum contineat. Propositum enim ei est, occulte aliquid suadere & docere: quod ab Hesiodo factum videmus. Αἰνός vero, cum acuto in ultima, homo savus & atrox. Et αἰν., laus, hymnus, gloria.

Αἰν. Aenus, urbs Thraciae, Absynthus vocata. Est & altera, ab Aeno Gunei fratre sic dicta.

Αἰνῶ. Recuso. Sophocles.

Αἰνῶν. Aenon. Ex Evangelio. *Joannes autem baptizabat in Aenon prope Salem.*

Αἰνοίλι. Annui. Assensus sum. Comprobavi.

Αἰνυτο. Abstulit. Cepit.

Αἰξ. Capra. Et proverbium: *Capra praebens gladium.* Cum enim Corinthii Junoni Acrææ (cujus statua a Medea fertur dedicata) rem divinam facerent, qui ad praebendam victimam caeterasque res ad sacrificium necessarias conducti fuerant, gladio sub terra occultato, se ejus oblitos esse simulabant. Capra vero eum pedibus eruit. Port.

Αἰξ θρακία. Capra caelestis. Albarum fabarum genera, quibus in suffragiis, & sententiis ferendis olim utebantur. Cratinus vero, ut capram Amaltheam Jovis nutricem fuisse dicit; sic etiam capram caelestem illorum, qui dona accipiebant. Alii vero ea, quae aliquibus pecuniae parandae facultatem copiose praebent, ita comice dicere & usurpare solent. Capra igitur caelestis dicitur de illo, qui rerum omnium sit compos, quascunque cupit. Capram enim Jovis nutricem

hoc ipso proverbio; & Pausanias lib. 11. pag. 128. Hoc autem ideo moneo, ut obiter emendem Hesychium, apud quem in serie sua hodie legitur, Ἀκραία, ἢ Ἀθηνᾶ — ἐστὶ δὲ καὶ ἢ Ἦρα & Ἀστραμία & Ἀφροδίτη. Dicit Ἀκραία esse epithetum Minervæ, Junonis, Dianæ, & Veneris; sed male. Scribendum enim est Ἀκραία; quæ vox deducta est ab ἀρα, i. e. mons, vel arx urbis. Dii enim, quorum simulacra vel templa in montibus vel arcibus urbium dedicata erant, appellabantur Ἀκραίαι. Pollux lib. 1. cap. v. Τὰ δὲ δημοσία, ἐκαστοῦ πόλιος ἢ καὶ ἀκροῦ ἐν ἑσπέραις, καὶ πόλιος, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ θεῆς, Ἀκραίας. Apud eundem Hesychium alibi legas: Ἀκραία, ἢ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη. Sed & ibi scribendum est Ἀκραίας per αι. Diphthongus enim αι cum vocali ε sexcentis in locis apud Grammaticos confundi solet.

7 Ἐπιπρασάμνον] Alii ἐπιπρασάμνον: quod non displicet.

Αἰξ Σκυρία. ἐπὶ τὰς θύεργασίας ἀναξερπόντων. Φασὶ γὰρ αὐτὰς πλὴν γάλα ἔχουσας, ἐπειδὴν ἀμελχ-
θῶσιν, ἀναλίεσκον τὸ ἀγγεῖον.

Αἰξωνεύεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημῶντα. με-
πῆκται δὲ ὑπὸ τῆ δῆμος τῆς Αἰξωνέων. βλάσφημοι
γὰρ καμφοῦνται.

Αἰξωνός. ὁ βλάσφημος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τὰς
αἰῶνας ὠνύωμον.

Αἰξωνεία. ἡ βλασφημία.

Αἰξωνίης. δῆμος ἔστι Φυλῆς Κικροπίδου. ἐνω-
μωδῆτος δὲ ὡς βλάσφημοι. ἀφ' ἧ καὶ τὸ κακῶς λέ-
γεσθαι αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰξωνίδα τεύγλιω. δοκῶσιν αὐτὰ κάλλισται εἶναι,
καὶ τῆς ἄλλων ἀφ' ἧ φέρονταύτη.

Αἰόλαν. πηδηκίω. ἡ Αἰόλαν χρεῖαν ἐφ' ἧ φερέ-
μεθα βρεκεκέξ.

Αἰόλαν. σκιδεινύ.

Αἰόλλη. ποικίλλει. φέρον. πλανᾷ.

Αἰόλη³ νύξ. ἡτοι μέλαινα. ἡ ποικίλη. ἀφ' ἧ τὰ ἀ-
φα.

Αἰόλιος ὄνομα κύριον.

Αἰολοκένταυρος.

Αἰολομίτης. ποικίλλω ἔχον μίτρα.

Αἰολόπωλος. ποικίλλω ἰπῶσιν ἔχον.

Αἰόλος ὄνομα κύριον.

Αἰόλος. θύκινος. ποικίλος. ἡ ταχύς. ὡς
τιὸ ἀελλαν, ἡπὶς ὑπὸ τῆ ἀεὶν καὶ εἰλεῖν.

Αἰῶν. τὸ βρέχον.

Αἰῶν. ὁ νοικαῖος μυελός. ἡ χροῖος αἰδῖος. Αἰῶν
δὲ καὶ ὁ παρὼν βίος. Ὁ Δαβίδ. Ὁ αἰῶν ημῶν εἰς
Φωτισμὸν τῆ φροσύνης.

Αἰῶνα. ζωῆς. βίου. ἡ Σοφοκλῆς

Ὡς ἔκ ἀν αἰῶν ἐκμάθοι βροτῶν, πλὴν ἀν

Θάνοι τις ἔτ' εἰ χρηστὸς, ἢ τ' εἰ τῷ κακός.

Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πλὴν εἰς ἀδθ μολεῖν,

Ἐξοιδ' ἔχουσα δυσυχῆ τε καὶ βαρύν.

Αἰωνίζε. ἀφ' ἧ παντὸς μῦθου.

Αἰωνίος μακαριότης.

Αἰωνοαἰός. ὁ Ἰανναῖος μῦθου. ἔπειτα Λογγίνος
αὐτὸν ἐρμηνεύσασιν βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶν παύσει.

Αἰῶν ἄγαλμα. ἐν τῷ Διαγνώμων.

Αἰώρα. ἀγγεῖον. ὑψωσις. ἔπαρσις.

Ὡς δ' ἔκ ἐφικεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,

Οὐδὲν κρεμαστῆς οχθετα πλεῖον αἰώρας,

Παρῆλθεν ἔπειτα βροχολῶσα τιὸ λυπῶ.

1 Αἰξωνίης. δῆμος ἐστὶ φυλῆ] Ex Hypocritatione: sed apud quem
pro Αἰξωνίης rectius legitur Αἰξωνίης.

2 Αἰόλαν χρεῖαν ἐφ' ἧ] Aristoph. Ranis pag. 223. (140. Ed. Baf. P.)

3 Αἰόλη νύξ. ἡτοι μέλαινα. ἡ ποικίλη] Ex Scholiasta Sophoclis ad
Trachin. pag. 324. ut Pearsonius observavit.

4 Αἰολομίτης] Est vox Homericæ Il. E. v. 707.

5 Αἰολόπωλος] Et hac voce usus est Homerus Il. Γ. v. 185.
sed quam brevis Scholiasta ibi exponit ἰπποκόμος, i. e. equis.

Αἰξ Σκυρία. Capra Scyria. De iis, qui
beneficia sua irrita faciunt. Ajunt enim eas
multum habere lactis: sed cum [pastores]
eas mulserint, evertere mulctram.

Αἰξωνεύεσθαι. Maledicere. Maledictis in-
sectari. Translatio ducta est a populo Aex-
xonensium, qui ut maledici a Comicis per-
stringuntur.

Αἰξωνός. Maledicus. Significat etiam ca-
prarum emptorem.

Αἰξωνεία. Maledicentia.

Αἰξωνίης. Populus tribus Cecropiæ. Aex-
xonenses vero ut maledici a Comicis perstring-
gebantur: unde etiam αἰξωνεύεσθαι ponebatur
pro maledicere.

Αἰξωνίδα τεύγλιω. Mullum Aexonensem. [Id
est, optimum.] Mulli enim hi pulcherrimi,
& reliquis præstantiores esse putantur.

Αἰόλαν. Saltatricem. Choream lusimus, ac-
cidentes brececes.

Αἰόλαν. Obscuram.

Αἰόλλη. Variat. Vertit. Decipit.

Αἰόλη νύξ. Nox atra. Vel, variis stellis di-
stincta.

Αἰόλιος. Aëlius. Nomen proprium.

Αἰολοκένταυρος. Centaurorum instar agilis.

Αἰολομίτης. Variam zonam habens.

Αἰολόπωλος. Varios equos habens.

Αἰόλος. Aëolus. Nomen proprium.

Αἰόλος. Agilis. Varius. Vel, velox. Ab
ἀελλα, procella: sic dicta ab ἀεῖν, spirare, &
εἰλεῖν, convolvere.

Αἰῶν. Rigo. Irrigo.

Αἰῶν. Medulla dorsi. Vel, tempus perpe-
tuum. Aëvum. Item, vita præfens. David:
Vita nostra a vultu tuo illuminetur.

Αἰῶνα. Aëvum. Vitam. Sophocles: [Vul-
go quidem dici solet,] neminem mortalium sci-
re posse, utrum quis felicem, an vero infelicem
vitam egerit, antequam moriatur. Ego vero,
vel antequam ad inferos descenderim, de vita
mea infelicitate satis persuasa sum.

Αἰωνίζε. In æternum durat.

Αἰωνίος μακαριότης. Beatitudinis æternæ.

Αἰωνοαἰός. Mensis Januarius. Sic enim
Longinus mensẽm illum dictum esse conten-
dit, quasi patrem avi.

Αἰῶν ἄγαλμα. Aevi simulacrum. Vide
in v. Διαγνώμων.

Αἰώρα. Suspensio. In altum sublatio. Ele-
vatio. [Babrius:] Cum autem eo pertingere
non posset, sed saltando defatigata frustra pen-
dentia [in arbore pira] spectaret, abiit, hoc
modo animi sui dolorem fallens.

6 Δαβίδ] Psalm. LXXXIX. v. 8.

7 Σοφοκλῆς] Initio Trachin.

8 Αἰῶνα] Vide infra v. Ἐώρα.

9 Ὡς δ' ἔκ ἐφικεῖτ'] Fragmentum hoc ex Babrio depromptum
est, idque pertinere videtur ad fabulam de vulpe, quæ cum mala
vel pira in arbore conspiceret frustra appeteret, neque se eorum
comptem fieri posse videret, se eadem contemnere simulabat. Fa-
bula existat apud Aëtopum.

Αἰωρηθέλης. ἀντί τῆ μελωμοθέλης.

Αἰωρήσης. κρεμάσης.

Αἰωρήνται. κρέμανται. Εἰς ὃν τὰ Ἱ Καρχηδονίαν αἰωρεῖται πρῶγματα.

Αἰῶρ. ὡσαρ.

Αἰῶται. τῆ ὑψηλῆ. ἢ βύθια, αἰπῶ, ὑδετέρας.

Αἰῶται. ὄνομα κύριον.

Αἰπεινή. ὑψηλή.

Αἰπεινὴ ἐλάττω ἔεις ἄρχειν ἀσύλα Φᾶσ.

Αἰπειναῖς. ὑψηλαῖς. μακρᾶς. ἐν μύθῳ.

Αἰπειναῖς ἐλάτους ἔρισεν βάλῳ. ἢ μὲ ἔπειπε, Καὶ ναῦς καὶ νηὲς περμομένην τελέειν.

Αἰπεινός. ὁ χαλεπός.

Αἰπήεσα. ὑψηλή.

Αἰπόλια. αἰγρονόμια. καὶ αἰπόλῳ, αἰγρονόμῳ. καὶ αἰπολά, δόλικῆ.

Αἰπύ. ὑψηλόν. μέγα.

Λευκάδῳ αἰπὺν ἔχον ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον.

Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ἔχον διρηλαπῶν

Ἥλιε, παῖδ' ἄν τὴν ἐμὴν ὅταν χεῖρα

Ἰδῆς, ἔπιχθῶν χευσίνωλον ἠνίαν,

Ἄγγιλον ἄτας τὰς ἐμάς.

Αἰπύκρωτος ἔλαφῳ. ὑψηλὰ κέρατα ἔχον.

Αἰπύς. ὁ ὀλέθριος.

Αἰπύς οἱ εὐσεῖται μάλα φρ μεμαῶι μάχεσται. μεταφορικῶς, ἀντί τῆ δυαγρόσβαλον, δυαχερές.

Αἶσα. ἢ τῆ σίτῃ ἀφροδισία. ἀφ' ἀφροδισίας. Ἐσα δὲ ἢ γῆ, ἀφ' τῆ εὐφροσύνης. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἄσπασιν. καὶ ὄνομα πόλεως.

Αἶσαται. προσπενέχασται. Κρατῶν Τροφονίῳ.

Οὐ σίτον αἶσαται, ἔχ ὑπὸ λαχῶν μέγῳ.

Αἶσα. ἀσπασί. Ὀμηρῳ. Μὴ μοι οἶνον ἀσαι. καὶ ἄσπασιν.

Αἶσα, αἶσα μάζαν ὡς τάχιστα κενθάρω.

Αἶσα δάκτυλον. τίθειαι ἐπὶ τῆ ἀπαροχθύντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεισται γὰρ τὴν χεῖρα, σύμβολον τῆ νεικῆσται. καὶ Πολύβιῳ. Ὁ δὲ προσπενέχων, αἶσαται νίκην εὐτυχιστάται.

Αἶσαθεν. Σελήθεν.

Αἶσα μαχάλλω. ἐπὶ τῆ ὀρχήσασται.

Αἰωρηθέλης. In altum sublatis. Suspensi. Pendentes.

Αἰωρήσης. Elevationes. Suspensiones.

Αἰωρήνται. Pendent. Suspensa sunt. Ex quo res Carthaginensium pendent.

Αἰῶρ. Quemadmodum.

Αἰῶται. Altitudini. Rectus est αἰπῶ: idque generis neutrius.

Αἰῶται. Aepca. Nomen proprium.

Αἰπεινή. Excelsa. Alta. Procera. Procera abies, contentionis studio impulsas, protervis verbis [rubum] laceffit. Et αἰπειναῖς, altis, proceris. In Fabula: Altis cum abietibus contendit rubus: cui abies dixit, ex lignis suis & naves & templa edificari.

Αἰπεινός. Gravis. Molestus.

Αἰπήεσα. Excelsa. Alta.

Αἰπόλια. Greges caprarum. Et αἰπόλῳ, caprarius, sive pastor caprarum. Et αἰπολά, capras pasco.

Αἰπύ. Altum. Magnum. [In Epigrammate:] Qui altum & nautis longe conspicuum Leucadis promontorium tenes. [Et Sophocles:] Tu vero, qui per altum caelum currum agis, Sol, cum terram meam patriam conspexeris, aureo freno adducto, calamitates meas annuntia.

Αἰπύκρωτος ἔλαφῳ. Excelsa cornua habens cervus.

Αἰπύς. Perniciosus.

Αἰπύ. Arduum. Accessu difficile. Difficile. Per metaphoram. Arduum hoc ipsi erit & difficile, quamvis pugnandi valde cupido.

Αἶσα. Per αἰ diphthongum, lolium. Ἐσα vero, per ε, terra. Significat etiam malleum. Item, nomen urbis.

Αἶσαται. Sumere. Capere. Cratinus Trophonio: Nec cibum nec somnum capere.

Αἶσα. Admove. Affer. Præbe. Homerus: Ne mihi vinum præbe. Et Aristophanes: Præbe, præbe quam citissime scarabæo mazam.

Αἶσα δάκτυλον. Tolle digitum. De iis dicitur, qui in certamine succumbunt. Qui enim manum tollebant, victos se esse significabant. Et Polybius: Ille vero hostem adortus, insignem victoriam reportavit.

Αἶσαθεν. Quod quis sponte elegit, vel voluit.

Αἶσα μαχάλλω. Tolle axillam. De saltatione dicitur.

1 Λευκάδῳ αἰπὺν ἔχον.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiae ineditæ integrum publici juris fecimus supra v. Βεαυροφονίῳ.

2 Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ἔχον.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Sophoclis *Aiace* pag. 51. ut Portus quoque monuit. Vide etiam supra v. Διρηλαπῶν, ubi idem fragmentum legitur.

3 Αἰπύ οἱ εἶσα.] Est versus Homericus Il. N. v. 317.

4 Ἀσπασί.] Sic habent omnes Edit. itemque Etymologus: sed male. Scribendum enim est *σφύρα*. Recte Helychius: Αἶσα. σφύρα. ὄχθον. Quæ vero apud eundem sequuntur, fœde corrupta sunt: Αἶσα ἄσπασιν. αἶσπασιν δὲ ἀσπασί. Scribe absque novo principio, ἢ *ραίσπασιν*: idque refer ad vocem præcedentem *ἀσπασί*. Sig-

nificat enim *ραίσπασιν* malleum, quæ ac *αἶσα*: cui proinde τὸ *ραίσπασιν* interpretationis loco recte jungitur. Quid vero facias illis: Αἶσπασιν δὲ ἀσπασί? Equidem, lituram ea mereri existimo, quoniam a librariis nescio quid somniantibus temere in textum intrusâ videntur. Saltem lateor, me non videre, quomodo verba ista instituto Helychii convenire queant: & proinde liberum cuivis Lectori de hoc loco iudicium relinquo.

5 Ἀσπασί.] Initio *Pædis*.

6 Ἀγωνία.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, *γωνία*. Ἀγωνία autem idem significat, quod *ἀγωνία* i. e. certamen.

7 Αἶσα μαχάλλω.] Aliter proverbium hoc interpretantur Zenobius Centur. v. Adag. vii. & ipse Suidas infra v. *Μαχάλλω*: quæ loca confer.

Αἶρε' πλῆκτρον. τρεῖς, ὅπλιν ἀμυκτήρεον. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ἀλεξυῖαν. κἀκίνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, ἐν οἷς μάχον· ἃ ἡμεῖς κέληρα λέγομεν τ' ὀρέϊσαν· οἱ δὲ, πλῆκτρα. πλῆκτρα δὲ εἰσι, τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλῆκτροῖς τῶν ἀλεξυῖαν τὰ χαλκᾶ.

Αἶρεσις. κατὰστροφὴ. κατὰλυσις. Διὸ καὶ παρ' ὧν τ' ἄλλων ἐπέθειτο δι' ἐπιβελῆς, ἵνα σφίσι, τὸ λεγόμενον, ἐξ ἀκρας ἢ αἶρεσις γένῃ· τ' Θεοφιλῶν καὶ δεχαιονόμων ἠδ' ἄν τε καὶ ἑπιηδευμάτων.

Αἶρεσις. ἢ λόγῳ πνὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκοσθεῖσα, ἢ δεκθεῖσα ἀκοσθεῖν. Ἰππόβοι¹ δὲ τ' Φησὶν αἰρέσις εἶναι τ' Φιλοσόφων καὶ ἀγωγᾶς. Μεγαρικῶν, Ἐρετριαικῶν, Κυζιωμαϊκῶν, Ἐπικύρειον, Ἀπικέρειον, Θεοδορείον, Ζηνοῦνιον, τῶν καὶ Στωϊκῶν, Ἀκαδημαϊκῶν, Περικατηλικῶν. ἔτε δὲ Κυνικῶν, ἔτε Ἡλιακῶν, ἔτε Διαλεκτικῶν. τῶν γὰρ Πυρρώνειον ἔδ' οἱ πλείους προσποιεῖται ἀπὸ τῶν ἀσάφειαν. εἰ γὰρ αἶρεσις νοῦν² ἢ προσκλισην ἐν δόγμασιν, ἀκοσθεῖαν ἔχουσαν, ἐκείτ' ἂν προσαγορεύοιτο αἶρεσις ἢ Πυρρῶνι³. ἢ γὰρ ἔχῃ δόγματα. ἐπὶ δὲ καὶ Ἐκλεκτικῆ περὶ εἰσῆλθεν ὑπο Πολύμων⁴ τῷ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένη τὰ δέξασθαι ἐξ ἐκάστης τῆς αἰρέσεως. ἢ Κριτήρια δὲ Φησὶν εἶναι τὰ ληθῆ· τὸ μὲν ὡς ὑφ' ἧ γένῃ ἢ κρίσις· τρεῖσι, τὸ ἡγεμονικόν· τὸ δὲ, ὡς δι' ἧ, οἷον τῶν ἀκριβεστάτων Φαντασίαν. δεξιὰς τε τῆς ὅλων πῆν τε ὕλην καὶ τὸ πειθεῖν ποιήσιν τε καὶ τόπον. ἐξ ἧ γὰρ, καὶ ὑφ' ἧ, καὶ πᾶσα, καὶ ἐν ᾧ. τέλει δὲ εἶναι, ἐφ' ᾧ πᾶσα ἀναφέρεται, ζῶν κατὰ πᾶσαν δεξιῶν τελείαν, ὅσα ἄνθ' τῆς τῷ σώματι⁵ κατὰ φύσιν ἀγαθῶν, καὶ τ' ἐπιτός.

Αἶρεσι⁶. ὄνομα κύριον.

Αἶρετιζῶ. τὰ τῆς αἰρετικῶν φρονῶν. σημαίνει καὶ τὸ προσαιεῖν. ἐξ ἧ καὶ αἰρετισμόν⁷, καὶ ἡγετίσαλο.

Αἶρετόν. ἑπιθυμητόν. ἢ τῷ τοῦ τευχῆς λέγει. τὸ καλόν, τὸ ἡδὺ, καὶ τὸ συμφέρον. ᾧ δὲ ταῦτα πάντα ὑπάρχει, καὶ ἀπὸ πάντων αἶρετόν, τῷ τὸ μὴ πάντα ἐχόντων αἰρετώτερον· οἷον ἢ φρόνησις. Καὶ αὖτις· Ὁ δὲ Ἀυρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκαῖον ἢ φρατηγῆς, ἢ φρ αἰρετὸς βασιλεὺς, ὅτι παντὶ χερσὶ δουχεῖς ἂν, καὶ ἀπορεί⁸, ὡς μηδὲ τῆς οἰκείων αἰμα⁹ ἀφαιμεῖναι κατὰ τῆς.

Αἶρετώτερον. προσαιετώτερον. Οὐκ ἐκ τῶν ἀλλήλων κείτων τὸ αἰρετώτερον τῷ βελτίον¹⁰, ἀλλ' ἐπὶ

1 Αἶρε πλῆκτρον. τρεῖσι, ὅσα. εἰμ.] Totum hunc locum describit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Aves pag. 577. Vide etiam infra v. Πλῆκτρον.

2 Αἶρεσις. ἢ λόγῳ πνὶ κατὰ τὸ φ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii lib. i. scgm. xix. xx.

3 Προκλισην] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. male ἀκόσθεσαν.

4 Κριτήρια δὲ Φησὶν εἶναι τὰ ληθῆ.] Locus hic ex Laertio sic emendandus est: Κριτήρια δὲ Φησὶν εἶναι τὰ ἀληθείας δύο, &c.

5 Τῷ πνὶ τῆς ἡγεμονικῆς ἀμυκτήρεον.— ἢ φρονήσις.] Locus hic ex Alexan-

Αἶρε πλῆκτρον. Tolle calcar. Id est, telum, quo vis hostilis propulsatur. Translatio ducta est a gallis gallinaceis, qui ferreis stimulis armati pugnare solent. Eos autem stimulos nos κέληρα, alii vero πλῆκτρα vocant. Πλῆκτρα vero sunt ferrei illi stimuli, qui calcaribus gallorum addi solent.

Αἶρεσις. Eversio. Destructio. Quamobrem etiam illum primum omnium per insidias aggressi sunt, ut Deo grata & antiqua instituta moresque funditus, quod ajunt, everterent.

Αἶρεσις. Secta, quæ rationem aliquam probabilem sequitur, aut sequi videtur. Hippobotus dicit novem esse sectas, sive disciplinas Philosophorum: Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam (quam & Stoicam vocant) Academicam, Peripateticam. Cynicæ autem & Eliacæ atque Dialecticæ nullam mentionem facit. Nam Pyrrhoniam quidem propter obscuritatem a plerisque repudiatur. Si enim sectam intelligimus propensionem ad dogmata, quæ aliquam habent consequentiam; Pyrrhoniam non poterit appellari secta. Nulla enim habet dogmata. Præterea vero secta quædam Eclecticæ introducta est a Potamone Alexandrino, qui ex singulis sectis ea, quæ sibi placerent, eligebat. Hic criteria veritatis duo esse dicebat: unum, a quo fiat judicium, id est, mentem: alterum, per quod; id est, phantasiam claram & certam. Principia vero omnium rerum idem flatuebat, materiam, efficiens, effectiorem, & locum. Ex quo enim fiant omnia [inquirimus,] & a quo, & quali, & in quo. Finem vero, ad quem omnia referantur, dicebat esse vitam, omni virtute perfectā, bonique corporis naturalibus & externis instructā.

Αἶρεσι⁶. Hæresis. Nomen proprium.

Αἶρετιζῶ. Cum Hæreticis sentio. Hæreticorum opinionem sequor. Item, eligo. Hinc αἰρετισμόν⁷, & ἡγετίσατο.

Αἶρετόν. Expetendum. Hoc triplex est: Honestum, jucundum, & utile. Cui igitur hæc omnia insunt, & quod ob omnia ista expetendum est, præferendum utique est illis, quibus ea omnia non insunt: ut prudentia. Et iterum: Aurelianus vero magis necessarius erat belli dux, quam Imperator amabilis, trux omni tempore, & accessu difficilis, & qui ne a necessitudinum quidem cæde abstineret.

Αἶρετώτερον. Magis expetendus. Anteponendus. Τὸ αἰρετώτερον, & τὸ βέλ-

dro Aphrodiseo in Τερίαι pag. 140. sic supplendus & ampliandus est: Λέγουσι δὲ τὸ αἶρετόν τευχῆς. ἢ γὰρ τὸ καλόν, καὶ τὸ ἡδὺ, ἢ τὸ συμφέρον αἶρεσις. ἢ δὲ πάντα ταῦτα ὑπάρχει, ἢ ἀπὸ πάντων εἰσι αἶρετόν, τῷ τὸ μὴ πάντα ἐχόντων αἰρετώτερον. ἢ ᾧ τὰ πλείονα τ' οἷς τὰ ἐλάττω, εἰς τὸ ὀμνῶν αὐτοῖς ὑπάρχει. ἢ ἐπιτοὶ δύνανται τὸ κατὰ πνὶ σφόδρα αἶρετόν, ἢ κατὰ πάντα μὴ μὴ μὴ σφόδρα αἶρετῶ αἶρετώτερον εἶναι. ἢ γὰρ φρονήσις δι' αὐτῶν μόνον εἶσι αἶρεσις, αἶρετισμὸν εἰσι ἡγετίσατο ἀπὸ πάντων εἰσι αἶρεσις, &c.

6 Ὁ δὲ Ἀυρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀνάγκη.] Fragmentum hoc exstat in Excerptis Joannis Antiocheni a Valefio editis pag. 834. idemque legitur supra v. Ἀυρηλιανός.

πλεον τὸ βέλτιον τῆ αἰρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ αἰρετώτερον ἐν τοῖς αἰρετοῖς καὶ μόνον· τὸ δὲ βέλτιον καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ γὰρ ἐν θεωρητικοῖς, καὶ φυσικοῖς, καὶ λογικοῖς ἢ ζήτησις ἢ τῆ βέλτιον. ὁ γὰρ ζητῶν, πόλεον βελτίων ἕστια, ἢ κινεμάθη, ἢ ἀκίνησις. Φυσικὸν μεταχειρίζεται πρὸς ἄλγημα. λογικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον βέλτιον, ἐπαγωγή, ἢ συλλογισμός. Θεωρητικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον ἢ φρόνησις πρακτικώτερον, ἢ θεωρητικώτερον.

reticus vero quarit, utrum prudentia in actione, an vero in contemplatione potius versetur.

Αἰρούμενος. ἀφαιρούμενος.

Αἰγά. πόλις Μακεδονίας. τὸ ἔθνηκόν, Αἰγῆς.

Αἰεῖ. ἀναερεῖ. Φοινύει. Ἰσοφοκλῆς

— Πόλεμος ἔδεν ἄνδρ' ἐκὼν

Αἰεῖ πανθρον, ἀλλὰ τὸς χεῖρες αἰεῖ.

Αἰεῖ. καταλαμβάνει. καὶ αἰεῖν, κατακράτῃ λαμβάνει.

Αἰεῖν. αἰεῖν. Ἡ τράπεζαν πρὸς ἄλγημα, ἢ αἰεῖν.

Αἰεῖν ἔξω πόδα πηλῆ. ἐπὶ τῷ βυλομαθῶν μὴ ἐν πρῶτασιν εἶναι. λέγει δὲ καὶ αἰεῖν ἔξω πόδα αἰτίας.

Αἰεῖν. καὶ τὸ ἀποσφῆρειν δηλοῖ.

Αἰεῖ, αἰεῖ μᾶζαν ὡς τάχιστα καθάρα.

Ἰσοφοκλῆς Εἰρήνη. καὶ μὲν τῆς ἀποσφῆσεως, Φερεκράτης Πειράλη

Πρόσωπε τὸ καθῆν. εἰ δὲ βέλτιον, ἀποσφῆρει. ἐτίθεισαν δὲ τὴν λέξιν, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τῆ πρῶτασιν ἀφελῆν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ

Εἴτ' ἄλλοις ἔγω τὰς τραπέζας αἰεῖτε.

Μύρα, φεράντες ἐποίμασον, ἀπὸ δὲ ποίει.

καὶ Συναριστάσας

Ἄν ἐπὶ πᾶν μοι δὲ πῆ. ἀλλ' ἢ βέλτιον

Ἄμα τῆ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ὄχετο

Ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Αἰεῖς. δοξάζεις. ἡγή. ἐν τῆ Θεολόγῃ καὶ ὁ λόγος αἰεῖ, μὴ πρὸς ἄλγημα.

Αἰεῖσθαι. ἐργάζεσθαι.

Αἰεῖ. βέλτιον. Ἐπειδὴ αὐτὸς αἰεῖ λέγει.

Αἰεῖσθαι. βελθισθαι.

Αἰεῖσθαι. λαβεῖν.

Αἰεῖσθαι. λήψη.

Αἰεῖσθαι. κρατῆσθαι, συλλαβεῖν, ἐλκύσασθαι, χερσῶσθαι, περιτῆσθαι.

Αἰεῖσθαι τάχα. οἱ πειράμαθρον μελετῆν πῆσας, εἰώσασθαι τῆσθαι λέγει. καὶ, Αἰεῖσθαι ἡγήμαθρον. ἐπὶ τῷ ἐλπισάνθρον κρατῆσθαι πῆσας, καὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἀλόνθρον. Αἰεῖσθαι ἐν ἡγήμαθρον· δεκῆσθαι κρατῆσθαι ἐλπίθρον.

pon melius, non sunt synonyma, nec eisdem plane significationis: sed τὸ βέλτιον latius patet quam τὸ αἰρετώτερον. Nam τὸ αἰρετὸν in rebus expetendis, iisque solis versatur: τὸ βέλτιον vero etiam in aliis. Nam & in Theoreticis & Physicis & Logicis quaestio de eo, quod est melius, locum habet. Qui enim quarit, utra substantia sit melior, mobilisne, an vero immobilis; is quaestionem physicam tractat. Logicus vero quarit, utrum Inductio, an vero Syllogismus praestet. Theoreticus vero quarit, utrum prudentia in actione, an vero in contemplatione potius versetur.

Αἰεῖσθαι. Auferens.

Αἰεῖ. Æra. Urbs Macedonia. Gentile est, Αἰεῖς.

Αἰεῖ. Cedit. Occidit. E medio tollit. Sophocles: *In bello vix unquam homines mali, sed semper boni e medio tolluntur.*

Αἰεῖ. Capit. Occupat. Et αἰεῖν, per vim aliquid occupare, vel expugnare.

Αἰεῖν. Augere. [De medio tollere.] *Vel mensam apponere, vel tollere.*

Αἰεῖν ἔξω πόδα π. Pedem ex luto extrahere. De iis, qui negotia fugiunt. Dicitur etiam, pedem extra crimen habere.

Αἰεῖν. Significat etiam admovere, vel præbere. Aristophanes *Pace: Præbe, præbe quam celerrime mazam scarabæo.* Et cum præpositione πρὸς, Pherecrates *Petale: Admove canistrum: vel, si vis, affer.* Significabat etiam hæc vox apud veteres, uti & apud nos, mensam positam remove. Menander *Cecryphalo: Deinde mensas confestim remove. [Tu vero] unguenta & coronas para, & libationes perage.* Idem *Synaristosis: Adhuc mihi [vinum] aliquis bibendum det. Sed hæc barbara abiit, ablato cum mensa & vino.*

Αἰεῖς. Opinaris. Existimas. Ex Theologo: *Et ratio convincit, non oportere cuiquam præbere offendiculum.*

Αἰεῖσθαι. Operari. Opus facere.

Αἰεῖ. Vis. *Quandoquidem ipse dicere vis.*

Αἰεῖσθαι. Illorum qui consularunt.

Αἰεῖσθαι. Cepisse. Capere.

Αἰεῖσθαι. Capiet. Vel, capietur.

Αἰεῖσθαι. Capturum, comprehensurum, tracturum, subacturum, direpturum esse.

Αἰεῖσθαι τάχα. Capiam fortasse. Qui aliquos persequuntur, hoc dicere consueverunt. Et, *Captantes capti sumus.* Dicitur de illis, qui cum sperarent, se alios capturos esse, ipsi ab illis capiuntur.

bus integris Suidam usum fuisse ex multis apud eum eclogis colligere licet. Existimo autem locum hunc descriptum esse ex libro primo *Dipnosophistarum*, quoniam illic Athenæus ex veterum scriptis congererat, quæ ad morem apponendi & removendi mentis pertinent, ut colligi potest ex iis, quæ hodie adhuc in Epitome istius libri pag. 11. & 12. leguntur.

1 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 401.
2 Ἐπίθασθαι δὲ τῷ λέξει, ἀς καὶ ἡμῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Athenæo procul dubio descriptis Suidas, quamvis ea apud scriptorem istum hodie non reperias. Ratio ejus rei est, quod duorum priorum librorum Athenæi epitomen tantum hodie habeamus, qui-

Αἰγίσουμα. λήψουμα. σκέψουμα. βελεύσουμα.
Αἰγείτω. καθάρστω.
Αἰεσιέων. ὄνομα ἔθνος. καὶ Αἰεισύς.

Αἰγόμενον. Φερόμενον.
Αἰγόπνον. ἰσολεπτόν. καὶ τὸ κόπνον, ἐν ᾧ πυροὶ
σὴθονται, ὑπὲρ τῆς τὰς αἰεας διελθεῖν.

Αἰγόμενον. βερόμενον. καὶ δεῖπνον αἰεομυθίοις,
ἀντὶ τῆς ἐλομυθίας δεῖπνείν. Σίτον τε αἰγῆ τὸν αὐτὸν
ἐκείνοις, καὶ πῦμα παρὰ πλῆπον.

Αἶσα. ἡ μοῖρα. ἐν Ἐπιγράμματι.
Οὐ φθονῶ τίω σὺ ἤθελον αἶσαν ἔχῃ.
καὶ αἶσα, ἡ μανία. Τὸν αἶσ' ἀπλάτῃ ἴσχε. τε-
πέσι, μανία.

Αἶσακον. ὁ κλάδος τῆς δάφνης, ὃν κατέχρησται
ὑμνον τῆς Θεῆς.

Αἶσαλον. εἶδος ζῴου.

Αἶσιπον. ὄνομα ποταμοῦ.

Αἶσιμα. τὰ προσήκοντα. ὡς τὴν τίω αἶσαν.
ὁμοίως δὲ τὰ καθήκοντα, ἢ τὰ ἀγαθὰ. ἔσθ' ὅτε δὲ
τὰ εἰμαρμένα.

Αἶσιμία. ἡ μανία.

Αἶσιμον. ὁ χρόνος, καὶ ἀπμιον, καὶ ἀμαθής. Ἄ-
εποφάνης.

Ἰδίω σκοπεῖσθ' ἔχεσθ' ὅ, π τίς κερδαίνει.

Τὸ δὲ κοινὸν ὡς τὸ Αἶσιμον κυλίνδῃ).

Αἶσιμω. τὸ καθαρὰ λίσκω.

Αἶσιον. τὸ καλόν. μέτερον. δίχρον. καὶ ὑψοῦσιν,
τὸ ὑπὲρ τίω μοῖραν. ὑπὲρ τὸ προσήκον.

Αἶσιον. ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρον. ὅτι ἄλλ'
ἐκ αἰσίως αὐτοῖς ἀπέπιθυσεν ἡ τύχη. οἱ γὰρ ἐθελο-
κακῆτες ἔχοντες ὑπερλίτταν. καὶ αὐτίς. Καὶ τῆτο ἐκ
αἶσιον δόξαμ ἀν βασιλεῖ. † Ὅτι ὁ Δημοθένης συνε-
φιλολόγησεν Αἰσίω τῷ Ἀθηναίω.

Αἰσάνεσθαι. γενεῆ. τῆτο δύο σημαίνει τὸ κατ'
δύναμιν, καὶ κατ' ἐνέργειαν. αἰσάνεσθαι τοίνυν λέ-
γεται οἱ κοιμώμενοι, δύναμιν ἔχοντες τῆ αἰσάνεσθαι.

Αἰσάνεσθαι καὶ αἰσάνεσθαι ἀφορίζει. τὸ μὲν γὰρ
αἰσάνεσθαι, ἐπὶ τῆ ἀκριβοῦς εἰδέσθαι π. τὸ δὲ αἰσά-
νεσθαι, ἐπὶ τῆ ὑπονοεῖν κ. καὶ πᾶσι μὲν τῆ αἰσά-
νεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προομίοις. Ἐργαφάμιω ταύτω
τίω γραφὴν ἠδικημένον ὑπὸ τῆτος νῆ Δία πολ-
λά. ἐπὶ δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ἠδικημένον ἠδικημένους,
καὶ τῆς ἄλλης πολιτείας. Τὸ δὲ αἰσάνεσθαι ἐπὶ τῆ
ὑποπτεύειν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῆ βεβαίως εἰδέσθαι. Λυ-

1 Αἰσάπνον. Sic Pollux lib. x. cap. xxv. in f. & Etymologus. At Hesychius αἰσάπνον.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. vii. pag. 607.

3 Τὸν αἶσ' ὁποῦσιν ἴσχε. Hæc sunt verba Sophoclis Ajaxe pag. 56. ut Portus observavit.

4 Ἀεσιφάνης. Ecclesiæ. pag. 730. (490. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam.

5 Αἶσιμω. Vide supra v. Ἀναίσμη.

6 Ἀπ' ὅσων κίσεως αὐτ. Hæc sunt verba Menandri historici, non

Αἰγίσουμα. Capiam. Dispiciam. Deliberabo.
Αἰγείτω. Capiat. Comprehendat.
Αἰεσιέων. Harisæorum. Ab Αἰεισύς, quod
est nomen gentis.

Αἰγόμενον. Qui tollitur. Qui fertur.

Αἰγόπνον. Obscurum. Tenebrosum. Item
cribrum, quo frumentum cribratur, ut lolium
per ejus foramina transeat.

Αἰγόμενον. Volens. Et δεῖπνον αἰεομυθίοις.
Cœnam capientibus. Et αἰγῆ. Capis. Parti-
ceps es. Et cibum eundem capis, quem illi, &
similem potum.

Αἶσα. Fatum. Sors. In Epigrammate: Non
invideo [tibi.] Tua autem vellem sors mihi
obtigisset. Et αἶσα, infania. Fatalis cum in-
fania tenet.

Αἶσακον. Lauri ramus, quem tenentes
hymnis Deos celebrare solebant.

Αἶσαλον. Animalis genus

Αἶσιπον. Æsepus. Nomen fluvii.

Αἶσιμα. Quæ conveniunt. Quæ decent. Ab
αἶσα. Interdum etiam officia, sive ea, quæ
honestæ sunt. Item, fatalia.

Αἶσιμία. Vaticinium.

Αἶσιμον. Claudus. Item, infamis, & im-
peritus. Aristophanes: Proprii unusquisque
lucris & quæstus rationem habet. Respubl.
vero ut Æsimus claudicat.

Αἶσιμω. Absumo. Confumo.

Αἶσιον. Honestum. Moderatum. Justum.
Et ὑψοῦσιν. Quod est præter fatum, præ-
ter decorum, vel præter officium.

Αἶσιον. Decens. Conveniens. Verus. [Fe-
lix] Menander: Sed rem ex sententia non
gesserunt, militibus pugnam sponte remitten-
tibus. Et iterum: Hoc vero Regi non vi-
debitur decorum. † Demosthenes in discen-
da eloquentia Æsionem Atheniensem soci-
um habuit.

Αἰσάνεσθαι. Sentire. Genitivo jungitur.
Duplici autem sensu aliquis sentire dicitur:
vel secundum facultatem, vel actum. Nam
& dormientes sentire dicuntur, quia sentien-
di facultatem habent.

Αἰσάνεσθαι & αἰσάνεσθαι differunt. Nam αἰ-
σάνεσθαι significat, aliquid certo scire. Αἰσά-
νεσθαι vero, aliquid suspicari. Et verbo αἰ-
σάνεσθαι usus est Antipho in Proœmiis: Hanc
actionem institui, non solum multis ab eo in-
juriis affectus, sed etiam qui scirem, vos &
ceteros cives longe pluribus injuriis affectos
esse. Αἰσάνεσθαι vero significat aliquid suspi-
cari, non vero certo scire. Lyfias in ora-

Comici; quod ideo moneo, ne quem in errorem inducat Portus, qui fragmentum hoc, tanquam ex Menandro Comico depromptum, in verus Jambicos redigere conatus est.

7 Οὐχ. Voculam hanc delendam censeo. Sensui enim repugnare videtur, quantum quidem ex tam brevi fragmento colligere licet.

8 Ὅτι Δημοθένης συνεφιλολόγησεν Αἶσιν. Hæc occurrunt etiam supra v. Δημοθένης: sed ubi pro Αἶσιν rectius legitur Αἰσίω. Confer de hoc loco Reinseium Var. Lect. lib. iii. pag. 330. 331.

σας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην Φησίν· Οἶμα μὲν τοίνυν καὶ ἐκείνο ἡμᾶς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης οὐκ ἄλλο π' ἐζήτησεν κομίσασθαι, ἀλλὰ τ' ἐμῶν ἡμισυβήτης. Ἐπαξάν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. Ἰσοῦσθαι· Τὰ δὲ ποιήσαν δὴ μαρτυρεῖσθαι οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ σιωποῦντες, ὅτι ὑγίανεν ὁ παῖς, τῶν δ' ἑσπερακότων αἰσθανόμενοι μαρτυροῦντες τὰ δὲ ἀκοῆς ποντανόμενοι.

Αἰσθήσεως ἔστι τρεῖς ἔσται ἢ ὅψις τῆς ἀκοῆς, καὶ αὐτὴ τῆς ὀσφρήσεως ἢ ὀσφρησις τῆς γεύσεως, καὶ τῆς ἀφῆς. ἢ μὲν τοὶ ἀφῆ δεκεῖ μηδὲ αἰσθήσεως εἶναι. ἐκείνη γὰρ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων πρὸς μίαν πινὰ τῶν αἰσθητῶν τιῶν ἀντιθέσιν ἐνεργεῖ, καὶ τὰ ταύτης μεταξὺ οἷον, ὅψις μὲν πρὸς τὸ μέλαν, καὶ τὸ λευκόν, καὶ τὰ τέσσα μεταξὺ χρώματων. ἀκοὴ δὲ, πρὸς τὸν βαρὺν καὶ τὸν ὀξύον Φθόγγον, καὶ τὸς μεταξὺ ὀσφρησις πρὸς τὸ εὐώδες καὶ τὸ δυσώδες. γεῦσις πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὰ τέσσα μεταξὺ. ἢ μὲν τοὶ ἀφῆ πρὸς πλείους ἀντιθέσεως ἔχει, οὐκ ἔσται ὑπὸ ἀλλήλων. πρὸς τε γὰρ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ὑγρὸν, καὶ τὸ ξηρὸν καὶ τὸ σκληρὸν, καὶ μαλακόν καὶ τὸ βαρὺν καὶ τὸ κῆρον καὶ τὸ μακρὸν, καὶ τὸ πυκνόν ἄσφ' ὑπ' ἀλλήλα εἶναι ἔδνα. † Ὅτι αἰσθήσεως τῶν μειζόνων αἰσθητῶν ἀνπλαμβάνουσα, ἐκέπει μετ' ἐκείνων τ' ἠπτόων ἀνπλαμβάνουσα δῖνα. ὁ γὰρ πληκτικώτερον χυμῶν γυσομένου, τ' ἡρεμισιότερον οὐκ ἐπαισθάνει. καὶ ὁ μεγάλων ψόφων ἀκκοῦσας, πρὸς τὸς ἠπτοὺς ἐστὶν ἀνεπαίδησθαι. καὶ ὁ πρὸς ἡλίον ἀπεισας, ἀναγνῶναι ἔδνα, ἔδνα δὲ τῶν ἄλλων ἀκκοῦσας ὀσφρητῶν ἀνπλαμβάνουσα. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἀφῆς. ὁ δὲ νῆς τέσσασις ἐναντίας ἔχει. ὅσα γὰρ τῶν μειζόνων νοητῶν ἀνπλαμβάνει, ποσῆτον καὶ ἀκκοῦσας ἔστι πρὸς τιῶν ἀντίληψιν τῶν ἠπτόων. καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεως ὑπερβολαὶ τῶν αἰσθητῶν φθείρουσιν. ὑπερβολὴ γὰρ φθορῆς, ἢ ζόφου, ἐφθάρει τιῶν ὄψιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. τὸν δὲ νῆν τῶν μειζόνων νοητῶν ἢ ἀντίληψις ὀξυδερκέτερον ποιεῖ. † Ὅτι κοινὰ αἰσθητὰ ἔστι κίνησις, ἡρεμία, ἀειθερμὸς, χῆμα, μέγεθος. κοινὰ δὲ ταῦτα εἶναι λέγουσιν, ἔχει ὅτι ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν πάσους ταῖς αἰσθήσεσιν ὑποπίπτει, ἀλλ' ὅτι ἑκάστῳ πλείοσι, καὶ ἔμει. πινὰ δὲ καὶ πάσους ἅμα. τὸ μὲν γὰρ μέγεθος κοινόν ἔστιν αἰσθητῶν ὄψις καὶ ἀφῆς. ὀξυδερκὴ γὰρ, ὅτι μέγας ἐστὶ τυχὸν ὁ ἀνθρώπου καὶ ἀπτόμενοι αἰσθανόμεθα, ὅτι μέγας ἢ μικρὸς ὁ πρῶτος ὄγκος, καὶ τὸ ἀφῆσθαι. ἢ δὴ καὶ ζόφου λέγουσιν ἠσθήσασθαι μεγάλου, ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τὸ μέγεθος καὶ ἀναλογίαν εἰληπταί, ἔμει. μέγεθος γὰρ λέγουσιν τὸ συνεχές τῶν κοινῶν εἶναι αἰσθητῶν. ὁ μὲν τοὶ μέγας ψόφος, πινότης ἔστιν ἐπιπλεταμένης καὶ ἀνε-

tione adversus Alcibiadem: Arbitror igitur & illud vos sentire, Alcibiadem nil aliud hinc consequi studuisse; sed de bonis meis contendere voluisse. Idem tamen vocabulum etiam pro scire [nonnulli] adhibuerunt. Iſaus: Hac vero testimonia partim ipsi Iudices norunt, sibi consciū puerum tunc bene valuisse, (testes enim ipsi audiverunt;) partim vero fama acceperunt.

Αἰσθήσεως πέντε. Quinque sunt sensus. Ex his visus clarior & distinctior est auditu; auditus olfactu; olfactus gustatu & tactu. Tactus tamen ne sensus quidem esse videtur. Nam ceterorum sensuum quilibet in una tantum rerum sensilium oppositione, & in intermediis versatur: veluti visus in albo & nigro, & interjectis coloribus: auditus in sono gravi & acuto, & interjectis: olfactus in odoribus & foetoribus: gustatus in dulci & amaro, & interjectis saporibus. Tactus autem in pluribus oppositionibus cernitur, non subalternis; ut in frigido & calido; humido & sicco; duro & molli; gravi & levi; raro & denso: quæ subalterna esse non possunt. † Sensus majoribus sensilibus perceptis, postea minora sentire non possunt. Nam qui acriores sapes gustavit, is remissiores non percipit: & qui magnos strepitus audivit, minores non sentit: itemque qui solem intuitus est, legere non potest, aut alia quævis visu dignoscere. Idem etiam de tactu dicendum est. Mentis vero contraria est ratio. Quo enim majora intellectilia comprehenderit, eo expeditior est ad minora comprehendenda. Et sensum quidem immoderata sensilium vis corrumpit. Nimia enim lux vel obscuritas visui nocet: idemque de reliquis sensibus dicendum est. Mentem vero majorum intellectilium comprehensio acutiorem facit. † Communia sensilia sunt quinque: motus, quies, numerus, figura, magnitudo. Communia vero dicuntur, non quod eorum quodlibet sub omnes sensus cadat: sed quod singula sub plures, non unum tantum, quædam vero etiam sub omnes simul cadant. Nam magnitudo quidem est commune sensibile visus & tactus. Videmus enim ex. gr. magnum esse hominem; & tangendo sentimus magnam aut parvam esse objectam molem & intervallum. Quinetiam strepitum magnum vel parvum nos audivisse dicimus. Sed tunc magnitudo secundum proportionem quandam sumitur, non autem proprie. Magnitudinem enim dicimus esse id, quod est continuum in rebus sensilibus. Magnus vero [vel parvus] strepitus qualitatem intensam vel remissam significat. Quare lenis aut vehemens strepitus magis proprie dicitur. Figura autem tam sub visum quam ta-

1 ἢ μὲν τοὶ ἀφῆ δεκεῖ μηδὲ αἰσθ. — ἀσφ' ὑπ' ἀλλήλα εἶναι ἔδνα καὶ ἀντιθέσιν] His similia leguntur apud Philoponum in lib. 11. Aristot. de Anima, m. 7. b. Non tamen Suidæ verba inde desumpta sunt. Pearf.

2 Ὅτι αἰσθήσεως τῶν μειζόνων αἰσθ. — ὀξυδερκέτερον ποιεῖ] Το-

tus hic locus ad verbum descriptus est ex Philopono in lib. 11. Aristot. de An. H. 5. a.

3 Ὅτι κοινὰ αἰσθητὰ ἔστι κίνησις, ἡρεμία. Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, eadem deprompta sunt ex modo laudato Philopono in lib. 11. Aristot. de An. I. 2. a. b. ut Pearsonius recte observavit.

μνήης διλωλιδός. διὸ τὸ ἀμυδρὸν ἢ σφοδρὸν κυριώτερον ἐπὶ τῆ ψέφω ἀρμόζει λέγειν. τὸ δὲ σχῆμα κοινὸν ὄψως καὶ ἀφῆς. σχῆμα δὲ, ἐ τὸ τετραγώνον, ἢ ὀκτάγωνον (τῆτο γὰ λόγῳ ἐπὶ τὸ εἰπεῖν, ὅτι σχῆμά ἐστι τὸ ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον, ἢ ὑπὸ τριῶν, ἢ ὅσων διήπειε) ἀλλ' ὅ, π ἀπλῶς περιγεγραπται. πᾶσα δὲ περιγραφή κατὰ π τῶν σχημάτων γίνετ). καὶ τὰ ἄλογα γίνε, ὅταν ἐπὶ μικρὸν ὑψοῦ καὶ ἐπανόσημα γῆς ἐμπέσωσιν, ὅπιβαίνουσι διελεθεῖν, ἅτε δὴ ὅπιτάμνα, ὡς περιγεγραπται τὸ μέγεθ, καὶ οἷα τε ἐπὶ διελεθεῖν. εἰς δὲ ὑψηλὸν καὶ σπύκρημον ἐμπέσονται, ὡς ἐπιχειρῆ παρ:λεθεῖν, σωμασθέντα τῆ μεγέθους τῆ σχηματ. ὁ δὲ σχηματὸς κοινὸν ὅστιν αἰσθητὸν πασῶν. ὄραμεν γὰ, ὅτι ἐ τυχὸν ἀνθρώποι ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τῆτο αὐτὸ ἴσμεν, καὶ μὴ ἀκρόοιες.

Αἰδομαί σθ. τὸ αἰσθήσεως ἔπιλαμβάνομαι.

Αἰσθόμενοι. νοήσαντες. Οἱ δὲ τιμὴν περιθυμῖαν τῆ Καίσαρος ἰδόντες, καὶ τὰ ἔργα ὁμολογῶντα ταῖς ἐλπίσιν αἰσθόμενοι.

Αἰσθων. αἰσθόμενον, καὶ βασανιζόμενον ἢ ἐκπύων.

Αἰσούρ. ὄνομα κύριοι.

Αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀνευρεμένων. ἔ γὰ ὀδίκως ἀπέκλειναν τὸν Αἰσώπειον οἱ Δελφοί. Αἰσώπειον ἐν αἷμα, ἐπὶ τῆς δυσσπορρίπτουσι ὀνειδέσει καὶ κακοῖς συσχερμένων. Δελφοῖς γὰ συζέθη τὸ δαυμόνον ὀργασίωα, ἀδίκως ἀνελεσθαι Αἰσώπειον.

Αἰσώπειον, Μιθριδάτη ἀναγνώστῃς. ἔγραφε περὶ Ἑλένης ἐν ᾧ Φησί, ἅπανα ἰχθύν καλεῖσθαι κη: τῶδη. ἐν τῆτω δὲ ἀπερίττω λίθον βύσεισθαι, ὅς ὑπὸ τῶ ἡλίῳ ἀνάπηται. ποιῆ δὲ πρὸς Φίλιτρα. ἔγραφε καὶ Μιθριδάτη ἐγκώμιον.

Αἰσώπειον, Σάμιον, ἢ Σαρδιατὸς. Εὐγίτων δὲ Μεσημβριανὸν εἶπεν. ἄλλοι, Κοτυαέα Φρύγα. ἐγένετο δὲ λογοποιός, ὅ ὅστιν θύρετῆς λόγων καὶ σπυκεμάτων. διέτειπε δὲ πρὸς Κροίσω Φιλέρμου, ποῖς χροῖοις πρὸς Πυθαγόρῃς ὅς μεσθὲν ἐπὶ τῆς μ' Ολυμπιάδῃ. ἔγραφε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῶ συμβάντα ἐν βιβλίῳ β'. μᾶλλον δὲ πνευ Φασὶ τὸν Αἰσώπειον σπυκεματὰ γεγραφένα μόνον. ἔν γὰ Δελφοῖς ἀδίκως σπυλέσθαι, ὑπὸ αὐτῶν καλακρημισθέντα σπὸ τῆ Φουδριάδων καλεσμένων πείρω, χτ' τιμὴν δ' Ολυμπιάδα. οἰκέττω δὲ γενέσθαι Ἐάνθη τῆ Λυδῆ. ἄλλοι, ἀνδρὸς πιν Σάμιος ἢ Ἰάδμου, ἔπιν καὶ ἢ Ρο-

1 Ὁραμεν γὰ, ὅτι ἐ τυχὸν ἀνθρώποι. Plenius Philoponus loco laudato: Ὁραμεν γὰ, ὅτι ἐ τυχὸν οἱ ἀνθρώποι. ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τὸ αὐτὸ τῆτο ἴσμεν. ἔ ἀκρόοιες δὲ ἴσμεν, ὅτι περιετόμων ἢ ἐλαττόμων ἢ ἐνός ἐστι ἢ περιεσῶσθαι φωνή.
 2 Δυσσπορρίπτουσι In prioribus Editt. legitur δυσσπορρίπτουσι: quod mendum esse librarii facile cuius patet. Zenobius habet δυσσπορρίπτουσι; lectione quidem diversa, sed sensu eodem.
 3 Ἐγραφε πρὸς Ἑλένης ἐν ᾧ Φησί. Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Hesychio Milesio: eademque repetuntur infra v. Πᾶνα.
 4 Πᾶνα δὲ Φησιν ἰχθύν εἶναυ σαλασσον, κητῶδη, ἔμριον τῶ Πανί κατὰ τιμὴν ὄψιν. ἐν τῆτω λίθον βύσεισθαι τ' Ἀπερίττω, ὅν εἰς ἡλίον πηθῶ ἀνάπηται. ποιῆ δὲ πρὸς Φίλιτρα. τῆτω δὲ τ' λίθον εἶχον Ἑλένη, γλυ-

ctum cadit: figura inquam, non quadrangula, aut octangula; (rationis enim est dicere, figuram linea una, aut duabus, aut tribus, aut quocunque tandem, circumscriptam esse) sed simpliciter circumscripta. Omnis autem circumscriptio fit secundum aliquam figuram. Itaque & brutæ animantes, cum ad tumulum aliquem vel collem modice editum pervenerunt, ascendere non dubitant, quippe scientes, magnitudinem esse circumscriptam, eamque a se transiri posse. Sin in locum nimis altum & præcipitem incidunt, transire non audent, animadversa figuræ magnitudine. Numerus vero sensuum omnium commune est sensibile. Nam quinque homines ex. gr. in aliquo loco esse videmus: idemque tactu atque auditu cognoscere possumus.

Αἰδομαί σθ. Sentio te. Sensu te percipio.

Αἰσθόμενοι. Qui senserunt. Qui animadverterunt. Illi vero, cum Caesaris alacritatem vidissent, & facta spei respondere animadvertissent.

Αἰσθων. Sentiens. Animadvertens. Item, examinans. Vel, expirans.

Αἰσούρ. Æsur. Nomen proprium.

Αἰσώπειον αἷμα. Æsopous fanguis. De iis, qui injuste occiduntur. Delphi enim Æsopum injusta morte affecerunt. Æsopous igitur fanguis dicitur de illis, qui criminibus & piaculis obstricti sunt, quæ difficulter elui queunt. Deum enim Delphis iratum fuisse ferunt, quod Æsopum injuste interfecissent.

Αἰσώπειον. Æsopus, Mithridatis Anagnosta. Scripsit de Helena: in quo opere dicit, esse piscem quendam cetacei generis, Pana vocatum, in quo reperitur lapis Asterites, qui a Sole accendatur, & ad amores conciliandos aptus sit. Idem etiam scripsit Encomium Mithridatis.

Αἰσώπειον. Æsopus, Samius, aut Sardinianus. Eugiton vero Mesembrianum fuisse dicit. Alii Cotyacensem Phrygem. Fuit autem inventor fabularum, vixitque apud Cræsum, a quo in deliciis habebatur. Idem Pythagora antiquior fuit, utpote qui vixit circa Olympiadem quadragesimam. Scripsit historiam eorum, quæ Delphis sibi acciderant, libris duobus. Vel potius, ut alii dicunt, [fabulas tantum, & arguta] responsa scripsit. Apud Delphos autem injusta morte perit, præcipitatus ab illis a rupibus, quæ Phædriades appellantur, Olympiade LIV. Servum fuisse ajunt Xanthi Lydi. Alii vero, Samii cujusdam Iadmo-

φῶν ἔχοντα αὐτὸν τ' ἰχθύν τ' Πᾶνα, καὶ πύστην ἐκείνην τῆ σφραγίδι. Hæc Hephæstionis verba adeo gemina & affinia sunt iis, quæ Suidas hic habet, ut non dubitem, quin utriusque ecloga ex eodem fonte, id est, ex libro Æsopi de Helena, deprompta sit.
 5 Μεσημβριανόν] Unus MS. Paris. habet, Μασημαλιανόν. Sed duo reliqui cum excusis consentiunt.
 6 Ὁς μεσθὲν ἐπὶ τ' μ' Ὀλυ. Sensus hujus loci clarus est: quamvis verba sint mendosa. Docere enim vult Suidas, Æsopum Olymp. xl. vixisse. Quare pro ὅς μεσθὲν legi poterit, ὡς βίβη αὐτῶν vel simile quid.
 7 Ἐν γὰ Δελφοῖς ἀδίκως δαπέσθαι] De morte Æsopi, ejusque causa, videndus omnino est Scholiasta Aristophanis ad Vespras p. 524.
 8 Ἰάδμου, ἔπιν καὶ ἢ Ροδ.] Eadem leguntur infra v. Ἰάδμου.

Ῥίτων, Ἰ' Ἀσπασία, Ἰ' Ἀξίοχ[Ⓞ], Ἰ' Τηλαύγης, Ἰ' Ἀλκιβιάδης, καὶ οἱ καλέμυροι Ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύουν[Ⓞ], Δράκων, Ἐρυξίας, περὶ ἄρετῆς, Ἐρασίφρα[Ⓞ], Ἰ' Σκυθικοί.

Αἰσχίνης, Ἰ' Ἀθιωαῖ[Ⓞ], ῥήτωρ, υἱὸς Ἀτρομήτη καὶ Ἀθλοθέας, μαθητὴς καὶ τῷ ῥητορικῷ Ἀλκιδამανί[Ⓞ] τῷ Ἐλεάτῃ. πνὲς δὲ καὶ δέλως τὸς γονεῖς αὐτῷ γεγραφήκασιν. ἔτ[Ⓞ] ἐπειδὴ σωμαίρων ἐν δίκῃ πνὶ διέφθαιε τὸς δικαστὰς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, καὶ κόνειον πᾶν, ἀπέθανε, καὶ τὰ πρᾶγματ[Ⓞ] αὐτῶν ὡς ἀπέκταν ἐδημοσιώθη. ὤκησε μὲν τοὶ ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐπαίδευσεν, ἰσοηθεῖς ὑπὸ Δημοσθένους τὸν περὶ τῷ σφάνθ[Ⓞ] ἀγῶνα. περὶ δὲ πάντων τῷ θεῷ λέγειν ἤκησε, ἀφ' ὃ τοῦ χεδιάζειν, ὡς ἐνθουσιῶν.

Αἰσχίνης, Ἰ' Ἀθιωαῖ[Ⓞ], Ἀτρομήτη γραμματοδιδασκάλος, καὶ Ἀθλοθέας τῆς τελεστίας, αὐτὸς ὑποκριτής, εἴτα γραμματικός, εἴτα ῥήτωρ, περὶ τῆς, ὁ Κερσοβλέπιω καὶ Φακέας περὶ τῆς. γραφάμυ[Ⓞ] δὲ περὶ τῆς Κτησιφῶν[Ⓞ], περὶ τῆς γράφον[Ⓞ] Δημοσθένω, ἠπήθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, καὶ ἐπαίδευσεν ἐκεῖ.

Αἰσχίνης, ὁ τῷ Λυσανίς. ἔτ[Ⓞ] περὶ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὸ τῆς λημμάτων ὤχετο. Πλάτων δὲ περὶ ἀναμειψῆσαι λέγει τῷ Χάρυβδι ὑπὸ πλῆθ[Ⓞ] Σικελικῶ. Ἀεπίπ[Ⓞ] δὲ ὁ Κυβηαῖ[Ⓞ], καὶ Ἐλίκων ἐπὶ Κυζίκου, καὶ Φοίτων, ὅτε ἐφθυγε Ῥήγιον, ἔτω πρὸς τὸς Διονυσίους κητέδυσαν θησαυροῦς, ὡς μόγις ἀναχεῖν ἐκείτη. καὶ μὲν καὶ τὸν Κνίδιον Φασιν Εὐδοξον ἐς Ἀθήνας πρὸς ἀφιόμυ[Ⓞ], ὑπὸ τῆς λημμάτων τε ὁμολογεῖν ἤκειν, καὶ ἀφ' ὃ λέγεσθαι τῷ βασιλεῖ ὑπὸ τῆς. καὶ ἵνα μὴ πλείους ἀφ' ὃ ἀλλά, Σπευσίππων τὸν Ἀθιωαῖον ἔτω πρὸς ἐρασιχρήματιον γενέσθαι Φασιν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασάνδρου γάμον ἐς Μακεδόνας κωμάσαι, καὶ παύματα ψυχρὰ ζωφέν[Ⓞ], δημοσίᾳ παῦθ' ὑπὲρ λημμάτων ἄσαι.

Αἰσχίος ἄνδρας. ἀμόρφος.

Αἰσχίω. χείρω.

Αἰσχ[Ⓞ]. ἀπμία.

Αἰσχρὰ γυνή. ἀμορφ[Ⓞ]. καὶ αἰσχρὸν, ἐπὶ κακοῦ. Ταῦτα αἰσχρὰ μὲν οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἐγνώσκον, καὶ τ' ἀπχάρεσιν ἔπε ἐν τῷ περὶ τῆς θύρα[Ⓞ], ἔπε ἀσφαλῆ ἐς τὰ μέλλοντα.

Αἰσχρίων, Ἰ' Μιτυλιωαῖ[Ⓞ], ἐποποιός, ὃς συνεξεδήμη Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. ἡ δὲ Ἀεισοτέλης

1 Ἀσπασία] Athenæus ibidem: Ἐν δὲ τῇ Ἀσπασίᾳ Ἰσπανίον μὲν καὶ Κασίαν καλέμυρον περὶ τῆς (Αἰσχίνης) πνὲς δὲ ἐκ τῆς ἰωνίας γυναικίας συλλήθη μοιχάσας ἔκ κεραλίας.

2 Ἀξίοχ[Ⓞ]] Vide Suidam supra v. Ἀξίοχ[Ⓞ]: itemque Athenæum loco laudato, & Menag. ad Laert. lib. 11. segm. lxi.

3 Τηλαύγης] Quodnam fuerit argumentum hujus Dialogi, docet Athenæus eodem loco: quem proinde consule.

4 Σκυθικοί] Hunc Dialogum quidam Phædoni olim tribuerunt, teste Laertio in Phædone: ubi vide quæ notavit Menagius.

5 Αἰσχίνης, Ἀθην.] De eo præter veteres vide Meurlium in Bibliotheca Astica.

fuisse dicunt. Ejus Dialogi sunt, Miltiades, Callias, Rhinon, Aspasia, Axiochus, Telauges, & Alcibiades. Item illi, qui vocantur Acephali; ut, Phædon, Polyænus, Dracon, Eryxias, De virtute, Erasistratus, Scythici.

Αἰσχίνης. Æschines. Atheniensis, orator, Atrometi & Glaucothææ filius, in arte dicendi discipulus Alcidamantis Eleatæ: quem nonnulli etiam servis parentibus natum fuisse scripserunt. Hic cum causæ alicujus patrocinio suscepto Judices corrupisset, una cum ipsis in carcerem conjectus, hausta cicuta obiit: eorumque bona publicata sunt, ac si sine liberis obiissent. Rhodi habitavit & docuit, victus a Demosthene in causa de Corona. Primus autem divinitus dicere dictus est, quod tanquam divino numine afflatus ex tempore diceret.

Αἰσχίνης. Æschines, Atheniensis, Atrometi ludimagistri & Leucothææ sacrificulæ filius, histrio, deinde scriba, postea orator: proditor, qui Cerfoblepten, & Phocenses prodidit. Hic cum Ctesiphontem legum violatarum accusasset, quod [aurea] corona donandum Demosthenem decreto suo censuisset, [a Demosthene] victus Rhodum fugit, ibique docuit.

Αἰσχίνης. Æschines, Lysaniæ filius, in Siciliam ad Dionysium pecuniæ causa profectus est. Plato vero Sicularum opum causa Charymbdim ter emensus fuisse fertur. Item Aristippus Cyrenæus, & Helicon Cyzicenus, & Phytton, cum Rhegio exularet, ita Dionysii thesauris se immerferunt, ut vix inde emergere possent. Quin etiam Eudoxum Cnidium pecuniæ causa in Ægyptum olim profectum, idque etiam fateri ausum, & cum Rege ea de re collocutum fuisse ferunt. Et ne plures criminer, Speusippum Atheniensem adeo pecuniæ cupidum fuisse dicunt, ut ad Cassandri nuptias in Macedoniam profectus, frigida poemata a se composita pecuniæ causa publice caneret.

Αἰσχίος ἄνδρ. Viros deformes & turpe.

Αἰσχίω. Turpiora. Deteriora.

Αἰσχ[Ⓞ]. Turpitude. Ignominia. Dedecus.

Αἰσχρὰ γυνή. Mulier deformis, vel fœda. Et αἰσχρὸν, malum, turpe. *Et amici quidem ejus hæc mala esse norant, & discessum ejus nec in præsens honestum, nec in posterum tutum [fore videbant.]*

Αἰσχρίων. Æschrion, Mitylenæus, poeta Epicus: qui Alexandro Philippi filio itine-

6 Οὗτος περὶ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὸ τῆς λημμάτων ὤχετο. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum descripta sunt ex Philostrato de Vit. Apoll. lib. 1. cap. xxii.

7 Φοίτων] De hoc Phœtone, vel, ut alii eum vocant, Phytone, vide omnino Diodorum Siculum lib. xiv. cui cum Philostrato (ex quo, ut diximus, locum hunc excerpit Suidas) non bene convenire videtur.

8 Αἰσχρίων, Μιτυλιω.] Vide Jonium de Scriptor. Histor. Philos. lib. 11. cap. 11. ubi plures Æschriones recenset. Omissit autem Æschrionem Grammaticum, cujus mentionem facit Eustathius ad Il. A. pag. 841. 24.

γνάριμⓄ καὶ ἐρώμιμⓄ, ὡς ΝίκανδρⓄ ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

Αἰσχρόν. Ἰσοφοκλῆς

Αἰσχρόν γάρ ἐστι τῆ μακροῦ χηρῆζειν βίω
Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσει).

Τριπέσιν, ὅστις αἰεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζει).

Αἰσχρῶ εἶδη δ' Ἀδικον, δειλόν, ἄκοσμον, ἀμεροφον.

ΑἰσχύλⓄ, ἈθῶναῖⓄ, τραγικός, υἱὸς μὲν ΕὐφορέωνⓄ, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίς, ΕὐφορέωνⓄ, καὶ Κυρουγαίρου, τῆς Μαραθῶνα χριτθυσάντων ἅμα αὐτῷ. ἔρχε δὲ καὶ υἱὸς τραγικῶς δύο, Εὐφορέωνα καὶ Βίωνα. ἠγωνίζετο δὲ αὐτὸς ἐν τῇ 5' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ἄν κέ. 87Ⓞ παρῶτⓄ εὖρε παρωπέια δεινὰ καὶ 6' χρωμασι κεχειρομῆνα ἔχθη τὸς τραγικῶς, καὶ ταῖς χροβύλαις τοῖς κελυμοῖς ἐμβάταις κεχρηῖσθαι. ἔγραψε δὲ ἐλεγεία, καὶ 7' τραγωδίας ἐπενήκοντα. νίκας δὲ εἶλεν κή. οἱ δὲ, τρισκαίδεκά Φασι. Φυγῶν δὲ ἐπὶ Σικελίαν, 24Ⓞ τὸ περὶ τὰ κείνα ἐπιδικυμῶν αὐτῶς, χελάνης ἐπιρριφείσας αὐτῶς ὑπὸ ἀετῶν φέροντⓄ κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπέλετο, ἐτῶν νη γενόμενⓄ.

Αἰσχύνει. αἰκίζεταί. λυμνίεταί. αἰσχⓄ περὶ τίθεισιν.

Αἰσχύνη πόλεως, πολίτη ἀμαρτία.

Αἰσχύνουμαι. αἰπιλικῆ. καί,

Αἰσχύνουμαί⁸ ποι τοῖς παροτρύσαι ἀμαρτίας.

Αἴτημα. ἢ ἐπιθυμία. Δαβίδ⁹ Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν.

Αἰτήσασθαι.⁹ τὸ χεῖρασθαι. ¹⁰ Ἄνδρὸς πίτθη, ἡ ἄν τις ὑμῶν παιδίον ἠτήσατο, ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. ΜένανδρⓄ Ἰμνιδι.

Οὐ¹¹ πῦρ ἢ αἰτῶν, ἐδὲ λοπάδ' αἰτέμιμⓄ.

Αἴτησις. παρὰ Ἀριστοτέλη αἴτησις ἐστὶ τῆ ἐναντίου ἢ ἐν λόγοις παρῶν, τὸ λαμβάνειν π παρὰ τῆ ἀποκλεισμένης, καὶ μὲν ταῦτα πειραῖσθαι τὸ ἀντικείμενον αὐτῶ παρ' αὐτῶ λαμβάνειν, καὶ 24Ⓞ τῶ τῶ τῶ δειξά τῶ ἐναντίαλογίαν τῶ ἀποκρίσθαι.

1 Σοφοκλῆς] *Aiace* pag 28. ut Portus monuit.
2 Αἰσχρῶ εἶδη δ'. ἀδικον, δειλ.] Hac sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Sophoclis.
3 Υἱὸς μὲν ΕὐφορέωνⓄ, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίς. Εὐφορ. κ. Κυρ.] Locum hunc ex 2 MSS. Paris. supplevi, qui in prioribus Edit. mutilus sic legitur: Υἱὸς μὲν ΕὐφορέωνⓄ κ. Κυρουγαίρου, ἢ &c. Confer vitam Æschyli, ab Anonymo conscriptam quæ operibus ejus præfixa est.
4 Βίωνα] Sic excusi omnes. At in 2 MSS. Paris. exaratum est, Εὐβίωνα; & in tertio, Εὐβίωνα.
5 Ἐν τῇ 5' Ὀλυμπ.] In numero hic erratum esse, vel pueri videant. Quis enim nescit, Æschylum diu post Olymp. ix. vixisse? Quare vel dicendum est, excidisse hic numerum majorem, qui præcedebat minorem, scribique debere, ἐν τῇ 5' Ὀλυμπιάδι; quæ est sententia Casauboni in libello *de Satyrica Poese* lib. 1. cap. v. Vel simpliciter dici potest, numerum esse corruptum, & pro 5' reponendum esse 4, i. e. lxx: ut cenfent Meursius *de Archont.* lib. 11. cap. 2. & Sam. Petitus *Miscellan.* lib. 111. cap. xiv.
6 Χρωμασι] Vocem hanc ex 2 MSS. Paris. revocavi, quæ in prioribus Edit. deest.
7 Τραγωδίας ἐπενήκοντα.] De fabulis Æschyli singularem libellum con-

ris comes fuit. Eundem Aristotelis discipulum & amatum fuisse scribit Nicander in libro de Aristotelis discipulis.

Αἰσχρόν. Turpe. Sophocles: *Turpe enim est, longæ cupidum esse vitæ, cum quis malis semper vexatur.* Vel, cum quis cum malis semper conflictatur.

Αἰσχρῶ εἶδη δ'. Turpitudinis species sunt quatuor: Injuria, ignavia, immodestia, deformitas.

ΑἰσχύλⓄ. Æschylus, Atheniensis, Tragicus, Euphorionis filius, & frater Aminia, Euphorionis, & Cynægiri, qui una cum ipso in pugna Marathonica fortiter dimicavit. Filios habuit duos Tragicos, Euphorionem & Bionem. Certavit Olympiade ix, natus annos xlv. Primus auctor fuit, ut Tragicis personis terribilibus & pictis, arbylisque calcis ita vocatis, uterentur. Scripsit Elegias & Tragœdias xc. Vicit octies & vicies: vel, ut alii, decies ter. Cum autem in Siciliam fugisset, quod eo tragœdiam agente tabulata theatri cecidissent, testudine ab aquila in caput ejus dejecta obiit, anno ætatis lviii.

Αἰσχύνει. Male tractat. Lædit. Dedecore & ignominia afficit.

Αἰσχύνη πόλ. Peccatum civis est civitatis dedecus.

Αἰσχύνουμαι. Pudore afficior. Erubescor. Accusativo jungitur. [Item dativo. Ut,] *Priorum peccatorum me pudet.*

Αἴτημα. Petitio. Quod petitur. Quod desideratur. David: *Et dedit eis id, quod cupiebant.*

Αἰτήσασθαι. Utendum rogasse. Commodato accepisse. Menander *Nutrice*: *Si quis vestrum, viri suavissimi, puerum utendum roga-verit, vel commodaverit.* Idem *Hymnide*: *Neque enim ignem [ab aliquo] petens, neque patinam commodato accipiens.*

Αἴτησις. Petitio. Apud Aristotelem αἴτησις est contrarii in disputationibus productio. Quod fit, quum aliquid a respondente accipimus, & postea conamur id, quod est ipsi contrarium, ab ipso accipere, atque hoc modo responfionum contradictionem demonstramus. *Port.*

scripsit Meursius, quem consule. Confer etiam Stanlejum ad Vitam Æschyli ab Anonymo conscriptam.
8 Αἰσχύνουμαί ποι τοῖς παρ.] Senarius hic, legitur apud Aristophanem *Equit.* pag. 363. (257. Ed. Bas. P.)
9 Αἰτήσασθαι. τὸ χεῖρασθαι.] Ut locum hunc recte intelligas, videndus est Noster paulo post v. ΑἰτέμιμⓄ. Huc adde Ammonium: Αἰτέμι κ. αἰτέμιμ 24Ⓞ φέρετ. τὸ μὲν ἢ αἰτέμι, ἐπὶ τῷ ἄπαξ π λαοῖν, κ. μὴ ἀπεδοῖναι. τὸ δὲ αἰτέμιμ, ἐπὶ τῷ χρομασι εἰς ἀπέδοσιν. ΜένανδρⓄ ἐν τῷ Ἰμνιδι 24Ⓞ φέρετ.
10 Οὐ πῦρ ἢ αἰτῶν, ἐδὲ λοπάδ' αἰτέμιμⓄ.] Sic enim verius iste legendus est. Confer etiam Harpocrationem v. Ἡμνιδίω.
11 Ἄνδρὸς πίτθη] Sic habent libri tani scripti quam excusi: sed pessime. Scribendum enim est, ΜένανδρⓄ Τίτθη; i. e. Menander in fabula, Τίτθη vel *Nutrix* vocata: quomodo locum hunc emendandum esse jam ante etiam recte monuerunt Meursius in *Bibliotheca Attica*, & Valesius in notas Mauffici ad Harpocrationem v. Ἡμνιδίω.
12 Οὐ πῦρ ἢ αἰτῶν, ἐδὲ λαο.] Fragmentum hoc Menandri citat etiam Ammonius loco laudato; itemque Harpocratio v. Ἡμνιδίω, & Suidas paulo post v. ΑἰτέμιμⓄ.

Αἰπίσι⊙. ὁ αἰπῶν.

Αἰπιλαί. οἱ ᾠδᾶ πν⊙ τὶ αἰτιήεις. Οἱ δὲ ῥέδιοι τῶν Περσῶν ὅτι αἰπιλαί τῆς εἰρήνης μάλλον, ἢ δότα ὄντες, ᾠδήφανα τοῖς Ῥωμαίοις διελέχθησαν.

Αἰπία. ἢ πανταπία.

Αἰπίζων. ποιητικῶς.

Αἰπίζων ἄκωλος, ὅτι ἄορα, ἔδὲ λέβητας.

Αἶπον. τετραχῶς τὰ αἶπα ὡς ὕλη, ὡς εἶδ⊙, ὡς τέλ⊙, ὡς ποιητικόν. καὶ τὸ αἶπων τὰ μὲν, ᾠδικα-
ποιητικὰ. τὰ δὲ, συμεργὰ, ἢ συμαίπα. τὰ δὲ, πε-
λικά.

Αἰπῶδες = ψεύδ⊙. ἦτοι, ὃ ἔπὸ ψεύδους ἄρχε⊙, ἢ μὴ εἰς ἀκόλωτον λήγη, ἢ ἔχῃ τῶν λήγων τὸ δὲχό-
μενον ἀνακόλωτον. οἶον, διότι νύξ ὅτι, Δίων ᾠει-
παίει.

Αἰπῶμα. δολικῶ. Τί ἡμῖν αἰπῶ, ὡς αἰπίσι; Αἰ-
παλικῆ δέ. Εἰ μὴ καὶ τὸν ἰατρὸν αἰπῶτό τις.

Αἰτναία πᾶλ⊙. ἢ μεγάλη. Ἐἰτναίας ἐπὶ πῶ-
λα βεβῶσαν.

Αἰτναῖον πῦρ. τὸ Σικελικὸν πῦρ, ἐν τῷ ὄρει τῷ
λεγομένῳ Αἰτνᾷ.

Αἴτνη. ὄρε⊙ Σικελίας.

Αἰτναῖ⊙. κἀνθαρε⊙. ὁ μέγας. διὸ καὶ τὸ ὄρε⊙
μέγα. † Ἐπειὶ μόνον τὸν γίγαντα ᾠεισωτῆναι
Φασι, καὶ ἔτε πῦρ ἔρανον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, ἔτε Αἴτ-
νη πῆζει αὐτόν.

Αἰτέμεν⊙. κηχεμέμεν⊙. Μένανδρ⊙ Ἕμμιδι.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰπῶν, ἀλλὰ λοπάδ' αἰτέμεν⊙.
τὸ μὲν αἰπῶν, εἰσαεὶ ἔξω. τὸ δὲ αἰτέμεν⊙, λαβὼν,
καὶ αὐτὸς σπυδαῖον.

Αἰτωλία. χώρα. Αἰτωλός, ὁ ἔπὸ Αἰτωλίας.

Αἰ Ὀιδίποδ⊙ ἀραί. ἐπὶ τῷ μεγάλῳ δυσ-
χύνταν.

Αἴφνης. ἐξαίφνης.

Αἰφνίδιον. αἰφνιδίως.

Αἰ Χάριτες γυμναί. δεῖ ἀφελᾶς καὶ Φανερεῖς χα-
εἰζεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἀχάριτοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ᾠειψί-
εἴνται.

Αἰχμάσσοι. δοξαλομαχίσοισιν.

Αἰχμή. ἢ ὅππλοραπίς. ὁ σίδεργ⊙ ἔ δόρατ⊙.

Αἰχμητής. πολεμικός.

Αἶψα. Ἐἰπῶν.

Αἰπίσι⊙. Qui petit.

Αἰπιλαί. Qui aliquid ab aliquo petunt. Rhodii vero, qui pacem a Perseo non tam petebant, quam ei dabant, superbe cum Romanis egerunt.

Αἰπία. Causa.

Αἰπίζων. Poetice, [pro αἰπῶν.] Petens. Mendicans. Mendicans panis frustula, non enses, nec lebetes.

Αἶπον. Causa. Quatuor sunt causæ, materia, forma, finis, efficiens. Et causarum alia sunt procatartica; alia, adjuvantes; alia vero finales.

Αἰπῶδες ψεύδ⊙. Falsum causale. Id est, quod a falso incipit, vel, quod desinit in id, quod non est consequens; vel, quod habet initium fini non respondens. Ut, Quia nox est, Dion deambulat.

Αἰπῶμα. Dativo jungitur. Accuso. Criminator. Quid nos accusas, ut [harum rerum] auctores? Item accusativo. Nisi quis etiam ipsum medicum accuset.

Αἰτναία πᾶλ⊙. Ætnæa equa. Id est, magna. [Sophocles:] Equa Ætnæa vectam.

Αἰτναῖον πῦρ. Ignis, quem Ætna, mons in Sicilia, eructat.

Αἴτνη. Ætna, Siciliae mons.

Αἰτναῖ⊙ κἀνθαρε⊙. Scarabæus Ætnæus. Id est, magnus. Nam Ætna est mons ingens. † Aristæum Gigantem solum evasisse salvum ferunt: eumque nec ignis cælestis ferit, nec Ætna pondere suo premit.

Αἰτέμεν⊙. Utendum rogans. Vel, utendum accipiens. Menander in Hymnide: Non enim ignem petens, sed patinam utendam rogans. Et quidem αἰπῶν dicitur de eo, qui, quod ab altero accepit, id semper retinet: αἰτέμεν⊙ vero de eo, qui rem commodato ab altero accipit.

Αἰτωλία. Ætolia. Regio. Et Αἰτωλός, Ætolus.

Αἰ Ὀιδίποδ. Oedipis imprecationes. Dicitur de hominibus valde infelicibus.

Αἴφνης. Idem ac ἐξαίφνης. Repente. Statim.

Αἰφνίδιον, & αἰφνιδίως. Repente. Statim.

Αἰ Χάριτες γυμναί. Gratia nuda. Simpliciter enim & aperto animo aliis gratificari oportet. Vel, quia ingrati ornamento suo spoliati sunt.

Αἰχμάσσοισιν. Hasta pugnabunt.

Αἰχμή. Hastæ cuspis. Hastæ mucro.

Αἰχμητής. Bellicosus. Bellator.

Αἶψα. Celcriter. Confestim. [In Epigram-

1 Αἰπίων ἀκόλος, ὅτι ἄορα, ἔδὲ λέβητας.] Est versus Homericus Odyss. P. v. 222.

2 Αἰπῶδες ψεύδους, ἦτοι, ὃ ἔπὸ ψ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. vii. segm. LXXIV.

3 Ἀνακόλωτον.] Sic recte Laertius. At priores Editt. male ἐκόλωτον.

4 Αἰτναίας ἐπὶ πῶλα βεβῶσαν.] Sophocles Oedip. Colon.

Γυμναίχ' ἐρώ

Σπύχουσι ἔσσαν ἡμῶν, Αἰτναίας ἐπὶ

Πῶλα βεβῶσαν.

Hinc Suidæ verba deprompta sunt, ut Portus etiam monuit.

5 Αἰτναῖ⊙ κἀνθαρε⊙. ὁ μ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis Pace pag. 629. (436. Ed. Bas. P.)

Εἰπήραγ' Αἰτναῖον μέγιστον κἀνθαρε⊙

Vi' e ibi Scholiastam.

6 Ἀριστῆιον μόνον τὸ γίγ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀριστῆιον

7 Αἰτέμεν⊙. κηχε.] Vide quæ diximus paulo ante ad v. Αἰτέμεν⊙

8 Αἰ Ὀιδίποδ⊙ ἀρα.] Locum hunc fide 2 MSS. Paris. supplevi

& a capite reposui, qui in prioribus Editt. omiffa vocula ai, male cum præcedentibus cohæret.

Λάξεο, ¹ πμήεσσα Κυθηρίας, ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τὰδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.
Αἶψα. ἀντὶ τῆ παχέως. καὶ ² Ὀμηρῶ.
Αἶψα γδ ἐν κακότητι βροτοὶ κατὰ γιγασκίον.

Αἶψην. ἀντὶ τῆ αἶψης, παχέως. ³ Λῦσαν δ' ἀργεῖω αἶψην. ὅκ ἐπὶ τ' ἀργεῖος. καὶ αἶψης, ὁ παχύς. Σπὸ τῆ φαίρειν, ὁ σημαίνει, παχύνην.

E A.

E ⁴ A. ⁴ συγχάρει.
Ἐάγη. ἔδραυδι. ἐκλάδι.
Ἐα δὴ. ἄγε δὴ.
Ἐαδότα. χρέσιοντα. Ἐρόδοτῶ. Τοῖσι δὲ ἔαδε μὲν βοηθεῖν, ἀδύνατα δὲ σφι ἴω.
Ἐακότες. παρήημεροι. Σπυπεπαυκότες.
Ἐάλη. ⁵ σμωεσφάρη. ὦρα τὸ ἀλῶ, τὸ ἐκκλίω, καὶ πλανῶ.
Ἐάλω. ἦλω. ἐρεσπηθη. ἐάλωκεν, ἐλήφθη.
Ἐανόν. ⁷ τὸ λεπτόν, καὶ πικίλιον.

Ἐανῶ ⁸ λιπί. ἔτω κέκληκε τ' λεπτόν. καὶ αὔθις.
Ἐ ⁹ μεγάληα δ' Αἴγυπτι ¹⁰ ἐανῶ δάφαλο χρίταν.
Ἐαρ. ὄκρασία τῆ ἀέρι. ἄρα τῆ ἔτος, χτ' τιω ὡρῆς ἡμᾶς τῆ ἡλίου πορείαν. κλίνε) δὲ ἔαρ, καὶ κρῶσι, ἦρι. καὶ ἡ δολικὴ ἔαρι, καὶ κρῶσι, ἦρι. ἔαρ λέγε) καὶ τὸ αἶμα, ὡς τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζει.

Ἐ ¹⁰ Ηχι ¹⁰ κονίφρα
Ἐξαινοὶ λυθρῶ τε καὶ εἴαρι πεπλήθησι.

Ἐαρ ¹¹ χεῖζει. ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχθ. καὶ Ἀριστοφάνης.

Δεῖσθαι δ' ἔοικεν ἐκ ὀλίγων χελιδόνων.
μία γδ χελιδὼν ἔαρ ἔπιει.

Ἐαρινός. ὁ χτ' τὸν χειρὸν τῆ ἔαρ.
Ἐαται. Ἰωνικῶς. καὶ πλεονασμῶ, εἴαται.
Ἐαυτῶ. ἐπὶ γ' ὡροσώπυ. οἱ Ἀπτικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ β' ὡροσώπυ κέρυβιλι.
Ἐαυτῆς. ἀντὶ τῆ ἀλλήλων οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσιν.

Ἐάφθη. ἐπικολέθησεν. ἔπω, ἔψω, ἦφα, ἦμμα, ἦφθην, καὶ ἐν ἀφθίω, ἐάφθην. τὸ τέλειον ἐάφθη.

¹ Λάξεο, πμήεσσα Κυθηρ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. pag. 555.
² Ὀμηρῶ.] Odyss. T. v. 360.
³ Λῦσαν δ' ἀργεῖω αἶψ.] Homerus Odyss. B. v. 257.
⁴ Συγχάρει.] In Cod. MS. qui est Antwerpix, post hanc vocem additur, ἄφεις. & ἐκπνεκκόν ἐπίρρημα.
⁵ Ἐρόδοτος.] Lib. vi. pag. 233. ut Portus monuit.
⁶ Ἐάλη. σμωεσφάρη. παρὰ τ.] Articulus hic deest in Cod. MS. Antwerpici.
⁷ Τὸ λεπτόν ἢ πικίλιον.] Scribe & supple, τὸ λεπτόν ἔ ἀπικίλιον ὑφασμα. Vide Scholiastam Homeri ad Il. Σ. v. 352.
⁸ Ἐανῶ λιπί.] Homerus Il. Σ. v. 352.

mate:] *Accipe cito, veneranda Venus, insignia hæc dona poetæ Leonidæ.*

Αἶψα. Confestim. Celeriter. Et Homerus: *Celeriter enim in miseriis mortales confenscunt.*

Αἶψην. Pro αἶψης. Celeriter. Cito. *Concionem autem cito dimiserunt.* Hic τὸ αἶψην non est epithetum vocis ἀργεῖω: [sed adverbialiter accipitur.] Et αἶψης, velox. Α φαίρειν, quod accelerare significat.

E A.

E ¹ A. Sine. Concede. Permitte.
Ἐάγη. Ruptus est. Fractus est.
Ἐα δὴ. Age igitur.

Ἐαδότα. Placencia. Grata. Herodotus: *Illis quidem placuit opem ferre [Atheniensibus,] sed in presentia id facere illis non licebat.*

Ἐακότες. Qui recusarunt. Qui cessarunt, vel fiverunt.

Ἐάλη. Convolutum est. Contortum est. Ab ἀλῶ, declino, vito, erro.

Ἐάλω. Captus est. Comprehensus est. Et ἐάλωκεν, idem.

Ἐανόν. Tenue, simplex, nec coloribus variis distinctum.

Ἐανῶ λιπί. Tenui velo, vel peplo. Et iterum: *Magna vero Ægyptus suam vulsit & laceravit comam.*

Ἐαρ. Ver. Sive tempus anni, quo Sol ad nos accedit. Declinatur ἔαρ, & per crasin, ἦρι. Et datus ἔαρι, & per crasin ἦρι. Ἐαρ etiam dicitur sanguis, quod vere corpus nostrum eo abundet. *Ubi palestræ inhospitales cruore & sanguine repleta sunt.*

Ἐαρ ¹¹ χεῖζει. Veris indiget. Veterem enim & attritam tunicam habet. Et Aristophanes: *Non paucis vero hirundinibus indigere videtur.* Una enim hirundo non facit ver.

Ἐαρινός. Vernus. Qui est veris tempore.

Ἐαται. Sedent. Ionice, [pro ἦται.] Et per pleonasmum inserto ι, εἴαται.

Ἐαυτῶ. Sibi. De tertia persona dicitur. Attici vero etiam de secunda persona vocem illam usurpant.

Ἐαυτῆς. Apud Atticos significat ἀλλήλων, i. e. se invicem.

Ἐάφθη. Sequutus est. Ab ἔπω fit ἔψω, ἦφα, ἦμμα, ἦφθην, & per dissolutionem ἐάφθην, & in tertia persona, ἐάφθη.

¹ Ἐν λεχέσει δὲ ἦντις ἐανῶ λιπί κάλυψαν.
Scholiasta ad eum locum: Ἐαρῶ. λεωτὸς πύλων. παρὰ τὸ ἐνωτῶ. Hinc & apud Suidam hic scribendum est, ἔτω κέκληκεν Ὀμηροσ τ' λεπτόν πύλων.
⁹ Ἐ ⁹ μεγάληα δ' Αἴγυπτος ἐανῶ δ.] Fragmentum hoc haud leviter corruptum est, quod sic emendari debet:
Ἐ ⁹ μεγάληα δ' Αἴγυπτος ἐάν ὀλόψατο χιτῶνα.
Vide nos supra ad v. Δάψατο, ubi rationem hujus emendationis reddimus, & simul Lestorem docemus, unde Suidas locum hunc deprompserit.
¹⁰ Ἐ ¹⁰ Ηχι κονίφρα ἐξαινοὶ λ.] Idem fragmentum poetæ anonymi citat etiam Eustathius ad Odyss. Σ. pag. 1851. 44.
¹¹ Ἀριστοφάνης.] *Avibis* pag. 607. (422. Ed. Bas. P.)

Ἔβα με. κατέλαβέ με. Ἰ. Αριστοφάνης Νεφέλου.
Τί ἤξέσθ' ἔβα με μὲ τὸν Πάσιαν;

Ἐβαρύνετο. κυριώτερον. ἔ δεῖ γὰρ λέγειν ἔβαρῆτο, ἢ βαρῆμαι, ἢ βαρέμενθ', ἐδὲ ἄλλῳ πινὰ κλίσην ποιῆσαι τῷ βαρῆμαι ῥήματι. ἀλλὰ βαρύνομαι καὶ βαρυνόμενθ'. Ὁρῶν δὲ τῆτο βαρυνομένου τὴν σύγκλητον.

Ἐβαρῦάπησαν. βαρεῖς ἔχον τὰς ὀφθαλμούς.

Ἐβασον. ἔασον.

Ἐβάσασεν. ἀντὶ τῷ ἐδοκίμασεν. Πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασε, πάντα δ' ἐβάσασε Φρονί, πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τὰς λόγους ἀνεῦρεν.

Ἐβδελύχθησαν. ἀπερρίφθησαν.

Ἐβδουμάτη. ἐβδόμη.

Ἐβδουμάθ'. ἐβδομθ'.

Ἐβδουμβυόμην. τοῖς ἑπτάχρηστοῖσι παιδίοις τὰς ἐβδουμάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τὰ γε ὀνόματα ἐτίθηεντο αὐτοῖς, οἱ μὲν, τῇ ἐβδόμῃ, οἱ δὲ, τῇ δεκάτῃ. † Ἐπὶ ἐξ σελιώους βῆν ἐβδομον ἔπεθον, κέρατα ἔχοντα καὶ μίμησιν τῆς πρωτοφαῖς σελιώους. Ἐβδομον ἔν βῆν, ἐπὶ τ' ἀναμώθησαν.

Τὸν ἐβδομον βῆν ἡ σοφὴ παροιμία.

Ἐβενθ'. τὸ μέλαν ξύλον. καὶ ἔβελθ', ὁμοίως.

Ἐβιάζοντο. καὶ ἐπὶ τῷ παχόντων Θυκυδίδης.

Ἐβίσουθ'. καὶ ἰατρὸς ἢ μαλάχη, ἢ καὶ ἀλθαία λεγόμενή.

Ἐβληχῶντο. ἐπὶ τ' ὑπεβάτων.

Ἐβόησεν. ἐφάνησεν.

Ἐβόμβησεν. ἤχησεν.

Ἐβόων. ἔκραζον. καὶ ἔβωσεν. ἔκραγεν. ἔκραξεν.

Ἐβυλιμίασαν. λίαν ἐπέινασαν. καὶ ἔτιν ἐν τῷ Βυλιμῶν.

Ἐβραγχίασε. κεκοπίακεν. ἐβρόντησεν.

Ἐβρασεν. ἐν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γαῖαν ἔριψεν.

Μυριόπην σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι κυκλιθεῖς
Πόνθ' Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλῃς.

Ἐβραῖοι. ἀπὸ Ἑβραεῶν ἢ Σάλα, ὅς ἐμέλεισε τοῖς ἔθνεσι τὴν γαῖαν, τὰς ὑπερσοίκους ὀνομάσας Ἐβραῖους. Ἐτ' ἔσυνεπένθησε τοῖς πυρροποῖσι, καὶ διέμευεν ἢ ἀφελκίον αὐτῷ ἀμεταβλήθ'.
Ἐβρόμησεν. ἤχησεν.
Ἐβρόντησεν. ἤχησεν.

1 Ἀριστοφάνης Νεφέλου] Pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

2 Ἐβασον. ἔασον] Vide supra v. Διερεῖσθ'.

3 Ἐβάσασεν. ἀντὶ τῷ ἐδοκίμασεν.] Vide supra v. Βασάσας.

4 Ἐβδουμβυόμην. πῶς ἀπὸ. — οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ] Ex Hieroglyphicis: ad quem vide Maussacum. Confer etiam Nostri supra v. Ἀμφιδρόμια. & v. Δεκαπύνη.

5 Ἐπὶ ἐξ σελιώους βῆν ἐβδομθ'.] Vide supra v. Βῆς ἐβδομθ'.

6 Μυριόπην σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiae ineditae integrum hic

Ἔβα με. Invasit me. Comprehendit me. Aristophanes Nubibus: Quod debitum mihi restat post Pasiam.

Ἐβαρύνετο. Gravabatur. Sic enim dicere oportet, non ἔβαρῆτο, vel βαρῆμαι, vel βαρέμενθ', nec ulla inflexione uti, a verbo βαρῆμαι deducta: sed dicendum est βαρύνομαι, & βαρυνόμενθ', &c. Videns autem Senatum hoc graviter ferentem.

Ἐβαρῦάπησαν. Graves oculos habuerunt.

Ἐβασον. Pro ἔασον. Sine.

Ἐβάσασεν. Examinavit. Exploravit. Omnes vero formas examinavit, omniaque prudenter mente perpendit, multasque & varias rationes excogitavit

Ἐβδελύχθησαν. Tanquam abominanda rejecta sunt.

Ἐβδουμάτη. Idem quod ἐβδόμη. Septima.

Ἐβδουμάθ'. Septimus.

Ἐβδουμβυόμην. Celebratio diei septimi. Septimos enim & decimos a nativitate infantū dies veteres celebrabant, nominaque eis imponebant, alii septimo, alii vero decimo die. † Post sex lunas bovem septimum pinsebant, habentem cornua ad imitationem lunæ primum apparere incipientis. Septimus igitur bos proverbii loco dicebatur de hominibus stupidis. Septimum bovem sapiens proverbium [celebrat.]

Ἐβενθ'. Ebenus. Lignum nigrum. Et ἔβελθ', pariter.

Ἐβιάζοντο. Apud Thucydidem passively accipitur. Vim patiebantur.

Ἐβίσουθ'. Sic a medicis vocatur malva, quæ & althæa dicitur.

Ἐβληχῶντο. Balabant. De ovibus dicitur.

Ἐβόησεν. Vociferatus est.

Ἐβόμβησεν. Bombum edidit. Sonum edidit.

Ἐβόων. Clamabant. Et ἔβωσεν, [pro ἔβόησεν,] clamavit, vociferatus est.

Ἐβυλιμίασαν. Valde esurierunt. Gravi fame laborarunt. Vide in v. Βυλιμῶν.

Ἐβραγχίασε. Laboravit. Intonuit.

Ἐβρασεν. Ex mari in terram eiecit. [In Epigrammate:] Multos pedes habentem scolopendram ab Orione turbatus pontus Iapygum eiecit in scopulos.

Ἐβραῖοι. Hebræi, sic dicti ab Hebero, filio Saxe, qui terram gentibus distribuit, & accolæ vocavit Hebræos. Hic turris conditores non adjuvit, & ideo lingua ejus confusionis & mutationis expers permansit.

Ἐβρόμησεν. Strepitum edidit. Insonuit.

Ἐβρόντησεν. Intonuit. Fragorem edidit.

cum Lectore communicabo. Θεοδώρου εἰς σκολόπενδραν.

Μυριόπην σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι κυκλιθεῖς

Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλῃς,

Καὶ τὸ δ' ἀπὸ βλοσυρῶν σελάχους μέγα πάλωρον αἰνήσαν

Δαίμους, βεφέρεται κείρατοι εἰρησέσαν.

In Pentametro primo pro Ἰαπύγων metri gratia scribendum existimem Ἰαπυγίους. Syllaba enim tertia in Ἰαπύγων brevis est. Vide præterea Suidam supra v. Βεφέρεται, & infra v. Κυκλῶν, ubi itidem fragmenta Epigrammatis hujus adducuntur.

Ἐβρεθ',

Ἐβροῦ, ποταμὸς Θρακίης, τὰ ῥόματα ἔχων ἐν Ροδόπιδι τῆς Θρακικῆς ἕδρας.

Ἐβρουάζοντο. εὐφραίνοντο.

Ἐβύονεν. ἑπλήθυνεν. ἔφρατιον. Ἐεισοφάνης Χρυσίου τῆς τῶν ἐβύονεν τὸ σῶμα. τῆς τῆς, ἡ ῥητόρων.

Ἐγανώθην. ἑχάρευ. εὐφράθην. Σπὸ τῆς γάνυμαι. Ὀμηροῦ Γάνυ) δὲ τε φρένα ποιμῖν. Σπὸ μεταφορᾶς τῆς λαμψυμομένων χαλκωμάτων.

Ἐγασφίμυθος. ἐγασφίμαντις. ὃν νῦν πινεσ πύθωνα. Σοφοκλῆς δὲ περιόμαντιν. Πλάτων ὁ φιλόσοφος Ἐυρυκλέα. Σπὸ Εὐρυκλέης τοῖσδε μάντεως. Ἐεισοφάνης Σφηξί.

Μυμισάμδιν) τῆς Εὐρυκλέης μανθίαν ἢ διάνοιαν. Φιλόχορος δ' ἐν γ' περὶ μανθίης, καὶ γυναικίης ἐγασφίμυθος. αὐτὰι τὰς τῶν πενηκότων ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο. μᾶ δὲ αὐτῶν ἐχρήσατο Σαὺλ, ἡπίς ἐξεκαλέσατο τῆς ψυχῶν Σαμουὴλ τῆς πνεύματις.

Ἐγνήθη. ἔχαυε.

Ἐγγέλη. γέλοιο.

Ἐγένετο. ἐγενήθη. Ἐγγάνη δὲ, ἀπὸ τῆς ὦ μεγάλης, ἀπὸ τῆς ἐβόου.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρονι συκίνη ναῦς. λέγει) ἐπὶ τῆς παρ' ἐλπίδα καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχισμένην, εἶτα δευρομένην ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ὁ γὰρ Μάνδρων παρ' Ἀθηναίους ναύαρχος ἰρέθη, ἀνάξι) ὃν τῆς δεξιῆς. ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ ἐπιπέδον διηλοῖ.

Ἐγενήθη. ἐπὶ τῆς ποιήσεως, δι' ἐνὸς ν. ἐπὶ δὲ τῆς γωνήσεως, ἀπὸ δύο. καὶ Δακρίδ' Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμὸν ἄρτος. τῆς τῆς, οἷον πῖνα τροφῶν ποιήματι τὰ δάκρυα.

Ἐγγεν. τὸ ἀσφαλές.

Ἐγετα. ἑπολεμικὸν μηχανήμα, ἐν λίθων καὶ ξύλων καὶ χερσὶ ἐγειρόμενον. τῆς τῆς οἱ ἐργαζόμενοι περικάλυμμα πηφάσιν ἐξ αἰγίων τευχῶν, τῆς λεγόμενων κελικίων. ἀ δὲ πᾶχος τε καὶ μήκος ἀφαιρούσως ἔχοντα ἀναρτήσασθαι ἐν ξύλων μακρῶν, ἐπιπροσθεν ἐπίτητο. ἐπὶ αὐτῶν γὰρ ἔτε περφόροι οἶστοι, ἔτε ἄλλα βέλη ἐξικνεῖσθαι εἶχε, ἀλλ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς περικαλυμμάτων ἐμῶν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς α, ἀγείρα φασι τὸ ποιῶντον μηχανήμα.

Ἐγεύσαντο. Καὶ πῶς πινεσ ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀν-

Ἐβροῦ. Hebrus, Thraciæ fluvius, qui ex Rhodope monte Thraciæ oritur.

Ἐβρουάζοντο. Delectabantur. Voluptate afficiebantur.

Ἐβύονεν. Replebant. Obturabant. Aristophanes: *Auro illorum obturabant os*. Hoc est, oratorum.

Ἐγανώθην. Gavifus sum. Latatus sum. A γάνυμαι. Homerus: *Latatur autem animo pastor*. Metaphora ducta est ab æreis vasis, quæ splendent & nitent.

Ἐγασφίμυθος. Engasprimythus. Qui ex ventre vocem reddit. Sive, qui dæmonem in ventre habet, interrogantibus responsa dantem. Hunc quidam nunc Pythonem vocant. Sophocles vero περιόμαντιν appellat. At Plato Philosophus Εὐρυκλέα: ab Eurycle, qui hujusmodi vates fuit. Aristophanes *Vespis: Imitans Euryclis divinationem & mentem*. Philochorus libro tertio de divinatione mulieres etiam ventriloquas fuisse dicit. Hæc mortuorum animas evocabant: quarum una usus est Saulus, quæ Samuelis Prophetæ animam evocavit.

Ἐγνήθη. Gaudebat. Latabatur.

Ἐγγέλη. Irrideat. Rideat.

Ἐγένετο. Idem quod ἐγενήθη. Fuit. Ἐγγάνη vero, per ὦ, significat, clamavit.

Ἐγένετο ἢ Μάνδρ. Fuit & Mandroni ficulna navis. Dicitur de iis, qui præter spem & meritum rem ex sententia gerunt, & præsentis felicitate insolescunt. Mandron enim apud Athenienses prætor classis creabatur, cum honore illo indignus esset. Navis vero ficulna significat rei alicujus vilitatem & contemptum.

Ἐγενήθη. Cum significat, factum est, per unum ν scribitur: cum vero, natum est, per duo. Et David: *Lacrymæ meæ mihi fuerunt panis*. Id est, lacrymis pro cibo utor.

Ἐγγεν. Firmum. Tutum.

Ἐγετα. Agger ex lapidibus & lignis & terra excitatus. Hunc autem qui moliebantur, tegumenta justæ crassitudinis & longitudinis, ex pilis caprinis, quæ cilicia vocantur, contexta, & ex longis perticis suspensa, sibi prætendebant: quo facto nec ignifera sagittæ, nec alia tela ad ipsos pervenire poterant, sed omnia, cum in tegmina incidissent, in illis hærebant. Quidam etiam per α scribunt, Ἐγετα.

Ἐγεύσαντο. Gustarunt. Comederunt. *Quin-*

1 Ἐβύονεν] Scribe ἐβύονεν; ut recte legitur apud Scholiastam Aristoph. ad *Paxem* pag. 670. (458. E. l. Baf. P.) unde notam hanc Sui tas descripsit.

2 Ἐεισοφάνης Χρυσίου τῆς.] Apud Aristophanem loco laudato versus integer sic legitur:

Χρυσίου τῆς πάντων ποιόντων ἐβύονεν τὸ σῶμα.

3 Ἐγανώθην. ἑχάρευ. εὐφράθην.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Charmen* pag. 370.

4 Εὐρυκλέα] Pearsonius ad hunc locum sequentia notaverat: "Henr. Stephanus legit Εὐρυκλείην, vel Εὐρυκλείης: sed perpetuam. Quamvis enim hi ab aliquibus Εὐρυκλείην dicantur, non

"tamen ita eos nominavit Plato; cujus verba in *Sophista* hæc sunt: "Ἐν τῶν ὑποφθνήμενον, ὡς παρ' τῆς ἀπὸ τοῦ Εὐρυκλέα. Hæc Pearsonius: cujus observatio recte se habet.

5 Μάνδρων πῖνα] Ἐξ Ἀθηναίων] Hæc verba ex MSS. revocavi: quæ in prioribus Edit. defunt.

6 Ἐγγεν] Imo ἔγγεν. Vide Salmasium de *Modo Usur*. p. 88.

7 Ἐγετα] Id est, agger, ex humo aggregata constructus: quem Procopius (unde locum hunc deproscriptum esse in nota sequente docebitur) rectius vocat ἄγισα; a voce Latina *agger*. Vide etiam Suidam supra v. Ἄγισα.

8 Τῆς τῆς οἱ ἐργαζόμενοι περικάλ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Procopii lib. II. de *Exilio Pers.* cap. xxvi.

τι τῷ ἑαυτῶν. ἕτας Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης.

Ἐβλαίνων). γενήσασιν. ἴ"Ομηροῦ.
 Εὐλάς ἐβλαίνων), ἀεικίωσασι δὲ νεκρῶν.
 Ἐβλαῖον. χέρον. ἕξερῶν. Πιπίδης.
 Ταύτιω, κρεπίτε, τιῷ ἀπεξέωμδύλω
 Ὅδον περάσας, ὡσαῦτ' ἐβλαῖον δρόμον.

Ἐβλαῖον.³ Ὁ δὲ κελικληρέχῃ τιῷ χέρον, διδὸς ἐ-
 κείτω ταλάντιον κληρον, ἕτας Ἐπολαμβάνων εἴνευ
 τὰ κτ' τιῷ πάλιν, προσδεθέντων ἢ ἀνθρώπων ταῖς
 ἐβλαῖοις κτήσεις. πινὲς ἐπὶ τῷ ἐβλαῖον. ἕχ' ἕτω δὲ
 οἱ ῥήτορες ἔτασον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐν γῆ ἑλῶσι διλαῶσαι
 ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀπατέρων. Οὐκ ὄντι
 ἐμοὶ περὶ τῶτον ἔτε ναυικῶ, ἕτε ἐγγίς συμβολαῖα.
 καὶ Λυσίας. Γῆ νόμος κελύοντι τῆς ἐπιτρόπης τοῖς
 ἐσθανοῖς ἐγγίον τιῷ ἕσιαν κρητιάνει. ἕτ' δὲ ναυι-
 κῶς ἡμᾶς ἀπαραίτη. Ἐβλαῖον δὲ, ἀφ' τῷ ι, τὸ ἐγ-
 γύτερον.

Ἐβλαῖον κτηῖον. τιῷ ἐπὶ γῆς.

Ἐβλαῖον) πῆς νυκτός. ἕτας οἱ Ἀττικαί.

Ἐβλαῖον). ὁ ἐπιχαρῆς.

Ἐβλαῖον). ἀφαιρέμενον).

Ἐβλαῖον). ὄλιγον). κατάσκοπον). καὶ ἐγκά-
 θηλαι, ἀντὶ τῆς ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ κρυπτό-
 μνοι Ἐποκάθηλαι.

Μὴ τοῖς τείβεσιν ἐγκάθηλται πρὸ λίθου.
 καὶ ἐγκάθηλαι, ἐνεδρεύει.

Ἐβλαῖον). ἀποκλειόντες.

Ἐβλαῖον). ἐνεδρεύει. Ὁ Δαβίδ' Ἐγκάθηλται ἐνέ-
 δρα μὲν πλυσίαν. ἢ ἐν ἔδρα.

Ἐβλαῖον). ἀριέντες.

Ἐβλαῖον). ἐνεδρεύουσι. Οἱ δὲ ἐγκάθηλται λό-
 χος ἐν τοῖς ὑπὸ κρητιάνει τῶν χείρων τόποις.

Ἐβλαῖον). δολικῆ. Ἐβλαῖον) σι βαθυμίαν. ἐγ-
 καλῶμα δὲ, αἰπαλικῆ. Ἡμεῖς τὰς ἀρχίτας οὐδὲν
 ὡς ἀρχίτας ἐγκαλῶμεθα.

Ἐβλαῖον). ἐναβρυμομένους. Εἴτε τῷ βα-
 σιλέως τῷ ψεύσματι ἐγκαλῶματι.

Ἐβλαῖον). ἐνοσφον. προσένεγκε. Ἐβλαῖον. πεποιή-
 ται δὲ ἢ λέξις. Ἡ Αἰσχροφάνης.

Ἐβλαῖον) ἀφαιρέσον ἐγκάθηλται μοι πολύν.
 ἔλκυσον, ἐκρόφισον, ἔκπιε.

Ἐβλαῖον). ἐγκύον. Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόη ἐ-
 μιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτῆς κατέλιπεν ἐγκύον, καὶ ὄγε
 τιῷ Ὀλυμπιάδα ἀγεῖ).

Ἐβλαῖον). πλάγιον.

1 Ὁμηροῦ] Il. T. v. 26.
 2 Ἐξερῶν] Sic MSS. Paris. At priores Editt. ἕξερῶν: minus recte.
 ἕξερῶν enim est adjectivum: at ἕξερῶν, substantivum capitur, subin-
 telligendo γῆν, quae vox proinde recte ἐκ παρακλήσεως jungitur τῷ
 χέρον.
 3 Ἐβλαῖον] Vide Salmasium de Moit. Usur. pag. 83.

etiam nonnullis in locis se ipsi comederunt.
 Ἐβλαῖον enim hic positum est pro ἑαυτῶν. Sic
 Euripides & Thucydides.

Ἐβλαῖον). Generent. Homerus: Vermes
 generent, ejusque cadaver fœdent.

Ἐβλαῖον. [Terrestre. Vel,] terram. Conti-
 nentem. Pisides: Hoc, optime, ignotum iter
 cum confeceris, velut cursum terrestrem.

Ἐβλαῖον. Terrestre. Ille vero regionem viri-
 tim divisit, unicuique assignans possessionem ta-
 lenti pretio aestimandam, sic sperans res civita-
 tis constitui & stabiliri posse, si homines fundis
 & agris affixi forent. Quidam autem vocem
 illam accipiunt pro ἐβλαῖον, i. e. propius. At
 apud oratores vox illa significabat quicquid
 in terra possidetur vel habetur. Demosthenes
 in oratione adversus Apaturium: Cum nullus
 mihi cum hoc homine contractus sit, sive nau-
 ticus, sive terrestris. Et Lysias: Cum jubeat
 lex tutores pecuniam pupillarum in agros collo-
 care, hic nos navicularios & mercatores red-
 dit. Ἐβλαῖον vero, per ι, significat, propius.

Ἐβλαῖον κτηῖον. Possessionem terrestrem. Id
 est, prædium, fundum.

Ἐβλαῖον) ἐν νυκτός. Noctu excitatur. Ita Attici.

Ἐβλαῖον). Lætus. Hilaris.

Ἐβλαῖον). Excitatus.

Ἐβλαῖον). Infidiator. Explorator. Et ἐγ-
 κάθηλαι, in insidiis latent. Infidiatōres enim
 in occultis locis delitescere solent. Ne in viis
 alicubi lateant lapides. Et ἐγκάθηλαι, insidia-
 tur.

Ἐβλαῖον). Includentes. Coercentes.

Ἐβλαῖον). Insidiatur. David: Cum opulen-
 tis in insidiis latet. Vel scribendum est, ἐν ἔ-
 δρα, duabus vocibus.

Ἐβλαῖον). Immittentes. Dimittentes.

Ἐβλαῖον). In insidiis collocant. Illi ve-
 ro in opportunis illarum regionum locis insidias
 collocant.

Ἐβλαῖον). Dativo jungitur. Accusato. Socor-
 dia te accuso. Ἐβλαῖον) vero, accusativo.
 Nos turpissimorum prope flagitiorum accusa-
 mur.

Ἐβλαῖον). Illius, qui re aliqua glo-
 riatur, & ideo delicias facit. Sive quod Rex
 illo mendacio gloriaretur.

Ἐβλαῖον). Immitte. Adfer. Infunde. Est
 autem vocabulum fictum. Aristophanes: A-
 ge, multum nunc merum mihi infunde. Vel,
 hauri, sorbe, ebibe.

Ἐβλαῖον). Gravidam. Prægnantem. Phi-
 lippus vero, postquam cum Arsinoe rem habuif-
 set, eam gravidam ex se reliquit, & Olym-
 piadem uxorem duxit.

Ἐβλαῖον). Obliquum. Transversum.

4 Οὐπὶ ἐγγίς συμβολ.] Legendum esse ἕτε ἐγγίς συμβολ. ostendit
 Salmasius de Modo Usur. pag. 88. quem de hoc loco vide.
 5 Μὴ πῆς περὶ ὧν] Portus legendum suspicabatur, μὴ πῆς περὶ
 ὧν: quod non aspernor.
 6 Δαβίδ'] Psalm. 1x. 30. ubi hodie rectius legitur, ἐπὶ ἐν ἔδρα.
 7 Ἀισχροφάνης] Equit. pag. 294. (197. Ed. Val. P.)

Ἐγκασι. ἐγκάτοις. εἰτέροις.

Ἐγκαλιέλγησαν' λίθοι. ἀντὶ τῆς ἐγκαλινοδόμησης. καὶ Ὅμηρος Λίμασιός τε λέγων.

Ἐγκαλινοδόμησης. Ὁ δὲ πατὴρ μίλιοςας τὴν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπέρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκαλινοδόμησης. Ἰσχυρὸν Ἰεράνυμ' ὅτι τῆς αὐτῆς τραγωδοποιῶν.

Ἐγκαλιζεύξας. σιυθίς. σιυαρμύσας.

Νέας βελὰς νόις ἐγκαλιζεύξας τρέποις.

Σοφοκλῆς.

Ἐγκατέπηφαν. ἐφόρμησαν. ἐπέδραμον. ἐπέδραξαν. Τὰ Αἰγυπτίων κακὰ, τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει, ἐγκατέπηφε καὶ τῇ Ρώμῃ. Οὐάρον Φησίον.

Ἐγκαλινομύνη. ληφθεῖσαν.

Ἐγκαλινομύνη. πεταγμύνη.

Ἐγκαρ. τὸ ἐλάχισον. Εὐπολις

Οὐ γὰρ λέλειπται τὸ ἐμῶν εἰδ' Ἐγκαρ.

Ἐγκαρ τὸ ἐγκαρπία, Ἐγκαρ. τὸ μινδὲ ἐγκαρφαζέον.

Ἐγκαρπία. ἐροτὴ κατ' ἰὺ ἐκαστογῆθη π.

Ἐγκαρπίδες. μέγ' π τῆς πλοῖς. Ἐὐλα ἰθυσίον καθὰ πρὸς ζυγά, καὶ ἐγκαρπίδας ὑπερθε κατ' τὸ ἐγκαρπία ἐνθάδε, εἰς ἀφ' παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτιον δεσμοῖς ἀεισφίγγαντες.

Ἐγκαροδουλημύνη. ἐντελυγμύνη, ἐγκαροδουλημύνη, καὶ σιυεραμύνη, ὅτε μινδ' ἀνδρῶπιον σχῆμα διλθόν, ἀλλ' ἐξοχλῶ φαίνεσθαι τὴν σρωμάτων. κορδύλη γὰρ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξέχρον οἰδίμα, ὑπὸ πληγῆς εἰς ὑψὺ καὶ ὄγκον ζῆθεν, ὃ καλεῖται κόρυς. Κρέων δὲ ἐν τῷ ἄ τῷ ῥητορικῶν, κορδύλιον φησὶ καλεῖσθαι ὑπὸ Κυπέλοις τὸ πρὸς κεφαλῆς περσέλιμα. ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κρόβυλον. Ἐπεὶ δὲ Πέρσαις ὀνομάσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἔστιν Ἀεισφάνει ἐγκαροδουλημύνη, ἀντὶ τῆς ἐνελημύνης, καὶ ἐγκρῖφας ἑαυτὸν, δῆλον ἐστὶ τὴν ἐπιπερομύνην.

Ἄλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωρ ἐγκαροδουλημύνη.

Ἐγκαρ γὰρ ἰὺ, ὡς εἰκός, καὶ ἀεικαλύπτοντο. ὅθεν καὶ πέντε ἀειβίλια ἀειβεβλήθη τὸ υἶν εἶπεν.

Ἐγκαροισρωμύνη. ἀντὶ τῆς ἀειπῆς κεκοσμημύνη. τὰ Κοιτύρας Φροῖσσαν. ἐπὶ δὲ Ἐρείριακόν τὸ ὄνομα. ἔπειτα δὲ εἰς τρυφὴν ἀφ' ἀβύσσου. αὐτὴ δὲ ἐργασίῃ Παιπράτω, Ἐπιχειρήσαντι τρυφῶν. λέγει δὲ τὴν ἀειργίαν πρὸς κομματικῆς. πολλοῖς γὰρ, οἷα εἰκός, ἐπέχρηστο καλλασίμασιν. τρεῖσι νόμισμασι, καὶ

Ἐγκασι. Visceribus. Intestinis.

Ἐγκαλιέλγησαν λίθοι. Lapides adificio infer-ti fuerunt. Et Homerus: *Maceriasque struens.*

Ἐγκαλινοδόμησης. In muro conclusit. Parie-tibus struxit. *Pater autem filio iratus, quod cum pellice rem habuisset, cum parietibus struxit.* Hoc refert Hieronymus in libro de poetis Tragicis.

Ἐγκαλιζεύξας. Conjungens. Componens. Adaptans. Sophocles: *Nova consilia novis modis adaptans.*

Ἐγκατέπηφαν. Irruerunt. Incurrerunt. In-vaserunt. Corripuerunt: *Mala urbis Alexandrinae in Aegypto Romam etiam invaserunt.* Ita Varro inquit.

Ἐγκαλινομύνη. Interceptam. Correptam. Captam.

Ἐγκαλινομύνη. In aliquem ordinem al-lectus.

Ἐγκαρ. Minimum frustum. Eupolis: *Ne minima quidem rerum mearum pars relicta est.* Ἀ κατὰ, sit Ἐγκαρ. Id est, quod adeo parvum est, ut edi vel deglutiri non possit.

Ἐγκαρπία, Encænia, sive festum, quo nova aliqua res solenniter dedicatur.

Ἐγκαρπίδες. Encænides. Pars quædam navi-gii. [Agathias:] *Perticas in longum porre-ctas tanquam juga vel transtra, & super eas encænides transversim positas, easque non totas, sed tantum circa extrema & media majoribus vinculis circumligatas, [inter se committebant & coaptabant.]*

Ἐγκαροδουλημύνη. Involutus. Testus, ita ut ne hominis quidem figura appareat, sed summæ tantum stragulorum partes conspiciantur. Κορδύλη enim proprie dicitur tuber capitis, a plagis & verberibus ortum, & tu-more inflatum: quod κόρυδον vocamus. Cre-on vero libro 1. *Rhetoricorum* inquit, κορδύλην apud Cyprios vocari fasciam capitis; quæ apud Athenienses vocatur κρόβυλον, & apud Persas κιδάριον. Ἐγκαροδουλημύνη igitur signi-ficat involutus, vel se ipse involvens: id quod ex sequentibus patet. *Sed, si ita videatur, stertamus stragulis involuti.* Frigus enim e-rat, ut credibile est, eamque ob causam stra-gulis se involuebant. Quare & filium quin-que stragulis involutum fuisse dicit.

Ἐγκαροισρωμύνη. Nimio studio ornatam & comptam. Eadem mente præditam, qua Cœsura. Est autem vocabulum Eretriacum. Eretricienses enim ob luxum & delicias male audiebant. Hæc Cœsura Pisistrato tyranni-dem affectanti nupsit. Intelligit autem ni-mium formæ ornandæ studium. Multis e-

1 Ἐγκατέπησαν λίθοι.] Respexit Suidas ad locum illum Thucydidis lib. 1. c. p. κειν. Περσὶ πρὸς ἄλλοις ἀειπῆς καὶ λίθοι ἐγκαρομύνη ἐγκατεπέπησαν. Vide ibi Scholiastam, cujus interpretati- onem Suidas hic secutus est.
2 Ἐγκαροδουλημύνη.] Vide infra v. Καταρδουλημύνη.
3 Σοφοκλῆς] *Alice* pag. 44. ut Portus monuit.
4 Ἐὐλα ἰθυσίον κατὰ πρὸς ζυγά.] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. v. pag. 167. ex quo post ἀεισφίγγαντες sensus sup- plicandi gratia addendum est, ζυγῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπὸ πρὸς καὶ σιυεργίον.

5 Ἐγκαροδουλημύνη. εἰπὴν.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis initio *Nubium*:
Ἐν πέντε σιυεργίαις ἐγκαροδουλημύνη.
Confer ibi Scho-liastam, apud quem pro ἀειπῆς κροβύλιος ἀεισφίγγαντες rectius legitur κροβύλιος ἀεισφίγγαντες.
6 Κιδάριον] An potius κιδάριον? Vide Hesychium v. Κιδάριον.
7 Ἐγκαροισρωμύνη] Aristophanes pag. 126.
Σιυεργίον, ἀεισφίγγαντες, ἐγκαροισρωμύνη.
Vide ibi Scholiastā: itemque Nostro infra v. Καροισρωμύνη, & v. Κοισρωμύνη.

τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς κοσμεῖσθαι γυναικας ἔθϵ. Ἐγκεκοισεωμῶδη ἔν, οἷον περὶ ἄσπερα· ὑπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλεσίας, Ἄλκμαίων ϵ ραμετῆς.

Ἐγκεράσαι. ἐγγεῖν.

Ἐγκεκύλησαι. ἀνεφράσαι. Ἄεισοφάνης Οὐκ οἶδ' ἔπει ἐγκεκύλησαι.

Ἐγκέλθουσι. μὲν περὶ ἄξως. Ἔνοφῶν Προσηγῶν τῶ Κουαζάρι δῶρα, οἱ μὲν κατ' ἑαυτὸς, οἱ δὲ ὑπὸ Κίρῳ ἐγκέλθουσι.

Ἐγκενῶσαι. ἀσφαλιδαίς.

Ἐγκέχουσα. ἀπεπάτησα ἀφ' φόβου πνά. ἔχουσα. Λεισοφάνης ἄ Βαλεράχης Ἐγκέχουσα. καλὴ Θεὸν εἰς βοήθειαν.

Ἐγκεῖ. ἐπίκει. λίαν ἐπιθυμητικῶς ἔχῃ. Λαχάρης δὲ, ὅπιωίκα ἀπέδρα, ἀλάσεσθαι μέλλων, πᾶν δαρκικῶν κατ' ὀλίγον τῆς ἐγκειμῶδους μετῆς, τελεώται τῶ δειλάματι ἐξέφυγε τὸ δυσμῆδες.

Ἐγκικίζουσα. ἁκοητεύει. ἁκοποιεῖ. διεβεβλῶτο γὰρ ἐπὶ πομηία οἱ Κίλικες. ἐνέυθεν λέγεται καὶ Κιλίκι ϵ ὀλεθρῶ. ἐγκικίζειν γὰρ, τὸ ἁκοηθίζουσα.

Ἐγκισήσασιν. συλλάβωσιν. ἐπιθυμήσωσιν. Ἐγκισήσασιν, ἢ ὄχθουσιν.

Ἐγκλήσασιν. λέρητες δικαστήριον, καὶ δίκην ἔγκλησασιν, ἐγκαλέουσα ἢ λέγησιν.

Ἐγκλισιν. Ἄναξαγόρας Φησὶν, ὅτε κατ' ἁκορυφῆν τῆς γῆς τὸν αἰὲ Φαιλόμῶδον εἶναι πόλον· ὑπερον δὲ τῶ ἐγκλισιν λαβεῖν. τρεῖσι, ὡς ἄρα βροπιῖ.

Ἐγκολέουσα. καθῆκεν εἰς τὸν κολεόν τὸ ξίφος.

Ἐγκολπίζουσα. Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζουσα, περὶ ἁρῶσιν Ῥωμαίοις ὑποκινάμενοι, οἱ ὑπὸ τὸν ἁρῶσιν.

Ἐγκομμα. τὸ ὑποκομμα.

Ἐγκομβάουσα. Ἄπολλόδωρ ϵ Καρυσίους ἄ-

1 Γαμετῆς] Hæc vox non tam deest in prioribus Edit. quam culpa librariorum in locum alienum, post ἀφ' φόβου πνά in v. Ἐγκέχουσα, rejecta est, quam fide 2 MSS. Paris. in sedem suam reposuit.

2 Ἄεισοφάνης] Vespri pag. 480. (335. Ed. Bas. P.)

3 Ἔνοφῶν Προσηγῶν τῶ Κουαζάρι] Sensum, non ipsa verba Xenophontis Suidas hic retulit. Apud Xenophontem enim lib. v. de Inste. Cyni, pag. 147. locus hic ita legitur: Οἱ δὲ Μῆδοι, ὅσον χροῖον ἁρολίω πᾶσι δέονται ἔχου ὁ Κουαζάρι, ἔχου πᾶσι αὐτῆς, οἱ μὲν κατ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ πλεῖστοι αἰς κεκίχουσα ὑπὸ Κίρῳ, δῶρα ἁρῶσιν &c. Notanda hic est diversitas lectionis. Nam pro ἐγκικίζουσα, cujus vocis gratia locum hunc attulit Suidas, apud Xenophontem hodie legitur αἰς κεκίχουσα: cui lectioni tamen τὸ ἐγκίχουσα prætulimus.

4 Ἄεισοφάνης Βαλεράχης] Pag. 234. (149 Ed. Bas. P.) ubi verbus integer sic legitur:

Οὕτως π δὲ ἁρῶσιν; Ἐγκέχουσα. καλὴ Θεόν.

5 Ἐγκικίζουσα. ἁκοητεύει.] Vide infra v. Κιλίκι ϵ.

6 Ἐγκλησασιν] Rectius Ἐκκλησασιν. Vide Suidam infra v. Ἐφείσιν.

7 Ἄναξαγόρας Φησὶν, ὅτε κατ' ἁκορυφῆν.] Hæc sunt verba Laertii Ἀναξαγόρα lib. ix.

8 Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζουσα.] Fragmentum hoc confectavit Suidas ex Theophyl. Simoc. lib. iii. cap. v. ubi quæ scriptor ille prolixius refert, Noster in pauciora hic contraxit.

nim, ut verisimile est, pigmentis, & fucis, formæque lenociniis, & capillorum nexibus, aliisque ornamentis mulierum utebatur. Ἐγκεκοισεωμῶδη igitur significat, delicias faciens: a Cœlyra, muliere opulenta, Alcæonidis uxore.

Ἐγκεράσαι. Infundere.

Ἐγκεκύλησαι. Conversus es. Aristophanes: *Nescio, quo conversus sis.*

Ἐγκέλθουσι. Jussi. Xenophon: *Attulerunt autem Cyaxari dona, alii quidem sua sponte, alii vero a Cyro jussi.*

Ἐγκενῶσαι. Aculeis munitus.

Ἐγκέχουσα. Præ metu cacavi. Cacavi. Aristophanes *Ranis: Cacavi. Dei opem implora.*

Ἐγκεῖ. Imminet. Urget. Valde cupit. *Lachares autem, cum fugeret, & jam jam capiendus esset ab illis, qui ipsum insequerentur, Darios [aureos] subinde humi spargens, his illecebris hostes inescatos effugit.*

Ἐγκικίζουσα. Improbo ingenio præditus est. Maleficia admittit. Cilices enim ob improbitatem male audiebant. Hinc etiam dictum est *Cilicium exitium*. Et ἐγκικίζουσα, improbis moribus præditum esse.

Ἐγκισήσασιν. Concipiant. Concupiscant. Et ἐγκισήσασιν, coitus venereus.

Ἐγκλήσασιν. Quamvis dicatur ἐγκλήσασιν δικαστήριον, (i. e. Judicium, ad quod a reo provocatur) & δίκην ἐγκλήσασιν (i. e. lis, de qua ad alios Judices provocatur) non tamen ἐγκαλέουσα dicitur [pro, ad alios Judices provocare.]

Ἐγκλισιν. Inclinationem. Anaxagoras ait, *polum, qui semper apparet, [initio] supra verticem terræ constitutum fuisse: postea vero inclinationem accepisse.*

Ἐγκολέουσα. Gladium in vaginam recondit.

Ἐγκολπίζουσα. In potestatem suam redigunt. *Barbari vero oppidum in potestatem suam redigunt: illi nempe cccc. qui defectio-nem ad Romanos simulaverant.*

Ἐγκομμα. Offendiculum. Offensio.

Ἐγκομβάουσα. Induere. Constringere.

9 Οἱ ὅτι ἁρῶσιν.] Sic Simocatta, & 2 MSS. Paris. At priores Edit. mendose, οἱ ὑπὸ τὸν ἁκορυφῆν.

10 Ἄπολλόδωρ ϵ Καρυσίους ἀπολιπέσιν] Joannes Crojus in *Observat. in Nov. Test.* pag. 281. legit, Ἄπολλόδωρ ϵ Καρυσίους, ἢ Ἀπολιπέσιν: quippe existimans, Apollodorum fabulam scripsisse, quæ Καρυσίους vel Ἀπολιπέσιν appellata fuerit. Sed subseribo potius Thomæ Gatakeri, qui *Cinn.* Part. i. cap. ix. legendum monet, Ἄπολλόδωρ ϵ Καρυσίους Ἀπολιπέσιν. Verba viri doctissimi hæc sunt: "Apud Suidam pro Καρυσίους Ἀπολιπέσιν, Καρυσίους Ἀπολιπέσιν omnino legendum. Apollodori scilicet Comici duo fuerunt; Carystius alter, alter Gelous: a patria uterque sic dictus. Ex utroque excerpta existant adhuc in veterum monumentis, apud Athenæum, Hesy-chium, Pollucem, Ammonium, Eustathium, Suidam, Donatum, alios. Utriusque disertim distinctimque eodem loci meminit Pollux lib. x. cap. xxxi. Ἄπολλόδωρ ϵ Ἰελλῶ ϵ ἢ Ἐδουλιανῶν. — "Ο δὲ Ἄπολλόδωρ ϵ Καρυσίους Ἀπολιπέσιν. Nec me movet, quod Ἀπολιπέσιν non Carystio, sed Geloo ab Athenæo adscribitur. Siquidem pari modo, quod & Casaubonus observavit, fabulam alteram, cui titulus Ἰουσμῆς ἀπολιπέσιν, Carystio Athenæus lib. vii. Geloo Pollux lib. x. cap. xxxi. attribuit. Alterius itaque, prout istis, ita illius fuerint σφάλμα μνημονικόν: nisi de autore, hoc an illo, varie fuerint Criticorum sententiæ; quod in multis, & Apollodori alterius inter alios, contigisse, ex Athenæo & Polluce (alios ut taceam) liquido patet." Hæc Gatakerus

πλιπῆσι¹ Ἴτιώ ἐπομίδα πύξασα διπλιῶ ἄνω-
θεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμ² Εἶγε μὲν ὅτι κε-
κόμβω³ καλῶς. Ἄμύκω.

Ἐγκονέουσα. διεγείρουσα. ἐποδύουσα.

Δεινὸν⁴ μαμώσασις ἐγκονέουσα κυσίν.

Ἐγκόνει. ἄντι τῆ σπευδέ. μέλλοντας γὰρ ἐοθεῖεν
ἐπέχεις δειτνεῖν. κατακωλύεις πάλαγ. καὶ ἐγκονεῖν.
ἐταρνεῖν.

Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε. ταχύνασε. ἢ ἐπεὶ οἱ τρέ-
χοντες κόνεως πληθεῖν⁵. ἢ ἀπὸ τῶ ἀθλητῶν. ἐν κόνει γὰρ
ἐκείνων τὸ ἔργον. ἢ ὅτι πρὸς τῆ τῆς κόνεως ἀφασμα,
νικῶσιν. Ἀετιφάνης Πλάτῳ

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπευδέθ', ὡς ὁ κερὸς ἔχι μέλλει,

Ἄλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς.

Ἐγκονίδες. αἱ ὑπηρέτιδες.

Ἐγκοπέυς. ἐργαλεῖον λιθοξόου.

Ἐγκοπή. ἑνεδρον. ἐμπόδιον. Χωρὶς ἐγκοπέων καὶ
κλιμακτῆρων ἔκ τῶ ὄπιθεν ἔστι πέτρας.

Ἐγκορδουλῶ. δολικῆ.

Ἐγκοπέ σοι. Ἐνεκότει Ἡσαῖ Ἰακῶβ τῶ ἀδελ-
φῶ αὐτῆ.

Ἐγκώμιον. ἐνδημιον. κῶμῳ γὰρ τὰ τῆ δῆμος συ-
τήματα.

Ἐγκώμιον ἐπαίνος ἀφάρεται. Ἐπαινεῖ μὲν γὰρ ἐ-
πι λόγῳ ἐπαινετικός, μίαν προξίν ἐπαινῶν. ἐγκώ-
μιον δὲ, λόγῳ ἐγκωμισιακός, πολλὰς ἐν ἑαυτῶ
προξίνοις ἀειλαμβάνων. καὶ ὄπισθεν, ἢ μίαν προξί-
νῳ ἐπαινεῖσα πνός, ἐπαινετικὴ καλεῖται. ἢ δὲ πολ-
λὰς, ἐγκωμισιακὴ.

Ἐγκολον. ἐχθρὸν. ἐνδιήθητον. καὶ ἐγκόπως, ὄσ-
γίλωσ.

--- Τίς ὁ φθόνος αἰὲν

Θησείδας ἀγαθῶν ἐγκολῶ αἰὲν ἔχῃ;

ἐγκολῶ ἐν, ἢ ἐπίμῳ ὀργή.

Ἐγκωμπάσασθαι. ὀλισθαίνει.

Ἐγκώπαια. τὰ ἀειδέριμα.

Ἐγκραγάνειν. ἐμβοᾶν.

Ἐγκραγῶν. ἰσχυροὶς καλεξανατικός. ἀφαιδρωσά-
μην⁶. δολικῆ συστασέλαι.

¹ Τὴν ἐπομίδα πύξασα διπλιῶ. Idem fragmentum Apollodori
citatur etiam Etymologus v. Ἐγκωμισιακός: sed apud quem legitur,
πύξασα ἐπομίδα πύξασα διπλιῶ &c. Hanc lectionem si sequamur, (se-
quendam autem esse metrum suadet) locus hic ita distingui pote-
rit:

--- Τὴν ἐπομίδα

Πύξασα διπλιῶ ἀνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

² Ἀμύκω. Vox hæc sede sua mota est, quæ reponi debet post
Ἐπίχαρμ²; ut legatur, Ἐπίχαρμ² Ἀμύκω. Scripsit enim E-
picharmus fabulam Ἀμύκω vocatam, cujus meminit Enarrator
Sophoclis ad Ἀἴακην pag. 44. & ex eo Suidas infra v. Κυδάλισμα.

³ Δεινὸν μαμώσασις ἐργον. Pentameter hic est pars Epigram-
matis, quod ex cod. MS. Anthologix ineditæ integrum exhibemus
infra v. Ἐνοσίφονος.

⁴ Ἐγκόνει. ἐν τῇ σπευδέ. Aristophanes Ἀχαιωνῶν. pag. 423.
(303. Ed. Basf. P.)

⁵ Ἀλλ' ἐγκόνει δειπνῶν κατακωλύεις πάλαγ.
Huc Suidas respexit.

Apollodorus Carystius Ἀπολιπῆσι: *Epomida
duplicem cum complicassem, eam desuper con-
strinxi.* Epicharmus Ἀμύκω: *Si modo recte con-
strictus est.*

Ἐγκονέουσα. Excitans. Incitans. *Mirum in
molium prædæ cupidus ad cursum incitans canes.*

Ἐγκόνει. Propera. [Aristophanes:] *Festina.
Iampridem enim cœnare volentes moraris.* Et
ἐγκονεῖν, festinare. Propere aliquid facere.

Ἐγκονεῖτε. Properate. Festinate. Urgete o-
pus. [Α κόνης, pulvis.] Vel quia, qui
currunt, pulvere replentur. Vel translatio
ducta est ab athleticis. Illi enim in pulvere
se exercere solent. Vel quia, antequam pul-
verem attigerint, adversarios vincunt. Ari-
stophanes *Pluto: Ite, properate. Non enim
tempus est cunctandi, sed maxime opportuna
nunc sese offert rei gerendæ occasio.*

Ἐγκονίδες. Ancillæ. Famulæ. Ministræ.

Ἐγκοπέυς. Instrumentum, quo lapides
secantur & inciduntur.

Ἐγκοπή. Insidiæ. Impedimentum. [Incisura.] *Sine incisuris & scalis rupes adscendi non
poterat.*

Ἐγκορδουλῶ. Involvo. Dativo jungitur.

Ἐγκοπέ σοι. Irafcor tibi. *Esau irascebatur
Jacob fratri suo.*

Ἐγκώμιον. Quod est in aliquo pago vel po-
pulo. Κῶμῳ enim sunt partes minores po-
puli.

Ἐγκώμιον. Encomiū. Ἐγκώμιον differt ab ἐπαινεῖς.
Nam ἐπαινεῖς est oratio, quæ unicam tantū rem
vel actionem laudat. Ἐγκώμιον vero oratio,
multarum actionum laudes complectens. Sic
epistola, quæ unicam tantum alicujus actio-
nem laudat, vocatur ἐπαινετικὴ: quæ vero plu-
res, ἐγκωμισιακὴ.

Ἐγκοτον. Inimicum. Pertinaciter infestum.
Et ἐγκόπως, irate, animo infenso. [In Epi-
grammate:] *Quæ invidia bonis infesta Athe-
nienses semper tenet?* Ἐγκοτος ὄργη igitur est i-
ra pertinax.

Ἐγκωμπάσασθαι. Vestire. Amicire.

Ἐγκώπαια. Monilia collum circumdantia.

Ἐγκραγάνειν. Inclamare. Vociferari.

Ἐγκραγῶν. Qui verbis & clamore in aliquē
invehitur. Qui maledictis infestatur. Dati-
vo jungitur.

⁵ Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε. πύξ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plus-*
imum pag. 28. (14. Ed. Basf. P.)

⁶ Ἐνεδρον. ἐμπόδιον.] Hæc interpretationes nihil faciunt ad men-
tem scriptoris anonymi, ex quo fragmentum, quod statim subjun-
gitur, Suidas excerptit. Ibi enim vox ἐγκοπή non significat impe-
dimentum, sed incisuram in rupe, ut ex sensu manifestum est.

⁷ Κλιμακτῆρων.] Scribe κλιμακτῆρων, per i. Infra v. Κλημακ-
τῆρων, ubi locus hic repetitur, Suidas vocem istam exponit *δυσχε-
ρειῶν*: inapte sane. Τὸ κλιμακτῆρων enim (sic namque & ibi scri-
bendum est) nihil affine habet cum *δυσχερειῶν*, sed notat, ut pro-
prie notare consuevit, *scalas*. Compilerator autem subodorari sibi vi-
sus est interpretationem *κλιμακτῆρων* ex adjuncta voce *ἐγκοπέων*,
quæ, etsi hic minime, sed alibi sæpe idem significat quod *δυσχερει-
αι*, i. e. molestia, impedimentum. Hesychius: *Ἐγκοπέων, δυσχερεῖ-
αι*.

⁸ Τίς φθόνος αἰὲν ὄνη.] Locus hic repetitur infra v. Θησείδας.

⁹ Ἐγκωμπάσασθαι.] Rectius supra *ἐγκωμισιακός*.

¹⁰ Ἐγκραγῶν.] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. male,
ἐγκραγῶν.

Ἐγκράτεια. ἡ τῆς κακῶν ἀποχή.

Ἐγκρατής. Ὁ δὲ πολλάκις ἐνόησε· καὶ ἀνέρρω-
σεν αὐτὸν ὁ Θεός. ἐπεὶ δὲ ἐγκρατὴς ἐγένετο ἑαυτῆ καὶ
τῆς ὑγείας, τῆ σωτῆρος ἔδεμίαν ὥραν ἐπίθετο. Καὶ
αὐτῆς Ἐλεγεν ὁ Δεωργὸς τῆς Φθανυσῶν ἰάσεων τύ-
χη μᾶλλον, ἢ βελήσῃ Θεῷ ἐγκρατὴς γεγόνενα.

Ἐγκράει. σιωπῆται. Οὐπὶ πῦ τῆς μὲν ἐγκράει,
τῆς δὲ ἀπικράει.

Ἐγκράει. γλύκισμα ἐξ ἐλαίῃς ὕδαρές.

Ἐγκρασις. ἰερός ἀγών.

Ἐγκρυφίας ἄρετος. ἐν σποδῷ κεκρυμμένον. τὰ
δὲ γ' ἄλλα τῆς σεμιδάλεως, ἐξ ἧν ὁ ἐγκρυφίας
ἐγένετο, τὴν τετάρτην τῆ ἄρετα τῆς ζωῆς ταφίω
ὑπαυνίθεται.

Ἐγκυκλήθην. Ἐἰ μὴ χολίω ἔχεις καὶ ἐλθεῖν, ἐγ-
κυκλήθην. τετάρτη, ὁ σφράγιθι. Ἐγκύκλημα δὲ λέ-
γει μηχανήματα ξύλινον, προχρῆς ἔχει, ὅσῃ παρὰ τρεφόμε-
νον τὰ δοκῆτα ἔιδον ὡς ἐν οἰκίᾳ περὶ πλάσσει, καὶ
τοῖς θεαταῖς ἐδείκνυεν. λέγει δὲ, ὅτι καὶ φανερός γε-
νοῦ.

Ἐγκύκλιον. ἀπαιταχὸ καθολικόν. Εὐνάπιον πε-
ρὶ Καρίῃ Φησὶν ἄλλ' ἰὼ ἐγκύκλιον αὐτὰ καὶ
περὶ χέρον, τὸ τὰ ποιῶντα ἀμαρτανεῖν. τετάρτη, εἰς
παῖδας ὑβρίζειν. † Ὅι δὲ ἀξιώματι ἀντιποιέμενοι,
τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδεῖαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιον
παιδεία ἀπὸ πάσης ἐχάρα παιδεύσεως, καὶ ῥυθμῶδ,
καὶ παντὸς κινήματι.

Ἐγκύκλιον. ἡ ἐπίσημον τῆς χρημάτων δόσις. Ἐτῆ
δὲ Χαγάνῃ τῆ ἡγεμόν τῆς Ἀβάρων ἐξαιτέθειον
τὸν ἐγκύκλιον πλῆστον, ὅν ἂν ἔτῃ ἔχασον ὡς ῥα Ῥω-
μαίων ἐλάμβανον. Καὶ αὐτῆς Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς
ἐγκυκλίαις ἀγομαῖς τῆς χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο.
Θιοφύλακτον Σιμοκάτης. Καὶ αὐτῆς Ἡ ἔγκυ-
κλιον τῆς χρημάτων ἐπίδοσις τῆς Ῥωμαίων ἐχεῖτο συν-
τάγματι. Ἐγκύκλια λέγει καὶ τὰ ποιητικά.

Ἐγκυκλον. ἰμάτιον. Ἐλεγε Φησὶν Ἐγὼ γ' ἂν
εἶ μοι χεῖν ἢ τῆ ἔγκυκλον τετάρτη καὶ ἄλλοι.

Φέρ' ἔγκυκλον τετάρτη. λάμβαν' ἀπὸ τῆ κλιῖδος.
καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλον ἐστὶν ἰμάτιον ὁ δὲ
κροκωτὸς, ἔνδυμα.

1 Μέτσα] Sic habent 2 MSS. Parif. At priores Edit. minus re-
cte μέτσα.

2 Ἐγκυκλήθην] Scribe ἐγκυκλήθην; & paulo post ἐγκύκλημα,
pro ἐγκύκλημα, ut recte legitur apud Scholiastam Aristophanis ad
Acharnenses, pag. 392. unde haec Suidas descripsit. Vide etiam
infra v. Ἐγκυκλίαι.

3 Συσφραγῆθ] Inapte. τὸ ἐγκυκλίον enim, (sic namque scribendum
esse paulo ante diximus) hic & alibi significat ἐγκαλύπτειν, i. e.
ostendere, conspiciendum praebere, vel in medium proferre: per
translationem ductam a machina theatri, cujus versatione res oc-
culis spectatorum exhibebantur. Vide infra v. Ἐγκυκλήθην, & v.
Ἐγκυκλίαι; & Casaubonum ad Athen. lib. viii. cap. xv.

4 Ἄλλ' ἰὼ ἐγκύκλιον αὐτὰ & π.] Vide infra v. Ἰσοκράτης.

5 Ὅι δὲ ἀξιώματος ἀντιποιέται.] Haec, & quae sequuntur, descripta
sunt ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 297.

6 Ἐτῆ δὲ Χαγάνῃ τῆ ἡγεμόν τῆς Ἀβάρων ἐξαιτέθειον.] Frag-
mentum hoc confarcinavit Suidas ex Theophylacto Simocatta lib.
i. c. p. viii. ubi inter alia & haec leguntur: Παρονομιεῖται ὁ πᾶσι
μῶν, ἐπὶ Σαργάτις ἢ βασιλικῆ ἐπιτομῆς ἀπὸ ἐν σφραγῆσιν μῶν,
& τῆ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πᾶστον περὶ Ῥωμαίων ἐπιτομῆσιν, ὅν αἱ
ἐπιτομῆσιν τῆ Χαγάνῃ ἂν ἴσως ἐλάττωσαν ἔχασον. τετάρτη τῆ βασιλείᾳ σφῆ

Ἐγκράτεια. Continentia. Abstinencia a malis.

Ἐγκρατής. Alicujus rei compos. *Illum ve-
ro saepe agrotantem Deus pristinae valetudini
restituit. Postquam autem ex morbo conva-
lisset, servatoris sui nullam rationem habuit.*
Et iterum: *Leorgus dicebat, se casu potius
quam voluntate Dei ante sanatum fuisse.*

Ἐγκράει. Numero vel ordini alicui aliquem
inscribit. *Non alios quidem in ordinem hunc re-
cipit, alios vero repudiat.*

Ἐγκράει. Libum ex oleo melle & aqua con-
fectum.

Ἐγκρασις. Sacrum certamen.

Ἐγκρυφίας ἄρετος. Panis subcinericius. Tres
autem mensurae similaginis, ex quibus subci-
nericius panis fiebat, triduanam panis vitae
sepulturam obscure denotant.

Ἐγκυκλήθην. Conspectum te praebere. *Si
tibi otium non est descendendi, at saltem con-
spiciendum te praebere.* Ἐγκύκλημα vero dice-
batur machina lignea, rotas habens, quae con-
versa, ea, quae intus, ut in adibus geri vide-
bantur, spectantibus ostendebat. Dicere igitur
vult: Saltem conspiciendum te nobis
praebere.

Ἐγκύκλιον. Orbiculare. Universale. [Per-
petuum. Continuum.] Eunapius de Carino
dicit: *Sed ipsi quotidianum & maxime con-
suetum erat hujusmodi flagitia admittere.* Id est,
pueros subigere. † *Qui vero ad dignitatem
aliquam adspirabant, encyclopaediae studebant.*
*Encyclopaedia vero per omnem disciplinam &
rhythmm & motum ibat.*

Ἐγκύκλιον. In orbem rediens. Annuus.
*Cum vero Chaganus, Abarorum dux, annuam
pensionem postularet, quam Abari quotannis a
Romanis accipiebant.* Et iterum: *Imperator
exercitus vero annua stipendia ipsis distribuit.*
Theophylactus Simocatta. Et iterum: *An-
nua stipendia Romanorum exercitui numera-
bantur.* Ἐγκύκλια etiam dicuntur poemata
Cyclicae.

Ἐγκυκλον. Encyclum. Vestimentum mulie-
bre. Aristophanes: *Ego vero [idem fieri volo,]
quavis me oporteat encyclum hoc oppignora-
re.* Et alibi: *Affer encyclum hoc, e lectulo
sumptum.* Illud vero constat, τὸ ἔγκυκλον esse
vestimentum exterius; crocotum vero, in-
terius.

ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ἐργῶν ὑπερέβηεν, ἐκ ἧσιν φανερὸν ἔστι τὸ Ἄβάρων
ἀξιοματιέθειον. Ἐμὲ ἐξαιτέθειον τῆ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πᾶστον, ἐξ αὐτῶν
ἐπιτομῆσιν ἀποσφραγῆσιν &c. Hinc Suidae verba deprompta esse manife-
stum est.

7 Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίαις ἀγομαῖς.] Fragmentum hoc itidem
mutuatum est Suidas a Theophyl. Simocatta, quem vide lib. vi.
cap. vi.

8 Ἡ ἐγκύκλιον τῆς χρημάτων ἐπίδοσις.] Et hic locus exstat apud eun-
dem Simocattam lib. i. cap. viii.

9 Ἐλεγε Φησὶν Ἐγὼ γ' ἂν εἶ μοι χεῖν ἢ τῆ ἔγκυκλον.] Apud Aristophanem
Lysistr. pag. 842. (543. Ed. Bas. P.) locus hic ita legitur & distin-
guitur:

Ἐγὼ δὲ γ' ἂν καὶ εἶ μοι χεῖν ἢ τῆ ἔγκυκλον
τετάρτη καὶ ἄλλοι σφραγῆσιν ἀποσφραγῆσιν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

10 Φέρ' ἔγκυκλον τετάρτη λάμβαν'.] Senarius hic legitur apud Aristo-
phanem Theophrastor. pag. 781. (518. Ed. Bas. P.)

11 Ὁ δὲ κροκωτὸς, ἔνδυμα.] Cum ista scriberet Suidas, respexit
procul dubio ad versum illum Aristophanis, qui exstat in eadem fa-
bula, pag. 780.

Ὁ, π; τ κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύει λαβῶν.

Ἐγκύμων. ἔγκυος ἔσσις.
Ἐγκυῆσαι. ἀντὶ τῆς ἐντυχῆς. ἔτω Κρατῖν.
Ἐγκύβια. τὰ ἐν τοῖς κύβοις ἐνυφάσματα. Ἰπλά-
ταν δὲ λήτται ἐν Τιμαίῳ ἐπὶ τῆς Φάρυγγος τῆς
λέξει.

Ἐγκασίχλοι. ὀξύχλοι. χολίω ἐν τῇ κεφαλῇ
ἔχουσιν. οἱ γὰρ ἰχθύες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιὼ χολίω
ἔχουσιν.

Ἐγκυσίχαλ. εἴρη) ὡδὴ τὸν κύσον. ὁ δὲ τῆς
κύσου χολός καὶ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰάθασιν οἱ
καμικοί καὶ τὸν φρωκτὸν καλεῖν, ὡς δὲ ὄν ἡ κοτύλη
ἐστίν.

Ἐγκυτί. ἀντὶ τῆς ἐγγύς. ἔτω Καλλιμάχου.

Ἐγλιζάμιω. ἐπεθύμισα. ἔτω Πλάταν.

Ἐγγλωποράστωρ. Ἐγγλωποράστωρες, οἱ δὲ τῆς
τῆς γλώττης ριοτεύουσι: ὡς ἐγχειρογάστωρες, οἱ δὲ τῆς
τῆς χειρῶν.

Ἐγγλωποτυπεῖν. τιὼ γλώτταν ψοφεῖν τὰ κα-
τορθώματα, καὶ σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων κατορθώ-
ματα, καὶ αἰεὶ ἐπὶ τῆς γλώττης ἔχον.

Ἐγνω. ἀντὶ τῆς ἔκλειπεν. Ἐγνω ἔν ὁ βασιλεὺς αὐ-
τὴς ἀδικεῖν. οἱ δὲ Φεύγουσιν. καὶ ἔγνωσαν. ἀντὶ τῆς
ἔκλειπεν. † Καὶ τὸν Μάγκνον ἐκδοθῆναι τοῖς Νο-
μάνταις ἔγνωσαν.

Ἐγνωμάτθην. Ὁ δὲ τῆς βαρβάρων ἠγάμων ἐ-
γνωμάτθην ξὺν τῆς ἀδελφῆς, καὶ ἔλεξεν, ὡς ἐγὼ μὲν
ἐνέσθην ποιήσομαι: σὺ δὲ λησὶ ἀκροβολισμοῖς καὶ το-
ξομασίν. ἀντὶ τῆς, βελὰς ἐδίδον καὶ γνάμας. Καὶ
αὐτῆς: Ὁ δὲ ἔγνωμάτθην πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρ-
σους, Φιλίαν θάστω ὡς ὡς Τύρως.

Ἐγνωσμήνον. βεβουλευμένη. Ὁ δὲ Φράζει, ὡς ἐ-
γνωσμήνον αὐτῶς εἶη, ἐπὶ νυκτὸς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πο-
λεμίσαν.

Ἐγνωσμήνον. κερκιδήνον. Ἀρριανός: Ἐγνωσμήνον δὲ
εἶναι σφίσι, ἐπειδὴν ἐλάσσωσιν οἱ Μαυροῖσι εἰς αὐτὴς,
τὴς μὲν χεῖρας αὐτῶν Φεύγειν, ὡς πεφοβη-
μένους: τὴς δὲ ἐφ' ἐκάτερα τετραγώνως, ἐς τὰ πλά-
για ἐμβάλλειν τῆς δεικόντων.

Ἐρωγε. χεῖρας ἐ τὸ πρῶτον διακρίνεται σύνθεσις δὲ τῆς
ὡδὴ θέσεως: χεῖρας τόνου, χεῖρας γραφίω, χεῖρας πνεῦμα, χεῖρας
ἰσοβολίω μορίσ, χεῖρας ἀφλεκίον. χεῖρας τόνου, ὡς ὡς τὸ
πάροδ. χεῖρας γραφίω, ὡς ὡς τριχίλιοι. χεῖρας πνεῦ-
μα, ὡς ἔνεσι, καὶ ἔξεσι. χεῖρας ἰσοβολίω μορίσ, ὡς τὸ
ὡσεὶ χεῖρας. χεῖρας διάλεκτον, ὡς ὡς ἔρωγε.

Ἐρώγων. ὄρχαῖον. Ὁρώγειον. τὸ ὄρχαῖον.

Ἐγῶδα. ἐγὼ γνώσκω. ὡς δὲ Αἰσχύλου.

Ἐγῶδα ὁ τῆτον, καὶ διέσκεμμαι πάλας

Ἀνθροπὸν ἀγροπυῖον.

1 Πλάταν δὲ λήτται ἐν Τιμαίῳ] Pag. 549.

2 Ἐγκασίχλοι.] Hæc vox extra seriem suam posita est, quæ pro-
inde alibi collocanda est. Confer Etymologum, apud quem legi-
tur ἐγκασίχλοι.

3 Ἐγκυσίχαλ. εἴρηται παρὰ τὸ κ.] Eadem habet Etymologus.

4 Ἐγκυτί.] Vide infra v. Ἐγκυτί.

†

Ἐγκύμων. Gravidæ. Prægnantis.

Ἐγκυῆσαι. Incidisse. Ita Cratinus.

Ἐγκύβια. Ea quæ fagenis intexta sunt. Pla-
to vero in *Timæo* hac voce usus est pro gut-
ture, vel faucibus.

Ἐγκασίχλοι. Iracundi. Bilem in capite ha-
bentes. Pisces enim in capite bilem habent.

Ἐγκυσίχαλ. A podice usque claudus. Vox enim ista composita est ex κύσ [δὲ χολός.] Κύσον autem Comici vocare solent po-
dicem, circa quem est κοτύλη, i. e. cavitas co-
cæ.

Ἐγκυτί. Prope. Ita Callimachus.

Ἐγλιζάμιω. Concupivi. Sic Plato.

Ἐγγλωποράστωρ. Ἐγγλωποράστωρες vocantur,
qui lingua victum sibi quærunt: ut ἐγχειρο-
γάστωρες, qui manibus victum sibi parant.

Ἐγγλωποτυπεῖν. Magno verborum strepitu
præclara aliquorum facinora prædicare & ex-
tollere, eaque in ore semper habere.

Ἐγνω. Judicavit. Decrevit. *Rex igitur eos
injuste facere judicavit. Illi vero fugiunt. Et
ἔγνωσαν, censuerunt. Et Mancinum Numman-
tinis dedendum esse censuerunt.*

Ἐγνωμάτθην. Consultabat. Censebat. *Bar-
barorum vero dux consultabat cum fratre, di-
cens: Ego quidem hostibus insidias struam;
tu vero velitationibus & sagittis hostem lace-
se. Et iterum: Ille vero censebat haud e re
fore Persarum, amicitiam cum Turcis inire.*

Ἐγνωσμήνον. Statutum. Decretum. *Ille ve-
ro dicit, apud se statutum esse, noctu adhuc ho-
stes adoriri.*

Ἐγνωσμήνον. Judicatum. Statutum. Decre-
tum. Arrianus: [*Dixerunt autem*] *id sibi vi-
sum esse faciendum, ut, postquam Maurusii se
invaserint, alii quidem terga dent, tanquam
timore perculsi; alii vero, ab utraque aciei par-
te collocati, hostem persequentem ex transver-
so aggrediantur.*

Ἐρωγε. Quinque modis distinguitur syn-
thesis a parathesi: Tono, scriptura, spiritu,
additione alicujus particulæ, dialecto. Tono,
ut, πάροδ. Scriptura, ut τριχίλιοι. Spiritu,
ut ἔνεσι, & ἔξεσι. Additione particulæ, ut, ὡσεὶ
χεῖρας. Dialecto, ut ἔρωγε.

Ἐρώγων. Antiquum. Vetustum.

Ἐγῶδα. [Pro ἐγὼ οἶδα.] Novi. Scio. [Eu-
ripides apud Aristophanem] de Æschylo di-
cit: *Ego novi hunc & perspexi jampridem, ut
hominem, qui Heroes truces & crudeles in scæ-
nam introducit.*

5 Ἐγγλωποράστωρες] Voce hac usus est Aristophanes *Avibus* pag.
617. ad quem locum Suidas hic respexit.

6 Ἐγγλωποτυπεῖν. τιὼ γλώτταν ψοφ.] Ex Scholiasta Aristophanis
ad *Equit.* pag. 335. (233. Ed. Bas. P.)

7 Ἐρώγων] Mendose pro ὄρχαῖον.

8 Ἐγῶδα τῆτον, καὶ διέσκεμ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Ranis*
pag. 251. (163. Ed. Bas. P.)

Ἀππιανός· Κατεφρόνεν τῶν σπινδῶν ἐπὶ ἐγχρόνων ὕσῶν.

το ante facta sunt. Appianus: *Fœdera non multo ante facta, sed adhuc recentia, contemnebant.*

Ἐγχυρίστρια· αἱ τὰς χῆρας τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέροσσι. Ἐμίνας, ἢ ᾠδὴ νόμος. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, κατὰ χυρίστρια ὡς Ἀειφοράνης. Ἐγχυρίστρια δὲ λέγουσι, καὶ ὅσαι τὰς ἐναγείας κατὰ χυρίστρια, αἶμα ἐπιφέροσσι ἰερεῖς. καὶ τὰς θρηνηθείας. ἐπὶ γὰρ μὲν καὶ τὰς μαίνας τὰς ἐκκελεύσας ἐν χυρίστρια τὰ βρέφη. ἔθεν καὶ ἐγχυρίστρια, τὸ ἀπυκνύνειν.

Ἐχχυρίστρια· Mulieres, quæ defunctis inferias faciunt. [Sic apud Platonem] in *Minoe* sive *de Lege*. Dicebant etiam τὸ κατὰ χυρίστρια pro βλάψαι, i. e. nocere, lacerare. Ἐχχυρίστρια etiam vocantur fœminæ, quæ homines piaculo obstrictos lustrant, sanguine victimæ eos aspergentes. Item præfæta: nec non obstetrices, quæ infantes in ollis exponunt. Inde etiam ἐχχυρίστρια ponitur pro occidere.

Ἐδαίσεν. ἐμέρισεν.

Ἐδαίσειν. Divisit. Dissécuit.

Ἐδάμη. ἐδαμάσθη.

Ἐδάμη. Domitus est.

Ἐδανόν. ἡδύ. ἀϊῶδες. Ἄμβροσιῶ, ἐδανόν. ᾠδὴ τὸ ἡδῶ, τὸ εὐφραίνω, ἡδανόν, καὶ συφολῆ, ἐδανόν.

Ἐδανόν. Suave. Suavem odorem spirans. [Homerus: *Se vero unxit oleo*] *divino, & suaviter olenti.* Ab ἡδῶ, delecto, deducitur ἡδανόν, & per systolen, ἐδανόν.

Ἐδάσαντο. διμερίσαντο.

Ἐδάσαντο. Diviserunt. Distribuerunt.

Ἐδαφῶ. γῆ.

Ἐδαφῶ. Terra. Solum. Pavimentum.

Ἐδασην. ἐδώρησεν.

Ἐδασην. Epulatus est.

Ἐδέαστο. κατέφαγεν.

Ἐδέαστο. Comedit. Epulatus est.

Ἐδέαστο· τὸ μὲν ὄνομα Ἐλλυικόν ἢ δὲ χεῖρα, Περσική. ἡ δὲ ὡς ὡς ὡς τὸ ᾠδόν, καὶ ὡς ὡς ὡς τὴν τῆ βασιλείας εἰς ἀσφάλειαν. ὕπερ δὲ εἰομιάθη ἐδέαστο καλεῖν τὸν ὄππρῶτον τῆς ὅλης ἀφροσύνης καὶ ᾠδῶσκαθῆς.

Ἐδέαστο. Hoc quidem nomen est Græcum: at res, quam significat, Persica. Sic autem primum appellabatur prægustator, sive is, qui cibos ante Regem securitatis gratia prægustabat. Postea vero usus obtinuit, ut totius convivii & apparatus præfectus & magister sic vocaretur.

Ἐδέδισαν. ἐφοβήθησαν.

Ἐδέδισαν. Timuerunt. Formidarunt.

Ἐδέδιπετο. ἐξεφόβητο.

Ἐδέδιπετο. Terrebat.

Ἐδέδιξο. ἐφοβήθη.

Ἐδέδιξο. Timuit. Formidavit.

Ἐδέδητο. ἀποδόμητο.

Ἐδέδητο. Ædificatum est.

Ἐδέθλον. ἐδρασμα.

Ἐδέθλον. Sedes.

Ἐδέλαζε πολλές. ἐδώροδότη πολλές.

Ἐδέλαζε πολλές. Multos muneribus ac largitionibus corrumpibat.

Ἐδέμ. τρυφή ἐρμυλεύει. καὶ ὁ ᾠδῶδιστο.

Ἐδέμ. Hæc vox Edem, si eam interpretris, significat delicias. Item, paradisum sive hortum.

Ἐδεσσα. πόλις Συρίας· εἰς ἡ ἀρμονοῦν Τραϊανῶ ὑπαντάξει ᾠδὴ τῆς πόλεως ἡύαρετο, ἵππους τε δῶρε ἄγων ἢ καὶ σ', καὶ τὰς κατὰ φράκτας θῶραχας ἵππωνσι καὶ τοῖς ἵπποις ἢ καὶ σ', καὶ βέλη ἐξαικισμένα. ὁ δὲ Τραϊανὸς τρεῖς λαβὼν θῶραχας, τᾶλλα ξύμπαντα αὐτὸν ἐχρῆν ἐκείλθωσιν.

Ἐδεσσα. Edessa. Urbs Syriæ. Ad hanc proficiscenti Trajano Abgarus ante urbem occurrit, dona adducens ccl. equos, & cataphractas loricas pro equitibus & equis ccl. & telorum lxxm. Trajanus vero, tribus tantum loriceis acceptis, cætera omnia ipsum servare iussit.

1 Ἐγχυρίστρια· αἱ τὰς χῆρας τῶν πετ.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad *Vesperas* pag. 449. (320. Ed. Bal. P.) sed ubi pro ἐγχυρίστρια legitur ἐγχυρίστρια.

2 Μίνως] Locus Platonis in *Minoe*, ad quem Suidas respexit, sic habet: Ὁσπερ ἔην αὐτὸς εἰδὼ πρὸς αὐτὸς ἀνάτω, εἰς νόμοις ἐχρῶμεθα σπῆθ' ᾠδὴ τὰς ἀποθανόντων, ἰερεῖς τε ἀποφάτοις ᾠδὴ τὸ εὐφραίνωσιν ἢ νεκρῶ, ἔ ἐγχυρίστρια μετὰ πρῶτον. I. e. Nos quoque audituri quales quondam ritus circa defunctos observaverimus, hostias jugulantes, antequam effretur cadaver, præsi asque accerentes.

3 Ἐκκελεύσας ἐν χυρίστρια τὰ βρέφη] Infantes olim ἐν χυρίστρια, i. e. in ollis, exponi solebant. Hinc ἐγχυρίστρια vel χυρίστρια pro exponere dicuntur. Heijchius: Ἐγχυρίστρια· ἀπυκνύνειν μετὰ πρῶτον εἰ δὲ ἀπὸ τῶ ἐν τῶ χυρίστρια ἐκκελεύσας πρῶτον παῖδων. Idem a. u. i: Χυρίστρια· ἐν χυρίστρια τῶ χυρίστρια. Lege, ἐκκελεύσας. Apud Aristophanem *Ranis* pag. 267. A. h. u. de Oedippo ait:

Πῶς γὰρ. ὅτι δὲ σπῆθ' αὐτὸν χυρίστρια Χυρίστρια ὅτις ἐκκελεύσας ἐν χυρίστρια.

I. e. Quomodo enim? Cum cum recens natum tempore hierno in olla exposuerit Scholiasta ad eum locum: τὸ δὲ ἐν χυρίστρια, ἐπὶ ἐν χυρίστρια ἐκκελεύσας τὸ παῖδων. εἰς ἔ χυρίστρια ἐκκελεύσας. Vide etiam

Nostrum infra v. Ἰστορ.

4 Ἀμφοροσῶ, ἐδανόν] Homerus *Il. z. v. 270. 271.* Ἀμφοροσῶ δὲ λίπ' ἐδανόν.

5 Ἐδνατο· τὸ μὲν ὄνομα Ἐλλ.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Lexico perditio Ælii Dionysii Suidam descripsisse, discimus ex Eustathio, qui in *Commentar. ad Odysl. A. pag. 1403. 40.* eadem ex scriptore illo ἀπολεξέει refert; ut Pearionius etiam observaverat.

6 Πραγυρίστρια] Hi prægustatores a Latinis dicuntur: de quibus præter alios vide Meursi. *Exercit. Crit. Part. 11. cap. 111.* Notandum autem est, quos Suidas & Eustathius auctore Ælio Dionysio vocant ἐδέαστες, ab Athenæo lib. iv. pag. 171. appellari ἐλέαστες, per λ. Verba ejus hæc sunt: Ἐλέαστες δὲ τὰς ἀποφάτοις ἐλέαστες, ὅτι ἀποφάτοις τῶ βασιλῶν ᾠδὴ ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐλέαστες ἐπιστάτης γάρτε τῶ ὅλης ἀφροσύνης. Qui ἐλέαστες scribebant, vocem illam deducebant ab ἐλέας, i. e. menia coquinaria. Athenæus loco laudato: Ἐλέαστες δὲ καλεῖντο, ὡς φησι Πάμφιλος, εἰ ἐπὶ τῶ βασιλῶν καλεῖντο τῶ ἀφροσύνης, τῶ τῶ ἐλέας. Ceterum ἐπιστάτης illa procul dubio orta est ab affinitate Ε Δ & Λ: quas literas veteres librarii frequentissime inter se confundere solebant, ut alibi pluribus demonstravimus.

'Εδεσλώος. Στὸ πόλεως 'Εδέσης.

λ 'Εδεσιν. ἱεροῖς. ἐκ τῆς 'ἐδ' βύφειας.

'Εδεσὰ κρέατα. τὰ πρωτόμυα.

'Εδεσὶ. βρωτὴ.

'Εδεύετο. ἐνδύει ἐγένετο. ἐν ἐτέρῳ, ἐκογένυτο, βύφραίνετο, ἐβρέχετο.

'Εδει. ἔαφρεπεν.

'Εδείμαλο. κλεισκύασεν. ἐκ τῆ δέμω, τὸ κατασκηλάζω.

'Εδείμανλο. ἀφοδέμησαν. καὶ ἐδειμάτην. ἀντὶ τῆ ἐξεφόβην. εἰς πτόαν ἦγον καὶ δέ. Δράκοντες δὲ μεγάθη μέγιστοι συωτέλλον αὐτὸς καὶ ἐδειμάτην, τὰ ἔρατα μέρη ἐς ἀπείρας ἐλίξαντες.

'Εδείναζον. δεινὰς ἔφερον.

'Εδεινολόγην. ἐραχελιάζον. Οἱ δὲ ἐδεινολόγην ἔπι τῆ τῆ βασιλέως ῥαθυμία. καὶ ἐδεινοπάτην. ἀντὶ τῆ, δεινὰ πεπονημένη ἔλεγον. Διὸ πρὸς ἀλλήλους ἐδεινοπάτην, εἰ γυναικῶν πρόπον γυμνάσασιν ἑαυτὸς ὄπλων.

'Εδειξεν. ὑπέδειξεν.

'Εδεισαν. ἐξέδεισαν. 'Εδησαν δὲ, ἀντὶ τῆ ἔτυσαν, ἀπὸ τῆ η.

'Εδεισα. ἐφοβήθη.

'Εδείτο. ἐδέετο τῆ Θεῶ. σημαίνει δὲ, καὶ τὸ ἐδεσμεῖτο.

'Εδη. τὰ ἱερά. τὰ ἐδάφη. ἐκ τῆ ἔδος.

'Εδηδοκῶς. καταφαγάν. καὶ ἐδήδοκα, καὶ ἐδηδῶς.

'Εδηλήσαντο. ἐβλαψαν.

'Εδημβουσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Καὶ ἐκράτησεν ὁ Φθόνος, καὶ τιμὴ ἔσαν ἐδήμβουσαν αὐτῶ. ὁ δὲ ὑπέξαιρεῖται χρυσοῖς δέκα τάλαντα.

'Εδημοσίωσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Ὁ δὲ Θεόδωρος ἐπὶ Ζήνωνος ἐδημοσίωθη, χιλίας καμήλους πρὸς πέμφας χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς. Καὶ αὐτῶ. Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκη πρὸς διέφθειρε τὸς δικαστὰς, ἐμβληθεῖς ἅμα αὐτοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ, καὶ κῆνον πᾶν, ἀπέθανε, καὶ τὰ παράγματα αὐτῶν, ὡς ἀτέκνων, ἐδημοσίωθη.

'Εδημῶθη. ἐν τῶ δῆμῳ διεδοθη. δῆλον πᾶσιν ἐγένετο. ἔτω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἐπικραυδεκάτω. Καὶ πρὸς λόγῳ πρὸς αὐτῶν τοῖσδε ἐδημῶθη.

'Εδηξεν. ἔδακην.

'Εδηξεν. πρὸς Θεκυδίδην, ἀντὶ τῆ δέκοπον, διέφθειρον. Ἄπασαν κρατεδῆν τιμὴ ἀνατολικῶν χόρων. καὶ ἐδήωσαν, ὁμοίως.

'Εδησα. ἐδέσθησα.

'Εδητύος. βρώσεως.

'Εδεσπνός. Edeffenus. Ab Edeffa urbe sic dicitur.

Εδεσιν. Templis. Sedibus. A recto singulari ἔδος.

'Εδεσὰ κρέατα. Carnes, quæ eduntur, aut edi possunt.

'Εδεσὴ. Quæ edi potest. Quæ esui est.

'Εδέετο. Indigebat. Alibi vero exponitur, fatiabatur, voluptate afficiebatur, rigabatur.

'Εδῆ. Oportebat. Deccebat.

'Εδείματο. Ædificavit. Extruxit. A verbo δέμω, ædifico.

'Εδείμαντο. Ædificarunt. Extruxerunt. At ἐδειμάτην, terrebant. Terrorem incutiebant. Sed serpentes immanni magnitudine præditi eos reprimebant & terrebant, caudas in spiram convolventes.

'Εδείναζον. Graviter ferebant.

'Εδεινολόβην. Graviter conquerebantur. Indignabantur. Illi vero de Regis socordia graviter conquerebantur. Et ἐδεινοπάτην, se gravia mala passos esse dicebant. Quamobrem miseram conditionem suam fore dicebant, si mulierum instar se ipsos armis essent nudaturi.

'Εδειξεν. Ostendit. Demonstravit.

'Εδεισαν. Excoriarunt. Pellem detraxerunt. At ἔδησαν, per η, verberarunt.

'Εδεισα. Timui. Metui. Formidavi.

'Εδείτο. Pro ἐδέετο. Rogabat. Orabat. Item, vinciebatur, ligabatur.

'Εδη. Tempia. Sedes. Pavimenta. A nomine ἔδος.

'Εδηδοκῶς. Qui comedit. Qui devoravit. Et ἐδήδοκα. Edi. Comedi. Et ἐδηδῶς. Qui edit.

'Εδηλήσαντο. Laeserunt.

'Εδημβουσαν. Publicarunt. Et invidia vincte, bona ejus publicarunt. Ille autem decem talenta auri subtraxit.

'Εδημοσίωσαν. Publicarunt. Theoderichi vero bona tempore Zenonis publicata sunt, qui mille camelos auro & argento onustos [ad Imperatorem] præmiserat. Et iterum: Æschines vero, cum causæ alicujus patrocinium suscepisset, judices corrupit: cum quibus in carcerem conjectus, hausta cicuta obiit; eorumque bona, ac si sine liberis decessissent, publicata sunt.

'Εδημῶθη. Divulgatus est. Per populum sparsus est. Omnibus innotuit. Dio Rerum Romanarum lib. xvii. Et hujusmodi rumor de ipsis divulgatus est.

'Εδηξεν. Mormodit.

'Εδηξεν. Apud Thucydidem significat, excindebant, perdebant, vastabant. Omnem orientalem regionem vastarunt. Et ἐδήωσαν, similiter.

'Εδησα. Ligavi. Vinxi.

'Εδητύος. Escæ. Cibi. Alimentum.

¹ Δράκοντες δὲ μεγάλῃ μ.] Vide infra v. Οὐραία.

² Οὐσίαν] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. mendose, ησίαν.

³ Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρων.] Ηxc, & quæ sequuntur, αὐτολεξὶ etiam leguntur supra v. Αἰσχίνης.

'Εδιδάξαμι. ἔπαυσεύσαμι δὲ ἑτέροις, αὐτὸς ὀπιμεληθεὶς τῆς. τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς. δύναται εἶναι μεσότιμῳ Ἀθικῶς ἀντὶ τῆς ἐξεπαί-
δουσα.

'Εδίδαξεν. ἔπεισεν. ἤγειρεν. Ἐδίδαξεν αὐτὸς ἀ-
νάγκη κατασκευάσαι, ἔρωτον εἶδεν κόμας.

'Εδίδη. ἐδέσμευεν.

'Εδικανώντο. ἐδέξιοντο.

'Εδικαίς. δίκαιον εἶναι ἔλεγεν. Καὶ μὴ τιτὸ βα-
σιλείαν ἑαυτῷ ἀπιδίδωσί τις, ἀλλὰ τῆς γε ἀπαλλάσ-
σεσθαι κύριον ἐδικαίς εἶναι αὐτὸς. Ἀππιανός. Σύ-
φαξ δὲ ἦ γενόμενος πωθητόμενος, ἐπεχείρει δια-
τῆν ἀγαλῶς, καὶ ἐδικαίς μῆτε Ῥωμαίους Λιβύης,
μῆτε Καρχηδονίους Ἰταλίας ὀπιβαίνεν ἐπὶ πολέμου.
ὡδὲ τις ἀπειθῆ, τοῖς περὶ τοὺς ἐφη συμμαχῶσι.
Καὶ αὐτὸς Ὁ δὲ Μάρκιον ἀνελέγειν μὲν πρὸς ὅδε
ἐν αὐτῶν ἐδικαίς. Ἐδικαίς τόνω, ἀντὶ τῆς ἔκνε,
δίκαιον εἶναι ἐνόμιζεν.

'Εδικαιώθησαν. δίκαιοι ἐκείθησαν. σημαίνει δὲ καὶ
τὸ ἐναντιον, κατεδικαιώθησαν δικαίως. Δίαν ἐν Ῥω-
μαίοις ἰεῖ. Ἐκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τῆς πάντο δρχαίς ἀ-
ξιώσεως, καὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς πρὸς τὴν Ῥωμαίους
φιλίας, οὐκ ἔβουλετο δίκαιωθῆναι ἀλλ' ἐπεχείρησαν
καὶ οἱ Καμπανοὶ τῆς Φλάκκας, καὶ οἱ Συρακῆσιοι τῆς
Μαρκέλλου καταγορησάμενοι καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ συν-
εδρίῳ. Πολλαχῶς δὲ ἔτι κέχρηται τῆς λέξεως ταύ-
της ἐπὶ τῆς εἰρημῆς συμφορῆς ὡς καὶ ἐν τῷ ἰσ'.
Πάντες ἀποθανεῖν ἐστὶ ἀξιοὶ ἔμμεντοι καὶ ἐγὼ πάν-
τας ὑμᾶς θανάσιω, ἀλλ' ὀλίγους μὲν, ἔς καὶ σιωεί-
ληφα ἡδὴ, δικάσω, τὴς δὲ ἄλλας ἀφήμι. Καὶ
ἀλλαχῶς δὲ πολλαχῶς ὁμοίως.

'Εδικαίωσαν. ἀντὶ τῆς κατέκριναν. Ὁ οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι καταγαγόντες αὐτὸν, ἐδικαίωσαν θανάτῳ.

'Εδίνθον. κύκλῳ περιήεσαν. ὠρχῆντο.

'Εδίωσεν. ἐξέωσεν. ἐδίωξεν.

'Εδίψησαν. ἐπεθύμησαν. Ὁ δὲ ἐλευθερώσαι τιτὸ
παλείδα ἐδίψησαν.

'Εδνα. τὰ διδόμενα δωρεὰ ὑπὸ τῆς γαμῆλῳ τῆ
γαμῆλῳ.

'Εδναία. ἡ καθέδρα.

'Εδοκίμαζεν. ἔκνε. Σιωπιλὸς ὡδὲ ἐπὶ τέτοις

'Εδιδάξαμι. Per alterum erudivi, ipse cu-
ram hujus rei gerens. Passivum ponitur pro
activo, Attice: pro, per alterum erudivi;
sive, instituendum & erudiendum curavi.

'Εδίδαξεν. Docuit. Persuasit. Induxit. Do-
cuit ipsos necessitas illic tentoria habitandi
causa ponere, ubi primum vicos vidissent.

'Εδίδη. Ligabat. Vinciebat.

'Εδικανώντο. Excipiebant.

'Εδικαίς. Justum esse dicebat. *Et nisi quis
regnum sibi restitueret, saltem æquum esse ju-
dicabat, ut penes se liberum esset arbitrium
discedendi.* Appianus: *Syphax autem audi-
tis iis, quæ acciderant, bellum auctoritate sua
componere conabatur, æquum esse censens, ut
& Romani Africa, & Carthaginenses Italia ab-
stinerent. Si quis vero dictis suis parere re-
cusasset, se opem laturum esse illis, qui sibi ob-
temperassent.* Et iterum: *Marcus vero æ-
quum esse censebat, ne contra ullum eorum,
[quæ proposita essent, caput,] quicquam diceret-
ur.* Ἐδικαίς igitur significat, æquum esse
judicabat. Justum esse censebat.

'Εδικαιώθησαν. Justi judicati sunt. Signifi-
cat etiam contrarium, juste condemnati sunt.
Dio Histor. Roman. lib. xv. *Nam & propter
antiquam admodum dignitatem, & veterem a-
micitiam, quæ ipsis cum Romanis intercedebat,
eorum condemnationem æquo animo non tulerunt.
Sed & Campani Flaccum, & Syracu-
sani Marcellum accusare aggressi sunt; qui in
Senatu condemnati fuerunt.* Multis vero in
locis Dio vocem illam eo, quo diximus, sig-
nificatu adhibet: ut libro xvi. *Quamvis omnes
morte digni sitis, non tamen vos omnes morte
multabo, sed paucos quidem, jam comprehen-
sos, justis pœnis afficiam; reliquos vero di-
mittam.* Et alibi sæpe τὸ ἐδικαιώθησαν positum
reperitur pro, condemnati sunt, vel justis
pœnis affecti sunt.

'Εδικαίωσαν. Condemnarunt. *Romani ve-
ro, cum ipsum in medium adduxissent, capita-
li supplicio affecerunt.*

'Εδίνθον. Se in orbem agebant. Saltabant.

'Εδίωσεν. Expulit. Persecutus est.

'Εδίψησαν. [Sitiverunt.] Concupiverunt. Ve-
hementer optarunt. *Ille vero patriam libe-
rare vehementer cupivit.*

'Εδνα. Dona, quæ a sponso dantur sponsæ.

'Εδναία. Cathedra. Sedes.

'Εδοκίμαζεν. Judicabat. Explorabat. Τα-

1 Ἐδιδάξαμι. ἔπαυσεύσαμι δὲ ἑτ. Ex Scholiasta Aristoph. ad
Nubes pag. 195. (122. Ed. Baf. P.) ubi locus hic rectius sic legi-
tur: Ἐδιδάξαμι. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς. λέγονται (malim λέγον-
ται) εἶναι μεσότιμῳ, Ἀθικῶς. ἀντὶ τῆς ἐξεπαίδουσα εἶ ἰτέξ. τὸ γὰρ
ἐδίδαξα εἶ ἰαυτῶ. Vide etiam Suidam supra v. Διδάξομαι.

2 Ἐδικανώντο] Imo ἐδικανώντο, per eis; a δικάνωσας: ut Por-
tus etiam monuit. Diphthongus enim ei frequentissime cum vo-
cālī; a librariis confundi solet.

3 Ἐδικαίς. δίκαιον εἶναι ἔλ.] Vide supra v. Δικαίω.

4 Σημάνει δὲ καὶ τὸ ἐναντιον, κατεδικαιώθησαν] Verba hæc in præ-
cedentibus Edit. pessime ad finem præsentis articuli rejecta sunt,
quæ hic collocanda esse non solum ex Etymologo patet, (apud il-
lum enim eadem, quæ Suidas hic habet, ἀπλεξεί quoque leguntur)
sed etiam sensus manifesto ostendit. In exemplis enim, quæ

subjunguntur, τὸ ἀδικαίωσας non significat, δίκαιον κρίνωσας, i. e. ju-
stum judicari, vel omnis criminis expertem censeri; sed καταδι-
κάσωσας, i. e. condemnari, vel justa poena affici.

5 Ἐκ π. ἡ δὲ ἀπὸ τ. π.] Hic locus exstat etiam apud Zonaram
pag. 86. sed aliquot verbis mutilatus: ut Pearsonius quoque mo-
nuit.

6 Δικαιωθῆναι] Puto scribendum potius esse δικάνωθῆναι.

7 Πάντες ἀποθανεῖν ἐστ.] Et hoc fragmentum legitur apud Zona-
ram pag. 91.

8 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κατέκριναν.] Fragmentum hoc auctius legitur infra
v. Ἐμπόλιμῳ.

9 Ἐδναία] Ex interpretatione vocis hujus patet, scribendum esse
ἔδρα, vel saltem ἔδραία. Vulgata enim lectio, licet ordini al-
phabeticō respondeat, sensui omnino repugnat.

σπικρῦπιν ἐδοκίμαζεν. καὶ Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰς οἰκίας χροῶν, συσιλάμβανεν, ὅσας ἐδοκίμαζεν. ἀντὶ τῆς, ἔκεινεν ἐπίστασας εἶναι ἀξίους.

Ἐδοκίμασαν. ᾤοντο. ἐκέρωσαν. Πολλῶν δὲ ῥηθέντων εἰς ἑκάτερα λόγων, οἱ πλείους γινῶναι τιῶν ᾤοντο ἐδοκίμασαν.

Ἐδοξεν. εἰς ἑπιπέδῳ ἤλθε.

Ἐδος. τὸ ἀγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρου.

Ἐδοξ. ἔδαφο. ἔδρασμα. ἱερὸν. ναός. Τότε τῆς τύχης ἔδοξ τὸ πάτερον ᾤοντο σκευήσας, τιῶν ἐπ' ἀνόδον αἰτεῖ.

Ἐδός. ὁ φαλακρός.

Ἐδοσαν δίκην.

Ἐδῆνοι. ὄνομα ἔθους.

Ἐδωδή. βρωσίσι. τροφή.

Ἐδωδίμων. βρωσίμων. Ἐπειὸς ἐν τιῶν ᾤοντο σκευήσας αὐτῶν ἀγνοήσας, ὅθεν ἐδωδίμων ἐποίησαν ἐν σποδῆτι, λυπεῖς ἔσσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πείσας ἀθροῖον ἀγροῦς ἀφ' ἑκείνων.

Ἐδάλια. τὰ σανιδώματα. κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ἃν οἱ ἐρέται καθέζοντο. καθῆδρα, ἢ ἐδράσμα. Σοφοκλῆς· Ἀρχαῖοι πλοῖα πατρὸς ἐδάλια. καὶ ἐδάλιοι, ᾤοντο Ἡροδότος, ᾤοντο ἑστῶσι νεός. Σοφοκλῆς δὲ

Ἄκροισιν ἤδη ναυλοῖς ἐδάλιοις

Πυρὸς Φλέγοντο.

Ἐδωλιάσας. συγκαθίστας.

Ἐδωλιάσας, καὶ ἱκεῖσας. ἑκατέρω αὐτῶν ἐχρήσαντο. τὸ μὲν ἐν ἐδωλιάσας οἷον συσιλάμβανον ἐκ πινων ξύλων ἀπλῶς ᾤοντο τῶν πινῶν συσιλάμβανον. τὸ δὲ ἱκεῖσας δύνανται ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθῆναι ᾤοντο. πολλοὶ γὰρ τῶν ἰδιωτῶν ἱκεῖα καλεῖται τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων συσιλαμῶνας τέρας, ᾤοντο ἑστῶσι ἐτέρας.

Ἐδώμ. ὄνομα κύριον. ἐρμηνεύεται δὲ θερμασία.

Ἐδων. ἐδῶν.

Ἐδωρεῖτο. δώροις ἐτίμα. Ἐδωρεῖτο δ' ἐδῶντι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

Ἐδωρήσατο. ἐφιλοφρονήσατο. Τὰ ᾤοντο τῶν ὀπλων τοῖς ὀπιτηδείοις ᾤοντο ἐδωκε, ποῖ δὲ τ' ἡγεμόνων σκευήσας ἐδωρήσατο τ' ὀπιτηδείων καθόλου δὲ πᾶν τὸ ᾤοντο ἐπειρεῖτο ποιεῖν ἑκάστοις.

Ἐδρα. βάσις. καθῆδρα. ἔδρα, καὶ ἡ ᾤοντο ἐδρά, ᾤοντο ἑστῶσι.

Καὶ σ' ἀντὶ τῶν εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλεῖται,

Εἰς τ' ἔδραν τ', ἢ ἐκεῖνος ᾤοντο ὁ Φαρμακός.

1 Ἐδος, τὸ ἀγαλμα. καὶ ὁ τ. Huc spectant verba Photii in Bibliotheca pag. 1069. Ὅτι καὶ ἐπὶ καὶ ἀντὶ αὐτῶν λαμβάνει τ' ἐπὶ μόνον. πᾶσι δὲ καὶ ἐπὶ τ' ἀγαλμάτων. λέγεται δὲ ἔδος καὶ τὸ ἔδαφο ἢ νεός.

2 Διακλήθεις] Ex ipso Suida supra v. Διακλήθεις, sensus supplendi gratia hic addendum est, ἐκείνων ἐκινδύνουν ἀφ' ἑκείνων.

3 Σοφοκλῆς] Electra pag. 140. sed ubi pro ἐδάλια hodie male legitur ἐδωρήσατο: glossmate locum genuinæ vocis occupante. Nam ἐδάλια etiam agnoscit vetus Enarrator ad locum illum So-

phoclis; qui vocem istam per ἐδράσματι exponit: certo indicio, olim apud Poetam istum ἐδάλια, non vero ἐδωρήσατο, lectum fuisse.

Ἐδοκίμασαν. Comprobarunt. Ratum fecerunt. Confirmarunt. Cum multa in utramque partem dicta fuissent, plures priorem sententiam comprobarunt.

Ἐδοξεν. Visum est.

Ἐδος. Simulacrum. Item locus, in quo simulacrum collocatur.

Ἐδος. Solum. Sedes. Templum. Fanum. Tunc patrio Fortunæ simulacro adorato, reditum petit.

Ἐδός. Edax. Vorax.

Ἐδοσαν δίκην. Pœnas dederunt.

Ἐδῆνοι. Eduni. Gentis nomen.

Ἐδωδή. Esca. Cibus. Alimentum.

Ἐδωδίμων. Rerum esculentarum. Cibarium. Cum igitur præparationem ejus ignorant, nulla cibaria in futurum usum seposuissent, ἢ ager illorum sterilis esset, omni comestatu repente interclusi, [parum aberat, quin fame perirent.]

Ἐδάλια. Proprie sic vocantur transtra, sive sedilia remigum. Cathedræ. Sedes. Sophocles: In antiquas patris sedes. Vel, in antiquam domum patris. Et ἐδάλιοι, apud Herodotum, tabulatis navis. Et iterum Sophocles: In summis jam tabulatis navium igne flagrante.

Ἐδωλιάσας. In tabulatis navium, vel transtris collocare, vel, confidere.

Ἐδωλιάσας, & ἱκεῖσας. Utroque verbo scriptores usi sunt. Atque ἐδωλιάσας quidem significat, ex aliquibus lignis, vel tabulis compactis, transtra vel sedilia remigum conficere. ἱκεῖσας vero, quod tabulatis instruere proprie significat, & alio sensu magis communi accipi potest. Multi enim indoctorum hominum ἱκεῖα vocant tecta, ex longis lignis composita, super quæ sunt alia tecta.

Ἐδώμ. Edom. Nomen proprium, quod calorem significat.

Ἐδων. Edens. Comedens.

Ἐδωρεῖτο. Donabat. Donis honorabat. Illum vero veste ἢ cæteris rebus pretiosis donabat.

Ἐδωρήσατο. Donavit. Arma supervacanea amicis ἢ familiaribus dedit: nonnullis etiam ducibus tentoria donavit; ἢ, ut paucis omnia dicam, quidquid singulis erat commodum ἢ utile, id ipsis præstare conabatur.

Ἐδρα. Basis. Sedes. Item prima sedes, apud Aristophanem. Et te ob hæc [facinora] in Prytaneum voco, inque primam illam sedem, ubi prius erat veneficus ille. Et Arrianus:

phoclis; qui vocem istam per ἐδράσματι exponit: certo indicio, olim apud Poetam istum ἐδάλια, non vero ἐδωρήσατο, lectum fuisse.

4 Σοφοκλῆς] Ajaxe pag. 70. ut Portus etiam monuit.

5 Τὸ μὲν ἐν ἐδωλιάσας, οἷον συνδ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

6 Τῶν ὀπιτηδείων.] Duas hæc voces tanquam supervacaneas delendas censeo.

7 Πικρὸν Ἀειπερῶν.] Equit. pag. 364. (258. Ed. Bas. P.)

καὶ Ἀρβιανός· Ὅτι με καὶ ὀμρίασι, καὶ Φωνῆ, καὶ ἔδρα ἐπίμη(σας. ἀντὶ τῆ καδέδρα.

Ἐδρα. καὶ ὁ σφιγκτῆς τῆσ' ἀνδράπαν. καὶ τῆ-τό Φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τὸς ἐχθροὺς αὐ-τῆ εἰς τὰ ὀπίσω τῆσ' ἔδρας. τὸ πάλ(σ) σημαίνουσα. σιμνότερον δὲ τῆτο εἰρηκεν, εἰπὼν, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐδραμ' λέγονται καὶ αἱ σέλλα, σιλλάεια, σω-τήρια.

Ἐδραμ. τιὼ μοιὼ εἰρηκεν ἑ· Ὀκευδίδης. χαλ(σ)σι δὲ καὶ τὸ μέρ(σ), ὡς ἡμεῖς, ἔδραμ.

Ἐδράνων. θρῖνων. ὁ Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ἀνα ἐξ ἔ-δράνων, ὅπῃ μακράωνι σιελ(σ)η ἄσολῆ. καὶ ἐπ' Ἐπι-γραμμαι· Νηῶν ἔδρανον ἀσπιδέων ἀγκυραν. ἀντὶ τῆ ἔδρασμα.

Ἐδρασεν. ἐπόρ(σ)εν. ἐκιά(σ)εν.

Ἐδρα(σ)ι(σ). καὶ ἔδρα(σ)ίωμα, σπείρισμα.

Ἐδρα(σ)ίωλο. ἐκιά(σ)ίζηλο.

Ἐδρα(σ)ιται. ὁ οἱ ἰκέται. ἀπὸ τῆ κα(σ)αφεύγειν ἐπὶ τιὼ ἔσιαν.

Ἐ ἑ. ἐπίρρομα ἀσπιδασκόν.

Ἐδρα(σ)ωτής. ὁ ἀσπιδωτής. ὁ πενήτης.

Ἐδρα(σ)ωρ. ἐπιρρομα. βέλημα.

Ἐδρα(σ)ω. ἐκιά(σ)ω.

Ἐδρα(σ)ω. ὁ ἐκιά(σ)ω.

Ἐδρα(σ)ω. εὐχερῶς.

Ἐζεκίας, βασιλεὺς Ἰερουσαλήμ, υἱὸς Ἀχαζ, ἀ-πάνηαν εἰσεβέεσε(σ). ἔ γ' μόνον τὰ εἰδῶλα κατέ-σασαφεν, καὶ τὰς σήλας αὐτῶν σιωέτριφεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς κα(σ)ήλε, καὶ τὰ ἄσολι κα-τέκοψε, καὶ τὸν ἔφ(σ), ὃν ἐκρέμασε Μωϋσῆς (ἐπὶ γ' αὐτῶ πάντες ἐθυμίαν) μ(σ) τῆσ' λοιπῶν βδελυγμα-των ἠφάνισε, τὸς τε Ἰουδαίους εἰδωλολατρῆσας ἐπ-μαρῆτο, ἐκκόπηαν τὰ μνημόσυνα καὶ λείψανα τῆσ' ἀσπιδω(σ)ι(σ). ποσ(σ)τον γ' θεοσεβείας ἀφειθήκει(σ), ὡς ἔποσ(σ)εν τῶν θυρωμάτων ζωγραφεῖν τὰ εἰδῶλα, καὶ ἀσπιδω(σ)ι(σ) ἰν', εἰ πῆες τῆσ' παρ' Ἐζεκίῃς ἐσθ(σ)νῶν, ἀνιγνυμῆσαν τῆσ' θυρῶν, σκέπειο τὰ βδελύγμα(σ). καὶ μόν(σ) ἐβασίλευσεν Ἰουδαίας κ(σ) ἀσπιδω(σ)ι(σ) Θεῶ. φέρεται δὲ π καὶ ποι(σ)τον. Ἰὼ Σολομῶν(σ) βίβελ(σ) ἰαμάτων πάθ(σ)ε παντὸς, ἐγκολαμυδῆ τῆ τῆ ναῦ Φλιᾶ. παύτω ἐξικόλαφεν Ἐζεκίας, ἔ ἀσπιδω(σ)ι(σ) τ(σ) τῆ λαῦ τῶ Θεῶ, ἀ(σ) τὸ τὰς θεραπείας τῶν πα(σ)τῶν ἐνθ(σ)νῶ τὸς πάσ(σ)ον(σ) αὐτῆσ κομίζεσ(σ)α, πε-σιν(σ)ον(σ) αἰτεῖν τὸν Θεόν. ἐπολέμησε δὲ μέχε(σ)ι Γά-ζης τοῖς ἀλλοφύλοισ, Ἀσσυρίων ἀπ(σ)τάς, ἀσπιδω(σ)ι(σ) ὑπ(σ)κο(σ) ἄν.

Quia me oculis, & voce, & sede honorasti.

Ἐδρα. Sedes. Sic etiam vocatur podex ho- minum. Et Propheta dicit: *Et ipsius inimi- cos percussit in posterioribus podicis partibus.* De morbo loquitur. Honestius autem dixit, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐδραμ. Sic etiam vocantur fellæ familiari- cæ, & latrinæ.

Ἐδραμ. Thucydides libro v. sic vocavit moram in aliquo loco. Ἐδραμ etiam partem corporis nostri, sive podicem, vocant.

Ἐδράνων. Soliorum. Sedium. Sedilium. So- phocles: *At surge ex sede, cui longo jam tempore affixus quasi fuisti.* Et in Epigram- mate: *Ancoram navium instabilium firmamen- tum.*

Ἐδρασεν. Fecit. [At ἔδρασεν,] in fede col- locavit.

Ἐδρα(σ)ι(σ). Stabilis. Firmus. Et ἔδρα(σ)ίωμα. Fundamentum. Firmamentum.

Ἐδρα(σ)ώντο. Sedebant. Confidebant.

Ἐδρα(σ)ι. Supplices. Sic dicti, quod ad fo- cum confugiant.

Ἐ ἑ. Ee. Adverbium. lamentantis.

Ἐδρα(σ)ωτής. Qui dotem dat. Socer.

Ἐδρα(σ)ωρ. Desiderium. Voluntas.

Ἐδρα(σ)ω. Indutus erat.

Ἐδρα(σ)ωτος. Pro ἔχατος. Extremus. Ultimus.

Ἐδρα(σ)ω. Facile.

Ἐζεκίας. Ezechias, Hierosolymorum Rex, filius Achazi, omnium religiosissimus. Non solum enim idola subvertit, & ipsorum sta- tuas contrivit: sed & ea, quæ in montium jugis erant, sustulit, & lucos concidit, & serpentem illum, quem Moses suspenderat (adhuc enim odores ipsi omnes incende- bant) cum reliquis abominandis superstitionibus delevit, & Judæos, qui idola colerent, pœnis mulctavit, monumenta & reliquias impietatis excindens. Adeo enim a vero Dei cultu defecerant, ut post [ædium sua- rum] januas idola pingerent & adorarent; & Ezechia ministris ædes scrutantibus, fo- resque aperientibus, abominanda illa simula- cra occultarent. Et solus in Judæa ex Dei voluntate regnavit. Fertur etiam tale quid- dam. Exstabat liber quidam Salomonis, re- media omnium morborum continens, qui Templi limini incisus erat. Hunc Ezechias abolevit, quod populus mentem ad Deum non adverteret, sed quicumque ægri essent, morborum curationes inde peterent, neglecta divini Numinis invocatione. Bellavit autem usque ad Gazam adversus Philistæos, post- quam defecisset ab Assyriis, quorum impe- rio ante paruerat.

1 Ἐδραμ λέγονται κῶν αἱ σέλλα, σπλ.] Vide quæ de hoc loco no- tavimus supra v. Ἀρ' ἔδραμ.

2 Ὀκευδίδης] Lib. v. cap. vii. init.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 13. ut Portus monuit.

4 Ἐπ' Ἐπιγράμματα] Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. viii. ubi sic legitur:

— Νηῶν θ' ἔδρανον ἀσπιδῶν
Ἀγκυρῶν ἄσπιδος, Ἐρεῖνις, σὶ τὰ δὲ Βαίταν,
Δῶρα φέρε(σ) δ(σ).
5 Ἐκιάσεν] Hæc interpretatio pertinet ad vocem ἔδρασεν, ab ἔδρα; non vero ἔδρασεν, a δρᾶω.
6 Ἐδρα(σ)ι. οἱ ἰκέται] Vide Meursium *Exercit. Crit.* Part. ii. lib. iii. cap. ult.

Ἐζέσθαι. καθέζεσθαι. καὶ ἔζετο.
 Ἐζει. ἔβραζεν. Ἐζει δὲ αἴψ' τῷ κ, ἀντὶ τῷ ζῶν ἰῶ.
 Ἐζήλωσεν. ἐπεθύμησεν.
 Ἐζημίωσεν. ἀνείλεν. Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τῶν πολιτῶν θανάτῳ πολλὰς ἐζημίωσεν. ἀντὶ τῷ κατέκρινε, κατέδικασεν.
 Ἐζων. ἀντὶ τῷ ζῶν ἰῶ.
 Ἐζωσμοῖοι. Ἐκδεδυμένοι.
 Ἐζυρσαλεῖτο. ἐφ' ἐκάτερα ῥοπὰς ἐλάμβανε. Πολύβιος. Ἐζυρσαλεῖτο τοῖς Ῥωμαίοις ὁ πόλεμος.
 Ἐεικόσθη ναῦς. καὶ ἑικοσόροιο νηὸς. τῆς εἰκοσακώπε.
 Ἐεισάμνητο. ὁμοιωθεῖς.
 Ἐηκα. συνεχώρησα.
 Ἐήλακεν. ἐλήφθη.
 Ἐἦτο. τῷ ἀγαθῷ. Ἄνδρὸς ἔῃτο, Ὁμηρὸς Φησιν.
 Ἐϊκτόν. τὸ ὅμοιον.
 Ἐἴση. ἢ ἴση. καὶ εἴσας ναῦς.
 Ἐἴσκω. τὸ ὁμοιωθῆ. αἰτιατικῆ.
 Ἐθαγενής. ὁ ἐγχώρειο. ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεννημένος.
 Ἐθάδας. συνήθεις. Φίλος. Ἐθὰς, ἢ θιθεῖα.
 Ἐθανάτωθη. ὡς ἔνοχο θανάτῳ ἐκείθη.
 Ἐθέλγελο. ἐπέειπετο. ἐθελύγελο. Αἰλιανός. Οὐ μὴ ἐθέλγελο ὁ ὑπαίτο, τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βεμύμνητο.
 Ἐθέλημ. ἦσυχτο.
 Ἐθελήσασα. ἀντὶ τῷ ἐθελήσεν.
 Ἐθελήσθη. ἢ διωηθή. Ὁμηρὸς. Οὐδ' ἔθελε παρθέειν. καὶ Ἀεισφάνης. Οὐδ' ἔθελήσθη μαθεῖν. ἀντὶ τῷ, ἢ διωηθή.
 Ἐθελοδοδεαλία. Ἐθελοδοθησκεῖ. ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκῶν.
 Ἐθελοκακῆσασα. ἐκβασίως ἐλέσθαι τὸ κακόν. καὶ ἐθελοκακῆσῆ, ἐκβασίως τὸ κακὸν αἰγύμνητον. Ἐθελοκακῆσῆ αὐτὸν περὶ τὴν περιάν, καὶ κατὰ λειψήσασα ἠδύμνησῆ.

Ἐθελοκακία.

Ἐθελοκακίως. ἐκβασίως τὸ κακὸν ἐκλεχόμενον. Ἀππιανός. Ταῖς δὲ στρατηγῶν στρατὸς ἰὺ δυσσεύθησιν ὑπὸ μνησικακίας, ἐθελοκακίως τε ἠγωνίζοντο, καὶ ἐφθύνον, ὅτι δησάμενοι τὰ σώματα, ὡς τρωαῖοι, καὶ τὰς σκηνὰς διέλυον, καὶ ἀναχωρεῖν ἐπεχείρουν, ἀπειράτη ὅτι

1 Ἐκδεδυμένοι] Cum Porto legere malim ἐκδεδυμένοι.

2 Πολύβιος] Lib. i. cap. xx.

3 Ἐεικοσόροιο νηὸς] Homerus Odyss. I. v. 322.

4 Ὅσον ἔστιν ἡ νηὸς εἰκοσόροιο μελέτης.

Huc Suidas respexit, ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ὁμηρὸς] Il. A. v. 393. & alibi.

5 Ἐθαγενής] Alias ἰθαγενής. Vide Suidam infra h. v.

†

Ἐζεσθαι. Sedere. Et ἔζετο. Sedebat.
 Ἐζει. Fervebat. Ebullicbat. Ἐζει vero per κ, vivebat.
 Ἐζήλωσεν. Aemulatus est. Concupivit. Orpavit.
 Ἐζημίωσεν. Multavit. Sustulit. Interfecit. Aurelianus vero Imperator multos cives morte multavit. Vel, condemnavit, atque damnatos capitali supplicio affecit.
 Ἐζων. Vivebam.
 Ἐζωσμοῖοι. Induti. Cincti.
 Ἐζυρσαλεῖτο. In utramque partem vergebat. Polybius: *Fortuna belli, quod a Romanis gerebatur, modo huc, modo illuc inclinabat.*
 Ἐεικόσθη ναῦς. Navis, quæ viginti remis agitur. Et ἑικοσόροιο νηὸς. Navis viginti remis acta.
 Ἐεισάμνητο. Assimilatus.
 Ἐηκα. Concessi.
 Ἐήλακεν. Captus fuit.
 Ἐἦτο. Boni. Ἄνδρὸς ἔῃτο, (i. e. viri boni,) Homerus inquit.
 Ἐϊκτόν. Assimilatum. Simile.
 Ἐἴση. Aequalis. Et εἴσας ναῦς. Aequales na- ves.
 Ἐἴσκω. Assimilo. Accusativo jungitur.
 Ἐθαγενής. Indigena. In loco proprio natus.
 Ἐθάδας. Familiars. Amicos. Rectus casus est ἔθας.
 Ἐθανάτωθη. Capitis damnatus est. Morte multatus est.
 Ἐθέλγελο. Flecebatur. Deliniebatur. Placabatur. Aelianus: *Nihil tamen Consul leniebatur, licet iratus & dira minitans.*
 Ἐθέλημ. Quietus.
 Ἐθελήσασα. Pro ἐθελήσεν. Voluerit. Velit.
 Ἐθελήσθη. [Proprie, volet. Interdum vero,] poterit. Homerus: *Nec profluere poterat.* Et Aristophanes: *Nec discere poterit.* Nam τὸ ἐθελήσθη hic idem significat, quod διωηθή.
 Ἐθελοδοδεαλία. Voluntaria fervitus.
 Ἐθελοδοθησκεῖ. Arbitratu suo Numen aliquod sibi fingit & colit.
 Ἐθελοκακῆσασα. Sponte sua malum eligere. [Vel, pugnam sponte remittere, & simulato pavore hosti cedere.] Et ἐθελοκακῆσῆ, malum sponte sua eligentem. Vel, per voluntariam ignaviam hosti cedentem. *Eum in itinere de industria rem ignaviter gessisse, & relictum esse, cum illic remaneret.*
 Ἐθελοκακία. Voluntaria ignavia.
 Ἐθελοκακίως. Dicitur de eo, qui sua sponte malum eligit, & ignaviter se gerit. Appianus: *Exercitus autem, ob veteres injurias duci infensus, ei parere recusabat, militesque pugnam sponte remittentes, obligatis corporibus, quasi*

6 Ἐθελήσθη. δυναμή. Ὁμηρὸς. Οὐδ' ἔθ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 569. Confer etiam Suidam infra v. Οὐ θελήσθη.

7 Ὁμηρὸς] Il. Φ. v. 366.

8 Ἀεισφάνης. Οὐδ' ἔθελ.] Apud Aristophanem *Avibus* pag. 569. legitur, uti etiam apud Suidam legendum est: *Οὐκ ἐθελήσθη μάδία &c.*

κελεύεις τὰς στρατηγὰς.

Ἐθελοκάρων. μὴ βελοκάρων ἀκρίων. Δελήσας παρκακόντων.

Ἐθελονταί. Φερανόμωας ἐκλήθησαν οἱ δοῦλοι οἱ στρατηγῆσις ἐκασίας ὑπὸ τῆς δεσποτῶν, τῆς ἐν Κάνουσι πελοπυσιόων.

Ἐθελοντιδῶν. Ὁσκιδίδης ἀφ' τῆς ἡ.

Ἐθελοντιῶν. ἐπιρρήματα. Τὸς ὠδὲκὸλως κινδύνους ἐθελοντιῶν ἀναδεικνύμεθα. Καὶ Πολύβιου. Τοῖς βελοκάρωσις πάντε κίνδυνον ἐθελοντιῶν ὑπομένειν. Καὶ αὐθις. Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε ἔ στρατεύματι ἐθελοντιῶν τὸς δέξιους.

Ἐθελοντίης. βελοκάρωσις. ἢ ἡ χροῦτος. Ὁ Ξενοφῶν Διαρωτῶν, εἴ τις ἐστίν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλει ἀν γενέσθαι, ὑποσῆσις ἐθελοντιῶν περιεῖσθαι. † Περισλαβῶν ἐθελοντιῶν ἐν παντὸς τῆς στρατεύματι. λέγεταί καὶ ἐθελοντίης. Περισεδέκωσεν ἐθελοντίης τὸς Ἀεακίους ὁμολογήσων.

Ἐθελοντί. ἐπιρρήματα.

Ἐθελοπρόξενος. ὁ ἀφ' ἑαυτῆς γενόμενος, καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγένοντο.

Ἐθελουργός. ἔτοιμος.

Ἐθελυμοί. ὁ πυκνοί.

Ἐθέμιον. ἐκείνα. ἐθέμισα. Καθὼ πάντῃ γνώμιον ἐθέμιον. οἷον, καί μοι τῆτο δοκεῖ σύμφωνον, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια. Ἀριστοφάνης.

Ἐθεσαν. ἐποίησαν.

Ἐθει. ἔτρεχεν. Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως, ἐθὲ δρόμου.

Ἐθει. ἔτρεχεν. ἐπλῆεν. Ὁ δὲ ἀνεμῶν τὰ ἴπια ἐπλήρει, ἢ δὲ ναῦς ἔθει κελῶς.

Ἐθει. ἢ θεῖς. ἢ αἰπαλική, ἔθειρα. οἱ δὲ, ἔθειρα, ἐθείρας φασι.

Ἐθειρα. αἱ ἐξ ἔθους Ἐπιμαλέμωνος τέχνης.

Πρώτος ὀπώσῃ ἐπέξε κελῶς Εὐδοξὸς ἐθείρας. ἀντὶ τῆς, ἐπένεσε. καὶ ἐν Ἐπιγραμμῶν.

1 Ἐπιμαλέμωνος πρὸ στρατῶν. Scribe, ἐπιμαλέμωνος πρὸ στρατῶν.
2 Ἐθελοντιῶν] Latini volones voc. nt. Festus: Volones dicti sunt milites, qui post Cannensem cladem usque ad octo milia, cum essent servi, voluntarie se ad militiam obtulerunt. Hæc egregie confirmant ea, quæ Suidas hic tradit. Locum Festi observaverat etiam Porius.

3 Ὁσκιδίδης] Lib. viii. cap. xxviii.

4 Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε ἔ στρατῶν.] Fragmentum hoc exstat apud Polybium lib. i. cap. xlix. sed ubi pro ἐθελοντιῶν hodie legitur ἐθελοντιῶν.

5 Χροῦτος] Quid hoc? Forte legendum est χροῦτος, ex Hesychio; idque intelligendam videtur de iis, qui ultro & volentes olim chorum sumptibus suis instruebant. Pierumque enim iussu tribunum choragæ apud Athenienses constituuntur, & raro quisquam ad λιπερῶν illum ultro seie offerrebat, quoniam magis in eam rem sumptus facienda erant. Hinc laudabatur generositas Demosthenis, quod, cum ludu habendi essent, & nemo in tribu ejus reperiretur, qui chorum sumptibus suis instruere vel posset vel vellet, ipse λιπερῶν illum sponte & ultro in se suscipere. Libanius in argumento orationis contra Midiam: Ἐοσ πλὴν ἔσων οἱ Ἀθηναῖοι Διονύσιον ἢ ἐκάλει δὲ τῆς Ἐοσ Διονύσιον. ἐν δὲ ταύτῃ περιγραφῇ καὶ κωμικῶν ἔ αὐ-

vulnerati essent, fugiebant, & tentoria resgebant, abitum parantes, & imperitia ducent accusantes.

Ἐθελοκάρων. Illorum, qui sponte sua sunt furdi, vel audire nolunt.

Ἐθελονταί. Volones. Hoc nomine vocati sunt illi servi, qui pro dominis, ad Cannas defunctis, ad militiam ultro profecti sunt.

Ἐθελοντιδῶν. Apud Thucydidem vox hæc per η scribitur. Sponte. Ultro.

Ἐθελοντιῶν. Adverbium. Voluntarie. Ultro. Temeraria pericula ultro suscipiens. Et Polybius: Illis, qui quodvis periculum ultro sustinere volebant. Et rursus: Ex toto exercitu fortissimos quosque ultro delegit.

Ἐθελοντίης. Qui sponte & ultro aliquid facit. Volens. Xenophon: Querere ex iis statuit, equis sit, qui se virum fortem præstare velit, & profectioem hanc ultro suscipere. [Et paulo post:] Socios adsciscens eos, qui ex toto exercitu se sponte offerebant. Dicitur etiam ἐθελοντιῶν. Sprabat Arabes ultro deditioem facturos esse.

Ἐθελοντί. Adverbium. Voluntarie. Ultro. Sponte.

Ἐθελοπρόξενος. Qui hospites ultro, non autem a civitate iussu recipit. Πρόξενοι enim vocabantur, qui hospites iussu civitatis suæ excipiebant.

Ἐθελουργός. Paratus. Promptus.

Ἐθελυμοί. Densi.

Ἐθέμιον [γνώμων.] Judicavi. Existimavi. Et ego huius sum sententia. Sive, mihi quoque videtur utile, ut nulla sint judicia. Aristophanes.

Ἐθεσαν. Fecerunt.

Ἐθει. Currebat. Ille vero ex urbe egressus, currens abiit.

Ἐθει. Currebat. Navigabat. Vento autem vela implente, navis cito cursu ferebatur.

Ἐθειρα. Capillus. Accusativus, ἔθειρα, capillum. Alii vero dicunt, ἔθειρα, ἐθείρας.

Ἐθειρα. Capilli, quos comere consuevimus. [Ab ἐθῶν, mos, consuetudo. In Epigrammate:] Cum primum pulchros Eudo-

λητῶν χορῶν ἐμμενίζοντο. κατέστειλαν δὲ τὸς χορῶς αἱ φυλαί, δίκην πελοπυσιῶν. Χορηγός δὲ ἦν ἐκάστη φυλῆς, ὁ πρὸ ἀναλόματου παρεχὼν πρὸ τοῦ χορῶν. ὁ τοῖνον Δημοσθένης τῆς ἑαυτῆς φυλῆς τῆς Πανδωνίδης ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ὑπόση ΧΟΡΗΓΟΣ. i. e. Festum Bacchi celebrabant Athenienses, quod a Deo illo Bacchanalia nominabant. In eo festo Tragici & Comici & tibicinum chori inter sese certabant. Hi chori constituebantur a tribubus, quæ decem erant; & eligebatur choragus ex unaquaque tribu, qui choro sumptus suppeditaret. Demosthenes igitur ultro tribus sua Pandionia choragus esse voluit. Hic locus & Hesychium egregie illustrat, & clare simul, ni fallor, probat, pro χορηγῶν apud Suidam χορηγῶν scribendum esse.
6 Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. iv. pag. 219. ut Pearsonius observavit. Sed ibi locus hic ita legitur: Ἐν ἑαυτῆς ἐθέλει—ἔσων τῶν, εἰ τις ἐστίν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γενέσθαι, καὶ ὑποσῆσις ἐθελοντιῶν περιεῖσθαι. Sic & apud Suidam scribendum est.
7 Ἐθελοπρόξενος. ὁ ἀφ' ἑαυτῆς γεν.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. iii. cap. lxx.
8 Ἐθελυμοί] Imo προξενοί. Scholiasta Homeri ad Il. l. v. 537. Προξενονοί. ἀπὸ πρόξενος, ἢ πρόξενος, καὶ ΠΥΚΝΑ. Vide etiam Suidam infra h. v.
9 Ἐν Ἐπιγραμμῶν] Anthol. lib. vii. pag. 591.

Χρυσῆς εἰσάσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης.

Ἐθείρει. ἐξ ἔθους ἐπιμελῆται.

Ἐθῆσατο. ἐθαύμασε.

Ἐθικεν. ἐποίησεν. καὶ κυρίως. Ὁ δὲ Ἰβλιανὸς ἰπποικὸν ἀγῶνα ἔθικεν.

Ἐθιλήθη. ἐκλήθη.

Βαφῆ' σίδηρος ὡς ἐθιλήθη τῆμα. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίσταται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μάλλον σκληρύνεται. ἕως ἐν φησὶ ἀφραπέων. Καὶ γὰρ, φησὶν, ὡς ἠπέλευν, καὶ ἔξισεν, καὶ ἐξέωον ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθιλήθη ὑπὸ τῶν λόγων πῆς γυναικίς. ἢ ὅτι διαστῶς βλάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βέλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βλάπθωσιν· εἰ δὲ σκληρὸν, ὑδατι.

Ἐθιμοσύνη. συνήθεια. ἐθιμός. καὶ ἔθιμος, συνήθης. καὶ ἔθας.

Ἐθῆται. οἱ ἐκ τῆ αὐτῆς ἔθους.

Ἐθνοπάκτη. ὁ Ἰάσιππος λέγει ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆ Μακκαβαίων

Ἐθῆ. τὸ πλῆθος. Ἡγενο μοιχοί, πόρνοι, ποιηχοί, βαλαντιοτόμοι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη.

Ἐθῆ. ἢ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάριθμον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος π τῆς πόλεως. ἔγω Δημοθένης ἐν τῷ κτ' Ἀριστοκράτης, καὶ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππειῶν.

Ἐθῆ. ἀντὶ τῆς σιμείων. ἢ νόμος ἀγραφοῦ. Νόμος δὲ ἔθῆ ἀγραφοῦ. τὸ ἔθῆ οὐκ ἔστι νόμος ἀνθρώπων, ἀλλὰ βίβη καὶ χρόνος. καὶ ὁ μὲν νόμος εἰσαγὰς τυραννίδι. Οὐδὲν γὰρ ἕκαστα καὶ μὲν ἀποτάγῃ μαλ' ἀφραπέεται. τὸ δὲ ἔθῆ μάλλον τῇ φιλανθρωπία πῆς βασιλείας. βεβλήμενοι γὰρ αὐτῶ πάντες δίχα ἀνάγκης ἔποντο. καὶ ὁ νόμος ποσαύτης δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας μετῶς, ὥστε καὶ τοῖς ἀτυχέσι χρησιμώτερος κατέθηκε τῶν γένει ἀποσιμῶντων, καὶ τοῖς ἀδικημένοις ἰσχυρότερος πῆς αὐτῆς ἐκείνων βίβη, καὶ παρῶσιν υἱέων βιβήτερος, καὶ παισὶ γένων, καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφῶν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ τῶν φίλων ἀδικημένοι, πρὸς τῆτον καταφεύγουσι. καὶ ἄλλα πλείονα εἰσι περὶ νόμους.

Ἐθῶ. τὸ ἐξ ἔθους π ἀφραπέεται. ὡς τὸ, Ἐθῶν Οὐδῆ ἀλαλί.

Ἐθέπθον. ἐκολάθον.

Ἐθαύμαζον. ἀντὶ τῆς ἐθαύμαζον.

Ἐθείγκασε. ἢ ἀειπετόχασε. ἀειχεραύκασε.

Ἐθεισεν. ἐκ τῆς θεοῦ.

1 Βαφῆ σίδηρος ὡς ἐθ. Versus hic legitur apud Sophoclem Ajaxe pag. 29. ut Portus observavit.
2 Ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίσταται ὁ σίδηρος. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Sophoclis.
3 Ὁ Ἰάσιππος λέγει ἐν τῇ ἰστ. τῆ Μακκ. Cap. xvi. sed ubi legitur ἐθνοπάκτη, i. e. patrem gentis: ut Pearsonius etiam observaverat.
4 Ἡγενο μοιχοί, πόρνοι, ποιηχοί. Fragmentum hoc excerptum est ex Phi ostrato de Vita Apoll. lib. iv. cap. vii. idemque legitur supra. Βυζαντινὸν.

xus pexuit capillos. Et in alio Epigrammate: Cum unicum pilum aurea Doris vulsisset comæ.

Ἐθείγει. Ex consuetudine comam sive capillum comit.

Ἐθῆσατο. Admiratus est.

Ἐθικεν. Fecit. Idque proprie. Julianus vero certamen equestre instituit.

Ἐθιλήθη. Delinitus est. Mollitus est. [Sophocles:] Ego autem [verbis mulieris hujus ita repente] delinitus & mitigatus sum, ut ferrum tinctura. Ferrum tinctura non mollitur, sed durius evadit. Sic igitur locus hic distinguendus & intelligendus est. Nam & ego, inquit, qui ante minabar, & fervebam, & vociferabar, ut in tinctura ferrum; nunc mulieris hujus verbis delinitus & mitigatus sum. Vel [hoc ideo dictum,] quia ferrum duplici modo tingitur. Si enim id molle fieri volunt, oleo tingunt; sin durum, aqua.

Ἐθιμοσύνη. Mos. Consuetudo. Et ἔθιμος, & ἔθας. Consuetus. Familiaris.

Ἐθῆται. Qui sunt ex eadem gente.

Ἐθνοπάκτη. Hac voce usus est Josephus in historia Maccabæorum.

Ἐθῆ. Gens. Multitudo. Adducebantur adulteri, scortatores, parietum persultores, crumenarum sectores, & alii id genus homines.

Ἐθῆ. Hæc vox non solum significat gentem, sed & peculiariter partem quandam urbis. Ita Demosthenes in oratione contra Aristocratem, & in nona Philippica.

Ἐθῆ. Mos. Consuetudo. Interdum, signum. Vel, lex non scripta. Lex vero est consuetudo scripta. Consuetudo non est inventum hominum, sed vitæ & temporis. Ac lex quidem est similis Tyranno. Cum terrore enim omnia imperat. Consuetudo vero magis similis est Regi benigno & humano. Omnes enim absque necessitate volentes & sponte ei parent. Et lex adeo est æqua & humana, ut miseris magis profit, quam cognati; & injuriam passis longe fortius viribus ipsorum robur præstet; filiorumque erga patres, & patrum erga filios, & fratrum erga fratres benevolentiam superet. Multi enim ab amicis injuria affecti ad eam confugiunt. Sunt & multa alia, quæ de lege dici possunt.

Ἐθῶ. Aliquid ex consuetudine facio. Ut, Vastare solitus Ocnei vineam.

Ἐθέπθον. Blandiebantur. Assentabantur.

Ἐθαύμαζον. Pro ἐθαύμαζον. Mirabor.

Ἐθείγκασε. Septo circumdedit. Vallo cinxit.

Ἐθεισεν. [Pro ἐθέλισεν.] Demessuit. A θεοῦ.

5 Ἐθῆ. ἢ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάριθμον. Ex Hippocrate.
6 Νόμος ἀγραφοῦ. Artemidorus lib. iv. cap. iii. τῶν δὲ νομισμάτων ἃ μὲν συνέθετο ἑλληνοὶ οἱ ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἐωυτοῖς προσέτιθεσι, καὶ καλεῖται τὸ πρῶτον ἔθος. ἔτι δὲ, ὡς ἡ φήμη λέγει, ΝΟΜΟΣ ΑΓΡΑΦΟΣ. Locum hunc Artemidori acceptum refero Pearsonio, qui eum ad marginem Suidæ sui annotaverat.
7 Ἐθῶν Οὐδῆ ἀλαλί. Hæc sunt verba Homeri Il. I. v. 536.
8 Πειρατεύω. Vox hæc mihi suspecta est. Forte legendum est ἀειχασε, i. e. aggerem cinxit: a ἀειχάω.

Ἐκαλλίτρου. Ἰακόν ἔστιν.

Ἐκαμήδι. ἢ Νέστρου παλλακίς. ὡς τὸ ἐκάς μῆδεσται, ὃ ἔστι βελεύσασται.

Ἐκαμον. ἐκοπίασαν.

Ἐκαπιλεύειν. δολῆν. πανουργεῖν.

Ἐκάπυσεν. ἐξέτιθυσεν. ἐκ τῆς κάπυ, τὸ τνέω ἀφ' ἧς καπύω.

Ἐκαρσάδου. ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφαλὴν μειωρίσας. ὡς τὸ Ὀμπεκόν. Καί τ' Ὀρίωνα δοκεύει. ἀντὶ τῆς ἐκαρσάδος, προσεδόκα, ἐκαρτέρει, ἀπεσοῦσθε.

Ἐκαρπυσάμενοι. προσόδους μεγάλας λαβόντες.

Ἐκαρπύσαντες. μελιλήφασιν. Οἱ ἠοσηθένες Φυγῆ ἐκαρπύσαντες τὸ εἶναι.

Ἐκάς. πῆρρω. Ὅτι μῦθοι ἔχ' ἐκάς, ἔδ' ἔπειτα σφῶν τὸν κίνδυνον ἠγῆντο, εἰ οἱ πολέμοι κρατήσαν, σιωπήσαντες ἐκείνοι, καὶ οὐκ ἐπέκλιθη.

Ἐκατάτω. πῆρρωτάτω. Προκόπιος. Ἐκατάτω τῆς τῆς βαρβάρου ὑπερβλήως ὄντες.

Ἐκαταχῆ. ἀντὶ τῆς πανταχῆ. Ταῦτα μὲν ἐν ἐκαταχῆ ἐπερῶσθε.

Ἐκάσθε. ἀντὶ τῆς αἰεί. ἔδ' ἔπειτα λέγειται πάντοτε. Βάβριος.

Τῶν ἐν τειχεῶν ἐκάσθη ἢ μὲν ἀκμαία

Ἐπιπλεν, ἃς εὐρίσκε λευκανθίζοντας. καὶ αὐτίς.

Τὸς μὲν φιλεῖν βυλομένους δεδούκασι

Τὸς δ' ἐκ ἐθέλοντας, ἀντιβόλοις ἐκάσθη. ἀντὶ τῆς αἰεί.

Ἐκ κατὰ λόγους. εἰς φραπῶτας πλέθειαν. Ἰωὺ γὰρ τοὶ πληθύν, καὶ τὸς ἐκ κατὰ λόγους, εἶναι. Αἰλιανός Φησιν.

Ἐκαταῖος, Ἀβδηρέτης, Φιλόσοφος. ὃς ἐπεκλήθη κριτικός καὶ γραμματικός. οἷα γραμματικῶς ἔχον ὡς αἰσθητὴν. γέγονε δὲ ἐπὶ τῷ Αἰσθητῶν. βιβλία αὐτῆ ταῦτα. Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδος.

Ἐκαταῖος, Ἡγησάνδρος, Μιλήσιος, γέγονε χεῖρ τὸς Δαρείου χεῖρας, τῆς μὲν Καμβύσιου βασιλεύσαντος. ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν, ὁ Μιλήσιος ἐπὶ τῆς ξέ

libra Aristophanis ad Acharnens. pag. 377. Κακίμαχος ὁ Ἐκαταῖος.

— Τῶν δὲ ἐπάνω ἐστὶν

Ἡ δὲ φιλοξενία, ἔχει τῆς ἀκμαίας. Scribe & ibi, ἔχ' ἔπειτα τῆς ἀκμαίας. Id est: Honorabant autem eam omnes viatores ob hospitalitatem. Habebat enim domum nunquam clausam. Hecales hujus hospitalitatem celebrat etiam Epigramma Cynagore Anthol. lib. 1. cap. lxxvii. itemque aliud Epigramma, cujus partem adducit Suidas infra v. Ἐπαύλια. Confer etiam Meursium in Theseo cap. x. & Kuhnium ad Aelianum lib. xiv. c. xiv. itemque Richardum Bentlejum ad Frag. Callimachi xl. & xl. i.

1 Ἐκαλλίτρου. Harpocrates, (ex quo Suidas) rectius ἐκαλλίτρου, per unum λ. Heischius: Καλλίτρου, καλλίτρου.

2 Ἐκαμήδι. Homerus II. A. v. 623.

3 Ἐκάπυσεν. ἐξέτιθυσεν. Homerus II. X. v. 467.

— Ἀπὸ δὲ ψυχῆς ἐκαπύσσειν.

S. hujuslibra ad illam locum: Ἐκάπυσεν. ἀπέπλεσε τὴν ψυχὴν. κα-

Ἐκαλλίτρου. Verbum est Ionicum. Vocabant.

Ἐκαμήδι. Hecamede. Nestoris pellex, sic dicta ab ἐκάς, procul, & μῆδεσται, consultare.

Ἐκαμον. Laborarunt. Defatigati sunt.

Ἐκαπιλεύειν. Cauponum more adulterare. Astu & dolis uti.

Ἐκάπυσεν. Exspiravit. A verbo κάπυ, spiro: unde καπύω. Idem.

Ἐκαρσάδου. Longe prospexit. Vel, caput arrectum mihi admovit. [Arrecto capite prospexit, vel expectavit. Δοκεύειν enim est prospicere, vel observare:] secundum Homericum illud, Et Orionem observat. Et ἐκαρσάδει, expectabat, tolerabat, prospicerebat.

Ἐκαρπυσάμενοι. Qui magnos reditus & fructus perceperunt.

Ἐκαρπύσαντες. Fructum vel utilitatem perceperunt. Victi vero hunc ex fuga fructum consecuti sunt, ut mortem evaderent.

Ἐκάς. Longe. Procul. Quoniam vero periculum non longe a se remotum ducebant, si hostes vicissent, ultro nec vocati convenerunt.

Ἐκατάτω. Longissime. Procopius: A barbari insidiis longissime remoti.

Ἐκαταχῆ. Ubique. Hac igitur ubique gerebantur.

Ἐκάσθε. Semper. Non enim dicitur πάντοτε. Babrius: Puella igitur aetate florens ex capillis semper evellebat eos, quos canos inveniebat. Et Aristophanes: Illos quidem, qui vos amare volunt, timetis: at eos, qui nolunt, suppliciter semper oratis.

Ἐκ κατὰ λόγους. Milites, qui in numeros relati sunt. Milites legionarii. Nam reliquam multitudinem & milites legionarios taceo. Aelianus inquit.

Ἐκαταῖος. Hecataeus, Abderites, Philosophus: qui & Criticus & Grammaticus cognominatus est, quod apparatu Grammatico abunde instructus esset. Vixit sub [Alexandri] successoribus. Scripsit praeter alia, de Homeri & Hesiodi poesi.

Ἐκαταῖος. Hecataeus, Hegesandri F. Milesius: vixit temporibus Darii, qui post Cambysen regnavit, (quo tempore & Dionysius Milesius vixit) Olympiade lxx. Historiogra-

πος ἢ καλλιπῶς τὸ πνεῦμα, κατὰ Διόλεγον. ἐξ ἧς ἔκπυτος. Huc Suidas respicit.

4 Ἐκαρσάδου. ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφαλὴν. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit pag. 328.

5 Προκόπιος. De bello Vandal. lib. 1. cap. 2.

6 Ἐπαύλια. Sic ex 2 MSS. Paris. reposui, cum ante minus recte legeretur, ἐπὶ μὲν.

7 Τὸς μὲν φιλεῖν βέλοι. Duo hi senarii leguntur apud Aristophanem Ecclesiaz. pag. 729. (489. Ed. Bas. P.) Prior autem metri gratia sic scribendus est:

Οἱ τὸς φιλεῖν ἢ βυλομένους δεδούκασι.

8 Τὸς γὰρ τοὶ πληθύν, ἔκπυτος ἐκ κατὰ λόγους. Idem fragmentum legitur etiam infra v. Κατάλογος.

9 Ἐκαταῖος. Ἀέθριος. De hoc vide omnino Vossium de Histor. Gr. lib. 1. cap. x.

10 Ἐκαπύσσειν. Ἡγησάνδρος. De hac Hecataeo vide item Vossium, qui accurate de eo egit in modo laudato opere de Hist. Gr.

Ὀλυμπιάδῳ, ἰσομογράφῳ. Ἡρόδοτῳ δὲ Ἀλικαρνασσοῦς ὠφέληται τῆς νεώτερος ὤν. καὶ ἡ ἀκρωτὶς Πρωταγόρου ὁ Ἐκχιδῶν. Ἡρώτῳ δὲ ἰσοκρίαν πεζῶς ἐξήνεγκε συλβαρίῳ δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀγχιπλάς νοθεύεται.

Ἐκάτῳ. Ἐκάτης ἄγαλμα. καὶ παρμίαι. Ἐθαγένεις ἐκάτῳ ἔπιπυθάνηο πανλαχῶ ἀπών. ὅς Ἐκαπὸς ἐκαλεῖτο. ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β'. ὁ ὡς Ὀμήρου γράφας, καὶ ὁ ἐπὶ μαλακία ἀφαιρεβλημένῳ.

Ἐκαπιβελέτης. ὁ Ἀπόλλων. ὁ αὐτὸς καὶ ἐκαπιβόλῳ.

Ἐκάτιω.

--- Ἄπο ταύτης ἐπὶ μαθεῖν,

Εἴτε τὸ πλεῖον, εἴτε τὸ πεινῶ βέλιον. Φησὶ γὰρ αὐτῆ,
 Τῆς μὲν ἐχθίας καὶ πλετῶνας δεῖτον καὶ μὴν
 ἄποπέμπει,
 Τῆς δὲ πένθιας τῆς ἀνθρώπων ἀρπάζειν, πλὴν
 κατὰ φῆμαι.

ἔθῳ γὰρ ἡ ἀρετὴ καὶ ἄλλα πινὰ καὶ μύσα πιδέου τῆς πένθιας.

Ἐκάτιω. οἱ μὲν τῶν Ἀρτεμιῶν οἱ δὲ τῶν σελήνῳ, ἐν ὧ φάσμασιν ἐκτόποις Φαινομόλιον τοῖς καταρωμένοις. τὰ δὲ φάσματ' αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι ἀνθρώποι, καὶ ὑφ' ἡμετέρας ὡς τῶν θεῶν ἐκπλήττειν τῆς ὀργῆς.

Ἐκάτις ἡ ἴσος. ὡς τῆς Δήλος καὶ τὰ πησῦδρον, ὁ ὑπὸ ὀλίω Ἰψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ ἔτω Φασὶν αὐτῶ ἀφ' τὸ τοῖς ψαμμίτοις πμᾶσθαι τὸ θεῶν. Ἰψαμμίον δὲ ἐπὶ ψαμῶν πρὸς ἰδέα.

Ἐκατομβαιῶν. μὴν Ἀθηνῶν. ἐκλήθη δὲ ἔπας ἀπὸ τῆς πλείστας ἐκατόμβας θυεσθαι τὰ μὴν τῆς τῆς.

Ἐκατομνῳ. ὄνομα κύριον.

Ἐκατόμπεδῳ ἡ νεῶς. ὁ Ἀθήνησι παρθενῶν. καὶ Ἐκατόμπεδον. Λυκῶργῳ. ὁ παρθενῶν ὑπὸ πινων Ἐκατόμπεδῳ ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς κάλλῳ καὶ θυεσθαι μίαι, ἔ ἀφ' ἧς μέγασθῳ.

1 Πρῶτος δὲ ἰσοκρίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. Vide omnino, quæ de hoc loco notamus infra v. Ἰσηίου.
 2 Ἀρχισπλάς.] Legendum esse Ἀκροπλάς monet Vollius de Hist. Gr. lib. 1. cap. 2.
 3 Ἐκάτιον. Ἐκάτης ἐπὶ γ.] Vide Scholiastam Aristophanis ad Vespras pag. 488. (339. Ed. Bas. P.)
 4 Θεαγένεις ἐκάτιον. ἔπιπυθάνηο παντ.] Scribe & supple: Θεαγένεις ἐκάτιον. ἔπιπυθάνηο παντ. εἴρη δὲ Ἐκάτης ἀγαλμα, ἔ ἐπιπυθ. Sic enim recte legitur infra suo loco. Cæterum, nota hæc Suidæ referenda est ad locum illum Aristophanis *Lysistrata* pag. 839.
 — Ἡ γὰρ ἐν Θεαγένει
 Ὡς δὲ ἔρ' ἔσται πικρῶν ἔρετο.
 In versu ultimo pro πικρῶν & sensus & metri gratia scribendum est τῆς ἐκάτιον; quoddictum est pro τὸ ἐκάτιον, i. e. Hecates simulacrum: ut ante nos recte etiam monuit ὁ κριτικὸς Bentley ad Fragm. Callim. cxxviii. Doctissimus Florens Christianus in loco hoc Aristophanis interpretando πικρῶν pro acatio vel lembo accepit; quod a mente Comici omnino est alienum. Eundem errorem erravit etiam Odoardus Bizetus in Græcis ad locum istum scholiæ, ubi sic inquit: τῆς ἐκάτιον, τὸ ἀκρόπον. τῆς ἐπὶ ἧν εἶδος πλοῖς ἀκρόπον. Tu pro πικρῶν, ut & paulo ante a nobis dictum est, scribe τῆς ἐκάτιον, totumque hunc locum sic verte:

phus. Hoc junior fuit Herodotus Halicarnassicus, qui multum ei debet. Fuit autem Hecataeus auditor Protagoræ, & primus historiam oratione prosa scripsit; uti primus Pherecydes [res philosophicas] itidem oratione soluta exposuit. Scripta enim Acusilai adulterina sunt.

Ἐκάτῳ. Hecates simulacrū. Et proverbium: *Theagenis Hecatei*. [Habebat enim Theagenes Hecates simulacrū,] quod, quocumque iret, consulebat. Hic *Fumus* vocatus fuit. Fuerunt autē & alii duo Theagenes, quorū alter de Homero scripsit; alter vero ob molliciē fuit infāis.

Ἐκαπιβελέτης. Longe jaculans. Epithetum Apollinis: qui & ἐκαπιβόλῳ vocatur.

Ἐκάτιω. Hecaten. [Aristophanes:] *Ex hac discere licet, utrum divitem esse, an vero inopem vivere satius sit. Nam ipsa ait, opulentos & divites quousis mense sibi apponere cœnam; pauperes vero eam rapere, priusquam mensæ inferatur.* Moris enim erat, ut ditiores singulis mensibus panes & alia quædam Hecata apponerent, ex quibus partem pauperes capiebant.

Ἐκάτῳ γὰρ ἡ ἀρετὴ καὶ ἄλλα πινὰ καὶ μύσα πιδέου τῆς πένθιας, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν

Ἐκάτιω. Hecaten. Hanc alii Dianam, alii vero Lunam esse ajunt: quæ iis, qui alios diris devovent, horrenda spectra objicit. Ea autem sunt homines draconum capitibus terribiles & insolita magnitudine præditi; ut eorum aspectus intuentes terreat.

Ἐκάτις ἡ ἴσος. Hecata insula. Ante Delum sita est parva quædam insula, a quibusdam Psammite vocata. Ajunt autem eam sic appellari, quod Hecate psammitis illic colatur. Est autem psammitum genus placentæ.

Ἐκατομβαιῶν. Hecatombæon, mensis Atticus: sic appellatus, quod eo mense plurimæ Hecatombæ immolarentur.

Ἐκατομνῳ. Hecatommus. Nomen propriū.

Ἐκατόμπεδῳ. Sic Athenis vocabatur Parthenon, sive templum Minervæ virgini sacrum. Dicitur & Ἐκατόμπεδον, [genere neutro.] Lycurgus. Parthenon a quibusdam Hecatompædus vocabatur, propter pulchritudinem & concinnitatem, non vero propter magnitudinem.

— Uxor Theagenis,
 Ut huc iura, Hecates simulacrum consuluit.
 5 Ὅς Καπὸς ἐκαλ.] Vide infra v. Θεαγένει.
 6 ἦσαν δὲ Θεαγένει ἄλλοι β'. ὁ ὡς Ὀμ.] Hæc repetuntur infra v. Θεαγένει ἄλλοι β'.
 7 Ἀπὸ πούτης ἐπὶ μαθεῖν, εἴτε τὸ πλ.] Locus hic existit apud Aristophanem *Plutus* pag. 63. (32. Ed. Bas. P.) sed ubi initium rectius sic legitur:
 — Παρὰ τὴν Ἐκάτης ἔξισιν τῆς πύθιας.
 Vide ibi veterem Enarratorem.
 8 Ἐκάτιω. εἰ μὲν τῶν Ἀρτεμιῶν οἱ δὲ τῶν σελ.] Huc pertinent verba Scholiastæ Aristoph. ad *Plutum*, pag. 63. Τὴν Ἐκάτιω ἐν ταῖς τριβύταις ἐπὶ τὸ παλαιόν, ἀφ' ἧς τῶν αὐτῶν σελήνῳ & Ἀρτεμιῶν καὶ Ἐκάτιω καλεῖσθαι.
 9 Ἐν φάσμασιν ἐκτόποις Φαι.] Hinc πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod existit apud Euseb. de *Præp. Evang.* lib. iv. cap. xxiii.
 10 Ἐκάτις ἡ ἴσος. ὡς τὸ Δ.] Ex Harpocracione.
 11 Ἰψαμμίτη] Harpocratio habet Ἰψαμμίτην. Sed lectionem Suidæ præferendam puto. Vide etiam infra v. Ἰψαμμίτη.
 12 Ἐκατομνῳ.] Vide infra v. Ἰσηίου.
 13 Ἐκατόμπεδῳ νεῶς. ὁ Ἀθ.] Ex Harpocracione.

Ἐκατοστός. ὁ ἄριπτος.

Ἐκβακχουθεΐς. ἐκμανεΐς. Ὁ δὲ Οὐάλης ἐκβακχουθεΐς, ἐπὶ τῆς πλεμΐως ἀθροῦν παρήγγειλεν ἔξοδον.

Ἐκαλοντάρχης.

Ἐκκαυλίζων. Ἐπικλῶν. ἀνασπᾶν. ἐν μεταφορᾷ τῶν τὰ λάχανα ἀνασπῶντων.

Ἐκβαλεῖν. λέγεται ἰδίως τὸ κρῆσαι ταῖς ναυσίν.

Ἐκβάλλω. αἰπαλικῆ. Τὸν Ἀδάμ ἐξίβαλε τῷ ᾧ ἔδειξεν. Ἐκβάλλομαι δὲ, γενικῆ. Ἐξεβλήθη Ἀδάμ τῷ ᾧ ἔδειξεν.

Ἐκβεβόλιται. ἐξεβόλιται.

Ἐκβιατῆς. Ἄμρω γὰρ εἰσιν ἐκβιατῶν τῆς δίκης, καὶ νύττισον ἡμᾶς ὡς τὸ τῆς δίκης πέρας. ὡς Γρηγόριος καὶ Βασίλειος Φησίον.

Ἐκβαίρει. αἰπαλικῆ. καὶ ἐκβῆς, ἐξέλθης.

Ἐκβιβάσας. ἐξαγαγάν.

Τὸν δ' ἠδυμελῆ ζυμφορον ἀηδῶνα μύσους
Καλάλειψ ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίπομεν
μετ' ἐκείνης.
ἀντὶ τῆς, χρῆστωμεν.

Ἐκβεραδῆ. ἐκβληθῆ. ἐκριφῆ. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ἑσπέρῃ θαλάσσης ἐκβεραδῶν. λέγει δὲ καὶ ἐξεπύουθῃ ἑσπέρῃ θαλάσσης.

Ἐκγαμνιδίωται. ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῆ παρ-
γένος, οἰοεὶ τοῖς μὴ ὁμοίωται, τῆτο ἐκγαμνιδίωται
λέγεται.

Ἐκγεγάμεν. Ὁμοίωται. Εὐχεται ἐκγεγάμεν. ἀν-
τὶ τῆς γεννηθῆσαι. ὡς τῆ γῶ, γήσω, γένημι. ἀ-
παρεμφάτως γενάται, καὶ Δωρικῶς, γεγάμεν ὡς
πιδάται, πιδέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός.

Ἐκ γειτόνων. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης
παροικῆσαν τιμᾷ ἀλαζονείαν ἐκφύγει. ἀντὶ τῆς γει-
τώσων.

Ἐκδεδαρμῶρον δέξας. ἐπὶ τῆς μάτιν πονούσαν.

Ἐκδέες. ἀπελές. ἐλλυπέες. Ἐδοξε δὲ αὐτοῖς ὡς ἕ-
τερον, ὡς μηδὲν ἐκδέες εἶη τῆς θεῶν λογίαν, εἰς τὴν
πόλιν εἰσελθεῖν, ὅπως τὸ ἄγαλμα, εἰ δύνασθαι, κλέ-
ψαιαν τῆς Ἀθηναίων.

Ἐκδέξασθαι. ὅταν ἐπὶ τῆ ἀναμείνω, ἀλλ' ἐπὶ τῆ
ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν. Ἐκδέξασθαι ἐπὶ τὸ
παρ' ἕτερον λαβόντα, αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐ-
πισκεπτόν δὲ τὸ ἐν τῷ ἐ Φιλιπποικῶ ληφθέν. Καὶ
τὸ δοκεῖν ἐκδέξασθαι τὴν ἐκείνω πεπεραγμῶρον.

1 Ἐκκαυλίζων. Ἐπικλ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 335. (236 Ed. Basf. P.)

2 Ἐκβαλεῖν] Imo ἠδουμῶν. Vide infra v. Ἐμπαλεῖς.

3 Τὸν δ' ἠδυμελῆ ζυμφορ.] Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem Acharn., pag. 572. (394. Ed. Basf. P.)

Ἐκατοστός. Centesimus.

Ἐκβακχουθεΐς. Ad infaniam adactus. Infans. Valens vero, quasi furore agitatus, subito copias adversus hostes educi jussit.

Ἐκαλοντάρχης. Centurio.

Ἐκκαυλίζων. Defringens. Convellens. Per translationem ductam ab illis, qui olera evel-
lunt & defringunt.

Ἐκβαλεῖν. Sic peculiariter dicitur, remis a-
quam pulsare.

Ἐκβάλλω. Ejicio. Accusativo jungitur. [Deus] Adamum ex paradiso ejecit. Ἐκβάλλομαι vero, genitivo. Adam ex paradiso ejectus fuit.

Ἐκβεβόλιται. Effossus est. Ejectus est.

Ἐκβιατῆς. Qui aliquem vi cogit. Acris exactor. Ambo enim sunt acres exactores juris: qui nos stimulis quasi ad terminum justitiae incitant. Hac de Gregorio & Basilio dicuntur.

Ἐκβαίρει. Cum accusativo. Exit. Egreditur. Et ἐκβῆς Exeat. Egrediaris.

Ἐκβιβάσας. Qui eduxit. [Aristophanes:] Suaviter canentem, & Musae in canendo sociam lusciniam huc educatam nobis relinque, ut cum ea ludamus. Vel παίπομεν hic significat, faltetemus.

Ἐκβεραδῆ. Ejectum fuerit. Dicitur de rebus, quae aestu maris in terram ejiciuntur. Pro eodem etiam dicitur ἐξεπύουθῃ.

Ἐκγαμνιδίωται. Quum virgo in alteram gentem vel familiam elocatur, & nuptui datur illis, qui nulla cognatione eam contingunt, id ἐκγαμνιδίωται dicitur.

Ἐκγεγάμεν. Natum esse. Genus ducere. Homerus: [Istis parentibus] se natum esse gloriatur. Ἀ γῶ, γήσω, fit γένημι: unde infinitivus γενάται, & Dorice γεγάμεν; ut πιδάται, πιδέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός. A tempore nativitatis caecus.

Ἐκ γειτόνων. Vicinam. Arrogantiam magnitudini animi vicinam effugit.

Ἐκδεδαρμῶρον δέξας. Excoriatum excoriat. Dicitur de iis, qui frustra laborant.

Ἐκδέες. Mutilum. Imperfectum. Placuit autem ipsis, (ut divinis oraculis sua in omnibus veritas constaret) in urbem ingredi, ut, si possent, Minervae simulacrum furarentur.

Ἐκδέξασθαι. Non accipitur pro expectare: sed pro excipere & suscipere. Ἐκδέξασθαι significat aliquid ab altero accipere, quod ipse deinde tractandum suscipias. Videndum vero, quomodo haec vox accipiat a Demosthene Philipp. v. ubi ait: Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέξασθαι τῆς ἐκείνω πεπεραγμῶρον.

4 Ἐκβεραδῆ] Sic recte MS. Parisf. A. At in prioribus Edit. male excusum est ἐκβαλεῖν.

5 Ὁμοίωται] Il. E. v. 248.

6 Ἐκδέξασθαι ἐπὶ τὸ παρ' ἕτερον.] Ex Harpocrate.

Ἐκδέξαμ. ἀντὶ τῆ, ἀληθεύων ἢ ψεύδου. πίπτου-
σον ὑποχομῆν τῷ δέλω σε. αὐτὸς ἐγγρητὴς γε-
νῆ τῆς ἐμῆς ὑποχέσεως.

Ἐκδέχεσθαι. ἀπείρειν. κωλύειν. Γέρρα τε πα-
ραλιταγυθία ἰῶ, εἰς τὸ ἐκδέχεσθαι τὰ τῶν βαρ-
βάρων τοξεύματα.

Ἐκδέχη. νοεῖς. ὑπολαμβάνεις. Πολύβιου. Οὐκ
ὀρθῶς, ὡ γράληγέ, τὸς ἡμετέρους ἐκδέχη λόγους.

Ἐκδεια. ἡ κεχρησθημένη λοιπὰς. ἔκδεια γὰρ ὄβρι,
τὸ μέρεθ καταβαλεῖν, ὡν ὀφείλει πῖς, εἰ καὶ μὴ πάν-
τα. ἔκδεια δὲ, τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν. ἢ ἔκδεια
μὲν ὄβρι τὸ ἔχοντα μὴ καταβαλεῖν. ἔκδεια δὲ, τὸ μη-
δὲν ἔχ. ὡς εἶναυ τὸ μὲν ἐκέσιν, τὸ δὲ ἀκέσιν. ἔκ-
δεια μὲν ὄβρι ἐκέσιν ἑρησις χρημάτων. ἔκδεια δὲ,
ἀκέσιν.

Ἐκδιματύντες. ἐκφροβέντες.

Ἐκδιαιτηθῆναι. ἄμαπραθῆναι.

Ἐκδιήτησε. κακῶς διακίσησεν.

Ἐκδιαιτήσις. ἡ τρυφή. Ὁ δὲ τρυφαῖς μαλακαῖς
καὶ ἐκδιαιτήσισι ἀμαρτυροῖς ἐπανήει, κωθία τε καὶ
μαλακία καὶ ἀβελτία τὰς τῆς δεχῆς ἡτίας ἀφίησι.
Καὶ αὐτῆς. Ἀπαρηγεῖα πρὸς τὸς πόνους, πτόθω τῆς
ἐν Συρία ἐκδιαιτήσεως. Καὶ αὐτῆς. Τὴν Νέγων
ἐς τρυφῶν ἐκδιαιτήσιν.

Ἐκδικάσαομαι. Ἰσοῦ, ἀντὶ τῆ ἀνάδικον ἐκ-
πραξῶμα ἀπὸ τὸ δικάσαομαι.

Ἐκδικον. τὸ ἔξω τῆ δικαίς. Αἰλιανός. Τετόλ-
μη μὲν αὐτῶ τὸ ἐκδικον ἐκείνο ἢ πτόθω μὲν ἔργον.

Ἐκδικός. ἀδικός, καὶ ἔξω τῆ δικαίς ὄντας. Ὁ δὲ
ἰῶ ἐκδικός τε καὶ ἐκνομ. ἀντὶ τῆ ἀδικ. Σο-
φοκλῆς.

Καὶ τοι σὲ Θῆβαι γ' ἐκ ἐπαίδευσαν κακόν.

Οὐ γὰρ Φιλῆσιν ἀνδρας ἐκδικός τρέφει.

Σὺ δ' ἀξίαν ὄβρι ἔσαν αἰσχύνεις πόλιν

Τὴν αὐτὸς αὐτῆ. καὶ σ' ὁ πληθύων χερόν.

Γέροντ' ὀμοδ τῆρησι, καὶ τῆ νῆ κενόν.

Ἐκδικός. Δεῖν χάς τοῖς ἐκδικός τῶν Αἰτωλῶν
πεθνεῶσιν ἐπάγειν. Καὶ αὐτῆς. Καὶ μεγάλα ἀνάρσια
ἀνηρημῶν ἐκδικός.

Ἐκδοσις. τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. οἰονεὶ ἔξω δόσις.
ἔτω καὶ ἰο Δημοσθένης ἐν τῶ κτ. Ἀφόβος πρῶτω.

Ἐκδέξαμ. Interdum significat, promittenti
hoc seruo tuo crede. Vera enim dico, nec
mentior. Ipse sis promissionis meae sponfor.

Ἐκδέχεσθαι. Excipere. Arcere. Propul-
sare. *Et crates viminea objectæ Barbaro-
rum sagittas excipiebant.*

Ἐκδέχη. Accipis. Intelligis. Putas. Poly-
bius: *Non recte, Imperator, nostros sermo-
nes accipis.*

Ἐκδεια. Debiti reliquia. Ἐκδεια enim dici-
tur, cum quis pecuniæ debitæ partem, non
autem totam summam persolvit. Ἐκδεια vero,
cum quis nihil prorsus [creditori] solvit.
Vel, ἔκδεια est, cum quis debitum non sol-
vit, licet habeat, unde solvat. Ἐκδεια vero,
cum quis nihil habet, quod solvat. Quam-
obrem alterum quidem est voluntarium; al-
terum vero invitis nobis accidit. Ἐκδεια igitur
est, cum volentes pecunia caremus: ἔκ-
δεια vero, cum inviti.

Ἐκδιμαλίντες. Terrentes.

Ἐκδιαιτηθῆναι. Luxu corruptum esse.

Ἐκδιήτησε. Male administravit.

Ἐκδιαιτήσις. Deliciæ. Luxus. *Ille vero de-
liciosis & luxu enervatus rediit, & præ igna-
via & molliæ & imprudentia imperii habe-
nas e manibus dimisit. Et iterum: Molestiis
autem & laboribus tandem succubuit, præ de-
siderio vitæ delicatæ & mollis, quam in Syria
egerat. Et iterum: Neronis delicatum &
molle vitæ genus.*

Ἐκδικέσαομαι. Apud Isæum significat, cau-
sam semel judicatam denuo ad Judices re-
ferre, quod ante male judicatum fuerit.

Ἐκδικον. Iniquum. Injustum. Ælianus: *Il-
lud igitur injustum & nefarium facinus ab ipso
patratum est.*

Ἐκδικός. Injustos, & justitiæ expertes. *Ille
vero erat injustus & sceleratus. Sophocles:
Et tamen te Thebæ non educarunt malum vi-
rum. Haud enim viros injustos alere solent.
Tu vero indignam [hoc opprobrio] dedecoras
civitatem ipse tuam: & longum tempus simul
& senem & mente vacuum te reddit.*

Ἐκδικός. Injuste. *Inferias Ætolis injuste
casis faciendas esse [dicebant.] Et iterum:
Et qui magna & injusta facinora nefarie pa-
traverat.*

Ἐκδοσις. Nauticum scœnus. Quasi dicas
ἔξω δόσις. Sic & Demosthenes oratione pri-
ma contra Aphobum.

verti & corrumpi, & a communi vivendi ordine & more recede-
re; quod ἀμαρτυροῖς vel ἀμαρτυροῦν recte dixeris.

5 Ἐκδιαιτήσις] Vide omnino de hac voce modo laudatum Sal-
masium ad Spartanum pag. 96.

6 Ἐκδικέσαομαι. Ἰσοῦ, ἀντὶ τῆ ἀνάδικ.] Eadem habent Harpocra-
tio & Etymologus. Sed apud posteriorem pro Ἰσοῦ male legi-
tur Ἰσοκράτης.

7 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon. pag. 301. ut Portus monuit.*

8 Δεῖν χάς τοῖς ἐκδικός] *Fragmentum hoc auctius Je-
gitur supra v. Ἄκ. Vide etiam infra v. Χοάς.*

9 Ἐκδοσις, τὸ ναυτικὸν δάν.] Ex Harpocrate. Confer om-
nino Salmasium de *Modo usur. pag. 192.*

10 Δημοσθένης ἐν τῶ κατὰ Ἀφ.] Verba Demosthenis exhibet
Salmasius loco laudato.

1 Πολύβιου] Lib. x. cap. xviii.

2 Ἐκδεια μὲν ὄβρι ἐκέσιν] Scholiasta Thucydidis ad lib.
i. cap. xcix. Ἐκδεια, ἐκέσιν. ἔκδεια, ἀκέσιν.

3 Ἀκέσιν] Sic recte 2 MSS. Paris. At in prioribus Edit. e-
jus loco inepte excusum est. ἔκδεια μὲν ὄβρι: quæ dux voces in iisdem
MSS. post vocem sequentē ἐκδιματύντες a currite, sed absque interpre-
tatione, leguntur; ubi eas collocandas esse series literarum arguit.

4 Δεῖν χάς] Hæc interpretatio procul dubio corrupta est;
cujus loco apud Hesychium legitur, ἀμαρτυροῦν, ἢ ἀμαρτυροῦναι.
Sed & istum locum emendatione indigere monuit Salmasius ad
Spartanum in *Adriano*; qui posterius quidem ἀμαρτυροῦναι ex an-
notat one variz lectionis ortum esse suspicatur: at pro priori ἀμα-
ρτυροῦναι, recte, ut puto, ἀμαρτυροῦναι, i. e. perverti, reponendum
esse censet. Τὸ ἐκδιαιτήσιν enim nihil aliud est, quam luxu per-

ἘκδίϠ. ὠροδεδομίδιϠ.

Ἐκδοχείον. τὸ ταμιεῖον.

Ἐκ διῶν τρία βλέπει. ἐπὶ τῷ ἀφ' ἧρας ἢ ἄλλο π. πᾶθϠ ὁκ ὄξυδεγκήλιον, ὅδε εἰλικρινεῖς ἐχθίαν τὰς ὀφθαλμοὺς.

Ἐκκαδέκωρα. ἐκκαίδεκα παλαιῶν. δῶρον γὰρ καλεῖται ἢ παλαιή. ὍμιοςϠ. Τῷ κέρα ἐκκαδέκωρα πεφύκη.

Ἐκκονον. ἔκοπιον.

Ἐκκσία. αἰπαλική.

Ἐκκαίωμαί σθ. γενικῶς. ἐγὼ σθ.

ἘκκέκωϠ² ἢ μεσική. Φασὶν ὅτι τῷ παλαιῶν ἐν ποῖς συμποσίαις Φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμάτων, οἱ ὕπερον τὰς μυσθργὰς καὶ κηθευρίας³ καὶ ὄρχηστρίας ἐπειρήσαν. ὅθεν τινὲς κηθομῆσαν τινὲς αἰτιάμενοι, τῇ παρομοίᾳ ἐχρᾶντο.

Ἐκεκράγεισαν. ἐκραζον.

Ἐκκεκρυώσ. ἐκεκρυωκώς.

Ἐκκεκυμασμήνυς. ὑπὸ τῷ κυμάτων ἐμβραδέντοις. Ὁ δὲ κατέλαβε τὸς ὡς τὸν ἀδελφὸν νεκρὸς ὡς τὸν αἰγιαλὸν ἐκκεκυμασμήνυς.

ἘκέλευτϠ⁴ καὶ κατήγεϠ. ἘκέλευτϠ, ὅς ἂν μὴ γράψῃ, ὡς δυνάμεων ἐάλωκεν.

Ἐκενώθησαν. ἠρημώθησαν.

Ἐκεραΐζον. κατέτριχον. ἐληΐζον. ἐπέτριβον.

Ἐκερσπίας.⁵ τινὲς κεφαλῶν ἀνέτανες δίκλιον τῷ κερατορ ρήγιον ζῶαν. ὅτι εὐειδῆ γινέει μελῶν ζῶον ἢ κορυφῶν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριῶν. ὡς ἔλαφϠ, Φησὶν, ἢ ἄλλο ποῖς κέρασιν. Ἀνωσταλιζες, κέρσπτίας.

Ἐκεύθαιον. ἔκρυπτον.

Ἐκεχειρία. ἀνεσις. ζεγία. σιωθήκη. ἔνδεσις. ἀνοχή πολέμου. ἢ ὡς ὀλίγοι χρόνοι τῷ πολέμῳ ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία. ὡς τὸ ἔχῃ τὰς χεῖρας. ἐχειρεία τις ἔσται. ἸώσηπϠ. Ὡσὼρ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, ὅδε πόλε τῆς ἀσκήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν.

Ἐκεχειλαμῆνι. ἔψευσμένι. ἢ κεχειρωμένι. ὅτι ὁ χιλις ἐν χείρῳ φέεται. τῆτο δὲ ὅτι χόρηϠ. ὅσον ἐξμελημῆνι.

Ἐκζεις. ἐμβρασμῶς. Φασὶ δὲ αὐτίκῃ Φθαρσὶν ἐκζέσαι.

Ἐκζωπυρῆσαι.⁶ ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικρῷ Φυσσῆσαι μεγάλην φλόγα κωῆσαι. ἢ μετὰ φορὰ ὑπὸ τῷ ἀντρείαν.

¹ ὍμιοςϠ] Il. Δ. v. 109.

² ἘκκέκωϠ ἢ μεσική. Φασὶν ὅτι τῷ παλ.] Ex Zenobio.

³ Καὶ ὄρχηστρίας] Has duas voces ex MSS. Paris. revocavi, quas in prioribus Edit. detunt.

⁴ ἘκέλευτϠ. ἢ κατήγεϠ. Ἐκέλυ.] Hujus loci tenebras alius dil. utat. Ego, cum me nihil hic videre fateor.

⁵ Ἐκερσπίας. τινὲς κεφαλῶν ἀνέταν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 362. (256. Ed. Bas. P.) Vide etiam Suidam infra Κηθευρίας.

Ἐκδοτος. Deditus. Proditus.

Ἐκδοχείον. Receptaculum. Promptuarium.

Ἐκ διῶν τρία βλ. Pro duobus tria vides. Dicitur de iis, qui propter senectutem, vel alium quendam morbum, obtusam nec acutam oculorum aciem habent.

Ἐκκαδέκωρα. Sedecim palmorum longitudinem habentia. Δῶρον enim vocatur palmus. Homerus: *Cujus ex capite cornua sedecim palmorum enata erant.*

Ἐκκονον. Secabant. Cadebant.

Ἐκκέω. Accusativo jungitur. Exuro. Incēdo.

Ἐκκαίωμαί σθ. Cum genitivo. Amo te. Ardeo tui amore.

ἘκκέκωϠ ἢ μεσική. Excisa est Musica. Cum veteres olim in conviviiis eruditas quaestiones tractare solerent, posteri psaltrias & citharistrias & saltatrices earum loco introduxerunt. Unde quidam novitatem hanc reprehendentes, proverbio ante dicto usi sunt.

Ἐκεκράγεισαν. Clamarunt. Vociferati sunt.

Ἐκκεκρυώσ. Qui secrevit. Qui delegit.

Ἐκκεκυμασμήνυς. Fluctibus ejectos. *Ille autem fratris & reliquorum cadavera a fluctibus in littus ejecta deprehendit.*

ἘκέλευτϠ. Accusator. * * * * *

Ἐκενώθησαν. Evacuati sunt. *Habitatoribus vacui redditus sunt.*

Ἐκεραΐζον. Incurfionibus vastabant. Prædabantur. Populabantur. Diripiebant.

Ἐκερσπίας. Caput sublimē ferebas instar animalium cornigerorum. Ea enim aspectu pulchra & speciosa sunt, cum sublimem tollunt verticem. Significat autem superbire & fastu se efferre. Ut cervus, inquit, cornibus superbiebas. [Aristophanes:] *Cervicem tollebas, & caput sublime gerebas.*

Ἐκεύθαιον. Occultabant.

Ἐκεχειρία. Remissio. Relaxatio. Cessatio. Belli ad exiguum tempus dilatio. Inducia. Dicta est vox ista ab ἔχειν τὰς χεῖρας, i. e. a continendis manibus: quasi dicas ἐχειρεία. Josephus: *Quasi cum armis coaluissent, ita nunquam ab exercitatione bellica cessabant.*

Ἐκεχειλαμῆνι. Mentitam. Vel, factam continentem, & in terram mutatam. Χιλις enim, i. e. herba, in terra nascitur. Vel, neglectam.

Ἐκζεις. Ebullitio. [Et ἐκζέσαι, effervesce, scaterē.] *Ferunt autem eam pediculis scatuiffe.*

Ἐκζωπυρῆσαι. Accendere. Proprie autem significat, magnam flammam ex parva flatu excitare. Translatio ducta est a carbonibus.

⁶ ἸώσηπϠ] Lib. 117. de Bello Jud. pag. 835. ut Pearsonius citam monuit.

⁷ Ἐκεχειλαμῆνι. ἔψευσμένι. ἢ κεχειρωμένι.] Eadem ex Pausanice Lexico ἀποτελέσει adducit Eustathius ad Il. 1. pag. 773. 1. unde patet & Suidam sua inde deprompsisse. Ceterum, a Suida & Eustathio discrepat Hesychius, quem confer. Etymologus vero manifeste corruptus est, apud quem pro ἐκζωπυρῆσαι ex Suida rependum est ἐψευσμένι. Vide etiam infra v. Χιλή.

⁸ Ἐκζωπυρῆσαι. ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικρῷ.] Ex Enarratore Comici ad Pacem pag. 643.

Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, ἐκεῖνοσι, ἐκεῖνοθεν, καὶ ἔξ'
συγκοπῶν, ἐκεῖθεν, ἢ ἐν τόπῳ χέσει δηλοῖ.

Ἐκκείμεθα. Μόνῳ σοι τῷ ζώντων ἐκκείμεθα.
† Οὐ γάρ ὄστιν ἡ ἀλήθεια παρ᾿ ἄνθρωπον, ἔδδὲ
καὶ ἀβεβλήμενον, ἔδδὲ θῆρα ληπτόν. ἀντὶ τῆς κλει-
περονημύου.

Ἐκείνη. ἐπίρρημα. ἀντὶ τῆς τῆς αὐτόθι. Τὰς ἐ-
κείνη νόπας δι᾿ ἔξελθόν. Καὶ αὐθις. Τοῖς τε Γέταις ἔ-
ποῖς ἐκείνη βαρβάρους.

Ἐκείνη. τὰ ἐκεῖσε. Εἰς Παρθυαίαν ἐμβάλλειν, καὶ
τὰ ἐκείνη ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τῆς φρασιᾶς οἷα
παρέχειν.

Ἐκεῖνός, καὶ κεῖνός, καὶ τὸ αὐτός, ἀντὶ τῆς ὀ-
νόματι λαμβάνουσιν οἱ ποιηταί. Ἀεισιφάνης Νεφέ-
λους. Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνός ἡμῖν ἐπιτύχη. καὶ
Ὅμηρος τίω θέπν παρυσάγῃ λέγειν. Τίπτε μ'
ἐκεῖνός ἄνωγα μέγας Θεός; καὶ τὸ, αὐτός ἔφα, πα-
ρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἐκταν. ἔκωσαν.

Ἐκβολία.

Ἐκβεβόλιος, σοφιστὴς Κωνσταντινουπόλεως. ἔτ'
ἐπὶ Κωνσταντίνου ἀετιπύρου χειραινίζειν ὑποκεινό-
μενος, ἐπὶ Ἰουλιανῷ ἄλογος. Ἐλλίω ἐφάνετο. ῥί-
ψας γὰρ ἑαυτὸν παρὰ τῆς πύλης τῆς ἐκτικτῆς οἴκου,
Πατήσατέ με, ἐβόα, τὸ ἄλλας τὸ ἀναίσθητον. ποιῶ-
τος ἡ κῆρ καὶ εὐχερῆς Ἐκβεβόλιος, καὶ παρ-
εργον καὶ ὑπεργον.

Ἐκβεβόλιος. ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκίδευσαν. κατ' ὄπταμίαν συνήθησαν. Ἐ-
κίδευσαν τε αὐτοῖς δόντες γυναικίας, καὶ αὐτοὶ παρ'
ἐκείνων λαβόντες.

Ἐκίκειεν. ἀνεφέρετο.

Ἐκίλη. σὺν ἡδονῇ ἔτερεπε. Ἐκίλω γὰρ τὸ ὑπ'
ἀλὸν ἡδονῆς. Οὕτω μὲν ὁ κατὰ κράτος συνήθως τὸν
ἀνθρώπον ἐκίλει. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ διηγεῖτο μυρία
ὄσα, δι' ὧν ἐκίλη τῆς ἀκρότης.

Ἐκίλη. ἡσυχός.

Ἐκκλωθίω. ἐσοκτώθιω. ἢ ἀξί τὸ δέος κή-
ειν ἐγνόμην.

Ἐκκλωθίον. ἀπέβλητον. καὶ ἐξεκλωθίον. ἀντὶ τῆς
ἀπεσοκτώθιαν.

Ἐκκλι. ἀντὶ τῆς ἕνεκα. σημαίνει δὲ καὶ χάρις.

Ἐκεῖ, Illic, ἐκεῖσε, Illuc, ἐκεῖθεν, Illinc, ἐκεῖνοσι,
Illic, ἐκεῖνοθεν, Illinc, & per syncopen, ἐκεῖθεν;
sunt adverbia loci.

Ἐκκείμεθα. Expositi fumus. Soli tibi vi-
ventium expositi fumus. † Veritas enim non
est res obvia, neque abjecta, nec quæ altera,
ut ajunt, manu capi queat. Vel, contempta.

Ἐκείνη. Adverbium. Significat idem quod
αὐτόθι. Illic. Cum lucos, qui illic erant, per-
transivisset. Et iterum: Et Getis & Bar-
baris illic habitantibus.

Ἐκείνη. Illic. In agrum Parthorum irru-
ptionem facere, omniaque illic vastare &
diripere, exercituique commeatus præbere.

Ἐκεῖνός, & κεῖνός, & αὐτός, apud Poetas
sæpe pro ipso nomine ponuntur. Aristophanes
Nubibus: At intra, ne ille (i. e. So-
crates) nos hic offendat. Et Homerus The-
tin introducit dicentem: Cur magnus ille
Deus me hoc facere jubet? Huc etiam spe-
ctat tritum illud apud Pythagoreos, αὐτός
ἔφα, i. e. Ille dixit.

Ἐκταν. Usserunt. Combusserunt.

Ἐκβολία. Jaculatio.

Ἐκβεβόλιος. Hecebolius, Sophista Constan-
tinopolitanus. Hic sub Constantino se ar-
denti Christianismi zelo flagrare simulans, sub
Juliano se fatuum Gentilem ostendit: [post
cujus obitum rursus Christianam religionem
profiteri voluit.] Etenim pro Ecclesiæ fo-
ribus se prosternens, Conculcate me, clami-
tabat, fatuum salem. Adeo levis & incon-
stans & ante & post fuit Hecebolius.

Ἐκβεβόλιος. Longe jaculans. Sic Apollo
vocatur.

Ἐκίδδυσαν. Affinitate conjuncti sunt. Et
affinitatem mutuam inter se contraxerunt, u-
xores illis dantes, & ab ipsis vicissim accipi-
entes.

Ἐκίκειεν. Proflicibat. Sursum ferebatur.

Ἐκίλη. Demulcebat. Κηλῶ enim significat,
tibiæ sono oblecto. Sic igitur execrandus
ille hominem demulcere consueverat. Et rur-
sus: Ille vero infinita narrabat, per quæ au-
ditores demulcebat.

Ἐκίλη. Quietus.

Ἐκκλωθίω. Vertigine correptus sum. Vel;
præ metu ceræ instar expallui.

Ἐκκλωθίον. Ejectum. Abjectum. Et ἐξεκλώ-
θισαν, in malam rem abire jussērunt.

Ἐκκλι. Pro ἕνεκα. Causa. Gratia. Item,
sine, absque.

1 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια παρ᾿ ἄνθρωπον. Hæc sunt verba Synesii
in Dione pag. 52.

2 Οὐδὲ θῆρα ληπτόν.] Vir doctus in Indice ad Ælianum v. Ἐ-
περος, legendum monet, ἔδδὲ θῆρα, vel τῆς ἔπερος (subintellige χρι-
στὸν) ληπτόν: quæ elegans est emendatio. Rem enim, quam
quis facili negotio conficere vel consequi posse videbatur, Græci
vocabant θῆρα ληπτόν: i. e. talem, ad quam capiendam una tan-
tum manu opus esset, non vero duabus. Phrasi hac usus est Nu-
menius apud Eusebium de Præp. Evang. lib. xiv. cap. vii. pag.
735. sed ubi pro θῆρα ληπτόν, male hodie legitur θῆρα ληπτοί:
quod interpreti Latino traudi fuit. Quæ præterea de hoc proverbio
notavit vir doctus in modo laudato Indice ad Ælianum v. Ἐ-

περος, hic non repetam, ne aliena serinia compilare velle videar.

3 Ἐκεῖνός, καὶ κεῖνός, & τὸ αὐτός.] Eadem leguntur apud Scho-

liastam Aristophanis ad Nubes pag. 124. (70. Ed. Bas. P.)

4 Ἐκβεβόλιος, σοφιστὴς Κωνσταντίνου.] Ille articulus descriptus est ex

Socratis Histor. Eccles. lib. iii. cap. xiii.

5 Ἐπὶ Κωνσταντίνου] Socrates habet, ἐπὶ Κωνσταντίνου.

6 Ἐλλίω ἐφάνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν.] Hic locus est mutilus, qui ex

Socrate sic suppleri debet: Ἐλλίω ἐφάνετο. ἔ αὐθις μετὰ Ἰουλιανῷ

χειραινίζειν ἠθέλει. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν, &c.

7 Κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ἡδονῆς.] Scribe, κηλῶμα γὰρ, τὸ ὑπ' αὐλῶν ἡ-
δονῆς.

ἐκκλησιάζομεν ἢ ἢ τῶν ἰδίων πὶ σῶσαι βελόμνοι,
ἢ τ' ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. ἀφ' ἀλλήλων δὲ τὸ ἐ-
πὶ φιλοδικία τ' Ἀθιναίων τεύεβολον.

Ἐκκλησίαν. σῶμα ἑαυτῶ τινὸς Ἐκκλησίαν καλεῖ
ὁ Χριστός, καὶ ἀφ' αὐτῆς ἱερατεύει ὡς ἀνθρώπου.
δέχεσθαι δὲ τὰ προσφερόμενα ὡς Θεός. προσφέρει δὲ
ἢ Ἐκκλησία τὰ τῆ σάρκα αὐτῆ καὶ τῆ αἵμα-
τος σύμβολα, πᾶν τὸ φέραμα ἀφ' τῆς ἀπαρχῆς
ἀγάσσα.

Ἐκκλησίαις ἐφῶσιν ἐγκλησὼν φέρεται.

Ἐκκλητεύειν.² τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπ' ἀναγ-
κῆς τις μαρτυρῇ. ἕτας Αἰσχίνης.

Ἐκκλητῶν ἦναι.³ τ' ἐγκλησιπίντων μαρτυρίαν
τὰ ὀνόματα ἐν τῇ δικαστείᾳ κηρύσσεται. ὅσων ἕλερον
ἐκκλητῶν ἦναι, καὶ ἐκκλητεύειν.

Ἐκλήτευσεν.⁴ ἐκάλεσεν.

Ἐκκλητικῶς.⁵ ἐκκαλέμενος.

Ἐκκλησιον.⁶ τινὸς ἐπὶ συνόδῳ ὠδύσθησιν.

Ἐκλιπαρεῖ. ὠδύσθησιν.

Ἐκλογίαν. ἀρίθμησιν. καὶ Ἐκλογιζόμενος τὸ
πλήθος τῆ φρατῆ. ἀντὶ τῶ ἀρίθμων. καὶ ἀντὶ τῆ
ἀφαιρέσεως. Ἐμπείρας καὶ φρονίμως ἐκλογιζό-
μενος. † Ὁ δὲ καὶ ἐκλογισμοῖς καθυπεβάλλετο.

Ἐκλογεῖον.⁸ ἢ ἐκλογάς.

Ἐκλογεῖς. οἱ ἐκλεγέντες καὶ εἰσπραττόντες τὰ ὀφει-
λόμενα τῶ δημοσίᾳ ἐκλογεῖς. ὅποτε δύο κληματα
τῆς πολιτείας εἰσφέρειν, τότε καὶ δύναμιν οἱ καλέ-
μενοι ἐκλογεῖς διέγραψον. ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς φύσεως ἀ-
πὸ τῆς ὑπικρίων ἀφαιρίζοντες πόλεων, ἕτως ἐλέ-
γητο.

Ἐκλόνησεν. ἐτάραξεν. Ἐκλόνησεν δὲ, κλάνας
ἐκοψαν.

Ἐκκλώζεται.¹¹ κλωσμένον ἕλερον τὸν γινόμενον ἐν
τῶ σφάμα φέρον, ὃ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρᾶντο τ' ἄκροαμάταν, ὃν ἔχ' ἡδέας ἦκον.

Ἐκλώπθων. ἀντὶ τῆ ἐκλεπθόν. Ξενοφῶν ἐν τῇ
Ἀναβάσει.

Ἐκλωπίζω. ἐκδέχομαι.

Ἐκλυεν. ὑπήκουσεν. ἐκέλευσεν.

Ἐκ λύκος σφάμα. ἐπὶ τῆ ἀνεπίστως ὠδύσθησιν.

1 Ἐκκλησίαις ἐφῶσιν ἐγκλησὼν.] Senarius hic ad somniorum interpreta-
tionem pertinet, qui legitur apud Aframplychum.

2 Ἐκκλητεύειν. τὸ εἰς κρίσιν.] Ex Harpocracione. Confer etiam
Petitum de Leg. Attic. pag. 357.

3 Ἐκκλητῶν ἦναι.] Confer omnino Suidam infra v. Κλητῆρες.

4 Ἐκλήτευσεν.] Vide Notitiam infra v. Κλητύει, & v. Κλητῆρ.

5 Ἐκκλητικῶς.] Vocis huius in prioribus Edit. haec sub iuncta
leguntur: καὶ ἐκκλησίαις. Πρὸ τῆ φρατῆ, καὶ ἐπὶ τῆ φρατῆ, καὶ ἐπὶ τῆ φρατῆ
ἐκκλησίαις ἀφαιρίζοντες. Sed cum eadem paulo ante v. Ἐκκλητεύειν
lo. o suo legantur, eorum repetitionem hic supervacaneam ju-
dicavi.

6 Ἐκκλησιον.] Vide infra v. Ἐφεσις.

7 Ἐμπείρας καὶ φρονίμως ἐκλογί.] Polybius lib. III. cap. XXXIII
de Annibale inquit: Πάνου δ' ἐμπείρας & φρονίμως ἐκλογιζόμενος,
ἐκ μὲ Λιβύης εἰς Ἰουδαίαν, ἐκ δ' Ἰουδαίας εἰς Αἰγύπτου διεβίβασεν στρατῶνας,

venire solemus, aut ut res nostras fervemus;
aut, ut alienas intervertamus. Carpit autem
Athenienses, ut trioboli vel mercedis judi-
cialis causa litium & judiciorum nimis amantes.

Ἐκκλησίαν. Ecclesiam. Corpus suum Chri-
stus Ecclesiam vocat, & per hanc ut homo
sacerdotis munere fungitur: res autem ob-
latas accipit ut Deus. Ecclesia vero corpo-
ris ipsius & sanguinis symbola offert, totam
massam per primitias sanctificans.

Ἐκκλησίαις ἐφῶσιν ἐγκλησὼν. In concione stanti-
bus metuenda est accusatio.

Ἐκκλητεύειν. Aliquem in jus vocare, ut te-
stimonium vel invitatus perhibeat. Testimo-
nium alicui denuntiare. Sic Aeschines.

Ἐκκλητῶν ἦναι. Nomina illorum, qui testimo-
nii dicendi causa in jus venire recusaverant,
in judicio a praecone recitabantur: quod ἐκ-
κλητῶν ἦναι, & ἐκκλητεύειν vocabant.

Ἐκλήτευσεν. In jus vocavit.

Ἐκκλητικῶς. More ejus, qui evocat, vel e-
vocatur.

Ἐκκλησιον. Appellationem, vel provocatio-
nem ad aliud iudicium.

Ἐκλιπαρεῖ. Orat. Rogat.

Ἐκλογίαν. Enumerationem. Et ἐκλογιζό-
μενος, numerans. Exercitus multitudinem nu-
merans. Item, reputans, perpendens. Sa-
pienter & prudenter omnia secum reputans.
† Ab illo vero etiam exigebatur, ut rationes
redderet.

Ἐκλογεῖον. Eclogium.

Ἐκλογεῖς. Sic vocabantur illi, qui collige-
bant & exigebant ea, quae Reip. vel arario
debebantur. Quoties enim cives pecuniam
ad usus publicos conferre oportebat, singu-
lis pro censu facultatum modum tributum af-
signabant illi, qui ἐκλογεῖς vocabantur. Sed &
sic dicebantur, qui tributa subiectarum civi-
tatum colligebant.

Ἐκλόνησεν. Turbavit. Ἐκλόνησεν vero, ra-
mos amputavit.

Ἐκκλώζεται. Exploditur. Κλωσμένον enim vo-
cabant strepitum illum oris, quo auditores ex-
plodebant ea, quae sibi non placerent.

Ἐκλώπθων. Pro ἐκλεπθόν. Furabantur. Xe-
nophon in Anabasi.

Ἐκλωπίζω. Excorio. [Exuo. Spolio.].

Ἐκλυεν. Audivit. Jussit.

Ἐκ λύκος σφάμα. Ex ore lupi. Dicitur de

ἐκδοσμεύων τ' ἐκατέρω πίνων εἰς ἀλλήλους ἀφ' ἢ τ' ποταμῶν οἰκισμῶν.
Hinc Suidam tua haumile apparet.

8 Ἐκλογεῖον.] Significatio vocis hujus obscura est. Portus pu-
tabat sic totum vocari locum, in quem collecta tributa ferebantur;
vel, in quo tributa exigebantur; idque ex voce sequenti col-
ligi posse, ubi Suidas tributorum collectores vel exactores ἐκλο-
γεῖς vocatos fuisse ait. Sed hanc conjecturam, quae nullius scri-
ptoris auctoritate tulerit, in medio relinquo.

9 Ὅποτε δύο κληματα τῆς πόλεως.] Confer omnino Suidam supra v.
Διάκρυμα.

10 Ἐκλόνησεν δὲ, κλάνας ἐκ.] Haec verba in praecedentibus E-
ditt. male ad finem articuli sequentis rejecta sunt, quae hic collo-
cari debent.

11 Ἐκκλώζεται. κλωσμένον ἔλ.] Ex Harpocracione.

πινων πι λαμβανόντων, χε' τον μῦθον τῆ λύκω και τῆς γεράου.

Ἐκμαγεῖον. ἐκτύπωμα, ἢ ἀποσφραγισμα. Ἐυνειληθέντα τε και καθασφαλιωθέντα ἐκμαγεῖοις κλεινοῖς, και ἐκτυπώμασι δακτυλίω, ἐπεδέθη.

Ἐκμαγεῖσαι. ἐκτυπῶσαι.

Ἐκμαλθακῶσαι. ἐκμαλάττει. χαυνῶσαι. Ἄλλα τε πλείστα, ἐκμαλθακῶσαι οἷα τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονηματα.

Ἐκμαρτυρεῖν³ Φασὶ τὸ λέγειν, ἔχ' ἄφ' αὐτὸς εἶδεν, ἀλλ' ἄφ' ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων. Ἐκμαρτυρία γ' γεγραμμένη ἀναγνώσκει, ὅταν τις ἢ πελοπτήσας, ἢ ἢ ὑπόβριση.

Ἐκμαρτυρία⁴ ἀφ' ἑτέρου τῆς μαρτυρίας ὅτι ἢ μὲν, τῆς παρόντων ἐστίν ἢ δὲ ἐκμαρτυρία τῆς ἀπόντων.

Ἐκμαρτυρία. ἀφ' ἑκμαρτυρία. Οὐκ ἄκησαν δὲ δευτέρω ἐκμαρτυρία λησασθαι.

Ἐκμαίνω. αἰτιακῆ.

Ἐκμελές. ἡμεληιδρόν. Ὁ δὲ δὴ Ἐβῶν, σοκ' ἐς τὸ ἐκμελές αὐτῶ, ἔδ' ἐς τὸ ῥαθυμώτερον ἐτρέπη ὁ νῆς, ἀλλὰ σιωπῶν τῶ τάχ' ὡς τὴν σωτηρίαν ἐζητο. † Καὶ τῶλλα πάθη χε' τὴν ἐκμελῆ λύσαν ἐστραπέυει. Φησὶν Εὐνάπι. Ἐκμελές ἐν, ἢ κακόνχη. Ὅτι και Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκμελές ἦν, και πάση ῥαθυμῶ ἐκείνῳ.

Ἐκ Μασσαλίας ἤκει. ἐπὶ τῷ Σηλυδριῶν και περυσυμῶν παρόσον ἐκείνῳ Φασὶ Σηλυτερον φοιτῶντα μεμυεισδύς, και τὰς τείχας ἀναδεδύς, και ἀφ' αὐτῶ τὴν μαλακίαν ἀχρημονεῖν.

Ἐκ μέσων νυκτῶν λέγεται, ἢ ἐκ μεσημβρίας.

Ἐκ μεταβολῆς. Ὅι δὲ μὲν ταῦτα ἐκ μεταβολῆς ἄς ἐπὶ Ὀλυμπίας. τετέτι, μετ' ἐκμελείας τῆς ὡστέρας ὁρμῆς.

Ἐκμειλίασθαι. κατεπραύειν.

Ἐκμείω. τῆς ἐξ μίω.

Ἐκμείω. μίω ἐξ. Λαβὼν δέλωσιν σὺν τροφῇ ἐκμείω ἡλευθέρωσαν.

Ἐκμηροδύς. Ὁ δυσχερῶς ἐκμηροδύς και μακρῶς τὰς δυσχερίας. ἀντὶ τῆ ἀναλεροδύς.

Ἐκμηροσύμῳ. ἐξελκύσας. ἐπεκλείνας. ἀπὸ μεταφορῶς τῆς κμηρομάταν. Ὁ δὲ ἐκμηροσύμῳ τ

1 *Ευνειληθέντα π. ἢ καθασφ.*] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 142.

2 *Ἄλλα π. πλείστα, ἐκμαλθ.*] Et hic locus exstat apud eundem Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 100. ubi & ea legenda sunt, quae praecedunt.

3 *Ἐκμαρτυρεῖν Φασὶ τὸ λέγειν*] Confer *Petitum de Leg. Attic.* pag. 355. 356.

4 *Ἐκμαρτυρία ἀφ' ἑτέρου τῆς μαρτυρίας*] Ammonius: *Ἐκμαρτυρία μαρτυρίας ἐν πινὶ ἀφ' ἑτέρου, δηλοῖ Διόναρχος* (sic enim pro *Μείναρχος* ibi scribendum est) *ἐν τῷ κατὰ Κλειομένους, λέγων*. *Ἀναγνώσκει δὲ τὸ μὲν ἐπὶ δὴ μόνον πὺς μαρτυρίας*. τὸ δὲ ἀπὸ δὴ μόνον ἐκμαρτυρίας.

5 *Ἐβῶν*] Sic MSS. Paris. At priores Editt. minus recte *Ἐβῶν*.

ius, qui praeter spem beneficium aliquod ab altero consequuntur: secundum fabulam de lupo & grue.

Ἐκμαγεῖον. Expressa imago. Effigies. Siggillum. *Ea involuta & obfignata sigillis, annulo in cera impressis, tradebantur.*

Ἐκμαγεῖσαι. Effingere. Exprimere.

Ἐκμαλθακῶσαι. Emollire. Mitigare. Laxare. *Et alia plurima [dicebat,] quae animos tumidos & fastu plenos mitigare possent.*

Ἐκμαρτυρεῖν. Significat, dicere ea, non quae quis ipse vidit, sed quae ex aliis audivit. Ἐκμαρτυρία enim scripta legi solet, cum quis mortuus est, vel peregre degit.

Ἐκμαρτυρία differt a μαρτυρία: quod haec quidem sit praesentium; ἐκμαρτυρία vero, absentium testimonium.

Ἐκμαρτυρία. Testificatione. Testimonio. *Non dubitarunt autem secundo testimonio uti.*

Ἐκμαίνω. Accusativo jungitur. Ad insaniam adigo.

Ἐκμελές. Neglectum. [Negligentia. Sordida.] *Bonus vero animum non ad negligentiam nec sordidiam convertit, sed summo & intento studio ad salutem sibi parandam usus est.* [Item *ἐκμελές*, ingratum auribus sonum edens.] *Et ceteri ejus morbi ad ingratum lyrae cantum sanabantur.* Sic Eunapius inquit. Ἐκμελές hic significat, ingratum sonum reddens. † Theodosius Imperator iners erat, & omni sordidiae deditus.

Ἐκ Μασσαλίας ἤκει. E Massilia venis. Dicitur de hominibus effaeminatis & delicatis. Ajunt enim Massilienses mollibus & delicatis vestibus olim usos fuisse, & unguentis delibutos, comamque certo quodam modo religantes, mollitiem viris turpissimam affectasse.

Ἐκ μέσων νυκτῶν. Media nocte. Eodem modo dicitur, ut ἐκ μεσημβρίας, meridie.

Ἐκ μεταβολῆς. Animo, vel consilio mutato. [Polybius:] *Deinde mutata sententia Olympiam petunt.*

Ἐκμειλίασθαι. Delinire. Demulcere. Placare.

Ἐκμείω. Semestris spatii.

Ἐκμείω. Sex mensium. *Assumptis autem servis cum comaeatu sex mensium, eos libertate donavit.*

Ἐκμηροδύς. [Explicantes. Superantes.] *Cum difficili & longo itinere locorum angustiis tandem superassent.* Vel, relegentes.

Ἐκμηροσύμῳ. Qui explicavit. Qui extraxit. Qui extendit. Per translationem sum-

Erat enim Bonus dux quidam belli sub Justiniano, cujus apud Suidam & alibi fit mentio; veluti v. *Ἐβῶν*, v. *Ἐπιδοπίσαι*, & v. *Ἰψαρόσαι*.

6 *Ἐκμελῆ λύσαν*] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. male *ἐκμελῆ*.

7 *Ὅι δὲ μὲν ταῦτα ἐκ μεταβολῆς*] Imperfectam hujus loci sententiam Lector supplere poterit ex Polyb. lib. iv. cap. x. unde Suidas ista sumpsit.

8 *Ἐκμήνω*] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. male, *ἐκμήνω*.

9 *Δυσχερῶς ἐκμηρ.*] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit. Certe voce *ἐκμηροδύς* Polybius simili sensu usus est lib. iii. cap. 111. Vide etiam infra v. *Ἐξομηροδύς*.

δύναμιν ἐκ τῆς δυαχωριᾶν, χαλκιστρατοπέδουσε. Καὶ αὐ-
θις· Ὁ δὲ ἐκμηγευσάμενος τῶν πλῆθ' τὸν ποταμὸν,
πάντα γῆ· Χαλδᾶν ἰὺ. ἀντὶ τῆς ἀφ' ἀπλῆσας.

Ἐκμηγευσάμενος. κατὰ σιδηράζων.

Ἐκμυζήσας. ἐκπίσας. ἐκθλίψας.

Ἐκμυκτιρεῖ. βδελύσσει.

Ἐκνάπτειτο. ἐξέυτο. ἔδαπανᾶτο. ἠφ' ἀμεμέλειται.

Ἐκνεμένησιν. ἐξῆλθεν.

Ἐκνυείσας. ἀντὶ τῆς ἀδυνάτους κατὰ σήσας. Ὁ δὲ
ἀπεκνεῖσας, κατὰ κόφας πάντας, ἵνα πολλῶν δυνάμιν
τῆς Ῥώμης ἐκνυείσῃ. Καὶ αὐθις· Ἐὶ δόξῃμεν αὐ-
τὸν ἄνδρα εἶναι, ἠφ' ἧς τῆς Ἐπικύρου λόγων τιμὴ ψυχρὴν
ἐκνυείσας καὶ θῆλυς γενόμενος.

Ἐκνεφίας. ἐκ νεφῶν ἀνεμῶν.

Ἐκνίξεν. ἔδακεν. ἀπὸ τῆς πύας. Ἡρόδοτος.

Ἐκνισεν. ἐκίνησε. κατὰ τῆς πατρίδος. Ἐκνισεν. Ἐκνισεν.
καὶ δ' ἄρα τὸν διωκτῆρα ἔκνισεν τῆς παιδός. οἱ
δὲ Καρχηδόνοι ἔδωκαν αὐτῷ.

Ἐκνομίας. ἀντὶ τῆς μεγάλης. Ἐκνομίας.
κυρίας δὲ τὸ ἔκνυ τὸ νομοσιμένον. Ἐκνομίας.
Πλάτων· Καὶ γὰρ ἐκνομίας μὲν ἠχοῦντο. λέγει δὲ καὶ
ἐκνόμας.

Ἐκνόμοις. Ἐκνομίοις.

Ἐκνοον. Ἐκνοον. ἔξω τῆς νόος. Ἐκνοον.

Ἐκνοσπλεύων. ἐκ νοσπλεύων.

Ἐκνουεν. ἔξυεν ἠρέμα. Ἐκνουεν τὸ κινῶν. Ἐκνουεν.
Ἐκνουεν.

Οὗτος πῶς μὲν κινῶν ἐλθὼν τῆς θύρας.

Ἐκ ζυγκλύδων. ἔστιν ἐν τῶν Συγκλύδων.

Ἐκόνει. εἰσέει. Ἰακῶς. Ἐκόνει. Ἐκόνει.

Ἐκκοκίσας. ἐρημάσας. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς Ῥωμαίων,
τῆς τῆς κόκκους ἐκβαλλοσάν. Ἐκκοκίσας. Ἐκκοκίσας.
στέπαι τῆς ἀνθρώπων εἰσίν, ἔπει καὶ αἱ Ῥωμαῖοι τῆς κόκ-
κων. ἐκκοκίσας δὲ τῆς μεταφορῆς ὁ ἄριστος. Ἐκκοκίσας.
Ἐκκοκίσας.

Ω Ζεῦ,

1 Κατὰ Χαλδᾶν ἔστιν] Hæc quia corrupta putavi, in versione
pretermissi.

2 Διημερεύσει] Vox hæc deest in antiquissimo MS. Paris.

3 Ἐκνεμένησιν] Non sola vox ἐκνεμένησιν significare potest ἐξῆλ-
θε, sed conjuncta cum πόδα, ut Portus recte monuit. Sophocles
Ajace pag. 23.

Ὁμοῦ ἐκτός, ὅτι ἀφ' ὁμοῦ ἐκνεμένη πόδα;
Scholiasta ad illum locum: Ἐκνεμένη, ἐξῆλθε, ἐξοίσει. Hæc Suidæ
lucem fenerantur.

4 Εὶ δόξῃμεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι.] Fragmentum hoc auctius legitur
intra v. Εὐδὲξ.

5 Ἐκκοκίσας καὶ θῆλυς γένος. Ut hæc præcedentibus responde-
ant, legendum est ἐκκοκίσας καὶ θῆλυς γένος; ut Portus etiam
monuit.

6 Ἀπαισῶν] De Eul'is Hi ran, pag. 462. Idem in Libyc, pag.
10. de eod. in Sypha e pag. 11: Σύφαξ δὲ κινῶν. Ἐκκοκίσας.
τῆς παιδὸς κατὰ Κερκυραίων ἐκκοκίσας, &c. Vide etiam infra v. Σιφάξ.

ptam a filis, quæ e colo deducuntur. Ille
vero, cum copias ex locorum angustiis expe-
divisset, castra metatus est. Et iterum: Ille
vero, cum totum fluvium navigando emensus
esset, &c. Hic enim τὸ ἐκμηγευσάμενος idem
significat, quod ἀφ' ἀπλῆσας.

Ἐκμηγευσάμενος. Moliens. Conficiens. Pa-
rans.

Ἐκμυζήσας. Qui exfuxit. Qui expressit.

Ἐκμυκτιρεῖ. [Deridebit.] Fastidiet. Abo-
minabitur.

Ἐκνάπτειτο. Radebatur. Absumebatur. Di-
videbatur.

Ἐκνεμένησιν. Exivit. Egressus est.

Ἐκνυείσας. Qui enervavit. Qui viribus
privavit. Qui debilitavit. Ille vero, cum om-
nes concidisset, respondit, [se hoc fecisse,] ut
magnam Romæ potentiam debilitaret. Et ite-
rum: Si demus eum virum esse, qui Epicuri
sermonibus enervatus omnino & effæminatus
erat.

Ἐκνεφίας. Ventus ex nubibus erumpens.

Ἐκνίξεν. Pungebat. Mordebat. [Dicitur
est verbum hoc] ab herba, [quæ κνίξια voca-
tur.] Herodotus.

Ἐκνισεν. Movit. Vellicavit. Punxit. Ap-
pianus: Syphacem igitur Regem amor illius pu-
ellæ ceperat, quam Carthagenenses ei dederunt.

Ἐκνομίας. Enormiter. Inusitate. Supra mo-
dum. Proprie vero id, quod morem solitum
excedit. Aristophanes Pluto: Mirum enim in
modum me reverebatur. Dicitur etiam ἐκνόμας.

Ἐκνόμοις. Iniquis. Injustis.

Ἐκνοον. Sana mente carentem. Amentem.
Infania agitatedum.

Ἐκνοσπλεύων. Curans. Medens.

Ἐκνουεν. Leviter radebat, vel scalpebat. A-
ristophanes: Hic mei desiderio unguibus ja-
nuam leviter scalpsit.

Ἐκ ζυγκλύδων. Vide in v. Συγκλύδων.

Ἐκόνει. Animadvertit. Intellexit. Est vox
Ionica, qua usus est Callimachus.

Ἐκκοκίσας. Qui desertum & habitatoribus
vacuum reddidit. [Proprie, qui grana excuf-
sit.] Metaphora sumpta est a malis Punicis,
quæ grana amittunt. Ut enim urbes tegunt
homines, sic mala Punica grana. Hac au-
tem metaphora usus est rusticus apud Ari-
stophanem, sic inquit: O Jupiter, tuas-

7 Ἀεισοφάνης Πλάτων] Pag. 96. (47. Ed. Bas. P.)

8 Σαλόν] Hæc vox mihi suspecta est, de qua Lector cogitet
velim.

9 Ἀεισοφάνης] Theophrast. pag. 792. (523. Ed. Bas. P.) Iluc
pertinent verba Eustathii ad Odyll. N. pag. 1746. 3. Κινύω δηλοῖ τὸ
ἐξῆλθε, Δαεικὸν γὰρ ὄν, ἀποφερόμενοι δὲ καὶ παρὰ Ἀπαισῶν καὶ Ἰωσὶν ἔ-
κκοκίσας καὶ παρὰ τῶν Καρχηδόνων ἐκκοκίσας.

Ὁὗτος πῶς μὲν κινῶν ἐλθὼν τῆς θύρας.
ἔξυεν ἀπὸ τῆς πόδος μὲν ἐξυεν τῶν θύρας. Vide etiam infra v. Κινῶν.

10 Παισῶν Καλλιμάχου] In Hecale; ut nos docet Helladius apud
Photium his verbis: Μακκῶν, Ἰορκάικως τὸ μὴ κινῶν, ὅπως τὸ νεῖν ἐ-
δήλω. Καλλιμάχου δ' ἐὶ Ἐκκοκίσας ἐκκοκίσας φησὶν ἐν τῷ ἔκκοκίσει. Locum
Callimachi, quem Helladius & Suidas innuunt, profert Etymolog-
us v. Κοκίσας quem vide. Confer etiam Richard. Bentleyjura
ad Fragm. Callim. LIH.

11 Ἀεισοφάνης] Page, pag. 628. (436. Ed. Bas. P.)

ἡ. Λήσῃς σεαυτῆ τὰς πόλεις ἐκκοκίσεις.

Ἐκολάβησας.¹ αἰσχροπραγίας. τὸ δὲ ἔλον, καταπάλαισας αὐτῶν, καὶ ἐκπεριελθῶν καὶ ἀφαιρέσας δευρολίξῃ. ὡς αὖ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ, ἡ ρασίς. ἢ ἔθραυσας, ἔκλασας, κατέπιες. Σπὸ τῆ κολλάβου, ὃ ὅστι φωμῶς. βέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἂν ἂν ὡς ἀλάβη, ἄρδην σπόλυτον.

Ἐκκοβαλικεύει).² ἔστιν ἐν τῷ Ἰπέρει).

Ἐκολάφισαν. ἐβασάνισαν. ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς παρὶν ἐπέθησαν.

Ἐκολλόπτωσι.⁴ κόλλη συυήρμισεν. Σπὸ τῷ τῷ κωπαῖς κόλλοπτι καὶ δερματίτι ἐφορμῶς ἐγένετο ἢ κόλλα τῷ βοῶν. ὅθεν καὶ ὡς ἐπιλείνεται τὰς χορδὰς, κόλλοψ λέγει).

Ἐκολῶα.⁵ ἐθορυβεί.

Ἐκκομιδίν. ἐκφορμῶν.

Ἐκομπάδῃ. ἠπάτη). εἰς ὄγκον διετέθη.

Ἐκομπολάκην.⁶ κομπάδῃ ἐχρῶντο λόγους.

Ἐκονδύλιζον. τοῖς δακτύλοις ἐκοπῆν.

Ἐκοντιῶ. Ἀρριανός. Τῷ μέσῳ τῷ ποταμῶν γιῶ, ἐκοντιῶ ἐδιδένταν τῷ ἐπικύβητον, κατέχευεν.

Ἐκοντί. ἐσελοντί. καὶ παρομίαι. Ἐκάν ἀέκοντί γε θυμῶ.

Ἐκόνταν εἶνα. βελομῶν. Οἱ δὲ ἐπερωμάσαντο τὸν Ἴστρον, δόνταν ἐκόνταν εἶνα τῷ δόδον Ἰσθμῶν, ἔχθει τῷ αἰσχροπραγίας. καὶ, Ἐκάν γε εἶνα. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο αἰσχροπραγίας γυναικὸς ἐκάν γε εἶνα.

Ἐκόπασεν. ἐπαύσατο.

Ἐκοπτι. καλάκοπτι. Ὁ δὲ ἀφαιρέσας περὶ αἰσχροπραγίας, καὶ γενόμενος ἐκοπτος, ἐπέμεινεν.

Ἐκοροαίξεν. Σπιδίαιεν.

Ἐκοροηθείης.⁷ πανηλῶς ἀφαιρέσεις. Μένανδρος. Ἐκοροηθείης σύ γε.

Ἐκορίζετο. ὑπεκορίζετο. ὑπερμεγέθους ἐχρητο λόγοις.

Ἐκορίζετο.⁸ ἐκολάβηεν οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθι κατενέλιζομῶς αἰσχροπραγίας τὰς γυναικας. Ἀειποφάνης Νεφέλαις. Τῶν τὸν ἕν λαμβάνου ἐκορίζετο.

Ἐκορωνία. ἐγαυρία.⁹ Τὸ δὲ μεγέθους μετέωρον ὁ, τῆ φύσῃ, καὶ πάσις πονηρίας ἐμπλεων, ἐκορωνία, καὶ παρὰ ἐβέλο αἰσχροπραγίας τὰς ἐπιφανῆς ἀνδρας.

Ἐκρεία. ἐδέλο κρεῖας.

ne ipsius urbes imprudens habitatoribus excussis desertas reddes?

Ἐκολάβησας. Allisisti. Sensus vero est, cum devicisti, eumque circumvenisti & concussisti, ut pecuniam ab eo extorqueres. Composita est autem hæc vox a κόλα venter, & βαίνειν, ire. Vel, comminuisisti, fregisti, deglutivisti: a κόλλαβου, buccella, vel frustum. Significare autem vult, de eo penitus actum esse, quem is corripuerit.

Ἐκκοβαλικεύει). Fallit. Decipit. Vide in v. Ἰπέρει).

Ἐκολάφισαν. [Colaphis percusserunt.] Cruciarunt. Vel, oculis pannum imposuerunt.

Ἐκολλόπτωσι. Glutine conglutinavit. Gluten enim ex duriori boum pelle, quæ cervicem & dorsum tegit, elixata, conficiebatur. Hinc etiam instrumentum illud, quo chordæ intenduntur, κόλλοψ dicitur.

Ἐκολῶα. Tumultuabatur. Strepebat.

Ἐκκομιδίν. Elationem funeris.

Ἐκομπάδῃ. Deceptus fuit. Fastu inflatus fuit.

Ἐκομπολάκην. Jactabundis verbis utebantur.

Ἐκονδύλιζον. Pugnis caedebant.

Ἐκοντιῶ. Ultro. Sponte. Arrianus: *Agrum qui inter duos fluvios medius erat, ab incolis ultro traditum, occupavit.*

Ἐκοντί. Voluntarie. Sponte. Ultro. Et pro-verbium: *Volens nolente animo.*

Ἐκόντων εἶνα. Volentibus. Ultro. *Illi vero Istrum trajecerunt, quod Juthungi propter odium erga Romanos transitum ipsis volentes dedissent.* Et ἐκάν γε εἶνα, volens. *Ille vero ab uxore volens & ultro deceptus fuit.*

Ἐκόπασεν. Cessavit. Sedatus est.

Ἐκοπτι. Defessus. Defatigatus. *Ille vero confectis trecentis stadiis, defessus illic remansit.*

Ἐκοροαίξεν. Rejicere. Ad corvos amandare.

Ἐκοροηθείης. Omnino delearis. Omnino perdaris. Menander: *Omnino perdaris.*

Ἐκορίζετο. Diminutivis nominibus utebatur. Mollioribus & blandioribus verbis aliquem alloquebatur.

Ἐκορίζετο. Alicui blandiebatur, more parentum, qui puerulis aridere solent, blandis & jocosis verbis utentes. Aristophanes *Nubibus*: *Filium hunc ulnis exceptum blandis verbis alloquebatur.*

Ἐκορωνία. Superbiebat. Se jactabat. *At juvenis suoapte ingenio levis, omniique malitia refertus, sese jactare, & viris clarissimis obtreclare cepit.*

Ἐκρεία. Tonsura indigebat.

1 Ἐκολάβησας. αἰσχροπραγίας.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristoph. *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Bas. P.)

2 Ἐκκοβαλικεύεται.] Hæc voce usus est Aristophanes *Equit.* pag. 302. (204. Ed. Bas. P.)

3 Ἰπέρει.] Hanc lectionem ex MS. A. revocavi: cujus loco priores Editt. male exhibent ἐπέχρηται.

4 Ἐκολλόπτωσι.] Confer Hesygium h. v. & v. Κόλλοπις. Cæte-

rum articulus hic, uti & præcedens, deest in MSS. Paris.

5 Ἐκολῶα.] Usus est hac voce Homerus *Il.* v. 212.

6 Ἐκομπολάκην.] Voce hac usus est Aristoph. *Ranis* pag. 287.

7 Ἐκοροηθείης.] Vide infra v. Κόρηρα.

8 Ἐκορίζετο. ἐνολάβηεν. οἷα πῖς μικρῶ.] Eadem pene habet Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 127. (63. Ed. Bas. P.)

9 Τὸ δὲ μεγέθους μετέωρον ὁ τῆ φ.] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valerio editis, pag. 129.

Ἐκόςια. ἃ ἔχ ὑπόκειν νόμῳ, ἀλλὰ προσωρέ-
σι. καὶ βροχίῳ ἐκόςιον. ἕπας οἱ ὅ. ὁ δὲ Ἀκύλας,
ὄμβρον ἐκόςιον. ὁ δὲ Σύμμαχος, ὑετὸν ἐκόςιον. τὸ
Ἐκόςιον, ἢ ἐκόςιον.

Ἐκόςιαζομαι. προσωρέω.

Ἐκόςιατες αὐτῆ τῆς ὀφθαλμῶς. τῆσι, πηρώ-
σαντες, τυφλάσαντες.

Ἐκόςια. ἀντὶ τῆ νικῆσαι. ἕπας Ἀλεξίς. καὶ ἐ-
πὶ τῆ πηρώσαι τὸν ὀφθαλμῶν. καὶ ἐξεκόςια, ἐπὶ τῆ
ἐπιρώσει.

Ἐκόςιαζομαι. ἀξιόλογοι ἐγένοντο. τέτακται καὶ
ἐπὶ τῆ ἔπειραζομαι. ἕπας Λυσίας.

Ἐκόςιαζομαι. ἔπιπυ.

Ἐκόςιασε. μετ' ἡδυῆς ἦλθε. ὅθρη δ' εἰς ὑ-
μῶν ἐκόςιασε.

Ἐκόςια ἀέκοντι γε θυμῷ. ἔσω γὰρ μοι νῦν τῆς ἐ-
κείνης γλώσσας ζωγράφου ὁμιλέζοντα γλῶττα.

Ἐκόςιαζομαι. ἐκπληρόζομαι. Ῥωμαίοις μὲν
τῷ ἐκπληρόζομαι ὁ Πύρρος ταῦτά φησι. ἢ ἀντὶ τῆ
σεμνωτόζομαι.

Ἐκόςιαζομαι. θαυμάζομαι. ἐκπληρόζομαι. Ἐν
εἰρήνῃ ἔνεικεν, ἐκπληρόζομαι τὸν Ἡρακλέα.

Ἐκόςιας. ὑγιῆς. ἐκτός πάθος. Ἴνα μὴ ὦσιν ἐκ-
δίψοι καὶ ὑπερκελευθῶν, ἀλλ' ἐκόςιας, καὶ κε-
κροποποιήσομαι.

Ἐκόςιας. Ἄλιανός. Ἐκόςια δὲ γεγενησά καὶ
ἄσος τὰς ἀκραποποιῆσαι, ὥστε καὶ μετ' ἡμέραν πλεο-
νάκις μεθύοντα κατὰ φανῆ γενέσθαι τοῖς φίλοις.

Ἐκόςια παντός. διέλιε. Εἴγε ἐν τῷτο κατὰ μαθόντες οἱ
παλέμοι ἐκόςια ἀπίασιν, ἔδεν ἀν ἐκώλυσε ἄσπ-
λωλέναι τὴν φρασίαν πᾶσαν.

Ἐκόςια παντός ξύλου. ἐλλείπει τὸ, ἢ κῆρον γένοιτο ἄν.
λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ὄρασιδιῶν μὲν ὄρασιδιῶν, ἀναγνώσαν δέ.
οἱ δὲ ἐπὶ τῷ ὄρασιδιῶν ὄρασιδιῶν ὡς ἀγα-
θῶν, εὐρεθῆσαν δὲ ἐπεροίαν.

Ἐκόςια ὄρασιδιῶν. ἐξ ὁμοίως.

Ἐκόςια ὄρασιδιῶν. Ὁ δὲ ἄσπυροί ἐκόςια ὄρασιδιῶν
θαλασσίως κλύδων. ἀντὶ τῆ, παρ' ἐλπίδα.

1 Καὶ βροχίῳ ἐκόςια.] David Psalm. LXXII. v. 10. secundum τῆς
LXX. βροχίῳ ἐκόςια ἀφορμῆς ὁ θεὸς τῆ κληρονομίᾳ σε. Hac Suidas
repperit.

2 Ἐκόςιαζομαι.] Sic recte MS. Paris. A. At reliqui MSS. ut &
priors Editt. mendose exhibent, ἐκόςιαζομαι. Vide Nostrum su-
pra v. Διακόςιαζομαι.

3 ὅθρη δ' εἰς ὑμῶν ἐκ.] Fragmentum hoc auctius legitur
infra v. Κέρμη.

4 Ἐκόςια ἀέκοντι γε θυμῷ.] Est ῥῆσις Homericā Il. Δ. v. 43.

5 ὑπερκελευθῶν.] Sic duo MSS. Paris. At priores Editt. vitio-
se, ὑπερκελευθῶν.

6 Ἄλιανός.] Male nomen Aeliani pro Polybii in locum hunc in-
repperit. Fragmentum enim, quod sequitur, non est Aeliani, sed
Polybii, et patet ex Collectaneis Constantiniana a Valefio editis, pag.
21. ubi id inter Extracta ex Polybio ἀπὸ λέξει legitur, ut Pear-
sius etiam obtinuerat.

7 Κῆρον γένοιτο ἄν.] Locus hic mendosus est, in quo pro κῆρον

Ἐκόςια. Voluntaria. Sive ea, quae nulla
lege praecipita sunt, sed a voluntate nostra
pendent. Et ἐκόςια βροχίῳ pluviā sponte sua
cadentem. Sic LXX Interpretes. At Aquila
pro eodem dixit ὄμβρον ἐκόςια: & Symmachus,
ὑετὸν ἐκόςια. Dicitur etiam in foemino ἢ ἐκόςιας.

Ἐκόςιαζομαι. Sponte offero.

Ἐκόςιατες αὐτῆ. Cum ejus oculos eruisset.
Vel, cum cum oculis privasset, vel excussisset.

Ἐκόςια. Vincere. Sic Alexis. Item, ocu-
lum erucere. Et ἐξεκόςια, oculus ei erutus est.

Ἐκόςιαζομαι. Celebres evaserunt. Item,
tentati, vel explorati sunt. Sic Lysias.

Ἐκόςιαζομαι. Bibebant. Potabant.

Ἐκόςιασε. Cum voluptate venit, vel acces-
sit. [In Epigrammate:] *Luctus ad hymenaeum
accessit.* [I. e. Nuptiae in luctum conver-
se fuerunt.]

Ἐκόςια ἀέκοντι γε θυμῷ. *Volens nolente animo.
Liceat enim nunc mihi mentem illius verbis
Homericis exprimere.*

Ἐκόςιαζομαι. Territus. Obstupefactus.
*Pyrrhus enim admiratione percussus haec Ro-
manis dixit.* Vel, glorians, & gravitatem
quandam affectans.

Ἐκόςιαζομαι. Admirantes. Metuentes. *Pa-
cate vivebant, Herculis metu percussi.*

Ἐκόςιας. Sani. Illaesi. Incolumes. *Ne siti
essent confecti, nec defatigati, sed illaesi &
integri.*

Ἐκόςιας. Qui praeter modum rebus aliqui-
bus delectatur, ac iis immoderate deditus est.
Aelianus: *Vino autem supra modum deditus
erat, adeo ut interdum etiam saepe ab amicis e-
brius conspiceretur.*

Ἐκόςια παντός. Omnino. Prorsus. *Si igitur ho-
stes hoc intellecto prorsus abiissent, nihil im-
pedivisset, quo minus totus exercitus periisset.*

Ἐκόςια παντός ξύλου. Ex quovis ligno. Subin-
tellige, vinculum ligneum vel nervus fiat.
Dicitur de rebus aspectu quidem vilibus, sed
tamen necessariis. Alii vero proverbium hoc
accipiunt de illis, qui boni quidem viri esse
videntur, sed experientia alii deprehenduntur.

Ἐκόςια παρὰ μίλην. Ex simili. Similiter.

Ἐκόςια ὄρασιδιῶν. Praeter spem. *Ille vero praeter
spem ex tempestate maris servatus.*

legendum esse κῆρον, (i. e. vinculum ligneum, vel nervus) mo-
nuit Salmasius de Mod. Usur. pag. 814. Verba viri summi haec
sunt: "Κῆρονες Graecis vincula lignea, quibus collum inferebatur,
quod caput κῆρον cogere: Latinis *cuspi*. At Suidas notat vo-
cari Romanis *κῆρονες*, quae Graecis *ποδὸκῆρονες*. Sic enim apud
eum scribendum: *Ποδὸκῆρον, ξύλον, εἰς δ' ὃν εἰσπῆ τῆς πόδας ἐμ-
βάλλοντες συνέχευον, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κῆρον καλεῖται.* Eisdem &
"κῆρονες Graeci vocantur, quia idem vinculum ligneum pedes &
"cervices vinciebat, & nutare caput faciebat. Unde κῆρον. Sui-
das in Epicuro: *Δεδέω ἐν κῆρονι ἄσος τῷ ὄρασιδι, ἡμέρας εἴσομαι.*
"Hinc proverbium apud eundem in v. Ἐκόςια παντός ξύλου, ubi scribit
"oportet, Ἐκόςια παντός ξύλου. ἐλλείπει, κῆρον γένοιτο. *Ex omni lig-
no fiat cuspi, vel nervus.* At non ex omni ligno Mercurius.
"Idem proverbium apud Zenobium sic restituendum: Ἐκόςια παντός
"ξύλου κῆρον ἐν γένοιτο. Item in Collectione Vaticana. Male etiam
"apud Apostolium legitur κῆρον, pro κῆρον. Hac Salmasius in
cujus sententia acquiesco.

Ἐκπελθβλιῦσαι. ἔκβληθῆναι.

Ἐκπεπολέμω. ἔχθραδῶς ἀφαιεῖται.

Ἐκπερδικίσα. τὸ ἀφαιεῖται. ἐκ μεταφορῆς τῆς περδικῶν, πανέρων ὄντων.

Ἐκ πεισσίας. ἐκ πεισῶ. ἐκ πεισσίας λέγεται ὁ ἄριστος. Μετὰ πεμφάμην ἐκ πεισσίας καὶ Παμπρέπιον. ἐκ πεισσίας ἔν, ἀντὶ τῆς, ἐκ πολλῆς τῆς πεισσίας.

Ἐκπερῶσαι. ἔστι ἐν τῷ ἐκπεπότη.

Ἐκ πεισσίας τῆ ἀναγκαίᾳ ἀφαιεῖται. ἀναγκαῖον μὲν ἔστιν, ὃν χρεὶς ἀδύνατον εἶναι. ἐκ πεισσίας δὲ, ὃν ἡ παρουσία οὐκ ἔστι ἀναγκαία· καὶ, ὡς ἄριστος λέγει, ἔστιν ὑπάρχοντα τῆ ἀναγκαίᾳ ἀλλὰ πᾶσι ὑποκαταπιδύζονται τῶ καλῶν. οἷον, τὸ μὲν ζῆν ἀναγκαῖον ἐκ πεισσίας δὲ, τὸ εὖ ζῆν. τῆ γὰρ τῆ εὖ παρουσία, οὐκ ἔστι πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαία, ὅπως οὐκ εἶναι τὸ ζῆν, ἀναγκαῖον ἔν. βελτίω δὲ τὰ ἐκ πεισσίας τῆ ἀναγκαίᾳ φησί. βέλτιον γὰρ τὸ εὖ ζῆν τῆ ζῆν· τὸ δὲ εὖ λέγειν, τῆ λέγειν. οὐκ αἰεὶ μὲν αἰρετώτερα τὰ βελτίω, εἰ καὶ ἀπλῶς αἰρετώτερα. τὰ γὰρ ἡμῶν ἀδύνατα, εἰ καὶ βελτίω εἴη τῶν διωπτῶν, ἀλλ' ἔχαιρετώτερα. βέλτιον μὲν γὰρ ἀθανασία μακροβιότης ἀλλ' ἡμῶν ἔχαιρετώτερα. καὶ πᾶν ἐκ πεισσίας δὴ τὰ μὲν πρὸς τῶ βελτίω εἶναι, καὶ αἰρετώτερα ἔστι· ὡς οὐ τῆ λέγειν τὸ εὖ λέγειν· τὰ δὲ βελτίω ἔστιν, ἔ μὲν καὶ αἰρετώτερα. τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τε καὶ θεωρεῖν βέλτιον μὲν ἔστι τῆ χρηματίζεσθαι· ἔ μὲν καὶ αἰρετώτερον τοῖς ἐν ἐνδείᾳ ἔστι, καὶ μὴ διωπτῶν ἄλλως εἶναι. ἔτι δὴ καὶ τὸ ὑγιαίνειν τῆ φιλοσοφεῖν τῶ νοσήναι αἰρετώτερον. † Καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐλάττω κινδυνύω· ἔτι δὲ ἐκ πεισσίας με κτηροῦν. ἀντὶ τῆς, ἐκ πολλῆς τῆ πεισσίας.

ter esse non possunt. Sic etiam valere est Et Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte dicit: *Ego quidem extremo periculo compulsus in certamen hoc descendo: Aeschines vero nulla necessitate cogente me accusat.* Port.

Ἐκ πεισοπῆς. ἐξ ἀποφορῆς. ἐκ νίκης.

Ἐκπέσσα. ἐκπερῆσαι.

Ἐκπεσῶν. ῥηθείς. δοθείς. Χρησμός δὲ ἐκπεσῶν πρὸς Εὐτοκίᾳ Θρακίᾳ.

Ἐκπεφουσημένον. Φιλοπῶς ἀφαιεῖται. ἴσως δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφουσημένον.

Ἐκπήγνυσθαι. τὸ ἐκπλήττεισθαι.

Ἐκπιωῖται. ἐξέλκυσται. ἀπὸ τῆς τῶ κρόκω κρηνομένην εἰς πλωῖα. Ὁμηρῶς Πηλῖον ἐξέλκυσται.

Ἐκπλαγῆς. ἐκπλήξεως πλήρης. Πολύβιος. Ἐκ-

Ἐκπελθβλιῦσαι. Ejici.

Ἐκπεπολέμω. Hostilem animum habet.

Ἐκπερδικίσα. Aufugere. Per translationem ductam a perdicibus, quæ sunt astutæ.

Ἐκ πεισσίας. Ex abundantia. Ex supervacuo. Usus est hac phrasi Aristoteles. *Cum autem Pamprepium etiam accersivissent, licet presentia ejus supervacanea esset.*

Ἐκπερῶσαι. Vide in voce ἐκπεπότη.

Ἐκ πεισσίας. Ex abundantia. Ex supervacuo. Hoc differt a necessario. Nam necessarium quidem est id, sine quo esse non possumus. Ἐκ πεισσίας vero dicitur de rebus illis, quarum presentia non est necessaria: & ut ait Aristoteles, quum suppetentibus rebus necessariis, alia quædam pulchra iis adjiciuntur. Ut, vivere quidem est necessarium: at bene vivere, supervacaneum. Nam presentia bene vivendi, quæ non est necessaria ad id, ut simus, exornat ipsum vivere, quod est necessarium. Supervacanea autem necessariis meliora esse dicit. Melius enim est bene vivere, quam vivere: & bene dicere, quam dicere. Non semper tamen optabiliora sunt ea, quæ sunt meliora, quamvis simpliciter & per se sint optabiliora. Nam quæ consequi non possumus, quamvis sint meliora illis, quæ consequi possumus, non sunt tamen optabiliora. Immortalitas enim est longævitate melior: sed nobis non magis expetenda. Ac supervacaneorum alia quidem non solum sunt meliora, sed etiam optabiliora: ut bene dicere quam dicere. Alia vero sunt meliora, non tamen etiam optabiliora. Nam philosophari & contemplari melius quidem est, quam quæstum facere; non tamen etiam est optabilius illis, qui in rerum omnium inopia versantur, & qui aliter esse non possunt. Sic etiam valere est optabilius ægrotanti, quam philosophari. † Et Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte dicit: *Ego quidem extremo periculo compulsus in certamen hoc descendo: Aeschines vero nulla necessitate cogente me accusat.* Port.

Ἐκ πεισοπῆς. Ex conversione. Ex victoria;

Ἐκπέσσα. Devastare. Exscindere.

Ἐκπεσῶν. [Qui excidit.] Dicitur. Redditus. Datus. *Oraculum autem de Eutocio Thracæ redditum est.*

Ἐκπεφουσημένον. Inflatum. Ambitiosum. *Videns autem Marcum fastu inflatum.*

Ἐκπήγνυσθαι. Terreri.

Ἐκπιωῖται. Extrahet. Educet. Sumpta translatio ab illis, qui filum in glomos deducunt. Homerus: *Stamen extrahens.*

Ἐκπλαγῆς. Terroris pleni. Polybius: A-

Ἐ φιλοσοφεῖν τῶ νοσήναι αἰρε.] Hæc omnia descripta sunt ex Alexandro Aphrod. in *Topica* pag. 134.

5 *Προσπιωσθῆναι* Sic recte 2 MSS. Paris. & Alexander Aphrod. loco laudato. At priores Edit. *ἐκπιωῖται*: quod sensus repudiat.

6 Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.

7 Ὁρῶν δὲ τὸ Μάρκον ἐκπιεῖται.] Hæc desumpta sunt ex Polyb. lib. III. cap. CIII.

8 Ἐκπήγνυσθαι] Mendose pro ἐκπιωῖται. Scholiasta Thucydidis ad lib. IV. cap. CXXV. Ἀποφῆς ἐκπιωῖται ἀδελφῶς ἐκπλήττειται.

9 Ὁμηρῶς] II. 4. v. 762.

10 Πολύβιος] Lib. I. cap. LXXVI.

1 Ἐκπιωῖται. ἐκβληθῆναι. Hefychius: Ἐκπιωῖται. ἐξωθεῖται. Uterque intelligit vocabulum Latinum *expello*, ut Portus etiam subodoratus fuit. Græci enim recentiores multa vocabula Latina a Romanis mutuati sunt, ut vel ex Glossariis Meursii & Dufrenoyi unigenique constare potest.

2 Ἐκπιπολέμω. Vide paulo post v. Ἐκπιπολέμω.

3 Ἐκπερδικίσα. Vide supra v. Διακροδικίσα; & Hefychium v. Διακροδικίσα. Referenda est autem nota hæc Suidæ ad locum illum Aristophanis *Avib.* pag. 577. (398. Ed. Bas. P.)

Ὡς παρ' ἡμῶν εἶναι αἰρεθῆναι ἰσὺ ἐκπιωῖται. Vide ibi veterem Enarratorem.

4 Ἐκ πεισσίας τῆ ἀναγκαίᾳ ἀφαιεῖται. τὸ ὀρειάσθαι

πλαγίς γενόμενοι οὐκ αὐτοὶ τὸ πῶς δόξον, ἐκ-
κλίνας ἔφθον. Καὶ αὐτῶν ὅπως ἐκπλαγίς ἦ-
σαν, καὶ κἀφόβοι τὸ μέλλον. καὶ ἐκπλαγίς, θη-
λυκῶς, ἀντὶ τῆς θαυμασίας. Ποιμένες ἀρραυλῶντες
ἐκπλαγίς Φαίλοφάνειας ἔτυχον.

Ἐκπλεα. πλήρη. Ἐδοῦνται δὲ καὶ τὰ ὄντιπιδεῖα
ἐκπλεα παρῆεν. ἀντὶ τῆς αὐτάρεκ. καὶ αὐτῶν Αἰ-
λιανός. Οἱ δὲ κατὰ κράτος εἰς αὐτὴν, καὶ Φιλοφροσύ-
νης ἐκπλεα Σπυλαύσαντες.

Ἐκπλεύσαντες. ἔξω γενόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαν-
τες τὸ Φρενῶν, εἴτα ἐνκοί ἐγένοντο.

Ἐκπλεύσῃ. ἔξω γενέσθαι. Ἐμὴ γὰρ ἀν ἐκπλεύ-
σῃ ποτὲ τῶν Φρενῶν ἐς τοσῶτον, ὡς ἀνθρώπος προ-
τιμῆσθαι Θεῷ.

Ἐκπλήγδην. ἐκπληκτικῶς.

Ἐκπληξίς. φόβος.

Ἐκπλήσθ. πληροῦσθ.

Ἐκπληθύνσας. Ἰσαῦ ἀντὶ τῆς ἀφελύσας
καὶ ἐξελάν τὰς πλίνθας.

Ἐκπλύον. ἐξίτηλον. ἀφανές.

Ἐκ ποδὸς εἴπει κατόπιν. ἀντὶ τῆς συνέργου.

Ἐκποδῶν. τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποσειλάσθαι.
Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν, ὃν ζητῶμεν. ἀλλὰ δεῦρο
πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὐτῶν Ἀργεῖοι καὶ Θεβαῖοι ἐκ-
ποδῶν ἔστησαν. Καὶ παρομμία.

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντι ἐκποδῶν φίλοι.

Ἐκποδῶν γενέσθαι. Φυγεῖν. ἢ ἐξαλείφεισθαι. ἢ ἐκ τῆς
μέσθαι γενέσθαι.

Ἐκποκιῶ. τὰς τείχας ἐκοπάσω. Ἀριστοφάνης.
Ἐκποκιῶ σε τὰς ποκάδας. ἐπὶ γυμνασίων τειχῶν
ὡς τὸ πολὺ. παρετυμολογεῖ δὲ τὸν πόκον. Λυκόφρων
δὲ ἀπλῶς τὰς τείχας. ἐμπλοκὴ δὲ τις φαίνεται καὶ
πλοκαμίδες. σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρῶν λέγεται.

Ἐκπολεμῶσαι. αἰτιατικῆ. ἀντὶ τῆς εἰς πόλεμον
κατασφῆσαι. γράφεται δὲ καὶ ἀφ' τῆς ἡ, ἐκπολεμῶ-
σαι ὡς καὶ πρὸς Ξενοφάνη. ἐκπολεμῶσαι δὲ, τὸ
πολεμῆσαι ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξύναι.

Ἐκ πολλῶν. ἐκ παλαιῶν τῶν χρόνων. Ἀγαλμα ἰὼ
πρώμενον ὑπὸ αὐτῶν ἐκ πολλῶν.

Ἐκ πολλῶν ἀχρῶν ὀλίγον καρπὸν συσῆραρον. ἐ-
πὶ τῶν πολλὰ μὲν πένανταν, ὀλίγα δὲ καρπερῶν.

Ἐκπορίζομεν. ἐξθλισκομεν.

Ἐκπορίσας. συλλέξας.

Ἐκπορεπῶσθαι. ἐκφιβλῶσθαι.

Ἐκπομπῶν. ἀχρῶν. λιδοργῶν. Ὁ δὲ ἐκπομ-

fri inopinata illorum virtute percussi in fugam
subito inclinantur. Et iterum: Adeo metu fu-
turi perterriti erant. Et ἐκπλαγίς, genere
fœminino, pro, admiranda. *Pastoribus in
agris pernoctantibus admiranda lux apparuit.*

Ἐκπλεα. Plena. Quæ sufficiunt. *Vestes
autem, & res ad victum necessarias abunde ei
præbuit.* Et iterum *Ælianus: Cum ad ipsum
divertissent, & humanissime ab ipso excepti
fuissent.*

Ἐκπλήθυσαντες [τῶν Φρενῶν.] Amentes facti.
*Illi vero amentes facti, postea etiam muti e-
vaserunt.*

Ἐκπλήθυσθαι [τῶν Φρενῶν.] Amentem fore. *Di-
cebant enim, se nunquam eo dementiae proces-
suros esse, ut homines Deo anteponerent.*

Ἐκπλήγδην. Cum terrore. Cum stupore.

Ἐκπληξίς. Pavor. Metus. Terror.

Ἐκπλήσθ. Explebit. Replebit.

Ἐκπληθύνσας. *Isaus fumit pro eo, qui la-
teres dissolvit & ex muro exemit.*

Ἐκπλύον. Quod colorem facile amittit. E-
vanidum.

Ἐκ ποδὸς εἴπει. A tergo proxime sequebatur.

Ἐκποδῶν [γενέσθαι.] Ad exiguum tempus
ab aliquo recedere. *Aristophanes: Hic est,
quem querimus. Sed quisque ab eo recedens,
huc veniat. Et iterum: Argivi & Thebani
inde procul steterunt. Et proverbium: Viri
infelicis amici procul sunt.*

Ἐκποδῶν γενέσθαι. Recedere. Fugere. Vel,
deleri. Vel, de medio tolli.

Ἐκποκιῶ. Capillos evellam. *Aristophanes:
At capillos tibi evellam.* Ποικίλος autem de
muliebribus capillis plerumque dicitur. Al-
ludit autem ad crymologiam τῶν πόκων. *Lycophron*
vero simpliciter ita vocat capillos. Vi-
detur tamen ea voce etiam significari capil-
lorum quidam nodus, vel cincinnus. Raro
tamen de viris hæc vox dicitur.

Ἐκπολεμῶσαι. Accusativo jungitur. Belli
auctorem esse. Bellum inter aliquos movere.
Scribitur etiam ἐκπολεμῶσαι, per ἡ. Ἐκπολε-
μῶσαι vero est, aliquos hostes facere, & ad
bellum incitare.

Ἐκ πολλῶν. A multo tempore. Ab antiquis
temporibus. *Simulacrum erat, quod ab ip-
so a longo jam tempore colebatur.*

Ἐκ πολλῶν ἀχρῶν. *Ex multis paleis exiguum
fructum collegi.* De iis, qui multum quidem
laborant, sed exiguum laborum suorum fru-
ctum percipiunt.

Ἐκπορίζομεν. Excogitamus. Suppeditamus.

Ἐκπορίσας. Qui collegit.

Ἐκπορεπῶσθαι. Fibulis adstringi.

Ἐκπομπῶν. Publice traducens. Contem-

1 Ὅπως ἐκπλαγίς ἦσαν καὶ κατ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. III. cap. cxxv. in fin.

2 Ἐμὴ γὰρ ἀν ἐκπλεύσειν π.] Sententiam pleniorē habes infra v. Κατίγραφοι.

3 Ἐκπληθύνσας] Ex Harpocratiōne

4 Ἀφωίς] Hæc vox in prioribus Edit. deest: sed agnoscunt eam 2 MSS. Paris.

5 Ἀριστοφάνης] *Thestophor.* pag. 797. (525. Ed. Bas. P.)

6 Ἐκπολεμῶσαι] Ex Harpocratiōne. Vide etiam paulo ante v. Ἐκπολεμῶσαι.

πυθῆναι μὲν τὰ ἅγια τῷ ἁγίῳ ποιῆ.

Ἐκαρεπεῖς. ἐπίσημοι.

Ἐκ προνοίας. ἐκ προμηθείας. ἐκ σοφίας.

Ἐκ ὑποσαγωγῆς. ἀντὶ τῆς ὑπὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, ὅθεν ἀπλοῖκάς.

Ἐκπωμα. Φιάλη. ποτήριον. Δᾶρχ τε λαμβάνει ἄλλα τε, καὶ ἐκπώματα ἀπὸ χρυσεύων.

Ἐκποίηση γενέσθαι. ἀποκηρυχθῆναι τῆς γενέσεως. οἱ δὲ Φασὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκποίηση ἀποκηρύκτεσθαι. ὅτι ὁ μὲν ἀποκηρύκτεσθαι ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεσθαι, ὁ δὲ ἐκποίησθαι ὑπὸ τῆς φύσεως πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοσθαι τῆς προθέσεως.

Ἐκπυσα. ἐξάκυστα. ἔκπυσα. καὶ ἐκπύσθαι. ἀποκηρύκτεσθαι. πάντα χόσει ἀκαθάρσις. Φαίνεσθαι δὲ ἐκπύσθαι τῷ πρᾶξι γυγνημῆς. Καὶ αὐτίς. Ὁ δὲ πρᾶξι γυγνημῆς τῆς τῆς ζῆν ἀνιδρόσθαι ἔκπυσεν μὴ ποιῆσαι τι πρᾶξι, ἀφῆκε ὑπὸ τὸν πείλασθαι φοιτῆσαι.

Ἐκκρασανομήμων. μὲν κραυγῆς λερομήμων.

Ἐκρεκεν. ἀντὶ τῆς ἡχῆς.

Ἐκρέαιεν. ἐπελαίει.

Ἐκκρεμανόμενοι. ἀπηρητημένοι. Ὁκευδίδης. Τῶν τε συσκῆσαν ἤδη ἀπὸ πόνου ἐκκρεμανόμενοι.

Ἐκρήματα. τὰ ἐκ τῆς χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλάματα.

Ἐκρήμισε. κατήγαγεν.

Ἐκρηξίς. ἢ ἐκρηγή.

Ἐκκεχεικώς. ἐκκεχεικώς.

Ἐκλεινεν. ἐχώρεισεν. ἐπελέξατο.

Ἐκκλείεται. ἐκλείπεται. ἐκλείει. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης γυνῆς. ἔπι γε μὲν καὶ τῆς τῆς κτηνῶν.

Ἐκκλείνει. δοκιμάζειν.

Ἐκκείνομεθα. ἐπὶ πολὺν χρόνον διεφερόμεθα καὶ διημισηθητέμεθα. Ἄριστοφάνης Νεφέλαις. Τέως μὲν ἐν ἐκκείνομεθα.

Ἐκκέρωμεθα. παρακλείνω. ὠχρατέπων. Ὁ δὲ ἐστὶ ἐν μάχῃ, ἢ ἐν μάχῃ, ἀλλὰ τὸν χρόνον τῆτον τοῖς ἐναντίοις ἐκκέρωμεθα.

Ἐκκείπεται. ἐξαφθίνεις. ὁ ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτᾶν ἀπὸ τῆς ῥιπίδας.

Ἐκκείλει. ἐπιλέκων. ὠχρατέπων. Οὐδενὶ δὲ ὕπλιν ἀφ' ἑαυτοῦ οἱ ὡς τὸν φρατηγὸν ἐκκείλει τῷ ἐν ταῖς ἰλαῖς ἰπώων.

Ἐκσάλθυσον αὐτό. ἐξένεγκον. ὡς δὲ ἐμπῆς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.

1 Ἐκ ὑποσαγωγῆς] Et hanc notam ab Harpocrate Suidas mutuatus est.

2 Ἀριστοφάνης] Sic 2 MSS. Paris. At priores Edit. male ἀριστοφάνης, quod Portus pro nomine proprio viri accipiebat. Significat autem ἀριστοφάνης, qui clare audit, vel auditur: ab ἀρε, particula intensiva, & ἀκούω.

3 Ὁκευδίδης] Lib. vii. c. lxxv. unde sensus hujus loci petendus est.

nenſ. Conviciis infectans. Ille vero Sancta Sanctorum publico contemptui exponit.

Ἐκπρεπεῖς. Insignes. Valde speciosi.

Ἐκ προνοίας. Ex providentia. De industria. Consulto. Sponte.

Ἐκ ὑποσαγωγῆς. Per vim, non autem secundum naturam, nec simpliciter.

Ἐκπωμα. Phiala. Poculum. Cum alia dona accipit, tum etiam argentea pocula.

Ἐκποίηση γενέσθαι. Idem quod ἀποκηρυχθῆναι, i. e. abdicari. Alii vero dicunt, ἐκποίηση differre ab ἀποκηρύκτεσθαι, i. e. abdicato. Nam ἀποκηρύκτεσθαι quidem dicitur ille, qui pœnæ causa ex familia ejicitur. At ἐκποίητος ille, qui a patre naturali per adoptionem in alteram familiam consulto traditur.

Ἐκπυσα. Audita. Fama cognita. Divulgata. Et ἐκπύσθαι, rei divulgata, & ubique terrarum audita. Cum autem fama illius rei percrebuisse. Et iterum: Ille vero, cum precepisset, ut pro hac vitæ remuneratione rem illam non divulgaret, abire eum sivit ad illum qui ipsum miserat.

Ἐκκρασανομήμων. Cum clamore dictorum.

Ἐκρεκεν. Resonabat.

Ἐκρέαιεν. Perficiebat.

Ἐκκρεμανόμενοι. Pendentes. Thucydides: Ex contubernaliū abeuntium cervicibus & amplexu pendentes.

Ἐκρήματα. Loca a torrentibus in campis excavata.

Ἐκρήμισε. Præcipitavit.

Ἐκρηξίς. Eruptio.

Ἐκκεχεικώς. Qui secrevit. Qui separavit.

Ἐκκείπει. Separavit. Delegit.

Ἐκκείνει. Ejicitur. Effluit. Secernitur. Dicitur de femine hominum, itemque brutorum.

Ἐκκείνει. Explorare. Examinare.

Ἐκκείνομεθα. Ad multum tempus inter nos dissidebamus & contendebamus. Aristophanes Nubibus: Aliquandiu igitur inter nos contendebamus.

Ἐκκέρωμεθα. Producens. Avertens. Ille vero inter utramque aciem stetit, non ut singulari certamine dimicaret, sed ut hostes mora illa deluderet.

Ἐκκείπεται. Accensi. ῥιπίζειν enim significat, ignem flabellis accendere, vel excitare.

Ἐκκείλει. Selectum. Delectum. Antepositum. Nullo vero armorum genere delecti illi, qui ducem stipant, differunt ab equitibus turmarum.

Ἐκσάλθυσον αὐτό. Excute ipsum. Ejice ipsum. Culex autem erat in oculo ejus.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 127. (62. Ed. B. f. P.)

5 Ὁ δὲ ἐστὶ ἐν μάχῃ, ἢ ἐν μάχῃ.] Hæc sunt verba Procopii lib. iv. de Bello Goth. cap. xxxi. sed ubi pro ἐστὶ legitur ἐκκείπει & pro ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνης.

6 ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτᾶν.] Hæc clarius habes infra v. ῥιπίζειν.

7 Ἐκσάλθυσον] Confer Suidam infra v. Ἐκσάλθυσον.

Ἐκτενέστερον. σιερηνικώτατον. Ἐπιμελέστερον.
Ὁ δὲ ἔλεγε ἐσοθαι αὐτῶν σύμβουλον καὶ συναγωγῆς ἐκτενέστατον.

Ἐκτένεια. ἡ συνέχεια.

Ἐκτενῆς. ὀλοφύχας. παροφύχας. Ἐκτενῆς. Ὁ δὲ Ἀχαιὸς παροφύχας ἐκτενῆς καὶ Φιλανθρώπου τὸν Βῆλλον, ἀνέκρινε ἀφ' ἑαυτῶν ἑκάστη τῶν κτ' μέρους.

Ἐκτέον. κρατητέον.

Ἐκτετηκῆα. ἀπερρυκῆα. Ἐκτετηκῆα τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τῆς δακρύων.

Ἐκτελικότες. ἀποδεδάκότες.

Ἐκτελιναγμῶν. Υἱοὶ τῆς ἐκτελιναγμῶν. οἱ σφόδρα ταλαιπωροῦμενοι. ἐν τῷ Υἱοὶ Θεῶ.

Ἐκτελοξυῦσθαι. ἐκεκνωῦσθαι. ἀνηλωῦσθαι. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.

Ἐκτελοξυῦσθαι. Πλάτων. Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτελοξυῦσθαι βίον.

Ἐκτερυμῶν. κύλικα πεινῶν. ἐπὶ τῶν διημαρτημῶν ἐν πίσει.

Ἐκτερός. μέτρον ἐστίν, ὃ ταυτὸν εἶναι λέγουσι τῇ χίμαιρᾳ. Ἐκτερός.

Οἷον ἐν ἀπολαυτικῶν πηγῶν ἐκτέα; τατέσι τρωβόλον.

Ἐκτείνω.

Ἐκτείνω. περὶ πεινῶν. Ἐν ὀφθαλμοῖς χεῖρα ἐδύκει ἐκτείνω τὴν πόλιν.

Ἐκτείνω. οἱ Βοιωτοὶ ἔπος ὠνομάζοντο.

Ἐκτείνω τὰ βρέφη. ἀντὶ τῆς, εἰς βορῆν θηλείας, ἢ καὶ ἄλλως εἰς ἀφροδισίων παροφύχας ἐπὶ ἐρημίαις.

Ἐκτείνω. χεῖρ.

Ἐκτείνω. ἐπιρρημα, χεῖρ.

Ἐκτείνω. ἀποπάσαι.

Ἐκτείνω. ἡ ἀποπάσαι. ἐπεὶ ὁ κτήν ἡγάμενος τῆς πόλιν κείνῃ ἀποπάσαι τὰ ποιμῆν.

Ἐκτείνω. ἀντὶ τῆς ὀφθαλμοῦν. ἡ ἀποπάσαι κτ' πεινῶν.

Ἐκτείνω. Τέσσαρα ἠθροῦσιν πεινῶν ὑπὸ Σόλωνος γέροντι, Πεντακοσμιέδων, Ἰππέων, Ζωγίτων, Θετῶν.

Ἐκτείνω. καὶ ἐκτίμω, ἔξω καὶ ἐκτὸς τῆς πεινῆς. Ἰσχυρὰ πεινῆς ὄντων ἡθροῦσιν.

Ἐκτενέστερον. Qui majore contentione & studio aliquid agit. Ille vero dicebat se ipsi fore consiliarium, & pugna socium maxime strenuum.

Ἐκτενῆς. Intentio. Assiduitas.

Ἐκτενῆς. Toto animo. Prompte. Polybius: Achæus vero, cum prolixo animo singulæque comitate Bolin excepisset, super unaquaque re singillatim multa ex eo quesivit.

Ἐκτέον. Habendum, vel tenendum est.

Ἐκτετηκῆα. Tabæ confecta. Cui præ fletu oculi contabuerant.

Ἐκτετικότες. Qui perfolverunt. Qui reddiderunt.

Ἐκτετιναγμῶν. Excussorum. [David:] Filii excussorum. Id est, valde miseri. Vide in v. Υἱοὶ Θεῶ.

Ἐκτετοξυῦσθαι. Exhaustum esse. Evacuum esse. Consumptum esse. Per translationem ductam ab illis, qui omnes sagittas jaculando consumpserunt. Aristophanes Plutō: Jam existimans rem meam familiarem exhaustam esse.

Ἐκτερυμῶν κύλ. Ex perforato calice bibere. Dicitur de iis, qui fidem datam fallunt.

Ἐκτερός. Sextarius. Est mensura, quam nonnulli eandem dicunt esse, quam Chœnicem. Aristophanes: Scisne igitur, te amisisse sextarium frumenti?

Ἐκτείνω. Extendo.

Ἐκτείνω. Murum extruere. Muro munire. In opportuno loco urbem illam muro munire placuit.

Ἐκτείνω. Hæctenes. Ita vocabantur Bœoti.

Ἐκτείνω τὰ βε. Exponere infantes. Id est, eos feris devorandos objicere, vel etiam alio modo perdendos in desertis exponere.

Ἐκτείνω. Habitu aliquo præditus. Vel habendi cupidus.

Ἐκτείνω. More ejus, qui habet, vel retinet.

Ἐκτείνω. Evulsisse. Avulsisse.

Ἐκτείνω. Familiares. Consueti. Noti. [A κτήν, aries.] Aries enim, dux gregis, pastoris suo notus est & familiaris.

Ἐκτείνω. Dicitur de re, cujus pretium intenditur & augetur.

Ἐκτείνω. Ex censibus. Ex censu. Quatuor census Athenis a Solone instituti fuerunt: Pentacosiomedimnorum, Equitum, Zeugitarum, & Thetarum.

Ἐκτείνω. Expers honoris. Et ἐκτίμω. Expertes honoris. Inhonoros. [Sophocles:] Inhonoras acutisonorum luctuum habens alas.

1 Πολύβιος] Lib. viii. cap. xvi.

2 Ἐκτετικῆα πεινῶν ἀποπάσαι ὑπὸ τῆς δακρύων.] Hæc sunt verba Dionysii Halicarn. de Volumnia, Marci matre, lib. viii. pag. 516. 13.

3 Υἱοὶ τῆς ἐκτετιναγμῶν. οἱ σφόδρα ταλαιπωροῦμενοι.] Hæc Suidas sumplit ex Theodoretō ad Psalm. cxvii. pag. 921.

4 Ἐκτετοξυῦσθαι. Πλάτων.] Pag. 6. (4. Ed. Bas. P.) ubi Scholiasta: Ἐκτετοξυῦσθαι. ἀποπάσαι. ἀνηλωῦσθαι. ἐκ μεταφορῆς τῆς τοξείων, ὅταν τὴν φερέταιν κενώσῃ.

5 Ἐκτερυμῶν.] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. mendocis, ἐκτερυμῶν.

6 Ἐκτετοξυῦσθαι] Ecclesiæ. pag. 739. (497. Ed. Bas. P.)

7 Ἐκτετικῆα] Portus recte monuit, scribendum esse ἐκτετικῆα. Vide Eustath. ad Il. Γ. pag. 403.

8 Τέσσαρα ἠθροῦσιν πεινῶν ὑπὸ Σόλωνος.] Vide Nostrum infra v. Ἰσχυρὰ; itemque Nicephorum ad Syncl. de Infomn. pag. 400. & Petitum de Leg. Attic. pag. 126.

9 Ἰσχυρὰ πεινῆς ὄντων.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem Electra pag. 93. ut Portus monuit.

Ἐκτίων. δολικῆ. Σπιδιδές. Τῆ μιντρί γῆ τὸ
 λρέεῖ ἐκτίων, τὸν ναυηγὸν θάπαι. καὶ ἐκλινοῦν,
 Σπιδιδές.

Ἐκλιναγμός. καὶ ἀναθερασιμὸς μὲν γῆς, ὅταν κα-
 χλάζη μὲ κινήματι. ἐκλιναγμὸς δὲ, ὅταν ἀναρ-
 ριπῆται.

Ἐκπίσαι. Σπιδῶσαι.

Ἐκίσει. κατέτισσε. κατέταξεν.

Ἐκπίσῃ. Σπιδώσῃ. Ὁ δὲ καὶ ἡμᾶς βασιλεὺς ἐκ-
 τίσῃ μοι δίκας ὡν δέοντι.

Ἐκ πινῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας.

Ἐκτολυπεύσαι. ἐργασάμεναι. καὶ ἐκτολυπεύσαι,
 πλεῖσσαι. ἡ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς πολύτης τῆ κα-
 πτωσμένης ἐίσι.

Ἐκτομίας. εὐνῆχ.

Ἐκτοπα. ξέναι.

Ἐκτόπια. τὰ κεχωρισμένα. Ἐκτόπια πολισ-
 μάτια τῆ γραφομένη καὶ ὡς ἀγγελομένη.

Ἐκτοπίζω. πῆρρω ἀφῆρα. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτο-
 πίζων ἐν Ἀκαδημία διέτριβεν.

Ἐκτόπι. ἀπὸ ξένου τόπου. Ἐκτόπι συγῆς.
 τατέσιν, ἐρμῆσαι.

Ἐκτοπίσαι. μακρὰν ἀφῆσαι. αἰὶ ἀφῆ τῆ.

Ἐκτοπισμός. πῆρρω ἀφῆρα. Οἱ δὲ φοβούμενοι
 τὸν εἰς Ἰταλίαν ἐκτοπισμὸν, ὡς ταῖς ὁδοποιεῖαις
 διεδίδρασκον.

Ἐκτοπον. παρηλαγμένη. βίαιον. μέγα. Ἐπι-
 φάνης.

Ἐστὶ γὰρ δένδρον πεφυκὸς

Ἐκτοπὸν π, Καρδίας

Ἀπατέρω, Κλεάνυμι.

Χρήσιμον μὲν ἔδεν ἄλ-

Λως δὲ δένδρον, καὶ μέγα.

Τῆτο μὲν ἦσεν αἰεὶ

Βλασάνη, καὶ συκοφαντεῖ.

Τῆτο δὲ χειμῶν πάλιν

Τὰς ἀσπίδας Φυλορροεῖ.

Δένδρον ἀπεικάζει τὸν Κλέωνα, ἢ ὡς μέγαν, ἢ ὡς ἀ-
 ναίστητον, ὡς τὸ Ὀμηρικόν. Καρδία δὲ πόλις. καὶ
 Καρδιανοί, οἱ πολῖται. ἀφῆ τὸ ἀκάρδιον δὲ τῆτο
 Φησὶν.

Ἐκτοπον. παρηλαγμένη. ἀφῆρα. Τοῖς δὲ
 Κελτοῖς παρέστη ἐκτοπον ἡλικίη ὡς τὸ ὡς ἀφῆρα
 ὄργη. ἀντὶ τῆ, μεγίστη ὄση.

Ἐκτόπως. μεγάλως. ἀφῆρα. παρηλαγμένης.
 ἀφῆρα.

Ἀρχί Φιλεῖν ἀνθρώπων ἐκτόπως ἠύχθ.

† Ἐῖθ' ὑπερὸν ἐραδίαιτα αὐτῆ ἐν ὡς ἀφῆρα.

Ἐκτόπως. ὡς ἀφῆρα. Πρὸς τῆ ἐπιπλοκῆν τῆ
 κῆρης ἔχαιρεν ἐκτόπως.

1 Ἐκ πινῶν] Portus malebat ἐκ πινῶν; quod non displicet.

2 Ἐκτόπι συγῆς] Ex Sophocli. Oed. Colon. pag. 275. ut Por-
 tus observavit.

3 Ἀφῆρα] Arctus pag. 609. (423. Ed. Bas. P.)

4 Ἐῖθ' ὑπερὸν ἐραδίαιτα αὐτῆ.] Apud Procopium Histor. Arc. cap. 1.

Ἐκτίων. Dativo jungitur. Perfolvens. Red-
 dens. *Matri Telluri debitum perfolvens, nau-
 fragum sepelit.* Et ἐκπιῶν, idem.

Ἐκπινασμός [& ἀναθερασιμὸς inter se diffe-
 runt.] Ἀναθερασιμὸς enim est, cum terra aquæ
 ebullientis instar exultat. Ἐκπινασμός vero,
 cum eadem alte succutitur.

Ἐκπίσαι. Perfolvisse. Reddidisse.

Ἐκπίσει. Condidit. Constituit. Collocavit.

Ἐκπίσῃ. Perfolvēt. Reddet. *Rex vero no-
 ster pœnas mihi eo, quo decet, modo perfolvēt.*

Ἐκ πινῶν. A pueritia. Ab infantia.

Ἐκτολυπεύσαι. Qui elaboravit. Et ἐκτολυ-
 πεύσαι. Elaborare. Perficere. Translatio du-
 cta est a glomo lanæ carminatæ.

Ἐκτομίας. Exsectus. Castratus. Eunuchus.

Ἐκτοπα. Peregrina. Inusitata.

Ἐκτόπια. Peregrina. Remota. *Oppida re-
 mota a præceptis & mandatis [Regis.]*

Ἐκτοπίζω. Procul dego. [Longe submo-
 veo.] *Negotiis Reip. valere jussis, in Acade-
 mia commorabatur.*

Ἐκτόπι. Qui ex peregrino loco venit.
Qui ex peregrino loco huc profectus est.

Ἐκτοπίσαι. Longe submovere. Longe aman-
 dare. Semper per i scribitur.

Ἐκτοπισμός. Translatio in sedes peregrinas
 & remotas. *Illi vero metuentes fore, ut in I-
 talia procul a patria sedes ipsis assignarentur,
 in itinere fuga dilapsi sunt.*

Ἐκτοπον. Inusitatum. Novum. Violentum.
 Magnum. Aristophanes: *Stat enim arbor
 quedam inusitatae magnitudinis, procul ab ur-
 be Cardia, nomine Cleonymus: inutilis qui-
 dem omnino; at densa & ingens. Hac vere
 semper germinat, & ficus producit: at hyeme
 rursus clypeos ut folia amittit. Arbori Cle-
 onem assimilat, vel ut magnum; vel ut ex-
 cordem & insipientem, secundum Home-
 rum. Cardia vero est urbs: cujus cives di-
 cuntur Cardiani. Hoc autem ideo dicit,
 ut Cleonem tanquam excordem perstrin-
 gat.*

Ἐκτοπον. Inusitata. Intolerabilis. *Celtas
 vero maxima invasit ira.*

Ἐκτόπως. Valde. Indecore. Præter morem.
 Supra modum. *Ursa gloriabatur, se homi-
 nem supra modum amare. † Postea clam &
 occulte ipsum amans.*

Ἐκτόπως. Supra modum. *Ob arctum com-
 plexum illius puellæ supra modum gaudebat.*

Ἐκδοπώτατον. ἐξεφραμμένον.

Ἐκτορμεῖν. τὸ ἐκ τῆ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν.

Ἐκτὸς ἰόντας. ἐξερχομένους.

Ἐκτὸς πηλῆ πόδας ἔχει. ἐπὶ τῷ ἔξω κινδύνῳ καθίσταται. ὁμοίον ἔστι καὶ τὸ, ἐπὶ ξυρῆ.

Ἐκ τῆ γούμαλι γνώσκω. ἐπὶ τῷ ἐκ μικρῆ πολλὰ καταλαμβάνειν.

Ἐκ τῆ ὄπιπλεῖται.

Ἐκ τῆ μπαλι. ἐκ τῆ ἐναντίου.

Ἐκ τῆ ὠραχρήμα. ἐκ τῆ ταυλομάτου.

Ἐκ τῆ παρῆκοντος. ἐκ τῆ εἰδιδόντος. ἐκ τῆ ἐπιτυγχάνοντος.

Ἐκ τῆ παρῆκοντος. ἐκ τῆ Φασάκων γενέσθαι. Νικηταῖοι ἐν, ἐκ τῶν παρῆκοντος ἀκτῶν αἰτῶσι ὠρα τῆ οἰῆ, καὶ ἐρωτῶσι τιτὸ Πυθίαν.

Ἐκ τῆ παρῆκοντος. ὡς ἐκ τῆ παρῆκοντος. ἐκ τῆ ὑπαρχόντων, καὶ ἐνεγκόντων, καὶ εὐπορομένων.

Ἐκτὸς ὁ ἦρος. ἐχέτωρ πῆς ἄν. καὶ Ἐκτοεῖδης, ὁ υἱὸς τῆ Ἐκτοεῖδης. καὶ ἐπὶ κληκῆς, ὡ Ἐκτοεῖδης, διὰ τῆ ο μικρῆ.

Ἐκτρασθναεῖς. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους.

Ἐκτραγῶδῶ. αἰπαλικῆ.

Ἐκτραχιλίω. καὶ ἐκτραχιλιοῦσι, τὸς τραχιλῆς συγκαταῶσι. Ἰπποασίας μὲν ἰσορῆτες γενόμενοι, πολλοὶ μὲν τῆ ἰπποασίας ἐκτραχιλιοῦσι, πλείους δὲ τῆ ἰπποασίας ἐξαδυνατήσωσι, οἱ μὲν ὑπερπνεύεις γενόμενοι, οἱ δὲ, ὑπέροιστοι.

Ἐκλειβήσαι. ⁴ ἀφαιρῆσαι ἐν τοῖς κακοῖς. ἢ ἀπολείπειται. ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ τῆ σημεριμῶν ζευγῶν, ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων οὐκ ἔστιν, ἄρα ἐν τῷ πλείονος σφόδρα τελεβόμην ἐλατῆσαι. ⁵ Σοφοκλῆς

--- Σὺ γὰρ σὺ ἐπὶ βροτῶν

Κάκιστον ὅστις ἐκλειβήσεται ποιεῖ.

Ἐκ τευχὸς κρέμαλι. παρομοία ἐπὶ τῷ σφόδρα κινδυνολύειν.

Ἐκτυπῆσαι. ⁶ ἐξελθεῖν μὲν βίας.

Ἐκτυρωθεῖς. ⁷ ἐκπιαθεῖς. ἐκφθαρεῖς.

Ἐκτυπώτερον. Φανερώτερον.

Ἐκτοπώτατον. Valde inusitatum, & a communi more abhorrens.

Ἐκτορμεῖν. Ex itinere vel cursu recto excedere.

Ἐκτὸς ἰόντας. Exeuntes. Eredientes.

Ἐκτὸς πηλῆ π. *Extra lutum pedes habere.* Dicitur de iis, qui extra periculum constituti sunt. Huic proverbio contrarium est illud, *In acie novacule.*

Ἐκ τῆ γούμαλι γνώσκω. Ex gustu cognosco. De iis dicitur, qui ex parva re multa deprehendunt.

Ἐκ τῆ ὄπιπλεῖται. Ex eo, quod plerumque fieri solet. Plerumque.

Ἐκ τῆ μπαλι. E contrario.

Ἐκ τῆ ὠραχρήμα. Ex tempore. Repente.

Ἐκ τῆ παρ. Pro re nata. Prout res quaeque se primum offert.

Ἐκ τῆ παρ. Pro praesenti rerum statu. Confestim. *Cum igitur vincerentur, confestim remedium a Deo petunt, & Pythiam interrogant.*

Ἐκ τῆ παρῆκοντος. Pro praesenti rerum statu. Pro facultatibus. Pro praesentibus facultatibus, & rerum copia.

Ἐκτὸς ὁ ἦρος. Hector, Heros ita dictus, quasi ἐχέτωρ. Et Ἐκτοεῖδης, Hectoris filius. In vocativo dicitur, Ἐκτορ, per o parvum.

Ἐκτρασθναεῖς. Extraordinarios. Est vocabulum Romanum. Significat autem eos, qui reliquis extra ordinem adduntur.

Ἐκτραγῶδῶ. Accusativo jungitur. Tragicè aliquid narro.

Ἐκτραχιλίω. Cervicem frango. Et ἐκτραχιλιοῦσι. Cervices frangant. *Ne, si equitatio cum tumultu fiat, multi equites cervices frangant. & equi plures viribus deficientibus langueant, alii quidem nimia cursus concitatione propemodum suffocati; alii vero, nimio labore confecti.*

Ἐκτριβήσαι. Atteretur. Conteretur. Perdetur. Translatio ducta est ab argenteis, vel æreis, vel aliis hujusmodi vasis, quæ sæpius mundata & eluta attenuantur & atteruntur. Sophocles: *Nemo enim est mortalium, qui pejus te peribit.*

Ἐκ τευχὸς κρ. E pilo pendet. Proverbium de iis, qui in summo periculo versantur.

Ἐκτυπῆσαι. Per vim ex aliquo loco exire.

Ἐκτυρωθεῖς. Attritus. Malis confectus. Perditus.

Ἐκτυπώτερον. Expressius. Manifestius.

¹ Ἐκτὸς ἰόντας] Sic MSS. Paris. At priores Editt. minus recte, ἐκτὸς ἰόντας.

² Ἐκτὸς πηλῆ πόδας ἔχει.] Huic proverbio simile est illud, *Λίγην ἔξω πτόα πηλῆ.* quod legitur supra suo loco.

³ Ὅμοιον ἐστὶ τῷ πῆ, ἐπὶ ξ.] Sensus Suidæ hic non assequor. Si enim intelligit proverbium illud, ἐπὶ ξυρῆ ἀκμῆς; falsum est quod dicit. Tantum enim abest, ut proverbium hoc priori simile sit, ut potius sensum illi contrarium habeat: ut Portus etiam monuit.

⁴ Ἐκτριβήσαι. ἀφαιρῆσαι ἐν τοῖς κακοῖς.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Tyrann.* pag. 170. ut Portus quoque monuit.

⁵ Σοφοκλῆς] Loco in nota præcedente indicato.

⁶ Ἐκτυπῆσαι] Aristophanes *Ecclesiaz.* pag. 734.

Ἄλλ' ἐκτυπῆσαι λαβῶσα μ' ἐνδοθῆν.

At ibi τὸ ἐκτυπῆσαι non significat per vim exire, ut Suidas hic exponit; sed potius, clam, & ita, ut alios fallas & lateas. Vide etiam infra v. *Εἰσοπαῖν.*

⁷ Ἐκτυρωθεῖς] Sic pro ἐκτυρωθεῖς, ut præcedentes Editt. habent, scribendum esse, non solum sensus, sed etiam series literarum ostendit.

Ἐκτυπῶ. ἔξομοιοῖ.

Ἐκκυβεύειν. ῥιπτεῖν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον. Ὅϊσάμει-
 Ⓢ, καὶ τὸν πιητικῶν, δόλον εἶναι, ἔδαμῶς ἔκεινεν
 ἐκκυβεύειν ἔδὲ ὡς ἀβάλλεσθαι τοῖς ἔλοις· ἦγε δὲ τὸ
 ἰουχία ἐπὶ τῷ χάρακι. Καὶ αὐτῶς Ἐδοξε τοῖς
 Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ ὡς ἀβάλλεσθαι. ἔτι δὲ
 καὶ παροιμία· Ἐρρίφθω κύβηⓈ.

Ἐκύει. ἐνευμένη. ἐν γαστρὶ εἶχεν. Ὁ δὲ ἔκρυπτεν,
 καὶ ἔξειπτεῖν τιῶν ἄδυνα, ἡ ἐκίαι, ὅσα ἐτόλμα.

Ἐκύησεν. ἐγέννησε.

Ἐκύησα. ἐτάρασεν.

Ἐκυκλεῖ. ἔκκαλύπτει. καὶ ἐκυκλέμενⓈ, ἐκ-
 κύκλημα ἔχον.

Ἐκυλινθεῖτο ὡς τὸ ποδᾶν αὐτῆ.

ἘκυλⓈ. εἶδⓈ βοτάνης. ἄκυλⓈ δὲ, πένυς ὁ
 καρπός.

Ἐκυμανθιῶσα. ἐκ τῆς κύματιⓈ τῶν λιμνῶν ὡς ὁ
 ὀρμιδιῶσα.

Ἐκυρά. ἡ πενθερά. καὶ ἐκυρός, ὁ πενθερός.

Ἐκύρην. ἐτύγχανον. Βωμῶν θύων ἔκύρην. ἠκύρην
 δὲ, ἀντὶ τῆς ἀβέβαια ἐπίου.

Ἐκφανεστάτας. πάνυ λαμπράς. ΠολύβιⓈ. Τὸ
 γὰρ μάλιτα λυπεῖν αἰεὶ τὸ ἐν χερσὶν ὄντων, ἐκφανεστά-
 τας ἔχει τὰς χεράς.

Ἐκφανοεῖα. ἐκφανῶς Φανεῶσα.

Ἐκφωλίζων. εὐτελίζων.

Ἐκφρέει. λέγει. ἡ ἐκομίσει.

Ἐκφθαρεῖς. ἔξελην. ἔγω λέγει τὸ ἐπὶ κακῶ
 ἔξελην. εἰσφθαρεῖς δὲ, τὸ ἐπὶ κακῶ εἰσελθεῖν πε.

Ἐκφορέαν. ταφίω. ἐν τῆ ἐπὶ μνήματιⓈ ἐκφέ-
 ρεσθαι.

Ἐκφορεῖ. Αἰσθάνομαι γινόμενⓈ ὑπὸ τῆ πά-
 θους ἐκφορεῖ. τῆς ἐπι, ὡς ἀφορεῖ.

Ἐκφορέμενοι. ἐκκενέμενοι.

Ἐκφρησθέντων. ἐκβληθέντων. Ἐκφρησθέντων δὲ
 τὸ Ἐπικύρην ἐκ τῆς πόλεως, τὸς ἱερεῖς ἐκκαθῆσαν
 τὰ ἱερά. † Οἱ δὲ ὡς ἀφραγίας αὐτίκα ὑπεπλήσθη-
 σαν, τῶ μὴ ἐκφρησθέντων ἐκφωλιθέντων καὶ ἀλεμα-
 δέντων ὑπὸ τῆς θεῆς αὐτῶν.

Ἐκφρόνως. ἀνοήτως.

Ἐκφρων. ἐξετηκός. ὡς ἀπαίων. ἔξω φρενῶν. Ὁ
 δὲ ὑπὸ μέθης ἐκφρων γινόμενⓈ.

1 ὍϊσάμειⓈ, κατὰ τὸ πιητ.] Fragmentum hoc excerptit Sui-
 das ex Polyb. lib. III. cap. xciv.

2 Ἐκυκλεῖ] Vide supra v. Ἐκυκλήθη.

3 Ἐκύρην] Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 309. unde hæc
 descripsit Suidas, legitur ἔκυρην. Verba Tragici illius sic habent:

Προσσιόνα πικρῆ
 Βωμῶν καὶ θύων τῶν ΠοσειδῶνιⓈ, πικρῆ ὅ
 ὄντων ἐκυρην.

Scholiasta ad eum locum: Ἐκυρην. ἀπὸ τῆς ἐκκύρην. πικρῆ δὲ τῶ ἐπι-
 χροσσι.

†

Ἐκτυπῶ. Effingit. Assimilat. Format.

Ἐκκυβεύειν. Aleam jacere. Se in periculum
 conjicere. *Dolum, ut Poeta ait, subesse ra-
 tus, aleam jacere & periculum summæ rerum
 facere noluit, sed suos intra castra continuit.*
 Et iterum: *Carthaginensibus visum est aleam
 jacere & belli fortunam tentare.* Est & pro-
 verbium: *Facta sit alea.*

Ἐκύει. Gravida erat. Prægnans erat. *Ille
 vero rem tegebat, & dolorem, quem pectore
 fovebat, eloqui non audebat.*

Ἐκύησεν. Peperit. Genuit.

Ἐκύησα. Miscebat. Turbabat.

Ἐκυκλεῖ. Ostendit. Manifestum facit. Et
*ἐκυκλέμενⓈ, qui versatione machinæ lignæ
 spectantibus in theatro ostenditur.*

Ἐκυλινθεῖτο ὡς τῶν π. *Ante pedes ejus vo-
 lutabatur.*

ἘκυλⓈ. Ecyclus. Genus herbæ. ἌκυλⓈ
 vero, fructus, sive glans ilicis.

Ἐκυμανθιῶσα. Ex fluctibus ad portum ap-
 pelli.

Ἐκυρά. Socrus. Et ἐκυρός. Socer.

Ἐκύρην. Eram. *Ad altare immolabam.* ἠ-
 κύρην vero, irrita faciebam, rescindebam.

Ἐκφανεστάτας. Illustrissimas. Maxime insignes.
*Polybius: Quod enim in præsens nos ma-
 ximo dolore afficit, illud [postea] insignem no-
 bis lætitiæ afferre solet.*

Ἐκφανοεῖα. Rerum occultarum manifestatio.

Ἐκφωλίζων. Elevans. Parvi faciens. Con-
 temnens.

Ἐκφρέει. Dicitur. Vel, effertur.

Ἐκφθαρεῖς. Egressus. [Proprie ἐκφθαρεῖω] *]*
 significat, in aliquorum perniciem ex loco
 aliquo exire: ut *εἰσφθαρεῖω*, in aliquorum per-
 niciem in locum aliquem intrare.

Ἐκφορέαν. Sepulturam. [Proprie, elatio-
 nem.] *Mortui enim ad monumenta efferri so-
 lent.*

Ἐκφορεῖ. Qui transversus rapitur. Impos
 animi. *Sentio me ab affectu transversum abripi.*

Ἐκφορέμενοι. Qui efferuntur. Qui evacuan-
 tur.

Ἐκφρησθέντων. Ejectorum. *Ejectis. Epicu-
 reis ex urbe ejectis, sacerdotes templa lustrare
 jubebant. † Illi vero magno confestim gaudio
 repleti fuerunt, quod Deus cum contemptu &
 ignominia eum ex loco illo non ejecisset.*

Ἐκφρόνως. Stulte.

Ἐκφρων. Amens. Delirans. Infans. *Ille vero,
 cum ebrietas sanam mentem ipsi ademisset &c.*

4 Ἐκφθαρεῖς. ἔξελη.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Paxem* pag.
 629.

5 Ἐκφρησθέντων] Confer Nostrium infra v. *Εἰσφρησσι*.

6 Ἐκφρησθέντων δὲ τῶ Ἐπικ.] Fragmentum hoc ex *Æliano* de-
 promptum est, ut patet ex *Suida* infra v. *Ἐπικεῖ*. Ibi autem
 pro *ἐκφρησθέντων* legitur *ἐκφρησθέντων*.

7 Ἐπικεῖ] Scribe *Ἐπικεῖων*. Verba hæc enim de Epicureis
 intelligenda esse, discimus ex *Suida* infra v. *Ἐπικεῖ*, ubi locus
 integer *Æliani*, ex quo fragmentum hoc excerptum est, adduci-
 tur.

Ἐκφυλῶ

Ἐκφυλον. ἀλλόφυλον. ἄητες. ξένον. ὀθνεῖον.

Ἐκφυλῶ. ξένῶ. παρηλλαγμένῶ. Λιλιανός· Ἐκάτερος δὲ ἀρπαγῆς τιῶν κόβου ποιήσασθαι ἐμαίνοντο. πόλεμος ἦν Ἐκφυλῶ ἐγένετο, καὶ ἐνακμάζει καὶ μάλα ἀδόκητῶ, ὅς κ' ἔχον ἔτε γενναίαν ἔτε εὐαρεπῆ τιῶν ὑπόθεσιν.

Ἐκφυλλοφορεῖν. οἱ δεξιῶν πνα ἀρξάντες, ἀν εὐθωμόμνοι ὑπὸ τῆς βελῆς ἀλῶσιν, ἐν φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔγραψον οἱ βουλευταί, καὶ κειμήσια εἰς τὰς ἐρίους. ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίσις προσεγεγράφετο τοῖς φύλλοις.

Ἐκφυλλοφορεῖσθαι, καὶ ἐκφυλλοφορεῖα. εἴ ποτε τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκη, καὶ ἀνάξιῶ εἶναι τῶ συνεδρίῳ τῶ Φ', ἐκόπη ἡ βελὴ περὶ αὐτῶ, εἰ τῶ αὐτῶν μηκέτι βλευεῖν, ἀλλ' ἐλαθῆναι ἐκ τῶ συνεδρίῳ. ἀντὶ δὲ τῆς ψήφου φύλλοις ἐπεσήμανε τῶ αὐτῶ γνώμην ἕκαστος· ὡς τῶ ὄρακω ἐπὶ τῶ ὄρακισμῶ. καὶ ἐλέγχετο τῶτο ἐκφυλλοφορεῖσθαι, καὶ ἐκφυλλοφορεῖα. ἔπειτα Δημοσθένης ἐν τῶ κτ' Νεαίρας.

Ἐκφύνη. ἐκγεννηθῆναι.

Ἐκφύς. ἐκγεννηθείς.

Ἐκφυσιν. βλάστησιν, ἢ γενεῶν.

Ἐκφουτῶ. ἐξέρχεσθαι.

Ἐκ χειρὸς βοηθῶν τοῖς πράγμασι. Πολύβιος· ἀντὶ τῶ μὲν πάσις ἐπιμελείας. ὑπὸ ταμείων. συντόνωσ.

Ἐκχρίζω. τὸ σκάπτω.

Ἐλάα. ὁ καρπός. ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. ὅτι τὴν ἐν τῶ δένδρῳ πεπανθῆσαν ἐλάαν γινέμενον ἔλεγον παρ' ἡμῶν δὲ ῥεπάταν.

Ἐλάαν. ἐλάνην. καὶ ἐλάειν, ὁμοίως.

Ἐλαροθήρη. ἐκωηγέτης. λαγὸς ἐθήρη.

Ἐλλάδιῶ, ἢ Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, γενεῶν κτ' Θεοδοσίον τὸν βασιλέα τὸν νέον. Λέξεως παρθίας τῶσιν κτ' φοιτῶν. Ἐκφρασιν Φιλομίας. Διονύσιον, ἢ Μύσαν. Ἐκφρασιν τῶ Ἰλατῶ Κωνσταντιανῶν. Ἐπαμεινον Θεοδοσίῳ τῶ βασιλέως.

Ἐλαΐδας. ἐλαίας δένδρα.

Ἐλαΐτή. πόλις.

Ἐλάκησε. ἢ μέσον ἐχιάση. ἐλάκησε καὶ ἐκτύπισεν, ἀνεκροτάλησεν.

Ἐλάκησε. λάκκος ἀρξεν.

Ἐλακωμάνην. τῆς τῶ Λακόνων ἡρώων πολιτείας. ἐμνήθη δὲ αὐτῶν, ὡς τὸ ὑπερέχεν τότε τῶς Λακωνίας τῶ πολέμου.

Ἐκφυλον. Peregrinum. Infolitum. Externum. Alienum.

Ἐκφυλῶ. Peregrinus. Inusitatus. Aelianus: *Uterque insana puellam rapiendi cupiditate tenebatur. Bellum igitur ortum est insolens, invaluitque prorsus prater expectationem, nullam habens honestam vel decoram causam.*

Ἐκφυλλοφορεῖν. [Aliquem Senatu vel ordine movere, latis per folia, calculorum vicem, suffragiis.] Qui magistratum aliquem gesserant, si instituto examine [muneris malegesti] a Senatu convicti fuissent, Senatores nomina eorum in foliis oleæ scripta in echinos demittebant; argumentis & rationibus latæ sententiæ simul adscriptis.

Ἐκφυλλοφορεῖσθαι, & ἐκφυλλοφορεῖα. Si quis civium aliquid contra jus & fas fecisset, & Senatu quingentorum indignus esse videretur, Senatus judicabat, an ordine Senatorum movendus esset. Pro calculis autem foliis arborum utebantur, in quibus quisque sententiam suam scribebat: ut in ostracifino testulis [suffragia inscribere solebant.] Sic Demosthenes in oratione contra Nearam.

Ἐκφύνη. Enatum esse. Progenitum esse.

Ἐκφύς. Enatus. Progenitus.

Ἐκφυσιν. Germinationem. Generationem.

Ἐκφουτῶ. Exit. Erumpit.

Ἐκ χειρὸς βοηθῶ. Omni studio & conatu enixisque viribus Rempubl. juvare. Polybius.

Ἐκχρίζω. Fodio.

Ἐλάα. Fructus olivæ. Ἐλαία vero, arbor oliva. Oleam in arbore ad maturitatem perductam γινέμενον vocabant: quæ apud nos ῥεπάτα vulgo dicitur.

Ἐλάαν, & ἐλάην. Idem quod ἐλάνην. Agere. Impellere.

Ἐλαροθήρη. Lepores venabatur.

Ἐλλάδιῶ. Helladius, Alexandrinus, Grammaticus, qui sub Theodosio Imperatore juniore vixit. Scripsit ordine alphabetico de usu omnis generis vocabulorum. Descriptionem ambitionis. Bacchum, sive Musam. Descriptionem balnei Constantiani. Laudes Imperatoris Theodosii.

Ἐλαΐδας. Oleas arbores.

Ἐλαΐτή. Elaite. Urbs.

Ἐλάκησε. In medio disruptus est. Et ἐλάκησε, crepuit, sonuit.

Ἐλάκησε. Fossas fodit.

Ἐλακωμάνην. Laconibus favebant, eorumque Remp. amabant. Eorum autem mentionem fecit, quod Lacones bello tunc superiores essent.

5 τῶ λατῶ] Scribe τῶ λατῶ, ut respondeat voci sequenti Κωνσταντιανῶν.

6 Ἐλάκησε. μέσον ἐχ.] Ἰσθμῶν. i. v. 18. de Juda dicitur: Καὶ πάλιν γινέμενον ἐλάκησε μέσον. Huc Suidas respexit.

7 Ἐλακωμάνην] Scribe ἐλακωμάνην, ut apud Aristophanem Ἀνίβης παρ. 601. (416. Ed. Bas. P.)

Ἐλακωμάνην πάντες ἄνθρωποι τότε. Huc enim Suidas respexit.

1 Ἐκφυλλοφορεῖν] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editi, male, ἐκφυλλοφορεῖν.

2 Ἐκφυλλοφορεῖσθαι] Ex Harpocrate. Confer etiam Etymologum v. Ἐκφυλλοφορεῖσθαι, qui plura habet, quam Suidas.

3 τὴν ἐν τῶ δένδρῳ πεπανθῆσαν.] Vide supra v. Γεγέμενον.

4 Ἐλλάδιῶ, ἢ Ἀλεξ.] Ab hoc Helladio diversus est Helladius Befantinus, auctor Chrestomathix, ex qua Excerpta habentur apud Photium. Vide Meursium in notis ad illa Excerpta.

Ἐλαμφαν αὐτῶν τὰ ἔργα. ἀντὶ τῷ Φανερῆς αὐ-
τῆς ἐπαίησαν.

ἘλλάνικⓄ, ΜιλῆσιⓄ, ἱστοικός. Περίοδον γῆς
καὶ ἰσουλίας.

ἘλλάνικⓄ, ΜιτυλιναῖⓄ, ἱστοικός, υἱὸς Ἀν-
δρομῆδους, οἱ δὲ, Ἀειφομῆδους, οἱ δὲ, ΣκάρμωνⓄ. Ἐ-
ὀμῶντων ἔχεν υἱόν. διέτεταξε δὲ ἘλλάνικⓄ καὶ σὺν
Ἡρόδοτῳ τῷ Ἀμύντῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, καὶ
τῆς ἑρῆνης Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους καὶ Ἐκκλήφου
τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλε, γερῶσι καὶ τὰ Περσικὰ, καὶ
μικρὰ ποίησι. ἐξέτεταξε δὲ καὶ ἕως Περδικῆος
ἑρῆνας, καὶ ἐτελεύτησε ἐν Περπερῆνῃ, τῇ κατ' ἀν-
τικρὺ Λέσβου. συνιστάμενος δὲ πλείους πεζῶς τε
καὶ ποιητικῶς.

Ἐλλανοδίκα. οἱ κατὰ οἱ κατὰ οἱ κατὰ οἱ κατὰ οἱ
γῶνας. ΕὐνάπιⓄ ἔτι. Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἐλ-
λανοδίκης Γαῖνῆς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠπλοῖσεν.

Ἐλλανοδίκα. τὸ μὲν παλαιὸν ἕνα κατὰ οἱ Ἐλλαν-
νοδίκα οἱ Ἡλείοι εἶποι δύο. τελευτῶν δὲ, Ζ'. Ἀ-
ριστοφάνη δὲ ὁ Ἡλείος τῆς τελευτῆς πέντε τὸν
ἀγῶνα δέκα εἶποι Ἐλλανοδίκα, ἐφ' ἐκάστης Φυλῆς ἄ.

Ἐλαολόγοι. Ὡς παρ' ἐλαολόγοι χρεῖται ἅμα τῷ
τὸν μῦθον ἔχοντι.

Ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυς ἔπη. Ἀειφοφάνης. πα-
ρα τὰ τῆς δεξιῆς Πινδαρος. Ἐλασίβροντ' ἔπος Ῥέας
ἀντὶ τῆς, ἅς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. τετάρτη, μεγα-
ληροῦν, καὶ ὑπὸ βροντῆς ἑρῆνας, καὶ γέ-
μισσι ψόφου. ἦτοι καὶ τὸ Φανῆος σῶμα τὸν Κλέωνα,
ὅτι τραχέως ἐφ' ἐπέγειρε, ἢ ἅς ταχέως.

Ἐλαολόγοι. οἱ τὰς ἐλάας συλλέγοντες.

Ἐλασμός μολίβδου. Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδου γρα-
φόμενοι.

Ἐλάσων. ὑπὸ τῆς ἐλαχῆς, ἐλαχύτερος, ἐλα-
χίαν, ἐλάσων.

Ἐλασηθεῖς. βιασθεῖς. κνηθεῖς.

Ζανός ἐλασηθεῖς γιοπαγεῖ νιφάδι.

Ἐλάτεια. πόλις μεγίστη τῆς ἐν Φωκεῦσιν. ἔ-
νοι δὲ καὶ τῆς ἐν Ἐπείρῳ, Ἐλάτειαν δοκίμους
ἀμεινον γραφειν.

1 ἘλλάνικⓄ] De hoc Hellenico vide Vossium in egregio opere
de Hist. Gr. qui multa de eo congescit. Quaedam tamen ab eo
pretermissa in gratiam Lectoris philologus hic addam. Troica Hellenici
praeter scriptores a Vossio memoratos laudat etiam Parthenius
Erotic. cap. xxx. ubi de Corytho agit. Eiusdem operis librum
primum citat eruditus Narrator Apollonii Rhodii ad lib. i. v. 916.
nec aliud opus intelligi puto a Scholiasta Homeri ad Il. γ. v. 145.
ubi Trojan ab Hercule captam esse ex Hellenico refert. Ατθίδα scri-
psisse Hellenicum Vossius ex Harpocrate observavit. Eius ope-
ris librum secundum laudat Suidas v. Μενυχία, & v. Σπάρτη. No-
μίων βαρβαρικῶν praeter Etymologum & Suidam v. Ζάρολις,
mentionem etiam facit Porphyrius apud Eusebium de Praepar. Eu-
ang. lib. x. cap. 111. ubi simul traditur, opus illud ex Herodoti
Damasque scriptis confarcinatum fuisse. Ἐν τῷ πρώτῳ τῷ Ἀτθί-
δῳ Hellenicum testem advocat Scholiasta Homeri ad Il. Σ. v.
486. idemque Eusebius eius memorat ad versum primum Eusebii.
Neutrius operis a Vossio facta est mentio. Hellenicum Hellenici praeter
Stephanum laudat etiam Narrator Aristophanis ad Avias pag.
590. Haec sunt quae Vossianis de Hellenico addenda putavi.

Ἐλαμφαν αὐτ. Ipsorum opera splenduerunt.
Id est, ipsos claros ac illustres reddiderunt.

ἘλλάνικⓄ. Hellenicus, Milesius, historicus. Scripsit Terrae periodum. Item, Historias.

ἘλλάνικⓄ. Hellenicus, Mitylenaeus, histo-
ricus, filius Andromenis; vel, secundum alios,
Aristomenis; vel, ut alii, Scamoni: cui co-
gnominem habuit filium. Idem commora-
tus etiam est cum Herodoto apud Amyntam
Macedonum Regem, Euripidis & Sopho-
clis temporibus; sedatusque est Hecataeum
Milesium, qui vixit tempore belli Persici, &
paulo ante. Pervenit autem usque ad Per-
diccae tempora, obiitque Perperenae, quae est
e regione Lesbi. Scripsit plurima tam prosa
quam metrica oratione.

Ἐλλανοδίκα. Hellenodicae, sive iudices, qui
certaminibus praesunt. Eunapius: *Tunc vero
maximus Hellenodicae Gaius perniciem Ro-
manorum dispensavit.*

Ἐλλανοδίκα. Hellenodicae. Primum quidem
quidem Elei unum Hellenodicae constitue-
runt: deinde vero, duos: postremo, novem.
Aristodemus vero Eleus dicit, Hellenodicas,
qui postremi certamen proponerent, decem
fuisse, unum ex singulis tribubus delectum.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt. *Nunc vero
tanquam ii, qui oleas legunt, sectamini eum,
qui mercedem habet.*

Ἐλασίβροντ' ἀναρρ. *Verba fulminantia &
tonitru similia ex ore erumpens.* Aristopha-
nes. [Id autem dictum est ad imitationem]
Pindarici illius: *Fulminum vibrator filii Rheae.*
Id est, verbis magnificis & jactabundis & so-
noris utens. Ridet autem Cleonem ob ipsius
vocem, quod asperere & celeriter loqueretur.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt.

Ἐλασμός μολίβδου. Lamina plumbi. *In la-
minis plumbi scribentes.*

Ἐλάσων. Minor. Inferior. Ab ἐλαχῆς, par-
vus, fit ἐλαχύτερος, ἐλαχίαν, & ἐλάσων.

Ἐλασηθεῖς. Coactus. Compulsus. Motus.
[*Petram subiit,*] *compellente cum gelida nive,
qua e caelo cadebat.*

Ἐλάτεια. Elatea, urbs Phocensium maxi-
ma. Quidam vero per ε proferunt Ἐλάτειαν,
existimantes melius ita scribi.

2 Καὶ μικρὰ ποίησι] Cum Porto legendum puto, καὶ μικρὰ ποίησι.

3 Μέγιστος τῷ Περδικῆος γε.] Infra v. Ἐπέβαλε, ubi locus hic repe-
titur, legitur μέγιστος τῷ Περδικῆος γε. quod magis placet. Intelligitur
enim Prodicus Caeus, qui circa Olymp. xc. floruit, quo tempore
Hellenicus iam natu grandis erat.

4 Ποιητικῶς] Sic MSS. Paris. At in prioribus Edit. legitur ἐπι-
κῶς.

5 Καὶ τότε ὁ μέγιστος.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ἠθλο-
γίησι.

6 Ἐλλανοδίκα] Ex Harpocrate.

7 Ὡς παρ' ἐλαολόγοι χρεῖται.] Locus hic exstat apud Aristophanem
Teispi pag. 482. (326. Ed. Bas. P.) ubi versus integer sic legitur:
Νῦν εἰ ὡς παρ' ἐλαολόγοι χρεῖται εἶμα τῷ τῷ μῦθον ἔχοντι.

8 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 326. (225. Ed. Bas. P.) ubi vide
Scholiastam, eujus verba Suidas describit.

9 Ζανός ἐλασηθεῖς γιοπαγ.] Pentameter hic est pars Epigramma-
tis, quod integrum exstat Anthol. lib. vi. cap. xi.

10 Ἐλάτεια] Ex Harpocrate: apud quem plura habes.

Ἐλάτειραν. ἀπελατικὴν.

Ἐλατῆς. ¹πλακωνῆδες πέμματα πλατύ ὄφρα καὶ ἡ ἐπιπυμία. ὡς τὸ τὰς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτῃ. ἡ ἀρτῃ πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτιν ἐπίφεσαν, καὶ ὡροσῆρον τοῖς βωμοῖς.

Εἰδύσης ² Ἀλκμαῖνα, λύσης ἐλατῆρα Λακαίνης

Ἐξοχον, ὃν μισῶν σινέ ζήσημὸς ἔχῃ.

εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρόδες. ὡς τὸ λαγαρόν. καὶ πέλαγον, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ Ἐλατῆς, πέμματα. εἰδῃ ἀζύμω. Εὐριπίδης δὲ πεπία.

Ἐλατῆρι. ἠνίοχα.

Ἐλαύνων. αἰπαλικῆ. ⁴ Ὀγμῶν ἐλαύνωσι. τύπῃσι. πῆγῃσι δὲ ἐπὶ τῆς ἐν χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσασθαι. Ὀμῆρῃ.

Ἐλάφωρον. τὸ τῆς ἐλάφου κρέας καὶ κρέας. καὶ Ἐλάφει ἀνήρ. ἐπὶ τῷ δειλῷ. ἐν μετὰφορᾷ τῷ ζῶν. δειλὸν γὰρ ἡ ἐλάφῃ.

Ἐλαφιβόλῃ. ὁ κυνηγός. καὶ ἀχρηστικῶς.

Ἐλαφεία. ἡ ὀλιγότης.

Ἐλαφείζω. ἀνασκῶ.

Ἐλαφροτάτης. ὃν ἐπαίνω λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαοί. ἀντὶ τῆς φρασοτάτης καὶ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυτάτης καὶ φοβηκωτάτης.

Ἐλάχεια. ⁶ Ἐλάχων. ἕπας ἐκάλεσε χερσὸς ἐπίγειον πλῆτον. Φησὶ γὰρ Ὁ Ὀπίσις ἐν ἐλαχίστῳ. τρυτέτιν, ὁ καλῶς εἰδὼς βίβιν, καὶ τὸν πλῆτον τὸν ἐπίγειον, ὃν καὶ Μαρμωνῆν ἐκάλεσεν, εἰς τῆς ἐνδεῖς δαπανᾶν, ὁ τοῖστ' ὁ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ πρὸς εὐεσκόμῃ, καὶ ἐν πολλῷ πρὸς ἔταμ. τρυτέτιν, ἐν τοῖς Θεοῖς χερσίσμασιν. ὁ δὲ ἐν τῷ πλῆτῳ τῷ τῷ ἀδικῷ γενόμενῃ, καὶ εἰς ἑαυτὸν μόνον σωτηριῶν αὐτὸν, δηλονότι καὶ ἐν τοῖς θεοῖς χερσίσμασιν ἀδικῷ εὐεβήσῃ. ἀλλότριον δὲ τιτῷ τῷ ζῆματῶν φεισίσαν ἀνόμασιν. ἐπειδὴ ἡ μὲν πλῆτε γεγονήμεθα γυμνοὶ δὲ μᾶλλον καὶ ὡς ἀληθῶς ἔδεν εἰσπνέγγαμεν, καὶ ἔδεν ἐξενεγκεῖν διυάμεθα.

Ἐλγη. πόλις.

Ἐλδωορμύης. φρωῖοις ἰγλοῖς ἐλδωορμύης, καὶ γενέοις ταχέσι.

Ἐλαιᾶ. διεγείρει. καὶ ἐλαιώμεν, διεγειρόμεν.

Ἐλαία. τὸ δένδρον. Ἐλαία δὲ, ὁ καρπός.

Ἐλαιόδωλῃ. ὁ ἐλαίῳ ἀφ' ἑβροχῃ.

Ἐλαιον ἄρχειον. τὸ ἀργεῖλαιον.

¹ Ἐλατῆρ. πλακωνῆδες π.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 384. (272. Ed. Baf. P.)

² Εἰδύσης Ἀλκμαῖνα, λύσης ἐλ.] Anthol. lib. vi. cap. xxv. Epigr. xlv. ut a Porro quoque observatum fuit. Caterum fragmentum hoc alieno loco positum est, quod collocari debet post verba illa sequentia. Εὐριπίδης δὲ πεπία.

³ Ἐλατῆς, πύματις] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis *Equit.* pag. 355.

Ἡ Γερραλέφα σ' ἐκέλευσε τρυτί φαρῆν

Ἐλατῆς.

Scholiasta: Ἐλατῆρ, πύματις εἶδος πνίς ἢ, ἀζύμω. Εὐριπίδης δὲ πεπία.

⁴ Ὀγμῶν ἐλαύνωσι] Homerus *Il. A.* v. 68.

Ἐλάττειραν. Expultricem. Propulatricem.

Ἐλατῆς. Placentæ latæ genus: sic dictum, quod manibus dilatetur & extendatur. Vel, panis latus, in quo pulcem ponebant & ad aras afferebant. [Et ἐλατῆς, qui pulsât, vel agitât.] *Cognosces Alcmanem, lyram Laconicam scite pulsantem, quem novem Musæ habent.* Et ἐλατῆς, placentæ. Vel ἐλατῆς est genus panis fermento carentis. Euripides πεπία vocat.

Ἐλατῆρι. Aurigæ.

Ἐλαύνων. Accusativo jungitur. [Impellunt. Agitant.] Verberant. Homerus: *Sulcanti mententes obeunt.* Dicitur etiam de plaga, quæ manu infligitur.

Ἐλάφωρον. Cervinum. Veluti, cervinum cornu, & cervina caro. Et, Ἐλάφει ἀνήρ, homo timidus. Per translationem ductam a cervo, qui timidus est.

Ἐλαφιβόλῃ. Venator. Abusive.

Ἐλαφεία. Levitas.

Ἐλαφείζω. Levo.

Ἐλαφροτάτης. Levissimos. Hoc nomine veteres ad laudem utuntur, sic vocantes homines mitissimos, vel facillimos: quibus opponuntur homines difficiles & molesti.

Ἐλάχεια. Parva. Et ἐλάχων, minimum. Sic Christus terrenas opes vocavit. Ait enim: *Qui fidelis est in minimo.* Hoc est, qui novit recte vivere, & opes terrenas (quas etiam Mammonam vocavit) in egenos impendit, huiusmodi homo, qui in minimo fidelis reperitur, etiam in magno fidelis erit; hoc est, in divinis muneribus. Qui vero in his opibus terrenis injustus fuerit, & illas sibi solum servaverit, nimirum etiam in divinis muneribus infidelis reperietur. Opes vero & divitias vocavit ἀλλότριον, i. e. alienum. Cum opibus enim nati non sumus; sed nudi potius. Et ut nihil in hanc vitam intulimus, sic etiam nihil inde efferre possumus.

Ἐλγη. Elge. Urbs.

Ἐλδωορμύης. Crescentes. *Præcoci lanugine, & barba veloci florentes.*

Ἐλαιᾶ. Excitat. Et ἐλαιώμεν, excitatus.

Ἐλαία. Oliva arbor. Ἐλαία vero, oliva, five oleæ fructus.

Ἐλαιόδωλῃ. Olco rigatus. Olco perfusus.

Ἐλαιον ἄρχειον. Olea sylvestris. Oleaster.

⁵ Ἐλαφροτάτης] Ex Harpocracione.

⁶ Ἐλάχεια] Hefychius: Ἐλαχία μικρῆ, ἢ βραχὺν, καὶ εὐχριστῶν. Respexit uterque ad Homerum *Il. I.* v. 116.

Ἡ δὲ ἐπιπυμία λέγεται παρὰ λιμῆν πεπύσασθαι. Scholiasta ad illum locum: Ἀλάχεια. εὐχριστῶν, ἢ εὐσπλαγῆ. λαχί-εως καὶ σαππῆος δυναμένη. Notet hic lector diveritatem lectionis. Nam pro λέχεια, ut hodie Homerii codices habent, Hefychius olim legit ἐλαχία, ut ex verbis ejus modo adductis patet. Idem tamen suo loco τὸ λέχεια etiam agnoscit. Ait enim: Ἀλάχεια. εὐσπλαγῆ καὶ εὐχριστῶν. παρὰ τὸ λαχί-εως, ὃ ἐστὶ σαππῆος πυκνῆς. Respexit ad eundem locum Poetæ. Hac etiam referri debet illud Suidæ infra: Ἀλάχεια γῆ. βραχὺν.

⁷ Ὁ πνίς ἐν ἐλαχίστῳ] Lucæ xvi. v. 10.

Ἐλαιόν, ἐλαιῶν. τὸ ὠσεικικόν. † Ἰ' Ὁραῖν ἔλαιον, ἐκφυγῆς πᾶσαν βλάβην.

Ἐλέα, ὄνομα πόλεως, ἢ πατρὶς Ζήνων. αὐτὴ ὡς ἔπρεον Ἰ' Ἰλῆ ἐκαλεῖτο, ἢ Φωκείων ἕσσι Σπικία, πόλις ἕσσι εὐπελής, καὶ μόνον ἀγαθὸς ἀνδρας τρέφειν διυναμφῆ· ἡ δὲ ἰγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας, ὅσα ὑπερημῆσαι τὰ πολλὰ πρὸς αὐτὴς, ἀλλ' αὐτῆσι κατὰ βίβ. τὸ δὲ ἔθνηκόν, Ἐλεάτης. λέγει δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαία, ἀπὸ διφθόγης ἢς ὁ πολίτης, Ἐλαίτης. καὶ κόλπ. ἔτω καλὸν μὲν.

Ἐλεάτας. πόλις τὰς ἰδρυμένας ἐφ' ἔλεσι. καὶ Ἐλεάτης, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἐλλεβοριᾶν. τὸ ἐλλεβόρου δειῖσθαι ὡς Φαρμάκων. ἔτω Καλλίας. καὶ ἐλλεβορίζω, αἰτιατικῆ. ἐλλεβορίζειν δὲ, τὸ δὲ ἐλλεβόρου κατὰ κρίνειν.

Ἐλλέβορον. εἶδος βοτάνης. Φάρμακον, τὸ ὡς αὐτῶν τοῖς ἰατροῖς ἔχρησεν λερῶν.

Ἐλεγείων. τὸ ὡς φρονεῖν πινὲς τῶν παλαιῶν. καὶ τὸ ἐλεγείον μέτρον ἀπὸ τῆς πινὸς κληθῆναι νομίζουσιν. Θεοκλῆς Νάξιον, ἢ Ἐρετριεὺς, ὡς αὐτῶν αὐτὸ ἀνεφθέρησθαι μανείας.

Ἐλεγείον. μέτρον π. καὶ ἐλεγεία, θηλυκῶς.

Ἐλεγ. ὁ θρηῦ. ἀπὸ τῆς ἐ ἐ λέγειν. ἢ οἱ πρὸς αὐτὸν ἀδελφοὶ θρηῦοι. τὸν γὰρ αὐτὸν πένθιμον ὑπεκλήθησαν. ἢ ὅτι πρὸς αὐτὸν ἠδοντο οἱ θρηῖοι. τρεῖς γὰρ, οἱ ἔλεγοι. τὸν δὲ αὐτὸν ὑπερὸν ὑπεκλήθησαν Μίδα, Φασί, τὸν Γορδίς, βασιλεύοντα, ὡς ἐβιάμων ποιῆσαι, βυθόμην τὴν αὐτῆς μητέρας ἀποφθεῖσαι τελευτήσασθαι.

Ἐλέγχ. ἐπονείδις.

Ἐλέγχου. ἀπὸ τῆς χακολογῆου. Νυκτὶ δ' ὅλη βασιλῆας ἐλέγχου. καὶ, Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχ.

Ἐλέγχ. αἰχύνη. καὶ, ἐλέγχω σε.

Ἐλεδανός. ὁ δεσμός.

Ἐλεδάνη. εἶδος πολυπόδ. ἢ πρὸς ἕνα μίαν κοτυληδῶνα, καὶ ἔστιν ἑπτάπους, ὡς Φησὶν Αἰλιανός. ἔπι δὲ τὸ λ ὠσεικικόν. καλεῖται δὲ ἐλεδάνη ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐδίειν. καὶ Ἡσίοδος. Ὅτι ἀνόσεον ποδὰ τέθειται.

Ἐλεεινός. ὁ ἐλεῖς ἀξί. Ἐλεεινός τῆς πᾶσης, ἀ-

1 Ὁραῖν ἔλαιον, ἐκφυγῆς πᾶσαν βλάβην. Senarius hic legitur apud Astrampychum.

2 Ἰλῆ] Herodotus & Strabo Ἰλῆ: quam lectionem confirmare videtur vetus numismata apud Joann. Marshamum, in quo legitur ἸΕΛΗΤΑΙ; ut Pearsonius ad oram Suidæ sui notaverat.

3 Φωκείων] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Edit. Φωκείων: minus recte. Prior enim lectio confirmatur auctoritate Strabonis, Laertii in Zenone Eleate, & Hesychii; qui expressè testantur Eleam fuisse coloniam Φωκείων, i. e. Phocensium; a quibus divertos esse Φωκίῶν, i. e. Phocensium, ex Geographis constat.

4 Τὸ δὲ ἔθνηκόν Ἐλεάτης] Hæc verba desunt in prioribus Edit. quæ ex 2 MSS. Paris. revocavi.

5 Ἐλλεβοριᾶν] Ex Scholiasta Aristoph. ad Ἔσπρας pag. 537.

6 Καρπῶν] In MSS. Paris. legitur καρπῶν.

7 Ἐλεγείων] Sic MSS. Paris. At priores Edit. ἐλεγείων. cui

Ἐλεγείων, ἐλεγείων. Olivetum. *Oleum videntis, omne damnum effugies.*

Ἐλέα. Elea, nomen urbis, patria Zenonis, olim Hyle vocata, Phocænsium colonia: urbs obscura, & quæ bonos tantum viros ferre poterat. Hanc Zeno magis amans quam urbem Athenarum, qua se Athenienses tantopere jactabant, in patria consenuit, nec Athenas sæpius profectus est. Nomen gentile est, Ἐλεάτης. Est & altera urbs, Ἐλαία dicta, per diphthongum αι, cujus civis vocatur Ἐλαίτης. Est & finis ita dictus.

Ἐλεάτας. Urbes in paludibus sitas. At Ἐλεάτης, civis urbis Eleæ.

Ἐλλεβοριᾶν. Elleboro indigere, ut medicamento. Ita Callias. Et ἐλλεβορίζω, accusativo jungitur, elleboro purgare.

Ἐλλέβορον. Elleborum, genus herbæ, & medicamentum, quod apud Medicos καρπῶν vocatur.

Ἐλεγείων. Desipere. Delirare. Sic quidam veterum. Et carmen elegiacum hinc aliqui dictum putant. Theocles Naxius, aut Eretrienfis, infania correptus carmen hoc primus cecinit.

Ἐλεγείον. Carmen elegiacum. Et ἐλεγεία, genere fœminino, elegia.

Ἐλεγ. Elegus, sive carmen lugubre: sic appellatum, quod sæpe in eo ἐδιδιχάται. Vel, lamentationes, quæ ad tibiam canuntur. Tibia enim lugubris habebatur. Vel, quia ad tibiam versus lugubres cani solebant. Postea vero Midam Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras & sacrificia transfulisse dicunt, quod matrem suam defunctam in Deorum numerum referre vellet.

Ἐλέχ. Maxime probrosus. Vituperio dignissimus.

Ἐλέχου. Maledicimus. Maledictis infestamur. *Nocte vero tota Regis maledictis infestamur.* Et, *Opera manus arguunt.*

Ἐλέχ. Dedecus. Probrum. Et, ἐλέχω σε. Redarguo te.

Ἐλεδανός. Vinculum.

Ἐλεδάνη. Eledonc. Polypi species, quæ unum acetabulum habet, & est septipes, ut Ælianus inquit. Est autem in hac voce τὸ λ superfluum. Dicitur vero ἐλεδάνη, ab αὐτῆς ἔδειν, quod se ipsam edere significat. Et Hesiodus: *Qui ossibus carens suum pedem edit.*

Ἐλεεινός. Miserabilis. Miseratione, vel mi-

lectioni ferres literarum refragatur. Etymologus habet ἐλεγεινόν, per diphthongum αι.

8 Ἐλεγείων] Confer Scholiastam Aristoph. ad *Aves* pag. 531.

9 Πρὸς αὐτὸν] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. mendocis, πρὸς αὐτὸν.

10 Ἐλεδάνη] Sic 2 MSS. Paris. itemque Hesychius & Etymologus. At priores Edit. ἐλεδάνη, per ο.

11 Ἐπὶ πένθιμον] Brodus *Miscell.* lib. 1x. cap. 2. legendum contendit ἐπὶ πένθιμον quem vide.

12 Ἐλεεινός] Fragmentum hoc (quod ad historiam de interitu Fabiorum pertinet) ex Appiano depromptum esse discimus ex Suida supra v. Ἀποφθεῖσαι.

δεῖ καὶ Ἰβήρες καὶ Ἀρμενίοι. † Ὅτι ἐν τῇ ἀψίδι τῆς καμάρας τῆ Φόρου ἵσταντο δύο στήλαι, Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου, καὶ σταυρὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, γραφῶν ἕτους. Εἰς ἀριστερὰ καὶ δύο ταχυδρομῶν στήλαι ὁμοίως. ἀνετέθησαν δὲ ὑπὸ τῆ τὸν Φόρον ἐπέχειν.

Ἑλεῖον. ὅς συνέγραψε τὸ χειροσκοπικὸν οἰάνισμα, ὡς ὅταν τῆς ἐκτάσεως τῆ χειρῶν τῆς παλάμης ἀπὸ τῆ ρυτίδων εἴπω μὲν, παιδοποιεῖ, ἢ πὶ τοῖσιν.

Ἑλεόθρεπτον. τὸ ἐν ἔλει τετραμυδόν.

Ἑλεοκόπτης. Λυσίας, τὸς τὰ ἔλη κόπιντας, τῶ ε παρεμβεβλημῶν ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον σέλων ὡς ἔχει Ὀμήρω. μήποτε δὲ ὡς τὸ ἐλεόν, ὅπερ ἐστὶ ζύλων, γέννη) τῆνομα.

Ἑλεῖον. ἀρτενικῶς, ἢ ἐλεημοσύνη. Ἑλεῖος δὲ, ὀξυτόνος, ἢ μαγειρικὴ τετραπέζα. Ἐλετοφάνης. Ἰθι δὴ, κάθειλ' αὐτῆ τῆλεόν. τῆτῆσι, τὸ μαγειρικὸν λαπέζιον. Ὀμηρῶν Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν. ἐστὶ δὲ ἐλεός καὶ εἶδος ὄρνεθ.

Ἑλεῖον. πάλις ἐστὶν ἐν Χερρόνησῳ τῆς Θράκης. Ἑλεῖος δὲ ὅστιν ἢ εὐθεῖα.

Ἑλεῖος βωμῶς.

Ἑλεπύοντα.

Ἑλεῖον. ὄνομα πόλεως.

Ἑλεῶν. αἰτιατικῆ.

Ἑλεπόλεις. μηχανήματα πόλεις πορθηῖνα. λιθοβόλα ὄργανα, δι' ὧν αἱ πόλεις ἀλίσκων).

Ἑλερῶν ἔργα. Φῖνια. χαλεπά. κακά.

Ἑλεῖον. θέλειν. ἀποκρίνω.

Ἑλετή. αἰρεθῶν διωμάθη.

Ἑλευθερῶν αἴγες ἀρότρων. παροιμία ἐπὶ τῆ βάρους πύος ἢ κακῶν ἀπιλλαγμῶν.

Ἑλευθεῖον. ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆτο ἐκλήθη, ἀπὸ τῆς ἐξελευθέρους τῆ τῶν οἰκοδομῶν τῆ πλησίον αὐτῆ. ἔτω μὲν Ὑπερίδης. ὁ δὲ Δίδυμος, ὁ ἀπὸ τῆτο Φησὶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ὑπικρατείας ἀπαλλαγμῶν τῆς Ἀθηναίων.

Ἑλευθεριότης. ἢ μὴ κατὰ κινδυνίαν χάρις. Ἐπὶ τῆ τῶς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα. Φησὶν Οὐεσπασιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ εἰς ποσῶτον ἐλευθεριότητα ἐληλάκει, ἄγε ἔδὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας ἢ νέχετο σίτησιν αὐτῶν ὡς ἀπιδύασαι, καὶ τῆς οἰκίας ὅσα ἔστις μονήρης, ἀλλὰ συχῆς ἀμνηστέη.

1 Ὅτι ἐν τῇ ἀψίδι τῆ καμάρας. Περὶ, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ἀπολεξὶς etiam leguntur apud Codinum de Origini. C. Pol. num. xxxii.

2 Εἰς ἀριστερὰ. & δύο ταχυδρῶν. Plenius Codinus: Εἰς ἀριστερὰ, εἰς Κόρινθον Ἰσοῦς Χειρῶν, εἰς δὲ ἄνω Οὐεσπασιανὸς, ἀμνη. ὁμοίως & δύο ταχυδρῶν στήλαι πεπραγῆ.

3 Ἐπὶ τῆ τῆ Codinus rectius ἐπαρχῶντος.

4 Ἑλεῖον. ὅς συνέγραψε. Vide Suidam infra v. Οἰωνιστικῶν, ubi eadem leguntur.

5 Ἑλεόθρεπτον. Est vox Homericæ Il. B. v. 776.

6 Ἑλεοκόπτης. Λυσ. Ex Hippocrate.

tizati sunt interiores Indi & Iberi & Armenii. † In arcu camerae fori collocatae erant duae statuae, Helenae & Constantini, & in earum medio crux, cui inscriptum erat, *Unus sanctus*. Item visebantur ibi duae statuae cursorum, erectae a Praefecto fori.

Ἑλεῖον. Helenus. Hic conscripsit divinationem, quæ fit per inspectionem manuum: veluti cum expansis & apertis manibus ex ipsarum rugis [& lineis] conjicere possumus, aliquem liberos procreaturum esse, vel simile quid.

Ἑλεῖον. In paludibus vel sylvis natum.

Ἑλεοκόπτης. Sic Lyfias vocat illos, qui sylvas caedunt: τὰ εἰς inserto, veluti in voce ἐλεόθρεπτον apud Homerum. Videndum autem, annon forte nomen hoc deductum sit ab ἐλεός, i. e. mensa culinaria.

Ἑλεῖον. Cum est generis masculini, significat, misericordia. Ἑλεός vero, cum acuto in ultima, mensa coquinaria. Aristophanes: *Age, everte mensam ejus culinariam*. Homerus: *Conjecerunt autem [frustra] in mensas culinarias*. Est etiam ἐλεός genus avis.

Ἑλεῖον. Eleuntem. Ἑλεῖος vero est urbs in Chersoneso Thraciae.

Ἑλεῖος βωμῶς. Misericordiae ara.

Ἑλεπύοντα. Extenuatum esse.

Ἑλεῖον. Eleon. Nomen urbis.

Ἑλεῶν. Accusativo jungitur. Misereor tui.

Ἑλεπόλεις. Machinae bellicae, quibus urbes expugnantur. Vel catapultae & balistae, quibus urbes capiuntur.

Ἑλερῶν ἔργα. Facinora crudelia, facta, & mala.

Ἑλεῖον. Velle. Malle. Antepone.

Ἑλετή. Quae potest capi. Expugnabilis.

Ἑλευθερῶν αἴγες ἀρότρων. *Caprae immunes ab aratri*. Proverbium de iis, qui ab aliquo onere vel malo liberi sunt.

Ἑλευθεῖον. Sic vocatus est Jupiter, quod liberti porticum ipsi vicinam exstruxerint. Sic Hyperides. At Didymus non ideo [Jovem sic appellatum esse] ait, sed quod Athenienses a Persica servitute & dominatione liberati fuissent.

Ἑλευθεριότης. Liberalitas. Beneficium a sincero animo profectum. *Ad liberalitatem & dona danda [proclivis:]* inquit Vespasianus Imperator Romanorum. *Ille vero eo generositate progressus est, ut ne a Republ. quidem victum sibi praeberi pateretur, quamvis numerosam haberet sobolem.*

7 Ἑλεός δὲ, ὄρνις. ἢ μαῖα. Confer Athen. lib. iv. pag. 173.

8 Ἐλετοφάνης. Equit. pag. 296. (198. E. I. Baf. P.)

9 Ἑλεῖον. Vox est suspecta: de qua amplius cogitandum censeo.

10 Ἑλεῖον. ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆτο ἐκλήθη. Ex Hippocrate.

11 Τὴν σπῆν. Hujus porticus mentio fit supra v. Βασίλειον.

12 Διὰ τὸ τῆ Μηδικῆς δουλείας. Hanc opinionem confirmat Strabo lib. ix. pag. 412. ubi sic inquit: Εἰρησται οἱ ἔπι παρορῆναι πὸς Πλατωνίαν ὁ Ἀσωπὸς. Ἐν τῷ οὗτω Μαρδόνιοι καὶ πᾶς τριάντηται μυριάδας Περσῶν αἱ τῆ Ἑλληῶν δυνάμεις ἀρόθην ἠφάνισαν. ἰδρῶσαν τὸ π Ἑλευθεριότης Διὸς ἱερῶν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν σφαιρίων αἰπιδύσαν. Ἑλευθερία ἀποσφαιρίωντος. Huc etiam pertinet Epigramma Simonidis, quod legitur Antholog. lib. vi. cap. xix.

Ἐλευθερώμενος Σπάρτης. Ἀφ' ἧς τὸ ἀνυπότακτος καὶ γενναῖον φρένημα. διὸ ἐδὲ πείρη παρ' ἐλευθέρων νόμοις παιδευόμενοι. ἀλλ' ἐδὲ ἠθέλησαν ἐν μάχῃς ἠπληθύνει ὑποσφραγίσαι, ἐδὲ ἐτυραννήθησαν.

Ἐλεύθερος. Ἐλευθερός ὁ ἀπερῶν οἱ δὲ Φαῦλοι, δῆλοι. εἶνα γὰρ τίω ἐλευθερίαν ἐξέσταν αὐτοπραγίας. ἐλεύθερος γὰρ, ὁ ἐλεύθων ἔπευ ἐρεῖ. † Τὸν ἐλευθεροῦντα ἢ ἑαυτὴ γλιῦ ἀνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πλάσσει βέλτιον τῷ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει οἷον ἡ Γάλης βασιλεὺς Αἰθίοπων.

Ἐλευθεροτομῶ. παρρησιάζομαι. Καὶ ἀπλῶς φάνα, λόγους ἐλευθερίους προσεχειν ἢ ἔτων ἤρξαι.

Ἐλευθεροῦσε. αἰπαλικῆ. ἐλευθεροῦμαι δὲ, γενικῆ.

Ἐλευσίνα. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνα ἐξιδόθη ἀθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις διὰ τὸ Ἐλευσίνας τῷ Ἑρμῷ. ἄλλοι δὲ ἄλλῳ αἰτίαν φασὶ καὶ ἐορτικῶ εἶνα μόνον τὰ Ἐλευσίνα.

Ἐλευσινός. ὄνομα κύριον.

Ἐλεύπῃ, καὶ Μαραθῆναι. ὁ μὲν, Κυζικηνός, ὁ δὲ, Κωνσταντινουπόλιτις ἦσαν τῆς. ἢ μὲν ἐν τῷ λέγειν διευαίματος ὅτι ἐπὶ τοσούτων ἀνιόντες, ὡς μέγα π καὶ λαμπρῶν ἀπ' αὐτῶ διωστήθη εἰς ὄχλων παραγωγίω τῷ ὅ γε μὲν κατεσκευασμένοι τῷ βίαι, καὶ τῇ εἰς μεταπίπτα ἢ πλάσσει τῷ ἠθῶν, ἔτω διωστήντες, ὡς ὅτι ἐλάττω. καὶ ἔπει πλείη ἀνθρώπων παρ' ἐλευθέρων, ἀσηκίαια πολυάνθρωπα συσπείρωται ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ἄλλων ἔχ' ἠκιστα πολλῶν εἰς αὐτῶ ἀνέστησαν ὄχλων, τῷ τὸ αὐχμηρῶς ζῆν καὶ τίω ἐν τῇ διαίτη σιληραγωγίαν αὐταρχεῖσθαι εὐσεβείας ἠδαιγμα λογισμῶν.

Ἐλέφαντα ἐκ μύας ποιεῖν. ἐπὶ τὰ ἐλάττω ἐπιμαρτυροῦν τῷ λόγῳ, καὶ μεγάλα ποιήσθαι. Λυκαῖος μύας ἐκ κωμῶν. Μὴ καὶ δόξω, ἔτι τίω παρρησίαν, ἐλέφαντα ἐκ μύας ποιεῖν.

Ἐλεφαντόκωπον. ὅτι τῆς λαβῆς τίω μάχαιραν ἔφη.

Ἐλέφαντος ἔδεν ἀφ' ἑρῆας. ἐπὶ τῷ μεγάλων καὶ ἀνοήτων παρῶν καὶ τὸ ζῶν τοσούτων. καὶ Ἐλέφαντα ἐκ μύας. ἐπὶ τῷ τὰ ἐλάττω ἐπιμαρτυροῦν τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιήσθαι. † Ὅτι σέκ-

Ἐλευθερώμενος Σπάρτης. Generosior Sparta. [Proverbium.] Spartani enim ingenio erant libero & generoso, legumque suarum disciplinam sequentes, nullis muris urbem cingebant. Quinetiam ne voluerunt quidem ex praeliis victi domum reverti, neque tyrannidem unquam tulerunt.

Ἐλεύθερος. Liber. Solus vir bonus est liber: mali vero, servi. Libertatem enim esse ajunt potestatem arbitrato suo quidvis agendi. Ἐλεύθερος vero proprie dicitur, qui vadit, quo vult. † In liberanda patria virum bonum se ostendere, longe melius est, quam eandem in servitutem redigere: qualis erat Ganges Ethiorum Rex.

Ἐλευθεροτομῶ. Libere loquor. Et, ut paucis rem expediam, tricesimo aetatis anno ad liberalia studia animum adjicere cepit.

Ἐλευθεροῦσε. Accusativo jungitur. Libero te. Ἐλευθεροῦμαι vero, liberor, genitivo.

Ἐλευσίνα. Eleusinia. Vincentibus Eleusinia dabatur praemium. Urbs autem [Eleusis] ab Eleusino Mercurii filio nomen accepit. Alii vero causam aliam afferunt, & Eleusinia festum tantum esse dicunt.

Ἐλευσινός. Eleusinus. Nomen proprium.

Ἐλεύπῃ. Eleusius & Marathonius, alter Cyzicenus, alter vero Constantinopolitanus, non quidem tantam dicendi facultatem consecuti erant, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitae & fidei modestiae simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos sectatores sibi conciliarunt, & monasteria ingenti hominum utriusque sexus multitudine referta instituerunt. Quinetiam alios quam plurimos ad se attraxerunt, ex illorum hominum genere, qui horridam & duram vivendi rationem perfectissimum pietatis argumentum esse statuunt.

Ἐλέφαντα ἐκ μ. Elephantem ex musca facere. De iis, qui res minimas verbis extollunt & magnas faciunt. Lucianus in Muscae Encomio: Ne fortasse videar, ut fert adagium, elephantem ex musca facere.

Ἐλεφαντόκωπον. Eburneum manubrium habens. Sic a manubrio ensen vocavit.

Ἐλέφαντος ἔδεν. Ab Elephante nihil differt. Dicitur de hominibus magnis & stupidis. Nam & elephas talis est. Et, Elephantem ex musca. Dicitur de iis, qui res minimas verbis extollunt & exaggerant. † Annuli e suc-

1 Μὲν ἔλευθερος ὁ ἀπερῶν. — αὐτοπραγίας] Haec sunt verba Laertii lib. vii. segn. cxxi.

2 Τὸν ἐλευθεροῦντα τίω ἑαυτῷ.] Fragmentum hoc de promptum est ex Philostrato de Vit. Apoll. lib. iii. cap. vi.

3 Ἀ' ἐπὶ τῷ Legendum est, ἢ ἔτων ἄν. Illud enim ἀν a voce praecedenti ἐπὶ propter similem terminationem absorptum est.

4 Ἐξιδόθη ἀθλον] Sic etiam Etymologus. Sed apud utrumque post ἀθλον excidisse vocem κερταί, monuit Meursius Eleusin. cap. xxviii. cujus verba hic ad luere operae pretium crit. "Et praemium victori (Eleusiniorum) hordeum erat. Scholiafies Pindari "Ὀλυμπ. Od. ix. Ἀρτυ δὲ αὐτῶ (de Eleusine loquitur) ἀγῶν "Κόρος ἔδεν κερταί, ἢ κερταί "Ἐλευσίνα ἔδεν κερταί. At "mutuum censeo Etymologici auctorem in Ἐλευσίνα. Ἐλευσίνα. "ἐορτῆς ἢ πῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνα ἀθλον ἐξιδόθη. Restituenda in "sine vox, quae excidit, ἀθλον ἐξιδόθη. κερταί. Eodem modo laborat Suidas, apud quem idem est, Ἐλευσίνα. πῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνα ἐξιδόθη ἀθλον. Et huc fortasse respexit Plinius lib. xviii.

κνοι καὶ ἐλεφάντιοι δακτύλιοι γυμναζίν εἰσι σύμφοροι.

Ἐλεφαίρετο. ἔπλανᾶτο. ἐβλάπτετο.

Ἐλεφῆσα. βλάφα. ἀπατῆσα.

Ἐλεφεν. ἐλέπτεν.

Ἐλείας πρὸς αὐλᾶνας. τριτέτα, τὰς ἐλάδεις διάφυγας. ἢ, ἐλάδεις τόπος γενέσ. ἀπὸ τῆ ἔλει, ἔλει, ἐλεία.

Ἐλειβάτα. βαίνοντες ἐν τῇ ἔλει. καὶ ἐλειβάταις.

Ἐλεῖν. λαβεῖν.

Ἐλειονόμ.

Ἐλει. ὁ κᾶθυρε καὶ σύνδενδρον τόπος. καὶ ἔλει ὄρνις. καὶ ἔλει ᾠδή. σιμαίνῃ δὲ καὶ ὄνομα ὄρνις.

Ἐλλεῖπον. τὸ ἐνδεές. Ἐλλιπές δὲ, ἀπὸ τῆ ἰ. καὶ ἐλλείποντες. ἐλλιπότες δέ.

Ἐλη. ἡ θερμασία. καὶ ἔλη, τὰ τυφλά, καὶ ἀπρόσπη.

Ἐληγάτευσε. ἡ ῥωμαίως, ἀπένειμν.

Ἐλήθετο. ἐπελάθετο.

Ἐληίζοντο. ἐλητεύοντο.

Ἐλήκτευσε. ἡ ῥωμαίως, ἀναγνὸς διόρθωσεν.

Ἐλήλακεν. ἐλήλυθεν.

Ἐλήλατα. σιμέχε.

Ἐληλεγμῶν. κρηχυμῶν.

Ἐληλέδαλο. ἐκ τῆ ἐλεύδα.

Ἐλλιω. φρήμ.

Ἐλλιωκὸν ἐπέμβουσαν ἄνδρες ἔτι. ἡ Αἰετοφάνης. ὡς ἀπὸ φέρων καὶ τῆ νέμα καὶ τῆ Ἐλλιωκῆ.

Ἐλλιώει στρατός. καὶ Ἐλλήνει γλώσσα.

Ἐλλιωκοπεῖν.

Ἐλλιωταμίαι. οἱ τὰ ἐκ τῆ φέρων λήματα φυλάσσοντες, ἀπὸ τῆ φέρων κοινῆ οἱ Ἐλλιωες ἐν Δήλῳ ἀπετίθητο, ὅπως ἐκαλεῖτο. ὡς ἀπὸ λαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τιτὸ ἡγεμονίαν ἐκόντων τῆ ξυμμάχων, ἀπὸ τὸ Παισαίνης μῖστος, ἔταξαν, ὡς τε ἔδει παρέχειν τῆ πύλων λήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ὡς καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἔταξαν ὡς ἐπᾶσαν, δημίνας τὴ βασιλείας χώραν. καὶ Ἐλλιωταμίαι κρητέτη τοῖς

1 Ἐλεφαίρετο] Sic melius 2 MSS. Paris. quam Editt. præcedentes, quæ exhibent ἐλεφαίρετο, per η.

2 Ἐλειονόμ.] Apollonius Argonauit. lib. 11. Νόμῳ ἐλειονόμῳ. Ubi Scholiasta: Ἐλειονόμῳ. αἱ ἐν τῆς ἔλει ἀπὸ τῆς ἔλει.

3 Ἐλει. ὁ κᾶθυρε.] Vide infra v. Ἐλάδεις.

4 Ἐλη. ἡ φρήμ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad Vespas pag. 486.

5 Ἐλήκτευσε] Sic MSS. Paris. itemque Edit. Mediolanensis. At in reliquis Edit. mendose excusum est, ἐλήκτευσεν. Vide etiam Suidam infra v. Λαβεῖν.

6 Ἐκ τῆ ἐλεύδα.] Scribe, ἐκ τῆ ἐλεύδα.

7 Ἀετοφάνης] Scholasten, pag. 376. (166. Ed. Bas. P.)

cino facti & eburnei mulieribus conducunt.

Ἐλεφαίρετο. Decipiebatur. Fallebatur. Lædebat.

Ἐλεφῆσα. Læsisse. Decepisse. Fefellisse.

Ἐλεφεν. Decorticavit. Delibravit.

Ἐλείας πρὸς αὐλᾶνας. Ad fossas palustres. Vel, sylvarum & nemorum angustias. Ab [ἔλει,] ἔλει, fit ἔλει & ἐλεία.

Ἐλειβάτα. Qui per paludem, vel sylvam gradiuntur.

Ἐλεῖν. Cepisse.

Ἐλειονόμ. In sylvis degens.

Ἐλει. [τόπος.] Locus palustris & sylvestris. Et ἔλει ὄρνις, avis palustris. Et ἔλει ᾠδή, carmen sylvestre. Significat etiam nomen montis.

Ἐλλεῖπον. Id, quod deest. [Per ei scribitur] Ἐλλιπές vero, per i. Et ἐλλείποντες, deficientes, [per ei.] Ἐλλιπότες vero, per i.

Ἐλη. Calor. Et ἔλη, cæca, & improvisa.

Ἐληγάτευσε. Romanorum lingua significat, legavit.

Ἐλήθετο. Oblitus est.

Ἐληίζοντο. Prædabantur. Populabantur.

Ἐλήκτευσε. Romanorum lingua significat, legit & correxit.

Ἐλήλακεν. Ivit. Venit.

Ἐλήλατα. [Clavis transfixum est. Clavis] continetur.

Ἐληλεγμῶν. Redargutum. Dedecore affectum.

Ἐληλέδαλο. Ab ἐλεύδα.

Ἐλλιω. Græcus. Prudens.

Ἐλλιωκὸν ἐπέμ. Græcorum more annuerunt viri illi. Aristophanes. Significare nimirum vult, vel ipsum nutum Græcorum a nutu aliarum gentium differre.

Ἐλλιώει στρατός. Græcus exercitus. Et Ἐλλήνει γλώσσα, lingua Græca.

Ἐλλιωκοπεῖν. Græcorum benevolentiam captare.

Ἐλλιωταμίαι. Sic vocabantur illi, qui pecuniam ex tributis collectam servabant, quæ olim a Græcis in Delo velut in communi arario reponeretur. Athenienses enim principatum Græciæ fociis volentibus adepti, propter odium, quo omnes Pausaniam prosequerentur, statuerunt, a quibus urbibus pecuniam, & a quibus naves adversus Barbarum præberi oporteret. Causa enim, quæ

8 Ἐλλιωταμίαι] Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. 96. Οἱ δεξιόμοιοι τὸς φέρων συναρμυμένους ἀπὸ τῆ Ἐλλιωκῆ, καὶ φυλάσσοντες αὐτῶς ἐκαλεῖτο Ἐλλιωταμίαι.

9 Παλαιλάδοντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι πλὴν ἡγεμ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Thucydidis lib. 1. cap. xvi.

10 Ἀριστεύς] Hæc vox non sine dispendio sensus in prioribus Edit. desideratur; quam ex Thucydide revocavi.

11 Καὶ Ἐλλιωταμίαι κατῆ τοῖς Ἀθην. πρῶτη φράση.] Rectius apud Thucydidem sic legitur: Καὶ Ἐλλιωταμίαι τίτι σὺ πάντι Ἀθηναίοις κατῆ φράση.

Ἰθνηαίοις ἀρώπη δὲ χή.

illatas ulciscerentur, Regis [Perfarum] regionem vastare velle. Et tunc primum apud Athenienses constituti sunt illi, qui Hellenotamiae vocabantur.

Ἐλλιωτοαμίαι. δὲ χή ἰω. οἱ διεχίειζον τὰ περὶ γματὰ. † Υ' τάλαντα καὶ ζ' ἐτάχθη ὁ Φόρξ. ὑπὸ Ἀειτείδου τῷ δικαίῳ.

Ἐλλιωτοαμίαι. Hellenotamiae. Magistratus erat, qui pecuniae ex tributis collectae curam gerebat. † Tributum cccclx talentorum ab Aristide iusto statutum fuit.

Ἐλῆς. αὐτοῦ πτότακλον.

Ἐλῆς. Est subiectivus. Capias.

Ἐλλήσποντος.

Ἐλλήσποντος. Hellespontus.

Ἐλιάσθη. ἐξέκλιπεν.

Ἐλιάσθη. Separatus est. Declinavit.

Ἐλιγμός. ἢ συστροφή.

Ἐλιγμός. Convolutio.

Ἐλικας. τὰ αἰεὶ τῆς κερπῆς ψέλλια. ἢ ἐνώπα.

Ἐλικας. Capreolos & claviculas [vitis, aliorumque] fructuum. Vel, inares.

Ἐλίκη. πόλις.

Ἐλίκη. Helice. Urbs.

Ἐλικάν. ὄρος.

Ἐλικάν. Helicon. Mons.

Ἐλικάνιος, σοφιστής, Βυζάντιος. ἔγραψε χρονικὴν ἑπιτομὴν ὑπὸ τῷ Ἀδάμ μέχρι Θεοδοσίου τῷ μεγάλῳ ἐν βιβλίοις δέκα.

Ἐλικάνιος. Heliconius, Sophista, Byzantinus. Scripsit compendium chronicum ab Adamo usque ad Theodosium M. libris decem.

Ἐλικάνιος, ἀπονόμος. Ἀποτελεσματικά. Περὶ διοσημείων καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐλικάνιος. Heliconius, Astronomus. [Scripsit] Apotelesmatica: De Diosemiis, & multa alia.

Ἐλικῶπις. εὐόφθαλμος. καὶ ἐλικῶψ, εὐόφθαλμος.

Ἐλικῶπις. Pulchris oculis praedita. Et ἐλικῶψ, idem.

Ἐλικῶπιον ὕδωρ. τὸ ἐλικῶεῖδῃ ἔχον τιτὸν ῥεῦσιν. ἢ διαυγές.

Ἐλικῶπιον ὕδωρ. Aqua fluxum habens in tortum. Vel, pellucida & limpida.

Ἐλλικτήρ. εἶδος ὀνωτίου. καὶ ἐλλικτῆρες, ὀνωτίου.

Ἐλλικτήρ. Inauris species. Et ἐλλικτῆρες, pluralis est numeri.

Ἐλλιμνίζω.

Ἐλλιμνίζω. Ad portum appello.

Ἐλλινῶ. ὕμνος.

Ἐλλινῶ. Carmine celebros.

Ἐλινος. κερπός.

Ἐλινος. Fructus quidam.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν, βραδύνειν.

Ἐλινύειν. Quiescere. Cessare. Tardare. Morari.

Ἐλινύειν. φραγγεύειν.

Ἐλινύειν. Morari. Cunctari.

Ἐλινύοντις. ἀφ' ἀφροσύνας. ἢ ἐγχαρμόζοντες. καὶ πότμον ἐλινύσκειν. ἀντὶ τῆς τιτὸν δυστυχίαν παύσκειν.

Ἐλινύοντις. Moras necientes. Commorantes. Diu in aliquo loco manentes. Et, πότμον ἐλινύσκειν, calamitatem vel malum sedet. Herodotus: *Exercitus autem septem diebus & septem noctibus trajecit, nullo tempore cessans.* Et Arrianus: *Exploratores vero nullo tempore ab explorando cessabant.* Et iterum: *Ille vero nihil cum cunctatus exercitum abduxit.* Et in Epigrammate: *Cum autem advenerit aurora, paululum quietis mihi concedens.* Et iterum: *Illum vero cum cunctantem & otio indulgentem flere sinunt.* Et iterum: *Ne cunctando & morando occasio ex manibus clabatur.*

Ἡρόδοτος. Διέβη δὲ ὁ στρατός ζ' ἡμέρησι, καὶ ζ' εὐφρόνησιν, ἐλινύσας ἑδένα χερσόν. καὶ Ἀρριανός. Αἱ δὲ κλάσκοπα ἑδένα ἐλινύσασα ἐγένοντο. καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἀπῆγε τιτὸν φραγίαν, μηδὲν ἐλινύσας. τετέστι, χερσόνισας. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Εὔτε δ' ἐπέλθη

Ὁρξος, ἐλινύσασα μικρὰ χειρὸς ὀμῶν. καὶ αὐτῆς. Ἐλινύοντις καὶ βλακύνοντις κλάειν εἴωσι. καὶ αὐτῆς. Μήποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν ἀφροσύνη ὁ κερπός.

Ἐλιξ. ἔλικος.

Ἐλιξ. ἔλικος. Capreolus. Clavicula.

Ἐλίξας. συσπρέφας.

Ἐλίξας. Qui convolvit. Qui versavit.

Ἐλιξος. εἰς τῶν ἑπιφανῶν ἀνδρῶν ὡς Μεγαρέων.

Ἐλιξος. Helixus. Unus de viris illustribus apud Megarenenses.

Ἐλίπανας. λιπαρὸν ἐποίησας.

Ἐλίπανας. Pinguescisti. Pinguem fecisti.

1 τὰ ἀράματα] Apud Harpocrationem (ex quo Suidas) rectius legitur τὰ χερμῶτα.

2 Υ' τάλαντα καὶ ζ' ἐτάχθη.] Thucydides loco laudato: Ἦν δὲ ὁ στρατός φέρεται περὶ τῆς περὶ τῆς πάλαντα ἐξήκοντα. Scholiasta ad istum locum: Φέρεται ἀνομιάζειν ἐτάχθη ὑπὸ Ἀειτείδου τῷ δικαίῳ ὁ στρατός. Huc Suidas respexit. Confer etiam Meursium de Fortuna Attica, cap. vii.

3 Ἐλλικτήρ] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur ἐλλικτῆρ, per unum λ.

4 Ἐλλινῶ] Vide infra v. Ἐλινῶ.

5 Ἐλινύοντις. ἀφροσύνας] Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. 1, v. 589. Ἐλινύοντις. ἀφροσύνας τὸ ἀπὸ αἰσθητικῶν ἢ ἐπιθυμητικῶν ἐπιθυμιῶν.

6 Ἡρόδοτος.] Lib. vii, pag. 256. ut Portus monuit.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vii, pag. 599.

8 Ἐλιξος. εἰς τῶν ἐπιφ.] Ex Harpocratione,

Ἐλιπάρησι. παρεκάλεσε λιπαρῶς.

Ἐλλιπέες. τὸ εὐδέεις.

Ἐλισσαίε. ὄνομα κύριον. καὶ ἘλισσαῖⓄ.

ἘλιοθισαῖⓄ.

ἘλισσόμυⓄ. ἀναστροφόμενⓄ.

Ἐλίσσειο. ἐλιτάνθει. παρεκάλει. καὶ ἐλίσσειο. ἰκέτερον.

Ἐλλιχθέρην. συφραφείαν.

ἘλίχρυσⓄ. τὸ τῆ κισσῆ ἀνθⓄ. Ἄνθη ἐλιχρύ-
σος ἐναλίγκηⓄ.

ἘλθεμⓄ. ὄνομα κύριον.

Ἐλθεῖν. τὸ γυμῆ τῆ παρρησία ληΐσαισθαι. πα-
ρεισελθεῖν δὲ, τὸ μετ' ἄλλω πλαγίως ἀνιⓄ συνεισελ-
θεῖν. Ἐξ' τῆτο Φησιν ὁ ἌποστολⓄ. Παρεισηλθεν
ὁ νόμⓄ.

Ἐλθη. ἀντὶ τῆ ἐλθέτω. Νόμων θ'. Μῆτε εἰς
ιερόν ἔλθη μηδέν.

Ἐλκεσίπεπλοι. ἐφελκόμενον τὸς πέπλους ἐν τῷ
Φορεῖν. τὸ οὖ ἐν ταῖς σωθήσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε
μεταβαλλόμενον καὶ τὴν σὶ συλλαβῶν προσλαμ-
βάνη. ἔλκω, ἐλκόπεπλⓄ, ἐλκέπεπλⓄ, ἐλκεσίπε-
πλⓄ. φῶτⓄ, φρωτόλαⓄ, φρωτέλαⓄ, φρωτε-
σίλαⓄ. πηγῆς, πηγέμαλλⓄ, πηγέμαλλⓄ, πηγε-
σίμαλλⓄ. ἔνοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοιⓄ σχηματίζουσι,
τῆ διπλαῖν μὲν ἀναλυομένων, τῆ δὲ ἐ παρεπιπτόνῃⓄ.
οἶον, ἔλξω, ἐλξίπεπλⓄ, ἐλκεσίπεπλⓄ. πῆξω, πη-
ξίμαλλⓄ, πηγείμαλλⓄ.

Ἐλκῆ μοιχὸς εἰς μοιχόν. παροιμία.

Ἐλκηθμός. ἐλκυσμός. παρεργμός.

ἘλκⓄ. τὸ τραῦμα τὸ ληϊσίαν. ἀπὸ τῆ μὲ
τὴν τῶσιν ἔλκεσθαι τὸ σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα αὐτῆ
πάν ἐλκῶν ἐξέζυεν.

Ἐλμησός.

Ἐλξει. ἐλκύσθ.

Ἐλλόβια. τὰ ἐνώπια. Ἐξ' τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς τῶν
ὤτων εἶναι. Ὁ δὲ Γραϊανὸς λέγει τῷ Αὐγάρῳ παυδί.
Μίμφομαί σε, ὅτι μὴ φράσθαι ἦκες παρ' ἐμὲ συφρα-
τεύσων, καὶ πόνων συμμετασχόν καὶ ἐπὶ τῷδε ἀν ἡ-
δέως τῆς ἐλλόβιαν τόταν τὸ ἕτερον σε ἀπισπασα-
μι ἐραφάμεν ἅμα τῆ ὡτὸς τῆ ἕτερον. τῆ δὲ
ἡ ἄμφω τὰ ὡτα τεβημεύα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν ληϊσίαν
εἰώπια ἐξερτημεύα.

Ἐλωβήσαλο. ὕβρισην.

ἘλλόγιμⓄ. ἥμⓄ. σεβάσιμⓄ. καὶ χρεῖον
ἐλλόγιμον, τὸ ἥμⓄ.

Ἐλογίσαιο. ἐλάλησεν. ἐφθέγγετο. Δαβίδ. Ὁ-
λίω τὴν ἡμέραν ἀδικίαν ἐλογίσαιο ἢ γλώσσά σε.

Ἐλογισπίων. πρὸς ἀλλήλους λόγους διεπίπτετο.

1 Ἐλιχρύντων] Hefychius rectius, ἐλιχρύντων, per unum λ.

2 Ὁ ἌποστολⓄ] Ad Rom. v. 20.

Ἐλιπάρησι. Suppliciter oravit. Assidue ro-
gavit.

Ἐλλιπέες. Id, cui aliquid deest. Imperfectū.

Ἐλισσαίε. Elissæ. Nomen proprium. Et
ἘλισσαῖⓄ, Elissæus.

ἘλιοθισαῖⓄ. Helisthiæus. [Nomen pro-
prium.]

ἘλισσόμυⓄ. Qui circumagitur. Qui ver-
fatur.

Ἐλίσσειο. Rogabat. Orabat. Et ἐλίσσειο.
Suppliciter orabant.

Ἐλλιχθέρην. Converforum. Contorto-
rum.

ἘλίχρυσⓄ. Helichrysus. Hederæ flos. Flo-
ri helichrysi similis.

ἘλθεμⓄ. Elthemus. Nomen proprium.

Ἐλθεῖν. Aperte & recta intrare. At παρεισο-
ελθεῖν, cum alio clam vel precario intrare.
Hinc Apostolus dicit: *Lex precario in-
travit.*

Ἐλθη. Veniat. Intret. [Plato] *Legum* no-
no: *Nec in templum quicquam intret.*

Ἐλκεσίπεπλοι. Quæ peplos inter ferendum
trahunt. Τὸ οὖ in compositionibus sæpe in e
mutatur, & syllabam σ assumit. Ut, ἔλκω, ἐλ-
κόπεπλⓄ, ἐλκέπεπλⓄ, ἐλκεσίπεπλⓄ. Πρω-
τⓄ, ΠρωτόλαⓄ, ΠρωτέλαⓄ, ΠρωτεσίλαⓄ. Πη-
γὸς, πηγέμαλλⓄ, πηγέμαλλⓄ, πηγείμαλλⓄ.
Alii vero hæc a futuro formant, duplicibus
literis dissolutis, & e interjecto. Ut, ἔλξω,
ἐλξίπεπλⓄ, ἐλκεσίπεπλⓄ. Πῆξω, πηξίμαλλⓄ,
πηγείμαλλⓄ.

Ἐλκῆ μοιχ. Mœchus ad mœchum trahit.
Proverbium.

Ἐλκηθμός. Raptatio. Laceratio. Dilaniatio.

ἘλκⓄ. Ulcus. Vulnus inveteratum. [Sic
autem dicitur,] quod corpus post vulnera-
tionem trahatur. *Et totum ejus corpus ulce-
ribus scatuuit.*

Ἐλμησός. Elmefus. [Nomen proprium.]

Ἐλξει. Trahet.

Ἐλλόβια. Inaures: sic dictæ, quod extre-
mis aurium partibus (quas λοβὸς Græci vo-
cant) insertæ sint. *Trajanus Abgari filio di-
cit: Incuso te, quod non ante ad me veneris,
mecum militaturus, & eorumdem laborum so-
cius futurus; & propterea alteram harum in-
aurium libenter tibi avellerem: simul alteram
aurem attrahens. Illi vero ambæ aures erant
perforatæ, & ex ambabus aureæ inaures pen-
debant.*

Ἐλωβήσαλο. Contumelia, vel injuria affecit.

ἘλλόγιμⓄ. Honoratus. Venerandus. Et
χρεῖον ἐλλόγιμον. Locus honoratus & eximius.

Ἐλογίσαιο. Loquutus est. Dixit. David: *To-
tum diem lingua tua injustitiam loquuta est.*

Ἐλογισπίων. Inter se verba faciebant. *Illi*

3 Τὸ οὖ ἐν ταῖς συθήσεσι πικρῶν.] Eadem pline docet Etymologus v.
Ἄλφισσῶν, quem confer.

Οὐ δὲ ἐς ἀλλήλους ἐλογροῦσιν, τετραθύμνοι τε καὶ κομπάζουσι, ὡς εἰς πολλὰ τῆ πόπι κατάληψις τέτρεσ ἰήσῃ.

Ἐλλογῶ. ὅταν ἢ δῆμῶ ἔλλογῶ τὸ ἀχρό-
μυρον.

Ἐλάδης. ὁ κάθυγρῶ τόπῶ.

Ἐλωί. Ἐβραϊτὶ ὁ Θεός.

Ἐλαμμι. ἀφέλαμμι. λήφομμι.

Ἐλόμυροι. βυλόμυροι. Ξενοφῶν. Ὁ μὲν ἤρχεν. οἱ δὲ ἐπειθῆτο, ἔχ ἑλόμυροι, ἀλλ' ὀργῆτες, ὅτι μὲν ἔφρονι, οἷα ἔδει τὸν ἀρχεῖν.

Ἐλόμυρῶ. Σέλων.

Ἐλόντες. λαβόντες.

Ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτῶ. καὶ ἐλῶντες δὲ, ἐ-
λαύνοντες.

Ἐλλοπτες. οἱ ἰχθύες.

Ἐλῶ. δῦλον δάσῶ. ἢ ὑδάτῶ ἰλὺς ὅπικεχυ-
μδύς πιλῶ καὶ βαθείας ὑλκς, ἢ παπύρεσ, ἢ χαλά-
μα ἐκφυρμδύς ἀεὶ τῶ πιλῶ, καὶ ὑφρανετηκυίας
τῶ ὑδάτῶ.

Ἐλλοφόνῶ. ἢ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ἐλλῆς Φοιπέυσα,
ὅ ὅστιν ἐλάρως. κυνηγετικὴ γῶ ἢ Θεός.

Ἐλλυγῆς. ἔθνηκῶ.

Ἐλυσε. ἀντὶ τῆ ἐβάρησι. Ἐ τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔ-
λυσε Βελισάριῶ τὸ θεῖον λυτρὸν, χερσὶ δὲ οἰκείας
ἀνελόμυρῶ, εἰσπύησον ἐποίησατο παῖδα, ἢ ἄρ εἰσ-
ποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμῶ.

Ἐλοχθύη. ἢ ἐγενήθη, ἢ ἐγαμήθη.

Ἐλόχως. ἢ Ἐροδότῶ, ἀντὶ τῆ εἰς λόχως
κατέταξεν.

Ἐλόχαν. ἐνήδρευον. Ὁ δὲ ἔχον κοινωνῆς τῶ ἀσε-
βημάτων, ἐλόχα τὰ χῆ τὰς ἰδῆς.

Ἐλωρ. τὸ λῆμμα.

Ἐλώρια. ἐλύσματα. παρὰγάματα.

Ἐλῶσα. ἐλαύνουσα.

Ἐλωσι. χαλάβωσιν.

Ἐλάφην. ἐπαύσατο. ἀπὸ τῆ ὑποζυγίαν. ὅθεν
καὶ τὸ εὐλόφως φέρεται.

Ἐλπιδηφόςῶ. ὄνομα κύριον.

Ἐλπίσας. ἢ ἔ μόνον ἐπ' ἀγαθῶ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐ-
πὶ τῆ τῆ μέλλοντῶ ἐμβάσῃ λέγει τῶ Ἐπι-
κοῖς.

Ἐλπίς. ἢ προσδοκία ἀγαθῶν. καὶ ὁ φοβερῶ
προσδοκῶ, ἀλλ' ὅστιν ἀγαθῶ. κακῶν γῶ προσδοκία
ἐστὶν ὁ φόβῶ. ἀγαθῶν δὲ, ἢ ἐλπίς. ἐπεὶ ἔν ἔχ ὑ-
φιστάτων πραγμάτων οἱ ἀσεβεῖς προσδοκῶσιν, ἀπλῶ-

vero inter se verba faciebant, mira crepantes,
jaçantisque, loci illius occupationem ad mul-
ta eis utilem fore.

Ἐλλογῶ. Eximius. Insignis. Clarus.

Ἐλάδης τόπῶ. Palustris ac humidus locus.

Ἐλωί. Hebraice Deus.

Ἐλωμμι. Auferam. Eripiam. Capiam.

Ἐλόμυροι. Volentes. [Eligentes. Creantes.]
Xenophon: Ille imperabat: reliqui vero ei
parebant, non quod eum ducem creassent, sed
quod viderent eum solum sapere, ut ducem decet.

Ἐλόμυρῶ. Volens.

Ἐλόντες. Qui ceperunt.

Ἐλῶν. Agens. Impellens. Herodotus. Et
ἐλῶντες. Agentes. Impellententes.

Ἐλλοπτες. Pisces.

Ἐλῶ. Silva densa. Vel aqua palustris;
coeno mixta, papyro vel arundine semper ex
luto nascente, & aquae innatante.

Ἐλλοφόνῶ. Diana, quae τῆς ἐλλῆς, id est;
cervos, interficit. Cervorum interfectrix. Est
enim Dea venatrix.

Ἐλλυγῆς. Ellurus. Nomen gentis.

Ἐλυσε. [Lavit. Abluit.] Baptizavit. Eu-
nomianum Belisarius divino lavacro abluit,
suisque manibus susceptum, in filii locum ad-
scivit, quo more Christiani liberos adsciscere
consueverunt.

Ἐλοχεύθη. Generatus est. Vel, nupsit.

Ἐλόχως. Apud Herodotum significat, in
insidiis collocavit.

Ἐλόχαν. Insidiabantur. Ille vero impiorum
facinorum socios habens, insidias in viis collo-
cavit.

Ἐλωρ. Præda.

Ἐλώρια. Prædæ, quæ raptantur ac dilace-
rantur.

Ἐλῶσα. Agens. Impellens.

Ἐλωσι. Ceperint. Corripuerint.

Ἐλάφην. Cessavit. Quievit. Translatio
ducta est a jumentis. Unde etiam dicitur εὐ-
λόφως φέρεται, i. e. fortiter & generose aliquid
ferre.

Ἐλπιδηφόςῶ. Elpidephorus. Nomen pro-
prium.

Ἐλπίσας. Non solum de eo dicitur apud
Atticos, qui bonum aliquid sperat, sed etiam
simpliciter, qui rei alicujus futuræ eventum
expectat.

Ἐλπίς. Spes, sive expectatio bonorum. Et
ille, qui metuit, expectat: sed non bona.
Metus enim est malorum expectatio: spes ve-
ro, bonorum. Quoniam igitur impii res ex-

1 Ὅταν ἢ δῆμῶ ἔλλ.] Ex lacero hoc & mutilo fragmento nullus
sensus elici potest.

2 Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλυσε Βελ.] Fragmentum hoc legitur apud
Procopium Histor. Arc. cap. 1.

3 Ἐλόχως] Scripserim potius ἐλόχως, a λοχίζω, quod significat,
in manipulos vel cohortes distribuere, sive, ut Suidas hic exponit,
εἰς λόχως καταπέθειν.

4 Ἐλάφην. ἐπαύσατο. ἀπὸ τῆ ὑποζ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad
Ajacem pag. 5. ut Portus observavit.

5 Ἐλπίσας. ἢ μόνον ἐπ' ἀγαθῶ.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib.
1. cap. 1. ut Pearsonius etiam observaverat.

6 Ἐλπίς. προσδοκία ἀγαθῶ. — ἀγαθῶν δὲ ἢ ἐλπίς] Hæc αἰτί-
μαξί etiam leguntur apud Didymum in Catena in cap. vi. Jobi
pag. 199. ut observavit Suicerus in Thes. Eccles. v. Ἐλπίς.

λυ) αὐτῶν ἢ ἐλπίς· ὡς μὲν οἱ τοῖς ἰδέσθαι ἡρώδης].
idcirco spes illorum perit; quippe qui vol-

peccant, in quibus nihil est firmi, nec certi,
luptatibus tanquam rebus permanentibus

Ἐλπερή. ἐλπίς.

Ἐλσεμάν.

Ἐλοιδορήσε. διέβαλεν. ἐσυκοφάντησε. Αἰλιανός·
Ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδορήσε τὸν ὑπάτον τῆς ἐν Αἴ-
γύπτῳ δερχῆς κωμαδῶν, καὶ ᾤχευε αὐτὸν τῆς δε-
ρχῆς ἕδρην ἀδικῶντα.

Ἐλοιδορήμεθα. ἐφισιάζομεν, ὡς ὑπὸ τῆς Φιλο-
νακίας ἐς λοιδορίαν τραπιῶται. Ἐριτοφάνης Νεφέ-
λαις· Περὶ τῆς ἐπιτομῆς δὴ τ' ἐλοιδορήμεθα. Ἀγα-
θίας· Καὶ δὴ τὸν Ναρσιῶ πάντες ἐλοιδορῶντο, ἀλα-
ζόνα τε σποκαλῆνες, καὶ ἀτάσθαλον, καὶ ἔργῳ μὲν
αὐτὸν εἰς λέγοντες βίαιόν τε καὶ μαιφόνον, τὴν
δὲ τῆ εὐσεβεῖν αἰεὶ καὶ τὸ θεῖον θεραπεύειν δόξαν ἄλ-
λως αὐτῶ κεκμηψῶσαι.

Ἐλοιτο. Velit.

Ἐλύγωσεν. ἔκαμψεν. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὄδε
Φρένα. τῆς ἐπιτομῆς, ὁ ἡρώδης.

Ἐλυμα. σκέπασμα.

Ἐλυμαῖοι. ἐπὶ τῶν. ὑπὸ Ἐλύμω ἢ Ἀγχιῶσεν
νόθε ὄντι, καὶ ἐλθόντι εἰς Σικελίαν.

Ἐλυμῖναλο. ἐβλάψεν. Οἱ δὲ σύστημα γενόμενοι,
ἐλυμαῖνοιο πολλοῖς ὀδίταις, ἐμπίπτοντες εἰς τὰ χα-
ταλύματα.

Ἐλυμ. σπέρμα, ὃ ἐφόντες οἱ Λάκωνες ἐδί-
σκον.

Ἐλυσάμιω. ἀπέδωκε.

Ἐλύσαλο. ἐλυτρώσαλο.

Ἐλύσθη. σιωνεγράφη. ἐσύρθη. ῥυμός δ' ἐπὶ
γαῖαν ἐλύσθη. ᾤχευε τὸ ἐλεύσθη, καὶ ἐλύσθη. ἢ πα-
ρὰ τὸ εἶλω, εἰλύω, εἰλύσθη ὃ ἐστὶ σιωνεγράφη. Ἐ-
γὼ δ' ὑπὸ γαστέρι ἐλυδαίς.

Ἐλυζον. κάλυμμα. ἐκπέτασμα. ἐνείλημμα
οὐκίως. καὶ ἡ θήκη τῆς δόξης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ
τῆ ὄφρεος ὄφρακον.

Ἐμαλάκισε. μαλακὸν ἐποίησε.

Ἐμάλαξαν. Ἐν δὲ τῶν περὶ καὶ ὀλιθῆρας
τόπων ζύλα φουρῆνες τῆς κατὰ βάθος, καὶ τὸ μέσον
ἄλλοις ἐγκαρσίοις περιφοποιῆτες, καὶ φορμῶς ἐπιβα-

Ἐλπερή. Idem quod ἐλπίς. Spes.

Ἐλσεμάν. Helsingon.

Ἐλοιδορήσε. Conviciis infectatus est. Ca-
lumniis petiit. Criminatus est. Aelianus:
Cleander autem Praefectum Aegypti Comico
more conviciis profecidit, eumque, licet nihil
peccasset, praefectura exiit.

Ἐλοιδορήμεθα. Conviciis mutuis nos infecta-
bamur. Vel, inter nos dissidebamus, adeo ut pra-
studio contentionis ne conviciis quidē tempe-
raremus. Aristophanes Nubibus: De nomine il-
li imponendo ad convicia usque altercati sumus.
Agathias: Omnes autem Narsetem conviciis in-
cessabant, arrogantem & impium eum appellan-
tes, & re quidem ipsa violentum & sanguina-
rium esse dicentes, pietatem vero & divini nu-
minis cultum falso eum jacitare.

Ἐλοιτο. Velit.

Ἐλύγωσεν. Flexit. Et Danaes mentem au-
rum flexit.

Ἐλυμα. Tegumentum. Tegmen.

Ἐλυμαῖοι. Elymaei. Gens, [sic dicta ab]
Elymo, notho Anchisæ filio, qui in Siciliam
venit.

Ἐλυμῖναλο. Laesit. Nocuit. Illi vero catu
facto, cum in diversoria incidissent, multos
viatores damno affecerunt.

Ἐλυμος. Semen, vel legumen, quod co-
ctum Lacones edunt.

Ἐλυσάμιω. Reddidi. [Liberavi. Redemi.]

Ἐλύσατο. Redemit.

Ἐλύσθη. Convolutus est. Contortus est.
Raptatus est. Temo autem per terram raptat-
us est. Ab ἐλύσθη: [pro quo eliso e dici-
tur] ἐλύσθη. Vel ab εἶλω, εἰλύω, εἰλύσθη. Id
est, convolutus est. Ego vero sub ventre
[arietis] raptatus.

Ἐλυζον. Putamen. Integumentum. Invo-
lucrum. Item theca hastæ. Significat etiam
testam ostrei.

Ἐμαλάκισε. Mollivit. Molle reddidit.

Ἐμάλαξαν. Molliverunt. In praecipiti autem
& lubrico loco, cum, qua descendendum erat,
vallos [utrinque] defixissent, & medium spatium
aliis vallibus transversis munivissent, fasciculof-

1 Ἰππικόν Placet conjectura amicissimi Massonii, qui pro ὑπε-
πιν hic legendum esse ὑπερπιν mihi suggessit. Qui enim sub Im-
peratoribus Aegyptum regerant, non erant Consules, sed equestris
tantum ordinis, ut ex Dione & Tacito constat. Præterea, Helio-
dorus, qui M. Aurelio imperante Aegypti Praefectus erat, ὑπερ-
ρος appellatur ab Aristide *Serm. Sacr.* 14. Tom. I. pag. 602. ut mo-
do laudatus vir doctissimus itidem me monuit.

2 Κωμαδῶν] Sic habent MSS. At priores Editt. κωμαδῶς:
quod mendosum est. Si enim adverbio uti voluisset Aelianus, κω-
μικῶς utique dixisset, non vero κωμαδῶς; quippe quæ vox apud
nullum scriptorem Græcum reperitur. Cæterum, locus hic alia
medicina indigere videtur modo laudato Joanni Massonio, quippe
qui existimat, excidisse hic voculam παρὰ, & pro κωμαδῶς scri-
bendum esse Κωμαδῶν, totumque hunc locum sic vertendum:
Cleander autem Aegypti Praefectum conviciis apud Commodum pro-
fecidit, eumque, licet nihil peccasset, Praefectura exiit. Sane cum

Cleander magna apud Commodum gratia floruerit, & potentia
sua ad eorum, quos odio prosequeretur, perniciem abusus saepe
fuerit, ut ex historiae Romanae scriptoribus constat, conjecturam
istam ut ingeniosam mihi placere fatcor.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 126. (62. Ed. Bas. P.) ubi ver-
sus integer sic legitur:

Περὶ τῆς ἐπιτομῆς δὴ τ' ἐλοιδορήμεθα.

4 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24.

5 ῥυμός δ' ἐπὶ γαῖαν εἶλω.] Homeri. Il. 4. v. 393.

6 Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρι εἶλω.] Et hæc sunt verba Homeri Odys. I.
v. 433.

7 Ἐνείλημμα] Sic etiam MSS. At scribendum potius est ἐνεί-
λημα, per unum μ, ut Portus etiam monuit. Cæterum, in pri-
oribus Editt. vox hæc, quasi novi articuli initium esset, a præce-
dentibus divulsæ, & a capite excusæ est; quod non solum auctori-
tati MStorum, sed etiam ordini literarum repugnat.

μας δὲ μὴ ὑποχόμεναι ἐπὶ τῷ τιῷ ἱερῶ-
σύνῃ αὐτῆ τὸ γὰρ ἀφ' ἑῶν ἔχθη, ἀφαιρούσας
αὐτῆ τιῷ θυγατέρα, αὐτῷ μὲν ἀπέκρυψεν ἐν
τῷ αὐτῷ, αἷα δὲ ἐδῆται κοσμήσας ὡς τιῷ θυγα-
τέρα, ἔθυσεν. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἀειέθη. τὰτ-
τα δὲ ἐπὶ τῷ ὄρασιον καὶ μεμνῶσαν.

Ἐμβάς. τὰ ὑπεδήματα τὰ ἀνορεῖα. ὄρα τὸ
ἐμβαίνειν. Ἄριστοφάνης Πλάτῳ

— Ἐκτυπέτο δὲ

Ἐμβάς γερῶν εὐρύθμοις ἀσβήμασιν.
ἀντὶ τῆς πεδήμασιν.

Ἐμβατῶν. ὀπιβαίων. καὶ ἐμβαλεύσαντες, εἰσελ-
θόντες. Οἱ δὲ Ὀδῶν εἰς τιῷ ἀσχευαμένῃ νηίδα πῆς
πέλας ἐμβαλεύσαντες, τῷ βροχημάτων ἀειπῶν
ἀφ' τὸν πόλεμον, Φερεῖς ἔνευα, εἰς αὐτῷ ἀφαι-
μοσθέντων.

Ἐμβαίη. κατέλη.

Ἐμβαιε. καὶ ἐμβαίνειν. ἀρχῶν λαμβάνειν. τὸ
δοκῶν δικαίως ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Ῥω-
μαῖοι ἀφαιροῦν ἐποῦντο τῷ μηδέποτε ἀσχευοῦ τὰς
ἀρχῶν ὑπεβάλλων τοῖς πέλας, μηδ' ἀρχῶν φαίνε-
σθαι χεῖρῶν ἀδίκων, ἀλλ' αἰ δὲ δοκῶν ἀμυνόμενοι ἐμ-
βαίνειν εἰς τὰς πολέμους. ἢ συμβαίνειν, τὸ συμπλέ-
κεσθαι.

Ἐμβαίνοντες. ὀπιβαίνοντες. Ὁ δὲ Ἀράβιοι ἀρε-
τῇ πολὺ τῶν ἄλλων ἀφαιροῦσιν οἱ βέλεσιν ἀνδρομή-
κεσι χεῖρῶν, ἀντὶ τῶν χεῖρῶν τῶν ποδῶν ἐμβαίνοντες
εἰς τιῷ ἄσχευα, κυκλῶσι τὸ πόρον.

Ἐμβελιμῶν. ἐγκειλεισμῶν. Ἄριστοφάνης
δὲ καὶ ἐμβολάδας ἀπίως τὰς τοιαύτας λέγει.

Ἐμβελιστημῶν. μάττου γινόμεν.

Ἐμβελές. Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεκθιάσαστο ὄρ-
γανα ἀπὸ ἅπαν ἐμβελές ἀφαιρήματα, πῶρῶν μὲν
ὀπιπλέοντες τοῖς εὐποιωτέροις καὶ μείζουσιν ὅτε δὲ
πῶρ ὄρασιον γίνοντο, τοῖς ἐλάττωσιν.

Ἐμβιον. Ἀντιφῶν, τὸ ζῶν, καὶ μὴ ξηρανθῆν, μηδὲ ἐκ-
ποθανόν. Ἐμβιον π ψυχῆς πᾶσι ἐνεσταξέ μοι κο-
μίσασα.

Ἐμβολα. μοχλοῖ. ἀσφάλεια. Ἐμβολά τε νῆων
γινόμενοι ὅθεν ὄρασαν οἱ ἀνδριάντες. ἐν Ἐπιγράμμει

Ἐμβολα ἰο χαλκὸς γένετα, Φιλόπλοα πείρα νῆων,

Ἀκλιαῖοι πολέμους κείμεθα ματῶν.

Ἄριστοφάνης Ἐμβολον δε Φασὶ χερμάτων ἔχεν αὐτόν.

1 Αὐτῶν μὲν ἀπέκρυψεν—ὡς τιῷ θυγατέρα] Hæc omnia culpa
librariorum in precedentibus Editt. omnia sunt, quæ ex 2 MSS. Pa-
rif. reuocant. Quod si codices MSS. mihi defuissent, potuissẽm
lacunam hanc nihilo fecius suppleere ex Eustathio, apud quem eadẽm
leguntur.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ] Scribẽe εὐ τῷ αὐτῷ, ut recte habet Eustathius
libro laudato.

3 Ἄριστοφάνης Πλάτῳ] Pag. 77. (39. Ed. Bas. P.)

4 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἀφαιροῦν ἐποῦντο] Fragmentum hoc Polybio tribu-
unt Urbanus, Casaubonus, & Valelius. Confer etiam Nostrum supra
v. Ἄριον ὄρασιον, v. Ἀναστρέφω, & v. Πέλας.

5 Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ π.] Idem fragmentum legitur supra v.
Ἀρεῖς.

6 Ἐμβελιμῶν. ἰ. κειμενῶν.] Ex Harpocracione.

7 Ἄριστοφάνης Scribẽe Ἀριστοφάνης, ut habet Harpocratio.

8 Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης π.] Locus hic supplendus est ex Polyb.

si quis filiam Deæ immolasset. Cum igitur
solus Embarus se hoc facturum pollicitus ef-
set, ea lege, ut ipse, dum viveret, familiaque
sua sacerdotio semper fungeretur, ipsam quidẽ
filiam suam exornatam in adyto templi abscon-
didit; capram vero iisdem, quibus filiam, ve-
stibus indutam, immolavit. Dicitur etiam pro-
verbium hoc de hominibus deliris & insanis.

Ἐμβάς. Calceamenta virilia: sic dicta a
verbo ἐμβαίνειν, i. e. ingredi. Aristophanes
Pluto: Solea vero senum motis ad numeros pe-
dibus sonabat. Id est, saltibus.

Ἐμβατῶν. Intrans. Et ἐμβατῶσιν, in-
trantes. Hunni vero in insulam urbi oppositam
ingressi sunt, quod supervacanea pecora prop-
ter bellum custodia causa in eam transportata
essent.

Ἐμβάη. Intrarit. Descenderit.

Ἐμβαιε. Intra. Et ἐμβαίη, inire, incipere,
vel suscipere. Ut, δικαίως ἐμβ. Juste susci-
pere bellum. Romani enim omni diligentia
providebant, ne ipsi priores bellis vicinos ap-
petere, neve ultro injuriam eis inferre, sed po-
tius vim illatam repellere, & necessitate ad-
ducti bella suscipere viderentur. Vel ἐμβαίη
significat, congredi, & manus conferere.

Ἐμβαίνοντες. Ineuntes. Intrans. Arabes
ceteris virtute longe præstant; qui sagittis
longitudine virum æquantibus utentes, arcam
intendunt, non manibus, sed pedibus nervo ad-
motis.

Ἐμβελιμῶν. Inferta. Infita. Aristoteles
etiam piros infitivas ἐμβολάδας vocat.

Ἐμβελιστημῶν. Attonitus. Stupefactus.

Ἐμβελές. Spatium, quod est intra teli ja-
ctum. Archimedes vero tormenta, quibus ad
quodvis intervallum tela mitterentur, paravit;
intentioribus quidem & majoribus procul inva-
dentes Romanos vulnerans: minoribus vero u-
tens, cum tela hostes transvolarent.

Ἐμβιον. Apud Antiphontem significat, vi-
vum, nec arefactum, nec emortuum. Vi-
vidum quendam affectum mihi instillavit.

Ἐμβολα. Vestes. Firmamenta. Rostra. Et
rostra navium ex statuis facta nihil ipsis pro-
fuerunt. In Epigrammate: Rostra ærea, &
navigationis amantia mania navium, hic A-
etiæ belli testimonia jacemus. Aristophanes:
Ipsum autem ajunt habere pecuniæ robur.

lib. viii. cap. vi. ubi sic legitur: Ὁ δὲ ἀσχευαμένῳ ἀνδρῶν, (loquitur
autem de Archimede) παρεκθιάσαστο ὄργανα ἀπὸ ἅπαν ἐμβελές
ἀφαιρήματα, πῶρῶν μὲν ἐπιπλέοντες πῆς εὐποιωτέροις καὶ μείζουσιν λιθηθῶν
ὡς βέλεσι πτερόσικων, εἰς ἀσχευα εὐποια καὶ ἀσχευα. ὅτε δὲ πῶρ
ὄρασιον γίνοντο, πῆς ἐλάττωσιν κατὰ λόγον εἰς τῶν πῆς ἀσχευα
ἀφαιρῶν, &c. Id est, interprete Casaubono: Verum Archimedes,
de quo ante diximus, tormentis ad quodvis intervallum mittendi te-
la paravit, intentioribus quidem & majoribus qua ballistis qua
causarum procul invadentes Romanos vulnerans, eo difficultatum a-
genda, ut, quo se verterent, nescirent. Ubi vero hæc tormenta ultra
hostem tela mittere caperunt, minoribus pro ratione presentis inter-
vallum subinde utens, &c.

9 Ἐμβιον] Confer Harpocracionem v. Ἐμβιῶν: cujus vestigia
Suidas hic fecutus est.

10 Ἐμβολα χαλκῶν.] Distichum hoc est pars Epigrammatis,
quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xxv. Epigr. penult.

Ἐμβολά-

Ἐμβολάδας. ἦτοι ἐγκεινέισομύδας. Ἐριτοφάνης, ἐμβολάδας ἀπίως.

Ἐμβολάς. ὄρμας. Ἐπιφομάς.

Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τῆ κειῖ τῆ μηχανικῆ ὄργάνου. Τῷ ἑπιφερομῆν ἄχθῃ σποκαυλίσειν τὸ ὄψον τῆς ἐμβολῆς.

Ἐμβολίω. κλεισθέν. εἰσοδόν. πληθύν. ὄρμην. Καὶ τὸ βίαιον τῆς ἐμβολῆς ἐδόκει ὄψαλογώτερον.

Ἐμβόλιμ. ἀτελής. Ἰπποκράτης. Παιῖδες ἐμβόλιμοί πινε.

Ἐμβολ. χάλκαμα ἑπιπερωμῆν, ὡσεὶ γέμνον χῆ ἀράσαν τοῖς ναυσίν.

Ἐμβολον. ὄψατάξιος ἵνομα. ἔτι δὲ τὸ ἡμισυ τῆ ῥόμβου. ὀνομάζεται δὲ καὶ σφενδονοειδές. ῥομβώδης δὲ ὄψατάξιος. καὶ τῆς νῆος τὸ πολεμικὸν σιδήριον. † Τὸν δὲ ὄψαταξίοντα ὡς τὸν πολεμικὸν τραπηγὸν κατὰσπᾶσαι ἵππὸ τῆ ἐμβόλων, ἐποιεῖτο τῆς λόγους. † Ἐμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίσημι διφραλαγία τὰ μὲν ἡγέμενα κέρατα ἀλλήλοισι συνάψῃ τὰ δὲ ἐπίμμενα ἀφαιρήσῃ. Ἐργασίας δὲ Φισπῶ. Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς ὄψατάξιος οἶον εἰς ἐμβολον. δειλοπῶ γὰρ ἐφαίετο, καὶ τὸ μὲν ἐμπερῶδιον ὅσον εἰς ὄψον ἔληγε, φερανόν τε ἰὺ καὶ πεπυκνωμῆν τῷ πάντοθεν τοῖς ἀσπίσι ὡσεὶ πεπερῶχθαι. Φαίης τε ἀν αὐτῆς σὺς κεφαλῶν τῆ σιωδέσῃ σποτυπᾶσασθαι. τὰ δὲ σκέλη ἐκατέρωθεν χῆ εἰχῆς τε καὶ λόχους εἰς βιάδ. ζυγκίμενα, καὶ ἐπὶ πλείονα εἰς τὸ ἐγκάσπον ὄψαταξίοντα, διέτατο ἀλλήλων ἡρέμα καὶ διεκέκλειο, καὶ ὡσεὶ ἰόντα εἰς μέγιστον εὐρῶ ἀπετελεύτα, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ χρεῖον κενὸν κατεστάναι, καὶ τὰ νῶτα γυμνὰ τῶ ἀνδρῶν φοιχθὸν ἀφαινεσθαι. ἀπετραμῆν γὰρ σφᾶς αὐτῆς ἐτύγγανον, ὅπως τοῖς μὲν πολεμίοις ἀνεπερῶποιο εἶεν, καὶ ἐν τὰ δὲ ὀπίδια ἀφ᾽ τὸ ἀλλήλοισι ἀντετάχθαι ἀφ᾽ ὀφθαλμῶν.

Ἐν βραχεῖ. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τῆ ἀπλῶς, καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἐμβραχυ. ἀπλῶς. ὀλιγῶς. σιωτόμως. Καὶ ἔδεν ἰὺ εἰς πινε ἔμβραχυ ἀγαθόν, ὃ μὴ ἐκείνους κατέπεινε τὴν ψυχὴν. ἀντὶ τῆ ἐλάχιστον.

Πῆ δ' ἔχει ἀφ᾽ ἐμβραχυ εἰς ἰθαλίαν;

Ἐμβραχυ. τὸ μικρόν, καὶ εὐτελές. Μαρτύρεται ὁ Θεός, ὅτι μὴδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται ἔμβραχυ.

Ἐμβραχυ. σιωτόμως. καὶ οἶον ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. φέρρον. τιβαρῶν. Τὴν ὡσεὶ βασιλέως Ἰσθμῆς κρατήτασαν δέξασθαι, ὡς ἐπὶ μάλα ἐμβριθῆς

Ἐμβολάδας. Infitas. Infittias. Aristoteles infittias puros ἐμβολάδας ἀπίως vocat.

Ἐμβολάς. Impetus. Impressiones. Incurfiones.

Ἐμβολή. Rostrum, five extrema pars arietis bellici. *Injedo pondere rostrum arietis defringere.*

Ἐμβολίω. Fauces montium, vel angustum aditum. Ingressum. Multitudinem. Impetum. *Et impetus ille nimis violentus & temerarius esse videbatur.*

Ἐμβόλιμ. Imperfectus. Hippocrates: *Quidam imperfecti pueri.*

Ἐμβολ. Rostrum arcum, quo naves in prora muniuntur.

Ἐμβολον. Cuneus. Nomen aciei, quæ figuram dimidii rhombi refert, & a similitudine fundæ, σφενδονοειδῆς etiam vocatur. Item ferreum rostrum navis. † *Cum autem imperatorem, qui populum incitabat, de rostris detraxisset, verba facere cepit.* Embolum vero vocatur, cum anceps diphalangia anteriora quidem aciei cornua inter se committit, posteriora vero disjungit. Agathias vero inquit: *Erat autem ipsis forma aciei instar cunei, literæ Δ figuram præ se ferens, cujus anterior pars in acutum desinebat, pressa eadem & densata, scutisque inter se confertis munita, ut suis caput structura sua effingere videretur. Crura vero utrinque ex ordinibus & manipulis in profundum composita, & ut plurimum in obliquum protensa, paulatim ab sese dilatantur & dirimebantur, in maximam latitudinem desinentia, adeo ut locus intermedius vacuus relinqueretur, & terga militum secundum seriem stantium nuda conspicerentur. Aversi enim inter se stabant, ut hostibus adversi essent, & clypeis objectis tuto dimicarent; terga vero mutua illa inter se oppositione tuerentur.* τῆ ἀσφαλῆς ἀγωνίζωντο, ἀσπίδας ὡσεὶ βελιμῆν.

Ἐν βραχεῖ. Antiphon. Breviter. Simpliciter. Summatim.

Ἐμβραχυ. Simpliciter. Summatim. Breviter. [Item, minimum.] *Nec ullum in quoquam vel minimum erat bonum, quod non animus illius angeret.* † *Ubi vero maledictis non carpitur, ubi vel paucissimi sunt spectatores?*

Ἐμβραχυ. Breve. Parvum. Vile. *Deus ipse testatur, nihil vel minimum se latere posse.*

Ἐμβραχυ. Breviter. Idem quod ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. Grave. Solidum. Firmum. Robustum. *Opinionem, quæ de Imperatore fu-*

1 Ἐριτοφάνης] Legendum est Ἐριτοφάνης, ut & paulo ante monuimus in v. Ἐπιτοφάνης.
2 Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τῆ κειῖ.] Vide infra v. Κειῖς.
3 Τῷ ἑπιφερομῆν ἄχθῃ σποκαυλίσειν τὸ ὄψον.] Thucydides lib. 11, cap. 1xxvi. Ἦ δὲ δόκος ἐπιπίπτου ἀπικαυλίσει τὸ ὄψον τῆ ἐμβολῆς. Hunc locum Suidas describere voluisse videtur, ut & Portus observaverat.
4 Κλεισθέν.] Vide quæ de significatione hujus vocis notavimus infra suo loco.

5 Πιπερωμῆν] Portus malebat πιπερωμῆν; quod non displicet.
6 Σφενδονοειδές] Imo σφενδοειδές. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tal.* cap. xviii.
7 Ἀπὸ τῆ ἐμβολῆς] Hic τὸ ἐμβόλων accipiendum est de suggestu illo, qui olim in foro Romano ex rostris navium constructus erat, & ideo *Rostra* vocabatur; ut monuit etiam Gaikerus ad Marc. Antonin. lib. 7, §. xxxvi.
8 Ἀγαθίας δὲ Φισπῶ] Lib. 11, cap. xliii.
9 Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocrate.

τε καὶ κραιπνὴ βωμὸν. † Καὶ Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγιστρος ἐμβρυϊκῆς τε καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορικῷ καὶ μαλακῶν φρονήματι βαρβαρικῶν.

Ἐμβρυϊκῶς. τέρροτάτη. Ἐἶλε δὲ πόλιν Ὀρτοβρίαν, δοκῶσαν χεῖρ τοῦ μέγιστου καὶ χεῖρ τοῦ πληθύνου τῶν ἀνθρώπων ἐμβρυϊκῶς εἶναι.

Ἐμβρυϊκῶς. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβρυϊκῶς καὶ φιλοζυμῶν ἱκανῶς γινώσκουσι, ἥτις καὶ ποιητικῆς.

Ἐμβρυϊκῶς.

Ἐμβρυϊκῶς γέν. τερρὸν καὶ ἔμφρον λογισμὸν. Πισίδης: Ἔσω τῶν ἀσπίδων ἡλκῆς ἐμβρυϊκῶς τὰ χεῖρ. Μενανδρῶν: Ὁ δὲ Τανχσδρῶν, ὁ τῶν Χοσρῶν στρατηγός, ἐχθρὸν ἐλέφαντάς τε, καὶ ἀγροίκων ὄμιλον, καὶ ἕτερα ἄλλα φέροντα, κόμπω μὲν ἀρμύδια, ἐνεργῆ δὲ καὶ ἐμβρυϊκῶς ὄραμῶς, ἀλλὰ τῶν μαχηωτάτων τε καὶ εὐοπλοτάτων ἀγέρας, πλήθους τε ἀγενῆς ἀτάλας, τῶν τὰ πολέμια δεινῶς ἀπικέρας. Καὶ αὐτῶν: Ἐσθῆτα τε ἐμβρυϊκῶς, καὶ ἐπαμύνην τῆς πόλεως.

Ἐμβρυϊκῶς. αἶς εἰς βάρβαν διικνέμενον ῥίζαν, καὶ ἐμβρυϊκῶς.

Ἐμβρυϊκῶς. μὲν αὐτοῦ τῆς ὀπλῆς. Καὶ ἅμα γινώσκουσι μανιώδεις καὶ ἐμβρυϊκῶς, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκεν. καὶ ἐμβρυϊκῶς. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι.

Ἐμβρυϊκῶς. τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα.

Ἐμβρυϊκῶς. καρδίᾳ πληκτικῶς. μανιώδεις. ἔκφρων.

Ἐμβρυϊκῶς. νεογνὸν βρέφος. ἢ τὸ ἄμεινον καὶ ἀπειρον.

Ἐμβρυϊκῶς. λείπει τὸ αἶμα ἄρσενον ἢ ἡ, αἶμα ἐμὰ πόλεις.

Ἐμβρυϊκῶς. προσημῆδη.

Ἐμβρυϊκῶς. παρ' Ὁμήρου ἀντὶ τῶν ἑσθῆτων. Ἀρ' ὅτι πελέσθαι ἐμμελλε. Ὁ Σοφοκλῆς: Ἐμμελλες, ἐμμελλες, τάλας. ἀντὶ τῶν ἑσθῆτων, δὴλ' ἡς.

Ἐμβρυϊκῶς. σωστόν. εὐρυθμῶν.

Ἐμβρυϊκῶς. εἶδος ὀρχήσεως. ἔστι δὲ ἢ τῶν τραγωδῶν.

Ἐμβρυϊκῶς. χειρὶ ὀρχήσεως. διχῶς, ἐμμελλῆς, καὶ ἐμμελλῆς, ἢ εὐρυθμῆς. Οἶδα γὰρ, ὅπως ἀφαιρέσειται ἀπὸ τῆς ἐμμελλῆς τῆς σῆς. καὶ ἢ μὲν μέλεις τραγικῆς ὀρχήσεως.

1 Καὶ Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγιστρος. Vide infra v. Πέτρος.

2 Ἐἶλε πόλιν Ὀρτοβρίαν. Utriusque codices hunc locum Polybio attribuant. At Cataubonus existimat, esse eum auctoris Polybio recentioris, qui descripsit res a Cl. Marcello in Hispania gestas. Hinc pro Ὀρτοβρίαν legendum putat Νερεπείαν, ut intelligatur urbs Baetica, quae Ptolemaeo Νερεπείαν, & Appiano in Hispaniis

stino invaluerat, eum valde gravem & exactum esse. † Et Petrus orator & Magister gravis erat, & quo nemo melius tumidos & elatos Barbarorum animos orationis facundia demulcere norat.

Ἐμβρυϊκῶς. Firmissima. Robustissima. Cepit urbem Ortobriga, quae tam propter magnitudinem, quam hominum multitudinem, potentissima esse videbatur.

Ἐμβρυϊκῶς. Gravidissimus. Qui plurimum pollet. Nam cum scientiarum valde peritus esset, & literarum amans, poeticam etiam attigerat.

Ἐμβρυϊκῶς. Gravitas. Soliditas. Firmitas.

Ἐμβρυϊκῶς γέν. Mentem gravem, firmam, & prudentiae plenam. Pisides: Intra scuta venisti tuta celeritate. Menander: Tanchofdrous vero, Chosrois dux, non elephantos, nec turbam rusticorum, nec alia quaedam terriculamenta, ostentationi quidem apta, at vim & efficaciam nullam habentia; sed viros fortissimos & optimis armis instructos collegit, & eos, qui rei bellicae periti essent, loco imbellis turbae adscitos, secrevit. Et iterum: [Milites] obnixo & firmo gradu stantes, & urbem fortiter defendentes.

Ἐμβρυϊκῶς, & ἐμβρυϊκῶς. Radices alte in solum descendentes.

Ἐμβρυϊκῶς. Graviter & vultu irato increpat. Minatur. Et simul insania correpti, & graviter comminantes, mala arcere videbantur. Et ἐμβρυϊκῶς. Irate loqui. Comminari.

Ἐμβρυϊκῶς. Comminatio. Indignatio. Oratio minarum plena.

Ἐμβρυϊκῶς. Attonitus. Infans. Amens.

Ἐμβρυϊκῶς. Infans recens natus. Vel, crudus, & immaturus.

Ἐμβρυϊκῶς. Desideratur articulus αἶς: ut sit, αἶμα πόλεις, illae meae urbes.

Ἐμβρυϊκῶς. Prompte voluit. Prompto animo fecit.

Ἐμβρυϊκῶς. Apud Homerum significat, videbatur, manifestum erat. Omnibus haec res irrita fore videbatur. Eodem sensu vox haec accipitur in loco illo Sophoclis, Ἐμμελλες ἐμμελλες τάλας, &c.

Ἐμβρυϊκῶς. Prudens. Concinnum.

Ἐμβρυϊκῶς. Genus saltationis, qua Tragici utuntur.

Ἐμβρυϊκῶς. Saltatio Chori. Dupliciter [vocabulum hoc scribitur,] ἐμμελλῆς & ἐμμελλῆς. Modulatio concinna. Scis enim, quomodo erga suavem & concinnam modulationem tuam affecti simus. Item saltatio Tragica, quae fit ad cantum carminis.

Νερεπείαν dicitur: quam viri doctissimi conjecturam non puto esse improbandam.

3 Ὁ δὲ Τανχσδρῶν, ὁ ἔχου. Fragmentum hoc exstat in Excerptis. Legat ab Hechelio editis.

4 Κόμπω. Sic recte unus MS. Paris. & ipse Suidas infra v. Τανχσδρῶν. At priores Editi, male, κίπρω.

5 Σοφοκλῆς. Aruce pag. 55. ut Portus monuit.

Ἐμέλλησεν. ὤφριζετο. Ὁ δὲ ὕδεν, ὦν ἔχρηζε μαθεῖν, ἀπεκρύφατο, ἢ λέγειν ἐμέλλησεν. ἀντὶ τῆ ἐβραδαυω. καὶ Ἰώσιπ[Ⓞ]. Οὐδεὶς δ' ἐνέδωκεν, ὅδ' ἐμέλλησεν εἰπεῖν. Ἐμέλλησε δὲ, ἀντὶ τῆ ἐβραδαυω.

Ἐμμελῶς. σωειπῶς. εὐρύθμως. καὶ ἐμμελῆς. σωειπῶς. εὐρύθμ[Ⓞ]. Αἰλιανός. Ὅτι δὲ ὁμολογίας ἐμμελῆς ποιησάμενοι πρὸς τὴν Ἀρκάδα, τὴν αἰχμαλώτως ἐκομίσαντο.

Ἐμεῖ[Ⓞ]. ἢ τῆ[Ⓞ] ἀειπωμαμάτων κένωσις. Ἐμετὸς δὲ, αὐτὸ τὸ κενάειν.

Ἐμεχανῖται. ὄνομα ἔθνος ἢ ὄψα Ἰωσήφα.

Ἐμεια. πόπ[Ⓞ] πλησίον Μυκηνῶν.

Ἐμειδίσα. ἐγάλασα.

Ἐμίδισαν. τὰ τῆ[Ⓞ] Μήδων εἰλοῖο. ἢ μὲ τιῶ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ Θεῖπυλοι ἐμίδισαν, δέισαντες τιῶ Σπέρραζον τῆ Τεμπῶν.

Ἐμικῶντο.

Ἐμεμικῶς. ἐμέσας.

Ἐμμίωα. χῆ[Ⓞ] μιῶα.

--- ἢ Μηλοσφαγῆ

Θεοῖσιν ἔμμιω ἱερά τοῖς σωτηρίοις.

καὶ ἔμμιωοι δίκα, αἱ τε ἐμπορεῖα καὶ ἐβραδικά.

Ἐμμίωεν. ὠργίζετο. ἐμνησκάει. Ἐπ' αὐτὸν δὲ τὴν φραττηγὸν ἀφῆκαν βέλη. διὸ καὶ πλέον ἐμμίωεν.

Ἐμμίωον. ὠργίζοιτο.

Ἐμμιώ χάριν. σωτῆρος[Ⓞ] ἀντὶ τῆ ἐμῆ ἔνεκεν παρὰ Πλάτανον.

Ἐμμηχανῶτο. ἐτεχνάζετο. Οὐ μόνον τοῖς ὀθνεῖοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἀνέμβασα τὰ ὄρη ἐμμηχανῶτο φαίνεσθαι, (μηχανήμα γὰρ τὸ φραττήγημα) ἔ μόνον τῆ ἀνεφίλια, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆ δουχαιαδῶν.

Ἐμισα. πόλις. καὶ Ἐμισαῖ[Ⓞ], ὁ πολίτης.

Ἐμμιῶδοι. οἱ ἐφείλοισι λαβεῖν μισθόν. Οἱ δὲ Οἰῶνοι ἔδεν τι ἥσον ἔμμιῶδοι ἐγένοντο, ληϊζόμενοι τὰ Ῥωμαίων.

Ἐμμιζώσατο. ἐζώσατο. καὶ Ἄετοφάνης ἐν Θεοσμοφοραζέταις.

Κ' Ἀλκαῖ[Ⓞ], ὁ πρὸ ἀρμενίαν ἐχύμισαν,

Ἐμμιζοφόρον τε, καὶ δικαίον Ἰωνικῶς.

ἀντὶ τῆ, μίτραις, τετέτι ζώναις ἀφ' ἑσάμενοι, ἀβραῶς ἀειπῶν.

Ἐμμιζοῖο. μνήμιω ἐποίησεν. ἢ ἐμνηστεύοιτο.

Ἐμέλλησεν. Moratus est. Cunctatus est. *Ille vero nihil eorum, quæ alter scire cupiebat, occultavit, vel dicere cunctatus est.* Et Josephus: *Nullus vero cessit, nec cunctatus est dicere.* Ἐμέλλησε vero, per unum λ, curavit.

Ἐμμελῶς. Prudenter. Concinne. Suaviter. Decenter. Et ἐμμελῆς. Prudens. Concinnus. Suavis. Ælianus: *Illi vero, cum honestas cum Arcadibus præfationes iniussent, captivos receperunt.*

Ἐμεῖ[Ⓞ]. Vomitus. Ἐμετὸς vero, id, quod per vomitum eiectum est.

Ἐμεχανῖται. Emechonitæ. Nomen gentis apud Josephum.

Ἐμεια. Emea. Locus prope Mycenæ.

Ἐμειδίσα. Rifi.

Ἐμίδισαν. Medorum partes sunt sequuti. *Ad Medos defecerunt. Post pugnam Marathoniam Thessali ad Medos defecerunt, veriti, ne Tempe a Medis obstruerentur.*

Ἐμικῶντο. Balabant.

Ἐμεμικῶς. Qui vomuit.

Ἐμμίωα. Menstrua. Quæ singulis mensibus fiunt. [Sophocles:] *Pecudes maculat, Deos servatores menstruis sacrificiis colens.* Et ἔμμιωοι δίκα, iudicia menstrua: qualia sunt ea, quæ de rebus mercatorum & erano instituantur.

Ἐμμίωεν. Irascebatur. Injuriarum acceptarum memor erat. *In ipsum vero Imperatorem tela conjecerunt. Quamobrem etiam multo magis irascebatur.*

Ἐμμίωον. Irascebantur.

Ἐμμιώ χάριν. Pro ἐμῆ ἔνεκεν, apud Platonem. *Mei gratia. Mea causa.*

Ἐμμηχανῶτο. Machinabatur. Moliebatur. *Μηχανήμα enim idem interdum significat, quod strategema. Ille autem id moliebatur, ut non solum peregrinis, sed etiam indigenis montes inaccessi viderentur, non solum quod superari non possent, sed etiam propter locorum angustias.*

Ἐμισα. Emisa. Urbs. Et Emisæus, ejus civis.

Ἐμμιῶδοι. Mercenarii. Quibus merces vel stipendium debetur. *Hunni vero, etiamsi ditionem Romanorum popularentur, nihilominus mercede [ab illis] conducebantur.*

Ἐμμιζώσατο. Zona se cinxit. Et Aristophanes in *Thesmophoriazusiis*: [*Ibycus, & Anacreon Tejus,*] & *Alcaeus, mitras gestabant, & corpus molliter movebant.* Ἐμμιζοφόρον hic significat, zonis cincti delicate incedebant.

Ἐμμιζοῖο. Mentionem faciebant. Vel, nuptias ambabant.

1 Καὶ Ἰωσήφῳ] De Bello Jud. lib. vii. cap. xxix. pag. 995.

2 Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ὀμολογία.

3 Παροῦ Ἰωσήφῳ] Lib. vii. de Bello Jud. cap. xviii. pag. 861. & lib. iv. init. sed ubi gentis illius nomen est Σεμεχανῖται, ut Pearsonius recte observavit. Quare Suidas ex Josepho emendandus est.

4 Μετὰ τιῶ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ.] Vide Herodotum lib. vii. pag. 280.

5 Μηλοσφαγῆ Θεοῖσιν ἔμμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 95. ut Portus observavit.

6 Ἐμμιωοὶ δίκα, αἱ τε ἐμμ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Valesium. Confer etiam infra v. Νεωποδίκαι, & Jul. Poll. lib. viii. cap. ix. num. xviii.

7 Ἀετοφάνης ἐν Θεοσμοφοραζέταις] Pag. 775. (515. Ed. Baf. P.) Harpocratio v. Ἰωνικῶς: Ἰωνικῶς, ἀντὶ τῆ ἀβραῶς, πρυφραῶς. Ἀετοφάνης ἐν Θεοσμοφοραζέταις.

Ἐμμιζοφόρον τε ἐ δικαίον Ἰωνικῶς.

'Εμβόμοσα. ἐμβόμοσσα.
'Εμμορεν. ἔλαχεν.
'Εμπάζεται. ἀναβάλλει. ἐνθυμεῖται. ἢ ἐντρέ-
πει. ἢ Φροντίζει.

'Εμπαλασφόμοροι. ἐμπίπτοντες εἰς τὸ ὕδαρ. 'Θε-
κωδίδης. Οἱ δὲ ἐμπαλασφόμοροι κατέρρεον εἰς τὰ ἐπι-
θάλασσα τῆ ποταμοῦ. ὡς ἱσθμίου δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔ-
βαλλον τὸς Ἀθηναίους.

'Εμπαλιω. ἐναντίον. ἢ εἰς τὸ ἐπίσω. 'Ο δὲ ἐμπα-
λιω διεληθεῖν παρεσκευάσε τὸν Ἴστρον, ἐν ταῖς λαομέ-
ταις ὀκτάσι μακροῖς ἀφαιρέσας τὰ βαρβαρικά
πλήθη.

'Εμπαλοῦσι. ἐπιπέσει.

'Εμπαροῦσιν. ἐνβελίζονται. καὶ Ἰώσηπ. Οὐ-
τως ἐμπαροῦσι τοῖς πρᾶγμασιν.

'Εμπαυγμός. ἄπο τῆ ἐμπαίζω.

'Εμπαυ. ὁ ἐμπυρ. οἶον, 'Κακῶν δ' ἐμ-
παυ ἀλήτης.

'Εμπεδα. βέβαια.

'Εμπεδοκλῆς, θυγατρὶς τῆ ἀρετῆς, τραγι-
κός. τραγωδία αὐτῆ καί.

'Εμπεδοκλῆς, Μέταν. οἱ δὲ, Ἀρχινόμος, οἱ δὲ,
'Ξενότα. καὶ ἀδελφὸν δὲ ἔχε Καλλιμαχίδην. ἡγεμό-
σαλο δὲ ἀπὸ Παρμενίδου, ἔπειτα, ὡς Φίσι Παρμε-
νίδου ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίῳ, ἐγένετο παιδικά. οἱ δὲ ἔ-
φασαν μαθητὴν Γυλαγῆος τῆ Πυθαγόρου οὐδὲ τὸν
'Εμπεδοκλέα γενέσθαι. Ἀκροατῆσιν δὲ, Φιλόσο-
φο Φυσικός, καὶ ἐποποιός. ἔπειτα ὁ Ἐμπεδοκλῆς
τέμνα ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χρυσοῦν, καὶ ἀμύκλας
ἐν τοῖς ποσὶ χαλκῆς, καὶ τέμνα Δελφικὰ ἐν ταῖς
χερσίν, ἐπέειπε τὰς πόλεις, δοξάζει αὐτῆ κατὰ
χρῆσιν ὡς αὐτῆ Θεῶν βελόνη. ἐπεὶ δὲ μηχανῆς ἐγένε-
το, ἔπειτα ἔριπεν ἑαυτὸν εἰς ἄκρατον πύργον, ὡς
μὴ φανῆναι αὐτῆ τὸ σῶμα. καὶ ἔπειτα ἀπέλασε, τῆ
σανδαλίσ αὐτῆ ἐμβροχίῳ ἄπο τῆ πύργου. ἔ-
πειτα δὲ καὶ Κωλοσάνεμας, ἀπὸ τῆ ἀνέμου πλ-
λῆ ἐπιτελέσθη τῆ Ἀκροατῆσιν, ἐξελίσσει αὐτὸν, δοξάζει
ὄντα αὐτῆ τῆ πόλι. γέροντι δὲ τῆ μαθητῆς
Γοργίας ὁ ῥήτωρ ὁ Λεοντῆσιν. καὶ ἔγραψε δι' ἐπὶ
αὐτῆ Φύσεως τῆ ὄντων βιβλία γ'. καὶ ἔστιν ἔπειτα ὡς
διχίλια. Ἰατρικὰ καὶ λογάδην, καὶ ἄλλα πολλά.

'Εμπεδοκλῆς. ὁ τὸν Ἀκροατῆσιν Ἐμπεδοκλέα
βαδίσαι Φασὶ τὴν ὁδὸν Πυθαγόρου, καὶ καὶ Ἀπολλ-
ώνη ὁ Τυανεύς ἐξήλωσε. Ξυνοῦσι γὰρ τοῖς Θεοῖς,

1 Θεκωδίδης] Lib. vii. cap. lxxxiv. unde sensus hujus loci pe-
tendus est. Scholiasta ad eum locum τὸ ἐμπαλασφόμοροι exponit,
συμπλεκόμενοι κωπῆσιν. ἰσθμίου ἐπιπέσει. Huc spectant verba Eu-
statii ad II. E. pag. 527. Ἰσθμίου δὲ ὑπὸ Αἰλίου Διούσιν ἡμέρησιν
Θεκωδίδης, ἐπιπέσει τὸ ἐμπαλασφόμοροι, ἀπὸ τῆ ἐμπαλασφόμοροι, ὡς ἐπι-
πέσει δόξα, φουσόμενοι. Reipexit ad eundem locum Thucy-
didis.

2 Κακῶν δ' ἐμπαυ. Hæc sunt verba Homeri II. φ. v. 400.

3 Ξενότα] Apud Laertium est Ἐξανίτα.

4 Ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίῳ] Hæc verba desunt in prioribus Edit.
quæ ex uno MS. Paris. retocavi.

'Εμβόμοσα. Laboravi.

'Εμμορεν. Sortitus est. Particeps factus est.

'Εμπάζει. Procrastinat. Cogitat. Reve-
retur. Curat.

'Εμπαλασφόμοροι. Incidentes in aquam. *Illi
vero se mutuo complexi, ab amne in alteram
ripam deferebantur. Syracusani vero circum-
stantes Athenienses sagittis petebant.*

'Εμπαλιω. Contra. Retro. Retrorsum. *Ille
vero effecit, ut Istro rursus trajecto reverte-
rentur, postquam multitudinem barbarorum
longis navibus, quæ holcades vocantur, traje-
cisset.*

'Εμπαλοῦσι. Insuper.

'Εμπαροῦσιν. Per temulentiam alicui in-
sultantes. Josephus: *Tanta cum insolentia om-
nia agunt.*

'Εμπαυγμός. Illusio. Ab ἐμπαίζω. Illudo. Ir-
rideo.

'Εμπαυ. Peritus. *Malorum peritus erro.*

'Εμπεδα. Firma.

'Εμπεδοκλῆς. Empedocles, prioris ex filia
nepos, tragicus, qui xxiv. tragœdias scripsit.

'Εμπεδοκλῆς. Empedocles, Metonis, vel ut
alii, Archinomi, vel, ut alii, Xeneti filius:
fratrem habuit Callicratidem, primumque
audivit Parmenidem, cujus etiam, ut Por-
phyrius in *Historia Philosophica* auctor est,
amafius fuit. Alii vero dixerunt, Empedo-
clem fuisse discipulum Telaugis, qui fuit Py-
thagoræ filius. Fuit autem Agrigentinus,
Philosophus Physicus, & poeta Epicus. Hic
Empedocles auream coronam in capite ge-
stans, arcisque calceis, quos amyclas voca-
bant, indutus, & Delphicas coronas mani-
bus tenens, urbes obibat, ut homines Deum
se crederent. Cum autem jam consenuisset,
noctu se in craterem Ætnæ conjecit, ne cor-
pus suum ab ullo conspiceretur. Cum igitur sic
periisset, sandalium ejus ab igne foras ejectum
fuit. Cognominatus autem est & Κωλοσάνε-
μας, quod, cum vehemens aliquando ventus
Agrigenti coortus fuisset, cum propulsa-
set, urbe pellibus asininis circumdata. Hujus di-
scipulus fuit Gorgias Leontinus orator. Scri-
psit versibus tres libros *de Rerum Natura*.
Sunt autem versuum circiter duo millia. I-
tem, de Re Medica, oratione soluta, &
multa alia.

'Εμπεδοκλῆς. Empedoclem Agrigentinum
ajunt Pythagoræ sectam secutum fuisse, quam
& Apollonius Tyaneus æmulatus est. Fer-

5 Εἰς ἀκροατῆσιν πύργου] Id est, montis Ætnæ, ut Laertius & alii
testantur.

6 Ἐπιπέσει δὲ Κωλοσάνεμας] Vide supra v. Ἄπυς.

7 Βιβλία γ'] Sic habent omnes Edit. At in duobus codicibus
manu exaratis scriptum inveni, βιβλία β'. Ceterum, præter ope-
ra a Suida hic memorata, scripsit etiam Empedocles Κα-
θαρμοῖς, quorum mentionem faciunt Laertius, Athenæus, & alii.

8 Τὸν Ἀκροατῆσιν Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι Φασὶ τὴν ὁδὸν.] Hæc, &
quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Philo-
strato *de Vita Apoll.* lib. i. cap. i. ut Pearsonius etiam monuit.

καὶ μαρτυρεῖν παρ' αὐτῶν, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις χαί-
 ρουσι, καὶ ὅτι ἄχρον). αἰεὶ τε φύσεως ἐκείθεν λέ-
 γει. τὸς μὲν γὰρ ἄλλους πεκαίρεσθαι τῆς Θεῆς, καὶ
 δοξᾶς ἀνομιὰς ἀλλήλους αἰεὶ αὐτῆς δοξάζειν. Ἀ-
 πολλωνίᾳ δὲ τὸν τε Ἀπόλλωνα ἠκεῖν ὁμολογῆσαι, ὡς
 αὐτὸς εἶπ' ἑμυῖνον δ' ἂν μὴ ὁμολογῆσαι, Ἀθιωάν-
 τε, καὶ Μίδωρον, καὶ Θεὸς ἐτέρας, ἂν τὰ εἶδη καὶ
 τὰ ὀνόματα ἔπω τὸς ἀνθρώπους γινώσκον. καὶ ὁ, π
 Σπυριώτης ὁ Πυθαγόρας, νόμον τῆτο εἰ ὁμιλησῶ
 ἠγῶντο· καὶ ἐπῶν αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἦγονται· καὶ ἡ
 σιωπὴ ἑστ' τῆς Θεῆς σφίσιν ἐπήσκητο. πολλὰ γὰρ
 θαῖα τε καὶ Σπυριώται ἠκούον, ὡν κρατεῖν χαλεπὸν ἴδιον,
 μὴ φῶτον μαρτυρεῖν, ὅτι καὶ τὸ σιωπῶν λόγος. ὅτι
 γὰρ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὸν βίον τῆτον ἠσκητο, διὰ τὸ,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῶν Θεὸς ἀμβροτός, ἐκέπ
 Σητός.

Καί,
 Ἥδη γὰρ ποτ' ἐγὼ γενόμενος κέρη τε κόρη τε.
 καὶ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ βῆς, ὃν λέγει πέμμα ποιησάμε-
 νος, ἦν οὖν, τὰ Πυθαγόρας ἐπανῆντο εἶη ἂν.

Quin etiam bos, quem Olympiæ ex melle & farina confectum immolasse dici-
 tur, cum arguit, qui Pythagoricam disciplinam probarit.

Ἐμπεδοκλῆς ἔχθρα. ἐπὶ τῶν ἐπιμόνων ἐχθρα-
 δόνησαν αἰεὶ πνεύ. Λυσίας: Ὡμίω δὲ ἐγόγγυε ποιη-
 τὴ Φιλίᾳ συνκρυώσθαι, ἅτε μὲν ἂν τ' Ἐμπεδοκλῆς
 ἐχθρᾶν ἐμποδῶν ἡμῖν γενέσθαι.

Ἐμπεδον. ἀσφαλές. Στὸ τῆς ἐν πεδίῳ Σιμελίῳ
 κειμένου.

Ἐμπεδοκλεῖν. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὄρη. Ἡ δὲ
 Φερεσίμια τὸν ἕρπον ὑποσπάσασα τῆς βόθρου, ὡς
 ἂν ἐμπεδοκλεῖν, ἠλαυνεῖ εἰς τὴν πόλιν.

Ἐμπεδοκλεῖν. ἔτ' ἐγγραψα αἰεὶ Φυσικῆς ἀ-
 κροάσεως αἰεὶ ἔλεγε ὁ Παρραβῆτης ἐν τοῖς ἐπιγραφο-
 μένοις Κρονίῳ: Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοκλεῖν καὶ Πυθαγό-
 ρα πεπεσῶτες, οἷς τε ἐκαίθη ὁ λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ
 Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῶν αἰεὶ τῶν καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν
 ἔδειξε καὶ ἱεροφάντης Ἰάμβελιχος.

Ἐμπεδοκλεῖν. ἀσφαλιδίωται.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.

Ἐμπεδοκλεῖν. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.

Ἐμπεδοκλεῖν. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.

Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. ἀσφαλιζέ. διδάσκει.

1 Ἡ δὲ Φερεσίμια τὸν ἕρπον. Historiam, ad quam fragmentum
 hoc referendum est, narrat Herodotus circa finem lib. iv. pag. 181.
 2 Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοκλεῖν καὶ Πυθαγόρην. Eadem leguntur etiam
 infra v. Ἰκλιώτης.
 3 Ἐδειξε. Sic recte unus MS. Paris. At priores Editt. male
 ἔδειξε.

tur enim Deorum usus esse consuetudine, & ex
 iis didicisse, quibus in rebus homines Diis plac-
 ceant, & quibus eosdem offendant. Hinc quo-
 que accepisse eum, quæ de rerum natura dif-
 feruerit. Nam ceteros de Deo conjectando
 tantum aliquid assequi, & opinionibus non pa-
 rum inter se discrepare: ad Apollonium ve-
 ro Apollinem ipsum venisse, fatentem, se es-
 se Apollinem; & cum eodem, quamvis non
 aperte profitentes, quinam essent, versatos
 fuisse Minervam, Musam, ceterosque Deos,
 quorum species & nomina homines adhuc
 ignorent. Quicquid autem Pythagoras pro-
 nuntiasset, id discipuli ejus legem putabant,
 cumque, velut a Jove profectum, venera-
 bantur; & silentium, velut rem sacram & di-
 vinam, religiose colebant. Multa enim di-
 vina & arcana audiebant, quæ haud facile
 tacere potuissent, nisi prius didicissent, & si-
 lentio sapientiam & rationem inesse. Empe-
 doclem autem hanc vivendi rationem secu-
 tum fuisse, declarat versus ille: *Valete: ego
 enim vobis sum Deus immortalis, nec amplius
 mortalis.* Item, *Jam olim enim fui & puella*

Ἐμπεδοκλεῖς ἔχθρα. Empedoclis inimicitia.
 Dicitur de iis, qui diurnas inimicitias ad-
 versus aliquos gerunt. Lysias: *Equidem pu-
 tabam, eam inter nos amicitiam esse constitu-
 tam, ut nec Empedoclis quidem inimicitia no-
 bis obstare posset.*

Ἐμπεδον. Firmum. Tutum. [Translatio du-
 cta est] a fundamentis, quæ in solo sita sunt.

Ἐμπεδοκλεῖν. Foedera & pacta inviolata fide
 servare. *Pheretima vero, ut jusjurandum ser-
 varet, tecto foveæ revulso urbem intravit.*

Ἐμπεδοκλεῖν. Empedotimus. Hic de Phy-
 sica auscultatione scripsit: de quo [Julianus]
 Apostata in opere, quod Cronia inscribitur,
 sic inquit: *Nos vero Empedotimo & Pytha-
 goræ credentes, & iis, quæ Heraclides Ponti-
 cus ab illis accepta tradidit, & paulo ante in-
 clytus ille rerum divinarum interpres Jambli-
 chus nobis ostendit.*

Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. Confirmatum fuisse.
 Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. Confirmatum fuisse.
 Firmum tutumque
 reddit. Docet.

Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. Perforasse. Trajecisse.

Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. Res aliquas aggressus. *Qui
 cum negotia, quæ in manibus habebat, aggre-
 deretur, ira omni ommissa & effusa, & solam
 virtutem nullis muneribus flecti vel corrumpi
 posse existimans, res optime administrabat.*

Ἐμπεδοκ. βεβαίωται. Peritum esse. *Quia dixerat se
 diutius Sardibus fuisse, & illorum locorum
 peritum esse.*

4 Ἐκάλωσε. Hæc vox sensui hujus loci minime convenire vi-
 detur. Quid autem ejus loco reponendum sit, ob breviter frag-
 menti dictu difficile est.
 5 Φήσας γεροντίου παλῶν γε. Hæc sunt verba Polybii lib. viii.
 cap. xii.

Ἐμπειρία.

Ἐμπηδῆσαι. Ἐκλέωνα τὸν λάρον δάρον ἐλόντες καὶ κλοπῆς.

Οὐκ ἐτόλμησ' αὐτῆς ἐμπηδῆσαι αὐτὰ κείμενα. τρεῖσιν ἑκροτάδιω.

Ἐμπηρα. πεπηρωμένα. Αἱ δὲ γυναικες ἐπικλῖν ἐμπηρα καὶ τέρατα. οἱ δὲ τ' πετολημῶν σφίσι λήθῃω κατὰ χεῖρας, ἦσαν ἐς Δελφός.

Ἐμπης. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ, καὶ ἔμπα, Ἀπικῶς. Ὁσοφκλῆς

Δύσινον ἔμπης, καί τ' ὄντα δυσμῶν.

Ἐμπίπλασθαι. κορένυσθαι. τὸ σπαβαλεῖν ὑγίαν.

Ἐμπιπεῖται. ἐμπυεῖται.

Ἐμπίπλη. Ἀπικόν. ἰὼ γ' τὸ κοινὸν ἀπὸ τῆς πίμπλημι, πίμπλασι. ὡς ἴσασι. ὅμοιον δὲ ὅτι καὶ τὸ, Κύκλωψ τῆ πε οἶνον, ὡς τ' εἰς πηγή. Ἀπικὸι γ' ἔτρεπον ἐπὶ τῆς εἰς μὲ τὸ μ εἰς θ ἐν τοῖς ποσειδωνοῖς, ἔσπελλαν τὴν ὡς ἀλήθῃσαν, ὡς ἡ κοινὴ, ἴσημι, ἴσασι. αὐτοὶ δὲ ἴση. πίμπλημι, πίμπλασι. Ἀπικὸι δὲ τελείαν ἀποβολῆ τῆς μ πιεσι, πίμπλη λέγοντες, καὶ ἐμπίπλη. ἔτω καὶ ἀπὸ τῆς πῆμι τὸ τῆ, ἀπὸ τῆ λάβε.

Ἐμπίς. κἀνωψι ὡς ἀπλήσιον ζώφρον, ὡς τ' τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον κἀνωπι μείζον δὲ τῆς ὡς ἀπλή, καὶ κτ' τὸ μέσον λθκὴ ὡς ἀπλήσιον. Ἀριστοφάνης. Ἐμπίδες κἀμπετε. ἀπὸ τῆς ἐπίετε. Πισίδης

Κύκλω ὡς ἀπλήσιον ἐμπίδαν δίκω.

λέγει ἔμπίς Τεικορύσια, ὡς ἐν Τεικορύσῳ πολλῶν ἐμπίδων γινόμενον. ἔτι γ' ἀλσώδης καὶ κἀθυρσὸς ὁ τόπος.

Ἐμπλασόμενοι. ἐπεμβαίνοντες. συρρηγνόμενοι. Αἰλιανός. Τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλασόμενοι, ἀπέσφατον αὐτὸς ὡς πολεμίας.

Ἐμπλασόμενοι. ὡς ἀπλήσιον. ὡς ἀπλήσιον. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἀλλήλοισ ἐμπλασόμενοι, καὶ ὡς ἀπλήσιον τοῖς θηρίοις, ἀπέθνησκον.

Ἐμπλατφάσσασα. τρυφερθσαμένη.

Ἐμπλεως. πλήρης. μετός.

Ἐμπλείμιω. ἀπὸ τῆς κοριδαίω. Ἄριστοφάνης Ἀχρηγεύσι

Βάλλαν ἐκεῖνον ὅτι ἀν ἐμπλείμιω λίθοις.

1 Κλέωνα τ' λάρον δάρον ἐλ.] Locus hic, qui legitur apud Aristoph. *Nubibus* pag. 161. (93. Ed. Bas. P.) nihil facit ad vocem ἐμπηδῆσαι. Sic autem Aristophanes:

Ἡ Κλέωνα τ' λάρον δάρον ἐλόντες καὶ κλοπῆς, εἶπε φημῶσιν τὸ τ' ἐλὼν τ' αὐχένα.

2 Οὐκ ἐτόλμησ' αὐτῆς ἐμπ.] Et hic locus depromptus est ex Aristoph. *Nubibus* pag. 158. (91. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Ὅς μέγιστον ὄντα Κλέων ἐπεισ' ἐς τὴν γαστέρα, Κλέων εἰσαυθῆς ἢ ἐπιπῆδονα ἢ αὐτὴν κειμένην.

Scholiasia ad eum locum: Ἐπεισται. ἐπύσα. ἔραψε γ' κατ' αὐτὴ τῆς ἰππίας. ἐπύσα ἐν πύσῃ ἰππύων. ἀπὸ τῆς ἡρέκῃω τῆς ἀπῆτης καμῆς.

3 Σοφοκλῆς] *Aiace* pag. 8. ut Portus quoque observaverat.

4 Ἐμπίπλη. Ἀπικόν. ἰὼ γ' τὸ κ.] Nota haec referenda est ad locum illum Aristophanis *Aiubus* pag. 602.

Καὶ τῆς ποσειδωνοῦ ἀπαιεῖς ἐμπίπλη ποσειδωνοῦ. Vide ibi Scholiasiam, cujus verba Suidas hic descripsit.

5 Ἐμπίς, κἀνωψι, πεποπλήσιον ζώφ.] Ex Scholiasia Aristoph. ad *Aiubus* pag. 552. (377. Ed. Bas. P.)

Ἐμπειρία. Peritia.

Ἐμπηδῆσαι. *Insultare. Si Cleonem rapacem innumerum & furti reum peregeritis. † Non amplius ausus sum insultare ei jacenti.*

Ἐμπηρα. *Mutila. Imperfecta. Faemina autem factus imperfectos & monstra pariebant. At illi facinorum suorum obliti Delphos venerunt.*

Ἐμπης. *Ionice. Ἐμπας vero, & ἔμπα, Attice. Tamen. Sophocles: Infelicem tamen, quamvis sit inimicus.*

Ἐμπίπλασθαι. *Repleri. Satiari. Valetudinem amittere.*

Ἐμπιπεῖται. *Incenditur.*

Ἐμπίπλη. *Imple. Atticum est. Nam secundum dialectum communem a πίμπλημι formandum esset πίμπλασι: ut ἴσασι. Simile autem est & illud apud Poetam: Cyclops accipe hoc vinum, & bibe. Attici enim in verbis in μi desinentibus non mutant in imperativis μ in θ, neque corripunt penultimam, ut communiter fieri solet. Haud enim dicunt ἴσημι, ἴσασι; sed ἴση: nec a πίμπλημι, πίμπλασι; sed abjecta syllaba μ, πίμπλη, & ἐμπίμπλη. Sic a τῆμι, accipio, deducitur τῆ, accipe.*

Ἐμπίς. *Culex. Animalculum simile conopi, quod juxta aquas nascitur. Est tamen conope majus, & medium ejus corpus linea alba distinctum est. Aristophanes: Culices edite. Κάμπετε enim hic ponitur pro ἐπίετε. Pisides: Corpus undique constringentes, culicum instar. Dicitur autem empis [ab Aristophane] Tricorystia, quod Tricorynthis magna esset earum copia. Est enim sylvestris & humidus ille locus.*

Ἐμπλασόμενοι. *Invadentes. Aggredientes. Confligentes. Aelianus: Amicos & domesticos invadentes, ipsos ut hostes jugulabant.*

Ἐμπλασόμενοι. *Offendentes. Accedentes. Carthaginenses vero se mutuo complexi, & in feras incidentes, peribant.*

Ἐμπλατφάσσασα. *Quae delicate fecit.*

Ἐμπλεως. *Plenus. Refertus.*

Ἐμπλείμιω. *Replear. Satiar. Aristophanes Acharnensibus: Haud sane lapidibus illum petendo satiar. Est enim optativi modi.*

6 Κάμπετε] Sic etiam legitur apud Aristophanem loco laudato. Sed scribendum est καπῆτε, ut Portus quoque monuit.

7 Λίγατι ἐμπίς Τεικορύσια.] Haec referenda sunt ad locum illum Aristophanis *Lysistr.* pag. 900. (564. Ed. Bas. P.)

Ὅχι ἔρασι; ἀν ἐμπίς ἐστι ἢ δὲ Τεικορύσια; Scholiasia ineditus ad illum locum: Ἐμπίς, ζῶν κἀνωπι πεποπλήσιον ὡς ἐν Τεικορύσιω πολλῶν ἐμπίδων γινόμενον. ἔτι γ' ἀλσώδης καὶ κἀθυρσὸς ἢ ἐπὶ ποσειδωνοῖ ἐστὶν οἱ Τεικορύσιοι. Hinc Suidas iua mutatus est.

8 Ἐν Τεικορύσιω] Scholiasia ineditus ad *Lysistratam* rectius ἐν Τεικορύσιω. Τεικορύσιον enim erat populus tribus Ajacis, cujus popularis si ebatur Τεικορύσιον. Stephanus Byzantius: Τεικορύσιον, ἑβείρεως Διδυμῶν καὶ Διοδωρῶν. Διονύσιον ὄρετικῶς. Εὐφροσύνην ἡλυθῆσα. ἔστι δὲ ἡλυθῆσα ἢ Ἀσπιδος φυλῆς. ὁ δημοτικὸς Τεικορύσιον καὶ ἡλυθῆσα Τεικορύσια. Ἀριστοφάνης *Λυσιστράτη*.

Ὅχι ἔρασι; ἀν ἐμπίς ἐστι ἢ δὲ Τεικορύσια.

9 Ἐμπλασόμενοι] Vide supra v. Ἐμπλασόμενοι.

10 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 382. (271. Ed. Bas. P.) ad quem locum vide Scholiasiam, ex quo totum huic locum Suidas descripsit.

εὐκλιῆς γὰρ ἐγκλίσιως πετύχκεν. ἔτι γὰρ τὸ ἐμπι-
πλῶ, ὃ χεῖ ἀναδιπλασιασμὸν κέκλι. ἄφ' ἧ ὠξεί-
ωρον τὸ ἐμπίπλημι. Στὸ τέττα γίνετ) τὸ, πι-
πλᾶσι μωχὲς λιμύϑ εὐόρμω. τῆτο δὲ ἐτέρα πα-
ραγωγῆ. ἄφ' ἧ τὸ πλῆθω ὡς Στὸ τῆ νῶ, νήθω.
Στὸ δὴ τῆ πλῶ, πλείμω, ὡς Στὸ τῆ βλῶ, βλεί-
μω ἢ τὸ δεύπερον, βλεῖω. Ἐῖτα γὰρ κε βλεῖω πονεύ-
μωϑ. πλείμω ἔν, καὶ ἐμπλείμω.

Ἐμπληκτοὶ. μεμυώτες. Ὡς ἰδενός τε ἰὼ καὶ
αὐθάδης, καὶ οἷϑ τὸ μαυῖάδες καὶ ἐμπληκτὸν ἀν-
δρείαν ἠγείσθαι.

Ἐμπληκτοὶ. κῆφοι. εὐμετάβλητοι. καὶ Ὁμη-
ρϑ. Ἐμπλήγηδον ἔπερον μὲν τίει βροτόν. καὶ Σο-
φοκλῆς.

Τοιοῖδε μὲν τοὶ Φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν.
τῆτέστιν, οἱ μὴ ἐμδρόντες τῆ δὲχραία Φιλία καὶ
δρετῆ.

Ἐμπλημύϑ. πεπληρωμύϑ. Ἀειτοφάνης.
Ἐβηπέ τ' ἰύχτ' ὄλιω τειχίδα ἔμπλημύϑ.

Ἐμπλω. ὄμως.

Ἐμποδοσάτης. ἐμποδίζων.

Ἐμπλω. πλησίον. ἔπιπλοίαζον. ἔτι ῥῆμα
πλῶ, τὸ πλησιάζω. ὠξείωρον πλῆμι. γίνετ) δὲ
καὶ Στὸ τῆ πλῶ χεῖ ἀναδιπλασιασμὸν πιπλῶ, πί-
πλημι ὡς πῶ, ἰπῶ, ἰσημι. καὶ πλῶ, πλῆσω, πλῆ-
της καὶ σιυθῆσθ, τειχεσιπλήτης ὡς βῶ, βήσω,
βήτης, καὶ ἀβήτης, ἢ ἐμπυεβήτης. πλῶ, πλῆ-
σω, πλῆτϑ, καὶ πλάτϑ. πλῶ ἐκ ἧ πέλω, πλῶ
ὡς κέλω, κλῶ. ὠξεί δὲ τὸ πλῶ, πλῆν καὶ μῆ
πῆς ἐν ὠροῦσι, ἐμπλω, ἐπῖρῆμα σιμυλῆκον, τὸ
πλοσίον. τὸ δὲ πλῶ, τὸ χρεῖς, κατ' ἀντίφρασιν
ἐξωλέχθη.

Ἐμποδῶν. Ὁκευίδης ἢ, ἀντὶ τῆ ὠροχίεως.
Φησὶ γὰρ τὰς ἐμποδῶν αἰτίας μόνον ἔπιπροπῆν, πρῶ-
τωτέρω δὲ μηδὲν ἐπὲρῆσθαι τῶς ἀφροῖαις. Λυ-
κῆργϑ δὲ ἐν τῷ χεῖ Λυκόφρονϑ, ἀντὶ τῆ Φανε-
ρῶν. Πλάτων δὲ ἀντὶ τῆ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖϑ δὲ ἀντὶ
τῆ ἰσώρου καὶ ἐν χεῖσι. Φησὶ γὰρ ἐν τῆ ἰσῶρ
Εὐμαθῆς εἰς ἐλθῆσειαν ἀφαιρέσθ. Ἀλλὰ τὸ ὠρωί-
ζον, ὃ ἄνδρες Ἀθηνῶν. τῆτι γὰρ παντελῶς ἐμπε-
δῶν εἶναι. ἐχρήσατο δὲ τῆ λέξει Ἰεροκλῆς τε καὶ ἄλ-
λοι, ἀντὶ τῆ ἐμποδῆ. Ἰεροκλῆς ἐν β' Φιλοσοφῆμῶν
ἄξι τ' Φιλοσόφων. Τίς γὰρ αὐτῶν ἐχὶ καὶ ἐγῆμε, καὶ
πᾶσδ' ἀνείλετο, καὶ ἔσις ἐπιμελήθη, μηδενὸς ἐμ-

Ab ἐμπιπλῶ autem, quod est verbum redup-
licatum, deducitur ἐμπίπλημι. Hinc de-
ducendit τὸ πιπλᾶσι, implent. Ut, *Portus
commodi & tuti recessus implent*. Primitivum
autem est τὸ πλῶ; a quo πλῆθω: ut a νῶ,
νήθω. A πλῶ vero fit πλείμω; ut a βλῶ,
βλείμω: cujus secunda persona est βλεῖω; ut
apud Poetam: *Si enim vulneratus fueris pug-
nans*. Πλείμω igitur [est simplex,] & ἐμ-
πλείμω, [compositum.]

Ἐμπληκτοὶ. Attoniti. Infani. *Adco ferox e-
rat & arrogans, ut furorem & temeritatem
fortitudinem duceret*.

Ἐμπληκτοὶ. Leves. Inconstantes. [Et ἐμπλή-
γηδον, temere, stolidē.] *Homerus: Temere alium
quidem honorat*. Et Sophocles: *Tales cum
sint homines, tantaeque levitatis*. Id est, qui
in pristina amicitia & virtute non perseve-
rant.

Ἐμπλημύϑ. Plenus. Repletus. *Aristo-
phanes: Tussiebat totam noctem, postquam tri-
chidibus piscibus [pridie vesperi] ventrem re-
plevisset*.

Ἐμπλω. Tamen.

Ἐμποδοσάτης. Qui impedit. Qui est impe-
dimento.

Ἐμπλω. Prope. Est verbum πλῶ, quod
idem valet ac πλησιάζω, accedo. Hinc dedu-
citur πλῆμι, & per reduplicationem πιπλῶ,
& πίπλημι: ut a πῶ, ἰπῶ, ἰσημι. Et πλῶ, πλῆ-
σω, πλήτης, & in compositione τειχεσιπλήτης:
ut βῶ, βήσω, βήτης, & διαβήτης, & ἐμπυεβήτης.
Porro, πλῶ, πλῆσω, πλῆτϑ, & πλάτϑ. Πλῶ
vero [per syncopen formatum est] ex πέλω;
ut ex κέλω, κλῶ. A πλῶ vero deducitur πλῆν,
& cum praepositione ἐν, ἐμπλην; quod est
adverbium, significans, prope. Πλῶν vero,
cum significat χρεῖς, per antiphrasin dicitur.

Ἐμποδῶν. Apud Thucydidem lib. viii. si-
gnificat, in promptu. Ait enim: *Causas,
quae in promptu sunt, spectare tantum oportet,
ulterius vero mentem & cogitationem non ex-
tendere*. Lycurgus vero in oratione contra
Lycophronem eandem vocem posuit pro Φα-
νερῶν, i. e. manifestum. Plato vero pro ἐν μέσῳ,
i. e. in medio. At Isaeus pro eo, quod est
propinquum, & in manibus, sive praesens.
Dicit enim in oratione pro Eumatho in li-
bertatem vindicando: *Sed nuperum illud [fa-
cinus,] Atheniensis, [tantum memorabo.] Id
enim plane recens adhuc esse, & ob oculos no-
stros versari videtur*. Hierocles vero & alii

1 Ὡς δεινός τε ἦν καὶ αὐθ] Fragmentum hoc legitur apud Aga-
thiam lib. 1. pag. 15.

2 Ἐμπληκτοὶ. κῆφοι. εὐμετ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Aja-
cent* pag. 74. ut Portus observavit.

3 Ὁμηρϑ.] *Odyss.* γ. v. 132.

4 Ἀειτοφάνης.] Apud Aristophanem *Ecclesiaz.* pag. 726. (486.
Ed. Baf. P.) locus hic rectius sic legitur.

Ἐῖτα γὰρ κε βλεῖω πονεύ-
μωϑ. πλείμω ἔν, καὶ ἐμπλείμω.

5 Ἐμπλημύϑ.] Apud Aristophanem hodie legitur ἐμπλησο-
μύϑ: ut ex verbis ejus citatis patet. At Suidas infra v. Τει-
χίδα, ubi locus hic repetitur, habet πλοσομύϑ, quod magis
pacet.

6 Ἐπλοίαζον.] Haec vox expungenda est. Τὸ ἐμπλω enim est

adverbium, & proinde verbi significationem habere non potest.
Ceterum, Scholiasta Nicandri docet, τὸ ἐμπλω non solum sig-
nificare πλησίον, prope: sed etiam χρεῖς, eorum, absque. Vide
eum ad *Theriac* pag. 18.

7 Ἐμποδῶν. Ὁκευίδης — μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντϑ.] Haec om-
nia etiam leguntur apud Etymologum.

8 ὠροχίεως.] Etymologus rectius, ὠροχίεως.

9 Πρωίζον.] Etymologus habet πρωίζον.

10 Φησὶ ἐν β' φιλοσοφῆμῶν.] Quis? An Hierocles, cujus proxi-
me ante facta est mentio? An vero Origenes, qui scripserat librum
Φιλοσοφῆμῶν, qui MS. servatur in Bibliotheca Florentina? Sic
existimat Pearsonius. Sed mihi de auctore hujus fragmenti nihil
explorari esse fateor.

ποδῶν ὄντ'· † 'Ἐπεὶ ὁ ἕκ εἰδῶς τῷ εἰδέτος ἐν ἕκ εἰδέσιν, ὡς εἶπε Πλάτων, πιθανώτερον ὑπάρχει. Φενακιδῆς Ἰλλῆς μεμεσημημένην τωμυλία λογιώτερον πάντων ἔκρινε τῷ παιδευτῶν Κωνσταντίνῳ. διὸ καὶ πολλῶν αὐτῷ δίδωσι ὡς ἄμωψίαν ἐκ τῷ δημοσίῳ.

'Ἐμποδῶν. Ἡρόδοτος· Τῶν Λυδῶν μὴ Φειδομένους κλείνειν πάντα τὸν ἔμποδῶν γινόμενον. Κροῖσον δὲ μὴ κλείνειν. ἀντὶ τῷ ὡς χεῖρας.

'Ἐμποδῶν. Ἀνιφῶν τὸς ἐμπροστίας. λέγει γὰρ, τὸς ἔμποδῶν ἐκολάσαίε. †

'Ἐμποδῶν² ἡμῶν γένη), † Θεὸν μὴ ζελοῦσαι. Ἀριστοφάνης. ὡς εἶπεν τὸ μὴ. ἤρχη γὰρ εἶπεν τὸ ἔμποδῶν. ἡδῶν) δὲ τῷ τοῖστω, ἐν ᾧ δοκεῖ ὡς εἶπεν τὸ μὴ, ὡς καὶ τοιαῦτα, ἀπαρρηθῶ σοι μὴ εἰσέναι.

'Ἐμπολαῖ. παραμαθῆτα.

'Ἐμπολαῖ³. παραμαθῆτικῆς.

'Ἐμπολέμια. τὰ εἰς πόλεμον ἔπιτήδεια καὶ εὐχρηστα.

'Ἐμπολεμῶσαι.⁴ τὸ πολεμῆσαι ποιῆσαι. οἷον, ἐπὶ πόλεμον πινὰς παροξύναι. ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπολεμῆσαι.

'Ἐμπολή. Φορητὸν. ἢ τὸ τῆς παραμαθῆτας κέρδος. ἢ συναγωγὴ τῷ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα, ἐμπολαῖν. 'Ἀριστοφάνης

—'Ἄλλ' ἔδεν ἡμπόλικά πο,

οὔτ' ἄλφιτον, ἔπε πυρὸν, ὡς ἀπολέμεν.

ὡσεὶ ἔφη, ἀπιδιμῶν, ἢ φρατθόμεν. οἱ γὰρ φρατθόμενοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ἀνοῦλο.

'Ἐμπολήσομεν. ἐμποροσύμεθα. σιμάρομεν, πωλήσομεν τὸν κερπὸν.

'Ἐμπολιν. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὄντα.

—'Ἄνδρα, σὸν μὲν ἔμπολιν

οὐκ ἔντα, συγγενῆ δέ.

'Ἐμπομπῶν. ἐπιφάνων. Σειαμβῶν.

'Ἐμπορεῖον. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορείας.

'Ἐμπορος.⁷ ὁ παραμαθῆτικὸς ἀνθρωπος. κυρίως δὲ, ὁ πλέων θάλασσαν. ὡς τὸ πόρος. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑδάτων λέγεται. καὶ εὐπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιρρέοντα πλεῖτον. ἐκ μεταφορῆς τῷ ὑδατικῷ πόρῳ.

'Ἐμπορος. ὁ ναυλῶς ἐνεκα πλέων ἐπὶ ἀλλοθείας ναός. ἢ ὁ παραμαθῆτικῆς.

voce hac usi sunt pro eo, quod obstat, vel impedit. Nam libro secundo φιλοσοφημάτων de Philosophis inquit: *Quis enim illorum non duxit uxorem, liberosque suscepit, & rei familiaris curam gessit; nemine eos impediente?*

'Ἐμποδῶν. Quod est obvium. Quod occurrit. Herodotus: *Lydorum obvios quosque absque miseratione occidere, Croeso vero parcere [milites jubebat. Hic τὸ ἔμποδῶν ponitur] pro ὡς χεῖρας.*

'Ἐμποδῶν. Antiphon ita vocat obvios quosque, sive eos, in quos incidimus. Ait enim, *Obvios quosque punivisti.* Aristophanes: *Ne impedimento nobis sit, quo minus Deam extrahamus.* Hic τὸ μὴ redundat. Sufficiebat enim dicere ἔμποδῶν. Utuntur autem [Attici] hujusmodi loquendi genere, in quo videtur redundare τὸ μὴ: quale est & illud, *Interdico tibi, ne intres.*

'Ἐμπολαῖ. Negotiatur. Mercaturam exercet.

'Ἐμπολαῖ. Negotiator. Mercator.

'Ἐμπολέμια. Res ad bellum utiles & necessariae.

'Ἐμπολεμῶσαι. Hostes facere. Hostes reddere. Vel, ad bellum aliquos incitare. Ἐμπολεμῆσαι vero, expugnare, vastare.

'Ἐμπολή. Merces. Onera. Vel, quaestus mercaturæ. Lucrum, quod ex mercatura nobis comparamus. Ipsum vero verbum est ἔμπολαῖν. *Sed nihil mihi comparavi, nec caseum, nec farinam, adeo ut periturus mihi videar.* Quasi dixisset, peregre profecturus, vel ad militiam abiturus. Qui enim ad militiam proficiscerentur, caseum & farinam sibi comparare solebant.

'Ἐμπολήσομεν. Negotiabimur. Quæstum faciemus, venditis [nostrorum prædiorum] fructibus.

'Ἐμπολιν. Eiusdem urbis civem. [Sophocles:] *Virum, non quidem eiusdem urbis civem, cognatum tamen tuum.*

'Ἐμπομπῶν. Publice traducens. In triumpho ducens.

'Ἐμπορεῖον. Emporium. Locus ad mercaturam & negotiationes exercendas aptus.

'Ἐμπορος. Negotiator. Mercator. Proprie autem ille, qui mare navigat. A πόρος, transitus, meatus; quæ vox proprie de aqua dicitur. Et εὐπορος vocatur ille, cui divitiæ semper affluunt: per translationem ductam a fluxu aquæ.

'Ἐμπορος. Qui pro naulo in aliena nave navigat. Vel negotiator, mercator.

1 'Ἐπὶ ὁ ἕκ εἰδῶς τῷ εἰδέτος ἐν ἕκ εἰδέσιν.] Hæc, & quæ sequuntur, in versione prætermittit, quoniam nihil omnino faciunt ad vocem ἔμποδῶν, & temere omnino in hunc locum intrusa sunt. Eadem autem repetuntur infra v. Παμοσέπιον, ubi & præcedentia, a quibus sensus hujus fragmenti pendet, leguntur.

2 'Ἐμποδῶν ἡμῶν γένητι, πλὴν ο.] Fragmentum hoc legitur apud Aristoph. Pace pag. 643. (444. Ed. Bas. P.)

3 'Ἐμπολαῖον.] Est epithetum Mercurii apud Aristophanem *Alchymist.* pag. 410. ubi Scholiasta τὸ ἔμπολαῖον exponit, ἐμπορε-

κὸς, παραμαθῆτικῆς. Eo igitur Suidas respexit.

4 'Ἐμπολεμῶσαι.] An potius ἐκπολεμῶσαι? ut ipse Suidas supra. Ammonius: 'Ἐκπολεμῶσαι & 'Ἐκπολεμῶσαι ἀμφότερα. 'Ἐκπολεμῶσαι ἢ γὰρ ἐστὶ τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. 'Ἐκπολεμῶσαι δὲ, τὸ πόλεμον ἐξελεῖν.

5 'Ἀριστοφάνης.] In Pace pag. 646. (446. Ed. Bas. P.)

6 'Ἄνδρα, σὸν ἢ ἔμπ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colou.* pag. 309. quod & Portus monuit.

7 'Ἐμπορος, ὁ παραμαθῆτικῆς ἀνθρωπος.] Ex Enarratore Comici ad *Plutium* pag. 54.

Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμην. Ἐλεοφάνης. ἐπὶ τῆς περὶ αἰσθητικῶν ἰδρυθῆναι δειλίαν. εἰσάγει γὰρ τις λέγων, ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκηπτοῦμαι ἔμπορος εἶναι ὡς τῆς ἐμπορῶν μὴ ἐξόλιον ἐπὶ τὰς στρατίας, ἀλλὰ τὸ εὐχρηστον τὰ πρὸς τρυφίῳ Φέρονται.

Ἐμποροῦμαι. τὸ συμβάλλω. καὶ ἐμποροῦσθαι, τὸ συμβάλλεσθαι.

Ἐμπουσα. Ἐμπουσα δαμονιαῖδες ὑπὸ τῆς Ἐκάτης ὑπερπεμπόμενον, καὶ Φανόμενον, τοῖς δυστυχῆσιν ὁ δεκεῖ ὁ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσει. Ἐλεοφάνης Βασιλεύς. Ἐμπουσα δὲ εἴρηται ὡς τὸ ἐνὶ ποδὶ παδίξεν, ἢ γὰρ τὸν ἕτερον πόδα χαλκῆν ἔχεν. ἢ ὅτι ἀπὸ σκολιῶν τόπων ἐφάνητο τοῖς μυθμοῖς. ἐκάλειτο δὲ αὐτὴ καὶ Ὀνοκόλη. οἱ δὲ, ὅτι ἐξ ἠλλάσσει τὴν μορφῆν. δεκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεταμορφώσεως Φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοικημένοις ἐναγίζωσιν. εἶποι δὲ τὸ αὐτὸ τῆς Ἐκάτης. Ὀνοκόλη δὲ, ὅτι ἕνός ποδα ἔχει ὁ λέγωνσι βολίτινον. τετέστιν, ὅταν βολίτινον γὰρ κελὶς τῆς ὄντων τὸ σπηλάτιμα. Ἐλεοφάνης Βασιλεύς.

Καὶ μὴ ὄρω νῆ τὸν Δία θεῖον μέγα.
 Ποῖόν τι; Δεινόν. πανόδοσπὸν γῶν γίνεσθαι.
 Τοτὲ μὲν γὰρ βῆς· νυνὶ δ' ὄρεός· τοτὲ δ' αὖ γυνή
 Ὀρεωτάτη τις. Πῶς τί; Φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
 Ἄλλ' ἔκετ' αὖ γυνή ὄρεον, ἀλλ' ἤδη κύων.
 Ἐμπουσα τοῖσιν γ' ἐστὶ. Πυρὶ γῶν λάμπει
 Ἄπαν τὸ πρὸς ὄπλον, καὶ σκέλος χαλκῆν ἔχει.
 Νῆ, τὸν Ποσειδῶν, καὶ βολίτινον θάτερον.

Ἐμψήσαντες. καύσαντες.
 Ἐμψησιμός. ὁ ἀπὸ πυρὸς ἀφανισμός.
 Ἐμψήσαντες. συσφίγγαντες. περὶ αἰσθητικῶν. οἱ δὲ ἐμψήσαντες τῆς ὀδόντας, τῶν εἰζῶν τῶν τυραννῶν γένεσσι κρείττους.
 Ἐμποιμῶν. εἶμα. τὸ ἔνδυμα. ἀπὸ τῆς ἐκ ποιμνῆς.
 Ἐμποιμῶν. ἔσιμῶν. ἐπιζήμιον.

1 Ἐλεοφάνης] Plauto pag. 90. (44. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam.
 2 Διὰ τὸ εὐχρηστον τὰ πρὸς τρυφίῳ.] Nec sensus nec constructio loci hujus recte sic habet. Quare legerim potius, ἀλλὰ τὸ πρὸς τρυφίῳ αὐτὸς τὸν πρὸς τρυφίῳ εἰς τὴν πόλιν φέρονται.
 3 Ἐμποροῦμαι.] Confer Nostrum infra v. Ἐμποροῦσθαι.
 4 Ἐμπουσα. Ἐμπουσα δαμονιαῖδες.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 225. (142. Ed. Bas. P.) ubi tamen nonnulla aliter leguntur.
 5 Τοῖς δυστυχῆσιν.] Sic etiam habent Enarrator Comici loco laudato, & Etymologus. Sed ex Harpocrate referendum est τῶν στυχῆσιν, i. e. iter facientibus; ut monuit etiam Valesius ad Sozom. lib. viii. cap. vi. Solebat enim spectrum hoc precipue apparere iter facientibus, ut idem Valesius probat ex loco hoc Philostrati de Vit. Apoll. lib. ii. cap. 2. Ἐπερέοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρῶν φάσμα δὲ αὐτῆς Ἐμψήσαντες εἰπέσε, τὸν γινόμενον, καὶ ποδὶ αὐτῆς, ὅτι εἶναι.
 6 Πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσει.] Scholiasta Apollonii Rhod. ad lib. iii. v. 860. Βεβαίω δὲ αὐτὴν (nempe Hecaten) ἀποκαλεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ φέρονται ἐκ τῆς ἀποκαλεῖσθαι τὸ δαίμονος, ὅτι φάσμα ἐπιπέμπειν, τὸ καλεῖσθαι Ἐμψήσαντες ἐκ πολλῶν αὐτῆς μεταμορφώσεων τὸ εἶδος, ἀλλὰ τὸ ἔμ-
 Tom. I.

Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμην. Mercatorem me esse causor. Aristophanes. Dicitur de illis, qui propter timiditatem falsas causas prætexit. Introducitur enim quidam dicens, se, si ad bellum mittatur, causari, se esse mercatorem: quod mercatores a militia immunes sint, utpote qui ea, quæ ad victum necessaria sunt, important.

Ἐμποροῦμαι. Fibulis adstringo. Connecto. Et ἐμποροῦσθαι, fibulis adstringi.

Ἐμπουσα. Empusa. Spectrum daemoniacum, quod ab Hecate immissum, miseris apparebat, & in varias formas se mutare putabatur. Aristophanes Ranis. Empusa vero dicta est, quod uno tantum pede incederet, & alterum arcum haberet: vel quod ex locis obscuris appareret illis, qui initiabantur. Dicebatur etiam Onocole. Alii vero [sic eam appellatam volunt,] quod in varias formas se mutaret. Eadem etiam tempore meridiano apparere credebatur, cum defunctis inferiæ fierent. Nonnulli vero Empusam eandem esse statuunt, quam Hecaten. Onocole vero dicta est, quod pedem asininum haberet. Βολίτινον enim apud Comicum asininum significat: quod βολίτινον proprie dicatur asinorum sterces. Aristophanes Ranis:

Et, per Jovem, video prægrandem belluam.
 Qualem? Horribilem, quæ in omnes se variat modos.
 Nam modo fit bos, modo mulus, rursum femina
 Quadam formosissima. Ubi ea est? Ad ipsam accedam.
 At jam non amplius est mulier, sed canis.
 Empusa igitur est. Igni enim refulget
 Tota ejus facies; & crus æreum habet.
 Ita per Neptunum, & stercoreum alterum.

Ἐμψήσαντες. Qui incenderunt.
 Ἐμψησιμός. Incendium. Conflagratio.
 Ἐμψήσαντες. Qui constrinxerunt. Qui adaptarunt. Illi vero dentibus frendentes, minis tyranni minime cesserunt.

Ἐμποιμῶν. εἶμα. Vestimentum pastorale. Α ποιμνῆ.
 Ἐμποιμῶν. Poenæ obnoxium. Mulctæ obnoxium.

περὶ καλεῖσθαι. Huc etiam spectat locus Philostrati, quem in nota præcedente adduximus.
 7 Περὶ τὸ ἐνὶ ποδὶ παδίξεν.] Scholiasta Aristophanis loco ante laudato plenius ita: Καὶ οἱ μὲν φασὶν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐπιμαλοῦσθαι οἰοῦν ἐνὶ ποδὶ, ἀλλὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κελυφῶδες.
 8 Ὀνοκόλη.] Enarrator Comici habet ὀνοκόλων. Alii ὀνοκελίδα vocant, propter eandem causam. Scholiasta Aristophanis ad Ecclesiæ pag. 755. Ἐμπουσα. ἢ καλεῖσθαι νῦν ὀνοκελίδα. Sozomenus Histor. Eccles. lib. viii. cap. vi. de Gerontio Nicomediensis Ecclesiæ Diacono ait: Νύκταρ ἔφη πῶν ὀνοκελίδα συναστρόμην, ἐν τῆσιν τῶν κεφαλῶν, καὶ μυλωνίῳ ἐμψήσαντες. Id est: Retulis quibusdam, se Onoscelidem comprehensam, capite nudo, in ruyritum conjecisse. Per Onoscelidem hic intelligit Empusam.
 9 Ἐλεοφάνης Βασιλεύς.] Pag. 225. (142. Ed. Bas. P.)
 10 Οἱ δὲ ἐμψήσαντες τῆς ὀδόντας.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Καταπίνας.
 11 Ἐμποιμῶν.] Sic habent MSS. Paris. itemque Editio Mediolanensis, & Phavorinus. At Editiones Ald. Basil. & Genev. ἐμποιμῶν.
 12 Ὀσίμῶν.] Vox est suspecta: de qua Le Fort cogitet. Portus legendū putabat ὀσίμῶν, a πῶν: sed quæ conjectura mihi non probatur.
 Z z z z Ἐμποιμῶν.

Ἐμποίνιμ. ἔμποίνιμ. τετέστιν, ἔνοχ. ποι-
νῆ. οἶον, ἐφ' οἷς ἡμαρτίαι δὲς ἡμαρτίαν. καὶ ποιῆν λέ-
γει ἢ ἔπι φόνον παραχθέντι κόλασις. Ἐμποίνιμ
ὁ ὑπαί. τρυφιδί. ἐπέθετο. οἱ τοῖνον Ῥωμαῖοι ἀναγ-
καίαν αὐτὰ πίειν ὑποχρῆσθαι μάλλον, ἢ ἄλλοι τε-
ρεον, καὶ καταραγόντες ἐδικαίωσαν θανάτω, ὅρκους
οὐκ ἔμπονίμους ἠησάμενοι εἶναι, ἕσπερ πρὸς τὸν κοι-
νὸν ἀλάτρεα ἐποιήσαντο.

Ἐμπον. τὸ ἔλκ.

Ἐμπύρεμα. ἔναυσμα. ἄσπωμα πυρός.

Ἐμπύρε. Σερμῆς. καὶ ἔμπυρα, τὰ χαμῆμενα
ἰερέα. ἔπι δὲ σπυρίαι ἐν τέτοις ὑπεδεδειγμένα.

Ἐμπυράται. ὁ κατόπυρος.

Ἐμοὶ μελήσῃ ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόρυς. λέγου-
σιν, ὅτι βαρβάρων πᾶν φρατθρομῆσαν ἐπὶ Δελφοῖς
ἐρατώμεν ὁ Θεός, ἔφησεν.

Ἐμοὶ μελήσῃ ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόρυς.
ὑπερον δὲ ἐράνη μὲν Ἀθηνῶν καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ
ἰερεῖ εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἀπαντῶν τοῖς πολεμίοις.

Ἐμοὶ δὲ τοῖσιν ἔργον ἔστ' εἰργασμένον, ὅτε
Ἀπαξάπαιας τὸς ἐμὸς ἐχθρὸς ἐπιτομίξω,
Ἐως ἂν ἢ τ' ἀσπίδων τ' ἐκ Πύλου πλοῖον.
Σφυλλῆ πάλιν ὁ Κλέων τὰ πρὸς Πύλον καὶ Σφακτη-
ρίαν. ἐθ' δὲ ἔπειτα τῶν πελεμίων ὅπλα τοῖς ἰερέοις
ἀναπίνω. ἔως ἔτι, φησὶν, ἀνάκειναι τὰ ὅπλα Πύλου καὶ
Σφακτηρίας, ἄσπερ ἀνέθηκα, ἕδεις τολμήσῃ κατ' ἐμοῦ
λέγειν.

Ἐμοὶ τ' ἐπιτολῆ. ἐπαρτίαι, ἢ χωνωτίαι, ὧν ἔ-
δεις ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τῆς Καπανεῶς, ἕσπερ ἂν
τὸς Θεὸς πολλάκις ὑπομνήσκω τὸ, Ἰὼ νέμεσις
καὶ τὸ, Διὸς βαρυβρομαι βροχίαι, βροχίαι, ἀπυρέου-
σαι αὐτὰ μὴ φοιτῶν.

Ἐμυῖατο. ἐβρυχῆτο. ἐμύνηκε. Ἐμυφάνης
Βαλέχης.

Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, καμυχῆτό γε.

Ἐμύξατο. ἔξισεν.

Ἐμυπάσεν. ἀκροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέειπε.
μυπαῖζω γὰρ, τὸ χαμῆνω.

Ἐμυφαλαμῆνους. πρὸς πεπελεγμένους. Ἐπειτα

1 Σαπυρῆ. ὁ ὑπαί. τρυφιδί.] Fragmentum hoc ex Appiano a Suida depromptum esse puto.

2 Ἐμπύρεμα.] Clarius hanc vocem Etymologus sic exponit: Ἐμπύρεμα, πυρὸς λεψάνων πυρὸς ἀναπινόμεναι ἀποδῶν. κατὰ χρη-
σιν καὶ ἐπὶ λεψάνων. Hinc intelligas Hesiychium, qui ἔμπυρα λέγει
interpretatur λεψάνων.

3 Σπύρεα πυρός.] Sumptum est ex illo Homeric Odyss. E. v. 490.

4 Σπύρεα πυρός σόζων, ἵνα μὴ πεθῶν ἀποθῶν αὐτοί.
Scholiasta ad illum locum τὸ ἀσπίδα πυρός interpretatur, σπυρῆ
πυρός, i. e. scintillam ignis.

4 Ἐπὶ δὲ σπυρίαι ἐν τέτοις ἀσπίδ.] Hæc intelligenda sunt de igni-
spicio, sive divinatione per ignem, cujus frequens apud veteres u-
sus erat. Solebant enim artis illius periti signa quædam in victi-
mis, dum cremabantur, observare, & ex iis futura conijcere: cu-
jus moris in igne exemplum habetur apud Sophoclem *Antigone*
pag. 275. Hanc divinationem, & omni eo pertinentia, Græci u-
no nomine vocabant ἔμπυρα. Sophocles loco laudato:

Ἐμποίνιμ, & ἔμποίνιμ. Pœnæ obno-
xius. Vel, qui peccatorum suorum pœ-
nas dat. Et ποιῆν dicitur pœna, qua
quis ob eadem commissam afficitur. *Satur-
nino Consuli regnum affectanti Romani neces-
sarium potius quam veram fidem dederunt;
eumque ad supplicium deductum morte multa-
runt: existimantes, jusjurandum, quo se ho-
mini pessimo, & communi patriæ pesti obstrin-
xissent, impune violari posse.*

Ἐμπυον. Purulentum. Dicitur de ulcere.

Ἐμπύρεμα. Reliquiæ ignis. Semen ignis.
Scintilla.

Ἐμπύρε. Ignæ. Ferventis. Ardentis. I-
tem ἔμπυρα, victimæ, quæ igne cremantur:
in quibus certa quædam signa observabantur.

Ἐμπυρότατος. Ardentissimus. Ferventissimus.

Ἐμοὶ μελήσῃ ταῦτα, καὶ λ. *Mibi curæ istæ er-
runt, & albis virginibus.* Cum Barbari qui-
dam Delphos oppugnaturi essent, ajunt A-
pollinem consultum respondisse: *Mibi curæ
hæc erunt, & albis virginibus.* Postea cum
Minerva & Diana, quarum templa Delphis
sunt, apparuisse fertur, quasi hostibus obvi-
am iturus.

Ἐμοὶ δὲ τοῖσιν ἔργ. *Nam tale ego facinus
feci, ut inimicorum meorum omnium os facile
obturare possim, donec aliquid clypeorum ex
Pylo reliquum fuerit.* Rursus Cleon res a se
ad Pylum & in insula Sphacteria gestas ja-
ctat. Mos enim erat, ut arma ab hostibus
capta in templis suspenderentur. Donec igi-
tur, inquit, arma ex Pylo & Sphacteria al-
lata, quæ Diis dedicavi, in templis conspi-
cientur, nemo contra me hiscere audebit.

Ἐμοὶ τ' ἐπιτολῆ. *Fastu elatus & inflatus
epistolas ad eum misit, quibus superbiores ne
Capaneus quidem scripserit. Hac de causa
sæpe eum monens, ut memor sit illius, Io Ne-
mæsis, itemque illud, Horrisona Jovis toni-
trua, in mentem ei revocans, ipsi interdixi ne
illuc proficisceretur.*

Ἐμυχῆτο. Mugiebat. Rugiebat. Aristopha-
nes *Ranis*: *Acribus torvisque oculis me intu-
itus est, & rugire cepit.*

Ἐμύξατο. Rasit. Abrasit.

Ἐμυπάσεν. Connivit, vel, obiter tantum ali-
quid aspexit. *Μυπαῖζω* enim significat cōniveo.

Ἐμυφαλαμῆνους. Implicitis. Intortis. *Dein-*

Ἐμὸς δὲ δεισῶν ἔμπυρον ἰβόμην.

Scholiasta: Ἐμπύρον ἐγδομῆν. ἰβὸν ἔ, ἀπικειράμην τ' ἀπὸ πυρός
μαντίας. Apollonius Rhod. lib. 1. v. 144. 145. de Idmone ait.

Αὐτὸς δὲ θεοπροπίαις ἐδιδάχθη.

Οἰωνὸς τ' ἀλέγειν, ἢ δ' ἔμπυρα σήματα ἰδέσθαι.

Ubi ἔμπυρα σήματα vocantur signa, quæ θεοσκοποῖσι in victimis ar-
dentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent.

5 Ἐμοὶ δὲ τοῖσιν ἔργον ἔστ' εἰργ.] Hic versus, & duo sequentes,
exstant apud Aristophanem *Equit.* pag. 340. (237. Ed. Bas. P.) ubi
primus versus rectius sic legitur:

Ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοῖσιν ἔργον, ὅτε, &c.

6 Ἐμοὶ τ' ἐπιτολῆ. ἐπαρτίαι.] Fragmentum hoc est mutilum &
corruptum, ex quo proinde vix sensum aliquem elicere potuimus.

7 Ἀριστοφάνης Βαλέχης.] Pag. 238. (153. Ed. Bas. P.)

8 Ἐμύξατο.] Portus recte monuit, scribendum esse ἔμυξατο,
idque suo loco ponendum. Vide Suidam supra v. Ἀμύξαις.

9 Ἐπιτολῆ καλῶς ἐμυφαλαμῆνους.] Fragmentum hoc Valesius ad Poly-
bium refert.

κάλοις ἐμφαλιωμένοις ἀπὸ τῆ ἀνωτάτω ἀνήγεισαν
 ἀπὸ πύλων. ἀεὶ κριθ μηχανικῶς.

Ἐμφανές. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ τῆς
 νυκτός, νύκτα μέλαιναν. Ἰσοκράτης

Εἶξάμ κατ' ἡμῶν τῶν φανῶν τὸ νῦν τὸδε
 Αἴαντ' ὑπὸ σκηναῖσι.

Ἐμφανίζω σοι. Φανερῶ σοι.

Ἐμφασιν. προσποίησιν. ἐνόησιν. ἢ τὸ μέγεθ'.

Πολύβιου. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχάρησεν ἀφελ-
 εαχθεῖς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς ἐπὶ πινῶν τῶν Πελο-
 πονήσῳ παράξιν ἐπετραφῶς.

Ἐμφασις. ἔνδειξις. Πολύβιου. Ταύτην δὲ τιμῶν
 λαιδορίαν, καὶ τὰς ἐμφάσεις, ἔχουσιν ἄν τις διέγνωτο
 πεπαιδευμένον ἀνὴρ, ἀλλ' ἔθελ' ἀπὸ τῆς τέχνης ἀ-
 χει τῆς σώματι εἰργασμένων ἔδειξις. ὁ δ' ἵνα πινῶν
 Φανῆ καὶ τιμῶν ἀίχρολογίαν καὶ τιμῶν ἄλλω ἀνα-
 σχωπίαν, καὶ προσκατέφυσται τὰνδρῶν, ἰωμικῶν
 πινῶν μάρτυρα προσεπισπασάμενον ἀνάγνωμον.

Ἐμφανικῶς. ἐνοητικῶς. Ὁ δὲ παρεκάλει βρα-
 χείως μὲν, ἐμφανικῶς δὲ τῆ παρόντι κινδύνου. ἀπὸ
 τῆς ἀρεπῶντας.

Ἐμφαίνει. σημαίνει. δηλοῖ.

Ἐμφερεῖα. ὁμοιότης.

Ἐμφερεῖς. ἀπὸ τῆς ὁμοίως. Ὁ δὲ ἐμφερεῖς παῖδας
 τοῖς ἐπιζητηθεῖσι κοσμήσας ὑπὸ πεπλοσμήνης πι-
 μῆς, καὶ σιρκῆς ἐδῆσεν.

Ἐμφερέσθαι.

Τὸς τῶν περὶ τὴν δίκαιαν σφηζὶν ἐμφερέσθαι.
 Ὡς Ἀειποφάνη ἐν Σφηζίν.

Ἐμφιλοχερεῖν. τιμῶν χάραξ ἀγαπῶν. ἀπὸ τῆς
 χαρᾶς χαρῆτικῶς, ἐνοικῶν.

Ἐμφορέμενον. κοσμημένον.

Ἐμφερέσθαι. δικαστήριον τῶν ἀκροῦσιν φόνων ἐν
 Ἀθήναις. Δημοσθένης ἐν τῇ κατ' Ἀειποφάνη
 ἀκριβῶς διέρχεται ἀπὸ αὐτῆ. ἀνομάσθαι δὲ τὸ δικα-
 στήριον ἐνοικῶν ἀπὸ πινῶν φρεῖσθαι ἡρώσθαι, ὡς θεόφρα-
 στῶν ἐν τῇ νόμων μαρτυρεῖ.

Ἐμφυλῶ πόλεμος. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἔθνης.

Ἐμφύς. ἐμπλακείς. ἐμπεσών. Ὁ δὲ Κελτὸς
 προσθυμίαν εἶχεν, ἐμφύς τῆς πολεμίας, καὶ χερσὶ καὶ
 στόματι δίκαιον θηρίον ἀφισπάσσει αὐτόν.

Ἐμφυλον. ἐγκάλεδον. ἐν φύσει. Διὰ τὸ προσ-
 πάρεχον αὐτῆ μῖσθ' ἐμφυλον.

de funibus intortis e parte superiore ope peg-
 matis eum suspenderunt. De arietē bellico [hac
 dicuntur.]

Ἐμφανές. Clarum. Lucidum. Est epithe-
 tum dici: ut nox dicitur μέλαινα, i. e. atra.
 Sophocles: Vide, ut die hoc presenti Ajacem
 intra tabernacula contineas.

Ἐμφανίζω σοι. Manifesto, vel ostendo tibi.

Ἐμφασιν. Simulationem. Prætextum. Vim,
 quæ sensui vel significationi alicujus vocis in-
 est. Vel, magnitudinem. Polybius: Philip-
 pus vero percussus abiit, præ se ferens, cau-
 sam reditui præbuisse nonnulla, quæ in Pelo-
 ponneso facere destinasset.

Ἐμφασις. Demonstratio. Indicatio. [Crim-
 inatio.] Polybius: Istud vero convivium at-
 que eam criminationem non solum nemo paulo
 humanior protulerit, sed ne ullus quidem ex
 iis, qui in fornice questum corpore fecerunt.
 Hic deinde ut suis obscænis ac impudentibus
 maledictis fidem adstrueret, mendacium quoque
 adversus eundem virum confinxit, Comico quo-
 dam absque nomine teste advocato.

Ἐμφαντικῶς. Evidenter. Verbis singularemi
 vim habentibus. Ille autem eos adhortatus est,
 verbis quidem paucis, sed talibus, quibus præ-
 sens periculum evidenter eis ob oculos poneret.

Ἐμφανῆ. Significat. Indicat. Declarat.

Ἐμφερεῖα. Similitudo.

Ἐμφερεῖς. Similes. Ille autem pueros similes
 illis, qui quærebantur, cultu ficto & serica ve-
 ste exornavit.

Ἐμφερέσθαι. Simillimus. Aristophanes in
 Vespis: Moribus & vivendi ratione vespis
 simillimos.

Ἐμφιλοχερεῖν. Regionem amans. Ponitur e-
 tiam abusive pro ἐνοικῶν, i. e. inhabitans.

Ἐμφορέμενον. Satiatus. Repletus.

Ἐμφερέσθαι. In Phreatto. Sic vocabatur tri-
 bunal, in quo judicabatur de cædibus, quas
 quis imprudens & invitus commiserat. De-
 mosthenes in oratione contra Aristocratem
 accurate judicium illud describit. Videtur autē
 sic appellatum esse a Phreatto quodam heroe,
 ut Theophrastus libro xvi. Legum testatur.

Ἐμφυλῶ πόλεμος. Bellum civile.

Ἐμφύς. Implexus. Firmiter inhærens. In-
 fixus. Celta vero hostem arte complexus, &
 manibus & ore, fera inslar, eum dilacerare
 cupiebat.

Ἐμφυλον. Animo insitum. Propter odium
 jam ante ipsi insitum.

1 Ἰσοκράτης] *Ajace* pag. 45. ut Portus monuit.

2 Πολύβιου] Libro v. cap. xc.

3 Πολύβιου] Totum hoc fragmentum Polybii legitur in Colle-
 ctaneis Constantinii Imper. a Valesio editis, pag. 53. unde id Sui-
 das deprompsit. Vide etiam supra v. *Δημοχάρεως*, ubi hunc ipsum
 locum habes.

4 Ἀχρεῖ & σῶματι] Paulus Leopoldus *Eminentia*. lib. vii. cap.
 xxv. legendum putat, ἀχρεῖ & σῶματι. Sed non est necesse quic-
 quam mutare.

5 Κομικῶν πινῶν μάρτυρα.] Comicum hunc esse Democlidem disci-
 mus ex iis, quæ leguntur apud Suidam infra v. Ὡς τὸ ἔσθ' ἑσθ' ἑσθ'.

6 Ὁ δὲ παρεκάλει βραχείως ἡ, ἰμφ.] Hæc sunt verba Polybilii.
 xi. cap. x.

7 Τὸς τῶν περὶ τὴν δίκαιαν σφ.] Senarius hic legitur apud A-
 ristoph. *Vespis* pag. 510. (351. Ed. Bas. P.)

8 Ἐμφερέσθαι] Sic habent omnes Edit. sed mendose. Scri-
 bendum enim est Ἐν φρεῖσθαι, idque suo loco ponendum, ut Por-
 tus etiam monuit. De hoc autem Judicio, sive Tribunali, præter
 Harpocratonem, (ex quo Suidas) & alios Grammaticos veteres,
 vide Meursium in *Areopago* cap. xi. & Petitum de *Leg. Att.* pag.
 517. Confer etiam Nostrum infra v. Ἐφίπυ, & Hesychium v. Ἐσ-
 φεῖσθαι.

9 Ἐν τῇ κατ' Ἀειποφάνη.] Imo ἐν τῇ κατ' Ἀειποφάνη, ut
 recte apud Harpocratonem, qui ipsa verba Demosthenis adducit.

Ἐμφοφον Φίλημα. τὸ μὲν φόφον γινώσκον.

Ἐναβρύνει. μεγαλοφρονεῖ. καυχᾶται.

Ἐναγείς. ἡ τὸ σεβάσμιον καὶ ἀγνόν. ἄγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. ἔνθεν τὸ, ἄγχι μὲν ἔχθ. καὶ, Ὡς σέ, γύνω, ἀγαμέ. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα, ἄγχι λέγει. καὶ εἰ μισοί, ἐναγείς χαλῶν.

Ἐνάγχι. ἐμβιβάζει. ἐνάπει. ἐφέλκειαι. ἢ προστρέπτειαι.

Ἐναγίς. βεβήλος. Σπυροπαίς. Δαμάσκιος. Τὸς δὲ παλιάριασιν ἀπεωφείτο, ὡς ἐναγίς ὄντας καὶ ἀνάγχι. ἔδεν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τιμὴν ὁμιλίαν, ἢ πλεῖστον ἐξίσιον, ἢ ἀειφάνεια πολιτείας, ἢ δυνατεία ἀμαχίον, ἢ κακοήθεια τυραννική πῃ.

Ἐναγίς, ἀφ' τῆς ε. τὸς ὀνόχως ἀγί καὶ μιάσματι. ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶνι. ἀφ' δὲ τῆς α, ἀναγίς, τὸς ἀνάγχι.

Ἐναγίς. σεβάσμιος, ἢ καὶ βεβήλος. Ἐκ τῶν ἐκείνων τῆς τελετῆς προσήει ἐναγίς.

Ἐναγίς. Φίλον. τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανείᾳ αἰτία γινώσκον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα. δέοντα μὴ λόγων ἀπιμὸν βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέχεσθαι αὐτῷ τιμὴν ἀπλογίαν. εἴτε ἐναγί, τὸν ἐνεχόμενον μύσθ, ἢ τῷ Δέοντα, τὸν μηδέποτε ἐναγί γινώσκον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανείᾳ αἰτία ἀπιμὸν ποιήσης τῶν λόγων.

Ἐναγίξεν. ὡς Ἡροδότῳ χάς Φέρην. ἢ θύειν τοῖς ἀποχρησμένοις. ἢ τὸ ἀφ' πυρὸς δαπανᾶν.

Ἐναγίζων. Φονεῖαν. κατακαίαν. Ἐναγίζουσαν ἐν τῷ Ἐανθῷ Μακεδόνι, καὶ κατακαίον ποιῶσι σὺν ἵπποις ὀπλισμένοις.

Ἐναγισμοί. ὀλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐρηγῶντων Ῥωμαίοις. ὀλίγους δὲ ὑστερον ἡμέρας Χουρέαν μίσηται ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ πημεδύας. Καὶ αὐτῶν ταῦτα γὰρ ἡμῶν ζῶσιν ἐπὶ τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιου καὶ Οὐισπεσιανὸς διδῶσιν, ἵν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν.

Ἐναγωγῆ. ἢ ἐγκαλις. Καὶ πάλαι ἀνθρωπῶν ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτῶν, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγῆς κατεχῶσθαι.

Ἐναγωγῆ οἰκέτη. τῷ προσηλύτῳ οἰκέτῃ, εἴ πῃ ἔχθ' νόσιμα, εἰ μὴ προσήπει ὁ παλιῶν, ἐφίσην ὁ νόμος τῷ ἀνησαμῶν ἀνακρίσθαι πρὸς τὸν πεπρα-

1 Ἐναγίς. τὸ σεβάσμιον ἢ ἀγνόν. Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Tyrann. pag. 179. ut Portus observavit.

2 ἄγχι μὲν ἔχθ. Est phrasus Homericæ II. φ. v. 221.

3 Ἐναγίς φίλον. τὸ μηδέ. Totus hic locus est fobrosus & obfuscatus, quem Suidas descripsit ex Schol. Sophoclis ad Oedip. Tyrann. pag. 179. ut Portus recte observavit. Locus autem Sophoclis, ad quem nota hæc referenda est, sic habet:

Τὸν ἐναγί φίλον μύσθ' ἐν αἰτία
Σὺν γ' ἐφανεί λόγῳ ἀπιμὸν βαλεῖν.

4 Ἐναγίζουσαν ἐν τῷ Ἐανθῷ. De hoc loco operæ pretium erit adscribere verba Valefii in notis ad Collectanea Constant. pag. 36.

Ἐ Hoc fragmentum, inquit, pertinet ad lustrationem illam exer-

Ἐμφοφον Φίλημα. Osculum, quod alicui cum strepitu datur.

Ἐναβρύνει. Gloriatur. Sese jactat.

Ἐναγείς. Venerandum & castum. Ἄγος enim est veneratio religiosa. Hinc illud poetæ: Stupor me tenet. Et, Quam te, femina, admiror. Per εὐφημισμὸν vero piacula, sive crimina, quibus homines polluuntur, ἀγχι vocantur, & homines piaculo obstricti, ἐναγίς.

Ἐνάγχι. Inducit. Importat. Incendit. Attrahit. Impellit. Adhortatur.

Ἐναγίς. Piaculis obstrictos. Profanos. Abominandos. Damascius: Alios vero profusus repellebat, ut sceleratos & insanabiles; nec quidquam eum movere poterat, ut familiariter cum illis conversaretur, non divitiarum copia, non honorum splendor, non potentie magnitudo, non malignitas tyrannica.

Ἐναγίς. Cum per ε scribitur, significat piaculo obstrictos: ut apud Æschinem in oratione contra Ctesiphontem. Ἀναγίς vero, per α, incestos, impuros.

Ἐναγίς. Venerandus. Vel profanus, & piaculo obstrictus. Ex his ille piaculo contaminatus ad initia accessit.

Ἐναγίς Φίλον. Criminis expertem & innocentem amicum: sive, qui nunquam ab amicis in clandestina aliqua culpa deprehensus fuit, sed [ab omni crimine] purus est; cum ne cum ignominia rejicias, rogamus, sed ejus apologiam admittas. Vel, ἐναγί, piaculo obstrictum; hoc sensu: Rogamus, ne eum, qui nunquam scelere aliquo amicos violavit, propter incertum crimen indicta causa damnes.

Ἐναγίξεν. Apud Herodotum significat inferias defunctis ferre. Vel defunctis parentare & sacrificare. Vel, igne consumere.

Ἐναγίζων. Cædens. Mactans. Comburens. Macedones mense Xanthico parentalia celebrant, & exercitum equis armatis lustrant.

Ἐναγισμοί. Parentalia. Holocausta. Cum tempus instaret, quo parentalia Romani celebrant. Paucis vero diebus post in honorem Chæreæ frusta victimarum in ignem conjecerunt. Et iterum: Has enim inferias Vitellius & Vespasianus nobis adhuc viventibus ferunt, ut nos eis, qui pridem mortui sunt, immolent.

Ἐναγωγῆ. Accusatio. Et cuiusvis homini injuria ab ipso affecto, secure & sine damno eum accusare licuisse.

Ἐναγωγῆ οἰκέτη. Redhibitio servi. Si servus venditus morbo aliquo laboret, quem venditor non indicarit, lex emptori permittit cum

citus Macedonici, quæ Demetrio Perfei fratri causam necis præbuit. De ea Livius lib. iv. his verbis: Forte lustrandi exercitus venit tempus, cuius solenne est tale. Et paulo post: Mos erat lustrationis sacro peracto exercitum decurrere. Id solenne Ἐανθικῶ dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico, seu Aprili. Hefychius: Ἐανθικῶ, ἐστὶν Μακεδόνων, Ἐανθικῶ μὲν ὁ ἀρχαῖος. ἐστὶ δὲ καὶ ἡμετέριον τῷ στρατοδρόμῳ. Ex quo patet, apud Suidam legendum esse Ἐανθικῶ μὲν, non τῷ Ἐανθῶ. Hæc Valefius doctè.

5 Μακεδόνι. Lege Μακεδόνες.

6 Ταῦτα γὰρ ἡμῶν ζῶσιν ἐπὶ τῷ ἐναγί. Hæc sunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a Fulv. Ursino editis, pag. 396. ut Pearsonius etiam observaverat.

7 Ἐναγωγῆ. Imo potius ἀναγωγῆ. Vide supra v. ἀνάγχι.

κότα, πρῶτον ὑπερβαφάμενον πρὸς τὰς δεξιάς
 τῆς αἰτίας.

Ἐναγχι. πρὸ ὀλίγου. ἐν τῷ ἔστιν παρελθόν-
 τι χρόνῳ. Ὁν ἰὼ καὶ αὐφυσάμενον ἔναγχι, καὶ
 μετὰ ἀνάστα ἀνηγμένον ἐκδικῶς.

Ἐν ἄδῃ. οἱ Ἀθηνοὶ χρόνῳ τῆ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς.
 ἐν διδασκίῃ. ἐν κίθαρῳ.

Ἐναέριον πνεῦμα ἀκάθαρτον.

Ἐναέται. οἰκήτορες. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὸν ἄθρονον ὑψικόμων ἐναέτιον δονάκαν.
 αὐτὸν κάπρη Φησί.

Ἐνάη. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ νόσος.

Ἐν ἀκαρεῖ. ἐν βραχεῖ. ἐν ὀλίγῳ. Ἐν ἀκαρεῖ
 χρόνῳ ἐκινδύνισον ἀσφαλείῃ.

Ἐνακμάζων. ἐπιχρῶν.

Ἐναλλάγδην. συμπλεγμένως. Ἀγαθίας. Πα-
 γήγαγε δὲ τὰς φρέσβας ἐναλλάγδην τῷ χεῖρι ὑπὸ
 τῷ ἴσῳ περιεπιγμένως, κάτω δὲ τὸ κάτω ὀπι-
 νευκότας.

Ἐναλλαγιῶσα. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλῃ
 μεταπηδῶσα π. σ., ἔχθρῳ ὄντῳ τὸ πρῶτον.
 Διαλλαγιῶσα δὲ, τὸ δὲ αὐτῷ τῷ ἐχθρῷ ὄψακλι-
 σῶσα καὶ φιλιωθῆσα.

Ἐναλλάξ. ἐναλλαγμένως.

Ἐνάλια. θαλάσσια. καὶ ἐπικῶς ἔναλον, θαλάσ-
 σιον.

Ἐναλίγκι. ὅμοιο.

Ἐναλόγεις. ἐμπροσθίεις.

Ἐν ἄλω κρύπτῃ. ἐπὶ τῷ μὴ διωκόμενον λαθεῖν, παρ-
 ὄντι φείδῃ ἢ ἄλλως.

Ἐν ἄλω δρασκάζεις. τετέστι, κρύπτῃ. ἐπὶ τῷ
 ἀδιωκόμενον.

Ἐν ἀμέστοις καὶ Κόρυθῳ φέρει. ἐπὶ πῶν μὴ
 ἠκριβωμένως ἐν ἀπειδέστοις ἀσφαλείῃ.

Ἐναντία. ὅτι τὰ ἐναντία κατ' ἄριστον ἐπι-
 πλέκειται μὴ ἀλλήλοις ἐξαχῶς ἐναντίωσιν δὲ ποιῶται
 πρὸς ἀλλήλους συμπλεκόμενα. ἐναντία δὲ λέγουσι, τὰ πο-
 λὺ ἀλλήλων διεσπῶτα ἢ τὰ ἀλλήλων ἀναμεικτά.
 τῶν δὲ λεγομένων, ἐχθρῶν τε ὁ ἀπὸ τῶν ὁρμώ-
 μενον δεῖξαι ἐν ἐνὶ ἐναντίον. δύναται γὰρ καὶ πολλὰ
 πλὴν ἀφροσύνη ἀλλήλων λαμβάνειν. τῶν δὲ ἐν τῷ
 αὐτῷ γένει. τὸ γὰρ ξανθόν, καὶ τὸ ὀχρὸν, πολὺ λευ-
 κῶς διεσπῶτα. ἀλλὰ καὶ ἀναμεικτά ὄντι τῷ λευκῷ,
 καμῆνο τῶν. ἔστι δὲ πλὴν διεσπῶτα καὶ ἐν ἀσφα-
 λείῃ.

venditore in iudicio disceptare, causa prius
 apud Magistratus per scriptum exposta.

Ἐναγχι. Paulo ante. Nuper. Dicitur de
 tempore proxime praeterito. Qui nuper men-
 dacio suo eum violaverat, & injusta facinora
 nefarie patraverat.

Ἐν ἄδῃ. In Plutonis [domo.] Attici pra-
 positione ἐν utuntur pro εἰς. [Sic etiam dici-
 tur,] ἐν διδασκίῃ. in magistri domo: ἐν κίθαρῳ. in
 citharistae domo.

Ἐναέριον. Quod in aere versatur. Ut, ἐνα-
 έριον πν. Spiritus immundus, qui in aere versatur.

Ἐναέται. Incolae. Habitatores. In Epigram-
 mate: Audacem alticomarum incolam arun-
 dinum. De apro haec dicuntur.

Ἐνάη. Enac. Nomen proprium. Item morbus.

Ἐν ἀκαρεῖ. In minimo tempore. Exiguo
 temporis momento. Non multum aberat,
 quin brevi tempore periissent.

Ἐνακμάζων. Invalescens. Adolescens.

Ἐναλλάγδην. Decussatim. Complicatim.
 Agathias: Legatos in medium produxit, ma-
 nibus decussatim ad lumbos revinctis, & ca-
 pitibus deorsum inclinatis.

Ἐναλλαγιῶσα. Ab amicitia alicujus transire
 ad amicitiam alterius, qui priori amico ini-
 micus est. Διαλλαγιῶσα vero significat, cum
 ipso inimico in gratiam redire.

Ἐναλλάξ. Vicissim. Alternatim.

Ἐνάλια. Marina. Et singulariter, ἔναλον, ma-
 rinum.

Ἐναλίγκι. Similis.

Ἐναλόγεις. Qui inciderunt. Qui insilierunt.

Ἐν ἄλω κρύπτῃ. In area te occultas. De iis
 dicitur, qui latere non possunt. Area enim
 undique circumspici potest.

Ἐν ἄλω δρασκάζεις. In area latitas. Dicitur
 de rebus, quae fieri nequeunt.

Ἐν ἀμέστοις καὶ Κόρυθῳ. Inter indoctos & Cory-
 dus loquitur. Dicitur de iis, qui inter indo-
 ctos indocte disserunt.

Ἐναντία. Contraria secundum Aristotelem
 inter se sex modis implicantur: ex quibus
 quatuor tantum contrarietatem efficiunt.
 Contraria autem dicuntur, quae multum in-
 ter sese distant: vel, quae se mutuo tollunt.
 Hoc autem si dicatur, ille, qui ab his argu-
 menta ducit, demonstrare non potest, unum
 uni contrarium esse. Possunt enim multa
 multum inter se distantia sumi, eaque in co-
 dem genere. Nam flavum & pallidum ab
 albo multum distant. Quinetiam album tol-
 lunt, & hoc illa. Possunt enim multum inter

1 Ὁν ἰὼ καὶ αὐφυσάμενον.] Supra v. Ἀνάστα, ἰὼ ἰdem fragmentum
 habes, legitur δὲ ἰὼ κατὰ π. quod magis placet.

2 Τὸν ἄθρονον ὑψικόμων εἶν.] Pentameter hic est pars Epigram-
 matis, quod ex cod. MS. Anthologiae inedita integrum publici ju-
 ris fecimus supra v. Ἀναπέπτην.

3 Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνισον ἀσφαλείῃ.] Fragmentum hoc auctius
 legitur supra v. Διακλειθεῖς, ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ἀγαθίας.] Lib. 1. pag. 23.

5 Ἐναλλαγίῃ. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλ.] Haec sumpta sunt ex Scho-

liasta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. eademque leguntur supra v.
 Διαλλαγιῶσα.

6 Ἐχθρῷ ὄντῳ τὸ πρῶτον φείδῃ.] Scholiasta Thucydidis rectius, ἐχ-
 θρῷ ὄντῳ τὸ πρῶτον φείδῃ: quam lectionem in versione secutus
 sum.

7 Κατὰ Ἀριστοτέλην.] Topicorum lib. 11. pag. 299. Edit. Sylburg.
 ubi Philotophus sic inquit: Ἐπὶ δὲ πῶς εἰσπῶτα συμπλέκειται μὴ ἀλλή-
 λους ἐξαχῶς εἰσπῶσιν δὲ πῶς πρὸς ἀλλήλους συμπλεκόμενα, &c. Hunc
 locum Suidam respexit manifestum est.

ροῖς γένεσι λαβεῖν. ἔν γ' ἐπὶ τὰ δύο διέσκηκεν.

Ἐναντιῶμαί σοι.

Ἐναρεία.

Ἐναπερείσασθαι. ἐμπήξα.

Ἐναπήρειται. ἔντετίναχεν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀλεινομάχης ἐμπήπειν.

Ἐναποματόμυροι. ἐντυπῆνες.

Ἐναπομόρξεται. Πρέμις τιὺ εὐρυφρακτίαν σοί. Γῆτέσι, τιὺ μαλακίαν ἐναποφήσειαι, ἤγην ἄπμαῖζει. καὶ ἀπῶν δὲ ἐκωμωδεῖτο ὁ Πρέμις. Ἀεισοφάνης Φησίν.

Ἐναπομόργνυ). ἐναποτίθη).

Ἐνάπηνις. ἐκδεσμῶνες. Ἡσφαλιζόντο δὲ τὰς χεῖρας τοῖς ἀπὸ τῆς γῆς ὀπιγούοις, εἰς τὰ ἀεὶ τὸ χεῖλ' πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπηνις πρὸς τὸ συμμένειν.

Ἐναρα. τὰ σκῦλα.

Ὅϊά περ σὸν ἐνπᾶς, ἀλλὰ χρεῖν ἔναρα,

οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον.

καὶ ἐναίρειν, τὸ τὰ ὄπλα σκυλεύειν.

Ἐναρα. κυρίως ἔναρα, ὅσα ἄρχε καὶ σωήμοσθαι τῶ σώματι, οἷον θάραξ, κυνέα, καὶ τὰ λοιπά. ἀειληπτικῶς δὲ εἴρη) καὶ τὰ τόξα ἔναρα.

Ἐνάργεια. ἡ τῶ λόγων λευκότης καὶ φανότης. Ἐνέργεια δὲ, ἡ ἐν λόγοις, ἡ ἡ ἀρετὴ πρῶσβολή.

Ἐναργής. φανερὸς.

Ἐνάργεως. ἡ κελευμενῶς.

Ἐναρμόνιον. ἐμμελές.

Ἐν ἄσφ. ἐν τῇ πόλει.

Ἐνάσφ. δασύνε). ἐκ τῆ εἰς, ἐνός.

Ἐνάσφ, καὶ ἐνάτη. δι' ἐνός ν. Ἐννέα δὲ, ἀπὸ δύο ν, καὶ ψιλῶτα.

Ἐναλίξω. δεικῆ. βλέπω.

Ἐναύειν. πυρὸς μετὰ διδόναι. Πολύβιος. Εἰ δὲ τις λειπόμυρον μὴ θάνοι, φύγει δὲ τὸν κίνδυνον, τῶτον μὴ τε πύλ' δέχεσθαι, μὴ τε πύρ ἐναύειν. ἀεὶ τῶτων ζεῖς ἐποιήσαντο, πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἡπειράταις, εἰς τὸ μηδένα τῶν Φθιόντων δέξασθαι τῆ χώρα. Καὶ αὐτῆς, Αἰλιανός. Ἐἴ ποτε δημοσία νόσ' ἐπεπύλασεν, ἐπὶ τὸν σικκὸν τῶδε Φοιτῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς, εἶτα μὲν τοὶ τὰς δέξασθαι ἱερογίας ἐπιελθόντες, ἐκ τῆ βωμῆ πύρ ἐναύοιαν, καὶ ἐξηπῶν πυρὸς τῆ πόλεις, καὶ τῶ δυσάθους ἀεὶ τῶ φθοροποιὸν ἐκείνῳ νόσον μαραινέσαι, καὶ λεπίναλις, τῶτο δὲ τὸ καινότατον, τ' νόσον ἔσβησαν τῶ πυρὶ. Καὶ

1 Ἐναπήρειται] Vide supra v. Ἀππεισάτω.

2 Ἐναπομόρξεται Πρέμις τιὺ εὐρυφρακτίαν σοί.] Haec sumpta sunt ex Aristoph. *Acharnens.* pag. 411. (294. Ed. Baf. P.) sed ubi rectius sic legitur:

Ὅσ' ἔχομῶρξεται Πρέμις τιὺ εὐρυφρακτίαν σοί. Vide ibi Scholiastam.

3 Ἡσφαλιζόντο δὲ τὰς χεῖρας τοῖς ἀπὸ τ.] Fragmentum hoc consercavit Suidas ex Polyb. lib. 111. cap. xlvii. ubi describitur

se distantia, & in diversis generibus sumi. Nam in uno duo distant. *Port.*

Ἐναντιῶμαί σοι. Adversor tibi.

Ἐναρεία. [Quasi dicas, intempestivitas.]

Ἐναπερείσασθαι. Infixisse. [Innixum esse.]

Ἐναπήρειται. [Infixus est. Innixus est.] Incussit.

Ἐναποματόμυροι. Imprimentes. Exprimentes.

Ἐναπομόρξεται Πε. *Premis mollitiem & cinediam suam in te abstergit.* Aristophanes. Premis enim ut cinædus a Comicis carpebatur.

Ἐναπομόργνυ). In aliquam rem [fordes] abstergit.

Ἐνάπηνις. Alligantes. *Rates autem firmabant rudentibus a terra protensis, & ad arbores in ripa natas alligatis, ut eodem in loco immota starent.*

Ἐναρα. Spolia. [In Epigrammate:] *Non quasi belli, sed chorearum spolia, quibus thalamum nuptialem ornatis.* Et ἐναίρειν, spolia detrahere.

Ἐναρα. Proprie sic vocantur, quæcunque corpori apta sunt, ut lorica, galea, & cætera. Perileptice vero arcus etiam vocantur ἔναρα.

Ἐνάργεια. Verborum evidentia & perspicuitas. Ἐνέργεια vero, verborum vis & efficacia.

Ἐναρ, ἦς. Evidens. Perspicuus. Manifestus.

Ἐνάργεως. Articulate. Accurate.

Ἐναρμόνιον. Concinnum. Aptum. Concantum habens.

Ἐν ἄσφ. In urbe.

Ἐνάσφ. Nonus. Aspiratur. [Deducitur enim] ab εἰς, ἐνός, unus.

Ἐνάσφ. Nonus: & ἐνάτη, nona, per unicum ν scribuntur. Sed ἐννέα, per duplex ν, & tenui spiritu notatur.

Ἐναλίξω. Dativo jungitur. Intentis oculis intueor.

Ἐναύειν. Usus ignis alicui impertiri. [Accendere.] Polybius: *Si quis vero superstes mortem non oppetisset, sed ex prælio fugisset, eum ne quis urbe reciperet, nec usum ignis eidem impertiretur.* Huic interdicto addiderunt diras & imprecationes, tum omnium, tum maxime Epirotarum gratia, ne quis quenquam eorum, qui fugissent, fines suos intrare pateretur. Et Aelianus: *Si quando publica lues grassaretur, sacri scribæ fanum ejus adenantes, sacris rite peractis, ex ara ejus ignem accendebant, rogisque passim per urbem excitatis, aeris pestiferum fæctorem sedabant, & lucem (mirum dictu) igne exstinguebant.* Et iterum: *Cal-*

ζ. ἔμα five pons ex matibus compactus, quo Hannibal elephantibus Rhodanum fluvium trajecit. A h ipsum Polybium.

4 Ὅϊά περ σὸν εἰσπᾶς, ἀλλὰ χρε.] Locus hic in prioribus Edit. corruptissimus est, quem ex Antholog. lib. vi. cap. xxv. Epigr. xv. unde cum Suidas depro ipsit (quod & a Porto observatum fuerat) emendavi. Sic autem habent priores Edit. Ὅϊά περ σὸν εἰσπᾶς, ἀλλὰ χρεῖν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε, &c.

5 Ἐἴ ποτε δημοσία νόσον ἐπιπ.] Vide infra v. Ἰαχῶ, ubi locus hic Aeliani auctior legitur.

αῶσις. Ἰ Καλλιξένῳ ὁ Ἀθηναῖος ἀποφαν-
 ταν ἄλλα ἀπιυένγκη τοῦ ἀναχωρησίας καὶ ἀσε-
 βείας, ἐν αὐτῇ μισθόμηνῳ καὶ πενόμηνῳ καὶ ἄπο-
 κλειόμηνῳ, Ἰ λυμῶ ἀπὸ θανάτου ἐπεὶ μήτε ὕδαλῳ
 ἐκκονώνων αὐτὰς, μήτε πυρὸς ἐναυεῖν ἐβήλοιο, Ἰ ἄσφ
 ἐν κοινῶν τοῖς βηλομῶνις καὶ δεομῶνις.

Ἰ Ἐναυεῖν. τὸ ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ἰ Εἰ δὲ ἐν-
 τεῦθεν Εὐραπίδης ἐναυσάμηνῳ τὸν λόγον ἀπαίη, εἶ-
 τα μὲν τοι Φοῖνικι πεπιτήησιν.

Ἰ Ἐναυλήματα. Ἰ ἄλφιτρα οἴνω καὶ ἐλαίῳ δεδευμέ-
 να. Ἰ εἶνοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιτρα ἐναυλήματα κα-
 λέβην.

Ἰ Ἐναυλιθιῶσα. ἐνοικιοθιῶσα.

Ἰ Ἐναύλισμα. ἐνοίκισμα.

Ἰ Ἐναυλον. Ἰ πρὸ πολλῆ μνημονοβόμηνον. Ἰ ἐπὶ ἐνη-
 χέμηνον. Πισίδης

Αἰεὶ γῶ, ὡς ἔοικεν, αἰ περὶ ἀσπίδος,

Ἰ Ἐκ τῆ ἐναύλων ἡγετισμομῶν πόνων,

Τίετχον ὄρμας κρείττονας βηλευμάτων.

Ἰ Ἐναύλος. τὸς χειμερινὸς ποταμὸς. Ἰ πρὸ τὸ
 αὐλεῖν.

Ἰ Ἐναύσαδα. ἐξάψαδα.

Ἰ Ἐναύσματτα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. ὑπεκκαύμα-
 τα. Καὶ πια ἐξ αὐτῆ διδασκαλίαν ἐναυσάμηνον,
 κατὰ ἐμιμήταιο ἐς τὸ εὐ καὶ καλῶς. Αἰλιανὸς Φη-
 σιν.

Ἰ Ἐν αὐτῇ γῶ κατὰ φεύροβες. ἐν τοῖς τοῖστοις πρὸς
 τὸ φραβίτυπην ἢ σύνταξις ἐπανάγε). Ἰ ἐπὶ γῶ ἢ σκέ-
 πη. Ἰ εἰς ἐν, εἰ π ἐβήλῃ, γένῳ ἀρσενικόν, θηλυκόν, ἢ-
 δέτερον, πάλιν ἐπὶ τὸ τοῖστω μέλλεις ἐλθεῖν. Ἰ ὁμοιον
 τῆτω καὶ τὸ, Ἰ ῥάβδον δυνάμεως κελημῶνι γαυρόν.
 Ἰ ὀφείλεις ἐν εἰπεῖν, ἐν αὐτῶ πρὸς τὸν γαυρό.

Ἰ Ἐναφῆσαν. ἐβέβαλον. Ἰ Ἐναφῆσαν τῇ δρυὶ σφῆνας,
 ὡς ἀφῆσαν.

Ἰ Ἐν βραχί. Ἰ Ἀνιφῶν, ἀντὶ τῆ ἀπλῶς καὶ ἐν κε-
 φαλαίῳ.

Ἰ Ἐν ἀμνηχανία. ἐν ἀπειρία.

Ἰ Ἐν γῶ ἀμνηχανία καὶ Καρκίνῳ ἔμμορε πιμῆς.
 ἐπὶ τῆς εὐτελῶν τῆς ἀφῆσαν πιμῆς ἀ-
 ξισμῶν.

Ἰ Ἐν γῶ ἀμνηχανία. Ἰ τῆς πλησιαζόντων.

Ἰ Ἐν γῶ πέν. Ἰ μάλλον, ἢ πλετῶντα πλεῖν.

Ἰ Ἐν γῶ πέν. Ἰ ἐν πλῆθει ἐπῶν.

lixenus Atheniensis ob calumniandi studium
 has impudentia & impietatis suæ præuas dedit,
 ut in urbe omnibus exosus, & cum egestate con-
 flictans, itemque [a commercio reliquorum ho-
 minum] exclusus fame periret, nemine nec
 aqua nec ignis usum ei impertiente, quæ omni-
 bus præberi solent, qui ea cupiunt & petunt.

Ἰ Ἐναυεῖν. Ad templa supplicare. * * * *

Ἰ Ἐναυλήματα. Farina vino & oleo macera-
 ta. Alii vero ἐναυλήματα simpliciter farinam
 vocant.

Ἰ Ἐναυλιθιῶσα. Inhabitari.

Ἰ Ἐναύλισμα. Inhabitatio.

Ἰ Ἐναυλον. Paulo ante commemoratum, vel
 auditum. Quod adhuc in auribus nostris re-
 sonat. Pifides: Semper enim, ut par est, ca-
 lamitates, recentibus irritata molestiis, im-
 petum pariunt omnibus fortiolem consiliis.

Ἰ Ἐναύλος. Hybernos fluvios, vel torrentes.
 Ab ἐναυλεῖν.

Ἰ Ἐναύσαδα. Incendere. Accendere.

Ἰ Ἐναύσματτα. Principia. Scintillas, sive reli-
 quias ignis. Fomites. Igniculos. Irritamenta.
 Et quosdam doctrinæ quasi igniculos ab eo ac-
 cendentes, postea eam [vita & moribus] bene
 & recte imitati sunt. Sic Ælianus inquit.

Ἰ Ἐν αὐτῇ γῶ κατὰ φ. Ad illam enim confu-
 gientes. In hujusmodi [loquendi generi-
 bus] constructio ad primitivum semper re-
 fertur. Id autem [in isto loco] est σκέπη,
 i. e. tegmen. Pone igitur, si vis, masculi-
 num, fœmininum, & neutrum genus; sem-
 per eo redibis. Huic simile est & illud: Vir-
 gam potentia possidentes crucē. Dicendum enim
 est ἐν αὐτῶ, ut constructio referatur ad γαυρός.

Ἰ Ἐναφῆσαν. Injecerunt. Immiserunt. Impe-
 gerunt. Cuneos in quercum impegerunt, ut dis-
 finderetur.

Ἰ Ἐν βραχί. Antiphon posuit pro breviter,
 summatim, in summa.

Ἰ Ἐν ἀμνηχανία. In rebus dubiis & turbatis. In
 dubiis & turbatis rebus vel Carcinus honores
 adeptus est. Dicitur de hominibus contem-
 ptis, qui in perturbato civitatis statu honore
 digni censentur.

Ἰ Ἐν γῶ ἀμνηχανία. Accedentium. Vicinorum.

Ἰ Ἐν γῶ πέν. In terra pauperem, quam in mari
 divitem esse præstat.

Ἰ Ἐν γῶ πέν. In fenio pingui. Id est, in
 annofâ senectute.

1 Καλλιξένῳ ὁ Ἀθηναῖος.] Historia, ad quam fragmentum hoc refe-
 rendum est, existat apud Xenophontem *Histor. Græc.* lib. 1. in fine.

2 Λυμῶ ἀπὸ θανάτου.] Idem de Callixeno tradit Xenophon loco lau-
 dato: Καλλιξένῳ δὲ καπλήτων, ὅτι καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς, ἐς τὸ ἄπυ, μι-
 σθόμηνῳ ὑπὸ πάντων, λυμῶ ἐπέθανεν. Cæterum hic apud Suidam
 addita una vocula legendum putem, ὡς λυμῶ ἀπὸ θανάτου. Sic e-
 nim constructio & sensus planior erit.

3 Ὡσαύτῃ ἐν κοινῶν.] Wolfius & Portus legendum conjiciunt,
 ὡσαύτῃ ἐν κοινῶν ἐπὶ κοινῶν: quod non displicet.

4 Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐραπίδης.] Fragmentum hoc propter breviter
 obscurum est, cujus proinde versionem consulto prætermisi.

5 Ἐναυλήματα. ἀλφιτρα οἴνω καὶ ἐλ.] Eadem habet Etymologus.

6 Πρατὸ τὸ αὐλεῖν.] Quid hoc? Rectius & clarius Etymologus:

Πρατὸ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι, ὡς αὐλός.

7 Ἐν αὐτῇ γῶ κατὰ φ.] Articulum hunc priores Editt. cum præ-
 cedentibus male connectunt, quem inde separandum esse & sen-
 sus & series literarum clamant.

8 Ἐν βραχί.] Ex Harpocrate.

9 Περὶ πέν.] Sic MSS. Paris. At priores Editt. male πρὸς πέν-
 τικου.

10 Ἐν γῶ πέν.] Potius ἐν γῶ πέν: quod loco suo reddendum
 est.

Ἐν γυάλοισιν. ἐν τοῖς κοιλάμασι.

Χαῖρε¹ μελαμπέπλοις, Εὐειπίδῃ, ἐν γυάλοισι Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχον θάλαμον.

Ἐνδαλίμνῳ.

Τὸ δυσπάρθενον λέκτρον ἐνδαλίμνῳ.

Σοφοκλῆς² Τραχινίαις.

Ἐν δὲ διχοσασίῃ ἢ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ. παρομοία ἐπὶ τῷ εὐτελῶν, τῆς αἰθ' ἀπειπέτιάν πνα πμῆς ἀξιομύθων. ποιούτη δὲ ἔστι καὶ ἡ λέγουσα,

Ἐν γ' ἀμνηχανῇ καὶ Καρκίνῳ ἔμμορε πμῆς. καὶ γ' ἐν ἀμύσοις καὶ Κόρυδῳ Φθέρῃ.

Ἐνδέεστερ³. ἔλλειπέστερ³. Ἐνδέεστερ³ δὲ ἡ ἀεὶ τὸ συμβαινέσις χεῖρας. διὸ καὶ ὅσα ἔγραψεν, εὐροί πῖς ἀν τὸ μὲν ὑψηλόθεν καὶ τελεσιργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεσον ἢ πάνυ συνηρμοσμένα.

Ἐνδέκα⁴. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἑπιμελομένη τῷ ἐν τῷ δεσμοθητῷ κελυφίτων· ἐφ' ἡν ἀνήρηντοί κλέπτει καὶ οἱ ἀνδραποδιτάι.

Ἐνδεκάζοιαις⁵. ἀντὶ τῆς ἑορτάζοιαις. ἐν τῷ αὐτῷ τῷ δεκάτῳ ἄροντας. Δημοσθένης ἐν τῷ χ' Θεοκραίνε.

Ἐνδελεχισμός. ἑπιμονή. ἡ συνήτης θυσία κατημερινή. ἔστ' ἡ γ' ἡν τοῖς Ἑβραίοις καὶ παρῶν καὶ ἐν εὐσπέρεα καὶ κατ' ἐκάστῳ ἡμέρῃ τῷ Θεῷ θύειν. †⁶ Πράγμασιν ἐνδελεχέσασιν ἀπὸ τῆς πένιας μαχόμενοι, ἀπαλλαξείοντες ἐς Βυζάντιον ἦσαν.

Ἐνδελεχῶς. συνηχῶς.

Ἐνδέξασθαι. ὠφθαλβεῖν. ἀκροάσασθαι. Οὐκ ἐν ὠφθαλμοῖς ἐπὶ ἀποκρίνασθαι πρὸς σπονδῶν, ἔδὲ Φίλιον λόγον ἐνδέξασθαι ὡς τὰ τὰ πολέμια ἔργα δρώντων.

Ἐνδέξια. αἴσια. καλά.

Ἐν δέοντι. τῷ χρησίμῳ. Ἀεισοφάνης

— Εὐγε

Ποιῶν ἀπλόωλε, καὶ δέοντι τῇ πόλει,

Ἡ πέν γε τὸν μυθωτὸν ἡμῶν ἐγχεῖαι. πητέσι, πέν ταράξαι ἡμᾶς.

Ἐνδέχεσθαι. ὠφθαλβεῖσθαι. πείθεσθαι. Ὁ δὲ

Ἐν γυάλοισιν. In cavitatibus. [In Epigrammate:] *Salve, Euripides, qui in pullatis Pieria vallibus sepultus, perpetuam noctem dormis.*

Ἐνδατέμνῳ. Conviciis-infectans. Sophocles *Trachiniis: Infelix connubium convitiis infectans.*

Ἐν δὲ διχοστ. In seditione vel *Androcles dux belli creatur.* Proverbium, quod dicitur de hominibus contemptis, qui in turbato rerum statu honores aliquos consequuntur. Huic proverbio simile est & illud: *In rebus turbatis & dubiis, vel Carcinus honores consecutus est. Et, Inter indoctos & Corydus loquitur.*

Ἐνδέεστερ. Inferior. *Semper autem minus praestabat, quam res postuleret. Quare & in carminibus, quae scripsit, sublimes quidem & efficaces sententias, non autem versuum elegantiam quis deprehendat.*

Ἐνδέκα. Undecimviri. Magistratus Athenis, cujus cura commissi erant capitis damnati in carcere: ad quem etiam adducebantur fures & plagiarii.

Ἐνδεκάζοιαις. Festum & solennem diem agentes. Decimum diem una celebrantes. Demosthenes in oratione contra Theocrinem.

Ἐνδελεχισμός. Continuatio. Assiduitas. Confectum & quotidianum sacrificium. Hebraeus enim mos erat & mane & vesperi & quotidie Deo sacrificium facere. † *Cum perpetuo cum mala paupertate conflictandum ipsis esset, ejus vitandae causa Byzantium se contulerunt.*

Ἐνδελεχῶς. Continenter. Assidue.

Ἐνδέξασθαι. Accipere. Audire. [Dixerunt,] *non esse de foederibus agendum, nec auscultandum amicis dictis illorum, qui hostilia patrant.*

Ἐνδέξια. Dextra. Fausta. Praeclara.

Ἐν δέοντι. Utiliter. Opportune. Aristophanes: *Recte faciens perit, & tempore Reip. opportuno, priusquam intritum nobis infunderet.* Id est, priusquam civitatem nostram turbaret.

Ἐνδέχεσθαι. Accipere. Obtemperare. Per-

1 Χαῖρε μελαμπέπλοις.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. cap. xxv. Epigr. xxx. ut Portus etiam monuit.

2 Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Pag. 359. ut Portus observavit.

3 Ἐνδέεστερ δὲ ἢ ἀεὶ τὸ συμβ.] Fragmentum hoc deprompsit Suidas ex Damalcio de Vita Isidori Philo sophi, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. g. 1040. hic ipse locus αὐτολεξεῖ pene legitur, ut a Pearsonio observatum fuit. Sic autem Photius: Δὸς ἐνδέεστερ (ἰσθῆς) ἢ ἐν τῶν, (i. e. in Poeticis.) ὅτι καὶ ἡμῶν, ὅσα ἔγραψεν, εὐροί πῖς ἀν τὸ μὲν ὑψηλόθεν καὶ τελεσιργὸν ἐπιφάνοις· αὐτὸς δὲ ἔπεσον ἢ πάνυ συνηρμοσμένα. Sic & apud Suidam scribendum putem.

4 Ἐνδέκα. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις. ἐπιμ.] Scholiasta Aristophanis ad *Γέρας* pag. 510. Ἐπῆραν οἱ Ἐνδέκα τῆς δεδεμέρας, ἔπει δὲ νῦν ἡσιμοφύλακες καλῶνται. Ἄλλως. Ἡ δὲ Ἐνδέκα ἀρχὴ τῆς ἢ ὁμολογῆσι καὶ ἀνδροποσίαις & λαποδοσίαις τῶν ἀκόλαστον· τῆς δὲ ὄρνυμινας εἰς ἐκασήθειον εἰσῆγον. Egregie Etymologus ex Lexico Rhetorico: Ἐνδέκα. κληρονομὴ εἰσορῆσις ἥστιν ἔπει, ἀπειρηκός τ' ἀδμοσθητῆς καὶ τῆς ἀπυρῆμινας κακῆργος, ἐπὶ τῶν πῶν πικραλμῶν οἴσις ἐζημιῶν τῆς δὲ ἀμφοσθητῆσις εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. & τὸ γινώσκον ἀπὸ αὐτῶν ἰσθῆσις. Hic ergo Undecimviri apud Athenienses limiles erant Triumviris capitalibus apud Romanos. Vide etiam infra v. Πεντάδοξον.

5 Ἐνδεκάζοιαις.] Ex Harpocrate. Notandum autem est in loco illo Demosthenis, ad quem Harpocratio hic respexit, non legi

hodie ἐνδεκάζοιαις, sed ἐνδεκαπήζοιαις. En ipsa verba oratoris, quae exstant in orat. contra Theocrinem, pag. 513. Οὐ γὰρ οὐλοῦμαι ἐωρεῖσθαι αὐτὸς ἐπὶ μὲν τῷ δικαστήριῳ καὶ τῷ βήματι ἐχθρὸς εἶναι Φάσκοντος ἀλλήλους, ἰδίᾳ δὲ ταῦτα πρῶτον καὶ μετῴθις τῶν λημμάτων· καὶ ποτὲ μὲν λοιδορημένους καὶ πλῆθύνοντας αὐτὸς τ' ἀπὸ τῶν μισθῶν δὲ ἀφαιρῶντας πῖς αὐτοῖς τῶν συνδευκαπῆζοιαις, καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κωνωνῶντας. Wolfius hunc locum sic reddit: Neque enim raro vilistis eos in foro & suggesto pre se ferre inimicitias: privatim autem colludere, partiriue largitionis: atque aliquando conviviari inter se, & extremis invicem probis afficere: paulo post dies festos una agitare, & sacra habere communia. Τὸ συνδευκαπῆζοιαις in loco hoc Demosthenis accipio de celebratione decimi a nativitate infantum dici, quo veteres convocatis amicis nomina eis imponere, & convivia solenniter agitare solebant. Vide Nostrum supra v. Δεκάτῳ ἐσθῆσι, & v. Ἐδμοσθητῆσι, ubi de more hoc veterum dilucide agitur.

6 Ἐορτάζοιαις.] Sic habent MSS. Paris. Priores vero Editi, εὐροσπέζοιαις: quod minus placet.

7 Ἐθὺς ἢ ἢν—τῷ Θεῷ θύειν.] Haec sunt verba Divi Chrysoctomi Homil. 111. ad verius Jul. pag. 429.

8 Πράγμασιν ἐνδέλεξαι.] Fragmentum hoc exstat apud Procopium *Histor. Arc.* cap. vi. sed ubi pro ἐνδελεχέσασιν rectius legitur ἐνδελεχέσασθαι, quod ibi adverbii vim habet.

9 Ὁ δὲ ἐλπῖσι κενᾶς αὐτὸς ἐστίν.] Et hoc fragmentum legitur apud Procopium.

ἐλπίσι κενούσιν αὐτὸς ἔβροσκεν, οὐκ ἔάν τὸς Βελισαρίου λόγους ἐνδέχεσθαι. † Καὶ λόγους ὑπὸ αὐτῷ θεοτέρεος ἀναπλάτων, καὶ Φίμωος ἐνδέχεσθαι περὶ αὐτῶν δεπέρας.

Ἐνδείκνυμι. Ἐνδείκνύμαι ἔλεγον τὸ κατὰ γέλωτα πινὰ κακουργήσασθαι τὰ κοινά. καὶ ἐνδείξασθαι, ἐπὶ τῷ κατηρηθῆσθαι. Ἰωσὴπ. Πολλοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν οἰκείων μίσση καὶ ἀσφοδράς ἰδίας ἐνδείξασθαι τὸς ἀναπίστους.

Ἐνδείκται. Σπαράσσεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ἐπιφύονται τῇ Κυρήνῃ. ἦτοι συκοφαντῶν, κατηγύσαν.

Ἐνδείκται. Ἔτοι ἦσαν καὶ τὴν Ἀσίαν. Μὴ εἰσὶν ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλασθῶσαν τῆς χώρας.

Ἐνδείν. Ἐξήξω. ἐλλείπειν. καὶ ἔνδεια.

Ἐνδείξασθαι. ἀντὶ τῆς ἀπολογισμένης καὶ ἐνδείξαις, ἢ ἀπολογία.

Ἐνδείξις. δίκη καὶ τῶν οὐφειλόντων καὶ δημιουργηθέντων. ἢ γὰρ ἐξῆν λέγειν, ἢ ὅλας ἐπιπίμων εἶναι τὸν οὐφείλοντα. ὥστε εἰ καὶ ἦρχέ τις οὐφείλων, ἐνδείκνυτο. ἢ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Φυγάδων, ὅπου μὴ ἔξει καπίντων, ἢ ἐνδείξις.

terat. Ἐνδείξις etiam instituta erat contra exules, qui in locum aliquem ipsis interdictum reversi essent.

Ἐνδείξις. εἴαν τις ἀπίμῳ ὦν, ἢ ὠφληκῶς τὰς δημοσίας, καὶ μὴ ἐκτελικῶς, ἀρχὴν ἢ δικάζειν ἐπιχειροῖν, τῶτον ἐνδείκνυσιν ὁ βυθόμην τῶν πολιτῶν. ὁμοίως καὶ τὸν ἀνεπιπίμων φράξωσιν ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, οἷον τὸν ἠτταρηκότα τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἕ λέγειν ἐν τῷ δῆμῳ. ἐπὶ τὸν κακῶς λέγοντα τὸς τελουτικότητας ἀδικῶς. ἔπειτα τοῖς ἀλῆσι τέτων πρὸς πτωχῶν οἱ δικατῶν, τί ληθὲ παθεῖν, ἢ ἀπίστα.

Ἐνδείξις. εἶδῃ δίκης δημοσίας ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν νόμων εἰρημοδύς πινῶν ἢ τόπων, ἢ φράξωσιν, εἰ μὴ ἀπέχοντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης καὶ Ἀριστογείτονος.

Ἐνδείξαι. ἐπιπ. ἀφελείβαι.

--- Ὀμμασι μένοις

Θέλωμεν, οἷς ἐλπίς μείλιχῃ ἐνδείξαι.

καὶ ἐνδείξαι ὡς ὅτι Ὀμήρου, ὁ μεσομυθικός. καὶ ἐνδείξαι.

Τριστά. μὲν ἀνολικῶν ἀναπέπτα) ἐνδείξαι κούλων.

Ἐνδείξαι. αἰπαλέκῃ.

suaderi. Ille vero eos inani spe pascebat, non sinens eos Bellisarii dictis auscultare. † Et fingens se dicta quaedam divina & oracula mira ab eo accipere.

Ἐνδείκνυμι. Ἐνδείκνύμαι dicebant accusare & ad magistratum deferre eum, qui Remp. mala fide administraverat. Et ἀδείξασθαι, accusare. Josephus: Multos innocentes ob domestica odia & privatas inimicitias eum accusasse [dicebant.]

Ἐνδείξαι. Accusatores. Delatores. Calumniatores. Laceratur a calumniatoribus, qui Cyrenam male vexant.

Ἐνδείξαι. Delatores. Calumniatores. Hi erant in Asia. Ne sinas nos esse prædam calumniatorum & delatorum, qui sunt communes totius provincie pestes.

Ἐνδείξαι. Indigere. Deficere. Deesse. Et ἔνδεια. Indigentia. Defectus.

Ἐνδείξασθαι. Illi, qui se defendit & ad crimina objecta respondit. Et ἐνδείξις, defensio, purgatio.

Ἐνδείξις. Actio contra illos, qui Reip. aliquid debentes, ad populum verba faciunt. Qui enim Reip. debebat, ei nec in concione populi verba facere, nec ullos honores ambire licebat. Et quamvis debitor aliquis ærarii magistratum gereret, accusari tamen poterat.

terat. Ἐνδείξις etiam instituta erat contra exules, qui in locum aliquem ipsis interdictum reversi essent.

Ἐνδείξις. [Nomen actionis.] Si quis infamia notatus, aut pecuniam aliquam ærario debens, quam non persolverat, magistratum capesseret, vel jus diceret, eum quivis civium lege permittente accusare poterat: nec non illum, qui actionibus & locis lege interdictis non abstineret; velut si impudicus & cinædus comitiis interesset, & in concione populi verba faceret. Præterea eum, qui de mortuis detrahebat. Deinde vero illis, qui horum criminū alicujus convicti fuissent, judices modum pœnæ vel multæ statuebant.

Ἐνδείξις. Genus judicii publici, cui obnoxii erant illi, qui locis vel actionibus a lege interdictis non abstinuissent. Demosthenes in oratione contra Aristogitonem.

Ἐνδείξαι. Inest. Immoratur. [In Epigrammate:] Oculis solis delinior, quibus blanda spes inest. Et ἐνδείξαι apud Homerum, meridianus. Et ἐνδείξαι, meridiana. * * * * *

Ἐνδείξαι. Accusativo jungitur. Criminor.

1 Ἐνδείκνύμαι ἔλεγον τὸ κατὰ γέλωτα. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 303.

2 Οὐ γὰρ ἐξῆν λέγειν, ἢ ὅλας ἐπ. Portus locum hunc male sic vertit: Illi enim qui infamati erant, & qui Reip. aliquam pecuniam sumptu debent, nullo modo concionari ipsi licebat. Existimabat nimirum pro ἐπιπίμων legendum esse ἀπίμων: in quo eum ratio fugit. τὸ ἐπιπίμων enim recte se habet, & sensus totius loci est is, quem in versione expressimus.

3 Τὸν ἠτταρηκότα εἶπε. Ille δὲ κενῆ post vocem ἠτταρηκότα repetendum est ἀπίμων. quod Portus non animadvertens, in loco hoc interpretando a vero sensu aberraverat. Nos igitur, uti passim, ita & hic versionem Latinam emendavimus, & Græco

textui accommodavimus. Vide nos supra ad v. Δοκιμασίαν ἐπιπῶν ubi quædam habes ad illustrationem loci hujus facientia.

4 Ἐπὶ τὸν κακῶς λέγοντα τὸς δῆμῳ. Vide Suidam supra v. Ἀπιοχόμην. & infra v. Πάυε: & Petium de Leg. Attic. pag. 502.

5 Ἐνδείξις. εἶδῃ δίκης. Ex Harpocrate. Vide etiam Petium de Leg. Attic. pag. 514. 515.

6 Πάυε: Ὀμήρου] Odysse. Δ. v. 450.

7 Τριστά. ἢ ἀνολικῶν ἀναπέπτα. Versum hunc ἀνεμνήσθησθαι reliqui, quoniam sensus ejus mihi obscurus est, nec unde eum deprompserit Suidas nunc memini. Portus eum sic reddiderat: Tres quidem orientaliū expanduntur meridiani circulatorum. Sed quid hoc?

'Ενδιατριανεινηχέτους.' λέξεις σωφελικὰς διθυραμβοποιῶν οἷον Ἰων ὁ Χίος ποιητής. καὶ ἔστι ἐν τῷ Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

'Ενδιαλείψω τῇ πόλιν ἡμερῶν πινῶν.

'Ενδιαίτημα. ἀφελισθή.

'Εν δίκη. ἀντὶ τῆς δικαίας, καὶ μάλα εὐκόπως.

'Ενδικον. δίκης ἄξιον. ἢ δίκασον. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τὰ περὶ ἄλλα ἐνδικῶν ἢ βασιλεύς.

'Ενδυνα. τὰ ἔντερα, ἔνδον τὴν ἰνῶν ἔντα.

'Εν Διομείοις Ἡρακλείον. ἢ ἐν Διομείοις ἀρμόνη τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτή.

'Ενδι. μεσημβρινός.

'Οφρα μὲν ἐν ἐνδι ἔην ἔπι, θέρμερόν δὲ χθών, τόφρα δὲ ἢ ὑέλιος φάλαγγος ἕρως ἢ νοσ. τετέστιν, ὁ λαμπερός.

'Ενδόμυχο. σκελετός. ἀπόκρυφο. Δαμάσκη. Οὕτω δὲ ἐνδόμυχο ἐγγονή, καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τέτοις, ἀ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε ὅδε ἐρωτώσῃ τῇ μητέρι λέγειν ὅτι ἀπίοι.

'Ενδοξα. Φησὶν Ἀριστοτέλης, συλλογισμὸν ἀφελικτὸν εἶναι τὸν δι' ἐνδοξῶν γινόμενον. 'Ενδοξα δὲ ἔστι, δι' ὧν ὁ ἀφελικτὸς γινέται συλλογισμός· τετέστι, τὰ δοκῶντα πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς καὶ τέτοις, ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιτα γνωσιμαῖοις καὶ ἐνδοξοῖς. καὶ εἴη καὶ κυριώτατα μὲν καὶ φῶτα, τὰ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις δοκῶντα. πᾶσι μὲν, ὡς τὸ αἰρετὸν ἀγαθὸν εἶναι, ὑγίαν, πλῆστον, ζαῖον. οἱ γὰρ ἄλλως λέγουσιν, ἕως ἀφελικτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ θεοφιλῆ παρὰ τὴν ἀρετήν. μαρτυροῦσι δὲ αὐτοῖς ὡς τοῖσιν, ἀφελικτὸν αἰρέσεως αὐτῶν. τοῖσιν καὶ τὸ, τὸ ἀγαθὸν ὠφελῆν, καὶ τὸ δεῖν τὴν γνῶσιν πρᾶξιν. καὶ τοῖς πλείστοις, τὸ τιμὴν φρονησὶν πλεῖστα αἰρετωτέρων εἶναι. οἱ δὲ σοφοί, ὡς ὁ Πλάτων, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος καὶ ἀφελικτὸς, ὡς ὁ ἕρως πέμπτη σώματος, καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπὸ ἀρετῆς γινέται, καὶ τὴν ἀρετὴν δι' αὐτὴν αἰρετὴν εἶναι. ἐπεὶ δὲ ἔστι ἐνδοξοὶ καὶ σοφίαν, ἐνδοξα καὶ τὰ εἰρημύα. ἀφελικτὸν δὲ ἐνδοξὸν τῶ ἀληθῆς, ἔ τῷ ψευδῆς εἶναι (ἔστι γὰρ πᾶσα

'Ενδιατριανεινηχ. In medio aere natantes. [Vocem hanc Aristophanes finxit, ut irrideret prolixa &] composita vocabula Dithyrambicorum poetarum: qualis erat Ion Chius. Vide in v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

'Ενδιαλείψω τῇ πόλιν. Per aliquot dies in urbe morari.

'Ενδιαίτημα. Mansio. Commoratio.

'Εν δίκη. Juste & merito.

'Ενδικον. Poena dignum. Vel, justum. Mithridates enim cum in aliis rebus justus erat Rex, [tum & in his, &c.]

'Ενδυνα. Intestina: sic dicta, quod intra insas, i. e. fibras contineantur.

'Εν Διομείοις Ἡρ. Dies festus, qui in Herculis honorem a Diomenibus celebrabatur.

'Ενδι. Meridianus. Quamdiu igitur tempus meridianum erat, & tellus calebat, tam diu vitro clarius erat caelum splendidum. [H- νοσ enim hic idem valet quod] λαμπερός, i. e. splendidus.

'Ενδόμυχο. In recessu latens. Obscurus. Occultus. Damascius: Adeo autem occultus, & taciturnus fuit in iis, quae occultare statuerat, ut ne matri quidem interroganti diceret, quoniam iret.

'Ενδοξα. Probabilia. Aristoteles ait, syllogismum dialecticum esse illum, qui ex probabilibus conficiatur. Probabilia vero sunt ea, ex quibus syllogismus dialecticus constat: hoc est, quae probantur omnibus, vel plerisque, vel sapientibus; & his, vel omnibus, vel plerisque, vel clarissimis & celeberrimis. Principem autem locum merito tenent illa, quae omnibus, vel plerisque probantur. Ac omnibus quidem, ut id, quod est expetendum, esse bonum; ut sanitatem, divitias, vitam. Qui enim secus dicunt, non ex animi sensu ac affectu loquuntur, sed causae ferviunt: & ita se rem habere satis declarant ipsi, dum ea expetunt. Hujusmodi etiam est & illud, bonum prodesse; &, parentes honorandos esse. Plerisque vero, prudentiam opibus esse potiore, aut, animam esse corpore praestantior, &, Deum esse. Sapientibus vero, ut Platoni, animam esse immortalem: & Aristoteli, caelum esse quintum corpus; &, felicitatem virtute parari; & virtutem per se expetendam esse. Quoniam enim hi ob sa-

1 'Ενδιατριανεινηχ.] Aristophanes Pace pag. 685. (466. Ed. Bas. P.)

— Σωφελικτὰ ἀναβολὰς ποτιμύμας τὰς ἐνδιατριανεινηχέτους πινῶς.

Vide ibi Scholiastam.

2 Σωφελικτὰς] Cum Porto malim σωφελικτὰς.

3 'Ενδοξα] Vide Scholiastam Homeri ad Il. v. 806.

4 'Εν Διομείοις Ἡρακλ.] Ex Harpocrate: sed qui τὸ Ἡρακλῆιον non interpretatur ἑορτὴν τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτή, sive festum Herculis, ut hic Suidas: sed simpliciter dicit, ἐν Διομείοις Ἡρακλῆιον. Ἰσοκράτης κατὰ Κόνωνον: significare nimirum volens, apud Diomenes fuisse templum Herculis, (id enim notat vox Ἡρακλῆιον; non vero festum Herculis: quod Ἡρακλῆιον dixeris) ejusque mentionem fieri apud Hyperidem contra Cononem. Deinde vero subjungit, τὸ ἐν Διομείοις ἀρμόνης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ, μνημονεύσει καὶ οἱ Καμινεῖς: quae non sunt referenda ad ea quae praecedunt, ut Suidas putavit; sed simpliciter significant, festi in honorem Herculis apud Diomenes celebrati etiam Comicos mentionem facere: quod verum esse vel ex Aristophane patet. Is enim in Ranis p. 243. (156. Ed. Bas. P.) festi istius his verbis meminit:

'Οπότ' Ἡρακλῆια πᾶ' ἐν Διομείοις γίνεται. Huc forte Harpocratio respexerit. Vide etiam supra v. Διόμεια.

5 'Ενδοξα δὲ ἐπὶ, δι' ὁ ἀφελικτὸς. — ἀποκρίψαν, ὡς ἔχουσι οἱ περὶ τῶν πραγμάτων] Totus hic locus negligenter admodum excerptus est ex Alex. Aphrod. in Topicis, pag. 12. nude sensum ejus supplebis & integrum restitues.

6 Οἱ δὲ σοφοί — ἐνδοξὸν καὶ τὸ εἰρημύα] Locus hic non solum est mutilus, sed etiam turbatus & confusus, cujus correctionem ex Alexandro Aphrod. pete.

7 Πῶς πᾶσα σώματ' —] Scribe πῶς πᾶσα πᾶσα, ut apud Alexandrum Aphroditensem.

8 Διαφέρεται δὲ ἐνδοξὸν ἔ' ἀληθ. — ὡς ἔχουσι οἱ περὶ τῶν πραγμάτων] Haec pessime mutilata sunt, quae apud Alexandrum Aphrod. loco laudato rectius sic leguntur: Διαφέρεται δὲ τὸ ἐνδοξὸν ἔ' ἀλλοῦ, ἢ τὸ ψευδῆς εἶναι. (ἔστι γὰρ πᾶσα ἐνδοξὸν καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ἐπιχειροῦσιν, ἔστι γὰρ τὸ μὴ ἀληθῆ δὲ ἔ' ἀφελικτὸς, ὡς ἔστιν, ἢ ἐπιχειροῦσιν. ὅτι τὸ τῶ αὐτῷ ὁμολεγοῦσιν, τίτι ἐστὶν ἀληθῆς. τὸ δὲ ἐνδοξὸν οὐκ ἀπὸ τῶ ἀφελικτὸν ἢ ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ' ἀπὸ τῶ εὐκρινῶν, ὡς τὸ τῶ αὐτῷ ὁμολεγοῦσιν, ὡς ἔχουσι οἱ περὶ τῶν πραγμάτων. Huc Suidas supplendus est.

ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ἑπιτηρίδι, ὅτι ἐστὶν ἀληθής. τῶ δὲ ἔνδοξῳ ἀπὸ τῆς ἀκρόβου, καὶ τῆς τῶν ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῆς πραγμάτων. † Ἐνδοξα ἀπλῶς τὰ καὶ τὴν πάλιν δόξαν, ἢ τῆς πλείων ἃς τὸ, τὴν ὑγίαν αἰρετὸν εἶναι. ἀρισμύνας δὲ ἔνδοξα, τὰ τῶδε πρὸς τῆς ἔνδοξων ἐπόμενα, οἷον Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ Γαλιναῖ. ἄδοξα δὲ, ἀπλῶς μὲν, τὰ τοῖς ἔνδοξοις ἀντικείμενα. ταῦτα δ' ἂν εἴη τὰ ὡς τὰς τῆς πάντων, ἢ τῆς πλείων δόξας λεγόμενα. ἀρισμύνας δὲ ἄδοξα, τὰ μαχόμενα τῶδε πρὸς ἔνδοξον τῆ δόξῃ ὡς Φίλιππος εἶπεν, τὸ μὴ εἶναι τὴν ψυχὴν ἀθάνατον ἐπεὶ μάχῃ τῆ Πλάτωνος δόξῃ. ἔτε δὲ ἔνδοξον, ἔτε ἄδοξον ὅτι ἀβέλγημα, ὡς ἢ ἔπει ἑδερῶς δοξάζουσιν οἷον τὸ, ὡς τῶν εἶναι τῶν ἀρετῶν, ἢ ἀρετῶν, ἢ τὰς τεύχας τῆς κεφαλῆς. ἢ ὡς ἢ ἐπίσης ἀμφοτέρως οἷον ὡς τῶ ἀπειρον εἶναι, καὶ μὴ εἶναι. ἢ τὸ εἶναι ἐπιτήμας τὰς ἀρετῶν, ἢ πάλιν μὴ εἶναι.

viri clari in neutram partem sentiunt: ut, impares vel pares esse stellas, vel pilos capitis. Aut, de quo viri docti in utramque partem opinantur: ut, infinitum esse, aut non esse: aut, virtutes esse scientias, aut non esse.

Ἐνδοσίμων. Οἱ δὲ κελυτῶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἔνδοσίμων ἐνέδοσαν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆ ἔνδοσι ἀθροῖ τῶ ῥοθίῳ ἐπιλάλαξαν.

Ἐνδοσίμων. κινήσεως καὶ ἀρετῆς αἴτιον. Ὁ δὲ ψαλμὸς, οἷον ἔνδοσίμων εἶναι τῆ ἀλήθῃ.

Ἐνδοῖνα. ὡς ὄντα. ὡς ὄντα. ἢ καὶ εἰζα.

Ἐνδοῖνα. ἀρετῶν.

Ἐνδοῖνα. ὄντα. ὡς ὄντα. Καὶ ἐν δὲ τῆς ἀρετῶν καὶ τόπων αὐτὸς ἐνδοῖνα ἔφη.

Ἐνδοῖνα. πρᾶξις.

Ἐνδοῖνα. διζα.

Ἐνδοῖνα. ἀμφίβουλον.

Ἐνδοῖνα. τὴν λέοντιν. ἐπὶ τῆς μεγάλοις ἑπιχειρήσεων πρᾶξις. ἢ μετὰ ἀρετῶν τῆ Ἡρακλέους.

Ἐνδοῖνα. ἐπιμελῶς.

Ἐνδοῖνα ὡς ἔνδοξοι. ἐπὶ τῆς ὑπνηλῶν εἰρητῶ ἢ παροῖα. ἀφ' ὅ τὸν ὕπνον ἐρεθίζουσι Ἐνδοῖνα, καὶ ἐπὶ ἀρετῶν, καὶ σὺν αὐτῶ εἶναι Φασί.

Ἐνδοῖνα. αἰτιατικῆ. ἐνδοῖνα, καὶ ἐνδοῖνα.

Ἐνδοῖνα. τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίου Παρέσομα γὰρ ἐνδοῖνα.

Ἐνδοῖνα. Τὴν ἢ μὲν ἐνδοῖνα ἀπασαν ἢ τῶ οἰκῶν ἐξήγησαν. τὰ ἐπιπλά.

pientiam clari sunt, ideo etiam dicta ista probabilia habentur. Differt autem probabile a vero, non quod sit falsum (sunt enim quaedam, quæ sunt eadem & probabilia & vera) sed quod iudicio & opinione hominum verum censetur. † Simpliciter probabilia dicuntur ea, quæ secundum omnium vel plerorumque opinionem talia censentur: ut, sanitatem esse expetendam. Definite vero probabilia, quæ probati alicujus & clari auctoris sententiæ consentanea sunt, veluti Platonis, vel Aristotelis, vel Galeni. Improbabilia vero, & quidem simpliciter talia, dicuntur ea, quæ probabilibus opposita sunt: qualia sunt ea, quæ omnium vel plurimorum opinionibus repugnant. Improbabilia vero secundum quid, dicuntur ea, quæ cum opinione clari alicujus viri pugnant: veluti, animam non esse immortalem. Id enim opinioni Platonis repugnat. At neque probabile neque improbabile est problema illud, de quo

Ἐνδοσίμων. Signum quod datur alicujus rei incipiendæ. Celestæ remigibus signum remigandi dederunt. Illi autem signo dato omnes simul cum clamore remis incubuerunt.

Ἐνδοσίμων. Motus & principii causa. Psalmus vero ille novi cantus erat preludeum.

Ἐνδοῖνα. Tradere. Prodere. Vel, cedere.

Ἐνδοῖνα. Qui cessit.

Ἐνδοῖνα. Definire. Præscribere. Imperare. Trajectus vero tempus & locum se ipsis prescripturum esse dixit.

Ἐνδοῖνα. Efficax. Industrius.

Ἐνδοῖνα. Ambigo. Dubito.

Ἐνδοῖνα. Ambiguum. Dubium.

Ἐνδοῖνα. τὴν λέοντιν. Induit pellem leoninam. De illis dicitur, qui res magnas aggreduuntur. Per translationem ab Hercule ductam.

Ἐνδοῖνα. Accurate. Magna cum cura.

Ἐνδοῖνα ὡς ἔνδοξοι. Endymionis somnum dormis. Hoc proverbium de somnolentis dicitur; quod Somnus Endymionem amarit, & nunc etiam cum eo dormire, & cum eo esse dicatur.

Ἐνδοῖνα. Induo. Accusativo jungitur. Ἐνδοῖνα, & ἐνδοῖνα, induisse.

Ἐνδοῖνα. Celeriter: ut & nos dicimus. Menander Ephesio: Adero enim celeriter.

Ἐνδοῖνα. Supellex. Omnem supellectilem ex adibus diripuerunt.

1 Ἀρισμύνας δὲ ἄδοξα, ——— τὴν ψυχὴν ἀθάνατον] Hæc omnia culpa libratorum in prioribus Editt. omiſſa sunt, quæ ex MSS. Paris. revocavi.
 2 Ἐνδοῖνα ὡς ἔνδοξοι] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. iv. v. 57.
 3 Διὰ τὸ τὸ ὕπνον ἐρεθίζουσι Ἐνδοῖνα.] Sic melius MSS. Paris. quam priores Editt. in quibus ita legitur, ἀφ' ὅ τὸν Ἐνδοῖνα ὕπνον ἐρεθίζουσι. Lectiorem MStorum confirmant Diogenianus & Michael Apostolius.
 4 Τῆν γὰρ ἐνδοῖνα ἀπασαν ἢ τῶ οἰκῶν ἐξήγησαν.] Hæc sunt verba Polybii

lib. iv. cap. lxxii. sed ubi pro ἐνδοῖνα legitur ἐνδοῖνα. Portus hic dicit ὑγίαι; quippe qui locum hunc sic vertit: Totam quidem Endymioniam [vastarunt.] & supellectilem ex adibus diripuerunt. Existimavit nimirum τὸ ἐνδοῖνα esse nomen proprium urbis vel regionis: & deinde, vocem ἐπιπλά verbis superioribus male at-texuit; cum non sit pars fragmenti Polybii, sed interpretatio vocis ἐνδοῖνα, qua Polybius in citato fragmento usus est. Nos igitur & Græca distinximus. & dictos errores ex verſione sustulimus, ne forte ἀεὶ ψία Porti incautum Lectorem in errorem induceret. Antequam autem hinc abeam, Lectorem mo-

Ἐνδυτά.

Ἐνδυτά ἢ ξανθὸς ἐκρέμασεν πλοκάμους.
τρεῖσι, ἀξιβλήματα.

Ἐναι ἄρχαι. αἱ παρωχημένα. Δημοσθένους 71
Ἀριστοτέλει 10.

Ἐναειν. ἄκφ.

Ἐν αἰθέρα. ἐν Φανερῶ.

Ἐναυμ. πλήρης αἵματι.

Ἐνωσιον. τόπος.

Ἐναιον. ἄκφ.

Ἐναῖ. ὁ λαγός.

Ἐναίρειν. τὸ τὰ ὄπλα σκυλεύειν.

Μέν. ἠναισομενοισιν ὑπέρμαχον ἀσπίδα πείνας
Νησοῖ βαρὺν Τρώων αἰὲν ἔμεινας Ἄρη.

Ἐναίρειν. σκυλεύειν. κλαχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θη-
ρίων. Ὅμηρος. Θῆρας ἐναίρειν. Θῆρες γὰρ οὐκ ἔχε-
σιν ὄπλα, ἕτε σκυλυθῆναι. κυρίως δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐναίσιμ. δίχτυ. κατήκων.

Ἐναίσιμω δὲ σωτύριμι, μηδὲ τῶ
Πονηρῶν σωλυχῶν.

Ἐνέα ὁδοί. τόπος Θρακικὸς πρὸ ἢ Ἀμφίπο-
λι. ἐναῖ δὲ, καὶ ἐνάτη, δι' ἐνὸς ν.

Ἐναεῖζω. δολικῆ.

Ἐναεῖκρον. κρήνη πρὸ Ἀθήνησι, Καλλιρρόη κα-
λεῖται ὡς ἕστιν.

Ἐναεῖκρον. κρήνη Ἀθήνησι ἡ δωδεκάκρον.
Θουκυδίδης δὲ, ἐναεῖκρον.

Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν. Ὁ δὲ κρίνας ὡς ἕτερον τῆτον
ἀδικεῖν, πληγὰς ἐνέβαλε. καὶ αὐτῆσι. Τοῖς μὲν τρω-
ματά ἐνέβαλε.

Ἐνέβη. ἀντὶ τῆ εἰσήλθε. Τῶν δὲ σωήτων πρὸ αὐ-
τῶ ἐνέβη τῶ ποδὶ λακτίσας κείρωτον ἢ ταῦρον. καὶ
ἀκῶα τὸν πόδα ἐκείνον εἰς οἶδημα ζήτησαι, καὶ
Φλεγμαίνουσα σφακελίσασα. καὶ αὐτῆσι. Ἐνέβη δὲ ναῦν
ὑπερῶσαν τοῖς ἐταίροις.

Ἐνεβελήσατο. μετ' ὀργῆς ἐλάλησεν. ἐνεβελήσα-
το. μετ' αὐστηρότητι ἐπετίμησεν.

Ἐνεγκάμνη. πατρίς.

Ἐνεγκάσθη. ἐνέγκασα.

Ἐνεγκε. ἐνέγκασα δέ.

Ἐνεγκῶσα. πατρίς. ἢ μήτηρ.

Ἐνέγκωμυ. αὐθυπότακτον. καὶ ἐνέγκης.

Ἐνδυτά. Indumenta. Vestimenta. [In Epi-
grammate:] *Indumenta haec & flavos suspen-
dit cincinnos.*

Ἐναῖ ἀρχ. Magistratus praeteriti, sive mu-
nere suo defuncti. Demosthenes in oratione
contra Aristogitonem.

Ἐναειν. Incolebat. Habitabat.

Ἐν αἰθέρα. Sub dio. Palam. Aperte.

Ἐναυμ. Cruentus. Sanguine plenus.

Ἐνωσιον. Ennaeum. Locus ita vocatus.

Ἐναιον. Incolebant. Habitabant.

Ἐναῖ. Lepus.

Ἐναίρειν. Spolia detrahere. Spoliare. In-
terficere. Cadere. [In Epigrammate:] *Solus*
[Gracos,] *cum ab hoste caderentur, clypeo*
*objecto defendisti, & ad naves gravem Tro-
janorum impetum sustinuisti.*

Ἐναίρειν. Spoliare. Abusive etiam de feris
dicitur. Homerus: *Feras interficere.* Fera
enim nulla habent arma, quibus spoliari pos-
sint. Proprie vero de hominibus dicitur.

Ἐναίσιμ. Justus. Bonus. Faustus. *Uti-
nam in virum bonum incidam: non vero in a-
liquem ex malis.*

Ἐνέα ὁδοί. Novem viae. Locus in Thracia
prope Amphipolin. [Scribitur per duplex
ν.] Ἐνατ. vero & ἐνάτη, per unum ν.

Ἐναεῖζω. Dativo jungitur. Ver in aliquo
loco tranfigo.

Ἐναεῖκρον. Fons Athenis ita appellatus, qui
ante Callirrhoe vocabatur.

Ἐναεῖκρον. Fons erat Athenis, a duode-
cim fistulis δωδεκάκρον dictus: quem Thu-
cydides ἐναεῖκρον vocat.

Ἐνέβαλεν. Influxit. Verberavit. Percussit.
Ut, Ille vero, cum ante judicasset hunc injuste
facere, plagas ei infixit. Et iterum: Illis
quidem infixit vulnera.

Ἐνέβη. Intravit. Inscendit. *Quidam vero ex*
ipsum familiaribus jacentem taurum, pede ei in-
sistens, conculcavit. Audio autem pedem il-
lum intumuisse, & inflammatione correptum
sphacelo computruisse. Et iterum: Navem
autem sociis sufficientem intravit.

Ἐνεβελήσατο. Infremuit. Irate locutus est.
Severe & acriter objurgavit.

Ἐνεγκάμνη. Patria terra.

Ἐνεγκάσθη. Tulisse. Produxisse.

Ἐνεγκε. Fer. [Scribitur per ε.] At εἰέγκασα,
per αι.

Ἐνεγκῶσα. Terra patria. Vel, mater.

Ἐνέγκωμυ. Feramus. Est subiectivus. Et
ἐνέγκης, feras.

μεο, pro ἐνδομενία, ut hic Suidas habet, apud Hesychium scribi
ἐνδομενία, idque ab eo exponi, κτήσις ἢ ἀποσκουή. Hodie quidem
apud Grammaticum illum vulgo excusum est κτήσις: sed vocem
illam corruptam esse, ejusque loco scribi debere κτήσις, jamdu-
dum viri docti monuerunt. Praeterea videndum est, an non ἐνδο-
μεία sit idem quod ἐνδομενία: quarum vocum prioris usus est in Iem
Polybius in fragmento, quod adducit Suidas infra v. Λούκιον Αἰ-
μιλιόν. Certe suppletibilem vox ista itidem notat, ut ex sensu
loci illius manifestum est.

Ἐνδυτά καὶ ξανθ. Pentameter hic est pars Epigrammatis,
quod ex Anthologia inedita integram damus infra v. Ἐρωτοει.

†

2 Ἐναῖ ἀρχαί. αἱ παρωχη.] Ex Harpocracione.

3 Μέν. ἠναισομενοισιν ὑπέρμαχον.] Distichum hoc excerptum est ex
Epigrammate in Ajacem, quod integrum existat Anthol. lib. 111.
cap. xiv. ut & Portus monuit.

4 Ἐνέα ὁδοί.] Ex Harpocracione.

5 Ἐναεῖκρον.] Et hunc locum ex Harpocracione Suidas descri-
psit.

6 Δωδεκάκρον.] Vide quae diximus supra ad v. Δωδεκάκρον.

7 Ἐνέβαλεν. ἐτύψεν.] Dicere debebat Suidas, Ἐνέβαλεν πληγὰς
ἐτύψεν. Sola enim vox ἐνέβαλεν non potest significare verberavit,
ut cuius facile patet.

Ἐνεγκῶσα.

Ἐνεβύησεν. Ἡ δὲ ἐνεβύησε καὶ τὸ καρτερὸν τὰ κέρατα ἀειχρίσασα αὐτίκα, ἔτω τε τὰς βαρβάρους εἰσδέξασθαι. ἀντὶ τῆς παρήγγειλεν.

Ἐνεδέχθη. παρελάμβανον. εἰσδέχθη. Οἱ δὲ τὸν Κινεαν ἐνεδέχθη. καὶ παρελθὼν ἐς τὴν πόλιν ἐσεμνολόγησεν εἰς Πύρρον.

Ἐνέδει. ἐνέλειπεν. Ὅσοις ἐνέδει, ἐδίδοσαν. † Εἰ τῶ πῦ τι ἐνέδει, ἐξεπλήρησεν.

Ἐνεδοίαζεν. ἠμφίβαλλεν.

Ἐνεδρεύω. δολικῆ.

Ἐνεδρον. ἔγκρυμμα δολερόν.

Ἐνεθυσία. ἐμαίνετο.

Ἐνέκαψα. ἐξέπιπυσα. Κατὰ βδελυχθεῖς ὄσφρομυ ἐνέκαψα.

Ἐνέκειτο. ὀπιμῆως ἠχολέθη. Εἰ δὴ τι ἐλέληπτο, ἀρπασάμενοι, ἐνέκειτο τῇ πολιουργίᾳ.

Ἐνεκότει. δολικῆ. ἐμνησικάκη. ἀργίζετο. Ὁ ἐν Χαγάνῳ ἐνεκότει εὐδοκίμηθεῖσας ταῖς Ῥωμαίων διουάμεσι.

Ἐνεκότην. Δαξίδ. Καὶ ἐν ὄργῃ ἐνεκότην μοι. τέτρεσι, μετ' ὄργης ἠναντιώθησάν μοι.

Ἐνέκεινον. τοῖς καλοῖς συνηέθησαν ἄς ἀπέκεινον, ἀπεδοκίμαζον. Αἰλιανός. Ῥωμαῖοι πολεμήτες ὄδνα τόπον ἔτε ἐνέκεινον, ἔτε ἀπέκεινον, ἀλλ' ἔνθα ἔτυχον, ἠγωνίζοντο.

Ἐνελίξας.

Ἐνελόχησεν. ἐνήδρυσεν.

Ἐνέμελλο. ἐκαρπῆθη. ἔκην.

Ἐνεμηδύων. Ἐν δὲ ἄλλων ἔπειτα βασιλέα τοῖς ἐργάμασι ἐνεμηδύων. Κεῖταν ἐν Γελοῖς.

Ἐνενηκονταενέα.

Ἐνένηπεν. ἐκακολόγησεν.

Ἐνωός. ἄφωνος. κωφός. ἐξετηκίως. κωδός. κωχελός. μετέωρος. Ἐνωφῶν. Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ἄσφρον ἐνωός, ὅ, τι θεοὶ παῖν. † Ὅσοσδε Δίξ. τῆς νυκτὸς ἐνέπεσε σεισμός, ἄτε ἐξέδορον ἐκ τῆς κοίτης. σημαίνῃ δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Ἐνεάληκσαν. τὰς ναῦς εἰλκυσαν.

Ἐνεχύησεν. Praecipit. Illa vero praecipit, ut cornua statim dividerent, & Barbaros in medium eorum acciperent.

Ἐνεδέχοντο. Assumebant. Recipiebant. Illi vero Cineam receperunt: qui in urbem ingressus, de Pyrrho multa jaetavit.

Ἐνέδη. Deerat. Deficiebat. Dederunt iis, quibus [necessaria] deerant. † Si cui quid defecisset, ille defectum supplebat.

Ἐνεδοίαζεν. Ambigebat. Dubitabat.

Ἐνεδρῶω. Dativo jungitur. Insidias struo.

Ἐνεδρον. Insidiae dolosa.

Ἐνεθυσία. Furebat. Infaniebat.

Ἐνέκαψα. Expui. Deinde, cum [pharmacum] olfecissem, id aversatus expui.

Ἐνέκειντο. Instabant. Urgebant. In proposito constanter perseverabant. Cum vero rapuissent, quod relictum erat, obsidionem strenue urgere caeperunt.

Ἐνεκότη. Dativo jungitur. Diuturnam iram animo fovit. Irasebatur. Infensus erat. Chaganus igitur copiis Romanorum ob rei bene gestae gloriam infensus erat.

Ἐνεκότην. Irasebantur. Infensi erant. David: Et irato animo mihi infensi fuerunt. Vel, irato animo mihi adversati sunt.

Ἐνέκεινον. In delectorum numerum retulerunt: ut ἀπέκεινον, repudiarunt, vel rejecerunt. Aelianus: Romani bellum gerentes nullum locum nec meliorem nec deteriolem altero credebant, sed ibi pugnabant, ubi forstulisset.

Ἐνελίξας. Qui involvit.

Ἐνελόχησεν. Infidiatu est. Insidias struxit.

Ἐνέμελλο. Frucebantur. Percipiebant. Incolebant.

Ἐνεμηδύων. Cum autem alii, qui circa Regem erant, per castella distributi essent. Crito in Geticis.

Ἐνενηκονταενέα. Nonagintanovem.

Ἐνένηπεν. Increpuit. Objurgavit.

Ἐνωός. Mutus. Surdus. Mente captus. Edentulus. Tardus. Sublimis. Xenophon: Pueris vero tanquam surdis, quid opus factu esset, ostenderunt. † Tantus autem noctu terrae motus accidit, ut omnes ex cubili exilirent. Est etiam nomen proprium.

Ἐνεάληκσαν. Naves traxerunt.

1 Ἐγκρυμμα] Sic recte unus MS. Paris. itemque Hesychius. At priores Editi. male ἔγκριμα.

2 Ἐξέπιπυσα] Haec interpretatio nihil ad rem facere videtur. Aliud enim est ἐγκάπτειν, ut ex Aristophane aliisque scriptoribus constat. Quare Lector cogitet. Mihi enim in praesens nihil in mentem venit, quod ad loci huius illustrationem facere possit. Florens Christianus ad Aristophanis Pacem pag. 625. monet, Hesychium τὸ ἐγκάπτειν interpretari ἐκπνέειν, & proinde hic apud Suidam pro ἐξέπιπυσα forsan legendum esse ἐξέπνυσα. Sane τὸ κάπτειν apud Graecos etiam significat πνέειν, i. e. flare, vel spirare: unde eidem Hesychio κάπτειν est ψυχή κενεῖται; & κενεφίως, quod est eisdem originis, ab Etymologo exponitur ἐκπνέειν κενεφίως. Sed secundum hanc significationem apud Hesychium pro ἐκπνέειν potius scribendum erit, ἐκπνέειν, vel ἐκπνέειν; & hic apud Suidam, ἐξέπιπυσα, vel ἐξέπνυσα; quoniam nemo non videt, τὸ ἐγκάπτειν compositum esse ex ἐν, in, & κάπτειν, spirare: cui proinde τὸ ἐκπνέειν significatione respondere nequit. Possent tamen etiam leviori mutatione hic apud Suidam scribi ἐξέπνυσα, i. e. inspuerunt, vel conspuerunt:

quod non abludit a modo dicta significatione verbi κάπτειν. Qui enim in aliquam rem inspuunt, id cum aliquo afflatu facere solent: quae ratio est, quare τὸ ἐγκάπτειν non inepte per ἐκπνέειν exponi etiam posse videatur. Sane significatio ista non est aliena a sensu fragmenti, quod Suidas ex auctore incerto hic adducit. In eo enim verba sunt de aliquo, qui rem mali odoris naribus admotam aversatur, & secundum expositionem nostram, conspuerunt: quomodo homines plerumque fastidium suum erga res, quas aspernantur & rejiciunt, declarare solent. Sed haec tantum ut conjecturam propono.

3 Ῥωμαῖοι πολεμῶν.] Confer Suidam supra v. Ἀπιθῆν.

4 Ἐνεμημένων] Imo Νενεμημένων, a νέμω.

5 Ἐνωφῶν] Lib. iv. de Expedit. Cyri, pag. 333. ut Pearsonius monuit.

6 Ὅσοσδε Δίξ τῆς νυκτὸς ἐνέπε.] Haec non pertinent ad fragmentum praecedens, sed sunt verba diversi cujusdam scriptoris, quae tamen nihil ad locum hunc faciunt.

Ἐνέωρε. ἐννεαετής.

Ἐνεάχμως. νεωστὶ χαλεσκύασεν. ἐκίνησεν. ἠλλοίωσεν. ἐκαινοποιήσεν.

Ἐνεπάριον. ἐνέπεσον.

Ἐνέπασεν. ἐνέβαλλον. ἐνεποίκιλλεν.

Ἐνέπεσε. σιυέβη. ἐγένετο. Πολύβη. Ἐνέπεσε δὲ τις ὁρμὴ τῷ Σκιπίωνι καὶ Ἀφροδισίῳ, εἰ δὲ συμβαλεῖν καὶ μίνομαχῆσθαι πρὸς τὸν Βάββαρον.

Ἐν ἐπικράτῳ. εἰς ἐπὶ κροσσὸν πάντων.

Ἐνεπίπασαν, καὶ ἐνεπίμπρανον. καὶ ἐνεπίμπρανον, καὶ ἐνεπίμπρασαν.

Ἐνεπίσημα, καὶ ἐνεπισκήψασθαι. ὅποτε διμυθῆται πρὸς ἑστίαν, ἐξῆλυτο πρὸς τὴν Φάσκοντι γεννησθαι δανειτῆ τῷ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν, ὡς ὁρεῖλε) αὐτῷ ἐν τῇ ἑστίᾳ ἔρε. καὶ τῷτο λέγει) ἐπίσημα, καὶ ἐνεπισκήψασθαι. Καὶ ἐγγύλιω καταβαλεῖν. Ἐνεπίσημα ἐπὶ πᾶσι δημοῦσθαι τὰς ἑστίας, εἰ λέγειν πινες, ὡς εἶσαν δανειτῶν τῷ δημοῦσθαι, Ἐνεπίσημα τῷτο ἐκέλευον, πότε, καὶ πῶσον ἔργον ἐδάνεισαν ὅσα ἐλέγει) ἐνεπίσημα. εἰ μὲντοι γε παρὶσαν ἐβήθησας τῷ μὴ ἀν ἀφροδισίῳ πρὸς τῷ δανεισμάτῳ οἱ δανεισάντες, τῷτο ὅβηλυω καταβολῆς ἔλεγον.

Ἐνεποπήθησαν. σιυεβλήθησαν.

Ἐνέργεια. ἡ ἐνέργεια καθολικώτερα ἐπὶ τῆς κινήσεως ἢ δὲ κινήσεως, τῷ πάσχειν. πᾶν μὲν γὰρ τὸ πάσχειν καὶ κινεῖται. πᾶν δὲ τὸ κινεῖται καὶ ἐνέργει. Ἐκέτι μὲντοι τὸ ἐνεργεῖται κινεῖται. ἐνέργεια μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἀφροδισίῳ πρὸς τῷτο ἐξέως. κινήσεως δὲ ἔστιν ἀπελὶς ἐνέργεια. ἡ γὰρ πρὸς τῷτο πρῶτον διωμάτῳ ἐπὶ τῷτο ἐξὸς ὁδὸς, κινήσεως ἔστι. πᾶσα δὲ γένεσις καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἄλλως πινὸς γίνε) τέλος χάριν. τέλος γὰρ τῆς γένεσεως καὶ τῷτο γινόμενος τὸ εἶναι καὶ τῆς ἐνεργείας καὶ τῷτο ἐνεργεῖν τὸ ἐνεργεῖται. ὅσα ἐπὶ πάντων δὲ τῷτο ἀληθές. ἡ γὰρ εὐδαιμονία ἐν τῷτο ἐνεργεῖν κατ' ἀφροδισίῳ, ὅσα ἐν τῷτο ἐνεργεῖται. δεῖ ἐν σκοπεῖν, πότερον ἐνέργεια τὸ τέλος τῆς διωμάσεως, ἢ πῶσον πᾶσι καὶ ἔργον. ἐφ' ὧν μὲν ἐν πῶσον, πᾶσι πᾶσι οἱ πρὸς τῷτο ἐνέργειαν ἔπειθες. τέλος γὰρ ἐπὶ τῷτο ἐργον, καὶ βέλτερον τῆς ἐνεργείας. ἐφ' ὧν δὲ ἐνέργεια πᾶσι, ἐνέργειαν μόνω δετέρον. πολλῶν γὰρ ἔστι τὸ γεννησθαι τέλος, ἀλλὰ τὸ γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἡδονῶν μᾶλλον αἰδέμεθα, ἢ πεπαῦσθαι τῆς ἡδονῆς καὶ θεωρεῖν, ἢ θεωρησθαι.

1 Ἐνεπίπασαν] Homerus II. Γ. v. 126.

Δι. πᾶσι καὶ μετὰ τῷτο πᾶσι δὲ ἐνεπίπασαν αἰελλοι.

Scholiasia: Ἐνεπίπασαν. ἐνεποίκιλλεν. Huc Suidas respexit.

2 Ἐνεπίσημα—ἐν τῇ ἑστίᾳ ἔρε.] Ex Harpocrate.

3 Ἐπίσημα] Lege ἐνεπίσημα.

4 Κατ' ἀφροδισίῳ πᾶσι δημ.] Eadem habet Etymologus v. Ἐργῶν καταβολῆς: quem confer.

5 Ἐνεπίσημα] Imo ἐνεπισκήψασθαι.

6 Ἐγγύλιω κατ' ἐπὶ κροσσῷ] Etymologus rectius, ἐγγύλιω κατ' ἐπὶ κροσσῷ.

Ἐνέωρε. Novennis.

Ἐνεάχμως. Recenter paravit. Movit. Res novavit. Res novas est molitus.

Ἐνεπάριον. Transfixus sum. Incidi.

Ἐνέπασεν. Injecit. Insperfit. Acu pinxit, vel distinxit.

Ἐνέπεσε. Incidit. Accidit. Contigit. Polybius: *Dubitatio autem Scipionem incescit, ac cum Barbaro confligendum & singulari praelio dimicandum esset.*

Ἐν ἐπικράτῳ. In loco, unde quis ab omnibus audiri potest.

Ἐνεπίπασαν. Incendebant. Et ἐνεπίμπρασαν, incendebantur. Sic ἐνεπίμπρασαν, implebantur, & ἐνεπίμπρασαν, implebat.

Ἐνεπίσημα. Quum alicujus bona publicabantur, licebat ei, qui pecuniam mutuam ipsi dederat, in medium prodire, & dicere, sibi debitum in ejus bonis deberi. Et hoc vocatur ἐνεπίσημα, & ἐνεπισκήψασθαι. Et ἐγγύλιω καταβαλεῖν. Cum bona quorundam publicabantur, illi, qui dicebant se pecuniam ipsis credidisse, jubebantur in tabulis perferbere, quando & quantam pecuniæ summam eis credidissent: quod vocabatur ἐνεπίσημα. Si igitur creditores sponforibus datis caverent, se de pecunia credita non mentiri, id ἐγγύλιω καταβολῆς vocabant.

Ἐνεποπήθησαν. Fibula adstricti vel connexi sunt.

Ἐνέργεια. Actio latius patet, quam motio: & motio, quam passio. Quidquid enim patitur, id etiam movetur. Quidquid vero movetur, id etiam agit. Non tamen etiam in quo actio se exerit, id movetur. Nam actio quidem est universa vis ab habitu procedens. Motio vero est imperfecta actio. Nam via ad habitum procedens ab eo, quod facultate primum est, est motio. Omnis vero generatio & omnis actio propter alium finem fit. Finis enim generationis, & ejus, quod generatur, est ipsum esse; & actionis, & agendi, ipsum egisse. Non tamen in omnibus hoc est verum. Felicitas enim in agendo secundum virtutem, non autem in egisse, posita est. Considerandum igitur est, sitne actio finis facultatis, an factio quaedam & opus. In quibus igitur rebus est factio, peccant qui ad actionem has referunt. In his enim finis est ipsum opus, idque actione præstantius. In quibus vero est nuda actio; sola actio constituenda est. Multorum enim finis est, non esse factum, sed fieri. Nam voluptate frui, quam ea frui desiisse; & contemplari, quam contemplatos nos esse malimus. *Port.*

7 Ἐνεποπήθησαν] Sic recte MSS. Paris. Ab ἐνεποπήθησαν, fibula connectere. At priores Editt. male, ἐνεποπήθησαν.

8 Ἐνέργεια. ἡ ἐνέργεια καθολ.] Totus hic articulus sumptus est ex interprete aliquo in lib. vi. *Topicorum* Aristotelis, ubi Philosophus inter alia & hæc habet: Σιγπῶν δὲ καὶ εἰ γένεσις ἐπὶ πρῶτον ἀπελὶς δὲ πρῶτον, ἢ ἐνέργεια. ἐδὲν γὰρ ἔστι πᾶσι τῷτο τέλος. μᾶλλον γὰρ τὸ ἐνεργεῖται καὶ τὸ γεννησθαι τέλος, ἢ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ ἐνεργεῖται. ἢ ὅσα ἐπὶ πάντων ἐλέγθης τὸ πᾶσι; καὶ ἐδὲν γὰρ οἱ πᾶσι ἡδονῶν μᾶλλον βέλτερον, ἢ πεπαῦσθαι ἡδονῶν, &c. Hunc locum (qui exstat pag. 378. Edit. Sylburg. in 4.) Suidas ex commentatore aliquo anonymo hic interpretatur.

Ἐνεργεῖται.

Ἐνεργόν. Ἐπιτεταμένον. Ἰνίομενον. Πολύβιου. Οἱ δὲ ἐξαναστάντες, ἐνεργόν ἐπέποιον τὴν πορείαν καὶ τὴν ἔρσεν.

Ἐνεσθής. ἀντὶ τῆς ἐρυθρότης. * Τῶν χρώματι γινόμενον ἐνεσθής.

Ἐνεσθής. Ἐμπηγνύτες. καὶ ἐνεσθής, ἐμπήξας.

Ἐνεσθεν. Ἐπιτάσσει.

Ἐνεσθής. * Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν, ὡς ἐν ἐνέρσει, πείχης ἐκατέρω 6 ἐναρμοσθέντι τὰς πύλας ὅπως ζευγνύει εἰάψασιν.

Ἐνεσθής 7 κρώβυλον ἀναδέμενοι. 8 τριτέσιν, ἐνισέρσει, ἢ συμπλοκῆ. κρώβυλον δὲ ὅστιν εἶδος πλέγματι 9 τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέρω εἰς ὅσον καὶ ἀλλήλων.

Ἐνεσθής. κατώτερος.

Ἐνεσθής. νεκροῖς. ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἔρσει κείσεως.

Ἐνεσθής. ἀντὶ τῆς διεσθής, καὶ πεπλασμένης. Ἰσοῦ καὶ Δημοσθένους.

Ἐνεσθής. ἢ συμβουλή.

Ἐνεσθής. ἐναρμόσσαν. ἐπέπληξαν.

Ἐνεσθής. ἐν τῇ σκίρσει, ὃ σημαίνει τὴν γύψον.

Ἐνεσθής. καὶ μετέπληξαν. ἀντὶ τῆς ἔκλειψαν ποιήσεως. Ὅσα τὰ πρῶτα τῆς ἐνεσθής καὶ μετέπληξαν.

Ἐνεσθής. ἐπέπληξαν.

Ἐνεσθής. ἐν τῇ σκίρσει. παρὰ τὴν μικρὰν καὶ ἀφρονεῖν.

Ἐνεσθής. 10 περὶ τῆς. Χρυσείῃσιν ἐνεργουμένῳ ἐνεσθής.

Ἐνεσθής. 11 ἀφαιρέσει τῆς ἀπεμῆστο. ὅταν μὲν γὰρ τις ἄς πὸς πρὸς ἀφαιρέσει λαμβάνῃ, ἀπεμῆστο λέγει. ὅταν δὲ ἐν εἰδείσιν πρὸς λογισμῶν τις μέρει πὸς τῆς ἀφαιρέσει, τῆς λέγει ἄς ἐνεμῆστο.

Ἐνεσθής. ἀπεμῆστο. Εἶτα μὲν τοὶ ἐνεμῆστο τῆς ἀφαιρέσει.

Ἐνεσθής. 12 χαλεπῶς. 13 Ἀετιφάνης.

Προσώγος ὅς ἐνεμῆστο τῶν διασθής.

Ἐνεσθής. ἔθνη Παφλαγόνων.

Ἐνεσθής. ἔθνη φάνηται.

Ἐνεσθής. ποιμαίνων τῆς μαθητῶν.

Ἐνεργόν. Intentum. Contentum. Concitatum. Polybius: *Illi vero, cum surrexissent, concitatu gradu ad hostem contenderunt.*

Ἐνεσθής. Ruber. Rubicundus. *Cum facies ejus colore rubro suffusa esset.*

Ἐνεσθής. Infigentes. Et ἐνεσθής, qui infixit.

Ἐνεσθεν. Inferne.

Ἐνεσθής. Infertione. Conjunctione. Commissura. *Lignum ferro corruerunt: quo utriusque parietis commissurae inserto, portas jungere solebant.*

Ἐνεσθής χρ. *Comam capitis nexam & implexam fastigiantes.* Κρώβυλον enim est nexus capillorum, ab utraque parte in acutum definens.

Ἐνεσθής. Inferior.

Ἐνεσθής. Mortuis. Sic dicti quod ἐν τῇ ἔρσει, i. e. in terra, siti sint.

Ἐνεσθής. Instruam. Compositam. Fictam. Iteus & Demosthenes.

Ἐνεσθής. Consilium.

Ἐνεσθής. Irruerunt. Immiserunt. Infixerunt.

Ἐνεσθής. Induratus est. Α σκίρσει, quod gypsum significat.

Ἐνεσθής. Aliquid facere & exequi decreverunt. *Quotquot hanc rem machinata & executæ sunt.*

Ἐνεσθής. Infixus, vel impactus est.

Ἐνεσθής. Inest & formicæ & ferpobilis. Proverbium hoc nos monet, ne parvos quidem contemnendos esse.

Ἐνεσθής. Fibulis. *Aureis astrictam fibulis.*

Ἐνεσθής. Differt ab ἀπεμῆστο. Quum enim quis certam aliquam pecuniæ summam pignoris loco accipit, is ἀπεμῆστο dicitur. Cum vero quis species aliquas in aestimationem accipit, id dicitur ἐνεμῆστο.

Ἐνεσθής. Ausus est. *Deinde vero tantum ac tam audax facinus ausus est.*

Ἐνεσθής. Clam indicavit. Indicium fecit. Aristophanes: *Si quæ lena indicium fecit domino.*

Ἐνεσθής. Heneti. Gens Paphlagonum.

Ἐνεσθής. Exclamatio quædam.

Ἐνεσθής. Discipulos pascendos ipsi tradidit.

1 Ἰνίομενον] Portus recte monuit, legendum esse Ἰνίομενον.
 2 Τῶν χρώματι γινόμενον ἐνεσθής.] Locus integer, unde fragmentum hoc descriptum est, legitur apud Polybium in Excerptis a Valerio editis pag. 149.
 3 Ἐμπηγνύτες] Sic melius MSS. Paris. quam priores Editt. quæ habent ἐμπηγνύτες.
 4 Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν.] Hæc sunt verba Procopii lib. 111. de Bello Goth. cap. xx. pag. 513.
 5 Τείχης ἐκατέρω] Procopius habet τείχης ἐκατέρω, quod præferendum est.
 6 Ἐναρμοσθέντι] Sic recte MSS. Paris. & Procopius loco laudato. At priores Editt. male ἐναρμοσθέντι.
 7 Ἐνεσθής κρώβυλον ἀναδέ.] Sensus imperfectus hujus loci sup-

plendus est ex Thucydidis lib. 1. cap. vi. unde Suidas hæc descripsit.
 8 Τριτέσιν, ἐνισέρσει, ἢ συμπλοκῆ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Thucydidis: sed apud quem legitur ἐν ἐνέρσει, ἢ ἐν ἐνέρσει.
 9 Ἐναρμοσθέντι] Ex Harpocrate.
 10 Ἐνεσθής. ἀφ.] Scholiasta Homeri ad Il. ε. v. 180. Ἐνεσθής. πρὸς τῆς ἀφαιρέσει. ὅς ἐστιν, ἐμπηγνύτες.
 11 Ἐνεμῆστο ἀφαιρέσει & εἰπέ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Valefium. Confer etiam Suidam supra v. Ἀπεμῆστο, & v. Ἀπεμῆστο.
 12 Ἐνεσθής.] Imo ἐνεμῆστο, per ἰ.
 13 Ἀετιφάνης] Theophrastus pag. 785. (519. Ed. Bas. P.) unde plenior hujus loci sensum pete.

Ἐν ἢ ἂν ὁ ποιῆται βροτὸν ἐγέννη. νῦν ὡς βροτὸν αἱματόνια, τὸν Φοικῆν σημαίνων λέγει.

Ἐνη καὶ νέα. ἔγω παρ' Ἀθηνῶσις ἢ παρ' ἡμῶν τριακάς, ἢ νοβιλῶν: ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐταῖς καὶ λήγειν τὴν σελήνην, καὶ γενᾶσθαι. τότε δὲ μὴ ταχέως ἀποδιδόναι τὰς πόδας, ἢ τὰ δάνεια, ἀπῆταν, ὡς ὑπόθετος γενόμενος. διὸ λυπεῖται Φησὶν, ἔξῃ ἐνισταμένῳ ἐν τῷ καὶ νέαν. ἢ δὲ πέμπτη ἐστὶ κατ' Ἐθιολογίαν. τὰς γὰρ ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας διήκον οἱ Ἀθηνῶσις, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς, ἀ β' γ' δ' ε' στ' ἢ ζ' ἰ ἀπαριθμῶντες. ἠραυθίνες μὲν τὸ ἰσαμένον ἐκάστη. τὴν δὲ δευτέραν ἔτος. πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, τρίτη ἐπὶ δέκα, καὶ καθεξῆς ἄχρι τῆς ιθ'. τὴν δὲ εἰκοτὴν εἰκάδα ἐκάλεον. τὴν δὲ εἰκοτὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτην Φθινόκλητον. τὴν δὲ εἰκοτὴν δευτέραν, ὀγδόην Φθινόκλητον, καὶ ἔγω μέχρι τῆς δευτέρας Φθινόκλητον. τὴν δὲ τριακάδα ἐνὶ καὶ νέαν ἐκάλεον.

ὀγδόην Φθινόκλητον, & sic deinceps usque ad diem Trigesimum autem diem vocabant ἐν τῷ καὶ νέαν,

Ἐνη. 4. Παρεῖναγ' δ' εἰς ἐν τῷ. οἶον εἰς τρίτην.

Μηδ' ἀναβάλλεαις ἔστ' αὐριον, ἔστ' ἔννηρι.

πινὲς δὲ εἰς τριακάδα. Ἀθηνοὶ δὲ καλεῖσθαι ἐν τῷ καὶ παλαιάν. Δημοδοῆνης ἐν τῷ καὶ Ἀειπολείτου. τὰς ἑνας δεκάδας ταῖς νέαις ὑπεξίεναι. † Ἐνη, ἢ τρίτη τῆς σελήνης. Ἀειποφάνης. Θάραξ, καλατευξία, καὶ ἔννης ἔλξης. ἀντὶ τῆς εἰς τρίτην. οἶδα γὰρ τῆς χειροπονίας μὲν ταχὺ ἄσπ' ἀν δόξῃ, καὶ ταῦτα πάλιν ἀργημένως. † 6. Ἐν τῷ καὶ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν τριακάδα καλεμένῳ Ἀθηνῶσις λέγουσιν, ἐν τῷ τὴν τελευταίαν ἔχον τῆς ἠραυθίνες μῆκος, καὶ τὴν δεχίαν τῆς ὑσέρου. Πολέμων δὲ Φησὶν, ὅτι ἐκάλεσαν αὐτὴν ποτε Δημητριάδα, ἐπὶ πρῶτῃ Δημητρίῳ τῷ Μακεδόνι. Ἐνης δὲ καὶ εἰς ἐν τῷ τὸ εἰς τρίτην λέγουσιν. καὶ ἀπλῶς τὸ ἐνὸν διασωμένον, τὸ ἠραυθίνον καὶ παρεληλυθὸς διλοῖ.

stor est, diem illum quondam appellatum Macedonis. Ἐνης autem, & εἰς ἔννην, significat in diem tertium. Et simpliciter τὸ ἐνὸν, aspi-

Ἐνη. 7. Ἀθηνοὶ τὸ ἐν. τὸ δὲ ἢ ἠραυθίνον ἔφεσαν, ὡς τὸ ληγεῖς ἔχον. ἠραυθίνον τὸ ἔχον. οἱ δὲ λέγειν Φασὶ τὸ δύο. ἔρωτων δὲ λέγει, ἐν ἢ δύο. Ἀειποφάνης Ἀχαρνέων.

Ἦδη πεπρέβεθικας σὺ πολὺς ἀν' ἔνη;

Ἐνη. ὀξυτόνας, ἢ νέα.

1 Ἐν ἢ ἂν ὁ ποιῆται.] Hic est novus articulus, & a precedente omnino separandus: quamvis priores Ed. it. eum absque ulla nota distinctionis cum superioribus connectant.

2 Ἐνη ἐν τῷ.] Totus hic articulus descriptus est ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 188. (115. Ed. Baf. P.)

3 Τὴν δὲ εἰκοτὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτην.] Aliter Scholiasta Aristophanis loco laudato, quem confer.

4 Ἐνη] Et hic, & in sequentibus, scribendum est ἐν, cum spiritu aspero.

5 Παρεῖναγ' δ' εἰς ἐν τῷ.] Aristophanes *Acharnens.* pag. 379. (268. Ed. Baf. P.)

significat vetus, [& νέον novum.] Ab ἐνὸν igitur & νέον dictum est ἔνη καὶ νέα. † *In quibusmodi sanies immata fuerit.* Nunc sanient cruentam, sive cruorem significat

Ἐνη καὶ νέα. Sic apud Athenienses vocabatur dies trigessimus mensis, vel novilunium, (proprie, vetus & nova) quod tunc luna & deficiat & simul renascatur. Eo autem die creditores a debitoribus usuras, quas non persolverant, quasi statuto tempore elapso, exigebant. Propterea [Strepriades] se sollicitum esse ait, quod trigessimum diem mensis instare videret. Dies autem, quæ vocatur πέμπτη Φθινόκλητον, est dies xxvi. mensis. Athenienses enim triginta dies mensis in tres decades dividebant: quarum primam numerabant, ut nos, dicentes, primus, secundus, tertius, &c. addentes unicuique diei vocem ἰσαμένον. Secundam autem sic: Πρώτη ἐπὶ δέκα, i. e. xi. δευτέρα ἐπὶ δέκα, xii. τρίτη ἐπὶ δέκα, xiii. & sic deinceps usque ad xix. Vigessimum vero diem εἰκάδα vocabant. At vigessimum primum, ἐνάτην Φθινόκλητον: vigessimum secundum, ἐνάτην Φθινόκλητον: appellabant. i. e. veterem & novam.

Ἐνη. Tertius dies. Perendie. [Aristophanes: *Jubeo Thracas*] adesse (eis ἔνην, i. e.) perendie. [Sic etiam vox hæc accipitur in versu illo:] *Ne differas rem in crastinum, vel perendinum diem.* Quidam vero sic vocari tradunt trigessimum diem mensis. Attici autem veterem etiam vocant ἔνην. Demosthenes in oratione contra Aristogitonem: *Veteres magistratus novis cedere.* † Ἐνη vocatur tertius dies mensis. Aristophanes: *Bono esto animo. Consequeris enim [quod petis] etiam si tertio abhinc die veneris.* Ἐνης enim hic significat εἰς τρίτην. Scio enim, eos celeriter quidem decernere, quæ ipsis visa fuerint, sed eadem mox rursus damnare. † Athenienses ἔνην καὶ νέαν vocant diem illum, quem nos τριακάδα, i. e. trigessimum appellamus; ideo quod dies ille sit finis mensis præcedentis, & initium sequentis. Polemon vero audivisse Demetriadem, in honorem Demetrii in diem tertium. Et simpliciter τὸ ἐνὸν, aspi-

Ἐνη. Sic Attici dicunt pro ἐν, unum: redundante litera η. [Interdum autem vox hæc superflua est,] ut τὸ ἔχον in ληγεῖς ἔχον. Alii vero dicunt deesse vocem δύο, i. e. duo. Interrogans enim dicit, *unum an duo.* Aristophanes *Acharnensibus*: *Perfunctus es legatione jam senex?*

Ἐνη. Cum acuto in posteriore syllaba, idem valet ac ἢ νέα, i. e. nova.

Δισομνί' ἐστὶ τῆς πρώτης βέβληκε με.
Τὰς ἠραυθίνους ἀπῆταν, παρεῖναγ' δ' εἰς ἐν τῷ.

Vide ibi Scholiastam, cujus scriinia Suidas compilavit.

6 Ἐν τῷ καὶ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν πρ.] Hæc, & quæ sequuntur, Suidas hault ex Harpocrate.

7 Ἐνη. Ἀθηνοὶ τὸ ἐν. τὸ δὲ ἢ ἠραυθίνον.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 400. (286. Ed. Baf. P.) sed ubi rectius sic legitur: Ἀθηνοὶ δὲ τὸ ἐν παρεῖναγ' ἀπῆταν, ὡς τὸ ἔχον, ληγεῖς ἔχον. οἱ δὲ λέγειν Φασὶ τὸ δύο, ἢ ἠραυθίνον λέγει, ἐν ἢ δύο.

Ἐπιβητήεα. ἐπιβητήεα ἠΰρ' Ἡροδότῳ.

Ἐπιβρύνετο. ἠλαζονεύετο.

Ἐπῆγεν. ἐκίνει. παρέπειθεν. Ἐπροκόπι. Ἐπῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τῆτο Χρειασιανῶν λόγῳ, καὶ ἔδρακεν αὐτῷ τιῶ διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον ἔδεισαν ἰαχυεῖζον-πο εἶναι. Καὶ αὖτις Ἐπῆγε δὲ πάντας εἰς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτῶ, καὶ τιῶ ὀφειλομένην εὐνοίαν, ὅτι χρεία ἦ στρατείας ἀναγκαία ἔστα, ἡ ὑπὲρ πάντων κοινῇ παιδείῳ δῆλῳ ἰῶ. τὸ, ἢ τε κάλλῳ τὸ τῆ σάμαλῳ, καὶ τὸ μέγεθῳ.

Ἐπηκυλωμένοι. Περφαρμάδοι ἐπὶ καλασκοπιῇ παρεγένοντο, τὰ καὶ τὰ τόξα ἐπηκυλωμένα φέροισι ἀλῶνα. ἀντὶ τῆ ἐντεταμένα, ἠῦρεπισομῆα.

Ἐπῆ. τῆ ἀρά. καὶ ἐπῆ, ὁ ἀρά.

Ἐπῆεα. ἡ ἀραότις.

Ἐπῆθλει. ἐνεκατέρεθ. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τέτοις τῇ πενία ἐπῆθλει.

Ἐπῆκαν. ἐνέβαλον.

Ἐπῆκισεν. ἐπληξεν. ἐπιμαρῆσατο.

Ἐπῆλα. τῆς κλίνης μέγῳ π.

Ἐπῆλατο. Ἐλεοφάνης.

Ἐπῆλατ', ἐπέριστα, πεπέριστα, καλεγέλα,
Ἐπῆλατ' καχρῶν ὀνίδιον εὐαχρῶν.

Ἐπῆλινδῆσται. κεκυλίσται. καὶ ἐπῆλινδῆντο, ἐκυλίσται.

Ἐπῆμμέν. ἀεβεβλημένοι.

Τιῶ τῆ πανόπιε διφθέραν ἐπῆμμέν.

ὁ Ἡρακλῆς ἐχρῆτο τῇ λεοντῇ ἀεὶ τὸ σῶμα ἐπῆμμέν.

Ἐπῆ. δυνατὸν ἰῶ. ἐνδεχόμενον. Ὁ δὲ μάστιξιν, ὡς ἐπῆ, ἀντάσας, διέγνω ὡς ἐχρῆ τὸ πολέμιον. ἀντὶ τῆ, ὡς δυνατὸν.

Ἐπῆ. ὑπῆρχεν.

Ἐπῆθρῶπισην. ἀντὶ τῆ, ἐν ἀνθρώπῳ γέγενεν. αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε, τί ἰῶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐπῆθρο. ἀπέκλειπεν.

Ἐπῆσει. ἀρροπέλασε.

Ἐπῆσις ναῦς. πληρωτικῶς δὲ ἀρροπέρι, ἐπῆσις, μία εἰρεσία ἐχόσας. Ὁ δὲ Σύλλας συνηλθε τῷ Μιθριδάτῃ ἐν Δαρδάνοις τῆς Τρωάδῳ, ἔχεν ναῦς σ' ἐπῆσις.

Ἐπῆσι. ἐν τῷ ἔρει.

Ἐπῆσεν. ἐφῆρμισεν.

Ἐπῆσομν. ἐμβαλεῖν.

Ἐπῆσομν. κατεχόμεν.

Ἐπῆσομν. ἐμπεριλημμένον.

Ἐπῆσι. μὲν τρίτῳ.

1 Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. 11. pag. 89. ut Portus observavit.

2 Προκόπι] Lib. 11. de Bello Perf. cap. xii. pag. 117.

3 Τὸ, πὲ κάλλῳ τὸ ἔ σάματῳ, ἔ τὸ μίγ.] Quid hæc verba sibi velint, non video. Cum superioribus enim nullam connexionem habent.

Ἐπιβητήεα. Loca amœna, in quibus juvenes conviviis & voluptatibus indulgent. Apud Herodotum.

Ἐπιβρύνετο. Se jaçtabat. Gloriabatur.

Ἐπῆγεν. Inducebat. Movebat. Impellebat. Procopius: *Ipsum autem ad hoc impellebat sermo Christianorum, animusque ejus mordebat, quod Edessam inexpugnabilem esse affirmarent. Et iterum: Omnes adhortabatur ad preces pro eo fundendas, & debitam benevolentiam ipsi præstandam, quod expeditio illa omnino necessaria esset; quippe quam pro communi omnium salute eum suscipere manifestum esset.*

Ἐπηκυλωμένοι. Incurvati. Intenti. Parati. *Compertum fuit eos explorandi gratia venisse, quod arcus intentos ferre deprehenderentur.*

Ἐπῆ. Mitis. Mansueti. Et ἐπῆσις. Mitis.

Ἐπῆσις. Mansuetudo. Lenitas.

Ἐπῆθλει. Perseverabat in aliqua re. Forti animo tolerabat. *Et ille quidem ob hæc paupertatem fortiter tolerabat.*

Ἐπῆκαν. Injecerunt. Immiserunt.

Ἐπῆκισεν. Verberavit. Tormentis laceravit.

Ἐπῆλατο. Sponda lecti.

Ἐπῆλατο. Insultat. Aristophanes: *Insultabat, saltabat, pedebat, irridebat, ut asellus hordeo bene pastus.*

Ἐπῆλινδῆσται. Volutatum esse in aliquo loco. Et ἐπῆλινδῆντο, volutabantur.

Ἐπῆμμέν. Indutus. Vestitus. [Aristophanes:] [Argi] *omnia videntis pellicea veste indutus.* Hercules utebatur pelle leonina, qua corpus ejus vestitum erat.

Ἐπῆ. Fieri poterat. Licebat. *Ille autem cum flagris, quantum fieri poterat, eum examinasset, cognovit, quo loco res hostium essent.*

Ἐπῆ. Inerat. Erat.

Ἐπῆθρῶπισην. Hominem induit. Vel, in homine fuit.

Ἐπῆθρο. Interfecit.

Ἐπῆσει. Admovit. Infixit.

Ἐπῆσις ναῦς. Navis instructa. At in plurali ἐπῆσις ναῦς dicuntur naves uniremes. *Sylla vero cum Mithridate ad Dardana urbem Troadis congressus est, habens ducentas naves uniremes.*

Ἐπῆσι. In vere. Verno tempore.

Ἐπῆσεν. Adaptavit.

Ἐπῆσομν. Injiciemus. Immitteremus.

Ἐπῆσομν. Detentus. Qui detinetur.

Ἐπῆσομν. In aliqua statione manentem, vel commorantem.

Ἐπῆσι. Post tertium diem.

4 Ἀριστοφάνης] *Vespis* pag. 524. (358. Ed. Baf. P.)

5 Τὴν ἔ πανόπιε διφθ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Ecclesiæ*. pag. 726. (487. Ed. Baf. P.)

6 Ὁ δὲ Σύλλας συνηλθε τῷ Μιθρ.] Hæc sunt verba Dionis, quæ leguntur in *Excerpt. Legat.* cap. xxxv. pag. 388. ut Pearsonius recte observavit.

Ἐνι. ἔστιν. ὑπάρχει. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τῆς ἔνεστιν.
Ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι κτ' τῶνδ' ἄρετῆς ἔνεστι, οἷς
ἐνὶ φύσει.

Ἐνι θεός, ἐνὶ δὲ σοφόν, ἐνὶ Φιλιπποῖς ἄρετῆ
Φρόνημα.

Ἐνια. πνά.

Ἐνιασιῶ.

Ἐνιαυτίζω. ἐνιαυτὸν πρὸ ἀφ' ἑξῆς.

Ἐνιαυτός. οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐνιαυτὸν κτ' τὸν σεληνια-
κὸν δρόμον ἀριθμοῦσιν ὥστε τὸ μῆνα ἡμερῶν εἶναι παρ'
αὐτοῖς κτ'. ὡς τῆς μῆνι ἡλιακῆ κύκλου ὑπάρχει τ
ξέ, τῆς δὲ σεληνιακῆς, τ ν δ'. ὡς τὸν ἡλιακὸν πα-
ραλλάσσειν ἐνιαυτὸν ἡμέρας ἰά τῆς σεληνιακῆς ἐνιαυ-
τῆς. ὥστε Ἕλληνας καὶ Ἰουδαῖοι μῆνας τρεῖς ἐμβολί-
μους ὀκτὼ παρεμβάλλουσιν.

Ἐνιαυτὸς Μέτων. ἡ ἐνιαυτοδεκαετηρῆς. Μέτων
γὰρ ὁ μαθηματικὸς, ἀξίον ἐκλεθεὶς ἄρετων, ἐνέ-
ταξε ιθ'.

Ἐνιαχῆ. πολλαχῆ. καὶ ἐνιαχῆ, ὁμοίως.

Ἐνίγυ. ὁ ἐν μέλῳ ἔχων. ὁ κυλλός.

Ἐνιδρυθεὶς. ἐνηδρυθεὶς δέ.

Ἐνιδρυ. ἐγκάθη.

Ἐνιαία. ἡ μοναδική.

Ἐνίετα. ἐμβάλλει.

Ἐνίεσαν. ἐνέβαλον. Καὶ τοῖς πύργοις πῦρ ἐνί-
σαν.

Ἐνίζάν. Ὁ δὲ κατ' ἴχνη ἐπόρευε τῷ τυ-
ρανῶ, καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα ποτὲ ἐνίζάν τῷ παρακατα-
λαβεῖν τὰ εὐφορὰ τε καὶ ἰπώλατα τῆς πεδίων.

Ἐνίζησα. καθίστα.

Ἐνίει. ἐμβάλλει. καὶ ἐνίεισα, ἐμβάλλουσα.

Ἐνιῶες.

Ἐνίησον. ἐμβάλλει.

Ἐνίησε. τὸ ὑπερέβαλεν.

Ἐνικλᾶν. ἐμποδίζειν.

Ἐνιλλωπῶ, ἡ ἐνιλλώπω. τὸ τῆς ὀφθαλμοῦ συ-
σφύρω.

Ἐννι, Ῥωμαῖοι ποιητῆς ὃν Αἰλιανὸς ἐπαινεῖν
ἄξιον φησὶ. Σκιπίωνα γὰρ ἀδῶν, καὶ ἐπὶ μέγα ἐξά-
ρα τὸν ἄνδρα βελόμην, φησὶ μόνον ἀν' Ὀμηρον ἐ-
παίσιος ἐπαίνους εἶπεῖν Σκιπίων. δῆλον δὲ ὡς ἐτε-
δήπῃ τῆς ποιητῆς τὴν μεγαλόνοιαν, καὶ τὴν μέτρων τὸ
μεγαλεῖον καὶ ἀξιάρατον· καὶ ὡς ἐπαινεῖται δι' Ὀ-
μηροῦ ὅτι, καὶ κλέει ἀνδρῶν πυργῶσά τε καὶ ἄρα, ἐξ
ἧν ἐπήγεσε τὸν Ἀχιλλέα, καλῶς ἠπίστα ὁ ποιη-
τῆς ὁ Μεσάπιος.

Ἐνι. Est. Existit. Aristoph. posuit pro ἔνε-
στιν, i. e. inest. *Volo autem cum hisce quodvis
adire periculum virtutis causa, quæ eis natu-
ra inest.*

Ἐνι θεός, ἐνὶ δὲ σ. *Inest audacia, inest sa-
pientia, inest virtus patriæ amans & cum
prudentia conjuncta.*

Ἐνια. Nonnulla. Quædam.

Ἐνιασιῶ. Annuus. Anniversarius.

Ἐνιαυτίζω. Annum alicubi ago.

Ἐνιαυτός. Annus. Hebræi secundum luna-
rem cursum numerant annum, ut mensis ap-
ud ipsos sit 29. dierum. Cum autem circulus
quidem solaris sit 365. dierum; lunaris vero,
354. fit ut inter solarem & lunarem annum
sit undecim dierum discrimen. Quare Græci
& Judæi octavo quoque anno tres menses
intercalant.

Ἐνιαυτὸς Μέτων. Annus Metonis. Id est,
orbis annorum XIX. Metro enim Mathematicus
periodum temporis, ex XIX annis con-
stantem, invenit.

Ἐνιαχῆ. Alicubi. Et ἐνιαχῆ, idem.

Ἐνίγυ. Unicum tantum habens mem-
brum, vel manum. Mancus. Claudus.

Ἐνιδρυθεὶς. [Per i scribitur. Ab ἐνιδρύω.] Ἐ-
νηδρυθεὶς vero, [per η. Ab ἐνηδύω.]

Ἐνιδρυ. Infidet.

Ἐνιαία. Unica. Solitaria.

Ἐνίε. Injicit. Immittit.

Ἐνίεσαν. Injecerunt. *Et turribus ignem in-
jecerunt.*

Ἐνίζάν. Infidet. *Ille vero tyrannum e vesti-
gio secutus, certamini imminebat, quod præ-
occupasset loca plana & equitabilia.*

Ἐνίζησα. Infedisse. In aliquo loco collocasse.

Ἐνίει. Injicit. Immittit. Et ἐνίεισα, injiciens,
immittens.

Ἐνιῶες. Enienes. [Gens.]

Ἐνίησον. Injicit. Immittit.

Ἐνίησε. Vicit. Superavit.

Ἐνικλᾶν. Impedire.

Ἐνιλλωπῶ, vel ἐνιλλώπω. Oculos contor-
queo, vel distorqueo.

Ἐννι. Ennius, poeta Romanus; quem
Ælianus laude dignum esse dicit. Dum enim
Scipionem prædicat, & virum illum magnifi-
ce extollere studet, dicit, solum Homerum
laudes Scipione dignas canere posse. Unde
constat ipsum admiratum fuisse poetæ illius
sublimitatem, carminisque majestatem & præ-
stantiam singularem. Homerum igitur egre-
gie calluisse artem heroes laudandi, fortium-
que virorum facta magnificis præconiis cele-
brandi & extollendi, ex laudibus, quibus A-
chillæ ornavit, poeta Messapius optime norat.

1 Ὁμοίως παρεμβό.] Cum Porto suppleverim, τρεῖς ὀκτὼ ἐπίσιν παρεμβό.
Ceterum de argumento hoc legendi sunt Scaliger, Petavius, & alii,
qui de Chronologicis ex professo scripserunt.

2 Ἐνίησιος] Est nomen gentis, quæ alias etiam Αἰνίησιος dicitur.
Vide Indicem in Eustathium.

3 Ὁ ποιητῆς ὁ Μεσάπιος.] Id est, Ennius. Is enim a Messapo
Rege se oriundum ferebat. Servius ad illud Virgilii lib. VII. *Æ-
neid.* At Messapus equum domitor: *Ab hoc, inquit, Ennius dicit
se originem ducere.* Silius Italicus lib. XII.

Ennius antiqua Messapi ab origine Regis.

Ἐνικμα. Ἐπὶ τῇ χεῖρὶ τῆς ποταμῶν ἀνδρα λέγουσι, ἀφ' ἧς τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.

Ἐνιπ'. ἢ ἀφ' ἧς λέγαν ἀπμία. καὶ ἐπίπληξις.

Ἐπισκήφθη. κατ' ἐπιπέφθη.

Ἐνίστω. Ἐπιπλήξω.

Ἐνίστασθαι. εὐρεπίξω. ὠδρασκυλάξω. Μὴ ἀφ' ἐμέλλειν, ἀλλ' ἐνίστασθαι τῷ πολέμῳ, ὡς μὴ παθόντες ἀμύνασθαι δεῖ ἐπὶ κατὰ γαστρῶν. Καὶ αὖτις. Ὁ δὲ Τροϊανὸς ἐδυχερέωνι, καὶ πολὺ πλέον ἄρμιλο τῷ πολέμῳ ἐνίστασθαι.

Ἐπιχρητέρας. κατὰ χητέρας.

Ἐνοι. Φανεροί. καὶ οἱ μὲν, ἢ πινές.

Ἐνθα. τότε.

Ἐνθα. ὅπου.

Ἐνθεν. ἀφ' ἧς τῆς ἐνθεν τοῦ.

Ἐν θέρει τῆς χλαῖναν κατὰ τέρει. ἐπὶ τῆς μὴ κατὰ ἔσθαι τοῖς ἀναγκαίοις χρωμαῖον.

Ἐνθεσις. ὁ ἀκολοῦ. ὁ ψωμίς. ἢ Ἀεισφάνης.

Εἶθε Φύλας, ὡς τῶν εὐρες, ἐκβάλλοις τῆς ἐνθεσίν. ἐπὶ τῆς ὠδρα ὡς δοκίαν εὐδοκίμωσάντων. τὸ δὲ εὐρες, τὸ καμάτω καὶ πίνω ὡς ἐγενέσθαι πινές, τῆς τῆς κάμνοσι γνάμους καὶ ὡς αὐρέσσεως ἐστὶν ἔλεγχος. τὸ δὲ εὐρεῖν ἀπλῶς τῆς ὠδρα γνάμους τύχης, ἢ τῆς ἐξέλιξι γνάμους ἔργον. ὡς ὅτε ἐκ τῶν ὡς αὐρίας κατὰ τέρει, ἀ διεπέρει, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξέλιξι τὸ εὐρεμα.

Ἐνθεσιμον. νόμιμον.

Ἐνθε. ῥόφησον. ὡδρα τὸ ἐντίθει τῶν γάλακτι.

Ἐνθε. περὶ φρονηθῆ. ἐνθεσιῶν. σιυαλοφῆ δὲ τῆς ἐνθε. ἢ Ἀπταινός. Ὁ δὲ Σκιπίων καὶ τὸ χῆμα καὶ τὸ βλέμμα ἀφ' ἧς εἶδες ὡς τῶν ἐνθε, ἔφη, τὸ δαιμόνιον ἤκειν τὸ σὺν ἡδὲς αὐτῶ, καὶ καλεῖν ἐπὶ τῆς πολεμίας. τῆς τῆς, θελήθη.

Ἐνθεσιῶ. ὡς ἐνθεῖς κατὰ τῆς πνεύματι.

Ἐνθεσιάζομενοι. ἐφορμῶντες. ἢ ἐλλαμπόμενοι.

Ἐνθεσιασμός. ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλαμπῆ ὑπὸ τῆς Θεῆς.

Ἐνθεσιάσας. Πισίδης.

Καὶ τὰς ἀθέτους ἰδὼν τῆς βαρβάρων,

Ἐνθεσιάσας τῆς πυρώσῃ τῆς μέθης

Ἐπεξαιήπιον. —

ἀντὶ τῆς ἐξαιεγμεύσας, μαγομύνας.

Ἐντ' ἔτε μίμνη ἀνεμῶ, ἔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. ἐπὶ τῆς δυοχρήσας ὡδρα πεσόντων τῆς το λέγει. Φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ φιλοκτῆτης.

Ἐνθρυπῆ. τὸ ἐκ πέμματα. ὁ ἐστὶ πλάκῆς. ἢ τὸ ἐνθρυπόμενον βεῖμα. ἔνοι τῶς τελετῶς αὐ-

1 Ἐπισκήφθη] Imo ἐπισκήφθη.

2 Ἀεισφάνης] Equit. pag. 311. (211. Ed. Basf. P.) ubi vide Scholiastam, quem Noster compilavit.

3 Οὐδ' ἐνθρυπῆς γα.] Sic recte Scholiasta Aristophanis loco laudato. At priores Edit. καὶ ἐνθρυπῆ. quod sensui omnino repugnat. Nos igitur manifestum errorem correximus, & τὸ ἐ pro ε, etiam abique MStorum auctoritate, Suida restituere non dubitavimus.

Ἐνικμα. Humida. Uda. Rigua. Fluviorum crepidines ἀνδρα vocant, quod sint humidæ & uda.

Ἐνιπ'. Increpatio. Objurgatio.

Ἐπισκήφθη. Cum impetu delatus est. Delatus est.

Ἐνίστω. Increpo. Objurgo.

Ἐνίστασθαι. Instare. Urgere. Se parare, vel accingere. Non esse cunctandum, sed bello instandum, ne priores ab hoste lesi injuriam vindicare cogere. Et iterum: Trajanus vero indignans, longe majori studio bellum urgere constituit.

Ἐπιχρητέρας. Impeditos. Detentos

Ἐνοι. Quidam.

Ἐνθα. Tunc.

Ἐνθα. Ubi.

Ἐνθεν. Hinc. Propterea.

Ἐν θέρει τῆς χλα. Æstate lanam deteris. De iis dicitur, qui rebus necessariis alieno tempore utuntur.

Ἐνθεσις. Frustum panis. Buccella. Aristophanes: Utinam buccellam male inventam male rursus ex ore ejicias. Dicitur hoc de iis, qui præter spem ex re bene gesta laudem & gloriam consequuntur. Illud autem εὐρες, cum significat labore & studio rem aliquam consequi, arguit prudentiam & consilium ejus, qui operam in re aliqua ponit. Simpliciter vero rem aliquam adipisci, fortunæ debetur, non autem prudentiæ & consilio ejus, qui aliquid consecutus est. Quare Cleon non consilio res feliciter gessit, sed casu.

Ἐνθεσιμον. Legitimum. Licitum.

Ἐνθε. Sorbe. Proprie, ori infere.

Ἐνθε. A numine agitatus. Numine aliquo afflatus. Fanaticus. Per synalœphen vero ἐνθε dicitur pro ἐνθε. Appianus: Scipio autem & habitu & vultu fanaticum furorem præ se ferens, dixit, Genium familiarem sibi apparuisse, & ut in hostem iret, hortatum esse.

Ἐνθεσιῶ. Fanatico furore agitur. Numine aliquo afflatus furit.

Ἐνθεσιάζομενοι. Fanaticorum instar irruentes. Vel, illuminati.

Ἐνθεσιασμός. Afflatus numinis. Vel, cum anima tota a Deo illuminatur.

Ἐνθεσιάσας. Infantes. Pisides: Et nefarias insanasque voluptates Barbari calore temulentiae insuper accendebant.

Ἐντ' ἔτε μίμνη. Ubi neque manere, neque exire ventus nos sinit. Dicitur hoc de illis, qui in res difficiles & molestas incidunt. Id autem Philoſtetes apud Æschylum dicit.

Ἐνθρυπῆ. Placenta. Vel, intritum. Quidam edulium hoc Initiis & facris convenire

4 Ἀπταινός] De Bellis Hispaniis, pag. 450.

5 Ἐνθρυπῆ, τὸ ἐκ πίμνη.] Eadem habent Harpocratio, Hesychius, & Etymologus.

6 Ἐνθρυπόμενον] Sic ex MSS. correxi. Priores enim Edit. itemque Hesychius & Etymologus, male habent ἐνθρυπόμενον. Possis etiam scribere ἐνθρυπόμενον: quod & Fortus mentit.

τὸ προσονομασίου. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίων
'Ενθύμησι.

'Ενθύμημα. ἔπω λέγειν] οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἀφ' ἑαυτῶν μίαν προτάσεως δοκεῖ γίνεσθαι ὁ συλλογισμὸς, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γνώριμον ἔσθαι ὑπὸ τῆς δικαζῶν ἢ τῆς ἀκροατῶν προσήκουστος. οἷον, ἔτι αἴτιον ὅτι κολάσεως. προσδότης γὰρ ἔστι. προσθήκη γὰρ ὁ δικαστής, ὡς ἐναργῆς, τὸ πάσι τὸν προσδότην κολάσεως αἴτιον εἶναι. ἐφ' ᾧ ἂν ἔν μὴ γνώριμον ὅτι τὸ ῥητορικὸν ἔκτετι ἐπὶ τῶν οἷον τε τὸν δὲ ἐνθύμηματι γίνεσθαι συλλογισμὸν. ὁ γὰρ συλλογισμὸς σύνθεσίν τινα λόγων εἴκοι σημαίνειν.

'Ενθυμήσιον. ἄπειρον. ἔννομον.

'Ενθυμιζόμενοι. λογιζόμενοι. ἔπω Δίων ἐν ἑπτακκαδέκω Ῥωμαϊκῶν.

'Ενθύμιον. ἄπειρον. σεμνόν. χεῖρ ἔν. Καὶ δὴ τὰ περὶ τῆς ἐπιπέδου ἐνθύμιον, καὶ γινόμενον τῆς Μυρμιδόνων ἐγκρατίας, ὡς αὐτοὶ τὸν Ἀκαστον τῆς ἑξέως.

'Ενθύμιον. Καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθύμιον βραχὺ π μόνον.

'Ενθυμῶμα. γενική. Μὴ πῆτε τῆς κοινῶν βίων ἐνθυμησίας. καὶ αἰτιατικῆ δὲ. 'Εἰ μὴ καὶ γὰρ ἄλλο, ἐκείνο ἐνθυμῶμα.

'Ενθύμιον. ὑποπτον.

'Εν Καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῆς μισθῶ πολλῶν τὰ οἰκία διαχερῆ. ἀφ' ἧς τὸ τῆς Κᾶρας πρώτης ἀνδρῶπων μισθῶ φραπέυατος. εἶρη] ἔν ἡ παρῶν ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοδαίοις κινδυνωθῆσαν.

'Εν Καρὶς εἶπετο τάξει. ἀντὶ τῆς ἐμισθοφόρη. ἐπιδὲ δὴ φῶτοι Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν.

'Εν καρίον. ἐπὶ πολλῶν ὁμοφανῶν, ἢ φασιαζῶν, ἢ συνωμωτῶν.

'Εν Κλάρω. σύνητες τοῖς παλαιῶσι τὸ λέγειν, ἐπὶ μὲν τῆς Θιάων, ὁ ἐν Μελίτῃ, ὁ ἐν Κλάρω. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶπων, ὁ ἐν Κλάρω. ἀσάτως καὶ ἐπὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας.

'Εν Ἀλίμουσι Διονύσιον. πῆτε ἐπὶ ἐν Ἀθηνῶσι Λίμου, ἐν ᾧ ὁ πῆματι Διονύσιον.

'Εν λόγῳ. ἐν τῇ ὑποθέσει. Ὁ Αἰσχροφάνης Ὁρηνισιν.

'Ημεῖς γὰρ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.

'Εν μελέρω ἡ νῆ. ἀντὶ τῆς πελάγι, καὶ μὴ ἔω ἀγκυρῶν ἰσαμύνη, ἀλλὰ ἀπέχουσα τῆς γῆς.

dicunt. Apud Athenienses quoque Apollo vocatur 'Ενθύμησι.

'Ενθύμημα. Enthymema. Rhetorici syllogismi sic appellantur: qui una tantum propositione constant, quod altera, quæ nota est, a Judicibus vel auditoribus addatur. Ut, Hic pœna dignus est. Est enim proditor. Judex enim ut rem evidentem addit illud, Omnem proditorem pœnis dignum esse. In quibus vero rebus, id, quod prætermittitur, non est notum, in iis per enthymema syllogismus confici non potest. Syllogismus enim certam quandam rationum connexionem videtur significare.

'Ενθυμήσιον. Infinitum. Legitimum.

'Ενθυμιζόμενοι. Cogitantes. Reputantes. Ita Dio libro xvii. *Rerum Romanarum*.

'Ενθύμιον. Dubium. Venerabile. Quod animo volvitur. [Quod ominis loco ducitur.] *Ille vero id, quod acciderat, ominis loco duxit, Myrmidonibusque subactis, Acasti regno exiit.*

'Ενθύμιον. Quod mente versatur. * * * *

'Ενθυμῶμα. Genitivo jungitur. *Ne forte de communibus vitis cogitans.* Item accusativo. *Si nihil aliud, illud saltem cogitans.*

'Ενθύμιον. Suspectum.

'Εν Καρὶ τὸν κίνδυνον. In Care periculum. Dicitur de iis, qui molestias pro aliis mercede suscipiunt. Cares enim primi mortalium mercede militarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui pro aliis pericula suscipiunt.

'Εν Καρὶς εἶπε. Caris loco sequebatur. Id est, mercede militabat. Primi enim Cares stipendia meruerunt.

'Εν καρίον. Unus favius. Proverbium hoc dicitur de pluribus, qui conspirant, vel seditionis, vel conjuratis.

'Εν Κλάρω. In Claro. Antiquis usitatum est, de Diis quidem dicere, Ille, qui est in Melite, vel in Claro: de hominibus vero, Ille, qui est ex Claro: idemque de quavis alia urbe & regione dicendum est.

'Εν Αλίμουσι Διον. In Limnis Bacchi templum. Limnæ locus erat Athenis, in quo Bacchus colebatur.

'Εν λόγῳ. In argumento. Aristophanes *Avibus*: *Nos enim viri, qui ratione presentes sumus.*

'Εν μελέρω ἡ ν. Navis in alto fluctuabat, ancoris non firmata, & a terra longe distans.

1 'Ενθύμημα. ἔπω λέγειν οἱ ῥητ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrod. in *Toric*, lib. i. pag. 7. ut Pearsonius observavit.
2 'Ενθυμήσιον. ἄπειρον. ἔν.] Sic etiam Hesychius. Idem tamen paulo post; 'Ενθύμιον. ἄπειρον. σεμνόν: quæ ipsa etiam apud Suidam suo loco legas.
3 'Ενθύμιον. ὑποπτον.] Huc spectant verba Scholiastæ Thucyd. ad lib. vii. cap. i. 'Ενθύμιον. πῆματι. δεισιδαιμονιστικῆς, ἢ ἐπιλογισμῶν, κατὰ τὸν χρόνον.
4 'Εν Αλίμουσι Διονύσιον.] Ex Harpocrate.
5 Διονύσιον.] Iá est, templum Bacchi. Erat autem hoc templum Bacchi in ipsa urbe Athenarum prope Arcem situm, ut discimus ex hoc loco Thucydidis lib. ii. cap. xv. τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἔσθ' ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῆς πόλεως.

μᾶλλον ἰδρυται, τὸ πῆματι Ὀλυμπία, ἐτὸ Πόλιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Αἰθίοπαις Διονύσιον. Scholiasta ad eum locum: *Λίμνη. πῆματι ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνῶν.* Sed fallitur. Non enim Thucydides dicit, templum Bacchi Limnæ fuisse in ipsa Arce, sed extra eam, prope tamen: ut ex verbis ejus adductis patet. Errorem hunc Scholiastæ notavit etiam Meursius *Athen. Antic.* lib. iii. cap. iv. quem ad. Aristophanes *Ranis* pag. 222.
Διονύσιον ἐν Αἰθίοπαις ἰαχῆται μὲν.
Scholiasta ad eum locum: *Λίμνη. καρίον τῆς Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ Διονύσιον ἱερῶν. Καλλιμαχῶν. Λίμνη δὲ καλεῖται ἡ ἑρπύλαιος.* Plura vide apud Meursium loco laudato.
6 'Αισχροφάνης Ὁρηνισιν.] Pag. 543. (369. Ed. Bas. P.)
7 Μὴ ἐπὶ ἀγκυρῶν.] In prioribus Edit. negatio μὴ male omissa est, quam ex 2 MSS. Paris. revocavi.

Ἐν ἰμύρτῳ κλάδῳ τὸ ξίφος κρηπίσω, ὃς περ Ἄρμόδιον καὶ Ἀριστογείτων, ἐν μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἰπποάρχῳ τὴν τύραννον ἀπέκλειον.

Ἐνόδιον. τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώπιον τῶν οἰκῶν τὸ οἰδεῖν τὰ ὄντα.

Ἐν ὁδοῖς ἦσαν. ἐν ἔργῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν βίῳ, ἐν πίστι.

Ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήθη. οἱ μὲν ὄλμον φασὶ μαντιεῖον. οἱ δὲ τῆς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντος μαντικῆς γίνεσθαι. ὅπῃ καὶ οἱ τρίποδες τῶν Ἀπολλωνίων, ὄλμοι καλεῖται.

Ἐνόν. διωκτόν. ἢ ἐνυπάρχον. Οἱ δὲ οἷα δῆπρ θυσίαν λιτιῶν ἐκ τῶν ἐν νύκτι καὶ παρόντων προσαχθεῖσιν αὐτοῖς ἐπικαιρῆς.

Ἐνοπή. πόλεμος. μάχη. Ὀμνος. Τροῖες μὲν καλαγῆται ἔνοπῃ τῶν ἴσων, ὄρνιθες ἔς καὶ αὐθις.

Οἷα σφῆκες ἐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χερῶν ἕνα εἶς, Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλικον. --

Ἐνοπίον. τὸ κάτοπιον.

Ἐνόρσας. ἐμβαλάν. μίξας.

Ἐνορχα. ἄρσενα.

Ἐν. ὁ ἐνιαυτός.

Ἐνόση. ἠρώσθη. Ὁ δὲ ἐπράττει κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτῆς ἐνόση, καὶ τὸ τῆς ἐμπορίας ἔπι κερδῆ ἤκιστα ἔω αὐτῶν.

Ἐνοσίγαιος. ὁ κινῶν τὴν γῆν. σεισμὸς ποιῶν.

Ἐνοσις. ἡ κίνησις. ἡ μίξις.

Ἐνοσίχθων. σείων τὴν γῆν.

Ἐνωσις. ὁ συμετός. Σοφοκλῆς.

Ἐνωσις τὰ κινῶν τοῖς πάλοι τεκμαίρεται. Ἐνωσις ἀνὴρ ἀπὸ τῶν Φθασάνων τὰ παρόντα γινώσκων. εἰ γὰρ ὁ ἄνω Ἀπόλλωνος δοθεὶς χρησμὸς ἠκούσθαι, δηλοῦσι καὶ τὰ νῦν, ἀ ἐμαντεύσασθαι ὁ Τειρεσίας. Ἐκαὶ αὐθις ταῦτα δράσας ὑστερον ἔνωσις ἐγένετο, καὶ ἐσωφρόνησεν.

Ἐνοφθαλμισμῶν. θεαμάτων.

Ἐνοχλῶ σοι. δολικῆ. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῆ. Ὁ δὲ ἀκυράτοις ἰπποῖς αὐτὸν ἐνώχλη καὶ ὑπέφθυγε.

Ἐνοχος. ὑπάλιπος. Τίμιος καὶ τῷ Ἐφόρῳ

1 Ἐν μύρτῳ κλάδῳ τὸ ξί.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristophanis *Lysistr.* pag. 876. (555. Ed. Bas. P.)

Ἄλλ' ἐμὲ μὲν ἔτι προαινεύουσιν, ἐπὶ φυλάξομαι, καὶ φοβήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτῳ κλαδί.

Scholiasia ineditus ad illum locum: Ὅτι ἐν μύρτῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φοβήσομαι, ὡς αὖτε Ἄρμόδιον καὶ Ἀριστογείτων, ἔτι γὰρ ἀπὸ μύρτων κλάδων τὸ ξίφος ἐνιστάσασθαι, τὸ τῶν κλημάτων. Hæc verba Scholiasia descripsit Suidas supra v. Ἀρμόδιον. & intra v. φοβήσω.

2 Κρηπίσω] Rectius φοβήσω: ut habet Aristophanes loco laudato, & ipse Suidas intra v. φοβήσω. Eundem lectionem confirmat etiam Athenæus lib. xv. pag. 695. ubi sic legitur:

Ἐν μύρτῳ καὶ τὸ ξίφος φοβήσω, ὡς αὖτε Ἄρμόδιον καὶ Ἀριστογείτων, ὅτι τὸ τῶν κλημάτων ἐκείνων, &c.

Sic enim locum illum distinguendum esse puto.

Ἐν μύρτῳ κλ. *In myrti ramo ensim gestabo.* Harmodius & Aristogiton, ense in myrti ramis occultato, Hipparchum tyrannum interfecerunt.

Ἐνόδιον. *In via positum. Quod in via nobis occurrit.* Ἐνώδιον vero, per ὦ, idem quod ἐνώπιον, inauris: quod dictum est ab οἰδεῖν intumescere: quod aures [perforatæ] intumescant.

Ἐν ὁδοῖς ἦσαν. *In via erant. Id est, in opere, in operibus, in vita, in fide.*

Ἐν ὄλμῳ ἐκ. *In Holmo dormivit. Alii quidem ὄλμον dicunt esse oraculum. Alii vero tradunt, eos, qui in Holmo dormierint, vaticinandi peritos fieri. † Tripodes Apollinis etiam vocantur ὄλμοι.*

Ἐνόν. *Quod fieri potest. Vel, quod alicui rei inest. Illi vero sacrificium, tenne quidem, sed quod pro facultatibus & presenti rerum copia ab ipsis oblatum erat, æqui bonique consulentes.*

Ἐνοπή. *Bellum. Pugna. Clamor. Homerus: Trojanii vero cum clangore & clamore in hostes ibant, velut aves. Et in Epigrammate: Spolia, non qualia sunt ea, quæ hostibus detrahuntur, sed similia instrumentis chororum; quibus thalamum nuptialem exornatis.*

Ἐνοπίον. *Speculum.*

Ἐνόρσας. *Qui injecit. Qui immisit. Qui miscuit.*

Ἐνορχα. *Coleata. Testiculata. Mascula.*

Ἐν. *Annus.*

Ἐνόση. *Morbo laborabat Ægrotabat. Ille vero rem minus ex sententia gerebat, totaque ejus domus morbo laborabat, & ex mercatura nullum vel minimum quæstum faciebat.*

Ἐνοσίγαιος. *Terram quatens. Terræ motuum auctor.*

Ἐνοσις. *Motio. Quassatio. Mixtio.*

Ἐνοσίχθων. *Terræ quassator.*

Ἐνωσις. *Prudens. Sapiens. Sophocles: Vir prudens ex præteritis æstimat præsentia. Sive, vir cordatus ex præteritis cognoscit præsentia. Si enim oraculum ab Apolline redditum eventus irritum demonstravit; certum est & ea, quæ Tiresias vaticinatus est, irrita fore. Et iterum: Hæc cum fecisset, ad se rediit, & sanam mentem recepit.*

Ἐνοφθαλμισμῶν. *Speſtaculorum.*

Ἐνοχλῶ σοι. *Dativo jungitur. Molestus tibi sum. Item accusativo. Ille vero velocissimis equis cum nunc laceſſebat, nunc rursus effugiebat.*

Ἐνοχος. *Obnoxius. Reus. Timæus Ephe-*

3 ῥίψαντες] Meursius in *Pisistrato* cap. xiiii. & Portus ad hunc locum, scribendum censent κρύψαντες. Recte. Harmodius enim & Aristogiton Hipparchum non aperta vi, sed ex iniidiis occiderunt, gladio in myrti ramis occultato.

4 Οἷα σφῆκες ἔκ ἐνοπῆς.] Fragmentum hoc legitur *Anthol. lib. vi. cap. xxv. Epigr. xv.* ut Portus etiam monuit. Vide etiam supra v. Ἐνορχα.

5 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 190. ut Portus observavit. Vide ad eum locum Scholiasiam, cujus scriinia Suidas hic compilavit.

6 Καὶ αὐθις: Ταῦτα δρ.] Hæc, & quæ sequuntur, in prioribus Edit. male post verba Sophoclis collocata sunt, ubi sensum & ferriem orationis omnino interrumpunt.

7 Τίμιος καὶ τῷ Ἐφόρῳ πρ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii, quæ Suidas sumpsit ex Collectaneis Constantini a Valeſio editis, pag. 54. ubi eadem ἀπολιξίαι leguntur.

πεποίθη) καὶ αὐτὸς ἂν δυσὶν ἀμαρτήμα-
σιν ἔνοχος τὰ μὲν, ὅτι πικρῶς κατηγόρει τὴν πέ-
λας ἐπὶ τέτοις, οἷς αὐτὸς ἔνοχος ἔστι τὰ δὲ, ὅτι
καθ' ἑαυτὸν διέπραττε τὴν ψυχῆς, τοιαύτας ἀποφάσεις
ἐπιτέθεικε τοῖς ὑπομνήμασι.

Ἐνώδιον. τὸ ἐνώπιον. ὡς τὸ εἰδέν τὰ ὄτα.

Ἐνώμα. ἐκίνη.

Ἐνωμόξαστο. ἀπεμάξαστο. ἀπεψήσαστο.

Ἐνωμοτάρχης. τὰξίας πινος φρακωλικῆς ἀρχῆς
ὡς Λακεδαιμονίους.

Ἐνωμοτία. τὰξίς πινος φρακωλικῆ ἀνδρῶν ἐ καὶ
κ', ὡς Λακεδαιμονίους. εἰρηται δὲ ἐκ τῆς ὁμνίας
αὐτῆς μὴ λείπειν τι τὴν τάξιν. οἱ δὲ ἐνωμοτίαν τὸ ἡ-
μισυ τῆς λόχης τὸ αὐτὸ καὶ δεκαίαν. οἱ δὲ τὸ τέ-
ταρτον τῆς λόχης ἐνωμοτίαν φασί. καὶ ἐνωμοτάρχης,
ὁ αὐτῆς ἀρχαν.

Ἐνωμοτία. ἢ ἀνταρσία.

Ἐνώμοτος. ἔνοχος τοῖς ὄρεοις. βέβαιος. καὶ ὁ
ἀντάρτης.

Ἐνωμότως. ἐπιρρηματικῶς. ὁμοίως.

Ἐνάν. ἐνυπάρχων. Παρήγγειλε μὴ ἄρα πῆς πινος
τῆς ἄλλης φρακείας ἐνάν, ἐπιγεάζη αὐτοῖς.

Ἐνωπή. ἢ ὡροσφίς.

Ἐνώπια. εὐθέα.

Ἐνώπιον, καὶ εἰώπιος. καὶ ἐνωπίως. ἐμωρο-
θεν.

Ἐνωρμίδη. ὡρορμίδη.

Ἐνωσας. ὡς Ἡροδότῳ, ἀνενοήτως.

Ἐνωσις. διεσώπων πραγμάτων κοινωνικὴ συνδρομή.
καὶ δέκα δὲ πρόπους εἰρηται ὡς τῆς θείας γραφῆς.
ἔνωσις σε εἰρηται, ὡς τὸ εἰς ἐν συνωθεῖα τὰ πραγ-
ματα. γίνεσθαι δὲ καὶ δέκα πρόπους. κατ' ἑστίαν, ὡς
ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως, τετάρτη τῆς ἀτόμων. κατ'
ὑπόστασιν, ὡς ἐπὶ ψυχῆς καὶ σώματος. καὶ ὁμοίως,
ὡς ἐπὶ τῆς γνημῶν, ὡς ἐν θέλημα. καὶ ὡρορμίθην, ὡς
ἐπὶ τῆς σαλίδων. κατ' ἀρμονίαν, ὡς ἐπὶ τῆς λίθων. καὶ
κράσιν, ὡς ἐπὶ τῆς ὑγρῶν, οἴνου καὶ ὕδατος. καὶ Φύρ-
σιν, ὡς ἐπὶ τῆς ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος.
καὶ σύγχυσιν, ὡς ἐπὶ τῆς τηκτῶν, κηρῶν καὶ πύσσης.
καὶ σωρείαν, ὡς ἐπὶ τῆς ξηρῶν, σίτου καὶ κλειθῆς.
καὶ συναλοιφίαν, ὡς ἐπὶ τῆς ἀποσπασμῶν, καὶ αὐτῆς
ἀποκαθαρσῶν οἷον λαμπάδος πύρος ὡρορμῆς
καὶ πάλιν ἀποκαθαρσῶν.

dum synalæphen: ut in iis, quæ ab aliqua re
luti in face, quæ ex igne accenditur, & eidem rursus restituitur.

rum vehementer infectatus est, cum ipse duo-
bus peccatis sit obnoxius: unum quidem, quod a-
lios acerbe criminetur ob ea maxime vitia,
quorum ipse reus est: alteri vero, quod inge-
nio fuerit plane corrupto, qui tales sententias
commentarius suis inferuerit.

Ἐνώδιον. Idem quod ἐνώπιον. Inauris. Ab ἰ-
δεῖν intumescere: quod aures [perforata] in-
tumescant.

Ἐνώμα. Movebat. Agitabat.

Ἐνωμόξαστο. Absit. Deterfit.

Ἐνωμοτάρχης. Enomotarcha. Apud Lacedæ-
monios ita vocatur ordinis cujusdam mili-
taris dux.

Ἐνωμοτία. Enomotia. Apud Lacedæmoni-
os ita vocatur ordo quidam militaris xxv.
virorum: sic dictus, quod jurarent, se or-
dines suos non esse deserturos. Alii vero
ajunt, Enomotiam esse dimidiam partem λό-
χης; sive δεκαίαν, i. e. Decuriam. Alii vero
dicunt, Enomotiam esse quartam partem
Lochi. Et Enomotarcha est ordinis illius dux.

Ἐνωμοτία. Conjuratio. Rebello.

Ἐνώμοτος. Jurejurando obstrictus. Conju-
ratus. Item, rebellis.

Ἐνωμότως. Adverbium. Facta conjuratione.

Ἐνάν. Qui inest. Præcepit, ne, si quis forte
alterius expeditionis miles adesset, illis insultaret.

Ἐνωπή. Intuitus. Aspectus.

Ἐνώπια. Recta. Quæ sunt ante oculos.

Ἐνώπιον. Quod in conspectu positum est.
Et ἐνωπίως. In conspectu. Coram.

Ἐνωρμίδη. Ad portum appulit.

Ἐνωσας. Apud Herodotum significat, qui
intellexit, qui consideravit.

Ἐνωσις. Unio, quæ est rerum disjunctarum
in unum coitio. Ea autem decem modis in S.
Scriptura sumitur. Sive, unio dicta est, quod
res diversæ in unum cogantur: quæ decem
modis fit. Secundum essentiam: ut in sub-
stantiis, sive iis rebus, quæ dividi nequeunt.
Secundum substantiam: ut in anima & cor-
pore. Secundum affectionem, vel congruen-
tiam: ut in sententiis, cum plurium una est
voluntas. Secundum appositionem: ut in ta-
bulis. Secundum coagmentationem, ut in la-
pidibus. Secundum mixtionem: ut in liqui-
dis, veluti vino & aqua. Secundum com-
mixtionem, vel subtractionem: ut in ficcis & li-
quidis, veluti farina & aqua. Secundum con-
fusionem: ut in iis, quæ liquefiunt, veluti ce-
ra & pice. Secundum accumulationem: ut
in ficcis, veluti tritico & hōrdeo. Secun-
dum avelluntur, & eidem denuo restituntur; ve-
luti in face, quæ ex igne accenditur, & eidem rursus restituitur.

1 Ἐνωμοτάρχης] Vide infra v. Μεσῶν.

2 Ἐνωμοτία] Thucydides lib. v. cap. LXVIII. Lacedæmoniorum
aciem describens, etiam Enomotia meminit. Verba ejus hæc sunt:
Λόχοι μὲν γὰρ ἐμμάχοντο ἐπὶ πᾶσι Σικελιῶν, ὄντων ἐξακροῦν. ἐν δὲ ἐκά-
στῳ λόχῳ πιντικροῦς ἦσαν πύσσης, καὶ ἐν τῇ πιντικροῦς, ἐνωμοτία πύ-
σσης. Scholiasta ad eum locum dicit, in unaquaque Enomotia
fuisse viros xxxii. a quo hic discrepat Suidas, qui xxv tantum vi-

ros Enomotia assignat. Sed hæc accuratius examinare, non est
hujus loci.

3 Ἀνωρμία] Est vox recentiorum Græcorum, rebellionem sig-
nificans. de qua vide Dissenium in Glossario Græco.

4 Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. 1. pag. 17. lin. 27. ut Portus monuit.

5 Ὡς ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως καὶ ὑπόστασιν] Hæc verba non sine dis-
pendio iensus in prioribus Edit. omissa sunt, quæ ex 2 MSS. Pa-
ris. revocavi.

Ἐνώπια. κόσμησθε τὰ ὄψα. Ὁ δὲ ἐνώπιος ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις διαρείται αὐτόν.

Ἐνωτίζω. αἰπαλικῆ. τὸ ἀκῶ. καὶ ἐνώπια, ἀκροσόν. εἶπο τῶν ὄψων γενέσθαι ποίησον. Ἐνώπισε δὲ, τὰ νῶτα ἀεισκέπασεν.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαίδαλλε μύσθε. Ἐπιφάτω Φασὶν ἐραδιῶσαν ταύρη, Δαίδαλλον ἰκετεῦσαι, ποιῆσαι ξυλίῳ βῆν, καὶ καίασκιδάσσιλα αὐτῷ ἐνδεῖναι· ἡ δὲ ἔπιβαίνων ὡς βῆν ὁ ταῦρε, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγενήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ διὰ πινυας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ ἀπαρθένης καὶ Ἰσως γένος ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο· οἱ παρβαλλοῖο τὰ θηρία. εἰς Δαίδαλλον ἔνδεχρον τῶν τῆ κακῶν αἶπον γενόμενον, καὶ μυσταχθέντι, ἐξήνεχθη ἡ παροιμία.

Ἐν ὄψα βύτω. ἐν μυστηρίῳ. Ἡ ἐραδιὴ αὐτῆ τὰ μὲν ὄψα ἐν ὄψα βύτω, τελευτῶσαι δὲ καὶ οἰκῶν παρόντων.

Ἐν ὄψα βύτω. ἐν σπικρύφῳ. Περικόπιθε. Ἰβριζον ἐς αὐτόν ὁ σιγῆ, ὅδὲ ἐν ὄψα βύτω, ἀλλ' ἐς ὄψιν.

Ἐν παρενθήκης μέρε. ἐν ἀεισεύας μέρε.

Ἐν παιδοδείξει. εἰς τὸν τόπον, ὅπου γυμνάζονται καὶ ἀγροῦσιν οἱ παῖδες. Ἀριστοφάνης Νεφέλας.

Ἐν παιδοδείξει δὲ βαδίζοντες, τὸν μηρὸν ἔδει ὀρθοῦσθαι.

τετέστιν, εὐκόσμως κατὰ τὸν ὄψιν, ὡς μηδὲν τοῖς ἀεισεύσιν ὀρθοῦσθαι ἀκοσμον.

Ἐν πέντε κελῶν γόνασι. παρ' ὅσον τὸ παλαιὸν ἐκ κριτῶν ἔκεινον τὸς κωμικὸς, ὡς Φησὶν Ἐπίχαρμος. σύγκειται δὲ παρ' Ὀμήρω, Θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. ἐπεὶ οἱ κελῶν ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἀ νῦν εἰς γραμματεῖα ἐγγράφει.

Ἐν πύθῳ τὴν κερμαίαν μαθητέων. παροιμία ἐπι τῶν τὰς ἀρώτας μὲν μαθητέων ὀρθοῦσθαι, ἀπομαρῶν δὲ τῶν μειζόνων. τετέστι τὴν παλαιῶν τὰς ἀρώτας μαθητέων, καὶ ἐπιμαρῶν τὴν τελευταίων.

Ἐν ὀρθοῦσθαι. ἐν ὀρθοῦσθαι.

Ἐν Πυθίῳ κρείττον ἢ ὀρθοῦσθαι. οἷον κινδυνεύσασθαι. κατὰ φρονήτων γὰρ πινυας Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τῶν τελευτῶν αὐτῆ ὀρθοῦσθαι, Πεισίφρασι ἐγγραφε νόμον, τὸν ἀλόγια ἐπὶ τῶν, θνήσκον. κατὰ γὰρ ὀρθοῦσθαι δὲ τῶν γράμματων, καὶ πλείωνων μᾶλλον τῆτο ποιῶντων, ἔφησε Φύλακας. ληφθέντων δὲ τῶν, ἐκέρδυσσε δὴσάντας αὐτόν, ὀρθοῦσθαι τὴν ὄδον μαθητέων, κηρύσσοντας, ὅδ' ἀνὴρ κολαδοῖς ὀρθοῦσθαι, ὅτι ὀρθοῦσθαι τῶν γράμματων. κολαδοῖς δὲ, ἔπο ἐνέδου τὸ γινόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς νῦν τὸς κακοπαθῆντας, ἢ

Ἐνώπια. Ornamenta aurium. In aureis. Ille vero in auribus, quæ margaritis ornatæ erant, eum donat.

Ἐνωτίζω. Accusativo jungitur. Audio. Et ἐνώπια, audi, auribus percipe. Ἐνώπισε vero, terga contexit.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαίδ. In omni fabula & Dædali flagitium memoratur. Pasiphaen ajunt amore tauri captam, Dædalum orasse, ut ligneam vaccam conficeret, seque opere perfecto in eam includeret. Cum igitur illam taurus ut vaccam iniens gravidam fecisset, natus inde est Minotaurus. Minos vero quibusdam de causis Atheniensibus iratus, septem virgines, totidemque pueros, monstro illi objiciendos, tributum nomine ab eis exegit. In Dædalum igitur, ut illorum malorum auctorem, & ideo exosum, proverbium hoc jactatum fuit.

Ἐν ὄψα βύτω. Clam. In occulto. Primum quidem ipsum clam amavit: tandem vero & famulis presentibus.

Ἐν ὄψα βύτω. In occulto. Occulte. Clam. Procopius: Contumelia eum afficiebant, non tacite, nec occulte: sed coram & aperte.

Ἐν παρενθήκης μέρε. Additamenti loco.

Ἐν παιδοδείξει. In domo paedotribæ. Sive in loco, ubi pueri exercentur & versantur. Aristophanes Nubibus: In domo paedotribæ vero sedentes, femur opponere oportebat. Id est, compositæ & decenter [pueros] sedere oportebat, ne circumstantibus aliquid indecori ostenderent.

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. In quinque Judicum genibus. Olim enim quinque Judices de Comicis judicabant, ut ait Epicharmus. Dictum autem hoc est ad imitationem illius Homericæ: Deorum in genibus situm est. Judices enim olim in genibus habebant ea, quæ nunc in tabellis scribuntur.

Ἐν πύθῳ τὴν κερμαίαν. In dolio figlinam discere. Proverbium in eos, qui primas disciplinas prætereunt, & ad majores statim se conferunt. Vel qui primis disciplinis prætermisissent, ultimas affectant.

Ἐν ὀρθοῦσθαι. Sub prætextu. Sub specie.

Ἐν Πυθίῳ κρ. In templo Apollinis cacasse præstitisset. Quasi dicas, periculum subivisse. Cum enim quidam Apollinem contemnerent, & in ejus fano ventrem exonerarent, Pisi-stratus lege lata capitale supplicium in eum constituit, qui in isto facinore deprehenderetur. Cum vero omnes id edictum deriderent, & multo magis etiam, quam antea, illud facerent, custodes ibi collocavit. Qui cum quendam deprehendissent, jussit eum vinctum per viam flagris cædi, præcone proclamante: Ille verberibus cæsus capite plecte-

1 Τὰ νῶτα ἀεισεύσασθαι. Sic habent MSS. Paris. itemque Hesychius. At priores Edit. male, τὰ ὄψα ἀεισεύσασθαι.

2 Πασιφάτω Φασὶν ἐραδιῶσαι. Fabulam hanc plenius exponit Zenobius Centur. iv. Adag. vi.

3 Ἡ ἐραδιὴ αὐτῆ τὰ μὲν σπ. Fragmentam hoc sumptum est ex Procop. Histor. Arc. cap. 1.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλας] Pag. 178. (108. Ed. Bas. F.) sed ubi pro βαδίζοντες legitur καθίζοντες.

5 Ἐν πέντε κριτῶν γ. Ex Zenobio.

πρωτόαις ἐπιχειρήσας ἀφ' ἑνὸς αὐτῶν πλημμυρέλαιαν, ἔπιπλέγειν. Ἐν Πυθίᾳ κραιπτόν ἰὼ αὐτὸν Σποπατῆσαι. aliquod paterentur, aut delicti alicujus poenas darent, dicere solerent: *In fano Apollinis cavasse praestitisset.*

Ἐν πυρὶ βέβηκας. τῷτο ἔπιπλέγειν λρη ἐν τοῖς ἐν ἔπισφαλέσι καὶ ἔπι κινδύνῳ πρᾶγμασιν ἐμφιλοχρεῖν ἐθέλεισι: καὶ ἔπι λρη τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν.

Ἐνεράσφ. ὀσμικῶς ἐφορμά. Ἰάσιπ. Ὁ δὲ Σαμφῶν ἐνεράσφ τὰς πύλας αὐταῖς, καὶ Φλοιαῖς, καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη πρὸ αὐταῖς ἰὼ ξύλωσις.

Ἐνσείει τιὸ ἵππων αὐτοῖς. ἀντὶ τῷ, ἔπιπτιθήσιν. Ἐπάρετος ἐνσείει τὸ ἵππων αὐτοῖς ἀθρόαν.

Ἐνσειδαίς. ἐν λναχθίς. Ὁ δὲ Σαμφῶν ἐνσειδαίς τοῖς κίσιον, ἔπι κταβαβάλλει τὸν οἶκον.

Ἐνσημαγνόμεν. ἀντὶ τῷ ἐνδεικνόμεν, καὶ ἐκφάναν.

Ἐν Σιναι. Ἑβραϊκόν.

Ἐνσκειραμύνη. Ἐλελακίχα. λελιθωμύνη. σεσαγκωμύνη.

Ἐνπαιρωθείς. ἐμπαγαίς. σκείρωμα γ', τὸ ἀπάλιν πάθει.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. ἐπὶ τῷ ἀμάετρεα μοχθήσων, ἂν τὸ ἔργον ἀφανέας.

Ἐνσπονδ. ὁ σπὸ πλέμει γινόμεν Φίλ. Ἀππιανός. Λατῖνοι ἐνσπονδοὶ Ῥωμαίοις ὄντες, ἐσράτθων ἐπ' αὐτοῖς. καὶ αὐτῆς. Ὡς παλαιὸν δὴ π νόμιμον, καὶ ἐνσπονδον ἐκλείπειν ἐπὶ κελῶν.

Ἐντασις. Καὶ τιὸ ἐξ ζεχῆς αἰρεθεῖσαν ἐντασιον τῆς ζωῆς. † Καὶ πᾶσαν ἐντασιον θάμνις, καὶ πᾶσαν πέτρεας πρῶσβολῶν διεθνησάμενοι. ἐντασιον ἐν σπηραφῇ ἔκφυσι καὶ πυκνῶ τ θάμνων λέγει.

Ἐντάτης. ὁ χτ' ἀντὶ ἐντασίου. ἰδικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῆς κελσεως οἶον ἀντίδικ. κυρίως δὲ ἐντάτης λέγει, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀνθεστικῶς πινι ὡσεὶ λέγοι πρὸ τὸν Οἰδίποδα τῷ Λαίῳ ἐντάτῳ γεγεννημένον. καὶ Αἰλιαῖος ἐν τῷ πρὸ τῶν θείων ἐναργειῶν Φησί. Κατά πνα λρησιμὸν βεβηθεῖς ἰλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτῷ γεγεννημένον ἐντάτῳ δαίμονα. Καὶ αὐτῆς Πικρόταλ αὐτοῖς ἐντάτης ἦν.

Ἐνταλικός. Ὁ δὲ Ἰσίδωρ ἐνταλικός ἂν, ἀητήτῃ ἔμμεν. ἀντὶ τῷ, ἐντασιον πρὸς πνα ποιούμεν.

Ἐντερενσάμεν. πειπυξάμεν.

tur, quod edictum contempserit. Cum igitur supplicio affectus fuisset, factum hoc Athenienses ita movit, ut, si qui postea malum periculi plenis versari amant. Ex igne enim celeriter exeundum est.

Ἐν πυρὶ βέβηκας. Per ignem incedis. Hoc dicendum est de illis, qui in rebus alex & periculi plenis versari amant. Ex igne enim celeriter exeundum est.

Ἐνεράσφ. Cum impetu irruit. Josephus: Sampson vero ipsas portas cum postibus & veditibus caterisque repagulis ligneis cum impetu revulsit.

Ἐνσείει τὴν ἵππῳ. Equitatum in cos immittit. Signo dato equitatum in cos immisit.

Ἐνσειδαίς. Incussus. Cum impetu irruens: Sampson vero in columnas cum impetu irruens, una cum ipsis domum dejecit.

Ἐνσημαγνόμεν. Significans. Indicans. Ostendens.

Ἐν Σιναι. In Sinai. Hebraicum.

Ἐνσκειραμύνη. Lapidis instar indurata. Carosa facta.

Ἐνσκειρωθείς. Infixus. Inhærens. Σκείρωμα enim est morbus insanabilis.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. In tenebris saltare. De iis, quorum labores teste carent, & quorum opus in obscuro latet.

Ἐνσπονδ. Qui ex hoste factus est amicus. Qui foedus nobiscum inuit. Appianus: Latini, foedere cum Romanis conjuncti, bellum eis intulerunt. Et iterum: * * * *

Ἐντασις. Institutum. Secundum illud vite institutum, quod ab initio sibi proposuerat. Item dicitur de sylva densa & opaca. Cum omnia densa dumeta, & omnem rupis accessum perscrutati essent.

Ἐντάτης. Qui quacunq; in re alicui obstitit vel adversatur: & peculiariter de adversario in judicio dicitur. Proprie autem ἐντάτης significat eum, qui in via alicui resistit: ut si quis Oedipodem, qui Laio in via resistit, ejus ἐντάτῳ fuisse dicat. Aelianus in opere de Providentia Divina evidentia ait: Ex oraculo quodam demonem familiae suae infestum placare volens. Et iterum: Acerbissimus eorum adversarius erat.

Ἐντατικός. Qui non cedit alicui. Qui acriter in disputando alicui resistit. Isidorus vero, quod acerrimus esset disputator, ab adversariis vinci non potuit.

Ἐντερενσάμεν. Amplexus. Complexus.

1 Καὶ ἔπι λρη.] Copulam hic dele. Est enim supervacanea.
 2 Ἰάσιπ.] Antiquit. Jul. lib. v. cap. x. sed ubi vox ἐνεράσφ, cujus gratia locum hunc adduxit Suidas, non reperitur. Sic enim hodie ibi legitur: Σαμφῶνις δὲ πρὸς τὴν μεσσην ἢ τὴν νύκτα ἀνοσσεῖς, τὰς πύλας σὺν αὐταῖς πὺ φλοιαῖς κὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη πρὸ αὐτῶν ἦν ξύλωσις, θάμνην καταμαρδόν, εἰς τὸ ἰσπερ Ἑβραίων ὄρεος φέρων καταπήσθαι. Eadem vox ἐνεράσφ deest & apud ipsum Suidam infra v. Καταμαρδόν, ubi locus hic repetitur.
 3 Ὁ δὲ Σαμφῶν ἐνο.] Et hoc fragmentum legitur apud Josephum in historia Samsonis.

4 Ἐνσκειραμύνη] Cum Porto malim ἐνσκειραμύνη, cum augmento, & per ω, propter vocem sequentem ἐνσκειρωθείς.
 5 Ἐκλελακίχα] Hanc vocem de mendo suspectam habeo.
 6 Ἐντάτης. ὁ κατὰ π. — Λαίῳ ἐντάτῳ γεγεννημένον] Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajacem pag. 7.
 7 Πρὸς θείων ἐναργειῶν] Prioris Edit. habent πρὸς θείων ἐνεργειῶν. At in 2 MSS. Paris. exaratum est πρὸς θείων ἐναργειῶν: quam rectiorem confirmat ipse Suidas v. Ἀνεμάξατο, v. Καλλιπλάσας & v. Ὀψίδης: ut & ante me observavit Cl. Perizonius, in erudita ad Aelianum praefatione.

Ἐπιμισμάτων. Ἐπερασε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἡρῶν ἐπιμισμάτων τῆ δρετῆ τῆ Ἰουδαίων εἰς Φιλίαν ἡρῶσαθα.

Ἐπρωβιλίσις. ἀντὶ τῷ σπιρίψας.

Ἐπτακίς. ἐμφυεῖς.

Ἐπτασις. ἢ ἐπίτασις. Καθ' ὅσον ἢ τῷ βίβι ἐντασις ἐπεδέχθη, κυριακότερα ὡσευθῆσα, καὶ φύσι, καὶ ὄπιτιθεύσι.

Ἐνταξίς ὅστιν, ἐπειδὴν πῖς ὡσευθῆται τῶς ψιλῶς εἰς τὰ ἀφαιμάτα ἢ φάλαγγι ἐνάσθη, ἀνδρα παρ' ἀνδρα. ἐνοι δὲ τῷτο καὶ παρῆνταξιν ὀνομάζουσι.

Ἐντα. ὃ πάντα τὰ ὄπλα, ἀλλ' ἀσπίς, καὶ περικεφαλαία. τὰ δὲ δόρατα, κατ' ὅπκηρέτταν.

Ἐντεθιλόταν. Θαλλόνιον.

Ἐντεθιλωται. ἐνοσκεύαται. ἀπὸ τῆς θείαν. ἢ τὸ ἐντεπυλίχθαι λέγεθ' ἐντεθιλωθαι, ἀπὸ τῷ σκευάσματι, ὃ ἐν τοῖς φύλλοις πῖς σικῆς εἰλεῖται. ἀ λέγεθ' θεία.

Ἐντελέστερον. τελειότερον.

Ἐντελέχεια. ἢ τελειότης καὶ τὸ εἶδος ἢ ὑποκειμένη. τῆτέσι, τὸ εἶδος τὸ ὅπκηρέτων ἐν πῖς τοῖσδε σκευάσεως τῆς φοιχίων τῆ ὕλη. ἢτοι τὸ ἀχάριτον εἶδος ἢ σώματι. καὶ γὰρ ἐντελέχεια ὅσι τὸ εἶδος καὶ ἢ τελειότης ἢ σώματι. λέγεθ' δὲ ἐντελέχεια τὸ κεραισμήρον ἢ σώματι, ὡς ὁ πλωτής τῷ πλοῖοι. ἢπῖς ἐντελέχεια, ἔξωθεν τε ὡσα, τάπει καὶ ἀφαικομῆ καὶ τελειοῖ τὸ ὑποκειμένη. ὅταν ἐν ἐντελέθει λέγη ἢ ἄλλορον καὶ φυσικῶ ψυχῶ, τὸ ἀχάριτον εἶδος ἢ ἐντελεχίας λέγει. ὅταν δὲ ἢ λογικῶ ψυχῶ ἐντελέθει λέγη, τὸ κεραισμήρον. ἐντελέχεια ὅσι τὸ εἶδος, ὡς τὸ ἐν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ τὸ σικῆρον. καὶ γὰρ ἐνάσεως ὅσι τῆ ὕλη τὸ εἶδος αἴπει, καὶ τελειώσεως. ἐπει καὶ τελειότης ἐπὶ τῷ ὑποκειμένη, καὶ συνέχῃ αὐτό. ἀπὸ γὰρ ἢ οἰκείας ἐντελεχίας μάλιτα ἔχουσι, ὃ ὅσι, κατ' ὅκεινο λέγεται. ἐπει καὶ ὁ ἀνδριάς αὐτὸ τῷτο ἀνδριάς λέγεθ', καὶ ὃ χαλκός. ἐντελέθει λέγει ὁ Πορφυρίων ἢ ψυχῆν. ὃ κατ' ὅκεινο ἡρῶσαθα Τύριον Φιλόσοπον.

1 Ἐπερασε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς.] Fragmentum hoc sumptum est ex Josephi Antiq. Jud. l. xviii. c. xii. p. 646. sed ubi rectius sic legitur: Ἐπερασε οὖν ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἡρῶν ἐπιμισμάτων τῆ δρετῆ τῆ Ἰουδαίων εἰς Φιλίαν κήσαθα ἢ οἰκείας σκευάσειον. Locum hunc Josephi observaverat Pearsonius.

2 Ἐπρωβιλίσις. ἀντὶ τῷ σπιρίψας.] Lege Ἐπρωβιλίσις. ἀντὶ τῷ σπιρίψας. Significat enim σπρωβιλίσις, (quam vocem non reperias in Thesaurο H. Stephani) rotare & contorquere, turbinis instar, quem Γραεὶ σπρωβίλοι vocant. Hesychius: Ἐπρωβιλίσις, σικῆρεψας. In Epigrammate quodam Philippi, quod ex Anthologia inedita integra dimissus inira v. Κόμωαλα, de Gallo, sive sacerdote Dux Cybeles dicitur, αὐχένα σπρωβιλίσις: id est, cervicem contorquens, vel rotans. Solebant enim Galli, & quivis alii fanatici, caput & cervicem rapio quodam motu jacitare, crinisque rotare, ut vel ex hoc loco Quintilianus constat: Freuens etiam capitis nutus non caret vitio: adeo carui jacitare, ἢ comas excutientem rotare, fanaticum est. Item etiam confirmat Antipater in Epigrammate quodam de Gallo, Anthol. lib. vi. c. p. xi. ejus distichum primum ita habet:

Ἐκ πῖσις φοικῆτιο ἦσις σκευάσειον οἰρη. Ρομῶτες δένιαι λυσομαιεῖς ὡσευθῆσαι. Id est: Gallus quilibet a terribili D. a in furorem aliquando atrens,

Ἐπρωβιλίσις. Frangorū, quæ in os equorum injiciuntur. Hæc autem Rex faciebat, ut conciliatis sibi Judæis, virtute eorum velut frano uteretur, quo Satrapæ in officio continerentur.

Ἐπρωβιλίσις. Qui contorfit. Qui rotavit.

Ἐπτακίς. Infitus. Innatus.

Ἐπτασις. Intentio. Contentio. Quantum illa vitæ intentio admittebat, quæ ἔνatura ἔνstituto ad Cynicam vivendi rationem prope accedebat.

Ἐνταξίς. Entaxis est, quum quis levis armaturæ milites in phalangis interstitiis collocat, ita ut singuli velites juxta singulos gravis armaturæ milites collocentur. Nonnulli genus hoc aciei etiam παρῆνταξιν vocant.

Ἐντα. Sic appellantur arma, non quævis, sed [ca, quibus corpus tegitur, ut] clypeus & galea. Usus tamen etiam obtinuit, ut hæc sic appellentur.

Ἐντεθιλόταν. Florentium.

Ἐντεθιλωται. Apparatum est. Paratum est. A foliis ficulneis, quæ θεία vocantur. Vel ἐντεθιλωθαι significat, involutum esse: [per translationem ductam] ab edulio, quod foliis ficus, quæ θεία vocantur, involvitur.

Ἐντελέστερον. Perfectius.

Ἐντελέχεια. Perfectio & forma subjecti. Id est, forma, quæ ex certa elementorum compositione materiæ accedit. Vel, inseparabilis forma corporis. Nam ἐντελέχεια est forma & perfectio corporis. Dicitur autem ἐντελέχεια id, quod a corpore separatum est; ut nauta a navi. Quæ ἐντελέχεια cum sit extrinsecus, ordinat & gubernat & perficit subjectum. Quum igitur [Aristoteles] brutam & naturalem animam ἐντελέθειαν vocat, de ea entelechia loquitur, quæ est inseparabilis. Cum vero animam ratione præditam ἐντελέθειαν appellat, separatam dicit. Entelechia est forma: sic dicta, quod unum quiddam, & perfectum, & continens sit. Forma enim unionis & perfectionis causa est materiæ: eademque perfectio est subjecti, idque continet. Unumquodque enim a forma sua præcipue dicitur id, quod est: siquidem & statua, quod statua appelletur, non vero æs, formæ debet. Porphyrius, Philosophus Tyrius, qui contra Christianos scripsit, animam vocat ἐντελέθειαν.

Ἐντελέθειαν rotans fanaticos crines. De eadem igitur re & Antipater ῥομῶσι, & Philippus in antedicto Epigrammate σπρωβιλίσις usurpat: unde patet, duas illas voces ejusdem esse significationis. Hoc autem ideo monco, quia Lexica vulgata verbum σπρωβιλίσις vel prorsus omitunt, vel significationem ejus nullo exemplo illustant.

3 Ἐντα. ὃ πάντα τὰ ὄπλα, ἀλλ' ἀσπίς.] Idem confirmat Athenæus lib. v. pag. 193. ubi sic inquit: Τα γὰρ ἢ ὄπλων τὰ σκευάσειον καὶ θάρακα, καὶ κρημίδις, ἔντα τῶτοις ἐμφερεῖ, λέγουσι ἐντα. Id est: Nam ex armis ea, quæ corpus tegunt ἔν defendunt, veluti lorica, ocreas, ἔν his similia, ἐντα vocant.

4 Ἐντεθιλωται.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis Lysistrata pag. 879.

Ἐντελέθεια. ἀντὶ τῷ σπιρίψας. Scholiasta medius vocem ἐντεθιλωθαι ibi sic exponit: Ἐντεθιλωθαι. ἐνοσκεύαται. μετῆνηκεθ' δὲ ἀπὸ τῷ λερῶν θεία σκευάσειον, ὃ ἐν σικῆς φύλλοις εἰλεῖται. Hinc Suidas sua mutuam esse videtur.

5 Ἐντελέχεια. ἢ τελειότης καὶ τὸ εἶδος ἢ ὑποκειμένη.] Hæc Suidas, ni fallor, sumpsit ex Philopono in Aristotelem de Anima.

6 Ὁ κατ' ὅκεινο ἡρῶσαθα Τύριον Φιλόσοπον.] Hæc verba esse glossema, & ex margine in textum irrepsisse, quivis facile videt.

Ἐν τέλει. ἐν δεξιῇ.

Ἐντελεῖς. οἱ ἀρχοῖτες. καὶ οἱ ἀρχαῖες. Πανοπλίας ἐντελεῖς καλισκευθασάντες. τριτέτιν, δεξιολικός. Ἄππιανός· Ναυμαχίας δὲ γενεαῶν, καὶ βοῆς παμμυγῆς, ὡς ἐν ταῖς λοιπῶν Καρχηδονίοις τῆς σωτηρίας ἕσσης, Ῥωμαίοις δὲ τῆς νίκης ἐντελεῖς.

Ἐντελής. Ὅπως οἰέται ἀπὸ φύσεως ἐντελής ἔσονται, καὶ ἀτελής καὶ ἀπέρανη τὸ πᾶσι μᾶλλον, ὅσῳ πλείονα ἔξω ἔχει, ἀτελεστέον. ἀντὶ τῆς τέλει.

Ἐντελῆ στρατόπεδα δύο ἐκείνη Ῥωμαϊκά.

Ἐντέλλομαι. δολικῆ.

Ἐντελόμιαι. Ὁ δὲ ἐπλεε νηὶ οἰκεία, ναύτας ἔχον ἐντελομιάδης, οἴκοθεν Κρητῶν. τριτέτιν, ἐντελῶς μεμειωμένους.

Ἐντεριάνη. τὸ ἐντὸς, ἢ ὁ Φλοιός τῆς δένδρου.

Ἐντερον. ἔτερον, καὶ ἔχ ἕμιον. ἢ ὡς τὸ ἐντὸς ῥέει.

Ἐντερόνεια. τὰ ἐγκοιλία, τὰ ἀπὸ τῆς πρόσπιθαι. δεξιόμυρα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται. οἱ δὲ, τὸ τῆς νεῆος ἔδαφος. οἱ δὲ, τὰ ἐγκοιλία. βέλτερον δὲ τῆς ἐγκοιλίων ἕλλη λέγει. Ἡρωδιανὸς συτέλλει καὶ ὡς παροξύνει. ἢ δὲ τὴν ἐντεριάνην Ἀριστοφάνης Φησίον ὄψω ἐπὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεῆος. ὅ ἐστι σιωνικώτατον, ἢ πρὸς τὴν ἢ πρόσπιθαι. καλεῖται δὲ καὶ ἕμιον. Φησί δὲ ὁ κομμικός, ὅτι εἰς τὰς τελεῖς ἢ Θεὸς ἐντερόνεια ἐπέμψα.

Ἐντερωτλανωμένους. μὲν πύτλων ἐπιφύσεις. μὲν γὰρ πύτλων ἡδίων τὰς ἐγγέλους. λέγονται γὰρ πύτλοι συνέφορμα, ἡδιστὰ εἶναι. Ἀριστοφάνης·

--- Μηδὲ γὰρ θανάτων ποιεῖ

Σὲ χορεῖς εἶλω ἐντερωτλανωμένους.

Ἐντέτηκεν. ἐγκυρόλλη. πέπηγα. Τέτοις ἀντὶ ἀληθῆς ψευδῆς ἐντέτηκε δεῖξα.

Ἐντεριμυρία. ἀντὶ τῆς σμηχθεῖσα. ἢ εἰδύα. Ὅπως ἐντεριμυρία κνηφορῆς. τὰ κνήσια ἔχουσα. πολλὰς δὲ θυλάκας κάτω φέρεσσαι ἐμύς. ἀντὶ τῆς κλέφασα.

Ἐντεῖθεν. ἐκ τῆς.

Ἐντεῖς. ἐπιτυχία. Φησίον Ἀριστοφάνης, ὡς ἔστιν ἢ ἀλεγκλικὴ φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐπιτεύξεις. πρὸς γυμνασίας πρὸς γράμματα ἐν γοιχείᾳ. ἐπιτύχουσα δὲ πρὸς ἐπιτεύξεις. Ἐντεῖς λέγει τὰς πρὸς τῆς πολλὰς σιωνίας. οἷς

Ἐν τέλει. Qui magistratu fungitur.

Ἐντελεῖς. Magistratus. Vel, magistratu functi. [Item, integras, perfectas.] Cum perfectas armaturas corporis confecissent. Vel, magistratu dignas. Appianus: Cum praelium navale committeretur, dissonus clamor ortus est, quod ab eventu hujus pugnae Carthaginensium salus; Romanorum vero integra & plena victoria penderet.

Ἐντελής. Perfectus. Quisquis putat se sine natura perfectum fore, ille & imperfectus erit, & irrito conatu semper laborabit, tanto magis, quanto majorem habitum habet. † Duo integri exercitus Romani ibi confederant.

Ἐντέλλομαι. Dativo jungitur. Praecipio. Impero.

Ἐντελόμιαι. Qui plenam & integram mercedem accipit. Ille vero in navi sua navigabat, habens nautas, domo Cretenses, quibus integrum stipendium dabatur.

Ἐντεριάνη. Medulla, vel cortex arboris.

Ἐντερον. Intestinum. [Quasi dicas] ἔτερον. Vel, ab ἐντὸς, intus, & ῥέει, fluere.

Ἐντερόνεια. Sic vocantur interiora navis ligna, quae a carina initium ducunt. Alii vero sic appellant ipsam carinam navis. Alii interiores partes navis. Praestat vero sic vocare materiam, sive ligna, ex quibus carina navis conficitur. Herodianus vocem hanc corripit, & acuto in antepenultima notat. Aristophanes autem ἐντερόνεια vocavit, quam alii ἐντεριάνη: quae est intima pars navis, quaeque ceteras maxime continet, sive carina. Eadem etiam vocatur μήτρα, i. e. matrix. Dicit autem Comicus: Dea tibi ligna misit, ex quibus carinam navis conficias.

Ἐντερωτλανωμένους. Cum betis coctae. Anguillas enim cum betis coctas veteres comedebant: easque sic coctas suavissimas esse dicunt. Aristophanes: Nam ne mortuus quidem te cum betis cocta unquam carcam.

Ἐντέτηκεν. Conglutinatus est. Infixus est. Horum animis opinio falsa pro vera infixata est.

Ἐντεριμυρία. Absterfa. Lota. Vel, exercitata, perita. [Aristophanes:] Ut perite canistrum feras: quae multos meorum sacculorum excussa pecunia invertisti.

Ἐντεῖθεν. Hinc. Ex hoc loco.

Ἐντεῖς. Colloquiū. Disputatio. Aristoteles dicit, Dialecticam philosophiam inventam esse ad exercitationem & philosophicas disputationes. De exercitatione supra in litera Γ a nobis dictum est. Hic vero de ἐντεῖς agitur. Vocat autem [Arist.] ἐντεῖς, disputationes cum homini-

1 Ἀππιανός] De Bellis Punicis pag. 125.

2 Ἐντεριάνη. κατὰ ἐξ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 355. (251. Ed. Bas. P.)

3 Ἀρχοῖτες] Scholiasta Aristoph. loco laudato habet ἀρχοῖτες: uti etiam in 2 MSS. Paris. exaratum reperi.

4 Οὗ δὲ πᾶσι ἐπιτε.] Legendum est, ἔτι δὲ πᾶσι ἐπιτε.

5 Μήτρα] Scholiasta Aristophanis, μήτρα: quam lectionem in versione secutus sum.

6 Ὅπως εἰς πᾶσι πε.] Locus hic apud Aristophanem sic legitur & distinguitur:

Ἐπιτεῖς αὐτὸ ἐπιτεῖς σοι

Εἰς πᾶσι πᾶσι ἐπιτεῖς ἢ Θεός.

7 Ἐντερωτλανωμένους. μὲν πύτλων.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 414. (296. Ed. Bas. P.)

8 Ὅπως ἐντεριμυρία.] Aristophanes Ecclesiast. pag. 746. (501. Ed. Bas. P.)

Ὅπως ἀνὲν ἐντεριμυρία κνηφορῆς,

Πολλὰς κάτω δὲ θυλάκας φέρεσσαι ἐμύς.

Sic etiam hic apud Suidam scribendum & distinguendum est.

9 Ἐντεῖς λέγει πᾶσι πρὸς τὰς πολλὰ.] Hec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in lib. 1. Topic. pag. 17. ut Pearsonius etiam observaverat.

δεῖ μὴ ἐντυγχάνειν, κοινωνικὰς τε ὄντας ἢ φιλανθρω-
πικὰς, καὶ ἐντυγχάνειν ἀφελίμως. Ἀφ' μὲν ἐν ἀλη-
θῶν καὶ ἀποδεικτικῶν ἔχ' οἷόν τε κοινολογίᾳς πρὸς
αὐτὰς. ἔδὲ γὰρ ἢ δὲ χλιῶν ἢ ποιῶν σιωπῆν δύνανται.
ἀλλ' ἔδὲ μανθάνειν ὑπομύσει. διὸ ἔδὲ ἀφελείᾳς
δύνανται ἂν ἀφ' πινθῶν ἢ ποιῶν, ὧν γὰρ ἢ δὲ χλιῶν
μηδὲ σιωπῆν δύνανται. εἰ δὲ ἀφ' τῶν ἐνδόξων
τε καὶ δοκούντων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις, τὰς πρὸς
αὐτὰς σιωπῆς ποιήματα, ὡς ἀκολοῦθόν τε ἂν
τοῖς λεγόμενοις, καὶ ῥαδίως μεταβιβάζοντο ἀφ'
τῶν ποιῶν λόγων, εἴ π' μὴ εἶεν ἐξῆς πημέδροι.
τὰ γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ἡγεμόνων, καὶ δακρυόνη
ταύτη, ἂν μὲν τις ἀφ' τῆς λέγειν τὴν ἡδονὴν γέ-
νεσιν εἰς φύσιν αἰσθητικῶν εἶναι, τὴν δὲ τοιαύτῃ φύ-
σιν μὴ δύνασθαι ἀγαθὸν εἶναι, τὰ τὴν γένεσιν ἀ-
τελεῖν εἶναι· μηδὲν δὲ ἀγαθὸν ἀτελεῖς· ἀνδρὶ ἀφ' τῆς
τις δεικνύοντα δέλη τὰ ποιῶν, ὅτι μὴ ἔστιν ἡ ἡδονὴ ἀ-
γαθὸν, ἔδὲν ἂν πλέον ποιῶντο, τὰ μηδὲ τιῶ δὲ χλιῶν
εἰδέναι, τί ποτέ ἔστι τὸ λεγόμενον. ἀνδρὶ δὲ ἀφ' τῶν
κοινῶν τε καὶ ἐνδόξων ὁρμάων ἐξετάζει αὐτὸν, εἰ
μὴ δοκεῖ αὐτῷ τὸ ἀγαθὸν ἀγαθὸς ποιεῖν, ὡς ἄρ' καὶ
τὸ λευκὸν λευκὸς, καὶ τὸ θερμὸν θερμὸς· καὶ τότε
τῆς πημέδρου πρὸς ἀνέστη, εἰ ἡδονὴ δοκεῖ αὐτῷ ἀγα-
θὸς ποιεῖν, λήψεται μὲν, ὅτι μὴ ποιεῖ. ἐναργὲς γὰρ
τῆς τοῦ σιωπῆς δὲ, ὅτι μὴ ἀγαθὸν ἡ ἡδονὴ ἐν τῶν
ἐκείνων δοξῶν τε καὶ ἀποκρίσεων. διὸ καὶ μεταπί-
σθεν ἂν αὐτὸν. εἴη γὰρ πᾶς πᾶς τὰ ὑπ' αὐτῆς π-
θένει.

Ἐνλευξόμην. Ἀγαλεχθησόμην.

Ἐνλεῖλα. πρὸς ἀξίαν.

Ἐνλείνας ἑαυτὸν. Διόδωρ. Ἐς τὸν φρασιολογικὸν ἢ
εὐτελεῖ βίον εἰλείνας. ἀντὶ τῆς ἑπιπέδου. καὶ ἐνλείνας τα-
νύσας. καὶ ἐνλείνας, ἐπιπέδους. Πληγὰς τε εἰλείναν-
τες, τῆς κεφαλῆς ἀπελέμενοι. ἀντὶ τῆς αἰκισμῶν.
καὶ αὐτῆς. Πληγὰς τε τοῖς πρὸς ἀπίστον εἰλείνω-
μενοι.

Ἐντήκων. ἐμβάλλον. ἐνείεις. Καὶ αὐτῆς τὰς σφαι-
ρῶν χρυσῶν, καὶ ταῖς ἀκοαῖς ἀργύρου, καὶ ἐς ταῖς
ῥίνας ἐγγέων τῆς ὕλης αὐτῆς, ἀποκρίνω.

Ἐντήξας. ἀντὶ τῆς ἐμβάλλον. διδάξας. ἐμφυτεύσας.
Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἀμα-
χον, καὶ σειρήνα, καὶ εὐγλωττίαν ἐφοροῦσάντων.

Ἐντομίας. ὁ εὐνοχ. Ἰλαδίας δὲ, ὁ τετρασ-
μύ.

Ἐντομίδαι. οἱ τοῖς σώμασιν ἐνλεμνόμενοι. τοιαῦτα
εἰδῶσιν ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅτι τοῖς νεκροῖς τὰ
ἐντομα ἔθυσον τῶν τετραπόδων, ὡς ἀγρῶν· τὰ δὲ ἐ-
νορχα, τοῖς θεοῖς.

1 Εἰδῶσιν ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅτι τοῖς νεκρ.] Locum hunc ex
MSS. Paris. suppl. & distincti, qui in prioribus Edit. sic legitur:
Εἰδῶσιν ποιεῖν οἱ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἐντομα ἔθυσον, &c.

2 Τοῖς νεκροῖς τὰ ἐντομα εἶδ.] Huc spectant verba Scholiastæ A-

†

bus vulgaribus & indoctis, cum quibus oportet
nos, qui sumus sociabiles & humani, colloqui
& disputare, ipsisque per nostra colloquia pro-
desse. Per veras autem & demonstrativas enun-
tiationes, fieri non potest, ut cum ipsis dispute-
mus. Nam ne principium quidem earum intel-
ligere possunt; neque etiam discere sustinent.
Quamobrem ne fructum quidem ullum cape-
re poterunt ex ulla hujusmodi re, cujus ne
principium quidem intelligere possunt. Si
vero ex probabilibus, & us, quæ illis ipsis
placent, cum ipsis disputemus, probabunt ea,
quæ a nobis dicentur, & facile a sententia
sua deducuntur, si quid perperam posuerint.
Illi enim, qui voluptatem bonum esse putat,
& ei servit, si quis dicat, voluptatem esse ge-
nerationem in natura sentiente; talem vero
non posse natura bonam esse, quod genera-
tio sit imperfecta; nullum vero bonum sit
imperfectum: si quis, inquam, per hoc de-
monstrare velit hujusmodi homini, volupta-
tem non esse bonum, nihil profecerit, quod
ne principium quidem ejus, quod dicitur,
intelligat. Si quis vero communibus & pro-
babilibus argumentis utens, ex eo querat,
annon ipsi videatur id, quod bonum est,
homines efficere bonos, ut album albos, &
calidum calidos; & hoc posito, ulterius eum
roget, an ipsi voluptas videatur viros bonos
facere; respondebit, non facere. Id enim
est evidens & manifestum. Ex illius igitur
opinionibus & responsionibus concludet, vo-
luptatem non esse bonum: & sic a sententia
quoque ipsum abducet. Quilibet enim con-
cedet id, quod ab ipso positum fuit.

Ἐνθυξόμην. Congressurus. Collocuturus.

Ἐντεῖλα. Mandasse. Præcepisse.

Ἐνλείνας ἑαυτὸν. Qui se alicui rei totum ad-
dixit, & in eam omnes vires intendit. Dio-
dorus: *Cum militari & viliori vitæ generi se
totum addixisset.* Item ἐντεῖλα. Intendere.
Extendere. Ἐντείνωντες. Qui intendant, vel
inflixerunt. *Cum autem ipsi plagas inflixissent,
caput [quoque ei] amputarunt.* Et iterum:
Et obviis quibusvis plagas intentantes.

Ἐντήκων. Infundens. Injiciens. Immittens.
*Et aurum liquefactum in os ejus infundens,
& in aures naresque argentum, cum sic necesse
dicitur.*

Ἐντήξας. Qui immisit, vel injecit. Qui do-
cuit. Qui animo alicujus aliquid iniecit. *Cum
animis illorum instillasset vim dicendi admi-
rabilem, & eloquentiæ suavitatem singularem,
& facundiam ad persuadendum aptissimam.*

Ἐντομίας. Excæctus. Castratus. Ἐντομίας vero
dicitur, cujus testiculi fracti vel contusi sunt.

Ἐντομίδαι. Qui corpora incidunt. Id autem
mortuorum causa facere moris erat. † Mor-
tuis quadrupedes castratæ, ut steriles; Diis au-
tem coleatæ immolari solebant.

pollon. Rhod. ad lib. 1. v. 587. Ἐντομίας δὲ πρὸς σφάγια νεκρῶν, πρὸς
τοῖς νεκροῖς ἐναγίζόμενα. ἀφ' τὸ ἐν τῇ γῆ αὐτῶν δόπτεινεος τὰς κεφα-
λάς. Et paulo post: Ἄλλοι δὲ ἐντομα, φασί, τοῖς πνεῦσιν ἐναγίζου-
ς ἄγρῶν τὰς ἀγρῶν· τοῖς δὲ κραιπνοῖς θεοῖς ἐνορχα ἔθυσον. Locum
hunc Scholiastæ observaverat etiam Portus.

Ἐντομα

Ἐντομα. ὅσον σφήξ, μύρμηξ, μέλιττα· ἀ ἔτε ἀναπνεῖ, ἔτε πνεύμονα ἔχει.

Ἐντομῖς. ἡ ἐγκύραξις. ἡ γενική, ἐντομίδος.

Ἐντονος. ἰσχυρά.

Ἐντοπίζω.

Ἐντός. οἱ ἰσχυροὶ καὶ ἐνθυμήσεις καὶ πάντα τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα. Δαβίδ· Καὶ πάντα τὰ ἐντός μου.

Ἐντός, καὶ ἐκτός, γενικῆ. ἐντός ἐβδόμης. Ἄθηνῃσιν ἀπειρήσο ἐντός ἐβδόμης τραλιὰν ἐξάγῃ.

Ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ ὀκαλυψάτω. παροιμία ἐπὶ τῷ εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχόμενον. † Πλείονα δῶρα δὲς, καὶ ἀνιλαβὼν ἐν τῷ μέρει.

Ἐν τῷ μέρει. ἀντὶ τοῦ, καὶ π μέρους ἀναδεχόμενος ἕτερον τῷ ἕτερον. καὶ αὐτῆς.

Ἰδὼν καὶ κείνους, (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκε)

Γαμεῖν ἐμελλεν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἠδίστος βίβω. Ἄσοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀνιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔτα γελούτατον, ἀς τιμῶν τῷ ἀφροσύνη.

Ἐνβαπεζίπδος. ὠδυσίτη.

Ἐνιρέπη. ὀπιστρέφη.

Ἐντεπεπομύβης. ἐγκλίνοισις. Οἱ δὲ Ἰβήριες θεωροῦντες τὴν Ἰβήριαν ἐντεπεπομύβης, καὶ δεδιότες μὴ λάθωσιν ἐγκύραλοιφθέντες, ἀρμησαν ἐπὶ τὸ ὠδυσίτησιν.

Ἐντεβίς. σωλήτης. ἀνθηρωπὸς ἐντεβίς τῆς χάρας.

Ἐντειδώ εἰμι λογιμῶν. ἐπὶ τῷ ἀδύλων καὶ ἀμφιβόλων παραμάταν. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐν τειδώ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποῖα χεῖρα ὀδῶ.

Ἐντροπαλιζόμενος. ὀπιστρεφόμενος.

Ἐντροπίας. εὐμετάβολος. καὶ ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξίνης.

Ἐντροφός. ἡ ἐντετραμμένη.

Ἡ ὅς παλαιὰ μὲν

Ἐντροφός ἀμέρα,

Λοκῶς τε γήρα,

Μάτης νιν.

ἀντὶ τῷ, ὅπως πῦρ ἢ τῆ παλαιὰ ἡμέρα, τέτρεσι, τῷ παλαιῷ χεῖρα ἐντροφός μήτης.

Ἐντροφῶ. γενικῆ. Οἱ τῷ σὺν χερσμάταν ἀεὶ ἐντροφῶντες. δολιχῆ δέ· Ἰνὲ ἐυπροσώμων καὶ ταῖς ἀλλολεῖαις συμφοραῖς ἐντροφῆσαι.

Ἐντομα. Insecta: ut vespa, formica, apes, quæ nec respirant, nec pulmonem habent.

Ἐντομῖς. Incisio. Genitivus est, ἐντομίδος.

Ἐντονος. Intentus. Fortis. Robustus.

Ἐντοπίζω. In aliquo loco dego.

Ἐντός. Ratiocinationes, & cogitationes, & omnes animi motus, [τὰ ἐντός i. e. interna vocantur.] David: *Et omnia interna mea.*

Ἐντός, intra, & ἐκτός extra, genitivo junguntur. Ἐντός ἐβδ. Intra septimum diem. Athenis lege interdictum erat, intra septimum diem [mensis] exercitum educere.

Ἐν τῷ μέρει τις τ. *Per vices quilibet ignem fodiet.* Proverbium in eos, qui non ex æquo Reip. operam suam præstant. † Plura dona dans, & vicissim accipiens.

Ἐν τῷ μέρει. Per vices. Vel ita, ut alter alteri per vices succedat. Pro parte. *Videns hoc & ille,* (pro parte enim captus erat) uxorem ducere statuerat.

Ἐν τῷ φρ. *Illi demum summa cum voluptate vivunt, qui [mala sua] non intelligunt.* Sophocles. Sic enim verba hæc intelligenda sunt. Valde namque ridiculum foret, [locum hunc sic accipere,] ac si [Sophocles] insipientiam laudare voluisset.

Ἐντεαπεζίπδος. Fœminæ parasitæ, sive alienas mensas sectantis.

Ἐντερέπη. Curas. Revereris.

Ἐντεπεπομύβης. Inclinantés. In fugam se vertentes. *Afri vero, cum viderent Iberos in fugam inclinantes, & vererentur, ne clam ab ipsis desererentur, & ipsi ad fugam spectare cæperunt.*

Ἐντεβίς. Alicui rei affuctus. Vel, alicujus rei peritus. Ut, regionis peritus.

Ἐν τειδώ εἰμι λογ. In trivio sum cogitationum. Proverbium, quod dicitur de rebus incertis & dubiis. Qui enim ad trivium pervenit, qua sit eundem, ignorat.

Ἐντροπαλιζόμενος. Subinde se convertens, & respectans.

Ἐντροπίας. Levis. Inconstans. Et ἐντροπίας οἶνος. Vinum acidum, vel acefcens.

Ἐντροφός. In aliquo loco, vel cum aliquo nutrita. [Sophocles:] *Profecto grandæva mater, & præ senio jam cana, cum eum [insaniæ morbo laborare audierit, gravissime dolebit.]* Παλαιὰ ἡμέρα enim significat senectutem: ut sit sensus, mater ætate jam provecta, & senio gravis.

Ἐντροφῶ. Genitivo jungitur. In deliciis ago. Ad delicias & voluptates abutor. *Qui semper gratiæ tuæ donis ad delicias abutuntur.* Item dativo. [Insolenter insulto.] *Ut nobis suppetat materia alienis calamitatibus insultandi.*

1 Οἱ λογιμοὶ ἐ ἰσχυροί.] Ex Theodoro ad Psalm. cii. v. 2.

2 Ἄθηνῃσιν ἀπειρήσο.] Vide Petium de Leg. Attic. pag. 555.

3 ὀκαλυψάτω.] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. mendose, σκυλόσάτω. Vide Erasmus in Adagio, *Ignem gladio ne fodito.*

4 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus etiam monuit.

5 Οἱ δὲ Ἰβήριες θεωροῦντες τὴν Ἰβήριαν.] Fragmentum hoc puto esse Polybii, vel Appiani.

6 Ἡ παλαιὰ ἡμέρα.] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* p. 37.

Ἐν τοῖς ἱματίοις ἀνθ' ὄπλων. Οἱ δὲ πελίκου ἐ-
θεον ἐν τοῖς ἱματίοις.

Ἐντυγχάνειν, καὶ σιωπηγυγχανῆν, δουκῆ. Ταυτὸν
ἔστιν ἐντυγχάνειν ἤρωσι.

Ἐντυπᾶς ἔν χλαίῃ. ἀντὶ τῆς ἑπικεκαλυμμένως,
ἀπε ἀφ' τῆς ἱματίος τῆς τῆς σάμαλ' τύπος εὐδή-
λας εἶναι.

Ἐνοικέτις ἑν ἡρώων. ἢ Ἀφροδίτη. ἐξαυρέτις γὰρ
ἐν αὐταῖς ἐπιμαῖτο.

Ἐνυάλι' πολέμικος ὁ Σοφοκλῆς. Ἄφρατέλλη
γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τῆς Ἐνυαλίας, ἃς ἔπερον δαίμονα ὑ-
περγόν' ἔμειζον Θεῶν. Ἀρριανός. Οἱ δὲ τῶν Ἐ-
νυαλίω ἀλαλάξαντες, ἐναντίοι ἐφέροντο. Καὶ αὐθις
Ἐφάλαχα ἐκ σφῶν ποιησάμενοι, δρόμω ἐπήρσαν, ἀ-
λαλάζοντες τῶν Ἐνυαλίω.

Ἐνυδροβίαν.

Καὶ ὁ πολὺν χιτῶν ζεύγ' ἐνυδροβίαν.

Ἐν νυκτὶ ἢ βελί. Ἄφ' τὸ τὴν νύκτα χεῖρ ὀρο-
λῶ δίδοναι λογισμὸς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βε-
λευομένοις.

Ἐνυξεν. ἔπληξεν.

Ἐνυῶ. πολεμικὴ Θεός.

Ἐνύπτιον. ἔφ' ὅσον τις ὑπνοῖ. ὄνειρος δὲ, παυο-
μένων τῶν ὑπνῶν, ἐγείρων καὶ ὄνειρον τὴν ψυχῆν. ἢ
ἔφ' τὸ εἶρεν, ὅ ὅτι λέγειν.

Ἐνυτρον. ὁ τὸ μῆδ' ἢ κοιλίαν ἐντρον. τὸ τῆς βρωμά-
των δοχεῖον.

Ἐν Φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῆς μοχθηροῦ πει-
ρασμαχρῶν, ἢ ἀπφυγεῖν μὴ διωκόμεν. ἢ Τί
δὲ ἂν τις ἔχει ποιεῖν, ὅσα ἐν Φρέατι σιωχόμενοι ὑ-
πὸ τῆς παρομοιαζομένης κυσὸς, ἀλλ' ἐν βράδι μὲν πει-
ρησάμενος ὑπὸ θαυμαστῆς ἔδεν ἠπὸν ἀπειρίας, ἢ μὲν
ἐφικτῆς γε ἔδεν ἀνθρώπων, πλὴν εἴ τῶ Θεοῦ αὐτὴν
μηνύσκειν.

Ἐν χεῖρ. εἰς χεῖρα. πάνυ ἐγγύς, ὡς καὶ ἐφά-
πεισθαι τῆς χεῖρός. ἔφ' τὸ Καλλιμάχῳ ἔγκυπ',
ἀντὶ τῆς ἐγγύς, ἢ ἐν χεῖρ. πλησίον τῆς χεῖρός. ἢ Τὸ
δ' ἐγκυτὴ τέχνην ἐκέρσω. καὶ ἢ Ἀγαθίας. Πειροσφίγ-
ξαντες ξυμῆπρον αὐτὰς ἀλλήλους, καὶ σιωμείγγυον
λίαν ἐν χεῖρ πεπισημένας.

1 Ἐντυπᾶς ἐν χλαίῃ] Homer. II. Ω. v. 163.

2 Ἐνοικέτις] Sic unus MS. Paris. At priores Editt. ἐνοικέτις, in
genere masculino: minus recte. Reterenda enim hæc sunt ad Ven-
nerem, ut ex sequentibus patet.

3 Σοφοκλῆς] Ajaxe pag. 12. Vide ibi veterem Enarratorem,
cujus verba Suidas hic descripsit.

4 Διαστέλλει γὰρ τὴν Ἄρε.] Distinguit etiam Aristophanes Pace pag.
653.

Ἄρει δὲ. Μὴ μὴ. Μὴδ' Ἐνυαλίω γὰρ Μή.
Vetus Enarrator ad illum locum: Περὶ τῆς οἰομένης τὴν αὐτὴν Ἄρεα
εἶναι ἢ Ἐνυάλιον, καὶ τὸ ἐπιθήκεν. πρὶν δὲ Ἄρεος ἢ Ἐνυῶς τὴν Ἐνυά-
λιον. οἱ δὲ Κρόνος τῆς Πέρας. Ἀλλομῶτα δὲ λέγουσιν ὅτι μὴ τὴν αὐτὴν λέγειν
ὅτι δὲ ἀφρατέλλει.

5 Φάλαχα ἐκ σφῶν ποιησ.] Fragmentum hoc legitur apud Ar-
rianum de Reb. Ind. pag. 557.

Ἐν τοῖς ἱματίοις. In palliis. Id est, sine ar-
mis. Cives vero sine armis currebant.

Ἐντυγχάνειν, & σιωπηγυγχανῆν, dativo junguntur.
Incidere in aliquem. Idem est, ac si in Heroes
incidat.

Ἐντυπᾶς ἐν χλαίῃ. Dicitur de eo, qui lana
ita involutus & tectus est, ut vestigia cor-
poris ei impressa cernantur.

Ἐνοικέτις. Insularum habitatrix. Sic dice-
batur Venus, quod in Insulis præcipue cole-
retur.

Ἐνυάλι' Enyalius. Deus bellicus. Sopho-
cles Martem ab Enyaliio distinguit, ut alte-
rum dæmonem majoris Dei ministrum. Arri-
anus: Illi vero, cum clamorem bellicum sus-
tulissent, [hosti] obviam ierunt. Et iterum:
Phalange ex se ipsis facta, cursu [in hostem]
iverunt, clamorem bellicum tollentes.

Ἐνυδροβίαν. In aqua viventium. [In Epigram-
mate:] Et album anserum par in aqua viven-
tium.

Ἐν νυκτὶ ἢ βελί. In nocte consilium. [Pro-
verbium hoc inde dictum est,] quod noctu
per otium consilia animo volvere liceat illis,
qui de rebus necessariis consultant.

Ἐνυξεν. Punxit. Percussit.

Ἐνυῶ. Enyo. Dea bellica. Bellona.

Ἐνύπτιον. Sic vocatur somnium, quod
tantum existit, quamdiu quis dormit: [po-
stea vero prorsus evanescit.] ὄνειρος vero,
cujus memoria etiam post somnum durat: sic
dictum quasi ὄνειρον τῆς ψυχῆς, i. e. excitans ani-
mam. Vel ab εἶρεν, dicere.

Ἐνυτρον. Intestinum, quod est post ventrem.
Ciborum receptaculum.

Ἐν Φρέατι κυσὶ μ. In puteo cum canibus pug-
nare. Dicitur de iis, qui cum malo aliquo
conflictantur, quod effugere nequeunt. ἢ
Quid vero quis faciat, non in puteo cum cane
conflictans, ut trito fertur proverbio, sed in
quodam quasi questionis profunditate ab insigni
aliquo dubio vexatus, cujus explicationem ne-
mo assequi queat, nisi cui Deus eam indicarit.

Ἐν χεῖρ. In cute. Ad cutem usque. Prope
admodum, adeo ut ipsam cutem tangat. A-
pud Callimachum vero legitur ἐγκυπ', [signi-
ficans idem quod ἐν χεῖρ,] i. e. prope, in cute,
vel prope cutem. Puerum vero ad cutem us-
que rasiisti. Et Agathias: Vinculis eas (cras-
tes) colligatas commiserunt inter se & coap-
tarunt, valde arte compressas.

6 Καὶ πολὺν χιτῶν ζεύγος ἐνυδροβίαν.] Pentameter hic decerptus est
ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologix ineditæ integrum
damus infra v. Κεγχεῖσι.

7 Ἐνύπτιον. ἔφ' ὅσον τις ὑπνῶν.] Loci hujus sensus supplendus est
ex Artemidori lib. I. cap. I. unde Suidas ista descripsit.

8 Ἐνυτρον.] Sic recte unus MS. Paris. At priores Editt. male
ἐνυτρον. Pro ἐνυτρον autem dicitur etiam ἠνυτρον, per η, ut tum ex
aliis Grammaticis constat, tum etiam ex ipso Suida infra h. v.

9 Ἐγκυπ', ἀντὶ τῆς ἐγγύς.] Hæc priores Editt. male a præcedentibus
disjungunt, cum quibus eadem recte connectunt MSS. Paris. Vide
etiam supra v. Ἐγκυπ'.

10 Τὸ δ' ἐγκυτὴ τέχνην.] Sic recte unus MS. Paris. At priores E-
ditt. male, ἐγκυπτον.

11 Καὶ Ἀγαθίας.] Lib. v. pag. 167. unde pleniorum hujus loci
sensum pete.

Ἐν ῥεφ̄ κεκαυμένῳ. πρὸς αὐτῷ τῷ ῥεωπί. οἶον σούβητος καὶ πλησίον ἢ δέρματι ἔγενέτο τὰς τρίχας ἐξυρμένῳ. καὶ αὐτίς. Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν ῥεφ̄ Φίλῳ. ὁ ῥεῶς, ἢ ῥεῶ, Ἀπικῶς ὡς γέλως, γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ ἢ ῥεῶς, ῥεωπί, ἀποκοπῆ ἢ π συλλαβῆς.

Ἐν ῥεφ̄ ὠρεπλέων, ὠρεῖ Θουκυδίδη. ἀντὶ τῷ πλησίον. ἔστι γὰρ ἡ ἀποκοπῆ, οἶον ἐν ῥεωπί. εἴρη) δὲ ἢ κερῶς ἢ ἄχει ἢ ῥεωτὸς γινόμενης.

Ἐξάριτῳ. ἀκάριτῳ, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψυδῶ ἀπεσφάειλο, κατὰ τὸ ἄλλο π ἢ ἐξαρίτων. Καὶ αὐτίς. Διὰ τὸ ἐξάριτον ἡδονῶ κατὰ παζ οἱ Σηλυβρία τετραπλάται πάντες εἰσίν.

Ἐξάριτῳ. ἀντὶ ἢ λίαν ἐναγής. Αἰσχίνης δὲ ἐπί πνῳ λιμνῶ εἴρηκε τέννομα.

Ἐξ ἀρεῶς εἰ. ἀντὶ ἢ ἀρεαῶ. Ἀριστοφάνης. Ἐξ ἀρεῶς εἰ, καὶ θεασός.

Ἐξαρεαῶζω. αἰπαλικῆ. Ἐξαρεαῶζω. δολικῆ.

Ἐξαρωγή. Ἄρα γε ῥεῖ κολάσαι ἢ δῆλον, καὶ ἐπὶ ἐξαρωγῆ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς δεξιμοῖς δεσμοῖς ἐναποθάνειν; ἢ ὁ δὲ τιμὴ δεξαμένῳ αὐτὸν φυγόντα, ἀξίωσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ ἢ μείλικτα πολιτήριον ἤγαγε, καὶ τὸ ἀδελφίῳ ἐπὶ ἐξαρωγῆ πέπρακεν.

Ἐξαρώνιῳ. ἔξω ἢ ἀρῶν. οἱ μὲν πολλοὶ τῆς ἐν ταῖς σκιωαῖς ἀρωνιζομένης οἰονταὶ χαλεπῶς δεῖν, ὅταν ἢ ὠρελείπωσί π ἢ ἐξ ἀνάγκης ῥήτταν, ἢ πειεῖν π δόξωπ ὠρεῖ τὸ ὠροσῶκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἔξω ἢ ἀρῶν λεγομένων λόγων τρεπέτιν, ἢ ὠροσῶκόντων εἰρησῶται.

Ἐξάδιῳ. ὄνομα κύριον. ὁ ἐξέχων ἐν τῷ δῶκφ.

Ἐξαγκωνῶ. τῆς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς πιήσω. Ἐδέποτε γὰρ ἔτω μέση ληφθήσομαι, ἢ ὠρεδῶσω, ἵνα τὸ χερῶν ἔλκη με, καὶ με μέσῳ δῆμα νῳ γνῶ, ὅπ γνῶ εἰμὶ ἐν τῷ πιτήριον.

Ἐξ ἀκαλαρρείταιο βαθυρρῶς ὠκεανοῦ. ἐν ἢ ἡσύχως ῥεοῖ) ὠρεῖ τὸ βαθύ.

Ἐξ ἀκεραῖς. ἀντὶ ἢ εὐχερῶς. εὐμαρῶς. Ὁ πολύβι. Οὐτε τῆς ἐξ ἀκεραῖς συμπεφομένης τὸ ἀνδρῶν πρὸς πνας βασιλεῖς ἢ διωάτας κοινῶν παραμάταν, εὐθῆως ὠροδῶτας νομιστέον. ἔτε τῆς χτὶ τὰς ὠρεσῶς μελαπιθήνας τὰς αὐτῶν παλῆδας ἀπὸ πινων ὑποκειμένων πρὸς ἐτέρως Φιλίας καὶ συμμα-

Ἐν ῥεφ̄ κεκαυμένῳ. Ad ipsam usque cutem tonsus. Prope cutem rasus. [Interdum etiam ἐν ῥεφ̄ metaphorice significationem habet:] ut, *Erat autem ejus amicus intimus.* Ὁ ῥεῶς, ἢ ῥεῶ, Atticum est: ut γέλως, γέλω. Alii vero dicunt τὸ ῥεῶ formatum esse ex ῥεωπί, per apocopen syllabæ π.

Ἐν ῥεφ̄ ὠρεπλέων. Apud Thucydidem significat, prope littus navigans. (Dictum est autem τὸ ῥεῶ per apocopen, pro ῥεωπί.) Translatio ducta est a tonsura, qua quis ad cutem usque tondetur.

Ἐξάριτῳ. Exsecrandus. Impurus. Vel, improbus. *Ille enim mendacium aversabatur, ut quamvis aliam rem exsecrabilem.* Et iterum: *Propter exsecrabilem voluptatem omnes homines impudici comam studiose ornant & componunt.*

Ἐξάριτῳ. Ingenti piaculo obstrictus. Æschines vero de quodam portu nomen hoc usurpavit.

Ἐξ ἀρεῶς εἰ. Forensis es. Aristophanes: *Forensis es & audax.*

Ἐξαροαῶζω. Redimo. Emo. Accusativo jungitur. Ἐξαροαῶζω vero, enuntio: dativo.

Ἐξαρωγή. Eductio. Exportatio. *Num igitur servum punire oportet, & vendere ut ex finibus nostris exportetur: an vero in vinculis eum mori sinemus?* ἢ *Ille autem [Zobiam,] quæ eum exulem susceperat, postulantem ab eo, ut gratiam sibi referret, in forum inquilinorum abduxit, & sororem in peregrinas terras abducendam vendidit.*

Ἐξαρώνιῳ. Fabulæ argumento non respondens. Vulgo quidem eos, qui in scenis certant, sic appellandos esse putant, cum vel aliquid prætermittunt, quod dici oportebat, vel præter decorum aliquid faciunt. Æschines tamen sic etiam vocavit dicta, quæ argumento fabulæ non respondent, vel ab instituto aliena sunt.

Ἐξάδιῳ. Exadius. Nomen propriū. [Quasi dicas,] qui in aliis persequendis excellit.

Ἐξαγκωνῶ. Cubito repellam. Nunquam enim ita media prehendat, vel me prehendi sinam, ut per manum me trahat, & in altum sublatam ex mammis mulierem me esse cognoscat.

Ἐξ ἀκαλ. *Ex leniter fluente & profundo Oceano.*

Ἐξ ἀκεραῖς. Rebus integris. Facile. Polybius: *Neque illi, qui rebus integris societatis eum Regibus aut principibus ineunde auctores sunt: neque illi, qui ob temporum necessitatem cives suos ab amicitia ac societate jam constituta, ad nova fœdera cum aliis ferienda traducunt, proditores habendi sunt. Multum*

1 Διὰ τὴν ἐξάριτον ἰδ.] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in *Encom. Ciceronis*. pag. 85. unde pleniorē ejus sensum pete.
2 Ἐξάριτῳ. εἰπὶ ἢ λίαν ἐναγῆ.] Ex Harpocracione.
3 Ὁ δὲ τὴν δεξαμένῳ αὐτὸν φυγόντα.] Vide Suidam supra v. Ἀριστοφάνης Σκυλίμω; ubi locus hic auctior legitur.
4 Ἐξαγκωνῶ.] Aristophanes *Eclipsis* pag. 731. (491. Ed. Bas. P.)
Ἐκεῖνο μόνον ἔσκεπτον ἢ σε πζόται
Ἐλλοιωσι, ὁ, π φράσεις τέπει. Ἐξαγκωνῶ.

Ἐξάδιῳ. Exadius. Nomen propriū. [Quasi dicas,] qui in aliis persequendis excellit.
5 Ἐξ ἀκαλαρρείταιο βαθυρρῶ.] EA versus Homericus Il. H. v. 422.
6 Πολύβι. Οὐτε τῆς ἐξ ἀκεραῖς.] Totum hoc fragmentum Polybii exstat in Collectaneis Constantiniani a Valebio editis, pag. 90. unde id Suidas depromptit. Vide etiam infra v. Προδότης, ubi locus hic auctior repetitur.
7 Συμπεφομένης.] Non displicet conjectura Cl. Jacobi Gronovii, qui legendum putat *συντηρήματα*.

χίας, ἔδὲ τῶν πολλῶν γε δαί. ἐπεὶ τοι γε πολ-
λάκις οἱ τοῖστοι τ̄ μεγίστων ἀγαθῶν γέγονασιν αἴτιοι
ταῖς παλαιοῖσι. καὶ τὰ ᾠδαίγματα ἐξ αὐτῶν τ̄
ἐνεστῶτων κερζῶν.

Ἐξ ἀκεραίας. Οὐ δὲ διωάμην δὲ πείθειν ἐξ ἀ-
κεραίας, ἀλλὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐπραγίαν ὅ βα-
σιλέως.

Ἐξακριβοτήτες. ἐρθνηθέντες. Διόδωρος. Ἄνδρες
ἐξακριβοτήτες ὑπὸ βασιλείας εἰς μέγεθος τε καὶ
ὑψὸς σωματικῶν, καὶ πόλεως ὀξύτητος, καὶ ἀγερωχίας.

Ἐξαλλάξαι. ἀντὶ ὅ τέρψαι. Μένανδρος.
--- Ἄθροπον ἐξαλλάξομεν,
Κακὸν τί σοι δώσονται.

Ἐξάλειπρον. ἢ ὅ μίση λήυθον. τὸ ἀλάβα-
φρον, ἐξ ὅ ἀλείφονται οἱ δευτέρητες. Ἀριστοφάνης
Ἵπεχ' ὠδὲ δεῦρο τῶν ἀλειπρῶν, ὦ γύναι.

Ἐξαλιμμένον. ἡλειμμένον.

Ἐξάλισας. ἐκυκλιδῆναι ποιήσας εἰς τὸ κῶνον. ἀ-
λιωδῆθρα δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ πῆνες ἐαυτῶς οἱ
ἴπποι τῆτο πιθῶν. ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Βαίραχρῶσι
Πολλὰς ἀλιωδῆθρας τε καὶ ἐκυκλισμαῖα.

Ἐξαλλομήνους. ἀνασιμῶντας. Ἰώσηπος. Οὐκ
ἀξίους εἶναι σωτηρίας τῶν Φλεγομήνους δι' αὐτῶς τῆς
παλιὰς ἐξαλλομήνους.

Ἐξαλλῶν. καὶ ἐξάλλως, ἐπίρρημα. ἀντὶ ὅ καὶ
ἄλλοι τρέπον. ᾠδαίωμα. Πολύβιος. ὅ τὸ γὰρ ἄ-
μα τε θύειν, καὶ ἐξιλιάσασθαι τὸ θεῖον ᾠρασκυνηθῆναι καὶ
λιπαρῆναι τῶν θεῶν ἐξάλλως, καὶ πάλιν ταῦτα
ἀφαιρῆναι, μανίας ἐστίν.

Ἐξάλλως. καὶ ὑποχρῆσθαι. ὅ τὸ γὰρ ἄμα μὲν
θύειν καὶ ἐξιλιάσασθαι τὸ θεῖον, λιπαρῆναι τῶν θεῶν
ἐξάλλως, ὅσῳ εἴωθε Περσῶν ὁ βασιλεὺς ποιῆναι,
γονυπετῶν καὶ γυνοκισθῆναι ἄμα δὲ ταῦτα λυ-
μαίνεσθαι, καὶ ἀφαιρῆναι τῶν θεῶν ἱεροφάντων τὴν ἐς
τὸ θεῖον ὑβρίαν ἀφαιρῆναι, λυπηθῆναι ἔργα, καὶ
ψυχῆς ἐξερπηκίας τὴν λογισμῶν.

Ἐξ ἀμάξης. ἡ λεγομένη ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίους
Λέναια ἐν ἣ ἠγωνίζοντο οἱ ποιητῶν συζητῶντες πνε-
ματικά, ὅ γε λαοδῶναι χάριν ὅσῳ Δημοσθένους ἐξ
ἀμάξης εἶπεν. ἐφ' ἀμάξην γὰρ οἱ ἄδοντες κατ' ἡμέρας
ἔλεγον τε καὶ ἦσαν τὰ ποιήματα. λέγει καὶ Ἀθηναί-
στις, ὁ χορὸς ὁ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐξαμβλίσιον. ἐκπιρῶσαι. Αἰλιανός. Καὶ τὸ τ̄

certe abest. Hujusmodi enim homines saepe
maximorum bonorum civibus suis auctores fu-
ere: cujus rei exempla haec ipsa tempora no-
bis suppeditant.

Ἐξ ἀκεραίας. Re integra. Cum autem ei,
quasi re integra, id persuadere non posset, pro-
pter metum & felicitatem Regis.

Ἐξακριβοτήτες. Singulari cura & studio de-
lecti. Diodorus: Viri singulari studio a Re-
ge delecti, qui magnitudine & proceritate corpo-
ris, audaciaque & ferocia animi insignes essent.

Ἐξαλλάξαι. Vertere. Mutare. Menander:
--- Hominem immutabimus,
Malum aliquod tibi daturum.

Ἐξάλειπρον. Ampullam unguentariam. A-
labastrum, ex quo coenantes se unguunt. Ari-
stophanes: Huc age, mulier, & vas unguen-
tarium suppone.

Ἐξαλιμμένον. Unctus.

Ἐξάλισας. Qui in pulvere aliquem voluta-
vit. Ἀλιωδῆθρα vero dicitur locus, in quo e-
qui procumbentes se volutant. At Aristo-
phanes in Ranis πολλὰς ἀλιωδῆθρας ἐπέειπε meta-
phorice vocavit, subtiles quasdam & specio-
sas verborum nugas.

Ἐξαλλομήνους. Exilientes. Saltu se ex aliquo
loco proripientes. Josephus: Salute non esse
dignos dicebat, qui ex patria propter ipsos fla-
grante se proriperent.

Ἐξαλλῶν. Diversus. Et ἐξάλλως, adverbium,
diverso modo, praeter morem, insigni-
ter. Polybius: Etenim simul victimas cade-
re, ut Deos habeas propitios, omnemque aram
insigni quadam religione adorare & colere, &
rursus eorundem fana evertere, extremae de-
mentiae est.

Ἐξάλλως. Excellenter. Eximie. [Polybius:]
Nam simul victimas cadere, ut Deos habeas
propitios, omnesque aras insigni quadam reli-
gione colere & flexis genibus venerari, more
superstitiosarum muliercularum, quod Prusias
facere solebat: atque interim eorundem Deo-
rum fana evertere, & hac ratione Numen con-
tumelia afficere; id utique est hominis insani
& de statu mentis deturbati.

Ἐξ ἀμάξης. De plauastro. Apud Athenien-
ses erat festum quoddam, Lenæa vocatum:
in quo Poetae certabant, conscribentes quas-
dam cantiones, risus movendi gratia: quod
Demosthenes dixit ἐξ ἀμάξης, i. e. ex plau-
astro. In plaustris enim sedentes haec poemata
dicere & canere solebant. Chorus autem
Lenæorum vocabatur Lenaites.

Ἐξαμβλίσιον. Abortire. Abortum facere.

1 Καὶ τὸ παραδείγμα ἐξ αὐτῶν τ̄ ἐνεστ. Sensus horum verbo-
rum est mutilus & imperfectus, qui suppleri debet ex Collectaneis
Constantini, loco ante laudato.
2 Οὐ δὲ διωάμην δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίας. Fragmentum hoc legitur e-
tiam supra v. Ἀκίρειον.
3 Τέρψαι. An potius τέρψω? Certe quomodo τὸ τέρψαι voci
ἐξακρίβην interpretationis loco jungi possit, non video.
4 Ἐξάλισας. τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐπραγίαν. Ex Scholiasta
Aristophanis ad Acharnens. pag. 422. (302. Ed. Bas. P.)
5 Ἐξάλισας. ἐκυκλιδῆναι ποιῆσαι. Ex Scholiasta Aristoph. ad Nu-
cles. pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

6 Ἀριστοφάνης ἐν Βαίραχρῶσι] Pag. 254. (166. Ed. Bas. P.) ubi sic
legitur: Συκοεδῶν πολλὰς ἀλιωδῆθρας ἐπέειπε.
7 Ἰώσηπος] De Bello Jud. lib. vii. pag. 956.
8 Τὸ γὰρ ἄμα πὲρ θύειν καὶ ἐξιλιάσασθαι. Vide vocem sequentem, ubi idem
hic locus auctior legitur.
9 Τὸ γὰρ ἄμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλιάσασθαι. Haec, & quae sequuntur, sunt
verba Polybii, quae Suidas sumpsit ex Collectaneis Constantini Im-
perat. a Valesio editis, pag. 169. Vide etiam infra v. Περσῶν, ubi
hic ipse locus auctior legitur.
10 Κατ' ἡμέρας] Sic melius MSS. & Polybius loco laudato,
quam priores Editt. quae habent κατὰ φερόμεναι.

πεδάτῳδαν ἀγέλιω ἐξαμβλίσην ἔρασαν.

Ἐξ ἀμβλιῶν. ἐν ἀειδρομῆς π πρῶτων ὡς ῥωμαίοις.

Ἐξαμέτροις τόνοις. Ζήτῃ ἐν τῷ Τόνου.

Ἐξαμήτω. ἐξανύσω. ἐξοίσω. Ἐὶς πνεύμονας καὶ τὰντες ἐξαμήτω.

Ἐξαμμον μιλις. Ζήτῃ ἐν τῷ Βασιλική.

Ἐξ ἄμμου χροῖον πλέκεις. ἐπὶ τῷ ἀδιυάτων.

Ἐξαμυσία. ἀμυσί, τετέστιν ἀπιθυσί καὶ ἀνθ τῷ ἀναπαύεσθαι πίνῃ.

Ἐξ ἀναγκείας τύχης. οἷον ἀναγκαστῶ μόρω, καὶ ὅκ ἐν ταυτομάτῃ. ἐν βίας, ὅκ ἰδίῳ θανάτῳ.

Ἐξ ἀναγκείας

Τέθηκ' Ὀρέτης ἐξ ἀναγκείας τύχης.

Ἐξαναστῆς. μελοκίστας. Ὁ δὲ Θεοσπιάδης ἐξαναστῆς ἐξ Ἀθιωῶν, Θεοσπίαν ἐν Βοιωτίᾳ ἔκλεισεν.

Ἐξαναχρεῖ. Θεκυδίδης.

Ἐξανδρέμυ. ἢ ἡλικίαν ἔχων εἰς ἀνδρα.

Ἐξανεμῖσθαι. ἐπαίρεισθαι.

Ἐξανθίζω. τὸ βάλπω. ὡς τὸ, Ποικίλας ἐξωθίσατε τὰς βαφάς. Ἐξανθῶ δὲ, τὸ ἀναβλαστῆναι ὡς τὸ, Ἐξωθῆσεν ἡ ἔρημ.

Ἐξανθροπίζω.

Ἐξάντης. ἐξω ἀτης καὶ βλάβης. Καὶ οἱ μὲν ἔδρασαν ταῦτα. εἴτα μῆδοι ἐξάνηεις γίνοντ' τῷ χακῶ.

Ἐξάντη. ὕμν. ἐξω ἀτης. Ζεῦ ἔγενεσθαι με τῆσδ' ἐξάντη νόσθ. τὸ ν' ἐγκειται δὲ εὐφομίαν. ἢ Ἀτὰρ ἐξάντης ἔτράμαλ' ὁ τραυματίας γενόμυ, καὶ τείπει ἄθλον ἀσπάζεται. καὶ Αἰλιανός. Ουγάτης δὲ, ἡσρ ἰὼ ἢ τῶσ' ἐκείνθ μηχανῶν τε καὶ ὀπιβελῶν ἀμαθῆς, ἐξάντης γίνετ' ἔτ' χακῶ. ἔτι δὲ καὶ ὀπιφῶνημα.

Ἐξάντης' λεύσω τῶμὲν χακῶν ἄλλον ἔχοντα.

Πλάτων ἐν Φαίδρω.

Ἐξανύω. ἔκπεργάζομαι.

Ἐξαπάτη. ὁ Λογροδέτης ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῷ Καλλικελάδῃ. Ἐν ὀλίγω δὲ σιωπῶντες, ὡς ὅτ' ἐξαπάτη καὶ ὄνειρ τὰ ὀργῶδηνα, ἀλλ' ἐρῆρηρσι καὶ ἀλήθειαι.

Ἐξάπινα. ἐξαίφνης.

1 Ἐξ ἀμολίων. Vide Valesium ad Amm. Marcellinum pag. 208.

2 Τὸς πνεύμονας καὶ τὰντες. Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata* pag. 858. (549. Ed. Bæf. P.) ubi locum integrum vide.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 82. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

4 Ἀναγκείας τύχης] In prioribus Editt. post *τύχης* hæc addita leguntur, ἔτι δὲ Πυθικὸν ἀπομνήστειμα. Sed verba ista recte desunt in uno MS. Paris. quoniam nihil ad locum hunc faciunt, & collocanda erant in v. Ἐξαμέτροις τόνοις, ut patet ex ipso Suida infra v. Τόνου.

5 Ἐξαναχρεῖ Θεκυδ.] Vocem hanc Thucydides peculiari significatione accipit pro, aliquid subterfugere & declinare, vel a promissis discedere, in loco hoc, qui exstat lib. iv. cap. xxviii. Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ἐπιφύλαξ ἦ παρ' ἐν, ἔξαναχρεῖ τὰ εἰρημύτια, &c. Enarrator ad illum locum: Ἐξαναχρεῖ ἀπὸ τῶ ἀνεύου.

Ælianus: *Et quadrupedum gregem abortum facere dixerunt.*

Ἐξ ἀμβλιῶν. Apud Romanos significat, per ambitionem, vel ambitum.

Ἐξαμέτροις τόνοις. Hexametris versibus. Quare in voce Τόνου.

Ἐξαμήσω. Demetam. Conficiam. Eximam. *Pulmones & intestina eximam.*

Ἐξαμμον μιλις. Quare in voce Βασιλική.

Ἐξ ἄμμου χ. Ex arena funem necstis. Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐξαμυσία. Uno spiritu & continuo hauustu bibere.

Ἐξ ἀναγκείας τύχης. Morte coacta, vel violenta; non autem sponte sua. Per vim, nec morte naturali. Sophocles: *Obiit Orestes morte violenta.*

Ἐξαναστῆς. Ex aliquo loco migrans. *Thespiades autem, cum Athenis migrasset, Thespiam in Bœotia condidit.*

Ἐξαναχρεῖ. Subterfugit. Declinat. Thucydides.

Ἐξανδρέμυ. Ætatem virilem habens.

Ἐξανεμῖσθαι. Inaniter efferri. Ventosum fieri.

Ἐξανθίζω. Tingo. Colore inficio. *Ut, Variis coloribus [hæc] tinxistis.* Ἐξανθῶ vero, effloresco, germino. *Ut, Effloruit desertum.*

Ἐξανθροπίζω. Ad humanitatem traduco.

Ἐξάντης. Qui extra malum vel damnum constitutus est. Qui malum aliquod evadit. Incolumis. *Et illi quidem his factis, malum evaserunt.*

Ἐξάντη. Sanum. Mali expertem. Malo defunctum. *Da, Jupiter, ut hunc morbum evadam.* Τὸ ν' insertum est, propter elegantiam pronuntiationis. ἢ *Vulneratus vero sanato vulnere tertium certamen suscepit.* Et Ælianus: *Filia vero, quæ technarum & insidiarum ejus ignara erat, malum evasit.* Est etiam exclamatio quædam. *Incolumis videbo alium meo malo vexari.* [Ufus est etiam hac voce] Plato in *Phædro*.

Ἐξανύω. Conficio. Interficio.

Ἐξαπάτη. Deceptio. Impositura. Fallacia. Logotheta in Calliceladi martyrio: *Paulo post vero cognoverunt non esse imposturam nec somnium, quæ visa fuerant, sed ea vigilantibus vere accidisse.*

Ἐξάπινα. Repente. Subito.

το ποιεῖν, τῶσ' ἐπέχει. ἀπέφραξεν. Hæc Suidam respexisse puto. Thomas Magister: Ἐξαναχρεῖ, καὶ τὸ ἐπιπέτωμα (sic enim legendum est pro ἐπιφύλαξ) καὶ τὸ παρεσθῆναι. Θεκυδίδης: Ἐξαναχρεῖ παρ' εἰρημύτια. ἢ παρ' ἐπιφύλαξ.

6 Ζεῦ ἔγενεσθαι με τῆσδ' ἐξάντη.] Est senarius Jambicus, sed mutilatus & luxatus, qui apud Etymologum integrior sic legitur:

ὦ Ζεῦ γενέσθαι τῆσδ' ἐξάντη νόσθ. Sed desideratur verbum ὄκ, vel simile quid. Et deinde pro ἐξάντη scribendum est ἐξάντη, ut hic apud Sui iam.

7 Ἐξάντης λεύσω τῶμὲν κα.] Zenobius Centur. 111. Adag. xcvi. Ἐξάντης λεύσω τῶμὲν κακῶν ἄλλον ἔχοντα. τὸ ἐξάντης ἢ ἐξάντη δηλοῖ, καὶ τὸ ἐξω ἀτης, ὅ ἐστι βλάβης ὡς Πλάτων φησὶ. Locus Platonis ad quem Zenobius & Suidas respexerunt, exstat in *Phædro* pag. 344.

8 Ἐξανύω. κατ' ἄρ.] Respexit ad Homerum Il. A. v. 365.

ἢ ὅτι σ' ἐξανύω καὶ ἐπὶ ὑπὸ ἀνυπολόγητος. Scholiasta: Ἐξανύω. ἐπὶ τῷ ἀξῶ. Φοιεύσω.

Ἐξαπίνυον. ἐξαίφνης. Οὐ μίγα ἢ συνέβη τὸ
τ' Ἐπιθέσας ἐξαπίνυον ἔτε βλάβη Ρωμαίους, ἔτ'
ὀφελήσασιν. καὶ ἐξαπινάως, ἐξαίφνης. ἢ κυκλόθεν.
Ἐξάπινυον. Ἐξαίφνης καὶ τοξόουσι.

Ἐξαπλῶν. Ἐδιπλασιάζων. πολυπλασιάζων. ἄν-
τι τῷ, πότερα ἂν ἔλαιο, εἴ σοι δοίη τις αἰρεσιν, λυ-
πῶν τῆς Φίλης αὐτὸς ἐν ἡδονῇ ἀφύγην ἢ κωπυνῶν ὅ
παντὸς, καὶ αὐτὸς Φίλης λυπῶν. ὡς Αἰαντὸς Φη-
σιν

Ἄνθρωπος ἐκείνου, ἡνίκ' ἔην ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἡδέε' ὅσιν εἴχεται ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τῆς Φρονήσιας ἡμῶν ξυυῶν.
Νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέτηθεσε τὴ νόσον,
κεῖνός τε λυπητὴς πᾶς ἐλήλατο κακῆ.
ἡμεῖς δ' ὁμοίως ἔδδεν ἦσαν, ἢ πάροισιν.

Ἄς ἐπὶ ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

Ἐξ ὑψηλοῦ. Ἐξ ὑψηλοῦ τόπου.

Ἐξάπλοισιν. Ἐξαρτῶσιν. ἀνπλαμβάνουσιν.

Ἐξάραυτες. Ἐξω πείσομαι.

Ἐξαράξω. Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπιον εἰς ὄργην,
καὶ ἠπειλοῦ τὰς θυεῖς ἐξαράξω. τριτίσι, σωλιέ-
ψαι, καὶ βαλαῖν.

Ἐξαράττω. τὸ ἐκτελέσω τὰς ἀράς, τριτί-
σι, τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἰδρύσει τῶν ναῶν εἰδοῦσι ποιῶσιν.

Ἐξαργυρῶσιν, ὅσιν ἐξαργυρῶσιν. Ὁ Θεουδίδης ἢ
οὐδ' ἔτι δὲ τελευτῶντα τιτὸ ἑαυτῷ φρονῶν ἐξαργυ-
ρῶσιν.

Ἐξαρθῶσιν. ἐκμελής. ἐξωπείσομαι.

Ἐξαρθῶσιν. ὁ τῷ ἀργυρῶσιν ἐπιμύθων, καὶ ἀργυ-
ρῶσιν κατὰ ὄλκον. Ὁ δὲ μακροθῆς, ἐξαρθῶσιν ἢ μη-
δὲν εἰρηκέναι.

Ἐξάραυτες. Ἐκρήξιντες. κρήσιντες.

Ἐξάραυτες. Ἐξάραυτες μελαδίας. ὑμνήσασιν. ὡσεὶ
πάρταυτες. καὶ ἀλλάξασιν.

Ἐξάραυτες. ἐπαράυτες. Ὁ δὲ θρασύτερον ὡσεὶ κλέων,
ἐξάραυτες τε τὸ ποδῶν καὶ ὡσεὶ κλέων ποιήσασιν, βέ-
λει τρωαῖς, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἐξαρθῶσιν. ἀντὶ τῷ ἐφθύσασιν. ἢ κρημάσασιν.
καὶ ἐξαρθῶσιν. συμπέπαρμαι. Ἐξαρτῶσιν. Καὶ ἐξ-
αρτῶσιν, κρημπίσασιν, καὶ ἀσθάζω. Καὶ αὐθῆσι. Ἐν
μὲν εἰρηκέναι ἀπονδῶς ἐξαρθῶσιν ἀεὶ καὶ δουραῖς
ἐπὶ τῆς πέλας πολέμου αἰτίας.

Ἐξαρθῶσιν. τελειῶσιν. πληροῦσιν. ὡσεὶ ἀσθάζω.

Ἐξαρθῶσιν. ἐκπληροῦσιν. ἢ ἐπομάσασιν.

1 Δαεῖδ] Pſalm. LXXIII. v. 4.

2 Ἐξαπλῶν. διπλασιάζων] Pessime. Τὸ ἐξαπλῶν enim in sub-
juncto loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda est, non est
participium, quasi ab ἐξαπλῶν: sed sunt duæ distinctæ voces, ἐξ
ἀπλῶν, i. e. ex simplicibus, vel, pro simplicibus: quibus τὸ διπλα-
σιάζων non posse ἐκ παραλλήλων jungi, quis non videt? Possit qui-
dem interpretatio ista locum habere, si Suidas mentem Sophoclis
secutus sic scripisset, Ἐξ ἀπλῶν οἷς τὸτα παρέχων κακά. (i. e. Pro
simplicibus duplicia præbens mala) τριτίσι, διπλασιάζων, πολυπλα-
σιάζων. Sic enim sensus ratio loco huic utrunque constaret. Sed
τὸ ἐξ ἀπλῶν simpliciter interpretari διπλασιάζων, vel πολυπλασιάζων,
inaptum utique est.

3 Ἄντ' ἔτι πότερα ἂν ἔλαιο, εἴ σοι δ.] Vide Scholiastam Sophoclis
ad Ajaxem pag. 18. ex quo apparebit, Suidam locum hunc absque

Ἐξαπίνυον. Subito. Repente. Repenti-
num. Subita ista aggressio Romanis nec no-
cuit multum, nec profuit. Et ἐξαπινάως, re-
pente. Vel, undique, ab omni parte. David:
Undique sagittis me petunt.

Ἐξαπλῶν. Duplicans. Multiplicans. Id est,
utrum eligere mallet, si quis optionem tibi
daret; amicofine dolore afficere, ipse gau-
dens & voluptate fruens: an vero iisdem
causam doloris præbere, ipse quoque a fen-
su mali non immunis. [Sophocles] de Ajace
inquit: Vir ille, cum insanus esset, ipse qui-
dem malo suo gaudebat; nos vero amici &
familiares ejus dolebamus. Nunc vero, post-
quam furere desit, & a morbo liberatus est;
& ipse mærore totus conficitur, & nos pari-
ter dolore non minus, quam ante, cruciamur.
Hocine igitur est duplex pro simplici malum?

Ἐξ ὑψηλοῦ. Ex excelso loco.

Ἐξάπλοισιν. Ex aliqua re suspensum esse.
Adhærere.

Ἐξάραυτες. Qui extulerunt. Qui exportarunt.

Ἐξαράξω. Effracturos esse. Contrituros
esse. Et ira magis accensi, minabantur, se
fores effracturos esse.

Ἐξαράττω. Templum ex voto dedicare.

Ἐξαργυρῶσιν, non ἐξαργυρῶσιν. Vendere ali-
quid, ut pecuniam inde cogas. Thucydides:
Ne si oporteat quidem suum ipsius lectum ven-
dere, ad pecuniam inde cogendam.

Ἐξαρθῶσιν. Cui membra luxata & articulis
emota sunt. Exossatus.

Ἐξαρθῶσιν. Qui aliquid pernegat. Qui con-
stanter negat. Ille vero flagris casus constan-
ter negavit, se quidquam dixisse.

Ἐξάραυτες. Qui effregerunt. Qui pulsarunt.

Ἐξάραυτες. Cantandi initium facite. Hym-
nis celebrare incipite.

Ἐξάραυτες. Elationes. Ille vero audacius in
medium procurrens, pedibusque agiler sub-
siliens & se circumagens, telo percussus, vitam
amisit.

Ἐξαρθῶσιν. Qui excogitavit. Qui invenit.
Vel, qui suspendit. Et ἐξαρθῶσιν. Confusus,
vel trajectus sum. Aristophanes: Et inde
pendeo, & incumbo, & laboro. Et iterum: Et
paci quidem tempore in vicinos novas semper
belli causas animo subdolo comminiscabatur.

Ἐξαρθῶσιν. Perficit. Implet. Parat.

Ἐξαρθῶσιν. Qui absolvit. Vel, qui paravit.

judicio inde confarcinasse.

4 Ἄντ' ἐκείνου, ἡνίκ' ἔην ἐν τῇ νόσῳ, αὐτ.] Hæc, & quæ sequun-
tur, sunt verba Sophoclis Ajaxem, pag. 17.

5 Ἐξαράττω] Ex Hippocrate: ad quem vide Valefium.

6 Θεουδίδης ἢ] Cap. LXXXI. sed ubi hodie legitur ἐξαργυρῶσιν.

7 Ἐξάραυτες.] Imo, ἐξαράξωσιν.

8 Ἐξάραυτες] Pſalm. CXLV. 7.

9 Ἄντ' ἔτι ἐφθύσασιν. ἢ κρημάσασιν] Confudit hic Suidas vocem
ἐξαρθῶσιν cum ἐξαρθῶσιν. Τὸ ἐφθύσασιν enim referendum est ad
ἐξαρθῶσιν: at τὸ κρημάσασιν ad ἐξαρθῶσιν.

10 Ἄριστοφάνης] Pace, pag. 655. (450. Ed. Bas. P.)

11 Ἐν μὲν εἰρηκέναι ἀπονδῶς ἐξαρθῶσιν.] Fragmentum hoc Suidas
sumpsit ex Procopii Histor. Arc. cap. xv. i. i. pag. 55. sed ubi rectius
hodie sic legitur: Ἐν μὲν εἰρηκέναι ἀπονδῶς ἐξαρθῶσιν, &c.

Ἐξεβοήθη. τὸ ἐλαλήθη. Ἐξεβοήθει δὲ, τὸ ἐβοήθησεν.

Ἐξεγραψάμην. ἀντὶ τῆς ἐμνημόνευσα. Ἄριστοφάνης Ὀρμισιν Ὀν ἐγὼ ᾤδην τ' Ἀπόλλωνος ἔξεγραψάμην.

Ἐξεγρόμην. ἐγεγείσθαι.

Ἐξεγνώσισ. τὸ ἐκτελέσαι πᾶν ἀφ' ἧς τ' ἐγνώστων κατὰστάσεως. ἔτω Δημοσθένης.

Ἐξεδιήτισε. κακῶς διώκησε.

Ἐξέδισεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τῆς δίζω, τὸ ζήτησεν.

Ἐξέδοτο. ἐξέδωκε.

Ἐξέδρα. Ὁ δὲ κατῆρχε χαμάτων, τῆ μὲν κατὰ Βόρειον ἐξέδραν, ἢ μετὰ τὴν δύο πυλῶν ἰω. Καὶ αὐτῆς Κατὰ κεν πλησίον ἔμυσται καὶ τὴν ἐξέδραν.

Ἐξέδρον. Ἐξέδρον χάσαν ἔχον. τριτάτη, παρηλαγμένη. καὶ Σοφοκλῆς Οὐκ ἔξεδρον, ἀλλ' ἐνόσθη. † Οἰωνοὶ ἐλέγνοντο ἔξεδροί τε εἶναι, καὶ μηδαμῆ ληθησὶ.

Ἐξέζεσεν. ἐπληρώθη. Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σώμα ἐλκῶν ἐξέζεσεν.

Ἐξεθεάτευσαν. ἐσηλίτθυσαν. ἐξεπόμπθυσαν. Ὁ μόνον ἑαυτῶν ἐξεθεάτευσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλάδα πᾶσαν κατέφρασαν.

Ἐξέθει. ἐξέτρεχε.

Ἐξεθύσαντο. ἐμαθήσαντο. Οἷον μάντις ἐξεθύσαντο, ὡς ἤκιστα ὅσον ὄν τῆτο.

Ἐξέθορον.

Ἐξεκάκισα. ἀπηγόρευσα.

Ἐξεκαρυκεύθη. ἀφοποιήθη. συσκευάσθη.

Ἐξεκεκλήθη. ἐκ τῆς δεῖπτε ἀνίτη. Νυκτὸς δὲ γενόμενης, τῆς οἰκέτας ἐξεκεκλήθη τῆς Ναννάρας.

Ἐξεκέκλητο. ἀποκαλείτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκέτας ὄντας τῶν τοῖσιν ἐγχειρημάτων.

Ἐξεκίνησεν. ἐξεδίωξε. Ὁ Σοφοκλῆς

Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῦν Σπικτὸν κεράτῳ ἔλαφον.

Ἐξεκκλησίασε. συνήθροισε.

Ἐξέκτισεν. ἐξέκοψεν. Ἡρόδοτος Δελπίον διπύχην λαβάν, τὸν κηρὸν αὐτῆς ἐξέκτισεν.

1 Ἄριστοφάνης Ὀρμισιν] Pag. 588. (407. Ed. Bas. P.)

2 Ἐξεγνώσισ] Ex Harpocrate: sed ubi pro ἐκπλήσει rectius legitur ἐξελέσθαι.

3 Ζητῶ] Sic rectius unus MS. Paris. quam priores Edit. quæ habent Ζητῶ.

4 Ὁ δὲ κατῆρχε χαμ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert.

5 Ἐξέδρον χάσαν ἔχον] Aristophanes Avibus pag. 553. (378. Ed. Bas. P.)

Νῆ Δί', ἵπερ δὲ παρ' ἑστὸς ἔξεδρον χάσαν ἔχον. Scholiasta ad eum locum: Ἐκ τῆς Σοφοκλῆος δούπτερας Τυρῆς, ἢ τῆς ἑστῆς

Ἐξεβοήθη. Cum clamore prolatum, vel pronuntiatum est. Ἐξεβοήθη vero, opem ferebat.

Ἐξεγραψάμην. Descripsi. In commentarios retuli. Aristophanes Avibus: Quod [oraculum] ego ab Apolline acceptum in commentarios retuli.

Ἐξεγρόμην. Excitatus. Expergefactus.

Ἐξεγνώσισ. Fidejussio, vel sponsio, qua debitor a vinculis vel nexu liberatur. Sic Demosthenes.

Ἐξεδιήτισε. Male rem administravit.

Ἐξέδισεν. Exquisivit. Inquisivit. A verbo δίζω, quæro.

Ἐξέδοτο. Edidit. Tradidit.

Ἐξέδρα. Exedra. Ille vero initium aggerum fecit, alterius quidem a septentrionali exedra, quæ inter duas portas erat. Et rursus: Habebant prope Museum & exedram.

Ἐξέδρον. Insolitum. Inauspicatum. Infauftum. A fede vel loco aliquo remotum. [Quænam est avis hæc,] insolitum colorem habens? Et Sophocles: Vir iste non procul hinc abest, sed prope agit. † Οἰωνοὶ ἔξεδροί dicebantur aves infaustæ & mali ominis.

Ἐξέζεσεν. Ebullivit. Repletum est. Et totum ipsorum corpus ulceribus repletum est.

Ἐξεθεάτευσαν. Publice traduxerunt. Infamia notarunt. Publice contemptu & ignominia affecterunt. Non solū se ipsos publico contemptui exposuerunt, sed etiam totam Græciam evertent.

Ἐξέθει. Excurrebat.

Ἐξεθύσαντο. Inspectis extis prædixerunt, vel pronuntiarunt. Vates vero inspectis extis pronuntiarunt, rem istam minime piam esse.

Ἐξέθορον. Exiliit.

Ἐξεκάκισα. Malis succubui. Animum despondi.

Ἐξεκαρυκεύθη. Suaviter conditum est. Minutatum concisum est.

Ἐξεκεκλήθη. A cœna evocavit. Cum autem nox ingruisset, Nannari famulos evocavit.

Ἐξεκέκλητο. Evocavit. Provocavit. Celeriter autem ipsos ad rem gerendam evocavit, ut qui apti essent ad talia facinora perpetranda.

Ἐξεκίνησεν. Excitavit. Exagitavit. Persecutus est. Sophocles: Ludens in luco, excitavit maculis variis distinctum & cornigerum ceruum.

Ἐξεκκλησίασε. Congregavit. Ad concionem convocavit.

Ἐξέκτισεν. Abrasit. Herodotus: Sumptis tabellis duplicatis, carum ceram abrasit.

Τίς ὄρνις ἔστι, ἔξεδρον χάσαν ἔχον; ὡς εἰ εἴτι χροῖαν. Ἐξέδρον δὲ, παρηλαγμένη. Σοφοκλῆς Οὐκ ἔξεδρον, ἀλλ' ἐνόσθη. Sic & apud Suidam scribendum est. Locus Sophoclis exstat in Philoctete pag. 385. ut & Portus monuit.

6 Ὁ μόνον ἑαυτῶν ἔξεθ.] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit.

7 Ἐξεκεκλήθη] Sic recte unus MS. Paris. At priores Edit. male, ἐξεκλήθη.

8 Σοφοκλῆς] Electra pag. 108. ut Portus observavit.

9 Ἡρόδοτος] Lib. vii. pag. 293. ut Portus monuit. Sed ibi pro ἐξέκτισε rectius legitur ἐξέκτισε, per η, ab ἀκκίδα. Infra vero v. Ἐπίτηξ, Suidas legit ἐπίτηξ: quem locum confer.

Ἐξεκόκκισεν. ἄντι ἔξεκλάσεν. ἐξέβαλεν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶ κόκκων.

Ἐξεκόπη. τὸν ὀφθαλμὸν. ἐπιγράθη. ὨρέπηⓈ ὁ ῬωμαῖⓈ καὶ ἐπεκλήθη Κόκκης. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀκκαλὸν καλεῖσι Ῥωμαῖοι.

Ἐξεκόμασεν. ἐξεπόρθησεν.

Ἐξεκόκκησαν. ἔξήνεγκαν. Αἰλιανός. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκόκκησαν αὐτὸν, ἐπιλυγασάμενοι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὸ ἄσπιον.

Ἐξέλασον. λαθεῖν ἠδωθήησαν.

Ἐξελέγχην. Φανεροποιεῖν. Ὁ δὲ ἔξιε ἢ τάχηⓈ τὰ πρᾶχθέντα βασιάνοις ἐξελέγχην.

Ἐξέλεξε. συνήρρισε. Χρήματα δὲ πῶς τῶν λιβύων πολλὰ μὲν εἰς τὸ κοινόν, πολλὰ δὲ καὶ εἰς τὸ ἴδιον ἐξέλεξεν.

Ἐξελιγμῶν ἰδέα διπλά. ἢ μὲν χεῖρ ἰσχυρὸς, ἢ δὲ, χεῖρ ζυγία. εἶδη δὲ ἀνά ἑκατέρους αὐτῶν, τρία. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν, Μακεδῶν ὁ δὲ, Λάκων ὁ δὲ, Ὁριανός. ὃν καὶ Κρηλικὸν καὶ Περσικὸν καλεῖσι. Μακεδῶν δὲ ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ χεῖρ ἰσχυρὸς, ὁ μεταλαμβάνων τὴν φάλαγγα τὸν ἔμπροσθεν τόπον ἄντι τῶν χεῖρ πρῶτον ἐπιφανείας, τὴν ὀπίσθεν. Λάκων δὲ ἐστιν, ὁ μεταλαμβάνων τὴν φάλαγγα τὸν ὀπίσθεν τόπον ὁμοίως δὲ ἄντι τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τῆς ὀπίσθεν. Ὁριανός δὲ ἐστιν, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχειν τόπον τῆς φάλαγγος, τῶν χεῖρ μέγιστον ὀπλιτῶν, ἀντὶ ὧν προκαλεῖται τόπον, ἑτέρας μεταλαμβάνόντων τῶν μὲν λοχαγῶν, τῶν δὲ ἑραγῶν. τῶν δὲ ἑραγῶν, τὸν τῶν λοχαγῶν ἄντι δὲ τῆς χεῖρ πρῶτον ἐπιφανείας, τῆς ὀπίσθεν. οἱ δὲ δὴ χεῖρ ζυγία ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν βελήη τις τὰ κέρατα καθίσταται τὰς δὲ σποδίας ἐπὶ τῶν κερῶν, χάριν ἧς τὰ μέσσα ἰσχυροποιεῖται, καὶ ὁμοίως τὰ δεξιά ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Ἐξελίξαντες. Ἐἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχιπροφῶ γινόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. † Κατὰ ἐνόπλιον ἀγχορομαί πνευ ἐγένετο, καὶ ἐξελίξεις, καὶ φείδοιο.

Ἐξέλιπε Φουσιτήρ, ἐξέλιπε μόλιβδον. Φουσιτήρ, καὶ τὸ ὄργανον, ὃ ἐμφυσαῖ ὁ χεῖρ μὲν καὶ ὁ ἀνδρωπῶν, ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος. συγκρίσει δὲ τῶν χεῖρ μόλιβδον, ἵνα συγκριμῶν ἀνιμάται καὶ ἀναλαμβάνη εἰς αὐτὸν τὸ νότον.

1 Ἐξεκόκκισεν] Voce hac usus est Aristophanes *Acharnens.* pag. 426. (308. Ed. Bas. P.) ad quem locum Suidas procul dubio respexit.

2 Ἐξεκόπη τὸ ὀφθαλμὸν. ἐπιγράθη. ὨρέπηⓈ ὁ ῬωμαῖⓈ.] Locus hic ita scribendus & supplendus est: Ἐξεκόπη τὸ ὀφθαλμὸν. ἐπιγράθη. ὨρέπηⓈ ὁ ῬωμαῖⓈ] Ἐξεκόπη τὸ ὀφθαλμὸν καὶ ἐπεκλήθη, &c.

3 Ἐξεκόκκησαν] Vide supra v. Ἐγκυκλήθη.

4 Τὸ ἄσπιον] Hæc vox salvo sentiu abesse potest, nec quid ea hic sibi velit, video.

5 Ἐξελιγμῶν ἰδέα διπλά. ἢ μὲν κατὰ λ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ἀπολεξί, pene etiam leguntur apud Ælia-

Ἐξεκόκκισεν. Excussit. Ejecit. Metaphorā sumpta est a granis.

Ἐξεκόπη τὸ ὀφθαλμὸν. Erutus ipsi est oculus. Altero oculo privatus est. Horatius Romanus alterum oculum amisit. Unde dictus est Cocles. Romani enim oculum vocant, quem Græci ὀφθαλμὸν.

Ἐξεκόμασεν. Comestatum ivit. Impudice vixit.

Ἐξεκόκκησαν. In medium protulerunt. Ælianus: *Cum autem eum in theatrum produxissent, velato capite sedebat.*

Ἐξέλαθον. Delituerunt. Latere potuerunt.

Ἐξελέγχην. Arguere. Manifestum facere. Convincere. *Ille autem rei veritatem tormentis confestim exprimi volebat.*

Ἐξέλεξε. Collegit. Exegit. *Pecuniam ab Afris exegit, cujus magnam quidem partem Reip. servavit; non minorem vero in privatum usum vertit.*

Ἐξελιγμῶν ἰδ. Evolutionum duo sunt genera: unum per manipulos: alterum vero per juga. Et horum utriusque generis promiscue sunt tres species. Nam prima vocatur Macedonica: secunda, Laconica: tertia vero, Choria; quam & Creticam, & Persicam vocant. Macedonica evolutio est ea, quæ per manipulos anteriorem phalangis locum facta mutatione accipit, & pro superficie, quæ est a fronte, posteriorem. Laconica vocatur ea, quæ facta mutatione accipit posteriorem phalangis locum: similiter etiam pro anteriore superficie posteriorem. Choria vero est ea, quæ eundem phalangis locum obtinet, singulis gravis armaturæ militibus pro locis, quæ ante tenebant, alia loca facta mutatione accipientibus; ita ut manipuli dux occupet locum caudæ ductoris, & caudæ ductor locum ducis manipuli; & pro anteriore superficie, posteriorem occupet. Explicationes per juga fiunt, quum quis in refectionibus cornua constituere voluerit; refectiones vero in cornibus, ut & media firmentur, item & dextra in sinistris, & sinistra in dextris. *Port.*

Ἐξελίξαντες. Evolventes. *Deinde vos evolutionis phalangibus celeriter conversi, adversa fronte occurrite hostibus vos persequentibus. † Deinde vero armatorum discursus, & evolutiones, & circuitus facti sunt.*

Ἐξέλιπε Φουσιτ. Defecit follis: defecit etiam plumbum. Φουσιτήρ dicitur tam follis ipse quo ignis sufflatur; quam homo, qui sufflat. Cum argento vero plumbum etiam in fornace uritur, ut simul cum eo ustum, attrahat & secum ferat id, quod est adulterinum.

num in *Tactis* cap. xxvii. unde Suidas sua procul dubio descripsit. Cæterum, versionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, sed quia per temporis angustiam aliter hæc vertere non licebat. Quare Lector veniam mihi dabit, spero.

6 ΧάριⓈ.] Apud Ælium loco laudato rectius legitur ΧοριⓈⓈ, i. c. Choria.

7 Ἀντὶ δὲ τῶ κατὰ πρῶτον ἐπιφανείας, τὴν ὀπίσθεν.] Hæc sic verte: *Et a fronte vertuntur in tergum.* Quid enim Porti versio hic sibi velit, vix intelligas.

8 Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀγχιπροφῶ.

Ἐξελίσσων. κινῶσιν.
Ἐξελοφίζετο. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῆ δεικαμριτελοφῶν ἐξελοφίζετο.

Ἐξεμῶν. ἐκκενῶσθαι. Ἀειτοφάνης. Μὴ δὴθ' ἰκετεύω, (τῆστι, μὴ εἴπης) πλὴν γ' ὅτε μέλλω ἐξεμῶν. τότε λέγεις, Φησὶν. Ἐπιτηρήσας ὅτε μέλλω ἐξεμῶν. ῥᾶστα γ' ἂν μάλλον ἐξεμέσαιμι.

Ἐξεμηρῶσατο. διεξήλθεν. Ὁ δὲ Ἀντίβας ἐν ὄλῃ τῇ νυκτὶ μόλις ἐξεμηρῶσατο τὰς χειρᾶδας.

Ἐξ ἐμῶ. παρ' ἐμοῦ.

Ἐξ ἐναντίας. ἐπὶ ῥήματι.

Ἐξένθουσαν. παρητήσαντο. ἀπιτηρήσαντο. Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλου πόλεμον ἐχθρῶν, ἐξένθουσαν ἢ βόηθειαν.

Ἐξένθουσαν. ἐξεκολύμβησαν. Ὁκυδίδης. Τὰς δὲ ἄλλας ναῦς ἔπιπυλαβίνες, ἐξέωσαν τε πρὸς τὴν γῆν, καὶ πολλὰς ἀπέκλειναν, ὅσοι μὴ ἐξένθουσαν αὐτῶν.

Ἐξένιζεν. Ἐντὶ τῷ ξένῳ ἰῶ. Δίδυμος δὲ Φησὶν ἔντι τῷ, ὅτι Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ ξένοις ῥήμασι διελέγετο.

Ἐξένισεν. ἐξενόδοχε. καὶ ἔντι τῷ ἀπέκλειναν. Ἡλέκτρα Φησὶν. Ὁ δὲ Ἄρης ὅτι ἐξένισεν αὐτόν. τῆστιν, ὅτι ἀπέκλεινε. ξένια γ' Ἄρεως, τραύματα καὶ φόνου. καὶ Ἀρχίλοχος.

Ξένια δυσμενέσιν λυγρὰ χειρίζομεν.
ταῦτα ἔθελω ἀδελφῇ τῷ Ὁρέστῃ.

Ἐξ ἐνός τὰ πάντα ὄρα. ἐπὶ τῷ παρορῶντι.

Ἐξέπεσον. πῶρ' ἀπέφυγον. Καὶ τελευτῶντες τῆ νῆος ἐξέπεσον. ἔντι τῷ, ἐξεβλήθησαν.

Ἐξ ἐπιμέτρῃ. Ἡ τῷ Ἑσραίων αἵρεσις, οἱ εἰσὶν Ἰουδαῖοι, τῷ Φαρισσαίων καὶ Γραμματέων ἢ δεικαμρισύνη ἐξ ἐπιμέτρῃ ἀφαιρέθη.

Ἐξεπίωχλον. θλίβωσιν. ἢ ἐθλίψατε.

Ὡς ἐμῶ γε τῷ ξύλῳ τῷ ὄμιον ἐξεπίωχλον.

Ἀειτοφάνης Ἰουσιγράτη.

Ἐξ ἐπιπέδῃ. ἐξ ἐπιπολῆς. οἷον ὅτι εἰς βάθος, ἀλλ' εἰς ὄψιν.

Ἐξ ἐπιτάγματι. Καὶ ὁ Καῖσαρ παρῶν ἐξ ἐπιτάγματι. ἀλλ' ἐσιώπα, καὶ εἰπέτε.

Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες. ἐκείτῃ λέγουσιν

1 Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῆ δεικαμρι.] Loci hujus tenebras nemo discutiat, quin prius auctorem, unde hæc sumpta sunt, investigaverit. Quare quærat diligens Lector.

2 Ἀειτοφάνης] Initio *Ranarum*, ubi locus hic sic legitur & distinguitur:

Μὴ δὴθ' ἰκετεύω, πλὴν γ' ὅταν μέλλω ἐξεμῶν.
Vide ibi Scholiastam.

3 Ὁ δὲ Ἀντίβας ἐν ὄλῃ τῇ νυκτὶ.] Hæc sunt verba Polybii lib. 111. cap. 1111. Vide etiam supra v. Ἐκκενῶσθαι.

4 Ἀντίβας] Priores Editt. inerte habent Ἀνανίας: cujus loco Ἀντίβας legendum esse ex dicto loco Polybii patet.

5 Ὁκυδίδης] Lib. 11. cap. xc.

6 Ἐξένιζεν] Ex Harpocrate.

7 Ἡλέκτρα Φησὶν] Apud Sophoclem *Electra* pag. 85. ut Portus observavit. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic

Ἐξελίσσων. *Evolvunt. Explicant. Movent.*

Ἐξελοφίζετο. * * * *

Ἐξεμῶν. *Evomere. Aristophanes: Nequæso istud dic, nisi cum sum vomiturus. Observa, inquit, tempus, quo vomiturus sum: & tunc istud dic. Facillime enim tunc vomam, si illud dixeris.*

Ἐξεμηρῶσατο. *Transivit. Annibal vero vix tota nocte confragosam convallem transivit.*

Ἐξ ἐμῶ. *Ex me. A me.*

Ἐξ ἐναντίας. *Adverbium. Ex adverso.*

Ἐξένθουσαν. *Abnuerunt. Recusarunt. Illi vero, cum opem eis ferre nollent, causati, se cum aliis bellum gerere, auxilium abnuerunt.*

Ἐξένθουσαν. *Enatarunt. Thucydides: Cum autem cæteras naves affecuti fuissent, eas ad littus propulerunt, omnesque interfecerunt, quotquot non enataverant.*

Ἐξένισεν. *Peregrinus erat. Didymus vero accipit pro, non Attico, sed peregrino sermone loquebatur.*

Ἐξένισεν. *Hospitalitas excepit. Item, interfecit. Electra [apud Sophoclem] inquit: Mars vero eum hospitalitas non excepit. Id est, occidit. Hospitalitas enim, qua Mars hospites excepit, sunt vulnera & cædes. Et Archilochus: Xenia tristitia hostibus largiens. Hæc autem Orestis soror lamentabunda dicit.*

Ἐξ ἐνός τὰ πάντα. *Ex uno videt omnia. Dicitur de iis, qui negligenter & obiter aliquid vident.*

Ἐξέπεσον. *Longe aufugerunt. Ejecti, sive expulsi fuerunt. Et tandem ex insula ejecti fuerunt.*

Ἐξ ἐπιμέτρῃ. *Cum auctario. Abunde. Sæta Effæorum, qui sunt Judæi, Phariseorum & Scribarum justitiam longe superavit.*

Ἐξεπίωχων. *Premunt. Vel, pressistis. Ut humerum meum hæc ligna premunt. Aristophanes Lystrata.*

Ἐξ ἐπιπέδῃ. *In superficie. Non in profundo, sed parte summa, quæ oculis exposta est.*

Ἐξ ἐπιτάγματι. *Ex mandato. Alicujus jussu. Cæsar jussus aderat, tacitusque sequebatur.*

Ἐξεπίτηδες, & ἐπίτηδες. *Utrumque dicunt*

descripsit. Confer etiam Suidam infra v. ξένια.

8 Ταῦτα θλίβω ἀδελφῇ Ὁρέστῃ] Hæc alieno loco posita sunt, quæ collocari debebant post verba illa Sophoclis: Ὁ δὲ Ἄρης ὅτι ἐξένισεν αὐτόν. Apud Sophoclem enim verba ista profertur ab Electra, Orestis sorore, quæ mortem Agamemnonis patris sui, a Clytemnestra per insidias occisi, lugens introducit. Vel potius, verba hæc, tanquam supervacanea, delenda sunt, quoniam apud Suidam præcedit, Ἡλέκτρα Φησὶν. Cum enim Electra Orestis soror fuerit, ut diximus, παντολογία fuerit, utramque ῥῆσιν hic adhibere.

9 Ἡ τῷ Ἑσραίων αἵρεσις, οἱ εἰσὶν Ἰουδαῖοι.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολιξίσι etiam leguntur apud Cedrenum pag. 98. Vide etiam Nostrum infra v. Ἑσραῖοι.

10 Ἀειτοφάνης Ἰουσιγράτη] Pag. 854. (547. Ed. Bas. P.)

11 Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες, ἰκατ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Bas. P.)

Ἀττικοί. ἀντὶ τῆς μάστιγος, ἐξ ἀνάγκης, βεβήσας. Οὐκ ἐπιτιθεὶς ἢ πόλις ἀρχὴν κατὰ τὴν δικαστείαν.

Ἐξέπλευσεν. ἐξέκειλε. παρεξέστη. Ὁ δὲ ἐξέπλευσε τῷ Φρενῶν, καὶ πολλὰ εἰς τὸ ἀγαλλμα παρῆναι.

Ἐξέπλωσας. Ἡρόδοτος. Πᾶς ἔκ ἐξέπλωσας τῷ Φρενῶν, σαυτὸν ἀφείλετο; ἀντὶ τῆς ἐξέπλευσας· τῆς, παρεξέστης, καὶ ἐξέκειλας.

Ἐξεπολέμωτο. ἐνίκησεν.

Ἐξέπραξεν. ἀντὶ τῆς ἀπαίλει. Ὁύτε πρὸς Θεῷ κεραιῶδες ἐξέπραξεν.

Ἐξεπρέμνισον. ἀντὶ τῆς κατέβαλλον τὰ φρέμνα. πῆτες, μέγχει ρίζαν τὰ τελέχη. ἔτω Δημοσθένης.

Ἐξερῶσαι. τῆς λίθου. ἐκκεῖσαι. ἐκβάλλετε. ἀπὸ τῆς πέποιηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, ὅτι τῆς γῆς.

Ἐξερέων. ἀντὶ τῆς ἐρεῶν.

Ἐξερεύεται. ἐκφέρει. ἐξαιέγει.

Ἐξερέσομεν. ἐρωτήσομεν.

Ἐξερεθύνουσι. πρὸς κακίαν ἐκκαλεῖσι. Πολύβιος. Οἱ τῆς στρατηγίας ἀρετόμενοι, ἐξερεθύνουσι τῆς νέας, καὶ ὡς ἀστυχίαν ἐνὶ σωματικῆς εἰς τὸ μέλλον.

Ἐξέρκελον. καὶ Ῥωμαῖοι τὸ στρατόπεδον.

Ἐξερεῶ. ἐξώσω.

Ἐξέρρωγία. διεφθαρμένη. Προκόπιος. Γυνὴ τῆς ἔρας ἐξέρρωγία. Καὶ οἱ θυμοὶ τῆς ὑπασπιστῶν ἐξέρρωγίας καὶ Ἐρυστομῆς ἐξέρρωγισαν.

Ἐξέρωσι. ὅτι ἐξέρωσι ὁμοίως νόσος. Ἐπισημαίνουσι. ὅτι Ἐπισημαίνουσι ὁ Σελεύκος παῖς ἔπαθεν. εἶτα ὑπὸ ἰατρῶν ἐφωράθη τὸ πάθος.

Ἐξερεύσασιν. βελτίωσι.

Ἐξερέουσαν. ἠφανίσθησαν. λαμβάνει δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἐν πόλει φθιγόντων.

Ἐξεσάλαξας. μελιχίνοσας. ἐν Ἐπιγράμματι.

--- Τῆς δὲ θυμῶς

Ἐξεσάλαξας ὄλην δάμναι Φανασίην.

Ἐξεσία. ἡ ὀρεσιβία.

Ἐξεσκληρός. τὸ ὑποξηρανθέν.

Ἐξεσώρητα. ἐξεδιῶξα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Attici. Temere. Frustra. Necessario. Otiosè. [Aristophanes:] Ergo civitas frustra Judices constituit, qui jus dicant.

Ἐξέπλευσεν. A recto cursu deflexit. In transversum actus est. Ille vero in furorem actus, proterve & petulenter simulacro insultavit.

Ἐξέπλωσας. Idem quod ἐξέπλευσας. Herodotus: Nonne vero a sana mente descivisti, qui te ipse tam foede laceraris? Hic τὸ ἐξέπλωσας significat, deflexisti, vel in transversum actus es.

Ἐξεπολέμωτο. Debellatus est. Devictus est.

Ἐξέπραξεν. Occidit. [Sophocles:] Nec igneum Dei fulmen eum interfecit.

Ἐξεπρέμνισον. Stipites arborum ad radices usque excindebant. Arbores extirpabant. Sic Demosthenes.

Ἐξερῶσαι. τῆς λίθου. Lapidem ejicite, vel humi abjicite. Ductum est vocabulum hoc ab ἔρα, i. e. terra.

Ἐξερέων. Indagans. Scrutans.

Ἐξερεύεται. Eruetabit. Effundet.

Ἐξερέσομεν. Exquiremus. Interrogabimus.

Ἐξερεθύνουσι. Ad nequitiam provocant, vel invitant. Polybius: Qui Præturam ambiunt, juvenes sibi devinciunt, atque eorum gratiam ac benevolentiam sibi in posterum ad suffragia comparant.

Ἐξέρκελον. Sic Romanorum lingua vocantur castra, [sive exercitus.]

Ἐξερεῶ. Expellam.

Ἐξέρρωγία. Corrupta. Procopius: Femina moribus corrupta. Et ira eorum, qui Eudoxie patrocinebantur, adversus Chrysostratum erupit.

Ἐξέρωσι. Ex amore. Ex amore morbus interdum oriri solet: quod Antiocho Seleuci filio accidit. Ejus enim morbus, qualis esset, a medicis tandem deprehensus est.

Ἐξερεύσασιν. Egressis. Illis, qui proferspserunt.

Ἐξερέουσαν. Effluxerunt. E conspectu evanuerunt. Dicitur etiam de illis, qui ex urbe fugiunt.

Ἐξεσάλαξας. Excussisti. In Epigrammate: Hanc vero phantasiam totam præ stupore ex animo excussisti.

Ἐξεσία. Legatio.

Ἐξεσκληρός. Exsiccatum. Induratum.

Ἐξεσώρητα. Exagitavi. Excussi. Expuli. In

1 Ἐξέπλωσας τῷ Φρενῶν] Eadem phrasis occurrit infra v. Κατὰ τῆς μάστιγος, & v. Κατὰ τῆς μάστιγος.

2 Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 138. ut Portus observavit.

3 Ὁύτε πρὸς Θεῷ κεραιῶδες ἐξέπραξεν, ἢ π. & c. Oude propter se autem ἢ πρὸς Θεῷ κεραιῶδες ἐξέπραξεν, ἢ π. & c.

4 Ἐξεπρέμνισον] Ex Harpocrate.

5 Ἐξερῶσαι τῆς λίθου] Aristophanes Acharnensibus pag. 388. (276. Ed. Bas. P.)

6 Τῆς δὲ θυμῶς καὶ τῆς κακίαν ἐκκαλεῖται. Vide Scholii, unde Suidas. Idem Comicus in Vespiis, pag. 500.

7 Ἐξέρωσι. πῶς ἢ ἠμύνουσι; Scholiasta ad eum locum: Ἐξέρωσι. ἀπὸ τῆς εἰς τὴν γῆν μελιχίνοσας ψήφους. ἔρα ἢ ἡ γῆ.

8 Πρὸς κακίαν — ἐξερεθύνουσι] Hæc omnia in prioribus Editt. culpa librariorum omiſsa sunt, quæ ex uno, eoque optimo

MS. Parisi, loco huic restitui. Caterum, non placet mihi interpretatio illa, πρὸς κακίαν ἐκκαλεῖται, quoniam τὸ ἐξερεθύνουσι in subjuncto fragmento Polybii alium sensum habere, & potius ad partes suas allicium, vel simile quid, significare videtur. Quare pro κακίαν potius scripserim κεραιῶδες: ex qua voce brevitate scripta librarii κακίαν confecisse videntur.

9 Πολύβιος] Fragmentum hoc Polybii exstat in Collectaneis Constantinii Imperat. a Valesio editis pag. 42. ubi locum integrum vide. Confer etiam Nostrum infra v. Φιλοσοφία, ubi hæc ipsa verba repetuntur.

10 Πρὸς κακίαν] Histor. Arc. cap. 1. Vide etiam infra v. Μάχη, ubi fragmentum hoc repetitur.

11 Ἐξέρρωγισαν] Cum Poeto legere ἠαλίμ ἐξερέουσαν: ab ἐκκαλεῖται.

12 Ὁύτε πρὸς Θεῷ κεραιῶδες] Vide infra v. Ἐρρασίερα.

13 Ἐξέρωσι] Anthol. lib. VII. pag. 593.

Ἐκχλῶν ἐκ φέρων ἐξεσόμενα νέον
καὶ αὐθις· καὶ πάλιν πολλὰς ἐξεσόμεναι.

Ἐξεσημυμένοι. ἀντὶ τῆς κοσμημυνοῦ. εἰώθεσι γὰρ τὰς φέρον ληΐσθαι ἀντὶ τῆς κοσμῶν. φέμματα δὲ ὅτι τὸ προσιλνυμένον ἔμεν τὰς θαλάσσης. Σοφοκλῆς·

Ἰκτινίαις κλάδοισιν ἐξεσημυμένοι.

Ἐξέστηκε. μαίνεσθαι. Ὁ δὲ τῆς πολυχρονίᾳ τειβεῖ τῆς πελεμικῶν ἐδέλωσ ἐξέστη τῆς φρενῶν.

Ἐξέστησαν. ὑπεχώρησαν. Οἱ δὲ βάρβαροι ἐξέστησαν αὐτοῖς ὡς κρείττους.

Ἐξέστη. δολικῆ.

Ἐξέστη. ἐξουσίαν ἐχέτω.

Ἐξέστη. ἐξάρμηνεν.

Ἐξέσχε. Τάχα τὴν πλοῦσιν λόγγη δὴλασε, καὶ ὑπὸ ῥύμης τῆς αἰχμῆς ἐξέσχε ἐπὶ θάλασσαν. ἀντὶ τῆς δὴλασε, δὴλασε.

Ἐξέσχε. Ἰκτινίση τὴν δεξιὴν ὤμων ἄμφω πτερές, καὶ ἐξέσχε τὸ βέλος. ἀντὶ τῆς δὴλασε.

Ἐξεταζόμενος. ἐρυνάμενος. δοκιμαζόμενος. ἢ σωμαθιθόμενος. Ἐν παλαιῶν μεγίσταις ἐξεταζόμενος. καὶ αὐθις· Ἐρυνάμενος τὴν πόλιν ἔνθεν ἐξεταζόμενος φρεσωνίαν, ὑποφάτιγος τῆς ἐπὶ τῆς Μυσίας, ὅς Δῆκας καλεῖται.

Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις. Ἐξουθόμενοι ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ἐξέτη. ἐξάτη. βαρυτόνας, Ἀπικῆς. Ἐξουφάνης Νεφέλαις.

Οἶδ' ἐξέτη σοι πρῶτισαν ἐπιθόμενος· καὶ, Ἐξ ἐπὶ ἀλλοῖς. Ἀπικῆς σύνταξις.

Ἐξουθενίζω. αἰπαλικῆ.

Ἐξέτηξεν. ἠφάνισεν.

Ἐξ ἐφάτας. Ἐπιφάτω δὲ ἐξ ἐφάτας πρὸς αὐτὸν ἐπιφάτω ἐφάτας. τῆς ἐφάτας ἰδιάζουσαν, ἐπὶ τῆς ἐφάτας.

Ἐξουθενίζεσθαι. πείθεσθαι.

Ἐξουθενίσαν. παρ' ἑδὴν ἐλογίσαντο. Οἱ δὲ οὐκ ἐξουθενίσαν τῆς τῆς Κρητῶν αὐτοχρέδου ἐκείνου μῦθου, οἷα δὴ πρὸς λιτὴν πρῶτος.

Ἐξ ἐφάτας. ἐπὶ τῆς ἐφάτας. χρεὶς πένθ. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφάτας οἷον τε ἐξελθὴν τὴν Θεοδοσίαν πένθ, ἀναχρεῖ.

Ἐξουθενίσαν. Ὁ δὲ Ἀπικῆς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπαύετο ἀνακλιθεῖσαν πρὸς τὰ τῆς παλαιῶν ἀναγνώσεως. διὸ καὶ οὐκ ἐξουθενίσαντο πρὸς τῆς Φιλοσόφου ἢ σοφιστῶν.

1 Ἐξεσημυμένοι. ἀντὶ τῆς κοσμημυνοῦ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Oed. Tyrann. pag. 147. ut Portus etiam monuit.

2 Ἀπικῆς ἐπὶ τῆς βασιλῆας. Hæc verba in prioribus Edit. defunt, quæ ex uno MS. Paris. revocavi.

3 Ἀπικῆς Νεφέλαις. Pag. 174. (104. Ed. Bal. P.)

4 Ἐξ ἐπὶ ἀλλοῖς. Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata* pag. 874. quæ etiam leguntur supra v. Ἀπικῆς.

5 Ἐξέτηξεν. Hæc vox tunc proprie locum habet, cum cerat, tabule inductam, liquetiacientes, hteras in ea exaratas delemus. quo Rheni vox hæc accipitur apud Aristophanem *Nubibus* pag. 170

Epigrammate: *Mentem ex peccatoribus prorsus excussit.* Et iterum: *Et leporis saepe exagitabat.*

Ἐξεσημυμένοι. Ornati. Solet enim verbum ἐφάτω accipi pro κοσμημῶν, i. e. ornare. Σπέρμα vero est oleæ ramus lana obvolutus. Sophocles: *Supplicibus ramis coronati.*

Ἐξέστηκε. Mente motus est. Infanit. *Ille vero propter diuturnum rerum bellicarum usum nequaquam mente motus est.*

Ἐξέστησαν. Cesserunt. *Barbari vero eis cesserunt, ut fortioribus.*

Ἐξέστη. Licet. Dativo jungitur.

Ἐξέστη. Liceat.

Ἐξέσχετο. Cum impetu egressus est. Erupit.

Ἐξέσχε. Dicitur de telo, quod ita corpus penetrat, ut per alteram partem prominat. *Latus ejus lancea trajecit, tanta vi adacla, ut cuspis ejus per alteram partem exiret.*

Ἐξέσχε. Eminent. Penetravit. *Percussus est jaculo, quod dextrum ejus humerum penitus trajecit.*

Ἐξεταζόμενος. Qui examinatur. Qui exploratur. Vel, qui in aliquo numero ponitur, & aliquibus accensetur. *Vir maximis in rebus spectata virtutis. Et iterum: Urbem tu ebatur spectata in ea virtutis vir Phurtonion, unus ex Prefectis Mysiæ, quos Duces vocant.*

Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις. Regiis famulis annumerati.

Ἐξέτη. Idem ac ἐξάτη. Attice, cum accentu gravi. Sexenni. Aristophanes *Nubibus*: *Scio me tibi sexenni & balbutienti obsecutum fuisse.* Et, *Per sex annos illotus.* Est constructio Attica.

Ἐξουθενίζω. Accusativo jungitur.

Ἐξέτηξεν. Delevit.

Ἐξ ἐφάτας. Statim. Confestim. *Epistolam autem statim ad eum mittere me piguit.*

Ἐξουθενίζεσθαι. Propitium reddi. Flecti.

Ἐξουθενίσαν. Flocci fecerunt. *Contempserunt. Illi vero extemporaneum Cretensium carmen, ut tenue sacrificium, non contempserunt.*

Ἐξ ἐφάτας. Primo impetu. Confestim. Sine labore. *Cum cognovisset urbem Theodosii primo impetu expugnari non posse, recessit.*

Ἐξουθενίσαντο. [Lege, ἐξουθενίσαντο.] Aliquorum dicta vel sermones, ut rem novam, mirabatur. *Atticus vero, Episcopus Constantinopolitanus, veterum libros assidue lectitabat, noctes insomnes in ea re traducens. Quamobrem etiam Philosophorum vel Sophistarum sermonibus, ut re nova, minime terrebat.*

Τὰς ἀπικῆς ἐπιφάτω τῆς ἐφάτας οἷον.

Scholiasta ibi πρὸς ἐπιφάτω τῆς ἐφάτας οἷον: pariter ac hoc loco Suida.

6 Ὁ δὲ Ἀπικῆς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπαύετο ἀνακλιθεῖσαν πρὸς τὰ τῆς παλαιῶν ἀναγνώσεως, ἀνακλιθεῖσαν ἐν αὐτῆς. διὸ καὶ οὐκ ἐξουθενίσαντο πρὸς τῆς Φιλοσόφου ἢ σοφιστῶν. Apparet Suidam sua ex hoc loco Socratis descripsisse; sed pro ἐξουθενίσαντο olim legisse ἐξουθενίσαντο: quæ vox tamen vix ullum sensum hic habere potest. Quare lectionem Socratis, ut meliorem, in versione secutus sum.

Ἐξουθενίσαντο.

Ἐξεφοίτα. ἔθραμβευεν. Ὁ δὲ ᾠδᾶ τὴν ἀπελ-
τῆς ἢ βασιλέως ἐξεφοίτα τὰ τῷ Σαμοθρακῶν ὄργια.
ὅς Φωραθῆς ἀπέδρα ᾠδῆς τὴν Κυζικηνούς.

Ἐξέρυ. ἐβλάστησεν.

Ἐξεφύρθη. ἐμιάνθη.

Ἐξεφύσσοια. διεσπέρπητα. ἐβδελυξάμιον.

Ἐξεφύσσειεν. ἐκίνησεν. ἐτάραξεν. ὥστε ὅ σπινθη-
ρῶ δὲ τὸ Φουσίσιον ἔλαβεν Ἄριστοφάνης.

Ἐμβάλων σπινθηρα μικρὸν Μεγαρικῶ ψηφί-
σματι.

Ἐξεφύσσειε γὰρ ποσῶτον πόλεμον, ὅτε τῶ κερνή-
Πάντας Ἑλλήνας δακρῦσαι.

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τιῶ ψυχῆ μου. τετῆσι, διεχύ-
θην καὶ διεκινήθην εἰς ὄδυρμας. ἀπαυτον ἔχω τὸν
θρῆῶν.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. τὸ ἐπιτετακέναι. Ἐξέχ', ὦ
Φίλ' ἥλιε. κωλάειον π παρομιῶδες ὑπὸ τῷ παιδῶν
λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψυχῆς ὄντι. Ἄριστοφάνης
Νήσοις. Λέξεις ἄρ, ὡσπερ τὰ παιδία, Ἐξέχ', ὦ
Φίλ' ἥλιε. καὶ ὅτι Σφηξί.

Καὶ ταῦτα μὲν οὖν εὐλόγως, ὡς ἐξέχῃ

Εἴλη κατ' ὄρεθρον, ἡλιάσει ᾠδῆς ἥλιον.

Ἐξεχάρησεν. Ὁ γὰρ οἱ ἀσπράγαλῶ ἐξεχάρησεν
ἐν τῷ ὄρεθρον.

Ἐξέχρη. Ὁμοίως τὰ πολλὰ ἐξέχρη κακὰ, ἐλ-
θόντι χάραξεν τερμίαν ἐνταῦθα κάμψεν τὸν τελαί-
παρον βίον.

Ἐξει. τετῆσιν, ἐξελθε ᾠδᾶ Ἄριστοφάνη.

Ἐξει. παρέξει. ἔχ ὑποτάσσῃ. ἐὰν ἔξη.

Ἐξειδίον.

Ἐξείη. συννεκχάρητο. εἴησι. Ξενοφῶν. Ἡδεσαν
γὰ πάντες, ὅτι ἐξείη αὐτὰ καὶ χρεῖων καὶ δειπνῶντι
ἢ ᾠδῆσιν, καὶ εἰ καθεύδει ἐπεγείραντα εἰπεῖν, εἴ-
πις π' ἔχει ᾠδῆς πόλεμον.

Ἐξείης. ᾠδᾶ ποιητῆς, ἐφεξῆς. ἐπὶ ἴχρον.

Ἐξεικασμένον. Θεραπεύοντι τὸν νῶν, καὶ γερσί-
ροντι πᾶν ὅπῃν ἀγαλμα, ἐξεικασμένον αὐτὰ, καὶ τε-
πιμηδύον. ἀντὶ ὅ, ἐξωμιασμένον.

1 Ἐξεφοίτα] Ἐκφοίτῃ (quod Lexica vulgata non observant) quamvis communiter sit verbum neutrum, interdum tamen active significat, arcanum aliquod enuntiare, vel evulgare: eodem modo, quo ἐξορκίζω. Hæc ratio est, quare Suidas verbum illud hic exponat, ἐθραμβεύειν: quod κυρίως quidem significat, in triumpho ducere: sed interdum latiore significatione accipitur pro, publice traducere, vel populo aliquid spectandum præbere; & simpliciter, in vulgus efferre: quo significatione Grammaticus noster vocem illam hic accepisse videtur.

2 Ἄριστοφάνης] Pace pag. 666. (456. Ed. Baf. P.)

3 Ἐξέχ', ὦ φίλ' ἥλι.] Egregius est hanc in rem locus Pollucis lib. ix. cap. vii. pag. 446. Ἡ δὲ, Ἐξέχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδία, κερῆτον ἔχ' ὅτι παιδῶν τὴν τῶ ἐπιτομήσιν τετῆσιν, ὅτι τὴν ἐφόδον ἐπιτομήσιν τῶ θεῶν. ὅτι ἐ σπερῆσις ἐν φουσίσιαις.

Ἐξ' ἥλιου ἢ πῆσιν τῶν παιδῶν, ὅθεν λέγεται, Ἐξέχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

Eustathius ad H. A. pag. 881. Το δὲ ἐπεξῆσθαι ἐ μόνον ἔτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀνέχων, ἢ ἀνίχων. ἔπ δὲ καὶ ἐξέχων. κωλάειον ἐν π παρομιῶ-
δης Αἰλίου Διονυσίου φησιν ὑπὸ παιδῶν λέγεσθαι, δηλὸν ἐξέχων, ὅ ἐστι, ἐπι-
τετακέναι τὸ ἥλιον. Ἄριστοφάνης. Λέξεις ἄρ, ὡσπερ τὰ παιδία, Ἐξέχ'.

Ἐξεφοίτα. Enuntiabat. Ille vero, cum Sa-
mothracum arcana sacra hominibus profanis e-
nuntiasset, deprehensus ad Cyzicenos fugit.

Ἐξέρυ. Enatus est. Pullulavit.

Ἐξεφύρθη. Contaminatus, vel pollutus es.

Ἐξεφύσσοια. [Efflavi. Flando] dissipavi. A-
bominatus sum. Aversatus sum.

Ἐξεφύσσειεν. Flando excitavit. Turbavit.
Per translationem vero a scintilla dustam
Aristophanes usus est verbo Φουσίσιον, i. e. suf-
flare, [sic inquitens:] *Injecta parva scintilla
Megarici decreti. Tantum enim excitavit bel-
lum, ut ob fumum [inde ortum] omnes Græci
lacrymentur.*

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψ. *In me animam meam
effudi.* Id est, in lacrymas & lamenta effusus
sum. Continuo & absque intermissione do-
lori & luctui indulgeo.

Ἐξέχην τὸν ἥλιον. Solem exoriri, vel ex nu-
bibus emergere. *Emerge, Sol gratissime.* Est
versiculus proverbialis, qui a pueris dici so-
let, cum in frigore cœlum nubibus est ob-
ductum. Aristophanes *Insulis: Dices igitur,
ut pueri: Emerge, Sol gratissime.* Et in *Ves-
pis: Et merito quidem, si mane lux primum
orta fuerit, in Heliaæ ad solem judicabis.*

Ἐξεχάρησεν. Exiit. Loco motus est. *Talus
enim ejus luxatus erat.*

Ἐξέχρη. Oraculo dato prædixit. [Sopho-
cles:] *Qui [Apollo,] cum mihi multa illa ma-
la prædiceret, hoc in loco vitam miseram me
finiturum esse dixit.*

Ἐξί. Exi. Apud Aristophanem.

Ἐξί. [Idem interdum, quod παρέξει,] præ-
bebit.

Ἐξειδίον. Diminutivum ab ἐξίς, i. e. habitus.

Ἐξείη. Liceat. Concessum sit. Soleat. Xeno-
phon: *Omnes enim sciebant, licere [cui-
cunque] ad ipsum & prandentem & cœnantem
accedere, & si dormiret, ipsum excitare, &
dicere, si quid aliquis haberet, quod ad bellum
pertineret.*

Ἐξείης. Apud Poetas ponitur pro ἐφεξῆς. De-
inceps. Ordine.

Ἐξεικασμένον. Effictum ad alicujus similitudi-
nem. Quod alicujus imaginem refert. *Colenti
templum, & honoranti quodvis simulacrum,
quod ad ipsius similitudinem effictum esset, &
in honore haberetur.*

ὦ φίλ' ἥλιε. ἦν ἀνάπειλος. Notet Lector, Eustathium eadem pla-
ne ex Lexico Aëlii Dionysii adducere, quæ & Suidas hic habet. Unde
suspicio, & Nostrum forsitan ex iisdem fontibus sua hausisse. Con-
fer etiam de hoc loco Leopard. *Emend. lib. vii. cap. iv.*

4 Καὶ ἐν Σφηξί.] Pag. 486. (338. Ed. Baf. P.)

5 Ὁ γὰρ οἱ ἀσπράγαλῶ ἐξέχῃ.] Hæc sunt verba Herodoti de Dario
Persarum Rege; quem, cum in venatu ex equo incautus de-
siliisset, pedem luxasse tradit. Locus exstat lib. iii. pag. 132.
quem integrum descripsit Suidas supra v. Δημοκλήδης.

6 Ομοίως τὸ πολλὰ ἐξέχῃ.] Locus hic est corruptus & mutilus, qui
ex Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 273. 274. unde cum Suidas descrip-
sit, (quod & Portus observaverat) sic scribens & distinguendus
est:

Ὅς μοι τὰ πόλ' αὐτῶν ὅτι ἐξέχρη κακὰ.

Ταύτῃ ἐλεξε παιδῶν ἐν χρεῖων μακρῶν.

Ἐλθόντῃ γῶραι περμίαν, ὅπως θεῶν

Σεμνῶν ὄρεον λάσομαι, καὶ ξενόσπιν.

Ἐνταῦθα κάμψεν τὸν τελαίπαρον βίον.

7 Ποροσλήθῃ] Sic melius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ
habent ποροσλήθῃ.

Ἐξαιεσμιδόν. πεπλασμιδόν. Ἐπιπράνης

Μὴ δεῖδι'. ἔ γάρ ὅστιν ἐξαιεσμιδόν.

ἀντὶ τῆ πεπλασμιδόν πρὸς οὐμότητι. Ἐξαιεσμιδόν γὰρ ὡς τοῖς καμικοῖς, ὅμοια τὰ προσωπεῖα παρὰ τοῖς καμφοδμιδόν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀξιολογεῖται τοῖς προσωπεύοις.

Ἐξαιεσμιδόν. μεμεσφαιμδόν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐπιλεκτόν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἔλαβεν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἀφαιεσμιδόν.

Ἐξαιεσμιδόν. ὅστιν ἐξαιεσμιδόν, λέγισον Ἀπιδόν.

Ἐξαιεσμιδόν. διωσπὸν εἶνα.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν. Ἐπιπράνης Τίω γλάσσαν ἐξαιεσμιδόν αὐτῆ ἐκκοφόμεθα.

Ἐξαιεσμιδόν. ἀπειργεῖν. καλύειν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἠρώτα.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν. Ἡ δὲ ἐξαιεσμιδόν ἐξαιεσμιδόν πρὸς ἀναγκασθεῖσα.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐξαιεσμιδόν. Καὶ τὸ μὲν εἶχεν, καὶ ἡ γὰρ αὐτῆ ἐξαιεσμιδόν, καὶ αὐτῆ αὐτῆ τὸ πλῆθος τὴν φράσιν, καὶ τὸ ὅπλον τὴν λαμφοπότητι.

Ἐξαιεσμιδόν. ἀνέδωκεν.

Ἐξαιεσμιδόν. αὐτοπότητι. διωσπὸν ὑπάρχει.

Ἐξαιεσμιδόν. τῆ διωσπὸν ἀφαιεσμιδόν. διωσπὸν μὲν γὰρ ὅστιν, εἰπεῖν ἀπλῶς, ἢ πῶς αὐτὸς ἐπίσταν, ἢ τοῖς ἀγνωστοῖς τὸς ἀκροατοῦς λέγων, ἢ καὶ πρὸς εἰδότες. τὸ δὲ ἐξαιεσμιδόν, ἅμα λέγειν τε πρὸς ὧν ἀγνωστοῖς οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτοῖς, πρὸς ὧν πωδάντι).

Ἐξαιεσμιδόν. οἱ τὸς νόμους τοῖς ἀγνωστοῖς προσωπεύοντες, καὶ διδάσκοντες πρὸς τῆ ἀδικήματι, ἢ ἔκαστον γράφει).

Ἐξαιεσμιδόν. τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλη κατασκευάζειν τὸς ἀγῆ πρὸς ἐπισημότητι. καὶ οἱ ἐξαιεσμιδόν τὰ πάτρια. καὶ Ἡρόδοτος. Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξαιεσμιδόν γίνονται παραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα εὖ παρασκευάζει πάτρια. Ἐξαιεσμιδόν ἰδίως ὁ ἐξαιεσμιδόν τὰ ἰδέα. ἔστι δὲ καὶ ἡ πρὸς τὸς κριτικοῦς ἰομυθόμια ἐξαιεσμιδόν τοῖς δεομυθίοις.

Ἐξαιεσμιδόν. ἐπισημότητι.

Ἐξαιεσμιδόν. δολοχῆ.

Ἐξαιεσμιδόν. Fictus. Alicujus imaginem referens. Ad alicujus similitudinem effictus. Aristophanes: *Ne time. Neque enim illius imaginem refert.* Vel, non est ad similitudinem illius effictus. Solebant enim Comici larvas similes facere illis, quos in scena exagitabant, easque histrionibus induendas dare.

Ἐξαιεσμιδόν. Ad alicujus similitudinem effictum. Quod alicujus imaginem refert.

Ἐξαιεσμιδόν. Delectum. Electum. Selectum.

Ἐξαιεσμιδόν. Exemit. Excepit. Cepit. Sumpsit.

Ἐξαιεσμιδόν. Exempti. Dimissi.

Ἐξαιεσμιδόν. Egrediar. Exibo. Sic Attici dicunt, non autem ἐξελύσομαι.

Ἐξαιεσμιδόν. Licere. Fieri posse.

Ἐξαιεσμιδόν. Hospitio exceperunt.

Ἐξαιεσμιδόν. Qui extraxerunt. Qui exemerunt. Aristophanes: *Lingua ipsius extracta, spectabimus, an &c.*

Ἐξαιεσμιδόν. Arcere. Prohibere.

Ἐξαιεσμιδόν. Exquirebat. Interrogabat.

Ἐξαιεσμιδόν. Erepsit. Exivit. *Vipera vero ab igne coacta prorepsit.*

Ἐξαιεσμιδόν. Exit. Egreditur.

Ἐξαιεσμιδόν. Mutabatur. *Et tremebat, colore vultus mutato, copiarum multitudinem & splendorem armorum formidans.*

Ἐξαιεσμιδόν. Emisit. Produxit.

Ἐξαιεσμιδόν. Est subjunctivus. Liccat. Fieri possit.

Ἐξαιεσμιδόν differt a διηγῆσαι. Nam διηγῆσαι significat, simpliciter narrare ea, quæ quis ipsemet scit, sive auditores, ad quos ista dicit, ea ignorent, sive sciant. Ἐξαιεσμιδόν vero significat simul ea dicere, quæ auditores ignorant, & ipsos docere ea, de quibus sciscitantur.

Ἐξαιεσμιδόν. Sic vocantur illi, qui leges imperitis exponunt & interpretantur, docentque quale sit crimen illud, cujus quisque accusatur.

Ἐξαιεσμιδόν. Tres erant Exegetæ, oraculo Apollinis designati: quibus curæ erat lustrare eos, qui aliquo piaculo obstricti essent. Sic etiam vocabantur patriorum institutorum & jurium interpretes. Et Herodotus: *Tu in Regis domo bonorum consiliorum auctor es, & hæc omnia recte suades.* Peculiariter vero ἐξαιεσμιδόν vocatur sacrorum interpres: qui etiam de inferiis aliisque juribus defunctorum consulentibus respondebant.

Ἐξαιεσμιδόν. Enunciatio. Delatio. Accusatio.

Ἐξαιεσμιδόν. Dativo jungitur. Interpretor.

1 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 299. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

2 Ἐξαιεσμιδόν ἢ ἢν πῶς καμ.] Mos hic obtinebat tempore veteris comæ, quo Comici & οὐμότητι & αὐτοπότητι in scena quovis exagitare solebant. Platonius in Excursus: Ἐν μὲν γὰρ τῆ παλαιῇ καμικῇ ἐκαστὸν τὸ προσωπεῖον τῶν καμφοδμιδόν, ἢ αὐτῶν πρὸς τὸ προσωπεῖον, ὁ καμφοδμιδόν ἐν τῷ ἐπισημότητι τῷ ἀφαιεσμιδόν. Id est, tempore Comæ veteris larvas assimilabantur illis, qui Comici in scena προσωπεύοντες, ut vel antequam histriones quoscumque agerent, ut similitudines faceret cognoscere possit illos, qui in scena προσωπεύοντες. Confer etiam Pettum de Leg. Att. pag. 81.

3 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 379. (210. Ed. Bal. P.) sed ubi

pro ἐπισημότητι legitur ἀφαιεσμιδόν, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Ad ipsum Comicum, & inde pleniorum hujus loci sensum pete.

4 Χρῆμα] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male, χρῆμα.

5 Ἐξαιεσμιδόν ἢ δολοχῆ.] Huc spectant verba Scholiastæ Sophocli ad Electram pag. 101. Ἐξαιεσμιδόν, συνήκη λόγῳ, δηλοσέ π, καὶ ἢ τὸ πρῶτον ἀφαιεσμιδόν. Ἐξαιεσμιδόν δὲ ἀφαιεσμιδόν γίνονται. δολοχῆ δὲ ἢ ἀπὸ τῶν ἀφαιεσμιδόν.

6 Ἐξαιεσμιδόν ἰδίως ὁ ἐξαιεσμιδόν.] Hæc & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem.

7 Νουμυθόμια] Sic recte Harpocratio. At priores Edit. male, οὐμυθόμια. Confer omnino Demosth. contra Eucergum p. 687. 688.

Ἐξηγρόμιυ. ἐξηγαγρόμιυ. Ἄριστοφάνης· Κατ' ἐ-
ργῶν ἐξηγρόμιυ. ἐπὶ τῷ ψευδοδιδύμῳ. εἰρηκός
ἢ τῷ Διονύσῳ· Καὶ καλεῖσάμεν γε καὶ τῷ πε-
λεμίων ἢ σκώπων τὸν Διονύσον, Καὶ ἐγὼ, Φοῖσιν,
ἀνέμιυ ἐξ ὀνείρων· ἢ διγλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε.
ἢ ἐπίτηδες ψευδοδιδύμῳ λεγόνταν τῆτο, κατ' ὁ διγλῶ-
ται, ὅτι οὐκ ἴστω ἔοικε τὸ λεγόμενον.

Ἐξήσαν. ἐξεπερεύοντο.

Ἐξ ἠθέων. Ἐκ τῷ σωήτων τόπων, ἐν οἷς συν-
ανατρέφονται).

Ἐξηκεσίδης, καὶ κλίει) Ἐξηκεσίδης. Ἄριστοφά-
νης. ἐπὶ τῷ ἀμνηχάνῳ. τῆτον ἢ ὡς ξένον ἀμβάλ-
λασι, ἢ πλάνον. οἱ δὲ ξένοι μάλλον ἴσασιν τὰς ὁδούς.
ἐξαπορήσαντες ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον·
Οὐδ' ἂν Ἐξηκεσίδης εὗροι τι εὐφραίνον ὁδόν. εἴρη) ἐν
ἐπὶ τῷ ὁδῷ ἀποπλανηθέντες.

Ἐξήκετ. ὄνομα κύριον.

Ἐξήκει. παρῶν κεν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ χρόνος ἐξή-
κει. Καὶ αὐτίς· Ὁ δὲ σωήκεν, ἐξήκει τῷ χρόνῳ
τιμὴν Φήμιυ.

Ἐξήκεν. Αἰλιανός. ἀντὶ τῷ ὑπερέχον. Καὶ ἑάσαν
Φάσμα, τὸ μέγεθος ἐξήκεν πέρα καὶ ἀνωτέρω τῷ
ἴσῳ.

Ἐξήκοντι. παρεργόμενος. Ἐξήκοντι τῷ χρόνῳ,
ἔσῳ ἐντὸς ἑδὲ ἐπανέμεινε πρὸς τὸν σφῶν ἀρχοῖα.

Ἐξήλασμα. ἢ δίωξις.

Ἐξήλατο. ἐπήδησεν.

Ἐξηλιασμένον. κεκαυμένον.

Ἐξηλιθιότης. ἐπίτασις τῷ μωρίας.

Ἐξήλικας. ἐξέβαλες. ἐξέωσας. Ἄριστοφάνης Νε-
φέλαις·

Ἄλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῷ ἐμῶν.

Ἐξήληθεν. ἐξέβη. ἐπελάθη. Ζήνωνι παρ' αὐτὸν εἶχε
δοξάν, ἐξήληθε τὸ μάντισμα. ἀντὶ γὰρ τῷ βασιλίδῳ,
ὡς ἔπειτα, πόλεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτὸ
ὄνομα ἔχοντα, σωείβη τὸ πέρα τῷ βίβῳ.

Ἐξήλυσις. ἐξέλθυσις.

Ἐξήμβλωκας.⁸ ἡμιτελῆ ἐξέωσας. ἐξαμβλώσασθαι
δὲ ἰδίως ἐπὶ τῷ ἀπικτεσπῶν λέγεται γυναικῶν θάπ-
τον, ἢ τῷ τὸν τῷ ἀδύων καὶ τῷ κυροφίας νόμον. καὶ
τὸ φάρμακον δὲ τὸ αἶψον ἔξ εξαμβλῶν τὰς γυναι-
κας, ἀμβλώθειον καλεῖται.

Ἐξημβλωμένον. Ἄριστοφάνης·

Ἄλλ' εἰπέ μοι τὸ πρῶτον τῷ ἐξημβλωμένον.
τιτῆσι, τὸ ὄρα πολλῶς, καὶ διεφθαρμένον.

Ἐξήμβλωσεν. ἐξέτρεψεν. Ἄριστοφάνης Νεφέλαις,

1 Ἄριστοφάνης] Raris pag. 212. (132. Ed. Bas. P.) unde pleni-
or huius loci sensus petendus est. Vide etiam Suidam infra v.
Κατ' ἐργῶν ἐξηγρ.

2 Διγλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε] Sic MSS. Paris. & Scholiasta
Aristoph. nis loco laudato. At priores Edit. minus recte, διγλῶν
ταῦτα ὄναρ ἔπραξε.

3 Ἐξ ἠθέων] Herodotus lib. 1. pag. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ἐπὶ
Σκυθῶν τῷ Νομάδων ἐξαισάσθησι, ἀπικτεσπῶν ἐς τὴν Ἀσίαν. Ad hunc
locum Suidas forte respexerit.

Ἐξηγρόμιυ. [Per syncopen] pro ἐξηγαγρό-
μιυ. Expergiscobar. Aristophanes: *Et dem-
de experrectus sum*. Dicitur de iis, qui men-
tiuntur. Cum enim Bacchus dixisset, *De-
mersimus XIII naves hostium*: [Hercules]
Bacchum irridens, *Et ego, inquit, experre-
ctus sum*: significare volens, Bacchum non
revera, sed in somnis ista fecisse. Hoc igitur di-
citur de illis, qui consulto mentiuntur, ut signi-
ficetur, somnio simile esse, quod ab illis jaectatur.

Ἐξήσαν. Exierant. Exhibant.

Ἐξ ἠθέων. Ex sedibus, vel locis, in quibus
aliqui degere consueverunt.

Ἐξηκεσίδης. Declinatur in genitivo Ἐξηκε-
σίδης. Apud Aristophanem dicitur de illis,
qui ex aliquibus difficultatibus se expedire
nesciunt. Hunc enim Excectidem ut pere-
grinum & erronem Comici perstringebant.
Peregrini vero vias melius norunt. Cum i-
gitur a recta via aberrassent, dixerunt: *Ne
Excectides quidem rectam viam inveniat*. Di-
citur igitur de iis, qui a recta via aberrarunt.

Ἐξήκετος. Excectus. Nomen proprium.

Ἐξήκει. Prateriit. Xenophon: *Tempus vero
prateriit*. Et iterum: *Ille vero intellexit, o-
raculo sibi reddito eventum respondere*.

Ἐξήκεν. Excedens. Superans. Aelianus: *Et
viderunt spectrum, quod navis malam magni-
tudine longe superabat*.

Ἐξήκοντος. Pratercuntis. Ad finem perdu-
cti. *Tempore ad finem perducto, intra quod
eos ad principem suum redire oportebat*.

Ἐξήλασμα. Ejectio. Expulsio.

Ἐξήλατο. Exiliit. Saltavit.

Ἐξηλιασμένον. A Sole adustorum.

Ἐξηλιθιότης. Summa stultitia, vel amentia.

Ἐξήλικας. Evolvisti. Ejecisti. Expulisti. A-
ristoph. *Nubibus: At tu, bone, ex meis me
evolvisisti bonis*.

Ἐξήληθεν. Exivit. Contigit. Exitum habuit.
*Eventus oraculi, Zenoni redditi, alius pror-
sus fuit, ac ipse putaverat. Nam pro urbe
regia, ut existimaverat, in tumulto quodam e-
iusdem nominis conclusus, vitam finit*.

Ἐξήλυσις. Exitus.

Ἐξήμβλωκας. Abortivisti. Partum imper-
fectum edidisti. Ἐξαμβλώσασθαι enim proprie di-
citur de mulieribus, quæ abortum faciunt,
vel ante justum partus tempus foetum in lu-
cem emittunt. Et pharmacum, quo sumpto
mulieres abortiunt, dicitur ἀμβλώθειον.

Ἐξημβλωμένον. Abortivus partus. Quod pe-
riit. Quod perditum est. Aristophanes: *Sed
dic mihi, quid sit, quod abortivus eris*.

Ἐξήμβλωσεν. Abortum fecit. Et ἐξήμβλωκας

4 Ἄριστοφάνης.] Initio *Αἰκίῳ*, unde plenior huius loci sensus
petendus est.

5 Ξενοφῶν] Lib. vi. de *Expedit. Cyri* pag. 380. ut Pearsonius
monuit.

6 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

7 Ζήνωνι παρ' αὐτὸν εἶχε δ.] Vide infra v. Ζήνων.

8 Ἐξήμβλωκας. ἡμιτελῆ ἐξέωσας] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Nubis pag. 131. (67. Ed. Bas. P.)

9 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 131. (67. Ed. Bas. P.)

ἐξήμβλωσας. ἀντὶ τῆ ἀπελῆ ἐποίουσαι. καὶ αὐθις·
Καὶ οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπὶς. ἀντὶ τῆ ἀπελῆς ἐ-
γένετο. ἔπει Φησὶν Αἰλιανός. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ γε ἡ ἐλ-
πίς ἐξήμβλωτο αὐτῆ. Καὶ αὐθις Αἰλιανός· Ἐξήμ-
βλωτο δὲ ἡ ἐνοια τῆς Θεουσίας τῆ ἀνοσίφ ὑποσφα-
γῆ. καὶ τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἐξημυδύοι. ἐκδεδυμένοι. ἢ ἐξαφθάλεις.

Ἐξημημυδύοι. ἀφρημυδύοι. Ἐσοφοκλῆς·

--- Εἰ δὲ πῖς φρατῆ

Βία σ' ἀπατάσῃ τῆδε τῆ νεκρῆ,
Κακὸς κακῶς ἀφρατῆ ἐκπέσοι χθονός,
Γένος ἀπαιτῆ ῥίζαν ἐξημημυδύοι.

Ἐξιώ. ἐγένετο. διωκτὸν ἰώ.

Ἐξλωδραποδισμύων. Ἐπλείστας δὲ πόλεις ἐξλω-
δραποδισμύων καὶ πεπεραξικοπηκίοντα. ἀντὶ τῆ ὠθ-
δῶσαντα.

Ἐξῆθησεν. ἀνεβλάθησεν. ἀνέθαλλεν. Ἐξῆθησε δὲ,
τὰ ἄνθη συυέλεξε. καὶ ἐξανθίζω δὲ, τὸ βλάπω. ὡς
τὸ, Ποικίλας ἐξλωθίκατε τὰς βαφάς.

Ἐξλωθισμύων. ἄνθησι κεκοσμημύων ὡς ἡμυ-
δύοι, Φύκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

--- Αἰ³ καθήμιε³ ἐξλωθισμέναι,

Κροκατὰ Φορῶσαι, καὶ κεκαλλωπισμύων,
Καὶ κίμβριε³ ὀρθοσάδια, καὶ ὠειβαείδαις·
Χήγχεσσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια.

Ἐξῆθον. ἐξω ζυγῆ. ἀνυπότακτον. Ἐξῆθον δὲ,
ἐκ τῆ ἀνώ.

Ἐξῆπάτησεν⁴ ἡ χάραξ τὸ ἄμπελον. ὅταν ἴσῃ
τῆ σώζοντι τὸ σωζόμενον ἐξαπατηθῆ.

Ἐξῆπαφεν. ἐξῆπάτησεν.

Ἐξῆπαι. ἐξῆστα. κρεμάται. καὶ ἐξῆπιο, διεγῆ-
γεστο φλόξ.

Ἐξῆγετο. ἠρώτα.

Ἐξῆγεν. ἀπήγεν.

Ἐξῆγῆλαι. ἐκβέβηλαι.

Ἐξῆγχε. ἐξίγχε. Οὐ γὰρ ἐξῆγχε τὰ ἴσῃζύγια
ὡρῆς τὸ ὄδῃ τὸ χαλεπότητα. ἄτε αἰετόμυροι τὰς ἀ-
μάξας, ἐξέφερον ἐκ τῆ δουρίων.

Ἐξημυδύοι. ὑψομυδύοι.

Ἐξῆστα. ἐξῆπεν. ἀπεκρέμα. τὰ δὲ χράμματα
τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῆ ἀνδριάντων ἐξῆστα. καὶ ἐξῆστῆ-
σται ὁμοίως. Ἐξῆστίασται δὲ, ἐτοιμάζεσθαι. εὐπρε-
πέζεσθαι. Καὶ ἐς ὠδῆσιθιλιῶ ἐξῆστίασται πολέμου.

Ἐξῆστημα. γενεή.

¹ Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 65. ut Portus monuit.

² Πλείστας δὲ πόλεις ἐξλωδρ.] Locus integer, unde Suidas huc decerpit, existit apud Polybium in Excerptis a Valerio editis, pag. 21. Vide etiam infra v. Πρωξικωπίας.

³ Αἰ καθήμιε³ ἐξλωθ.] Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem in *Lyssipista* pag. 837. (542. Ed. Baf. P.)

apud Aristophanem *Nubibus* significat, causa fuisti, ut quis abortiret. Et *Ælianus* inquit: *Nec spes ipsi ad irritum recidit.* Et iterum: *Sed cogitatio sacrilegii irrita fuit impio illi, cum obtruncaretur.* Et ἐξημβλωμένα ἔμβρυα, fœtus abortivi.

Ἐξημυδύοι. Exuti. Spoliati. Vei, accensi.

Ἐξημημυδύοι. Demessus. Ablatus. Sophocles: *Si quis vero ex exercitu vi ab hoc cadavere te abstraxerit, malus male ex solo patrio insipultus ejiciatur, & cum toto genere funditus intereat.*

Ἐξιώ. Licebat. Fieri poterat.

Ἐξλωδραποδισμύων. Illum, qui in servitutum aliquos abstraxit. *Ut eum, qui plurimas urbis prodicione captas in servitatem redegerat.*

Ἐξῆθησεν. Effloruit. Germinavit. Pullulavit. Ἐξῆθησε vero, per ἰ, flores collegit. Item ἐξανθίζω significat, tingo: ut, *Varios tinxistis colores.*

Ἐξλωθισμύων. Variis pigmentis ornata, ut cerussa, fucus, & similibus. [Aristophanes:] *Quæ sedemus fuce nitentes, & crocota gestantes, corporisque cultu insignes, & tunicis Cimbericis calceisque pretiosis induta. Nec anchausa tunicave pellucida [desunt.]*

Ἐξῆθον. Effrane. Indomitum. Quod imperium recusat. Ἐξῆθον vero, [per υ,] concificiebant: ab ἀνώ.

Ἐξῆπάτησεν ἡ χ. Vallus vitem deceptit. [Proverbium quod tunc locum habet,] cum id, quod servandum est, a servatore decipitur.

Ἐξῆπαφεν. Decepit.

Ἐξῆπαι. Ex aliqua re suspensum est. Appensum est. Et ἐξῆπιο φλόξ, flamma incensa est.

Ἐξῆγετο. Interrogabat.

Ἐξῆγεν. Abiit. Discessit.

Ἐξῆγῆλαι. Exempta sunt. Ejecta sunt.

Ἐξῆγχε. Valebat. Satis virium habebat. Ferendo par erat. *Jumenta vero ferendis itineris difficultatibus paria non erant. Quare [milites] plaustra humeris tollentes, ea ex locis transitu difficilibus efferebant.*

Ἐξημυδύοι. Elatam. Sublimem.

Ἐξῆστα. Suspendebat. Appendebat. *Liternas autem regias statuis appendebat.* Et ἐξῆστῆσται, suspensum esse. Ἐξῆστῆσται vero, paratum esse, vel preparatum esse. *Et ad bellum omnia parata esse.*

Ἐξῆστημα. Genitivo jungitur. Ex aliqua re pendeo.

⁴ Ἐξῆπάτησεν ἡ χάραξ τὸ ἄμπελον.] Aristophanes *Vespis* pag. 523. (358. Ed. Baf. P.)

Ἐπει οὖν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὸ ἄμπελον. Huc Suidas respexit. Confer ibi Scholastam: itemque Nostrum infra v. Χάραξ.

⁵ Σωζόμενον.] Sic recte habet Enarrator Comici loco laudato. At priores Editt. male σώζον.

'Εξιποτής. ὁ ἐπόπιος.

'Εξιτάμιον. ἀντὶ τῆς ᾠδῆς χαρῆν. Ὁ ἐν Μάρκελλον κύριον καὶ τὴν παραμάπαν, ὀνόματι μόνον καὶ ῥήματι τῶν Ἰουλιανῶν ἐξιτάμιον, τὸ δὲ ἀληθεύσαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μεταχειρίζομαι. τὰ πηται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκπλησίονου.

'Εξίτασται. ἀφαιρέσει. Ὁ δὲ, ὅσοι τῆς γάστας ἀναγῆς, ἐκέλευσεν ἐξίτασται, ἕως κατακλίσειν.

Εὐφρημῶν ἔξην, ἀξίτασται τοῖς ἡμέτεροι χροῖσι

Ὅς τις ἀπειρος τοῖωνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καταρῆνοι.

ἀντὶ τῆς ἐκχαρῆν. καὶ αὐτῆς 'Εξίτασται μύταισι χροῖσι. Ἀειτοφάνης.

'Εξίτησιν. ἐκπλήσει. Οὐτε δέξεται ἐξίτησιν αὐτῆς, ἕτε δαπάναι, ἕτε πένου.

'Εξιτορήσαντες. ἀναζητήσαντες. διηρησάμενοι. Ἔγγραφοί οἱ Ἕλληνας ἐξιτορήσαντες ἀ ἐβύλωνο πυθέσται ἔπειτα ἔξεν φραπῆς, ἔπειτα πέμπουσι δεδεμένους.

'Εξισοῖ. ἴσα πρᾶται. Ἐσοφοκλῆς

Μήτηρ χαλεῖται, μητρί δ' ἔδεν ἐξισοῖ.

ἀντὶ τῆς ἕκ ἴσα πρᾶται τῶν τῶν μητρὸς ὀνόματι.

'Εξισῆμα. δολικῆ.

'Εξιτιλία.

'Εξιτιλια. ἀφανῆ. εὐτελῆ. χαῦνα.

'Εξιτιλιος' εὐχάς. ἐφοδίας. τοῖς ᾠδῆς ἔξοδον ἔξισιν, ἢ ᾠδῆς ἰνάσιν.

'Εξιτιλια, ὁ καὶ ἐξαγγελία. ἔξ' Ῥωμαίους, τὰ ᾠδῆς τῆς ἔξοδος παραχρόνιμα.

'Εξιχολέσει. ἐκπέσει. τὸν ἔξοδα ἐκβάλλειν. ὄν, εἰς ἄλλο ἐξιχολέσει.

'Εξοδία. ἢ ἔξοδος. Πολύβιος. Τὸ μὲν ἐν ᾠδῆται ὡς ἐπ' ἔξοδον ὀρίσσαντες ἐν τῆς πόλεως, ᾠδῆται τὴν ὄδον ἔμειναν. ἐξοδία. Πάνδημον ἐξοδία ποησάμενοι, κατήσαν ἐνέδραν.

'Εξοδίοι νόμοι. ὁ ἀυλήματα, δὲ ᾠδῆς ἐξήσαν οἱ χροῖσι καὶ οἱ ἀυλήται. ἔπειτα Κρατῆν.

Τῆς ἐξοδίας ὡς ἄλλω τῆς νόμος.

'Εξοδων. ἀνατολῶν. Ὁ Δαβίδ. Οὐτε ἐξ ἐξοδων, ἕτε ἔπειτα δυσμῶν.

'Εξολίθη. ἐκπέσει. Ἐμνημόνας εἰς λέγειν τῆς

'Εξισοτής. Peraquator. Inspector.

'Εξιτάμιον. Cedens. Concedens. Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solo tantum nomine & habitu Juliano cedebat, at revera ipse potius imperium administrabat. Ponitur etiam pro, stupore percussus, attonitus.

'Εξίτασται. Ex aliquo loco cedere. Discedere. Ille vero omnes, quotquot seditionis rei erant, secedere jussos, telis confecit. [Et Aristophanes:] Linguis favere oportet, & a Choris nostris omnes illos recedere, qui vel sermonum horum ignari sunt, vel mentem puram & castam non habent. Et iterum: A Choris mysticis recedere. Aristophanes.

'Εξίτησιν. Terret. Deterret. Nec metus ipsos deterret, nec sumptus, nec labor.

'Εξιτορήσαντες. Qui quæsierunt. Qui sciscitati sunt: qui narrarunt. Græci sciscitati ea, quæ de exercitu Xerxis cognoscere cupiebant, eos vincidos dimiserunt.

'Εξισοῖ. Exæquat. Paria facit. Sophocles: Mater quidem vocatur, at nihil minus facit, quam quod matri convenit. Vel, facta ejus nomini matris non respondent.

'Εξισῆμα. Dativo jungitur. Exæquor.

'Εξιτιλία. [Stultitia.]

'Εξιτιλια. Evanida. Vilia. Inania.

'Εξιτιλιος' εὐχάς. Preces, vel vota, quæ in alicujus discessu fiunt, aut cum quis iter aliquod ingreditur. Vel, quæ concipiuntur ab iis, qui ad mortem vadunt.

'Εξιτιλια, & ἐξαγγελία. Sic Romanorum lingua vocantur ea, quæ pro mercibus exportandis penduntur. Jus exituræ.

'Εξιχολέσει. Exprimi. Saniem emittere. Ut, Saniem emittere, ex qua garum conficitur.

'Εξοδία. Exitus. Eruptio. Expeditio. Polybius: Primum igitur ut ad expeditionem ex urbe egressi, in itinere remanserunt. Et ἐξοδία, exitum. Cum toto populo ex urbe egressi, insidias hosti struxerunt.

'Εξοδίοι νόμοι. Tibiarum modi, ad quos Chori & tibicines exhibant. Sic Cratinus: Ut exodios vobis tibia canam modos.

'Εξοδων. Orientis. David: Nec ab oriente, nec ab occidente.

'Εξολίθη. Excidat Elabatur. [Aristophanus est. Apud eundem Nazianzenum in eadem oratione, pag. 370. ἐξιπέσει λέγει vocantur suprema Basilii morituri verba: quod exemplum pertinet ad ultimam vocis ἐξιπέσει interpretationem, quam Suidas hoc loco tradit.

6 'Εξιτιλια] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Græco.

7 Εἰς γάρου ἐξιχολέσει] Huc spectat quod Plinius garum appellat puresepium piscium saniem: & Artemidorus lib. i. cap. LXVIII. σηπιδίον.

8 Αὐλήματα] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male, αὐλοῖ.

9 Δαβίδ] Pl. Im. lxxiv. 6.

10 Μεμνημόνας εἰς λέγειν τῆς] Aristophanes Ecclesiaz. pag. 732. (491. Ed. Bat. P.)

Τῆς τῆς λέγειν Μεμνημόνας εἰς λέγειν, ὡς μήποτε ἐξολίθη ἡμεῖς, ὁ κινδύνος τῆς ἐχὶ μικροῦ ἐν ἀλλοτρίῳ.

Sic etiam apud Suidam locus hic scriben.⁴us & distinguendus est.

1 'Εξιποτής] Quos Græci ἐξισοῖς, Latini peraquatores vocant. Vide Valefium ad Eusebium de Vita Constant. Imperat. lib. iv. cap. iii. & Dufrenium in utroque Glossario.

2 Εὐφρημῶν ἔξην ἀξίτασται τοῖς ἡμέτεροι] Duo hi versus Anapæstici leguntur apud Aristoph. nem Ramis pag. 229. (144. 145. Ed. Bat. P.)

3 Ἔγγραφοί οἱ Ἕλληνας ἐξιτορήσαντες] Hæc verba leguntur apud Herodotum lib. vii. pag. 284. hoc tantum discrimine, quod dialcétum Iouacm Herodoti in communem hic mutaverit Suidas.

4 Σοφοκλῆς] Elcctri, pag. 132. ut Portus monuit.

5 'Εξιτιλιος' εὐχάς] Gregor. Nazianzenus Orat. xx. pag. 333. Πῆρ, ἢ τὴν ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὅτι τὸ ἀνδραγαθία, ΕΞΙΤΗΡΓΙΟΙ λέγειν, ᾠδῆται ἀνακλήσει, εἰρωμαῖν ᾠδῆται ἀνακλήσει. Id est: Alacritat discessus dies, & quicquid ad discessum pertinet, extrema allocutiones, tota quibus abominis proficimur, revocationes, gemitus, comitatus, lacrymæ. Hic ἐξιπέσει λέγειν vocantur sermones, qui sic mutuo alloquuntur amici, quorum alter ab altero discessit.

τὸ τὸ ῥῆμα, ὡς μήποτε ἐξολοθῆ ἡμᾶς. ὁ γὰρ κίνδυνος ἔχει μικρὸς, ἢ ἂν ἀλάμην.

Ἐξολῶν. ἐκβάλλειν μέλλων καὶ ἐξωφεῖν τὴν πολιτείαν. Ἄλλ' ἀντὶ πόρων ἔστω τῆτον ἐξολῶν.

Ἐξομηθευσάμενος. καλῶς διοικήσας. Τὴν δὲ πόλιν ἐξομηθευσάμενος, ἡσπαλίσι Φερεῶν. Ἐξομηθευσάμενος ἔστιν, ἀντὶ τῆς συμφωνήσεως.

Ἐξομηθευσάμενοι. ὁμογενόμενος ποιήσαντες. Ἐξομηθευσάμενοι δὲ τῆς πλείστης τῆς πλείους τῆς διωαφῶν, ἐνέβαυον εὐθαρσῶς εἰς τὴν πόλεμον.

Ἐξόμνησαν. καὶ ἐξόμνησται, ἀρνήσασθαι.

Ἐξομολόγησις. εὐχαιρία. ἀφήγησις τῆς βιβιωμένης.

Ἐξ ὁμολόγη. ἐκ ἀσφαλέως. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγησας καὶ συσταθῆν μάχης πολλοὶ ἐπιπλέον ἐξ ἀμφοτέρων. καὶ αὐτῆς. Ἐἰς ὀλοχρεῖν δὲ κέλιον ἐξ ὁμολόγη καταβαίνειν ἔχει οἷος τὸ ἰὺ. καὶ ὁ ἀσφάλειον.

Ἐξομώρητος. ἀπράγμων. ἀφοσιωμένος.

Ἐξομώσατο. οἱ μαρτυρήσαντες πρὸς τὴν δικαστικὴν ὑπερμάχου, εἰ μὴ ταῦτα μὴ βέβαιον καταμαρτυρεῖν, ὅμνησαν μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τῆτον ὅτιν ἐξομώσατο.

Ἐξομώσατο. πανηλιῶς ἀρνήσασθαι. Δημοσίᾳ δὲ ἐκ ἀν ἐξομώσατο, τῆ ἔντα τῆς Κότυς.

Ἐξόν. διωατῆ ὄντος. Ἰώσιπτος. Νῦν δὲ Ἰουδαίως ἐλπίσας δυσωπήσαν ὅτι τῆς κακῆν, ἐξόν μὴ θέλειν.

Ἐξόν.

Τί ἔστιν κρεῖττος τοῖς κάδοις ἀνοίμεθ' ἂν, Ἐξόν κρεῖττα γραιδὸν τοιθιῶν Ἐκ τῆς Φρεῶταν τῆς κάδος ξυλλαμβάνειν; ἐπὶ τῆς πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γραιδῶν. καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξόν εἰπεῖν μὴ παρρησίας πρὸς ὑμᾶς.

Ἐξομώρητος. ἔξ ὀνομάσθαι ἐξείπης.

Ἐξομωχίζων. ἐξείπης τοῖς ἰουδαίοις. Ἐξομωχίζων. ἔξ ὀνομάσθαι ἐξείπης. Ἐξομωχίζων τὸ μὴ πρὸς ἑκάστου ἀκρίβειν καὶ ἐξομωχίζων. ἢ τὸ ἀκριβολεγεῖσθαι.

1 Ἄλλ' ἀντὶ πόρων ἔστω τ. Loculus hic corruptissimus est, qui apud Aristophanem Equit. pag. 295. (198. Ed. Bas. P.) sic legitur. Ἄλλου πεπλήσθαι ἔστι τὸ ἔστω ἐξολῶν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Εἰς ὀλοχρεῖν δὲ κέλιον ἐξ ὁμολόγη. Haec sunt verba Polybii lib. III. cap. xc.

3 Κατὰ ἀσφάλειον. He de x voces non sunt pars fragmenti praecedentis, sed inter pretatio ἔξ ὁμολόγη: quas proinde Portus male cum superioribus miscebat.

4 Ἰώσιπτος. Lib. vi. de Bello Jud. pag. 925. sed ubi rectius sic legitur: Νῦν δὲ Ἰουδαίως μὴ ἐλπίσας δυσωπήσαν, ἐξόν κακῆν, τὸ μὴ θέλειν. Hanc lectiōnem in versione expressi. Portus enim quam

nes:] Oportet nos saepe memores esse illius dicti, ne id unquam ex animo nostro excidat. Periculum enim haud parvum est, si in facinorae hoc deprehendamus.

Ἐξολῶν. Perditurus. [Aristophanes:] Alautopola cum perditurus est. Id est, ex civitate ejecturus.

Ἐξομηθευσάμενος. [Qui obsides postulavit, vel accepit.] Qui recte administravit. Obsidibus autem a civitate acceptis, eam praesidio firmavit. Vel ἐξομηθευσάμενος significat, qui pactiōnem cum aliquo fecit.

Ἐξομηθευσάμενοι. Qui aliquos in concordiam redegerunt. [Qui acceptis obsidibus aliquos ad fidem sibi servandam obstrinxerunt.] Cum autem hoc modo plerisque dynastas obsidibus acceptis sibi obstrinxissent, bellum audacter susceperunt.

Ἐξόμνησαν. Ejerat. Et ἐξόμνησται. Ejerare. Jurcjurando negare.

Ἐξομολόγησις. Gratiarum actio. Confessio eorum, quae in vita fecimus.

Ἐξ ὁμολόγη. Ex compacto. Palam. Propter pugnas condictas & statarias multi utrinque ceciderunt. Et iterum: Ut in casum universae dimicationis ex compacto veniret, adduci nullo modo poterat. [Vel ἐξ ὁμολόγη hic significat idem quod κατὰ ἀσφάλειον, i. e.] adversa fronte, vel aperto Marte.

Ἐξομώρητος. Abstergunt. Lustrant. Expiant.

Ἐξομώσατο. Qui promiserant se aliquibus in Judicio testimonium dicturos esse, si postea adversus aliquem testari nollent, jurabant se nihil scire: idque ἐξομώσατο dicebatur.

Ἐξομώσατο. Omnino negaverit. Publice autem non negaverit, se esse Cotyos [ministerium.]

Ἐξόν. Cum liceat. Cum fieri possit. Josephus: Sperans autem fore, ut verecundia Judaeorum animos flecteret, si viderent, se, quamvis posset, haud tamen gravius quicquam in eos consulere.

Ἐξόν. Cum liceat. [Aristophanes:] Quare igitur harpagones ad cados extrahendos emamus, cum liceat vetula tali demissa, cados ex puteis extrahere? Dicitur hoc de vetulis impudicis & lascivis. Et Apostolus Petrus inquit: Viri fratres, cum liceat ad vos libere verba facere.

Ἐξομωχίζων. Nomine vocaris.

Ἐξομωχίζων. Ad unguem exigere. Accurate expendere. Exiliter ad calculos omnia revocare. Nisi accurate omnia computemus, & ad unguem quasi exigamus, id damnum ducimus.

longissime a vero sensu hic aberraverat.

5 Τί ἔστιν κρεῖττος τοῖς κάδοις ἀν.] Hi tres sententiae leguntur apud Aristophanem Ecclesiazusis, pag. 752. (506. Ed. Bas. P.)

6 Ἐξομωχίζων. ἐξ ὀνομάσθαι ἐξείπης.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Γ. v. 166. sed ubi pro ἐξείπης legitur εἰπης.

7 Ἐξομωχίζων τὸ μὴ.] Fragmentum hoc, si bene memini, apud Artemidorum exstat; quamvis librum & caput nunc in promptu non habeam.

8 Ἀκριβολεγεῖσθαι.] Id est, exigue & exiliter ad calculos omnia revocare, ut Cicero verbis utar. Dicitur enim haec vox de hominibus sordidis & avaris, ut recte observavit Menagius ad Laetium lib. III. segm. L. Confer etiam Nostram infra v. Ἐφιδέω.

Ἐξ ὄξους δίκη.

Οὔτοι κλεισσοῦσι, μὰ τὸν Ἀπύλλω, τῆτο δ' αἶν.

Ὡς ἠδέως Φάρις ἀν' ἐξ ὄξους δίκῃ.

Ἐξόπλος. Ἄμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλος τῆς πολέμου κτ' ἢ ἐπὶ τῆς Μακεδόνος ἔφοδον.

Ἐξοργιστὴν. εἰς ὀργὴν ἐμβαλῆν. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ, ὅτι κτεταπλήξεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιστὴν, καὶ τῆτο πρῶτον ἔπολεμος λήθη.

Ἐξορθηγμία. ἢ ὀργή. ὀρθηγμία δὲ λέγει, ὅταν ἢ προφῆ ἔπιξισή.

Ἐξόρειον. ἀντὶ τῆ Φυγάδα. Δημοσθένος.

Ἐξοφρακισμός. ἐξοφρακισμός. ἐν τῷ Ὀφρακισμός.

Ἐξορχισάμενος. αἰπαλική. ἀντὶ τῆ Φυγὰν καὶ Σπάρτας. Δημοσθένος ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίων.

Ἐξ ὄ. ὅ σημαίνει τιὸ ὕλλω, ὡς τοῖς ἐξω δοκεῖ ἀλλὰ συνηθέστερον τῆ γραφῆ ἐπὶ τ' ἀνωτάτω αἰτίας τ' Φωνίω ταύτῃ πρῶτα λαμβάνειν, ὡς ἐπὶ τῆ, εἰς Θεός, ἐξ ὅ τὰ πάντα. κέρρη) μὲν τοι καὶ ὁ τῆς ἀληθείας λόγος τῆ λέγει καὶ ἐπὶ τ' ὕλης πολλάκις, ὅταν λέγῃ Ποιήσας τιὸ κίβωτον ἐν ξύλων ἀσπίτων. καὶ, Ποιήσας τ' λυχνίαν ἐκ χρυσῆ κατασθ. καὶ, Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χιτικός. καὶ, Ἐκ πηλῆς δίησις σου, ὡς κἀγώ.

Ἐξοφρακίζω. γενική καὶ αἰπαλική.

Ἐξότῃ. ἐπίρρημα.

Ἐξοφθενῶ σε. ἀντ' ὄθενός σε λογίζομαι.

Ἐξότῃς δίκη. κτ' ἢ ἐλασάντων τῆς ἐλότῃς ἐν τῷ ὄφρακῷ καὶ κτ' ἢ ὄφρακῶν τοῖς ἄλλοις. Ἐπειδὴν πῆς κτεδικασθεῖς μὴ ἐκπῆνη τιὸ καὶ ἀδικίῃ, εἰσεπράττετο ὑπὸ τῆ δῆμο, καὶ ἄλλο τῷ δῆμῳ ποσῆτον λογοισμῶνός πάντων. εἰ γὰρ τῷ ἰδιώτῃ διπλάσιον ἐπράττετο, παρρησίῃς ἀν' ἐτύγχανε δέομενος ὁ ἄλλος, καὶ ἀπλῆν ἀν' ἐξέπνε. νυνὶ δὲ ἀπαραιτήτον ὅτι τὸ δῆμοσον. ὁ δὲ καὶ Δημοσθένος. Δίκῃ δὲ τῆτω λαχὼν τῆς κατηγορίας, εἶλον ἐρήμιον. ὅ γὰρ ἀπύτω. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον, εἰσελθεῖν δέομενον. τὸ δὲ καλύειν ἐξίλλειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν ἔν ἐξίλλειν κτ' τὸ ἔτυμον, τὸ ἐκφεύγειν, καὶ ἀπειλέειν, μὴ παρέχῃ τῷ πτωχεῖαν, καὶ τῆτω τῷ πρῶτῳ διακαλύειν.

dicio me sistere potui. Τὸ ἐξίλλειν vero apud veteres significat, arcere, prohibere. Vel ἐξίλλειν, si etymologiam spectes, significat effugere, vel multæ solutionem subterfugere, & hoc modo [actorem] impedire.

1 Οὔτοι κλεισσοῦσι. Duo hi senarii leguntur apud Aristophanem *Gebris*, pag. 528. (360. Ed. Baf. P.)

2 Ἐξορχισάμενος. Ex Harpocrate. Vide etiam Suidam infra v. Ἐξορχισάμενος, ubi alia vocis hujus significatio traditur.

3 Ἐξ ὄ. ὅ σημαίνει τιὸ ὕλλω. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba S. Basilii in Tractatu de Spiritu S. cap. 1v. pag. 249. Ed. Baf. ut Pearsonius recte observaverat.

Ἐξ ὄξους δίκη. Lis aceto condita. [Aristophanes: *Haud sane istud impune feres. Quam libenter liticulam aceto conditam comederes.*

Ἐξόπλος. Armatus. Vel, exarmatus. *Simul autem hostes armatos deprehendere in expeditione contra Macedones.*

Ἐξοργιστὴν. Ad iram incitaturum, vel provocaturum esse. *Hæc autem fecit Cæsar, non quod putaret fore, ut a se terreretur, sed ad iram provocaretur: ex eaque re speciosam se belligerendi causam nacturum esse sperabat.*

Ἐξορθηγμία. Effossio. Fossura. Fossio. Ὁ ξορθηγμία vero dicitur, quum [in stomacho] cibus coacuit. Acidus ructus.

Ἐξόρειον. Extorrem. Exulem. Demosthenes.

Ἐξοφρακισμός. Ostracismus. Sive, ratio relegandi, quæ per testularum suffragia fiebat. Vide in v. Ὀφρακισμός.

Ἐξορχισάμενος. Accusativo jungitur. Qui aufugit. Demosthenes in oratione contra Androktionem.

Ἐξ ὄ. Ex quo. Non significat materiam, ut profanis scriptoribus placet: sed usitatius est Sacræ Scripturæ vocem hanc assumere, quum de suprema causa loquitur; ut in hac sententia: *Unus est Deus, ex quo omnia.* Utitur tamen veritatis oratio hac voce etiam sæpe pro materia, ut cum dicit: *Facies arcam ex lignis, quæ non putrescunt.* Et, *Facies candelabrum ex auro puro.* Et, *Primus homo ex terra terrenus.* Et, *Ex luto confectus es tu, sicut & ego.* Port.

Ἐξοφρακίζω. Per testularum suffragia aliquem in exilium pello. Genitivo & accusativo jungitur.

Ἐξότῃ. Adverbium. Ex quo tempore.

Ἐξοφθενῶ σε. Nihili te facio. Te contemno.

Ἐξότῃς δίκη. Interdictum unde vi, vel iudicium de vi. Hoc locum habebat adversus illos, qui ex debitoris bonis expulissent eos, qui iudicio vicerant. Item adversus debitores, qui causa ceciderant. † Cum quis condemnatus iudicatum non persolvebat, populus id ab eo exigebat, & arario tantundem pendere cogebat: idque non sine ratione. Si enim privatus duplum exigeret, fieri poterat, ut reus impetrata remissione simplum tantum penderet. At vero Respubl. est inexorabilis, [nec de summa debita reo quicquam remittit.] Demosthenes: *Cum autem ob convitia in me iactata eum in jus vocassem, Iudices reo absente & vadimonium deserente, sententiam secundum me pronuntiarunt. Licet enim reus tempus statutum neglexisset, ipse tamen in Iudicio me sistere potui.*

4 Κατὰ τὴν ἐλασάντων τῆς ἐλότῃς ἐκ τῶ ὄφρακῷ. Hæc Portus male omnino interpretatus erat: cuius proinde versionem hic emendavimus.

5 Ταῖς ἀλλοῖς. Lego, πῆς ἐλλοῖς. Sensus enim est, actionem ἐξότῃς locum habuisse contra eos, qui aliquid debebant actoribus, qui in Iudicio victoriam obtinuerant.

6 Διὰ τὸ δὲ καὶ Δῆμο. εἰσελθεῖν δέομενον. Hæc omnia nihil ad rem faciunt, quæ proinde per me deleas licet.

Προξενίδης ὁ Κομματῆς, καὶ Θιαγῆνης, ἀμφοτέρω
κομματῶν, ἐναντίω δὲ ἄρματι ἵππων ὑπὸντων μέ-
γελου ὅσον ὁ δέμας, ὑπὸ τῷ πλάτῳ ἀν παραλασσίτιν. Ἡερῆλας. τὸ δὲ μῦθος ἐκαλοντόργον.

[Vide ipsum Aristophanem, & ejus inter-
pretes]

Ἐξωλέτερον. Ἐπιτοφῆνης Πλάτω· περὶ γὰρ
ἔστιν, ἢς ἔδεν ἵπτερον ἐξωλέτερον. ἀντὶ τῷ σπλάτῳ
ὄφραλλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ χεῖρον. Αἰλιανός·
Σύδοι πῖσις εἰς αὐτῶν ἐγίνοντο καὶ συμφοιτήσας ἀκα-
λάσαν ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἀσελγῶν, καὶ μαιρα-
κίαν ἐξέλεθ βίον προσηρημύων.

Ἐξωλέτερον. Perniciosus. Vel, Interitu dig-
nius, vel pejus. Aristophanes Pluto: Pau-
pertate enim nullum perniciosus animal un-
quam natum est. Aelianus: Conveniebant ad
eum viri intemperantes, & impudicæ mulieres,
& adolescentes, qui perditam vitam agebant.

Ἐξάλεια. παναλεθεία. Καὶ ἐξάλειαν ἑαυτῷ
προσεπαρασάμην, καὶ ὅπην αὐτῶν ἐιβηῖ. τῆτέ-
σιν, ἀπηρηρημύων κακῶν.

Ἐξάλεια. Internecio. Excidium. Interitus.
Præterea vero sibi ipsi interitum imprecatus,
& quodvis malum, quod inde manaturum esset.

Ἐξώλης. εὐθείας πλάσσεως· καὶ προώλης, καὶ πα-
ρώλης. Σπυλλύμην κίνουδ. καὶ ἐξάλεια. ἢ παν-
τελής ἀπάλεια. Τὸ γὰρ μὲν παρὶ ἐπαρωμῆς ἐξώ-
λειαν ἐπίπλασαν. Καὶ αὐτῆς· Ὅπως ἀν' ἐπ' ἐξωλεία
ἢ Ἰσραηλιτῶν ἀρεὰς πῖσησιν ὁ μάλης.

Ἐξώλης. Perditus cinædus. Perditus. Est
casus rectus: ut προώλης, & παρώλης. Et ἐξώ-
λεια, interitus. Cum autem patri verbis simu-
latis interitum imprecaretur. Et iterum: Ut
vates diris devoveret Israelitas.

Ἐξάλιασεν. ἐξέρριφη. ἐξέπεσε. Διονύσιος ὁ δεύ-
τερος ἐξάλιασε πῖσις ἀρχῆς, καὶ ἐς Κορινθίους ἦκε
φυγᾶς.

Ἐξάλιασεν. Excidit. Ejectus est. Expulsus
est. Dionysius secundus principatu pulsus, Co-
rinthum exulatum abiit.

Ἐξωλόθρευσας· πάντα τὸν περιούσια σπὸ σθ. ἔπω
ρησπλέον. καὶ μὴ προγεύοντα.

Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸ π. Exterminasti om-
nem recedentem a te. Sic scribendum est, non
προγεύοντα, i. e. scortantem.

Ἐξωμμάτωμαι. Ἐπιπλεταμῶως ὄρω. ἢ γὰρ ἐξ ὡρ-
θεσις ἐπίπλεσιον διηλοῖ ὡς, ἐκ θυμῷ Φιλέων. ἢ μάλ-
λον παύζων ἐπὶ σερήσας λέγει. Ἐπιτοφῆνης Πλάτω·

Ἐξωμμάτωμαι. Intense video. Vel, acutum
cerno. Nam præpositio ἐξ sæpe intensiorem
significat: ut cum dicimus ἐκ θυμῷ Φιλ. Ex
animo diligens. Vel potius [poeta] jocans
hanc vocem de privatione oculorum intelli-
git. Aristophanes Pluto: Oculis apertis &
purgatis nunc clare videt.

Ἐξωμμάτω) καὶ λελάμπρυν) κῶρας.

Ἐξωμῖς. Ἀπικῶς λεξείδιον. σημαίνει δὲ χετῶνα
ἢ ἐλθθῆριον, ὅτε ἐπιπικεπέζοντα τῶς βραχίονας.
εὐτελή.

Ἐξωμῖς. Vox Attica, significans tunicam
fervilem, non tegentem brachia. Vel, tuni-
cam vilem.

Ἐξωμισάσας. ἄχει τὸ ὄμην γυμνασάσας.

Ἐξωμισάσας. Brachia ad humeros usque
nudantibus. Aristophanes: Suffragia in con-
cione nobis ferenda sunt, brachio altero ad hu-
meros usque nudato.

Χειροπτητέον

Ἐξωμισάσας τὸν ἔτερον βραχίονα.

Ἐπιτοφῆνης.

Ἐξωμ. καὶ Ἐξωμῶσαλο. ἀπηγορεύσει. ἢ ἐξω-
μῶσασαι. τὸ μὲν ὄρεα ἀπαρηῶσαλς προξενίον πῖσι,
αὐτῶν νόσον ἢ ὡρθεσιον ἑτέρων πῖσι, ἐξωμῶσαλς ἐ-
στίν. ἔτω Δημοσθένης.

Ἐξωμ. Cujus humeri exstant. Et ἐξωμῶ-
σατο, juratus negavit. Et ἐξωμῶσαλς significat
jurejurando interposito aliquid negare vel re-
cusare, propter morbum, vel aliam quandam
causam. Sic Demosthenes.

Ἐξωμοσία. Ἐνορεθ παραιτήσις, δι' εὐλογον αἰ-
τίαν. Ἐξωμοσία, ὅταν πῖσι φάσκη ἢ ὑπὲρ αὐτῶ ἢ
ὑπὲρ ἑτέρων ἐγκαλέμην, μὴ δὲ εἰσαγάμην δίκην·
εἶτα καὶ τὸ αἰτίαν, δι' ἡὺ ὅτε εἰσαγάμην ἢ δίκην·
εἰ δοκεῖ χετὸν λόγον ἀξίον, ἐδιδίκε αὐτῶ ἐξωμοσία χετῶ-

Ἐξωμοσία. Negatio, vel exceptio, quæ fit
jurejurando interposito, propter probabilem
aliquam causam. Vel, ἐξωμοσία est, cum quis
vel suo vel alterius nomine accusatus dicit,
causam in Judicium non esse introducendam;
additque deinde rationem, quare ea in Judi-

1 Ἐπιτοφῆνης Πλάτω] Pag. 47. (24. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:
Πεπια γὰρ ἐστίν, ὡ πῖσησ, ἢς ἐδύμῃ
Οὐδὲν πῖφυκε ζῶον ἐξωλέτερον.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Ὅπως ἀν' ἐπ' ἐξωλεία τὸ Ἰσρα.] Hæc sunt verba Josephi de Ba-
lamo vate lib. 1v. Antiq. Jud. cap. vi. pag. 112.

3 Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πῖσι.] Hæc sunt verba Davidis Psalm.
LXXIII. v. 27. sed ubi hodie pro περιούσια legitur προγεύοντα; quam
lectionem agnoscit etiam Theodoretus.

4 Ἐξωμμάτωμαι. ἐπιπλετω.] Ex Enarratore Comici ad Plutium
pag. 68. (34. Ed. Bas. P.)

5 Ἀπικῶς λεξείδιον.] Scribe Ἀπικῶν λεξείδιον.

6 Ἐλθθῆριον.] Cum ex Polluce, Helychio, Etymologo, Scholi-

asta Aristophanis, aliisque constat, ἐξωμῶσα apud veteres Atheni-
enses fuisse tunicam fervilem; pro ἐλθθῆριον hic apud Suidam scri-
bendum esse putem ἀνελεωθῆρον: uti etiam ante nos legendum esse
monuit eruditissimus Perizonius ad Aelianum Var. Hist. lib. ix. cap.
xxxiv. qui plura ibidem de exomide docte observat. Eo igitur
lectorem remittimus.

7 Χειροπτητέον ἐξωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem
Ecclesiaz. pag. 731. (491. Ed. Bas. P.)

8 Ἐξωμῶσατο. ἐπιπλετωσεν. καὶ ἐξωμ.] Eadem leguntur apud
Scholiastam Aristophanis ad Ecclesiaz. pag. 734. Sed tam illic,
quam hic pro ἐξωμῶσαλς scribendum est ἐξωμῶσαλς, per o in sylla-
ba secunda.

9 Ἐξωμοσία. ἐνορεθ παραιτή.] Et hæc leguntur apud eundem
Scholiastam Aristophanis loco modo laudato.

σα. καὶ ἔπο διεγράφετο ἢ δίκην.

quam assererat, iusta & aqua esse videbatur, licebat ei uti exceptione, quæ ἐξομοσι-
dicebatur: & sic actio tollebatur.

Ἐξωνήσατο. ἐξηγόρασεν. ἐπέλειπατο. Χρυσίον δι-
δωσιν, ἔ μιν ἐξωνήσατο τὸ μηδὲν παθεῖν.

Ἐξωπλήσατο. ὠπλημένων ὑπάρχων.

Ἐξωρα. Σοφοκλῆς.

Ἐξωρα πέρασα, καὶ ἐμοὶ προσεικίστα.

τῆς ἐπι, προσήκουσα.

Ἐξωραϊσμένον. κεκαλλωπισμένον.

Ἐξώρτισεν. ἐξείδωμωσεν.

Ἐξωρσ. ὁ γεννησικῶς. ἢ ἀκωρσ. Ὅσοι σπύλε-
μοι ἦσαν καὶ ἐξωροι τὴν ἡλικίαν, ἐξωρῶνται. ἀωρσ
γὰ καὶ ἐξωρσ ἡ ἡλικία.

Ἐξωρησάμενος. Πρὸς ὃν ἐξωρησάμενος τὰ τέως
ἀνέκλυτα. ἐξεραύλισα, κατέπαυσα. Καὶ αὐτῆς Ὁ δὲ
μεθυοεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πυλτίων τῆ ᾧ φασίτις
τὰ μυστήρια ἐξωρησάμενος. ἀντὶ τῆ ἐξεμυκτίσειεν,
ἐκλυτα ἐποίησεν.

Ἐξώρης ἀνεμσ. ὁ τραχύς.

Ἐξώρα.

Ἐξωρακίωσι, ἐξωρακίωσι. ἐπειδὴ εἰς ὄσρακον ἔ-
γραφον. ζῆτις ἐν τῷ ὄσρακισμῶς.

Ἐξώπερσ. ὁ ἐξώτατος.

Ἐξωφρυακίωσι. ἐξωφρυακίωσι. ὠφρηφρακίωσι.

Ἐξπέδιλα. τὰ φρακίωσι πλήρη. Τῶν ἐξπέδι-
των ταλαιπαρέων τῶ μὴ καὶ τῶ χροῖον. τέταρτος
γὰ ὀκταεὶς ἐτύγχανεν ἄν.

Ἐξπλωράτωρ. ὅσοι οἱ ἐξπλωράτοι τῶν βασι-
λείων πόλεις τε καὶ κώμας, καὶ τῆς ἄλλης τόπος,
καὶ τὰ πλείω τῶν χωρίων, καὶ τῶν ὁδῶν ἀγρο-
μαζα, καὶ τὰς δέσφας, καὶ ἂν ἕκαστος τόπος εὐ-
πορεῖ τε καὶ ἔ, ἐπιηδέων ὄντων τοῖς ὁδοπόροισι, καὶ
εἰ πρὸς πλῆθος ἐπαρκεῖν οἰατὲ εἰσιν. ἔργον γὰ τῆ-
ταις τὸ περιεργάζεσθαι, τίς ἢ τὸ πραγματῶν κα-
τάστασις, καὶ ποῖα τὰ καὶ Ῥωμαίων σκοπεύμενα ὑ-
πὸ Περσῶν, καὶ ἀναφέρειν ἐπὶ τὸν βασιλέα.

Ἐξκασβίτωρ.

Ἐξκασία.

Ἐξωσ. ὁ μεθύων. Ὁ δὲ ἐξωσ ὢν καὶ ἡμι-
κραίπαλλος, ὠπὸ τῆ ὕπνου ἀγροπύου. Πο-
λύβιος. Ἐξωσοὶ γεννότες καὶ καὶ τὰς σκίωας ἐρ-
ριμμένοι πάντες, ἔπε ᾧ φασίτις ἀπλῶς ἡ-
κων, ἔπε τῆ μέλλουσι ἐλάμβανον ἔδ' ἡντιναεῖν ᾧ φ-
ρακίωσι.

1 Ἡ δίκην] In prioribus Editt. locus hic una voce auctior sic legitur, ἢ δίκην ἐξωρσ. Sed ultima vox vel delenda est (nam & sensus eam ut supervacaneam respuit, nec agnoscit eam Scholiasta Aristophanis loco laudato) vel saltem inde disjungenda, & reparatum ponenda est, ut nova λέξις, quod consentaneum est MSibus Paris.

2 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 109. ut Portus monuit.

3 Ἐξώρτισεν] Vide supra v. ἐξωρτίω.

4 Ὁ δὲ μεθυοεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πυλτίων τῆ φασίτις.] Fragmentum hoc intelligendum est de Alcibiade: quippe qui in domo Pultionis,

cium introduci non debeat. Si igitur ratio, licebat ei uti exceptione, quæ ἐξομοσι-

Ἐξωνήσατο. Redemit. Sibi comparavit. *Aurum quidem dedit; nequaquam tamen imprunitatem redemit.*

Ἐξωπλήσατο. Assatum esse.

Ἐξωρα. Intempestiva. *Ætati non convenientia. Sophocles: Facio ea, quæ ab ætate mea aliena sunt, nec mihi conveniunt.*

Ἐξωραϊσμένον. Exornatum. Comptū. Fucatū.

Ἐξώρτισεν. Ad iram provocavit.

Ἐξωρσ. Qui ex florenti ætate jam excessit. Qui consenuit. Vel, intempestivus. *Qui imbelles erant, vel ætatem militarem jam excesserant, [ex urbe] ejiciebantur.* Ἄωρσ enim, & ἐξωρσ, utrumque de ætate dicitur.

Ἐξωρησάμενος. Contempsit. Derisit. Ludibrio habui. [Enuntiavi.] *Cui enuntiavi ea, quæ ante nemini audita fuerant.* Et iterum: *Ille vero in Pultionis parasiti domo inebriatus, mysteria enuntiavit.* Vel, derisit, & divulgavit.

Ἐξώρης ἀνεμσ. Ventus asper & vehemens.

Ἐξώρα. Extra porticum sita.

Ἐξωρακίωσι. Ostracismo in exilium pulsus est. Nomina enim eorum, qui in exilium pellendi erant, testis inscribebant. Vide in v. ὄσρακισμῶς.

Ἐξώπερσ. Exterior.

Ἐξωφρυακίωσι. Supercilium tollentes. Fastu clati. Superbi.

Ἐξπέδιλα. Copiæ militares. *Cum copiæ militares diuturni temporis molestiis confectæ essent. Jam enim quartus agebatur annus.*

Ἐξπλωράτωρ. Explorator. Hi exploratores regii urbes & vicos, aliaque loca, & plerisque agros, & viarum intervalla situsque [inspiciebant,] & quibus rebus unusquisque locus abundaret, vel careret, (iis nempe, quæ ad comæatum pertinent) & an multitudini sufficere possent, [explorabant.] Horum enim munus erat accurate inquirere, quisnam esset rerum status, & quænam consilia contra Romanos a Persis agerentur: eaque cum cognovissent, ad Imperatorem referre.

Ἐξκασβίτωρ. Excubitor.

Ἐξκασία. Excusatio.

Ἐξωσ. Temulentus. Vino ebrius. *Ille vero vino adhuc madidus, & crapula nondum exhalata somno excussus, &c.* Et Polybius: *Illi autem omnes vino madidi, & per tentoria strati, nec imperium ducis audiebant, nec de futuro ullo modo solliciti erant.*

vel potius Polytionis, mysteria Cereris enuntiasse & derisisse legitur. Vide Andocidem *de Mysteriis*, pag. 2. & Plutarchum in *Alcibiade*, pag. 202.

5 Εἰς ὄσρακον ἔγραφο] Adde ex Hesychio, ἔσρακας.

6 Τῶν βασιλείων] Cum Porto legere malim τῶ βασιλείων.

7 Ἐξκασία] Rectius ἐξκασία, per ei. Vide Dufrenium in *Glossario Græco* h. v.

8 Ὁ δὲ ἐξωσ ὢν καὶ ἡμιερα.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocatta lib. v. cap. 1. ubi locum integrum vide.

Ἐξ οἴων ἔχω. ὡς ἐπὶ μοι διωαπὸν. ἄς διωάμεως ἔχω. Ὁρέστis Φησίν¹

Ἄναξ Ἄπολλον, ἴλαος αὐτῶν κλίε,
Ἐμῆ τε πρὸς τῆταισιν, ἢ σε πολλά δὴ
Ἄφ' ὧν ἔχομι, λιπαρεὶ πρὸς ὑτίω χερί.
Νῦν δ', ὦ Λύκι Ἄπολλον, ἐξ οἴων ἔχω,
Αἰτῶ, πρὸς πίνῳ, λίσσομαι, γὰρ πρὸς ἔρω
Ἡμῖν δῆλον τῶνδε τ' βελευμάτων.

Ἐξοιρηθείς. μανείς. παρορμηθείς. ἐρετιθείς.

Ἐξυβελίζοντα. πρὸς ἀποδεδνία. πρὸς βαίνοντα τὰς σιωθήκας. ἀδικήνια. τὰ γὰρ ἐνδικήματα ἔδειξε βελίς ἐς τοσόνδε πρὸς ἐληλύθη, ὡς ἀναγκάων εἶναι πολέμου καταπαύσαι ἐξυβελίζοντα.

Ἐξυπαρχῆς. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐξ ὑπερδεδίω. ἐξ ὑψηλῶν. Ἐπεροι τὰς ὑπερδεδίως τῆς πεδίων σιοπίας.

Ἐξ ὑπογύς. παρ' αὐτά. ἀποεισκέπτος. ἐν τῷ σύνεργος. Γερῶς ἀπὸ Μαριέλλης τὸ γένος ἀνεκάρθεν τὸ δὲ ἐξ ὑπογύς πατρὸθεν, ἀπὸ Ἐκδικίης ῥήτορος.

Ἐξ ὑποθέσεως. ὁ Ἄριστοτέλης λέγει πρὸς ἀπολογοῦν ταῖς ἔξω διωάμεις πᾶς ἐξ ὑποθέσεως, αἷς χρῆσονται ἂν, εἰ ἐν τῆτῳ γένουσι, πρὸς ὅ εἰσιν αἱ διωάμεις χρῆσιμοι οἷον, τῆ ἀραότιλι ἐξεί ἔση πρὸς ἀπολογοῦν ἢ δύναμις ἐξ ὑποθέσεως, τὸ δύνασιν κρατεῖν ὀργῆς ἀμέτρως τε καὶ μὴ πρὸς ἀπολογοῦν, εἰ ποτε ἐμπέσει. ἐξ ὑποθέσεως ἐν ἡ δύναμις τῆ ἀραότιλι ἐπέτα. εἰ γὰρ ὀργισθεῖν, κρατήσῃ.

Ἐξυπιάζω. Οἱ ἄμετροδένεις οἴνω, ἐπὶ πρὸς σπον πίνουσι οἱ δὲ κρήνην πεπωκότες, ἐξυπιάζονται τὴν κεφαλῆν. ἐξυπιάζω ἐν, τὸ ἐπὶ νῶτα φέρεται.

Ἐξυρημνῶ. ἢ κίμιν ἀποβαλόν.

Ἐξυσεν. ὑρηνεν.

Ἐξυφύας. καταπιθύσας.

Ἐολπα. ἠλπίζον. πρὸς ἀκείμνῶ. καὶ ἔοργα. εἰρησάμιν, πρὸς ἀκείμνῶ.

Ἐόν. τὸ ἴδιον.

Ἐορτὴ πολλὰ ἔχουσα. ἐπὶ τῷ πολλὰ ἄπολιθεμνῶν φερέται. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῷ πρὸς τὰς ἔορτας ἐπιγεμνῶν, οἱ πολλὰ ἐπιφέρων) καὶ ἱερεῖα, καὶ ἰμάτια, καὶ ἄρτους, ἵνα μινδὸς ὑπερήσων.

Ἐορτολόγιον.

Ἐορ. συγχροῖν.

Ἐωθεν. ἀρωῖθεν.

Ἐωθινός.

Ἐωθός. χεῖς ἔ. Ἄρχιπῶ. καὶ Ἄραρῶς,

Ἐξ οἴων ἔχω. Pro meis facultatibus. Pro meis viribus. [Apud Sophoclem] Electra inquit: Rex Apollo, propitius ipsos audi; meque cum istis, quæ de bonis meis assidue sacra tibi feci. Nunc vero, Lycie Apollo, enixe te precor, veneror, & suppliciter oro, ut consilia & conatus nostros ad felicem exitum perducas.

Ἐξοιρηθείς. Oestro percitus. Rabie agitatus. Incitatus. Irritatus.

Ἐξυβελίζοντα. Præ insolentia omne jus & fas contemnentem. Fœdera violantem. Injuriam facientem. Decebalus vero in violandis pactis & fœderibus eo audaciæ processerat, ut necesse esset insolentiam ejus bello comprehescere.

Ἐξυπαρχῆς. A principio. Ab initio.

Ἐξ ὑπερδεδίω. [E locis superioribus. Alii speculas locis planis imminentes [occuparunt].]

Ἐξ ὑπογύς. Ex tempore. Absque præmeditatione. Ex propinquo. A tempore proximo. Marcella ortus, si altius genus ejus repetas: sin propiorem paterni generis originem spectes, ab Ecdicio Rhetore.

Ἐξ ὑποθέσεως. Aristoteles ait, esse quasdam facultates, quæ ex hypothesi habitus sequantur: quibus illi utuntur, si tale quid inciderit, adversus quod facultates istæ sunt utiles. Ut, lenitatem, quæ est habitus, ex hypothesi sequitur facultas iram immoderatam & a ratione alienam coercendi, si quando ira inciderit. Ex hypothesi igitur facultas illa lenitatem sequitur. Si enim [homo lenis] iratus fuerit, iram coercet.

Ἐξυπιάζω. Supinus cado. Resupinor. Qui vino inebriantur, proni in faciem cadunt: at qui zytho, in caput resupinantur.

Ἐξυρημνῶ. Novacula rufus.

Ἐξυσεν. Texuit.

Ἐξυφύας. Qui contexit. Qui confecit.

Ἐολπα. Speravi. Est præteritum perfectum [medium:] uti & ἔοργα, feci.

Ἐόν. Suum. Proprium.

Ἐορτὴ πολλὰ ἔχουσα. Festum multa habens. De iis dicitur, qui multis farcinis se onerant. Vel de iis, qui ad festa proficiscuntur. Illi enim multas victimas, & vestes, & panes secum portare solent, ne qua re indigeant.

Ἐορτολόγιον. Codicillus festorum.

Ἐορ. Sinat. Concedat. Permittat.

Ἐωθεν. Manc. Diluculo. A diluculo.

Ἐωθινός. Matutinus.

Ἐωθός. Sine i. [Pro εἰωθός.] Solitum. Confæ-

1 Ὁρέστis Φησίν] Errat hic compiler. Non enim Orestis, sed Electra hac tribuuntur apud Sophoclem Electra pag. 139. ut Portus etiam observaverat.

2 Πρὸς πίνῳ] Sophocles loco laudato habet, πρὸς πίνῳ; uti etiam hic metri gratia scribendum est.

3 Ὁ Ἄριστοτέλης λέγει πρὸς ἀπολογοῦν ταῖς ἔξω διω. Totus hic articulus sumptus est ex Alex. Aphrod. in lib. 1v. Topic. pag. 176.

4 Οἱ ἄμετροδένεις οἴνω, ἐπὶ πρὸς. Athenæus lib. 1. circa finem: Ἄριστοτέλης δὲ φησὶ, ὅτι οἱ μὲν ἐπὶ οἴνω ἄμετροδένεις ἐπὶ πρὸς σπον φερέται.

οἱ δὲ τὸ κεφάλινον πεπωκότες, ἐξυπιάζονται τὴν κεφαλῆν. Hinc verba Suidæ deprompta esse patet.

5 Ἄπολιθεμνῶ] Ἰσο ἀναπληρωμῶν: ut recte legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

6 Ἄραρῶς, ἔωθός] Portus ἀελεψίαν suam nimis claro indicio hic prodidit, dum horum hunc sic vertit: Et aratus consuevisse. Τὸ ἀραρῶς enim hic non significat aratus, sed est nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθός absque i, pro εἰωθός, legi, uti τὸ ἔωθός apud Archippum, & apud Thucydidem εἰωθῶν, itidem absque jota reperitur. De poeta autem Araro Suidas non εἰωθός.

ἑώθας. καὶ Θεουδίδης, ἑώθησαν.

Ἐώκει. ὁμοία ἰῶ.

Ἐωλα. τὰ χθεσινά. καὶ ἑωλον ὁμοίως, τὸ ψυ-
ζεῖν, μάταιον, ἀναφελές, ἀνόχυρον. τὸ εἰς τὴν ἑω
λειπόμενον. Καὶ ἑάλων κρεῶν πλήρεις. χθιζῶν. ἐπὶ
ὑψων. Ἐκεῖτο πῆρα ἄρταν.

nim hic significat idem quod χθιζῶν. Dicitur
nibus plena.

Ἐωλοκρασία. τὸ χθιζὸν βεῖμα κυρίως. ἔτ' ἦν
τοῖς νέοις δεῖπνοι καὶ νυκτερεύουσι κατὰ χεῖν τῶν κοι-
μωνῶν τῶν ἑάλων δεῖπνων τὸς ζαμῆς, πρὸς τοιαύ-
τῳ παιδιᾷ κεκεραμῆς. ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω
πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ῥήτορος ὑπὸ τῶν ἑάλων, ἃ
ὄσιν δερχαῖα ὅτι περὶ γαῖα δερχαῖα συγκεράσας
κατηρεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἐωλοκρασία. ἢ μαλαία πόσις. Ἐδημοσθένης. Αἴ-
π' ἔτ' ἄσφ' ἑωλοκρασίαν πνά μὲ τ' πονη-
ρίας τῆς ἑωτῆ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατὰ σκευδᾶσας.

Ἐωλονεκρός. ὁ πρὸς ἢ πολλῶν τεθηκῆς.

Ἐάλπει. ὑψωτέλιξ.

Ἐωνημῆροι. ἀρεσάπαντες. ἢ ἡρεσασμῆροι. Ὁ Δει-
φοράνης Πλάτῳ

Τὸ σώματι γὰρ ἔκ ἐξ τῶν κύριον

Κεραῖον ὁ δαίμων, ἀλλὰ τῶν ἑωνημῶν.

ἀντὶ τῆς τὸν ἀνησάμνον ὑπὸ τῆς ἀνῆμης. λέγει
γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς ἔρηματι κλίσις. τῆ δὲ ὀνόματι
τὸ πληθυντικὸν ὅσα ἔστιν ἀνησάμνοι. διὸ μεταβα-
λόητες οἱ Ἀθηνοὶ περὶ ἀμνοι λέγουσιν ἑτέρα Φωνῆ.

Ἐωνοχόει. ἑλίγνα.

Ἐῶων. ἔκ τῶν ἀναλοῶν.

Ἐῶξας. ἀνείξας.

Ἐῶ. ὁ ἀναλοικός. καὶ ἑῶι. ὀρθενοί. ἢ ἀνα-
πλοκοί.

Ἐῶρα. ἢ ὑψωσις. ἢ μέταρσις.

Ἐῶργη. ὑψωτέλιξ.

Ἐῶρηθῆτω. κρεμασθῆτω.

Ἐῶρημα. ὁ Βελλεροφόντης ἀπὸ τῆς Πηγᾶσος τῆς
πρωτῆς ἐπεθύμησεν εἰς τὸν ἕρανὸν ἀνελεῖν. καὶ Φη-
σιν Εὐριπίδης

Ἄγ' ὦ Φίλον μοι Πηγᾶσος ταχύπτερον.

solum suo loco agit, sed ejusdem etiam meminit v. Ἀναθῆναι: ubi
similem hominis cujusdam imperiti errorem notavimus. Con-
fer etiam Diatribam nostram, Editioni huic praefixam.

1 Ἐκεῖτο πῆρα ἄρταν] Videtur deesse vox ἑάλων. Alias enim
exemplum hoc erit ἑωλοκρασίαν.

2 Ἐωλοκρασία] Confer Hefychium, Etymologum, Tzetzem
Chil. vi. cap. lxxxv. & Meursium de Lud. Graec. pag. 18.

3 Ἐπὸ ῥήτορος] Intellige Demosthenem: cujus locus, ad quem
nota haec referenda est, adducitur a Suida in voce sequente.

4 Ἐδημοσθένης] In oratione pro Ctesiphonte pag. 320.

5 Πρὸς τὸν ἑπὶ πλοκοί] In prioribus Edit. post πλοκοί additur,
πλοκοί: sed quam vocem ut supervacaneam hic omisi, quoni-
am in MSS. Paris. non reperitur.

6 Ἀεισοφάνης Πλάτῳ] Circa iocium.

tum. Archippus. Et Araros, ἑώθας, [pro εἰώ-
θας,] consuevisti. Et Thuecydides ἑώθησαν, [pro
εἰώθησαν,] consueverunt.

Ἐῶκη. Similia erant.

Ἐωλα. Hesterna. Et ἑωλον, hesternum, fri-
gidum, rancidum, vanum, inutile, infirmum.
Proprie sic dictum, quod εἰς τὴν ἑω, i. e. ad
auroram, vel in posterum diem usque relin-
quatur. Et hesternis cibis plenis. Ἐάλων e-
autem de cibis. Jacebat ibi pera rancidis pa-

Ἐωλοκρασία. Proprie cibus hesternus, vel
pridianus. Solebant olim adolescentes coe-
nantes & noctu vigilantes, in eos, qui dor-
miebant, pridiana coenae jura, ejus lusus gra-
tia commixta, effundere. Ego autem potius
existimo, oratorem vocabulum istud dedu-
xisse ὑπὸ τῶν ἑάλων, i. e. a rebus, quae non sunt
recentes, sed veteres: quasi diceret, *Aeschines eorum me accusat, quae ipse a longo jam
tempore miscuit & machinatus est.*

Ἐωλοκρασία. Potatio supervacanea & im-
moderata. Crapula hesterna. Demosthenes:
*Hic Aeschines rancidum quasi & pridianum
improbitalis & scelerum suorum civium in me
effudit.*

Ἐωλονεκρός. Jam pridem mortuus.

Ἐάλπειν. Plusquamperfectum. Speraveram

Ἐωνημῆροι. Qui emerunt. Aut, qui empti
sunt. Aristophanes *Pluto: Fortuna enim non
dat hominibus jus & potestatem in proprium
corpus, sed domino, qui id pretio cmit.* Ἐωνημῶν
hic dictum est pro ἀνησάμνον: ab ἀνῆμης. Hu-
jus autem nominis numerus pluralis non est
ἀνησάμνοι, sed ejus loco Attici dicunt, ἀνεί-
μνοι.

Ἐωνοχέει. Vinum infundebat. Vinum tempe-
rabat.

Ἐῶων. Orientalium.

Ἐῶξας. Aperuisti.

Ἐῶ. Orientalis. Et ἑῶι, matutini. Vel,
Orientales.

Ἐῶρα. Elatio. Suspendio.

Ἐῶργη. Plusquam perfectum. Feccram.

Ἐῶρηθῆτω. Suspendatur. In altum tollatur.

Ἐῶρημα. Machina, qua quis sublimis tol-
litur. Bellerophontes Pegaso alato vectus in
caelum ascendere cupiebat. Ideo dicit Eu-
ripides: *Age, chare mihi Pegase, velocibus*

7 Ἀντ' ἔτ' ἀνῆμ.] Haec, & quae sequuntur, sunt verba Scholia-
sta ad modo indicatum locum Aristophanis.

8 Ἐῶρα] Imo potius αἰῶρα, per diphthongum ω, ut supra suo
loco. Vocale enim ε cum diphthongo ω a librariis & Gramma-
ticis scriptissime confundi, quis ignorat? Idem etiam dictum ve-
lim de vocibus sequentibus ἑωρηθῆτω, ἑωρημα, ἑωρίζω.

9 Ὁ Βελλεροφόντης ἀπὸ τῆς Πηγᾶς] Aristophanes *Pace* pag. 629.

Ἐωρηθῆτω] Ἐωρηθῆτω, φησὶ, ἑωρηθῆτω.

Scholiasia ad eum locum: Παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντης. αἰῶρα γὰρ ἀπὸ
Πηγᾶσος ἔπρωτ' ἐπιθύμησεν εἰς τὸν ἕρανὸν ἀνελεῖν. Ἄγ' ὦ φίλον
μοι Πηγᾶσος ππρωτ'. Hinc Suidas sua deponit. Sed in frag-
mento Euripidis tam apud Scholiasiam quam Suidam pro Πηγᾶσος
scribendum est Πηγᾶσον. Et deinde apud Scholiasiam pro ππρωτ'
ex Suida rescribendum est ταχύπτερον.

μετέωρα δὲ αἰετῶν ἐπὶ μηχανῆς. τῆτο δὲ χαλιταῖα ἐώρημα. ἐν αὐτῇ δὲ κατῆγον τὸς Θεοὺς, καὶ τὸς ἐν αἰετῶν πλεῖντας.

Ἐάρα. ἢ κρεμάτρα. καὶ ἐωρῶ. τὸ κρεμάω.

Ἐάρησις. κρέμασις. καὶ ἐώρημα, ὁμοίως.

Ἐωρῶ. τὸ μελέωρῶ.

Ἐαροκοπίαις. ἢ φιλοφροσύαις.

Ἐάραζον. ἐτέλεον.

Ἐως. ἐν πρῶτα. ἐν ὅσα. ὡς πρῶτον τῆτο τὸ ἔως ὡρῶ τῇ γραφῇ καὶ ἐπὶ τῷ διηγεῖσθαι πολλάκις ἐπισημασθέντων κείμωνον ὡς τὸ, Ἐως ἂν δῶ τὸς ἐχθροὺς σε ὑποπόδιον τῷ ποδῶν σε. καὶ ἐπὶ διηγεῖσθαι. καὶ, Οὐκ ἀνέσφραγεν ἢ ἀπέσφραξε πρὸς τὸν Νῶε, ἔως τῷ ξηραθῆναι τὴν γῆν. καὶ εἰς τὸ παντελὲς οὐκ ἀνέσφραξε, καὶ, Ἐως ἂν καταγερῆσθαι, ἐγὼ εἰμι. Φησὶν ὁ Θεός. καὶ ἐπὶ διηγεῖσθαι. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλάκις ἀπορῶν ἐν τῇ θείᾳ εὐείπῃ γραφῇ. ἔπω τὸ ἐν τοῖς θείοις λεγομένοις εἰρημῶν νόστος. Ἐως ἔτεκε τὸ υἱὸν αὐτῆς. ἔχ ὡς μὲν ταῦτα (ὡς βλασφημῶσιν οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι) συμαφείας τὰ μνηστῆρι πρὸς τιμὴν παρθένον γενημένης.

Ἐως ἔ ἀνταναιεθῆ ἢ σελήνη. ἀντὶ τῷ, πάντα τῷ παρόντι βίβιν τὸν χρόνον. τὸ δὲ, Ἐως ἂν δῶ τὸς ἐχθροὺς σε ὑποπόδιον τῷ ποδῶν σε. ἢ χρονικὸν ἐστὶ τὸ ἔως, ἀλλ' ἰδίωμα τῆς γραφῆς. ἔπω καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Ἐγὼ εἰμι, καὶ ἔως ἂν καταγερῆσθαι, ἐγὼ εἰμι. δῆλον δὲ ὅτι ἢ ἀπορῶν τῷ τὸ εἶναι τῷ Θεῷ τὸ γῆρας τῷ ἀνθρώπων.

Ἐως τῷ πατέρων. ἔως τῷ τέλει.

Ἐως. ἢ πρὸ τῆς τῷ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.

Ἐώσατο. βιαίως εἰσῆλθον. Οἱ τοίνυν πελευθαῖοι τῷ φίλων ἐώσατο καὶ εἰσεπήδησαν.

Ἐώσεν. ἀπάσατο. ἐπέβαλεν. Ἡ δὲ ἐγκύβαντα αὐτὸν εἰς πίθηον, ἵνα ἀρύσῃ οἶνον, ἔωσεν ἐς κεφαλῶν καὶ ἀπέπνιξεν. καὶ πρὸς τῷ Αἰσώπῃ.

Οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κτ' κρημνῶ μάλα.

Ἐωσφόρος. ἀνατολικὸς ἀστὴρ, ὡρῶν, καλέμενος Φωσφόρος. Ὁμοίως τῆτον λέγει φέρειν τιμὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἔχι τὸν ἡλίον.

Ἐαυτόν. ἑαυτόν.

Ἐπαγαγέσθαι. ὡρῶν πείσασθαι. ἐφεκλύσασθαι. Ἀνὴρ δὲ ἀρετῶν ἰκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον. καὶ αὐτῆς. Ἐς Ἐνετιὰς ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῷ ἐκείνῃ χερσὶν ἐκέλευεν.

Ἐπαγγέλλεται. ὡρῶν καλεῖ. ἀξιοῖ. ἔπως Ἡρόδοτος.

1 Ἐαροκοπίαις] Sic melius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ habent ἐωροπίαις.

2 Πρῶτον τῆτο τὸ ἔως πρῶτα τῇ γρ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Iſidori Pelus. lib. 1. Ep. xviii. ut Pearsonius recte observaverat.

alis prædiæ. [Dum autem ista dicit,] sublimis tollitur machina, αἰάγμα vocata: qua etiam Deos demittebant, & eos, qui in sublimi versabantur.

Ἐώρα. Machina pensilis, qua quis in altum tollitur. Et ἐωρῶ. Suspendo. Sublimem tollo.

Ἐάρησις. Suspensio. Elatio. Et ἐώρημα, idem.

Ἐωρῶ. In altum tollo. Sublimem tollo.

Ἐαροκοπίαις. Arrogantia. Superbia.

Ἐάραζον. Diem festum agebant.

Ἐως. Quamdiu. Donec. Quoad. τὸ ἔως in S. Scriptura sæpe positum invenimus pro, in perpetuum: ut in eo dicto, *Donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum*. Id enim perpetuum est. Item, *Non reversa est columba ad Noe, donec siccaretur terra*. Prorsus enim non reversa est. Item, *Donec consenueritis, Ego sum: inquit Deus*. Id est, Ego semper sum. Et alia hujusmodi exempla sæpe passim in sacra Scriptura reperiuntur. Sic etiam illud in divinis oraculis dictum intelliges, *Donec peperit filium suum*. Non quasi, (quemadmodum ingrati Judæi impie calumniantur) postea sponsus cum virgine rem habuerit.

Ἐως ἔ ἀνταναιεθῆ. *Donec sublata fuerit Luna*. Id est, omni præsentis vitæ tempore. In illo vero dicto, *Donec posuero inimicos tuos scabellum pedum tuorum*; τὸ ἔως non significat certi alicujus temporis spatium, sed sensu Scripturæ peculiari adhibetur. Sic & per Prophetam dicit Deus: *Ego sum: & donec consenueritis, ego sum*. Constat enim Dei esse non circumscribi hominum senectute.

Ἐως τῷ πατέρων. Usque ad patres. Id est, usque ad finem.

Ἐως. Aurora. Vel, tempus, quod ortum solis præcedit.

Ἐώσαντο. Per vim intrarunt. *Postremi igitur amici per vim intrarunt, & in eum locum se intruserunt*.

Ἐώσεν. Repulit. Trufit. Impulit. *Illa vero eum prono corpore in dolium inspicientem, in caput impulit, & sic suffocavit*. Et de Æſopo: *Delphi eum de rupe præcipitem egerunt*.

Ἐωσφόρος. Stella matutina, quæ alias etiam Φωσφόρος, i. e. Lucifer, appellatur. Homerus dicit, stellam hanc adducere diem, non autem solem.

Ἐαυτόν. [Ionice pro] ἑαυτόν. Sc ipsum.

Ἐπαγαγέσθαι. Allicere. Persuadere. Blanditiis flectere. Sibi conciliare. *Vir, qui virtute sua divinum Numen sibi conciliare queat*. Et iterum: *fussit eos ad Venetos proficisci, & quamplurima illius regionis loca sibi adjungere*.

Ἐπαγγέλλεται. Præcipit. Hortatur. Petit. Sic Herodotus.

3 Ἐως ἔ ἀνταναιεθῆ ——— παρόντις βίβιν τῷ χρόνον] Ex Theodoro ad Psalmum LXXI. v. 7.

4 Ὁμοίως] Respexit Suidas ad locum Poetæ Il. ψ. v. 226.

Ἡμῶν δὲ ἐωσφόρος εἶσι φῶς ἐξείον ἐπὶ γαῖαν.

5 Ἐς Ἐνετιὰς ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγγ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 11. de Bello Goth. cap. xviii.

Ἐπαγγέλλει. ἀντί ὧ ὀπιτάσσει, οἰτέλλει, διακελεύει. Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον. Καὶ αὐτίς· Ὁ δὲ βασιλεὺς Φιλοφρόνως δέχεσθαι αὐτὸν, καὶ κελεύει παρῆναι, καὶ εἴ πὶ θέλει ἐπαγγέλλειν. (ἀντὶ τῆ αἰτεῖσθαι) ὁ δὲ δέιται Ἐπαγγέλλειν Μονάτην Ἐπραάτην, ὅς ἡν λ' ἔτη ἐν σκότῳ κατεβλήθη. Καὶ Ἐπαγγέλλοιτο, ἀντὶ τῆ ὀπιτάσσει. Ἐπισημένον δὲ ἐν ἰσχυρίσιν οἰκεία τοῖς βιβλίοις εἰλεθῆναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἀν ἐπαγγέλλοιτο αὐτῷ γενέσθαι, Ἰουστίνῳ ὁ βασιλεὺς ἔτε ἐπήγειλεν, ἔτε τοῖς προσημνοῖς ζυμπεπίσσει οἶός τε ἡν. † Ἐν τῷ ἀσπληνῶ καθεργασθῆναι ὁ Δαβὶδ, καὶ τὸς πολεμίας ὄρων, τὸ θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπαγγελία, καὶ ἐπαγγεῖλαι. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῷ ἐγκαλῆναι πῆνι δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, ὅσα ἔξον καὶ ἔτη οἶον παραγγελία. λέγουσι δὲ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τῆ φροσύνης, ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς Ἀνιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ ψευδοπροβείας.

Ἐπαγγελία. καὶ ὧν εἰσι μὴ κολάσσει ὀρισμέναι καὶ τὸς κειμένους ἡδὴ νόμους.

Ἐπαγγεῖλαιας. Ἐπικαλεσασμένους. Τὸς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρῆσασμένους, καὶ τὸ σὺν βοήθειαν ἐπαγγεῖλαιας, σωτηρίας τελευχότας.

Ἐπαγωγά. ἀπαηγά. πησιανά. ἐρολιά. Διεκελεύετο ἐπαγωγῶς λόγοις αὐτῶς παύειν, ὧν ὄρων διακρίνεται.

Ἐπαγωγῆ. πειρασμός. ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἢ τὸ ὅσα ὄρων ἐπαγωγῶν κακῶν. Βολομένη γὰρ ὁ Ὄριγῆνης μὴδὲν ἔασαι ἀνεμῆναι, εἰς ἐπαγωγῶν ἑαυτὸν φερέβαλεν ἀμαρτίας.

Ἐπαγωγῆ. περὶ Πλάτανῳ Φησὶν ὁ Ἀναγκῶν ἡγεμόνι ἔσπειρασαι καὶ τὸ φῶσιν τῷ λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῷ ἀσπληνῶν, καὶ τὴν ἔξοδον τῆς ἐπαγωγῆς.

Ἐπαγωγῆ. Ἐπαγωγῆ ἐπὶ λόγῳ, ἀσπληνῶν ἀληθῆς οἰκείως ὀπιφύρων. δὴ δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρεῖς οἶοι, ὅς τε καὶ ὀπιφύρων,

Ἐπαγγέλλει. Imperat. Mandat. Jubet. Edicit. Denunciat. Expeditionem in Italiam indicit. Et rursus: Rex autem humaniter ipsum excipit, & bono animo esse jubet, & petendi, si quid velit, potestatem facit. Ille autem pro Monato Praata filio deprccatur, qui per xxx. jam annos in tenebris conclusus fuerat. Et ἐπαγγέλλοιτο, praecipientis. Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet libellis, quibus mandata ejus continebantur; Justinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum, quae gerebantur, gnarus esse poterat. † David in spelunca conclusus, & hostes videns, divinam misericordiam imploravit, dicens: Miserere mei Deus, miserere mei.

Ἐπαγγελία & ἐπαγγεῖλαι, tum alia significat, tum peculiariter etiam dicitur de illis, qui aliquem accusabant, quod in concione populi verba fecisset, vel magistratum aliquem gereret, quod ei facere non licebat. Dicta est igitur ἐπαγγελία quasi ψευδοπροβεία. Significat etiam τὸ ἐπαγγέλλεσθαι, imperare, jubere. Item, petere, postulare, ut apud Antiphontem; itemque Demosthenem in oratione de Falsa legatione.

Ἐπαγγελία. Est nomen actionis, quae locum habet in delictis, de quibus leges receptae nullas certas poenas statuerunt.

Ἐπαγγεῖλαιας. Qui implorarunt. Illos, qui recta oratione usi sunt, tuumque auxilium implorarunt, salutem consecutos esse [constat.]

Ἐπαγωγά. Fallacia. Blanda. Alliciendi vim habentia. Fuisse eos blandis verbis a captis & conatibus revocari.

Ἐπαγωγῆ. Inductio. Tentatio. Vel, damnium, captivitas, & quodvis malum, quod in aliquem inducitur. Origenes, cum nihil inexplicatum relinquere vellet, se ipse in peccati tentationem conjecit.

Ἐπαγωγῆ. Inductio. De Platone [Laertius] ait: Necessarium duxi & naturam sermonum, & ordinem dialogorum, & Inductionis vim breviter describere.

Ἐπαγωγῆ. Inductio est oratio, quae per quaedam vera simile istis verum proprie concludit. Sunt autem duo Inductionis modi:

1 Ἐπὶ Μονάτην Ἐπραάτην Sic habent omnes Editt. & 2 MSS. Paris. At in uno MS. exaratum est, Ἐπὶ Βονάτην Ἐπραάτην.

2 Εἰσομῶν δὲ ὄρων — ζυμπεπίσσει οἶός τε ἡν] Haec sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. vi. pag. 20. quod a Claudio Maltreto observatum non fuit, qui accurata exteroqui diligentia fragmenta Procopii, quae apud Suidam passim leguntur, collegit, & scriptori illi ad calcem Editionis Paris. subiecit. Ceterum ne oratio sit ἀνακόνη, pro εἰσομῶν δὲ ὄρων, hic apud Suidam scribendum est, εἰσομῶν δὲ ὄρων; ut apud Procopium loco laudato: apud quem tamen τὸ ὄρων deest.

3 Γράμματ' οἰκεία τοῖς βιβλίοις εἰλεθῆναι τῷ βασιλέα] Portus locum hunc sic verterat: Cum moris esset Regem suas literas libris miserere, & scriptis illas mandare. Quam ἀσπληνῶν & infulle. Vide nostram versionem, quae longe aliud docet.

4 Ἐν τῷ ἀσπληνῶ καθεργασθῆναι ὁ Δαβὶδ, καὶ τὸς πολεμίας ὄρων, τὸ θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει. Locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi, supplevi, & cistixi, qui in prioribus Editt. male sic legitur: ζυμπεπίσσει οἶός τε ἡν ὄρων τῷ ἀσπληνῶ καθεργασθῆναι. & τὸς πολεμίας ὄρων, τὸ θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, &c. Portus prava hac interpunctione deceptus, in fragmentum hoc cum superiore commiserat, & in unum quasi massam compegerat: unde versio ejus non poterat non sensum habere frigidum & ἀνακόνη. Nos igitur, uti passim, ita & hic, non solum Graeca integritati suae restitimus, sed etiam

versionem Latinam a maculis, quibus ante obsita erat, purgavimus, & verum in ea sensum expressimus.

5 Ἐπαγγεῖλαι] Ex Harpocrate. Vide etiam Etymologum, qui eadem habet.

6 Ἐπὶ τῷ ἐγκαλῆναι πῆνι δημηγορεῖν καὶ πολ.] Dabatur ergo haec actio contra oratores tum aliorum criminum reos, tum etiam impudicitiae convictos: quippe quibus in concione populi verba tacere non licebat. Pollux lib. viii. cap. vi. Δοκιμασία τῆς δημηγορίας ἐπιγέλειτο, εἰ ἡγεμονός ἐστιν, ἢ πᾶσι περὶ ἡμῶν κατεβλήθη, ἢ τὸς ὄρων κατεβλήθη, ἢ ἄλλως κακῶς βεβλήθη, εἴ τις αὐτῶν ἐξῆν εἶναι, & μὴ λέγειν. Confer omnino quae diximus supra ad v. Δοκιμασία: ubi locum ex Aeschine, qui egregie huc facit, adduximus. Vide etiam Nostrum v. Ἐπιφύρων, ubi etiam quaedam habes ad loci hujus illustrationem facientia.

7 Ἐπαγγεῖλαι. καὶ ὧν εἰσι μὴ κολάσσει &c. Vide Suidam infra v. Ἐπαγγεῖλαι.

8 Ὄριγῆνης] Prioribus Editt. male habent ὀρισμέναι: cujus loco scribendum esse ὀρισμέναι Portus etiam recte monuit.

9 Ἀναγκῶν ἡγεμόνι ἔσπειρασαι.] Haec sunt verba Laertii lib. iii. segm. xlvii. ut Pearsonius etiam monuit.

10 Ἐπαγωγῆ ἐπὶ λόγῳ ἀσπληνῶν ἀληθῆς οἰκείως ὀπιφύρων — καὶ τὸ μᾶλλον ἐπὶ μὴ κολάσσει &c.

ἐν τῷ κατέλειπε δεικνύς καὶ πτηνῶν, ἔπος ἔστι ἐ-
 παγωγὴ. ὁ γὰρ δεικνύς ἀφ' ἧ κατέλειπε, ἐπὶ ἐν πᾶ-
 σιν ἀειτῶ ὁ ἑπιτάμιον, ἀφ' τῆ λαβεῖν, ὅτι κυ-
 βερνήτης ἀειτῶ ὁ ἑπιτάμιον, ὁμοίως καὶ ἡνίοχος
 ὁμοίως καὶ στρατηγός ὁμοίως καὶ ἱατρος ὁμοίως καὶ
 γεωμέτρης, μισθικός, τέκτων δι' ἐπαγωγῆς τῆ, ἐν
 πᾶσιν ἀειτῶν εἶμαι τ' ἑπιτάμιον, τ' δεῖξιν ποιῶται.

peratorem, & medicum, & geometram, & monstrat, in omnibus optimum esse cum,

Ἐπαγωνιῶται. Φιλονεικίῃ. Ὠροκαρπερίῃ.

Ἐπάδνι. Φαρμακῆ. γοήῃ.

Ἐπάειραν. ἐπήσαν.

Ἐπαθαίνελο. πάχων ὄρετο δεινά.

Ἐπαθλον. νικητήριον.

Ἐπαίειν. ἀκθεῖν. Ὀλίγα ἀφλεκτικῆς ἀφάμε-
 ν, καὶ ὅσα ἐπαίειν ὑπὸ αὐτῶν ἔχον, ἄλλο ἄδεν
 πλέον ἀειργασάμιον. καὶ γὰρ εἰ τὸ α, τὸ β. ἀλ-
 λά μὴ τὸ α τὸ ἄρα β. ἴσους ἢδὴ ἀειφερόμενον
 αἰ πανδόχοι γῆς.

Ἐπαῖοι. αἰσθάνοιο. ἀνιλαμβάνοιο. συγκρα-
 τίθοιο. Ἀρχὴν δὲ αὐτῶν ἔταξε λοχαγὸς, ἀμφοτέ-
 ρων τῶν ἀφλέκτων ἐπαῖοιαι.

Ἐπακτῆρις. κυνηγί. ἀπὸ τῆ ἐπάγην τῆς κύναις.
 ἢ ἐτάγετο ὑπὸ πῶν κυνῶν. Ὠρέλκον) γὰρ οἱ κύνες
 τῆς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Ὅμηρο.

--- Πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν

Ἰχνη ἐρεθωνῶν κύνες ἦσαν.

Ἐπακτόν. ἐπαγόμενον. ξέρον. σφοδρόν. Ἐπακ-
 τὸν τῆ ψυχῆ Φισι Πλατῖν) τ' ἀρετῆν. ἐκείνῳ δὲ,
 ἔθεν μιμισαυθῆεν ἔχθ, σύμφυτον. ἀλλ' εἰ μὴ ἔ με-
 ταλαμείαν ἢ ψυχῆ, τὸ αὐτὸ ἰὼ τὰ ἀφ ἔ. νῦν δὲ
 ἔπερον μὴ ἐκείνῳ ἔπερον δὲ τῆτο.

Ἐπακτός ἄμβρο. σφοδρός.

Ἐπακτός ὄρκ. ὁ μὴ αὐθαίρει, ἀλλ' ἐφ' ὄν
 ἔπερον ἄγ.

Ἐπακτός ὄρκ. ἐν ἄν τις αὐτὸς ἐκὼν ἑαυτῷ
 ἐπάγει) τετέτιν, αἰεῖται. ἄλλοι δὲ τῶναντίον, ὁ
 ἀλλαχῆθεν ἑπιφερόμενον, ἀλλ' ὄρκ αὐθαίρει. ἐπὶ
 δὲ ὄρκ τρία εἶδη ἄπαμι, καλάμι, ἐπακ-
 τός.

1 Ὅ γὰρ δεικνύς ἀφ' ἧ κατ.] Apud Aphrodisiensem loco laudato rectius legitur, ὁ γὰρ δεικνύς κατέλειπε.

2 Συγκρατῖθοιο] Cum Porto malim συγκρατῖθοιο.

3 Ὅμηρο] Odyss. T. v. 436.

4 Ἐπακτός ὄρκ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Valesium.

5 Ὅτι ἐν τις αὐτὸς ἐκὼν ἑαυτῷ ἐπ.] Hæc interpretatio merito ex-
 plodenda est. Verior enim est opinio eorum, qui, ut Suidas statim
 subiungit, tradunt, ὄρκον ἐπακτόν esse iusjurandum, non volun-
 tarium, sed ab altero delatum. Iſocrates in Præceptis ad Demoni-
 cum: "ἵeron ἐπακτόν ἀποδῖχθαι ἀφ' ἑὸ ἀποφάσεις. ἢ σωπὸν αἰτίας
 αἰχρῆς ἀπελύει. ἢ φίλος ἀκ μισθῶν κινδύνων ἀφασίζων. Hic ὄρκον ἐ-
 πακτόν manifeste significat iusjurandum delatum. Zenobius Centur.
 III. Adag. LXXX. Ἐπακτός ὄρκον. δι' ἑπὶ ἐπαγῆ, ὅση αὐθαίρετος.
 Vide etiam Hesychium, qui eadem habet.

6 Ἀπώμοτος] Sic habent MSS. Parisi. itemque Harpocratio &
 Tom. I.

ratio vero, quæ a similibus ad similia procedit,
 exemplum potius significat. Illa enim oratio,
 quæ per singularia universale demonstrat &
 confirmat, est Inductio. Qui enim uni-
 versaliter demonstrat, in quovis hominum
 genere illum esse optimum, qui artis suæ pe-
 ritus sit; & exempli gratia ponit, gubernato-
 rem illum esse optimum, qui gubernandi
 peritus sit; eodem modo & aurigam, & im-
 mificum, & fabrum; per Inductionem de-
 monstrat, in omnibus optimum esse cum,
 qui rerum peritus sit. Port.

Ἐπαγωνιῶται. Certabit. Contendet. Con-
 stanter tolerabit.

Ἐπάδνι. Incantatoris. Venefici. Præsti-
 giatoris.

Ἐπάειραν. Elevarunt. In altum sustulerunt.

Ἐπαθαίνετο. Se gravia pati conquerebatur.

Ἐπαθλον. Certaminis, vel victoriæ præmium.

Ἐπαίειν. Audire. Cum Dialecticam leviter
 attigisset, & prima tantum elementa ejus au-
 divisset, ulteriora vero scrutatus non esset. Si
 enim est A, est & B: atqui est A: ergo &
 B. Id vero ut vulgatum & tritum nec cau-
 ponarum aniculæ ignorant.

Ἐπαῖοι. Sentiat. Percipiat. Consentiat. In-
 telligat. Præfecit autem ipsis manipulorum
 duces, qui utriusque linguæ periti essent.

Ἐπακτῆρις. Venatores. Sic dicti, quod se-
 cum adducant canes [ad venationem.] Vel,
 quod a canibus ducantur. Canes enim vena-
 tores ad prædam deducunt. Homerus: Illos
 vero antecedeabant canes, vestigia [ferarum]
 indagantes.

Ἐπακτόν. Aliunde adscitum. Peregrinum.
 Vehemens. Plotinus dicit, virtutem, qua a-
 nima prædita est, esse adventitiam: eandem
 vero insitam esse ei, unde anima eam accipit,
 dum se ad illius imitationem componit. Si e-
 nim anima virtutem aliunde non haberet, non
 foret diversa ab eo, unde eam habet. Jam
 vero inter illud & hanc differentia intercedit.

Ἐπακτός ἄμβρο. Vehemens imber.

Ἐπακτός ὄρκ. Jusjurandum, non volun-
 tarium, sed ab altero delatum: vel, ad quod
 quis ab altero adigitur.

Ἐπακτός ὄρκ. Jusjurandum, quod quis
 sua sponte suscipit: vel, quo quis ultro
 se obstringit. Alii contra sic vocant jus-
 jurandum delatum; non vero quo quis sua
 sponte se obstringit. Jurisjurandi autem tres
 sunt species: Negativum, affirmativum, &
 ab altero delatum.

Etymologus. At priores Edit. minus recte ἐπώμοτος: quam le-
 ctionem tamen Mauſſacus ad Harpocratem, quod miror, præ-
 altera probat & amplectitur. Scribendum enim hic esse ἐπώμο-
 τος, vel ex voce sequenti κατώμοτος manifestum est. Cum enim
 Suidis diversæ jurisjurandi species hic recensent, & inter eas affir-
 mativam mentionem faciunt; non potuit nec debuit jusjurandum ne-
 gativum, (id enim Græcis est ὄρκον ἀπώμοτος, vel ἀπωμοτικόν)
 ut speciem priori oppositam, omittere. Glossæ veteres: ἀπώμο-
 τος, ἀπωμοτικόν. ἀπώμοτος, κατώμοτικόν. Sic Græci semper τὸ
 ἀπωμοτικόν & κατώμοτικόν, vel ἀπώμοτος & κατώμοτος, inter se op-
 ponunt. Vide Nostrium supra v. Ἀπώμοτος, & infra v. Νῆ τιμὴ ἰε-
 ρῶν κεφαλῶν. Hinc autem apparet, Nicolaum Bl. neardum τὸ ἀ-
 πώμοτος, quod priores Edit. Harpocratonis habebant, male in sua
 Edit. in ἐπώμοτος mutasse: idque nulla auctoritate MStorum, sed
 solo judicio Mauſſaci fretum: quæ licentia in veterum auctorum
 editoribus nullo modo ferenda est.

λε δὲ ὁ δράκων σιμαίνων τῷ γένει τῆς Σπαρτῶν ὄψια. τὸν Ἐπαμινόνδαν φράτηγίας ἕνεκα τῆς παρ' Ἑλλήσιν εὐδοκμησάντων μάλιτα ἔπαυέσθαι πρὸς αὐτὸν ἢ ἐθενὸς ποιήσασθαι ὑπερον. ὅτι ἐγγύνη τὰς Ἐπαμινόνδας ληρησὺς, πέλαιγγον αὐτὸν φυλάττεισθαι. καὶ ὁ μὲν ἔπιβηκὴ πλοῖς δαίμα εἶχε. τὰς δὲ ἄρα πέλαιγγον δρυμόν, καὶ ἔθλασαν, παρῦλλεν ὁ δαίμων. χρεία δὲ ὀμάνυμα.

Ἐπαμῦνα. Ἐπιβοηθῆσαι. δολικῇ δὲ σωτράσεται. Ἐπήμυνε τοῖς ἀδικημένοις. καὶ ἐπάμυνον. βοήθησον.

Ἐπαμφοτερίσθαι. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, ὡς καὶ ἔχεται ἐλέγχεται.

Ἐπανάκρυσθαι πάλιν. ἀπὸ τῆς ἑρεπῶν, ὅταν τρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρῶσθαι, ἵνα ὀπίσω τὸ πλοῖον ἀνακρῶσθαι. Ἐπιτοφάνης Ὀρσι. Δεῦρ' ἐπανάκρυσθαι πάλιν. ἀντὶ τῆς ἐπανάκρυσθαι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ἡνίας ἀνακρῶσθαι, ἢ τὰς ναῦς. ἢ ὑπόστροφον. ἐπᾶνθαι. ἐπανάκρυσσις δὲ κυλίως τὸ ἔπιχρῶν ἢ ἐπερχόμενον ναῦν μετ' ὀρμῆς εἰς τὸν ὄρμον, ἵνα μὴ παρῦλλῃται θραυθῆ. τὸ δὲ πάλιν, ἐπὶ τῷ ὀπίσω. ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μετὰ θραυθῆν ἐρεσοντων. ἢ ἀντὶ τῆς ἄσας παρῦ τῆς, πάλιν ἄσων, ἢ ἐπανάλαβε.

τρο: [qua voce hic usus est Aristophanes per mis retro agunt. Vel hic est hujus loci sensus: Si

Ἐπαναβάλλεσθε. Ἐπιτολίσεσθε. Ἰμάπα τάνδρα Ἐπιτολίσεσθε.

Ἐπαναβαίνω. δολικῇ σωτράσεται. Οἱ δὲ ἐπανέβαινον τὰς ὄρει. καὶ γενικῇ. Ἐπαναβαίνειν τῆς τοῖστων τῆς νεῶς περιέρχουσι.

Ἐπαναφέρειν. ἀναφέρειν ἢ ἀνακοινῶσθαι τὰς πλήθεις. Ἐπαναχθέντες. Ἐπανακομιθέντες.

Ἐπανέβη. αἰπαλικῇ. Ἐπανεθήσεται. ἀντὶ τῆς ἐπαρεθήσεται. Κεῖμοί τε τῆς τελαῶν ἐπανεθήσεται, καὶ μεγάλα κερδανῶ.

Ἐπανένιας. ἀφένιας.

Ἐπανέχετο. ἐπανελάβετο. Ὁ δὲ τὸν παρῦ Γέτας πόλεμον ὡς μάλιτ' ἐπέγεινται, ἐπανέχετο.

Ἐπανεμένοντο. δολικῇ. Xenophōn Ἐπανεμένοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἐπαυνοί τε, καὶ εἰπι εἰ τῷ ἔπιπνι ληρῶν ἀγαθὸν εἶναι μείζον Φαίνοντο. Ἐπανεμένοντο ἐν, εἰ παρῦδοκία ἦσαν. ἢ ἡῦξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

1 Σπαρτῶν.] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Pausanias loco laudato. At priores Editi. male Σπαρταπῶν. Σπαρτεῖ autem appellabantur Thebani, quod ex dentibus draconis a Cadmo fitis procreati esse crederentur. Res nota est ex Æschylo, Pindaro, aliisque scriptoribus veteribus.

2 Ὅταν τρέψαντες τὴν πρ.] Quamvis sic habeant libri tam manu exarati quam exculti, puto tamen addita negatione scribendum esse, ὅταν μὴ τρέψαντες τὴν πρύμναν. Remiges enim ἐπανακρῶσθαι, vel κρῶσθαι τὴν πρύμναν dicebantur, cum ipsi quidem converiti, at puppi non converiti, navem in posticam partem repellerent. Clare Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. 1. Πρύμναν κρῶσθαι ἐπὶ τὸ κατ' ἄκρον εἰναχρῶσθαι, μὴ τρέψαντες τὸ πρῶτον. ὁ γὰρ ἔπας ἀνακρῶσθαι, ἐπὶ τὴν πρύμναν καταλατῆ. τῆς δὲ πρῶτον. ἵνα μὴ δεξιῶν φρεσὶ φεῖσθαι,

Significabat autem draco iste, Epaminondam ab iis genus ducere, qui Sparti vocabantur, [quod e fatis draconis' dentibus nati crederentur.] Huic Epaminondæ inter clarissimos Græcorum Imperatores merito quis principem locum tribuat, vel saltem cum nulli secundum dixerit. † Epaminondas accepto oraculo, quo pelagus cavere jubebatur, navem conscendere veritus est. At Deus præmonerat, non mare, sed saltum ei vitandum esse, cui Pelagus nomen erat.

Ἐπαμῦνα. Auxiliari. Opem ferre. Cum dativo constructur. Ut, *Injuriam patientibus opem tulit.* Et ἐπάμυνον. Opem ferre.

Ἐπαμφοτερίσθαι. Oratione ambigua uti, & quæ in utramque partem accipi possit.

Ἐπανάκρυσθαι. Recede. Retro cursum flecte: Translatio ducta est a remigibus, cum puppe non conversa navem in posticam partem repellunt. Aristophanes *Avibus: Huc revertere.* Ἐπανάκρυσθαι enim hic idem significat, quod ἐπανάκρυσθαι. Metaphora autem ducta est ab illis, qui habenis retractis equos recedere cogunt. Vel ab iis, qui navem remis retro agunt. [Sensus igitur est,] revertere; redi. Ἐπανάκρυσσις autem proprie est, cum navis, quæ celeri cursu portum subit, in hibeatur, ne terræ illi frangatur. Πάλιν vero significat, retranslationē ductam] a remigibus, qui navē retro ante cecinisti, iterum cane, & carmen itera.

Ἐπαναβάλλεσθε. Induite. Vestes viriles inductis.

Ἐπαναβαίνω. Cum dativo constructur. *Illi vero in montem adscendebant.* Et cum genitivo: ut, *Talium hominum navem conscendere conantes.*

Ἐπαναφέρειν. Relatio ad populum. Relatio. Ἐπαναχθέντες. Reverti. Relati. Reversi.

Ἐπανέβη. Accusativo jungitur. Conscendi.

Ἐπανεθήσεται. Remittetur. *Et mihi de vetigalibus aliquid remittetur: unde magnum ad me lucrum redibit.*

Ἐπανέντας. Illos, qui remisferunt, aut d' miserunt.

Ἐπανέχετο. Iterum suscepit. Resumpsit. *Ille vero bellum contra Getas, ut maxime urgens, resumpsit.*

Ἐπανεμένοντο. Dativo jungitur. Intentabantur. Proponcebantur. Xenophon: *Illis vero, qui [præmiis videbantur] digni, majores etiam spes proponebantur, & laudes, & si quod majus bonum in posterum fore videbatur.* Ἐπανεμένοντο igitur significat, expectabant: vel, augebantur, magnifice extollebantur.

Ἐπο κρητ' ἄλλων ὑπαπίντες. ἢ ἵνα μὴ τὸ νῦν πρὸς πολέμοις δόντες βῶν παρῦσκωνται. Hunc locum descripsit Suidas infra v. Πρύμναν κρῶσθαι. Scholiasta Aristophanis ad *Esras* pag. 457. Τὸ δὲ πρῶτον κρῶσθαι φασὶ πρὸς λέγασθαι, ἔπειτα μετακλινοῦντες οἱ ἐπίπνι, ἐλαύνοντο ὅπου ἐπὶ τὴν πρῶταν. ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρῶταν εἰς γῆν ἔχουσι νέεσθαι, ἢ τὴν πρῶταν ἔξω, ὅπως εἰς αὐτὸν πρῶτον εἰς εἰσοδὸν ἢ ναῦς. Hæc, ut arbitror, conjecturæ nostræ veritatem clare confirmant.

3 Ἀριστοφάνης Ὀρσι.] Pag. 571. (393. Ed. Bas. P.)

4 Ἀντ' Ἐ, ἐπανάκρυσθαι.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Ἐπαναφορῶν.] Ex Hippocrate.

6 Ἐπανακομιθέντες.] Hanc vocem ex uno MS. Paris. addidit, quæ in prioribus Editi. desideratur.

Ἐπανεχθῆν. Οἰκεία συνέσει χεῖρα, καὶ μὴ ταῖς βίβλοις ἐπανεχθῆν.

Ἐπανεχθῆν. ὑψέν.

Ἐπανείπον. Ἐκλήρουσαν. Θεκυδίδης ἢ Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπανείπον ἀργύριον τῷ Σποκλείαντι.

Ἐπάνηκε. ἐπ' ἀνελθε.

Ἐπανήρατο. ἐπειράτο. εἰλέο.

Ἐπανηρημύθη. ὠρηρημύθη. θέλων.

Ἐπανητέον. ἐπανακτέον.

Ἐπανητῶ. δολικῆ. καὶ ἐπανήταμαι, δολικῆ.

Ἐπανηρθῶ. αἰπαλικῆ.

Ἐπανητῶ. αἰπαλικῆ.

Ἐπάνητος. ὑψηλῶς. Θεκυδίδης: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ὑπὸ τῷ λόφῳ ἐπάνητος ἔντη, δίκην ἔλαβον ἢ ῥᾶν οἱ ἀνωθεν, ἢ διωόμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρησαν.

Ἐπαποδύμεθα. ἀντὶ τῆς ὑπερηφάνειας. Ἄριστοφάνης: Ἄλλ' ἐπαποδύμεθα τῆσφι τῷ πρέσβει.

Ἐπαπέρησις. Σπείρα.

Ἐπαποδύρομαι. αἰπαλικῆ.

Ἐπάρατος. πείσας. Θεοφύλακτος ἀνδρῶν ἐλπίσιν εὐεργεσιῶν ἐπάρατος ἀνοσίῳ ἔργων ἀρχηγὸς γενέσθαι. Καὶ αὐτῶν: Ἐπιβουλεύων ἐπαυμένους, τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρατος, καὶ ὅτι σπυραῖν ἔταυ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ὑπερηφάνεια τῆς ὑπερηφάνειας πρὸς. Καὶ αὐτῶν: Καὶ κατὰ ψευδῶς ἔβασιλέως θάνατον, καὶ ἐπάρατος πολλὰ τὰ λυσιτελεῖν οἱ Φρονεῖν, καὶ τῆς ἐκείνου μετέδωκεν εἶνα, ἡγήροισε δύναμιν ῥαδίως πολλήν. *tosque induxisset, ut commodis suis studerent, tem exercitum coegit.*

Ἐπάρατοι. Ἐπαρωροί. καὶ ἐπάρατοι. ὅτι κατὰ ἔρατοι.

Ἐπαρήγειν. βοηθεῖν.

Ἐπαρώμην. δολικῆ. κατὰ ἔρατοι.

Ἐπαρεῶ. δολικῆ.

Ἐπαρτήσας. ὅτι κατεμάσας. Ὁ δὲ εἰς πέρας ἡγαγεν αὐτὸς, κακὴν δουλείαν ἐπαρτήσας αὐτοῖς. καὶ αὐτῶν Αἰλιανός: Ἐπιβουλεύων τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτήσας τὰς δι' αἰῶν πτωχείας αὐτοῖς.

Ἐπαρτωμένον. ὅτι κατεμάσας. Τὸν ἀνδρα ἐπὶ τοσούτῳ κατεπέρας ἐλάττω, ὥστε μεγάλαν φόβον ἐπαρτωμένον, καὶ βασιάνων κατεπαρτωμένον αὐτῶν, ἔδεν ἢ ἀπερρήτῳ εἰπεῖν.

Ἐπαρτωρίδες. ἀντὶ λίπιδες.

1 Θεκυδίδης] Lib. vii. cap. lxxix.

2 Ἀριστοφάνης] *Lysistrata*, pag. 876. (557. E.J. Baf. P.)

3 Ἐπάρατος] Vide infra v. Ἐπ' ἔρατος.

4 Μειζόνως ἐπαυμένους, πρὸς τε ἄλλοις ἐπ.] Idem fragmentum le-

Ἐπανεχθῆν. Incumbere. [Oportet] propria prudentia uti, nec libris semper incumbere.

Ἐπανεχθῆν. In altum tollere. Extollere.

Ἐπανείπον. Edixerunt. Per praëconis vocem edixerunt. Thucydides libro octavo: *Illos autem, qui aufugerant, capite damnarunt, & pecuniam per praëconis vocem promiserunt illi, qui ipsos interfecisset.*

Ἐπάνηκε. Reverte. Redi.

Ἐπανήρατο. Tentavit. Suscepit. Aggressus est.

Ἐπανηρημύθη. Qui aliquid suscepit. Qui aliquid sibi proposuit faciendum.

Ἐπανητέον. Revertendum est. Redeundū est.

Ἐπανητῶ. Dativo jungitur. Concito aliquē in alium. Et ἐπανήταμαι, itidem dativo. Infurgo in aliquem.

Ἐπανηρθῶ. Corrigo. Emendo.

Ἐπανητῶ. Aquam haustā in aliquid infundo.

Ἐπάνητος. Acclivis. Excelsi. Alti. Thucydides: *Athenienses autem, quod multi de excelso colle sagittis eos peterent, (tela enim e loco superiore missa facilius penetrabant) cum locum vi expugnare non possent, recesserunt.*

Ἐπαποδύμεθα. Suscipiamus. Aggrediamur. Aristophanes: *Sed aggrediamur, viri, hoc negotium.*

Ἐπαπέρησις. Dubitatio.

Ἐπαποδύρομαι. Defleo. Lugeo.

Ἐπάρατος. Qui impulsit. Qui persuasit. Qui induxit. *Cum autem audacissimos homines spe beneficiorum ad nefaria facinora perpetranda impulisset. Et iterum: Cum pluribus laudibus eos cumulasset, & tum aliis dictis ad rem aggrediendam impulisset, tum etiam his; militibus suis non defuturos esse commeatu, quos æquo pretio emanat. Et iterum: Et cum falsum de morte Regis rumorem divulgasset, mulpartibusque suis se adjungerent, facile ingen-*

Ἐπάρατοι. Maledicti. Execrandi. Et ἐπάρατοι. Maledictus. Execrandus.

Ἐπαρήγειν. Auxiliari.

Ἐπαρώμην. Dativo jungitur. Imprecantes.

Ἐπαρεῶ. Sufficio. Suppedito. Dativo jungitur.

Ἐπαρτήσας. Qui supra aliquem aliquid suscipit. [Qui injunxit. Qui imposuit.] *Ille autem ad finem eos perduxit, postquam malam servitutem cervicibus eorum imposuisset. Et iterum Aelianus: [Precati sunt,] ne animas eorum propitius susciperet, sed æternas pœnas eis irrogaret.*

Ἐπαρτωμένον. Impendentium. [Ajunt] *virum illum adeo constantis & obfirmati animi fuisse, ut nec impendente gravissimorum malorum metu, nec tormentis admotis adduci posset, ut arcana enuntiaret.*

Ἐπαρτωρίδες. Hauftra. Hydriæ. Sicalæ.

gitur etiam supra v. Ἀπερρήτῳ.

5 Ἐπαρωροί] Hæc interpretatio mihi suspecta est.

6 Μὴ ἐπιβουλεύων τὰς ψυχὰς.] Fragmentum hoc ampliari potest ex Suida infra v. Κατεπέρας.

Ἐπαρχ[Ⓞ] πραιτωρίων. ὁ τῆς ἐμῶν τῆς Φερολογίας τ' ἐπίστασιν ἔχον ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

Ἐπείσαντο. ἐρεύσαντο.

Ἐπαιδός. Φαρμακός. γόνος. καὶ θηλυκῶς, ἐπαυδία.

Ἐπαυδῖσιν. ἐπειπεῖν.

Ἐπαύλαι[Ⓞ]. ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.

Ἐπαύλια. λέγει, καθεῖπον ἐν τῇ τῆς νυμφίης οἰκία ἢ νύμφη τότε πρῶτον ἐπιθύλιται. καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μὲν τὴν ἐχθρῶν ἡμέραν τῆς γάμων ὡς ἔχει τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα Φερόμενα τὰ νυμφίω καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς ὁμήματι. παῖς γὰρ ἡγαίται χλαυδίον λευκὸν ἔχον, καὶ λαμπάδα χρυσοῦ. ἐπειτα μὲν τῆτον κατηφόρ[Ⓞ] εἶθ' αἰλοπαῖ ἀκολοῦθῶν ἐφεξῆς, Φέρονται χρυσία, λευκίδια, σμήγματα, Φερίαι, κίνας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σαρδάλια, θήκας, μυσταίλατρα. ἐνίστα δὲ καὶ τὸ πρῶτον καὶ ἅμα τῶν νυμφίω Φέρονται. οἱ δὲ Φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μὲν τῆς γάμων ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν τῇ πρῶτῃ ἐπαυλίεται τῶν νυμφίω ἢ νύμφῃ. ἐπαυλίον δὲ, μονή. Περὶ Ἐκάλης θανούσης.

— Ἰθὶ πρῆτα γυναικῶν

Τὴν ὁδὸν, τὴν ἀνίαν θυμαλγέας ἔπερῶσι.

Πολλάκι σέο, μαῖα, Φιλοξείνοιο χαλιῆς

Μνησόμεθα. ξύνον γὰρ ἐπαυλίον ἔσκεν ἅπαντι.

Ἐπαυλις. ἡ οἰκία, ἐν ἣ τὸ αὐλὸν ποιεῖται. αὐλις δὲ, ἡ κοίτη. καὶ ἐπαυλόσι[Ⓞ], ὁ εἰς τὴν ἐπαυλίον ἴαν.

--- Οὔτε τὴν ἀνδρῶν,

Οὔτε βροτῶν βλάψας, οἶχετ' ἐπαυλόσι[Ⓞ].
ἄξιον λέοντι[Ⓞ] ὁ λόγ[Ⓞ].

Ἐπαυλόσι[Ⓞ]. ὁ εἰς τὴν ἐπαυλίον ἴαν. καὶ ἐπαυλίονται, ἐπισκιάζοντι.

Ἐπαυλις. μάνδρα βοῶν, καὶ πρῶτων αὐλῆ.
Ἐπεί μὲν ἐν ἀμφοτέροι τὴν ἐπαυλίον ἐπὶ τῆς χάματος ἐπίστασιν οἱ τε Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. τῆς τε, τὴν κοίτην.

Ἐπαύρασμα. ἐπαπλάυσμα. Τῶν τὴν αἴτησιν πρῶτων, καὶ συγχερῶν ἐπαύρασμα τῆς χλαυδίας. Καὶ αὐτῆς Ἄπειθι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ Φεῦγε Φιλοσοφίαν. ἔγάρ σοι θέμις ἐπαύρασμα αὐτῆς. ἔρα γὰρ πρῶτος σε ἔχθιστον. Ἐπεί Κλέαρχον ὁ λόγ[Ⓞ] τὸν Σολέα, ὅς ἐγραφε διάφορα.

1 Ἐπίστασιν] Sic recte unus MS. Paris. At priores Editt. male, ἐπίστασιν.

2 Ἐπαύλια λέγεται] — ἐνίστα δὲ καὶ τὴν πρῶτην] Hæc omnia ἀπὸ τῆς ἐπιπέτου leguntur apud Eustathium ad Il. Ω. pag. 1337. qui ea ex Lexico Paulianæ se descripsisse testatur.

3 Μυσταίλατρα] Eustathius loco laudato habet, μύστα, νύστα. Sed lectio Suidæ magis placet.

4 Σέο, μαῖα] Metri gratia scribendum est, σέο, ὡς μαῖα: ut recte me monuit Illustris Bentlejus.

5 Φιλοξείνοιο καλ.] De Hecales hospitalitate habes & infra v. Ἐκάλη.

6 Οὔτε τὴν ἀνδρῶν, ἔπειτα.] Verba hæc excerpta sunt ex Epi-

Ἐπαρχ[Ⓞ] πραιτωρίων. Sic apud Romanos dicebatur Præfectus Prætorio, cujus curæ tributa gentium Orientalium commissæ erant.

Ἐπείσαντο. Gustarunt.

Ἐπαιδός. Incantator. Veneficus. Præstigator. Et fœminino genere ἐπαυδία, incantatio.

Ἐπαυδῖσιν. Alloquutum esse. Alloqui.

Ἐπαύλαι[Ⓞ] ὁδός. Via vestibuli, vel aulæ.

Ἐπαύλια. Hæc vox dicta est ab ἐπαυλίεσθαι, i. e. in aliquo loco commorari, vel pernoctare: quod tunc sponsa primum in domo sponsi pernoctaret. Ἐπαύλια vero dicebantur etiam munera illa, quæ postridie nuptiarum a sponsæ patre sponso & sponsæ cum pompæ specie ferebantur. Puer enim præcedebat, alba veste indutus, & facem accensam tenens: quem canistrifera excipiebat. Hanc deinceps reliquæ sequebantur, ferentes aurea vasa, patellas, sinigmata, lecticas, pectines, lectos, alabastra, sandalia, thecas, pyxides unguentarias. Interdum etiam dotem simul sponso afferbant. Alii vero dicunt ἐπαύλια vocari secundum a nuptiis diem, quo sponsa primum in domo sponsi pernoctabat. Significat autem ἐπαυλίον, mansionem, sive stationem, hospitium, domicilium. [Callimachus] de Hecale defuncta ait: *I, mitissima mulier, vitam illam, quam dolores animum cruciantes non attingunt. Nos interim sæpe, grandæva mater, memores erimus hospitalium adium tuarum, quæ commune omnium hominum hospitium quondam fuerunt.*

Ἐπαυλις, Domus, in qua quis pernoctat, vel commoratur. Αὐλις enim significat stationem, stabulum, vel cubile. Et ἐπαυλόσι[Ⓞ], qui se ad domicilium vel cubile suum confert. [In Epigrammate:] *Nec ullo pastorum pecorumve lesso, cubile [vel iustrum] suum repetiit.* De leone hæc dicuntur.

Ἐπαυλόσι[Ⓞ]. Qui in stationem, vel domicilium suum abit. Et ἐπαυλί[Ⓞ], innumbrantur.

Ἐπαυλις. Stabulum boum, oviumque caula. [Locus, in quo quis commoratur. Domicilium.] *Tunc igitur utrique, & Romani & Carthaginenses, in aggere pernoctarunt.* Ἐπαυλις hic idem significat, quod κοίτη, i. e. cubile.

Ἐπαύρασμα. Frui. Fructum percipere. *His illorum petitionem admittentibus, & permittentibus, ut his deliciis fruerebantur.* Et iterum: *Abi ex Academia, & fuge Philosophiam. Neque enim tibi fas est ea frui, quæ infestis oculis te intuetur.* Hæc dicuntur ad Clearchum Solensem, qui varia scripsit.

grammate, quod integrum exstat Anthol. lib. 1. cap. xxxiiii. pag. 71. Sed ibi pro ἐπαυλόσι[Ⓞ], legitur ἐπαυλόσι[Ⓞ], id est, a causa recedens: quæ lectio magis placet.

7 Βροτῶν] Scribe βροτῶν, id est pecudum: ut recte legitur in Anthologia loco laudato.

8 Τὸ πρῶτον ἐν ἀμφοτέροι τὴν ἐπ.] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit.

9 Πρὸς Κλέαρχον ὁ λόγος τῆς Σολείας] Imo de Clearcho Pontico hæc intelligenda sunt, ut patet ex ipso Suida infra v. Κλέαρχος, ubi locum integrum vide. Notula autem hæc non est ipsius Suidæ, sed a librario aliquo ad marginem prius adscripta, in textum postea irrepsit: ne quis Grammaticum nostrum sui hic oblitum esse, vel a se ipso diserepare putet.

'Επαινέτης. 'Αρριανός. Τῷ τε ζῶν κόσμῳ δρωμένοις ἐπαινέτης, καὶ τῷ ἀκοσμητῶ ἐν τῷ ὄψιμα ἔπι-
πρωτῆς, καὶ τῷ ἐσφύρον κολατῆς.

'Επαινεῖσθε. ἀντὶ ἔ καυρᾶσθε. Δαβίδ. 'Επαινεῖ-
σθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτῆ.

'Επαίμεν. ἐν Βραύρων. σιυσσιάζομεν. ἡλαύνο-
μεν. Βραύρων δὲ τόπος. 'Αθήνησιν.

'Επαιώνιστο. εὐφύμιστο.

'Επαιρέμενος. Δημοδένης ἐν μὲν τῷ ὑπὲρ Κτι-
σιφῶντι ἀντὶ ἔ, ἐπαναλειώμενος. ἄλλαχῆ δέ.

'Επαίρω. ὑψῶ.

'Επαίρεσθαι. τὸ Φυσθεσθαι.

'Επαισεν. ἔτυψεν. ἔκρυσεν. 'Επαισε δὲ τὸν ἵππον
τῆ λόγχῃ.

'Επαιχῆς. αἰσχύνῃς παρσίπον. Καί μοι μὲν ἐπαι-
χῆς ἔστι τὸ φαῖσμα καὶ βλαβερόν, κακείνῳ πολὺ
αἰσχίον, καὶ βλαβερότερον. † Τῆς μὲν προσεδρεύας
ἔπιπὼν ἔστι. ‡ δὲ ἀποχρηστώσας, ἐπαιχῆς.

'Επαίτης. ὁ πτωχός. καὶ κλινέ. 'Επαίτης.

'Επαίχθη. οἰεπαίχθη. ἔν τῷ παίζω. 'Επέχ-
θη δὲ, ἐκλεινέθη.

'Επέβαλεν. ἤρξατο. ἐπεχείρησεν. ἢ ἀντὶ ἔ συνῆν.
'Ὅς καὶ Ἐκαταίω τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλεν, γερονόπι
πὶ τὰ Περσικά, καὶ μικρῷ χρόνῳ. ἐξέτινεν δὲ μέ-
χει τὸ Περδικεὺς χροῖον. 'Επιβολὴ δὲ λέγεται ἐν-
νοια, ἐπιχείρησις.

'Επεβάτευον. σιυσσιάζον. Ἡρακλῆς Φησι χρόνῳ
τὸν Διόνυσον. Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; ὁ δὲ Φησιν. 'Επε-
βάτηλον Κλειθένης. τὸ ἐπιβατεύειν, ἐπὶ σιυσσιάζω.
ἀπὸ μεταφορῆς τὸ ζῶον, ἀ ἐπιβαίνουσα σιυσσιάζει.
ὁ δὲ Κλειθένης ἐπὶ αἰσχροπῆτι κωμωδεῖται. ἡ δὲ
λαῖα τὸ γένειον, ἄς ἐνέχῳ εἰκάζειν αὐτόν. τὸν δὲ
Κλειθένῳ καὶ ἐπὶ ἔ παρρησίῳ κωμωδεῖται. τὸ δὲ
ἐπεβάτηλον, κακίεμφολον.

am Comici hunc Clisthenem traducebant, est vox obscœna.

'Επέβησεν. ἐπεβάρησεν.

'Επεγράψα. ἀντὶ ἔ ἔξω γράφεις. 'Αειροφάνης.

Καὶ γὰρ σὺ μεγάλῳ ἐπεγράψα τὸ Γοργόνα.

καὶ ἢ ἐπεγράψαλο, ἀντὶ ἀπεγράψαλο, ἐχειροτόνησε,
κατέστησεν. ἢ δὲ μεταφορᾶ ἀπὸ τὸ μετόικαν, τῆς πο-
στάτας προσγραφοῦσαν ἐαυτοῖς.

1 'Επαίμεν ἐν Βραύρων] Aristophanes Pace, pag. 689. (468. Ed. Bas. P.)

Αὐτῇ Θεωρίᾳ ἔτι, ἢ ἡμεῖς ποτὶ
'Επαίμεν Βραύρων ἀπὸ ὑποπικρότης.

Vide ibi Scholiastam.

2 'Επαιώνιστο] Scribe ἐπιπαιώνιστο: ut infra suo loco.

3 'Επαιρέμενος. Δημοδοτ.] Ex Harpocrate.

4 'Αλλαχῆ δέ] Adde ex Harpocrate, ἐπὶ ἄλλας σημασιολογίας
φασί.

5 Αἰσχύνῃς] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. male, αἰσχι-
νάς.

6 Ὅς καὶ Ἐκαταίω τῷ Μιλ.] Verba hæc intelligenda sunt de Hel-
lanico, ut patet ex ipso Suida supra v. Ἐλλάνικος: ubi hic ipse lo-
cus auctor legitur.

7 Μικρῷ χρόνῳ] Cum Porto legere malim μικρῷ χρόνῳ.

8 Περδικεὺς] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. Περόικης:
quam lectionem licet supra v. Ἐλλάνικος probaverim, nunc ta-

'Επαινέτης. Laudator. Arrianus: *Ea, quæ recte & decenter fiebant, laudibus prosequeretur; quæ secus, in præsens verbis castigabat, & deinde puniebat.*

'Επαινεῖσθε. Gloriamini. David: *In sancto ipsius nomine gloriamini.*

'Επαίμεν ἐν Βρ. *Braurone subigebamus. Vel, subagitabamus.* 'Επαίμεν enim hic idem significat quod σιυσσιάζομεν. Βραύρων autem est locus in Attica.

'Επαιώνιστο. Paxane celebratus fuerat.

'Επαιρέμενος. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte hac voce utitur pro ἐπαναλειώ-
μενος. Alibi vero aliter hanc vocem accipit.

'Επαίρω. Extollo. Effero.

'Επαίρεσθαι. Inflari. Extolli.

'Επαισεν. Verberavit. Percussit. *Equum vero percussit hasta.*

'Επαιχῆς. Turpe. Pudendum. *Mihi quidem res ista turpis est & perniciofa: illi vero longe turpior & perniciosior.* † *Cum diu in obsidione istius loci hære, laboris & molestia plenum esset; at re infecta discedere, turpe.*

'Επαίτης. Mendicus. Et declinatur ἐπαίτης.

'Επαίχθη. Ludibrio habitus est. Α παίζω. Ατ ἐπέχθη, pexus est, [α πέχω.]

'Επέβαλεν. Cœpit. Aggressus est. Vel, cum aliquo erat. Aliquem sectabatur. *Qui etiam Hecatœum Milesium sectatus est, qui tempore belli Persici, & paulo ante vixit, & ad Perdiccæ usque ætatem pervenit.* 'Επιβολὴ vero dicitur consilium, conatus, inceptum.

'Επεβάτηλον. Inibam. Subigebam. Hercules Bacchum rogat: *Quo terrarum profectus eras?* Ille respondet: *Inibam Clisthenem.* Τὸ ἐπιβα-
τῆλεν enim de coitu venereo dicitur: per me-
taphoram ductam ab animalibus, quæ coitu-
ra fœminas inscendunt. Clisthenes vero ob
impudicitiam a Comicis perstringebatur; e-
ratque mento glabro & vulso, ita ut [Ari-
stophanes] eum eunucho assimilet. Alii eti-
quod muliebria pateretur. 'Επιβατῆλεν vero

'Επέβησεν. Ingruit. Cum pondere incubuit.

'Επεγράψα. Inscribebas. Pingebas. Aristophanes: *Nam & tu [clypeo tuo] magnam inscribebas Gorgonem.* Et ἐπεγράψατο, inscripsit, adscivit, suffragio suo elegit, constituit. Metaphora ducta est ab inquilinis, qui [ex civibus] patronum aliquem sibi adscitebant.

men alteram ei præfero; non solum propter auctoritatem MStorum, sed etiam quia ætates auctorum nomine Regis vel Principis συγγρόντες potius, quam privati alicujus hominis a scriptoribus signari solent. Perdiccas enim fuit Rex Macedonum; at Prodicus, Sophista: de quo Suidas infra suo loco. Intelligendus hic autem est Perdiccas illic, qui Philippum patrem Alexandri M. proxime præcessit: quod ideo moneo, quia inter Reges Macedonum plures Perdiccæ fuerunt.

9 Ἡρακλῆς Φησι χρόνῳ τὸν Διόνυσον] Apud Aristophanem Raris pag. 212. (132. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus ferinia Suidas hic compilavit.

10 Ἐξω γράφεις] Sic omnes Editt. mendose. Scribendum enim esse ἐξωγράφεις, recte monuit cruditissimus Pearsonius.

11 Καὶ ἐπεγράψατο, ἐπὶ ἔπιπρωτῆ.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristophanis in Pace pag. 672. (459. Ed. Bas. P.)

Αὐτῷ ποιητῶν ποσάτω ἀπεγράψατο.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic repetiit.

Ἐπεγράψατο. ἀντί τῷ διόχουζονο. ἐβεβαίον. Οἱ δὲ εἰς Θρακίῳ εὐδοκίμῳ αὐτὸν, οἰκιστῶ ἀντί τῷ Ἀγνων⊕ ἐπεγράψατο.

Ἐπεγχανόν. καὶ ἀγαλάσας. Οὐ μὴν ἡ πρῶτος δίκη τῷ ὑβριστεῖ καὶ ὑβρίστην εἶασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τῷ Μέλῃ⊕ θανάτω.

Ἐπεδαψιλύσατο. καὶ ἀκόως ἐχρήσατο. Ἐπεδαψιλύσατο ταῖς ὑποθέσει τῷ Σπικηρύξεως.

Ἐπεδικάσε, καὶ ἐπεδικάσατο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιόδωρον. τὸ μὲν ἐπεδικάσεν, οἷον ἔπεσο- ἔκεινε. τὸ δὲ ἐπεδικάσατο, οἷον ἔπεισε τὴν δικαστῶν ἑαυτῷ ἔπεσεῖν τὸν κληῖρον.

Ἐπέθειο. ἐπανάστησαν. Οὐδὲ ζημιῶν ἀφαιρέσει ἐπέθειο. ἀντί τῷ ἐλιχνεύσατο. ἐτέρφθησαν.

Ἐπεθείαζε. μανικῶς διετίθειο. Θεόληπι⊕ ἐγίνετο. Μένανδρ⊕. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἐνὶ τῷ ζ' λόφων ἀνεληθὼν, ἐπεθείαζε ῥήματα βαρβάρους, καὶ γὰρ τῷ φρονήματι μεγαληροῦ ἐχρήτο.

Ἐπεθείαζον. ἐχόρθον.

Ἐπέθρωνον. ἐπεπήδων.

Ἐπεκάλη. ἀνείδιζεν. ἐμέμφετο. Καὶ αὐτῷ μὲν ἔδεις ἐπεκάλη τῷ πρόποσι Φίλων, ἔτε ὅκως ἐφάσαν, ἔτε μαλακίζομεν πινὰ ἀναβολῶ ἐν ταῖς χείρας, ἔτε ῥαθυμίαν ἀργίας ἢ δειλίας ἐκρονον. † Ὁ δὲ πολλοῖς ἐπεκάλη τῷ Φίλων τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματῶ. ἀντί τῷ ἀνείδιζε. καὶ αὐτῶν Ἐπεκάλην αὐτὸν Φθορέα τῷ νέων, καὶ κιναιδολόγον Σπικηλέθης.

Ἐπεκερτόμισεν. ἐχλεύασεν. ἔσωφεν. Ὁ δὲ ἐπεκερτόμισεν αὐτὸν τῆς ἀβυλίας.

Ἐπέκενα. παρῆκε.

Ἐπεκήρυξαν. ἀφασήμως καὶ ἀφασυσίως ἐλάλῃσαν. Ἐπεκήρυξαν τε τάλαντα δώσαν τῷ κινύσαντι. καὶ αὐτῶν. † Οἱ δὲ ἀνπαχεῖν τῷ δίψει μὴ διωθῆναι, ἐπεκηρυκέσαντο.

Ἐπεκηρυκέετο. ἀφ' ἡλικίας ἐλεγεν. Ἐπεὶ μὴ δὲ εἰς ἐπεκηρυκέετο ὑπὲρ τῷ Λυκίῳ, διελέγετο αὐτῷ ὁ Δεκέβαλλ⊕.

Ἐπέκλωσεν. ἐπεκλήρωσεν. ἐμέλεισεν.

1 Διόχουζονο. ἐβεβαίον] Haec interpretatio inepta est, nec vim vocis ἐπεγράψατο ullo modo exprimit. Certe in exemplo subjuncto vox ista aliter accipitur.

2 Οἱ δὲ εἰς Θρακίῳ εὐδοκίμῳ] Fragmentum hoc intelligendum esse de Brasida, duce Lacedaemoniorum, non solum patet ex ipso Suida supra v. Βρασιδάς, ubi haec ipsa verba occurrunt; sed etiam ex Thucydide, apud quem lib. v. cap. xi. inter alia & haec leguntur: Καὶ τὸ λοιπὸν οἱ Ἀμφιπολίται ἀπέβησαν αὐτῷ (i. e. Brasidae) τὸ μνημόνιον, ὡς ἔρωσι πεινήσαντες, & πρῶτος διδάξαντες ἀργίας καὶ ἐπίστας θυσιῶν καὶ πλοῦτος οἰκιστῶν ἀπέστειλαν, καὶ ἀβυλόντες τῷ Ἀργόνειο ἀναβόμην, &c. Haec Suidae lucem non exiguam foverant, ad quam historiam fragmentum hoc referendum sit.

3 Ἐπεγχανόν] Confer Nostrium supra v. Ἐγχανόν, & infra v. Ἐπχάνον.

Ἐπεγράψατο. Afferarunt. Affirmarunt. Confirmarunt. [Adsciverunt.] Illi vero [Brasidam,] rebus gestis in Thracia clarum, loco Agnonis conditiorem sibi adsciverunt.

Ἐπεγχανόν. Qui aliquem derisit. Qui alicui insultavit. Haud tamen divina Nemesis insolentem illum & superbum adolescentem Meleti morti impune insultare passa est.

Ἐπεδαψιλύσατο. Ad satietatem usque usus est. Abdicationis argumentis ad satietatem usque immoratus est.

Ἐπεδικάσε, & ἐπεδικάσατο. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum [utroque verbo usus est.] Et ἐπεδικάσεν quidem significat, adjudicavit. Ἐπεδικάσατο vero, Judicibus persuasit, ut hereditatem sibi adjudicarent.

Ἐπέθειο. Invaserunt. Aggressi sunt. Inhiarunt. Neque bonorum direptioni inhiarunt. Ἐπέθειο enim hic idem significat, quod ἐλιχνεύσαντο, concupiverunt: vel ἐτέρφθησαν, delectati sunt.

Ἐπεθείαζε. Infaniebat. Numinis afflatu agitabatur. Fanatico furore correptus erat. Menander: Dux vero in unum ex septem collibus adscendit, & fanatici instar barbara verba proloquens, animo insolenti & superbo orationem jactationis plenam habuit.

Ἐπεθείαζον. [Ut fanatici] saltabant.

Ἐπέθρωνον. Insuliebant. Insultabant.

Ἐπεκάλη. Exprobrabat. Accusabat. Criminabatur. Nec ullus unquam amicorum ei exprobravit, quod vel speciosam pigritiae suae causam obtenderet; vel in rebus strenue gerendis dilatione uteretur; vel praesocordia & ignavia negligenter quidquam ageret. † Ille vero multis amicorum talia crimina exprobrabat. Et iterum: Eum criminabantur, ut juventutis corruptorem, & impudicitiae magistrum.

Ἐπεκερτόμισεν. Derisit. Cavillis excepit. Ille vero inconsultam ejus temeritatem derisit.

Ἐπέκενα. Ultra. Trans.

Ἐπεκήρυξαν. Per praconem edixerunt. Clara & elata voce clamaverunt. Illi vero per praconem significarunt, se aliquot talenta daturus esse illi, qui rem indicasset. Et iterum: Illi vero, cum sitim ferre non possent, caducatores de pace facienda miserunt.

Ἐπεκηρυκέετο. Per caduceatorem dixit, vel egit. Cum nemo caduceatorem Lucii gratia mitteret, Decebalus cum eo collocutus est.

Ἐπέκλωσεν. Injunxit. Distribuit. [Fatum alicui nevit.]

4 Οὐ μὴν ἡ πρῶτος δίκη τῷ ὑβριστεῖ.] Fragmentum hoc intelligendum est de Timagora, adolescente tormoso, cujus amore captus Melitus mortem sibi conscivit, quod nullis precibus vel blanditiis rigidum ipsius animum flectere posset. Vide infra v. Μελίτης, ubi locus integer cujus fragmentum hoc pars est, ex Aeliano adducitur.

5 Μέλῃτος] Scribe Μελίτης, ut recte infra v. Μελίτῳ.

6 Ἐπέθειο, & ἐπέθει] Ex Harpocracione.

7 Προσέκεινε] Sic recte unus MS. Paris'. At priores Edit. ut & Harpocratio male, ἀπέκεινε: de quo mendo, am anteciam Lectorem monuerat Valerius ad Harpocracionem, & ἀπέκεινε scribendum esse ex sensu hujus loci recte coniecit.

8 Διασήμενος καὶ ἀφασύσας.] Sic melius MSS. Paris. quam priores Edit. in quibus legitur, περισσήμενος καὶ ἀφασύσας ἐλάλῃ.

9 Οἱ δὲ ἀνπαχεῖν τῷ δίψει.] Idem fragmentum legitur & supra v. Ἀνπαχῆν.

Ἐπέκλυτον. ἐκαθάριον. ἢ ἀντὶ τῆς ἐπέκλυσε. Ἰσοῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἰὼ αὐτοῖς, καὶ λευκὴ πρὸς ἡμέρας, κερτῆσαι τὸς βαρβάρους.

Ἐπεκώμαζεν. ἀρχαῖοι. αἰχρᾶς ἐλάλη. Ὁ δὲ ποσειδέων ἐπεκώμαζε τοῖς βαρβάροις. καὶ αὐτῶν Πολλὰ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐπεκώμασαν παραχαί.

Ἐπ' ἐλάχιστον. ἐπ' ὀλίγον. πρὸς βραχύ. Ἐπὶ δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τὸ πρὸς τὰ ποιητικὰ συμπαθείας, ἅτε ἔχ' ἀπλόμυρα τὸ ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι Φαιλασίας καὶ γλώττης ἰσάμυρα.

Ἐπελέξαντο. ἀνέγνωσαν. Ἐυρόβιες δὲ τὰ γραμματὰ ἐν τῷ ξύλῳ τῆς διπύχου, ταῦτα ἐπελέξαντο. Ἡρόδοτος. καὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ γραμματεὺς ἐπελέγει τὰ γραμματὰ.

Ἐπελήκεον. ἐπεβόων. ἐπεκρότην.

Ἐπελήφθη. ἐπήρξατο. Ἀρριανός. Ἦδη τε ἐπελήφθη καὶ τῆς τρίτης Φυλακῆς, καὶ ὁ ἡγεμὼν τὸς λόχους κατέτατο.

Ἐπελπίζων. εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτὸς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, τὰ δὲ ὑποπαίρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη, τὸς δὲ ἐν ἀξιώσει τε καὶ διωμάει ὑπεσουλῶν καὶ διμεύων.

Ἐπεμαρτύρατο. μάστιγαν ἐχρήσατο. Οἱ δὲ πικρὰ δόντες καὶ λαβρόντες, ἐπεμαρτύρατο τὸς θεούς. ἔπειτα Ξενοφῶν.

Ἐπεμβαίνων. δολικῆ. Ἐπιχλευάζων. Ἐπικροτομῶν. Ὁ δὲ ἐπεμβαίνων τῇ τύχῃ αὐτῶν σφόδρα ἀμαθῆς, καὶ ἀνθρώπινως ἦναι.

Ἐπεμύνατο. ἐπεμάνη.

Ἐπέμυξεν. ἐξεμυκτῆριον. ἦχον ἀφ' ἑαυτῶν ῥινῶν ἐποίησεν.

Ἐπενεγκεῖν ἄδρον ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ ὑποπαρορθεῖν ἐπὶ τῷ μνήματι. ἐπὶ τῆς βιαιῆς ἀποθανόντος ταῦτα πράττεται. καὶ Ἰστῶν ἐν τῇ συμαγωγῇ τῶν Ἀττικῶν Φησί. Τινες ἐπὶ τῷ τάφῳ ἄδρον φασὶ καταπεπιγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, ἀφ' ὃ τὸ νόμον εἶναι τοῖς παρορθεῖν τῶν τῶν τῶν μετέρχεσθαι τὸς Φονεῖς.

Ἐπενεγκῶν. δολικῆ. κατὰδικάσας. Προκόπιος.

1 Ὅτι χρυσὸς ἦν αὐτῶν.] Elegans est proverbium apud Græcos, quod dicitur de re quadam expetenda, & alteri longe præferenda. Epitomatōr Dionis in *Cæsare Augusto* pag. 170. Οὕτω τὸ παράμυρα πρὸς πὶ τὸ δόλωμα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἐαυτῶν ἀπῆρσι, ὥστε χρυσὸν πλὴν ἑὶ καὶ καλοῦσθαι μοναρχίαν φαίνεται. Id est, *Adeo cuncta ad eorum arbitrium libidineque gerebantur, ut regnum Julii Cæsaris aureum fuisse videretur.* Eunapius in *Excerpt. Legat.* pag. 20. Edit. Paril. Ὅτι χρυσὸν ἀποδιδράχθαι πρὸς τὸ ὄραμα πᾶσι τῶν Μυσηίων παρορθεῖν λέγει. Cæsarolus hæc sic Latine interpretatus est: *Ut, si alicui aurum esse indicaretur, dum Thracia in his malis erat, illud, ut est in proverbio, Mysorum præda esset.* Male omnino. Tu sic verte: *Ut verus illa Mysorum prædatio proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vastatione collata, aurum esse videretur.* Vide Valesium in notis ad illum locum, qui plura proverbii hujus exempla adducit.

2 Ἀμαθῆς. Εἶχε δὲ ἐπ' ἑαυτῶν.] Fragmentum hoc Damascii legitur etiam apud Photium in *Excerptis* ex illo scriptore pag. 1040.

3 Εὐρόβιες δὲ τὰ γραμματὰ ἐν τῷ ξύλῳ τῆς διπύχου.] Herodotus lib. vii. in fine: *Δελτίον διπύχον λαβόντες, τὸ κερὸν αὐτῶν ἐξέκρινον, καὶ ἐπιπτεον ἐν τῷ ξύλῳ τῆς διπύχου ἕως τῆς βασιλείας γράμμου. κηρύσσας δὲ ταῦτα, ἐπίπτεον ἐπὶ τῆς τῆς ἐπὶ τῷ γραμματῶν, ἵνα φερέμενοι κενὸν τὸ*

Ἐπέκλυτον. Aqua abluit. Vel, inundavit. *Tot & tanta mala [imperium Romanum] inundaverant, ut Barbaros vicisse, aurum quasi ipsis esset, & albus quidam dies.*

Ἐπεκώμαζεν. Saltabat. Obscœne loquebatur. [Insultabat. Accedebat.] *Ille vero ante reliquos procurrens, Barbaris insultabat.* Et iterum: *Ecclesias multæ turbæ invaserunt.*

Ἐπ' ἐλάχιστον. Minimum. Parum. Ad breve tempus. Damascius: *Poeticis haud multum addictus erat, utpote quæ animum non tangerent, sed intra imaginationem & linguam subsisterent.*

Ἐπελέξαντο. Legerunt. *Cum autem literas in ligno pugillarium [exaratas] invenissent, eas legerunt.* Herodotus. Et iterum: *Scriba vero literas legit.*

Ἐπελήκεον. Acclamabant. Plausu excipiebant.

Ἐπελήφθη. Cæpit. Incepit. Arrianus. *Jam autem tertia vigilia noctis inceperat, & dux cohortes ordinabat.*

Ἐπελπίζων. In spem inducens. Spe lactans. *Partim quidem promissis spem eorum alens, partim vero exigua quedam lucra cum ipsis subinde communicans, hominesque dignitate & opibus præstante, spolians, & bona eorum publicans.*

Ἐπεμαρτύρατο. Obtestati sunt. *Illi vero data acceptaque fide Deos testes invocarunt.* Ita Xenophon.

Ἐπεμβαίνων. Insultans. Irridens. Illudens. *Ille autem inperite admodum & inhumaniter fortunæ eorum insultans.*

Ἐπέμυξεν. Amore alicujus insanivit.

Ἐπέμυξεν. Naso adunco suspendit. Narius strepitum aliquem edidit.

Ἐπενεγκεῖν ἄδρον ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ. Hastam in funere præferre, & ad sepulcrum proclamare. Id autem tunc fieri solebat, cum quis morte violenta perierat. Et Ister in *Collectaneis rerum Atticarum* inquit: *Quidam ajunt Erechtheum in sepulcro hastam defixisse, ut cædem factam esse ea ratione significaret. Unde ortum esse morem [dicunt,] ut cognati hoc modo cædis auctoribus ultionem denunciarent.*

Ἐπενεγκῶν. Dativo jungitur. Qui condem-

δελτίον, μηδὲν στήνῃσι παρέχει πρὸς τὸ ἐδοφύλακων. ἐπὶ δὲ ἀπίνετο ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅσα ἔχον συμβαλέειν εἰς Λακεδαιμόνοις. πρὶν γὰρ δὴ σφί, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Κλειομένης μὲν ἡ γὰρ πρὸς Λακεδαιμῶν δὲ γυνὴ Γοργῶ ἔπειθε, ἐπιφρασθεῖσα αὐτῇ, τὸ κερὸν κινῶν κελύουσα, καὶ εὐρόβιες σφίτας γραμματὰ ἐν τῷ ξύλῳ. πηρόμυροι δὲ, εὐρόν, καὶ ἐπιλέξαντο. Hinc Suidas fragmentum hoc confarcinavit; cujus sensum nemo absque integro illo loco Herodoti intellexerit.

4 Ἐπενεγκεῖν ἄδρον ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ.] Demosthenes orat. contra Euer-gum pag. 688. Πρῶτον μὲν ἐπενεγκεῖν ἄδρον ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ ὑποπαρορθεῖν ἐπὶ τῷ μνήματι. εἰς τὸ παρορθεῖν ἐπὶ τῷ μνήματι. ἐπιπτεον τὸ μνήμα Φυλάκῃν ἐπὶ τῆς τῆς ἡμέρας. Hunc locum Demosthenis hic interpretatur Suidas, vel potius Harpocrates, ex quo Suidas sua descripsit. Pollux lib. viii. cap. vii. ἄδρον ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῷ βιαιῆς ἀποθανόντων ἐπιφέρετο, & αἱ παρορθεῖς ἀφ' ἑαυτῶν ἐκρίνοντο, ὡς αὐτὸς ὁ νεκρὸς, μὴ πὶ βιαιῆς πίπτοντο. Respexit ad eundem locum Demosthenis. Vide etiam *Petitum de Leg. Att.* pag. 521.

5 Παρορθεῖν.] Hanc lectionem ex Demosthene revoravi: cujus loco priores Edit. minus recte habent ὑποπαρορθεῖν. Quid autem τὸ παρορθεῖν hic significet, ex loco Demosthenis paulo ante adducto patet.

Ἔπεν γὰρ τε ἀτῶ, ὅτι δὴ ὡς ἦκιστα ἀληθίζεῖ, ἀμφω τὸ χεῖρε ἀπέκοψεν.

Ἔπενδύτης. τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεῖ.

Ἔπενήνεον. ἰσχυρὰ ἐπίθετον.

Ἔπενήροθεν. ἐπιλύθη. ἐπέκειλο.

Ἔπενδυσθήσασιν. καὶ ἀπολαύσασιν. Ἔτερά τε ὄσα ἀνεκτὰ αἰεὶ τῷ ἔχουσιν ὡς ἀλλήλων καὶ ἀπολαύσασιν αὐτοῖς.

Ἐπὶ ἐξαγωγῇ. Ἐμασιγῆτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπὶ ἐξαγωγῇ ἐπιπροσέκειτο, δειλίας καὶ ὑποδράσεως τίμημα φερόμενον δὲ εἶνα.

Ἐπεξίνα. αἰπαλικῆ, καὶ γενικῆ. Ἐπεξίνα νεῆων ἀεὶ τῷ παρθενικῶν θαλάμων.

Ἐπεπάμεθα. ἐκεκτήμεθα.

Πάνθ' ὅσα κ' ἐν ζωῆς ἔπεπάμεθα, ταῦτα παρ' ἄδην

Ἐρχμ' ἔχον λείπω δ' ἔδην ὑπὲρ ἡλίου.

Ἐπεπαίαντο. ἐξύμνητο.

Ἐπιπαίχην. ὑποψωτέλιχον, τὸ ἐνεπαίχθην.

Ἐπεπέχην δὲ, ἐπεπέχισαν. Ἐν τῷ πέκῳ, τὸ κλειζῶ.

Ἐπεπολεῖτο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπεπόνθη. ἀντὶ τῷ ἐπεπόνθη. καὶ ἐωράκη, ἀντὶ τῷ ἐωράκη καὶ ἦδη, ἀντὶ τῷ ἦδει.

Ἐπέπυτο. ἦκισεν.

Ἐπέρραξεν. ἐπέπεσε. σιωπλάκη. μάχην συνήψεν. Ὁ δὲ πολλὸν διανύσας ὄδον, ἄφνω τέποις ἐπέρραξεν.

Ἐπέρατ. ἐράσμι.

Ἐπερτάθη. ἐτελειώθη.

Ἐπεραιώθη. ἐπέρασεν. ἐτελειώθη.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυθεῖσθαι. Ἐπέρεσθαι δὲ, τὸ ἐρωτῆσθαι.

Ἐπερρίφην. ἔπεσον.

Ἐπερράσαντο. ἐπεσειῶθησαν. καὶ ἐπερρόθησαν.

Ἐπέρω. τὸ ἐρωτῶ. καὶ ἐπερόμενον, ἐρωτῶμενον.

Ἐπερρύη. ἐπέβρυσεν. ἀνέβρυσεν.

Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτῆ. ἀντὶ τῷ, ἐπιφόβησεν.

Ἐπέσειη. ἐπεισηλάθη.

Ἐπεσιβόλον. λοιδόρον. φλύαρον.

Ἐπέσθεν. ἐπανείνειτο. Τοῖς δὲ ἐπέσθε φόβον, ὡς αὐτίκα τὴν ἔσθην.

1 Ἐπίειον] ἴμο ἐπῆεν, vel ἐπῆεν. Ut recte infra suo loco. Τοῖς ἴμοις enim aliud significat. Vide Hesychium h. v.

2 Ἐπενήνεον. ἐπῆνεον. ἴπην.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. v. v. 219.

3 Πάνθ' ὅσα κ' ἐν ζωῆς ἐπιπώ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxxiii. pag. 420.

4 Ἐπιπάμεθα] Metri gratia scribendum est ἐπιπάμεθα: ut legitur in Anthologia Epigrammatum loco laudato.

5 Ἐπερράσαντο. ἴπην.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 529.

navit. [Qui objecit. Qui exprobravit.] Procopius: Cum ipsi exprobrasset, cum manifeste mentiri, ambas ejus manus amputavit.

Ἔπενδύτης. Indusium: quod & ὑποκάμισον vocatur.

Ἐπενήνεον. Consentiebant. Assentiebantur.

Ἐπενήροθεν. In superficie efflorescebat. In parte exteriori existerat.

Ἐπενδυσθήσασιν. Illudentis. Insultantis. Cum & alia multa non toleranda in accipiendo auro arroganter prolocutus fuisset, ac eis insolenter insultasset.

Ἐπὶ ἐξαγωγῇ. Virgis cadebatur, & deinde peregre vendebatur, ignavia & fugæ mercedem referens servitutem.

Ἐπεξίνα. Accusativo & genitivo jungitur. Puella ex virgineis thalamis recens egressa.

Ἐπεπάμεθα. Possedimus. [In Epigrammate:] Omnia, quæ in hac vita possedi, ad Inferos descendens mecum fero, nec sub sole quicquam relinquo.

Ἐπεπαίαντο. Pæane celebratus est.

Ἐπιπαίχην. Luferam. Illuferam. Plusquamperfectum, a παίζω. At ἐπεπέχην, & ἐπεπέχισαν, a πέκω, pectō.

Ἐπεπολεῖτο. Obibat.

Ἐπεπόνθη. Pro ἐπεπόνθη. Passus fuerat. Sic etiam ἐωράκη dicitur pro ἐωράκειν; & ἦδη, pro ἦδειν.

Ἐπέπυτο. Audiverat.

Ἐπέρραξεν. Irruit. Irrupit. Congressus est. Pugnam commisit. Ille vero magno itinere confectō, repente hostes adortus est.

Ἐπέρατ. Amabilis. Expetendus.

Ἐπερτάθη. Ad finem perductus est. Perfectus est.

Ἐπεραιώθη. Trajecit. Absolutus est.

Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Effferri. Superbire. Ἐπέρεσθαι vero, per ε, interrogare.

Ἐπερρίφην. Injctus sum. Cecidi.

Ἐπερράσαντο. Concussi, vel quassati sunt. Et ἐπερρόθησαν, [concusserunt.]

Ἐπέρω. Interrogo. Et ἐπερόμενον, interrogans.

Ἐπερρύη. Affluxit. Ex scaturigine ebullivit.

Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτῆ. Asinam ejus farcinis oneravit.

Ἐπέσειη. Intravit. Ingressus est.

Ἐπεσιβόλον. Maledicum. Conviciatorem. Garrulum.

Ἐπέσθεν. Incutiebat. Intentabat. Illis vero terrorem incutiebat, ut confestim morituris.

Confer etiam Hesychium & Etymologum.

6 Ἐπερρόθησαν] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. ἐπερρόθησαν: quod minus placet. Hesychius: Ἐπερρόθησαν, ἴσεισαν.

7 Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτῆ] Genes. xxii. Ἀναστὰς δὲ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτῆ. Hunc locum Suidas repetere voluit.

8 Ἐπέσειη] Pro ἐπισείη.

9 Τὴν ἔσθην] Fortius legit τὴν ἔσθην: quod nec probonec repudio, quoniam in tam brevi fragmento nihil certi de sensu statui potest.

Ἐπεσι-

Ἐπισημιώαυρν. ἔξυπλάγυρν. ἔθωμάσσευρν. καὶ Πολύβιου. Τίς ἔκ ἀν ἐπισημιώαυρν καὶ θωμάσσευρν τὸ πρῶτον ἐπὶ τρίτοις ἡγεμόνα.

Ἐπέδων. ἐπεδίων. εὐαχέυρν. Ἐπὶ ἀλλίω Εὐδήμῳ, ἐφ' ἧς ἄλλα λιπὸν ἐπέδων, χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, ἦκε Θεοῖς Σαμόθραξιν.

Ἐπεσκήφατο. ἄντι τῷ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἐγκαλέσει Φίνω ὡς Ἀνιφῶν. τὸ δὲ ἐνεργητικὸν τὸ ἐπέσκηφεν, ἀντι τῷ ἐνεπίλατο. τὸ δὲ ἐπισκήπω ἀντι τῷ μετὰ πινῶ ἐπιθραυσμῶ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης ἔξ Λυσίας ἔλαβε. καὶ ἐπεσκήφατο, ἔβλαψεν.

Ἐπέσκηψον. ἐπέπλιξε.

Ἐπέσπερχε. διήγειρε. παρέστηγεν. Ὅς δὴ μάλιχα ἐπέσπερχεν αὐτόν.

Ἐπεστάτῃ. ἦρχεν. ἡγεμόνυεν. Ἐνοφῶν. Ἐνταῦθα ἰὼ Κλέαρχον κατὰ μαθεῖν ὡς ἐπεστάτῃ, ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χειρὶ δόρυ ἔχον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, βακτηρίαν.

Ἐπέστησε. γενικῆ. Ἐπέστησεν ἐξάφνης τὸ δρόμω.

Ἐπεσθήειξας. ἐπ' ἐμὲ τὸ χεῖρά σου. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς αἰκίζουμένην ταῦτα λέγων. Ὁρῶν τὸ χεῖρά σου ἐπιχειρῶν, καὶ λίαν μασιγῶσαν.

Ἐπετί μοι. βέλομαι. θέλω. δύναμαι. ἢ ἐπίκειτά μοι.

Ἐπισφάλακεν. οἱ μὲν, ἐσπάζθη. οἱ δὲ, ἐσάπι, ἢ ἄλλοι κερδὸν ἀποφῆσαν ἡμαράνθη.

Ἐπέτα. οἱ θεράποντες. ἄλλο τὸ ἐπέτα. Ἐπιπὶ δὲ, ἀκολοθεῖ.

Ἐπέτηον. ἀπὸ τῶν ἔτος. ἐπέτῳ γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνεσῶτα κερδὸν, ἐχὶ ἀφ' ὅ φ, ἀλλὰ τὸ π, ὡς Φησι Πίνδαρος. καὶ ἐπέτει, ὁ καὶ ἔτος γινόμεν.

Ἐπέτιος. ὁμῶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετίνεγκε τὸ μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερούμενων τῇ πηλοῦ. τετάρτην, εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, καὶ μὴ ἀφαιρούμενας ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἀφικόντες.

Ἐπέτηξεν. Δελτικὸν δῖπυρον λαβάν, τὸν κερδὸν

Ἐπισημιώαυρν. Obstupuimus. Mirati sumus. Polybius: Quis non plausu prosequatur & admiretur ducem ante dictum, qui ista gessit?

Ἐπέδων. Epulans. [In Epigrammate:] Eudemus salinum, ex quo vilem salem comedens, ingentes [aris alieni] tempestates effugit, Diis Samothracibus dedicavit.

Ἐπεσκήφατο. Falsi testimonii aliquem accusavit. Raro vero etiam ponitur pro, cædis accusavit: ut apud Antiphontem. Activum vero ἐπέσκηφεν significat, præcepit, mandavit. Item ἐπιπλήπω Andocides & Lysias acceperunt pro, cum quadam obtestatione dico, & jurejurando adigo. Et ἐπεσκήφατο, lælit.

Ἐπέσκηψον. Objurgavit.

Ἐπέσπερχε. Excitavit. Incitavit. Qui tunc ipsum potissimum incitavit.

Ἐπεστάτῃ. Præfectus erat. Præerat. Dux erat. Xenophon: Ibi animadverti poterat, qualis dux esset Clearchus: in sinistra hastam, & in dextra baculum gestans.

Ἐπέστησε. Genitivo jungitur. Cursui repente eum præfecit.

Ἐπεσθήειξας ἐπ' ἐμὲ τὸ χ. Firmasti supra me manum tuam. Per metaphoram ductam ab illis, qui verberibus cæduntur. [Quasi dixisset,] cernens manum tuam mihi incumbentem, meque vehementer flagellantem.

Ἐπετί μοι. Volo. Possum. Vel, inest mihi.

Ἐπισφάλακεν. Secundum quosdam significat, tractus, vel convulsus est. Secundum alios vero, computruit, vel ob intempestivam alimenti inopiam contabuit.

Ἐπέτα. Famuli. Ab ἐπέτα, sequi. Ἐπεταυ vero, sequitur.

Ἐπέτειον. Quod est præsentis anni. Horum. De anno enim præsentis dicendum est ἐπέτῳ, non per φ, sed per π, ut apud Pindarum. Et ἐπέτη, annuus, anniversarius.

Ἐπέτιος ὁμῶς ὄντ. Vos unius anni homines. Translatio ducta est ab avibus, quæ non in eodem loco diu permanent, sed nunc huc nunc illuc volant. Id est, mutabiles, leves, paucarum horarum homines, nec in iisdem sententiis perseverantes. Fastidiosos.

Ἐπέτηξεν. Cera liquefacta induxit. Dua-

1 Πολύβιου.] Lib. ix. cap. ix. Confer Nostrium infra v. Ἐπισημιώαυρν.

2 Τὸν ἀλλίω Εὐδήμῳ, ἐφ' ἧς ἄλλα λιπ.] Locus hic decerptus est ex Epigrammate Callimachi, quod in Anthologia inedita integrum exstat, & sic se habet:

Τὸν ἀλλίω Εὐδήμῳ, ἐφ' ἧς ἄλλα λιπὸν ἐπλάθην,

Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγον δανέων,

Ὅτις Θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων, ὅτι πίνθη κατ' εὐχῆν,

Ἦ λαοὶ, σαθροὶ ἐξ ἄλλος ἄδ' ἔζητο.

Salinum Eudemus, ex quo vilem salem comedens,

Procellas magnas effugit aris alieni,

Donavit Diis Samothracibus, dicens, se istud ex voto,

O populi, ex mari quasi servatum hic posuisse.

In Hexametro primo pro ἐπλάθην ex hoc loco Suidæ rescribendum esse ἐπέδων, primus recte observavit vir summus Richardus Bentlejus in præfatione ad eruditissimam Dissertationem de Phalaridis Epistolis. Sensus enim Epigrammatis hujus est, Eudemum tenuiter viventem, & vili tantum sale vescentem, molestus aris alieni effugisse, & velut a tempestate maris liberatum, Diis Samothracibus (quibus nautæ periculo maris defuncti donaria suspendere solent) salinum hoc dedicasse. Frigida hæc videntur, si Latino

sermone exprimentur, quoniam omne acumen latet in ambiguitate vocis ἄλλω, tam salem, quam mare apud Græcos significantis: quas duas res cum Latini duobus diversis nominibus significant, non mirum est si leporem Epigrammatis hujus lingua ista assequi nequeat.

3 Ἐπεσκήφατο. ἀντι τῷ ἐνεκά.] Ex Harpocrate.

4 Ἐνοφῶν] Vide Expedi. Cyri lib. ii. pag. 279.

5 Ἐπεσθήειξας ἐπ' ἐμὲ τὸ χ.] David Psalm. xxxvii. v. 3. Ὅταν πῦ βέλῃ σε ἐπιπέσει ἡ χεὶρ σου, καὶ ἐπιπέσει ἐπ' ἐμὲ τὸν χεῖρά σου. Theodoretus ad illum locum: Τῆστο, φησὶν, ἐ μὲν ἐν ἑνὸς αὐτῶ, καὶ ὅταν ἐπιπέσει ἡ χεὶρ σου ἐπὶ τὸν χεῖρά σου, καὶ τὸν χεῖρά σου λίαν ἐπιχειρῶν, καὶ σφοδρὰ μεσιγῶσαι. τὸ ἦ, Ἐπεσθήειξας ἐπ' ἐμὲ τὸν χεῖρά σου, ἐν μετὰ φησὶς πῆμις τὸ αἰκίζουμένην, καὶ ποικίλως ἐπιφροσίνων πηλοῦ. Hinc Suidas sua deprompsit.

6 Ἐπισφάλακεν] Imo potius ἐπισφάδακεν, ab ἐπισφάδαζω. Vide Helychium, & Suidam infra v. Σφαδαζέω.

7 Οἱ δὲ, ἐπέτη] Hæc interpretatio potius pertinet ad vocem ἐπισημιώαυρν. Vide Grammaticos v. Σφακελίξεν.

8 Ἀπὸ τῶν ἔτος] Scribe, ἐπὶ τῶν ἔτος.

9 Ἐπέτιος ὁμῶς ὄντ.] ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετίνεγει.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 318.

10 Δελτικὸν δῖπυρον λαβάν, τὸν κερδὸν αὐτῶ ἐπ.] Herodotus lib. vii.

αὐτῷ ἐπέτηξεν. ἀντὶ τῷ ἐλέανεν, λαῖον ἐποίησε.

Ἐπετίλησεν. ἐξεκένωσε τὸ κόπρον. Ἄριστοφάνης· Ὁ δὲ τῷ μαρίλῃ μοι συχλίω ἐπετίλησεν, ὡσαύτῃ σιπία. Ἐπιγνώμην γὰρ αἰ σιπία, ἐναφιάσιν ἐκ τῷ ὄρωσ-
όησιν αὐταῖς ὄρωσιν, ταρτάσιν βελόμην πὲν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ κλαφρανεῖς ὡς τοῖς ἐπιγνώσιν.

Ἐπετίμα. ἐπιτύχει τὸ πικρὸν. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι, ἐπετίμων ὡς λιμώτῃσι τὸν σῖτον. ὁ δὲ ἔδεν ἤπῃον ἠγρόραζε. Μάλχῳ Φησὶν.

Ἐπετοξάζοιο. ἐτόξθον.

Ἐπθυκτὴ. ἐπιθυμητή. εὐχῆς ἀξία.

Ἐπθυονίζων. κερδαίνων.

Ἐπευφήμησαν. μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο. ἐπήνεσαν.

Ἐπεφάνη. Φησὶν ὁ Ἀπόστολος· Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος. Ἄλλ' τί οὐκ εἶπεν ἐφάνη, ἀλλ' ἐπεφάνη; ἐπειδὴ ὁ Ὄν ἐφάνη. εἰ γὰρ εἶπεν ἐφάνη, δὲχλίω εἰσηγεῖτο τῷ αἰεὶ ὄντι. καὶ Ἄλλ' τῷτο εἶπεν, ἐπεφάνη, ἵνα τὴν ἀναρχὴν ὑπαρξὴν μιλούσῃ. ἐξ ὧν δεῖ σαφῶς εἰδέναι, ὅτι ὁ αὐτὸς Κύριος ἐφάνη καὶ ἐπεφάνη. ἐφάνη τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐνανθρωπήσεως. δὲχλίω γὰρ ἐδέξατο. ἐπεφάνη δὲ τῇ ἐναρχείᾳ τῷ Θεότι-
τῳ. ἀναρχῳ γὰρ ἡ ὑπαρξίς. τὸ δὲ πᾶσιν εἶπεν, ἐπὶ τῷ μερικῶς, ἀλλὰ πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ἐπεφόρησεν. ἐπεσώρυσεν. Ἄριστοφάνης·

Ὅσος ἀνάσθεν ἐπεφόρησε τὸ λίθων.

καὶ αὐτῷ· Βόθρον ὀρύξασα, καὶ ἐπιπολῆς τεγάσασα, γλῶ ἐπεφόρησεν, ἐξαδιλίθασα τὸ ποιηθέν.

Ἐπεφώρατο. ἐφανερώτο. εὐρίπιδος. ἠλέγγχιος.

Ἐπέφραδεν. ἐδήλωσε. διεσάφησε. καὶ ἐπέφραδον, εἶπον.

Ἐπεφράσατο. ἐθεώρησεν.

Ἐπέφυ. ἀντὶ τῷ ἐκράτησεν. Ὁ Ἄλλ', τὸ δὲ λευγόμενον, ἀμφοῖν τῶν χερσῶν ἐπέφυ.

Ἐπεφύκει. ὤρυσσε πλάκην.

Ἐπεφύοιο. ἐπήρχειο. Καὶ ἐπίφυσάν οἱ συκοφάντα, καὶ τὸ ἔγκλημα ἡ, Δίωσι ἔφασκον εἶναι Φίλων.

Ἐπεχε. ἐπίκεισο. ἐπίμηνε. Φύλασσε. Πλάτων ἀεὶ μὲν ὧν κλείληφεν, σποφάνει· τὰ δὲ ψυδῆ

rum tabellarum pugillares accepit, easque cera induxit. Vel, complanavit.

Ἐπετίλησεν. Incaçavit. Stercus in aliquem emisit. Aristophanes: *Præ metu autem larcus multum cineris mihi incaçavit, instar sepiae.* Sepiæ enim, piscatoribus eas capere volentibus, atramentum, quod ipsis inest, emittunt, ut locum, in quo sunt, turbidum reddant, ne a piscatoribus videri possint.

Ἐπετίμα. Pretium augebat. *Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendiderunt. At ille nihilominus id emit.* Sic Malchus inquit.

Ἐπετοξάζοντο. Sagittis petebant.

Ἐπθυκτὴ. Expetenda. Optabilis.

Ἐπθυονίζων. Vili pretio emens. Lucrans.

Ἐπθυφήμησαν. Cum fausta acclamatione assensu sunt. Probarunt.

Ἐπεφάνη. Dicit Apostolus: *Gratia salutaris Dei [omnibus ἐπεφάνη, i. e.] apparuit.* Cur non dixit ἐφάνη, sed ἐπεφάνη? Quia ὁ Ὄν apparuit. Si enim dixisset ἐφάνη, principium significasset illius, qui semper est. Hinc igitur dixit ἐπεφάνη, ut substantiam principio carentem indicaret. Unde clare docemur, eundem Dominum & φανῶν & ἐπιφανῶν. Ἐφάνη enim, quatenus mirabili quodam modo humanam naturam induit. Eatenus enim principium habuit. Et ἐπεφάνη, quatenus ut Deus æternus & principii expers Orbi apparuit. Dixit vero *omnibus*, quia non quibusdam tantum, sed omnibus hominibus apparuit.

Ἐπεφόρησεν. Accumulavit. Coacervavit. Aristophanes: [*Videsne,*] *quot lapides supra accumulaverit?* Et iterum: *Cum focam effodisset, & in superficie strato texisset, terram ei injecit, ut facinus occultaret.*

Ἐπεφώρατο. Deprehensus est. Inventus est. Convictus est.

Ἐπέφραδεν. Declaravit. Perspicue demonstravit. Et ἐπέφραδον. Dixi.

Ἐπεφράσατο. Contemplatus est. Animadvertit.

Ἐπέφυ. Firmiter tenuit. Inhæsit. Amplexus est. *Sed ambabus, quod aiunt, ulnis, amplexus est.*

Ἐπεφύκει. Adhæsit. Inhæsit. Amplexus est.

Ἐπεφύοιο. [*Adhærebant.*] Aggressi sunt. Adorti sunt. *Calumniatores eum adorti sunt, & crimen, quod ipsi objiciebatur, hoc erat, cum Dionis amicum esse.*

Ἐπεχε. Insta. Urge. Custodi. [*Inhibe. Cohibe.*] *Plato de rebus, quas comprehendit,*

in fine: Διπλὸν δὲ πύργον λαβὼν, τὸν κερὸν αὐτῷ ἐξέκρησε, & ἔπιπευ ἐν πύργῳ τῷ διπλῷ ἔγραψε τὴν βασιλείας γνώμην. ποιήτας δὲ ταῦτα, ὁπίσω ἐπέτηξε τὸ κερὸν ἐπὶ τῷ γράμματι, &c. Hinc Suidas locum hunc confarcinavit: quod & a Porto monitum fuit.

Ἄριστοφάνης] *Acharnensibus*, pag. 388. (277. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Ἰπὸ τῷ δὲ δὲ τῆς μαρίλῃ μοι συχλίω

Ὁ λάρκῳ ἐπέτηξεν ὡσαύτῃ σιπία.

Notet Lector pro ἐπέτηξε, ut hodie apud Aristophanem scriptum est, Suidam olim legitur ἐπέτηξε.

2. Θερόμην γὰρ αἰ σιπία, ἐναφ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt

verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis: quæ repetuntur infra v. λάρκῳ.

3. Ἐπιγνώμην] *Homer. Il. A. v. 22. & 376.*

4. Ὁ Ἀπόστολος] *Ad Tit. 2. v. 11.* Quæ autem sequuntur, nec sunt verba Chrysolostomi, nec Theophylacti ad locum illum Titi, sed commentatoris cujusdam incerti.

5. Ἄριστοφάνης] *Pæce pag. 637. (441. Ed. Bas. P.)*

6. Ἄλλ', τὸ δὲ λευγόμενον, εἶμφο.] *Polybius in Excerptis a Valerio editis, pag. 70. de Timæo inquit: Διότι γὰρ τῷ πειστικῷ ἐπιλαβόμενος ἔδιν ἐν παρῆλειπτι Τίμαιος, ἀλλὰ σπῖν (Valerius legit, ἐκ' ἀπὸ τῆς) τὸ δὲ λευγόμενον, ἀμφοῖν τῶν χερσῶν ἐπέφυ, ἀσφραγὶς ἐκ τῶτων. Hinc Suidas sua deprompsit.*

διελέγχθη· αὐτὸ δὲ τῶν ἀδύλων ἐπέχθη. † Ἄρκε-
σίλα· ὁ Φιλόσοφος, ἀφ' ὃ τὸ αὐτὸ πάντων ἐπέχθη,
ἔδωκε βιβλίον πρὸς συζήσασθαι καὶ ἐπέχω, αἰτιατικῆ.
Ἐπέχουσι δὲ, γενικῆ. Καὶ ἡ χεὶρ ἐπέχετο τῆς πονη-
ρῆς γραφῆς.

Ἐπεχώρησεν. ἀντὶ τῆς συνεχώρησεν. Ἐπὶ Ἀρρία-
νός. καὶ ἐπεχωρήθη, συνεχωρήθη. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐπέχθη. ἐκπνέσθη. ἐκάρη. * Ἀειποφάνης Νε-
φελαις·

————— Ἐκέλευσα

Ἄσασι Σιμωνίδης πρὸς μέλι, τὸ κρίνον ἄς ἐπέχθη.

Ἐπεῖ. ἐπαυθῆ.

Ἐπέγω. αὐθαδέζω.

Ἐπειωλή. ἡ σπευδή.

Ἐπεῖθεν ὁ ὄφθαλμός μου.

Ἐπαυθῆ. ἔστι μὲν σύνδεσμος ὡς ἑσπευσσάμενος,
λαμβάνει δὲ καὶ ἀντὶ τῆς ἀφ' ἧς ὡς Ὀσχυρίδης πολ-
λάκις ἐχρήσατο, καὶ Ὀμηροῦ ὡσπερ.

Ἐπαυθῆ ὡρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε.
αὐτὸ τῆς σκηνῆς.

Ἐπαυθῆ τὸ Ταντάλιος λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπέκοναξά-
μεθα. λέγει δὲ ἐπὶ κινδύνου πινὸς ἐπιηρόνους, καὶ πα-
ρελθόντων. ἡ ἐπὶ τῆς ζεξάμενος πινὸς παράγματι,
εἶτα ὀλιγωρήσαντι.

Ἐπαυθῆ τὸν οἶνον ἡξίως πίνειν, συσκευοτεῖ ἐπὶ σοὶ
καὶ τὴν τρύβα.

Ἐπαυθῆ. ἐπαυθῆ.

Ἐπαυθάζω. φαυθάζωμι. * Σοφοκλῆς·

Ἡ καὶ δάμαρτα τῆνδ' ἐπαυθάζων κυρῶ.

Ἐπεικτής. ὁ κλειπέριον. Πισίδης·

Ὅπως ὑρέζη τοῖς ἐπεικταῖς ἀγγέλοις

Τῆς συλλογισμὸς τῆς χρεῶν καὶ τῆς τόκων.

Ἐπεικτής λέγεται, καὶ ὁ τῆς κογχύλιου ἀπαυθῆ.

Ἐπεικτός.

Ἐπειλέγη, καὶ κλειλέγη, καὶ συειλέγη.

Ἐπειλεγμῶς. Ἐπειλεγμῶς δέ.

Ἐπειλημμῶς. ἀνελαμβάνουσι.

Ἐπειός. ὄνομα ἐθνικόν. Ἐπειός δὲ, ὁ συγγενής.

Ἐπειός· δειλότερος. Ἐπὶ ἐλέγχο Κρατῖν· ὁ
καυμικός, ἴσως ἀφ' ὃ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος Φυ-
λῆς, δειλότερός τε Φανίωσι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειός δει-
λός ἐστι.

Ἐπέειρα. αἰχρᾶς προσέβαλλεν. Ἄστυδάμεια
ἠγάθη Πηλέως τῆς Αἰακῆ. ὁ δὲ ἀναίνετο. ἡ δὲ Φο-
βηθεῖσα μὴ κλειπένη αὐτῆς, σοφώτερος ἢ ἀληθέτερος
λέγει, ὅτι αὐτῶν ἐπέειρα ὁ Πηλεὺς, εἰπέσσα· † Ἐ-

sententiam suam enuntiat; falsa redarguit;
& de incertis assensum cohibet. † Arcefilaus
Philosophus nullum librum scripsit, quod de
omnibus assensum inhiberet. Et ἐπέχω, accusa-
tivo jungitur. Ἐπέχουσι vero, genitivo. Et
manus mali scribæ inhibetur.

Ἐπεχώρησεν. Idem quod συνεχώρησεν, concessit.
Sic Arrianus. Et ἐπεχωρήθη, concessum est.

Ἐπέχθη. Percus, vel confusus est. Aristophanes
Nubibus: Jussi enim canere Simonidis carmen
de Crio, quomodo depexus fuerit.

Ἐπεῖ. Quia. Quoniam.

Ἐπέγω. Urgeo. Propero. Contendo.

Ἐπειωλή. Studium. Festinatio.

Ἐπεῖθεν ὁ ὄφθ. Vidit oculus meus.

Ἐπαυθῆ. Est quidem conjunctio connexiva;
sed interdum etiam sumitur pro ἀφ' ἧς, ex quo
[tempore.] Hoc sensu Thucydides saepe voce
illa usus est: & ante cum Homerus, de sce-
ptro [Achillis sic inquit:] Ex quo primum
in montibus ab arbore refecari cepit.

Ἐπαυθῆ τὸν Ταντ. Postquam Tantalii saxum a
capite excussimus. Dicitur de iis, qui pericu-
lo, quod ante capitibus illorum imminebat,
defuncti sunt. Vel de eo, qui rem aliquam
incipit quidem, sed deinde negligit.

Ἐπαυθῆ τὸν οἶνον ἡξ. Quoniam vinum bibere vo-
luisti, simul etiam fax tibi exhaurienda est.

Ἐπαυθῆ. Quia. Quoniam.

Ἐπαυθάζω. Conjiicio. Conjecto. Sophocles:
An recte etiam conjiicio, hanc uxorem ejus esse?

Ἐπεικτής. Qui instigat. Qui urget. Pisides:
Ut urgentibus nunciis rationem reddas debito-
rum & usurarum. Ἐπεικτής etiam vocatur,
qui purpuram repetit, vel exigit.

Ἐπεικτός. Qui urgetur.

Ἐπειλέγη, & κλειλέγη, & συειλέγη, [per ei
scribuntur in syllaba secunda.]

Ἐπειλεγμῶς. Delectus. [Per ei in syllaba
secunda.] At ἐπειλεγμῶς, [per i.]

Ἐπειλημμῶς. Manu prendens. Corripuens.

Ἐπειός. Epeus. Nomen gentile. At ἐπειός,
per ei, cognatus, affinis.

Ἐπειός δειλότερος. Epeo timidior. Sic Cra-
tinus Comicus dicebatur, fortasse quod, cum
Oeneidi Tribui praesesset, timidior videretur.
Epeus enim timidus erat.

Ἐπέειρα. De stupro sollicitabat, vel compella-
bat. Atydamia Pelei Aeci filii amore captas
cum repulsam tulisset, metueretque ne ab ipso a-
pud maritum accusaretur, callidius quam verius
dixit, se a Peleo ad stuprum sollicitatam fuisse.

5 Ἐπεικτής] Vide Dufrenium in Glossario Graeco h. 7.

6 Ἐπειός δειλότερος. Ἐπὶ ἐλέγχο Κρ.] Ex Zenobio.

7 Ἄστυδάμεια ἠγάθη Πηλέως τῆς Αἰακῆ.] Confer Scholiastam Ari-
stophanis ad Nubes pag. 183.

8 Εἰπέσσα] Haec vox supervacanea est, & falso sensu deleri pos-
test.

9 Ἐπέειρα, λέγειται πρῶτον.] Sic locum hunc ex MSS. emendavi
& distinxī, qui in prioribus Edit. male sic legitur, ἔπ' αὐτῆς ἐπέειρα
& Πηλεὺς, εἰπέσσα. πέειρα λέγειται, &c.

1 Ἄρκεσίλα· ὁ Φιλόσοφος, ἀφ' ὃ τὸ π.] Haec verba leguntur a-
pu l Laertium in vita Arcefilai.

2 Ἀειποφάνης] Nubibus pag. 198. (122. Ed. Baf. P.)

3 Ἐπαυθῆ τὸν οἶνον ἡξ.] Aristophanes Pluto pag. 124. (51. Ed. Baf.
P.)

Ὅπως εἰ ἐπαυθῆ τὸν οἶνον ἡξίως
πίνειν, συσκευοτεῖ ἐπὶ σοὶ καὶ τὴν τρύβα.
Hinc Suidæ verba deprompta sunt.

4 Σοφοκλῆς] Electra pag. 111. ut Portus monuit.

πείρα, ἡγήματα πέμπων τῆς ἀφροδῆς δέλεαρ.

Ἐπειράσατο. Στόμαχος ἐποίησατο.

Ἐπειρεν. ἐσέλιξε.

Ἐπειρανθιδόμῳ. χλευάζαν. ἐπέβλεπεν. Ὁ δὲ ἀνεκρυσ Ῥωμαίων παρθαίς, ἀνεγῆται. τῆτο δ' ἐπειρεν ὁ Σίμων ἐπαρανθιδόμῳ, εἴ τι βοηθήσων αὐτῷ, πρὸς ἃς ἐξελητῶν εἴλετο.

Ἐπεισάκτες. ἀλλοδαῖοι.

Ἐπεισέφρησεν. εἰσῆλθε.

Ἐπεισῆρῆσεν. εἰσεφθάρη.

Ἐπεισί μοι. ἐπέρχεσθαι μοι.

Ἐπεισκευόμῳ. Ἐπεισκέλησι. ἢ ἀνακύνκλισι. καὶ ἐπεισκυκλείω, ἔπιφρεσώω, ἔπισιωαπίω.

Ἐπεισκέλησι. ἢ ἀνακύνκλισι. καὶ ἐπεισκυκλείω, ἔπιφρεσώω, ἔπισιωαπίω.

Ἐπεισκυκλεί. εἰσφέρει. ἔπισιωαπίω.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, καὶ πρὸς τὴν πᾶν καὶ αὐξήσιν ἢ δράματι. Εὐνάπιος. Καὶ τῆτο ὡσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχέϊ τὸ καὶ Μισώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπὶνευγει. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι

Ἡρεσε γύψοι

Χείματα, καὶ Φύκας ἀνθ' ἐπεισόδια.

καὶ αὐτῆς. Ἐγγίθης, καὶ ὄχνοι, καὶ ῥοιαί, καὶ σαφυλαί, δαψιλὲς οἰνοπότους γαφρὸς ἐπεισόδιον.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλω-
τῷ χέειν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. καὶ ἀχρηστικῶς
δὲ, τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρῶγμα.

Ἐπισπένταικεν. εἰσπέδησεν. εἰσῆλθε. κυρίως δὲ
ἐπὶ φραγῆς πολέμιον. Ἀριστοφάνης Πλέτω.

Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν

Ἐπισπένταικεν ἔδεν ἰδικηκόσι.

καὶ αὐτῆς. Ἐμυκονίων δίκην ἐπισπένταικεν εἰς τὰ
συμπόσια.

Ἐπισπίσας. ἐπισβαλῶν.

Ἐπισφοραῖς. καὶ ἀδίκαις.

Ἐπισφρήσας. ἐπισελθῶν. καὶ ἐπισφρήσω. ἐ-
πεισενέγκω.

Ἐπειχέω. ἐπεισβάλλω.

Ἐπει(α). μὲ ταῦτα. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τῆ δὴ
κέχρη τῷ ἐπει(α).

Αὐτὰς ἐπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὐκ ἔτι μὲ ταῦτα. ἅμα γὰρ ἀφῆκεν, ὁ μὲν τὸν οἰ-
σόν, ὁ δὲ τὸ δέου.

Ἐπεὶ οἱ. Προκόπιος. Ἐπεὶ οἱ οὐκ ἔω βυλο-
μῶν εἰς χεῖρας ἵεναί τοῖς πολέμοις.

Ἐπεῖχεν. ἐπήγειδεν. ἐπέκειλο.

1 Ἐπεισκυκλεί. Vide supra v. Ἐκυκλήθη.

2 Καὶ τῆτο ὡσπερ δράματι μεγάλῳ. Fragmentum hoc legitur eti-
am supra v. Δράμα.

3 Ἡρεσε γύψοι. Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate,
quod integrum legitur Anthol. lib. vii. pag. 618.

4 Ἐγγίθης, ἢ ὄχνοι. In loco hoc excerptendo Suidas nec verbo-
rum, nec metri, sed sensus tantum rationem habuit: ut Lector disc-

† *Pudicentiam ejus sollicitabat, mittens pecu-
niam, qua ad stuprum alliceretur.*

Ἐπειράσατο. Tentavit. Periculum fecit.

Ἐπειρεν. Transfigebat. Subula trajiciebat.

Ἐπειρανθιδόμῳ. Cavillans. Deridens. *Ille ve-
ro in conspectum Romanorum adductus, inter-
ficitur. Hoc autem Simon simulate fecit, [ut
cognosceret,] an auxilium sibi lataturi essent, ad-
versus quos proficisci decreverat.*

Ἐπεισάκτες. Alienos. Adscitios.

Ἐπεισέφρησεν. Intravit. Ingressus est.

Ἐπεισῆρῆσεν. Cum sua, vel aliorum perni-
cie in locum aliquem ingressus est.

Ἐπεισί μοι. In mentem mihi venit.

Ἐπεισκευόμῳ. Ingredientem. Intransem.

Ἐπεισκέλησι. Illatio. Et ἐπεισκυκλείω, in-
feratur, subjungatur.

Ἐπεισκυκλεί. Infert. Subjungit.

Ἐπεισόδιον. Epifodium; sive, quod obiter
& prater argumentum propositum in fabu-
lam inducitur. Eunapius: *Et tanquam fabu-
lam aliquem ingentem & tristem non minore
hoc epifodio Musoniano fortuna interpolavit.*
Et in Epigrammate: *Placuerunt mihi gypsi
pigmenta, & flos fuci, [formae muliebris] ad-
ditamenta. Et iterum: Alliorum capita, &
pyra sylvestria, & mala granata, & uvae, quae
vini potioribus largum sunt ventris epifodium.*
[Id est, quorum largiore esu ebriosi potum
interpolant.]

Ἐπεισόδιον. Epifodium. [Sic proprie ap-
pellatur,] quod risus gratia prater argumen-
tum propositum fabulae inseritur. Abusive
vero, quicquid ab argumento proposito alicu-
num est.

Ἐπισπένταικεν. Se in aliquem locum in-
travit. Accessit. Proprie dicitur de
exercitu hostili. Aristophanes: *Cumulus e-
nim bonorum domum nostram intravit, nulla
cujusquam injuria. Et proverbium: Myco-
niorum more ad convivium accessit.*

Ἐπισπίσας. Qui injecit. Qui ingessit.

Ἐπισφοραῖς. Multis.

Ἐπισφρήσας. Qui intravit. Et ἐπισφρήσω,
inferam, importabo.

Ἐπειχέω. Infundo. Injicio. Ingero.

Ἐπει(α). Deinde. Postea. Sed Homerus vo-
ce illa usus est pro δὴ; [in hoc loco:] *At
tunc & Ajax magnus & divinus Ulysses.* Hic
τὸ ἐπει(α) non significat postea. Simul enim
alter sagittam, alter vero hastam emittebat.

Ἐπεὶ οἱ. [Pro, ἐπεὶ αὐτῶν.] Procopius: *Quia
manus cum hostibus conferere volebat.*

Ἐπεῖχεν. Instabat. Urgebat. Incumbebat.

cere poterit ex iis, quae notavimus supra ad v. Ἐγγίθης, ubi Epigramma, cujus fragmentum hoc pars est, ex Anthologia inedita integram exhibuimus.

5 Ἀριστοφάνης Πλέτω] Pag. 82. (41. Ed. Basf. P.)

6 Μυκονίων δίκην ἐπει(α).] Vide infra v. Μυκόνιος γάλα.

7 Περόπιος.] De Bello Pers. lib. i. cap. xvi r.

Ἐπιχθῆμιον. σπυριδιον.

Ἐπιβόλον. ἐπιβουλικός. ἐπιβουλή. Εἰ δὲ οἷον
στυρόν εὐδαίμονα, ὡς ἐπιβόλον καὶ πολύχρυσον, γνω-
φὸν ἢ πω σοι, ὅτι γρηῶ καὶ τύχη.

Ἐπιβολώταλον.

Ἐπιγάγιο. Ἐπιπροκειάσαλο. ἰδιοπείσαλο. Τὸς
δὲ οὐκ ἴστας ἢ πλέως, μηδὲν εἰς αὐτὸν δράσας, ἐπι-
γάγιο.

Ἐπήγγελλον. Ἐπήγγελλον ἐπὶ ποσῶσι σουσίπια.
καὶ αὐθις. Οἱ μὲν ταύτην τιὸν γραφίω ἐπήγγελλον,
οἱ δὲ τιὸν ἄλλην.

Ἐπήγγελλον. ἀντὶ τῆς προσηγορίας. Ὁ δὲ Μί-
νος πάνταχόσος ἐπλεῖ, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλον.
ἀντὶ τῆς εὐτελείας. † Ἐπίθισμῶν ὃν γραμματεῶν οἰ-
κεῖα τοῖς βιβλίοις ἐνέθεναι, ὅσα ἀνὲρ ἐπαγγελλοῖται
αὐτῷ γένεσθαι. Καὶ αὐθις. Οὐκ ἔχον ἐνομάσαι ὅποτε
οἱ ἐπήγγελλον ἑαυτὸν Ἀραβίοις ἐς τὸ ὄψαρχεῖν ἀκοῖας.
ἀντὶ τῆς ὄψεως.

Ἐπήγιο. ἐπεφέρετο.

Ἐπήγειλα. Ἐλυσα τιὸν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τε-
τάρτῳ ἤκειν ἐπήγειλα. ἀντὶ τῆς παρήγεια.

Ἐπιγηκένις. ἢ μακρὰ σανίς.

Ἐπιγκυλημῶνα ἔξυλα. τὰ κεκαμυμῶνα εἰς θεοει-
δῆ ἄρματα, εἰς ἑξήσιν ὄπλων.

Ἐπήσαν. παρήγηλον.

Ἐπιηάνος. ὁ αὐτάρχης.

Ἐπήει μοι. ἐπήγεχτό μοι.

Ἐπιθηκηῖα. ἰδῶσα.

Ἐπήξας. ἐφάρμυστος.

Ἐπικόοις. Ἐλοιδορεῖν τοῖς ἐπικόοις, καὶ πολὺ
πλέον ἐκθύμως ἐμάχην. ἀντὶ τῆς πάντων ἀκρόν-
των. Φανερώς.

Ἐπιηρέα. Ἀλλ' εἰ μὲν τις ἐν τέτταν ἑκατόν π
ἐδεσράκη, ἢ ἐπεπένθη, ἐπιηρέα εἶχε.

Ἐπικτο. ἐπικολύθη.

Ἐπιλυγάζοντες. ἐπισκιάζοντες. ἐπικρύπτοντες. καὶ
ἐπιλυγάζοντες. καλύπτοντες. σκεπάζοντες. Οἱ δ' ἐν
αὐτῷ πλείους πηδῶν τὰ τῆς Φοίνικος, καλλύνοντες
ἄρα τὸ κακὸν αὐτῷ καὶ ἐπιλυγάζοντες, ἄλλως φα-
σὶ τῆς γενέσεως. Καὶ αὐθις. Ὁ μὲν ἐν Φερεκύδης
ἐπιλυγασάμενος θοιμάπον, ἑξὸς δὲ ἄλλον, ἔφη, καὶ
δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. παρηγηδὸν δὲ μειρά-

Ἐπιχθῆμιον. Properemus. Festinemus.

Ἐπίβουλον. Qui consequitur, quod cupit.
Cui ex voto res succedunt. Si vero te bea-
tum putas, quod ex voto res tibi succedant, &
auri copia abundes: scito & fortunam senescere.

Ἐπιβολώταλον. In rebus, quas cupit, adi-
piscendis felicissimus.

Ἐπιγάγιο. Sibi conciliavit. Sibi adjunxit.
Urbis vero incolas sibi conciliavit, quod nul-
lam eis vim intulisset.

Ἐπήγγελλον. Denunciabat. Indicebat. Præ-
cipiebat. * * * * Et iterum: *Alii hanc, alii
vero illam actionem denunciabant.*

Ἐπήγγελλον. Præcipiebat. Mandabat. *Mi-
nos vero per omnia maria navigans, multis
hospitium indicebat. † Cum moris esset, ut
Imperator nomen suum inscriberet libellis, qui
mandata ejus continebant.*

Ἐπήγιο. Adducebatur. Inferebatur.

Ἐπήγειλα. Denunciavi. Edixi. Præcepi.
Concionem dimisi, & quarto die mensis eos ad-
esse jussi.

Ἐπιγηκένις. Longa tabula. Longus asser.

Ἐπιγκυλημῶνα ἔξυλα. Ligna incurvata, & ad
ancilium similitudinem formata, quæ clypeo-
rum usum præstant.

Ἐπήσαν. Accedebant. Invadebant.

Ἐπιηάνος. Qui habet, quod ipsi sufficiat.

Ἐπήει μοι. In mentem mihi venit.

Ἐπιθηκηῖα. Conspicata. Quæ vidit.

Ἐπήξας. Irruisti. Impetum in aliquem fe-
cisti.

Ἐπικόοις. Illis, qui vocem exaudiunt, aut
exaudire possunt. *Conviciis eos insectaban-
tur, omnibus audientibus; & multo acrius
pugnabant. Vel, palam, manifeste.*

Ἐπιηρέα. Incusatio. Accusatio. *Señ si quis
inter eos malum aliquid fecisset, aut passus
fuisset, accusabatur.*

Ἐπικτο. Subsequebatur.

Ἐπιλυγάζοντες. Inumbrantur. Occultantur.
Et ἐπιλυγάζω. Occulto. Leviter ostendo. Ob-
scuro. Et ἐπιλυγάζοντες. Occultantes. Tegen-
tes. Velantes. *Qui igitur Phœnicem plurimi
faciunt, malum ejus honestis verbis ornantes
& velantes, hoc aliter accidisse dicunt. Et ite-
rum: Pherecydes igitur veste faciem velans,
ex cute [malum] manifestum esse ajebat, digi-*

1 Προσηγορία] Sic recte MSS. Paris. & Edit. Mediolanensis. At Editio Aldina corrupte προσηγορία: quod Editores Basileenses in προσηγορία mutarunt, & ex sede hac translatum voci præcedenti ἐπιβουλιώτατος junxerunt: temere sane & inconsiderate. Nemo enim non videt, τὸ προσηγορία non esse vocem Græcam, nec, si esset, interpretationis loco voci ἐπιβουλιώτατος jungi posse. Portus, uti & alibi semper, ita & hic, Editionem Basil. secutus fuit.

2 Ἐπίθισμῶν ὃν γραμματεῶν οἰκεῖα] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. vi. pag. 20. quod non observatum fuit a Claudio Maltiero, qui accurata cæteroque diligentia fragmenta Procopii, quæ apud Suidam passim leguntur, collegit. Confer Nostrum supra v. Ἐπαγγεῖα, ubi idem hoc fragmentum auctius legitur.

3 Ἐπιγηκένις] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Edit. ἐπι-
κένις, per i: cui lectioni literarum series refragatur.

4 Ἐπιγκυλημῶνα] Sic melius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ habent ἐπιγκυλημῶνα, per i.

5 Κεκαμυμῶνα] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male κεκαμυμῶνα.

6 Κακόν π] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male, ἀ-
πάν π.

7 Ὁ μὲν ἐν Φερεκύδης ἐπιλυγασάμενος θοιμά.] Fragmentum hoc leg-
gitur apud Syncellum in *Encom. Calvit.* pag. 85. ut Pearsonius e-
tiam observaverat. Confer Nostrum infra v. Χρηστέα.

8 Τὴν νόσον] Id est, phthiriasin. Illo enim morbo Pherecydem la-
borasse tum alii auctores testantur, tum etiam Jamblichus in *Vita Py-
thag.* pag. 162. cujus verba, quia corrupta sunt, adducam, ut ex MSS.
emendem. Πρὸς Φερεκύδην ἢ Σύβριον, διδάσκαλος αὐτῷ ἑξήσιν ὄντων ἀπὸ
τῆς ἰσχυρῆς εἰς ἄλλον ἐκομίσθη, νοσησάντων τε αὐτὸν ἀεὶ παρῆν ἑξήσιν ὄντων
τὰ ἰσχυρῆς ἢ φθορίσας πᾶσι, &c. Pro ἀεὶ παρῆν reponendam est
ἀεὶ παρῆν; & pro φθορίσας, φθειρώσας: ut recte haec MSS.
Posteriorum mendam notavit quoque Joannes Arceus, qui opus il-
lud Jamblichii primum in lucem edidit, & notis illustravit.

κίον ταῖς θυξί σιμαρνόμεθα.

ἘπιλυγασάμνⓄ. σκεπάσας. καλύψας. ἠλύ-
γη γῆ, ἡ σκιά.

Ἐπιλυς. εὐρη] ᾠξὶ Ποσαδίπτωφ. καὶ ἀντή-
λιⓄ, καὶ ἀπυλιάτης, ἐν τῷ η καὶ ψιλῶς.

Ἐπιλυ. ξένον. ἔποικον. Διακρίων τὸν ἔπιλυ
λαὸν ἀπὸ τῆ ἐγγυαίω.

Ἐπιλυς. ὁ ξένⓄ.

Ἐπήλυσιν. Ἐπὶ πειρῶν προμέει πῖς ἔπήλυσιν.
ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τῷ ἀφίξιν, ἐπέλευσιν, ἐκ-
πεμψιν.

Ἐπήλυσις. ἐπιδρομή.

--- Ἐπήλυσιν ἔφρ' ἀλέοιο

φώριον.

τῆς ἐπι, ληφικίω.

Ἐπήλυσις. ἐπέλθυσις. Ἐν ἀπόπῳ κεραιδο-
κῆντες τε καὶ θεάμενοι, εἴ πως ἐπήλυσις ἔταμ βαρ-
βαρική.

ἘπήλυσιⓄ. πάροικⓄ. ἔποικⓄ.

Ἐπ' ἡματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ δὲ ΘεοδοσίⓄ τῆ
Βασίλισσαν θανῆσαν ἐπ' ἡματι σχεδὸν π' ἐδάκρυσεν.
ἀνάγκη γῆ, καὶ ὁ πορκαίμενⓄ πόλεμⓄ συωσικία-
ζεν αὐτῆ τὸ πρὶ τῆ γυαίω παθῆⓄ.

Ἐπήμιωαν. ἐβλαψαν. καὶ ἐπιμιώατο, ἐβλα-
πτεν.

Ἐπημοιβοί. ἐπιλλαγμῶμοι, ὡς τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν
δὲ ἔνθεν ἐφέλευσθαι.

Ἐπήμωνον. ἐπεβοήθην.

Ἐπημύω. τὸ χαμμύω.

ἘπιπέμιⓄ πλῆτⓄ. ὁ ψευδόμνⓄ.

Ἐπήνεον. συγκατεπίθητο.

Ἐπήνη. εὐδυνῶς ἐδέχετο. συγκατεπίθητο. Τὸ δὲ
θεῖον οὐκ ἐπήνει τὰ ὑπὸ τῷ βασιλέως περὶ τῶ
μῆρα.

Ἐπηνηκέναι. ἐπαυέναι. ἐκ τῷ ἐπαυῶ.

Ἐπιυίμιζεν. ἐξηπάτα. ἔτω ΚραπῖνⓄ.

Ἐπήνεον. συγκατεπίθητο.

Ἐπιωρθωκέναι.

Ἐπηωρεῖτο. ἐκρέματο.

Ἐπιπείλησα καὶ κερτάμοσα. ἀντὶ τῷ, ἐπαθγι-
λάμνⓄ ἄμοσα.

Ἐπήπτωον. ἐβόων.

Ἐπήρεος. ἀνέπεισας.

Ἐπιρῆσαντο. ἀντὶ τῷ ἄρῳς ὑπέβαλον. Ἐπιρῆ-
σαντο αὐτῶ Εὐμολπίδα καὶ Κήρυκες.

Ἐπήρατε. ἐπέισατε. ἠπατήσατε.

Ἐπιρῆτο. ἐπηύχετο.

Ἐπήρατον. ἐπέερατον. πεθερόν.

toque morbum indicabat. Nos vero adolescen-
tem impudicum & muliebria patientem ex ca-
pillis demonstramus.

ἘπιλυγασάμνⓄ. Qui textit. Qui velavit,
& obscuravit. Ἐλύγη enim est umbra.

Ἐπιλυς. Advena. Reperitur apud Posi-
dippum. Scribitur autem per η, & literam te-
nuem, æque ac ἀντήλιⓄ, & ἀπυλιάτης.

Ἐπιλυον. Advenam. Peregrinum. *Populum
peregrinum ab indigenis discernens.*

Ἐπιλυς. Advena. Peregrinus.

Ἐπήλυσιν. Superventum. Incurfionem. E-
missionem. In Epigrammate: *Ne quis alati
Cupidinis superventum timeat.*

Ἐπήλυσις. Incurfio. [In Epigrammate:]
Ut vitaret incurfionem furum. Vel, latro-
num.

Ἐπήλυσις. Adventus. Superventus. Incur-
fio. *Ex edito loco speculantes & spectantes,
si forte Barbari adventarent.*

Ἐπήλυσιος. Advena. Peregrinus. Inquilinus.

Ἐπ' ἡματι. Unico die. Per unicum diem.
*Theodosius autem conjugem defunctam uno tan-
tum die luxit. Necessitas enim & instans bel-
lum, dolorem, quem morte ejus conceperat, ob-
umbrabant.*

Ἐπήμιωαν. Læserunt. Et ἐπημήνατο. Læ-
debat.

Ἐπημοιβοί. Dicitur de illis, qui mutatis vi-
cibus, alter hinc, alter vero illinc, attrahuntur.

Ἐπήμωνον. Auxiliabantur. Opem ferebant.

Ἐπημύω. Conniveo.

ἘπηπέμιⓄ πλῆτⓄ. Divitiæ falsæ & inanes.

Ἐπήνεον. Approbabant. Assentiebantur.

Ἐπήνη. Benevole accipiebat. Assentiebatur.
Approbabat. *Divinum vero Numen non ap-
probabat ea, quæ a Rege fiebant.*

Ἐπηνηκέναι. Laudasse. Approbasse. Ab ἐ-
παυῶ.

Ἐπιυίμιζεν. Decipiebat. Fallebat. Ita Cra-
tinus.

Ἐπήνεον. Assentiebantur. Approbabant.

Ἐπιωρθωκέναι. Emendasse. Correxisse.

Ἐπηωρεῖτο. Suspensus erat. Pendebat.

Ἐπιπείλησα καὶ κερτάμοσα. Minitabundus
juravi.

Ἐπήπτωον. Acclamabam. Vociferabar.

Ἐπήρατος. Impulisti. Induxisti.

Ἐπιρῆσαντο. Imprecati sunt. Diris devo-
verunt. *Eumolpidæ & Ceryces eum diris de-
voverunt.*

Ἐπήρατε. Impulistis. Induxistis. Decepistis.

Ἐπιρῆτο. Imprecabatur.

Ἐπήρατον. Pro ἐπέερατον. Amabile. Optabile.

1 Ἐλύγη] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. male, λύγη. Confer Hesychium v. ἠλυγισμένⓄ.

2 Μὴ πειρῶν προμέει πῖς [ἔπηλυσιν] Verba hæc decerpta sunt ex Epi-

grammate, quod integrum legitur Anthol. lib. vii. pag. 594.

3 Ἐπήλυσιν] Hæc vox in prioribus Editt. desideratur, quam ex MSS. revocavi.

Ἐπιγείασαι. βλάψαι.

Ἐπῆγεν. ἀντὶ τῆ ἀνέπεισεν. ἠρέθισεν. Ὁ τοῖνον ἔργας συμπτεύσας, καὶ χεῖρ ἔτρεψεν Φαλάριδον ἐπῆγεν αὐτῆς. καὶ αὐθις. Ἐπῆγον ἰάσατο, καὶ κωμωδίαν διδάσκειν αὐθις ἐπῆγεν.

Ἐπῆγες. παρεσκευασμένον. ἔτοιμον. Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆγες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἀνθρώπων ἐμβάλλουσιν καὶ σποπλεῖ.

Ἐπιγείαζω. αἰπαλικῆ. δεικῆ δέ. Οἱ τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς βοηθεῖσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις ἐπεγεάζουσιν.

Ἐπῆγετο. ἠρώτα.

Ἐπιγεφεῖς. ἐπιγεφεῖς. ἐπὶ τὰ κάτω ἐτραμμένοι. κατωφερεῖς.

Ἐπῆγεια. βλάβη. Ἐπιγείαζω. Τῆς τε Φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπῆγειαν δέχεσθαι αὐτῆς. καὶ αὐθις. Καὶ παρήγγειλε τῷ Φαλαρίδῳ, μὴ ἄρα πύπιν σπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνῶν, ἐπιγεείαζοι αὐτοῖς. ἀντὶ τῆ βλάβη. καὶ αὐθις. Ὡστε ἢ ἐς ταῦτα ἐπῆγεια εἰκότως ἀν' ἀδίκημα μέγα εἰς τῆς ἀνθρώπων τῆ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι. κυρίως δὲ ἐπῆγεια, ἢ τῆ πολέμου καὶ ἀδικοῦ. Ἐκ τῆ Ἄρης, Ἄρεως.

Ἐπῆγεσεν. ἐβοήθησεν. Ταῦτα συνηχῶς ἀγγελλόμενα τῷ Ἀντωνίῳ, αὐτὸν τε ἐπῆγεσεν εἰς τὴν σποπλεῖσιν, καὶ τῆς στρατείας μαλακωτέρας ἐποίησε. καὶ αὐθις. Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπῆγεσεν.

Ἐπιγερμένοι. ἐπῆγεσεν. εὐτρεπέεις. Ἐπιγείαζω. Οἱ ἐν Ἑλλήσιν ἐπιγερμένοι ἦσαν ἀπὸ τῆ Ἀθηναίων κακοπραγίαν, ἐκ σποπλεῖσιν ἢ πολεμῶν εἶη.

Ἐπιγείαζον. ἐσκοπίσθησαν. ἐτυφλώθησαν.

Ἐπιγερμένον. ἐπικειμένον.

Ἐπῆγεσεν. ἐπέθηκεν. ἐπέφερον. Ὁ δὲ τὰς ὁδοὺς ἀφαιρῶν, ἢ μικρὸν φόβον ἐπῆγεσεν τοῖς ἐν τῇ πόλει.

Ἐπιγείαζον. ἐπικειμένον.

Ἐπῆγετο. ἐπέγνων.

Ἐπῆγεσεν. ἐλαλήθη.

Ἐπῆγεσεν. ἐψυχρῶν.

Ἐπῆγεια. ἢ ἐπέλευσεν.

Ἐπῆγεις. ὁ λόγιος καὶ σωετός.

Ἐπῆγεσεν. πυκνός.

Ἐπῆγεσεν. τῆ σωετός.

Ἐπῆγεσεν. Ὁμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοί, τὸν δαίμονα. ἀπὸ δὲ τῆ φ, τὸν ἄνδρα Ἐπιγείαζον. καὶ τὸν ῥιγοπύρετον λεγόμενον.

Ἐπῆγεσεν. ἐπέρχον.

Ἐπιγείασαι. Infultasse. Laesisse.

Ἐπῆγεν. Impulit. Induxit. Irritavit. Amor igitur mutius eos in Tyrannum Phalaridem incitavit. Et iterum: Hunc sanavit, & ad comœdias agendas iterum impulit.

Ἐπῆγες. Paratum. Instruatum. Navigium autem instructum erat, in quod cum mulierem coniecisset, abiit.

Ἐπιγείαζω. Accusativo jungitur. Item dativo. Insulto. Noceo. Qui sua mala adjuvant, dum aliis insultant.

Ἐπῆγετο. Quarebat. Interrogabat.

Ἐπιγεφεῖς. Deorsum versi. Proni. [Tecti Opaci.]

Ἐπῆγεια. Damnum. Injuria. Insultatio. Thucydides: Et additis minis [Epidamniis] imperarunt, ut exules reciperent. Et iterum: Et cavere eos jussit, ne quis forte ex alio exercitu inter eos esset, qui damno eos afficeret. Et iterum: Quare insolentia, qua hisce insultatur, merito ingens in homines injuria esse perpetuo videbitur. Proprie autem ἐπῆγεια vocatur incursum hostilis. Ab Ἄρης, Mars.

Ἐπῆγεσεν. Opem tulit. Suffecit. Adjuvit. Hæc cum Antonio crebro nunciarentur, & recessum ejus adjuverunt, & milites molliores reddiderunt. Et iterum: Cætera vero Philosophis suppeditarunt.

Ἐπιγερμένοι. Elati. Animis erecti. Prompti. Parati. Thucydides: Græcorum igitur animi ob rem ab Atheniensibus in Sicilia male gestam, expectatione erecti erant: [et alii quidem censuerunt,] bellum non esse omittendum, &c.

Ἐπιγείαζον. Oculis privati, vel excæcati fuerunt.

Ἐπιγερμένον. Impendentem. Imminentem.

Ἐπῆγεσεν. Imposuit. Intulit. Ille vero vis interclusis non parvum terrorem urbanis intulit.

Ἐπιγείαζον. Aliqua re latantes, vel gaudentes.

Ἐπῆγετο. Sensit. Intellexit.

Ἐπῆγεσεν. Dicitur est.

Ἐπιγείαζον. Moribundus palpitabat. Aniam agebat, vel efflabat.

Ἐπῆγεια. Adventus. Superventus.

Ἐπῆγεις. Eloquentes. Facundi. Docti.

Ἐπῆγεσεν. Densus.

Ἐπῆγεσεν. Prudentia, vel sapientia.

Ἐπῆγεσεν. Homerus, Hesiodus, & Attici sic vocant demonem, [qui a Latinis Incubus dicitur.] At Ἐπιγείαζον, per φ, est nomen proprium viri. Item sic vocatur febris, quam & ῥιγοπύρετον Græci dicunt.

Ἐπῆγεσεν. Invadunt.

1 Ἐπῆγεν. ἀντὶ τῆ ἀνέπεισεν] Aristophanes Nubibus, pag. 125.

Ἦπες μὲ γῆμ' ἐπῆγε τὴν σὴν μὴ τέρα.

Scholiasia ad eum locum: Ἐπῆγε. κυρίως τὸ ἀνεπαύσασεν, ἀνεκέρφισεν. καὶ ἄλλοις δὲ ἀνέπεισεν. Sophocles Oedip. Tyrann. pag. 204.

Ἦπες μὲ γῆμ' ἐπῆγε δαιμόνων;

Scholiasia: Ἐπῆγε, ἔπεισε. & εὐεπείαζον.

Ἦπες μὲ ἐπέρας ἔργον ἀνοσιώπιστα.

Tom. I.

Confer etiam Nostrum supra v. Γῆμ' ἐπῆγε, & v. Ἐπῆγεις.

2 Τῆσιν ἰάσατο, ἢ κωμωδῶν.] Hæc sunt verba scriptoris cujusdam anonymi (Æliani, ut puto) de Theopompo Comico, ut patet ex ipso Suida infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi locum integrum vide.

3 Ἐπιγείαζον] Lib. 1. cap. xxvi.

4 Ἐπιγείαζον] Lib. viii. cap. 2. unde sensum hujus loci supplebis.

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ. ἢ μὲν γὰρ εἶησι θανατηφόρον ἴον· ὁ δὲ καὶ τῆς θεᾶς λάρβιου ἐργάζεταιται.

Ἐπιβάθρα. ἐπιβάσις. Πρώτη δὲ ἦδη ἀπέβη, οἷον ἐπιβάθρα αὐτὰς κατασκευάσασα καὶ κατακόλπισιν. Πολύβιου. Ὁ δὲ Φίλιππος ἠέβλετο περιλέσθαι Ῥωμαίων τὰς ἐν τύτοις τοῖς τόποις ἀφορμὰς καὶ τὰς ἐπιβάθρας.

Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβάσασα ταχέως, ἀπὸ τῆς ἐπιβάθρας ἐμπείρας ἔχουσα. Πολύβιου. Ἴνα ἐὰν περιθῆται ἀφαιρῶνται αὐτῆς εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχει τὴν Ἀβυδον.

Ἐπιβάς τῆς Ἀσίας.

Ἐπιβατεῦσα. γενικῆ. ἐπιβῆναυ. καταραχίαν. Ἡρώτων ἐκρήναυ, ἀπὸ Θεοδίδου. ἔδειν ἐπιβατεῦσα ἀπὸ σπυδαῖς ἔχουσα.

Ἐπιβατήρια. τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν μηχανήματα. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγει, πύργους ξυλίνους, καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τεχνῶν ἐπιβατήρια.

Ἐπιβάτης. ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἀπαρακλῆ. ἐρέτης δὲ, ὁ κωπηλατῶν.

Ἐπιβάτης. ἕως ἐκάλει τὰς ἐν ταῖς τριήρεσι φραβλορυθμῶς, καὶ μὴ κωπηλατῶν μὲν, ἐπιτηδεῖς δὲ πρὸς τὸ μάχεσθαι.

Ἐπίβδα. αἱ μετέροισι ἡμέραι, ἀπὸ τὸ πρὸς ἠέδειξιν ταῖς μετέροισι ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἑπιβαυδῶς.

Ἐπιβεβήκασι. ἐνέτυχον. σύγχρονοι ἐγένοντο. Οὗτοι μὲν οὐκ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς δεξιοπροπέθας πολιτείας. τοῖς δὲ γνομῶν ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ἀφελήθεις, ἔπειτα τοῖς κατ' ἐαυτὸς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγούμενοι, ἢ τῶν ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολὺφανοὶ κήρυκες.

Ἐπίβλημα. τὸ τῶν μετέροισι ἐπιβαλλόμενον.

Ἐπιβλής. ὁ μοχλός. ἢ σαῦρα. οἱ μὲν Φασιν, ἕπι δοκός ἐστίν· οἱ δὲ, ποιά τις δοκός.

Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος.

Ἐπιβόημα. Θεοδίδου. Ὁ δὲ, εἴτε τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτὸ ἄλλο τι, ἢ καὶ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξαίφνης τὸ φράβημα ἀπῆγε. τῆς ἐπὶ, ἐπιβόημα. καὶ ἐπιβόημα, ἀπὸ τῆς ἐπικαλύπτου.

Ἐπιβολή. ἐνοια, καὶ ἐπιχείρησις. ἐπὶ θεωρημάτων γεμευμένων. Ἐπὶ δὲ Ἰσπανῶν τὸ τῆς ἐπιβο-

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλ. *Aspidem & basiliscum [imprune] calcabis.* Illa enim venenum letale emittit: hæc autem vel ipso aspectu nocet.

Ἐπιβάθρα. Scala. Adscensus. Scansio. Gradus, per quem ad aliquid pervenitur. * * * Polybius: *Philippus vero Romanis præripere volebat loca munita, quo se tuto recipere, vel per quæ Macedoniam commode intrare possent.*

Ἐπιβάθρας. Scansionis. Adscensus. Scalæ. *Illæ vero in tectum celeriter adscendens, ut quæ adscensus perita esset.* Polybius: *Ut, si in Asiam trajicere iterum decrevisset, Abydum haberet, quo tuto appellere possent.*

Ἐπιβάς τῆς Ἀσίας. Asiam ingressus.

Ἐπιβατεῦσα. Genitivo jungitur. Intrare. Occupare. *Ut locis cederet, quæ Theudibertus injuste occupaverat.*

Ἐπιβατήρια. Machinæ, quarum ope muri conscenduntur. *Ille autem machinas admovit, turres ligneas, & testudines, & quæcumque ad muros scandendos adhiberi solent.*

Ἐπιβάτης. Vector, qui in navi otiosus est. Ἐρέτης vero, remex.

Ἐπιβάτης. Ἐπιβάτας vocabant milites classarios, qui non quidem remigabant, sed ad pugnandum idonei erant.

Ἐπίβδα. Dies, qui festum sequuntur, eorumque sunt accessio quædam. Sic dicti ab ἐπιβαυδῶν.

Ἐπιβεβήκασι. Successerunt. Inciderunt. Eodem tempore vixerunt. *Isti quidem non fuerunt in illa antiqua & decora disciplina: sed iis, qui in ea fuerant, successerunt, & in eos inciderunt.* Cum autem ex ipsorum colloquiis & consuetudine magnum fructum cepissent, postea suæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum historiarum valde vocales præcones. Port.

Ἐπίβλημα. Additamentum. Quod priori adjicitur.

Ἐπιβλής. Vestis. Repagulum. Scra. Quidam ajunt esse trabem: nonnulli vero, qualitatem quandam trabis.

Ἐπιβλήτης. Trabs.

Ἐπιβόημα. Acclamatio. Thucydides: *Ille vero, sive propter militum acclamationem, sive propter aliud aliquid, quod ipsi acciderat, sive quod ipsi sic placuisset, exercitum repente abduxit.* Et ἐπιβόημα, qui invocatur. Port.

Ἐπιβολή. Sententia. Conatus. Aggressio. Dicitur etiam de theorematibus Geometricis.

1 Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex MSS. Paris. distinxī & supplevi. In prioribus enim Edit. defunt ista, Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἀναβάσασα ταχέως, ἀπὸ τῆς ἐπιβάθρας. Quæ vero sequuntur, cum verbis ultimis articuli præcedentis male coherent.

2 Περιθῆται] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male περιθῆται: quod mendum tamen & Wolfius ante observaverat.

3 Ἡρώτων ἐκρήναυ, ἀπὸ Θεοδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. iv. de Bello Goth. cap. xxiv.

4 Ἐπιβάτης. ἕως ἐκάλει.] Ex Harpocrate.

5 Ἐπίβδα. αἱ μετέροισι.] Hæc obscura sunt, nec suspitione mendii

apud me carent: quamvis ea totidem verbis etiam legantur apud Etymologum. In MSS. autem Paris. eadem defunt.

6 Ἐπιβλής. ὁ μοχλός.] Vide Harpocratem v. Ἐπιβλήτης, cujus vestigia Noller fecutus est.

7 Οἱ δὲ, ποιά τις δοκός] Sic etiam habet Harpocratio: at non sine manifesta παραλογία uterque. Quid enim differt hæc interpretatio ab ea, quæ præcedit? Quare magis placet, quod habet Etymologus, οἱ δὲ, ποιά τις δοκός.

8 Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος.] Inapte. Scribe Ἐπιβλής, ἐπιβλήτης, ἢ δοκός. Confer Hefychium h. v.

9 Ἐπὶ δὲ Ἰσπανῶν—πρὸς ἀποφθεγμένους παντόπασι] Hæc sunt verba Procopii *Hystor. Arc.* cap. xxiii.

Ἐπίβοιον. ὅταν τις τῆ Ἀθιναῖ ἔθυσεν βῆν, ἔθυσεν καὶ τῆ Πανδώρα ὄν μὲ βοῖς· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον.

Ἐπὶ βύρσις ἐκαθίζετο. τῆτο ὠρῶν Σκυθίας ἐπελάτο. ἐπειδὴν τις ἰδικεῖτο πρὸς ἑτέρον, ἀμύνασθαι δὲ βελόμην· ἑαυτὸν δὲ ἀξιόμαχον μόνον αἴετο, βῆν ἰερεύσας, τὰ μὲν κρέα καὶ αὐτὸς ἔψαι, αὐτὸς δὲ ἐκπέλασας χαμῶ τὴν βύρσαν, ἐκάρητο ἐπὶ αὐτῆς, εἰς τὸ πῦρ περιαγαγὼν τὸ χεῖρ. καὶ τῆτο ὅτι Σκυθίας ἡ μεγίστη ἰκετηρία. τῶν δὲ κρεῶν τῆ βοῖς ὁ βελόμην μῶραν λαμβάνων, καὶ ἐπιβάνων τῆ βύρση τὸν δεξιὸν πόδα, ὑποχναῖται καὶ δύνανται ἔχασθαι συμμαχήσῃ. καὶ ἔστιν αὐτοῖς τῆτο ὄρκων ὁ βεβαίωσις.

Ἐπιβύσαντες. ἐπικαλύψαντες. σκεπάσαντες. Ἐπιβύσαντες τὸς ῥαχμῶς χάματι, τὸ ὕδωρ μέλοισι. καὶ ἀκρόβουτ, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμῶν ἔχων.

Ἐπιβύσας. ἐμπλήσας. γεμίσας. ὡς Ὀμηρῶν Νημιῶν ἀπικηῖο βεβυσμῶν. Ἐπιβύσας Πλάτων.

Τὸ φῶν ἐπιβύσας κέρμασιν ἔρητόρων.

Ἐπιγαμβρία.

Ἐπιγάνου. δολικῆ. ἐπιχρίσις.

Ἐπιγαυρωταί. ἀνρωταί. θρασυταί. Ξενοφῶν Ὁ μὲν δὲ ταῦτα ἀκράσας, καὶ ἐπιγαυρωταί τῆ ἐντολῆ Κύρου, ἐπορεύετο.

Ἐπιγενήματα. τὰ ἐξ ὑτέρου ποῖς τραύμασιν ἀναφύονται. Πολύβιος. Δεῖ τὸς ὀρθῶς βελθομῶν πρὸς τῆ πολέμου, κατὰ τὸν καὶ τὸς ἐν ταῖς ἀρρώστιας, μηδὲν ἦσαν τῶν ἐπιγενήματων ποιῆσαι λόγον, ἢ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

Ἐπιγένης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῆ ὅστιν Ἡρώδη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχία· ὡς Ἀθηναῖος λέγει ἐν τοῖς Δαιτυσοφισταῖς.

Ἐπιγένης. ὄνομα κύριον. Ἐπειδὴ τοῖσιν Ἐπιγένης ἀδελφῆς τριηραρχεῖν ἠναγιάζετο, ἀνάργυρος ὢν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κερδίσαν.

Ἐπίγειος. ὁ γῆν.

Ἐπιγυδαί. χρίσις.

Ἐπιγλωττήσομαι. Φλυαρήσω. βλασφημήσω. Περὶ τῶν Ἀθηναίων γὰρ ὁρῶν ἐπιγλωττήσομαι.

Ἐπιγνώμονας. ἀντὶ τῆ ἐπιπέδοις, καὶ ἐπιγνώμονας, τὸς κερδιστικότητας ἐπὶ τῆ γράφειν ἐκείτω, ὅσον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον ὄφελος.

1 Περὶ τῆς Lib. 11. de Bello Vand. cap. xix. Vide etiam infra v. ῥαχμῶς, ubi locus hic auctior legitur.

2 Ὀμηρῶν Odys. Δ. v. 134.

3 Ἀριστοφάνης Πλάτων Pag. 41. (21. Ed. Bas. P.)

4 Ἡρώδη] Huius fabulae Athenæus mentionem facit lib. xi. pag. 474. & 502.

5 Μνημάτιον] Laudat itidem Athenæus lib. xi. pag. 472. & 480.

6 Βακχία] An potius Βακχία, ut apud Athenæum lib. ix. pag. 284. Ceterum, idem Athenæus lib. 111. pag. 75. Epigenem hunc Comicum laudat etiam ἐν Βερύλλοις: & Pollux lib. vii. cap. x. ὡς

Ἐπίβοιον. Quum quis Minervæ immolabat bovem; immolabat & Pandoræ ovem cum bove: quod sacrificium ἐπίβοιον vocabatur.

Ἐπὶ βύρσις ἐκαθίζετο. In corio fedebat. Moris erat apud Scythas, ut, si quis injuriam ab altero illatam ulcisci vellet, qui se solum adversario imparem putaret; bovem immolaret, & carnes quidem concisas elixaret, ipse vero corio humi extenso insideret, manibus in tergum rejectis: qui est modus maxime solennis, quo supplices apud Scythas aliorum opem implorare solent. Quisquis igitur volebat, accepta bubularum carniū parte, & dextrum pedem corio imponens, se pro viribus opem ei laturum esse pollicebatur. Estque id sanctissimum apud eos jusjurandum.

Ἐπιβύσαντες. Qui texerunt. Qui obturarunt. Procopius: *Terræ fissuris humo ingesta repletis, aquam per canales, [quo volunt,] derivant.* Et ἀκρόβουτ, qui præputium habet.

Ἐπιβύσας. Qui obturavit. Qui replevit. Homerus: [*Calathum*] *filo neto repletum.* Aristophanes *Pluto*: *Os oratorum nummis obturans.*

Ἐπιγαμβρία. Jus affinitatis.

Ἐπιγάνου. Dativo jungitur. Re aliqua lætatur.

Ἐπιγαυρωταί. Qui spiritus sumit. Qui superbiam & ferociam animo concipit. Xenophon: *Ille igitur his auditis, & ob Cyri mandatum præfidentior factus, abiit.*

Ἐπιγενήματα. Vitia quæ deinceps vulneribus accedunt. Accessiones. Polybius: *Oportet illos, qui bellum recte & prudenter gerere volunt, quemadmodum & in morbis medici faciunt, non minorem habere rationem eorum, quæ initiis accedunt, quam ipsorum initiorum, a quibus mala cæperunt.*

Ἐπιγένης. Epigenes, Comicus. Ex ejus fabulis sunt, Heroïna, Mnematium, & Bacchia: ut Athenæus in *Dipnosophistis* ait.

Ἐπιγένης. Epigenes. Nomen proprium. *Quoniam igitur Epigenes, cui facultates & opes deerant, quod hostes agrum ejus tenerent, trierarchiæ munere fungi cobeatur.*

Ἐπίγειος. Terrenus. Terrestris.

Ἐπιγυδαί. Gaudet. Latatur.

Ἐπιγλωττήσομαι. Nugabor. Maledicam. Lingua proferam, aut effutiam. [Aristophanes:] *Adversum Athenas vero nihil tale effutiam.*

Ἐπιγνώμονας. Inspectores, & Æstimatores, quorum officium erat, singulis modum tributū pendendi præscribere.

Πονηρῶν: quæ duo fabularum nomina a Suida hic prætermissa sunt.

7 Ἐπειδὴ τοῖσιν Ἐπιγ.] Vide supra v. Ἀνάργυρος, ubi hic ipse locus legitur, addito nomine auctoris, unde eum Suidas deprompsit.

8 Περὶ τῶν Ἀθηναίων γ.] Aristophanes *Lysistrata* pag. 837. (542. Ed. Bas. P.)

Περὶ τῶν Ἀθηναίων δὲ ὁρῶν ἐπιγλωττήσομαι

Τοῖσιν ἑδῶν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

9 Ἐπιγνώμονας ἀντὶ τῆ ἐπιπέδοις.] Eadem habet Etymologus. Confer etiam supra v. Διάραμυρα, & Harpocrationem v. Ἐπιγνώμονας.

Ἐπι-

Ἐπίγονοι. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης. Ἐπιβλέψας ἐκείσε γυναικας ὁ ὄμιλον λέγειν. ἔτι ἔκωμαθεῖτο ὡς μαλακός, καὶ ὡς μὲν γυναικῶν ἀεὶ εὐεπιτόμιον.

Ἐπιγονίδα. τὸ πρὸ ἔ γόνατι ἄνω σαρκῶδες τῆς μηρῆς. ἔνοι δὲ, τιῶ ἐπιτόμιδα.

Ἐπίγραμμα. πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά σοι, καὶ μὴ ἐν μέτροις εἰρημύδα, ἐπιγραμματα λέγει.

Ἐπιγραφεῖς. ὅποτε δέησεν χεγρόμιον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τῆς ἀγῆς, ἢ τῆς μελοίκας, οἱ ταῦτα διαγραφῶντες, ἐπιγραφεῖς ἐκαλεῖτο.

Ἐπιγραφόμενα. ἰδιοποιήματα, οἰκειήματα. Εἰ καὶ δεῖται ἐμελλε φέρον τὰ ὑπὲρ ἄλλων εὐρημύδα ἐπιγραφόμενα.

Ἐπιγράφων. δολιχῆ. ἀντὶ τῆς βεβαυῶν. διόχου ἐπὶ ὄμιλον. Ὁ δὲ ψευδοφίλιππος ἐπέγραφεν ἑαυτῷ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα.

Ἐπιγράψας. ἐπιζέσας.

Ἐπίγυα. τὰ φρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον.

Ἐπιγυοίς. τοῖς ἀπὸ γῆς. Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγυοῖς προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. καὶ αὐτῶν. Τιῶ δ' ἀπὸ τῆς ῥεύματι πλυθῶν ἡσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγυοῖς.

Ἐπίδαμον. ἡ πόλις. τὸ νῦν Δυρράχιον τὸ πάλαι ἐλέγιο Ἐπίδαμον.

Ἐπιδάουρι. ὄνομα τοπικόν.

Ἐπίδαυρος. ὄνομα τοπικόν ἐν ᾧ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπιμάτο.

Ἐπιδάφιλον. πλυτελῶς ἀναπραϊόμενον. καὶ Ἡρόδοτος. Τὰς τε μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδάφιλον ἐμὲ ὑμῖν, ὡς παρτελῶς μάθητε πειράμενοι πρὸς ἡμέων.

Ἐπιδάσιον οἶκον. ὁ ἐπίκοιον, καὶ ἔ μαιετός. ὁ ἐξ ἴσος καταλειφθεὶς δύο πσίον.

Ἐπιδεῖα. ἐνδεῖα. ἐλλιπῆ.

Ἐπὶ δ' ἐγδύπησεν. ἐπεκτύπησε. πλεῶν περὶ αὐτὸν καὶ παρέλαυν τὸ γ. καὶ ἐν τῷ ἐγδύπησεν ὁμοίως.

Ἐπίγονοι. Epigonus. Nomen proprium. Aristophanes: *Oculos enim illic conjiciens, cum mulieribus me loqui putabam.* Hic Epigonus a Comicis perstringebatur, ut homo mollis & effœminatus, & qui cum mulieribus semper versaretur.

Ἐπιγονίδα. [Sic Græci dicunt] carnosiorum femoris partem, quæ est supra genu. Quidam vero sic vocant epomidem.

Ἐπίγραμμα. Epigramma. Inscriptio. Omnes inscriptiones, quamvis non constant verbis, dicuntur epigrammata.

Ἐπιγραφεῖς. Cum a civibus aut inquilinis pecunia in ærarium conferenda erat, illi qui hæc describebant, Ἐπιγραφεῖς vocabantur.

Ἐπιγραφομένη. Sibi vendicanti. Sibi tribuenti. *Quamvis, quæ ab alio fuerant inventa, gloriam essent allatura illi, qui sibi ea vendicabat.*

Ἐπιγράφων. Dativo jungitur. Affirmans. Contendens. Assèverans. Sibi tribuens. *Pseudophilippus vero nomen Philippi Macedonis falso sibi tribuebat.*

Ἐπιγράψας. Qui rasit. Qui perstrinxit. Qui leviter vulneravit.

Ἐπίγυα. Sic vocabant rudentes, sive funes nauticos, quibus naves a littore religantur.

Ἐπιγυοίς. Funibus nauticis, quibus puppes a littore religantur. Retinaculis. *Pleraque vero ope retinaculorum ad pontem conficiendum assumebant.* Et iterum: *Latus vero navis, quod terræ obversum erat, rudentibus a terra protensis firmarunt.*

Ἐπίδαμον. Epidamnus. Sic olim dicta fuit urbs, quæ nunc Dyrrachium vocatur.

Ἐπιδάουρι. Epidaurius. Nomen gentile.

Ἐπίδαυρος. Epidaurus. Nomen loci, in quo Æsculapius colebatur.

Ἐπιδάφιλον. Splendide tractans. Herodotus: *Et matres & sorores vestras in vestram gratiam splendide tractamus, ut omnino sciatis vos a nobis coli.*

Ἐπιδάσιον οἶκον. Domus communis, nec divisa. Vel, domus, quæ ex æquo duobus aliquibus est relicta.

Ἐπιδεῖα. Indigentem. Inopem.

Ἐπὶ δ' ἐγδύπησεν. Strepitum supra aliquam rem edidit. Superfluum autem est τὸ γ in voce ἐγδύπησε: ut & in voce ἐγδύπησος.

1 Ἀριστοφάνης] Ecclesiæ. pag. 729. (489. Ed. Bas. P.) ubi locus hic ita legitur:

Μα Δ' Ἐπίγονον ἐκείνον. ἐπιβλέψαμι γῆ

Ἐκείσε, πρὸς γυναῖκας ὄμιλον λέγειν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Ἐπιγονίδα] Homer. Od. Σ. v. 73. Confer Etymol. v. Ἐπιγονάσις.

3 Ἀπὸ τῆς βεβαυῶν. διόχου.] Hæc interpretatio inepta est, quam & rejecit us supra v. Ἐπεγράψατο.

4 Ἐπίγυα] Confer Harpocrationem v. Ἐπίγονον.

5 Τοῖς ἀπὸ γῆς] Ergo ἐπιγυοῖς, vel potius ἐπιπορευοῖς scribendum est; subintellecτα scilicet voce θηλυῖς. Certe Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 476. τὸ περὶ πρυμνήσια exponit, περὶ τῶν δὲ πρυμνῶν θηλυῖς. Et ratio appellationis in promptu est. Nam iunes illi nautici dicuntur δὲ πρυμνῶν, quod iis navis a littore religetur: vel ἐπίγυα, quod

idem a navibus ad littus protendantur; a præpositione ἐπι, & nomine γῆ: quæ etymologia non convenit voci ἐπίγυα. Sed, ut dicam, quod res est, τὸ ἐπίγυα Suidæ idem est, quod ἐπίγυα; quoniam Græci τὸ η, ι, εἰ, & υ, eodem prorsus modo pronuntiare, & ideo etiam promiscue sere scribere solebant: vitiose utique, si veterem pronuntiationem & orthographiam spectes. Dum enim Græcos hic nominò, non intelligo Græcorum antiquissimos, sed eos, qui ante mille saltem abhinc annos vixerunt; quippe a quo tempore eam, quam dixi, pronuntiationem in Græcia in usu jam fuisse observare licet. Sed ea de re pluribus hic agere institui ratio non permittit.

6 Τὸ νῦν Δυρράχιον τὸ πάλαι ἐλ.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. i. cap. xxiv.

7 Ἐπιδάουρι] Lib. v. pag. 156. ut Pottus observavit.

τοὶ τῶ πετελευτηκόπ, μήτε μὴ Διδ.θῆκη ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

Ἐπιδικάζεται. γενικῶ. ἀντιποιεῖται.

Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπρωκος, καὶ Ἐπικληεῖς. Ἐπίκληρος μὲν, ἢ ἐπὶ παντὶ τῶ κλήρω ὄφρα καὶ καταλειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῆ ἀδελφοῦ. ἢ δὲ αὐτῆ καὶ ἐπικληεῖς. Ἐπίπρωκος δὲ, ἢ ἐπὶ μέρει παντὶ τῶ κλήρω, ἢ τε πρῶτα ἔχει, καὶ ἀδελφὸς ἔχουσα. Ἐπίδικος δὲ, ἢ ἀμφισβητημῆν ἐπικληρος, πῆνι χρῆ αὐτῷ γαμηθῆναι. Ἰσοσίη δὲ ἢ ἐπικληρον ἐν τῶ πρῶτος Λυσίβιον ἐπικληεῖν ἐκάλεσε.

Ἐπιδουμάζω. ἀντὶ τῶ Ἰσχυραχῶ. γενικῶ.

Ἐπιδίφρα. τὰ τῶ ἀρματεῖα ἢ δίφρω ἐπιθεμένα. καὶ ὁ ἐπὶ δίφρω ἰζάνων, ἢ καθήμενος πανδοπιῆ.

Ἐπιδίφρος. ἀργός, καὶ γυναικώδης.

Ἐπιδουρατὶς. ὁ σίδηρος ἢ ἀκοντὶς τὸ ἀνω.

Ἐπίδοσαν. ἀντὶ τῶ εἶδον.

Ἐπίδοξος. ἐνδοξος. ἢ προσωδοκίμος. ὡς τὸ, Ἐπίδοξος γὰρ ἰὼ ἀνταρῆσαι. καὶ Προκόπιος Φησι· Παρεχρῆμῆν χιλίας ἀργύρας λίπρας τὸν ἰωνὸν ἀνεῖσαι ἐπίδοξος ἰὼ. καὶ αὐτῆς· Ὁ δὲ ἀπίστυγεν, ὡς Πέρσαι ἐπίδοξοὶ εἰσιν ἐς τῶ Ῥωμαίων γίω εἰσβάλλειν. ἀντὶ τῶ προσωδοκίμοι. καὶ αὐτῆς· Ἐἴσαι τὸ ὄδον, ἢ ἐνδοξοὶ ἦσαν ἐπιτήσασθαι οἱ Πέρσαι.

Ἐπίδοσιν. ἐπὶ ἀρχῆς αὐξήσιν. προσωδοκίαν. προσωδοκίαν. Ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀνεμπόδιτος εἰς ἐπίδοσιν διετέλε, καὶ ἐπέδιδε χεῖρ πῆχυ, ὡς Φᾶνα, ἀτεχνῶς. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀπικιοὶ λέγουσιν. ἢ δὲ προσωδοκίαν παρ' ἑδενὶ τῶ Ἑλλήνων.

Ἐπίδοσις. αὐξήσις. προσωδοκίαν. Πισίδης·

Πρὸς τοὺς ἐπίδοσιν τῶ ξιφῶν καὶ τῶ λίθων.

Ἐπίδρομον. ἐπίδρομὴν παρέχον. εὐάλωτον.

Ἐπιδουπῆσαι. ἐπικλυπῆσαι. καὶ ἐρίγδωπος, ὁ μεγαλήχος. Μένανδρος· Οἱ δὲ Ἄβαροι χεῖρ τῶ πολέμου κίνησιν ἐβέβηλο ἢ ἦσαν ἐγείρω συμμιγῆ τε καὶ ἀγειον, ἐπὶ τε ἐν ξὺν τῶ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἀν ἐς τοσῶτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρτῆται, ὡς καταπλήξαι τε καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ταῦτα ἐπεὶ πρῶτος ὁ Βᾶντος, προσωδοκίαν τοῖς τραυμάταις, ὡς αὐτῶς τῶ ἀθροῦ μὴ καταπλαγῆσαι, ἀλλὰ προσωδοκίαν ὅπως ἐμελλεν ἔσεσθαι, ἐτίξασθαι τῆ δοκίμῃ καὶ τῶ μήπω παρόντι πρῶτος τὸ ἐσθῆτον καὶ ὅταν αἰσθῆτον τὸν πᾶσαν

tem, si defunctus nec filiis nec nepotibus relictis, nec testamento condito, decessisset.

Ἐπιδικάζεται. Hereditatem sibi vindicat. Genitivo jungitur.

Ἐπίδικος, & Ἐπίκληρος, & Ἐπίπρωκος, & Ἐπικληεῖς. Ἐπίκληρος dicitur pupilla, quæ omniū bonorum hæres relicta est, nec fratrem habet. Eadem etiam ἐπικληεῖς vocatur. Ἐπίπρωκος vero ea, ad quam pars tantum hereditatis pertinet, quæque & dotem & fratres habet. Ἐπίδικος vero dicitur puella omnium bonorum hæres, de qua controversia est, cui eam nubere oporteat. Isaus vero in oratione adversus Lysibium τὴν ἐπικληρον vocavit ἐπικληεῖν.

Ἐπιδουμάζω. Cum significat, propugno; defendo, genitivo jungitur.

Ἐπιδίφρα. Quæ sella currus imponuntur. [Et ἐπιδίφρος,] qui in sella currus sedet.

Ἐπιδίφρος. Ociosus. Effœminatus.

Ἐπιδουρατὶς. Ferrum, quod est in summa jaculi parte. Teli cuspis.

Ἐπίδοσαν. Pro εἶδον. Viderunt.

Ἐπίδοξος. Illustris. Vel, de quo aliquid expectatur. Ut, *Hanc de se opinionem omnibus præbebat, fore, ut sorte sua contentus esset.* Et Procopius inquit: *Ille vero nunciabat, Persas credi irruptionem in ditionem Romanam facturos esse.* Et iterum: *Omitterent viam, qua Persæ Romanos invasuri esse credebantur.*

Ἐπίδοσιν. Progressum. Auctum. Profectum. *Ille autem in philosophiæ studio nullis impedimentis retardatus identidem progressum faciebat, & quod ajunt, cubito proficiebat.* Vox ἐπίδοσις pro incremento, vel profectu, apud Atticos in usu est: at προσωδοκίαν apud nullum elegantiorum Græcorum reperitur.

Ἐπίδοσις. Auctus. Incrementum. Pisides: *Ad incrementa gladiatorum & saxorum.*

Ἐπίδρομον. Humile, vel minus editum, ita ut facile conscendi possit. Quod facile capi potest.

Ἐπιδουπῆσαι. Strepitum supra rem aliquam edere. Et ἐρίγδωπος. Qui magnum sonum edit. Menander: *Abari autem sub initium prælii dissonum & horridum clamorem tollere, & cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopinatio illo & vehementi strepitu Romanos percellerent & terrent.* Bonus igitur rem istam ante cognitam militibus indicavit, ne subito strepitu consternerentur, sed animis ante representantes & opinione præcipientes id quod futurum erat, assuescerent ei, quod nondum aderat: & ubi strepitum tympanorum audivissent, ipsos quoque scuta concre-

1 Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπρωκος.] Totum hunc articulum Suidas mutuatus est ab Harpocratio: qui tamen plura habet.

2 Ἐπίκληρος μὲν, ἢ ἐπὶ παντὶ.] De toto hoc loco consule Petium de Leg. Att. pag. 438. 441. 442.

3 ἢ πρῶτα ἔχει.] Rectius Harpocratio, ὡς πρῶτα ἔχει.

4 Δίφρος.] Hanc vocem ex MSS. Paris. revocavi, quæ in prioribus Edit. deest. Hefychius: Ἐπιδίφρα. πᾶσι ἐπὶ τῶ ἐξιστάμενον δίφρω. Lege ἀρματεῖα.

5 Προκόπιος.] Histor. Arc. cap. x11.

6 Ὁ δὲ ἀπίστυγεν, ὡς Πέρσαι.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Procopium lib. 1. de Bello Pers. cap. x111. pag. 36.

7 Ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀνεμπόδιτος.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Κατὰ πῆχυ.

8 ἢ δὲ προσωδοκίαν παρ' ἑδενὶ τῶ Ἑλλήνων.] Thomas Magister: Προκόπιος δὲ κίμεν. τὸ δὲ ὄνομα ἢ προσωδοκίαν, ἀδύκίμεν.

9 Ἐπίδρομον.] Est vox Homericæ Il. 2. v. 434.

10 ἦσαν ἐγείρω — δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.] Hæc leguntur etiam supra v. Δεδίξασθαι.

τὴ τυμπάνων, ἀνιπαταγῆν καὶ αὐτὸς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνύαλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχοῖς ἀγγείαις ξυλίνους ἔσθην, ἐπικλυπεῖν.

Ἐπιέναι. ἐπελθεῖν.

Ἐπεικῆς. ἀρέπον. χαρῆκον. ἄροσῆκον.

Ἐπεικεστάτη. ὡς Ἡρόδοτος, μέγιστα, εὐγνώμων, χαλῶς ἔχουσα.

Ἐπεικῆς. ἀρεῶν. μέτερον.

Ἐπεικῶς. τὸ ἐπὶ ῥῆγμα τῆτο σημαίνει τὸ πᾶν. καὶ σημαίνει ὡς ἀδύνατος, καὶ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ μετ' ἐπεικείας καὶ χρηστότητος. σημαίνει καὶ τὸ μέγιστος, ἢ τοὶ συμμέτρως, καὶ τὸ ἰκανῶς. Πρωτόπυτος. Λαζοὶ δὲ ἐπεικῶς ἢ χροῖο δεινῶς χρημάτων ἢ πολλῶν εἰς τιμὴν ὄδον. Ζήσεσθαι γὰρ ἐπεικῶς. καὶ αὐτῶς. Ταῦτα παρ' ἐλπίδα ἢ βασιλείας εἰς τὸ ἀφραδῆς τε καὶ ὑπέρογκον φέρουσα, ἢ χαρῆσι εἰκάζετο, ἐπεικῶς γεγράφθαι ἔδοξε. καὶ αὐτῶς. Τοιγαρῆν κομιδῇ ἐπεικῶς ἀνατίθησι τὰς ἐπὶ πάλαν θεῶν τὰς αἰτίας τῆς ἀπεδράσεως.

Ἐπίηρα. ἢ μετ' ἐπικουρίας χάρις. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τῆς ἑνίκα Φασίν.

Ἐπιίδμουνα. ἔμπειρον.

Ἐπιίδουρος.

Ἐπιθάναιος. ἄροσῆκον ἢ ἀποθανεῖν.

Ἐπιθαρῶν. δουλικῶς.

Ἐπιθανῆς. ἐγγίζων τῷ θανάτῳ. Ἀνὴρ ἀροσβύτης νοσῶν καὶ ἐπιθανῆς ἀν.

Ἐπιθαυμάζειν. ἀντὶ τῆς δαίσεως τιμῶν. Σωκράτης ὡς ἄρα Ἀριστοφάνη Φησί. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. ὁ δὲ

Καὶ ὡς ὁ. ἀλλὰ τρυφῶν ἀρωγὸν λάβε.

Δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν πὶ τὸν διδάσκαλον.

Ἐπιθέτες. ἀποπείσαντες. Οἱ δὲ πέμπτοι τὴ ἰατρῶν, ἐπιθέτες χάριματῶν πρὸς τὸν τελώνην. καὶ αὐτῶς. Πέμπτοι τὴ σωματοφυλάκων μοῖραν ὄντι ὀλίγω, ναυσὶν ἢ ἐπιθέτες.

Ἐπιθεραπέυαν. ἀντὶ τῆς διορθώσεως. ἄροσβύτης. Ὁκυδίδης. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπέυαν τιμὴν ἑαυτῷ κάθοδον εἰς τιμὴν παλίδαν, εἰδὼς, εἰ μὴ ἀφραδῆς αὐτῶν, ὅτι ἔσται ποτὲ αὐτῶν πείσαντι κατέλθειν.

Ἐπιθέτης ἢ ἑορτῆς. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγίτικῶς τὰς μὴ παλίδας ἑορτῆς, ἄλλως δὲ ἐπιθηφισίας, ἐπιθέτης ἐκάλειν. ἐλέγχο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπίθετα πᾶσα, ὅσα μὴ πάτρια ἢ ἢ ἐξ Ἀρείων πάγῳ βελὴ ἐδικάζει. Λυσίας δὲ ἐπιθέτης ἐπιτολὰς λέγει, τὰς δοθείσας πᾶσι, ὅτε ἀφροσύνη. καὶ, ἐπι-

1 Ἐπίηρα. ἢ μετ' ἐπικουρίας χάρις] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 572.

2 Παρὰ Ἀριστοφάνη] Nubibus pag. 188. (115. Ed. Baf. P.)

3 Δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν πὶ τὸν διδ.] Locum hunc Aristophanis citat etiam Eustathius ad Il. M. pag. 912. sed qui pro ἐπιθαυμάζειν habet ἀποθαυμάσει. Verba ejus haec sunt: Εὐπείθει δὲ ἐν τῷ κρητῶν 28 τὸ ἢ μισθὸν ἔχει, ὡς ἀνελευθέρῳ ὃν μισθὸν ἀρεῖν. διόπερ' Ἀθηναῖοι μετὰ λαοῦ τὸ μισθὸν εἰς θεῶν, θαυμάζειν φησὶ τὸ δίδουαι μισθὸν ὡς ἀφροσύνη καὶ παρὰ Κομικῶν τὴν Χρῆ γὰρ ἀποθαυμάσει πὶ τὸν διδάσκαλον ὅπερ' ἀφροσύνη ἐπὶ τῆς ἀντὶ τῆς μισθὸν εἰδέναι. Sed videtur Eustathius ῥῆσιν hanc Comici ex memoria tantum (ut saepe solet) recitare;

pantes bellicum clamorem tollere, & pæana canere, & situlas ligneas collidere jussit.

Ἐπιέναι. Invadere. Aggredi.

Ἐπεικῆς. Decens. Decorum. Conveniens.

Ἐπεικεστάτη. Apud Herodotum, modesta, moderata, aqua, bona.

Ἐπεικῆς. Lenis. Moderatus. Modestus.

Ἐπεικῶς. Hoc adverbium significat, omnino, prorsus. Item, prater opinionem & spem, moderate, benigne, modeste, recte, merito, factis. Procopius: *Lazi vero merito rem istam agere ferebant, quod non magna pecuniae summa ad iter indigerent. Se enim frugaliter vituros esse dicebant.* Et iterum: * * * * * Et iterum: *Quare valde pie Universi hujus moderatori Deo causas fugæ tribuit.*

Ἐπίηρα. Gratia. Auxilium. Beneficium. Recentiores vero vocem hanc accipiunt pro ἑνίκα, i. e. causa, gratia.

Ἐπιίδμουνα. Scientem. Peritum.

Ἐπιίδουρος. Scientis. Periti.

Ἐπιθάναιος. Morti propinquus.

Ἐπιθαρῶν. Dativo jungitur. Confido. Fretus sum.

Ἐπιθανῆς. Morti propinquus. *Vir senex ægrotans, & morti jam vicinus.*

Ἐπιθαυμάζειν. Donis honorare. Apud Aristophanem Socrates inquit: *Strepsiadem saluto. Cui ille: Et ego te. Sed hunc [saccum farina plenum] primum accipe. Oportet enim munere aliquo honorare magistrum.*

Ἐπιθέτες. Qui literas alio perferendas alicui tradiderunt. Qui literas miserunt. *Illi vero miserunt medicum, eique literas ad publicanum tradiderunt.* Et iterum: *Satellitum non exiguam partem in naves impositam mittunt.*

Ἐπιθεραπέυαν. Corrigenus. Curans. Rationem habens. Thucydides: *Alcibiades reditus sui in patriam rationem habebat, quippe qui sciret, se, nisi eam evertisset, volentibus civibus aliquando in eam rediturum esse.*

Ἐπιθέτης ἢ ἑορτῆς. Isocrates in oratione Areopagitica. Sic autem vocabant festa, non patria, sed peregrina, & decreto Senatus in civitatem recepta. Adhæc alia quæcunque instituta peregrina, de quibus Senatus Areopagiticus judicabat, apud Athenienses ἐπιθέτια vocabantur. Lyfias vero ἐπιθέτης ἐπιτολὰς vocat

Et proinde dubium relinquitur, utrum in codice ejus aliter ac hodie apud Aristophanem scriptum fuerit; an vero per ἀμαρτυρία μνημονικὸν ἀποθαυμάσει pro ἐπιθαυμάζειν substituerit.

4 Ἐπιθάναιος] Scribendum est ἐπιθέτης: ut & Portus monuit. Alias enim exemplum hoc nihil ad rem faciet.

5 Ὁκυδίδης] Lib. viii. cap. xlvii. unde locum hunc supplevi. In prioribus enim Edit. defunt duæ ultimæ voces, πᾶσι καὶ παλίδαν: sine quibus sensus hujus fragmenti est omnino mutilus.

6 Ἐπιθέτης. ἑορτῆς.] Ex Harpocrate.

7 Ἄλλως δὲ] Petitus de Leg. Att. pag. 3. legere mavult, ἄλλοθι δὲ: quod non displicet.

ἔπειτα ἐπιστολάς. ἀντὶ τῷ ᾧ ᾤδεδέξατο. καὶ ἐπέθηκεν,
ἀντὶ τῷ παρέδωκε.

Ἐπιθίπει. αἱ ὑπὸ ἀλλοτρίων. Narsēs δὲ τὰς ἐπι-
θίτους δινώμας τὰς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας γνῶς πλη-
σιάζων, γράφει πρὸς Ἰωάννην.

Ἐπιθειάσας. τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένον. Θεοφο-
ρέμενον. Ὁμοιωδίδης. Ἀρχίδαμος τινα ἐπιθειά-
σας, καθίστη ἐς τὸν στρατόν.

Ἐπιθειασμοί. πρὸς Θεὸν ἰκεσία. Ἐπιθειασμοί τε
ὑπὲρ τε αὐτῶ ἢ βασιλείας καὶ τῆς ἰσχυρίας ἐγένοντο.
καὶ αὐθις. Ὁὐκ ἄνθ' ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμω-
γῆς ὑπελειπόμενοι. τραπεζί, θεῖον ἐπιπλήσων. καὶ
αὐθις. τοῖς ἐπιθειασμοῖσι συνεπιπλήθησαν.

Ἐπιθειάσων. ἐορτάσων. Ὁ δὲ ἐμεινεν αὐτῶ, ἐπι-
θειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἡμέρᾳ ἢ Χριστῶ. καὶ γὰρ πρὸς
ἐπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας.

Ἐπιθειῖναι. ἐπιπλεῖσαι. Πέμπει ἄγγελον, ἐπιθίς
ἐπιστολίῳ.

Ἐπιθήκισα. Ἐπιπλοῦσα. Ὑπὸ π μικρὸν ἐπι-
θήκισα.

Ἐπιθήξας. παρορμήσας. ἐρεθίσας. Τὸν δὲ λυ-
όμενον ἀπέκλεινεν, ἐπιθήξας οἱ τῶν δευφύρων τὴν ἀ-
φαιρέσας.

Ἐπὶ θήρα. ἐπὶ ἀπάτην.

Ἐπιθήσων. ἀντὶ τῷ ἐπενεγκεῖν. Οὐκ εἰς μακρὰν
καὶ παύσειν ἐπιθήσων αὐτῶ δίκην ζῆν τοῖς θεοῖς.
καὶ αὐθις. Ἐπιθίς γράμματᾶ, δηλοῖα τῶν τῷ
ἀνδρὸς ὄρεται.

Ἐπιθιγάνη. ἐφάπτεται.

Ἐπὶ Ὁρασύλλῳ. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παν-
ταίνην ᾧ γράφει τὸ ἐπὶ Ὁρασύλλῳ Φησίν. Ἀτ-
τικὸν ἔστι. ἀντὶ τῷ, ἐπὶ τῷ Ὁρασύλλῳ μνήματι.

Ἐπιθρόσων. ἐφαλλόμενον.

Ἐπιθυμητῶν. ὄρεται. Οἱ δὲ ἐμεγαλοφρονεῖντό
τε, καὶ ἐπιθυμητῶν ἐξίσταντο, ὡς δὴ μεγάλα μὲν λυ-
μανόμενοι τὴν ἐναντίον, καὶ πολλὰ καὶ κερδαλέα ἐν-
θέρουσι οἱ πόμφοι. Ὁ δὲ ἐπὶ τῷ αἰπεινῶν. Ὁ δὲ τῶν
ἐλεγε ἐπιπλεῖσαι ζύμμαχον. τραπεζί, δέεσθ' ἰσχυρῶν.

Ἐπιθυμία. Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεσις, ὑπὸ
τῶν τῶν ταῦτα. σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὄρε-
σις, ἔρως, μῆνις, θυμός. ἐστὶ δὲ ἡ μὲν σπάνις ἐπιθυμία
πρὸς ἐν ὑπερβύσει, καὶ οἷον κεραισμένη ἐν τῷ πρὸς
μαλί. τελευτῶν δὲ διακρίσις ἐπὶ αὐτῶ, καὶ ὁμοιω-

literas, quæ aliquibus dantur ad aliquem per-
ferenda. Et ἐπιθειῖναι ἐπιστολάς, literas alicui tra-
dere. Et ἐπέθηκεν, tradidit.

Ἐπιθίπει. Peregrinæ. Aliunde adscitæ. Nar-
ses vero cum peregrinas copias ex Armenia ac-
cedere cognovisset, ad Joannem scribit.

Ἐπιθειάσας. Numine afflatus. Deo plenus.
Afflatu divino plenus. Thucydides: Archi-
damus cum hæc velut Numine afflatus dixisset,
aciem ad prælium instruxit.

Ἐπιθειασμοί. Supplices ad Deum preces. Ob-
testationes. Pro Rege & exercitu supplices
divino Numini preces adhibebantur. Et ite-
rum: Non sine paucis obtestationibus & la-
mentis relictis. Sive, non sine contestationi-
bus Numinis divini. Et iterum: Obtestatio-
nes latis acclamationibus comprobantur.

Ἐπιθίάσων. Diem festum celebraturus. Ille
autem ibi mansit, ut natalia Christi celebraret.
Dies enim ille, omni veneratione dignus, tunc
appetebat.

Ἐπιθειῖναι. Literas mittere. Literas aliquo fe-
rendas tradere. Nuncium misit, eique episto-
lam [ad amicum] tradidit.

Ἐπιθήκισα. Decepi. Adulatus sum. Aristo-
phanes: Paululum ipsi adulatus sum.

Ἐπιθήξας. Qui incitavit. Qui irritavit. Il-
lum vero corpus abluentem interfecit, cum sa-
tellitum audacissimos in eum incitasset.

Ἐπὶ θήρα. Decipiendi fallendique causa.

Ἐπιθήσων. Impositurum esse. Illaturum esse.
Inflitutum esse. Se non longo post tempore &
omnino Diis adjuvantibus, pœnas ei inflitutum
esse [dixit.] Et iterum: Traditis literis,
virtutem illius viri declarantibus.

Ἐπιθιγάνη. Attingit.

Ἐπὶ Ὁρασύλλῳ. Demosthenes in Exceptione
adversus Pantænetum inquit, ἐπὶ Ὁρασύλλῳ:
quod Attice dictum est pro, ἐπὶ Ὁρασύλλῳ μνή-
ματι: i. e. Ad Thrasylli monumentum.

Ἐπιθρόσων. Infilians. Insultans.

Ἐπιθυμητῶν. Cupidi. Alacres. Prompti. Il-
li vero ingentem animo fiduciam conceperant,
& prompti ad certamen prodibant, quasi mag-
na clade hostem affecturi, & multa spolia ab
eo reportaturi essent.

Ἐπιθυμία. Ἐπιθυμία est appetitio a ratione
aversa; sub qua hæc species collocantur:
σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὄρεσις, ἔρως, μῆνις, θυμός.
Et σπάνις quidem, sive indigentia, est appe-
titio, cum eo non potimur, quod cupimus:

1 Ἐπιθειάσας] Confer Nostrium supra v. Ἐπιθίάζε.

2 Ὁμοιωδίδης] Lib. 11. cap. lxxv. ubi locum integrum vide.

3 Ἐπιθειάσας] Vox hæc in loco memorato Thucydides non sig-
nificat id, quod Suidas vult: sed potius, Deos contestatus: ut Le-
ctori patebit, qui ipsum Thucydidem inspicere voluerit.

4 Στραπῆς] Sic MSS. Paris. At priores Edit. male στραπῆς.

5 Οὐκ εἰς ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς] Hæc sunt verba Thucy-
didis lib. vi. cap. lxxv.

6 Ἐπιπλεῖσαι] Sic habent libri tam MSS. quam editi: sed vitiose.
Scribendum enim est ἐπιπλοῦσαι: ut ex exemplo, quod Suidas hic
subjungit, haud dubie colligitur.

7 Ἀρμενίας] Vespis pag. 523. (358. Ed. Bas. P.)

8 Ἐπὶ Ὁρασύλλῳ. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

9 Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνην] Pag. 627. sed ubi hodie le-
gitur ἐπὶ Ὁρασύλλῳ. Verba Oratoris hæc sunt: Καὶ ἐπειδὴ ὄφλον ἐ-
γὼ τῶν δημοσίων, καθίστας Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν οἰκίτων εἰς τὸ ἐργασθεῖν
τὸ ἐμὸν, τὸ ἐπὶ Ὁρασύλλῳ, κύριον ἦ ἐμῶν, ἀπυργεῖοντος ἐμῶ. Sed
lectio Harpocrationis & Suidæ recte se habet, eaque Demostheni
restituenda est. Nam & sic Æschines in oratione contra Timar-
chum, pag. 184. Φοβηθεὶς ἦν τῶν λοιπῶν, ἐπέδοτο δ' ἦν αὐτῶ
κατ' ἐμῶν, κηφισάσων ἔπρον ἀρετῶν. Ἀμφιπεσπῆσιν ἐργασθεῖσα δύο ἐν
τῶν δευφύρων: ἐν μὲν ἐν τῶν αὐτῶν, ἔπρον δὲ ἐπὶ Ὁρασύλλῳ. Hunc lo-
cum Æschines & ante nos observavit Henr. Valæsius ad Harpocra-
tionem.

10 Καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Ὁ δὲ τῶν.] Hæc loco suo exulant, quæ
ponenda sunt sub voce Ἐπιπλεῖσαι.

11 Ἐπιθυμία ἐστὶν ἀλογος ὄρεσις.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt
verba Laertii lib. vii. segm. cxiii. ad quem vide Interpretes.

μῆνη. Μῖσος δὲ ἔστιν ἐπιθυμία τις τῆς κακῆσά πε-
να μὲν προκοπῆς τιμῆς καὶ προτάσεως. Ὀργὴ δὲ
ἐπιθυμία πικρῆς ἢ δοκῆς ἢ δίκης καὶ ἢ προσι-
κόντως. Ἔρως δὲ ἐπιθυμία τις ἢ αἰεὶ σπυδαίει πρῶ-
μαί. ἔστι γὰρ ἐπιβολὴ Φιλοπονίας ἀφ' ἧς κάλλος
ἐμφανόμενον. Μῆνις δὲ ἔστιν ὀργὴ τις πεπαλαιωμένη,
ἐπικολῆ, καὶ ἑπιτηρητική. Θυμὸς δὲ, ὀργὴ δὲ χυμῶν.

inimicitia, ira inveterata, & alte animo insita,
nique, i. e. exandescencia, ira nascens, & modo

Ἐπιθυμῶν. προαιδέως ἔχων. Τὸς δὲ ἦγε, ζῶν-
τας ἐπιθυμῶν Λακεδαιμονίοις ἀγαγεῖν.

Ἐπιθύων. ἐπανορθύμενον.

Ἐπικαγχάζων.

Ἐπικάθηται. ἐπικρέματα. Ἐπολύβει. Ὁ δὲ
διαλαχίζει ἢ πῶλον ἀπὸ τῆς ἀκρας, ἵνα μηδεὶς ἐπι-
φύβει ἐπικάθηται τοῖς Ταρυντίοις ἀπὸ τῆς κατε-
ρήλων τιῶ ἀκρόπολι.

Ἐπικαθέζηται. Ἐπειφάνης Πλάτων.

Κρατῆσι γὰρ καὶ τοῖς πολέμοις ἐκάστω,

Ἐφ' οἷς ἀν' ἔτι ἐπικαθέζηται μόνος.

ἀπὸ μεταφορῆς τῆς ζυγῶν. ἐπικαθέζεσθαι δὲ τὸ
βαρῆν λέγουσιν.

Ἐπὶ καλάμῃ δῆν. Ἐπὶ ἐπὶ τοῖς γεωργῶσι παρ'
ἐνισυτῶν δὲ γὰρ κατὰ λαίπην τιῶ γιῶ, ὅπως ἀνεργίως
ἐκλήρηται τὸς καρπῶν, ὡς μὴ κατ' ἔτι τοῖς σπέρ-
μασι ποιοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμονα λό-
γῳ ἀφ' ἀβάλλων πινὰ τὴν ἀπλήτων γεωργῶν, τὰ ἐν τῇ
γῆ κατὰ χρώματον, καὶ κατ' ἔτι ἐξαναλίσκοντα ἢ
ἰσχὺν αὐτῆς, Φησὶν. Οὐτοσὶ δὲ πρὸς ἐπὶ καλάμῃ
δῆν. τὰ τῆσιν, αἰεὶ σπείρων ἕδεμίαν ἀνεσιν τῇ γῆ δίδωσιν.

Ἐπικαλέσας. μεμψάμενον.

Ἐπικαλεσθῶν. ἀντὶ τῆς κατηγορησῶν. Ἐνίας
τῆς κατηγορεῖν εἴωθεν ἀπίστευτοι οἱ τῆς ἐπι-
καλεσθῶν βίβλ.

Ἐπικαλῶν. ἀντὶ τῆς κατηγορεῖν. ἐγκαλῶν. Ἀνεῖλε
δὲ τὸς ἀνδρας, ἄλλο μὲν ἕδεν ἐπικαλῶν, πλὴν ὅτι
σοφῶ τε καὶ δέξω τὸ ἀνδρὸς γενέσθαι. ἢ τὸν ἀν-
δρωπον λοιδορίας πᾶσι ἕδεν ἐπικαλεῖν ἐπαγγέλλασα,
πλὴν ὅτι παιδεραστῶν.

Ἐπικαμπῆς ὠρθάταξίς. ἢς τὰ μέσα τοῖς πο-
λεμίοις προσπίπτει, τὰ δὲ κέραια ἐν τῆς ὀπίσω
μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτῶν ἔχει τεταγμένα.

Ἐπὶ κάρ. ἐπὶ τὰ κάτω. ἐπὶ κεφαλιῶ. Ἐξ ὀ-
ρέων ἐπὶ κάρ. οἶον, ἐπὶ τὰ κατωφερῆ.

Ἐπικαρπίας. κέρδι.

Ἐπικέρσιον. πλάγιον. οὐκ εὐθύ. Ἐρόδω.

Ἐπικατέσειεν. ἑπικατέβαλεν. Ἰώσιππος. Πο-

estque veluti a re ipsa separata, in eamque
frustra intenta, & de ea adipiscenda sollicita.
Μῖσος vero, i. e. odium, est cupido quædam
alterum lædendi, cum tempore crescens, &
diu durans. Ὀργή, i. e. ira, cupido ulciscen-
di eum, qui sine causa injuriam nobis fecisse
videtur. Ἔρως, i. e. amor, cupido rei non ho-
nestæ. Est enim conatus amicitia concilian-
dæ ob apparentem pulchritudinem. Μῆνις, i. e.
ulciscendique tempus observans. Θυμὸς de-

Ἐπιθυμῶν. Cupiens. *Captivos custodiri jussit,
cupiens eos vivos ad Lacedæmonios adducere.*

Ἐπιθύων. Dirigens. Corrigenens.

Ἐπικαγχάζων. Cachinnans. Cachinnis ex-
cipiens.

Ἐπικάθηται. Impendet. Imminet. Polybius:
*Ille vero urbem ab arce muro intersepit, ne
quid deinceps Tarentini ab iis, qui arcem te-
nebant, timendum haberent.*

Ἐπικαθέζηται. Ad partem aliquam accedat,
eique pondus aliquod addat. Aristophanes
*Pluto: Nam & in bellis ea pars fere semper
vincit, ad quam vel hic solus accesserit.* Me-
taphora ducta est a libra. Nam ἐπικαθέζεσθαι
hic significat pondere suo deprimere, vel
prægravare.

Ἐπὶ καλάμῃ δῆν. Post stipulam arare. So-
lent agricolæ alternis annis terram incultam
relinquere, ut integras producat fruges; ne,
si quotannis conferatur, fœcunditas ejus ex-
hauriatur. Lysias in oratione adversus Pole-
monem, reprehendens agricolam quendam
avarum, terraque abutentem, & vires ejus quot-
annis exhaurientem, inquit: *Hic post stipulam
arat terram.* Id est, agrum semper conferens,
nullam unquam relaxationem ei concedit.

Ἐπικαλέσας. Criminatus. Conquestus.

Ἐπικαλεσθῶν. Illorum, qui accusantur.
*Reorum. Reorum vita quædam crimina ipsis
objecta refutare solet.*

Ἐπικαλῶν. Criminans. Accusans. Crimini-
dans. *Eos interfecit, nullo alio crimine eis ob-
jecto, quam quod sapientes & egregii viri es-
sent. † Non maledicentiæ, sed infamis puero-
rum amoris eum accusari jubens.*

Ἐπικαμπῆς ὠρθάταξίς. Acies inflexa. Sic di-
citur ea acies, cujus pars media hosti obver-
sa est, & cum eo confligit; quæque cornua
a tergo recta sub se collocata habet.

Ἐπὶ κάρ. Deorsum. In præceptis. In caput.
Ex montibus in præceptis [devolvuntur.]

Ἐπικαρπίας. Fructus, qui ex aliqua re per-
cipiuntur. Lucra. Emolumenta.

Ἐπικέρσιον. Obliquum. Non rectum. Hero-
dotus.

Ἐπικατέσειεν. Prostravit. Deiecit. Josephus:

1 Φιλοπονίας] Scribendum esse φιλοπονίας, recte monuit Men-
agius ad Laertium loco laudato; quem confule. Que enim ab eo
hinc in rem observata sunt, hic non repetam, ne actum agam.

2 Πολύβει] Lib. viii. cap. xxvii.

3 Ἐπειφάνης Πλάτων] Pag. 20. (II. Ed. Bas. P.)

4 Τὸν ἀνδρωπον λοιδορίας] Locus hic sumptus est ex Procop. *Histor.*

*Arç. cap. xvi. ubi sic legitur: Οὐδὲν μὲν τοι λοιδορίας ἐπικαλεῖν ἐ-
παγγέλλασα, ὅτι δὲ παιδεραστῶν ἐπικαλεῖται.*

5 Ἐπικαμπῆς ὠρθάταξίς.] Confer *Ælianum in Tactici cap. xlv.
& xlvii.*

6 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ] Sunt verba Homeri *Il. II. v. 392.*

7 Ἰώσιππος] Lib. 1. de *Bello Judæico*, pag. 709. ubi locus hic
λιορχεῖν

λορηθήσεται Ἀλιόχων τὰ Ἱεροσόλυμα, ἰδὼν Ἐλεάζαρον ὁ υἱὸς Μαίθαίος τὸν ὑψηλότατον ἐλεφάνταν κοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπὶ αὐτῷ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, πλὴν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ εἶδος τῆς πολεμίας, καὶ τὸ θηρίον ὑπὸ τῆς γαστέρας πλήξας, ἐπικατέσφραξε ἑαυτὸν τὸν ἐλεφάντα, μηδὲν δράσας πλέον τῶν μεγάλων ἐπιβαλέσθαι, καὶ σιωπῆσαι ἀπώλετο.

Ἐπικατέσφραξε. Ἐπικινδυνώτατα.

Ἐπικατέσφραξε. Ἐπιτιθεῖσθαι. Ἐν τοῖς Ἐπικατέσφραξε τῶν χωρίων τόποις. ἀντὶ τῆς ἐπιτιθεῖσθαι.

Ἐπὶ χερσὶ. εὐκαίρως. ἀρμολίως.

Ἐπικεκρυχέναι. ὅποτε βέλαιο πόντος ἢ ἄρχων ἀντιμεθιναί πνα τῶν μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκλήρωτε δώσθαι χεῖρα τῷ ἀνελόντι, ἢ καὶ ζῶντα πορρωαγόντι· καθὰ καὶ Ξέρξης ἐπεκλήρωσαν οἱ Ἕλληνες τῷ καταραζόντι ἢ ζῶντα ἢ τεθνηκότα Ἀθήναζε ἑκατὸν δώσθαι τάλαντα.

centum talenta se ei duros esse promiserunt, adduxisset.

Ἐπίκεν λόγῳ. ὁ μάταιος.

Ἐπικαίρως. ὡς πλεονίας. τετέστι, μίαν καὶ ἀκολοθεῖσθαι τῇ ἐτέρῃ.

Ἐπικερτομῆσι. χλευάζουσιν. Ἐργατίας. Ὁ δὲ ἦκεν Ἐπιερτομήτων αὐτῆς τῆς ἀβελτίας ἢ ἀμελείας. πορρὸς αἰπαλικήν. καὶ αὐτῆς. Οὐχ ἦνισα δὲ Πετραῖος ἐλύπησεν αὐτὸν, ἐπιερτομήσας τοιαύτα.

Ἐπικύβτω. ἐπικρύψω.

Ἐπὶ κεφαλαίς. σιωπῶντας. ταχέως. Πολύβιος. Μνηστῆρες δ' ἐπὶ κεφαλαίς τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεῖς πορρὸς ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων πορρὸς τῆς ἡμέρας.

Ἐπικεχίνασιν.

Ἐπικεχρῶς. Ἐπιπατήσας. Ἐπιλελήσας.

Ἐπικείμενα. ἀντὶ τῆς ἐπιφέρειν. Διαχιλίας λίπρας χρυσῆς γέλωσι καὶ κειμήλια κάλλιπα οἱ πορρὸς Γεζέριχον τῷ Βασιλίσκῳ, ὡς φασιν τὴν τῶν Ἀργυριῶν ἐπικείμενα.

Ἐπικείμεναι. τῆς ἀείκειναι διαφέρει.

Ἐπικειμένους. τῆς φανερῶν. Ὁ δὲ ἦν τῆς πηλῶ τῆς κεκτημένους τῆς ἐπικειμένους καρπῶν, καὶ παρ' ὧν μὴ λάβοι, διέφθειρεν.

piulo plenior ita legitur: Ἐλεάζαρον ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς (i. Judæ) πορρὸς τὸν ὑψηλότατον ἢ ἐλεφάνταν, πύργῳ πὶ μεγάλῳ ἔσχετο πορρὸς ἀσπιδόμασι κοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπὶ αὐτῷ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, τῆς πὶ ἰσίου ἀπέβη πολὺ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ εἶδος τῆς πολεμίας, ἐπὶ τῆς ἐλεφάντα δὴνυσεν. ἐφικέτω μὲν ἔσχετο πορρὸς εἶναι βασιλέως ἐχ' οἷός τε ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ὁ δὲ τὸ θηρίον ὑπὸ τῆς γαστέρας πλήξας, ἐπικατέσφραξε ἑαυτὸν, καὶ σιωπῆσαι, μηδὲν πλέον δράσας ἢ μεγάλων ἐπιβαλέσθαι, καὶ σιωπῆσαι ἀπώλετο.

Ἐπικεκρυχέναι. ὅποτε βέλαι. Ex Harpocracione. Huc spectat nota illa Ammonii: Ἐπικεχρῶς καὶ Ἐπικεχρῶς ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἐπικεχρῶς μὲν ἢ ἔλεγον τὸ πορρὸς τῆς ἡμέρας δώσθαι τὸ σιωπῆσαι, ἢ ἀνείκειναι, ἢ ἀποκτείναντι πνα τῆς κατὰ σιωπῆσαι. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπικεχρῶσαν, εἰ μὴ πὶς ζῶντα ἀνείκειναι Διαζῶν τὸ Μάκισον, δώσθαι τάλαντων· εἰ δ' ἀνείκειναι, ἢ μισθῶ. Ἐπικεχρῶς δὲ ἔλεγον τὸ πορρὸς συμμολεῖσθαι ἐσπονδῶν τὰς πέλεις κήρυκας πορρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἑαυτοῦ. Sic enim locum hunc, vulgo corruptissimum, scribendum esse recte monuit Paulus Leopardus Emendat. lib. x. cap. vi.

Ἐπικατέσφραξε. Scribete ἐπὶ κέρως. Thucydides lib. II, pag. 161.

Antiocho Hierosolyma obsidente, Eleazarus Matthæi filius, elephantum, qui reliquos magnitudine superabat, cultu insignem conspicatus, eoque Antiochum vehi ratus, viam per medios hostes ferro sibi aperuit, belluamque sub ventre percussam in se dejecit, magna quidem sed frustra ausus. Pondere enim ejus oppressus periit.

Ἐπικατέσφραξε. Periculosissima.

Ἐπικατέσφραξε. Opportunissimus. Commodissimus. In commodis regionum locis. Ἐπικατέσφραξε enim hic idem significat, quod ἐπιτιθεῖσθαι.

Ἐπὶ κέρως. Tempestive. Opportune. Commode.

Ἐπικεκρυχέναι. Per præconem edicere, vel publice significare. Cum civitas quadam aut princeps aliquem alienæ ditionis virum interfectum volebat, per præconem significabat se certam pecuniæ summam daturum esse illi, qui eum interfecisset, vel vivum adduxisset: quemadmodum Græci per præconem qui Xerxem vel vivum vel mortuum Athenas

Ἐπίκεν λόγῳ. Inanis oratio. Vana oratio.

Ἐπικαίρως παραπλ. Singulas præternavigantes, ita ut altera alteram sequatur.

Ἐπικερτομῆσι. Derident. Cavillis excipiunt. Agathias: Ille autem venit, ut temeritatem & negligentiam cum irrisione cis exprobraret. Et iterum: Petranes vero non parum eum offendit, talibus dictis & cavillis eum incessens.

Ἐπικύβτω. Occultabo. Celabo.

Ἐπὶ κεφαλαίς. In summa. Breviter. Celetter. Polybius: Cum autem clades, quas acceperant, breviter commemorasset, & Macedonum victorias iis ob oculos posuisset.

Ἐπικεχίνασιν. Inhiarunt.

Ἐπικεχρῶς. Qui ventris excrementis aliquem inquinavit. Qui merdam alicui incacavit.

Ἐπικείμενα. Secum portantia. Vel, quibus aliquid incumbit. Gezerichus auri bis mille libras & pulcherrima monilia Basilisco mittit, * * * *

Ἐπικείμεναι. Differt a ἀείκειναι.

Ἐπικειμένους. In superficie existentis. Apparentis. Ille autem frugum terræ adhuc inhaerentium pretium a dominis postulabat, & eorum, a quibus id non accepisset, agros vastabat.

Ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως πορρὸς ἀνείκειναι. Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ κέρως. Ἄσυνετ' ἔλεγε, μίαν κατὰ ἀνείκειναι τῇ ἰδέῃ. τὸ πορρὸς τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῖ. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus recte monuit. Idem Thucydides lib. VI, cap. L. Καὶ ἀδελφῶν, τῆς ὑπερῆς ἐπὶ Συρακούσας ἔπεισαν, ἐπικατέσφραξε ἑαυτὸν τὰς πέλεις καὶ. Scribe & ibi ἐπὶ κέρως. Eadem vox corrupta est in fragmento Eubuli apud Athenæum lib. IIII, pag. 568. ubi sic legitur:

Ἐπικατέσφραξε. Ἐπικατέσφραξε πορρὸς ἀνείκειναι. Vel metrum ostendit scribendum ibi esse ἐπὶ κέρως.

Ἐργατίας. Non quidem hæc ipsa verba, sed similis phrasis legitur apud Agathiam lib. I, pag. 28.

Ἐπικεχρῶς. Aristophanes Avibus 545. Ἐπικεχρῶς ἔργῳ φασισαυκός. Huc Suidas respexisse videtur.

Ἐπικατέσφραξε. Verba hæc in versione prætermisit, quoniam sensus eorum est mutilus & obscurus.

Ἐπικίδειον. Ἐπιτάφιον. ἐπιθανάπιον. καὶ ἐπικί-
δειον θρηῶν, ἰμείας.

Ἐπίκωρα. ἐπιθανάπα. κίρα γ', ὁ θάνατος.

Ἐπίκωρος ὕλη. ἢ ἀσπίδα.

Ἐπικηρυκεία. Ἐξ κήρυκος πινθίου σιυθήκας πι-
νάς, ἢ ἀρεσβείας ποιῆται. ἢ Φιλίαν σπένδει.

Ἐπικηρυκεία. Φιλία, ἢ ἐκ τῆς πολεμίων.

Ἐπικηρυκεία. τὸ πρὸς Φιλίας καὶ ἀμφιγυρῶν κή-
ρυκας πέμπει. Δημοσθένης ἐ Φιλίππων.

Ἐπικίδναται. Ἐπισκορπίζεται.

Ἐπικινδιώταται.

Ἐπικλάσσω. εἰς οἴκτον ἀγάγωσι. Μὴ καὶ πρὸς
ὀλοφυρμὸν τραπύδιον τὰς τραυμάτας ἔπικλάσσω.
Ἰώσηπτος. Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφετός, παρ' αὐτῶν γ'
ἐπιμαθήκεται, βραδυτῆτα ἐπικλάσας τὴν ἀφίξιν.

Ἐπικλάσιον. γριόν. θρηῶν. Ἐπιφάνης Βα-
τραχίς.

Ἐπὶ βάρβαρον ἐξομνῆ πέταλον,

Κελαρῆσι ἐπικλάσιον ἀηδόνιον

Νόμον.

Ἐπικλήμα. ἔγκλημα. Ἐγαθίας. Ἠγέμενοι δὲ
ἀδύνατον εἶναι, εὐαρεπέεσσι ὄντι σπείσασθαι τὸ
ἐπικλήμα. καὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ Πάκος, ὁ Παρθυσίων
βασιλεὺς, καὶ ἄλλα πινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τρα-
ϊανῶν τῆς βασιλείας. † Καὶ τῶν δοκεῖν ἐπικλήμα ἐποίη-
το καὶ Ῥωμαίων, ὅτι δόξαν εἶπὸς λ' ἡμερῶν μισθῆρα
πρὸς τὰ ζυγκέμενα ἐπιβλεῖν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ θεο-
πιθὸν ἐπιμαθήκεσαν.

Ἐπικλήσιον. ἐπισημασία.

Ἐπικλήσιον. ὅταν πᾶσι ὁρατὴ πατρὸς καὶ μη-
τρὸς, ἀδελφῶν τε ἕσθαι ἔσθαι, καὶ ταύτη τύχη ὑ-
ποκειμένη ἕσθαι, ταύτῃ καλεῖται ἐπικλήσιον. ὁμοίως
δὲ καὶ τῆς ἡδὴ γεγαμημένης, ὅταν ἢ ἐπὶ τῆς ἕσθαι ὁ-
λη καλεῖται ἐπικλήσιον. καλεῖται γ' καὶ τῆς ἕσθαι κλήσιον.
καλεῖται δὲ ἐπικλήσιον καὶ ἢ μισθῆρα γεγαμημένης,
ἀλλὰ πρὸς τῶν πατρὸς ἕσθαι, καθότι καθήκει αὐτῇ
πᾶσα ἢ ἕσθαι. καλεῖται ἐπικλήσιον, καὶ δύο ὄντι, καὶ
πλείους. πῆρες δὲ τῆς ἐπικλήσιον καλεῖται ἐπισημα-
σία καὶ πατρῶσιον.

Ἐπικλήσιον. νόμος ἢ Ἀθηνῶν γνησίας
μὴ ἕσθαι θυγατρὸς, νόμος δὲ ἕσθαι, μὴ κληρονομεῖν τὸν

1 Ἐπικηρυκεία. τὸ πρὸς Φιλ.] Ex Harpocracione.

2 Ἐπικινδιώταται] Est vox Homericæ Il. B. v. 850.

3 Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφετός.] Sensus hujus fragmenti (quod ubi apud
Josephum existet, nunc non memini) est prorsus obscurus & mu-
tilus; cujus proinde versionem consulto prætermisi. Si tamen in
re tam incerta conjecturæ locus est, existimem pro ἐπιμαθήκεται scri-
bendum esse ἐπιμαθήκεται: ut sit sensus, eum, qui opus urgebat, a-
liquos reprehendisse, vel criminatum fuisse, quod tarde & sero nimis
venissent. Certe si τὸ ἐπικλάσας retineas, ex pumice citius aquam,
quam ex loco hoc sensum aliquem elicias.

4 Ἀριστοφάνης Βατραχίς.] Pag. 244. (157. Ed. Bas. P.)

5 Ἀγαθίας.] Lib. 1. pag. 24. unde sensum hujus loci supplebis.

6 Ἐπικλήσιον.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Scholiasta A-
ristophani, ad Βατραχίς. p. 471. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐπικλήσιον.

†

Ἐπικίδειον. Epicedium. Epitaphium. Carmen
funebre. Et ἐπικίδειον θρηῶν, luctus funebris.

Ἐπίκωρα. Morti obnoxia. Caduca. Khr e-
nim est mors.

Ἐπίκωρος ὕλη. Materia, non perpetua, sed
tantum ad tempus aliquod durans.

Ἐπικηρυκεία. De pace facienda caduceato-
res mittit. Vel, fœdus & amicitiam init.

Ἐπικηρυκεία. Dicitur de caduceatoribus, qui
pacis faciendæ causa ad hostes mittuntur.

Ἐπικηρυκεία. Actus mittendi caduceatores
de pace & fœdere faciundo. Demosthenes
Philippica quinta.

Ἐπικίδναται. Dispergitur. Spargitur.

Ἐπικινδιώταται. Periculofissimus.

Ἐπικλάσσω. Flebant. Miserationem in a-
liquorum animis cieant. Ne in ejulatus &
lamenta effusi, miserationem in animis militum
cierent. Josephus: * * * * *

Ἐπικλάσιον. Luctuosum. Triste. Flebile.
Aristophanes Ranis: [Hirundo] in barbari-
co sedens folio flebile carmen more lusciniæ ca-
net.

Ἐπικλήμα. Crimen. Accusatio. Agathias:
Existimantes autem hoc fieri non posse, puta-
bant se crimen hoc honestissime a se remoturos
esse. Et iterum: Pacorus autem Parthorum
Rex cum alia crimina Trajano Imperatori ob-
jiciebat, [tum etiam hoc.] † Et in speciem
Romanis crimini dabat, quod, cum inter ip-
sos convenisset, ne intra triginta dies ab utra-
que parte præter pacta quicquam gereretur, ipsi
tamen violatis induciis munitiones exstruerent.

Ἐπικλήσιον. Cognomento.

Ἐπικλήσιον. Puellam, quæ patre & matre
orbata nullos habebat fratres, & ideo omni-
um bonorum hæres erat, ἐπικλήσιον vocabant:
quo nomine etiam appellabant eam quæ nu-
pta erat, si totius patrimonii hæres relicta
esset. Patrimonium enim κλήσιον vocabant. Ἐ-
πικλήσιον etiam dicebatur puella nondum nu-
pta, sed apud patrem adhuc degens, quod
totius hæreditatis jus ad eam pertineret. Ea-
dem vero appellatio tribuebatur etiam puell-
is, etiam si duæ vel plures essent. Quidam
autem τὴν ἐπικλήσιον, i. e. puellam totius pa-
trimonii hæredem, ἐπισημασία καὶ πατρῶσιον
etiam appellant.

Ἐπικλήσιον. Lex erat apud Athenienses, ut,
si filia legitima filiusque nothus relicti essent,

7 Καλεῖται δὲ ἐπικλήσιον.] Eustathius ad Il. H. pag. 675. Ἐλέγετο δὲ
ἐπικλήσιον, ἢ μόνον ἢ ἀποδοθεῖσσι πιν πρὸς γάμον, ἢ καὶ ἢ πατρὸς τῶν
πατρὸς μὴ ἐπὶ ἕσθαι, ἐπισημασία δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρῶσιον ἕ-
σθαι. ἐκαλεῖται δὲ ἕσθαι, καὶ δύο ὄντων, ἢ καὶ πλείους, ἢ δὲ ἐπικλήσιον,
φασί, ἢ μόνον ἢ πᾶσαν πιν ἐκαλεῖται. ἢ ἐπὶ ἕσθαι δὲ, πατρῶσιον. Puto
Eustathium locum hunc Suidæ ob oculos habuisse.

8 Ἐπισημασία.] Potius ἐπισημασία, a πᾶσι, possessio.
Juvat hanc conjecturam Hesychius, apud quem mendose quidem
legitur, Ἐπισημασία, ἐπικλήσιον: sed ordo alphabeticus illius loci
manifeste requirit, ut scribatur ἐπισημασία, vel ἐπισημασία:
ut monuit etiam Mausiacus ad Harpocracionem v. Ἐπικλήσιον.

9 Ἐπικλήσιον. νόμος ἢ Ἀθηνῶν.] Ex Enarratore Comici ad Aves,
pag. 616. (429. Ed. Bas. P.)

νότον τὰ πατρῷα. ἢ ἢ μὴ ἔχουσι ἀδελφὸς ἐτέρως συγκληρονόμος, ἀλλὰ μονοκληρονόμος ἔσται. ἐπειδὴ οὕτω ἐξῆν τοῖς νόθοις κληρονομεῖν, τὰργύρειον ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς ἀδελφὸν ἐδίδοσαν. ἢ νόμος δὲ ἰὼ Ἀθηναῖος, τοῖς νόθοις μέλει πάλαι μὲν καὶ ἀλιμπαίναν. ἢ Ἀγαθίας. Ἐφοίταν δὲ γυναικίαι ἀνὰ τὰς πορνομαχεῖνας, τυχὸν μὲν μητέρας ἔσται τῶν ἀπλωτότων, τυχὸν δὲ ἐπίκληροι, τυχὸν δὲ ὄτρωεν ἄλλω τρώπων μέλον αὐτῶν.

Ἐπίκλησιν. ἐπωνυμίαν.
Ἐπίκλησι. ἔξωθεν ἐρχόμενος. Διὰ τῆς ἐπι- κλήτης ἢ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιότερος φανήσεσθαι.

Ἐπίκλησι. ἢ ἐπὶ πῃ καλῶντος ἑωυτοῦ.
Ἐπὶ τῶν ἀμνηστῶν Ἰσδοῶν ἐπίκλησιν ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον.

Ἐπικλινές. ἐπιρρέπτες εἰς κακόν. ἐπικλινές δὲ τάλανον. Καλλιμαχ.

Ἐπικλινῆς ὁδός. καὶ κλινέη τῆς ἐπικλινέος, καὶ ἐπικλινῆς.

Ἐπικλίντης. ὁ σεισμός. καὶ κλινέη ἐπικλίντης.

Ἐπίκλιον. εἶδος κοσμίας γυναικίαι. Ἐπὶ ἐπίκλιον ἀπὸ βάλαις.

Ἐπίκλοπος. ἀπαλαῖον.

Ἐπικλοπάτερος. ὠδολογικώτερος.

Ἐπικλύσσα. ἐπίδαφιεύσσα. καὶ ἀβαλῆσσα.
Ἡ ἐν Κλεοπάτρῃ καὶ τῆς Ἡλείας ἐπιερχότο πολλὰ χρυσῶν ἐπικλύσσα, τὸ ἀγαλματὶ Διὸς πελάσθαι.

Ἐπὶ κνάφῃ ἐλκεῖς. ἢ τοὶ ἀφροδίταις. οἱ γὰρ κναφεῖς ἀκοντῶν σωρὸν σφραγίσαι, ἰμάτιον κνάφῃσιν. ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγχο κνάφῃ.

Ἐπικνίζεται. δάκνεται.

Ἐπικνῶ. ἀντὶ τῆς ἐπίβαλε. Ἐπιφάνης Ὀργισσιν. Ἄλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

Ἐπὶ κόρρης. ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γνάθῃ, ἢ κριτάφῃ. κόρρη γὰρ καὶ κόρρη, ὅλιον τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένῳ λέγουσι. πινὲς δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι τὸ ἐπὶ τῇ γνάθῃ λαμβάνειν, ἀπὸ μύθου καὶ τῆς κριτάφῃ.

1 ἢ ἢ μὴ ἔχουσι] Scribendum, ut apud Scholiastam Aristophanis loco laudato, ἐπίκληρος δὲ ἐστίν, ἢ μὴ ἔχουσι, &c.
2 Νέμος δὲ ἐν Ἀθηναῖος, τοῖς νόθοις μέλει ἢ μὴ.] Vide Notum infra v. Νοθία: & Petitum de Leg. Att. pag. 487.
3 Ἀγαθίας] Lib. 1. p. g. 23, ubi locum integrum vide.
4 Ἐπὶ τῶν ἀμνηστῶν Ἰσδοῶν.] Hæc sunt verba Josephi de Bello Jud. lib. vi. pag. 905.
5 Εἶδος κοσμίας γυναικίαι] Portus recte monuit, scribendum esse εἶδος κλισμῶν γυν. Eunasthius enim ad Odyss. A. pag. 1400. docet, κλισμῶν esse genus fellæ, quæ etiam ἀνάκλιον dicatur. Atqui ἀνάκλιον idem est, quod ἐπίκλιον, ut patet ex Polluce, qui lib. vi. cap. 1. inter alia & hæc scribit: Τὸ δὲ καλῶντος ἐνάκλιον ἐπίκλιον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Respexit utique ad eundem illum locum Aristophanis, quem Suidas hic citat: quod & a Porto monitum fuit.
6 Τὸ ἐπίκλιον ἀπὸ βάλαις] Hæc sunt verba Aristophanis Ecclesiast. pag. 750. (705. Ed. Bas. P.)
7 Τῆς Ἡλείας ἐπιερχότο πολλὰ χρυσῶν ἐπικλ.] Rectius legeretur, τῆς Ἡλείας ἐπικλύσσα πολλὰ χρυσῶν, ἐπιερχότο πῦρ αὐτῶν τὸ ἀγαλματὶ, &c.
8 Ἐπὶ κνάφῃ ἐλκεῖς] Sic etiam Vaticana Proverbiorum Appen-

nothus bonorum paternorum non esset hæres. Ἐπίκληρος autem dicitur illa, quæ nullos fratres cohæredes habet, sed sola omnium bonorum hæres est. Quoniam igitur nothis hæreditatem cernere non licebat, pecunia quædam a legitimis hæredibus ipsis dabatur. Lex autem apud Athenienses erat, ut usque ad quinque minas nothis testamento relinquere liceret. Agathias: *Mulieres autem per qui occisi erant, sive sponsæ, sive quæcunque alia*

Ἐπίκλησιν. Cognomen. Cognomentum.
Ἐπίκλησι. Aliunde accitus, vel accersitus. Aliunde veniens. Advocatus. *Existimans se plus fidei habiturum esse, si convicia, eaque absurdas, ad partes suas advocaret.*
Ἐπίκλησι. Aliqua de causa advocatus, vel accersitus. *Quem Judæi rebus desperatis accersitum, dominum sibi adscriverunt.*

Ἐπικλινές. Propensum. In aliquam partem vergens. Et ἐπικλινές τάλαντον, lanx in alteram partem vergens. Callimachus.

Ἐπικλινῆς ὁδός. Declivis via. Declinatur ἐπικλινέος, [& contracte,] ἐπικλινῆς.

Ἐπικλίντης. Est species terræ motus. Declinatur ἐπικλίντης.

Ἐπίκλιον. Genus fellæ muliebris. [Aristophanes:] *Sellam amittas.*

Ἐπίκλοπος. Furax. Fallax. Impositor.

Ἐπικλοπάτερος. Furacior. Fallacior.

Ἐπικλύσσα. Quæ inundavit. Quæ largiter effudit. *Cleopatra igitur, cum magnam auri vim in Eleos effudisset, statuam Jovis emere conata est.*

Ἐπὶ κνάφῃ ἐλκεῖς. Per spinas trahis fullonis morc. Id est, perdis, vel discerpis. Fullones enim, collecto spinarum acervo, vestes olim poliebant. Acervus autem ille dicebatur κνάφῃ.
Ἐπικνίζεσθαι. Mordetur. Scalpitur. Raditur.

Ἐπικνῶ. Radula rasum injice. Aristophanes *Avibus: Sed silphium rasum injice.*

Ἐπὶ κόρρης. In caput, vel maxillas, vel tempora. Nam κόρρη & κόρρη totum caput cum cervice vocant. Attici vero τὸ ἐπὶ κόρρης dicunt de alapa, quæ maxillæ & temporibus infligitur: quam nonnulli etiam ῥάπισμα vocant.

dix. At Hesychius, ἐπικνῶν ἐλκεῖς: cujus loco Salmastius reposuit, ἐπίκνῶν ἐλκεῖς. Sed lectio Suidæ, quæ eadem est & Vaticanæ Appendicis, ut diximus, præferenda est. Confer etiam Notum infra v. Κνάφῃ.
9 Ἀριστοφάνης Ὀργισσιν] Pag. 613, Portus existimat, Suidam de alio loco Aristophanis hic cogitasse; qui existat in eadem fabula pag. 566. ubi Comicus inquit: Ἄλλ' ἐπικνῶσιν πῦρ, ἑλαιον, σίλφιον, ἕξθαι, &c. Sed fallitur. Nam ipsissima verba, a Suida hic citata, occurrunt loco illo, quem paulo ante indicavi.
10 Ἐπὶ κόρρης. ἐπὶ κεφ.] Confer Harpocrationem h. v. apud quem eadem fere leguntur. Thomas Magister: Ἐπὶ κόρρης πατάξω λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πῆν γνάθῃν πλατῆν ἀπὸ ξύλου χειρῶν, ἢ ῥάπισμα δένειον. Πλάταν' τί οὐ χεῖρον ἐγὼ, ἀνὸ δένειον ἐπὶ κόρρης ἀδίκως πατάξω με. ἢ Λιθάνῃ ἐν τῇ σφῆρι Ὀδυσσεὺς δολοχρῆ Ἀρχαῖος. Καὶ ἐπὶ κόρρης πατάξω πῆν, μὴ χεῖρον. καὶ ὁ αὐτὸς ἀλλαχῆ ῥάπισμα λέγει ἀδικίαν.
11 Τὸ ἐπὶ τῇ γνάθῃ λαμβάνειν ἀπ.] Vel scribendum est, τὸ ἐπὶ τῇ γνάθῃ τύπτειν, ἀπὸ μύθου &c. Vel, τὸ ἐπὶ τῇ γνάθῃ λαμβάνειν, ἀπὸ τῆς ἑξῆς.

Ἐπὶ κόρρη. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν. βέβησαν δὲ ἐπὶ τῇ γνάθῃ ἐκλαμβάνειν ὁ κατ' ἐξέλιξιμόν ῥάπισμα. ἔτω γὰρ ῥεῖαν) καὶ οἱ ῥήτορες.

Ἐπικερῆσαι. δολικῆ. ἰσηθῆσαι. καὶ ἐπικεῖα, ἢ βόηθαι.

Ἐπικέρει. Ἐρμων. ὁ ὡς τῷ Λυκιανῷ.

Ἐπίκερ. βουθός. καὶ ἐπικερῶ. δολικῆ.

Ἐπικωμάσαι. ὀρχεῖσθαι. ἢ λαλῆσαι αἰχρῶ. Πολλὰ ταῖς ἐκκλησίαις ἐπεκώμασαν ταρχαί.

Ἐπίκωμ. ὑβριτής. συγχάριον. Ταῦτα δὲ ἀχρεῖα τυγχάνειν ἔδοξεν, ὡς περὶ ἐπίκωμ. ὁ Προκόπιος φησι περὶ Θεοδοσίου τῷ βασιλέως.

Ἐπικωπιτήρ. ὁ προπιτήρ ἰμάς.

Ἐπίκωπ. ἰξίφης. κόπι γὰρ ἢ λαβὴ τῆς ἰξίφης. ἢ ἀντὶ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ναυικὸς ὤν. καὶ Ὁμηρ. Οὐ γάρ μοι νῆες εἰσὶν ἐπήρημοι. † Ἐπὶ Ποπλίς σωθῆκας ἐπιήσαντο Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι, μὴ ἔχον μήτε κλάσθαι Καρχηδόνιος πλοῖον ἐπίκωπον, πλὴν δέκα τετάρων, καὶ τῶν ἀλιευτικῶν, ἃ περιχάσαν, ὧν ἕδεν ἰὼ δεκαστάλμυ μείζον.

regionis naviculis, quarum nulla plures quam

Ἐπίκερ. Νεοκλῆς, Ἀθηνῶν, Γαργήτειον τὸν δῆμον, μητρὸς Χαμερεφάτης. ἄδελφοὶ δὲ αὐτῶ, Νεοκλῆς, Χαμερέδημ, Ἀριστόβελ, ἢ Ἀριστόδημ. Φιλοσοφίας δὲ ἤρξατο ἀπὸ ἐνιαυτῶν ἑβ', καὶ οἰκίαν αἰρεῖσιν εἰσηγήσατο, πρῶτον μὲν ἐν Σάμῳ διατέλλας σὺν τοῖς γονεῦσιν· εἶτα χολαρχήσας ἐν Μιτυληνῶν ἐνιαυτῶν ὧν ἰὼ. εἶτα ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἔπειτα ἐν Ἀθῆναις ἐν ἰδίῳ κήπῳ. ἀχρεῖας δὲ Ναυσιφάνης τῷ Δημοκλείῳ, καὶ Παμφύλῳ τῷ Πλάτων μαθητῷ. γέροντι δὲ ἐπὶ τῆς ῥεῖ Ὀλυμπιάδ, μὲν ἐπὶ ἐνιαυτῶν τῆς Πλάτων τελευτῆς, καὶ παρῆπεν ἔπειτα τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ἀντιγόνῳ τῷ Γονατῷ καὶ δέμεσεν ἢ αὐτῶ χολῆ ἕως Καίσαρος τῷ πρῶτου, ἔπειτα σελῶ. ἐν οἷς Ἀλεξάνδροι αὐτῆς ἐγένοντο ἰδί. συλγῶματῶ δὲ αὐτῶ πολλά.

Ἐπίκερ. ἔτ. τὸ θεῖον ἐτίθητο παρ' ἑδέν

1 Ἐπικωμάσαι. ὀρχ. Vide supra v. Ἐπικώμαζεν.

2 Ὁ Προκόπιος φησι περὶ Θεοδοσίου τῷ βασιλέως. Maltretus, Procopii editor, de hoc loco ait: Nihil tale de Theodosio scripsit usquam Procopius noster. Ego vero mendum hic irrepisse arbitror, & Procopium ab illis substitutum in locum Prisci.

3 Ἐπίκωπος. — ἐπιήσαντο. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 382.

4 Ἐπὶ Ποπλίς σωθῆκας ἐπιήσαντο Ῥωμαῖοι. Fragmentum hoc Polybio tribuendum videtur.

5 Ἄδελφοὶ δὲ αὐτῶ, Νεοκλῆς, Χαμερ. Ἀριστόβελ, ἢ Ἀριστ. Locum hunc antea mutilum ex uno MS. Paris. supplevi. In prioribus enim Edit. defunt verba hæc, Ἀριστόβελ, ἢ Ἀριστόδημ. Ea autem salvo sensu abesse non possunt, quoniam ipse Suidas paulo post testatur, Epicurum tres fratres habuisse. Atqui duo tantum erunt, si Aristobulum, vel Aristodemum tollas.

6 Ἐπικωπιτήρ ἰμάς. Hæc est lectio MStorum Parisiens. itemque Edit. Mediol. & Ald. At Edit. Basil. & Genevens. habent, ἐν-

Ἐπὶ κόρρη. Alii quidem aliter hoc reddiderunt. Sed præstat interpretari alapam: quam vulgari sermone ῥάπισμα dicimus. Hoc enim sensu & apud Oratores duæ hæ voces accipiuntur.

Ἐπικερῆσαι. Dativo jungitur. Auxiliari. Opem ferre. Et ἐπικεῖα. Auxilium.

Ἐπικέρει. Ἐρμων. Epicureus Hermon. Hujus meminit Lucianus.

Ἐπίκερ. Auxiliator. Et ἐπικερῶ. Cum dativo. Auxilior. Opitulator.

Ἐπικωμάσαι. Saltare. Vel, Turpia & obscena loqui. [Item, intrare, accedere, invadere.] Ecclesias multæ invaserunt turbæ.

Ἐπίκωμ. Comestator. Insolenter aliis insultans. Petularis. Qui conviviiis gaudet. Hæc autem inutilia esse visa sunt eximio illi comestatori. Procopius de Theodosio Imperatore inquit.

Ἐπικωπιτήρ. Vinculum, quo remus alligatur scalamo.

Ἐπίκωπ. Ensem gestans, vel manu tenens. Κάπι enim significat capulum gladii. Vel, nauticus: aut, remis instructus. Et Homerus: Haud enim mihi sunt naves remis instructæ. † Publio Consule Romani & Carthaginenses fœdus inter se fecerunt, quo cautum erat, ne Carthaginenses ulla nave, quæ remos haberet, uterentur, præterquam decem triremibus, & scaphis piscatoriis, & consuetis illius decem scalmos haberet.

Ἐπίκερ. Epicurus, Neoclis F. Atheniensis, populo Gargettius, matre Chærestrata procreatus: cujus fratres fuerunt, Neocles, Charedemus, Aristobulus, vel Aristodemus. Philosophari cœpit ab anno ætatis duodecimo, peculiaris sectæ conditor: & primum quidem Sami cum parentibus commoratus est: deinde vero Mitylenis annum unum Scholæ præfuit: postea Lampfaci [docuit,] & denique Athenis in horto suo. Audivit Nausiphaniem Democriteum, & Pamphilum Platonis discipulum. Natus vero est Olympiade cix. septem annis post mortem Platonis, & vitam produxit usque ad successores [Alexandri M.] & Antigonum, qui Gonatas dictus est. Schola ejus permansit usque ad Cæsarem primum annos cccxxxvii. & intra tempus istud xiv. successores habuit. Scripta ejus sunt multa.

Ἐπίκερ. Epicurus. Hic divinum numen

αὐτῶν ἦν: quarum lectionum neutra loci hujus sensui convenit. Quare cum Wolfio & Porto scribere malim, ἐνιαυτῶν ἑνα.

7 ῥεῖ Ὀλυμπ. Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. habent ὀβ: quem numerum cum temporum ratione manifeste pugnare, jam alii etiam ante nos monuerunt. Vide Menagium ad Laertium, lib. x. segm. xiv.

8 Ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ἀντιγ. Male Wolfius & Portus: Usque ad successores Antigoni Gonata. Absert nimirum a prioribus Edit. vocula καὶ, quam ex 2 MSS. Paris. loco huic restituiimus. Διάδοχοι autem κατ' ἐξοχὴν hic vocantur successores Alexandri M. ut & alibi passim apud auctores Græcos.

9 Ἐπίκερ. ἔτις τὸ θεῖον. Eclogam hanc de Epicuro, & fati successorum ejus, ex Æliano depromptam esse, discimus ex ipso Suida infra v. Περγαμῆς, & v. Ἀλέξανδρον. Quæ enim ibi addito Æliani nomine citantur, in hac ipsa Ecloga leguntur: ut proinde dubium non sit, quin totum hoc fragmentum ejusdem sit scriptoris. Ex libro autem Æliani deperdito de Providentia hæc deprompta esse, argumentum satis ostendit.

ἀδελφοὶ δὲ ἦσαν τρεῖς, οἱ μάλιστα ἀρρωπήμασι περιπα-
κέντες ἀπέθανον οἴκισα. ὄρε μὲν Ἐπίκουρος ἐπι-
νέει ἀν αὐτοῖς, ἔραδίως δὲ τῆς κλήρης οἶός τε ἰὼ
καπέναι, ἀμβλυότων τε καὶ πρὸς τὴν τῆς ἡλίου αἴ-
γλιου δειλὸς ἂν, καὶ τὰς Φαιδοτάτω τε καὶ ἐνερ-
γεστάτω τὴν Θεῶν ἀπεχθανόμενος. καὶ μὲν τοὶ καὶ τὴν
τῆς πυρὸς αὐγλῆν ἀπεφύγετο. αἰμά τε αὐτῶν ἀφ' ἧς
κάτω πύργων ἀπεκρέμετο. ἴσοσάυτη δὲ ἄρα ἢ σύντη-
ξις ἢ τῆς σάμαίης ἰὼ, ὡς ἀδυνατεῖν καὶ τὴν ἴμα-
τίων φέρεν ἐπιβολῆν. καὶ Μητροδώρος δὲ καὶ Πο-
λύκων, ἀμφὸς τῶν ἐταίρων αὐτῶν, κάκιον ἀπέθα-
νον ἀνθρώπων. καὶ μὲν τοὶ τῆς ἀφείας ἠνέγκαστο μ-
δὸν ἔδαμῆ μεμπτόν. ἔπειθ' ἄρα ἦν ἠδονῆς ἦσαν
Ἐπίκουρος, ὅτε ἀφ' ἧς ἐχάταν ἐν ταῖς ἀφ' ἧς
αὐτῶν ἔγραψε τὰ μὲν παλαιὰ καὶ τῆς μὲν καὶ τοῖς
ἀδελφοῖς ἐναγίζεν ἄπαξ τῆς ἔτης, καὶ Μητροδώρος
καὶ Πολυκῶν τοῖς περιεργασίαις. ἑαυτῶν δὲ διασῶ-
τῆς ἀσωτίας τὸ πλέον περιεργασίαις καὶ ἐλαύθη ὁ σο-
φός· καὶ τραπέζας λίθων πεποῖησται, καὶ ὡς ἀνα-
θήματα τε ἐν τῷ τάφῳ προσέταξε πεφῆναι ὁ περ-
τένης τε καὶ ὀφθαλμοῦ ἔτος. καὶ ταῦτα ἐπέσκη-
ψαν οὐκ ἂν ἐν περιεργασίαις. λυτῶν ἦν ταῖς ἐπιθυμίαις
ἰὼ, ὡς ἐν καὶ ἐκείνων σὺν αὐτῷ πεφῆναι. ἐξή-
λασαν δὲ τῶν Ἐπικουρίων τῆς Ῥώμης δόγματι τῆς
βελῆς κοινῶ. καὶ Ἐπικουρίοι δὲ ἐν Ἀρχαδίᾳ τῶν ἐν
τῆς αὐτῆς οἰονεὶ Φάτης ἐδιδουκότας ἐξήλασαν, λυ-
μεῖνας μὲν εἶναι τὴν νέων λέγοντες, κηλίδα δὲ φιλοσο-
φία περιεργασίαις, ἀφ' ἧς τε μαλακίαν καὶ ἀφεί-
την καὶ προσέταξαν πρὸς τὴν τῆς ἡλίου δυσμῶν ἐξω-
τῆς ὄρον τῆς Μεσσηνίας γῆς εἶναι αὐτῶν. Ἐπιφορη-
θέντων δὲ, τῶν ἱερέων κατῆσαν τὰ ἱερά. τῶν γὰρ μὲν
Τιμάχους (καλῶς δὲ ταύτην τῶν ἀρχόντων Μεσσηνίους)
καὶ τῶν πόλιν κατῆσαν πᾶσαν, οἷα δὴ περ λυμάτων
πᾶν καὶ κατῆσαν ἀπὸ λαγυρίων. ὅτι ἐν Κρήτῃ
Λύκιοι τὴν Ἐπικουρίων πᾶς ἐκεῖ περιεργασίαις ἐξή-
λασαν. καὶ νόμος ἐγράφη τῆς ἐπιχωρίων Φωνῆ, τῶν
τῶν δήλων σοφίαν καὶ ἀγνήν ἢ αἰσχρὰν ἐπινοήσαν-
τας, καὶ μὲν τοὶ καὶ τοῖς Θεοῖς πολεμίους, ἐκκεκη-
ρῶν τῆς Λύκτου. ἔπειθ' ἄρα ἐπὶ παλαιῶν, δε-
δέστω ἐν κύβω πρὸς τὰς ἀρχαίας ἡμερῶν εἴκοσι, ἐ-
πιπεφῆναι μάλιστα γυμνός, καὶ γάλακτι, ἵνα ἢ μελίττας καὶ μυῖας δεῖπνον, καὶ ἀναλώσῃς ἑσθλῶν τῶν
περιεργασίαις αὐτόν. τῶν γὰρ μὲν διελθόντων, ἐὰν ἐπιπεφῆναι, καὶ κρημνῶν ὡφείδω, φολίον γυναικείαν
περιεργασίαις.

Ἐπίκουρος. ὄνομα κύριον. ἔπειθ' ἄρα τὸ βιβλίον
τῶν Ἐπικουρίων δόξας, ὡς ἐκείνων κυρίας ἔπειθ' ἄρα
Ἐπικουρίων κατὰ γνωρίσματα ἐν αἷς καὶ τῶν ἰὼ, ὅτι
καὶ τῶν τῶν φέρεται τύχη πᾶσι, ἔπειθ' ἄρα βελῆς
καὶ κείσθ' Θεῶν. ταύτας δὲ τῶν περιεργασίαις ἀπό-

nihil fecit: fratresque habuit tres, qui infinitis morbis impliciti, miserrime perierunt. Atque ipse etiam Epicurus, adolescens etiamnum, haud facile poterat e lectulo descendere, excutiens, & radios solis non ferens, nitidissimo illi ac splendidissimo Deo inimicus. Aversabatur etiam ignis splendorem, & sanguinem per inferiores meatus excernebat: corpore ita extenuato, ut injecta vestimenta ferre non posset. Metrodorus item & Polyænus, ambo ejus sodales, pessime omnium perierunt: & ipse quoque impietatis suæ mercedem haud penitentiam tulit. Voluptatibus adeo erat deditus, ut sub finem vitæ in testamento suo scriberet, ut & patri & matri & fratribus, itemque Metrodoro & Polyæno sodalibus, semel quotannis parentaretur; sibi vero bis: majorē luxū hic etiā præferens sapiens ille. Ad hæc mensas saxæ confici, & tanquam donaria in sepulcro collocari jussit catillo iste & gulæ mancipium. Atque hæc mandavit, cum non abundaret opibus: homo intemperantissimus, & voluptatibus avidissime fruens; quasi illæ quoque una cum ipso morituræ essent. Epicurei Senatusconsulto Roma sunt exacti: & Messenii in Arcadia eos, qui in eodem quasi præsepi pastis essent, expulerunt, quos & pestes adolescentum esse dicerent, & philosophiæ labem aspergere propter molliem & impietatem. Eos itaque ante Solis occasum ex agri Messenii finibus excedere jusserunt, iisque pulsas, a sacerdotibus lustrari fana, & a Timuchis (sic enim Messenii magistratus suos vocant) totam urbem purgari, tanquam fordibus quibusdam & purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii quosdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemque populari sermone talem scripserunt: Epicurei sapientiæ effœminatæ & degeneris ac turpis inventores, Diisque invisī, per præconis vocem Lycto excedere jubentor: & si quis eorum contempta lege in posterum huc venire ausus fuerit, prope Prætorium per viginti dies nervo vincitor, nudusque lacte & melle perfunditor, ut apes & muscas pascat, & intra dictum tempus ab illis consumatur. Si vero post tempus illud adhuc superstes fuerit, muliebri veste indutus, de rupe præcipitator.

Ἐπίκουρος. Epicurus. Nomen proprium: *Continebat autem liber ille opiniones Epicuri, quas illi κυρίας, (i. e. ratas) vocant, mala philosophiæ Epicureæ specimina: in quibus & hoc erat, Universitatem hanc casu quodam & temere ferri, non autem voluntate & judicio*

1 Τοσαύτη δὲ ἄρα ἢ σύντηξις—φίρειν ἐπιπεφῆναι] Locus hic repetitur infra v. Σωφίαις.

2 Οὕτω δὲ ἄρα ἦν ἠδονῆς ἦσαν.] Infra v. ἠδονῆς.

3 Καὶ Μεσσηνίους δὲ ἐν ἄρα.] Vide Athenæum lib. xii. pag. 547.

4 Ἐπιφορηθέντων δὲ.] Supra v. Ἐπιφορηθέντων, ubi hic ipse locus adducitur, rectius legitur ἐπιπεφῆναι.

5 Τῶν γὰρ μὲν Τιμάχους—ἀπὸ λαγυρίων.] Hic locus repetitur infra v. Τιμάχους.

6 Ἐὰν δὲ τις ἀφίκεται ἡραστ.] Ηραστ, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Κυρίας.

7 ἔπειθ' ἄρα τὸ βιβλίον πρὸς Ἐπικουρίων δ.] Et hunc locum ex Aliano depromptum esse patet ex ipso Suida infra v. Περιεργασίαις, ubi pars hujus Eclogæ addito scriptoris illius nomine repetitur.

8 Ταύτας δὲ τῶν περιεργασίαις ἀτόμους ἀπὸ τῶν ἐσθλῶν.] Oratio est ἀνακόλουθος. Nihil enim sequitur, ad quod accusativus περιεργασίαις & ἀφίκεται referri possit. Quare locum hunc sic potius

μυς πληθομένης ὑπὲρ ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένης, ἐκ τούτων γίνεσθαι ἀέρα, γῆν, καὶ θάλασσαν. εἶτα ἑπιλύουσι τὰς ἀκροτάτας καὶ σινοδούς, καὶ πανήλειος ἀφανίζεσθαι εἰς ἀτομους. Φέρεται δὲ εἰκῆ τὰ πάλια, καὶ ἄς ἐτυχεν, ἢ μὴν ἐκ τῆς τῷ ποιητῆ σοφίας. εἶτα, ἢ ἐκ παρονοίας φύσει πάντα, ἢ τε κυβερνήτην, ἢ τε ἰδωτὴν, ἢ τε παιδῶν ἐχρήσθη. εἶτα, ὁ ποιητὴς τῷ θεῷ ἵκαν ὅτι ἠέχθη ὡς ἀληθεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ τιμῶν λόγων ὡς ἀπλήρη λύσαν κλεισίρασαν. † Ἐἶτα ἀνέθορον, Ἐπικέρω καὶ ταῖς ἐκείνης δόξαις κλάειν λέγαν.

Ἐπικερῶ. βοηθός. καὶ ἐπικερῶ. δολικῆ.

Ἐπικερῶς. ἀντὶ τῷ λογίως. Ἐπικῶς δὲ, ἀντὶ τῷ ποιητικῶς.

Ἐπικερῶν. τῆ κεφαλῆ ἰστανεύουσα.

Ἐπικερῶτα.

Ἐπικερῶτης. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῶ Ἐμπορῶ, καὶ Ἀνιλαίς.

Ἐπικερῶτης. Ἐπικερῶτης ὅτι ὀλίγη καλλίονα πύργων ἔχας. Ἐπικῶ γὰρ μέγαν πύργον εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δὲ Ἐπικερῶτης. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν.

Ἄναξ ὑπὸ νόμῳ Ἐπικερῶτης σακεσφόρος. ἐκαμωθεῖτο δὲ εἰς δασύτητα. ἡ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Ἐπικερῶτης, Ἐπικερῶτης Ἀθηναίων δημαγωγός, Ἐφορῶ Ἐπικερῶτης ἔτι καὶ Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας μνημονεύει. Ἐπικῶ δὲ ἔστιν, ἔτι μνημονεύει Λυκούργῶ ἐν τῷ περὶ διοικήσεως ὅτι φασὶ κεκτῆσθαι ταλάμων χ' ἔστιν. ἄλλῳ δὲ ἔστιν Ἐπικερῶτης, Αἰσχίνος τῷ ῥήτορι κηδεστής. ἔτι Ἐπικερῶτης Κυρηναίων, ὡς Δημοσθένος ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπικερμαμένης. Ἐπικερμαμένης. Οἱ δὲ ὑπὸ μεγέθους τῷ Ἐπικερμαμένης ἐπὶ κινδύνου πάντα οἷσα ἐλογίζοντο.

Ἐπικερμασίας. ἐπενεγκάν. Οἷς δ' ἄμα ἄναξ θεός, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶ φόβον Ἐπικερμασίας.

Ἐπικερῶ. τὰ τῆς νῆος σανιδώματα.

Ἐπικερῶ. δοκιμάζει.

Ἐπικερῶτης. σύμβουλος. δοκιμαστής. Χερῶν Ἐπικερῶ.

scribendum puto: τούτων δὲ τῶν ἠρωτικῶν ἀτόμων πληθομένην ὑπὲρ ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένην, ἐξ αὐτῶν γίνεσθαι &c. Vel sic, πῶς δὲ πῶς ἠρωτικῶν ἀτόμων πληθομένην ὑπὲρ ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένην &c. Caterum, tota hæc Ecloga vere est, quod ajunt, calx absque arena, nec membra ejus inter se coherent: adeo ut appareat, articulum hunc exiguu cum judicio a Suida confarcatum esse.

1 Δικαλούεσθαι] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi. In prioribus enim Edit. male legitur ἀφισταμένην.

2 Ὅτι ἐκ παρονοίας φύρεται π.] Sentius hujus loci satis ostendit, legendum esse, ὅτι ἀντὶ παρονοίας φέρεται π.

3 Εἶτα ἀνέθορον, Ἐπικέρω καὶ ταῖς ἐκείνης δ.] Simile quid legitur infra v. Κλάειν.

4 Ἐμπορῶ, ἔτι Ἀνιλαίς] Harum duarum fabularum meminit Atienpius: qui præterea eisdem Δύωρατον & Ἀμάζοντας laudat.

5 Ἐπικερῶτης ὅτι ὀλίγη καλλίονα.] Aristophanes Ecclesiaz. pag. 726. (487. Ed. Bat. P.)

Κέρων Ἐπικερῶτης ὅτι ὀλίγη καλλίονα.

Deorum: celebratasque illas atomos nunc inter se concurrere, nunc vero a se invicem discedere, atque ex iis fieri aerem, terram, & mare. Postea vero corpora mixta & ex concursu atomorum conflata rursus in atomos dissolvi, & penitus evanescere. Omnia item temere & fortuito ferri, non autem consilio creatoris. Item, Absque providentia cuncta ferri, neque gubernatorem, nec rectorem, nec moderatorum habentia. Postea autem vir a Deo missus delirium ejus non tulit, sed verborum ejus insanam rabiem compressit. † Postea ab Epicuro resiliit, ejusque opiniones valere jussit.

Ἐπικερῶ. Auxiliator. Et ἐπικερῶ. Dativo jungitur. Opitulor.

Ἐπικερῶς. Sapienter. Moderate. Ἐπικῶς vero, poetice, vel oratione ligata.

Ἐπικερῶν. Capite annuere.

Ἐπικερῶτα. Potestas. Imperium. Dicitio.

Ἐπικερῶτης. Epicrates. Comicus. Ex ejus fabulis sunt, Mercator, & Antilais.

Ἐπικερῶτης. Epicrates. [Aristophanes:] Epicrate non paulo pulchriorem barbam habes. Hic enim magnam barbam habebat: unde etiam Sacesphorus, i. e. Barbiger, appellabatur. Et Plato Comicus inquit: Rex mystacis, Epicrates barbiger. A Comicis enim ut hirsutus & pilosus perfringebatur. Erat autem orator & demagogus.

Ἐπικερῶτης. Epicrates, Atheniensium orator, Sacesphorus cognominatus: cujus etiam mentionem facit Demosthenes in oratione de Falsa Legatione. Alius vero est, cujus meminit Lycurgus in oratione de Administratione ararii: quem sexcenta talenta in bonis habuisse ajunt. Alius item est Epicrates, Æschinis oratoris affinis, qui Cyrebion cognominabatur, ut testatur Demosthenes in oratione contra Æschinem.

Ἐπικερμαμένης. Imminentis. Impendentis. Illi vero propter magnitudinem periculi adhuc impendentis omnia tolerabilia esse putabant.

Ἐπικερμασίας. Qui injecit. Qui intulit. Quibus cum minitatus esset, & simul sui terrorem incussisset.

Ἐπικερῶ. Tabulata navis.

Ἐπικερῶ. Judicat. Dijudicat. Censet.

Ἐπικερῶτης. Confultor. Censor. Judex. Ea

Adde δὲ τὸν κρινῶ: Πύργων ἔχων. Hunc locum Suidas repetere voluit, quamvis metrum & ordinem verborum neglexerit.

6 Οὗτος γὰρ μέγαν πύργον εἶχεν. ἐπικ.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

7 Σακεσφόρος.] Portus, scutifer. Male. Vertere enim debet, barbiger, vel, prolixam barbam gerens. Τὸ σάκκον enim apud Græcos interdum significat barbam: ut ostendit Mauffacus ad Harpocratonem v. Ἐπικερῶτης: ad quem Lectorem remitto.

8 Ἐπικερῶτης, Ἀθην.] Cave putes Epicratem hunc diversum esse ab eo, cujus Suidas loco proxime præcedenti meminit. Differentia tantum est in verbis, quoniam priorem locum Suidas descripsit ex Scholiasta Aristophanis, ut ante monuimus; posteriorem vero ex Harpocrate.

9 Ἐφορῶ.] Scribe Σακεσφόρος: de qua voce diximus paulo ante.

10 Ἄναξ θεός.] Sic recte MS. Paris. A. & ipse Suidas supra v. Ἀναξθεός, ubi hoc ipsum fragmentum legitur. At priores Edit. mendose ἀναπτής.

Ἐπικτήτῃ τῷ λεγόμενῳ τῷ Μαισάνῃ ἀπὸ τῶν τόπων ἐμπειρίαν.

Ἐπικτήτῃ, Ἰεραπόλεως τῆς Φρυγίας, Φιλόσοφῃ, δὲλθὲν δὲ Ἐπαφροδίτῃ, τῷ σωματοφυλάκῳ τῷ βασιλέως Νέρων. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλθον ὑπὸ ρεύματι ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ἔκησε, καὶ ἀφελείνας μέγχε Μάρκῳ Ἀθωνίῳ. ἔγραψε πολλὰ. † Ὁπὶ Θεοσεβίου ὁ Φιλόσοφῃ ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῷ Ἐπικτήτῃ σχολῶν τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπελεχνατο τῆς ἡγοιῶν ἀφρονήματα μέγχε, ἰκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τῷ ψυχῶν τὰς μὴ παντάπασιν ἀτέγκτας καὶ ἀπεράμνας. ἀσπάζεσθαι δὲ τὰ ἀμείνω, καὶ μετὰ δώκεν, κατῆσθαι οἷν τε καὶ ἀπρέφροσθαι δὲ καὶ ἀποδιδράσκειν τὰ χεῖρω τῆς ζωῆς εἶδη καὶ δύναμιν. ποιηθεῖν καὶ ἐν σκληράματι κατὰλέλοιπε τοῖσιν πρὸ τὰς ἑαυτῶν νεφετήσας, οἷς ὁ Ἐπικτήτῃ ὡσπερσον. καὶ μοι δοκεῖ ἀνὴρ γεροντακὸς ἀνλικρὸς (ὡς ἓνα ὡρὸς ἓνα ἀνλικαλεῖν) ὁ τῷ κατῆ ἡμᾶς χρόνῳ Ἐπικτήτῃ ἀνθὺ μύθοι τῷ Σπαϊκῶν δοξασμάτων. ὁ γὰρ Θεοσεβίου ἔδενός τοσῆτον, ὅσον τῷ Πλάτῳ ἀλήθειαν ἡσπάζετο καὶ ἐθαύμαζε. καὶ δὴ π καὶ σωματοφυλάκῳ μικρὸν βιβλίδιον περὶ τῷ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κεκομψευμένων, τῷ ἀπὸ τῶν Θεῶν ἡκσαν Θεοσοφίαν ἐξαίρων λόγῳ. ταύτῃ γὰρ ἀφροσύνας ἐτίμα καὶ ἔσεβεν. ἀεὶ γὰρ ἐν τοῖς ἡθικωτέροις φιλοσοφίμασι ἀφροσύνας ἐφαίνετο. καὶ γὰρ εὐ ἐπεφύκετο ὡρὸς εὐζωίαν μᾶλλον, ἢ ἐπιστήμην, ἔδὲ ταύτῃ ἡσυχάζουσαν, ἔδὲ ἐν μόναις ταῖς Φαντασίαις γυμναζομένην, ἀλλὰ ζῶσαν ἰκανῶς ἐπὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. εἰ μὴ γὰρ καὶ τὸν δημόσιον ἐπολιεύσαστο τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ὃν καὶ Σωκράτης ἐκείνῃ, καὶ ὁ Ἐπικτήτῃ, καὶ πᾶς ἐν φρονίᾳ μετὰ χεῖρῃ, τῷ ἑαυτῶν καὶ ἐν ἑαυτῷ πολιτείᾳ ἀφροσύνας τῷτο μὲν ὡρὸν, ἔπειτα καὶ ὡρὸς ἀλλήλους ἐν μέρει κατῆκετον ἰδίᾳ σωματοφυλάκῳ ὡρὸς τὸ βέλτερον.

inde vero & illud, quod in mutua consuetudine, & officiis erga singulos exercendis, & ad optimum vitæ finem homines deducantibus, versatur. *Port.*

1 Ἐπαφροδίτῃ Huius Epaphroditii mentio fit apud Stephanum Byzantium v. Βιβλίον.

2 Καὶ ἀφελείνας μέγχε Μάρκῳ Ἀθωνίῳ. Quod Suidas hic de atate Epicteti ait, confirmatur auctoritate Themistii, quippe qui in oratione Consul. ri ad Iovianum Imperatorem pag. 63. testatur, Antoninos duos, i. e. Pium & Marcum, Epictetum in honore habuisse. Verba ejus hæc sunt: Οὕτω εἰ οἱ πατέρες τῷ τοῦ βασιλέως τῶν παρῶν ἀνδρῶν πᾶσι τῷ πᾶσι ὡρὸν, τῷ Ἀθωνίῳ οἱ αἱετοὶ ὁ Σιδασί, ὁ Τερέων τῷ Θεοσεβίῳ. Τερέων ὁ μίγχε Διᾶνα τῷ χρυσῶν τὴν γλῶσσαν, τῷ Ἐπικτήτῃ τῷ ἄνω Ἀθωνίῳ. I. e. Sic auctores imperii sui hujus olim disciplina majores exegerunt, velut Arium Caesar Augustus, Tiberius Thrasylum, magnus ille Trajanus Dionem aurea lingua præditum, Epictetum denique Antonini duo. Sed, si rem bene putemus, non videtur Epictetus ad Marci principatum pertingere potuisse, quoniam inter imperium Neronis (sub quo Epictetum jam floruisse certum est) & regnum Marci, anni plus centum intercesserunt: quam ætatem paucissimi mortalium attingunt. Præterea Gellius, Herodi Attico, qui sub Marco & ante floruit, æqualis, de Epicteto, tanquam qui suo tempore jam decesserat, ita verba facit lib. 11. cap. xviii. De Epicteto autem. philosopho nobili, quod is quoque ferus fuit, recentior est memoria, quam ut sibi quasi obliuiscatum debuerit. Ad hæc, ipse Marcus Imperator initio libri sui Philosophos & viros doctos recensens, quorum consuetudine & familiaritate usus fuerat, nullam Epicteti mentionem facit: quin potius eum ante ætatem suam e vivis jam excessisse, clare his verbis ostendit, lib. vii. §. xix. Πόσους ἴδῃ ὁ αἰὼν Χρυσίππῳ, πόσους Σωκράτει, πόσους Ἐπικτήτῃ κατῆκετον; Id est: Quot Chrysis, quot Socrates, quot Epictetus avum jam absorsit? Hæc sine argumenta satis evincere videntur, Epictetum ad Marci tempora vitam non produ-

Tom. I.

qua dicta erant, Masaniffæ, utpote locorum periti, judicio permittebat.

Ἐπικτήτῃ. Epictetus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe, Philosophus, servus Epaphroditii, unius de satellitibus Imperatoris Neronis. Ob defluxionem autem altero crure mutilatus, in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit, & vitam usque M. Antoninum produxit. Scripsit multa. † Theosebii Philosophi multa ex Epicteti scholis desumpta dixit: alia vero & ipse excogitavit sententiarum enunciandarum genera, quæ sunt Musæ mores formantis documenta, ad persuadendum apta, & ad animos non prorsus inexorabiles & indomitos flectendum idonea. Amplecti vero meliora & sectari solebat, quantum fieri poterat: averfari autem & fugere pro viribus deteriora vitæ genera. Quamobrem etiam suas admonitiones in libro oratione soluta scripto reliquit quibusdam hujusmodi viris, qui tales erant, qualis fuerat ille prior & antiquus Epictetus. Et ut unum cum altero conferamus: hic nostri temporis Epictetus mihi fuisse videtur: exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theosebii enim nullius scriptoris opiniones tam amplectebatur & admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quendam libellum conscripsit de rebus in Magna Politia eleganter dictis, sapientiam a Diis venientem verbis extollens, quam vehementer honorabat & colebat. Hinc morali philosophiæ semper deditus erat: ut qui a natura factus esset ad bonam vitam colendam potius, quam ad scientiam sectandam, eamque non ociosam, nec in solis imaginationibus positam, sed actione quasi animatam. Quamvis enim Rempublicam non attigerit, sed privatum vitæ genus coluerit, cui & Socrates ille, & Epictetus, & quilibet condatus studet, suam, & in se ipso sitam politiam exornans; tamen hoc quidem privatum præclaræ vitæ genus exercebat primum; de-

xisse, nec ab Imperatore illo in honore, ut Themistius vult, haberi potuisse. Sententiam nostram confirmat doctissimus Gatakerus ad Marc. Anton. lib. viii. §. xxxi. cujus verba hic adducam: “Cæterum, quod Themistius ait, Antoninos duos. Pium sc. nostrumque, Epictetum pari modo excessisse, quo Arium Augustus, Thrasylum Tiberius, Dionem Trajanus; unde constare, aut qui esse possit, nullus assequor: etiam si Suidas etiam ad Marci principatum pertigisse scribat: quum a Neronis imperio (sub quo Epictetum non vixisse tantum, sed & in existimatione magna existisse, ex ipsius disceptationibus ab Arriano editis clarissime liquet) ad Marci regnum anni fere centum intercedant. Accedit, quod nec apud Marcum ipsum, nec apud eorum quenkum, qui Marci res gestas scripto consignarunt, Epicteti ulla mentio comparer inter eos, quos is in honore habuerit, Philosophos: cum seculo tamen hos recensent. Denique cur Junio Rustico tantam gratiam agnoscat, quod Epicteti commentariorum copiam sibi fecerit, qui ab Epicteto ipso, quem familiariter habebat, nullo negotio eos comperare sibi poterat? Hæc Gatakerus recte.

3 Ὁπὶ Θεοσεβίου ὁ Φιλόσοφῃ ἔλεγε. Totum hunc de Theosebio locum ex Damascio depromptum esse, clare patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore pag. 1038, inter alia & hæc leguntur: Ἐλεγε μὲν ὁ Θεοσεβίῳ τὰ πολλὰ ἀπὸ τῷ Ἐπικτήτῃ σχολῶν τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπελεχνατο τῷ ἡγοιῶν ἀφρονήματα μέγχε. Eadem certe verba & in hac ipsa apud Suidam Ecloga leguntur: unde dubitari non debet, quin & reliqua omnia eisdem sint Damascii; quoniam totum hunc de Theosebio locum ex uno eodemque auctore descriptum esse, & ex sensu ἀκριβῆ. & paritate sibi manifestum est.

4 Ἐν σκληράματι. Scribe ἐν σκληράματι, toramque hanc peridom sic verte: Quare etiam præcepta quæ talibus fere libellis com-

LIII

Ἐπιτομῆ

Ἐπικυδέτερος. Ἐπικρατέτερος. νικητικός. ἐνδοξότερος. κῦδος γὰρ ἡ δόξα. Τὸς Ῥωμαίους ὁ Τέρτιος ἐν πικρῇ πλείονι ἐποίησάτο, ὡς καὶ κτ' ἢ ἐπικυδέτερον ἀνακλιῶν τιβάδα.

Ἐπικύδης. ὅτι Ἐπικύδης καὶ Ἰπποκράτης ἀδελφῶ ἀλλήλων, φρατηγῶ δὲ Συρακυσίων, οἱ Ῥωμαίους ἐν πολλῇ δυσχεραίνοντες, ἐπεὶ τὰς Συρακῦσας οὐκ ἴσχυον ἐκπλεμᾶσαι, κατέφυγον ἐς Λεοντίνους, ἀφαιρομένους τοῖς Συρακυσίοις, καὶ κατηγόρουν τῆς πατρίδος, ὅτι τὰς αὐτοὺς Ἰέρωνος ἐφ' ὅλην Σικελίαν πεποιήμενος, μόνῃ Συρακῆσι σφίσιν αὐτοῖς ἀνακονάσειαν. οἱ δὲ ἠρεδίζοντο. καὶ Συρακῆσι μὲν ἐπεκήρυσσαν, εἴ τις Ἰπποκράτης ἢ Ἐπικύδης κομίσειεν τὴν κεφαλὴν, ἰσότημον αὐτῶν χερσίων ἀνιδώσθην. Λεοντῖνοι δὲ αὐτῶν Ἰπποκράτην φρατηγὸν ἠρέθοντο.

Ἐπικυκλιῶσα. ἐπεισαγαγεῖν.

Ἐπικύλλωμα. τὸ μὲν τὴν ἄρτων ἀφ' ἑαυτῶν ἀφαιρούμενον. κόλλυξ γὰρ, ὁ ἄρτος. ὅθεν καὶ κολοβόν, ἀπὸ τῆς κολοβῆς.

Ἐπικυρότερος. πλείον κυρτός.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. γενικῆ. μέμφεσθαι. ἢ Μὴ ἀνεπίσημῶς ἐπιλαμβάνεσθαι ἢ βάρβαρον ἢ σόλοικον ἢ ἀπικρῆς τι προσεγγισμένων.

Ἐπίλαμπτος. καθαφάνης, παρ' Ἡροδότου.

Ἐπιλανθάνεσθαι. ἀποβαλεῖν ὅππῃ μιν.

Ἐπιλαχόντα. τυχόντα.

Ἐπιλαχάν. Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶντι. Οὐτε λαχών, ἔτ' ἐπιλαχάν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀστυκτικῆς πειράμενος. πειθῶν δὲ ὅτι τὸ λεγόμενον. ἐκλήθηντο οἱ βουλευτῆς ἢ ἄρχων ἐφιέμενοι. ἐπειτα ἐκάστῳ τῶν λαχόντων ἔτερος ἐπελάγαρχαν, ἵνα, ἐὰν ὁ ὁμοῦ λαχόντων ἀποδοκιμασθῆ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένῃ βουλευτῆς ἢ ἄρχων, ὁ ἐπιλαχών.

tem duxisse, ut, si prior vel rejectus fuisset, vel obiisset, ille, qui post cum fortitus fuerat, ipsius loco vel Senator vel Magistratus crearetur.

Ἐπιλέγῃ. πρὸς τοῖς εἰρημνοῖς Φησίν.

Ἐπίλεκτος. ὡς παροξύτωνος. Ἐκλεκτός δὲ, ὄξύτωνος. διότι τὸ μὲν ἐκ τῆς ῥήματι. τὸ δὲ ἐκ τῆς ὀνόματι. σιωπῆται.

Ἐπιλεξάμενος. ἀναμείρησας. ἀναλογισάμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὸν δεξιμόν τ' βοῶν ἐπιλεξάμενος. καὶ Ὁ δὲ Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ ἐπιλεξάμενος, ὡς, ἰὼ δὲ αὐτῶν κατέλιπον οἱ Φυγάδες ἐς τὸ πόλιν, ἄρχει τ' Νάξου. ἀντὶ τῆς ἀναλογισάμενος. καίτοι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγνῆς. Ὁ δὲ εὐρίστῃ τὰ γεγραμμένα, καὶ ἐπιλε-

plexus est, et posteritati reliquit, qualibus et ante Epistetus. Versio Porti, qui vulgatam lectionem secutus est, omnino est frigida.

1 Ἐπικυδέτερος. Vide quæ de significatione hujus vocis observat Casaubonus in Commentario ab Polybium, pag. 160.

2 Ὅτι Ἐπικύδης καὶ Ἰπποκράτης ἀδελφῶ ἀλλήλων. Totus hic locus ἀπὸ πλείονι etiam legitur apud Appianum in Excerptis a Valerio editis pag. 558. unde cum Suidas descripsit.

Ἐπικυδέτερος. Potentior. Honoratior. Præstantior. Illustrior. Kῦδος enim est gloria. *Turcus Romanos pluris fecit, ut et in honoratiora toro eos collocaret.*

Ἐπικύδης. Epicydes. Epicydes atque Hippocrates fratres, Syracusanorum Imperatores, jamdudum infensi Romanis, cum Syracusanos ad bellum concitare minime potuissent, in Leontinos, qui a Syracusanis dissidebant, profecti sunt: ac populares suos criminari cœperunt, quod cum Hiero universam Siciliam in foedere cum Romanis pacto comprehendisset, ipsi id sibi solis tribuerent: quibus verbis magnopere concitati sunt Leontini. At Syracusani publice per præconem pronunciarunt, si quis Hippocratis aut Epicydis caput afferret, se pari auri pondere id redempturos esse. Hippocrates autem a Leontinis Imperator creatus est.

Ἐπικυκλιῶσα. Introducere.

Ἐπικύλλωμα. Id, quod post panis formationem reliquum est. Κόλλυξ enim est panis. Unde et κολοβόν, [itidem genus panis:] a κολοβόν, mutilum.

Ἐπικυρότερος. Magis incurvus. Gibbosior.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. Genitivo jungitur. Corripere. Reprehendere. *Ne cum contemptu et irrisione eos reprehende, qui vel barbare, minusve emendate loquuntur, vel absorum quid proferunt.*

Ἐπίλαμπτος. Illustris. Manifestus. Apud Herodotum.

Ἐπιλανθάνεσθαι. Oblivisci.

Ἐπιλαχόντα. Nactum. Assequutum. Adeptum.

Ἐπιλαχών. Æschines in oratione contra Ctesiphontem ait: *Neque sortitione, neque sub-sortitione [magistratum] adeptus est, sed eum, corruptis ante Senatoribus, pretio emit.* Ut autem verba hæc Æschinis intelligantur, sciendum est, eos, qui in Senatuum adscisci, vel magistratum aliquem consequi cupiebant, sortiri solitos fuisse. Deinde post unumquemque eorum, cui fors obvenerat, alterum sorte

Ἐπιλέγῃ. Post jam dicta dicit. Jam dictis aliquid addit.

Ἐπίλεκτος. Delectus. Acuto notatur in antepenultima. Ἐκλεκτός vero, i. e. electus, acutum habet in ultima. Illud enim ex verbo; hoc vero ex nomine compositum est.

Ἐπιλεξάμενος. Remensus. Qui reputavit. Qui recognovit. Qui recensuit. *Hercules autem, cum boum numerum recognovisset.* Et Herodotus: *Cum autem secum ipse reputasset, si sua opera exules in urbem redissent, se Naxi imperio potiturum.* Ponitur etiam ἐπιλεξάμενος pro ἀναγνῆς: i. e. qui legit. *Ille vero li-*

3 Μὴ ἀνεπίσημῶς ἐπιλαμβ. Fragmentum hoc apud Marcum Antoninum me legisse memini. Vide etiam supra v. Ἀπικρῆς.

4 Ἐπιλαχόν. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ. Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem & Etymologum.

5 Ἡερολαχόν. Sic recte MS. Paris. A. itemque Etymologus, & Harpocratio. At priores Editt. male, Ἡερολαχόν.

6 Ἡεροῦτες. Lib. v. pag. 187.

ξάμην [⊙] ἐλέγχῃ τὸ πᾶν, ἄς ἐγένετο.

Ἐπιλείψ με. καὶ ἀλείψ με. Ἐπιλείψ με δι-
γήμερον ἡμέρα.

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. χεῖρον ὑπὲρ τῆς Πάρ-
νηθ [⊙], ὃ ἐπέλιπον οἱ Φυργάδες τῷ τυραννῶν, ὧν οἱ
Ἀλκμαωνίδαι ἀποστρέψαν. Ἐπιπολιρικὴν δὲ
αὐτῶν ὑπὸ τῷ Πεισιφράτῳ, Σκολίον εἰς αὐτὸς ἡ-
δέλο. Ἄϊ ἀ Λειψυδρίον ἀποδοσέταυρον, οἷς ἄνδρας
ἀπέλεσας, μάχεσθαι τῷ ἀγαθῶς, καὶ εὐπαλίδας,
ὅπότε ἔδειξαν, οἷαν πατέρων ἦσαν.

Ἐπίληθον. τὸ ἰλαστικόν.

Ἐπὶ Ἰλιουαίῳ. ἀείβοιός τις μέγας, ἐν ᾧ τὸς
ἀγῶνας ἦγον τὸς σκυλικῶς.

Ἐπίληθον. ἐπιλήψιμ [⊙], καὶ μέμφω ἀξι [⊙].
καὶ ἐπίληθον, ὁ νόσων τιμὴν ἰερῶν νόσον, καὶ λυόμε-
ν [⊙] ὑπὸ τῷ βασιλείῳ Θεοδοσίῳ.

Ἐπιλησμόταλον. ἰδίως ἐπιλησμονέσταλον. Ἄλεξις
δὲ, ἐπιλήσημι. Κρατῖν [⊙], ἐπιλησμοσύνη. Ἄλεξο-
φάνης Νεφέλαις.

--- Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,

Ἐπιλησμόταλον καὶ σκαυόταλον γερόντιον.

Ἐπιλείψ με. ὁ καὶ ἀλάβοι με.

Ἐπιλίγδην. ἰο συμψᾶσαι καὶ ἐφάψασθαι μόνον,
ὃ παρ' ἡμῶν ἀνωθεν, ἄνω.

Ἐπιλλίζω. τὸ ἀφαινεύω.

Ἐπιλοισιάμην [⊙]. Καὶ ἐφ' ᾧ ἐνόμιζε πλεονεκτε-
σθαι [⊙] τῷ μάχῃ ἐπιλοισιάμην [⊙], πείθει.

Ἐπιλλύζουσα. ἐπετῆλασσα. ἐπιμύουσα τὸς ὀφ-
θαλμοῖς ὑπὲρ ἰδίων ἐστὶ τῷ γλαυκῶν, ἀφ' ὃ τὸ μὴ
βλέπειν δι' ἡμέρας.

Ἐπίλυκ [⊙], κωμικὸς ποιητής. τῷ δραμάτων αὐτῶ
ἔστι Κοραλίσκος [⊙], ὡς Ἄθηναι [⊙].

Ἐπιλυομένη. ἰο συγχρῶντ [⊙].

Ἐπίλυσον. ἰο ἔφωδον. Ὁ δὲ πέμπτος Ἰωάννης, ὡς
ἀν ἀποφυλακῇ λησίου, καὶ ἀποχρησμάθοι τῷ ἰο ἐ-
πίλυσον τῷ βαρβάρων.

1 Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. χεῖρον ὑπὲρ τῆς Πάρνης.] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Etymologum. & Eustathium ad Il. Δ. pag. 461. Confer etiam Meursium in Pisisfratio cap. xvi.

2 Ἐπὶ τῷ Πάρνηθ [⊙]] Sic etiam Hesychius h. v. & v. Λειψυδρίον, & ipse Sui as intra v. Λυκόποδες. At Etymologus Lipsydrium ὑπὸ τῷ Πάρνηθον, i. e. sub Parnetho, collocat: minus recte, ut puto. Non enim loca humilia, sed edita, & in montibus sita, muniri solent ab iis, qui a vi hostili tuti esse volunt. At quid facias Herodoto, qui lib. v. pag. 195. Lipsydrium ὑπὲρ Παιονίας, i. e. supra Praxiam, situm fuisse tradit. Equidem existimo locum illum Herodoti corruptum esse, & pro Παιονίας reponi debere Πάρνηθ [⊙]; quoniam Lipsydrium utique sitam fuit in Attica, cujus mons erat Parnes, teste Stephano Byzantio. At Praxia erat regio Macedoniæ, ab Attica procul remota; in qua, vel ultra quam si Lipsydrium situm fuit, non video quomodo id a Pisisfratidis, qui Atticæ, non autem Macedoniæ domini erant, expugnari potuerit. Corrigendus hic etiam obiter est Eustathius, apud quem loco laudato pro ὑπὲρ τῆς Πάρνης male legitur ὑπὲρ τῆς Σπάρτης.

3 Ὡν οἱ Ἀλκμαωνίδαι ἀποστρέψαν.] Portus τὸ ἀποστρέψαν male in ἀποστρέψαν, vel ἀπέστρεψαν ἐπίρρουσι mutandum censebat. Locus hic enim recte se habet, & sensus ejus est is, quem in versione expressimus.

4 Ἄϊ ἀ Λειψυδρίον ἀποδοσέταυρον.] Scolium hoc, cujus metrum prorsus turbatum est, legitur etiam apud Athenæum lib. xv. pag. 695.

teras invenit, iisque lectis apprehendit, quomodo tota res gesta fuisset.

Ἐπιλείψ με. Deficiet me. Me narrantem dies deficiet.

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. Pugna in Lipsydrio. [Lipsydrium] locus supra Parnethem, quem munierant, qui ob tyrannos urbe profugerant, inter quos præcipui erant Alcmaeonidæ. Sed cum ibi a Pisisfratidis expugnati essent, Scolium cani in ipsos coeptum est: *Heu, heu Lipsydrium, sociis infidum, quales viros perdidisti, manu promptos, nobilique genere natos, cum ostenderent, quibus majoribus orti essent.*

Ἐπίληθον. Quod oblivionem inducit.

Ἐπὶ Ἰλιουαίῳ. Ad Lenæum. Erat circus quidam ingens, vel locus septus, in quo ludi scenici agebantur.

Ἐπίληθον. Castigatione & reprehensione dignus. Et ἐπίληθον, morbo sacro vel caduco laborans: qui sub Imperatore Theodosio sanabatur.

Ἐπιλησμότατον. Valde obliviosum. Alexis vero dixit ἐπιλήσημι, i. e. oblivio: & Cratinus, ἐπιλησμοσύνη, pro eodem. Aristophanes Nubibus: *Non ad corvos abibis, obliviosissime & morosissime senecio?*

Ἐπιλείψ με. Deficiet me. Vel, deferet me.

Ἐπιλίγδην. Leviter. Strictim. Quod apud nos vulgo ἀνωθεν, vel ἄνω dicitur.

Ἐπιλλίζω. Innuo. Nictō.

Ἐπιλοισιάμην [⊙]. Qui reputavit. Qui enumeravit, vel recensuit. *Et cum breviter enumerasset ea, ob quæ in prælio se superiorem fore putabat, rem eis persuasit.*

Ἐπιλλύζουσα. Irridens. Nictans. Oculis conivens: quod proprium est noctuarum, quæ interdiu non vident.

Ἐπίλυκ [⊙]. Epilycus, poeta Comicus. Ex fabulis ejus est *Coraliscus*, ut ait Athenæus.

Ἐπιλυομένη. Concedentis.

Ἐπίλυσον. Adventum. Invasionem. *Ille autem Joannem misit, qui excubiis dispositis Barbarorum adventum præcognosceret.*

5 Λευθησικόν] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Editt. λευθησικόν: quod minus placet. Eustathius & vetus Scholiasta Homeri ad Odyss. Δ. v. 221. eandem vocem exponunt ἐπιλησικόν.

6 Ἐπὶ Ἰλιουαίῳ. ἀείβοιός τις μ.] Confer omnino Hesychium h. v. ex quo Suidas suppleendus est. Notandum autem est, notam hanc referendam esse ad locum illum Aristophanis *Acharnens.* pag. 395.

Ἀσπί τῷ ἰο μὲν, ἰο πὶ Ἰλιουαίῳ τῷ ἀγῶνι.

Confer ibi Scholiastam.

7 Ἐπὶ τῷ βασιλείῳ Θεοδοσίῳ.] Duo MSS. Paris. habent, ἐπὶ τῷ βασιλ. Θεοδ.

8 Ἀλεξοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Bas. P.) Ubi vide Scholiastam, cujus vestigia Suidas hic secutus est.

9 Καταλύσει με, vel καὶ ἀλείψ με, ut supra.

10 Ἐπιλίγδην. συμψ.] Scholiasta Homeri ad Il. P. v. 599. Ἐπιλίγδην. ἰο κατὰ βάθος, ἰο ὅσον ἐπιλυαίῳ τῷ ἐπιφάνειον.

11 Ἐπιλλίζω] Vide Scholiastam Homeri ad Odyss. P. v. 11.

12 Ὡς Ἀθηναι [⊙]] Lib. iv. pag. 133. & 140. quo utroque in loco legitur Κοραλίσκος [⊙], per ω.

13 Ἐπιλυομένη] vitiose, ut puto, pro ἐπιλυομένη.

14 Ἐπίλυσον] Male pro ἐπίλυσον, vel ἐπέλυσον, ut Portus etiam monuit. Vide supra v. Ἐπίλυπος.

15 Ἐπίλυσον] Scribe ἐπίλυσον.

Ἐπιλύτης. Ἐπίλυτϙ.

Ἐπιμᾶλλον. ἐπίρρημα. αἰσιωστότερος. Καὶ ἔπι-
μᾶλλον ἐξήπληστο εἰς ὄργην.

Ἐπιμᾶλλον. ἀντὶ τῆς παρορυσμότερον. Δέξιπ-
πϙ. Τῶν δὲ πῶν τοῖς Ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον
ἀχθέντων. καὶ ἀντὶ τῆς αἰσιωστότερον. Ἐνδιδόναι σφᾶς
ἐπιμᾶλλον. καὶ αὐτῆς. Ταῦτά τοι ἐπιμᾶλλον ἐξή-
πλησεν αὐτῆς τὸ μῖσϙ.

Ἐπίμαργϙ. μεμῖωτος.

Ἐπιμασίδιϙ. ὁ Φηλάζων. Ὁ δὲ νεώτατιϙ παῖς
ἐπιμασίδιϙ ἰὼ, ἔῃ ἡ μήτις ἀντιείχιστο.

Ἐπιμαχία συμμαχίας ἀφ' ἑφείρει. καὶ ἔστιν ἐν
τῷ Συμμαχία.

Ἐπιμαχίην. Φιλίαν σφίσην ἔνοποιον εἶναι ἐπὶ τῷ
τῆ ἀλλήλων ἐπιμαχίην καὶ ἀμιλλα ἰὼ ἀμφοῖν, πό-
τεργϙ μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργω ἐμπεσώσθαι.

Ἐπίμαχϙ. διωαμῆν πολεμείσθαι. Καθ' ὃ μὲν
ἐπίμαχϙ ἰὼ, πολλὰ χῶματα ἐγείρων καὶ αὐτῆς.
Ἄοι δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χεῖρον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχῶταλον
εἶναι.

Ἐπὶ μέγα. ἐπίρρημα. ἀντὶ τῆς μεγάλης. Οἱ ἐ-
πὶ μέγα χεῖρον αὐτοῖς τῆ ὀνόματιϙ, τῆς Ἀσίας
ἐπὶρχον. † Ἐπὶ μέγα πρυφῆς παρορυσμότερον οἱ Συ-
βαρίται, καὶ πλείον ἐπὶ μέγα ἡκούεις, ἐαυτοῖς καὶ
ἄλλοις ἐδόκει ἀξιοζήλοισιν εἶναι.

Ἐπιμέλειον. 2 Φροπιδϙ ἄξιον. 3 Ἡρόδοτϙ. Ὡς
γὰρ παρεξήκει ἡ γυνὴ, ἐπιμέλειον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο.
4 Ἐπιμελῆς δὲ ἄς οἱ ἐγένετο, πέμπει τῷ δορυφόρῳ πι-
νὰς γυνῶν, ὃ, πὶ χεῖρον τῷ ἴπῳ ἡ γυνὴ.
sit, qui cognoscerent, in quam rem mulier equo uteretur.

Ἐπιμέλεια. ἡ αἰσθη. ἡ φροντίς.

Ἐπιμελής ἀστϙ. ὁ χαρταρός.

Ἐπιμελητᾶς ἐμποεῖς. δέκα ἐκλήθησαν οἱ Ἀθη-
ναῖοι ἐπιμελητᾶς ἐμποεῖς, οἷς παρορυσμότερον τῶν τε
ἐμποεῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τε σίτην χεῖρον πλείονιϙ
εἰς τὸ Ἀπικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη ἀναγκάζειν εἰς
τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμελητᾶν. ὡς Πέρσης ἦσαν ἐπιμελητᾶν,
ἄς Φησον Ξυνορῶν, οἱ τῆς τελευτῆς ἐν πολέμῳ ἐ-
πὶ χεῖρον.

Ἐπιμελητᾶν ἐχειροῦντο τῷ χεῖρον, ὡς μὴ ἀ-
τακτῆν τῆς χεῖρον ἐν τοῖς θεάτροις. ἄλλοι δὲ λέ-
γουσιν, ὅτι ἐμποεῖς ἀρχῆς εἰσὶ κληρωτοὶ ἐκάστῳ ἔτῳ
χεῖρον ἀμφοῖν, οἷς παρορυσμότερον ἐπιμελεῖσθαι ἔ-
πι χεῖρον σίτην εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ Ἀπικόν, ἢ τῆς

1 Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χεῖρον.] Hæc sunt verba Xenophontis lib. v. de
Exped. Cyri, pag. 352.

2 Ἐπιμέλειον.] Scribendum est ἐπιμελῆς, ut Portus quoque monuit.

3 Ἡρόδοτϙ.] Lib. v. pag. 184. ubi pro ἐπιμέλειον recte legitur
ἐπιμελής.

Ἐπιλύτης. Qui quæstiones aliquas solvit.
Et ἐπίλυτϙ, solutus.

Ἐπιμᾶλλον. Adverbium. Magis. *Et magis
ira exardescabant.*

Ἐπιμᾶλλον. Promptius. Magis. Dexippus:
*Cum autem Hyperidis verbis magis offensi fu-
issent. Vel, amplius. Ut amplius [de jure
suo] remitterent. Et iterum: Hæc odium ejus
magis accenderunt.*

Ἐπίμαργϙ. Infans. Furens. Fatuus.

Ἐπιμασίδιϙ. Subrumus. Lactens. *Filius
vero natus minimus adhuc lactebat, quem ma-
ter ulnis tenebat.*

Ἐπιμαχία differt a συμμαχία. Vide in v.
Συμμαχία.

Ἐπιμαχίην. Auxilium alicui ferre. *Fædus
inter eos sancitum erat, quo alter alteri auxi-
lium ad vim hostilem propulsandam ferre
tenebatur. Certabant autem ambo inter se,
uter fæderis illius conditiones re ipsa magis
confirmaturus esset.*

Ἐπίμαχϙ. Qui, quæve oppugnari vel ex-
pugnari potest. Facilis expugnatu. *Qua
[urus] facile expugnari posse videbatur, illic
multos aggeres excitarunt. Et iterum: Illi
vero adierunt castellum, quod expugnatu fa-
cillimum videbatur.*

Ἐπὶ μέγα. Adverbium. Valde. Vehemen-
ter. *Qui, cum nominis illorum fama valde
crevisset, Asiæ imperium obtinuerunt. † Sy-
baritæ, cum vitæ molli & delicatæ admodum
dediti essent, & divitiis abundarent, & sibi
& aliis beati esse videbantur.*

Ἐπιμέλειον. Cura dignum. Observatione
dignum. Herodotus: *Cum autem mulier præ-
terisset, rem illam Darius attente considera-
vit. † Cum autem rem illam observatu dig-
nam judicasset, satellitum suorum quosdam mi-*

Ἐπιμέλεια. Studium. Cura. Diligentia.

Ἐπιμελής ἀστϙ. Panis purus, [*& magno
studio confectus.*]

Ἐπιμελητᾶς ἐμποεῖς. Curatores mercatus.
Athenienses decem curatores mercatus sorte
legebant, quibus id negotii datum erat, ut re-
rum venalium curam gererent, & frumenti,
quod in emporium aliquod Atticæ navibus
adveheretur, duas partes in Urbem portan-
das curarent.

Ἐπιμελητᾶν. Apud Persas, ut scribit Xe-
nophon, sic appellabantur ii, qui vulneratos
in bello curabant.

Ἐπιμελητᾶν ἐχειροῖς. [Apud Athenienses] Cho-
rorum Curatores creabantur, ne saltatores
in theatris immodeste se gererent. Alii vero
dicunt, Curatores mercatus quotannis sorte
legi solitos fuisse, quibus id negotii datum e-
rat, ut curam gererent frumenti, quod in

4 Ἐπιμελῆς δὲ ἄς οἱ εἶ.] Et hoc fragmentum apud Herodotum
eodem loco legitur.

5 Ἐπιμελητᾶς ἐμπ.] Ex Harpocracione. Confer etiam Petium
de Leg. Att. pag. 416.

ἐπιπέρας ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμελητής ἢ μυστήριον. ὡς ἂν Ἀθηνῶσις ὁ λεγόμενος βασιλεὺς ἀρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελήται μὲν ἢ ἐπιμελητῶν, ἐς ὃ δὴ μὲν ἔχειροπέδι. δ' δὲ ἴσταν δύο μὲν ἐξ Ἀθηνῶσιον ἀπάντων· εἰς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἰς ἐκ Κηρύκιων.

Ἐπιμελόμενος. ἐπιμελέμενος.

Ἐπιμεμφόμενος. Πρὸς γὰρ καὶ πλείστα ἐπιμεμφόμενος ἢ τοῖς Πέρσους, ἅτε καὶ πλείστα ἄδικα ὑπ' αὐτῶν πεποιθῆσθε.

Ἐπιμενίδης, Φαίστες, ἢ Δοσιάδης, ἢ Ἀγισάρχου υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστου, Κρήσις Σπὸ Κνωσοῦ, ἐπιπέρας ἢ, λέγεται, ὡς ἐξίοι ἢ ψυχὴ ὅποσον ἤθελε κερῶν, καὶ πάλιν εἰσθεῖ ἐν τῷ σώματι. πελοτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω λήσαν τὸ δέρμα εὐρεθίῳα γράμματα κατὰ σκίον. γέροντι δὲ ἐπὶ τῆσι λ' ὄλυμπιάδου, ὡς περιερέειν καὶ τὸ ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπὶ αὐτῶν γενέσθαι. ἔτι ἐκάθηρε τὰς Ἀθῆνας τῷ Κυλωνίῳ ἄγῳσι καὶ τὸ μὲν ὄλυμπιάδα, γηραιὸς ὢν. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶσι, καὶ κηλολογῶν μυστήρια πῶσι, καὶ καθαρῶσι, καὶ ἄλλα αἰνιγματάδην. πρὸς τῆσι γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος ἢ πόλεως κάθαρσιν. ἔτι ἐζήσεν ἢ ἔτη. τὰ δὲ ἐξ ἑκατηίδησεν. ἢ παροιμία, τὸ Ἐπιμενίδου δέρμα. ἐπὶ τῷ Σπυρίων.

Ἐπιμετρήσις. ἐπιχρηγήσις. Ὡς ἂν ἐπιμετρήσις καὶ συσπαρωγίζομενὸς τοῖσι γεροντοῖσι ἢ τύχῃσι.

Ἐπιμείλιον. τὸ ὄρεσιον. ἢ τὸ ἐξ ὄρεσιον.

Ἐπιμείνης. αὐτοπότακλον.

Ἐπιμηλίδης. νύμφου.

Ἐπιμυλία. τὰ κατ' ἕκατον μυλία ἢ θυόμνη. ἢ τὰ ὑπὸ ὄλεθ' ἢ μίωσις ἀπαξ ποτὲ γινόμενα θυόμνη.

Ἐπιμύξ. ἐπιμεμυγμένως.

Ἐπιμύω. τὸ καμύω.

Ἐπιπλάσει. μέτοιχ. ξέν. Φυγῆσι.

Ἐπιπνεασμένον. πεπληρωμένον. Ἀριστοφάνησι

Ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπιπνεασμένον

Ἀγαθῶν ἀπάντων, καὶ παρεπιπνεασμένον.

emporium Atticæ navibus adveheretur, & mercatores id in Urbem portare cogent.

Ἐπιμελητής τῶν μυστηρίων. Curator mysteriorum. Apud Athenienses ille, qui Rex dicebatur, mysteria primum curabat cum quatuor Curatoribus, quos populus creabat: duos quidem ex civibus Atheniensibus; unum vero ex Eumolpidis, & unum ex Cerycibus.

Ἐπιμελόμενος. Curans.

Ἐπιμεμφόμενος. Conquerens. Incusans. Crimini dans. Præterea vero Persis & plurima alia crimini dabat, tanquam qui multas injurias ab ipsis passus fuisset.

Ἐπιμενίδης. Epimenides, Phæsti, aut Doxiadae, aut Agiarchi filius, matre Blaſta genitus, Cretensis, Cnosius, poeta Epicus. Hujus animam ferunt ex corpore excessisse, quamdiu ipse voluisset, & postea in id reversam esse: ejusdemque cutem longo post mortem ejus tempore inventam esse tradunt literis notatam. Vixit Olymp. xxx. ut & septem Sapientes Græciæ ita dictos ætate præcesserit, vel saltem illis æqualis fuerit. Hic, cum jam esset senex, Athenas Cylonio scelere pollutas lustravit, Olymp. XLIV. Scripsit multa versibus: itemque oratione profã Mystera quædam, & Lustrationes, & alia Ænigmatica. Ad hunc Solon Legislator scripsit, reprehendens urbis lustrationem. Vixit annos CL. & sex [continuos] dormivit. Ab hoc ortum est proverbium, *Epimenidis pellis*: quod de rebus reconditis dicitur.

Ἐπιμετρήσις. Supra justam mensuram aliquid addentis. Cumulum adjicientis. *Quasi fortuna prioribus illorum cladibus cumulum adjicere, & ex professo eos oppugnare vellet.*

Ἐπιμείλιον. Dotem. Vel munus, quod præter dotem datur.

Ἐπιμείνης. Subjunctivus. Permanferis.

Ἐπιμηλίδης. Epimelides. Epithetum Nympharum.

Ἐπιμυλία. Sacrificia menstrua. Vel sacrificia, quæ semel pro toto mense fiunt.

Ἐπιμύξ. Promiscue.

Ἐπιμύω. Oculos claudio. Conniveo.

Ἐπιπλάσει. Inquilinus. Peregrinus. Exul.

Ἐπιπνεασμένον. Onustæ. Plenæ. Refertæ. Aristophanes: *Quam mensæ sunt refertæ bonis omnibus, & instructæ.*

1 Ἐπιμελητής ἢ μυσ.] Et hæc ex Harpocrate descripsit Suidas.

2 Ἐπιμενίδης] De hoc plura vide apud Laetium.

3 Καπίσικτον. γέροντι δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex optimo MS. Parisiensi A. supplevi. In prioribus enim Edit. defunt verba hæc: Γέροντι δὲ ἐπὶ τ' ἄ' ὄλυμπιάδου, ὡς περιερέειν ἢ τὸ ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ ἐπὶ αὐτῶν γενέσθαι: quæ egregie ad locum hunc faciunt.

4 Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶσι. — ἔτι ἐζήσεν.] Et hunc locum ex eodem MS. A. partim supplevi, partim emendavi; qui in prioribus Edit. male sic legitur: Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶσι, μυστήρια, καὶ κηλολογῶν μυστήρια πῶσι, καὶ καθαρῶσι, καὶ ἄλλα αἰνιγματάδην. ἔτι ἐζήσεν, &c.

5 Ἐξ ἐκάστου.] Wolfius pro ἐξ reponit ἐξ ἑκάστου: quam emendationem probat Menagius ad Laetium lib. 1. seg. cix. apud quem plura de hoc argumento legat Lector.

6 Ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπιπνεασμένον.] Fragmentum hoc legitur apud Polylium lib. 111. cap. cxviii.

7 Ἐπιμείλιον] Consecerunt Grammatici vocem hanc ex loco illo Homericō Il. I. v. 147.

Πρὸς αἰσῶν Πηλῶσι. ἐπὶ δὲ ἐπιμείλιον δῶσι.

Sed ibi præpositio ἐπὶ (ut Scholiasta recte notat) non est conjungenda cum voce μείλια, sed pertinet ad verbum δῶσι: ac si legeretur, ἐπιδῶσι μείλια. Idem etiam dicendum est de simili loco Homericō, qui existat eadem Il. v. 289. Ut proinde hinc pateat, τὸ ἐπιμείλιον esse vocem spuriam, & ex errore Grammaticorum natam.

8 τὸ ὄρεσιον] Rectius πῶσι ὄρεσιον, i. e. dotem. Hanc enim significationem habet non quidem τὸ ἐπιμείλιον (quippe quam vocem imaginariam esse diximus) sed μείλιον, teste Scholiasta Homericō ante laudato.

9 Ἡ τὸ ἐξ ὄρεσιον] Hæc defunt in MSS. Parisiensi. At eadem leguntur in omnibus Edit. præcedentibus.

10 Ἐπιμυλία. πῶσι καθ' ἕνα.] Ex Harpocrate. Horum sacrificiorum ἐπιμυλιῶν meminit etiam Athenæus lib. vi. pag. 234.

11 Θυόμνη] Sic recte Harpocratio. At priores Edit. male θυόμνη.

12 Ἐπιπλάσει] Vox est suspecta.

13 Ἀριστοφάνησι] Ecclesiæ. pag. 749. (504. Ed. Bas. P.)

Ἐπιπέμους. ὁ τῷ ἡρόδοτῳ μερισμός.

Ἐπιπενησμένον. ἐπιπεκλωσμένον. καὶ ἐπιπηθεῖσαν, ἐπιπεκλωθεῖσαν. Ἡνίκα ἀντὶ περρωμένῳ ὁδῶν καὶ ἐπιπηθεῖσαν ἀφ' ἑνὸς.

Ἐπιπεφείδιον. τὸ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος.

Ἐπίπειον. ὠρεθραλάσιον χερσῶν, ἢ πορορμητικῶν. ὁ λεγόμενος κατάβολος. Πολύβιος. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐπέλακυσαν· τὴν δὲ ἐν τῇ Γαλακκῆν σιναδρῶσιν, ἐπὶ τῷ πορορμητικῶν ἐλαττωμάτων ἐπίπειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ πορορμητικῶν ἐπίπειον τῷ ὀνόματι τέτρω, ὃ τῶν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλεῖσιν.

Ἐπίπειον. ὠρεθρὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήχεσσι τὰς ὀκτάδας, καὶ ὀκτέλλειν. Ἐπὶ δὲ πόλισμα ὠρεθραλάσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων εἰσὶν ὡσπερ Πειραεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρέων. δύνασσι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ ὠρεθραλάσιον ἡγεσασθαι τῷ ὀνόματι τέτρω, ὃ τῶν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλεῖσιν.

Ἐπιπηθεῖνα. τὸν ἐπιπηθεῖνα εἰσὶν βίον. τὸν δευτέρου. καὶ αὐτῶν Αἰλιανός. Καὶ ὅτε ἐμελλε τῷ ἐπιπηθεῖσαν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι, ἀρχὴν ἀπιέναι.

Ἐπιπήσαντες. Φρύγανα πρὸ τῆς τείχεος καὶ παλαιοῦ Φοροτῶν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπιπήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. ὡς δὲ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοσούτῳ ἡγεθῆ ὁ καπνός, ὡς ἀντὶ ἀπίνοντες μὴ κατὰφανεῖς εἶεν, ἀπηνέστησαν τῆς πολιουρίας.

Ἐπιπηθεῖσαν. ἀντὶ τῆς ἐπιπεκλωθεῖσαν.

Ἐπίπικος. καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῶν ὅστιν Ὑποβαλλόμενος, ὡς Ἀθήναιος.

Ἐπίπικος, ἑπαρχὸς τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλικῶν, ἡγεμονισμῶν κόρον μὴ λαμβάνων μηδὲνα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας καπιλεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας πορορμητικῶν ἐμπλήσας· ἀ μὴ φέρουσαι ἐπὶ τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις, μηδὲ αἱ ἕξω Φυλαί, Φυγῶσαι κατέλιπον τὰς τῶν πόλεων εἰσπράξεις. Ἐπὶ δὲ τῶν πλεονεξίας ἀρχόντων ἐκέτα ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαστῶν, ἐλέγχοντες τὰ τῶν κλέμματα. Ἡ δὲ πᾶσιν ἀπεχθῆς, πρὸν ἔδεν ἡνέμων πορορμητικῶν. καὶ τῶν τῆς ἀρχῆς ἀπὸ ἡλλοῦς ἀπίμως ἀνταρῶνται δὲ ἀνδρᾶ Λαυρέλιον, ὃς ἡ δὲ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πορορμητικῶν ἐν ταύτῃ. ὅτῳ δὲ συνέποι, ἔτε τελεῖται, ὡς ἀντὶ μᾶλλον κερδαῖνοι, ἔτε διέλεξεν ἡνέχθη.

Ἐπίπικος. τὸ λίαν.

Ἐπίπικος. ἀντὶ τῆς διήσεως.

1 Ἐπιπενησμένον.] Vide paulo post v. Ἐπιπηθεῖσαν.
2 Πορορμητικῶν.] Valesius in notis ad Excerpta a se edita pag. 20. geronit πορορμητικῶν: ejus conjecturam probō.
3 Ἐπὶ δὲ πόλισμα πορορμητικῶν.] Hec, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sumpta sunt ex Scholiasta Thucydides ad lib. 1. c. xxx.
4 Ἐπιπηθεῖσαν.] Sic recte 2 MSS. Par. At priores Ed. male ἐπιπηθεῖσαν.
5 Αἰλιανός.] Locum integrum Aelianum vide infra v. Φιλιππῶν: unde sensum hujus fragmenti supplebis.

Ἐπιπέμους. Distributio. Temporis partitio.

Ἐπιπενησμένον. A Parcis destinatum, vel decretum. Et ἐπιπηθεῖσαν, a Parcis destinatum. Cum iter fatale & divinitus mihi destinatum confecerō.

Ἐπιπεφείδιον. Pinguedo, quæ est circa renes.

Ἐπίπειον. Castellum maritimum. Portus, in quem naves appelluntur: Idem etiam κατάβολος appellatur. Polybius: Romani vero naves in terram subduxerunt, & convocatis Tarracoenfibus, ob memoriam cladum ante acceptarum castellum, in quo naves stationem haberent, fecerunt, ut trajetui præsidentes socios observarent.

Ἐπίπειον. Sic dictum est a νήχεσσι, natate: quod naves onerariæ in eo natent. Significat autem castellum vel oppidum maritimum, ubi sunt urbium navalia: ut Piræus Atheniensium, & Nisæa Megarensium. Potest etiam pro quolibet emporio vel oppido maritimo accipi: ita ut idem sit, quod nunc vulgo κατάβολον vocant.

Ἐπιπηθεῖνα. Fatalem. Decretum. Destinatum. Aelianus: Cum fatalem & ultimam viam ingressurus esset, [Musæ] ab eo recesserunt.

Ἐπιπήσαντες. Qui coacervarunt. Qui accumulaverunt. Cum sarmenta ante muros & virgulta congestissent, fimumque coacervassent, ignem ei subjecerunt. Orto igitur fumo tam spisso, ut abeuntes conspici non possent, ab obfidione recesserunt.

Ἐπιπηθεῖσαν. Divinitus decretam. Fatalem.

Ἐπίπικος. Epinicus, & ipse Comicus: ex cujus fabulis est etiam ea, quæ Ὑποβαλλόμενος inscribitur, ut ait Athenæus.

Ἐπίπικος. Epinicus, Præfectus urbis sub Basilisco, inexplibili pecuniæ parandæ cupiditate flagrans, & gentes urbemque omnes cauponans, provincias iniquis edictis implevit. Quæ cum diutius ferre non possent Magistratum ordines, nec externæ tribus, fugerunt, & tributorum exactiones reliquerunt. Postea vero avaro hujus dominatu urgente, supplices in communibus templis federunt, hujus furta redarguentes. Omnibus autem erat invisus, quod nulli debitum honoré tribueret. Huic autem ignominiosè magistratum abrogarunt, eique surrogarunt Laurentium, qui ab initio erat ex numero Oratorum magni fori, & in eo princeps. Hic, cujuscunque causam defendendam suscepisset, [in ea tuenda] nec tempus terere, nec protrahere sustinebat, ut majorem quæstum faceret. Port.

Ἐπίπικος. Valde. Vehementer.

Ἐπίπικος. Docuit. Instituit. Modestiam inculcavit.

6 Ἐπιπηθεῖσαν.] Sic recte 2 MSS. Parif. & ipse Suidas infra v. Φιλιππῶν. At in prioribus Edit. male legitur ἐπιπηθεῖσαν.

7 Καὶ αὐτὸς κωμῶν.] Ergo Suidas de alio Epinico Comico proxime ante quædam tradidisse videtur: sed quæ ex codicibus nostris exciderint. Nisi enim sic statuas, locus hic nullum sensum habebit.

8 Ὡς Ἀθήναιος.] Præter Ὑποβαλλόμενος Epinici hujus Athenæus etiam laudat ejus Ὑποβαλλόμενος, & Μνησιπύλεμος.

9 Ἐπίπικος.] Est vox Homericæ Il. ε. v. 249. quam brevis Scho-

Ἐπίξιλον. ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπθῃσιν. Ἄριστοφάνης.

Ἐπεὶ ἔπιξιλον δὲ κεφαλῶν ἔχον λέγῃν, εἰ μὴ λέγω, Φησί, δίχαια, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρηθείου.

Ἐπι² ξυρεῖ. ἐπὶ κινδύοις. ἐν αὐτῇ τῷ πρῶτῳ ἐπιτάσῃ. Ὁ δὲ φειλαγῶν ἐπὶ τῇ φερρόσῃ δῆλον ἔστι, ἐπὶ ξυρεῖ τε ἀκμῆς, τὸ λεγόμενον, ὁ τῆς κίνδυνος ἄν. οἱ τε ναῦται, καὶ ὅσοι φείνοιο, οὗ ἀνεξόρδοι τῆς τῆς μελλήσεως δῆλοι ἦσαν. καὶ αὐτῶν. Καὶ αὐτῶν τὸ κράτος ἐπὶ ξυρεῖ ἀκμῆς ἔστι.

Ἐπιτοκήσαντα. Ἰουσίας ἐπιτοκήσαντα τὸν ὁμόσποντον εἶπεν.

Ἐπιτοκον ἀπώμοσεν. ἢ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωρημένον ἐπιτοκον ἄμωσεν ἐκκρίσας· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗκ ἔμελλε τελειωθῆναι τὰ ὁμωμοσμένα, καὶ ἐπιτοκίας ἀλῶναι μάλιστα φυλακίον.

Ἐπιπίον⁴ ἄρτος. ὁ ἐπὶ τῇ ἑσπέρῃ ἡμῶν ἀρμόζων. ἢ ὁ καθημερινός.

Ἐπιωγή. ἢ σιέπει.

Ἐπιώρει. ἢ ὑφροσιπέλικον. ἦγεν ἐπιώρεισιν.

Ἐπιώφατο. ἢ κατέλεξεν. ἐξελέξατο. ἔστι δ' Ἀττικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐπιώφατο ἀρρηφόρους. οἷον, κατέλεξεν. ἐξελέξατο. Πλάταν ἐν Νόμοις.

Ἐπὶ⁷ Παλλάδιον. δικαστήριον Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ οἱ Ἐφέται ἀκροῖσιν Φόνος ἐδίκαζον. Ἀργεῖοι γὰρ ἀπὸ Ἰλίου πλείοις, ἠνίκα προσέειπον Φαλήροις, ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοήμενοι ἀνηρέθησαν. ὕπερον δὲ Ἀκάμαν³ γινώσκοντες, καὶ τῶν Παλλάδιον εὐρεθέν, καὶ τῶν ἀρπάζοντων αὐτόν, τὸ δικαστήριον ἀπέδειξαν, ὡς φανόδημον. Κλειτόδημον δὲ Φησιν, Ἀγαμέμνον⁴ σὺν τῶν Παλλάδιον προσερχέντων Ἀθηνῶν, Δημοφῶντα ἀρπάσσει τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλὰς τῶν διωκόντων ἀνελίβει. τῶν δὲ Ἀγαμέμνον⁴ δυσχεραίνοντες, κελίον⁸ ὑποχρεῖν ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῶν Ἀργείων ἔς Ἐφέτας κληθῆναι, ἀπὸ τῶν παρ' ἀμφοτέρων ἐρεθίσαν αὐτοῖς πρὸς τῆς κείσεως.

& totidem Argivis : quos Ephetas appellatos fuisse ajunt, quod ab utroque controversiæ disceptatio eis permiffa fuisset.

hæsta ibi exponit, ἐπιπίοντες, ἐπιπίοντες. ἐπιπίοντες. Hunc secutus Hesychius eandem vocem interpretatur ἐπιπίοντες. At Suidas eam hoc loco reddit διήκειν: quod quid significet nemo dixerit, cum sit corruptum. Portus reponendum putabat διήκειν, vel διήκειν: sed quorum posterius fatetur nihil facere videri ad vocem ἐπιπίοντες; quod idem etiam de priorè conjectura dicere debebat. Quomodo enim τὸ διήκειν voci ἐπιπίοντες convenire queat, haud sine video. Ego breviter sic cenfeo: nodum hunc non esse solvendum, sed secandum, & τὸ διήκειν, utpote vocem non solum corruptam, sed etiam nullius auctoritatis (non agnoscunt enim illam MSS. Paris. nec antiquissima Edit. Mediol. quippe in quibus sola vox ἐπιπίοντες absq. e interpretatione legitur) prorsus abjiciendam esse, & audiendos potius Scholiastam Homeri & Hesychium, qui, ut diximus, τὸ ἐπιπίοντες recte interpretantur ἐπιπίοντες.

1 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 387. (175. Ed. Bas. P.) Confer etiam Nostrum infra v. Ἐπεὶ ἐπιπίοντες, ubi hic ipse locus repetitur.

2 Ἐπὶ ξυρεῖ] Nimis præcisè proverbium hoc extulit Suidas. Diceret enim debebat, Ἐπὶ ξυρεῖ ἀκμῆς, i. e. in acie novacula. Homer. *Il. K. v. 173.*

Νόμος γὰρ ἐν πάσι ἐπὶ ξυρεῖ ἵσταται ἀκμῆς. Scholiasta ad eum locum: Ἀπὸ τῆς πρὸς ἀκμῆς ἡμῶν πρὸς ξυρεῖ. ἔστιν, ἐν ἑσπέρῃ κινδύοις ἐπὶ τῶν ἐξόχτων κινδύοις. Res nostra e pilo

Ἐπίξιλον. Truncus culinaris, supra quem coqui carnes concidunt. Aristophanes: *Dicere volo capite mensæ culinariæ imposito.* Id est, nisi vera dixerò, non recuso, quo minus mihi caput amputetur.

Ἐπι ξυρεῖ. In acie novaculæ. Id est, in summo discrimine. Vel, cum res ad summum perducta est. *Manifestum autem erat, eum ob denunciationem istam ingenti dolore affici, periculumque ejus in acie, quod ajunt, novacula esse; nautasque & vectores cunctationem ejus minime laturos esse.* Et iterum: *Et imperium ejus in acie, quod ajunt, novacula versabatur.*

Ἐπιτοκήσαντα. Lyfias dixit pro ὁμόσποντο, i. e. illum, qui juravit.

Ἐπιτοκον ἀπώμοσεν. Perjurium jurejurando negavit. Illud extrinsecus acclamatum perjurium non juravit ultro, sed quia quæ juraverat, ad finem perducturus non erat, [hoc ideo dictum,] & quia accuratissime cavebat, ne perjurii convinceretur. *Port.*

Ἐπιπίον ἄρτος. Panis naturæ nostræ conveniens. Vel, quotidianus.

Ἐπιωγή. Tectum.

Ἐπιώρει. Plusquamperfectum. Pejeraverat Vel, pejerabat.

Ἐπιώφατο. Delegit. Elegit. Est autem Atticum. *Rex quatuor puellas arrephoros elegit.* Plato in *Legibus.*

Ἐπὶ Παλλάδιον. Ad Palladium. Sic Athenis vocabatur Dicafterium, sive locus Judicii, in quo Epheta de cade, quam quis invitus vel imprudens commiserat, judicabant. Argivi enim ab Ilio redeuntes, cum ad Phalera appulissent, ab Atheniensibus, quinam essent ignorantibus, interfecti fuerunt. Postea vero, cum Acamas hoc ipsis indicasset, & Palladium illic inventum fuisset, ex oraculo Dicafterium [Atheniensis] illic condiderunt, ut Phanodemus tradit. Clitodemus vero auctor est, Agamemnone cum Palladio Athenas appellente, Demophontem Palladium rapuisse, & persequentium multos interfecisse. Agamemnone autem rem istam graviter ferente, judicium ea de re habitum fuisse a L. Atheniensibus,

pendent: id est, in extremo periculo versantur, vel in summo discrimine. Proverbio hoc passim & frequentissime scriptores utuntur.

3 Ἐπιτοκήσαντα. *Luc.*] Ex Harpocracione.

4 Ἐπιπίον ἄρτος] De pane ἐπιπίον, quem in oratione Democriti petere jubemur, plurima a commentatoribus in S. Scripturam dicta sunt. Nos tantum hæc monemus, veram nobis videri sententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπιπίον ab ἐπιπίον, non vero ab ἐπιπίον & ἄρτος, ut alii volunt, dictum contendit. Confer omnino Sacerum in *Theatro Eccles. v. Ἐπιπίον.*

5 Ἐπιπίοντες] Imo potius *ἐπιπίοντες*, i. e. Imperfectam, ut Grammatici vocant: ab ἐπιπίον.

6 Ἐπιώφατο. κατέλεξεν. ἐπιλά.] Eadem etiam ad verbum legantur apud Etymologum.

7 Ἐπὶ Παλλάδιον] Hæc omnia Suidam ex Pausanias Lexico deprompsisse, p. ter ex Eustathio, qui eadem ἀπολεξεί ex scriptore illo profert ad *Odys. A. pag. 149.* Confer etiam Harpocracionem h. v. Hesychium v. *Δικαστήριον*: Pausaniam in *Atticis* pag. 52. *Ælianum Var. Hist. lib. v. cap. xv.* Pollucem lib. viii. cap. x. Suidam infra v. *Ἐφέται*: Meursium in *Areopago*, pag. 97. & Petricum de *Leg. Att.* pag. 513.

8 Κελίον ὑποχρεῖν] Eustathius loco laudato rectius habet, κελίον αὐτὸς ὑποχρεῖν.

'Επιπαρένησαν. 'Θουκυδίδης: Ταχὺ δὲ πλήρης γενουμένων ἀφ' πολυχρείας, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως, ὅσον ἐδύνατο. ἀντὶ τῆς, ἐσώθησαν. *reliquas urbis partes, quantum fieri poterat, materiam congesserunt.*

'Επίπασα. τὰ ἐπιπασόμενα τὰ σάμαλι ἄλφιστα. ἔφ' ὅτι εἶχον πιεῖν πλακῆνας, ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπασαίνοντες κατεκελεύματα, ἢ ἄλμυρα: καὶ ἐν τούτοις ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. τὸ τὸ ἔστι τὸ,

'Επίπασα λείξας διμύπερα. ὁ βάρσκαν, ὁ Ρέγχι. μεθύων ἐν ταῖς θύραις ὑπὸ τῆς συμβαίνει δὲ μάλιστα τὸ πᾶσι τὴν μεθύουσαν, ἢ τὴν ὑπὸ τῆς κειμένης.

'Επίπεμπλον. Λυσίας μὲν ἀντὶ τῆς ἀπλῆς τὸ πέμπλον εἶπεν.

'Επιπηδῶ. δολικῆ. Οἷς ἔδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἐπεπηδῆσαμεν. αἰπαλικῆ δὲ: Ἐπεπηδῆσεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν.

'Επιπλά. ἢ μὴ ἔργου κτήσις, ἀλλὰ ἐπιπόλου.

'Επιπλά. σκεύη, τὰ μὴ ἔργα, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλου. οἱ δὲ ἐπιπλά αὐτὰ Φασιν.

'Επιπλά. τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη. οἷον, ἢ ἐπιπόλου κτήσις, καὶ ὅση διωατὴ πλωτῆρα, ἀλλ' οὐκ ἔργου.

'Επίμπλαστο. Ἡδονῆς τε ἐπίμπλαστο. καὶ ἐπίμπλαστο.

'Επιπλέα. ἀνάμετρο. πεπληρωμένη. Ἡρόδοτος: Καὶ τράπεζαν ἐπιπλέαν ἀγαθῶν παντοίων ᾠδῶν φέροντες.

'Επιπλέον, καὶ ἐπιπλείρον. ἐπίρρημα. ἐπὶ τὸ πλείρον δὲ, ἐπὶ τὸ πλείον.

'Επίπληξις. ἐπιτίμησις.

'Επίπληξις. Θουκυδίδης. Ρν' νηῶν ἐπίπληξιν ἐξαρτύουσι εἰς Ἀθῆνας ὡς τὸν πόλεμον.

'Επίπληξις. ἐπιβάτης. Ἀρριανός: Κυβερνήτας δὲ καὶ ἀρωγῆς μόνους ἐπίπληξιν εἶχον.

'Επιπλώσας. ἐπιπλεύσας. καὶ ἐπιπλῶς, παρ' Ὀμήρω. ὡς τὸ πλέω, πλώω, πλώσας, καὶ συγκοπῆ, πλῶς, καὶ ἐπιπλῶς. ἔστι δὲ ἀκλιτον, διότι ἢ

1 Θουκυδίδης] Libro II. cap. LXXVII. unde sensus hujus loci pendendus est.

2 'Επίπασα. πᾶσι ἐπιπασα. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 294. (197. Ed. Baf. P.) sed ubi rectius legitur ἐπιπασόμενα πᾶσι ἐπὶ ἀλόγου. Confer etiam Pollucem lib. VI. cap. X. qui vocem ἐπιπασα ibi exponens, hunc ipsum locum Aristophanis ob oculos habuit.

3 Ρέγχι μεθύων ἐν τ.] Rescribere ex Aristophane: Ρέγχι μεθύων ἐν ταῖς θύραις ὑπὸ τῆς.

4 'Επίπεμπλον. Λυσ.] Ex Harpocracione.

5 'Επιπλά. ἢ μὴ ἔργου κτήσις] Recte. Apud Græcos enim hæc duo sibi invicem opponuntur, ἐπιπλά, & ἔργου κτήσις: ut apud Ictos Latinos bona mobilia & immobilia. Polybius in Excerptis a Valeio editis pag. 146. Τοῦτο ἐπὶ ἀπλῆς τῆς ἰδίας βίαι,

Ἐπιπαρένησαν. Accumularunt. Congesserunt. Thucydides: *Cum autem propter magnam hominum multitudinem, manus operi admoventium, pars illa celeriter repleta fuisset, & ad materiam congesserunt.*

'Επίπασα. Farina, quæ pulti aspergitur. [Vel, condimenta placentis aspersa.] Solebant enim veteres placentas aut panes conficere, & condimenta quædam vel falsa illis aspergere: unde illi, qui ea comedebant, multum bibere cogebantur. Et hoc est, [quod ait Aristophanes:] *Postquam fascinator ille bona publicata civium, haud secus ac condimenta quæ placentis asperguntur, liguri vit, vino gravis in pellibus supinus stertit.* Hoc autem potissimum accidit illis, qui sunt ebrii, vel supini jacent.

'Επίπεμπλον. Lysias hac voce usus est pro simplici πέμπλον, i. e. quintum.

'Επιπηδῶ. Dativo jungitur. Insulto. *Quibus ne ab initio quidem insultavimus.* Item accusativo. *In illius potestatem impudenter insultavit.* Port.

'Επιπλά. Bona mobilia, vel supellex: non autem possessiones terrestres, vel fundi.

'Επιπλά. Supellex, vel bona mobilia, non autem solo inhærentia: quasi dicas ἐπιπόλου, i. e. in superficie sita. Alii vero eadem vocant ἐπίπλα.

'Επιπλά. Vasa, vel instrumenta domus. Supellex. Non autem fundi. Dicta autem sunt ἐπιπλά, quasi ἐπιπόλου, i. e. in superficie sita: vel quæ possunt πλωτῆρα, i. e. navibus imposita alio transferri.

'Επίμπλαστο. Implebantur. *Et voluptate replebantur.* Et ἐπίμπλαστο. Implebatur.

'Επιπλέα. Plena. Referta. Herodotus: *Cum autem mensam omnis generis bonorum plenam apposuissent.*

'Επιπλέον. Magis. Amplius. Adverbium. Et ἐπιπλείρον, plurimum, maxime: idem adverbium. At ἐπὶ τὸ πλείρον, ἐπὶ τὸ πλείον, [non sunt adverbia].

'Επίπληξις. Inrepatio. Reprehensio.

'Επίπληξις. Classis adventus. Expeditio navalis. Thucydides: *Athenienses centum & quinquaginta navium classem ad bellum pararunt.*

'Επίπληξις. Vectores Arriani: *Nullos alios vectores habebant præter gubernatores & proretas.*

'Επιπλώσας. Qui cum nave ad aliquem accedit. Qui classe aliquem invadit. Et ἐπιπλῶς, apud Homerum, idem. [Id autem sic formatur.] A πλέω fit πλώω: unde πλώω,

ὅτι μὴ δύνασθαι τὴν φέρειν τῆς ναυτικῆς ἀγλῶσαι πᾶσαν ἐν τῇ ἐπιπλώω, εἰ μὴ τῆς ἐξείας πᾶσι πᾶσι ἀπὸ τῆς κτήσεως. Id est, interprete Valeio: *Eiusmodi facultates reliquit, ut supellectilis auctione facta redigi non potuerit, unde dos uxori ejus redderetur, nisi præterea etiam fundi aliquot venditi fuissent.* Vides τῆς ἐπιπλώω hic opponi τῆς ἐξείας κτήσεως. Confer etiam Salmasium de Molo Ufur. pag. 84.

6 'Επιπλά. πᾶσι ἐπιπλά. Hæc totidem pene verbis leguntur etiam apud Harpocracionem.

7 Πλωτῆρα. Hæc vox non tam ad sensum, quam ad etymologiam vocis ἐπιπλά referenda est. Quod enim ad sensum attinet, melius huc quadrat τὸ μετῶρα, quod habet Harpocratio.

8 'Επιπλώσας. ἐπιπλά. Confer Etymologum v. 'Επιπλώω.

Φωνὴ αὐτῆ ἀόριστος ἐστὶ. τὸ δὲ σημασιμύθηον, ὡς
ταλικός.

Ἐπιπλήθω. δολιχῆ.

Ἐπίπνοια. ἐνθουσιασμός. Πολύβιος. Οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι θείας ἐπιπνοίας πινὸς ἐπεπλήρωτο, τὴν τε ὡρ-
θυμίαν ἀνανταγωνίστω θένει φραξάμενοι.

Ἐπιποθία. ἡ ἀγάπη.

Ἐπιπολάζει. ἐπιπλέει.

Ἐπιπολάς. τὰ ἄνια. Τὸς δὲ Ῥωμαῖς θάρ-
ραῖν συνέβηκε, κρατῆντας τῆ ἀεὶ τὰς Ἐπιπολάς
τόπων. † Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατὰ κράτος λεγόμενοι
τῆ κραυγῆ.

Ἐπιπόλαια. τὰ ὡς ὀλίγον φαινόμενα.

Ἐπιπόλαια. τὰ φαινόμενα μὴ ἔνδοξα, μὴ
ὄντα δὲ ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον ἔχοντα παντελῶς
τινὸς φαντασίαν. ἐπιπόλαιον δὲ ὅτι πᾶν τὸ ἐν βρα-
χείας ἐπιστάσις ἐλεγχόμενον. τοῖσιν δὲ τὸ εἶδος τῆ
ἐριστικῆς ὡρθότατων, ἢ συλλογισμῶν οἷον τὸ, τὸν ὀ-
ρθῶντα ὀφθαλμὸς ἔχει. δι' ἧ συνάγει, ὁ ἐπερόφ-
θαλμος ὀφθαλμὸς ἔχει. καὶ τὸ, ἀ λαλεῖς ἀφ' τῆ
τόματος σε διέρχεται. λαλεῖς δὲ ἄμαξαν διὰ τῆ τόμα-
τός σε ἄρα διέρχεται. καὶ, ἀ ἐκ ἀποβέβληκτος ἔχεις. τῆτο
γάρ τις λαβὼν συνάγει, ὅτι κέραια ἔχεις. ἐκ ἀποβέ-
βληκτος γὰρ κέραια. ὁμοίως καὶ τὸ, τὸ ὄψιν ἔχοντα ὀ-
ρθῶν. τὸν δὲ κοιμώμενον ὄψιν ἔχει. ὁ κοιμώμενος ἄρα
ὄρεα. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐπιπόλαιον ἔχει τὸ πιθανόν.
Ergo visum habet. Ergo dormiens videt. Talia enim quæ sunt, levem tantum probabilita-
tis speciem habent.

Ἐπιπόλαιος. Ὁ δὲ Σιλβανὸς ἐπεικὴς μὴ ἰὺ,
καὶ τᾶλλα ἱερός, καὶ ἀπλόστερος τὰ ἦθη, καὶ ἐπι-
πόλαιος. ἀντὶ τῆ, ἢ βαδὺς τὸν τρόπον.

Ἐπιπολαίως. ἐξ ἐπιπολῆς. Ἰώσηπτος. Τις ὥσ-
κει αὐτὸν ἐπιπολαίως, ὡς ἐκλύσαντο τὸ βληθὲν
τῆ διατήματι.

Ἐπιπολῆς. τὸ ἐπάνω ἐπιπλέον. ἀρρίζον.

Ἐπὶ πολλῶν. ἀντὶ τῆ πολυπλοσίας. Οἱ δὲ ἑσόντων
μὴ πνα ἡσύχασαν ἔπειτα ἐπὶ πολλῶν τὸ πάθημα
σφῶν τοῖς Ῥωμαῖοις ἀπέδσαν.

Ἐπιπόνως. χαλεπῶς. Ὁ δὲ γυμνὸς ἄν, ἄρα χι-
μῶν ἐν ἄνθρωπῳ ἐναυλισάμενος ἐπιπόνως, ὡς βραχέως
εὐρῶν ἀναίλει, καὶ ταῖς δεξιῖς αὐτῶν ἡμφιάσθη.

Ἐπιπεραξάμενοι. ἐπὶ τοῖς ὡστέροις ὡσσεπι-
θέντες. ἀπειθήσαντες. Οἱ Ῥωμαῖοι τὸς Καρχηδονίως
λεξήματα ἐπιπεραξάμενοι, σπονδὰς ἀνεπέσαντο.

Ἐπιπροπέσις. τοιαῖς εὐπροπέσιν. Ὁ δὲ Ἄντι-

1 Ἐπιπόλαια] Voce hac usus est D. Paulus ad Rom. xv. ut Por-
tus etiam monuit.

2 Ἐπιπολάς. τὰ ἄνια] Videtur hic Suidas τὸ ἐπιπολάς confun-
dere cum ἐπιπολάς. Nam ἐπιπολή apud Græcos significat merces,
sive ἄνια; & ἐπιπολῆν, mercari, emere, vendere; testibus Gram-
maticis. At vocem ἐπιπολή eodem significatu usipiam occurrere,
haud facile crediderim. Certe in fragmento auctoris anonymi,
quod hic subiungitur, τὸ Ἐπιπολή est nomen proprium loci, cuius
etiam Stephanus Byzantius, Thucydides, & alii meminerunt.

3 Τὸς δὲ Ῥωμαῖοις θάρραῖν συνέβηκε.] Fragmentum hoc Valesius Poly-
bio tribuit.

πλώσας, & per syncopen πλῶς, & ἐπιπλῶς.
Est autem indeclinabile, quia sonum quidem
habet Aoristi; at significationem Imperfecti.

Ἐπιπλήθω. Dativo jungitur. Increpo.

Ἐπίπνοια. Numinis afflatus. Polybius: *Ro-
mani vero afflatu quodam Numinis repleti fu-
erunt, & animorum alacritatem invictō ro-
bore muniverunt.*

Ἐπιποθία. Desiderium. Dilectio.

Ἐπιπολάζει. Innatat. In superficie versatur.

Ἐπιπολάς. Res venales. Merces. [Item, no-
men proprium loci.] *Captis vero Epipolis a-
nimus & audacia Romanis accessit.* [Et ἐπι-
πολαστικῶς, adverbium.] *Immodice & effuse
vociferantes.*

Ἐπιπόλαια. Quæ ad exiguum tempus ap-
parent, vel durant. Vel, quæ non sunt solida.

Ἐπιπόλαια. [Sic a Dialecticis vocantur]
ea, quæ videntur quidem probabilia, sed reve-
ra levem tantum & inanem omnino speciem
habent: adeo ut falsitas eorum vel exigua at-
tentione adhibita facile deprehendi possit.
Hujusmodi autem generis sunt propositiones
& syllogismi contentiosi: veluti, Qui videt
oculos habet. Inde enim quis concludere
potest, & luscum oculos habere. Item illud,
Quæ dicis, ex ore tuo egrediuntur. Cur-
rum autem dicis. Ergo currus ex ore tuo e-
greditur. Et, Quæ non amisisti, habes. Hoc
enim sumpto quis concludit, Ergo cornua
habes. Cornua enim non amisisti. Simile est
& illud: Qui visum habet, videt. Dormi-
ens visum habet. Ergo dormiens videt. Talia enim quæ sunt, levem tantum probabilita-
tis speciem habent.

Ἐπιπόλαιος. Qui dissimulare nescit, sed a-
nimo est aperto. *Silvanus autem bonus erat,
& in cæteris sanctus, moribusque simplici-
bus & animo aperto præditus.*

Ἐπιπολαίως. In superficie. Leviter. Jose-
phus: *Ipsium autem leviter tantum vulnera-
vit, quod longum intervallum vim teli fregisset.*

Ἐπιπολῆς. Quod superne innatat. Radice
carens.

Ἐπὶ πολλῶν. Multipliciter. *Illi vero aliquam-
diu quidem quieverunt: at deinde cladem mul-
tiplicata mensura Romanis reddiderunt.*

Ἐπιπόνως. Laboriose. Difficulter. *Ille vero,
cum esset nudus, tempore hiberno duriter &
misere in antro degens, oves quasdam invenit:
quibus interfectis, earum pellibus se vestivit.*

Ἐπιπεραξάμενοι. Qui priori summæ aliquid
adjecerunt. Qui exegerunt. *Romani cum ma-
jorem, quam antea, pecuniæ summam a Car-
thaginensibus exegissent, fœdus renouarunt.*

Ἐπιπροπέσις. Modis convenientibus. Ve-

4 Ἐπιπολαστικῶς & κατὰ κράτος] Hæc sunt verba Polybii lib. iv. cap.
xii.

5 Ἐπιπόλαια τὰ φαν] Totum hunc articulum descripsit Suidas
ex Alex. Aphrodisiensis in lib. 1. Topic. pag. 13. ut Pearsonius recte
observaverat.

6 Τὰ φαινόμενα μὴ ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδοξα.] Hunc locum ex op-
timo MS. A. & Alexandro Aphrodisiensis supplevi, qui in prioribus
Editis male sic legitur, τὰ φαινόμενα ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαια, &c.

7 Ἰώσηπος.] Lib. iii. de Bello Jud. pag. 844.

8 Ὁ δὲ Ἄντιππος, ὁ Καρχηδ.] Fragmentum hoc legitur apud Poly-
bium lib. iii. cap. lxxviii.

βας ὁ Καρχηδονίων φριληγὸς καλοσελεύσατο ἀειθέταϊς
τεύχεα, ἀρμυζήσας τὰς χεῖρας τὰς ὀλοχρηγεῖς ἀφρο-
εῖς ἢ ἡλικίων ἐπιπροπέλαις· καὶ ταύτας ἐχρήστο
συνεχῶς μετὰ πιδέμεν.

Ἐπιπροσθεν. Ἐμωροθεν, πημιελώπερον. Ἐξο-
φῶν. Τὸν δὲ Κύρον ἀφελκυσάσας ἦγον, ἐπιπροσθεν
ποιήσαντες τὸν ἀφροσάγην, ὅτι ἐώρα τὸ ἀφροσάγον
τῆ πάτωσιν ἠγριώσαντες. † Ὅτι Πρέκλος τῆς Φι-
λοσοφίας πλάσας ἐπιπροσθεν ἦγε τὴν Θεολογίαν τῆς
δὲ ἀφροσάγον ζῶσιν ἐφωμύσας τὴν ἀντίπροσθεν πρὸς
ἐκείνῳ εὐσέβειαν ἀφροσάγον ἐφάνειο.

Ἐπιπροσθεν. ἐπιπροσθεν. Ἐν τῶν ἔμωροθεν ὑπε-
ρανήξ. καὶ ἐπιπροσθεν.

Ἐπὶ ἀρμυρίῳ ἀνεκρήσασθαι, καὶ ἀκελλον τὰς ναῦς.
Ἐπὶ ἀρμυρίῳ ὑπερῶσιν ἐχὶ ἐπιπροσθεν, καὶ ἐξέλι-
γαν ἢ πολεμίων τὰς ἐπίστας ναῦς.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. δικαστήριον. ὅταν τὸ μὲν ἀπο-
κτεῖναι βέλῃ ἢ φανερὸν, ἢ λίθος, ἢ πηλοῖτον ὁ δὲ
ἀφροσάγον μὴ ἢ ἀφροσάγον γὰρ ἐστὶ τὸ καὶ τὰ ἀφροσά-
κείων, εἰ ἀφροσάγον ἐξέλεγεσθαι.

erat, at auctor cædis ignorabatur. Moris enim erat apud antiquos, res inanimatas quoque
in iudiciū adducere, & de iis inquireres, can

Ἐπὶ πυγῷ καθίσασθαι. τὰ πεινώσασθαι.

Ἐπὶ πυγῷ τρέχειν. εἰς τὸ πίσω τρέχειν.

Ἐπιρραπίζων. κωλύων. Ὁ δὲ ἄχωνε τῆ ἀπειλῆ
μόνη τὸ ἀκείωντον αὐτῆ, καὶ τὸ ὑφ' αὐτῆ βέλ-
εσθαι ἢ περᾶσθαι, ἐπιρραπίζων ἀφροσάγον ἐκείων.

Ἐπιρρέξει. θύσασθαι. ἐν Ἐπιρραπίζων.
Καὶ σοὶ ἐπιρρέξει Γοργὸς χιμάσασθαι νομαίης
Αἶμα.

Ἐπιρρέπης. ἐπιπυρρῶσθαι.

Ἐπιρρήμα. ὁ ἀφροσάγον ἀφροσάγον μετὰ πηλοῖτον
μαθίας.

Εἰ μετ' ἀφροσάγον πηλοῖτον, ὡς φησὶ, βέλῃ
Διαπλέων, ζῶν ἰδέσθαι τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
Ὅσα γὰρ ὄντι ἐνθάδ' ἀφροσάγον τῶν νόμων κατὰ τὸν νόμον,
Ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ἀφροσάγον κατὰ.

καὶ τὰ ἐξῆς διήλα.

Ἐπιρρήσις. ὁ ἀφροσάγον, καὶ ἡ κατηγορία.

Ἐπιρρήτων. ἀφροσάγον. κατὰ τὸν νόμον ἀφροσάγον. Ὁ τῶν
τρεῶν ἐκείων τῶν ἐπιρρήτων εἰς. † Ζῶν δὲ παρῆς ἐς
ἐδὲν ἰερόν. ἢ λαυρὸν γὰρ ὡς ἐπ' ἀφροσάγον καὶ ἐπιρρήτων. καὶ
αὐτῆς. Ἦν δὲ ἐπιρρήτων ἐπὶ παρῆς ἀφροσάγον. † Βιό-
σας βίον ἐπιρρήτων καὶ βδελύρον, ἐδὲμίαν ἐπιπυρρῶσθαι
βασιλικῶν ἀφροσάγον ἐξέσασθαι.

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τῶν, ἐπὶ φανερῶν πη-
μαῖς. ἐπὶ ὀλοχρηγεῖς.

Ἐπιρραπῶσθαι. βοηθῶσθαι. καὶ ἐπιπυρρῶσθαι.

1 Ξενοφῶν] De Insti. Cyr. lib. 1. pag. 20. ut Portus observaverat.
2 Ἐπὶ ἀρμυρίῳ ἀνεκρήσασθαι, & ἀκελλον τὰς ναῦς] Hæc sunt verba
Herodoti lib. viii. pag. 309. Vide etiam supra v. Ἐπιπυρρῶσθαι,
ubi plura de hac phraasi diximus.
3 Ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναι βέλῃ β.] Vide Petitem de Legibus Att. pag.
523. qui loca auctorum huc spectantia diligenter collegit. Confer
etiam Nostrium infra v. Νίκων.
4 Ἐπὶ Ἐπιπυρρῶσθαι] Anthol. lib. iv. cap. xii. pag. 481.

libus decèntibus. Annibal vero Carthagi-
nensium Imperator, capillamenta concinnavit
omnium ætatum formis convenientia, quæ no-
tabilem differentiam homini afferunt. His sic
utebatur, ut alia aliis subinde mutaret.

Ἐπιπροσθεν. Ante. Loco honoratiore. Xe-
nophon: *Cyrum vix inde abstractum [ad A-
styagem] deduxerunt, jussi ab eo precedere,
quod auri vultum iratum cerneret.* † Pro-
clus universæ Philosophiæ Theologiam ante-
ponebat: & inter virtutes pietatem reliquis
preferabat.

Ἐπιπροσθεν. Obscurat. A parte anteriore
obstat. Et ἐπιπροσθεν ἔνι, obscurantis.

Ἐπὶ ἀρμυρίῳ ἀνεκρήσασθαι. Naves in posticam par-
tem repellentes, portum petebant. Vel, naves
retro agebant, prora non conversa, ut decli-
narent naves hostium se invadentes.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. Ad Prytaneum. [Sic appel-
labatur] Dicafterium quoddam [Athenis, in
quo de cædibus iudicium habebatur,] cum
telum quidem, quo quis interfectus esset,
sive lapidis, sive aliquid hujusmodi, manifestum.

erat, at auctor cædis ignorabatur. Moris enim erat apud antiquos, res inanimatas quoque
in iudiciū adducere, & de iis inquireres, can

Ἐπὶ πυγῷ καθίσασθαι. In nates collocare. De-
primere.

Ἐπὶ πυγῷ τρέχειν. Retro currere.

Ἐπιρραπίζων. Impediens. * * * * *

Ἐπιρρέξει. Sacrificabit. Immolabit. In Epi-
grammate: *Et tibi Gorgus capellæ pascentis
sanguinem sacrificabit.*

Ἐπιρρέπης. Propensus. Incligans. Vergens.

Ἐπιρρήμα. Apud Aristophanem est quæ-
dam comediæ pars. [Ut in Avibus:] *Si
cum avibus aliquis vestrum, o spectatores, cu-
pit degere, & suaviter in posterum vivere, ad
nos veniat. Nam quæcunque illic lege turpia
sunt, ea omnia apud nos aves honesta habentur,* &c.

Ἐπιρρήσις. Vituperatio. Accusatio.

Ἐπιρρήτων. Turpe. Damnandum. Infame.
*Unus ex tribus illis impuris hominibus. † Vi-
vens vero nullum templum ingrediebatur. Un-
de ut exsecrandum & impurum [ex urbe] ex-
pellebant. Et iterum: Ob puerorum vero a-
mores infamis erat. † Cum vitam turpem &
flagitiosam vixisset, nulla pecuniæ regiæ ad-
ministratio ei commissa est.*

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. Concessis certis honori-
bus & prerogativis.

Ἐπιρραπῶσθαι. Auxiliator. Adjutor. Et ἐπι-
πυρρῶσθαι, idem.

5 Ἐπιρρήμα] Confer Hesychium v. Ἐπιρρήμα.
6 Εἰ μετ' ἀφροσάγον πηλοῖτον.] Hi quatuor versus Trochaici leguntur
apud Aristophanem Avibus pag. 576. (397. Ed. Bæf. P.)
7 Ἦν δὲ ἐπιρρήτων ἐπὶ παρῆς.] Vide infra v. Ἐπιπυρρῶσθαι.
8 Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν] Thucydides lib. i. cap. xiii. *Περὶ τῶν δὲ
ἡσάν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν παρῆς καὶ βασιλείῳ.* Scholiasta ad illum locum:
*Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τῶν, ἐπὶ φανερῶν πημαῖς. ἐπὶ ὀλοχρηγεῖς γέ-
ρασιν.* Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus etiam monuit.

Ἐπιρ-

Ἐπιρρωνυύλιες. ἐπιρρωνυύλιες. ἐνδυναμειντες. καὶ ἐπιρ-
ρώσει, ἐπιρρῶσι.

Ἐπιρρῶσι. ἢ ἐπιρρῶσι.

Ἐπιρρῶσι. ἢ ἐπιρρῶσι. αὐτοῖς ἐπιρρῶσι.

Ἐπιρρῶσι. ἢ ἐπιρρῶσι.

Ἐπιρρῶσι. ἢ ἐπιρρῶσι. ὅτι γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα πᾶν
πτεροπῶν ἢ ἐπιρρῶσι γαμψώνυχα ἔχουσι ἢ γένυι,
οἷα ἐπὶ ἀετὸς, ἰεραξ, καὶ κεγκρηγίς, ἄλλα τε τὰ
μὴ πτεροπῶνα.

Ἐπίσαλ. ἀβέβου. εὐμετάπειθα. Ἐπι-
σάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐ-
τοῖς, ἐξέχουσαν τὴν ἀρετήν.

Ἐπισάλα. ἢ ἐπιρρῶσι. Ἐπιρρῶσι. Ἐάν θόρυ-
βῶν γένῃ, δεῖ ἐπισάλα τὸν ἵππον Πέρση ἀνδρῶν,
καὶ θωρακισθῆναι ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. ταῦτα δὲ
πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ, καὶ θορύβῳ οὐκ.

Ἐπὶ σαυτῶν ἢ σελίνῳ κατέλκεται. ἢ αἰ τὸ σελί-
νῳ κατέλκεται Θεσσαλίδες λέγοντι ἢ ὀφθαλμῶν
καὶ τῶν ποδῶν φερίσκεσθαι. εἰρημῶν ἢ παροσμίας ἐ-
πὶ τῶν αὐτοῖς κατὰ ἐπισπασθῆναι.

Ἐπισπασθῆναι. ἐπιρρῶσι. Παρεκάλειν μὴ χαλεπώ-
τερον αὐτοῖς ἐπισπασθῆναι τὸν κίνδυνον. καὶ αὐτῶν ἄ-
παντα τρέπον ἀπάτης τῆς δεομένων ἐπισπασθῆναι. ἀντὶ
τῆς ἐπαγαγῆναι.

Ἐπισημαίνεσθαι. ἀντὶ τῆς ἐπαινεῖν μὲν καὶ ἐπι-
φανεῖν, Ἰσοκράτης. ἀντὶ δὲ τῆς ἐπισημαίνεσθαι, Ἰ-
σοκράτης.

Ἐπισημαίνεσθαι. ἢ ἐπιρρῶσι.

Ἐπὶ σημείῳ. ἐπὶ ὑψῆσι.

Ἐπισημαίνεσθαι. ἢ ἐπιρρῶσι. Ἐπισημαίνεσθαι δὲ
τῶν ἐν τῷ Ἑλλάδ. ἀρεσκοντων. ἀντὶ τῆς κυρω-
σάντων. καὶ Πολύβιου. Τίς γὰρ οὐκ ἀν ἐπισημαίνε-
ται; ἀντὶ τῆς ἐπιρρῶσι, θαυμάσειν. καὶ αὐτῶν
τῆς μὲν χάρισι, τῆς δὲ κολάσειν ὡς καὶ τοῖς ἄλ-

Ἐπιρρωνυύλιες. Corroborantes. Robur ac
vires addentes. Et ἐπιρρῶσι. Corroborabit.

Ἐπιρρῶσι. Corroboratio. Confirmatio.

Ἐπιρρῶσι. [Proprie dicitur de venatori-
bus, qui canes certo quodam vocis signo in
feras instigant & immittunt.]

Ἐπιρρῶσι. Hostes. Inimici.

Ἐπιρρῶσι. Rostrum incurvum. Omnes
volucres, quæ inflexum habent rostrum, ad-
uncis etiam unguibus armatae sunt: ut aquila,
accipiter, cenchreis, & aliae, quæ non bibunt.

Ἐπίσαλ. Instabilis. Inconstans. Fluctuans.
Dubius. Cum autem dubia ipsis esset & incer-
ta salutis spes, ex urbe exierunt.

Ἐπισάλα. Adscendere. [Imo, insternere.]
Xenophon: Quod si quis tumultus oriatur,
neesse est Persæ equis insternatur: & post-
quam lorica se munierit, equum conscendat o-
portet: quæ omnia noctu, & orto tumultu fa-
cere difficile est.

Ἐπὶ σαυτῶν τὴν σελ. Tuo malo Lunam deducis.
Mulieres Thessalæ, quæ Lunam cælo
deducunt, oculos & pedes amittere dicuntur.
Proverbium igitur hoc dicitur de iis, qui ipsi
sibi mala accersunt.

Ἐπισπασθῆναι. Incussisse. Intulisse. Injecisse.
Rogabat eum, ne in gravius periculum ipsos
adduceret. Et iterum: Cum omni fraudis ge-
nere supplices circumvenisset.

Ἐπισημαίνεσθαι. Isocrates hanc vocem acci-
pit pro laudare, & acclamare, vel clamore
aliquid approbare. Iacus vero pro obfignare.

Ἐπισημαίνεσθαι. Varia significat. [Vide
sequens Ἐπισημαίνεσθαι.]

Ἐπὶ σημείῳ. In loco alto.

Ἐπισημαίνεσθαι. Confirmare. Ratum face-
re. Legatis autem Grecis [fœdus illud] con-
firmantibus. Vel, ratum facientibus. Et
Polybius: Quis enim hoc non admiretur? Τὸ
ἐπισημαίνεσθαι enim hic idem significat, quod
ἐπιρρῶσι, vel θαυμάσειν. Et iterum: Alios

1 Ἐπιρρῶσι] Sic recte duo MSS. Paris. At priores Editt. ἐπιρ-
ρῶσι: quam lectionem vel literarum series mendosam esse arguit.
Cæterum, locus hic Suidæ mutilus est & interpolatus, qui quomodo
supplendus & scribendus sit, patet ex Aristophanis Vespiis p. 481.
(336. Ed. Bas. P.) ubi inter alia & hæc leguntur:

—Καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν ἢ ἐπιρρῶσι.

Ἐπὶ τῷ ἐπιρρῶσι ἐπιρρῶσι, ἀρεσκῶν αὐτοῖς ἐπιρρῶσι.
Hinc Suidas sua descripsit, quamvis proforsus ἀνεπίτητος & negligenter.
Nam nec integram loci Aristophanici sententiam repræsentavit,
nec vocem ἐπιρρῶσι interpretatus est: quod tamen præcipue
facere debebat. Quæ enim apud Nostrum sequuntur, ἀρεσκῶν αὐ-
τοῖς ἐπιρρῶσι, non sunt interpretamentum vocis ἐπιρρῶσι, (ut
putavit sciolus aliquis: qui eam ob causam τὸ ἐπιρρῶσι in ἐπιρρῶσι
mutavit, ut capiti articuli responderet) sed ipsi verba Ari-
stophanis, quamvis interpolata, ut ex loco Comici illius supra ad-
ducto patet. Quid autem vox ἐπιρρῶσι significet, in versione ex-
posuimus. Helychius: Ἐπιρρῶσι, κύνας ἐπιρρῶσι καὶ περιρρῶσι.
Vide etiam Scholiastam Aristophanis ad locum Comici istius supra
citatum.

2 Ἐπιρρῶσι. ἐπιρρῶσι.] Sic libent MSS. Paris. At in prioribus E-
ditt. contra ordinem literarum legitur, Ἐπιρρῶσι. ἀρεσκῶν.

3 Ἐπιρρῶσι. ὅτι γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα πᾶν πτεροπῶν τὴν ἐπιρ-
ρῶσι. Repræsentavi hic lectionem MSi Paris. A. Priores enim Ed. tt.
locum hunc male sic exhibent: Ἐπιρρῶσι. γαμψώνυχα, ὅσα πᾶν
ζῶων τῶν ἐπιρρῶσι γαμψώνυχα, &c. Cæterum, pro ἐπιρρῶσι
potius scribendum est ἐπιρρῶσι, per duplex ερ.

4 Ἐπιρρῶσι πᾶν τῶν πτεροπῶν. Hæc sunt verba Theophylacti Simo-
cattæ lib. vi. cap. v. ut Pearsson etiam observavit.

5 Ἐπιρρῶσι. Male. Aliam enim vox ἐπιρρῶσι significationem
habet, ut vel ex Lexicis vulgatis constat.

6 Ἐπιρρῶσι] De Exped. Cyri lib. III. pag. 311. quod & Portus
ante monuit.

7 Αἱ τῶν σελίνῳ κατέλκεται Θεσσαλ.] Credebant veteres, foeminae
Thessalæ carminibus & arte magica Lunam cælo deducere posse:
quod præter alios docet eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad
lib. IV. v. 59. cujus verba quoniam egregie huc faciunt, Lectori
exhibebo. Μισύθηται ὡς εἶρα αἱ Φαρυγιάδες τῶν σελίνῳ τῶν ἐπιρ-
ρῶσι κατέλκεται. τῶν δὲ ποιεῖν δεύουσι αἱ Θεσσαλαί, σφαλεῖσαι τῶν
λήψαι κατὰ Ἀγλαονίην Ἡγεμόνῳ θοράκῃ, ἔμπειροι δὲ τῶν ἐπιρ-
ρῶσι καὶ εὐδῆα τῶν ἐπιρρῶσι τῶν σελίνῳ, ὅπου μέλλουσι γηλοῦσαι, ἔ-
φασκε τῶν Θεῶν κατέλκεται καὶ περιρρῶσι κατέλκεται, τῶν ἐπιρ-
ρῶσι τῶν ἀπὸ δαίμων καὶ οὐκ ἀπὸ Θεῶν ἀρεσκῶν. ὅτι κατὰ τὴν
βίβλιν λέγεται περιρρῶσι ἐπὶ τῶν περιρρῶσι κατέλκεται, ὅτι τῶν σελίνῳ
κατέλκεται. Vide eundem ad lib. III. v. 533. Huc etiam referen-
dus est locus ille Aristophanis Nubibus pag. 169.

Γυναικα Φαρυγιάδες εἰ σφαιροῦ Θεσσαλῶν.
Κατέλκεται νύκτωρ τῶν σελίνῳ.

Id est. Si Thessalam quandam venescam mihi ostentet, & Lunam
noctu de cælo detrahant. Plura hanc in rem auctorum loca, quæ
obvia sunt, & ab aliis jam ante observata, non addam.

8 Ἐπιρρῶσι. ἀντὶ τῶν ἐπιρρῶσι.] Ex Harpocrate.

9 Πολύβιου] Lib. IX. cap. IX. Vide supra v. Ἐπιρρῶσι, ubi
locus hic Polybii auctor legitur. Cæterum, Suidas τὸ ἐπιρρῶσι
male hic exponit ἐπιρρῶσι, θαυμάσειν: cum potius signifi-
cet, plausu prosequaretur, vel laudet. Et sane eo sensu accipitur in
dicto loco Polybii: ubi, quod obiter moneo, post ἐπιρρῶσι ad-
ditur καὶ θαυμάσειν; quod forte Suidam in eam opinionem induxit,
ut crederet, τὸ ἐπιρρῶσι idem significare quod θαυμάσειν, &
duas istas voces sibi invicem ἐπιρρῶσι junctas esse: in quo ta-
men ratio eum fugit.

Ἐπιταθμβόρδου. εἰς τὰς ἑαυτῶν οἰκὰς δεχόμενοι. Ἐπιταθμβορδὸς τε ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἀφ' ἑαυτῶν παζορδὸς.

Ἐπίταθμοι. ἀρχοντές πνις.

Ἐπίταθμοϛ. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῶν. Ἐξαιτόμνοϛ ὁ Καρίας ἐπίταθμοϛ. ὅς ἔδεν ἔπερον ἡν, ἢ καὶ σαλευπέριαν Καρίας κύριϛ.

Ἐπίταθμοϛ. τῆτο δύο σημαίνει τὸ ἐπιτήμιον αὐτὸς ἔχον ἢ τὸ ἐπιτήμιον αὐτῷ εἶναι. καὶ ἐκάτερον διχῶς ἢ κατ' ἕξιν, ἢ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἐπιτασία. ὠροτασία.

Ἐπίτασις. γνώσις. Ἐπίτασις, ἢ ἡ ὠροσχηρὴ, καὶ ἡ μίμησις. Πολύβιοϛ. Ὁ δὲ Ἀσδράβας πέφυκεν ἡμῖν ἀξιῶ ἐπίτασις εἶναι καὶ ζήλων. καὶ αὐθις. Τὰ δὲ τῶν πόλεων πρῶτα ἀλλοιότερα ἔτυχεν ἐπίτασις καὶ μεταβολῆς.

Ἐπίτασις. ὁ τῆς ἰσοκράτους ὀπίσω πεταγμένον. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, ὠροτάσις. ὁ δὲ καὶ τῶν πάλιν, ἐπίτασις ὡς εἶναι τὸν ὅλον ἵχον ἐν ὠροτάσιων καὶ ἐπίτασιων συγκείμενον. ἐπιτασίον δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν ὠροτάσιον λέγουσι καὶ ἕταρον, τὸν ἐπίτασιον. τὸς ἐν μέσῳ δὲ ἔχ' ὠροτάσιον ἀλλ' ἐπίτασιον μὲν, τὸν μὲν τὸν ὠροτάσιον, ἢ τοὶ τὸν δεύτερον τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τῆς ὠροτάσιος, ὠροτάσιον.

eum, qui Protoftatam, vel secundum, excipit. At tertium a Protoftata Hypoſtatam appellant.

Ἐπίτασις. Ἐπιτασίον. Τῶν Πρυτανέων εἰς ὃ λαχὸν Ἐπιτασίον ἐλέγχο. δις δὲ τῶν αὐτῶν ἐπιτασίον ἔκ ἐξῆς. Φυλάσσει δὲ τῆς ἰσοκράτους κλαῖς, ἐν ᾗ τὰ δημοσία χεῖματα. ἐπιτασίον καὶ τῶν δημοσίων σφραγίδων. ἐπιτασίον δὲ οἱ Πρυτανεῖς συναγάγουσι τῶν Βασιλέων, ἢ τὸν δῆμον, ὁ Ἐπίτασις κληροῖ Προέδρος ἐνεία, ἀπὸ Φυλάσιος ἐκάστις ἕνα, πάλιν τῶν ἀριστεύοντων. καὶ πάλιν ἐν τῶν ἐνεία τῶν Ἐπιτασίον ἕνα κληροῖ, καὶ τὸ πρῶτον ὠροτάσιον αὐτὸς δὲ εἰσάγει τῶν δικίων, καὶ ἐπιμελεῖται ἢ καὶ νόμον πάντα γενέσθαι, καὶ μηδὲν ὠροτάσιον ὠροτάσιον τὸ διδασκῆναι τὸς δικασίας.

in iudicium introducebat, & curabat, ut ex termmitteretur, quod ad Iudices edocendos faceret.

Ἐπίτασις. δύο ἦσαν Ἀθήνησιν ὧν ὁ μὲν ἐκ Πρυτανέων ἐκλεγετο. ὁ δὲ ἐκ τῶν Προέδρων. ἐλέγχο δὲ καὶ ὁ ἐν τοῖς κοινῶς ἐφετηκῶς πρῶτον ὠροτάσιον.

Ἐπίτασις. καὶ ἐπὶ τῆς εἰδήμονοϛ.

Ὡς ἰσχυρολέγχοις τῶν γραφῶν ἐπίτασις. Πισίδης Φησίον.

Ἐπίτασις. χαλκῶς τρίπους χυτροπόδοϛ ἐκπελάων χεῖμα. οἱ δὲ, πάλιν Ἡφαίστος, ὠροτάσιον εἰ-

1 Ἐπίτασιον. Ἰσοκρ.] Ex Harpocracione.

2 Ἐπίτασις. ὁ ἰσχυρολέγχοις.] Cum hoc loco conferendus est Aelianus in *Tactis* cap. v. qui eadem iisdem pene verbis tradit.

3 Λόχοι.] Scribe λοχαγῶν, ut recte legitur apud Aelianum loco laudato.

Ἐπιταθμβόρδου. Qui in domos a quibusdam recipiuntur. Qui hospitio excipiuntur. *Hospitio ab illis exceptos & spoliatos.*

Ἐπίταθμοι. Magistratus quidam.

Ἐπίταθμοϛ. Dominus. Praefectus. *Isoocrates Panegyrico: Hecatomnus Cariae dominus.* Ἐπίταθμοϛ enim hic significat idem quod κύριϛ: quoniam Hecatomnus nihil aliud erat, quam Cariae dominus, a Satrapa haud multum diversus.

Ἐπίταθμοϛ. Scire. Hæc vox duplici sensu accipitur. Nam & dicitur de eo, qui ipse aliquid scit; & in quem scientia cadit. Utrumque autem bifariam accipitur: & secundum habitum, & secundum propositum.

Ἐπιτασία. Praefectura.

Ἐπίτασις. Cognitio. *Cognitio, attentio, & imitatio.* Polybius: *Asdrubal vero attentiore consideratione & laude nobis dignus videtur.* Et iterum: *Civitatum vero res in longe alium statum & mutationem inciderunt.*

Ἐπίτασις. Sic vocatur ille, qui post Lochagum (i. e. Seriei ductorem) collocatus est. Eum vero excipit Protoſtates: & hunc rursus Epistates: adeo ut tota series ex Protoſtatis & Epistatis [alternatim collocatis] composita sit. Alii vero Manipuli ductorem vocant ὠροτάσιον, & Tergiductorem, ἐπίτασιον. At eorum, qui in medio collocati sunt, non eadem est ratio. Nam ibi ἐπίτασιον vocant

Ἐπίτασις. Unus e Prytanibus, cui forte munus hoc obtigerat, vocabatur Ἐπίτασις, [quasi dicas, Praefes:] nec licebat eundem bis esse Epistatam. Custodiebat autem claves templi, in quo pecunia publica reposita erat: & praeterea sigillum publicum. Cum vero Prytanes Senatum aut populum cogebant, Epistata, sive Praefes novem Proedros, e singulis tribubus singulos fortiebatur; excepta illa tribu, quæ tunc Rempubl. administrabat, quæ ἀριστεύουσα dicebatur. Et rursus ex his novem unum Epistatam fortiebatur, eique summam rerum committebat: ipse vero lites legibus omnia fierent, neque quicquam præ-

Ἐπίτασις. Epistates. Praefes. Duo erant Epistatae, quorum alter ex Prytanibus, alter vero ex Proedris forte legebatur. Dicebatur vero Ἐπίτασις & ille, qui negotio alicui Reip. praefectus erat.

Ἐπίτασις. Significat etiam scientem & peritum. *Ut subtilis causarum patromis.* Pifides inquit.

Ἐπίτασις. Aereus tripus chytropodis vicem praestans. Alii vero sic vocari tradunt

4 Ἐπίτασις. Τῶν Πρυτ.] Confer Harpocracionem h. v. Eustathium ad Odyss. P. pag. 1827. & Petium de Leg. Att. pag. 189. 190.

5 Ἐπίτασις. χαλκῶς τρίπους χυτροπόδοϛ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 562. Confer etiam Eustath. ad Odyss. P. pag. 1827. quae eadem αὐτολεξίῃ pene habet.

μενοι, ἔ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν.
vina miscbant. Inquit enim [Poeta:] Πᾶσι
est de poculis, sed de viris.

Ἐπιτείβων. ὠριπατῶν.

Ἐπιτείριον. τὸ τῆς νηὸς.

Ἐπίτη. ἀντὶ τῆ ἐπίτασο, ἢ ἐπιτίθει.

Ἐπίτητι. ἐπενέχθη. Ἐπιτίτητι.

Ἐπιτήματα. στήλαι ἐπιτάφιοι. Ἐθαψάν τε ἐ-
κείνους αὐτόθι, σπυρῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιτήματα ἐ-
πέτησαν. νεανία ἦσαν, ὁ μὲν ἤδη γενειῶν, ὁ δὲ αὐ-
τῶ γυμνὸς τῶ παρειᾶν ἔπι.

Ἐπιτήμη καὶ αἰδέσις τῶν ἀνομοιογενῶν, καὶ μὴ
πολὺ διεσώπων ἀ ἔτερα ἀλλήλων κτ' γένεσθαι. τῆς
μὲν γὰρ ἐπιτήμης ἢ ὑπόληψις γένεσθαι. ἢ δὲ αἰδέσις
ἔχει ὑπόληψις. κατ' ἀναλογίαν μὲν τοὺς ταυτὰ ὄντιν.
ὡς γὰρ αἰδέσις πρὸς αἰδέτητά, ἔπας ἐπιτήμη πρὸς
ἐπιτητά. καὶ ἀμφοτέρω κριτικά. ἢ δὲ γένεσθαι πρὸς
ἢ ὁμοιότητα αὐτῶν ταυτῶν ἐπιτήμῃ τε καὶ αἰδέσι-
σιν εἶπον εἶναι. ἀφοφείρει δὲ ἀλλήλων. ἢ μὲν γὰρ αἰδέσι-
σις πρὸς τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχον. ἐπιτήμη δὲ ἐ-
δενὸς ἐνδεχόμενα. καὶ ἢ μὲν ἐπιτήμη ἐκάστῃ τῆς τῆς
ἐπιτητῶν ἐσίας γνωστική. ἢ δὲ αἰδέσις ἐδενὸς τῆς
αἰδέτητῶν τῆς ἐσίας ἐπὶ γνωστική. καὶ ἢ μὲν ἐπιτήμη,
ἐπίκτησις ἢ δὲ, ἐξ ἀρχῆς. καὶ ἢ μὲν κοινὴ τῶ ἄλ-
λων ζῴων ἢ δὲ ἰδίῃ ἀνθρώπων, ἢ ὅλως λογικῶν. καὶ
ἢ μὲν, φύσις ἢ δὲ, διδασκαλία. καὶ ἐπὶ μὲν τῶ αἰ-
δέσις πρὸς ἀγάθῃ ἢ ἔξισ τὰς ἐνεργείας ὁρατικοὶ γὰρ ὄν-
τες εἶδον κτ' δὲ τὰς ἐπιτήμεις τὰς ἔξισ ἀφ' ἧς
ἐνεργειῶν κἀμέθεα. ἐνεργήσις γὰρ κτ' τὰ γραμματικά,
γραμματικοὶ γινόμεθα. καὶ αἰδέσις μὲν ἀναγε-
νόμενα, σωματικῶν καὶ τὸ ζῶον ἐπιτήμεις δὲ ἀναι-
γενησίν. ὅσα ἀναγεῖται τὸ ζῶον.

nobis comparamus, Grammaticis enim studiis sensu sublato, ipsum quoque animal tollitur. Sublata vero scientia, non tollitur animal. *Port.*

Ἐπιτήμη. ὅτι γεωμετρία ἐστὶν ἐπιτήμη ἐπιτητῆ,
ἢ ὑποληψίς. ἐπιτητά γὰρ καὶ ὑποληψία. καὶ τὰ,
ὡν ὄντιν ἢ γεωμετρία ἐπιτήμη. ταύτῃ δὲ ἢ ἐπιτή-
μῃ ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐπὶ τῆ ἀπλέτῃ τῆς γῆς καὶ
τῆς διαίτησός τῆς χερῶν πρὸς διδασκαλίαν, εἶτα καὶ
συζητήσαντες.

Ἐπιτήμη. ὅτι Φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπο-
δεικτικῇ, κτ' δύο τρόπους κρῖναι ἐπιτήμῃ ἐπιτή-
μης ἀκριβετέραν. κατ' ἓνα μὲν, ὅταν ἢ ἕτερον τῆς
ἕτερας τὰς ἀρχὰς ἀποδεικνύῃ ὡς Φυσιολογία ἰα-
τρικῆς ἀκριβετέρα. ἄσάτως καὶ ἢ γεωμετρία μη-
χανικῆς, ἀφ' ἧς αὐτῶ αἰτίαν καὶ ἀριθμητικῆ ἀ-
κριβετέρα ἀρμονικῆς. κατ' ἕτερον δὲ λόγον ἀκριβε-

1 Ἐπιτήμη. Imo ἐπιτήμη, ut & Portus monuit.

2 Ἐπιτήμη ἢ αἰδέσις τῶ ἀνομοιογ. Totus hic articulus descri-
ptus est ex Alex. Aphrod. in lib. 1. Topic. pag. 62.

3 Ὅτι γεωμετρία ἐστὶν ἐπιτήμη. Eadem leguntur etiam supra v. Γ. γε-
μετρία.

4 Ταύτῃ δὲ τῶ ἐπιτήμῃ ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι. Confer Jamblichum in
Vita Pyth. pag. 144. ubi docet, Aegyptios jam inde ab antiquis-
simis temporibus Geometria peritos fuisse, quod propter inundatio-

distribuerant, libationemque rite peregerant,
d' ἐπαξάμενοι. Ubi τὸ πᾶσι non intelligendum

Ἐπιτείβων. Inambulans. Deambulans.

Ἐπιτείριον. Navis carina.

Ἐπίτη. Aoristus secundus. Scito. Vel, im-
pone.

Ἐπίτητι. Insta. Urge. Incumbe.

Ἐπιτήματα. Columnæ, quæ sepulcris im-
poni solent. Sepulcrales columnæ. *Et eos
magnifico & superbo funere elatos illic sepeli-
uerunt, columnasque sepulcris illorum imposue-
runt: duos nimirum adolescentes, quorum alter
jam erat barbatus; alter vero adhuc imberbis.*

Ἐπιτήμη ἢ αἰδέσις. Scientia & sensus sunt qui-
dem dissimilia, at non multum inter se di-
versa. Genere enim inter se differunt. Nam
scientiæ genus est opinio. Sensus vero non
est opinio. Proportione tamen sunt eadem.
Ut enim sensus se habet ad sensibilia; sic sci-
entia ad scibilia. Et utraque judicandi faculta-
te prædita sunt. Jam tamen quidam propter
ipsorum similitudinem, scientiam & sensum
idem esse dixerunt. Sed inter se differunt.
Nam sensus quidem in iis rebus versatur,
quæ aliter esse possunt. Scientia vero nulli-
us est rei; quæ se aliter habere possit. Et
scientia facultatem habet cognoscendi essen-
tiam singularum rerum scibilium. Sensus ve-
ro nullius rei sensibilibus essentiam cognoscere
potest. Præterea, scientia acquiri potest:
sensus vero ab initio & primo ortu animalibus
inest. Et hic quidem est communis a-
liis etiam animalibus: illa vero est hominum
propria: vel generaliter ratione prædita.
Hic item natura inest: illa vero doctrina [pa-
ratur.] Porro, in sensu habitus actiones præ-
cedit. Cum enim visu præditi sumus, vide-
mus. In scientiis vero habitus per actiones
operam dantes, evadimus Grammatici. Et
operam dantes, evadimus Grammatici. Et

Ἐπιτήμη. Geometria est scientia rei scibi-
lis, vel opinabilis. Nam scibilia sunt etiam
opinabilia. Item ea, quorum Geometria est
scientia. Hanc autem scientiam invenerunt
Ægyptii, eamque scriptis postea mandarunt,
cum ob vastam camporum planitiem & agro-
rum dividendorum necessitatem arti huic o-
peram dedissent.

Ἐπιτήμη. Aristoteles in opere de Demon-
stratione scientiam scientia accuratorem ac
præstantiorem esse duobus modis dicit. U-
no quidem, quum altera alterius principia de-
monstrat: ut, Physiologia est accuratior quam
Medicina: & Geometria, quam Mechanica.
Ob eandem causam & Arithmetica præstan-
tior est quam Harmonica. Alia vero rati-

nem Nili agros frequenter dimetiri cogerentur: quod & alii au-
ctores testantur. Obiter hic moneo, in dicto loco Jamblichi pro
Νεῖς vitiose hodie legi Νεῖς: quod mendum miror interpreti im-
ponere potuisse.

5 Ἐπιτήμη ὅτι Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδ.— αἱ νυκτε-
ρίδες πρὸς τὸ ἦλιον] Totum hunc locum confarcinavit Suidas ex
Philopono in lib. 1. Aristot. de Anima, A. 5. b. 6. a. ut Pearsonius
quoque observaverat.

ἔρεσ ἐπὶ ἐπιτήρησι ἐπιστήμης, ὡς αὐτὸν ἔχουσα τὸ ὑποκείμενον ὡς γεωμετρίᾳ, ἀριθμητικῇ, καὶ θεολογίᾳ τῷ ὑποβαλλομένῳ τὰ ὑλικά ὑποκείμενα. διὸ Φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μὲν τὰ φυσικά, ὅτι ἢ τῶν νοητῶν θεωρεῖα καὶ ῥάση ἐστὶ καὶ χαλεπή. ῥάση μὲν, ὅτι αὐτὸ ἐστὶ πρᾶγμα, καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐχέται. Φανώτατα γὰρ τὰ θεῖα, ὡς ἀμετάβλητα χυδαία κατ' ἐσῖαν, χυδύναμι, κατ' ἐνέργειαν. ῥάση μὲν ἐν αἰθέρι, χαλεπή δὲ, αἰθέρι τῷ ἡμέτερον ἀδύνατον. ἢ γὰρ ἐξισχύουσαν ἐν σώματι, καὶ ἐμπασθεῖς ὄντες, εἰς τὸ ἐκείνου φῶς ἀπετίσαι· ὅθεν πάχουσι καὶ αἱ νυκτερινὰ πρὸς τὸν ἥλιον. † Ἐπιτήρησι δὲ ὅτι ἐξίς ἐν φαντασιῶν θεωρεῖται ἀνοηκρίτω. ἐπιτήρησι δὲ χυδύναμι φησὶ λέγει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φυσικῶν, τὴν λογικῶν, τὴν ἠθικῶν, τῶν μὲν τὰ φυσικά. Ἐπιτήρησι δὲ καὶ ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων.

ptione. Scientias vero philosophicas Aristoteles vocat Physicam, Logicam, Ethicam, & Metaphysicam. Ἐπιτήρησι autem dicitur

Ἐπιτήρησι. τῶν ἐμπειρῶν.
Ἐπίσιον. στρατιωτικὸν καὶ ἀλάμα. Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ ἀγγλατεῖ τὰ ἐπίσιον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπίσι. ὡς Ἡρόδοτος ὁ ἐπικῶν.

Ἐπιτολεῖς. γραμματιφόρος. Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιτολεῖς πρὸς Ἰωάννην πέμπει, καὶ παρεγγυᾷ αὐτῷ, ὡς ἂν δεῖ Πέρσαις συμπλέεσθαι, πρὶν αἰ δυνάμεις συναφθεῖν.

Ἐπιτολή. ἐντολή. ἐπίσημη. Ὁ δὲ τῶν ἱερέων ἐπιτολὰς λέγει καθεύδουσι. † Ὁ τὰς ἐπιτολὰς τῶν Θεῶν ἀφουλάττων, μέμνηται καλῶς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπανόδου.

Ἐπιτολή. Ἰουλιανῶν τῶν Παραβάτων πρὸς Πορφύριον Καθολικόν. Πολλή τις ἔστι πάντων καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη Γεωργίᾳ, πανδοκίμων μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δὲ ὑπομνηματιγράφων, ὅσα ἐλάχιστα δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῶν Γαλιλαίων πολλὰ καὶ πανδοκίμων βιβλία. πᾶσαν ἐν ἀθροῦσι ταύτῃ τὴν βιβλιοθήκῃ ἀναζητήσας, φρονίσον εἰς Ἀντιόχειαν ἀποπέμψαι, γνώσκων, ὅτι μεγίστη μὲν αὐτὸς ἀειβλήθησι ζημία, εἰ μὴ μὲν πάσις ἐπιμελείας ἀνηγεύσας, καὶ τὰς ὁπῶν ὑπονοίας ἐχθρῶν ἀφαιρήσας τῶν βιβλίων, πᾶσι μὲν ἐλέγχαι, πανδοκίμων δὲ ὄρεοις, πλείονι δὲ τῶν οἰκετῶν βασιλεῶν, πείθειν εἰ μὴ δύναται, καταναγκάσας ἐς μέσον πάντα θεωρομίση.

Ἐπιτομῆν. ἐμποδίση. καὶ ἀσχεῖν.

Ἐπίτω. γίνωσκε.
Εὐδὲν ἔπίτω, ταῦτ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον.

1 Ἐπιτήρησι δὲ ἐν ἐξίς ἐν φαντασιῶν θεωρεῖται ἀνοηκρίτω. Hæc sunt verba Laertii lib. vii. legm. 165. sed ubi locus hic aliter legitur. Ipsum a li.
2 Ἡρόδοτος] Lib v. pag. 197. ut Portus monuit.
3 Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιτολεῖς πρὸς Ἰωάννην.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simoc. lib. v. cap. viii. in fine: ut Pearsonius recte observaverat.
4 Ἐπιτολή. ἐστ.] Vide Scholiastam Sophoclis ad Oed. Col. p. 323. Tom. I.

one scientia præstantior est scientia, quæ materia subjectum habet. Ut, Geometria, Arithmetica, & Theologia, præstantiores sunt disciplinis illis; quæ circa subjectum materiale versantur. Ideo Aristoteles in Metaphysicis dicit, rerum intelligibilium contemplationem & facillimam & difficillimam esse. Ac facillimam quidem, quia est de rebus stabilibus, & in eodem statu semper permanentibus. Res enim divinæ sunt manifestissima, & prorsus immutabiles naturâ, facultate, & actione. Hæc igitur de causa facillimam eam esse dicit. Difficillimam vero; propter nostram infirmitatem. Haud enim valemus corporis inclusi compagibus, & animorum perturbationibus agitati, mentis aciem in earum lumen intendere: uti nec noctuæ solem intueri queunt. Scientia autem est habitus in non simulata visorum susceptione. Scientias vero philosophicas Aristoteles vocat Physicam, Logicam, Ethicam, etiam rei alicujus cognitio. Port.

Ἐπιτήρησι. Scientis. Periti.

Ἐπίσιον. Militare diversorium. [Familia.] Herodotus: [Septingentas] Atheniensium familias expellit.

Ἐπίσι. Apud Herodotum, inquilinus.

Ἐπιτολεῖς. Tabellarios. Narses vero tabellarios ad Joannem mittit, & ipsum monet, cum Persis non esse conflegendum, antequam omnes copie conjunctæ fuerint.

Ἐπιτολή. Præceptum. Mandatum. Ille vero sacerdoti dormienti mandata exponit. Et Qui Dei præcepta observat, probe etiam reditus ad ipsum meminit.

Ἐπιτολή. Ἰουλ. Epistola Juliani Parabatæ Apostatæ ad Porphyrium Catholicum. Copiosa omnino & magna fuit Georgii Bibliotheca, omnis generis Philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus referta. Inter hæc vero sunt etiam multa & varia Galileorum scripta. Universam igitur hanc Bibliothecam confestim conquistam cura Antiochiam transmittendam, sciens te gravissimas pœnas daturum, nisi summa diligentia eam indagaris, & cunctos, qui vel leviter de surreptis libris suspecti fuerint, omnibus modis examinatos, & nullo non jurejurando adactos, quin etiam servilibus tormentis, si persuasio nihil apud eos valnerit, cruciatus, omnia in medium proferre cogas.

Ἐπιτομῆν. Impedire. Cohibere. Os alicui occludere.

Ἐπίτω. Scito. [Sophocles:] Plane scito; te ista quærentem, interitum meum quærentem.

5 Ἐπιτολή Ἰουλιανῶν τῶν Παρα.] Hæc Epistola hodie etiam edita est inter reliqua ejus Imperatoris opera, Part. ii. pag. 176.
6 Βιβλιοθήκη Γεωργίᾳ] Vide Leonem Allatum in Diatriba de Georgiis, pag. 307.
7 Ἐπιτομῆν] Unus MS. Paris. habet, ἐπιτομῆν.
8 Εὐδὲν ἔπίτω, ταῦτ' ὅταν ζητῆς.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem Oed. Col. pag. 179. ut Portus monuit.

Ἐπίτω. γίνωσκε.

— Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον

καὶ ζῶντ' ἐπίτω, καὶ κρατῆντα.

καὶ αὐθις Ἐφοκλῆς

καὶ ταῦτ' ἐπίτω, καὶ χράφε Φρενῶν ἔσω.

Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἔκ θείας τύχης.

Εὐ γὺν ἐπίτω τῶνδ' ἐμ' αἰχλύνῳ ἔχην.

καὶ Ἀειφοράνης

Σύγνωθί μοι: σκώπειν γὰρ οὐκ ἐπίταμαι.

ἀντὶ τῆς, ἢ δύναιμαι.

Ἐπισπρέφως. ἀντὶ τῆς ἐπιμελῶς. ὡς δὲ Ἡροδότου.

καὶ ἀπατηλικῶς.

Ἐπισπρέφεια. Φροντίδα ποιῆ. καὶ ἐπιπροφή, ἢ ἀντέκλεισις.

Ἐπισπρέφεια. ἢ ἀγχινοια.

Ἐπισπρέφης. ὁ δὲ ἀγχινοιας ὢν καὶ ἐπισπρέφης, ὁ μὲν πὶ εὐὸς ἀγχινοιας ἐπεδείκνυτο.

Ἐπιπροφάδην. μετ' ἐπιπροφῆς. ἐφ' ἐκάτερα τὰ μέρη σπρέφωμεν.

Ἐπιπροφή. ἐπειδὴν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες χτ' ὁμοιοτάτω καὶ ὁμοιοτάτω, καθάρσας ἀνδρὸς ἐνὸς σώμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλινώμεν, καθάρσας ἐπὶ κέντρῳ τῶν λοχαγῶν παντὸς τῆς τάγματος ὡς ἐκτελέσει, καὶ μετὰ ἀσπίδα τὸν μὲν τὸν ἔμπροσθεν, ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, ἀσπίδων ἐκάστων ἢ τε ὡς ἀσπίδων ἢ ὡς ἀσπίδων.

Ἐπιπροφῆς. ἀμύνης. ὁ δὲ δεινὸν ἠγείτο τὸ γνώμενον, καὶ κοινῆς αὐτῆς ἐπιπροφῆς ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τῆς τοῦ πείσεσθαι δικαίως. λέγει δὲ ἐπιπροφή, καὶ ἡ φροντίς. Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιπροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομισάντες. καὶ Ἀειφοράνης Μυεῖα ἐπιπροφῆς κακῶν. ἀντὶ τῆς, σιωλεύσεως, πληθῆς, καὶ σιωπῆσεως.

Ἐπιπροφῆς σοι. δολικῆ.

Ἐπισπνήσαν. σιωπῆσεως. Οἱ ἐξόπισθεν σπῆλαιμενδρῶν ἐπισπνήσαν.

Ἐπισπύεται. ἐφέλκειαι.

Ἐπισπύητε. ἐπισπύαχθητε. ἐπὶ σιωλεύσεως.

Ἐπισπύονται. ἐπισπύαχθητε ἐγὼ καὶ σιωπῆσεως.

Ἐπισπύαλις. βλαβερόν. ἐπικίνδυνον.

1 Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον ἔζωντ' ἔσω.] Et hæc sunt verba Sophocles in *Trachin.* pag. 337. ut itidem Portus observavit.

2 Σοφοκλῆς] *Philoctete*, pag. 428.

3 Εὐ γὺν ἐπίτω τῶνδ' ἐμ' αἰχλ.,] Senarius hic legitur apud eundem Sophoclem in *Electra*, pag. 109.

4 Ἀειφοράνης] *Avibus* pag. 607. (422. Ed. Bas. P.) sed ubi sic legitur:

τί γὰρ πᾶσι; σκώπειν γὰρ οὐκ ἐπίταμαι.

Notet Lector, pro σκώπειν, ut hodie apud Aristophanem legitur, Suidam hic habere σκώπειν; de qua diversitate breviter sic sentio, ut existimem, verba illa, σκώπειν γὰρ οὐκ ἐπίταμαι, proverbii vicem apud Græcos olim obtinuisse: sed Aristophanem risus captandi gratia pro σκώπειν præter expectationem dixisse σκώπειν; & proinde lectionem Suidæ, ut facetias Comicas magis redolentem, hic præferendam esse.

5 Ἐπιπροφή, ἢ ἀντ.] Vide paulo post v. Ἐπιπροφῆς.

6 ὁ δὲ ἀγχινοιας ὢν καὶ ἐπισπρέφης.] Fragmentum hoc ἀπέλειπε etiam

Ἐπίτω. Scito. [Sophocles:] *Alcmena enim filium & vivere scito, & victoriam reportasse.* Et iterum Sophocles: *Et hæc scito, & animo inscribe tuo. Morbus enim, quo nunc cruciaris, divinitus tibi immissus est. † Plane nunc scito, me horum pudere.* Et Aristophanes: *Ignosce mihi. Cavillari enim nescio.* Vel οὐκ ἐπίταμαι hic significat, non possum.

Ἐπισπρέφως. Diligenter. Accurate. Apud Herodotum. Item, fraudulenter.

Ἐπισπρέφεια. Curat. Curam gerit. Et ἐπιπροφή. Animadversio. Ultio.

Ἐπισπρέφεια. Sagacitas. Solertia.

Ἐπισπρέφης. Circumspectus. Prudens. *Ille vero, quamvis sagax esset & circumspectus, tamen & simplicitas quedam in eo apparebat, ob quam deceptu facilis erat.*

Ἐπιπροφάδην. Dicitur de eo, qui se in utramque partem convertit.

Ἐπιπροφή. Conversio. [Ea in *Tacticis* dicitur,] cum aciem inter *Adstitem* & *Substitem* condensatam, ut unius viri corpus, hastam vel clypeum versus declinare jubemus, tota acie circum manipuli ductorem, non secus ac circa centrum, se circumagente, locumque anteriorem mutante, & faciem dextrorsum convertente, singulis *Adstibus* & *Substibus* in loco suo permanentibus.

Ἐπιπροφῆς. Animadversionis. Ultionis. *Ille autem factum istud indignum ducebat, publiceque in eos animadversum iri ajebat, idque jure merito ipsis eventurum esse.* Et ἐπιπροφή, cura. *Senatus hanc rem majore cura dignam esse ajebat.* Et Sophocles: *Infinitorum concursus malorum.* Ἐπιπροφῆς enim hic significat, concursus, multitudo, congeries.

Ἐπιπροφῆς σοι. Dativo jungitur. *Dolore & tristitia propter te afficior.*

Ἐπισπνήσαν. Congregati sunt. In unum locum convenerunt. *Illi vero, qui a tergo relictī fuerant, in unum locum convenerunt.*

Ἐπισπύεται. Attrahitur.

Ἐπισπύητε. Congregemini. Conveniatis.

Ἐπισπύονται. Propius congregari, & in unum locum convenire.

Ἐπισπύαλις. Damnosum. Periculosum.

legitur in *Excerptis Damascii* apud Photium, p. 1031. unde de auctore ejus constat, cujus nomen Suidas hic reticuit.

7 Ἐπιπροφή. ἐπειδὴν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκν.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum pene etiam leguntur apud *Ælianum* in *Tacticis* cap. xxv. unde Suidas sua descripsisse videtur.

8 *Πρωτοστάτων*] *Ælianus* loco laudato habet *πρωτοστάτων*: quam lectionem præferendam esse puto. Nam & ipse Suidas in fine hujus articuli *πρωτοστάτων* cum *ἐπίτωτων* jungit.

9 ὁ δὲ δεινὸν ἠγείτο τὸ γιν.] Fragmentum hoc legitur apud *Polybium* lib. iv. cap. iv.

10 Ἀειφοράνης] Imo Sophocles. Fragmentum enim quod sequitur, existat apud *Tragicum* illum *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus recte monuit. Ibi autem pro *μυεῖα* legitur *μυεῖων*: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Refertur enim ad *μυεῖων*.

Ἐπι-

Ἐπιφουλίς. πῶς ἐπὶ τῆς κνημίδων ἀειδεδ-
μύσιν.

Ἐπιχερά. ἐφεξῆς.

Ἐπὶ χαλῆς. ἀπραγμῶνας φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τῆ
ἐπὶ εὐχαιρίας, ἢ ζήτησις.

Ἐπιχῶν. κρατήσας. βραδύνας. Ἰσοφοκλῆς

Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν ἔρανον διφρηλατῶν

Ἥλιε, παλῶν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα

Ἰδῆς, ἔπιχῶν χρυσόνων ἵναι,

Ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς, μῆρον τ' ἐμὸν

Γέροντι παλῆ. —————

Ἐπὶ τὰδε. τὴν ἐνθένδε. Πᾶσαν τ' ἐπὶ τὰδε τ'
πολιμαῶν τοῖς βαρβάροις ἀβατον κρατήσας.

Ἐπιτακτικῶς. παρατακτικῶς. Ἔως δὲ πρὸς αὐ-
τὸν πρεσβυόντας ἐπιτακτικῶς αὐτὰς ἀφ' ἑτέλλην ἀεὶ
τέταν.

Ἐπιτακτοί. φρακῶται, οἱ ἄφρονα γυμνοὶ τὴν
μάχην ἐφορᾶν, καὶ τὰ πονηρὰ μέρει βοηθεῖν. Ἰσο-
κρίδης. Καὶ τὸς σκυλοφόρους ἐντὸς τέταν τ' ἐπιτακ-
τῶν ἐποίησαντο. καὶ αὐτῆς. Ἰσοκρίτης δὲ ἡ ἐπι-
τάτης, καὶ ἔτε ἐφήριζε, ἔτε κρατεροτόνη.

Ἐπὶ τὰ Μανδροβέλια. ἐπὶ τῆς εἰς τὰ χεῖρονα
πρεπομένων. Στὸ Μανδροβέλιον πῶς, ἡ ἐν Σάμῳ
γεωφάνιον εὐρόντῳ, καὶ ὠρῶτον μὲν κείον χρυσὸν ἀ-
ναδέησῃ, ἔπειτα ζυγυρῶν, ἔπειτα χαλκὸν ἐλάτωνα,
εἶτα ἔκετι, ὡς Ἐφορῳ.

Ἐπιτάροθῳ. ὁ βοηθός.

Ἐπιτάφιον. Αὐτὴ ἡ πληγὴ καὶ τῆς ζήτησις αὐ-
τὰς ἐπιτάφιον ἡ ἐγκάμω.

Ἐπιτελεῖν, καὶ ἐπιτελέωμα. ἐπιτελέωμα λέγει
τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμωρον ὑπὲρ τῆς τελείας γίνεσθαι τὰς
πρῶτον θυσίας.

Ἐπιτέλλεαι. ὠρεῖ γέλλεαι.

Ἐπιτελῆ. εἰς πέρας ἀγόμενα. Ὁ δὲ ὑπερχεῖλο
πάντα ἐπιτελῆ ποιήσῃ.

Ἐπιτεμόμωθῳ. ἀεικόψας. Κέλευσόν με Σπυ-
ρίσκην, ἐπιτεμόμωθῳ τῆς φουρῆς τῆς ἀείδοιο.

Ἐπιτέξῳ ἡ γυνή. ἀντὶ τῆς, ἐν αὐτῶν τῶν κύβη.

Ἐπιτέρομαι. δολικῆ.

Ἐπιτεράφαθῳ. ἐπιτεράμωθῳ εἰσί.

Ἐπιτέτεψαθῳ. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερφανία τὰτ-
τεται ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρτα. Καὶ μὴν ἐπιτέτεψα-
θῳ γα.

Ἐπιτετωμῶθῳ. ἐπιτεκαμῶθῳ.

Ἐπιτετυγμα. ἐπιτυχία. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ

1 Ἰσοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 51. ut Portus itidem observavit.

2 Ἐπὶ τὰδε τ' ἐπιτεμῶν] Locum hunc ex MS. Paris. A. emenda-
visti, qui in prioribus Edit. male sic legitur, ἐπὶ τὰδε ποτὲ. Fe-
stinantes enim librarii ex voce τεμῶν, quæ brevitate non raro in
veteribus libris scribi solet, confecerunt ποτὲ: quod ipsum mendum
in prioribus Edit. Suidæ occurrit etiam supra v. Δεῖσθῳ; ubi vide
quæ notavimus.

3 Τὸς δὲ πρὸς αὐτὸν σπ.] Fragmentum hoc Casaubonus ex Po-
lybio depromptum esse suspicatur.

4 Περὶ ἀγόμενῳ] Imo potius ἐπιτεμῶθῳ, ut Portus etiam mon-
uit.

Ἐπιφουλίς. Tegumentis sive fasciis malle-
olorum, vel tibiaram.

Ἐπιχερά. Deinceps. Ordine.

Ἐπὶ χαλῆς. Per ocium. Tempore opportu-
no, vel a negotiis vacuo.

Ἐπιχῶν. Qui inhibuit. Qui retinuit. Qui
tardavit. Sophocles: *Tu vero, o per altum
caelum currum agens Sol, cum terram meam
patriam conspexeris, aureo freno inhibens e-
quos, calamitates meas fatumque meum seni
patri nuncia.*

Ἐπὶ τὰδε. Cis. *Cum totum tractum cis flu-
vium situm Barbaris inaccessum reddidisset.*

Ἐπιτακτικῶς. Cum imperio. Cum manda-
to. *Legatos autem ad ipsum missos expresse
ei hæc mandasse.*

Ἐπιτακτοί. Sic vocabantur milites subsidi-
arii, quibus mandatum erat, ut pugnam obser-
varent, & parti laboranti succurrerent. Thu-
cydides: *Et calones lixasque in medio militum
subsidiariorum collocarunt.* Et iterum: *Socrates
autem præses erat, neque ipse vel decernebat
quidquam, vel suffragio suo aliquem damnabat.*

Ἐπὶ τὰ Μανδροβέλια. Mandrobuli more. De
iis dicitur, quorum res in deterius cedunt.
[Ductum est proverbium hoc] a Mandrobulo
quodam, qui, cum in Samo Geophanium
invenisset, primum quidem arietem aureum
[Junoni] dedicavit: deinde argenteum; post-
ea æreum minorem, & denique nihil amplius,
ut Ephorus [tradit.]

Ἐπιτάροθῳ. Auxiliator.

Ἐπιτάφιον. Funebre. Sepulcrale. *Hoc vul-
nus encomium quasi sepulcrale virtutis ejus fuit.*

Ἐπιτελεῖν & ἐπιτελέωμα. Ἐπιτελέωμα dici-
tur hostia succidanea, quæ post cæteras om-
nes immolatur, ut priora sacrificia rata fiant.

Ἐπιτέλλεθῳ. Imperat. Mandat.

Ἐπιτελῆ. Perfecta. Quæ ad finem perdu-
cuntur. *Ille vero promisit, se omnia ad finem
perducturum esse.*

Ἐπιτεμόμωθῳ. Incidens. Circumcidens. *Ju-
be me mori, ambitum crucis circumcidens.*

Ἐπιτέξῳ ἡ γυνή. Mulier partui vicina erat.

Ἐπιτέρομαι. Dativo jungitur. Delector.

Ἐπιτεράφαθῳ. Illis aliquid commissum est.

Ἐπιτέτεψαθῳ. Contritus es. Periisti. Modo
quidem de superbia dicitur; modo vero de
imprecatione. [Aristophanes:] *Periisti utique.*

Ἐπιτετωμῶθῳ. Incensum.

Ἐπιτετυγμα. Lucrum. Felix rerum successus.

5 Θεουκλῆς] Lib. vi. cap. LXVII.

6 Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιτῳ.] Fragmentum hoc nihil facit ad v. Ἐπι-
τακτοί.

7 Ἐπὶ τὰ Μανδροβ.] Confer Nostrum paulo inferius v. Ἐπὶ τῷ
Μανδροβέλιῳ.

8 Τὸ ἐν Σάμῳ γεωφ.] Confer omnino Harpocratonem v. Γεω-
φάνιον, & ibi Mauflacum.

9 Ἐπιτελεῖν. ἔ. ἐπιτῳ.] Ex Harpocratonem.

10 Ἐπιτέξῳ ἡ γυνή.] Herodotus lib. i. pag. 30.

11 Ἐπιτετεψαθῳ. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερφανῳ.] Ex Scholiasta Aristophanis
ad *Pacem* pag. 647.

πλήρη τ' χαλκόντων τ' Αίγυπτον, καὶ τὰ τ' τόπων ἐπιτεύγματα, διέλαβον μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι.

Ἐπιείλας. ἀναείλας. Νεικικότες αὐτὸς ὁ ἥλιος ἐπιείλας ἴδη.

Ἐπίτειλον. ὠφέλιξον.

Ἐπιτεχίζει. ἐπιχοδομεῖ.

Ἐπιτεχισάντων. ἐπελθόντων.

Ἐπιτήρισμα. τὸ ταχίζομενον κατὰ πῶν χωρίων, ὅθεν ἡ τὴν ἐπιτεχισθέντων κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρῶτον δὲ ἐπιτεχισμός. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτισσιφῶντος.

Ἐπιτήδες. ἐκ σπυδῆς. Οὐκ ἐπιτήδες ζυωλέγμην.

Ἐπιτήδευμα. ἀσκησις. μάθησις. Ἰκανὸς ὄνομα, ληψὶς τὸ ἐπιτήδευμα. ὅς ἀνείλεν Αἰσχύλον τὸν ἀλητήν, καὶ Σπυσιχρον τὸν κίθαρωδόν. † Καὶ τὸ μὲν ἐπιτήδευμα ἡ ῥήτωρ, Διοπίτης δὲ τὸ ὄνομα. καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἡ τὸ ἐπιτήδευμα ἔμπροσθεν.

Ἐπιτήδευμα. τῆ βίης ἢ ἀστροφῆς.

Ἐπιτήδευσις. πρῶξις, καὶ σπυδῆ, καὶ ἐργασία. Ὁ δὲ ἡ εὐτελής τῶν ἐπιτήδευσιν, ἔδεν ὅτι μὴ ποιμῶν τὸ κατ' ἀρχαίαν.

Ἐπιτήδεια. τὰ πρὸς τροφῆν ἀρμόδια. Ἐδοῦνται δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκπλεα παρῆγε. Ξενοφῶν. Τὰ ἐπιτήδεια ἀφθονα παρῆν. Ἀρριανός. Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὰ ἐπιτήδεια τῆς δικαίας τιμῆς λαμβάνουσι.

Ἐπιτιθείεστερ. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τὰ τε ἄλλα ἐνδικῶς βασιλεὺς ἡ, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτιθείεστερ.

Ἐπιτήδειος. Φίλος. εὖνους. ἀρμόδιος. Ξενοφῶν. Ὁ δὲ βασιλεύων ἔχων, εἴ τις αὐτῷ δοκίμῳ βλακεύειν, ἐκλεγεμένον τὸ ἐπιτήδειον, ἔπαιεν ἄν.

Ἐπιτήδειος. ὡς τὸ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον, ἀδείος, καὶ πλεονασμῶς τῆς ἰ, ἀδείος, ὃ ἐσπερημένον ἢ φοβεῖσθαι. ἐντάσσει ἢ α εἰς η, καὶ πλεονασμῶς τῆς τ, μὲν τῆς ἐπὶ ὠροφίσεως, ἐπιτήδειος.

Ἐπιτήθη. ἢ τὴ τῆς μήτηρ. ὡς εἶναι τὸ μὲν τήθη, μήτηρ ἢ πατρὸς μητέρα. τὸ δὲ ἐπιτήθη, τῆς ἢ πατρὸς μήτηρ καὶ τὴ μήτηρ μητέρα. ὅπως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον.

Ἐπιτήτης. περὶ αἰετις. Ἐπεὶ καὶ σὺ τῶν ὄσων ὑπὸ πικρῶν τοῖς πικρὰν ἀξίον ἐργασαμένους, αὐτὸς ἐπιτήτης τῶν δικαίων.

Ἐπιτήτησιν. Σπιπέμπερ. Δαμάσκιος. Καὶ δὴ γραφάμενον ἐπιτολίω, πρὸς τὴν ἐν Καρῶν δύο Φιλοσόφους ἐπιτήτησιν.

Ἐπιτιμήδης. ὄνομα κύριον.

Ἐπιτιμήσις. ὡς τὸ Ἀειστοτέλης πέντε εἰσί. λέ-

1 Ἐπιτήρισμα. πρὸς πικρὰ] Ex Harpocrate.

2 Ξενοφῶν] De Exped. Cyri lib. 11. pag. 279. ut Pearsonius observaverat.

Commodum, quod quis adeptus est. Illi vero mirati multitudinem illorum, qui Egyptum incolabant, & illorum locorum commoda, maximum illud esse imperium judicarunt.

Ἐπιείλας. Ortus. Exortus. Ipsos victores sol ortus videat.

Ἐπίτειλον. Impera. Jube. Manda.

Ἐπιτεχίζει. Murum adversus aliquem exstruit.

Ἐπιτεχισάντων. Illorum, qui muro aliquos intercluserunt.

Ἐπιτήρισμα. Munimentum, vel murus ad oppugnandos aliquos exstructus: unde illi, qui muro intercluti sunt, infestari possunt. Et res ipsa vocatur ἐπιτεχισμός. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte.

Ἐπιτήδες. De industria. Data opera. Ergo de industria collecti sumus.

Ἐπιτήδευμα. Studium. Exercitium. Institutum. Disciplina. Professio. Hicanus nomine, latrocinium faciens: qui Aeschylum tibicinem interfecit, & Stesichorum citharædum † Instituto erat orator, nomine vero Diopithes. Et iterum: Ille vero instituto mercator erat.

Ἐπιτήδευμα. Vitæ institutum. Vitæ genus.

Ἐπιτήδευσις. Actio. Studium. Opera. Vitæ genus. Ille autem vile genus vitæ sequebatur, nec initio quicquam aliud erat, quam opilio.

Ἐπιτήδεια. Res ad victum necessariae. Cibaria. Commeatus. Vestes autem & commeatus largiter eis præbuit. Xenophon. Commeatus abunde suppetebant. Arrianus: Nihil aliud quam cibaria justo pretio accipientes.

Ἐπιτιθείεστερ. Amicior. Benevolentior. Etenim Mithridates cum aliis in rebus justus Rex erat, tum etiam Romanis amicior.

Ἐπιτήδειος. Amicus. Benevolus. Congruens. Aptus. Idoneus. Xenophon: Ille vero baculum tenens, si quis ipsi videretur ignavus rem gerere, mox idoneum eligens, alterum percutiebat.

Ἐπιτήδειος. A nomine δέος, quod significat metum, deducitur nomen ἀδείος, & per pleonasmum τῆς ἰ, ἀδείος, metus expers: & α in η mutato, & per pleonasmum inserto τ, additaque præpositione ἐπὶ, ἐπιτήδειος.

Ἐπιτήθη. Avix mater. Τῆθη enim est matris vel patris mater: unde ἐπιτήθη dicitur, avi vel avix mater. Sic Isæus in oratione contra Dorotheum.

Ἐπιτήτης. Imponis. Injungis. Quoniam & tu subditis tuis, qui facinus aliquod morte dignum patraverunt, pœnas irrogas.

Ἐπιτήτησιν. Mittit. [Tradit. Perferendum dat.] Damascius: Et literas ad duos in Caria philosophos dedit.

Ἐπιτιμήδης. Epitimedes. Nomen proprium.

Ἐπιτιμήσις. Increpatio. Objurgatio. Re-

3 Ἐπιτιμήσις. πρὸς τὸ Ἀειστοτέλης πέντε εἰσί] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aprodif. in lib. viii. Topic. pag. 270. 271.

γὰρ ἢ, ὅτι μὴ αὐτὰ ἐπιμελήσῃς ἐξεταζομένη λό-
γω, καὶ ἐρωτημένη. αὐτῶν δὲ ὅτι, ὅταν ἐκ τῆ ἡ-
ρωτημένων μηδὲν συμπεραίνῃ, μήτε τὸ προκειμέ-
νον, μήτ' ἄλλο π' τελέσῃ, ἀσυλλόγιστον ἢ· καὶ ὅτε
ψευδεῖς ὦσιν αὐ κείμενα προτάσεις, ἢ ἀδοξοί, ἐφ'
αἷς ὑπερέξῃ τὸ συμπέρασμα. τοῖσδε γὰρ ὁ λέγων·
τὸ πᾶσι τὸ ὄν, οὐκ ὄν, τὸ οὐκ ὄν εἶναι, ἐν ἄρα
τὸ ὄν. ἢ γὰρ τῆτο συμάγειν. ἔτω μὲν ἢ δοκεῖ τὸ
προκειμένον συμάγειν, ἀλλ' ἄλλο π' συμάγειν συλ-
λογιστικῶς. τὰ γὰρ πᾶσι τὸ μὴ ὄν, εἶναι. ἔτερος δὲ
λέγει· Εἰ τὸ γενόμενον σχελῶ ἔχει, τὸ μὴ γενόμενον
σχελῶ ἔχει· ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον σχελῶ ἔχει·
ἔτερος τὸ προκειμένον, ἔτ' ἄλλο π' συλλογίζεσθαι, πρὸς
ταῦτα καὶ τὰ λαμβανόμενα ψευδῆ τε καὶ ἀδοξὰ λαμ-
βάνειν. δευτέραν δὲ πῆρσιν ἐπιτίμησιν, εἰ αὐτὸν προ-
τάσεις συλλογιστικῶς εἶναι κείμενα, καὶ ὁ λόγος εἴη
συλλογιστικῶς π', μὴ μὲν τοῖ τὸ προκειμένον, ἀλλ'
ἄλλο π'. τρίτη ἐπιτίμησις, εἰ προσηγόμενά π' ἀνα-
γάγῃ τὸ προκειμένον συλλογιστικῶς· τὸ μὲν τοῖ προ-
σηγόμενον χεῖρον τε εἴη τῆ κειμένων ἢ ἡρωτημένων, καὶ
ἦτον ἔνδοξον ἢ συμπερασματικόν. τετάρτη ἐπιτίμη-
σις, ἀν' ἀφαιρέσειν ἀπὸ τοῦ λόγου ἢ, ἐκ δὲ τῆ λειπομέ-
νων συμάγειν συλλογιστικῶς, ὃ ἔχουσιν οἱ παρέλκοιτες λό-
γοι. πέμπτη ἐπιτίμησιν Φησὶν εἶναι, εἰ ἐξ ἀδοξοτάτων
καὶ ἦτον πηρῶν ἢ συμπερασματικόν ὁ λόγος εἴη· ἢ ἐξ
ἀληθῶν μὲν, χαλεπωτέρων δὲ δειχθῆναι ἢ ἀποβλήματος.

logistice concludant, & tamen id, quod additum est, deterius sit positis & interrogatis, & ipsa conclusione minus probabile. Quarta reprehensio, si auferamus aliquid ab oratione, & ex reliquis syllogistice concludatur id, quod habet oratio redundans. Quintam reprehensionem esse dicit, si ex minime probabilibus & minus credilibus ipsa conclusione constet oratio: vel ex veris quidem, sed ipsa quaestione difficilius demonstratu. *Port.*

Ἐπιτίμησις. ἀποδοχή.

Ἐπιμελής. πηληγὰ μὲν, οἱ ὀρεῶτόν π' ἐκαλέοντο πηλώδον. ἐπιμελής δὲ, οἱ ἡρώων ἕτερον τὰ αὐτὰ πηλώδον.

Ἐπιμία. εὐπορία. ἢ ἡ μὴ ἀπμία. Κέφαλος ῥήτωρ· Ὅσακις αὐτὸν κινδυνεύοντα πρὸς τὴν ἐπιτίμιας, ἢ τὴν πατρίδα, ἢ τὴν βίβιν παντός, διεσώσατο;

Ἐπιτίμια. τὰ ἐπὶ πηρῶν πηρῶν γινόμενα. Ἐσοφοκλῆς.

Ἄλλ' ἔτ' Ὀρέσθες ταῦτα τὰ ἐπιτίμια.

Ἐπιτίμια. οἱ μισθοί. Ἐσοφοκλῆς.

— Γενεὴ πρὸς ἄλλους

Ἡμῖν δ' ἄρα πᾶσι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ ἐπιτίμια.

ἀντὶ τῆ, τὸς μισθός.

Ἐπίμιον. πλούσιον. ἢ τὸ μὴ ἀπμιον. Λακκιανός· Ἡ βελὴ δὲ ἐπιπλαθεῖσα πρὸς αὐτὸν, ἀφίησι ταῦτα

prehensio. Apud Aristotelem quinque sunt reprehensiones. Dicit enim, non eandem esse reprehensiones rei, quæ examinatur, & quæ interrogatur. Prima vero est, quum ex quaestitis nihil concluditur, nec id, quod propositum est, nec aliud quidquam. Hoc est, quum argumentum est ἀσυλλόγιστον, sive nullo syllogismo, nec ulla ratiocinatione legitime conclusum. Item, quum propositiones falsæ sunt, & improbabilis, quibus ille, qui disputat, infert conclusionem. Talis enim est ille, qui dicit. Quod est præter ens, id non est ens. Quod non est ens, id nihil est. Unum igitur est ens. Haud enim hoc colligitur atque concluditur. Sic igitur ille, qui disputat, non videtur concludere id, quod est propositum: sed aliud quid concludit syllogistice. Quod enim est præter non ens, id nihil est. Alius vero dicit, Si illud, quod factum est, principium habet; illud, quod non est factum, non habet principium. At vero, quod factum est, principium habet. Qui vero sic argumentatur, ille neque rem propositam, neque aliud quidpiam syllogistice concludit. Præterquam quod ea, quæ assumuntur, falsa & improbabilia sint. Secundam vero reprehensionem ponit, si propositiones quidem syllogistice ponantur, & oratio concludat aliquid, non tamen id, quod propositum est: sed aliud aliquid. Tertia reprehensio, si quædam addita propositum syl-

logistice concludant, & tamen id, quod additum est, deterius sit positis & interrogatis, & ipsa conclusione minus probabile. Quarta reprehensio, si auferamus aliquid ab oratione, & ex reliquis syllogistice concludatur id, quod habet oratio redundans. Quintam reprehensionem esse dicit, si ex minime probabilibus & minus credilibus ipsa conclusione constet oratio: vel ex veris quidem, sed ipsa quaestione difficilius demonstratu. *Port.*

Ἐπιτίμησις. Increpatio, qua quis ab aliqua re deterretur.

Ἐπιμελής. Illi, qui primum aliquid æstimatorant, vocabantur πηληγὰ. Qui vero postea res easdem iterum æstimatorant, ἐπιμελήται.

Ἐπιμία. Rerum copia. Abundantia. Vel dicitur de eo, cujus existimatio salva est: sive, cui nulla infamiae nota iniusta est. Cephælus orator: *Quoties eum de bona existimatione, vel de patria, vel de tota vita periclitantem, servavit?*

Ἐπιτίμια. Quæ in alicujus honorem fiunt. Munera, quibus alterum quis honorat. Sophocles: *Sed his muneribus Orestes [patris sepulcrum] honoravit.*

Ἐπιτίμια. Merces. Præmia. Pœnæ. Sophocles: *Consilia & conatus hos nostros propitiis adjuva, & ostende mortalibus præmia [impietatis].*

Ἐπίμιον. Opulentum. Divitem. Vel, qui integræ & illibatæ est famæ, vel existimatio-

1 Τὸ γὰρ πρὸς τὸ μὴ ὄν, εἶναι] Apud Alexandrum Aphrodisiensem loco laudato legitur, τὸ γὰρ πρὸς τὸ ὄν, εἶναι συμάγειν. Id est. Quod enim est præter ens, nihil esse concludit. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον σχελῶ ἔχει] Hæc verba in prioribus Edit. incuria, librorum omiſſa sunt, quæ ex 2 MSS. Paris. & Alexandro Aphrodisiensis revocavi.

3 Ἐπιμηγὰ. πηληγὰ μὲν οἱ πρ.] Ex Hierocratione; apud quem rectius sic legitur: Οἱ μὲν τὸ πρῶτον πηλώδον π', πηληγὰ ἐκαλέοντο &c.

4 Ἐσοφοκλῆς] *Electra*. pag. 121. ut Portus monuit.

5 Ἐσοφοκλῆς] In eadem fabula, pag. 139. ut itidem Portus monuit.

Μενεκρατί τ' ἡλιαδίκιου, καὶ ἤδη ἐπίτιμος ἔστι. † Τὸς τε δ' ἄλλοις ἐλευθέρους, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους, καὶ τοὺς μετοίκους πολίτας, καὶ τοὺς ἐφείλοισι ἀφείδω ἐψηφίσαιτο.

Ἐπίτιμος. ὁ τεύμμηδύς, καὶ οὐκ ἄπιμος.

Ἐπιμῶσα. Τοῖς μὲν ἐραδαῖον ὡς ἐταίρα συνίω, ἀφ' ἑαυτῆς τὸς μισθῶς, ἐπιμῶσα δὲ τὴν ὑπὸ πῆσι ὁμιλίαις αἴτησιν, ἀφ' ἧς τὸ μὴ ἐξείναι δρᾶν ἐμφανῶς, ἀ ἐθέλει, βυρύνουσα τ' πρὶν.

Ἐπιτίτθιον. ὑπομάζιον. ὑπὸ τ' πίθον.

Ἐπιλοαυτό. ἐπίρρημα. ὁμῆ.

Ἐπίτητθον. τὸ ὑπὸ τὴν τροφόν.

Ἐπιτολῆς. ἀνατολῆς. φάνσεως ἄφρη.

Ἐπιτολμῆσαι. δολικῆ. ἐπιβελεύσασθαι. Καὶ ἀναπέθει ἑπιτολμῆσαι τῷ Λυκίδῃ, ἐπαίρει δὲ ἅτε φορητὸς ποιήσας, ῥᾶτα τε ἀναπέθει, καὶ νυκτὸς γενομένης ἀκράτα.

Ἐπιτομώταλον. τὸ συλομώτερον.

Ἐπίτην. ἡσέλγαυον. κατεφίλην. πτήθην δὲ ἔστι κωέως, τὸ τὰς πλαιείας ναῦς πίτην χελεῖν. ἐνθεν ἔν μετ' ἡνεκ) ἡ λέξις. ἢ ἀντὶ τῆς ἐκίνου. συῆλθον. Ἀειφοράνης Πλάτω. Ἰκαῖον γὰρ αὐτὴν ὡς ἕτερον ἐπίτην ἡσόνον. Ἐπίλον δὲ, δι' ἐνὸς τ, ἐπέρχεσθε, ἑπιπορεύεσθε. Λέγειον, ἐπίλον. Ἀειφοράνης Βασιλεύχους.

Ἐπίτον. ὁ δεσμεύων ἱμάς ὡς τὸν ἴσον τὸ κέρας.

Ἐπίτον. Ἀειφοράνης ἐπὶ ἐπιτόν. γελῶν δὲ ἑπὶ δέρματι. καὶ Ὀμηρ. Ἐπίτον βέβλητο. accipere pro corio, vel pelle. Et Homerus:

Ἐπιτοπίζω. κραικίζω.

Ἐπὶ τῆς Μανδραβέλης. ἐπὶ τῆς χεῖ τὸ χεῖρον ὡς κρόπιδον. ὁ γὰρ Μανδράβηλος θησαυρὸν εὐρῶν, τῷ φράτῳ ἡσόνῳ ὡς βαλὸν ἡσῶν ἀνέδηκε τῇ Ἡρᾷ. τῷ δὲ δευτέρῳ, ἡσῶν καὶ τῷ γ' χαλκῶν.

Ἐπιτωτάζων. ἐπιλοιδορέμδον. ἢ ἐπεμβαίων. ἢ καυχώμδον. ἢ χλωτάζων.

Ἐπὶ τὸ πλείον.

Ἐπὶ τῷ ὑποκειμένῳ. ἐπὶ τῷ φθασάντων γενέσθαι. Ὁ Πρέσβεις δὲ ἐπεμπον, ἀφ' ἑαυτῶν, Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν τὴν εἰρήνην, τὸς δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ φάσιν ἡσῶν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. ἢ ἐνεσώπων.

Ἐπιπραπέζια διηγήματα.

1 Ἐπίτητον] Hæc vox & corrupta est, & extra seriem suam posita. Vel enim scribi debet ἐπίτητον, vel potius, ut proxime ante, ἐπιτίτητον.

2 Ἐπίτην. ἡσέλγαυον. κατεφί.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*, pag. 104. sed ubi pro ἐπίτην rectius legitur ὑπεπίτην.

3 Ἐπίτην] Metri gratia scribendum est ὑπεπίτην: uti apud Aristophanem loco laudato recte hodie legitur.

4 Ὀμηρ.] *Odyss.* M. v. 423.

5 Ἐπὶ τῷ Μανδραβέ.] Ex Zenobio. Confer etiam Nostrum supra.

* Ἐπὶ τῷ Μανδραβέ.]

nis. Lucianus: *Senatus autem precibus ejus exoratus, Menecrati pœnam remisit, existimationemque ejus in integrum restituit.* † *Servis libertatem, ignominia notatis pristinam dignitatem, inquilinis civitatem, & debitoribus debiti remissionem decreverunt.*

Ἐπίτιμος. Vir integræ famæ & existimationis. Vel, nulla infamia notatus.

Ἐπιμῶσα. Pretium augens. Pluris æstimens. *Cum amatoribus suis ut meretrix rem habebat, ingentem mercedem ab eis postulans, & consuetudinem suam pluris æstimens, quod non liceret palam ea facere, quæ volebat.*

Ἐπιτίτθιον. Subrumum. Lactentem.

Ἐπιλοαυτό. Adverbium. In unum locum.

Ἐπίτητθον. Quod adhuc nutricis ubera fugit.

Ἐπιτολῆς. Exortus. Ortus.

Ἐπιτολμῆσαι. Dativo jungitur. Aliquid adversus aliquem audere. Alicui insidiari. *Et persuasit eis, ut Lycidæ insidiarentur: impulitque ad id facinus bajulos, quibus facile rem persuasit, præcipue cum nox intempesta esset.*

Ἐπιτομώταλον. Compendiosissimum. Brevissimum.

Ἐπίτην. Lascive cum aliqua rem habebam. Deosculabar. Πτήθην vero proprie est, naves majores pice illinere: unde translatio ducta est. Vel, subagitabam. Cum aliqua coibam. Aristophanes *Pluto*: *Ante enim satis eam subagitavi.* Ἐπίλον vero, per unum τ, invadite, aggredimini. Aristophanes: *Dicite, aggredimini.*

Ἐπίτον. Funis, quo antennæ ad malum navis alligantur.

Ἐπίτον. Significat lorum, quo antennæ ad malum navis alligantur: ut apud Aristophanem. *Ridiculum autem est vocem illam Lorum autem jacebat, [e corio bovis factum.]*

Ἐπιτοπίζω. In aliquo loco dego. Incolo.

Ἐπὶ τῷ Μανδραβέλι. More Mandrabuli. Dicitur de eo, qui in pecus proficit. Mandrabulus enim, cum thesaurum invenisset, primo anno auream ovem Junoni dicavit; secundo argenteam, & tertio æream.

Ἐπιτωτάζων. Conviciis insectans. Insultans. Glorians. Deridens.

Ἐπὶ τὸ πλείον. Ut plurimum.

Ἐπὶ τῷ ὑπ. In eodem statu, quo res & nunc sunt, & ante fuerunt. *Legatos miserunt, qui dicerent, Publico quidem conditiones pacis probari; sed diversam esse Senatus sententiam, quippe cui placeat, res in eodem statu, ac prius erant, manere.*

Ἐπιπραπέζια διηγ. Narrationes, quæ ad mensam fiunt.

6 Πρέσβεις δὲ ἐπιμπον, ἀφ' ἑαυτῶν.] Fragmentum hoc Valesius ex conjectura Polybio tribuit: & recte quidem. Existat enim apud scriptorem illum lib. xiv. cap. 2.

7 εὐδοκεῖν] Sic recte MSS. Paris. & Polybius loco laudato. At priores Editt. male, εὐδοκεῖν.

8 Διαμύσειν] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. & Polybio revocavi; cujus loco priores Editt. male habent ἀφ' ἑαυτῶν.

9 Ἐνεσώπων] Hæc vox non est pars fragmenti Polybiani, ut Portus putabat, sed ab ipso Suida adjecta, ut interpretatio Ἐπιτομῶν, quod proxime præcedit. Quare inter duas istas voces πλείον πρῶτον posui, quæ in prioribus Editt. male omissa est.

Ἐπιτραπέζια. τὰ ἐπιτραπέζια τῆς τραπέζης βρώματα.

Ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Ἐπιτρέπει. χαρίζεται. ὄχι δίδωσιν. Ὁ δὲ τῆς ἐμῆς σατραπείας φυγάδα ἐλάυναι, καὶ τούτῳ ἔπιτρέπει.

Ἐπιτρέπαι. τοῖς οἰκείοις. Δημοσθένης, ἀντὶ ἧς διακαστὰς αὐτὸς αἰρεῖσθαι. Λυσίας δὲ, ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν εἶπεν· ἀντὶ ἧς, ἐπιτρόπους κατέστησεν.

Ἐπιτρέχειν. δολικῆ. ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐπιτρέχειν τῷ δώκειν. ἐπιτρέχει μὲν γὰρ πῶς τῶ μὴ Φεύγοντι· δώκει δὲ τὸν Φεύγοντα. ἔστι δὲ τὸ δώκειν οἶον ἐλάυνειν. ἔνθεν καὶ ὑποδίακειν λέγεται.

Ἐπιτριβείη. σίλειβης γένος. ἔμπειρος ὑπάρεξοι ἢ παρρησιώδης. σημαίνει δὲ καὶ ἀπολοσθεῖη.

Ἐπιτριβόμενοι. ἐπερχόμενοι.

Ἐπίτριπτος. ὁ ἐπιτριβήσας ἄξιος.

Ἐπιλείταις. Ἰσαῖος ἐν τῷ χτ' Καλλιφώνιος.

Ἐξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιλείταις. ἀντὶ τῷ, ἐπὶ ἡ ὀβολοῖς· ἀφ' τὸ τρίτον εἶναι μέρος τῆς ἡ ὀβολοῦ τῷ τετραδράχμω.

Ἐπιλείψαι. αἰπαλικῆ. ἀπολέσασθαι καὶ ἐπιλείψαι, σωλείψαι.

Ἐπιλοπή. ὄχι ἀποπή. Ὁ δὲ Λεύκιος ὡς χειζόμενος ἀφ' ἐμπεδοῦ ὡς τὸς Λαπαθῆνας, καὶ λαλεῖν ὡς ἐπιλοπῆς, ἀπαρτίσθαι ὡς εἰς τὸ μέλλον.

Ἐπιλοπύω. γενικῆ. αἰπαλικῆ δέ. Καὶ ἐπετροπύωσεν μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέα κληθέντα.

Ἐπιλοχάδην. ἐπειγμένως, ὡς ὅταν ὁ τρέχων. ἢ κεφαλαιωδῶς, ταχέως. Κόραξ ἐπιλόχος Φθιγγόμενος, χιμῶνα σημαίνῃ.

Ἐπὶ τροχῶ δειστέον. ἐκείνους ἀποβλέποντα εἶπεν ἂν πεπανόρηνες. Ἀριστοφάνης Πλῦτῳ. παροιμία ἐπὶ τῷ πονηρῶν. τροχὸς γὰρ πῶς ἐν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ δεσμέμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο.

Ἐπιτυχῶσιν. εὐτελεῖσι. Περὶ ὑπάτων μὴ ῥαθύμως σκοπεῖν, ὡς ἔχει τοῖς ἐπιτυχῶσι δεῖν ἐγχειρῶσθαι ἢ ἀρχῶν, ποσῶν ἀπειρηκῶν ἢ πόλιν κινδύνων.

Ἐπιτυφῆ. ἐπικαθῆ. ἐκπυρωθῆ. ὅπως ἂν Ἀριστοφάνης.

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστα.

ἐπικαθῆ ἐπ' ἐμοί.

Ἐπιτυγχάνω. γενικῆ.

Ἐπιτραπέζια. Cibi in mensa appositi.

Ἐπιτραχήλιος. Ornamentū colli. Monile.

Ἐπιτρέπει. Permittit. Committit. Tradit. Ille vero ex mea Satrapia expulsus persequitur, & huic [arbitrium] permittit.

Ἐπιτρέπαι. τοῖς οἰκείοις. Sic Demosthenes, pro, Amicos eligere iudices, vel arbitros. Lysias vero ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν dixit, pro viros tutores constituit.

Ἐπιτρέχειν. In aliquem incurrere. Dativo jungitur. Differt autem ἐπιτρέχειν a δώκειν. Nam ἐπιτρέχειν est, in aliquem incurrere, qui non fugit: at δώκειν, fugientem persequi.

Ἐπιτριβείη. Exercitatus fiat. Peritus evadat. Vel, incitetur. Item, perdat.

Ἐπιτριβόμενοι. Qui conteruntur.

Ἐπίτριπτος. Dignus, qui conteratur, vel perdat.

Ἐπιλείταις. Isæus in oratione contra Caliphontem: Sexcentis drachmis ἐπιλείταις. Id est, pro quibus octo oboli fœnoris loco dantur. Octo enim oboli sunt tertia pars tetradrachmi.

Ἐπιλείψαι. Accusativo jungitur. Contere. Perdere. Et ἐπιλείψαις, conteres, perdes.

Ἐπιλοπή. Deditio. Lucius autem, cum ad Lapatenos legatos mittere decrevisset, qui cum ipsis de deditioe agerent, in futurum erat imparatus.

Ἐπιλοπύω. Genitivo & accusativo jungitur. Tutelam gero. Tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules.

Ἐπιλοχάδην. Cursim. Festinanter. More ejus, qui currit. Vel, summatim, breviter, celeriter. [Et ἐπιλόχος, idem.] Corvus celeriter crocicans, tempestatem significat.

Ἐπὶ τροχῶ δειστέον. Oportet te ad rotam alligatum scelera tua profiteri. Aristophanes Pluto. Proverbium, quod dicitur in malos. Athenis enim rota erat, ad quam servi alligati pœnas dabant.

Ἐπιτυχῶσιν. Vilibus. Obviis. De consulis summa cura dispiciendum esse [censebant,] nec magistratum illum quibusvis temere mandandum esse, tantis periculis urbem circumstantibus.

Ἐπιτυφῆ. Incendatur. Inflammatur. Ardeat. Sic Aristophanes: Ut maritus mei amore vehementer incendatur. Vel, amore mei ardeat.

Ἐπιτυγχάνω. Genitivo. Incido in aliquid. Nanciscor.

1 Ἐπιτραπέζια. τὰ ἐπιτρά. Hæc sunt verba Athenzi lib. iv. pag. 170.

2 Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκ. Ex Harpocrate: sed apud quemproδικαστὸς melius legitur ἀπειρηκῶς.

3 Ἐπιτρέπειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλίφωνα.

4 Ἰσαῖος. Hanc vocem ex uno MS. Paris. & Harpocrate revocavi, quæ in prioribus Edit. deest.

5 Ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἡ δέ. Confer de hoc loco Salmastium de Modo Ufur. cap. 1. pag. 33.

6 Ὁ δὲ Λεύκιος ὡς χειζόμενος. Fragmentum hoc Fulv. Urfinus & Casaubonus ad Polybium referunt.

7 Ἐπὶ τροχῶ δειστέον. ἐκείνους ἀποβλέποντα. Aristophanes Pluto pag. 87. (43. Ed. Bas. P.)

Ἐπὶ τῷ τροχῶ δειστέον. ἐκείνους ἀποβλέποντα. εἶπεν ἂν πεπανόρηνες.

Sic etiam apud Suidam scribendum est. Huc spectat locus ille eusdem Comici in Pace pag. 653.

Ἐπὶ τῷ τροχῶ δειστέον. ἐκείνους ἀποβλέποντα.

Scholiasia: Ὁ δὲ δέλοι σφαλιόμενοι ἐπὶ τῷ τροχῶ δεσμέμενοι ἐσσομένοι ἐπίπτοντο. ἀνακλόμενοι ἐν αὐτοῖς.

8 Ἀριστοφάνης] Lysistrata pag. 850. (546. Ed. Bas. P.)

Ἐπιφάνεια. Ἐπιφάνεια ἐπὶ σώματι πύραυλος, ὁ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει, βάθος δὲ ἔχει. αὐτὴ δὲ κατ' ἐπίνοιαν καὶ κατ' ὑπόστασιν λέγεται. Ἐπιφάνεια δὲ καὶ ἡ τῆς Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕνστασις οἰκονομία.

Ἐπιφάνιος, Οὐλπιανὸς, Πετραῖος, σοφιστὴς παρθένος ἐν τε αὐτῇ, καὶ ἐν Ἀθήναις. ἔγραψε πρὸς κοινῶνας καὶ ἀναφορὰς τῶν γάσεων. Προγυμνάσματα. Μελέτας. Δημάρχους. Πολεμαρχικόν. Λόγους ὀπίθετικους καὶ πνα σύμμικτα θεωρήματα.

Ἐπιφάνιος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, τῆς ὑπερῶν Σαλαμῶν. ἔγραψε κατ' πατρῶν τῶν αἰρέσεων λόγους, ἀ Πανάγια λέγοντες, καὶ ἔπειρα πολλά. ἅπαντα ὡσαύτως καὶ περὶ αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν τὰ πρῶτα, ὡσαύτως δὲ τῶν ἰδιωτῶν, ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ῥήματα ἀναγινώσκουσι. τελευταῖα ἑκατόμητος.

Ἐπιφάνιος, Ἐπίσκοπος Σηλυβρίας, ἡ Ὀλυβρίας. ἔγραψε λόγον ἀντιρρητικόν κατ' εἰκονοκλαστῶν, λίαν ὠφέλιμον.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος ἐγένεον ἄμφω Ἀλεξανδρεῖς τὸ γένος ἀμφοτέρω, καὶ τῶν Ἀλεξανδρεῶν τελετῶν νομιζομένων δαημονέστατοι τῶν μὲν Περσικῶν καὶ ἑλληνικῶν ὁ Εὐπρέπιος ἔξαρχος τῶν δὲ ἀμφὶ τὸν Ὀσίριον ὁ Ἐπιφάνιος. ἔ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν Αἰώνων ὑμνηστικὸς θεῶν ὃν ἔχον εἰπεῖν ὅτις ἐστίν, ὅμως ἔγραψε κατὰ γὰρ τὴν παρῶσαν ταύτην ὀρμυῶν. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ἔζηγεῖτο καὶ τῶνδε τῶν ἱερῶν. ἔπειτα οἱ ἄνδρες ὅτι ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπραπῆς πολιτείας, τοῖς δὲ γονομοῖς ὀπίθεβήθησαν καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφελήθησαν, ἔπειτα τοῖς κατ' ἑαυτὸς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγήματων πολύφωνοι κήρυκες. Δαμάσιος.

lorum consuetudine fructum perciperent non stca suæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum narrationum ac historiarum

Ἐπίφασις. δῆλωσις. ἐνδείξις. Οἱ δὲ ἦκον μὲν παιανισμῶ, καὶ στεφάνου, καὶ τῶν τῶν νικάντων ἐπιφάσεις.

Ἐπίφασις. Διὰ τὸ πολλὴν γενέσθαι ἐπίφασιν τῆς εὐδαιμονίας, πρὸς τε τὴν κατ' ἰδίαν βίαν, καὶ πρὸς τὰ κοινὰ τῆς ἐκ. Μακεδονίας μετριομοδειῶν εἰς τὴν Ῥώμην χρησιμῶν. καὶ αὐτῶν. Κατὰ μὲν τὴν ἐ-

1 Ἐπιφάνεια ἐπὶ σώματι πύραυλος. Laertius lib. vii. segm. cxxxv. Ἐπιφάνεια δὲ ἐπὶ σώματι πύραυλος, ὁ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει, βάθος δὲ ἔχει. Ταύτην δὲ Ποσειδώνιος ἐν τρίτῳ πρὸς μετὰ τὸν ἐπὶ κοινῶνας καὶ κατ' ἐπίνοιαν καὶ κατ' ὑπόστασιν ἀπολείπει. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Pearsonius etiam recte observaverat.

2 Ἐπιφάνεια δὲ ἡ Ἐ Σωτῆρος. Vide Casaubonus adversus Baron. Exercit. 11. num. xxxvi.

3 Δημάρχους. Puto scribendum esse δημαρχικόν, vel δημαρχικός: subintelligendo vocem λόγους.

4 Ἐπιφάνιος, Κωνσταντίας τῆς Κύρου. Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum pene etiam leguntur apud Sophronium, qui Hieronymum de Script. Ecclesiast. Græce vertit.

5 Ἐγραψε κατὰ πατρῶν τῶν αἰρέσεων. Hoc opus & hodie adhuc existere cuilibet notum est.

Ἐπιφάνεια. Superficies est corporis extremitas longitudinem & latitudinem tantum habens, non vero profunditatem. Ea autem ratione tantum concipitur, non etiam revera existit. Item ἐπιφάνεια dicitur Servatoris nostri Jesu Christi apparitio in carne, vel ejus nativitas.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Ulpiani F. Petrus, Sophista: qui & in patria Petra, & Athenis docuit. Scripsit de iis, quæ Status inter se communia habent, & in quibus iidem differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. Orationes ostentandæ eloquentiæ gratia scriptas. Theoremata quædam miscellanea.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Episcopus Constantiæ, urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripsit contra omnes Hæreses libros, qui Panaria vocantur. Item alia multa, quæ a doctis propter res ipsas; ab indoctis vero propter stilum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Episcopus Selybriæ, vel Olybriæ. Scripsit orationem valde utilem, quæ refutat eos, qui Imagines cremabant.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος. Epiphanius, & Euprepus, ambo fuerunt Alexandrini genere, & initiorum apud Alexandrinos usu receptorum peritissimi. Et illorum quidem, quæ Persica vocantur, Euprepus fuit princeps: illorum vero, quæ in Osiridis honorem celebrantur, Epiphanius. Non solum autem [hujus Dei sacra scripsit: sed etiam interpretes fuit sacrorum illorum, quæ celebrantur in honorem] omni ævo celebrandi Dei; quem cum dicere possim, quisnam sit, non tamen scribo, saltem in hoc præsentis animi impetu. Epiphanius autem horum etiam sacrorum interpretes & enarrator fuit. Hi viri in illa quidem antiqua & decora disciplina non fuerunt: sed iis, qui in ea vixerant, successerunt, & cum illis loquuti sunt, & cum ex illo contemnendum, & doctiores evasisent, potest vocales præcones. Damascius. Port.

Ἐπίφασις. Demonstratio. Species. Illi vero præana canentes, & coronati, & victorum speciem præ se ferentes, venerunt.

Ἐπίφασις. Species. Quia maximæ felicitatis species quædam & privatis singulorum, & publicis rebus accesserat, Macedonicis opibus Romam translatis. Et iterum: In speciem qui-

6 Αἰώνιος. Est nomen Dei, sic vocati, ejus etiam mentio fit supra v. Διαγνώμων. Id Portus ignorans, locum hunc pessime vertit, cujus sensus hic est, Epiphanium præfuisse etiam factis celebrati vel celebrandi Dei Avi.

7 Οὗτοι οἱ ἄνδρες ὅτι ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπραπῆς. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam supra v. Ἐπίθετικῶν.

8 Διὰ τὸ πολλὴν γενέσθαι ἐπὶ φασιν. Hæc sunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valerio edit. s. p. 153, unde ea Suidas descripsit. Quare recte antea Casaubonus ex conjectura locum hunc Polybio tribuit.

9 Κατὰ μὲν τῶν ἐπιφάσεων ἐπὶ. Fragmentum hoc confarcinavit Suidas ex Polyb. lib. xiv. cap. 2. ubi sic legitur: Ὁ δὲ Πόλιος κατὰ μὲν τῶν ἐπιφάσεων ἐπίφασιν τὸν πολεμικόν, κατὰ δὲ τῶν ἀλήθειαν τὸν μάλιστα πρὸς τὴν πειραστικὴν ἦν.

πίφασιν ἐποίει πινά· τῆ δὲ ἀληθεία πρὸς τὰς ὄψεις
σκευὲς εἶχεν.

Ἐπιφαίνεται ὑπόθεν. ὑποφαίνεται δὲ χαμόθεν.

Ἐπιφάσειν. κατηγορεῖν. ἀφασίσειν. Ἄλλο μὲν ἔδει
ἔπιφάσειν ἔχον, ὅτι δὲ εὐνὸς εἴη Ῥωμαίοις.

Ἐπιφασάμυρον. Ἰέγουσι τιὼ ἀἴρα τιὼ Διὸς
προφὸν κατηγορεῖσθαι. καὶ φασὶ τὸν ἐπιφασάμυρον
ἔπιτέλλουσαν αὐτῷ, ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἀν' εὐξίῃ.

Ἐπιφοραῖς. κατὰ δίκην. Ὅτι δὲ πειοθέτες καὶ
ὄψιδόνητες ἑαυτὰς εἰς τὴν ἐπιφορὰν ἢ πολεμίων, ἀπέ-
θανον γενναίως. ἀντὶ τῆ, τιὼ ἐπέλευσιν.

Ἐπιφορήματα. ὡς ἔχει Ἡρόδοτος τραγήματα.

Ἐπίφορος. ὀσμυλικός. Οὐδὲ πρὸς ἀδικίαν ἢ πλεο-
νήϊαν ἐπίφορος ἴσθαι. ὡς περιεπικὸς δὲ, καὶ ἀμείλι-
κος πρὸς τοὺς ἀρχαίους.

Ἐπιφοραθεῖς. ἐνθυμηθεῖς. ἀφασίσειν ἀμυρον. ὅτι
Ἀρριανός· Ὁ δὲ Νέαρχος ἐπιφοραθεῖς, ὅτι σπεύ-
σθαι ἢ χάσθαι εἰκός, λέγει πρὸς Ἀρχαίους, ὅτι κατὰ
ληπίαν σφίσι εἴη τὸ χρεῖον.

Ἐπιφοροσύνη. σιωπῆς. Φρονήσις.

Ἐπίφορος. σιωπῆς.

Ἐπιφοιτᾶ. ὡς ἀγνέειν.

Ἐπιφυλλίδα. ῥαβδολογία. ἢτοι μικρὸν βοτρυδίου.
τὰ ἐπὶ τοῖς φύλλοις. Ἄφασίσειν Βαλέριος·

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι, καὶ στυμυλλία.
ἀντὶ τῆ λάλοι, καὶ πιθανολόγοι. ἐπὶ τῆ δούκνταν εἶ-
ναι σοφῶν, ἢ ποιητῶν. Ἐπιφυλλίδες δὲ εἰσι, τὰ ἐπι-
κείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρυδία. Καλλίστρα-
τος δὲ, τὰ κατὰ ἑαυτὰ μικρὰ. κέκληται δὲ ἔτι,
ἀφασίσειν τὸ ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, ἢ τὰ πρὸς
αὐτοῖς τοῖς φύλλοις.

Ἐπιφύρομυρον. δολικῆ. ὡς ἐπιπλάκωμυρον. Ὅτι
δὲ ταῦς χερσὶν ἐπιφύρομυρον, ἐδέητο βοηθῆσαι τοῖς ἀ-
κλήμασι. καὶ αὐτῶν. Νυκτὸς γενόμενος, ἐπεφύοντο
τοῖς δούσι. ἀντὶ τῆ, κατὰ τῆροντο. ἐπεχέριον.

Ἐπιχάνη. Ἐχέσθαι δὲ αὐτῆ ἐκείλυσεν, ἵνα μὴ
ἀφασίσειν ἔξω τῆ φασίσειν, εἴτα μόντοι ζῶν ἀπέ-
λη, καὶ ἐπιχάνη. ἀντὶ τῆ, ἐπεχέριον.

Ἐπιχάριος. ὄνομα κύριον.

Ἐπιχάριος, ὁ Στυλιανός, ὡς δότις. Ὁ Δημοσθένης
ἐν τῷ ὡς Κτησιφῶντι.

Ἐπίχαρις. ἐπιτερπής. ὀσμυλικός. Ὅτι δὲ σε-

1 Ἰέγουσι τὴν ἀἴρα τὴν Διὸς προφὸν κατηγορεῖσθαι. Hæc leguntur etiam
supra v. ἀφασίσειν. Caterum pro ἐπιφασάμυρον forte legendum
est ἐπιφασάμυρον: quæ & Porti conjectura erat.

2 Ὅτι δὲ πειοθέτες καὶ ὄψιδόνητες ἑαυτὰς εἰς τὴν ἐπιφορὰν ἔχοντες. Fragmentum hoc Casau-
bonus ad Polybium refert.

3 Ἀρριανός. De Rebus Indicis, pag. 562.

4 Ἀφασίσειν Βαλέριος. Pag. 215. (134. Ed. Bas. P.) Vide ibi
Scholiastam cujus scribit Suidas hic compilavit.

5 Ἐπί. Hæc vocula ut supervacanea delenda est.

dem aliqua faciebat: at reapse [bellum] ap-
parabat.

Ἐπιφαίνεται. Ex loco superiore apparet. At
ὑποφαίνεται, ex loco inferiore.

Ἐπιφάσειν. Accusare. Criminari. Nihil ali-
ud habens, quod crimineretur, quam quod Ro-
manis faveret.

Ἐπιφασάμυρον. Illum, qui aliquid antever-
tit. Ajunt capram Jovis nutricem inter side-
ra relatam esse, & illum, qui eam orientem
conspexerit, omnium colorum suorum compo-
tem fieri.

Ἐπιφοραῖς. Pœnis. Multis. [Et ἐπιφοραῖς
impressio, invasio.] Illi autem verbis illorum
persuasi, hostibus irruptentibus corpora sua ob-
jecerunt, & fortiter occubuerunt.

Ἐπιφορήματα. Apud Herodotum significat
bellaria.

Ἐπίφορος. Proclivis. Propensus. Nec ad
injustitiam, nec avaritiam propensus, sed ma-
gistratibus insensus erat, eosque implacabili o-
dio prosequabatur.

Ἐπιφοραθεῖς. Qui cogitavit. Qui in animo
habuit. Qui reputavit. Arrianus: Nearchus
vero, cum secum reputasset, regionem illam
conferi oportere, ad Archiam dixit, castellum il-
lud sibi occupandum esse.

Ἐπιφοροσύνη. Intelligentia. Prudentia. Sapi-
entia.

Ἐπίφορος. Intelligens. Prudens. Sapiens.

Ἐπιφοιτᾶ. Accedit. Advenit. Frequentat.

Ἐπιφυλλίδα. Racemationem. Vel, parvum
racemum, qui sub foliis latet. Aristophanes
Ranis: Rejiculi hi sunt racemuli, & loqua-
culi. Vel, qui comptis verbis ad alios persua-
dendos utuntur. Dicitur de illis, qui sapi-
entes & docti, vel poetæ esse videntur. [A-
liter.] Ἐπιφυλλίδες sunt racemuli, qui ma-
joribus racemis incumbunt. Callistratus autem
sic vocat racemulos, qui per se parvi sunt.
Sic autem appellantur, quia foliis teguntur;
vel quia juxta folia siti sunt.

Ἐπιφύρομυρον. Dativo jungitur. Circumple-
ctens. Amplectens. Manus vero eorum arte
complexus, rogavit, ut infelicitati suæ succurre-
rent. Et iterum: Cum nox venisset, duos ag-
gressi sunt. Ἐπεφύοντο enim hic idem signifi-
cat, quod κατὰ τῆροντο, vel ἐπεχέριον.

Ἐπιχάνη. Inhiet. Derideat. Vetuit eum a se
discedere, ne ex castris effugiens, * * * *
* * Ἐπιχάνη hic idem significat, quod ἐπεγ-
χέριον, i. e. irrideat.

Ἐπιχάριος. Nomen proprium. Epichares.

Ἐπιχάριος. Epichares, Sicyonius, proditor:
cujus meminit Demosthenes in oratione pro
Ctesiphonte.

Ἐπίχαρις. Jucundus. Affabilis. Comis. Ille

6 Τοῖς δὲ περὶ χερσὶν ἐπιφύρομυρον. Fragmentum hoc Fulv. Ursinus &
Casaubonus Polybio tribuunt: in quo eos conjectura fefellit. Sunt
enim verba Diodori in Excerpt. Legat. a Fulv. Ursino editis, cap:
xxxiv. pag. 331. ut Pearsonius recte observaverat.

7 Ἐπιχάνη. Confer Nostrum supra v. Ἐπιγχεῖν.

8 Ἐπιχάριος, Σικύων. Ex Harpocrate.

9 Δημοσθένης ἐν τῷ ὡς Κτησιφῶντι. Pag. 354. ubi & reliqui pro-
ditores Græci recensentur.

10 Ὅτι δὲ σιωπῆς ὡς κατὰ τῆροντο. Locus hic repetitur infra v. Σιωπῆς.

μνῆς ὦν καὶ αὐθαδικός, ὅμως ἐπίχαρις ἢ ὡς ταῖς
ὀμιλίαις.

Ἐπιχαιρώτερος.

Ἐπίχαρμος, Τιτύρι, ἢ Χαμάρι, καὶ Σικίδος,
Συρακώσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράστου τῆς Σικανῶν ὅς
ἔδειξεν τὴν κωμῶδιαν ἐν Συρακώσιν ἅμα Φόρμῳ. Ἐδί-
δαξε δὲ δράματα νβ'. ὡς δὲ Λύκων Φησὶ, τριακον-
ταπέλει. πινὲς δὲ αὐτὸν Κῶον ἀνέγραψαν, τῶν μὲν
Κάδμου εἰς Σικελίαν μελοικιστῶν. ἄλλοι Σάμιον.
ἄλλοι, Μεγάρων τῆς ἐν Σικελίᾳ. ἢ δὲ ὡς τῆς Περ-
σικῶν ἐπιπέδου διδάσκων ἐν Συρακώσιν. ἐν δὲ Ἀθήναις
Ευέτης καὶ Εὐξενίδου καὶ Μύλου ἐπεδείκνυτο. καὶ
Ἐπιχάρμου λόγος ὁ ἔστιν Ἐπιχάρμου.

Ἐπιχαιρευακία. ἡδονὴ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς. ἔ-
παισι οἱ φιλόσοφοι.

Ἐπιχειλές. ἔπειτα λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλήρες,
ἀλλ' ὑπερπλήρες. Ἄριστοφάνης.

Ὅς ἐποίησεν τῷ πόλιν ἡμῶν μετὴν, εὐρὴν ἐπι-
χειλῆ.

Ἐπίχειρα. μισθός. τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη.
Ἄνδ' ὦν τὰ ἐπίχειρα ἠνέγκαντο ἀλλήλοις ἀρεπωδέ-
σαι.

Ἐπιχειρεῖν. τὸ ἐρωτᾶν, καὶ συλλογίζεσθαι. τὸ
γὰρ ἐπιχειρήματα, ἀσφαλτικὸς ὅστις συλλογισμός. ἐπι-
χειρῶ σοι δὲ αἰεὶ.

Ἐπιχειρημάτων. ἐνομιῶν.

Ἐπιχειρήσθαι. ἐπιβαλέσθαι. Ἐγραψεν ἐπιχειρή-
σθαι μέλλειν τοῖς Σιγάραις, καὶ ἐπὶ τούτῳ πέμπειν
πέζους ὑπερπλήρεις.

Ἐπιχειρητέα. ἀντὶ τῆς ἐπιχειρητέου. ὡς τὸ πολμη-
τέα. Φιλί γὰρ Θεοκυδίδου τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιχειροτονία. ἢ τῆς χειροτονητῶν ὑπόστασις.

Ἐπὶ τῶν χειρῶν δεῖσίν σε. ἀντὶ τῆς, χειρογνώσασιν,
ποδηγῶσιν, ὑπερβῶσιν ἀδενθῆα. πανθοδαπῶν ἐ-
πιχειρῶν ἀποσῶσιν.

Ἐπιχθονίαν. ἐπιγείων.

Ἐπιχρηματισμός. ζήτησιν ἐν τῷ Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. συμπαθήσας. ὡς ἀχωρήσας. Ἐθέ-
λω σοι τὰ διωκτὰ ἐπιχωρήσας, τῆ μὴ τὸ πέρα ἐς
ἀμφίλογον ἀσφάλειν τὰ Ῥωμαίων κέρματα ἐξυμ-
βολῆ γενέσθαι.

Ἐπιχώρησις. ἀσφάλεισι. Ἄρριανός. Ἰασὼν δὲ τῆς
παρῆντων ἐπέσει τῆς ἀνοίας ἀποσπῶσιν μᾶλλον,
ἢ τῆς ὡς γνωστομῶν ἐπιχώρησιν.

1 Ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ'] Fabulas Epicharmi, quarum auctores Graeci & Latini hodie adhuc existantes mentionem faciunt, diligenter recenset Meurfius in notis ad Helladium: quem vide.

2 Ἐπιχαιρευακία. ἡδονὴ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς] Non dubito quin Suidas haec hauserit ex Laertio, apud quem lib. vii. segm. cxiv. eadem ἀπολεξίαι leguntur.

3 Ἄριστοφάνης] Equitibus, pag. 337. (235. Ed. Bas. P.)

vero, quamvis esset gravis & rebus seriis in-
tentus, tamen in conversatione jucundus erat
& comis.

Ἐπιχαιρώτερος. Venustior. Grator.

Ἐπίχαρμος. Epicharmus, Tityri, vel Chi-
mari, & Sicidis F. Syracusanus, vel ex Sica-
norum urbe Crafo, qui una cum Phormo
Comœdiam Syracusis invenit. Docuit fabu-
las LII. vel, ut Lycon ait, xxxv. Quidam
tradunt ipsum fuisse Coum, unum ex iis, qui
cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii,
Samium: alii Megaris, urbe Siciliæ oriundū.
Fuit sex annis ante bellum Persicum, Syra-
cusis docens: quo tempore Athenis Euctes
& Euxenides & Mylus fabulas edebant. Et Ἐ-
πιχάρμου λόγος, oratio Epicharmi. Port.

Ἐπιχαιρευακία. Voluptas, quæ ex alienis ma-
lis capitur. Ita Philosophi.

Ἐπιχειλές. Dicitur de mensura, quæ non
est plena, sed cui aliquid deest. Aristophanes:
*Qui urbem nostram plenam reddidit, quam
invenit semiplenam.*

Ἐπίχειρα. Mercedis. Præmia. Lucra, quæ
quis propriis manibus sibi comparat. *Qua-
re præmia factis ipsorum dignissima conse-
cuti sunt.*

Ἐπιχειρεῖν. Interrogare. Argumentari. Ra-
tiocinari. Nam epicherema est syllogismus
dialecticus.

Ἐπιχειρημάτων. Sententiarum. Argumenta-
tionum.

Ἐπιχειρήσθαι. Aggressurum esse. *Scriptis se
Singaros aggressurum, & hac de causa suffi-
cientem peditum numerum missurum esse.*

Ἐπιχειρητέα. [Dicitur est] pro ἐπιχειρητέου,
aggradiendum est: ut πολμητέα, [pro πολμη-
τέου] audendum est. Hujusmodi enim loquen-
di genere Thucydides frequenter uti solet.

Ἐπιχειροτονία. Porrectio [manuum:] qua po-
pulus in concione se aliquid probare ostendit.

Ἐπὶ χειρῶν ἀσ. Manibus te susceptum porta-
bunt. Id est, manu te dirigent, te deducunt,
infirmum fulciant, & omne genus auxilii tibi
præstabunt.

Ἐπιχθονίαν. Terrestrium.

Ἐπιχρηματισμός. Aggestio. Quare in voce
Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. Commiseratione motus. Ce-
dens. Concedens. *Volo tibi concedens ea, quæ
feri possunt, auctor esse, ne de Romanorum re-
bus ulterius controversiam moveas.*

Ἐπιχώρησις. Permissio. Concessio. Arrianus:
*Præsentium vero malorum medicinam adhibe-
bat ignorantie simulationem potius, quam eo-
rum, quæ facta sciret, veniam.*

4 Ἐπίχειρα. μισθός. τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη] Ex Scholiasta Ari-
stophanis ad *Vespas* pag. 470.

5 Ἄριστοφάνης] Harpocratio (ex quo Suidas) habet κωμῶδιστος
quod præferendum est.

6 Ἐπὶ χειρῶν ἀσθῶσιν σε εἶναι τῆς, χειρογ.] Ex Theodoro ad Psal-
mum xc. pag. 767.

7 Ἄρριανός] De *Exped. Alex.* lib. vi. pag. 426. ubi pro ἀνοίας
rectius legitur ἀγνοίας.

Ἐπιχρησθαι. τὸ πλλάκις κεχρησθαι, ὡς αὐτὸς Θεοκρίτης.

Ἐπιφάσει. δολικῆ. ἐπιφ. γίνεσθαι.

Ἐπιψηφίζόμενον. ἐπικρίτων. καὶ ἐπιψηφίζων. ἐπικρίτων.

Ἐπλατολόγη. ἐφεύδιστο.

Ἐπιφάσει. ἐπίρρημα. ὅσον ἐπιφάσει μόνον· ὡς καὶ τὸ ἐπιλίγησθαι.

Ἐπλάττετο. ὑπεκρίνετο.

Ἐπλημμέλησαν. ἠτάκησαν. ἐρραθύμισαν. πλημμελές, τὸ ῥάθυμον, καὶ ἀπαίδευτον. Ἰνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακῶν Φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ ᾠφρανεὶ κινδύῳ ἰσθῆσι κολασθέντες.

Ἐπλιω. ἐπλησίαζον. ἔστι δὲ ῥῆμα πλιῶ, τὸ πλησιάζω. ὡς ἄλλω, πλιῶμι. ὁ δευτέρῳ ἀόριστος, ἔπλιω.

Ἐπλιθούθησαν. τὸ κατακλεισθῆναι ἐντὸς οἰκοδομήματι μόνον, ὡς ἔξοδον μὴ εἶναι, καὶ ἔτι παντελεῖ ἀπορία ποτῆ· καὶ τροφῆς τεθνήσκαι, πλιθούθησαν λέγειται.

Ἐπλωίσαστο. ἔπλωσεν.

Ἐπνει δεινόν. ἀργίζετο.

Ἐπόγδοον.³ τὸ δὲ δανεισθῆναι, ὡς τῷ κεφαλαίῳ τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστὴν οἷον τετράβολον τῷ τετραδράχμῳ.

Ἐποδήγει. ἀδήγη.

Ἐπόθησεν. ἠβελήθη. ἠθέλησεν. Ὁ δὲ Σκιπίων ἀφ' ἧς σὺν ἑαυτῷ πεζῶν ἐπόθησε τὴν ἰππέειαν ἀποφῆσαι.

Ἐποκέλλασσι. ἐπικαθίζουσιν. ἐγγίζουσιν.

Ἐπολιάρχης. τῆς πόλεως ἦρχεν.

Ἐπολιός. εἶδος ὄρνεθς νυκτερινῶ.

Ἐπόλισεν. ἔκτισεν.

Ἐπολυώρησας. ἐφύλαξας. ἐφρόντισας.

Ἐπομβεία, καὶ ἐπομβρησις.

Ἐπομοσάμενον. εὐζάμενον.

Ἐπόνεν. ἐμακακάθην.

Ἐποπ. ἢ εὐθεία ὁ ἔποψ.

Ἐποποι.⁴ ἐπίρρημα. ἀντὶ τῆς ἐποπιτί. ἐν δὲ ᾠφρανοζύνη, δῆλον ὅτι ἐχημάπται ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἐποπ. Ἐποποι. ποι. ποποι. ποποι. ποποι. ἰώ. ἰώ. ἰτά. ἰτά. ἰτά. ἰτά. ταῦτα δὲ ὀξυτόνως προφέρεσθαι τῇ Φωνῇ, ὡς ὄρνεθς ἦχον ᾠφρανοζύνη καὶ μίμησιν. ἴο. ἴο. ἴο. ἴο. ἴο. ἴο. ἴο. ἴο. καὶ ταῦ-

1 Ἰνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακῶν.] Fragmentum hoc esse Aelianum, discimus ex ipso Suida supra v. Ἀνασώσαν ubi hic ipse locus auctior legitur.

2 Πλιθούθησαν.] Latinis κατακλεισθῆναι est parietibus strui. Graeci idem alias vocant ἐκατενοδομήσθαι. Vide supra v. Ἀναμύσθαι.

3 Ἐπόγδοον. τεθνήσκαι.] Ex Harpocrate.

Ἐπιχρησθαι. Apud Thucydidem significat, sapere uti.

Ἐπιφάσει. Dativo jungitur. Attingere. Tangere.

Ἐπιψηφίζόμενον. Suffragio suo comprobans. Et ἐπιψηφίζων, suffragio suo ratum faciens.

Ἐπλατολόγη. Fictos sermones proferebat. Mentiebatur.

Ἐπιφάσει. Adverbium. Strictim. Leviter. Significat idem quod ἐπιλίγησθαι.

Ἐπλάττετο. Fingebat. Simulabat.

Ἐπλημμέλησαν. Peccarunt. Immodeste se gesserunt. Negligenter se gesserunt. Et πλημμελές, peccatum, ignavia, imperitia. Ut propter eas quae ab ipsis peccata fuerant, secundo, eique manifesto periculo expositi, poena reliquis exaequarentur.

Ἐπλιω. Accedebam. Appropinquabam. Verbum est πλιῶ, quod significat, appropinquo. Hinc deductum est πλιῶμι: cujus Aor. 2. est ἔπλιω.

Ἐπλιθούθησαν. Parietibus strui, sive intramurum concludi, ita ut omni exitu pracluso, siti & fame moriaris, id πλιθούθησαν Graeci vocant.

Ἐπλωίσαστο. Navigavit.

Ἐπνει δεινόν. [Minas meras spirabat.]

Ἐπόγδοον. Dicitur de pecunia, quae hac lege datur foeneri, ut foenerator octavam partem fortis accipiat: veluti tres obolos in tetradrachmum.

Ἐποδήγη. Via dux erat. Viam ostendebat.

Ἐπόθησεν. Optavit. Voluit. Concupivit. Scipio autem per pedites, quos secum habebat, equitandi rationem ostendere voluit.

Ἐποκέλλασσι. Impingunt. Appellunt. Appropinquant.

Ἐπολιάρχης. Urbis praefectus erat. Urbi praefectus erat.

Ἐπολιός. Epolius. Species noctua.

Ἐπόλισεν. Urbem condidit.

Ἐπολυώρησας. Magna cura custodivisti. Curaasti.

Ἐπομβεία, καὶ ἐπομβρησις. Imbrium copia

Ἐπομοσάμενον. Qui iuravit. Precatus.

Ἐπόνεν. Laborabam. Cum molestiis conflabam.

Ἐποπ. Epopis. Urupa. Rectus casus est ἔποψ.

Ἐποποι. Adverbium. Pro ἐποπιτί. Urupa more. Si vero scribatur ἐποπι, cum acuto in antepenultima, formatur a recto ἔποψ, urupa.

4 Ἐποποι. ἐπίρρημα. — ἀπὸ εὐθείας τῆς ἐποπ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Aves, pag. 545.

5 ἴο. ἴο. ἴο.] Hec, & quae sequuntur usque ad finem articuli, ab hoc loco aliena sunt, nec ad vocem Ἐποποι quicquam faciunt: quae ratio est, quare eorum versionem hic praetermiserim.

τα ὄζυτονητέον. Τριτό. τριτό. τοιοβελξ. Δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. πορό. πορό. πορό. ποροτίξ. κικχαβᾶν. κικχαβᾶν. ποροτολιλίγξ. ποροτίγξ. τί. τί. τί. τί. τί. τί. πό. πό. ποτίγξ. πό. πό. πός. ποτίγξ. Πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ; Διξ' ἢ ἐπαναλήψως ἢ αὐθαίαν ζήτησιν ἐμφαίνει. Ἄντι σὺ, ποῖ, ποῖ, ποῖ πέτη; μὲν ἥσυχῶ, ἔχ' ἀπρέμας, ἐπίχες τῷ δρόμῳ, τίς εἶ; ποδαπή; Ἐυραῖξ, πατάξ. ἐκρηθρέματ' α τάχως. ὡδᾶ τὸ εὐρέως μιγήσομαι καὶ πατάξω. ὄθεν καὶ χαμητύπαι αὐ πέρηναι. ταῦτα δὲ τὰ ἐπιρρήματα ἀνέλαβε Διξ' τὸ κακέμφαλον. Ὡόπ. ὡδᾶκελευσικόν. ἐπὶ ἔ παύσαο κ' πνῶ ἔσποδέσας ἄς οἱ ἐρέσοντες. κέλευσμα γάρ ὅστι τὸ ὡόπ ἢ ἐρεσσόντων, καὶ παύων τῶ κωπηλασίαν. Βαβαυᾶξ, ὡε, βατάνα τῷ φορήματι. Ἐστειλικίγξ. ἀντὶ ἔ, ἐδεμίαν ῥανίδα. φρίβος καλεῖται ἡ ὄξαια βοή. λικίγξ δὲ, ἡ ἐλαχίτη βοή τῷ ὄγεν. ἡ μὲν λέξις ἐν τέτταν γενέτη. λέγξ δὲ, ὅτι ἔδὲ ἐλάχτον σοι μέρῳ μεταδίδωμι. Ἀπταταταία. Θριυᾶν ὡδᾶραγαδεῖ. Ἰαπταίαξ τῷ κακῶν. ἰαπταία, χετλιασικόν ἐπιρρήμα. παρεπιγραφή δὲ λέγξ τὰ τοιαῦτα. Ῥυπαπαί. ἐπιρρήμα ναυικόν. ἰππαπαί, ἐπὶ ἰππων. Ἄεισφάνης. Τίς ἐμβαλεῖ. Βαβαῖ, βαβαυᾶξ. χετλιασικόν, ἀντὶ ἔ Φεδ. Οἶμοι τάλας, οἶμοιγε. κατ' οἶμοι μάλα. Ὡ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβάρων ἐξεκλόντων π. δεῖ ἔν νοῖν, ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρῳ λέγξ, τὸ μὲν, ἔ Ἐρμῆ κελεύοντι καὶ ἔκλοντι. τὸ δὲ, ἢ ἐκλόντων ὑπακύνων. ὦ εἶα εἶα μάλα. ὦ εἶα, ἐπὶ εἶα μάλα. ὦ εἶα. ὦ εἶα. Φδ, Φδ. ἐπὶ ἔ Φυσῶντι τὸ πῦξ. Σῆ σῆ. Πῦ πῦ 'σι μῆ τὸ δίκτυον; πάλιν σῆ. Ἀπαπαί, παπαυᾶξ. γερόντων χετλιασικός. Ἄν, ἄν. μίμημα ὑλακῆς κυνῶν. ῥυπαπαί. Βομβάξ. ἐπιρρήμα ἐπὶ θαυμασιῶ λαμβανόμενον. Βομβαλοβάξ, ἀναδιπλασιάζει ἢ λέξιν. Ἀπταταταία. ἐπὶ ἔ ἀλγόντων. Μδ μδ. ἐπὶ ἔ Διξ' μυκτήρων ἡχόντων. Ἰαπαπαυᾶξ, αἴρεσθ' ἄνω. Ἰαῖ, εὐαῖ, δειπνήσομαι. Εὐοῖ, εὐαῖ, θυαῖ. ἄς ἐπὶ νίκη. Εὐαῖ, εὐαῖ, εὐά. τέλῳ ἢ Ἐκκλησιαζῶσιν Ἄεισφάνης.

Ἐπόπαι. οἱ τὰ μυστήρια ὡδᾶ λαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ. μὲν μύται, μετ' ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπαι καὶ ἔφοροι.

Ἐποπτεύειν. Διξ' φέρεται μύτης καὶ ἐπόπης.

Ἐποπτεία. ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐποποιία. ἡ δὲ ἡρωικῶ μέτρον ἰσομετρία. ἡ γὰρ τραγῳδικὴ μύθη ποίησις, ἐποποιία ἐστίν.

Ἐποργῶσαι. μιλιῶσαι.

Ἐπορεν. ἔδωκεν.

Ἐπορθεῦσαι. ἀρτυρήσαι. ἢ πρὸς ἡμέρας ἐπεγεθῆναι.

Ἐπ' ὄρειον Θασίαν. ἐπάνω ἔ ὄρειος ἢ Θασίαν.

Ἐπῶ. λόγῳ ἐμμέλῳ. τίχῳ.

Ἐπῶ πρὸς ἐπῶ ἡρεῖδόμεθα. τέττην, ἀντεβάλλομεν. ἐφιλονεικῶμεν.

Ἐποπρακίξεν. ἡ παιδιὰ τις, ἢ παίξουσιν οἱ παῖδες, ὅπρακα ἀφέντες εἰς θάλασσαν.

Ἐπορῶνει. παρῶνει. διεγείρει.

Ἐπ' ἔδον. ἐπὶ πρὸς θύρας.

Ἐπε χαλεπίων. ἀντὶ τῷ, σαυτὸν χατελαύνων.

Ἐποφθαλμίσας. ἢ φθονήσας. ἢ ὅπτι θυμικῶς ἐπιβαλόν. Ὁ δὲ ἰδὼν τὸ χρυσίον, ἐποφθαλμίσᾳ τῷ

Ἐπόπαι. Eporptæ. Qui mysteriis initiabantur, initio quidem vocabantur Mystæ: postea vero Eporptæ & Ephori.

Ἐποπτεύειν. Eporptam esse. Differt autem Mystæ & Eporptæ.

Ἐποπτεία. Inspectio [mysteriorum, ad quam Eporptæ admittebantur.]

Ἐποποιία. Eporpœia. Sic vocatur historia heroico versu scripta. Nam pœsis, quæ caret fabula, est eporpœia.

Ἐποργῶσαι. Irritare. Ad iram provocare.

Ἐπορεν. Dedit. Præbuit.

Ἐπορθεῦσαι. Vigilare usque ad diluculum. Vel, ante lucem expergisci.

Ἐπ' ὄρειον Θασίαν. Supra montem Thasiorû.

Ἐπῶ. Oratio ligata. Versus.

Ἐπῶ πρὸς ἐπῶ ἡρεῖδ. Verbis inter nos altercabamur. Vel, verbis inter nos contende-
debamus.

Ἐποπρακίξεν. Est lusus quidam, quem pueri ludunt, testulas in mare projicientes.

Ἐπορῶνει. Incitat. Excitat. Instigat.

Ἐπ' ἔδον. In limine. Ad januam vestibuli.

Ἐπε χαλ. Sequere festino gradu.

Ἐποφθαλμίσας. Invidens. Vel, oculos in aliquam rem conjiciens, eamque concupiscens.

Ἰ Ἄντι σὺ, ποῖ π.] Aristophanes *Aves* pag. 598. (414. Ed. Baf. P.)

Ἄντι σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτη; μὲν ἥσυχῶ,

Ἐχ' ἀπρέμας. ἀντὶ ἔπ' ἐπίχες ἔ δρόμῳ.

Τίς εἶ; ποδαπή;

Sic etiam apud Suidam versus hi scribendi & distinguendi sunt.

Ἐδρῶξ, πατάξ. — Διξ' τὸ κακέμφατον] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 600. (415. Ed. Baf. P.)

Ἐόπ. παρῶκελευσικόν. — καὶ παύων τῶ κωπηλασίαν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 606.

Ἐστειλικίγξ. — μέγξ μὲν ἀδιδώμι] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 420. (301. Ed. Baf. P.)

Ἐεισφάνης] Equit. pag. 324. (223. Ed. Baf. P.)

Ἐ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβάρων.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranem* pag. 655. (450. Ed. Baf. P.)

Ἐπόπαι. οἱ τὰ μυστήρια παραλαβόντες.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 247. Confer etiam Nostrum infra v. Ἐπωπτεύειν: & Casaubonum ad Athenarum lib. vi. cap. xv.

Ἐπος πρὸς ἔπος ἡρεῖδ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Nubibus* pag. 199. (124. Ed. Baf. P.) sed ubi pro ἡρεῖδόμεθα hodie legitur ἡρεῖδόμεθα.

Ἐ Παιδιὰ πῆ, ἢ π.] Hunc lulum eleganter describit Minucius Felix in *Octavio*: ad quem vide Ouzelium pag. 20. Confer etiam Meursium in libello de *Lud. Græc.*

Ἐποφθαλμίσας] Potius ἐποφθαλμίσας, ut ex exemplis sequentibus patet. Confer etiam Nostrum infra v. Ὀφθαλμίσας; Hesychium ead. v. itemque v. Ὀφθαλμίσας; & Paul. Leop. *Emend.* lib. x. cap. xix.

Ἐπιβαλόν] Subintellige, ὀφθαλμῶν. Hesychius: Ὀφθαλμίσας. ἢ ὀφθαλμῶν ἐπιβαλόν. Sic enim pro ἀπέβαλεν ibi legendum esse recte monuit Paulus Leopardus loco laudato.

ἀνθρώπων. καὶ αὐτῆς· Ὁ δὲ εἰς ὑπὸνοιαν ἦλθεν, ὡς ἐποφθαλμιῶν βασιλεία. τῆς τῆς, ἐπιθυμητικῶς ἔχον. καὶ Ἰάσπῃ. Διὰ τὸ ἐποφθαλμιῶν τὰς πλῆθῃ ἢ κτήσεως. καὶ αὐτῆς· Ἀπέκλιπε δὲ αὐτὸν ὁ παιδοκεὺς, ἐποφθαλμίσας τὰς χεῖρας.

Ἐποχέϊσαι. ἐπιρρεῦσαι, καὶ ποτίσαι.

Ἐποχέϊται. ἐπικάθηται.

Ἐποχή. Ἐρωτῶ Πύρρων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν. Ἐποχή ὅστις ἡ μοῖρα, ἐν ἣ κα(α)λαμβάνει ὁ, τε ἡλίος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἕκαστος τῶν πλανητῶν. εἰσὶ δὲ ἕτοιχοι τὰς τάξιν· Φαίτων, Φαέτων, Πυροίς, Ἡλίου, Φωσφόρος, Σπίλων, Σελήνη. ἕκαστον δὲ τῶν ζώδιων διακεῖται εἰς λ' μέρη, ἃ καλεῖται μοῖραι. ἡ δὲ μοῖρα διακεῖται εἰς ξ' μέρη, ἃ καλεῖται ἐξήκοντα ἔρωτα λεπτά. καὶ τὸ ἐν ἑκάστῳ λεπτῷ διακεῖται εἰς ἐξήκοντα πάλιν, ἃ καλεῖται δευτέρω λεπτά. πλέον δὲ τῶν δευτέρων λεπτῶν εἰ τὰς ἑκατὸν κανόνι ὡς λαβεῖν ἔκ ἀναγκαῖον.

minuta, quæ secunda vocantur. Ultra minuta vero secunda in Canone, qui περιχέϊται dicitur, procedere necesse non est.

Ἐποψ. Ἐρισφάνης

Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς βαρβάρους ὄντας πρὸς ἔ

Ἐδίδαξα τὸ Φωνίω, σιωπῶν πολὺν χεῖρον.

ὡς τὸ ἔργον λέγει Ἐποψ.

Ἐποψιασμός.

Ἐποψία.

Ἐπωάζειν. τὸ ἐπὶ τοῖς ὄοις καθέζεσθαι τὰ ὄρνεα. Ἐρισφάνης Ὀρνισιν

Ἄλλως ἄρ' ὄψοψ, ὡς ὄοικε, τὸ λόχμιον

Ἐμβὰς ἐπώαζε.

τὰ ὄρνεα εἰν τὰς ἐπώαζεν λάλα εἰσίν.

Ἐπωάζουσιν. ἐπὶ τοῖς ὄοις ἄδουσιν. βοᾶσιν.

Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χεῖματα συκοφαντῶν τῶν ἐπικαίει καὶ ἀπεχθίμων τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα τῆς πρῆξιον ἀφραλλομύθων τὸ ὡς τὸ ἐμπέρον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικῶς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν τῆς ἐγκαλῶντων ὀβολὸν ἕκ τίνων, εἰ μὴ κατ' ὦν ἐνεκάλεον, τῆς τῆς ἔλοιον. ταύτῃ τὸ ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον μέρος τῆς πρῆξιαι.

Ille vero aurum conspicatus, id homini invidere cepit. Et iterum: Ille vero in suspicionem venit, quasi regni cupidus esset. Et Josephus: Quod amplas illas opes appeteret. Et iterum: Cauro vero cum interfecit, utpote aurum ejus appetens.

Ἐποχέϊσαι. Aquam in aliquem locum derivare. Rigare.

Ἐποχέϊται. Curru, vel equo vehitur. Insidet.

Ἐποχή. Assensionis retentio. Primus Pyrrhon docuit, nihil comprehendendi posse, & proinde assensionem retinendam esse. Ἐποχή dicitur pars illa cœli, in qua comprehenditur Sol, & Luna, & unusquisque Planetarum. Horum autem hic est ordo: Phaeton, Phaethon, Pyrois, Sol, Phosphorus, Stilbon, Luna. Quodlibet autem circuli Zodiaci signum dividitur in xxx partes, quæ vocantur μοῖραι. Harum vero partium unaquæque rursus in lx. alias partes dividitur, quæ vocantur sexagesimæ, & minuta prima. Singula porro minuta prima dividuntur in lx alia

Ἐποψ. Urupa. Aristophanes: Ego enim eos antea barbaros vocem docui, postquam longo tempore cum eis versatus fui. De avibus loquitur Epops.

Ἐποψιασμός. Inspicendi, vel spectandi cupiditas,

Ἐποψία. Inspectio.

Ἐπωάζειν. Dicitur de avibus, quæ ovis incubant. Aristophanes in Avibus: Frustra igitur Epops, ut videtur, sylvam ingressus, ovis incubans clamat. Aves enim, cum ovis incubant, garrulæ sunt.

Ἐπωάζουσιν. Ovis incubant. Ovis incubantes canunt. Clamant.

Ἐπωβελία. Cum multi viros bonos & quietos cives pecuniarum causa calumniarentur, & præcipue illi, qui in foro & mercatu versabantur, & nautico fœnore pecuniam aliis quibus credebant, accusarentur & male audirent, quod hoc facerent; Athenienses multâ statuerunt in illos, qui aliquos accusassent, ut obolū [in singulas drachmas] persolverent, nisi reos peregissent illos, quos accusarant. Hanc [igitur multâ] vocarunt ἐπωβελίαν. Port.

Ἐπωβελία. Sexta pars ejus summæ, quanti lis æstimata erat.

1 Ἀπέκλιπε δὲ αὐτὸν ὁ παιδοκ. Fragmentum hoc ex Eliano depromptum esse, discimus ex ipso Suida infra v. Τιμωρῶντος, ubi locum integrum vide.
2 Ἐποφθαλμίσας Sic etiam legitur infra v. Τιμωρῶντος. At scribendum potius existimem ἐποφθαλμιώσας: ut monuimus etiam paulo ante.
3 Πρῶτος Πύρρων ἀκαταληψίας & ἐποχῆς εἶδος εἰσή. Hæc sunt verba Laertii in Pyrrhone.
4 Φαίτων, Φαέτων, Πυρ. Locum hunc egregie illustrat auctor libelli de Mundo, (qui Aristoteli vulgo tribuitur) cap. 2. ubi sic inquit: Συνεχθὲ δὲ ἔστι αἰὶ ταύτῃ τῶν ὄστων ὁ ἔ Φαίτωντος ἄρμα & Κρόνος καλέωμεν κύκλον. ἐρεξῆς δὲ ὁ ἔ Φαίτωντος, Διὸς λεγόμενον. εἶδ' ὁ Πυροίς, ὁ Ἡρακλῆος π καὶ Ἀρεῖος ἀποκαλεζόμενον. ἐξῆς δὲ ὁ Σπίλων, ὃν ἰσοθὸν Ἐρμῆ καλεῖσιν ἔνοσι πῆς δὲ Ἀπόλλωνος. μεθ' ὃν ὁ ἔ Φωσφόρος, ὃν Ἀφροδίτης, εἰ δὲ Ἡρας ἀποκαλεζόμενον. εἴπα ὁ ἡλίου & πλάτωνος ὁ τὸ σελήνης μέρη τῆς ὄστων. Ad hunc locum Aristotelis (si modo is laudati libelli auctor est) scriptor Anonymus.

ex quo Suidas hæc excerpit, forte respexerit. Huc spectant verba illa Isidori Pelusiote lib. iv. Epist. LVIII. Ἐπιθὴ τῆς ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ τῆς ἀλλῶν πῆς πῆς & πολλοῖς γινώσκουσιν, φαίνονται π καὶ Φαίτωντος, Σπίλων π καὶ Πυρόν, (lege Πύρρον) καὶ μὴν & Φωσφόρον εἰς τῆς πλανήτων πῆς πῆς. Vide ad eum locum notas doctissimi Ritterhusii.
5 Σπίλων] Hesychius: Σπίλων, ὁ ἔ Ἐρμῆ ἀπὸρ. Recte: ut ex loco citato Aristotelis patet.
6 Ἀρισφάνης] Avibus pag. 550. (375. Ed. Bif. P.)
7 Ἀρισφάνης Ὀρνισιν] Pag. 553. (378. Ed. Bif. P.)
8 Ἐπωάζει] Hodie apud Aristophanem legitur ἐπώζει: quod metro magis convenit: nisi forte quis dixerit, π ω in voce ἐπώζει propter sequentem vocalem in medio corripi; quod tamen insolens est. Cæterum utrumque dicitur, & ἐπώζειν, & ἐπώαζειν: ut vel ex Hesychio patet.
9 Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χεῖματα συκοφ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ἀπολεξεί etiam leguntur apud Etymologum.

'Επωβελία.' τὸ ἔκλον πύμνημα τῆς δέμης, ὃ ἐπερπίονο οἱ γραψάμενοί πνας, καὶ μὴ ἐλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖν. Ἐκαλεῖτο δὲ ἕτως, ὅτι κατ' ἐκάστου δραχμῶν ὀβολὸς ἴσος. Ἐπωβελία ἐν, ἡ ζημία. καὶ ἐπωβελία, ὃ πικρῶ, ὑπὸ Πλάτανῳ Νόμων ἰά.

'Επωδός. ἡ ἐπαύρασα τοῖς νοσῶσι πασι. καὶ ἐπωδῆ, ἡ ρημία. Πολύβιῳ Πάσης ἐπωδῆς καὶ ρηπείας καὶ θειάμματα πείραν ἐλάμβανον. Σοφοκλῆς

--- Οὐ πρὸς ἰατρῶν σοφῶν,

4 Θρηῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶν πύμνημα.

'Επ' ὠκεανοῦ ρόων. Ὅμηρῳ ἀντὶ τῆς, ἐπ' ὠκεανῶ ρόας. καὶ ἀλλαχόθι

'Αλλ' ἄγ' οἴστ' αὖτον Μενελάω.

ὡς ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

'Επώκειλα. ἀπέκλινα.

'Επώλησε. διέπρασε.

'Επωμαδόν. τοῖς ὤμοις. Ὁ δὲ Φέγων ἐπωμαδόν λέγει καὶ ἐπωμαδίῳ.

'Επωμίς. εἶδος θεϊβολαίης. Ἐπωμίδης δὲ, καὶ ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδημάτων τὰ πλεῖστα, ἐς τῶν Οὔνων τό, τε ὄνομα καὶ τὸν τρόπον ἀποκείνεται σφίσι. Προκόπιος Φησιν.

'Επωπιεύειν. ὃ οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστήρια ὠσαμβάνοις, μύται καλεῖνται, οἱ δὲ τὰ ἐξῆς ἐπ' αὐτὰς, ἔφοροι καὶ ἐπόπται. Ἐγὼ ἐν, Φησὶν, ὅταν λάθρα καταρῶσται τὰ δευτέρη, λίαν ἕτως ἡδόμεν, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπιεύειν καὶ εὐρτάζειν. Ὁ δὲ, ἀλλ' ἐποπιεύω, ἀντὶ τῆς ἑ. ἐν οἷα τῶν λέγμεν, ἔχ' οἶον ἡδόμεν, ἀλλ' ὑπὸ ἡδόμεν.

'Επώμοιον. Σοφοκλῆς

'Ομνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχον ἐπώμοιον.

τῆς, τῆς ὄρκου ἐγῆνητι.

'Επῶνια. τὸ τέλῳ ἐπὶ τῇ ἀνῆ διδόμενον. εἴη δ' ἀν' ἴσους ἡ πέμπτη.

'Επῶνυμον. τὸ μετ' ἑτέρας κλείς κατ' ἐνὸς λεγόμενον. Ἐπῶνυμιαν θέρμνοι Μαρκίω Κορβίνῳ, ὑπὸ τῆς σιναγωνιζομένης κατ' ἐνὸς μονομαχίαν ζῶν. Κορβίνος γὰρ τὸς κόρακας Φασὶ Ρωμαῖοι. Καὶ αὐτῆς Α-εἰσοφάνης

1 Ἐπωβελία. τὸ ἔκλον πύμνημα τῆς δέμης. Ex Harpocrate. Confer etiam Salmasium de Modo Usur. cap. 1. pag. 12. 13. & Meursium Lect. Att. lib. v. cap. 111. Huc etiam spectant illa Pollucis lib. viii. cap. vi. Ὁ δὲ μὴ κατὰ τὸν πύμνημα τῆς δέμης, τὴν ἐπωβελίαν ἀποφασίζουσι. ἢν δὲ τὸ ἔκλον πύμνημα. Notet hic Lector, ἐπωβελίαν irrogatam fuisse actoribus illis, qui quintam suffragiorum partem consecuti non fuissent.

2 Ἐπὸ Πλάτανῳ Νόμων ἰά] Locus Platonis, ad quem Suidas respexit, exstat pag. 678. & sic habet: Ὅς γὰρ ἐν ἀσφαμενιάδῳ ἔργῳ, μισθὸς μὴ ἀποδοῦν ἐν χρέονος τοῖς ὀμολογηθεῖσι, διαπλεῖσται πᾶσι, ἐάν τις ἐμιαυτῶν ἐξέλθῃ, ἢ ἄλλαν ἀπέκον ὄντων χρημάτων, ὅποια διανεσ-μῶν ἐμιαυτῶν πᾶσι, ἕτως τῆς δραχμῆς ἐκάστου μισθὸς ἐπωβελίαν κατὰ τῆς. Sed ibi ἐπωβελία non tam accipitur pro usura (nullum enim usuram, proprie ita dictam, Plato in civitate sua locum habere voluit) quam pro poena vel multa, quae constituta erat in eos, qui post annum elapsum pactam mercedem operariis non solvissent. Hunc enim sensum verba citata Platonis clare praefertunt. Confer Salmasium de Modo Usur. pag. 12. ubi hunc ipsum locum Platonis ad examen revocat.

3 Σοφοκλῆς] In Ajaee pag. 35. ut Portus monuit.

'Επωβελία. Sexta pars litis aestimatae, quae exigebatur ab illis, qui, quos accusaverant, reos non peregerant. Sic autem [multa haec] appellabatur, quod in singulas drachmas obolus persolveretur. Ἐπωβελία igitur dicebatur multa quaedam. Ἐπωβελία, usurae nomen apud Platonem lib. xi. Legum.

'Επωδός, Incantatrix. Quae pueros aegrotantes carminibus curat. Et ἐπωδῆ. Incantatio. Praestigiae. Polybius: Et omnis incantationis, & praestigiarum, & amuletorum periculum fecerunt. Sophocles: Non est periti medici, carmina & incantationes adhibere, cum malum sectionem requirit.

'Επ' ὠκεανοῦ ρόων. Homerus. Pro, Ἐπ' ὠκεανῶ ρόας. In Oceani fluentia. Et alibi: Ἄλλ' ἄγ' οἴτ'. Sed age, sagittam in Menelaum mitte. [Idem enim est ac si dixisset Poeta,] ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

'Επώκειλα. [Appuli.] Declinavi.

'Επώλησε. Divendit. Vendidit.

'Επωμαδόν. In humeris. Ille vero ferens humeris. Dicitur, & ἐπωμαδίῳ. Humeris impositus.

'Επωμίς. Genus vestis, quae humeros tegit. Humeralia. Humeralia vero, & femoralia, & pleraque calceamentorum genera ad Hunnorum ritum & nomen peculiariter habent. Procopius inquit.

'Επωπιεύειν. Eroptam esse. Qui mysteriis initiabantur, [primo] Mystra vocabantur: at anno sequenti, Ephori & Eroptae. Ego igitur, inquit, cum clam dominum meum diris devoveo, adeo lator, ut mihi videar mysteria spectare, & festum celebrare. Μάλα vero dixit pro ὄντι ἀλλά, non solum: quemadmodum dicimus, ἔχ' οἶον ἡδ. i. e. non solum lator, sed etiam supra modum lator.

'Επώμοιον. [Jurejurando adstrictum.] Jurisjurandi sponsorem. Sophocles: Juro, Jovem jurisjurandi mei sponsorem habens.

'Επῶνια. Vestigal, quod pro re quapiam empta penditur. Fuerit autem fortasse quinta [pars pretii.]

'Επῶνυμον. Cognomen. Sive, quod cum altero nomine proprio alicui tribuitur. Cognomen Corvini Marco imposuerunt, ab animali, quod eum in singulari praelio adjuverat. Quos enim Graeci κόρακας, Romani corvos appellant. Et Aristophanes: Quam bonum est, multa

4 Θρηῖν] Sic etiam hodie apud Sophoclem legitur. Sed 2 MSS. Paris. habent θρηῖν: quam lectionem agnoscit etiam ipse Suidas infra v. Θρηῖν; ubi locus hic repetitur. Ibi nos vide.

5 Ὅμηρῳ] Il. Γ. v. 5.

6 Ἄλλ' ἄγ' οἴστ' αὖτον Μενελάω.] Locus hic exstat apud Homerum Il. Δ. v. 100.

7 Ἐπωμίδης δὲ, & ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. vii.

8 Ἐπωπιεύειν. οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστῶν.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 247. qui tamen plura habet. Pro ἐπωπιεύειν autem hic apud Suidam scribendam est ἐποπιεύειν per ο, ut recte habet Scholiasta Comici loco laudato.

9 Τὸ δὲ, ἀλλ' ἐποπιεύω, ἐν τῇ ἑ.] Scholiasta Aristophanis loco citato rectius sic habet: Τὸ δὲ μάλα εἶπεν ἀντὶ τῆς ὄντι ἀλλά. οἷον ἔχ' οἶον, &c.

10 Σοφοκλῆς] Trachin. pag. 373.

11 Ἐπῶνια. τέλῳ ἐπὶ τῇ ἀνῆ τ.] Ex Harpocrate.

12 Ἐπῶνυμιαν θέρμνοι Μαρκίω Κορβίνῳ.] Confer Nostrium v. Ἀμύσσιον, & v. Κελτί.

13 Ἀεἰσοφάνης] Pluto, pag. 111. (54 Ed. Bas. P)

Ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
ὥσαντι ἔλεγον, ἔμαθαι ἄρα πᾶσι τοῖσι δικάζον-
τες πᾶσι ὀνόματα ἔχειν.

Ἐπώνυμοι. 1 διπλοὶ εἰσὶν οἱ Ἐπώνυμοι. οἱ μὲν ἱ ἀ-
ειθμῶν ἀφ' ὧν αἱ Φυλαί· 2 ἔπειτα δὲ δύο ἐπὶ τοῖσι μ-
ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.

Ἐπώνυμοι. 4 οἱ κατ' ἀρετὴν ἀγαθὰ ἐπιπέπλησται ἀποτί-
ξῃσι χαλκῶς εἰκόσιν ἐπιμαῖνον ὑφ' ὧν οἰών καὶ ταῖς
Φυλαῖς ἐτίθη ὀνόματα. Φασὶ δ' ἐκείθεν παρῶτον δό-
ξαί τὰς Φυλαῖς ἐξηγήσασθαι. ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων
τῶν ποιῶν, καὶ ἕκαστον ὀνόματα ἴδια γρα-
ψάμενον κληθῶσιν. 5 ὡς γὰρ τὰς εἰκόνας τῶν Ἐ-
πώνυμων τῶν εἰσηγῆντο τὸ νόμος, πρὶν ἢ γενέ-
σθαι κυρίως ἢ ἐντυγχάνοιεν αὐτοῖσι οἱ βυλόμοιοι
κατηρησῆν.

Ἐπωπεύς, 6 Ἐπωπέως.

Ἐπωπιθικότων. οἱ μυθῆνες ὧν Ἐλευσίην, ἐν τῇ
δευτέρᾳ μῆσῃ ἐποπιθεῖαν ἐλέγητο.

Ἐπαρῶθησαν. ἐπαρῶθησαν.

Ἐπαρῶθησαν. Φωνῶν.

Ἐπωπίδες. 7 Θυκυδίδης. Καὶ τὰς ἐπωπίδας ἐπέ-
δειξαν ταῖς ἀρώρεσι παχίας ὡς ἐπὶ ἕξ πῆχας, ὡ-
σὺν τε καὶ ἕξωθεν.

Ἐπωπίδες. 8 εἰσὶ τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ἀρώρεος ἐξέ-
χρηζα ζύλα.

Ἐπωπίσι. Ἐκ Φορτίδων πολεμικῆς τὰς νέας
κατασκευάσας, ταῖς ἐπωπίσι καὶ ταῖς φερίφοις ἀπο-
φίνας εὐρώσας.

Ἐπ' αὐτόν. ἐπ' αὐτόν.

Ἐπωφελῆσι.

Ἐπώχετο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπερῆξο. ἀπήτησεν. Τὸς δὲ Βυζαντίους, καὶ
πῶς ἄλλοις ἐπερῆξο. ἀπὸ τῆς, λέξιματ' ἀπήτη-
σαν. καὶ αὐτοῖς. Ὡς δὲ δίκας αἰτῶν τὸς Ἀθηναίους
αὐτὸς ἔπειθε, ἔπειθε, αὐτὸς αὐτὸν ἐπερῆξο.

Ἐπερῆξο. ἀπέπαρδε. καὶ ἀπέπαρδεν λέγει. ἐ-
περῆξο δὲ, ἀπέπαρδεν ἔρ'.

Ἐπερῆξο. Ὁ δὲ ἐπερῆξο τῶν πόλιν
ὡς πολλὰ κατασκευάσας ἐν αὐτῇ ἀποδότας.

dolo occupare studebat, proditoribus a longo jam tempore in ea subornatis.

*cognomina habere. Quasi dixisset, haud fru-
stra igitur Judices multa nomina habere cu-
piunt.*

Ἐπώνυμοι. Duplices fuerunt Eponymi: al-
teri decem numero; a quibus Tribus nomen
acceperunt: alteri vero XLII. a quibus ci-
vium aetates quotannis appellantur, ab anno
decimo octavo usque ad sexagesimum.

Ἐπώνυμοι. Eponymi. Cives & peregrini,
qui virtute ceteris praestabant, aetate statu
honorabantur: a quorum nonnullis & Tri-
bus nomina imposita sunt. Dicunt autem
Tribus primum illinc distingui cepisse. Cum
enim Athenienses dubitarent, unde Tribus
appellandae essent, a viris clarissimis nomina
eis imposuisse feruntur: singulis centum no-
mina scripta sorti committentibus. Juxta ho-
rum autem Eponymorum statuas leges [po-
pulo] proponebantur, antequam ratae fierent,
ut omnibus eas legere & iudicium suum de
illis ferre liceret.

Ἐπωπέως. Elopeus. [Nomen proprium.]

Ἐπωπιθικότων. Qui Eleusine initiabantur, in
secunda initiatione ad inspectionem mysteri-
orum admittebantur, quod ἐποπιθεῖν Graeci vo-
cabant.

Ἐπαρῶθησαν. Indurati sunt.

Ἐπαρῶθησαν. Ululans. Rugiens. Latrans.

Ἐπωπίδες. [Ligna in navibus a prora u-
trinque prominentia.] Thucydides: *Et epo-
tides prorae imposuerunt, crassas fere sex cubitos.*

Ἐπωπίδες. Epotides. Sic appellantur ligna
illa, quae utrinque a prora prominent.

Ἐπωπίσι. Epotidibus. [Sive, navium auri-
culis.] *Ex onerariis navibus bellicas naves con-
fecit, easque firmis epotidibus munit.*

Ἐπ' αὐτόν. Idem quod ἐπ' αὐτόν. Ad ipsum.

Ἐπωφελῆσι. Utilibus.

Ἐπώχετο. Obibat. Circumibat.

Ἐπερῆξο. Exegit. *A Byzantiis & qui-
busdam aliis pecuniam exegerunt. Et iterum:
Cum autem ab Atheniensibus petisset, ut filii
sui necem ulciscerentur, re non impetrata, se
ipse interfecit.*

Ἐπερῆξο. Pepedit. Ventris crepitem emisit.
[Communiter dicitur] ἀπέπαρδε δε ἀπέπαρδεν.
At ἐπερῆξο [dictum est pro ἐπαρῶθησαν,] praeposito g.

Ἐπερῆξο. Molitione clandestina & pro-
ditorum opera aliquid in suam potestatem re-
digere studebat. *Ille vero urbem fraude &
proditoribus a longo jam tempore in ea subornatis.*

1 Ἐπώνυμοι. διπλοὶ εἰσὶν οἱ ἐπ. Ex Harpocrate. Confer eti-
am Nostrum infra v. Στρατιῶν ὡς τῶν Ἐπώνυμοι: qui locus hunc e-
gregie illustrat. Etymologus: Ἐπώνυμοι. διπλοὶ εἰσὶν ἔπειτα οἱ μὲν λε-
γόμενοι τῶν ἡλικιῶν καὶ εἰσὶν δύο καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
2 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
3 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
4 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
5 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
6 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
7 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
8 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.
9 Ἐπώνυμοι. οἱ εἰς δέκα, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἔτ' ἔτος, ἀπὸ ἡ ἔτους 3 ἄρχεται ἕξ'.

3 Ἀρχεται ἕξ'. Sic etiam habet Harpocratio. At Petitus de Leg.
Attic. pag. 543. reponendum contendit ἀρχεται μ': quem vide.

4 Ἐπώνυμοι. οἱ κατ' ἔτος. Hic in prioribus Edit. excidit caput
articuli Ἐπώνυμοι: & cetera, quae sequuntur, cum praecedenti ar-
ticulo male cohaerent: quam confusionem, secutus auctoritatem
MStorum Paris. ex hoc loco sustuli.

5 Παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτ' ἔτος. Vide Petitum de Leg. Att. p. 100.
6 Ἐπώνυμοι. Erat Rex Sicyonis, cujus mentionem facit Diodo-
rus in Excerptis a Valesio editis pag. 221.

7 Θυκυδίδης Lib. vii. cap. xxxvi. unde locum hunc mutilum
supplebis.

8 Ἐπωπίδες. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. vii. cap. xxxiv.
9 Ὁ δὲ ἐπερῆξο τῶν πόλιν, ὡς πολλὰ κατασκευάσας ἐν αὐτῇ ἀποδότας. Fragmentum hoc Fulv:
Ursinus & Casaubonus Polybio tribuunt.

Ἐπρασον. ἀντὶ ἕ βεβελούθη. Ἐπρασον. ἀντὶ ἕ βεβελούθη. Ἐπρασον. ἀντὶ ἕ βεβελούθη. Ἐπρασον. ἀντὶ ἕ βεβελούθη. Ἐπρασον. ἀντὶ ἕ βεβελούθη.

Ἐπραπόμιω. ἀπήτην.

Ἐπραπίον. ἐπεβέβησαν. Ἐπραπίον. ἐπεβέβησαν. Ἐπραπίον. ἐπεβέβησαν. Ἐπραπίον. ἐπεβέβησαν. Ἐπραπίον. ἐπεβέβησαν.

Ἐπρέσβηεν. ἐτίμα. Ἐπρέσβηεν. ἐτίμα. Ἐπρέσβηεν. ἐτίμα. Ἐπρέσβηεν. ἐτίμα. Ἐπρέσβηεν. ἐτίμα.

Ἐπρήθη. ἐκαύθη πυρὶ. Ἐπρήθη. ἐκαύθη πυρὶ. Ἐπρήθη. ἐκαύθη πυρὶ. Ἐπρήθη. ἐκαύθη πυρὶ. Ἐπρήθη. ἐκαύθη πυρὶ.

Ἐπρηξας. ἔπραξας. Ἐπρηξας. ἔπραξας. Ἐπρηξας. ἔπραξας. Ἐπρηξας. ἔπραξας.

Ἐπειάλο. γενικῆ. ἠγόραζεν.

Ἐπρωσεν. ἐμοίρασεν.

Ἐπρυτάνησε. παρῶχε. διωκήσατο. Ἐπρυτάνησε. παρῶχε. διωκήσατο. Ἐπρυτάνησε. παρῶχε. διωκήσατο. Ἐπρυτάνησε. παρῶχε. διωκήσατο.

Ἐπίά. ὁ χριθμός.

Ἐπίαβείον. ἔπιαβυστον. ἔπιαπυχον.

Ἐπίαπειλο. ἡ βαδείαν ἔχουσα κόμιω. Ἐπίαπειλο. ἡ βαδείαν ἔχουσα κόμιω. Ἐπίαπειλο. ἡ βαδείαν ἔχουσα κόμιω. Ἐπίαπειλο. ἡ βαδείαν ἔχουσα κόμιω.

Ἐπιαπλάσιον. ἀντὶ τῆ, πολυπλασίονα. Ἐπιαπλάσιον. ἀντὶ τῆ, πολυπλασίονα. Ἐπιαπλάσιον. ἀντὶ τῆ, πολυπλασίονα. Ἐπιαπλάσιον. ἀντὶ τῆ, πολυπλασίονα.

Ἐπιαρον. ἡ δόμιω. πιαρμὶς γὰρ κεφαλῆς αἰδης. Ἐπιαρον. ἡ δόμιω. πιαρμὶς γὰρ κεφαλῆς αἰδης. Ἐπιαρον. ἡ δόμιω. πιαρμὶς γὰρ κεφαλῆς αἰδης. Ἐπιαρον. ἡ δόμιω. πιαρμὶς γὰρ κεφαλῆς αἰδης.

Ἐπιαρκός. σφαλίς. Ἐπιαρκός. σφαλίς. Ἐπιαρκός. σφαλίς. Ἐπιαρκός. σφαλίς. Ἐπιαρκός. σφαλίς.

Ἐπιαρῆτο. ἐνεφίζετο.

Ἐπιάτης. ζ' ἐπών. Ἐπιάτης ἀν' Ἀρχέδημο. Ἐπιάτης. ζ' ἐπών. Ἐπιάτης ἀν' Ἀρχέδημο. Ἐπιάτης. ζ' ἐπών. Ἐπιάτης ἀν' Ἀρχέδημο. Ἐπιάτης. ζ' ἐπών. Ἐπιάτης ἀν' Ἀρχέδημο.

Ἐπιαξεν. ἐφοβήθη. σμυρῆλη. ἐταπεινώθη.

Ἐπιαχότες. δειλιώλεις. Φοβέμενοι.

Ἐπιαμύλο. θαυμάζων.

Ἐπιακίον. τινὲς δὲ ἐμνον ἐν τοῖς ἐπιακίοις χωρῶν. Ἐπιακίον. τινὲς δὲ ἐμνον ἐν τοῖς ἐπιακίοις χωρῶν. Ἐπιακίον. τινὲς δὲ ἐμνον ἐν τοῖς ἐπιακίοις χωρῶν. Ἐπιακίον. τινὲς δὲ ἐμνον ἐν τοῖς ἐπιακίοις χωρῶν.

Ἐπιακο. μέτοικο. Ἐπιακοὶ παρὰ Θεκυδίδη, οἱ ἐν πόλει. Ἐπιακοὶ δὲ, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι.

1 Ἀλλήλοισ ξυγινόμενοι ἔσθ.] Haec sunt verba Procopii lib. 1. de Bello Pers. cap. xi. pag. 32.

2 Ἐπιαπλό τὲς Αἰτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. iv. cap. xvii.

3 Ἐάλω μέγα κακ.] Verba haec esse Aeliani discimus ex ipso Suida infra v. Μέγα.

4 Ἐπιαρόειον. ἐπιούσων. ἐπ.] Ex Schol. Homeri ad Il. H. v. 220.

5 Ἐπιαπικτο.] Sic MS. Paris. A. At priores Edit. minius recte, ἐπιπικτες.

6 Ἐπιαρον. ἡ δόμιω. πιαρμὶς γὰρ κεφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 242.

Ἐπρασαν. Agebant. Consultabant. Illi vero inter se congressi id agebant, ut & controversias omnes componerent, & pacem stabilirent.

Ἐπραπόμιω. Exigebam. Repetebam.

Ἐπραπίον. Infidiabantur. Prodebant. Aetolos acciverunt, iisque urbem prodiderunt. Et iterum: Vir quidam haud ex animi sententia rem gerebat, totaque ejus domus.

Ἐπρέσβηεν. Honorabat. Magni faciebat. Socrates autem moralem Philosophiam in pretio habebat.

Ἐπρήθη. Crematus est. In ingenti facinore deprehensus, & vivus combustus est.

Ἐπρηξας. Pro ἔπραξας. Fecisti. At ἔπραξας, combussisti.

Ἐπρίατο. Genitivo jungitur. Emit.

Ἐπρωσεν. Fato destinavit. Destinavit.

Ἐπρυτάνησε. Suppeditavit. Praebuit. Administravit. Donaque misit, amicitiae & bellicae societatis causa, cujus ineunda Stryngæus auctor fuit.

Ἐπίά. Septem.

Ἐπιαβείον. Ex septem pellibus bubulis confectum. Septemplex.

Ἐπιαπειλο. Denfam & prolixam comam habens. Proprie, quæ septies tonderi potest. Πέξασι enim significat tondere.

Ἐπιαπλάσιον. [Proprie septuplum. Interdum vero,] multiplicem. Numerus septenarius enim pro multitudine ponitur.

Ἐπιαρον. [Sternutavi.] Sensi. Sternutatio enim est sensus capitis. Nam qui nares tenui festuca tangunt, sternutant.

Ἐπιαρκός. Lapsus. Ille vero limen aulae transficiens, violento casu humi prostratus est.

Ἐπιαρῆτο. Alis se levabat. Efferebatur.

Ἐπιάτης. Septennis. Archedemus septennis nondum edidit tribules. [Præter expectationem Comicus dixit Φεάτορας, pro] Φεασήρας ὀδόντας, i. e. dentes atatis indices.

Ἐπιαξεν. Metuit. Præ metu animum contraxit. Humilem se praebuit.

Ἐπιαχότες. Metuentes. Formidantes.

Ἐπιαμύλο. Admiratione perculsus.

Ἐπιακίον. Domicilium. Villa. Quidam autem ex pastoribus in villis in illa regione sitis manserunt.

Ἐπιακο. Inquilinus. Ἐπιακοὶ apud Thucydidem vocantur coloni, qui in urbes; Ἐπιακοὶ vero, qui in locum desertum mittuntur, ut ibi habitent.

7 Ἐπιάτης ἀν' Ἀρχ.] Aristophanes Ranis pag. 231. (147. Ed. Bal. P.)

Σκιάφωρο Ἀρχέδημον, ὅς ἐστίν ὁ ὅς ἐφουσε Φεάτορας.

Vide ibi Scholiastam.

8 Φεάτορας ὀδόντας.] Imo potius Φεασήρας ὀδόντας. Dentes enim atatis indices a Graecis appellantur γνάμωτες & Φεασήρας. Vide Notitium infra v. Φεασήρας.

9 Ἐπιακοὶ παρὰ Θεκυδίδη, οἱ ἐν π.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. II. cap. xxvii.

Ἐποίμ' ἄν. ἀκολοθηοίην.
Ἐποίνοι⊙. μέθυσο⊙. ἐπιρράπεζ⊙.
Ἐποῖσα. ἐπενέγγα.
Ἐποιδίησε⊙. ἐπενεχθήσε⊙.
Ἐποῖο. ἀκολοθηοῖτο.
Ἐποικόμεθα. ἐπερχόμεθα.
Ἐπόδιον. ἤκισαν. ἠρώτησαν.
Ἐπύλλια. ξυλλέγω. τὰ ἔπη, ὑποκομικῶς.
Ἐπύρσβυσε. πυρκαϊάν ἐποίησε.

Ἐρα. Ἐπιδυμεῖ. Ἐρα δὲ, ἡ γῆ. ὡς αὖ τὸ ἐρί-
σαι, ὃ ὅτι αὖτὲ ἴσως Φιλονεικῆσαι. καὶ ἔρρει. ἐ-
φθίρειτο.

Ἐρανα. δῶρα, τὰ ἐν συλλογῆς.
Ἐρανεμπόλοις. τοῖς ἐν τῷ ἐράνων ἐμπολῶσιν ἄ-
πὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐράνιον. ἐν σωμασφορεῖς δῶρον.
Ἐραδικαί. ὅτι ἐμμίλοι δίχα, αἶτε ἐμποικαί.
versia de erano & negotiis mercatorum singulis mensibus in

Ἐρασιάδην⊙. ἐν πολλῶν σωμαγαγῶν. καὶ ἐ-
ρασίσας, Δημοσθένους ἀντι τῷ ἐρανον αἰτήσας. Ἐρα-
νιστὶς μὲν τοι κυρίως ἐστίν, ὃ τῷ ἐράνω μετέχων, καὶ
τιῷ φεράν, ἡ ἐκάστῃ μιῦδος ἔδῃ καταβάλλειν, εἰσ-
φέρον.

Ἐραν⊙. ἡ ἐκ κοινῆς ἐτάσις. ἡ ὁ ἐντολή. εἰσφορῆ.
ἡ συλλογή. ἡ ὁ σπυδαῖος περον.

Ἐραπιδάουλ⊙. ἐν Ἐπιγράμμαι. Ἐραπιδάουλ⊙ Κεῦβόλι⊙.
ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὸς Ἐραπιδάουλ⊙ Κεῦβόλι⊙.

Ἐραπινάδης. ὄνομα κύριον. φρατρηγὸς δὲ ἰῷ.

Ἐραπίστρα⊙, ἰοῖ Ἰωλίτης, ἀπὸ Ἰωλιάδ⊙ πό-
λεως Κεῶ τῆς ἠῶν. ἡγεμονία ἐν Κίη⊙, υἱὸς Κρη-
ποξένης, τῆς Μηδίδος τῆς ἰατρῆς ἀδελφῆς, καὶ Κλεομ-
βεότου. ἦ ἔτι⊙ Ἀντίοχον τὸν βασιλέα νοσῆσα ὑπὸ
τῆς μηδιδῆς Σβαλονίχης πόθῃ ἰάσατο εὖρον τὸ πά-
θος ἐκ τῆς χειρὸς τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς,
καὶ τὴν παλμὸν σωμακασα. ὁσάκις γὰρ ἐβλεπεν ὁ Ἀν-
τίοχ⊙ τὴν μηδιδῆν αὐτῆς τυχὸν διερχομένην, ἐπάλλ-
λετο τὴν καρδίαν μάλιστα τῆς ταύτης ἔρωτι. τέταρτον
δὲ ὡς τῆς ὄρει τῆς Μυκάλης, κατὰ τὴν Σάμῃ. ἔ-
γραψεν ἰατρικὰ βιβλία θ'.

1 Ἐπύλλια ξυλλέγω] Aristophanes *Acharnensibus* pag. 391.
Ὁ τῶν μὲν ἔρα συλλεγῶν ἐπύλλια.
Huc Suidas respexit.
2 Παρὰ τὸ ἐρίσαι] Scribe, παρὰ τὸ ἐρίσαι. Confer Etymolo-
gum v. Ἐρα.
3 Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν] Hæ tres voces mihi suspectæ sunt, nec ad rem
quicquam facere videntur.
4 Ἐραδικαί. ὅτι ἐμμίλοι δ.] Scribe, Ἐραδικαί. ὅτι ἐμμίλοι αἱ ἐ-
ραδικαί, &c. Confer Nostrum supra v. Ἐμμίλοι. De erano autem
& eranistis videndus omnino est Salmastius *de Usuris* cap. 111. qui
ibi prolixè de hoc argumento agit.
5 Ἐρασιπιδάουλ⊙. ἐν πολλῶν συναγ.] Ex Harpocracione.
6 Ἐραπιδάουλ⊙] Sic etiam habet Etymologus: sed mendose omnino.
Scribendum enim esse ἐμμίλοι, colligo ex voce præcedente ἐρασιπιδάουλ.
7 Ἡ σπυδαῖος περον] Locus hic mutilus est: quem ex Etymologo
supplebis.
8 Βυχαίνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὸς Ἐραπιδάουλ⊙] Locus hic corruptus est,
qui sic scribendus & distinguendus est:
Βυχαίνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὸς Ἐραπιδάουλ⊙ υἱὸς
Τομ. Ι.

Ἐποίμ' ἄν. Sequar.
Ἐποίνοι⊙. Vino deditus. Temulentus.
Ἐποῖσα. Intulisse.
Ἐποιδίησε⊙. Inferetur. Importabitur.
Ἐποῖο. Sequatur.
Ἐποικόμεθα. Obimus. Invadimus.
Ἐπόδιον. Audiverunt. Interrogarunt.
Ἐπύλλια ξυλλέγω. Versiculos colligo. Ἐ-
πύλλια enim est diminutivum ab ἔπη.
Ἐπύρσβυσε. Igne sublato de specula signum
dedit. Faces accendit.

Ἐρα. Cupit. Amat. Ἐρα vero, terra. Hinc
etiam dictum est ἐρίσαι: quasi dicas αὖτὲ [ἐ-
ρας] ἴσως Φιλονεικῆσαι, i. e. de pari terræ por-
tione contendere. Et ἔρρει, peribat.

Ἐρανα. Dona collectitia.
Ἐρανεμπόλοις. Redemptoribus, sive nundi-
natoribus erani.

Ἐράνιον. Donum collatitium. Eranus.
Ἐραδικαί. Ad eranum pertinentes. Contro-
versia de erano & negotiis mercatorum singulis mensibus in

Ἐρασιάδην⊙. Qui a multis eranum colle-
git. Et ἐρασίσας Demosthenes dixit de eo, qui
eranum corrogavit. Ἐρανιστὶς vero pro-
prie dicitur, qui erani particeps est, & sin-
gulis mensibus debitam pensionem confert.

Ἐραν⊙. Cæna collatitia. Symbola. Pecunia
collectitia.

Ἐραπιδάουλ⊙. In Epigrammate: *Carax
admodum est hic lebes: quem dedicavit Cleo-
botus Eriaspidae filius.*

Ἐραπινάδης. Erafinades. Nomen proprium.
Erat autem belli dux.

Ἐραπίστρα⊙. Erasistratus, Juliates, ex Ju-
liade, Cei Insulæ urbe. Appellatur autem
Cejus, filius Cretoxenæ, Medii Medici so-
roris, & Cleombroti. Hic Antiochum Re-
gem, qui præ amore novercæ Stratonices in
morbum inciderat, sanavit: postquam manu
cordi ejus admota ex palpitatione causam
mali deprehendisset. Quotiescunque enim
Antiochus novercam suam forte transeuntem
vidisset, toties cor ejus præ amore vehemen-
tius solito palpitabat. Sepultus est juxta mon-
tem Mycalen, e regione Sami. Scripsit de
re medica libros ix.

Κλειῶσις.
Sic enim legitur in Anthologia Epigrammatum inedita, ex qua
Epigramma integrum, cujus fragmentum hoc pars est, publici ju-
ris fecit Lucas Holstenius ad Stephanum v. Τίμα: ut monuimus
etiam supra v. Βυχαίνδης.
9 Ἐρασιπιδάουλ⊙] Aristophanes *Ranis* pag. 268. (176. Ed. Bas. P.)
Εἰ κἀφρατῆρησέ γε μετ' Ἐρασιπιδάουλ.
Scholiasta ad eum locum: Ἐρασιπιδάουλ, εἰς τὸ αὖτὲ Ἀργίνου φρατ-
ρησάντων δυστυχῆς. Huc Suidas respexit. Vide etiam intra v. Ἐ-
ραπιδάουλ.
10 Ἰωλίτης, ἀπὸ Ἰωλ.] Strabo lib. x. Ἐκ δὲ τῆς Ἰωλίδος ὁ, π Σιρω-
νίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, ἢ Βακχολίδης, ἀδελφεὸς αὐτοῦ. ὁ μὲν ταῦτα Ἐ-
ρασιπιδάουλ ὁ ἰατρὸς, &c. Errat ergo Stephanus Byzantius v. Κῶς,
qui Erasistratum hunc Coum facit. Julis enim, sive Julius erat
urbis insulæ Cei, ut non solum testatur Suidas hoc loco, sed etiam
Strabo lib. x. pag. 486.
11 Οὔτος Ἀντίοχον τὸν βασιλ.] Eandem historiam prolixius narrant
Plutarchus in *Demetrio* pag. 907. Appianus *de Bellis Syr.* pag. 204.
Valer. Max. lib. v. cap. vii. Julianus in *Misopog.* pag. 72. & alii.
Ppppp Ἐρα-

Ἐραλεινός. ὁ ἐπέροτ.

Ἐρατοθένης, Ἄγλαϊ (οἱ δὲ, Ἀμβροσί) Κυρηναῖος, μαθητὴς Φιλοσόφου Ἀείφων Χίσι, γραμματικῶς δὲ Λυσάνει τῷ Κυρηνάει, καὶ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ. μελετήσθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τῷ τρίτῳ Πτολεμαίῳ, καὶ διέτριψε μέχρι τῆς πέμπτῃς. Ἄλλοι δὲ τὸ δευτερεῖον ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἀκροῖς ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη. οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ τρίτον Πλάτωνα ἄλλοι, Πένταθλον ἐκάλεισαν. ἐτέχθη δὲ ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐτελεύτησεν πρὸς ἑπτῶν γερῶν. Σπυρίωνος προφήτης Ἄλλοι τὸ ἀμβλυώπειν, μαθητικῶς ἐπίσημον καλαμπῶν Ἀειτοφάνου τὸν Βυζάντιον ἢ πάλιν Ἀειταρχῶν μαθητῆς. μαθητὰὶ δὲ αὐτῷ Μνασείας καὶ Μένανδρον καὶ Ἀριστῆ. Ἐγραφε δὲ Φιλόσοφα, καὶ ποιήματα, καὶ ἱστορίας. Ἀστρονομίαν, ἢ Κατασκευάματα. Περί τῆς Ἐπιφύλαξης Φιλοσοφίαν αἰρέσεων. Περί ἀλυπτίας. Διαλόγους πολλοὺς, καὶ Γραμματικὰ συχνά.

Ἐραλειόν. ἔργον ἴ.

Ἐργάνη. ἢ Ἀθηνᾶ, παρ' ὅσον ἔφορος ἔστι τῆς γυναικῶν ἐργασίας, ταύτη ὡσαύτως Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις εἴρη. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἐρασηῆς. ἐργάτης. Ὁ δ' ἐνελόχα πινὰς ἐρασηῆς ἐν τῷ ἀρχῶν ἐπανόνομα, καὶ πῶς λαθῶν εἰς αὐτὸν ἐρπύσας.

Ἐρασηέον. ἐν ᾧ πᾶσα ἐργάζονται. Πολύβιος. Οὐκ ἔστι, ἢ τὸν Ξενοφῶντα, ὃς θεασάμενος τὴν πόλιν ἐκείνῃ, ἔκρινεν εἶπε πολέμου ἐρασηέον.

Ἐρασηικός. Πολύβιος. Ἰδίως δὲ τῶν πολιτικῶν ἢ τῆς ἐρασηῆς κατασκευῆς.

Ἐργάπιδες. αἱ ἐραζόμεναι γυναῖκες τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔργα. ἢ εὐθεία, ἐργάπιδες.

Ἐργίση. ἢ τῆς Θρακίας ἐστίν. ἀπὸ Ἐργίσκου τῷ Ποσειδῶνι καὶ Ἀβας νύμφης.

Ἐρρολάβος. ἔχων ἄσπερον ἐν τῇ σιωπῇ δόξα μὲν ἐρρολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ πινῶν ἔργων μισθὸν λαμβάνοντι, καὶ ἔχοντα τὰς σιωπεράζοντες, ἔπειτα καὶ οἱ ῥήτορες ἐξετέλεσαν τὸν ἐρρολάβον ἀλλ' ἐπὶ Φλαύτων παραγράφων ἡρώδη τῷ ὀνόματι ὡς Δημοσθένους ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν δῆμον Ἐπιτολῇ. Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ Φιλανθρωπίας τὰ παρῶν-

Ἐρατεινός. Amabilis. Optabilis.

Ἐρατοθένης. Eratosthenes, Aglai, vel, ut alii, tradunt, Ambrosii F. Cyrenæus, Aristonis Philosophi Chii, & Lyfaniæ Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poætæ discipulus. Accersitus Athenis a Ptolemæo tertio, ad quintum usque vixit. Hic quod in omni doctrinæ genere secundum locum teneret, & viris summis proximus esset, Beta vocatus est. Alii vero cum Platonem secundum, vel juniorem: alii Quinquercionem appellarunt. Natus est cxxvi. Olympiade: obiitque anno ætatis lxxx, ex inedia, propter hebetatam oculorum aciem; relicto insigni discipulo Aristophane Byzantio: cujus rursus discipulus fuit Aristarchus. Ejus vero discipuli fuerunt Mnaseas, & Menander, & Aristis. Scripsit Philosophica: Poemata: Historias: Astronomiam, seu de iis, qui inter alia relati sunt. Item de Philosophorum sectis: De vacuitate doloris: Dialogos multos; & multa Grammatica.

Ἐραλειόν. Instrumentum.

Ἐργάνη. Sic apud Athenienses & Samios dicta est Minerva, [ab ἔργον, opus:] quod operum muliebrium esset inspectrix. Significat etiam opus, vel operationem.

Ἐρασηῆς. Operarios. Opifices. Ille vero insidias struxit quibusdam operariis ex agris domum redeuntibus, & clam ad ipsum prorepfit.

Ἐρασηέον. Officina. Polybius: Nemo est quin illa cernens, urbem eam belli officinam, ut Xenophontis verbis utar, diceret.

Ἐρασηικός. Opifex. Operarius. Polybius: [Congesta in forum] suppellectile & civium & opificum.

Ἐργάπιδες. Operatrices. Operariæ. Sive, mulieres, quæ virorum opera faciunt. Casus rectus est ἐργάπιδες.

Ἐργίση. Ergisce, locus Thraciæ, ab Ergisco Neptuni & Abæ Nymphæ filio sic dictus.

Ἐρρολάβος. Non quemadmodum secundum vulgarem loquendi consuetudinem ἐρρολάβον vocamus illum, qui mercede operam suam locat, & operis socios habet; sic etiam Oratores facere consueverunt: sed illi vocem hanc malo sensu accipiunt; ut Demosthenes in Epistola ad Senatam & populum: Præfens rerum status multo magis benevolentiam & humanitatem

1 Ἐρατοθένης] De hoc Eratosthene vide Vossium de Hist. Gr. lib. 1. cap. xviii.
2 Διὰ δὲ τὸ δευτερεῖον ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἀκροῖς ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη.] Meursius ad Hesychium Milefium pag. 147. recte monuit locum hunc mendosum esse, eumque sic scribi debere: Διὰ δὲ τὸ δευτερεῖον ἐν παντὶ εἶδει παιδείας, τοῖς ἀκροῖς ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη, Eratosthenes enim non βήματα, sed βῆτα cognominatus fuit, quod inter eruditos secundus ei locus assignaretur: sicut βῆτα secunda est alphabeti litera. Hesychius Milefius: Ἐρατοθένης Ἄλλοι τὸ δευτερεῖον ἐν παντὶ εἶδει παιδείας, τοῖς ἀκροῖς ἐγγίσασι, ἔπειτα ἐκλήθη. Artemidorus Ephesius, vel, secundum alios, Marcianus Heracleota, in Periplus: Καὶ μετ' αὐτῶν Ἐρατοθένης, ὃν βῆτα ἐκάλεισαν οἱ Ἑλλησπελάται. Locum hunc Artemidori observaverat etiam Pearsonius, & ante eum Vossius.
3 Ἐρασηῆς δὲ Φιλόσοφα, ἢ π.] De scriptis Eratosthenis vide Vossium loco ante laudato; & Meursium, partim ad Nicomachi Geraseni Enchiridion; partim ad Hesychium Milefium.
4 Κατασκευάματα.] Imo κατασκευασμός: quo nomine inscribitur opus Eratosthenis, hodie adhuc superstes, quo de astris, eorumque

nomibus; sive de iis, qui in astra relati sunt, agitur. Vide etiam infra v. Ἰσπαρχος: ubi itidem pro κατασκευασμός legendum est κατασκευασμός; ut ibi Lectorem monemus.
5 Πολύβιος.] Lib. x. cap. xx. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur.
6 Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα.] Locus Xenophontis existat in Ἀγέσθω p. 655. ubi de Epheso sic scribitur: Ὡς τὴν πόλιν ὄντως ἠρώσω πολέμου ἐρασηέον εἶναι. Ad eundem locum Xenophontis respexit Athenæus lib. x. pag. 421. ubi sic ait: Καὶ Μνασίμαχος παρὰ τὴν συμπόσον πόλιν παρασκευάσαν ἐπαρχοκλήρον, ὡς ἀληθῆς, κατὰ τὴν μελέτην Ξενοφῶντος, πολέμου ἐρασηέον.
7 Πολύβιος.] Lib. x. cap. xvi. unde sensus huius loci supplendus est.
8 Ἐργίση. τῆς Θρακίας ἐστίν. ἀπὸ Ἐργ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem & Etymologum.
9 Δημοσθένους ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλ. pag. 116. ubi locus hic rectius sic legitur: Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ Φιλανθρωπίας τὰ παρῶν παραγράφων δίδει. ἢ παραρρήσεις ἢ δυσμενείας ὧν ὑπερβολὴν ἡρώδη τῷ ὀνόματι ἐρρολάβον κατ' ἑμῶν εἰς ὑπερβολὴν παραγράφων, ὧν ἀψεύστεται αὐτὸς ὁ λογισμός. Hanc lectionem in versione secutus sum.

τα πρῶτα δειγὰ ἐν τῷ ἀρχαίῳ καὶ δυσμεταίῳ, ἅς ὑπερβολῇ ἡρώδου τοῖς ἐργολαβῶσι καὶ ὑμῶν, εἰς ὑποδοχὴν πρῶτα πάντων, ὧν ἀγαθὰ εἶεν. καὶ ἔργον, ἐπὶ τῷ δυσχερῆς. Ἰ. Πολύβιος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολιορκητικὰς τὰς Συρακυσίας, ἔργον εἰχλῆς, ἢ λογι- σάμενοι τίω Ἀρχιμήδους δύναμιν.

requirit, quam turbas & inimicitias: quæ cum modum excedant, nonnulli occasione illa utentes, ea contra vos moluntur, quæ ne ad exitum perducant, precor. Et ἔργον dicitur de re difficili & ardua. Polybius: Romani autem, cum obsiderent Syracusas, operi instabant, non æstimantes, quantum Archimedes arte sua cōficere valeret.

Ἐργολῆς. στρατιγός Ἀθηναίων.
Ἐργον εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ Ἰ. Σοφοκλῆς.
Ἄλλ' ἔδεν ἔργον ταῦτα θείωϊα μάλιστα,
Ἄλλ' ἔργον τὸ πρῶτα σὺν τάχῃ πνί.
ἀντὶ τῷ ὄφελος.

Ἐργολῆς. Ergoteles. Imperator Atheniensium.
Ἐργον εἰπεῖν. Molestum, vel difficile est dicere. Et Sophocles: Sed nihil prodest frustra ista lugere. Quin potius negotio strenue manus admovenda est. Ἐργον enim hic idem significat quod ὄφελος.

Ἐργόφιλος. στρατιγός Ἀθηναίων.
Ἐργῶδες. μὲν πόνος γινόμενον. δυσχερῆς.
Ἐργεῖν. πράττειν.
Ἐργεῖν. πράττειν. ἐργάζοιτο.
Ἐργεῖν. πρὸς τὸν ἕνα τῷ εἰδείῃ τέχνῳ.
Ἐργαῖα. ὁ κλάδος. σημαίνει καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλάδης.

Ἐργόφιλος. Ergophilus. Imperator Atheniensium.
Ἐργῶδες. Operosum. Laboriosum. Difficile.
Ἐργεῖν. Facere.
Ἐργεῖν. Faciat. Operetur. Exerceat. Exerceat quisque quam novit artem.

Ἐργεῖν. φθίσει.
Ἐργεῖν, κακὸν σκυλάκιμα. κακὰ μελὶς. ἔργε πῶς ἄδαν.
Ἐργεῖν, τὸν ἢ Σπάρτας ἄξιον, ὃν ἔτενον.
Ἦ Ἰενοφάνης, καὶ Διαγόρας, καὶ Ἰππωνες, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς ὄχλος τῷ κακοδαμόνων τε καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, ἔργεσθε.

Ἐργαῖα. Ramus [oleæ.] Significat etiam oleæ excrementa & fordes.
Ἐργεῖν. Peri. In malam rem abi. [In Epigrammate:] Pereas, mala soboles: ignavorum civium unus. Abi ad Orcum. Pereas. Haude enim te Sparta dignum peperit. † O Xenophanes, & Diagora, & Hippones, & Epicurus, & cætera turba infelicitium & Diis inimicorum hominum! Perite.

Ἐρεβενός. ὁ σκυλακός. καὶ ἔρεβος, τὸ σκότος.
Ἐρεβησαίων. πόλις.
Ἐρεβίνθος. τὸ τῷ ἀνδρὸς αἰδῶν. Ἰ. Αἰσοφάνης Νεφέλας.
Τὸ δέρμα τῷ γεγραμμένων λάβοιμι ἀν.
ὁ δὲ φρεσβύτης. Ἄλλ' ἔδ' ἐρεβίνθου. τρεῖς, αἰδοῖς. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὄσπερον.

Ἐρεβενός. Obscurus. Et ἔρεβος. Obscuritas.
Ἐρεβησαίων πόλις. Urbs Erebiæorum.
Ἐρεβίνθος. Pudendum virile. Aristophanes Nubibus: Pellem senum capiamus. Senex vero [subjicit:] At non pudendi. Ἐρεβίνθος enim hic positum est pro αἰδῶν. Significat etiam cicer, quod est genus leguminis.

Ἐρεβίνθου. Διόνυσος. ἐπὶ τῷ μνηστῆρος ἄξιον.
Ἐρεβοδιφῶντες. τὰ ὑπὸ σκότῳ ψιλαφῶντες.
Ἦ οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνει ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθονία. Καὶ, ἐρεβοδιφῶσι. τρεῖς, τὰ ὑπὸ γῆν ζῆ- τῶσι καὶ κατὰ μανθάνουσι. Ἰ. Αἰσοφάνης Νεφέλας. Ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Ἐρεβίνθου. Διόνυσος. Bacchus ciceris. Dicitur de rebus nullius pretii.
Ἐρεβοδιφῶντες. Scrutantibus ea, quæ abscondita sunt, & tenebris tecta. Romani vero ea, quæ tenebris subterraneis tecta erant, scrutari desierunt. Aristophanes Nubibus: Scrutantur ea, quæ sunt sub Tartaro.

Ἐρεβεί. ἔργε. Ἐρεβεί, δι' ἑνὸς ρ, ἡρώτα.
Ἐρεβεί. ἀντὶ τῷ ἐλέχθῃ. Ἦ Ἐρεβεί, ἀντὶ τῷ ἀνηρωεύθῃ.
Ἐρεβεί. ἔργα.
Ἐρεβεί. τὸ τῷ ῥιπίδι τὸ πῶς ἀνέπαι. καὶ τὸ παροσμῶν ἐπὶ π καὶ ὄσπερον.

Ἐρεβεί. Pro ἔργε. Fluebat. Ἐρεβεί, per unum ρ, interrogabat.
Ἐρεβεί. Dicitur est. Ἐρεβεί, Renunciatum est. Edictum est.
Ἐρεβεί. Interrogo.
Ἐρεβεί. Flabello ignem accendere. Item, aliquem ad aliquid impellere & incitare.

1 Πολύβιος] Lib. viii. cap. v.
2 Σοφοκλῆς] Ajace, pag. 51. ut Portus monuit.
3 Ἐργεῖν πρὸς ἕνα τῷ εἰδείῃ τέχνῳ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem Nubibus, pag. 533.
4 Ἐργεῖν, κακὸν σκυλάκιμα.] Distichum hoc exstat Anthol. lib. iii. cap. v. pag. 293. ubi integrum Epigramma vide. Ibi autem Pentameter sic legitur:
Ἐργεῖν, τὸν ἢ Σπάρτας ἄξιον ἐπιφρονας.
Plutarchus vero in Laconicis Institutionibus pag. 241. idem distichum sic exhibet:
Ἀργεῖον σκυλάκιμα, κακὰ μελὶς, ἔργε πῶς ἄδαν,
Ἐργεῖν, τὸ μὴ Σπάρτας ἄξιον ἐπὶ ἔργον.

Confer etiam Anthol. lib. i. cap. v. ubi similis argumenti Epigrammata leguntur.
5 Ἦ Ἰενοφάνης, καὶ Διαγόρας.] Fragmentum hoc Kuhnii ad Ælianum refert.
6 Ἐρεβησαίων π.] Vide an huc referri possint, quæ habet Stephanus Byzantius v. Ἐρεβίος.
7 Ἀἰσοφάνης] Nubibus pag. 200. (124. Ed. Bas. P.)
8 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνει ἐρεβῶ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. ii. cap. vii. eademque leguntur supra v. Ἀπειπόνει ut Pearsonius etiam observaverat.
9 Ἀἰσοφάνης Νεφέλας] Pag. 134. (70. Ed. Bas. P.)
10 Ἐρεβεί] Scribendum est ἔργε: ut Portus quoque monuit.

'Ερέθισμα. ἡ ὕβρις. Ἀππιανός· Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν ὑπεκαλεῖτο, σκώπιον ἐς αὐτόν. ὁ δὲ τῶς μὴ αὐτῷ κατέχε. καὶ δὲ, ἔ φέρον ἐπὶ τὸ ἐρέθισμα, ἀντήλασε τὸν ἵππον.

'Ερέμβοντο.¹ ἀπιπλανῆτο. Οἱ δὲ ἐρέμβοντο χτ'· τὴν χάραν ἐνεκα τῆς ἰδίας ἀφελείας.

'Ερεμνή. σκολιή. ὡς τὸ ἐρεμβῶ, ἐρεμνῆ, καὶ ἐρεμνῆ, χτ' συγκοπτιύ.

'Ερέννι². Φίλων ὁ Βύβλι³, ὁ Ἐρέννι⁴ λεη-ματίσας, ὡς αὐτὸς φησιν.

'Ερεῖν κλώσμα. τὸ τῷ μαλλίσι.

'Ερέσσειν.⁵ συντόνως ἐδίειν. ἀπὸ τῷ ἐρεσσόντων.

'Ερέσιον. πόλις Βοιωτίας.

'Ερέσσειν.⁶ εὐτόνως κινῶσιν. ἀπὸ τῷ ἐρεσσόσιν. ἢ ἐλαύνει. κινῶσι. Ἔτσιαις ἐρεσσείν ἀπειλάς.

'Ερέσων. κωπιλαπῶν.

Ὁὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρε⁷ πυκινὰς πτερυγῶσιν ἐρέσων,

Ὁρσῆς ἐξ εὐνῆς ὄρθει⁸ ἐργόμν⁹.

'Ερεχελεῖται. Φλυαρεῖται.

'Ερεχελία. ἢ Φλυαρία.

'Ερεχελεῖντα, σκώπιοντα, καὶ χλευάζοντα, καὶ οἶον ἐείζοντα.

'Ερέτης. ὁ κωπιλάτης.

'Ερετμῶσαι. κωπιλαπῆσαι.

'Ερρέτω. οἰμαζέτω. Φθυγέτω. Ὁ πόλεμ¹⁰ ἐρρέτω. τρεῖσι, χαυρέτω. ὁ ἔστιν, ἐδεμίαν Φροντίδα τῷ πολέμῳ ποιόμεθα. Ἀειτοφάνης.

'Ερέτρεός. ὄνομα κύριον, καὶ ἐθνικόν. καὶ Ἐρέτρεία, πόλις.

'Ερεχθείδης. ὁ τῷ Ἐρεχθέως παῖς.

'Ερρέφειν. ἢ Ἰώσηπ¹¹. Ἐρρέφει μὴ τοι καὶ Ἡρώδη τὸ βόλευμα.

'Ερέφεις. χαλύφεις. Νεῶν πε ἐρέφεις ὡσεύερον.

'Ερέψμων. εἶδ¹² πῶας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀκαρπυον φυτόν.

'Ερρέι. ἀφτόνως ἐχρηγεῖτο. Ἐρρέι γὰρ οἱ χτ' ὠρύμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο, τῶτων ἡμάρτανεν ἔδενός.

'Ερρέι. κατέπιπτε. καὶ, ἢ Ἐρρέιν πελέχη Φέροντας. ἀντὶ τῷ, ἢ κισσα ἐπέρχομαι ζύλα Φέροντας.

'Ερείδειν.¹³ ἔτω Φασὶν οἱ Ἀπτικοὶ πᾶν ὅπῃσιν σιω-

'Ερέθισμα. Irritatio. Provocatio. Contumelia. Appianus: *Ille ad singulare certamen eum provocabat, cavillis ipsum insectans. At ille aliquandiu quidem se continuit. Postea vero cum provocationem illam amplius ferre non posset, equum in eum concitavit.*

'Ερέμβοντο. Vagabantur. *Illi vero per regionem utilitatis privatae causa vagabantur.*

'Ερεμνή. Obscura. Ab ἐρεμβῶ fit ἐρεμνῆ, & per syncopen, ἐρεμνῆ.

'Ερέννι. Philo Byblius, Erennius cognominatus, ut ipse dicit.

'Ερεῖν κλ. Filum laneum. [Vestis lanea.]

'Ερέσσειν. Avide & magna contentione edere. [Translatio ducta est] a remigantibus.

'Ερέσιον. Eresium. Urbs Bœotia.

'Ερέσσειν. Magna contentione & enixe movent. [Translatio ducta est] a remigantibus. *Tales intentant minas.*

'Ερέσων. Remigans. [In Epigrammate:] *Non amplius me, ut ante, densis alis plaudens, & mane experrectus, ex lecto excitabis.*

'Ερεχελεῖται. Nugatur.

'Ερεχελία. Nugacitas.

'Ερεχελεῖντα. Cavillantem. Deridentem. Contendentem.

'Ερέτης. Remex.

'Ερετμῶσαι. Remigare.

'Ερρέτω. In malam rem abeat. Pereat. Fugiat. *Bellum in malam rem abeat. Vel, valeat. Id est, Bellum minime curamus.* Aristophanes.

'Ερέτρεός. Eretriensis. Nomen proprium, & nomen gentile. Et Eretria, urbs.

'Ερεχθείδης. Erechthei filius.

'Ερρέφειν. Vergit. *Inclinatum est. Josephus: Consilium illud Herodi feliciter cessit.*

'Ερέφεις. Tegmina. Tecta. *Naviumque tecta proferebant.*

'Ερέψμων. Erepsum. Genus herbae. Significat etiam plantam, quæ nullos fructus producit.

'Ερρέι. [Fluebat.] *Omnium rerum copia affluebat. Secunda semper utebatur fortuna, & omnia, quæ aggressus fuisset, ex sententia ei cedebant.*

'Ερρέι. Concidebat. Corruerat. [Et ἔρρειν, aliquo venire, vel ire. *Audi vi senes] huc venisse, stipites ferentes.*

'Ερείδειν. Hoc verbum apud Atticos dicitur

¹ Ἐρέμβοντο] Imo, ἐρρέμβοντο, per duplex e: a ῥέμβομαι.

² Ἐρέννι. Φίλων ὁ Βύβλι.] Vide infra v. Φίλων, ὁ Βύβλι.

³ Ἐρέσειν] An potius ἐρείδειν? Hesychius: Ἐρειδε. συντόνως ἐδίει. ἢ μετὰ φορῶν ἀπὸ τῷ ἐρεσσόντων. Sic enim apud eum scribendum est. Vide etiam Nostrum paulo inferius v. Ἐρείδειν.

⁴ Ἐρέσειν. εὐτόνως κινῶσιν. ἀπὸ τῷ ἐρεσσόντων.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajaxem*, pag. 16. ut Portus monuit.

⁵ Ἐρέσειν. εὐτόνως κινῶσιν.] Hæc sunt verba Sophoclis loco laudato.

⁶ Οὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρε⁷ πυκ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxiv. ut Portus etiam observavit.

⁷ Ἰώσηπ¹¹] De Bello Jud. lib. 1. pag. 742. ubi pro Ἡρώδη rectius legitur καὶ Ἡραίδειν.

⁸ Ἐρρέιν πελέχη Φέροντας] Aristophanes *Lysistr.* pag. 857. (548. Ed. Baf. P.)

Ἡκισσα ἢ ποφύροισι

Ἄνδρας ἔρρειν πελέχη

Φέροντας.

Hinc Suidas suppendendus est.

⁹ Ἐρείδειν] ἔτω Φασὶν οἱ Ἀπ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Pæcem* pag. 626. (435. Ed. Baf. P.) Confer etiam Nostrum infra v. Φασίως ἐρείδειν, ubi eadem leguntur. Huc spectat illud Hesychii:

πάνως γινόμενον. Ἐλεγοφάνης

Ἐρείδι, μὴ παύσαιο μηδέποτε ἑοδίον.

ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ἐρεσιότων καὶ ἐπερειδομένων τοῖς κάπαις.

Ἐρείδω. σιωσιάζω. Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκομ-
ρίζω.

Ἐρείκη. εἶδος φυτῶν ἁγριῶν καὶ ἐρείκω, τὸ ἁρίζω.

Ἐρεικτόν, τὸ ἁγριόν. Ἐρεικτά, κεκομμένα ὄσπρια. ἢ τὰ ἁρίζόμενα ὄσπρια. εἰσὶ δὲ κύαμοι. Ἐλεγοφάνης Ἐρεικτῶν χύτρας.

Ἐρεΐζις. ἢ ἁγίσις.

Ἐρείορδον. ἐρωτήσορδον.

Ἐρείπιον. τὸ ἡμίπρωτον οἴκημα. καὶ ἐρείπιον γῆ, ἢ χέρον.

Ἐρείπω. τὸ καταβάλλω, καὶ ἀφαιρίζω. καταπιεσσομένον δέ.

Ἐρεῖτε. λέγετε.

Ἐρήματα. τὰ θρέμματα. καὶ ἐρήμα, ποιητικῶς.

Ἐρημαῖον. ὁ ἔρημος λόφος.

Ἐρημὸν δίκην. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διακόμδον ἐπὶ τῷ δίκην καταδικασθῆ. ὅμοιον καὶ τῷ, ἐρήμιον ἀλώνων. Ἐρήμιον, ὡς ἀν εἴποι τις, τὸν ἄνδρα ἐλόνησεν, ἐξέμιωάν τε αὐτὸν, καὶ πλεονεκτικώτατον ἀπετέλεσεν. καὶ, ἐρημαῖον ἀνήλυθα. ἐρημικὸν σπήλαιον.

dederunt, & rapacissimum reddiderunt. Et ἐρημαῖον σπήλαιον, speluncam desertam.

Ἐρημία, καὶ ἐρημία, ὁμοίως.

Ἐρημίτης. ὁ ἐν ἐρήμῳ ἀγρῶν.

Ἐρημικῶς. ἐν ἐρήμῳ ἀγρῶν. Δαβίδ. Ὁμοιωθῆτω πελαγεῖν ἐρημικῶς.

Ἐρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον, καὶ ἠωθρόν. ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγον μέγα καὶ ἀχανές ἐμβλέπωμεν. Ἐλεγοφάνης Πολυεῖδος.

Ἐρημον. κυρίως ἢ μονοθεῖσα τῷ οὐρανῶν γῆ. ὡς τῷ ἔρα. καὶ, ἐρημονόμοις θηροῖν.

Ἐρημοκόπτης. ῥαθύμως φυλάττουσας. Ἀπέκλειναν τὸς ἐρημοκόπτας.

Ἐρημοτής. ἐρημοποιός. ἐν Ἐπιγράμματι Ταύρον τὸ πρὸ ἐρημοτῶν θήραμα ἢ Μακεδονικόν.

Ἐρημέδαται. ποιητικῶς.

Ἐρείδι. συντόμως ἔστι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ἐρεσιότων. Sic enim apud eum scribendum esse vitæ docti jam ante monuerunt. Idem alibi: Ἐρείδι. σφοδρῶς καταρῆσθαι. ἐν μεταφορῶς τῶν ἐλαυνόντων.

1 Ἐλεγοφάνης] 1 acc. pag. 626. (457. Ed. Bas. P.)

2 Ἐρείδω. σιωσιάζω] Hoc sensu vox ista accipitur apud Aristophanem *Ecclēsiāz.* pag. 742. (499. Ed. Bas. P.)

Πῶς ἢ πάντες ἴασι

Ἐπὶ τῷ ἀγροπέτῳ αὐτῶν, καὶ ζητήσαντι ἐρείδω; Et in *Tlēsphōrōz.* pag. 792. (523. Ed. Bas. P.)

Ἐξήλθον ὡς τὸ μισθόν, εἰτ' ἐρεῖδόμενοι.

3 Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκομρίζω.] Confer Nostrum infra v. Ἐπιγείσασθαι, & v. Ἐρεικτός.

4 Ἐρεικτά, κεκομμένα ὄσπρια.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranis* pag. 236. (151. Ed. Bas. P.) Idem Scholiasta ad *Vespas* pag. 476. Καταρῆσθαι, καταρῆσθαι. ἀφ' ἧς τὸ ἐρεικτόν ἀξιοῦσι πῆρες ἀπὸ τῆς

de quavis re, quæ enixe & magna contentione fit. Aristophanes: *Strenue maxillas move, nec unquam comedere desine.* Translatio ducta est ab illis, qui remigant, & remis incumbunt.

Ἐρείδω. Cum fœmina coire. Et ἐρεῖδω, accumbo, incumbo, fulcio.

Ἐρείκη. Erica. Genus arboris fissilis. Et ἐρεῖκω, findo.

Ἐρεικτόν. Fissum. Fractum. Contusum. Et ἐρεικτά, legumina fracta, vel fresa: veluti fabæ. Aristophanes: *In ollis fabas fresas coxit.*

Ἐρεΐζις. Fissio. Fissura. Sectio.

Ἐρείορδον. Interrogabimus.

Ἐρείπιον. Rudera domus. Et ἐρείπιον γῆ, terra inculta.

Ἐρείπω. Profsterno. Demolior. Perdo. At καταπιεσσομένον, collapsus: [per i scribitur.]

Ἐρεῖτε. Dicite.

Ἐρήματα. Pecudes. Et ἐρήμα, vox poetica.

Ἐρημαῖον. Tumulus, sive collis desertus.

Ἐρημὸν δίκην. Dicitur de reo, qui vadimonium deserens, nec in Judicio se sistens, a Judicibus condemnatur. Et ἐρήμιον ἀλώνων, ob desertum vadimonium condemnari. *Cum autem, ut ita loquar, vitum illum deserti vadimonii causa condemnassent, ad insaniam eum adegerunt, & rapacissimum reddiderunt.* Et ἐρημαῖον σπήλαιον, speluncam desertam.

Ἐρημία, & ἐρημία. [Utrumque per i scribitur.] Solitudo. Locus desertus.

Ἐρημίτης. In deserto degens.

Ἐρημικῶς. Solitario. In desertis agenti. David: *Similis factus sum pellicano in desertis degenti.*

Ἐρημον ἐμβλέπειν. Oculis immotis & fixis aliquid intueri: ut cum in locum desertum vel vastum & immensum mare prospicimus. Aristophanes *Polyido.*

Ἐρημον. Proprie sic vocatur terra desertas & incolis destituta. Ab ἔρα, terra. Et, θηροῖν ἐρημονόμοις, feris, quæ in locis desertis pascuntur, vel agunt.

Ἐρημοκόπτης. Qui negligenter excubias agunt. *Illos interfecerunt, qui negligenter excubias agebant.*

Ἐρημοτής. Vastator. In Epigrammate: *Taurum, qui ante Macedoniam vastabat.*

Ἐρημέδαται. Poetice [dictum est.]

ἐρεικτόρων ὄσπριον. Confer etiam Hesychium v. Ἐρεικτόν, & v. Ἐρεικτός.

5 Ἐλεγοφάνης] *Ranis*, pag. 236. (151. Ed. Bas. P.)

6 Ἐρήματα] Hæc vox mihi suspecta est.

7 Ἐρημὸν δ.] Vide Petium de *Leg. Attic.* pag. 317.

8 Δαβίδ.] *Psal.* cvii. v. 7.

9 Ἐρημονόμοις θηροῖν.] *Anthol.* lib. vi. cap. xv. Epigr. xii.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι] *Anthol.* lib. vi. cap. xv. Epigr. xxiii: ubi sic legitur:

Ταῦρον,

Τὸν σπὲν ἐρημοτῶν θῆρα Μακεδονίας.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι Μακεδονικόν] Sic recte MSS. Paris. At priores Editi male, θῆρα Μακεδονικόν.

12 Ἐρημέδαται] Sic recte MSS. Paris. At priores Editi vitiose: ἐρημέδαται: pro quo Portus scribendum putabat ἐρημέδαται, a ῥάζω: sed cui lectioni series literarum refragatur.

Ἐρησειμῶν. ὁ ἠδρασμῶν. Ἐρησειμῶν δέ, ὁ περιλονεικημῶν.

Ἐρήειπιο. ἐπεπίακι.

Ἐρηστοικός. ἴδιον ἐρωτήσεως.

Ἐρρήσειε. ἀντὶ τῆ, μὲ φθορᾶς βαδίσσει. ἐπὶ κεντάρας. Ὅχι ἐς κόρακας ἐρρήσειε. καὶ ἐρήσομαι, ἀντὶ τῆ ἐρωτήσω.

Ἐρήτυθεν. κατέχον.

Ἐρητύω. τὸ καλύω.

Ἐρεια. τὰ μαλλία. ἢ ἐλεῖον οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς δερχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημῶνας, καὶ ἐπ' αὐτὰ πλῆθῶσι, ἀφαλύεται ὁ μαλλός.

Ἐειβάλαξ. ἢ εὐγειῶν καὶ πίων γῆ.

Ἐειβερέτας. ὁ μεγάλως κτύπυς Σπυριλάων. ἢ Λαχύλον λέγει Ἀεισοφάνης ἐν Βασιλεύχοις. ὡς τὸ βροντᾶδες ἢ ῥημάτων καὶ κομπᾶδες οἷά ὅτι κἀκείνα ἐν δερχῇ τῆ Προμηθεύς

Χθονὸς μὲν ἐς τηλαργὸν ἠχοιδῶν πέδον,

Σκύθῳ ἐς οἶμον, ἄβαλον εἰς ἐρημίαν.

Ἦφαιστε, σοὶ δὲ ληρὴ μέλλειν ἔπιτολάς,

Ἄς σοι πατὴρ ἐφείτο, τόνδε ὡς πέτραις

Ἐπιλοκρήμοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,

Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.

καὶ αὐτῆς

Ἀδαμαντίνης· νῦν σφιδῶς αὐτᾶδῃ γνάθῳ

Σπέρων ἀφραμπᾶξ πασάλευ ἔρρωμῶνας.

Ἐειβρύχων. πολυήχων. ἐν Ἐπιγραμμᾶτι. Ἐειβρύχων παυσσαμῶν κελάδων. ὡς ἰσάλπηγρός φησιν.

Ἐεῖγδεν. ὁ μεγαλόκτυπος.

Ἐεῖζει. Φιλονεικῆ.

Ἐεῖζει. δουκῆ. καὶ ἀντεῖζει, ὁμοίως.

Ἐεῖηρες. εὐάρμοστοι.

Ἐεῖθακ. ἕνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Ἐεῖθειεσθαι. ὁμοίον ὅτι τῶ δεικάζεσθαι. καὶ γὰρ ἡ εἰθεία εἶρη) ἀπὸ τῆς ἕ μιδοῦ δόσεως.

Ἐεῖθειόμην. ἀπὸ λόγων Φιλονεικῶν. Καὶ ἔσα νοσῶ εἰθειόμην.

Ἐεῖθεία. ἢ ἀπὸ λόγων Φιλονεικῆ, λέγει) δὲ καὶ ἡ μιδοαρτία.

Ἐεῖθηλέ. πᾶν θάλλον.)

Πεῖν μὲν ἐπὶ χλοερῶσι εἰθηλέ) ἕνεσι πεύκταις.

Ἐεῖθηλής. ὁ μεγάλως θάλλον.

1 Ὅχι ἐς κόρακας ἐρρ.) Aristophanes Pace pag. 658. (452. Ed. Haf. P.)

2 Ἀνὴρες Μεγαρήεις, οἷα ἐς κόρακας ἐρρῶσπε; Hunc locum Suidas hic repetere voluit.

3 Ἐεῖτηθεν] Est vox Homericæ Il. B. v. 99. ubi vide Scholiastam.

4 Τῶν ἐλεῖων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς δερχ.] Hæc leguntur etiam supra v. Διδασκῆται: ubi indicamus locum Aristophanis, ad quem nota hæc referenda sit.

5 Τὸν Λαχύλον λέγει Ἀεισοφ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 250. (162. Ed. P.)

Ἐεῖθεισμέν. Firmatus. Fultus. Stabilitus. At ἐεῖθεισμέν, qui contendit, vel rixatus est.

Ἐεῖθειπιο. Ceciderat.

Ἐεῖθειτικός. Qui interrogavit.

Ἐεῖθεισπε. In malam rem ibitis. Peribitis. Imprecationem significat. Non ad corvos abibitis? Et ἐεῖθεισμαι, interrogabo.

Ἐεῖθειθεν. Occuparunt. Tenuerunt.

Ἐεῖθειτώ. Coerceo. Retineo. Impedio.

Ἐεῖθια. Vellera. Lanæ. Lanarum vellera habent principia & capita densata: quæ cum velluntur, vellus dissolvitur.

Ἐεῖθιάλαξ [γῆ.] Terra fertilis & pinguis.

Ἐεῖθειερέτας. Qui ingentem strepitum vel fragorem edit. Sic Aristophanes in Ranis Æschylum vocat, ob verba sonora & turgida, quibus uti solet: qualia sunt & illa in principio Promethei:

In extremum quidem venimus terræ solum,

Scythicam in viam, aviam in solitudinem.

Tibi vero, Vulcane, oportet curæ esse mandata,

Quæ tibi pater commisit, hunc ad petras præcelsas populificum ut constringas

Vinculorum adamantinorum firmissimis pedicis.

Et iterum:

Nunc adamantini clavi duram maxillam omnibus viribus per pectus adige.

Ἐεῖθειερέτων. Ingentem strepitum edentium. Valde sonantium. In Epigrammate: Postquam sonoros clangores edere desit. De tuba hæc dicuntur.

Ἐεῖθειδεν. Gravistrepus. Magnum edens strepitum.

Ἐεῖθει. Contendit. Rixatur.

Ἐεῖθει. Contendit. Dativo jungitur. Et ἀντεῖθει, pariter.

Ἐεῖθειες. Valde apti. Valde congruentes.

Ἐεῖθειακ. Erithacus. Avis solitaria.

Ἐεῖθειεσθαι. Mercede fervire. Verbum hoc simile est τῶ δεικάζεσθαι. Nam & εἰθεία dicta est a danda mercede.

Ἐεῖθειόμην. Verbis contendens. Rixans.

Ἐεῖθειία. Contentio, quæ fit verbis. Jurgium. Item, opera mercenaria.

Ἐεῖθειλέ. Valde florentis. Frondosa. [In Epigrammate:] Ante quidem in virentibus frondosa piceæ ramis.

Ἐεῖθειλής. Valde florens.

5 Ἀδαμαντίνης νῦν σφ.] Et hi duo versus leguntur apud Æschylum in Prometheo.

6 Ἐεῖθειερέτων παυσσαμῶν κελάδων] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra v. Διδ.

7 Ἐεῖθειες. εὐάρμοστοι] Scholiasta Homeri ad Il. Γ. v. 378. Ἐεῖθειες. εὐάρμοστοι. ἀντιπῶν. ὁμόφυλοι.

8 Πεῖν μὲν ἐπὶ χλ.] Versus hic est pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxiv. ut Portus etiam observaverat.

Ἐειθε. ἔειε ἐργαζομένη.

Ἐρρίκνωμενον. σιυετραμμενον. καμπύλον γενόμενον. ἐρρυπιδωμενον.

Ἐεικάδης. ὁ διερρηγμένον τόπος.

Ἐειπός. ἡ ἀγεία συκῆ, καὶ ὁ καρπὸς τῆς ἀγείας συκῆς ὃν ἀπαρτῶσι τῶν ἡμερῶν, ὡς ἀν οἱ ἐξ αὐτῶν καλέμενοι ψῆνις εἰς τὰς ὀλύνθους μετὰ γάλακτος, τελεσφορηθῆναι τέτρεσ ὡς ἀποκλυάτωσι.

Ἐειπνός. κατὰ χθόνιον δαίμων, καὶ κακοποιός.

Ἄμφι δ' Ἐειπνός

Φοίνιον ἐκ φοινίκων μύριμον ἦκεν ὄπα.

Ἐειπνών. ἀπορρώξ. ἐπὶ τῷ ἀπορρώπτῳ καὶ δυσειδῶν.

Ἄρ' ἐκ Ἐειπνός τέτ' ἐχάλαβυσεν ξίφος; ὦδὲ Αἰάντος Φησι.

Ἐειπώλιον.

Ἐειπωλικῶς πεποήκας. ὡς οἱ τὰ ἔλαια παλῆνες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σαθρῷ.

Ἰχθὺν πνίψας τέπε, ὡς ὦρ τᾶλαι.

Σὺ δ' εἰσέθηκας τέπε ἐπιπερωμένον.

Ἐειπνίον. μεγαλωφελής. ἐπίθετον Ἐρμῆ.

Ἐειώλη. πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμω συσροφῆ, πρὸς ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ ἔπως.

Ἐειώπις δὲ, ἐειώπιδον.

Ἐείω σέφαντες. ἀντὶ τοῦ, σέμμα ὦειθένης. Πλάτων Πολιτεία 1.

Ἐειπίσις. Ἐν δ' εἰπίσις νεκρῶν ἐρρίφθεις. ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν κατὰ πεσσὸν ἐρρίμμενον. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τῷ ἔρειπτον, ἐρείπια καλεῖται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐνέπυθεν. οἱ δὲ ἐρείπιοι γράφουσιν ἀντὶ τοῦ, ἐπερεισάμενον. καὶ ἐρείπιον, ἢ πτώσις.

Ἐείπναι. ὅτι ὁ σπηραγῶδεις καὶ ὡς ἀεὶ καταμῆνοι τόποι, δι' ὧν αἱ μεγάλα πνοαὶ ἐκδύνουσιν. Ἐείπνη ἔν, ὑψηλῆ, μεγάλη.

Ἐειπῆσα. πεσῆσα. Ἐειπῶ γὰρ ὡς ἐισπωμένως.

Ἐρρίπιασμένον. γυμνασμένον, ἢ εὐρημένον. ὡ-

1 Ὅτι ἀπαρτῶσι τῶν ἡμερῶν, ὡς ἀν οἱ ἐξ αὐτῶν. Cum hoc loco confer Olympio Zenobium in Adagio, Ἀνερίεσθαι εἶ: & Nostrium supra v. Ἀνερίεσθαι, ubi haec ipsa ἀπὸ πλεῖστὴν leguntur.

2 Ἐειπνός ἀπορρώξ. Sic Timo Misanthropus appellatur apud Aristophanem *Lysistrata* pag. 887. ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Vide etiam supra v. Ἀπορρώξ.

3 Ἄρ' ἐκ Ἐειπνός. Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 59. ut Portus quoque observavit.

4 Ἐειπωλικῶς πεπ. Aristophanes *Ranis*, pag. 277. (183. Ed. Bai. P.)

Ἐειπωλικῶς Ἰχθὺν πνίψας τέπε, ὡς ὦρ τᾶλαι. Σὺ δ' εἰσέθηκας τέπε ἐπιπερωμένον.

Scholiasia: Ἐειπωλικῶς. ὡς οἱ τὰ ἔλαια παλῆνες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σαθρῷ. Hinc Suidas sua describit.

5 Ἐειώλη. πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμω συρροφῆ. Ex Scholiasia Aristoph. ad *Equis*, pag. 318. Ceterum, MS. Paris. A. post ἀνέμω συρροφῆ addit, ἢ συρροφῆ. καὶ ἢ τῷ ἀναθυμιάσεως συρροφῆ, πρὸς ἐκπυρῶν quae non solum in prioribus Edit. omnibus, sed etiam in 2 MSS. Paris. defunt. Eadem autem Scholiasia Aristophanis loco laudato quoque agnoscit.

6 Πλάτων Πολιτεία 1. Imo Πολιτεία γ'. Respexit enim Suidas ad locum illum Platonis, qui existat lib. 111. *de Republ.* pag. 437. ubi de Homero sic verba fiunt: Ἀποτίμποιον τὸ ἀν εἰς ἀλλῶν πλῆθος, μύρον κατὰ τὸ κεφαλῆς καὶ ἄλλοις, καὶ ἐείω σέφαντες. Dimittamus enim in aliam urbem, unguento carni ejus perfundentes, & lana co-

Ἐειθε. Quae lanas tractat. Lanifica.

Ἐρρίκνωμενον. Contortum. Incurvum. Corrugatum.

Ἐεικάδης. Locus disruptus.

Ἐειπός. Ficus sylvestris. Caprificus. Item, caprifici fructus, sive grossus: quem ficubus mansuetis appendunt, ut culices ficarii inde in grossos migrantes, eorum maturitatem adjuvent.

Ἐειπνός. Erinnyis. Furia. Infernus & maleficus daemon. [In Epigrammate:] *Juxta vero Erinnyis sanguinaria fatalem ex ore emisit vocem.*

Ἐειπνῶν ἀπορρώξ. Furiarum propago. Dicitur de hominibus turpibus & deformibus. [Et Sophocles] de *Ajace* inquit: *Nonne Furia hunc fabricavit ensen.*

Ἐειπώλιον. Forum, ubi lana venditur.

Ἐειπωλικῶς. More eorum, qui lanas vendunt, casque humectant, ut pondus illarum augeatur. [Aristophanes:] *Carmen humectans, ut lanam. Tu vero carmen alatum [lancibus] imposuisti.*

Ἐειπνίον. Valde utilis. Epithetum Mercurii.

Ἐειώλη. Vehemens flatus, vel turbo venti, priusquam aer inflammetur. Sic etiam ingens ventus appellatur. At ἐειώπις, magnos oculos habens.

Ἐείω σέφαντες. Qui lana coronarunt. Plato *Reip.* x.

Ἐειπίσις. Ruinis. Ruderibus. Cadaveribus. Ut, Ἐν δ' εἰπίσις νεκρ. *Inter cadavera mortuorum jacens.* Nam omnia, quae in terram cadunt, ἐρείπια vocantur: ab ἔρει, terra. Hinc etiam dicta est vox ῥιπαί. Alii vero scribunt ἐρεισθεις: i. e. innixus, incumbens, Et ἐρείπιον, ruina.

Ἐείπναι. Loca cavernosa & oblonga, quae ingentibus ventorum flatibus exitum praebent. Et ἐείπνη, excelsa, magna.

Ἐειπῆσα. Lapsa. Collapsa. Ἐειπῶ enim circumflectitur.

Ἐρρίπιασμένον. [Jactatum.] Exercitatum. In-

ronantes. Sensum loci hujus Platonici egregie illustrat Joh. Georg. Graevius (magno rei literariae damno nuper extinctus, mihi quae quondam amicissimus) *Lect. Hesiod.* cap. xxiii. ad quem Lectorem remitto.

7 Ἐν δ' εἰπίσις νεκρ. Sophocles *Ajace* pag. 19. Ἐν δ' εἰπίσις νεκρῶν ἐρεισθεις ἐξείτ' ὄρνεις φοίν.

Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus & distinguendus est. 8 Ἀντὶ τοῦ, ἐν πῆσι πτώμασι τῶν νεκρῶν. Hae sunt verba Scholiasiae ad modo indicatum locum Sophoclis.

9 Ἐείπναι. Vox haec varie a Grammaticis exponitur. Scholiasia Apollonii Rhodii ad lib. 1. v. 581. Ἐείπνας. ἀπορρώξας καλῶν. ἀγέλα καὶ κρημνῶν. λέβησι δὲ ἔτι καὶ πρὸς οὐκίαν. ἀπο τῆς ἐρηθείας. ἐλείπει δὲ λέγεται ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ. παρὰ τὸ ἄρξαι πνέειν. Idem ad lib. 11. v. 436. Ἐείπναι. κατὰ μὲν πνοῶν τὰ ἀπορρώξασθαι τῶν ὄρν. κατὰ δὲ τῆς Γλωσσολογίας πνέειν τὸ ὄρξαι ἐλείπειν καλεῖται. Et ad vers. 1251. ejusdem libri: Ἐείπναι. ἢ Κα κασίαν ὄρν. αὐτὸ ἀπορρώξας καὶ ἔξοχα. πνέει δὲ ἐλείπειν, πρὸς ἀκρωτηρίῳ & εἰς ὑψὺ ἀνερχόμενος πνέειν φησι. Scholiasia Nicandri ad *Theriaca* pag. 7. Ἐείπναι. τὸν ἀκρωτηρίῳ λέγει. παρὰ τὸ ἐλείπειν, οἷον πνέειν πνέειν. ἢ τὸν κρημνῶν παρὰ τὸ ἐλείπειν, ἢ γὰρ πνέειν καλεῖται. ἢ ἐλείπειν, τὸ ἄρξαι τῶν ὄρν. παρὰ τὸ δουεῖν ἐρείπειν. Photius in Lexico inedito: Ἐείπναι. αὐτὸ ἀπορρώξας λέγει. Confer etiam Etymologum.

10 Σηραγῶδεις. Etymologus habet σηραγῶδεις, i. e. fistulae in-sar cava & oblonga: quod non displicet.

11 Ἐρρίπιασμένον. γυμνασμένον, ἢ εὐρημένον. Hae, & quae sequuntur,

σε μεμνημένα μὲν ῥησιάζεσθαι καὶ ἐρέφρασθαι. ποιῶ-
ται γὰρ οἱ μεμνημένοι. βέλλιον δὲ ἄπὸ τῆς κύβων τιῶν
μεταφορᾶν νοεῖν, ἀνεῖρημεθῶν, ὅπως ἀνὲν εὐέλθῃ.
καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς κύβων ἀναβάλλομεν, ἀχεις ἀνὲν εὐρέθῃ
τὸ περιερίμενον βληθῆναι. * Αἰσιφάνης

* Ἀλλ' ἐστὶν ὑπὲρ ἐμῆ περὶ γὰρ ἀναζητημένων,
Πολλὰς τ' ἀργυπνίαισιν ἐρρίπιασμένων.

* Εἰς. ἢ ἀφ' λόγων ἐπίφορον Φιλονεικία ὡς
τῶν Ἀποστόλων. ἐν τῷ εἶρω, τὸ λέγω.

* Εἰς ἐν τίκτῶσα προσωπῶν λόγων ἐπὶ τῶν
ἐκ³ Φιλίας ἀδολεχθέντων.

* Εἰσιεῖς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Εἰσιεύς.

* Εἰσιμάρα γδ. ἢ βαρεῖα.

* Εἰσιμ. ὁ μεγάλας ἐντιμ. καὶ εἰσιμό-
ταλ.

* Εἰσιφ. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῶν ὅστιν,
Αἰόλ, Πελαγῆς, Μελίβοια ὡς Φησὶν Ἀθήναι
ἐκ⁴ τῶν ἰδ' τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

* Εῖρηφθω κύβ.

* Εἰρηφ. Ζεὺς. ὃ βαμοὶ ἐν τῷ ἐρκῶ ἐν τῇ αὐ-
λῇ ἰδρῶν. τὸν γὰρ ἀεὶ βολὸν ἐρκῶ ἔλεγον. μετὶ
δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἶη Ζεὺς Εἰρηφ. ὁ Εἰρηφ. δὲ,
τὸ ἀεὶ φεραγμᾶ τῆς αὐλῆς. ἢ ἢ τῶ δώματι τῆς
ἐρκῶ γὰρ, τὸ δῶμα. Ὁ Σοφοκλῆς

Πεὶν ἀνὲν δὲ τῶν πρὸς κίον ἐρκῶς τῆς
Μάστιγ ἀρωπὸν νῶτα Φοινικαῖς Ἰάνη.

Καὶ ἐρκῶ. ὁ σισσοχῆς. ὁ Φύλαξ.

* Εἰρηφ. ὁ Φύλαξ.

* Εἰρηφ. ἀεὶ φεραγμᾶ. ἀεὶ φεραγμᾶ. Αἰλιανός
Βίβ. παντὸς τὸ τέλος ἀναμῆναι, μηδὲ περιηδῶν,
μηδὲ τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταρῶν. ἀδύλα
γὰρ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ἕως ἀνὲν ἐκάστῳ ἢ ψυχῇ εἶσω
τῶ τῶ ὁδόνων ἐρκῶς ἢ.

* Εἰρηφ. ὁ Οὔτ. ὁ δὲ γὰρ παντὸς περιηδῶν
μαλ. ἀγρῶ τε ἰὼ, καὶ τυραννικός. τὸ τὸ οἰκίας
γνώμης τεραχὺ τῶν καταπληκτικῶν τῶν προσωπῶν
ὡς ἀδύλων. τῆ γὰρ ἑαυτῶ Φύσῃ παντάπασιν ἐκιδῶς,
καὶ τῶ Διοκλήμανδ' ὡς ἀπαν ἀποπὸν τε καὶ σκλη-
ρὸν βέλθυμα ἐκείν. ὡς ἀδύλων κατὰ τῶν.

* Εἰρηφ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ.
ἐκ τῶν ἀδύλων. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ.

* Εἰρηφ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ.
ἐκ τῶν ἀδύλων. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ.

ad verbum etiam leguntur apud Scholiastam ineditum in *Lysistrata*
Aristophanis, haud procul initio. Pertinet enim nota haec ad
locum illum Comici, qui in fine articuli hujus a Suida adducitur.

1. *Νοεῖν*] Codex MS. modo laudati Scholiastae inediti, qui servatur
in celeberrima Bibliotheca Oxoniensi, habet *νοεῖν*. At codex
Vossianus, qui nunc est Lugduni, itidem habet *νοεῖν*.

2. *Αἰσιφάνης*] *Lysistrata*, pag. 837.

3. *Ἐκ Φιλίας*] Sic habent libri tam manu exarati, quam excusi:
sed male. Scribendum enim esse *ἐκ Φιλονεικίας*, sensus manifeste
suadet. Error ortus est ex compendio scripturae: ex quo fonte non
pauca menda in quodvis veterum scriptorū genus dimanasse constat.

ventum. Qui enim anxie aliquid quaerunt, se-
fese jactare & in omnes partes versare solent.
Sed fatius est dicere, translationem ductam
esse a tesseris, quae jaciuntur; ut id, quod jactu
opus est, cadat. Alea enim ludentes, tessera-
ras tam diu jacimus, donec jactum proposi-
tum & optatum invenerimus. Aristophanes:
*Sed res haec a me accurate inquisita est, mul-
tisque vigiliis inventa.*

* Εἰς. Sic apud Apostolum dicitur alter-
catio, sive contentio verborum, vituperio di-
gna. Ab εἶρω, dico.

* Εἰς ἐν τίκτ. *Lis litem pariens homines ad
conferendos sermones invitat.* De iis dicitur, qui
altercandi studio proveci multa temere effutiunt.

* Εἰσιεῖς. Erisenses. Nomen gentis. Et Εἰσι-
εύς, Erisensis.

* Εἰσιμάρα γδ. Valde strepens. Valde re-
sonans. Gravis.

* Εἰσιμ. Valde pretiosus. Valde honora-
tus. Et εἰσιμόταλ. Pretiosissimus. Hono-
ratissimus.

* Εἰσιφ. Eriphus, Comicus. Ex fabulis ip-
sius sunt, *Aeolus, Peltasta, Melibæa*: ut
ait Athenæus lib. xiv. *Dipnosophistarum.*

* Εἰρηφθω κύβ. Jacta sit alea.

* Εἰρηφ. Ζεὺς. Jupiter Herceus: cui aræ di-
catae sunt intra septum aulae; quod Graeci
ἐρκῶ vocant. Civitatis autem participes erant,
quibus erat Jupiter Herceus. Et ἐρκῶ, sep-
tum aulae. Vel, tectum domus. Εἰρηφ. enim
domum significat. Sophocles: *Præquam al-
ligatus ad columnam septi, quod aulam circum-
dat, flagris primum terga cruentatus moriatur.*
Et ἐρκῶ. Qui aliquid continet, vel ambit.
Custos.

* Εἰρηφ. Custos.

* Εἰρηφ. Septum. Locus muro septus. Æ-
lianus: [*Jubebat eos*] *totius vitae finem ex-
pectare, neque nimis properare, neque se in be-
atorum numero ponere. Res enim humanas
incertas esse dicebat, dum unicuique anima in-
tra dentium septum adhuc esset.*

* Εἰρηφ. Herculeus. Hic propalam fax-
vus erat & crudelis, asperitatemque suam ip-
so vultus horrore significabat. Idem etiam
naturæ suæ indulgens, Diocletiano in omni-
bus consiliis inhumanis & severioribus prom-
pte obsequabatur.

* Εἰρηφ. Hercynii saltus. Eo scilicet
loco, ubi Ister a fontibus navigabilis primum
esse incipit. Vide in *Χεῖμα*.

* Εἰρηφ. Saxum ingens. *Adduxit naves one-
rarias, quas ingentibus saxis repletas in ipso*

4. *Ἐν τῶ ἰδ' τῶ Δειπνοσοφιστῶν*] Eo libro Athenæus meminit quidem
Æoli, & *Peltasta*: sed *Melibæam* idem laudat lib. 111. & lib. 111.

5. *Ἐρκῶ Ζεὺς. ὃ βαμοὶ ἐν τῷ ἐρκῶ*] Ex Harpocrate.

6. *Ἐρκῶ δὲ, τὸ ἀεὶ φεραγμᾶ τῆς αὐλῆς*] Ex Scholiasta Sophoclis ad
Ajaceam pag. 7. ut Portus monuit. Sed ibi non exponitur vox
ἐρκῶ, sed *ἐρκῶ τῆς*: unde Suidas proinde emendandus est.

7. *Σοφοκλῆς*] *Ajace*, pag. 7.

8. *Ἐρκῶ. ἕως ἐ δὲ γὰρ παντὸς ὡς*] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Joannis Antiocheni in Excerptis a Valesio editis, pag.
837. unde ea Suidas deprompsit.

τὸν τῷ λιμῷ ἐκπλεν, ἀπκλείειν τὰς πολέμους καθόλου τῆς θαλάσσης.

Ἔρμα. Ἄρριανός· Ἔρμα τε εἰς τὴν ἀφύμναν ἐνδύντες, ἔξῳρον ἐς ὑψὺν ἢ ἀρώσαν, πιζομένης καὶ ἀφύμναν ἢ νῆος. Ἔρμα καὶ ἡ ἀσφάλεια. Ἀσύλους εἶναι τὰς χάρες ἀπὸ τὸ ἔρμα ἢ ὀχυράματι.

Ἔρμα. Τῷ δὲ πύθῃ ἔρματι ὤρειπαστήθη, καὶ συντριβέθη. κολύματι. ἐρείσματι. καὶ Ἀειποφάνης·

Ἄνθ' ἔρματι πολλὰς κλιπεπικῶς δικας. ἀντὶ τῷ, λίθους. ἐπεὶ αἱ γέραναι πετόμεναι ἐν τῷ φόματι λίθους φέρονται, φεγγάματι ἐνεκα, πρὸς τὸ μὴ ὤρειφίεσθαι ἀνέμοις. καὶ ἔρματα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ φόμα τῷ ἀκκαρῆ, ὡς ἀν' ἐμποδία εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις. τετῆσι, λίθους μεγάλας.

Ἐρμαγόρας, Ἀμφιπολίτης, Φιλόσοφος, μαθητῆς Περσοῦ. Διάλογοι αὐτοῦ, Μισοκύν. ἀπὸ ἀτυχημάτων. Ἐκχυτοί. ἐστὶ δὲ ὠσοκοπία. Περὶ σοφιστείας πρὸς τὰς Ἀκαδημαϊκούς.

Ἐρμαγόρας, Τήμων τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορικὰς, ἐν βιβλίοις 7. Περὶ ἐξήρασις. Περὶ ὀρεπὸν. Περὶ φρασίας. Περὶ ὀχημάτων. ἐπαίδευσεν δὲ 8 τὸν μὲν Καυκίον ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγύστου, καὶ τελευταῖον πρὸ τῆς ἡλικίας.

Ἐρμάδιον. τὸ τῷ Ἐρμῷ.

Ἐρμαῖ. ὕψιλον πέτρα. Ἀνιφῶν, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Ἀειποφάνης.

Ἐρματίζω.

Ἐρμαφρόδιος. ἢ τὸν ἀμφοτέρω ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασιν ἢ τὸν αἰσχροῦ καὶ ποικίλου καὶ πάροχου.

Ἐρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ ἀπὸ Ἀθηναίων γράφει· Ἐπὶ γὰρ τῷ Ποικίλῃ καὶ τῆς τῷ βασιλέως τοῦ εἶναι οἱ Ἐρμαῖ καλέμενοι. ἐκαλεῖντο δὲ πνεῖ καὶ Ἰπποάρχαιοι Ἐρμαῖ· ἀπὸ Ἰπποάρχου τῷ Παισιφράτῃ.

Ἐρμαῖον. τὸ ἀπροσδοκίον κέρδος. ἀπὸ τῷ ἐν ταῖς ὁδοῖς πημελῶν ἀπαρχῶν, ἀς οἱ ὁδοιπόροι κερταδίσουν. ἢ ἀπὸ τῷ σωρῶν τῷ λίθων, αἱ τῷ Ἐρμαῖ ἀνεκείνη. Ὁ οὐ καὶ τὰς ἄλλας ἀγαπήσεις τὸ ἔρμαῖον, ἔδὲ οἴηταις ἄρα μὴδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἐκάν παρ' ἐκόντη ὅπῃ ἐνώσασατο.

Ἐρμαῖον. ἕρημα. ἐπειδὴ λίθων σωρὸς ἀφίερον τῷ Ἐρμαῖ ἐν ταῖς ὁδοῖς ταῖς ἀδηλοῖς. Δαμάσιος· Καὶ ἐδόκει ἔρμαῖον ἐν τελευχημέναι, ἐμοὶ ὤρεπυχάν.

Et lucrum quoddam insperatum nactus sibi videbatur, cum in me incidisset.

1 Ἀρριανός· De Excerptis. Alex. lib. 11. pag. 132.

2 Ἀειποφάνης· Anibus, pag. 607. (422. Ed. Bas. P.) Vide etiam Nostrum supra v. Ἄνθ' ἔρματι.

3 Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορῆ· Locum hunc ex MSS. Paris. supplevi: qui in prioribus Edit. sic legitur: Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων. ῥητορικὰ ἐν βιβλ.

4 Ἐρμαῖον· Imo Ἐρμαῖον, quod est diminutivum ab Ἐρμῷ. Ea voce utus est Aristophanes in Pace, pag. 692.

5 Ἐρμαῖ. ὕψιλον πέτρα. Ἀειποφ. Apud Harpocratem unde huc Suidas describit, rectius legitur ἔρματι: quam lectio- nem confirmat etiam Photius in Lexico incerto.

portus ostio demergere statuit, ut hostes ea ratione mari prorsus intercluderet.

Ἔρμα. Saburra. Arrianus: Puppim saburra oneravit, ut proa elevaretur, dum puppis deprimeretur. Item ἔρμα, securitas, munimentum, firmitas. Loca illa esse tuta [ajebat,] propter munimentorum firmitatem.

Ἔρμα. Saxum. Obex. Fulcrum. Cum dolium in saxum incidisset, & contritum fuisset. Et Aristophanes: Saburra loco multas deglutivit lites. [Præter expectationem δικας dixit] pro λίθους, lapides. Grues enim volantes lapides in ore ferunt, qui ipsis pondus addant, ne a ventis huc illuc ferantur. Et ἔρματα, ingentia saxa. Hercules autem ingentia saxa in ostium Oceani conjecit, ut belluis aditus obstrueretur.

Ἐρμαγόρας. Hermagoras, Amphipolitanus, Philosophus, Persæi discipulus. Dialogi ipsius sunt, Misocyon. De Infelicitate, liber unus. Ecchytum: sive de Ovorum inspectione. De arte Sophistica, adversus Academicos.

Ἐρμαγόρας. Hermagoras, ex Temno urbe Æoliæ oriundus, cognominatus Carion: orator. Scripsit de Arte Rhetorica libros vi. Item, de Expolitione. De Decoro. De Elocutione. De Figuris. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit, Cæsaris Augusti temporibus; & ætate provecta obiit.

Ἐρμάδιον. Parva statua Mercurii.

Ἐρμαῖ. Scopulus sub aqua latens. Antiphon, & Anacreon, & Aristophanes.

Ἐρματίζω. Saburro. Saburra onero.

Ἐρμαφρόδιος. Hermaphroditus. Sic appellatur, vel eum, qui sexus est ambigui: vel eum, qui turpia & facit & patitur.

Ἐρμαῖ. Mercurii. Mercurii statua. Menecles vel Callistratus in opere de Atheniensibus scribit: In porticu enim, quæ Pæcile dicitur, & Regia, sunt statuae illæ Mercurii, quæ Hermæ vocantur. Erant autem & Hermæ quidam, Hipparchei dicti: ab Hipparcho Pisistrati filio.

Ἐρμαῖον. Lucrum insperatum: [sic dictum] a primitiis illis, quæ in viis positæ a viatoribus comedi solebant. Vel ab acervis lapidum, qui Mercurio dicati erant. Non, aliorum more, quovis insperato lucro gaudens, nec existimans, se nullam cuiquam injuriam facere, si volens a volente quidvis emeret.

Ἐρμαῖον. Quod quis invenit, [vel præter expectationem nactus est: sic dictum ab Ἐρμῷ, Mercurius,] cui lapidum acervi in viis dubiis & incertis consecrati erant. Damascius:

Ἑρμαῖον ἔστι τῆς κακοήθου ἅπας ἔπεικός, καὶ ἡ ἀρετὸς τοῖς ποιητοῖς ἐκ τῆς ἐτέρας μερὶς ὡς γίνεται.

Ἑρμαῖος. ὁ τεράτων λίθος.

Ἑρμείας. ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλήνων.

Ἑρμείας, Φιλόσοφος, Ἀμμωνίος καὶ Ἡλιοδώρως, ἦ διδασκάλου Δαμασκίου, πατὴρ. Ἰὼ δὲ ὁ Ἑρμείας φίλος ἐς τὰ μάλιστα Αἰγυπτίω, ἀδελφὸς Θεοδοτίας, μητρὸς Ἰσιδώρου Φιλοσόφου. ὁ δὲ Αἰγυπτίω ἰὼ Φιλομαθῆς.

Ἑρμείας. ἔστι ὁ Φιλόσοφος ἔπεικός φύσις, καὶ ἀπλῆς τὸ ἦθος. Φιλοσοφῆσας δὲ ὑπὸ τῶν μεγάλων Συναγωγῶν, Φιλοπονήσας μὲν ὑδενὸς ἐλαίπελο τῆς ἐταίρων, ὑδὲ αὐτῆς γε σωμακροαυμῶν ἔπαλαυ Πρόκλου. ἄγχινος δὲ καὶ ὄξυς σφόδρα ἰὼ, ἄτε ὁμομοκένου λέγει) ὡς τὸν Αἰγυπτίον τελευτῶντα, ἀθάνατον εἶναι καὶ ἀνάληθρον τὴν ψυχῆν. ἐποίησε δὲ τῆτο τὸ θάρρος ἢ εὐζωία, ἀναυμοκῆν τὴν τῆ σώματος φύσιν, καὶ εἰς ἑαυτῷ ἔπιπρέφουσα, καὶ σωμακροαυμῶν τῆ χειρομῆ, καὶ ἀνεκρυς ἦδη ἦ ἀθανασίας. ἰὼ γὰρ τὰ μὲν ὡς λόγος εἰδέετες ἢ χετὴν ἀκρίβειαν. τὰ δὲ ὡς εἰς τὴν εὐ ἠσυχμῶν. ἄτε μὲν ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἔπιμωμῆσαι οἶμαι, μὲν αὐ μισῶσαι τὸν Φθόνον. ἔτσιούτη ἀρετῆς ἢ ποιούτη διχασμένη ἐν ἰὼ τῶ ἀνδρῶν, ὡς ἀνδρῶν π, καὶ μάλιστα βιβλίον, ἐὰν ὁ πάλαν ἴπος ἐλατῶν ἐδίδε τιμήματι, ὅκ ἐλάμβανε τῆτο ἔπας, ἀλλὰ τὸ ἄξιον ἐδίδε, καὶ πολλὰ πλέον ἰὼ ἢ ἐζήτησεν ὁ πάλαν.

peret: sed justum pretium ipsi daret, quamvis longe majus esset illo pretio, quod venditor petiisset. Port.

Ἑρμῆος. ἔστι τὸν ἰὼν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίης, οἷον τῆ ἰὼ καὶ τῆς Φρονήσεως. ἔκ ἰὼ γὰρ καὶ Φρονήσεως ὁ λόγος γενῶται. ἄτ. τῆτο καὶ πλεωτὸν αὐτὸν ποιῶσιν, ὡς ταχύν. ὑδὲν γὰρ λόγος ταχύτερον. καὶ Ὀμπερ ἔπτα πλεῶντα. πάλαν δὲ νεώτερον αὐτὸν ἐργάζονται, ἄτ. τὸ μὴ γράσειαν τὸν λόγον. ἄλλὰ καὶ τεράτων αὐτὸν ποιῶσι, ἄτ. τὸ τερρότι τῆ ἀληθῆς λόγος. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ ἔτ. τῆ κέρδους αἰπον, καὶ ἔτ. τῆς ἐμπορῶν ἔφρου. ὅθεν τὸ ἀγαλλμα αὐτῆ ἰσῶσι βασιλῶν μάρτυρον. ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τῆς Θεῆς αὐτῶν πλάτῆσαι ἄποφῆς ἰας βαλάνπια, ὡς τῆ χροσῆ συμβόλου ὄντος διωατείας. οἱ δὲ

1 Ἑρμαῖος. ὁ τεράτων λ.] Vide paulo post v. Ἑρμῆν.
2 Ἑρμείας. ἔστι ὁ Φιλόσοφος ἔπεικός φ.] Hec, & quæ sequuntur, ex Damascio descripta esse discimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore pag. 1044. eadem αὐτολεξῆσι pene leguntur, ut Pearsonius quoque observaverat.
3 Ἀγχίνος δὲ ἢ ὄξυς σφ.] Apud Photium addita negatione rectius legitur, ἀγχίνος δὲ ἢ σφόδρα ἦν, ἢ π &c. Eum confer. Nam & plura habet, quam hoc loco Suidas.
4 Ὡς ὁμομοκένου λέγειται ὡς τὸν Αἰγ.] Hæc cum præcedentibus non coherent. Quare nonnulla hic excidisse puto: vel saltem dicendum est, E. logum hanc absque judicio a Suida confarcinatum esse.

5 Τσιούτη ἀρετῆς ἢ ποιούτη δικαιοσύνη οἷον τῶ ἀνδρῶν.] Locus hic in optimo MS. Paris. A. hand paulo auctior sic legitur: Τσιούτη ἀρετῆς οἷον τῶ ἀνδρῶν, ἢ ποιούτη δικαιοσύνη. πορῶσιν ἢ π σῆματὸ τῶ πάλαν ἰσῶσιν (συχρον ἔτ. ἐπὶ βιβλίοις τῆτο συναρῶσιν) ὁ δὲ πάλαν ἰσῶσιν αἰ, ἢ ἔπτα τῆς, ἢ μὲν αἰσῆς ἢ ἀξίας ἐλατῶν. ὁ δὲ Ἑρμείας ἐπιπρέφουσα τὴν πάλαν, ἢ πάλαν ἰσῶσιν φῆται ἄξιον τὸ μὲν ἰσῶσιν, π-

Ἑρμαῖον ἔστι τῆ κακ. Omnis vir bonus malorum est præda, & improbis melior pars hominum quaestui est.

Ἑρμαῖος [λίθος.] Lapis quadratus. [Sive, statua Mercurii quadrata.]

Ἑρμείας. Mercurius. Deus Græcorum.

Ἑρμείας. Hermias, Philosophus, Ammonii & Heliodori, magistrorum Damascii, pater: qui & intimus amicus fuit Ægypti, fratris Theodotæ, quæ erat mater Isidori philosophi. Ægyptus autem discendi admodum cupidus erat.

Ἑρμείας. Hermias. Hic Philosophus fuit natura bonus, & moribus simplex: qui philosophatus est sub magno Syriano. Ac industria quidem nullo suorum sodalium inferior erat, ne ipso Proclo, qui jam inde ab initio ejus condiscipulus fuerat. Idem & solers erat, & valde acutus, ut Ægypto morienti jurjurando affirmasse dicatur, animam esse immortalem, & interitus expertem. Hanc autem fiduciam ipsi afferebat vitæ integritas, quæ corporis naturam averfabatur, & ad se ipsam se convertebat, & simul animadvertibat [instantem corporis & animæ] separationem, atque adeo ipsam immortalitatem. Et in dicendo quidem ab eloquentiæ perfectione aberat: sed in virtute egregie erat exercitatus, adeo ut ne Momus quidem ipsum reprehendere, nec invidia odio prosequi posset. Tanta autem mansuetudo & tanta justitia in illo viro erat, ut, si quid emeret, præcipue vero librum, si forte venditor illum minori pretio venderet, quam par esset, hunc non ita acciperet: sed justum pretium ipsi daret, quamvis longe majus esset illo pretio, quod venditor petiisset.

Ἑρμῆος. Mercurium. Hunc Jovis & Majæ filium esse dicunt: quasi dicas mentis & prudentiæ. Ex mente enim & prudentia nascitur oratio. Quamobrem etiam eum alatum faciunt: utpote velocem. Nihil enim oratione velocius. Unde Homerus verba alata vocavit. Eundem etiam admodum adolescentem fingunt, quod oratio non senescat. Ad hæc, quadratum eundem faciunt, propter veritatis firmitatem. Item, auctorem lucri & mercaturæ præsidem eundem statuunt. Quamobrem simulacrum ejus statuunt marsupium gestans. Quinetiam Phœnices Deos suos fingunt ferentes sacculos, quod aurum sit imperii symbolum. Græci autem eos fingunt ar-

σῆτον ἂν ἐπέδωκεν, ἢ κατὰ τῆς πολλῆς ἀγαπήσεως τὸ Ἑρμαῖον, ἢ δὲ εἰς τῆς ἀρετῆς μὲν ἀδικεῖν, εἰ ἐκὼν περὶ ἐκὼν ὅπῃ ἐκὼν ἰσῶσιν. ἢ γὰρ εἰδέναι πᾶσι εἰδέναι τὸ πρῶτον ἢ ἀπίπῃ, ἢ λεγῶσιν τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ πᾶσι πᾶσι ἀληθῆς, ἢ τῆ ἀδικίᾳ ἴσῶσιν λαυζάνει τῆς πολλῆς, ἢ βίβλου, ἀλλὰ κλοπημαῶν. ἢ δὲ ἐπιπρόδου ἴσῶσιν λαυζάνει τῆς πολλῆς, ἢ ἰσῶσιν μὲν νόμος ἀφαιρέσει, τὸ δὲ ὄντιον ἀναστρέψει. τῆτος ἦν ὁ Ἑρμείας. Cum his confer Photium loco laudato: apud quem eadem totidem pene verbis leguntur.

6 Ἑρμῆος. ἔστι τὸν ἰὼν Διὸς λέγουσι ἢ Μαίης, οἷον ἔτ. v.] Hec, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, αὐτολεξῆσι quoque leguntur apud Cosmam de Origin. CPolitaniis, pag. 15, ut Pearsonius etiam monuit.

7 Ἀλλὰ ἢ πᾶσι πᾶσι αὐτὸν π.] Confer Macrobius Saturn. lib. 1. cap. xix. & Nostrium infra v. Ἑρμῆος.

8 Τῆ κέρδους αἰπον.] Hinc dictus est Κερδοφῶς. Vide Nostrium infra h. v.

9 Καὶ ἔτ. ἐμπορῶν ἰσῶσιν.] Hinc etiam dictus est Ἑμπορῶν ἰσῶσιν. Vide nos supra ad h. v.

Ἕλληνες σιδηροφορένης αὐτὸς πλάττισιν, ὡς τοῖς ὀπλοῖς ὑποταθῆναι τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐρμῆς, ὁ Τρισμέγιστος. ἔτατο ἰὼ Αἰγυπλίῳ σοφός· ἠκμαζε δὲ πρὸς τὴν Φαραῶν. ἐκέκλητο δὲ Τρισμέγιστος, διότι αὐτὸς Τριάδος ἐφθέρξατο, εἰπὼν, ἐν Τριάδι μίαν εἶναι θεότητα, ἕτας· ἦν Φῶς νοερόν πρὸ φωτὸς νοεῖν, καὶ ἰὼ αἰετὸς νοὸς φάλαγγος, καὶ ἔδεν ἔπερον ἰὼ ἢ τέτρα ἐνότις· καὶ πνεῦμα πάντα αὐτὸ ἐδέχθη. ἐκπὸς τέτρα ἔ θεός, ὅτι Ἄγγελος, ὅτι ἕστια πῖς ἄλλη. πάντων γὰρ κύριος, καὶ πατήρ, καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ἐν αὐτῷ ὄντι. ὁ γὰρ λόγος αὐτὸς παντέλειος ὢν, καὶ γέννητος, καὶ δημιουργός, ἐν γέννησι φύσει πεσὼν, καὶ γέννησι ὑδατι, ἔγκυον τὸ ὑδὼρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκώς, ἠύξατο λέγων· Ὁρκίζω σε, ἕρανε, θεῖς μεγάλα σοφὸν ἔργον· ὀρκίζω σε Φωνίῳ πατρὸς, ἰὼ ἐφθέρξατο αὐτῶν, ἠνίκα τὸν πάντα κόσμον ἐφθέρξατο· ὀρκίζω σε καὶ τῷ μονογενῆς λόγῳ, καὶ τῷ Πατρὸς τῷ μονογενῆς λόγῳ, καὶ τῷ Πατρὸς τῷ αὐτῶν πάντων, ἰλαῶς, ἰλαῶς ἔσω.

Adjuro te Vocem Patris, quam locutus est primam, cum totum mundum condidit. Adjuro te per unigenitum Sermonem & Patrem omnia continentem: Propitius, propitius esto mihi.

Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Φιλόχορος λέγει, ὡς δ' ἀρχηγεῖς ταῖς φυλαῖς ἀνέστησαν Ἐρμῆν, τὸν πρὸς πύλῃ.

Ἐρμίας, ὁ εὐνεχός, Ἁλαρνέως· (χώρα δὲ ἐστὶ Μυσίας τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ, ἧς καὶ ἦρχε, βασιλεύς τῷ Περσῶν ὑπὸ ἰκόνῳ.) εὐνεχός δὲ καὶ δουλοκόπος γέννητος Εὐβύλου Βιθυνῶν, διωάτης καὶ φιλοσόφου, ἀσκηθεῖς παιδείαν πρὸς Ἀριστοτέλην, ἔγραψε αὐτῷ ψυχῆς, ἐπὶ ἀθανάτιος. ἦ ὄντως ὄντι εὐνεχός ὁ τρέπεται. οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θεοῦ αὐτῷ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. τῆτον δὲ τὸν Ἐρμῆαν μόνον γράφουσι ἀπὸ τῆς ἰ. ἐν γὰρ τοῖς τῷ Ἰππωνάκτῳ ἱστορίαις Ἰαμβλικῶν εὐνεχός τῆς τῷ.

Εὐνεχός ὢν καὶ δούλος ἦρχεν Ἐρμίας. ἔτατο, καίτοι θλαδίας ὢν, ἕσπειρε τὴν ἑαυτῷ γυναικα, καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πυθιάδα θυγατέρα αὐτῷ.

Ἐρμῆνες. οἱ τῆς κλίνης πόδες. καὶ ἡ δουλικὴ τῷ πληθυντικῶν, ἔρμῆσιν.

ma gestantes, quod homines armis subigantur. *Port.*

Ἐρμῆς ὁ Τρισμέγιστος. Mercurius Trismegistus. Hic fuit sapiens Ægyptius, & ante Pharaonem floruit: vocatusque fuit Trismegistus, quod de Trinitate locutus fuerit, dicens, in Trinitate unam esse Deitatem. Sic autem fatus fuisse fertur: *Fuit lumen intelligens ante lumen intelligens, & mens mentis lucida, neque quidquam erat aliud, quam hujus [mentis] unitas. Ea cum semper in sese ipsa sit, semper sua ipsius mente, luce, atque spiritu universa continet. Extra eam [mentem] neque Deus est, neque Angelus, neque ulla alia essentia. Omnium enim est dominus, & pater, & Deus: & omnia sub ipso & in ipso sunt. Nam sermo ipsius, qui perfectus omnibus modis est, & fecundus, & opifex, cum in aquam, cujus fecunda natura est, incidisset, eam fetam reddidit.* Hæc fatus Hermes, sic precatus est: *Adjuro te Cælum, magni Dei sapientissimum opus. Adjuro te Vocem Patris, quam locutus est primam, cum totum mundum condidit. Adjuro te per unigenitum Sermonem & Patrem omnia continentem: Propitius, propitius esto mihi.*

Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῇ π. Mercurius ad portam. Philochorus tradit, novem Archontes Mercurium ad portam Tribubus dedicasse.

Ἐρμίας. Hermias, Eunuchus, Atarnensis. Est autem Atarna regio Mysiæ ejus, quæ ad Hellepontum sita est; cui etiam præfuit, Regi Persarum subjectus. Eunuchus igitur cum esset, & servus Eubuli Bithyni, Dynastæ & Philosophi, literis ab Aristotele institutus, de anima scripsit, eamque immortalem esse dixit. Hic est Eunuchus ille veterator. Idem Aristotelis Philosophi amicus fuit, eique filiam suam adoptivam uxorem dedit. Nomen autem Hermiæ hujus solum per scribitur. Nam inter Hipponactis versus Jambicos reperitur & hic: *Hermias, qui & Eunuchus erat & servus, aliis imperavit.* Hic quamvis testiculis careret (quippe qui ei celsi essent) uxorem tamen suam gravidam fecit, & ex ea Pythiadem filiam suscepit.

Ἐρμῆνες. Lecti pedes. Lecti fulcra. Et dative pluralis, ἔρμῆσιν.

Ὁρκίζω σε, θεῖς μεγάλα σοφὸν ἔργον·
 Ἀδὴν ὀρκίζω σε πατρὸς, ἢ φθέρξατο αὐτῶν,
 ἠνίκα κόσμον ἀπὸ τῆς εὐνὸς ἐφθέρξατο βεβαίως.

Sic etiam apud Suidam, Cedrenum, & Malalam locus hic scribitur & in versus distinguendus est.

8 Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Ex Harpocrate. Confer etiam Notitium infra v. Πρὸς τῇ πυλίδι.

9 Ἀπηνέως] Diog. Laert. lib. v. segm. 3. Ἐπιτὸν ῥῆτι ἀπὸ τῆς πρὸς Ἐρμῆαν τῷ Εὐνεχῶν, Ἀπηνέως ὄντα τύραννον. Eisdem Hermiæ meminit etiam Athenæus lib. xv. p. 696. ubi eum Ἀπηνέως vocat.

10 Ὁντως ὄντι εὐνεχός, ὁ π. Hæc, & quæ sequuntur, desumpta sunt ex Harpocrate.

11 Καὶ τὴν θεοῦ αὐτῷ θυγατέρα. Confer omnino cum hoc loco Eusebium de Præp. Evang. lib. xv. cap. 2.

12 Ἰππωνάκτῳ ἱστορίαις Ἰαμβλ. Atqui Hipponax diu ante Hermiam vixit: cujus proinde in carminibus suis meminisse non potuit. Vide de Menagium ad Laert. lib. v. segm. 3. qui recte etiam monuit, hæc esse ἀπίστα.

13 Ἐπειρε] Sic habent omnes Edit. præcedentes. At 2. MSS. Paris. ἔπειρε: quod minus placet.

14 Ἐρμῆνες. οἱ τῷ κλ.] Quare fulcra lecti dicta fuerint ἔρμῆνες pulchre explicat Etymologus: quem vide.

1 Ἐρμῆς, ὁ Τρ.] De hoc Hermete, & scriptis, quæ sub ejus nomine hodie adhuc circumferuntur, proluxe agit Lambec. in Comm. de Bibl. Cæm. lib. 7. pag. 24. & seqq.

2 ἦν Φῶς νοερόν πρὸς φωτὸς νοεῖν, ἢ αἰετὸς νοῦς.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, iisdem verbis leguntur etiam apud Cedrenum pag. 20. Joann. Malalam, pag. 29. & Chronicis Alexandrini auctorem: qui omnes una cum Nostro ea ex Cyrilli Alexandr. lib. 1. contra Julianum descripserunt.

3 Νῆς νοὸς φάλαγγος.] Sic etiam habent Cyrillus & Joann. Malalam. At Cedrenus, νῆς νῆ αἰετῶν.

4 Καὶ ἔδεν ἔπερον ἢ ἢ τέτρα ἐνότις· ἢ πνεῦμα π.] Locus hic ex Cyrillo sic scribendus & supplendus est: Καὶ ἔδεν ἔπερον ἢ ἢ τέτρα ἐνότις, αἰετὸς ἐν αὐτῷ ὢν, αἰετὸς τῷ αὐτῷ νοῦ· ἢ φωνὴ καὶ πνεῦμα πάντα αὐτῷ ἐδέχθη. Sic etiam habet Cedrenus.

5 Ὁ γὰρ λόγος αὐτῷ.] Cyrillus, Cedrenus, & Malalam post αὐτῷ addunt αὐτῶν: quæ vox & Suidæ restituenda est.

6 Ἠεσάν.] Sic habent Cyrillus, Cedrenus, & Malalam: quorum auctoritate fretus & Suidæ lectionem hanc restituere non dubitavi. In prioribus enim Edit. male legitur πῖς ὢν.

7 Ὁρκίζω σε, ἕρανε, θεῖς μεγάλα σοφ.] Hæc Cyrillus, & ante cum Justinus Martyr in *Parænetica* ad Græcos, non Mercurio Trismegisto, sed Orpheo tribuunt: quorum auctoritas potior utique habenda est. Sic autem locus hic apud Cyrillum legitur:

Ἑρμιονεῖς. ὄνομα ἔθνος.

Ἑρμιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἑρμιπποῦ Ἀθηναίου, κωμικὸς τῆς ὑψηλῆς κωμωδίας, ἐπερὶ Φαλαγγίου· ἀδελφὸς δὲ Μυρτίλου τῷ κωμικῷ, ἡ δὲ δράματα διδάξας μ'.

Ἑρμιπποῦ Βηρύτιου, ἀπὸ κόμης μεσογαίας, μαθητὴς Φίλωνος τῷ Βυβλίῳ ὑπὸ τῷ ὠκειώτῃ Ἑρφένῳ Σιδυρῶ ἐπὶ Ἀδριανῶ τῷ βασιλεῶς, ἐκδεδυκὸς ἂν γένος, λόγιος σφόδρα, καὶ ἔγραψε πολλά.

Ἑρμογένης Ταρσεύς, ὁ ἐπὶ κλην Ζυστήρ, Σοφιστὴς ἔδεικτο καὶ Μισώωνος ὁ Φιλόσοφος, καὶ Μάρκου ὁ βασιλεὺς. γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τῷ βασιλεῶς, εὐφρούτου, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτῷ ἐνδεετέρας ὑπαρχούσης μάλλον ἢ φρονήσεως ὑπερέβαινε. γένοντο δὲ αὐτῷ τὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐξέστη τῷ φρεσῶν, καὶ ἡ ἀλλοίωσις αὐτῷ, μηδεμιᾶς ἀφορμῆς γινομένης, ἢ ἀρρώστιας ἢ σάματι· ὥστε καὶ πινὰς ἀποσκώπειν εἰς αὐτόν· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶν γέρον· ἐν δὲ γέρονσι παῖς. ἔτη δὲ γεροντῶς αὐτῷ ὀκτωκαίδεκα, γράφει τὴν τέχνην ῥητορικῆν, ἡ δὲ χεῖρας ἔχουσαν ἀπαιεῖται. Περὶ γάστρων, βιβλίον ἓν. Περὶ ἰδεῶν, βιβλία β'. Περὶ κοίτης Συρίας β'. αὐτῷ ἔστι Φιλόσοφος ὁ Λήμιος ταῦτά φησι· Ἑρμογένης δὲ, ὃν Ταρσοὶ ἵνεγκαν, πεντεκαίδεκα ἔτη γεροντῶς, ἐφ' ἑτο μὲγα δόξης περὶ βῆ, ὡς καὶ Μάρκου βασιλεῖ ὠδραχέων ἔγραψε ἀκρόασις. ἐβάρδιζε δὲ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀκρόατιν ὁ Μάρκος, καὶ ἡδὴ μὲν ἀφελουμένων· ἐθαύμασε δὲ χεδιάζοντα, καὶ δωρεὰς λαμπρὰς ἔδωκεν. ἐς δὲ ἀνδρας ἦκον, ἀφῆρθη τῷ ἔξιν ὑπὸ ἡδεμιᾶς αἰτίας φανεράς, ἢ νόσος. ὅθεν καὶ ἀτείσιμῳ λόγον παρέδωκε τοῖς βασιλεύουσιν. ἔφασαν γὰρ, τὸς λόγους ἀτεχνῶς καὶ Ὀμηρον πλερέειας εἶναι. ἀποβιβλιχέναι γὰρ αὐτὸς τὸν Ἑρμογένην κατὰ τὰ πλερέα. καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπειν τε εἰς αὐτόν ἕτως ἔφη· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γεροντοῖς παῖς. ἢ δὲ ἰδέα, ἡ ἐπετήδευε, ποιὰδε πῆ. ἐπὶ γὰρ τῷ Μάρκῳ ἀφελουμένων, ἦκω σοι, ἔφη, Βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγῶ δέουμένων· ῥήτωρ ἡλικίαν δευδύων. πλείω ἔτετα διελέχθη καὶ ὡδὲ βωμολόχα. ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαθεῖ γήρα, εἰς τῶν πολλῶν νομιζόμενον. κληρονομήθη γὰρ ἀπαιεῖται αὐτῷ τῷ τέχνῃ. λέγει δὲ ὅτι τελευτήσας αὐτῷ, ἀνελμήθη, καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτῷ τελευτημένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῷ ἀνθρώπου φύσεως ὑπερέβαινε.

munem cordium humanorum magnitudinem

Ἑρμοκοπίδα. ὅστις ἠρωτηθεὶς τὸς Ἑρμῆς, ὅτε ἔμελλον πλεῖν ἐν Σικελίᾳ.

1 Δράματι διδάξας μ'] Fabulae Hermippi Comici, quarum apud auctores hodie adhuc superstites mentio fit, sunt haec: Ἀθηναῖος γαλακτικός. Ἀστυνόμος. Δημόσιος. Εὐράτης. Οἰοί. Οἰσμοφόρος. Ἰαμβόσι. Κίρκωπις. Κόττηνος. Μάργος. Στραπῆτος. Φορμωφόρος. Citatur quidem etiam Hermippus ἐν Μύροις apud Athenaeum lib. xi. sed ibi ἐν Μύροις scribendum esse existimo. Vide Meursium in Bibliotheca Graeca, v. Hermippus.

2 Ἑρμιπποῦ Βηρύτιου.] De hoc vide Vossium in opere de Hist. Gr. pag. 220. Praeter hos autem Hermippus memoratur etiam ve-

Ἑρμιονεῖς. Hermionenses. Gentis nomen.

Ἑρμιόνη. Hermione. Nomen proprium.

Ἑρμιπποῦ. Hermippus Atheniensis, Comicus antiquae comediae, luscus: frater vero Myrtili Comici. Fabulas docuit XL.

Ἑρμιπποῦ. Hermippus Berytius, ex oppido mediterraneo oriundus, discipulus Philonis Byblii: a quo commendatus fuit Herennio Severo, sub Adriano Imperatore. Hic, quamvis genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit, & multa scripsit.

Ἑρμογένης. Hermogenes Tarsensis, cognomento Xyster, Sophista, quem & Musonius Philosophus, & Marcus Imperator audivit. Vixit temporibus Marci Imperatoris, & ingenio excellenti praeditus fuit, ita ut sapientia ejus captum aetatis longe superaret. Cum autem annum aetatis xxiv attigisset, sanam mentem amisit, & sui prorsus dissimilis evasit, sine ulla [manifesta] causa, aut morbo corporis. Quamobrem etiam nonnulli de eo per risum dixerunt: *Hermogenes inter pueros senex, & inter senes puer.* Annos autem natus circiter xviii. scripsit *Artem Rhetoricam*, quam omnes in manibus habent. *De Statibus* librum unum. *De Formis orationis* libros ii. *De Caesaria* libros ii. De hoc Philostratus Lemnius sic scribit: *Hermogenes, quem Tarsi genuerunt, annos natus xv ad eam ingenii famam processit, ut & Marcum Imperatorem ejus audiendi cupido incesset. Quare Marcus auditorium ingressus, eum cum voluptate differentem audivit; extemporalemque ejus eloquentiam admiratus, splendida ei munera dedit. Cum autem aetatem virilem attigisset facultatem illam dicendi amisit, absque ulla manifesta causa, vel morbo. Unde etiam invidiorum cavillos & jocos provocavit: quippe qui dicerent, verba, secundum Homerum, vere alata esse. Hermogenem enim illa amisisse, tanquam alas. Et Antiochus Sophista hoc cavillo eum incessit: Hermogenes inter pueros senex, & inter senes puer. Genus autem dicendi, cui studebat, tale fere erat. Apud Marcum enim verba faciens, Adsum tibi Imperator, inquit, orator indigens paedagogo; orator aetatem [virilem] expectans. Plura item alia scurrilia ad eundem modum dixit. Obiit aetate admodum proventa, unus e vulgari numero habitus. Cum enim [pristina scientia &] ars eum defecisset, contemni cepit. Cadavere autem ejus dissecto, cor ipsius dicitur inventum fuisse pilis obsitum, & com- longe superasse.*

Ἑρμοκοπίδα. Hermocopidae. Hi Mercurii statuas truncarunt, cum in Siciliam essent navigaturi.

teribus Hermippus Smyrnaeus: de quo prolixè agit Jonsius de Script. Hist. Pb. lib. ii. cap. ix.

3 Ἑρμηνεύς.] Scribendum est Ἑρμηνεύς.

4 Τέχνην ῥητορικῆν.] Opus hoc hodie adhuc exstat.

5 Φιλοσοφίας ὁ Λήμιος.] Lib. ii. de Vita Sophist. pag. 575.

6 Ἑρμοκοπίδα. ὅστις ἠρωτηθεὶς τὸς Ἑρμῆς.] Historiam refert Thucydides lib. vi. cap. xxvii. quem adi. Consule etiam Enarratorem Comici ad Aves pag. 577.

Ἑρμόλαος, γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως ῥα-
φας τῷ ἑπιτομῷ τῷ Ἑθνικῶν Στεφάνου γραμματι-
κῷ, ὡς φωνηθεῖσαν Ἰσπανικῆ βασιλεῖ.

Ἑρμάναξ.

Ἑρμάναξ δ' ἐκίχρανε, ὅτε χρυπίδι τέχνῃ.

Εἶλε τ' ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.

Ἑρμῶ. δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, Ἀκαμαντί-
δος Φυλῆς. Διονύσιος δὲ ἑδεδέξωτος λέγει τὸ Ἑρμῶ,
ὡς ἔρεος.

Ἑρμῶν. Ἑρμῶν ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει λί-
θινοι ἐν ὡρθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς· ἐπειδὴ Φασὶ τὸν Ἑρ-
μῶ λόγος καὶ ἀληθείας ἔφορος, ἄρα τῆτο καὶ τὰς
εἰκόνας αὐτῆς τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατασκευά-
ζον, αἰνιτίζοντες τὸ ποιῆτον χῆμα, ἐφ' ἃ μέγῃ πέσει,
πανταχῆθεν βάσιμον καὶ ὄρθιον εἶναι. ἔτι καὶ ὁ λόγος
καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχῆθεν αὐτῇ ἑαυτῇ· τὸ
δὲ ψεῦδος πολύχρον καὶ πολυχιδές, καὶ ἑαυτῶ μάλ-
ιστα ἀσύμφωνον.

Ἑρῶ. τὸ φυτόν.

Ἑρμῶν χάρις. ἢ κατ' ἀνάγκην διδομένη, ἢ
ἐν ἀφαιρέσει ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιπλάσως, καὶ χυ-
ρωσποίησιν Φιλίας, ἢ κατ' ἀλήθειαν. ὁ γὰρ Ἑρμῶν
ὁ Πελασγῶν βασιλεὺς, Δαρείῳ ἐπὶ Θράκην ἰόντι,
καὶ πάντα χειρωμένης, παρεχώρησεν Ἀθηναίοις τῆς
Λήμνης, τῶ μὲν δοκεῖν χειρωμένης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ
Δαρείῳ Φοβηθείς.

Ἑρῶμαί σε. ἔρωτῶ σε. ἔρωμεθα πληθυντικῶς. ἐ-
ρήσομαι δὲ, ἦγον ἔρωτήσω.

Ἑρῶμενος. ἔρωτων. ἄρα τῆ ο μικρῆ. Ἑρῶμενος
δὲ, ἄρα τῆ ω μεγάλῃ, ὁ ἑρῶμενος ἀγαπώμε-
νος. καὶ ἔρωμενος, ἢ ἔρωτῶσα. ἔρωμενος δὲ, ἢ ἐπιθυ-
μῶσα.

Ἑρῶν. τὸν ἔρωτα.

Ἑρῶντων. Φθειρέσθωσαν.

Ἑρῶλοι. ὄνομα ἔθνης.

Ἑρῶρασι. ἐσχίσθησαν.

Ἑρῶθλον. δὲ ἐνὸς ἑ σσημειωμένων.

Ἑρῶδιος. εἶδος ὄρνεος· ὁ πελαργὸς λεγόμενος, ἢ
ὁμοίως αὐτῶ. ἐλωδιός τις ἂν, ὡς τὸ ἐν ἔλεσι δια-
τέλειον· τετέστι, καθύπερθε τόποις.

Ἑρῶεις. ὁ ἑρωτῶν. Ἑρῶεις δὲ, μειώσας, κα-
τεάξας. Ἑρῶεις ὁλοὺν κέρας. Καλλίμαχος. καὶ
Ἑρῶεις ὡς δὲ δειλί. Ὀμηρος.

Ἑρῶμανής. ὁ ἐν τῶ ἔρωτι μανόμενος.

1 Τὴν ἐπιτομὴν τῷ Ἑθν. Hanc Epitomen hodie adhuc existere no-
tum est: cum integrum opus Stephani non sine irreparabili litera-
rum damno interciderit. Vide Berkelium in præfatione ad Ste-
phanum.

2 Ἑρμῶναξ δ' ἐκίχρανε, ὅτι χρ.] Distichum hoc est pars Epi-
grammatis in Iscolopendram, quod ex codice MS. Anthologix in-
editæ integrum edidimus supra v. Ἀμφικλῆσον.

3 Ἑρμῶ. δῆμος ἐστὶ τῷ Ἀττ. Ex Harpocrate.

4 Ἑρμῶν ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει λ.] Thucydides lib. vi. cap.
xxvii. Ὅσοι Ἑρμῶν ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ πελ-
λοι καὶ ἐν ἰσθμῷ ὡρθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) &c. Hunc locum Suidas ob-
oculos habuit.

Ἑρμόλαος. Hermolaus, Grammaticus Con-
stantinopolitanus. Scripsit epitomen *Ethni-
corum* Stephani Grammatici, eamque Justi-
niano Imperatori dedicavit.

Ἑρμῶναξ. Hermonax. [In Epigrammate:]
*Hermonax autem nactus est, quando arte pis-
catoria traxit ex mari rete piscibus plenum.*

Ἑρμῶ. Hermus. Est populus Atticæ, Tri-
bus Acamantidis. Dionysius vero genere
neutro dicit τὸ Ἑρμῶ, ut ἔρεος.

Ἑρμῶν. Athenis Hermae, sive statuæ Mer-
curii lapideæ in vestibulis & templis colloca-
tæ erant. Quoniam autem dicebant, Mer-
curium orationis & veritatis præsidem esse;
ideo etiam statuas ejus quadratas & cubicas
conficiebant, indicare volentes, hujusmodi fi-
guram, in quamcunque partem ceciderit;
firmam & rectam stare. Sic etiam ratio &
veritas undique sibi ipsa similis est: menda-
cium autem varium & multiplex, & secum
ipsum minime consentiens.

Ἑρῶ. Planta. Germen. Ramus.

Ἑρῶν χάρις. Hermonium beneficium.
Id est, beneficium, quod quis necessitate co-
actus alicui dat; non ex animi affectu, sed fide;
& per amicitie simulationem, non vere. Her-
mon enim Pelasgorum Rex, Dario Thraci-
am invadente, & omnia subigente, Athe-
niensibus Lemno cessit, in speciem quidem
eis gratificans, sed revera Dariam metuens.

Ἑρῶμαί σε. Interrogo te. Et in plurali, ἐ-
ρῶμεθα. Interrogamus. Ἑρῶσμαι vero, id est
interrogabo.

Ἑρῶμενος. Interrogans. Per ο parvum scri-
bitur. Ἑρῶμενος vero, per ω magnum, qui
ab amatoribus amatur. Et ἔρωμενος, [genere
fœminino,] interrogans. At ἔρωμενος, [per ω,]
amans.

Ἑρῶν. Pro ἔρωτα. Amorem.

Ἑρῶντων. In malam rem abeant. Pereant.

Ἑρῶλοι. Eruli. Nomen gentis.

Ἑρῶρασι. Fracti, rupti, filii sunt.

Ἑρῶθλον. Per unum ἑ. Erogabant.

Ἑρῶδιός, Erodus. Genus avis: quæ etiam
πελαργός, i. e. ciconia, vocatur: vel ei similis.
Dicta est quasi ἐλωδιός: quod in locis humi-
dis & paludosis, quæ ἔλη Græci vocant, degat.

Ἑρῶεις. Qui recedit. At ἔρωεις, Qui com-
minuit. Qui confregit. *Qui fregit pernicio-
sum cornu.* Callimachus. Et, *Fluet per hastam.*
Homerus.

Ἑρῶμανής. Perdite amans. Amore insanus.

5 Ἑπειδὴ Φασὶ τῷ Ἑρμῶ λ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad fi-
nem articuli, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum
Thucydidis.

6 Ἑρῶν χάρις.] Confer Zenobium Centur. iii. Adag. 85.
7 Ἀγαπώμενος.] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. male
ἀγαπῶμενος.

8 Ἑρῶμενος.] Vide Dufrenium in Glossario Græco, v. Ῥοζαίετιν.

9 Ἑρῶδιός.] Confer omnino Etymologum, qui de voce hac fult
agit.

10 Καλλίμαχος.] Fragmentum hoc Callimachi adducit etiam
Etymologus v. Ἑρῶν: quem confer.

Ἐρρώμδως. ἰαχυρῶς. εὐδυνῶς.
Ἐρῶν. γενικῆ. ἐφιέμεν. Ἐπιθυμῶν.
Ἐρώμεν. ὁ Ἐπιθυμῶμεν.
Ἐρῶν. μὲ Φθορῆς ὠδύμεν, ἢ περιθλύ-
μεν.

Ἐρως. Ὁὐδείς ἔρως ἀτεῖ. τῆτο πρῶτον λέγεται ἐ-
πι κατὰ τὴν ἀποφάντικόν. ἀνασχυράζεται δὲ, ὅτι μὴ
πᾶς ἔρως Φαῦλ. διακρίμεν γὰρ τὸ ἔρωτα εἰς τε σύν-
τονον ὄρεξιν ἀφροδισίαν, ὡς Ἐπίκουρος λέγει· ὃν ἔχ
οἶόντε ἀτεῖον εἶναι· καὶ εἰς Ἐπιβολὴν Ἐπιθυμίας διὰ
κάλλου ἐμφανόμενον, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοῆς· ἢ ἀ-
νάμνησιν τῆ ποιε ὀρατήριον κάλλους, ὡς Πλάτων.
ἀτεῖοι γὰρ ἔσονται οἱ ἔρωτες. † Κεῖμεν δὲ τῆ, τὸν σο-
φὸν ἐραδίησασθαι, ἀνασχυράσθαι τῆτο θελοῦντες, ὀρα-
σόμεθα τὸ ἐραδίησθαι, καὶ ληφόμεθα τὸ, ἔρωτά
πιν λαβεῖν· καὶ ἐπεὶ μηδέπω γνώριμον τὸ λεγόμε-
νον, ἐπὶ τὸ τὸν ἔρωτα ὀρίζεσθαι περιθλυόμεθα. ἀν-
δρῆς, τῆς ἀπὸ τῆ σωματικῆς κάλλους· ἢ σύντονον ὄρε-
ξιν ἀφροδισίαν· ἀνασχυράσθαι ἀν εἰρήμην τὸ πρῶτον λέ-
μα. δῦλον γὰρ, ὅτι ἀλλότρια ταῦτα ἔσονται. ὁμοίως,
καὶ ἀνασχυόμεθα αὐτὸν σοφὸν Ἐπιθυμίας, ἐπεὶ τὸ
σοφὸν ἀσφαλές, πάλιν αὐτὸ τῆτο εἰς λόγον μέγα-
ληφόμεθα. † Τὸν ἔρωτά Φασιν Ἐπιβολὴν εἶναι
Ἐπιθυμίας ἀλλὰ κάλλου ἐμφανόμενον, καὶ μὴ εἶ-
ναι συνουσίας, ἀλλὰ Φιλίας. τὸν γὰρ Θεραπονίδην,
καὶ τὸν ἔξωθεν ἔχοντα τῆς ἐρωμῆς, ἀλλὰ τὸ μυστικῶς
ἀπέχεσθαι αὐτῆς. εἶναι ἔν τὸν ἔρωτα Φιλίας, καὶ μὴ
εἶναι Ἐπιθυμίας. εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τῆς
† Ἀττικῶς δὲ ἀπὸ τῆς ὀρεξῆς, τῆς ἔρωτος, κλινέται.
ἔτω γὰρ καὶ αὐτοὶ τῆτο τὸ ὄνομα γράφουσι καὶ ἐκ-
φανῶσι ὡς τῆ καὶ τὸ ἀμείνων, καὶ χείρων, ἐν τῆ
ἀμείνω, καὶ χείρω Φασιν. ὁ δὲ Πλάτων πρὸς ἔρω-
τα λέγει διέξοδικότερον. Ἐτέριον δὲ ἐν τῆ πρὸς
παροιμίαις, ἐν τῆ εἰσιχίω.

χείρων ex ἀμείνω & χείρω deducta ajunt. Plato vero de amore fusius agit. Positum autem hoc est in libro de Proverbio, in elemento E.

Ἐρως. τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ποιητικὸν τῆς τῆς
ὄντων πολυθεάμων ἰσορίας, καὶ Φιλοπονίας, καὶ ἀγ-
χίνου. ἔτω δὲ ἔστιν ὁ τῆς ἀπάντων τῆς χαλῶν,
καὶ πρὸς τὴν ἀγαθῶν, δεινότητι ἰχνυθίης. Ζήτη τὰ
λοιπὰ τῆς ποιητικῆς τῆς ἀγχινοῦ, καὶ Φιλοπο-
νίας· ἀ δὲ καλεῖται Δαμάσιον ποιητικῶν πρῶτα καὶ μέ-
γιστα τῆς τῆς ὄντων πολυθεάμων ἰσορίας.

1 Οὐδείς ἔρως ἀτεῖ. τῆτο πρῶτον λέγεται ἐπι κατὰ τὴν ἀποφάντικόν. ἀνασχυράζεται δὲ, ὅτι μὴ πᾶς ἔρως Φαῦλ. διακρίμεν γὰρ τὸ ἔρωτα εἰς τε σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίαν, ὡς Ἐπίκουρος λέγει· ὃν ἔχ οἶόντε ἀτεῖον εἶναι· καὶ εἰς Ἐπιβολὴν Ἐπιθυμίας διὰ κάλλου ἐμφανόμενον, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοῆς· ἢ ἀνάμνησιν τῆ ποιε ὀρατήριον κάλλους, ὡς Πλάτων. ἀτεῖοι γὰρ ἔσονται οἱ ἔρωτες. † Κεῖμεν δὲ τῆ, τὸν σοφὸν ἐραδίησασθαι, ἀνασχυράσθαι τῆτο θελοῦντες, ὀρασόμεθα τὸ ἐραδίησθαι, καὶ ληφόμεθα τὸ, ἔρωτά πιν λαβεῖν· καὶ ἐπεὶ μηδέπω γνώριμον τὸ λεγόμενον, ἐπὶ τὸ τὸν ἔρωτα ὀρίζεσθαι περιθλυόμεθα. ἀνδρῆς, τῆς ἀπὸ τῆ σωματικῆς κάλλους· ἢ σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίαν· ἀνασχυράσθαι ἀν εἰρήμην τὸ πρῶτον λέμα. δῦλον γὰρ, ὅτι ἀλλότρια ταῦτα ἔσονται. ὁμοίως, καὶ ἀνασχυόμεθα αὐτὸν σοφὸν Ἐπιθυμίας, ἐπεὶ τὸ σοφὸν ἀσφαλές, πάλιν αὐτὸ τῆτο εἰς λόγον μέγαληφόμεθα. † Τὸν ἔρωτά Φασιν Ἐπιβολὴν εἶναι Ἐπιθυμίας ἀλλὰ κάλλου ἐμφανόμενον, καὶ μὴ εἶναι συνουσίας, ἀλλὰ Φιλίας. τὸν γὰρ Θεραπονίδην, καὶ τὸν ἔξωθεν ἔχοντα τῆς ἐρωμῆς, ἀλλὰ τὸ μυστικῶς ἀπέχεσθαι αὐτῆς. εἶναι ἔν τὸν ἔρωτα Φιλίας, καὶ μὴ εἶναι Ἐπιθυμίας. εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τῆς † Ἀττικῶς δὲ ἀπὸ τῆς ὀρεξῆς, τῆς ἔρωτος, κλινέται. ἔτω γὰρ καὶ αὐτοὶ τῆτο τὸ ὄνομα γράφουσι καὶ ἐκφανῶσι ὡς τῆ καὶ τὸ ἀμείνων, καὶ χείρων, ἐν τῆ ἀμείνω, καὶ χείρω Φασιν. ὁ δὲ Πλάτων πρὸς ἔρωτα λέγει διέξοδικότερον. Ἐτέριον δὲ ἐν τῆ πρὸς παροιμίαις, ἐν τῆ εἰσιχίω.

2 Φιλοπονίας] Scribendum est φιλοπονίας: ut recte habet Alexander Aphrod. loco laudato. Conter Menagium ad Laert. lib. vii. legm. 113. qui vocem φιλοπονία a Stoicis in definitione amoris adhibitam fuisse pluribus ostendit.

3 Κεῖμεν δὲ τῆ, τὸν σοφὸν ἐραδίησασθαι. — εἰς λόγον μεθελήφόμεθα] Hæc sunt verba eisdem Alex. Aphrod. in lib. 11. Topic. pag. 77.

4 Τὸν ἔρωτά Φασιν Ἐπιβολὴν εἶναι. — ἀπὸ τῆς ἀγχινοῦ] Hæc sunt verba Laertii lib. vii. legm. xxx. ut Pearsonius etiam observaverat.

5 Φιλοπονίας] Scribendum esse φιλοπονίας, vel ex Cicrone patet: qui Tuscul. Quest. lib. iv. extremo, amorem a Stoicis defini- ri ait, conatum amicitie faciunda ex pulchritudinis specie. Habes ibi locum hunc Laertii ad verbum expressum, dummodo pro φιλο- πονίας scribas φιλοπονίας. Sed hæc de re fusius agit Menagius ad Laertium loco laudato.

Ἐρρώμδως. Valide. Robuste. Fortiter.
Ἐρῶν. Genitivo jungitur. Amans. Cupiens.
Ἐρώμεν. Qui amatur. Amatus.
Ἐρῶν. Qui cum sua, vel aliorum pernicie aliquo venit, vel abit.

Ἐρως. Amor. Cupido. Nullus amor est pulcher. Hæc propositio universaliter aliquid negat: quæ tamen refutatur ex eo, quod non omnis amor sit malus. Dividimus enim amorem, in vehementem appetitum veneris, ut Epicurus ait; qui amor pulcher esse non potest: vel in conatum faciundæ amicitie ob apparentem pulchritudinem, secundum Stoicos: vel in recordationem pulchritudinis aliquando conspectæ, ut Plato inquit. Hujusmodi enim amores pulchri sunt. † Posito autem, Sapientem amatum esse; si propositionem illam refutare velimus, definie- mus, quid sit amare, & dicemus esse, amore alicujus capi. Sed, quia nondum notum est id, quod dicitur, ad amoris definitionem progrediemur. Eum igitur si definiverimus, irrationalem appetitum voluptatis, a corporea pulchritudine excitatæ; vel, vehementem appetitum veneris; propositionem illam refutaverimus. Manifestum enim est, ea a sapiente aliena esse. Similiter etiam, si eum definiamus, vehementem cupiditatem; quoni- am non aperte constat, quis sit sensus vocis *vehemens*, hanc ipsam rursus ad examen re- vocabimus. † [Stoici] dicunt, amorem esse conatum conciliandæ amicitie propter appa- rentem pulchritudinem: eique non esse pro- positum concubitum venereum, sed amicitiam. Nam Thrasionidem, etiam si amatam in potestate haberet, ab ea tamen abstinuisse, quod illi odio esset. Amorem igitur esse amicitie, nec reprehendendum. Formam autem esse virtutis florem. † Attice autem declinatur ἔρωτος, ἔρωτος. Sic enim illi nomen hoc scribunt & pronuntiant: sicut & ἀμείνων &

Ἐρως. Amor. Is est primum & præcipuum clementum varie & multiplicis rerum cogni- tionis: & post eum industria, & solertia. Amor præterea est omnium pulchrarum, i- temque bonarum rerum indagator acerrimus. Quare cætera suo loco, in Ἀγχινοῦ & Φιλοπο- νίας.

6 Θεοπέμπτον] Apud Laertium loco laudato legitur ἐπιμεμπτον: quod preferendum est.

7 Ἀπὸ τῆς ὀρεξῆς, ἔρωτος] Confer Scholiastam Sophoclis ad Ele- tram pag. 90.

8 Τεθίται δὲ ἐν τῆ πρὸς παροιμ. ἐν τῆ εἰσιχίω] Quid hæc verba sibi velint, aliis inquirendum relinquo. Certe, non videntur mihi esse a manu Suidæ, sed librarii cujusdam, qui nescio quare ista loco huic alleverit.

9 Ἐρως. τὸ πρῶτον & μέγιστον ποιητικόν] Locum hunc consarcinavit Suidas ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio, pag. 1033, sic legitur: Τὸ πρῶτον πάντες ἐμολογῶσι πρῶτον καὶ μέγιστον ποιητικόν τὸ ὄντων πολυθεάμων ἰσορίας· ἔρωτος, ἢ χαλῶν & ἀγαθῶν δεινότητι ἰχνυθίη· ὀρεξίαν & ἀγχινοῦ φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δὲ ὀλίγη φύσεως δύ- ναμιν, καὶ ἐπιθυμίας τὴν συνίαν καὶ γνωσθῆναι πρὸς ἰχνυθίη· ἠγαθῶν, ὅσα πρὸς ἀλήθειαν καὶ ὅσα ψευδῆ ἐστὶ πρὸς τὴν ἀγχινοῦ. ἐν δὲ αὐτῆς τῆς, φιλοπο- νίας ἀπὸ τῆς, ἔρωτος.

Ἐρρώσαντο. ἑπερρώθησαν.

Ἐρρώσασθαι Φερόσας. οἰμώζειν εἰπᾶν. κατεγνωκάς.

Ἐρώτησις ἔνδοξος, πρῶτασις Διλεκτική. ὅτι πᾶσα ἐν πρῶτασις, ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ Διλεκτική. ὅτι πᾶσα ἐρώτησις πρῶτασις Διλεκτική. ἔστι γὰρ εἶδη πλείω τῆς ἐρωτήσεως. οἱ γὰρ ἐρωτῶντες, ἢ πρὸς συμβεβηκότος ἐρωτῶσιν, ὡς οἱ ἐρωτῶντες, τίς ἔστι πύρρος ἢ χυτὸ φύσιν κίνησις; ἢ, τί Σωκράτῃ συμβέβηκεν ἢ ἔμπαλιν, τὸ μὲν συμβεβηκὸς οὐκ ἔστι τε καὶ λαμβάνουσιν ἐν τῇ ἐρωτήσῃ; τὸ δὲ ὧ συμβέβηκεν, ἀξιοῦσι μαθεῖν. ὡς, ὁ ἐρωτῶν, τίνι τὸ λευκόν, ἢ τὸ μέλαν τῶν ζῶων συμβέβηκε; καὶ, τί τῶν ἀγαθῶν δι' αὐτὸ αἰρετόν ἔστι; καὶ, τίς ὁ κατῆμενος. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο εἶδος ἐρωτήσεως ἐκ τῆς ἀεισεύσεως, ὅταν πρῶτα ἐρωτῶντες τί ποτὲ ἔστι τὸ Διὰ τῆς ἐρωτήσεως, εἴπῃ ὁ ἐρωτῶν, τί ἔστιν ἀνθρώπου; τί γὰρ ἔστιν αὐτῶν πρῶτα ἀξιοῦσι μαθεῖν, ἔχῃ ὁ συμβέβηκεν αὐτῶν. τρίτον εἶδος ἐρωτήσεως ἔστιν, οἷον, ὅταν πρῶτα ἐρωτῶντες τίς ἐρωτῶσιν, εἴτε ἀπόκριτον αἰτιῶν, τὸ ἔτερον μένος τῆς ἀντιφάσεως εἴπῃ οἷον, ἀλλὰ γὰρ ὁ κόσμος σφαιροειδής; ἢ πρὸ τῆς τοῦ εἶδος τῆς ἐρωτήσεως ἔστιν ἡ Διλεκτική πρῶτασις. † Διαφέρει δὲ ἐρώτημα, ἀξίωμα, πύσμα. καὶ ζήτημα ἐν τῶν, Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. Ἐπιθυμητικόν. καὶ ἐρωτικῶς, Ἐπιθυμητικῶς.

Ἐρωτῶ σε. ὤρακαλῶ σε. ἰκετεύω σε. δέομαι. Ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα. ἀντὶ τῆς παρικάλῃ.

Ἐρπυσμός. ἐρπυστής. ἐρπυστικός, ὁ ἔρπυων.

Ἐρφυλλός. εἶδος ἀνθῶν, σαμψύχων ὁμοίων. ὁ μάλισα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. Φυλαίει πῖ εἶδος ὠδὸν τὸ ἔρπυων τοῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον.

Ἐρσοῦς. ὁ δροσώδης.

Ἐρσοφορέα. ἐν τῶν Ἀρρηφορέα.

Ἐρση. ἡ δροσός.

Ἐρση. ἡ δροσός.

οἱ γὰρ τέτλιγες δροσὸν σιτίζονται.

Ἐρσην. ὠδὸν φασαῖον, ἐνυγρὸν τε, καὶ ἀμολυθόν.

Ἐρσηνία. δροσώδη, ἀπαλὸν, νεαρὸν. ἢ εὐδαῖα, ὁ ἐρσηνίαις.

Ἐρσηλία. ὄνομα κύριον.

Ἐρση. τὸ πλεξίδιον.

1 Ἐρρώσαντο] Ufus est hac voce Homerus Il. Ω. v. 616. & alibi.

2 Ἐρώτησις ἔνδοξος, πρῶτασις Διλεκτική.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Alex. Aphrod. in lib. 1. Topic. pag. 38. unde Suidas emendandus est.

3 Οὐ πᾶσα ἐν πρῶτασις.] Alex. Aphrod. rectius sic habet: Οὐ πᾶσα ἐν πρῶτασις, ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ Διλεκτική. ὅτι πᾶσα ἐρώτησις πρῶτασις, ἀλλὰ ἡ Διλεκτική. ἔστι γὰρ εἶδη, &c.

4 Ἐκ ἀεισεύσεως.] Alex. Aphrod. habet, πρῶτα ἐρωτῶντες: uti etiam hic legendum est. Deinde ex eodem Aphroditenti scribe, ὅταν πρῶτα ἐρωτῶντες τί ποτὲ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐπερωτῶμεν, ὡς ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἀνθρώπος, &c.

5 Ἐρωτῶ σε. ὠρακαλῶ σε.] Confer Nostrum infra v. Ἐρωτῶ.

Ἐρρώσαντο. Corroborati sunt.

Ἐρρώσασθαι Φερόσας. Qui aliquem valere, vel flere iussit. Qui condemnavit.

Ἐρώτησις ἐνδοξή. Interrogatio probabilis, est propositio Dialectica. Non autem omnis propositio est interrogatio, sed Dialectica; neque omnis interrogatio est propositio, sed Dialectica. Sunt enim plura interrogationum genera. Qui enim interrogant, aut de accidente interrogant; ut, quis sit naturalis motus ignis; aut, quid Socrati acciderit: vel contra, accidens definiunt, & interrogatione comprehendunt: illud vero, cui aliquid accidit, nosse cupiunt. Veluti, qui quærit, cuiusnam animalium album vel nigrum accidat: & quodnam bonum per se expetendum sit: & quisnam sit ille, qui sedet. Est & aliud interrogationis genus, quod ad rei essentiam refertur; cum nimirum quærimus; quid hoc vel illud sit; veluti, quid sit homo. Qui enim sic quærit, ipsam rei essentiam cognoscere cupit, non vero ejus accidens. Tertium genus interrogationis est, cum quis de propositione quæstionem instituit, & postea responsionem postulans, alteram contradictionis partem dicit: ut, An mundus est rotundus? Sub hoc interrogationis genere propositio Dialectica comprehenditur. † Differt autem ἐρώτημα, ἀξίωμα, & πύσμα: qua de re vide in v. Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. Amatorium. Sive, ad amorem pertinens. Et ἐρωτικῶς, more ejus, qui amat. Cupide.

Ἐρωτῶ σε. Rogo te. Oro te. Precor te. *Eum rogabat, ut ad se cœnatum veniret.*

Ἐρπυσμός. Reptatus. Ἐρπυστής. Reptator. Repens. Ἐρπυστικός. Reptilis. Serpens.

Ἐρφυλλός. Serpyllum. Floris genus, samfuchto simile, quod in aquis præcipue floret. [Sive,] plantæ quoddam genus; [ita dictum,] quod radicibus serpat. Est autem odore suavissimo præditum.

Ἐρσοῦς. Roscidus.

Ἐρσοφορέα. Quære in Ἀρρηφορέα.

Ἐρση. Ros. [In Epigrammate:] *Mollis roris humorem gustans.* Cicadæ enim rore vescuntur.

Ἐρσην. Roscidum. Recens. Humidum. Purum.

Ἐρσηνία. Roscidum. Tenerum. Recens. Novellum. Rectus casus est, ἐρσηνίαις.

Ἐρσηλία. Herfilia. Nomen proprium.

Ἐρση. Plexus. Nexio. Connexio.

6 Ἐρφυλλός.] Scribe Ἐρφυλλός, per duplex λ.

7 Ἐρση.] Alias etiam scribitur ἔρση, cum spiritu tenui.

8 Ἐρσηνίαις ἐρσηνίαις.] Verba hæc excerpta sunt ex Epigrammate in cicadâ, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xvi. ut Portus etiam monuit.

9 Ἐρσην. ὠδὸν φασαῖον.] Homerus Il. Ω. v. 757.

Νῦν δὲ μοι ἐρσηνίαις καὶ ὠδὸν φασαῖον ἐν μεγάρῳσι Κεῖται.

Ad hunc locum Poetæ Suidas respexisse videtur.

10 Ἐρσηνίαις.] De ea vide Dionys. Halicarnass. *Antiq. Rom.* lib. 1 t.

11 Ἐρση.] Malim ἔρση: ab ἐρση, necesse. In prioribus Edit. male legitur ἔρση, per η.

'Ερριάδα. οἱ 'Ερριάδα δῆμις ἐστὶ τῆς Ἰπποθροων-
τίδος Φυλῆς.

'Ερυγάνειν. ἐρύγασθαι. ἐγκωμιάζειν. αὐχεῖν. ἐ-
ρυγάνω. Καὶ εἰ ἀείβλεπτον καὶ δοκιμον ἠρύβησε
γένεθ, δὲλθ' ἔπιπεράπιλο.

'Ερυγή. πνύμαθ' ἀναπομπή ἐν τομάχῳ. ἔνθεν
καὶ τὸ ἐξηγεύξασθαι λέγεται.

'Ερυγή. ἐρυγή ὅτι πνεῦμα κρύφιον, καὶ τὴν ζέσιν
τῆς τροφῆς ἀπερρήγνυμιθων τῶν πομφολύγων, ἐπὶ
τὸ ἀνω ἀφ' ἐπιπέδου.

'Ερύγμηλθ'. ὁ μεγαλόφωνθ'. Ταῦρον ἐρύγμη-
λον.

'Ερυθραίνεται. ³ μελαίνεται.

'Ερυθαίνει. ⁴ πυρρὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἢ ῥί-
ζα, ἢ λεγεμὴ ἐρυθρόδανον. † Ἡ ῥοτάνη, ἢ ῥί-
ζα ἐρυθρα, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἰ γυναι-
κες, ἀγχευσα λέγει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀλχυσσα.

'Ερυθραία. πόλις.

'Ερυθρημα. τὸ χρώμα. ὁ ἄνθρωπος προσώπων ὅπι-
φύομιθον, οἷον ἐδὲ εἰς λευκὸν νοτερός τε, καὶ ἀρῆς,
καὶ εὐτελής τελευτῶν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἰδῆν, ἐρύθη-
μά τε ἀρχίον, καὶ μεδίχμα ἠδιδον. † Ὁ δὲ προσ-
αναδύει, καὶ μεδίχθισι τῷ χρώμαθ' τῷ παρρη-
κότθ'. ⁸ τὸ γ' μὴ ἐρυθραῖαν ἐπὶ τοῖς εἰρημίοις. †
'Επεὶ ὁ μελαβάλλει τὸ χρώμα, ἔκ ἐρυθραῖ.

'Ερύθημισεν. ἐνανόνισεν.

'Ερυθραῖ. θάλασσα ἐκλήθη ὁ Περσικὸς κόλπος,
ἐκ ἀπὸ τῆς χροῖας τῆς ῥοθίας, καὶ θάλασσα πνὸς οἰνίχ.
ἀλλ' ἐκ τινθ' ἀνδρὸς 'Ερυθρῆ τὴν προσηροῖαν, ἐν-
διωαπέυταιθ' τοῖσδε τοῖς τοῖσις.

'Ερυθραῖα. ὄνομα τόπος.

'Ερυθραῖοι. οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ 'Ερυθρας
καλεμῆνθς.

'Ερυθραῖθ', ὁ ἐπαρχθ' γερονὸς ἐπὶ Ζήνωνθ'. ὅς ἐ-
πεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκῆθια ἐώρα, μήτε βάρθ
προσδύειθαι πλεῖον τῷ τελαγμῆθι τοῖς τέλεσιν ἠνείχε-
το, μήτε π ποιῆν πονηρὸν, ὡς ἂν Φιλάνθροπθ', ἢ
ὄφελμῶν ἠδύναθι χάριν, αἰτησάμθθ' ὡθ' Ζή-
νωνθ' ταύτης τῆς δρχῆς ἐπαύσαθ. λύπθθι δὲ τῇ
πολθ' παρέχεν, ἠνεία ταύτθι ἀπέδελθ. μόνθ' γ' ἢ
τελέθθια τότε εἰς τὴν πολίθθια ἐπὶ τῷ πάν-
των ἀγαθῷ ἐπεφύκθ'. θάπθθς μὲν τὰς χείρας πα-
ρέχον τοῖς αἰτημῆθις. ὅθ' ἔχον δὲ πνα παντάπασθ
ἢ ὡθ' ὅθ' ἐρυθραῖθ' ἀμύναθθι. τὸ δὲ κοινὸν
τότε εἰς πᾶσαν ἀπορῆθια κατέλθεν, ὡς μὲν ἔχθ' ὑ-
πέλοιπθ. ἄ τε γ' ἐν τῷ κοινῷ ταμείθ' λέων κατέλι-
πει ἀπὸ Ζήνωνθ' ταχὺ ἐκείθενθ.

¹ 'Ερριάδα. οἱ 'Ερριάδα δῆμις.] Ex Harpotatione.

² Καὶ εἰ ἀείβλεπθον καὶ δ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. ἠρύβησε.

³ 'Ερυθραίνεται.] Literarum series requirit, ut scribatur ἐρυθραίνε-
ται. Vide vocem sequentem.

⁴ 'Ερυθαίνει.] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. ἐρυθραίνει:]
quam lectionem literarum series non admittit.

⁵ Ἡ ῥοτάνη, ἢ ῥίζα ἐρυθρα, ἢ ἐρ.] Haec pertinent ad vocem
ἐρυθραῖα, non ἐρυθραῖα.

'Ερριάδα. Erceadæ, populus Tribus Hip-
pothoontidis.

'Ερυγάνειν. Eructare. Laudare. Gloriari.
Jactare. *Quamvis illustre & clarum genus jactaret, tamen ut servus vendebatur.*

'Ερυγή. Eructatio. Ructus. Sive flatus, qui
ex stomacho emittitur. Hinc etiam dictum
est ἐξηγεύξασθαι, eructavit.

'Ερυγή. Eructatio. Ructus. Ructus autem
est flatus occultus, qui, dum cibi fervent, rup-
tis bullis fursum tendens, per os emittitur.

'Ερύγμηλθ'. Graviter boans. Graviter mu-
gians. Ταῦρον ἐρύγμηλθ'. *Taurum graviter mu-
gientem.*

'Ερυθραίνεται. [Rubescit.] Nigrescit.

'Ερυθαίνει. Rubrum facit. Rubro colore in-
ficit. Unde & ἐρύθημα, radix: quæ [vulgo]
ἐρυθρόδανον vocatur. † Herba, cujus radix est
rubra, qua mulieres faciem rubram reddunt,
vocatur anchusa. Vide in v. Ἀγχευσα.

'Ερυθραία. Erythra. Urbs.

'Ερυθρημα. Ruber color. Rubor. *Floridus
quidam color vultui ejus inerat, qualem nec ir-
riguum, nec tenerum, nec herbidum pratum,
verno rore rigatum, gignere queat. Adhæc ve-
nustro rubore prædita erat, & suavissime reni-
debat. † Ille autem insuper frontem perfrica-
bat, nec colorem vultus mutabat, nec ob dicta
erubescibat.*

'Ερύθημισεν. Direxit. Aptavit.

'Ερυθραῖ. θάλασσα. Mare rubrum. Sic dici-
tur sinus Persicus, non a rubro colore unda-
rum, ut quidam putant; sed a viro quodam
Erythro, qui locis illis imperavit.

'Ερυθραῖα. Erythraea. Nomen loci.

'Ερυθραῖοι. Erythraei. Incolæ urbis in Ionia
sitæ, quæ Erythra vocatur.

Ερύθηθ'. Erythrius, Præfectus Prætorio
sub Zenone. Hic cum nec pecuniam publi-
cam sufficere cerneret; neque tributis consti-
tutis gravius onus addere, nec æris alieni dis-
solvendi gratia injuste quicquam, utpote vir
humanus, facere sustineret; Zenonem roga-
vit, ut sibi magistratu illo abire liceret: quod
impetravit. Magno autem dolore civitas af-
fecta fuit, cum magistratum istum deponer-
ret. Ex iis enim, qui tunc Reipubl. præ-
rant, hic solus ad commune omnium bonum
natus videbatur. Nam petentibus prompte
beneficia præstabat, nec quenquam ob vete-
res offensas ulcisci animum unquam induxit.
Ærarium autem ad summam penuriam tunc
reductum & penitus exhaustum erat. Nam
pecunia publica, quam Leo moriens relique-

⁶ Ἄνθος προσώπων ἐπιθ.] Similia his legas apud Ælianum V. Hist.
lib. xiii. cap. i.

⁷ Εὐπλήθς.] Imo εὐπλήθς: ut scribendum esse recte monuit Kuhn,
ad dictam locum Æliani. Vide etiam Nostrum supra v. Ἀδρός λευκ.

⁸ Τὸ γ' μὴ ἐρυθραῖαν ἐπ.] Ut hæc cum superioribus cohereant,
legendum est, ὡς μὴ ἐρυθραῖαν, &c. Vel θ' μὴ ἐρυθραῖαν ἐπὶ τοῖς εἰρη-
μίοις, quam lectionem in versione secutus sum.

⁹ 'Ερυθραῖθ'.] Vide præter alios Photium Cod. ccl.

¹⁰ 'Ερύθηθ'. ἐπιπεράπιλο.] Totum hunc articulum ex Malcho de-
scriptum esse suspicatur Valæsius in fine notatū ad Excerpta ex Malcho.

πάντα, πολλά μὲν χειρομύθους τοῖς φίλοις ἄς ἔτυ-
χεν· ὅκ' ἦν δὲ ἀκρίβεις, ἄτε αὐτὰ γινώσκων, εἴ-
πη καὶ ἄλλως κλέπτουσι.

Ἐρυθρόν. τὸ μέλαν.

Ἐρύκειν, καὶ ἀπερύκειν. τὸ καλύειν, καὶ ἀπεύρηγν.
Πολύβιος. Τὸ 'κυριώτατον ἰὼ, τὸ τον πόλεμον ἐρύ-
κειν ὑπὸ τῆς Μακεδονίας.

Ἐρυμα. Φύλαγμα, καὶ πῖχθ. ἀσφάλισμα.
Τὰς μὲν ἀμάξας ἄσφ' ἔρυμα ἀειβάλλοντο· τὴν δὲ
ἀσφισσον τῆς φραστοπεδείας ἐποιθῆλο, ἢ ἐνεχάρη.

Ἐρύμανθ. ὄνομα ὄρεος. καὶ Ἐρυμάνθι. κά-
σφ. Δρύοπες ἔθνη. ἀεὶ τὴν Πυθῆνα ἄδικον·
ὄσφ ὁ Ἡρακλῆς μείψωσεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον
κάσφον ἔφερον, ἐξήτη αὐτὸς τροφίω. οἱ δὲ ὅκ' ἔ-
δωκαν.

Ἐρυμβόνα. τὰ τιμωτάτα εἰς ἀσωτίαν ἀφαιδετέ-
τιω. ὑπὸ ἔ' ῥυμβονῶ ῥήματι. Αἰλιανός.

Ἐρυμνά. τὰ ἰσφαλισμῶνα χρεῖα. καὶ ἐρυμνά-
σται, κατῆσφαλίσται. Οἱ δὲ ὄντο πολεμίων πλῆ-
θῆ ἔ' τοι εὐζάλωσι, τὰ ἐρυμνάσθ' ἔ' νότα τῆ' ἀκεί-
σθι. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοὶ διανοηθῆτο ἐπαμύνην.

Ἐρυμνῶ. ἰσφαλισμῶν.

Ἐρύπει. τόπος.

Ἐρύσανια. ἀντὶ ἔ' ἐκδείρανίας. Ἐρύσανια τὸ
δέρμα σὺν τῷ χάσματι φυλάττειν.

Ἐρύσαι. ἐλύσαι. Τὸν δὲ ἐρύσαι τὸν ἀτρακτιον ἐκ
τῆ μωκτῆρ.

Ἐρυσίβη. θηρίδιον π' ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυ-
μαίνεται τὸν καρπὸν. πινὲς νόσον ἔπιγνομῶν τοῖς
σπέρμασιν. ἢ ἡ κοινωρτώδης φθορὰ ἔ' σίτῳ.

Ἐρυσίβη. ἡ πάχη.

Ἐρχάδα. Ἐρχία, δῆμι τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ὑπὸ πνιγῆνα.

Ἐρσα. ὄνομα πόλεως.

Ἐσάλθει, καὶ ἀπεσάλθει. τῆτο καὶ ἐπὶ νεῶν

rat, a Zenonē celeriter dissipati fuit; partim,
quod multa amicis inconsulte largiretur; par-
tim, quod ipse sua penitus negligeret, nec
sciret, an forte ab aliis sibi quædam surriper-
rentur.

Ἐρυθρόν. [Rubrum.] Atrum. Nigrum.

Ἐρύκειν, & ἀπερύκειν. Arcere. Propulsa-
re. Polybius: *Præcipuum erat, bellum a
Macedonia propulsare.*

Ἐρυμα. Munimentum. Murus. Propugna-
culum. *Plaustris ut munimento se circunde-
derunt, & castra metati sunt, ubi loci natura
id permetteret.*

Ἐρύμανθ. Erymanthus. Nomen montis.
Et Ἐρυμάνθι. κάσφ. Aper Erymanthius.
Dryopes gens erat injusta circa Pythonem:
quam Hercules in alias sedes migrare jussit.
Cum enim aprum Erymanthium ferret, ci-
bum ab illis petiit, sed non impetravit.

Ἐρυμβόνα τὰ τιμ. *Pretiosissima quæque luxu
profuso dissipavit.* A verbo ῥυμβονῶ, dissipō.
Ælianus.

Ἐρυμνά. Loca munita. Et ἐρυμνάσθ' ἔ' μῦ-
nitum esse. *Illi vero putabant, se vi hostili
haud facile expugnari posse, quod a tergo ag-
gere objecto muniti essent. A reliquis enim par-
tibus se ipsos hostem [facile] propulsaturos
esse putabant.*

Ἐρυμνῶ. Munitam. Turam.

Ἐρύπει. Erypius. Locus [ita vocatus.]

Ἐρύσανια [δέρμα.] Qui pellem detraxerunt.
Qui excoriarunt. [*jussit eos*] *detractam pel-
lem cum rictu custodire.*

Ἐρύσαι. Traxisse. *Illum autem ajunt sagit-
tam ex naribus traxisse.*

Ἐρυσίβη. Animalculum quoddam, quod in
frumento nascitur, & fructum lædit. Quidam
ajunt esse morbum, qui feminibus innascitur.
Vel, rubigo, quæ frumentum corrumpit.

Ἐρυσίβη. Pruina. [Rubigo, segetibus ini-
mica.]

Ἐρχάδα. Erchiadæ. Erchia est populus
Atticæ.

Ἐρχθέντα. In aquis suffocata.

Ἐρσα. Effa. Nomen urbis.

Ἐσάλθει, & ἀπεσάλθει. De navibus, & de

1 Τὸ κυριώτατον ἰὼ, π' τ' π.] Fragmentum hoc Polybii repetitur
infra v. Κυρία: sed ubi pro ἐρύκειν male legitur φυλάττειν.

2 Δρύοπες ἔθνη. ἀεὶ τῆς Πυθῆνας ἄδικον· ὄσφ ὁ Ἡρ.] Hæc legun-
tur etiam supra v. Δρύοπες, & infra v. Κάσφ.

3 Ἐρυμβόνα] Scribe ἐρύμβονα, per duplex ε. Est enim Imperfec-
tum tertie personæ: a ῥυμβονῶνα, quod significat dissipō. Hefychius:
Ἐρυμβονῶν. ἀσφισσοπέζισσι. Idem alibi: Διερυμβονήσασσι. διεφορήσασσι.
Scribe, διερύμβονήσασσι. Confer etiam Nostrum infra v. ῥυμβόν. Cæ-
terum, in prioribus Editt. post ἐρυμβόνα posita est πλεία σιγή: quæ
prava interpunctio Kuhnio & Porto imposuit, & graviter errandi
occasione præbuit. Portus enim existimans τὸ ἐρυμβόνα esse no-
men substantivum, ejusque interpretationem esse ea, quæ sequun-
tur; vocem illam veritè, cupidus, delicus. Kuhnio vero ad
Fragmenta Æliani magis lepide ex ἐρυμβόνα duas voces Latinas
Rerum bona fecit: quippe existimans, vocabula ista nepotani-
um & luxuriosorum hominum apud Romanos propria fuisse;
quæ cum apud Ælianum literis Græcis scripta essent, Suidas ex ig-
norantia linguæ Latinæ in ἐρυμβόνα mutaverit. Sed conjecturam
hanc accurate refellit eruditissimus Jacobus Perizonius ad Ælianum
pag. 930. 951. qui omnino consulendus est. Nos hic tantum
adaucemus locum ex Eustathio ad Dionysium Feriægen a modo
laudato viro doctissimo itidem observatum, qui egregie huc facit,

& sic habet: Ἀπὸ τῆς δὲ πρὸς τὴν κινήσει δ' Ἀπολλωνίου ῥυμβόνας κα-
λεῖ· ἔ' τὰς καὶ ἡ πικρὰ τῶ ἀδύνατον κειμένη ἀπερῶ λέξις τὸ ΕΡΥΜ-
ΒΟΝΑ, ὅκ' τὰς πινὲς ἔχει τὴν ἀρχὴν, ἐν οἷς λεγῆ, ὅπ' ἐσπίδα πῆ
χρησίμω, ἔ' εἰς ἀσπίτω ἐρύμβονα πῆ τιμωτάτα. Id est: Inde etiam
Apollonius motus ipso vocat ῥυμβόνας: ἔ' forsitan obscura illa vox
ἐρύμβονα, quæ apud Ælianum reperitur, ex tali quodam vocabulō
originem trahit, quom dicit: *Absumebat utilia quævis, ἔ' luxu dif-
ferebat pretiosissima.* Hic locus plane confirmat id quod diximus;
nimirum, pro ἐρυμβόνα hic apud Suidam scribendum esse ἐρύμ-
βόνα, & tam Kuhnium quam Portum in exponenda voce illa a
vero haud parum aberrasse.

4 Ἀκείσθ] Vide Nostrum supra v. Ἀγρεσι, & Ἀκείσθ.

5 Ἐρχάδα. Ἐρχία, δῆμι τ' Ἀτ.] Confer Harpocracionem γ.
Ἐρχίασθ: & Meursium de Pop. Att. v. Ἐρχία.

6 Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ὑπὸ πνιγῆ.] Homerus II. Φ. v. 282.

Ἐρχθέντα ἐν μεγάλῳ ποταμῶ.
Scholiasta ad illum locum: Ἐρχθέντα, ἐν ὕδατι ὑπὸ πνιγῆ. Hinc
Suidas sua descripsit. Hefychius in serie sua: Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι
ὑπὸ πνιγῆ. Scribe & ibi, Ἐρχθέντα: ut & ante nos scribendum
esse recte monuit vir profundæ eruditionis Richardus Bentlejus in
Epistola ad Cl. Millium, Joanni Malaxæ subjuncta.

7 Ἀποσάλθει] Vide supra v. Ἀποσάλθεισας.

λέγει, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς: Ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κερφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῆν γῆν ὄρουσι· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα. ἀλλὰ τὰ πινάκη ἀπεσάλθην. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, Ἐφ' ἐνὶ τῷ παίδων ἀπεσάλθην. σημαίνει δὲ ἡ λέξις, τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τῶν εἰχεν. καὶ Αἰλιανός: Ἐπεὶ τοῖνον ὑπὸ τῶν ἐχάτων ἐσάλθην ἦδη, κομίζουσι αὐτὸν οἱ πρὸς ἡλικίας εἰς Ἀσκληπιῆ.

discrimine jam versabatur, cognati eum in

Ἐσ ἁ. εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἐσ ὄρας. εἰς χρόνον.

Ἐσ αἰ. ὠρεβάλειο. Ἐσ αἰ Δαμαρέτι θυγάτηρ.

Ἐσ βη. ἐσβέδη. ἐπαύσατο.

Ἐσδρας. Ἐστρ. ἐπὶ Ξέρξῃ βασιλέως, νομομαθῆς ἀετῶν γενόμενος. ὅς τῷ μὴ εὐγενῶν βιβλίον τὰς γραφὰς ἀναμνημονεύσας παρέδωκε τοῖς τῶν ἔθνεσιν.

Ἐσθῆρ. Ἰσραηλῆος γένους τυγχάνουσα, τῷ βασιλεῖον πινῶν ἐπέκτιστο ὑπὸ Ἀρταξέρξῃ, ὅς ἐκλήθη Μακρόχρη. αὐτῇ ἡ Ἐσθῆρ τῆς πρὸς γένους αὐτῆς ὠκειωμένης προσεποιεῖτο. ἐν οἷς καὶ Μαρδοχαίου ὅς τῷ ὑπεβλήθη μνηστὴρ Ἀρταξέρξῃ.

Ἐσδριάβ. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ἐσδριάβ ὑπὲρ πάντων κλειστάς, ἔλεξε τάδε.

Ἐσ αἰ. Ἰσραηλῆος ἀσκητῶν, Φαρισαίων καὶ Γεραματιῶν τῶν ἀσκητῶν ἐπιμέτρῃ διανοητικότες, πρὸς ἡγεμονίαν Ἰωνάθαν, ἡ δὲ Ριχάβ τῆς δικαίας. Φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλαβεῖς πλοῖον. οἱ τῷ μὲν ἡδονῶν ὡς κελίαν ἀποσφραγίσαν· τῷ δὲ σωφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, καὶ τὸ μὴ τοῖς πάθεσιν ὑποπίπτειν, ζήτητῶν ὑπολαμβάνουσι. καὶ γὰρ μὲν παρ' αὐτοῖς ὑποφροσῆται· ἀλλοίωσι δὲ παιδάς νέους ἐπὶ προσλαμβάνοντες καὶ διδάσκοντες, ὡς συγγενεῖς ἡγεῖνται, καὶ τοῖς ἡγεσιν ἑαυτῶν ἐντυπῶσι. καὶ πᾶν αἰσχρὸν ἀποβάλλοντες, καὶ πᾶσαν ἄλλην ζήτητῶν ἐξασκῶσι. οἱ ὑπεβλήθησαν τῆς ἡθικῆς λέξεως, θεωρεῖα δὲ τὰ πολλὰ ὠρεβάλουσι. ἔθνη καὶ Ἐσ αἰοὶ καλεῖνται τῶν διηθητῶν τῶν ὀνομασίων τετέτι, Θεωρητικοί. † Ὅτι Ἐσ αἰοὶ ὑπερτέρῃ σφόδρα καὶ λίαν ὑπεκείμενοι τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν πολιτείαν.

Ἐσέφθη. ἀντὶ τῶν ἐσβέδη. ἐπίμησεν. ἐθαύμασεν. ἐξέπλησεν.

Ἐσσηρσαν. ἀντὶ τῶν ἐκχεχίωσαν. ἡ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν ὀργισμένων κυνῶν. Ἐσ ἀλλήλους τε ἐσσηρσαν ἡμιμανές τε καὶ ἀχρῖον οἱ σκύθαι. καὶ ἐσσηρσαι, ἐδυσχέραιεν, ἀργίζετο. Ἰλίαν γὰρ ἐς αὐτῶν ἡ Θεοδώρα ἡγεμῶν καὶ ἐσσηρσαι.

1 Ἐσ ὄρας] Vide de hac phrasi Casaubonum ad Athen. lib. 11. cap. x. v. & ad Theocr. *Idyll.* xv. vers. 74.

2 Ἐσ βη, Ἰσραηλῆος] Vide paulo inferius post v. Ἐσ βη.

3 Ἐσ αἰοὶ. Ἰσραηλῆος ἀσκητῶν. — ἐπιμέτρῃ] Hæc omnia ἀπολαβεῖν pene etiam leguntur apud Cedrenum pag. 198. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐξ ἐπιμέτρῃ.

4 Φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλα. — ἐντυπῶσι] Hæc sunt verba Josephi de Bello *Jud.* lib. 11. pag. 785. ut Pearsonius etiam observaverat.

hominibus dicitur. De navibus enim [dictum, significat, In falo stabat:] ut apud Dionem in *Historia Romana*: *Nam pauca quidem eaque levissima naves ad terram appulerunt: pleraque vero, & majores, ob paludes in alto manserunt, anchorasque jecerunt.* De hominibus vero; ut in hoc exemplo: *In uno ex pueris omnis ejus spes sita erat.* Hanc enim significationem hic habet vox ἀπεσάλθην. Et *Ælianus*: *Quoniam igitur in extremo vitæ Æsculapii templum portarunt.*

Ἐσ ἁ. Ad Auroram. In unum diem.

Ἐσ ὄρας. In tempora. In annum.

Ἐσ αἰο. Induit. *Induit Damareti filia.*

Ἐσ βη. Extinctus est. Cessavit.

Ἐσδρας. Esdras. Hic sub Xerxe Persarum Rege vixit: vir legum peritissimus; qui libros amissos Scripturæ ex memoria reparavit, & gentis suæ hominibus tradidit.

Ἐσθῆρ. Esther, gente Judæa: quam regio honore dignatus est Artaxerxes, Longimanus vocatus. Hæc Esther popularibus suis patrocinata est: inter quos fuit & Mardochæus, qui Artaxerxi insidias aperuit.

Ἐσδριάβ. Esdriabus. Nomen proprium. *Esdriabus vero, pro omnibus unus in medium progressus, hæc dixit.*

Ἐσ αἰο. Essæi. Ascetæ inter Judæos, qui Phariseos & Scribas severitate disciplinæ longe superarunt. Genus ducunt a Jonadabo, filio Richabi justi: iidemque amore mutuo & religione aliis antecellunt. Voluptatem ut vitium averfantur: at temperantiam, & continentiam, & affectuum vacuitatem, virtutem existimant. Conjugium ipsi quidem despiciunt: sed alienos liberos tenera adhuc ætate adscitos, docent, eosque pro suis habent, & suis moribus formant. Omnem turpitudinem a se amovent, & cæteras omnes virtutes exercent. Adhæc, dictionem moratam curant, & in contemplatione plerumque perseverant: unde etiam vocantur Essæi, i. e. Contemplatores. Id enim vox ista significat. † Essæi vitæ genere & instituto Phariseis longe præstiterunt.

Ἐσέφθη. Idem quod ἐσβέδη. Coluit. Veneratus est Admiratus est. Obstupuit.

Ἐσσηρσαν. Os, vel rictum diduxerunt. Metaphora ducta est a canibus iratis. *Scythæ semirabidi & ira efferati adversus se invicem ringebantur.* Et ἐσσηρσαι. Ringebatur. Indignabatur. Irascebatur. *Theodora enim erga eam valde exasperata & ira accensa erat.*

5 Ἰλίαν γὰρ ἐς αὐτῶν ἡ Θεοδώρα ἡγεμῶν.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. 1. pag. 3. sed ubi pro ἐσσηρσαι, cujus vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, hodie scriptum est ἡμιμανές. Ac lectio Suidæ præferenda est. Nam ipse Procopius alibi, nimirum *Histor. Arc.* cap. xiiii. pag. 40. τὸ ἀργιάνειον & σείρειν conjungit. Ait enim: Ἐνταῦθα ἡγεμῶν τε καὶ σείρειν μεσσηρσαι ἐδύθη. Quia etiam Aristophanes, quem Procopius imitatus fuisse videtur, eandem voces conjungit in *Acce*, pag. 663. ubi sic inquit:

Ἠγεμῶν τε καὶ σείρειν μεσσηρσαι

Ἔσεται. ἔσται.

Ἔσεισέ' με τὴν καρδίαν. ἀντὶ τῆς, ἐλύπησεν. ὁ δὲ ἔσεισέ' με τὴν καρδίαν, ὅτι τῆς Αἰσχύλου θεωροδοκῶν ποιήματα, εἰσήχθη τὰ τῆς Θεόγνιδος.

Ἔσήσας τὰ νήπια αὐτῶν.

Ἔσήλατο. εἰσῆλθεν. εἰσέφρησεν. Ὁ δὲ ἀκρότατος ἑαυτῆ ὦν, ἐσήλατο ἐς τὸν νεῶν.

Ἔσήμανε. θεωροῦσασεν. Ὁρῶν τὸ πρῆξυμον τῆς Ῥωμαίων, ἐσήμανε τοῖς ἑαυτοῦ ἐπομύοις ἔπι κρηταῖν.

Ἔσιω. βασιλεύς κυρίως τῆς μελιόσων. ἐσιω, ἡ γενική.

Ἔσιωός. ὁ πολίτης.

Ἔσειν. πρῶγειν.

Ἐρώων γλυκιστῶν, πικρίας ἔξεις πρῶπες.

Ἔσια. ἡ πρῶβεία.

Ἔσινοῖο. ἐβλάπτοιο.

Ἔσενε. σένεος καὶ διωμέως μελεῖχεν. ἡδύνατο. Αἰλιανός. Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὑμῶν τὸν σωτήρα, ἡ τῶν ἐσενε Φωνῆ, καὶ ἐδῆτο ζεῖπτον θείων αὐτόν.

Ἐδήματα. ἱμάτια.

Ἐδῆς ἀλεργίς. ἀδῆ τῆς η. Ἀλεργίς δὲ ἰδίως, ἀδῆ τῆς ι. Ἐδῆς, ἐδῆτος, καὶ τὸ πληθυντικόν, ἐδῆτων.

Ἐδῆρ. αὐτῆ σιουῖσα τῶν Ἀρταξέρξη τῶν βασιλεῖ, τὴν βασιλείον πηλὴν ἐκέκτητο, γένεος Ἰουδαϊκῆ τυγχάνουσα, καὶ ζῆλον τῆς δόξης ποιημένη, τῆς τε πρὸς γένεος αὐτῆς ἀφροσύνας θεωροαλεσαμένη, μάλιστα δὲ Μαρδοχαῖον μητρὸς ἀδελφόν ὄντα, ἐν τοῖς βασιλείοις καλεῖχεν. ὡς δὲ τῶν βασιλικῶν θεωροῦμα Ἀρταξέρξης διεκέρυξε, τῆς Ἑβραϊκῆς μετὰ τὴν μὴ τῆς δόξης τῆς Θεῶν, θεωροκυνεῖν δὲ τὴν ἑαυτῆ εἰκόνα, ἕως ἡμερῶν μὴ ἀναχωρῶν τῆς πτωχίας τοῖς ἀπειθεῖσι ἀφροξάμνους οἱ Ἰουδαῖοι ἀφροδόντες ἀλλήλους, ὡσεὶ πηλὴν τῆς θεωροκῆς ἡμέραν, νηστεία καὶ θεωροεὐχῆ τὸ θεῖον ἐξελέγοντο. καὶ οἱ μὴ ἄλλοι, ὡς ἔκατ' εἶχεν, ἐν τῇ ἰδίᾳ σκυλῇ τὰς ἰκεσίας ἐποίησαν. Μαρδοχαῖος δὲ εἰς τὴν βασιλείον αὐτῶν ἐν σκότῳ κρυπτόμενος, ἤκουσε πρὸς τῆς ἔπιβουλῆς κατ' Ἀρταξέρξη, καὶ δηλοῖ τῶν Ἀρταξέρξη. καὶ ἔπως ἡ κατ' Ἰουδαίων ἐλύθη ἔπιβουλή.

Ἐδῆω, πρῶγω, καὶ φάγω, αἰπαλικῆ σιωτάσσομαι. Ἐδῆω ἄρτον· πρῶγω ψωμίον· φάγω βῆν.

Ἐδῆλά. ἀγαθά.

Ἐδῆλός ἐὼν ἄλλος κρείττονος ἀνέπτυχεν.

1 Ἔσεισέ' με τὴν καρδίαν. ἀντὶ τῆς ἑλ. Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis in initio *Acharnens.*

Ἐπὶ δὲ κρηταῖν θεωροδοκῶν τῆς Αἰσχύλου.

Ἐπὶ δὲ ἀνέγειν εἰσῆλθαι ἢ Θεόγνιδος τῆς θεωρο.

Πῶς τῆς ἑσεισέ' με, δοκῆς, τὴν καρδίαν;

Vide ibi Scholiastam.

2 Ἔσήσεις πῆ] Legendum est, ἐσεισέσεις πῆ νήπια αὐτῶν: ex versione Græca τῶν LXX. Reg. iv. cap. 8. unde locus hic depromptus est.

3 Ὁ δὲ ἀκρότατος ἑαυτῆ ὦν, ἐσήλ] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀκρότατος.

Ἔσει. Idem quod ἔσται. Erit.

Ἔσεισέ' με τὴν καρδίαν. Animum meum dolore affecit. Ille vero animum meum dolore affecit, quod cum Æschyli poemata expectarem, Theognidis ejus loco introducerentur.

Ἔσήσας τὰ γ. Infantes eorum solo illides.

Ἔσήλατο. Infiliit. Ingressus est. Irrupit. Ille autem impos sui in templum irrupit.

Ἔσήμανε. Imperavit. Videns Romanorum alacritatem, imperavit illis, qui se sequebantur, ut opem [aliis] ferrent.

Ἔσιω. Proprie sic vocatur Rex apum. Genitivus est, ἐσιω.

Ἔσιωός. Esenus.

Ἔσειν. Edere. Comedere. Comedens dulcia, amarus habebis mores.

Ἔσια. Legatio.

Ἔσινοῖο. Lædebantur.

Ἔσενε. Valebat. Robustus erat. Poterat. Ælianus: Gallus autem gallinaceus servatorem, qua voce poterat, celebrabat, eumque orabat, ut se pedibus valentem efficeret.

Ἐδήματα. Vestimenta. Vestes.

Ἐδῆς ἀλεργίς. Vestis purpurea. [Hic τὸ ἀλεργίς, scribitur] per η. At ἀλεργίς, cum separatim [& substantive ponitur,] per ι. Ἐδῆς, vestis: in genitivo, ἐδῆτος; & in plurali ἐδῆτες, ἦτων.

Ἐδῆρ. Esther. Hæc, cum esset cum Rege Artaxerxe, regium honorem est adeptæ, quamvis esset ex genere Judaico: magnoque gloriæ studio flagrans, cognatos suos virtute præstantes ad se vocavit, præcipue vero Mardochæum avunculum; quem in Regia retinuit. Cum autem edicto regio Artaxerxes promulgasset, ut Hebræi cultu [veri] Dei relicto, imaginem suam adorarent, per XL. dies supplicii dilatione in contumaces statuta; Judæi consultatione habita, quendam supplicationis diem statuerunt, ut jejuniis & precibus Numen divinum placarent. Et alii quidem, prout unus quisque poterat, in privato suo tentorio preces faciebant: Mardochæus vero in aula Regiæ, in obscuro quodam loco delitescens, audivit verba, quæ fiebant de insidiis in Artaxerxis caput: casque Artaxerxi patefecit. Sic autem insidiæ, quæ Judæis struebantur, dissipatæ fuerunt. *Port.*

Ἐδῆω, πρῶγω, & φάγω, accusativo junguntur. Ut, Ἐδῆω ἄρτον, edo panem: Τρῶγω ψωμίον, comedo buccellam: φάγω βῆν, voro bovem.

Ἐδῆλά. Bona. [Et ἐδῆλός, bonus, fortis.] *Forti occurrit fortior.* [Polybius:] *Nam in-*

4 Ἐσειν] De hac voce vide plura apud Etymologum.

5 Ἐσειός, πῆλ.] Puto Suidam notam hanc excerptisse ex aliquo auctore, in quo Ἐσειός corrupte scriptum erat pro Ἐδῆσιωός. Urbs enim Ἐσειός, vel Ἐσειός, cujus gentile fuerit Ἐσειός nusquam quod sciam, memoratur. At Ἐδῆσιός, urbs Syria, ex veterum scriptis notissima est: cujus ἔθνος est Ἐδῆσιωός, & Ἐδῆσιωοί.

6 Τρῶγων γλυκιστῶν, πικρ.] Verius hic onirocriticus, qui referendus erat ad v. Τρῶγω, legitur apud Astrampsydum.

7 Ἐσειά] Potius ἔσεια, cum spiritu aspero, ab ἔσει. Confer Notum supra v. Ἐσειός.

Ἐπι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτομάλιν ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῆς ἀρατῶν ἀνδρῶν ἔπι δ' ὅτε πάλιν, καὶ τὴν παρομιάν,

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλω κρείττοιον ἀντέτυχεν.

Ἐσθόμυρον. Ἐσθίαν. Ἐσθω γὰρ, τὸ ῥήμα. καὶ Ἐσθλῆς. Ἐσθλόνες.

Ἐσθ. ἱμάτιον.

Ἐσθ ὅτε. ἔστιν ὅτε.

Ἐσκαζεν. ἐνεδδίαζεν. ἀμφέβαλλεν. Ὁ δὲ ἔσκαζεν ὅπως ἔχει γνώμης τὰ τῶν Ῥωμαίων στυγέματα, καὶ εἰ δρεπτικὰς ἔχουσι τὰς ψυχὰς εἰς ὠδύματα.

Ἐσκαλλεν. Ἐσκάλλυεν, ἐσάλλυεν, ἠρεῖνα, ἀνεζήτη. Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.

Ἐσκειύρησεν. ἐπεβύβλυσεν. ἐξ ἧ καὶ σκευαία, ἡ ὀπιβελία.

Ἐς κεφαλὴν σοι. Ἐπιφάνημα κατὰρας. ὡροισηκότ. γὰρ πιν. χαλεπὰ ἔσταται. ἀμοιβαίως ἀνταποκρίνεται πρὸς. Ἐς κεφαλὴν σοι.

Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τῆς ἄκκοσαν. κέκλι. τὸ ῥήμα δὲ τῆς ἀράτης τῶν ἀειπαυμένων. καὶ ἐσκήνη, ἀντὶ τῆς ἐσκήνη. κελιοῦσον.

Ἐσκιμάλισεν. τῶν μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν, καὶ πλῆξας, ἐφυβείζει. ἢ ἀντὶ τῆς κατὰ δακτύλιτε. σκιμαλίσαι γὰρ ὅτι κυρίως τὸ, τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν ἄνωκτον τῆς ὀργῆς ἐμκαλεῖν. καὶ μόνον δὲ τῆτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν βελόμυροι ἐμβείσασιν πνὰ, μέσον τὴν δάκτυλον ἐντείνουσι, καὶ τὸς λοιπὸς συναρμόσας, δειξάσιν αὐτῶν. Ἀειφοράνης.

Καὶ τὸν δορυζέον οἶον ἐσκιμάλισεν.

Ἐσκληρότα. ὡροσλιπαρῆνα. ὡροσκληρότα. μετῆκ. δὲ δὲ τῶν ὡροσληρομένων.

Ἐσκιόφορημένα. Ἀειφοράνης. Ἀπόμακτρα σκυτάλαν ἐσκιόφορημένα.

Ἐσκοπίαζε. ὡροβέλεπεν.

Ἐς κόρακας. Βοιωτῶν Ἄρνιω πρὸ οἰκῶσιν ἐρρήθη ἄπο τῆς Οἰῆ, ἐπιπεσῆσθαι τῆς χώρας, λυκῶν κωραίων Φανίλων. νόοι δὲ μεθυθέντες ποτὲ, συλλαβόμενοι κόρακας, ἐγύφωσαν καὶ παίγνιον, καὶ ἀφῆκαν πέπεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαλίας λαβύσης τέλει. καὶ Φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, ἔφυγον, καὶ ἄκκοσαν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. εἰς ὃν μὲν ταῦτα οἱ τὴν Βοιωπίαν οἰκῶντες τὸς ἀμικράνοιας ἔπεμπον. οἱ δὲ, ὡς τῆς

terdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa et casus resistunt. Interdum vero id evenit, quod proverbio dici solet, ut [Occurrat forti, qui magis fortis erat.]

Ἐσθόμυρον. Edens. Comedens. Verbum enim est ἔσθω. Et ἔσθοντες, comedentes.

Ἐσθ. Pallium. Vestis.

Ἐσθ ὅτε. Pro, ἔστιν ὅτε. Interdum. Aliquando.

Ἐσκαζεν. Claudicabat. Dubitabat. Ambigebat. Ille vero dubitabat, quo animo essent Legiones Romanorum, et an strenue fortiterque in acie dimicatura essent.

Ἐσκαλλεν. Fodiebat. Ruspabatur. Scrutabatur. Inquirebat. [David:] Et spiritus meus scrutabatur.

Ἐσκειύρησεν. Insidiatus est. Unde etiam σκευαία, insidiæ.

Ἐς κεφαλὴν σοι. In caput tuum [recidat.] Est formula imprecandi. Si enim aliquis prædicat, mala nobis eventura esse: vicissim quis respondet: In caput tuum.

Ἐσκήνησαν. Habitarunt. Verbum hoc inflexum est a prima conjugatione verborum circumflexorum. Et ἐσκήνη, pro ἐσκήνησαν, habitant.

Ἐσκιμάλισεν. Medio digito pollicem applicuit, & sic strepitum edens, contumelia aliquem affecit. Vel significat, medio digito aliquem contrectavit. Σκιμαλίσαι enim proprie significat, medium digitum in podicem gallinæ inferere. Non solum autem hoc, sed etiam, cum aliquem ignominia afficere volentes, medio digito extento, & cæteris contractis, aliquem demonstramus. Aristophanes: Et hastarum fabrum ut digito infami demonstravit.

Ἐσκληρότα. [Exsiccatum. Arefactum.] Rei alicui constanter assidentem, & in ea perseverantem. Translatio ducta est a rebus, quæ juxta res alias siccantur & arefiunt.

Ἐσκιόφορημένα. In umbra nutrita. Aristophanes: Purgamenta quisquiliarum in umbra nutrita.

Ἐσκοπίαζε. Speculabatur. Circumspiciebat.

Ἐς κόρακας. Ad corvos. Bœotia, qui quondam Arnen incolebant, ab Apolline dictum fuit, tunc ipsos ex regione sua pulsum iri, quum albi corvi apparuissent. Adolescentes igitur quidam ebrii corvos aliquando captos, gypsoque per lufum dealbatos dimiserunt: quibus conspectis Bœoti perturbati sunt, quasi oraculum ad exitum jam esset perductum. Adolescentes vero tumultum metuentes, fugerunt, & locum quendam incoluerunt, quem vocarunt Corvos: in quem postea Bœoti ma-

1 Ἐπι μὲν γὰρ ὅτε ἐ ταυτομάλιν ἀντίπρ.] Hæc sunt verba Polybii lib. xv. cap. xvi. quæ leguntur etiam supra v. Ἐπιβολή.

2 Ἐσκάλλυεν, ἐσάλλυεν.] Vox prior est emendatio posterioris: quæ cum initio ad marginem notata esset, postea in textum irrepsit.

3 Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. lxxvi. v. 7. Theo loretus ad illum locum: Τὸ δὲ ἔσκαλλεν, ὁ μὲν Θεοδόπιον, ἔξηρεῦσεν ὁ δὲ Ἀκύλας, ἐσκάλλυεν εἰσεκε.

4 Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τῆς ἄκκοσαν. κέκλι.] Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 374. Ἐ. λυκῶν. κέκλιται τὸ ῥήμα δὲ τῆς ἀράτης τῶν ἀειπαυμένων. εἰ γὰρ ἢ ἀπὸ τῆς ἀράτης, ἢ ἀπὸ τῆς ἀειπαυμένων. Huc Suidas respexisse videtur.

5 Ἐσκιμάλισεν. τῶν μέσῳ δακτύλῳ συναρμό.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Pacem pag. 662. (453. Ed. Bai. P.) Confer etiam Notitium infra v. Σκιμαλίσαι.

6 Ἐσκιόφορημένα.] Magis usitatum est, ἐσκιόφορημένα.

7 Ἀειφοράνης.] Fragmentum hoc Aristophanis, de cuius sensu nihil certi statui potest, frustra quis querat in fabulis ejus hodie adhuc extantibus. Pro στυγέματα autem forte legendum est στυγέματα. Nam τὸ στυγέματα primam longam habet, quam proinde metrum respicit.

8 Ἐς κόρακας. Βοιωτῶν Ἄρνιω π.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad ἀμικράνοιας ἐπιμπον, ad verbum fere etiam leguntur apud Zenobium, & Enarratorem Comici ad Nubes pag. 131.

ζῶα ἀναιδῆς, καὶ δυσωπιτικῆ τοῖς ἀνθρώποις ὄντι.

Αἰσχροτέλης δὲ Φησιν, λοιμῆ καὶ ἀρχή, καὶ κο-
ράκων πολλῶν γενομένων, τὸς ἀνθρώπους θηροφιλίας
αὐτῆς, καὶ φεικταίοντος, ἔστι ζῶντας, καὶ ὄπι-
γιν τῷ λοιμῷ. Φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἴτωπ
μυθικῶς κολοῖν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον ἐ-
αυτὸν εἶναι, πρὸς αὐτῆς πορευθῆναι. ἠπληθύνει δὲ,
πάλιν εἰς τὸς κολοῖν ὑποφρέσαι. τὸς δὲ ἀγαλακ-
τήσαντας παλεῖν αὐτὸν, λέγοντας, Φεῦγ' ἐς κόρακας.
Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι, ἀφ' τὸ ἐν τραχέει τό-
ποις καὶ κρημνῶδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς,
Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἐς κόρακας ἔν, εἰς τὸ σκότ, εἰς
ὄλεθρον.

Ἐς κόρακας, καὶ σαυτὸν τε πρὸς. τῆς τῆς, ἀπό-
φρε τὸ πρᾶγμα, καὶ σαυτὸν.

Ἐσοροδίσις. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τῆς τὰ
σκόροδα τραβόντων. ἢ ἀλιδίσις. ἐπίκρανας. ἢ ἐδρί-
μυξας.

Ἐσοροδισμῆ. σκόροδα φαγόν. ἀπὸ τῆς ἀ-
λεκξυόνων. ὅτε γ' ἐς μάχην συμβάλλωσιν αὐτῆς,
σκόροδα διδόντων αὐτοῖς, ἵνα δειμύτεροι ὦσιν ἐς τὴν
μάχην.

Ἐσοροδισμοῖς. Ἀριστοφάνης.

Οὐ μὴ πρὸς τῆς τῆς ἐσοροδισμοῖς.

ἀντὶ τῆς, ἢ καὶ βαλαῖς σφοδροῖς ἔσι καὶ πικροῖς γε-
νομένων, μετὰ τῆς τῆς σκροδῶν. ἀπὸ μεταφορᾶς
τῆς ἀλεκξυόνων.

Ἐσκαπονδία. ἢ Ῥωμαῖος, φρασεολογικῶς ἐφό-
δις.

Ἐς Κυνόσαργες. οἰονεὶ Κυνόσαργες. ἀπὸ τῆς,
δυσίας πλησίον γενομένης εἰσελθόντα κύναι καὶ ἀρπά-
σαντα κρέας τῆς θύμας ἀγαγεῖν ἐκείσε. ἐν ᾧ καὶ
ναὺς ἐκπίθη καὶ οἱ νόθοι ἐκλήθησαν ἐκρίνοιο, εἰ τῆς
ὄντως γέγονεν υἱός. ἐκάλων δὲ Ἀθηναῖοι καὶ τὸς ἀ-
πελευθέρους νόθους. εἰς τὸ Κυνόσαργες σαφέστερον καί.

Ἐς Μασαλίαν πλεύσειας. ἐπὶ τῶν θηλυτέρας
καὶ μαλακῶς ζῶντων. οἱ γ' Μασαλιῶται θηλυτέ-
ρον ἔζων, πολλὰς ποικίλους καὶ ποδηγεῖσι καὶ μύροις
χρῶμενοι.

Ἐσμός. πληθῆ. ὄχλος. κρείως ἢ μελοσῶν.
πρὸς τὸ ἅμα πελομένης ἰεσθαι.

Ἐσο. ἐνδέδυστο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπαρχε.

1 Ἐσοροδίσις. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τῆς. Ex Scholiasta Aristo-
phanis ad Equit. pag. 345.

2 Ἐσοροδισμῆ. σκόροδα φ.] Et hæc sumpta sunt ex Scholia-
sta Aristophanis ad Equit. pag. 317. (217. Ed. Baf. P.) Photius in
Lexico incedito: Ἐσοροδισμῆ. πικρῶν καὶ πικρῶν ἀπὸ τῆς σκροδῶν.
μεταφορᾶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀλεκξυόνων, ἢ ἀφ' τῆς τῆς νόθου χειρομένης σκόροδα.
Eadem habet Ftyologus.

3 Οὐ μὴ πρὸς τῆς τῆς ἐσο.] Senarius hic legitur apud Aristo-
phanem *Acharnens.* p. g. 379. (268. Ed. Baf. P.) Vide ibi Scholia-
stam, cujus verba Suidas hic more solito descripsit.

4 Οὐ καὶ βαλαῖς] Hæc duæ voces nullum hic sensum habent,
quippe quæ ἀκρίτως repetitæ sunt ex versu illo, qui proxime apud
Aristophanem loco laudato præcedit.

Οὐ καὶ βαλαῖς τὸ σκόροδ' ἢ μελοσῶν; Quare, vel penitus eas dele, vel loco earum scribe, ἢ πρὸς, i. e. ne accede.

5 Ἐσοπονδία] In Glossis Basilicorum legitur, Σκαπονδία: quæ

los relegarunt. Alii vero [proverbium hoc inde ortum esse dicunt,] quod corvus sit animal impudens, & mali ominis inter homines habeatur. Aristoteles vero dicit, cum pestilentia aliquando grassante multi corvi apparuissent, homines eos captos lustrasse, vivosque dimississe, & pestilentie postea dixisse: *Fuge ad corvos.* Æsopus autem fingit, graculum majorem, qui se corvis parem putaret, ad illos ivisse: sed victum ad graculos rediisse. Illos vero indignatos eum ferire cœpisse, dicentes, *Fuge ad corvos.* Aristides vero ait, corvos in asperis & præruptis locis nidificare solere, unde ortum sit proverbium: *Fuge ad corvos.* Ad corvos igitur significat, in malam rem, in perniciem.

Ἐς κόρακας, ἢ σ. Una cum re ista & ipse ad corvos abi.

Ἐσοροδίσις. Flere fecisti. Translatio ducta est ab illis, qui terunt allia. Vel, molestia me affecisti. Exacerbasti. Vel, exasperasti.

Ἐσοροδισμῆ. Qui allia comedit. [Translatio ducta est] a gallis gallinaceis. Illis enim, cum committuntur, allia edenda dantur, ut ad pugnam sint acriores.

Ἐσοροδισμοῖς. Illis, qui allia comederunt. Aristophanes: *Ne accedas ad hos, allium redolentes.* Id est, ne accedas ad hos, qui exacerbati sunt; haud secus ac si allium comedissent. Translatio ducta est a gallis gallinaceis.

Ἐσκαπονδία. Sic Romanorum lingua vocantur commeatus militum.

Ἐς Κυνόσαργες. Ad Cynofarges. Dicitur quasi Κυνόσαργες: ab eo, quod, cum sacrificium prope fieret, canis ingressus carnem victimæ raptam in locum illum intulisset: in quo etiam templum conditum est. Ibidem etiam de nothis judicium habebatur, [& inquirebatur,] an hic revera hujus esset filius. Athenienses autem & libertos vocabant nothos.

Ἐς Μασαλίαν πλεύσειας. Massiliam naviges. Dicitur de iis, qui effœminate & molliter vivunt. Massilienses enim effœminate vivebant, vestibibus pictis, & talaribus, & unguentis utentes.

Ἐσμός. Multitudo. Turba. Proprie, examen apum: [sic dictum,] quod simul volantes cant.

Ἐσο. Indue. Induaris. Significat etiam, Esto.

vox pati modo ibi exponitur, φρασεολογικῶς ἐφ' ἑαυτῆς. Videtur autem utrumque vocabulum detortum esse ex voce Latina *stipendium.*

6 Ἐς Κυνόσαργες] Confer Nostrum infra v. Εἰς Κυνόσαργες, & v. Κυνόσαργες.

7 Κυνόσαργες] Recte Portus monuit, legendum esse Κυνόσαργες. Senfus enim hujus loci est, τὸ Κυνόσαργες dictum esse quasi Κυνόσαργες, a κύων, & σάξ: quod canis carnem victimæ aliunde raptam in locum illum intulisset.

8 Ἐς Μασαλίαν πλ.] Egregie hic faciunt ea, quæ habet Athenæus lib. xii. pag. 523. *Μασαλιῶται δ' ἐθελώθησαν, οἱ τ' αὐτὸν ἵερον τὸ ἐδότης φερόντες κόρην. ἀχρηστεῖσι γὰρ ἀφ' οὗ ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, ἀφ' οὗ πρυφῆν γυναικωπαθῆναι. ὅθεν καὶ παρεμύθη παρ' ἡμῶν, Πλεύσειας εἰς Μασαλίαν.* Confer etiam Nostrum supra v. Ἐκ Μασαλίας.

9 Σημῶντες δὲ καὶ τὸ ὑπ.] Sed tunc scribendum est ἴσο, cum spirita tenui.

'Ες ὁ. ἀντὶ τῆς, μέχει τῆς. ἕως τῆς. Ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, ἐς ὃ ἐξῆλθεν αὐτῆν.

'Ἐσοπίον. τὸ κάτοπιον.

'Ες ὅπι. ἀντὶ τῆς λίαν. Ζυωετήσαλο Φάλαγγας ἐς ὅπι μάλισα καρτερός.

'Ες ὅπι μάλισα. ἀντὶ τῆς λίαν. Καλάμους ἐς ὅπι μάλισα τεττῆς καὶ παχίστους.

'Ες ὀψιόνους. τῆς μὲ ταῦτα.

'Ἐσω. τοπικόν.

'Ἐσω ἀνθρώπου. χτ' ἵ τὸν Ἀπόστολον, ἡ ψυχῆ. Ἐξω ἀνθρώπου, τὸ σῶμα. ἔσθ' ὅτε γὰρ σπὸ μέρους τὸ σῶμα ἡμῶν διηλεῖται ζῶον. ὡς ἐν τῷ, Ἐκχεῖ ἀπὸ τῆς πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. καὶ χτ' Μωσῆα παροδιαλεγερόμενον τοῖς ἐξ Ἰσραὴλ. Ἐν ὃ καὶ ἐψυχῶς κατέβησαν οἱ πατέρες σε εἰς Αἴγυπτον.

'Ἐσωθεν. τοπικόν.

'Ἐσάθλιω. σπὸ τῆς σῶω, σῶσω. σέσωκα. σέσωμα. ἐσάθην. τὸ δὲ σέσωμα, σπὸ τῆς σῶζω. τὸ δὲ σῶζω, ἔχθ' τὸ σ. καὶ πᾶσα κλίσις, ἔχουσα τὸ ζ. οἷον σῶζομαι, ἐσωζόμην, καὶ τὰ ὅμοια.

'Ἐσωκράτην. ἀντὶ τῆς ἐκόμων. ἐρρύπην. ἐπέιπων.

'Ἐσωμαλοποιεῖ. ἐπλαττε. Πολύβιου. Ὁσανεὶ καὶ τὸ αὐτόμαλον καὶ τύχη πρὸς ἐσωμαλοποιεῖ τὰς τῆς Συμπύωνος πράξεις, ὡς ὅτι φανερότερος αἰεὶ καὶ μείζονας φανέσθαι τῆς παροδοκίας.

'Ἐσωμάσκη. σιωκρότη. ἠυτεπέτιζεν. ὠδινεν. ἠτοίμαζεν. Ὁ δὲ πολλὰς δεκάζων τῆς Ἰσαύρων, τὰ χτ' τὸν πόλεμον ἐσωμάσκη.

'Ἐσάθλα. κελανήλισκε, καὶ κατήθιε. Ἄθ' τῆς το σὸκ ζεγὸς λιῦ. σπαθᾶν δὲ, τὸ ἀφαιδῶς ἀναλίσκειν, καὶ ὡς τῶς ῥήτορον εἴρηται. οἰκείως δὲ νῦν τῆς λέξει ἐχρήσατο. καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς ὑφανομεθῶν ἱματίων λέγεται σπαθᾶν, τὸ ἄγαν κρῖεν τὴν κρόκην. ὡς παροκαθίζεν, καὶ πολλὴ μὲν ἀναλίσκην κρόκην. ἰχυροτέραν δὲ ἀπεργάζεσθαι τῆς ὑφῆς. δὴνα ἔν τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τῷ πολλὰ δαπανᾶν παρείληπται, δῆλον ἐν τῷ ὅτι φερομένη.

'Ἐγὼ δ' ἐν αὐτῇ θομάπον δεικνὺς τοδὶ,

Πρόφαπν, ἔφασκον. Ὡ γύναι, λίαν σπαθᾶς.

'Ἐσπαθᾶτο. Δημοθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνης, ἀντὶ τῆς ἀπώλλυτο. ὡς τῆς σπαθῆς. ἢ τὸ ἐρρύπτετο, ἢ διακόπτετο. ἢ ἀντὶ τῆς σιωπέτετο. σπὸ τῆς τῆς ὑφαντῶν σπαθῆς, ἢ πρὸς σιωπέθαι τὰ ὑφανόμενα.

'Ἐσπαθημέδου. πεκυκνωμέδου. σπὸ τῆς κατὰ κρῖεντων σπαθῶν τὴν κρόκην.

'Ἐσπάρασεν. ἠρέθιζεν. Ὡσηπῆ. Μετεάρας ὄν-

1 Κατὰ τὸ Ἀπόστολον] D. Paulum, II Corinth. IV. 16.

2 Ἐσωκράτην. ἀντὶ τῆς ἐκόμων. ἐρρ.] Aristophanes Aetibus pag. 601. (416. Ed. Baf. P.)

3 Ἐλακνωμένον πάντες ἀθροιστοί τῆς.

4 Ἐκόμων. ἐπίων, ἐρρύπαν, ἐσωκράτην.

5 Ἡπε Suidas locum hunc confarcinavit.

'Ες ὁ. Donec. Urbem obsedit, donec eam expugnaret.

'Ἐσοπίον. Speculum.

'Ες ὅπι. Valde. Phalanges quam maxime firmas constituit.

'Ες ὅπι μάλισα. Quam maxime. Calamos quam maxime firmos & crassissimos.

'Ες ὀψιόνους. Ad posteros.

'Ἐσω. Adverbium loci. Intus. Intra.

'Ἐσω ἀνθρώπου. Internus homo. Secundum Apostolum est ipsa anima. Externus homo, corpus. Interdum enim a parte totum animal a nobis indicatur: ut in illo loco: *Effundam de spiritu meo super omnem carnem.* Item secundum Mosem, qui populum Israeliticum alloquens dicit: *Cum LXXV. animabus patres tui in Aegyptum descenderunt.*

'Ἐσωθεν. Adverbium loci. Intus. Intrinsicus.

'Ἐσάθλιω. Servatus sum. Α σῶω, σῶσω, σέσωκα, σέσωμα, ἐσάθην. At σέσωμα, est a σῶζω. Τὸ σῶζω vero habet σ: & omne tempus, quod cum ζ conjugatur: ut σῶζομαι, ἐσωζόμην, &c similia.

'Ἐσωκράτην. [Socratico more vivebant. Id est,] Comam alebant. Esuriebant. Squalebant.

'Ἐσωμαλοποιεῖ. [Corpus nitidum & pingue reddebat.] Speciem alicujus rei augebat. Polybius: *Casus & fortuna res gestas Scipionis ita augebat, ut semper illustriores & expectatione majores viderentur.*

'Ἐσωμάσκη. Conflabat. Adornabat. Instruebat. Parturiebat. Preparabat. *Ille vero multos Isauros muneribus corrumpens, res ad bellum necessarias parabat.*

'Ἐσπάθλα. Consumebat, & devorabat. Non enim erat otiosa. Σπαθᾶν autem, pro prodige aliquid consumere, etiam apud Oratores dictum est. Nunc autem [Aristophanes] hac voce apte usus est. Etenim de vestibibus, quæ texuntur, dicimus σπαθᾶν: i. e. valde pulfare tramam, ut eam condensantes, magnam ejus vim consumamus, & sic telam firmiorem reddamus. Potest igitur τὸ σπαθᾶν utroque modo accipi. Quod vero nunc significet multa consumere, patet ex eo, quod subjicitur: *Ego vero ei pallium hoc prætextus nomine ostendens, dicebam: O fœmina, nimium texis.*

'Ἐσπαθᾶτο. Demosthenes in oratione contra Aeschinem [hac voce usus est] pro ἀπώλλυτο, i. e. perdebatur, vel peribat. Α σπαθῆ, gladius. Vel [significat] disjicebatur, discindebatur. Vel, componebatur. Α spatha textorum, quæ telam componit & densat.

'Ἐσπαθημέδου. Densatus. Dicitur est a spathis textoriis, quæ tramam pulfant, [pulsuque suo densant.]

'Ἐσπάρασεν. Irritabat. Josephus: *Illos fu-*

3 Ἐσάθλα. κελανήλισκε, & κατήθιε. Ἄθ' τ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes pag. 126. (62. Ed. Baf. P.)

4 Ἐγὼ δ' ἐν αὐτῇ θοίμ.] Hi duo senarii leguntur apud Aristophanem loco eo, quem in nota præcedente indicavimus.

5 Ἐσπαθᾶτο. Δημοθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνης.] Ex Harpocracione.

6 Ἰώσηπ[ου]. De Bello Jud. lib. III. pag. 824.

Ἔς τὰχ⊕ γραφῆ. ἔπο λέγεται Ἀττικῶς καὶ ἐς κάλλ⊕ γραφῆ καὶ ἐς τὰχ⊕ παίει. ἀλλ' ὁ καλλιγραφεῖ.

Ἔσταμ. ἑπεραχῶς γραταὶ τῆτω Ὅμηρο⊕ Ἔσσεια, ἔσειται, ἔσταμ.

Ἔσε. ἀντὶ τῆ, ἕως ῥ. Οἱ δὲ ῥ Ἀσίας ἦρχον, ἔσε ὑπὸ τῆ Μακεδόνων ἢ δεξιῶν ἀφῆρέθησαν.

Ἔσε. μέχεις ῥ. Ἀπαιανός. ἑλίθην αὐτίκω, ἔς τε πηρωσικομῆν καλεχῶσθ.

Ἔσερήθιω. ἐζημιώθιω.

Ἔς τέφρα γραφῆς. ἐπὶ τῆ μάττω πονέθων.

Ἔσεφάνην. ὁ Ἄθλωαῖοι τὰς εὐαγγελίζομενους καὶ τὰς σωμαζομένους αὐτοῖς τεφάνοις ἐπίμων.

Ἔσεια. ἀπέσεια.

Ἔσήκη. ἀντὶ τῆ Ἰταλία.

Ἔσηλιθιδόμην. ἀναγεγραμμένον.

Ἔσιν. ὑπάρχει.

Ἔσια. δίαλα. οἴκησις. βωμός. χυτρός. ἐχάρα. Ἐνωαῖνα πλάτῃσι τὴν γῆν, τύμπανον βαρῆζον. ἐπειδὴ τὰς ἀνέμους ἢ γῆ ὑφ' ἑαυτῶν συγκλείει.

Ἐσιάδες. ἰερεῖα. ἄς Ἑλένη ἢ μήτηρ τῆ μεγάλης Κωνσταντίνης μὲν τὸ ἀνθυρεῖν τὰ ἅγια καὶ τίμα ξύλα, καὶ ναὸν ἀνεγέγρασα ἐν τῷ τάφῳ τῆ Κυρίας, τὰς παρ' ἑνὸς ἐν τοῖς εὐκτιλέοις ἀναγράψασα σπυροῖς, σιτήσης τε αὐταῖς ἐν τῆ δημοσίᾳ ἑπιχρησάσθαι παρεκελεύσατο. ταῦτα ἀπαρξαμένη, καὶ ὀγδοήκοντά πε βιώσασα χροῖος, τὸν βίον μεταλλάττει. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ἐν τοῖς χτὶ τὴν Ῥώμην βασιλείοις τὸ σῶμα αὐτῆς ἐκένθησεν. Σινέσι⊕ Οὐδὲν ἀν Φαλίω σπύρητόν τι κρύπτειν αὐτὰς, ἄσφρ τὰς Ἐσιάδας τὸ πῦρ.

Ἐσία. θύομην. ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφύροισιν ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἐσιᾶν. αἰπαλικῆ. τρέφω. καὶ ἐσιᾶσθαι. τρέφωσθαι. εὐωχεῖσθαι. ἐχὶ δὲ τὸ ὠρεῖ πῆ ἔλεγον. ὁδοπικῆ δὲ σιωτάσθαι τὸ ἐσιᾶ. Ἀειτοφάνης. Τοῖς κόραξιν ἐσιᾶν.

1 Ἔς τὰχ⊕ γραφῆ. ἔπο λέγει Ἀπ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis *Acharnens.* pag. 403.

Ἔς τὰχ⊕ παίει, ἐνωαῖνα προγγλοῖς τῆς ῥήμασι. Scholiasta: Ἔς τὰχ⊕ παίει. παίειν λέγεται τὸ πᾶν ὄπην συντόμως (lege, συντόμως) ποιεῖν. τὸ δὲ, ἐς τὰχ⊕, ἀπὸ μεταφορῆς ἢ ἐν τῆς διδασκαλικοῦ παιδῶν, ἐφ' ἃν ἔπος ἐλέγαντο. Ἔς τὰχ⊕. ἐς κάλλ⊕.

2 Τεραχῶς.] Imo, τεραχῶς: ut vel ex sequentibus patet.

3 Ἐλίθην.] Infra v. Λιθίζω, ubi fragmentum hoc repetitur, scribitur ἐλίθων: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Τὸ λιθῆν enim apud Græcos scriptores non significat, lapidibus obruere, vel lapidare; sed in lapidem vertere: ut vel ex Lexicis vulgaris notum est.

4 Ἐσεφάνην. οἱ Ἀθηναῖοι τὰς εὐαγγ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Equit.* pag. 327.

Ἐστ' ἐσεφάνην μὲν εὐαγγελία, καὶ γὰρ ἔφορον. Scholiasta: Ἐσεφάνην μὲν εὐαγγελία. τὰς ἢ εὐαγγελίζομενους π ἀρχόν, σεφάνοις ἐπίμων. Huc egregie facit locus ille Sophoclis *Trachin.* pag. 337.

Ἐυφηνίω νῦν ἔχ'. ἐπὶ κατωσεφῆ Σπυροῦ ἔστ' πῆ ἀνδρα πῶς χαρῶν λόγων.

Id est: Linguis nunc jate, quoniam coronatum aliquem accedere videtur, ita nunciatum. Scholiasta ad eum locum: Πρὸς χαρῶν λόγων. Πρὸς ἔδωκον, πῶς τρέπον, ἀπαρξαμένη λέγων ἡδονὴν διδόντα. ἐκ ῥ

Ἔς τὰχ⊕ γραφῆ. Sic Attice dicitur, [pro ταχυγραφεῖ.] Notis scribit. Item, ἐς κάλλ⊕ γραφῆ: non, καλλιγραφεῖ. Eleganter scribit. Et ἐς τὰχ⊕ παίει, celeriter ferit.

Ἔσταμ. Erit. Homerus tribus modis vocem hanc effert: Ἔσεια, ἔσειται, ἔσταμ.

Ἔσε. Donec. Illi vero Asiae imperarunt, donec a Macedonibus imperium eis adimeretur.

Ἔσε. Donec. Appianus: Ipsam autem lapidibus petierunt, donec vulnerata obrueretur.

Ἔσερήθιω. Privatus sum. Multatus sum.

Ἔς τέφρα γραφῆς. In cinere scribis. Dicitur de iis, qui frustra laborant.

Ἔσεφάνην. Coronabant. Athenienses illos, qui latum nuncium afferrent, vel causam ipsorum defenderent, coronis honorabant.

Ἔσεια. Misi.

Ἔσήκη. Pro Ἰταλία. Stat.

Ἔσηλιθιδόμην. In columna scripti. Infamia notati.

Ἔσιν. Est. Existit.

Ἔσια. Vestæ. Domicilium. Habitatio. Ara. Olla pedibus instructa. Focus. Tellurem fingunt mulierem, tympanum gestantem: quia Terra ventos intra se concludit.

Ἐσιάδες. Virgines sacræ, quas Helena Constantini M. mater, post inventa sancta & pretiosa [Crucis] ligna, temploque ad sepulcrum Domini exstructo, numero earum adscripsit, quæ in facellis oratoriis precibus vacarent; victumque iis e publico suppeditari iussit. His peractis, cum LXXX. circiter annos vixisset, vitam cum morte commutavit: cujus corpus filius Romæ in palatio Regio sepulturæ mandavit. Synesius: Non dixerim, eos aliquid arcani celare, sicut Vestales ignem.

Ἐσία. θύομην. Vestæ sacrificamus. [Dicitur de illis, qui nemini quicquam impertiuntur.] De sacrificiis enim Vestæ nemini licebat quicquam [domum] secum auferre.

Ἐσιᾶν. Accusativo jungitur. Alere. Convivio excipere. Et ἐσιᾶσθαι. Ali. Convivio excipi. Non dicebant autem [ἐσιᾶσθαι] ὠρεῖ πῆ. Item dativo jungitur. Aristophanes: *Corvos pascens.*

σεφάνης δὲ σχολάζεται, ἔπ μίση χρηστὴ ἀπαγγέλλειν.

5 Ἐνωαῖνα πλάτῃσι τὴν γῆν, τύμπαν.] Codinus de Orig. CPolis. pag. 15. Τὴν γῆν λεγούσιν Ἐσιᾶν, καὶ πᾶσι πῆ αὐτῆν γυναικα, τύμπανον βαρῆζον. ἐπειδὴ τὰς ἀνέμους ἢ γῆ ὑφ' ἑαυτῶν συγκλείει. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἐσία.

6 Ἐσιάδες. ἰερεῖα. ἄς Ἑλένη, ἢ μήτηρ ῥ μ.] Hæc, & quæ sequuntur, deprompta sunt ex scriptore aliquo historiae Ecclesiasticae, qui hodie intercidit.

7 Ἄς Ἑλένη ἢ μήτηρ ῥ μ.] Lector facile animadvertet, constructionem hu us loci esse ἀνακόνητον: quamvis sensus sit clarus.

8 Ἐσία θύομην.] Sentus loci hujus est mutilus; qui sic suppleri potest: Ἐσία θύομην. ἐπὶ τῆ μηδενὶ μετεδιδόντων πνός παρεῖσαν ἐκ ἀποφροντῆ π ἀπὸ τῆ θυσίας, ἢ τῆ Ἐσιᾶ πελείται. Confer Nostrium infra, v. Ἰσιῶν.

9 Δολικῆ δὲ συντόσει.] τὸ ἐσιᾶ. Ἀεισ.] Fallitur hic Suidas. Dativus enim κόραξι apud Aristophanem *Thestophor.* pag. 818. (533. Ed. Bas. P.) non regitur a verbo ἐσιᾶν, sed a præcedenti. γέλωτα παρῆχον. Locus cum Comici sic se habet:

Ἴνα μὴ κοραξίς καὶ μιντραῖς γέρον ἀνήρ
Γέλωτα παρῆχον τῆς κόραξιν, ἐσιᾶν.
Subintelligendus hic autem est accusativus αὐτῆς, qui referatur ad ἐσιᾶν.

Ἐπιλογεῖον. τὸ τετραπέζιον.

Ἐπιπορία. ἐπίσις.

Ἐπιπόρεια. Ἦν δὲ ἐπιπόρεια πολλὰ καὶ κερταλύσις.

Ἐπίπαρ. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐαχίαν κελῶν. Δαιτυμόνες δὲ, οἱ Σρισηλαί, οἱ εὐωχέμενοι.

Ἐπιπεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐπιῶ, ὄνομα κύριον.

Ἐς τί ἐπι; μέχει τίν.

Ἐπιῶς. ὄνομα ἔθνης.

Ἐπιμύσαιο. τῆς ὀφθαλμῶς αὐτῆς ἐκαλλωπίσαιο.

Ἐπίν. ὑπάρχη. Ὁ ἄλυχν τῆ σώματος ὅστιν ὁ ὀφθαλμῶς.

Ἐπιζαν. τὰ μετώπῳ ἐπέγραψαν.

Ἐπιώμην. τρώων.

Ἐπιῶν. Σρισηποιῶν. Ὁ δὲ ἐπιῶ τὸν ἄνδρα ἡμερῶν ἔς ἐς παδοιῶν.

Ἐπι πῆς δίκης ὀφθαλμῶς, ἧς μιν ἐποίησε κερταφροῦν ἄνδρῶπις ὑπάρχησις.

Ἐπομάθη. ἀντὶ τῆ, ἡνοίχθη. Οἱ δὲ ὄρυπτον, καὶ παχίως τὸ χῶμα ἐπομάθη.

Ἐπρέσεν. ἔφρωσεν. Ὁι ἄνεμοι πῶσα χερῆμα ἐνόπαζαν, καὶ τὸ κῦμα ἐπρέσθη. πνεῦμα δὲ κεκλιμένον χῆ ἀρύμνων ἐπέρρει, καὶ τὰ ἴτια ἐπλήρη.

Ἐπρέσθη. ἐπράθη. ἀμαλιάθη.

Ἐπτω. ὑπαρχέτω.

Ἐτωμυλάμιω. ἀντὶ τῆ ἐφλυάρισα. φεισόν πῆ δέοι ἐλάγησα. ἢ, πανέργως ἐφτεγζάμιω.

Ἐπιτοφάνης.

— Συγγνώμιω ἔχε,

Εἰ πτωχὸς ἂν, εἶπὸν πῆ, κῆτωμυλάμιω.

Ἐπρατήγησε μετ' Ἐρασινάδε. ἐπὶ τῆς δυσυχῶν. ἐν τῇ φεῖ Ἀργίνωσαν πρατηγησάντων δυσυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, ἕτος τε, καὶ οἱ Ἐπομεινάντες, Θράκην, Περικλῆς, καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δὲ πῆ καὶ φεισότερον τῶ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κερταφροῦν τῆ φεῖ Ἐλλῆσπονδίου χερμαῶν.

Ἐπρέβλε. ἐκάκω. ἡνάγκασε. Τῆτον ἔν πλθυῖπις νότ φειλαβῆσα, ἐπρέβλε δεινῶς.

Ἐφυγεν. ἐτόγνασεν. Σπὸ τῆς τῆ φρωσῶπις φυνότη. Ὁμηρ.

— Καλὰ δ' ἐφυγε, μῦθον ἀκῆσας.

Ἐπιλογεῖον. Mensa. [Triclinium. Coenaculū.]

Ἐπιπορία. Epulatio. Epulum. Convivium.

Ἐπιπόρεια. Loca, in quibus convivia celebrantur. Erant ibi autem multa loca, in quibus convivari solebant homines; itemque multa diversoria.

Ἐπίπαρ. Qui convivio aliquos excipit. Qui ad convivium & epulas invitatur. Δαιτυμόνες vero sunt ipsi convivæ invitati.

Ἐπιπεύς. Nomen proprium. Et Ἐπιῶ. Itidem nomen proprium.

Ἐς τί ἐπι. Quo usque?

Ἐπιῶς. Hestientes. Nomen gentis.

Ἐπιμύσαιο. Oculos sibi fucavit.

Ἐπίν. Est. Oculus est corporis lucerna.

Ἐπιζαν. Frontem punctis vel literis notarunt.

Ἐπιώμην. Edens. Comedens. Epulans.

Ἐπιῶν. Prandium vel cœnam alicui præbens. Convivio excipiens. Ille autem per sex dies virum illum publico convivio excepit.

Ἐπι πῆς δίκης ὀφθ. Est quidam oculus justitiæ, qui ab hominibus minime spernendus est.

Ἐπομάθη. Apertum est. Illi vero terram fodiebant, & agger celeriter aperiri cœpit.

Ἐπρέσεν. Idem quod ἔφρωσεν. Stravit. Ventis confestim cessantibus, fluctus strati sunt, & aura a puppi spirans vela implevit.

Ἐπρέσθη. Stratus est. Æquatus est.

Ἐπτω. Esto.

Ἐτωμυλάμιω. Garrivi. Futilia locutus sum. In loquendo modum excessi. Vel, subdole locutus sum. Aristophanes: Ignosce, quæso, si mendicus temere quid & inepte locutus fuerim.

Ἐπρατήγησε μετ' Ἐρασο. Cum Erasimade belli dux fuit. Dicitur de hominibus miseris & infelicibus: [proverbio ducto] a ducibus [Atheniensium], qui ad Arginufam rem infelicer gesserunt. Nam & hic, & Thrasyllus, & Pericles, & reliqui, publice supplicio capitali affecti fuerunt. Erasimades vero etiam peculatus accusatus fuit, ob pecuniam Hellsfontiacam surreptam.

Ἐπρέβλε. Torquebat. Vexabat. Cruciabat. Cogebat. Hunc igitur dolor lateris graviter cruciabat.

Ἐφυγεν. Tristitia affectus est. [Proprie dicitur] de tristitia vultus. Homerus: Tristitia affectus est, oratione hac audita.

1 Ἐπιλογεῖον] Confer Dufrenium in Glossario Græco v. Ἐπιπορία.

2 Ἐπιπόρεια] Confer Hefychium v. Ἠετήσιον, & Nostrum infra v. Ἠετήσιον.

3 Ἐπιπεύς] De eo multa apud Herodotum.

4 Ὁ ἄλυχν τῆ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθ.] Matth. vi. 22.

5 Ἐπι πῆς δίκης ὀφθ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium in Excerptis a Valerio editis, pag. 117. idemque exstat supra v. Δίκης ὀφθαλμῶς.

6 Ὁι ἄνεμοι πῶσα χερῆμα ἐνό.] Fragmentum hoc esse Æliani dif-

cimus ex ipso Suida infra v. Σκληροί.

7 Ἐτωμυλάμιω. εἰντὶ φῆλ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 398. (285. Ed. Bas. P.)

8 Ἐπρατήγησε μετ' Ἐρασινάδῃ. ἐπὶ τ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas, pag. 268. ubi tamen pro Ἐρασινάδῃ rectius legitur Ἐρασινάδῃ. Nam & Xenophon ducem hunc Ἐρασινάδην appellat; quem omnino confer lib. 1. Ἐλληνικῶν.

9 Καὶ οἱ λοιποί.] Nomina eorum recenset modo laudatus Xenophon Hellenic. lib. 1. pag. 442.

'Εστωκός. 'Οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐστωκός ἀνὴρ.

'Εσ ὕδαρ γράφειν. ἐπὶ τῷ μάτιν ποινίαν.

'Εσφαλέναι. "Ὡς καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλέναι τὸ κατ' αὐτὸν, ἀλλ' αὖτις πρὸς τὸ μέγιστον ἐξυμῶ καὶ πρὸς τὴν ἰσχυρίαν.

'Εσφικῶλο. καὶ ἐσφικῶσαι. δεδέσθαι, καὶ ἐσφικῶλο. ἐδέδελο.

'Εσφηλε. κατέβαλεν. "Ἄλλον δὲ ἐχ' ἄσφ' Κράσσον τε καὶ τὸς ξὺν ἐκείνῳ ἐσφηλεν. ἀντὶ τῆς σφαλῆναι ἐπίησεν.

'Εσχάρα. ἑσχάρα Φισὶ καλεῖσθαι Λυκῆργον καὶ Ἀμμώνιον τὸ μὴ ἔχουσαν ὑψοῦ, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἰδρυμένη. ἢ κοίλιον. παρ' ὃ καὶ τὸς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοίλια ἔλκην ἐσχάρας καλεῖν.

'Εσχάρα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ἐν ἑπιγραμμῶν.

'Ηθμόν τε πεβλύτηνον, ἰδὲ τελέσπιν
Πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρηδεσκον.

'Εσχάρα. τὰ χεῖλη ἢ γυναικείας αἰδέας.

'Εσχάρα πυρός. ἐπὶ ἐδάφους ἀνδρακίαν.

'Εσχάρα πυρός. ἢ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

"Ἡεῖπεν ἐσχάρα λάβρον ἐπὶ ἄσθμα πυρός.

'Εσχάρα. ἢ ἴσχυριον ἀπὸ κλιβάνου.

'Εσχάρα ἐσχάρα κακὰ ἀπέπερα. ὁμοία ἐπὶ τῆς Δαιμόνεα Δαίης καὶ Κύντερα Κύνταν. ἢ παρρημία ἐπὶ τῷ ἀκρῶς κακῶν.

'Εσχάρα κακὰ. τὰ μεγάλα. Παθεῖν τὰ ἐσχάρα κακὰ ἐκ τῆς ὁμοφύλων, ἢ ἀνδράσιν ἀπίστοις σφῆς ἔκτερες. καὶ αὐθις. "Ὁ δὲ ἐπαύει) πολιτικῶς τὴν πόλιν ἐς τὸ ἐσχάρα ὑπάρχον κινδύνου. καὶ αὐθις. Διπαρρημί) οἰκτρῶς καὶ ξὺν ἰκεσίᾳ, μὴ τὰ ἐσχάρα αὐτὸν περὶ δεῖν παθόντα. ἀντὶ τῆς τέλει, μεγάλα.

'Εσχάτη ἀδικία. ἀκρα τε, καὶ τελεία.

'Εσχάτη ἀμαθία. Τὸ δὲ ἔστι τῆς ἐσχάτης ἀμαθίας. ὡς ἔστι πολλὰ λέγειν ἔχον, νῦν ἀφίμην.

'Εσχάπα. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχαλῶς ἔλεγον οἷς γεινηῶς εἴτε ὄρε) εἴτε θάλασσα. καὶ ὡς εὐτέλεια λέγει) ἐσχαλῶς καὶ αὐθις. "Ὁ Διο.

1 Οὐδὲν μέγα φρ.] Infra v. Οὐδὲν φρονεῖ, proverbium hoc relictius sic legitur:

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστωκός ἀνὴρ.

2 "Ὡς καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλέναι.] Haec sunt verba Polybii in Excerptis a Valesio editis, pag. 21. unde ea Suidas excerptit. Vide etiam infra v. Πρὸς τὴν ἰσχυρίαν, ubi idem fragmentum legitur.

3 'Εσφικῶλο.] Homerus II. P. v. 52.

Πλεχμοῖ) ἢ, ὡς ἔστι πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφικῶλο. Scholiasta: 'Εσφικῶλο. ἐσφικῶλο. ἢ ἰδὲ δεῖν. ὅθεν ἢ σφικῶλο εἴρηται. Confer etiam Etymologum v. 'Εσφικῶλο: qui ibi fragmentum aliquod Sophoclis citat; quod ex fabula ejus, Αἰθίοπης inscripta, deproptum esse, docuit me Photius in Lexico inedito: qui v. 'Εσφικῶλο, eundem locum Sophoclis adducit.

4 'Εσχάρα Φισὶ καλεῖσθαι Λυκ.] Ex Harpocrate; apud quem sic legitur: 'Εσχάρα. Λυκῆργον ἐν τῷ πρὸς ἑσφίαν. Ἀμμώνιον ἐν τῷ πρὸς Βαμῶν, ἑσχάρα Φισὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὑψοῦ ὡς ἔστιν,

'Εστωκός. [Proprie, cui penis est inflatus. In libidinem veneream pronus.] Vir in libidinem veneream pronus nihil praecleari spirat.

'Εσ ὕδαρ γράφειν. In aqua scribere. De iis dicitur, qui frustra laborant.

'Εσφαλέναι. Dejecisse. Labefactasse. Evertisse. Adeo ut & domum suam, quantum in ipso fuit, labefactaverit, propter suam hac in parte cupiditatem & insaniam.

'Εσφικῶλο. Ligati, vel stricti fuerunt. Et ἐσφικῶσαι. Strictum, ligatum, vinctum fuisse. Et ἐσφικῶλο. Ligatus, vel vinctus fuit.

'Εσφηλε. Dejecit. Prostravit. Alium vero non sicut Crassum, ejusque comites, clade affecit.

'Εσχάρα. Focus. Ara. Lycurgus & Ammonius ἐσχάρα dicunt appellari aram, non quae sit excelsa, sed humi sita: vel cava. Quamobrem etiam Medicos ulcera cava ἐσχάρας vocare.

'Εσχάρα. Instrumentum coquinarium. Craticula. In Epigrammate: Columque multa foramina habens, & quadrupedem ignis pontem, craticulam scilicet, cui carnes imponuntur.

'Εσχάρα. Labra pudendi muliebris.

'Εσχάρα πυρός. [Foci ignis.] Cumuli carbonum humi accensorum.

'Εσχάρα πυρός. Ignis focarii. [In Epigrammate:] Cecidit in densum fumum ignis focarii.

'Εσχάρα. Panem in foco, vel furno coctum.

'Εσχάρα ἐσχάρα κακὰ διπ. Extremorum majorum extrema acciderunt. Proverbium hoc simile est illi, Atrociano atrociora: &, Caninio impudentiora. Dicitur de hominibus summe malis.

'Εσχάρα κακὰ. Mala extrema. Vel, maxima. [Dicebat, se malle] extrema quaeque mala a popularibus suis pati, quam perfidis hominibus se dedere. Et iterum: Ille vero urbem in extremum periculum adducere non cessat. Vel, summa, & perfecta. Et iterum: Illo miserabiliter & suppliciter orante, ne se extrema passum despicere.

'Εσχάτη ἀδικία. Extrema injustitia. Vel, summa & perfecta.

'Εσχάτη ἀμαθία. Extrema imperitia. Hoc autem est extrema imperitia: de quo quamvis multa dicere jam possim, id tamen facere supersedeo.

'Εσχαλῶς. Fines praediorum, vel locorum, quibus conterminus erat vel mons, vel mare, ἐσχαλῶς vocabant. Item, ἐσχαλῶς, quavis ex-

ἀλλ' ἐπὶ τῷ γῆς ἰδρυμένη, &c. Confer etiam Ammonium, vel, secundum alios, Erennium Philonem, v. Βαμῶς: & Berkeleyum ad Stephanum v. Βαμῶς.

5 'Εν ἑπιγραμμῶν.] Anthol. lib. vi. cap. xvii. ut Portus quod monuit.

6 'Εσχάρα. τὴν χεῖλη) γυναικείας αἰδέας.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 359. (254. Ed. Bas. P.)

7 'Ἡεῖπεν ἐσχάρα λάβρον.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. cap. xxiv. ut Portus etiam observaverat.

8 Ψευδός.] Id est, panem, secundum Graecos recentiores. Nam & hodie in lingua Graeco-barbara p nis dicitur ψευδός.

9 'Εσχάρα. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι) χωρ.] Ex Harpocrate.

10 Καὶ εὐτέλεια.] Penultime. Scribendum enim est, καὶ πλοδοταία.

11 'Ὁ Διοκλήαντος λόγῳ π.] Vide de hoc loco Valesium ad Ammianum Marc. pag. 256.

κλημενὸς λόγον ποιῶν ὅτι πρῶτον, ἀπὸ δὲ καὶ διωόμεσιν ἄλλοις ἐκάστῳ ἐχαιὴν ὀρχεῖσθαι, καὶ Φεβρία ποιῶσαι.

Ἐχαιάν. Ἐχαιὸν τόπον γῆς. ἢ τὰ νομάς ἔχαια χεῖρα ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἢ τῆς πολιτείας. ὅτι τὰ ἀφροισμαῖα σημαντικὰ, καὶ ἕστι, πάντα ὀξύνειαι· ἀχρμιά, Φυλακιά, πυρκαϊά, ἀνθρακιά, ἐσχαλιά. ἔπω καὶ τρασιά. ἔστι δὲ τόπος, ὅπως ἐπὶ πληθῶν σύκων ξηρανομένων, ἢ τυγῶν, ἢ ὀσθήποτε. καὶ τὸ αἰμασιὰ ἔπος ἔχει ἄπο ἕ συμβεβηκότῳ τὸ ἔνομα. τὸ ἐξουσία, ἔσια, ὅσα ἀντίκειται ἐπὶ πρῶτα.

ἐξουσία, & ἔσια: [quippe quæ non significant copiam, vel accumulationem.]

Ἐσχαλῶ. Μυσῶν πλεῖ. Ἐλλήσι λοιμὸν κεκαυμένους ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἐπὶ τὸν ἔχαιον Μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ τὸ μὲν ἄρῳπον ἠπόρην. αὐτῆς δὲ τῆ Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐχαιαῖς τῆς Μυσίας εὔρον. ἐνὶ τῷ παροισμῶν τῷ χροισμῶ λέγουσι Τηλέφῳ μανινομήνῳ γεννητῶν πατρῶν, ἐπὶ τῆς τῶν ἐλθῶν, εὔροι τῶν γενεῶν. τὸν δὲ Θεὸν ἄρῳπον, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔχαιον Μυσῶν. ἀφροισμῶν δ' εἰς Τευθρασίαν, νέμεσθαι δὲ πάντα τὰ χεῖρα Μυσῶν, ὅπως τῆς μιλῆς αὐτῆς. τῆς δὲ ἢ παροισμῶ ἐπὶ τῇ δυσχερῇ ὀπίσθασμα. Ἐσχαλῶ δὲ, ὡς τῷ χροισμῶ καὶ κάλυσι, ὁ τελευταῖος. καὶ ἔσχαλῶ, ὅτι ἐπὶ αὐτὸν ἔστι ἢ φαίσι, καὶ ἔκειτο ἄρῳπον δύναμι, ἀλλ' ἔσχαλῶ εἰσῆκε, ἕ ἄρῳπος μὴ ἔωντῳ. καὶ τὸ πύμαλῳ, ἄπο τῆ πεπαῦσθαι· καὶ τέρμιον, τὸ ἔχαιον, ἄπο τῆ τέρματῳ ὁ ἔστι, τέλος.

σθαι, i. e. cessare: & τέρμιον, i. e. extremum,

Ἐσχατώσαν. κειρῶν ἐκάστῳ.

Ἐχάτως. ἄρῳπος. Μένανδρῳ. Φοβῶμαι σε ἐχάτως.

Ἐσχε. κατέπαυσε. Θουκυδίδης. Αἱ γὰρ τεύχεα πλέουσαι εἰς Αἴγυπτον, ἔσχεον χεῖρα τὸ Μενδησίον κέρας. καὶ Αἰλιανός. Οὐ γὰρ ἔχον ἀνήκασθαι τὸ ἄρῳπον. ἀντὶ τῆς ἠδυνήθησαν.

Ἐσχεδιάζον. ἠποίμαζον. ἢ ἐκ τῆς ἄρῳπον χεῖρα ἔλεγον. Ἰσοπῶ. Τοῖς δὲ τὸν πόλεμον ἐξέφασιν, ἐσχεδιάζοντες ἄρῳπον καὶ Πολύβιῳ. Ἀπλῶς δὲ πάντα χεῖρα τὸ συνεχές, ἐκ τῆς ἀρῳπος ἀρῳπος τέλει ἐσχεδιάσθαι καὶ διημαρτήσθαι.

Ἐσχετο. ἐπεσχεῖται.

Ἐσχηματισμῶν. ὁ ἀρῳπον τὸν ἄρῳπον ἔχον, καὶ δεκῶν εἶναι κόσμῳ ὡς ἄρῳπον Λυσία ἐν τῇ ἀρῳπος Τίμων. Οἱ δ' ἀλαζονεύοντες μὲν Τίμωνι ἄρῳπον πληθῶς, ἢ ἐσχηματισμῶν ἀρῳπος, ὡς ἄρῳπος ἔστι.

tremitas. Diocletianus, Reip. rationem habens, & idoneo copiarum numero limites Imperii tu-tandos, & castella exstruenda esse statuit.

Ἐσχαλίαν. Extremum terræ vel agri locum. Vel, loca, quæ pascua habent: ut apud Aristotelem libro VIII. de Republica. † Nomina quæ accumulationem & copiam significant, omnia acutum habent in ultima: ut ἀχρμιά, Φυλακιά, πυρκαϊά, ἀνθρακιά, ἐσχαλιά. Sic etiam τρασιά: quod significat locum, in quo est copia ficuum, quæ siccantur, vel caseorum, vel cujuscunque rei. Sic etiam sese habet αἰμασιὰ, i. e. sepes, ab accidente ita appellata. Huic vero regulæ non obstant voces

Ἐσχαλῶ. Μυσῶν πλεῖ. Mysorum ultimus navigat. Græcos pestilentia laborantes Deus reddito oraculo ad Mysorum extremum navigare iussit. Illi vero primum quidem [de sensu oraculi hujus] ambigentes, postea Æolidem in extremis Mysiæ finibus invenerunt. Alii ajunt oraculum hoc, quod in proverbium postea abiit, redditum esse Telepho, Deum consulenti, quo loco parentes reper-turus esset. Illi enim Deum præcepisse, ut ad extremum Mysorum navigaret. In Teuthra-niam igitur profectus (quæ loca Mysos inhâ-bitasse ferunt) matrem suam invenisse traditur. Dicitur proverbium hoc de iis, quibus dura & difficilia imperantur. Ἐσχαλῶ vero dictus est a χροισμῶ & κάλυσις. Ἐσχαλῶ vero dicitur ultimus, quod ad eum subsistatur: vel, quod ulterius progredi non possit, sed ultimus stet, primo non finente eum progredi.] Nomen πύμαλῳ vero deductum est a πεπαῦσθαι, a τέρμα, finis.

Ἐσχατώσαν. In extremo loco sitam. Extremam.

Ἐσχατως. Summe. Maxime. Menander: Te supra modum metuo.

Ἐσχε. Tenuit. Retinuit. Sedavit. [Appulit.] Thucydides. Triremes enim in Ægyptum navigantes, ad Mendesium [Nili] ostium appulerunt. Et Ælianus: Non potuerunt enim imperata recusare.

Ἐσχεδιάζον. Parabant. Vel, ex tempore dicebant. Josephus: Belli autem incentoribus, quæ illis placerent, ex tempore fingebantur. Et Polybius: Prorsus autem omnia perpetua serie ab initio ad finem usque negligenter dicta, & perperam facta fuisse [dicebat.]

Ἐσχελο. Retentus, aut impeditus fuit.

Ἐσχηματισμῶν. Simulatus. Fictus. Qui simulatos mores habet, & modestus esse videtur; ut apud Lysiam in oratione contra Timonem: Illi vero, haud secus ac Timon, sese jactant, & simulatis moribus circumveniunt, ut ille.

1 Οὐσίας] Sic habent omnes Editi. Sed male. Scribendum enim est περιουσίας. Agitur namque hic de nominibus copiam vel abundantiam significantibus: qualia sunt ἀχρμιά, ἀνθρακιά, & similia.

2 Καὶ τὸ αἰμασιὰ ἔπος ἔχει ἀπὸ τ.] Scribe & distingue: Καὶ τὸ αἰμασιὰ ἔπος. ἔχει δὲ ἀπὸ τῆς Συμβ.

3 Τὸ ἐξουσία, ἔσια, ὅσα ἀντίκειται. Confer Etymologum v. Ουσία. Non video tamen, quid hæc ad rem faciant.

4 Ἐσχαλῶ δὲ, πρὸς τὴν γῆν.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολιξέει etiam leguntur apud Etymologum.

5 Ἰσοπῶ.] De Bello Jud lib. 11. in fine: sed ubi pro ἐσχεδιάζοντες (cujus vocis gratia fragmentum hoc in Collestanea sua retulit Suidas) hodie rectius legitur ἐσχετλιάζοντες, ut ex serie sensus apud Josephum patet. Vetus tamen interpret Josephi, qui vulgo Rufinus fuisse putatur, olim etiam legit ἐσχεδιάζοντες, ut ex versione ejus, quam hic retinui, apparet.

Ἐσχολάρχῃσι. σχολῆς ἡγεστ. ἐδίδαξεν.

Ἐπάζω. αἰπαπικῆ.

Ἐταμ. οἱ πολῖται. Πηροὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγραμῖαν συγγενεῖς.

Ἐταινίωσε. περιείλησε. συνέσφιγγεν. Ὁ δὲ κατεταίωσε τὸ τραῦμα τῆ ζώνῃ.

Ἐταῖρα. Φίλη. πόρνη. Ὅπ' Ἐπιγράμῃσι ἐταῖρας καὶ θυτάς καὶ μάντις ἐξήλωνε τῷ τραυμάτι, οἷς ἀφ' αὐτῶν δυσπραξίας οἱ τραυμάτι περιεβλεπόμενοι γινόμενοι, ἐχρῶντο.

Ἐταῖρα Κορινθία. Λαῖς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινόπη, Πυρρήνη, Σκιώνη, Ροδόπις Θρακικῆ, σύνδουλο Αἰσώπις ἢ λογοποιῶν ἢ ἐλευθερωθεῖσα, κατέμεινε ἐν Αἰγύπτῳ. Φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ.

Καὶ τὰς γ' ἐταῖρας Φασὶ τὰς Κορινθίας,
Ὅταν μὲν αὐτὰς τις πένης πειρῶν τύχη,
οὐδὲ προσέχῃ τ' ἐνὶ πλάσι,
τὸν πτωχὸν αὐτὰς εὐθὺς εἰς τῆτον τρέψῃ.

Ἐταῖρε. ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι, τῶν γνησίων ἑταῖρος τῶν λόγων ἐταῖρος ἐκάλουν ἕως ἐμμεῖτο Ἰβλιανὸς, ἐταῖρος πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενον τῆ βασιλείᾳ.

Ἐταιρεία. ἡ συνήθης ὁμόνοια, καὶ Φιλία. Βάβει.

Θάλλο μετ' ἀλλήλοισιν ἐταιρείην μὲν δοῖα,
οὐ καθομά ζώνητες ὁ μὲν χεῖρ' ἐνὶ ἐρήμῳ
Ἐτρέφεται ὅς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφεται
ἀνδρῶν.

Ἐταιρεία καὶ τὸ τάγμα. καὶ ἐταιρειάρχης, ὁ τῆς ἐταιρείας ἀρχων.

Ἐταιρεῖον. ὁ Ζεὺς ὡσαύτως Κρησὶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν φίλον.

Ἐταιρεία. ἡ Φιλία. ὁ ἴδιος δὲ ἐπὶ τῆς ἐταιρείας τῆνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἐταιριζομένη. ἑρετιζομένη. προσκνωμένη. ἐταιρίζω γὰρ, τὸ φίλον προσλαμβάνομαι.

Ἐταιρισάμενον. συνεργήσας. καὶ ἐταιρήσας. πορευθῆσας. καὶ ἐταιρήσας, τὰς πορεύσας.

Ἐταιρίστρια. αἱ καλῶν τριβάδες.

Ἐταῖρον. ὁ ἴδιον.

Ἐταῖρα. ἐπὶ τῆς πόρνης.

Ἐταῖρον. ἄνθρωπον. Νόμον Ἀθηνησὶ, τὰς ἐταῖρας ἀνθῖνα φερέτω.

Ἐτα. ἔτη παρ' Ὀμήρω.

1 Ἐταμ. οἱ πολῖται. Πηροὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγρ.] Locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus Edit. sic legitur: Ἐταμ. οἱ πολῖται. † Ἐπιγράμῃσι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγραμῖαν συγγ. Pessime omnino. Pro πηροῖ enim vitiose scriptum est ἐπιγράμῃσι: & deinde, quae conjungenda erant, male disjuncta sunt; uno articulo in duos dirempto. Confer Nost. infra v. Πηροί.

2 Ὅπ' Ἐπιγράμῃσι ἐταῖρας καὶ θυτάς καὶ μάντις.] Fragmentum hoc Valefius Polybii esse putat: in quo vir summus fallitur. Est enim Appiani in Iberic. pag. 517.

3 Σκιώνη.] Apud Aristophanem *Pluto* pag. 16. unde locum hunc excerpit Suidas, legitur Σικυώνη: quod magis placet.

Ἐσχολάρχῃσι. Scholæ præfuit. In scholâ docuit.

Ἐπάζω. Accusativo jungitur. Examino.

Ἐταμ. Cives. Populares. At πηροί, affines.

Ἐταινίωσε. Circumligavit. Constrinxit. Obligavit. *Ille vero zona vulnus obligavit.*

Ἐταῖρα. Amica. Meretrix. *Scipio vero meretrices, haruspices, & vates ex castris expulit, quibus milites, præliis adversus ante territi, utebantur.*

Ἐταῖρα Κορινθία. Meretrices Corinthiæ: [quales sunt,] Lais, Cyrene, Leæna, Sinope, Pyrrhine, Scione, Rhodopis Thracia, conferva Æsopi, fabularum scriptoris: quæ manumissa, in Ægypto mansit. Aristophanes autem in *Pluto* dicit: *Ajunt etiam meretrices Corinthias, si quidem pauper usuram corporis ab eis petat, nullam ejus rationem habere; sin dives, illico podicem ad eum convertere.*

Ἐταῖρε. Sodalis. Plato, cæterique Philosophi, veros sapientiæ amatores, ἐταῖρους, i. e. sodales, vocabant: quos imitatus est Julianus, in congressibus omnes vocans *Sodales*, nec ob fastigium imperii ullum fastum præ se ferens.

Ἐταιρεία. Familiaritas & concordia sodalium inter se. Amicitia. Babrius: *Inierunt inter se amicitiam mures duo, diversis in locis degentes. Nam alter quidem vivebat in novali, ab hominibus remoto: alter vero in adibus opulentorum hominum alebatur.* Ἐταιρεία etiam significat ordinem quendam militarem: cujus dux appellatur ἐταιρειάρχης.

Ἐταιρεῖον. Epithetum Jovis apud Cretenses. Id est, Amicitiae præses. Significat etiam amicum.

Ἐταιρεία. Sodalitas. Amicitia. Andocides vero peculiariter hoc nomen posuit pro ἐταῖρησι, i. e. scortatio.

Ἐταιριζομένη. Sodem deligens. Adsciscens. Ἐταιρίζω enim significat, sodalem adscisco.

Ἐταιρισάμενον. Qui simul opus cum aliquo fecit. At ἐταιρήσας, qui scortatus est. Et ἐταιρήσας, scortationes.

Ἐταιρίστρια. Meretrices. Sive ex, quæ vocantur τριβάδες, i. e. frictrices.

Ἐταῖρον. Sodalis. Socius.

Ἐταιρεῖον. Scortor. De meretrice [dicitur.]

Ἐταῖρον. Meretricum. Lex erat Athenis, quæ meretrices vestes variorum colorum gestare jubebat.

Ἐτα. Anni. Apud Homerum pro ἔτη.

4 Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ.] Pag. 16. (8. Ed. Bas. P.)

5 Θάλλο μετ' ἀλλήλοισιν ἐτ.] Fabulam, ad quam fragmentum hoc referendum est, prolixè & eleganter describit Horatius lib. 1. Sat. x.

6 Ἰδίως δὲ ἐπὶ τ' ἐταῖρ.] Ex Harpocracione.

7 Ἐρετιζομένη. προσκνωμένη.] Sic habent libri tam manu scripti, quam exculti: sed mendose. Scribendum enim est, αἰρετιζομένη, προσκνωμένη: quam lectionem in versione secutus sum.

8 Ἀνθῖνων.] Hæc vox ut supervacanea delenda est. Non potest enim esse interpretatio vocis ἐταῖρων.

9 Νόμον Ἀθῆν.] Vide nos infra ad v. Ζάλευκον.

Ἐτέθησαν. ὑπέκυψαν. ἐπέδησαν. Οἱ δὲ τῆ τῆ βασιλέως μᾶλλον καὶ τῆ ἐπισκοποῦντι ἔτέθησαν βυλῆ.

Ἐτέκλωνον. κατεσκευάζον.

Ἐτέαρχος. ζήτη ἐν τῷ Βάτι.

Ἐτελέθησαν. ἐμίανθησαν. μετέχον τῆς μαρᾶς σιωβίας.

Ἐτέλι. ἐπέτακτο.

Ἐτεοβυτάδα. γένος Ἀθηναίοις πολὺ καὶ λαμπρὸν, ἀπὸ Βύτης ἀφ' ἧς οἱ ἱερεῖς κατήσαντο Ἀθήνησιν. Ὅτι οἱ Ἐτεοβυτάδα σπύροντι τῷ Βύτι ἕξ ἱερέως. τὸ γὰρ ἐπεὶ ἀληθὲς δηλοῖ.

Ἐτεοκλῆς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐτεοκλείης.

Ἐτεόν. ἀληθῶς. Ἐτεὸν ἠγῆ γὰρ Θεός; ἀληθῶς πεπίστυκται εἶνα Θεός;

Ἐτεόνικος. ὄνομα κύριον.

Ἐτεωνεύς. ὄνομα κύριον.

Ἐτεροαλλέα. ἐτεροκλιῆ. Ἐτεροαλλέης νίκη, ὅταν οἱ ἠτῆθέντες νικῶσι.

Ἐτερόγναθος. ἐπὶ ἵππων, ἀπειθής, ἢ ἀπληγος, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἐτερομάχαλος. χιτῶν. ἡ ἐξωμίδα λέγουσιν.

Ἐτερομόλιος. δίκη. εἰς ἡν ἀντίδικοι ἐκ ἡλθον.

Ἐτερον. Ὀμηρος.

Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεῖται ἐν Φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴτη. ἐνταῦθα δοκεῖ συγκεχύδαται τὸ δυϊκόν. ἔδει γὰρ ἔτερον γε εἰπεῖν ἕτερον πρὸς ἔτερον ἀνιδιατελλομένη. τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλείονων πείσεται. πιθανόν δὲ ὅτι ἐπὶ τῷ ὁμοειδῶν τὸ ἔτερον.

Ἐτερος. ἐπιμεριζόμενον. ἑτέρα χη δὲ ἐπιμερίζονται εἰς ἐν δύο, ὡς ἕτερος τῷ ὀφθαλμῶν. δύο καὶ ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἰς ἐν πολλῶν, ὡς ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἕνα, ὡς ἕνα.

Ἐτερόστρομος. Φάλαγξ καλεῖται, ἣ τις πορεύεται, τὸ μὲν ἠγέμενον ἡμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ ὀφθαλμῷ. τριτέτι, τὸς ἠγέμενος ἐξ εὐωνύμου. ἕ δὲ ἡμισυ τὸς ἠγέμενος ἐν δεξιᾷ ὀφθαλμῷ.

Ἐτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δη-

1 Ἐποδοπέδα. γένος Ἀθηνῶν. Hæc leguntur etiam apud Harpocrationem, sed non eodem ordine.

2 Ἀθηναίοις] Malim, Ἀθῆναις.

3 Ἐτεὸν ἠγῆ γὰρ Θεός] Hæc sunt verba Aristophanis Equit. pag. 290. ubi tamen pro ἠγῆ legitur ἠγῆ: quod est Ἀπικώτερον.

4 Ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.] Sic etiam habet Photius in Lexico inedito; itemque Etymologus. Sed hæc interpretatio potius convenire videtur voci ἐκαπερόμαχος.

5 Ἐτερομάχαλος χιτῶν. ἢ ἐξωμίδα.] Scholiasta Aristophanis ad Vespras pag. 460. Καὶ ἐξωμίδων. ἡμίαινα δὲ δελικὰ καὶ ἐτερομάχαλα. Confer Nostrium supra v. Ἐξωμίδα.

6 Τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλείονων πείσεται.] Imo vox ἄλλο interdum etiam apud optimos auctores de duobus dicitur, & πρὸς ἑτέρῳ opponitur. Theocritus in Thalys. v. 36.

— Τὰ χ' ἕτερον μὲν κεῖται ἐν Φρεσίν.

Vide ad eam locum Cissubonum. Homerus Il. 1. v. 468. 469.

— Ἐτερον μὲν ἐπὶ αἰτέσῳ εὐερεκεῖ ἀλλῆς.

Ἐτέθησαν. Subjecti sunt. Paruerunt. Obtemperarunt. Illi vero Regis & Inspectoris consilio potius paruerunt.

Ἐτέκλωνον. Fabricabant. Conficiebant.

Ἐτέαρχος. Etearchus. Quare in voce Βάτις.

Ἐτελέθησαν. Polluti fuerunt. Impuro coitu se contaminarunt.

Ἐτέλι. Statutum erat.

Ἐτεοβυτάδα. Eteobutadæ. Athenis familia fuit ampla & illustris, a Bute [quodam sic appellata:] ex qua Sacerdotes Athenis eligebantur. Eteobutadæ autem Butæ sacerdotis [veri] posterii erant. Ἐτεὸν enim verum significat.

Ἐτεοκλῆς. Eteocles. Nomen proprium. Et Ἐτεοκλείης, Eteociæ.

Ἐτεόν. Vere. Revera. Vere igitur putas esse Deos? Vel, an igitur revera credis esse Deos?

Ἐτεόνικος. Eteonicus. Nomen proprium.

Ἐτεωνεύς. Eteoneus. Nomen proprium.

Ἐτεροαλλέα. In alteram partem inclinantem. Et ἐτεροαλλέης νίκη, victoria alternans: quum scilicet victi vincunt.

Ἐτερόγναθος. De equo dicitur. Contumax. Ore duro præditus. Vel, infatiabilis, & qui mandibulis utrisque comedit.

Ἐτερομάχαλος χιτῶν. Vestis unam tantum manicam habens: quam etiam ἐξωμίδα vocant.

Ἐτερομόλιος δίκη. Judicium, ad quod alter adversariorum tantum accedit.

Ἐτερον. Alterum. Aliud. Homerus: *Qui aliud quidem pectore occultum habet, aliud vero loquitur.* Hic duale videtur confundi. Oportebat enim ἔτερον dicere: quoniam ἔτερον opponitur ἕτέρῳ. Ἄλλο enim de pluribus dicitur. Probabiliter autem dicitur, τὸ ἔτερον dici de rebus, quæ sunt ejusdem speciei.

Ἐτερος. Alter. Est vocabulum partitionem significans. Partitio autem quadruplex est: Unus ex duobus; ut [cum dicimus,] *alter oculorum.* Duo singillatim, ut *uterque.* Unus ex multis, ut *alius.* Multi singillatim, ut *unusquisque.*

Ἐτερόστρομος. Φάλ. Sic vocatur phalanx, quæ ita incedit, ut dimidiam partem ducum in sinistro; alterius vero dimidiæ partis duces in dextro latere collocatos habeat.

Ἐτερόφθαλμος. Altero oculo privatus. Lu-

Ἄλλο δ' ἐπὶ πλείονων πείσεται.

Hic ἄλλο jungitur cum ἔτερον, quamvis Poeta de duobus tantum ignibus loquatur. Contra τὸ ἔτερον interdum etiam de pluribus dicitur, & pro ἄλλο ponitur, ut expressè testatur vetus Enarrator Comici ad verba illa, quæ circa initium *Pacis* leguntur,

Ἐτέρῳ ἑτέρῳ δὲ πεισθῆς ἠπειρηκότος.

Confer Nos etiam supra ad v. Ἄλλο.

7 Ἐτερομάχαλος χιτῶν. ἢ ἐξωμίδα.] Quæ hic Suidas habet, ἀυτολέξει etiam leguntur apud Etymologum v. Ἐκαστος. Cæterum, Portus locum hunc pessime verterat, quod non intelligeret significationem vocis ἐπιμεριζόμενον & ἐπιμερίζεσθαι. Ἐπιμεριζόμενον autem apud Græcos dicitur ea, quæ Grammatici Latini *partitiva* vulgo appellant: quorum quatuor esse species Suidas Lectorem hic docere vult. Vide versionem nostram, & omnia clara erunt.

8 Ἐτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκρῶν.] Ex Harpocratioe. Per Locrensum autem legislatorem hic intelligi Zaleucum, quis nescit?

μοσθένος ἐν τῷ κτ' Τιμοκράτους.

Ἐτερόχρῳ. ὁ ἀλλοῖ κτ' ἢ χροιάν.

Ἐτέρωθεν. καὶ ἐτέρωθεν. καὶ ἐτέρωστε. εἰς ἕτερον μέρος. ἀλλαχῶς.

Ἐτεροῖ. ὁ ἄλλο.

Ἐτερομεδῆ. ἀλλομεδῆ.

Ἐτεροῦ. τὸ μεταβάλλω.

Ἐτεροίως. ἀλλοίως.

Ἐτετραχῆ. ἑτεράχλιο.

Ἐτεχνίτθαι. μὲν τέχνης καὶ δόλος ἡγεύνα. ἰώσιπ. Ἐτεχνίτθαι μαθεῖν, πῆν πρόπω ποσῶτον ποσέχῃ κατ' ἄρετιν.

Ἐτειον. εἰαύσιον. Ἐπέτθον δὲ, τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ πρὸς εἰαυτὸν ἀκμάζον. καὶ ἔτει κερπός, καὶ χαρὸς.

Ἐτειγεν. χατεπύνησεν.

Ἐτειχρῆντο. τοῖς πείχεσι φερέειχίζοντο. περικλείοντο. Ἐντὸς δὲ τῆς τάφρου καὶ ἔξω κείθαι ἔτειχρῆντο.

Ἐτήρει. ἐπαμίθαι. Τὸς δὲ νεωτέρους ἐτήρει τῷ θειάμβω.

Ἐττις. ὁ πολίτης. Ἄπὸ ἔθους. ὡς ξένος, ὁ ἔξω ἢ ἐνόθη ἄν. ἢ πρὸς τὸ ἔξω εἶναι.

Ἐττισία. οἱ ἄνεμοι, οἱ κατ' ἔτ πνεόντες. πνέουσι δὲ ἐν ἀκμῇ τῷ θέρεσι, διότι ὁ ἥλιος μελεωρέτερος, καὶ ἄπὸ τῆς μεσημβρινῶν τόπων ἀρκικώτερος γνόμῳ, λυεῖ τὰ ὑγρά τὰ ἐν τοῖς ἀρκίσι. λυόμενα δὲ ταῦτα ἐξαεζῶνται καὶ πθυματῶνται, καὶ ἐκ τῶν γίνονται οἱ Ἐττισία, καὶ ἄπὸ τῶν ἀρκίων τόπων φέρονται ἐπὶ τὸς μεσημβρινούς. ἂν πρὸς πῆν τοῖς ὑψηλοτέροις ὄρεσι ἢ Αἰθιοπίας, καὶ πολλὰ καὶ ἀτρεῖα γνόμῳ ἀπεργάζονται ὑετός, καὶ ἐκ τῶν ὑετῶν τῶν πληθωρεται ὁ Νεῖλος τῷ θέρεσι, ἄπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ξηρῶν τόπων ῥέων.

Ἐτήσιος. ὁ κατ' ἔτ.

Ἐτήτυμος, ὁ ἀληθής.

Ἐπι. ἐπίρρημα. παρέλκῃ αἰεὶ πρὸς τοῖς Ἀπικκοῖς. πρὸς Ἀειποφάνη.

Ἦν ἔν μοι πείθησθε, σωθήσεσθε ἔπι.

Ἐτίθετο. Οὐδὲ τῇ ὄψι τῆς ὀνειδῶν ἐτίθετο. ἀντί τῆς, ὡς ἐκέλευε. ὡς οὐκ ἔχεν.

Ἐπιθνήσαλο. ἐγαλῆχσο.

Ἐτίθει σκάνδαλον. ἐποίει.

Ἐπι μὲν. χρονικὸν ἐπίρρημα.

Ἐπιμυσάμιον. Ὡς ἔγωγ' ἐπιμυσάμιον ἂν τῷ παν-

1 Ἐπιτρεῖ. ἐπιτρεῖσθαι] Homerus II. B. v. 95.

Ἐπιτρεῖσθαι δὲ ἀρετὴν, ἄπὸ δὲ ἐπιτρεῖσθαι καὶ. Scholiasta. Ἐπιτρεῖσθαι ἐπιτρεῖσθαι ἄπὸ θορύβου. Ἰσοκράτους ἦν. Huc respexit Suidas: apud quem pro ἐπιτρεῖσθαι scribendum est ἐπιτρεῖσθαι, ut habet Scholiasta.

2 Ἐπιχρῆσθαι] Haec vox sola non significat id, quod Suidas vult, sed juncta cum verbo μαθεῖν, ut in fragmento, quod sequitur.

fcus. Talis erat [Zaleucus,] Locrensium legislator. Demosthenes in oratione contra Timocratem.

Ἐτερόχρῳ. Diversum habens colorem.

Ἐτέρωθεν. Alibi. Et ἐτέρωθεν. Aliunde. Et ἐτέρωστε. In aliam partem. Alio.

Ἐτεροῖ. Alius. Diversus. Dissimilis.

Ἐτερομεδῆ. Immutata.

Ἐτεροῦ. Immuto. Muto.

Ἐτεροίως. Aliter. Diverse. Dissimiliter.

Ἐτετραχῆ. Turbatus fuit.

Ἐτεχνίτθαι. Astute & dolose scrutabatur, vel inquirebat. Josephus: *Omni astu adhibito cognoscere cupiebat, qui fieret, quod fortitudine tantum reliquis praestaret.*

Ἐτειον. Annum. Anniversarium. Ἐπέτειον vero, quod non perpetuo durat, sed per unum tantum annum floret. Et ἔτει κερπός, fructus annuus. Et ἔτει χαρὸς, annuū tempus.

Ἐτειγεν. Vexavit. Fatigavit.

Ἐτειχρῆντο. Muris circumdabantur, vel concludebantur. *Intra fossam & munimenta concludebantur.*

Ἐτήρει. Servabat. Custodiebat. *Juniores autem triumpho servabat.*

Ἐττις. Civis. Ab ἔθῳ, consuetudo. Ut ξένος dicitur, qui est ἔξω ἐνόθη: id est, extra unitatem. Vel ab ἔξω εἶναι, i. e. extra esse.

Ἐττισία. Etesia. Venti quotannis spirantes. Spirant autem aestate adulta, quod tunc Sol altissimus, & a partibus quidem meridionalibus remotior, Septentrionalibus vero vicinior, humores in Septentrione resolvat; qui resoluti in acrem & ventum convertuntur; unde gignuntur Etesia. Hi venti a partibus Septentrionalibus ad meridionales spirantes, in altiores montes Aethiopiae incidunt, ibique collecti, pluvias cient; quibus Nilus aestate repletur, a meridionalibus sicifque locis fluens.

Ἐτήσιος. Annuus. Anniversarius.

Ἐτήτυμος. Verus.

Ἐπι. Adverbium. Adhuc. Apud Atticos semper redundat. Apud Aristophanem: *Si igitur mihi obtemperaveritis, servabimini adhuc.*

Ἐπίθετο. Addictus erat. Attendebat. Animum advertibat. *Nec ad somnia animum advertibat.*

Ἐπιθνήσατο. Lactavit. Lacte nutritivit. Nutrivit.

Ἐπίθει σκάνδ. Scandalum praebat, vel committebat.

Ἐπι μὲν. Adverbium temporis. Etiam nunc.

Ἐπιμυσάμιον. Aestimavi. *Quovis pretio re-*

3 ἰώσιπ. Antiquit. Jud. lib. v. cap. x. pag. 162. ubi de Samsone & Dalila meretrice verba fiunt.

4 Ἐττισία] Confer Scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. 11. v. 528.

5 Παρὰ Ἀειποφάνη] Ecclesiae. pag. 730. (490. Ed. Bas. P.)

6 Πρὸς ἐκέλευε. ὡς οὐκ ἔχεν] Haec interpretatio non convenit verbo ἐπίθει, sed πρὸς ἐπέθει.

τὸς, Ἀντώνιον ἀποκλείωντα Κικέρωνα ἀειεῖνα.

Ἐπιμήσατο. ἐξημερήσατο. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ἐν τῷ βαρβάρων, καὶ τῷ βασιλέως αὐτοῦ ἀφέσεως ἀντιφροσυνουσαμένος, ἐπιμήσατο τῷ ζωῷ αὐτῷ ὁ βάρβαρος λιτῶν ἔ.

Ἐπιμήσαντο. ἐξημερίωσαν. κατεδίκανσαν. οἱ δὲ τὸν Σωκράτην θανάτῳ ἐπιμήσαντο. τίμημα γὰρ, ἢ ζημία, καὶ ἢ κατεδίκα.

Ἐπιμήσαθε. ἀντὶ τῆς ἡγορεύσεως. Θεουκιδίδης· Ἡν ὑμῖς πολλῶν χρημάτων ἐπιμήσαθε.

Ἐπόμιστο. ἐπιμωρησάμιστο.

Ἐπσαν. ἔδωκαν. Αἰλιανός· Ἀνθ' ὧν οἱ Φακεῖς ἔπσαν δίχας βαρυτάτας.

Ἐπσε. δέδωκεν. Ὁ δὲ ἔπσε δίχας, ὧν ἔπραξαν. ἔ γάρ πρὸς ταχεῖ καὶ ὠκυμόρῳ τέλει τὸν βίον κατέσπρεψεν, ἀλλ' ἐκολλάζετο χροῖον.

Ἐτλη. ὑπέμεινε.

Ἐτνήγυστο. ἀθάρα μὲ γάλακτι. καὶ ἐτνήγυστο, ἢ ζωμάρευστο, ἐν ἣ τὸ ἐτνῶν χροῖον (ὡσπερ οἰνήγυστο) καὶ πᾶν τὸ παραύσον. Ἐτνῶν δὲ ἔλεγον τὰ ἀθάρα, καὶ τὸ πύσιον ἀπέψημα. Καὶ κνήπην, καὶ τὰν ἐτροδόκον τροχόν.

Ἐτνῶν. τὸ ὄσπερον.

Ἐτόπασεν. ὑπενόησεν. ἐνόμισεν.

Ἐτορεν. ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτός. παρέρχως. Ἐτῶν δὲ, ὁ χρόνος. καὶ ἢ δοκίμη, τῶν ἔτῶν. καὶ πληθυντικόν, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. ἐπικληρώθη. Δαβὶδ· Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἢ κερδία αὐτῶν.

Ἐτώθασον. ἐσκωπίον. ἐχλεύασον. ἐλοιδορήσαν. Οἱ δὲ ἐς τὸν Χοσρόην ὑβρίζον ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, καὶ ξὺν γέλωτι ἀκόσμη ἔτώθασον. ἢ ἐτώθασαν, ἐκαυχήσαντο.

Ἐτώπιον. τὸ μάταιον.

Ἐτραχίλιασε. καλυχευόσατο. ἢ ἐγαυρίασεν. ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ἀποβαλλοῦσαν τῷ τραχήλῳ τὸν ζυγόν. Ἰώβ· Ἐναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχίλιασε.

Ἐτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτερίζετο. ὑπετίθετο. ἀνεβάλλετο. Μέχρι πολλῆς ἀφαιρομένην, ἐτερίζετο ἢ προσβολή.

Ἐτρυχεν. ἐδάμαζεν.

Ἐτρυχώσεν. ἐξέτειψεν. Ἡ δὲ γῆ ἀγονίαις καλιμυρήν, ἐτρυχεν αὐτὴς ἀλγυφότατα.

Ἐτοιμῶν. ὁ εὐχερής.

demptum vellem, Antonium, qui Ciceronem occidit, adhuc vivere.

Ἐκμήσατο. ἄestimavit. Numeravit. *Cum autem ille a barbaris captus esset, & Rex de ejus liberatione legatos misisset, barbarus vitam ejus quadringentis libris aestimavit.*

Ἐκμήσαντο. Mulctarunt. Capitis damnarunt. *Illi vero Socratem morte mulctarunt. Τίμημα enim est poena, vel multa.*

Ἐκμήσαθε. Emistis. Thucydides: *Quam vos magno pretio emistis.*

Ἐκμάμιστο. Ultus sum. Vindicavi.

Ἐκσαν. Perfolverunt. Dederunt. *Ælianus: Pro quibus sceleribus Phocenses pœnas gravissimas dederunt.*

Ἐκσε. Perfolvit. Dedit. *Ille vero facinorum a se perpetratorum pœnas dedit. Non enim celeri & propea morte vitam finit, sed lento supplicio consumptus est.*

Ἐτλη. Sustinuit. Ausus est.

Ἐτνήγυστο. Trulla, qua puls hauritur: ut οἰνήγυστο, trulla, qua vinum hauritur. Item omne instrumentum, quo aliquid turbatur & agitur. Ἐτνῶν autem dicebatur puls ex pisif [aliisque leguminibus] elixis confecta. [Et in Epigrammate:] *Et radulam, & cochlear, quo puls hauritur.*

Ἐτνῶν. Puls ex leguminibus elixis confecta.

Ἐτόπασεν. Suspiciatus est. Existimavit.

Ἐτορεν. Perforavit. Penetravit. Trajecit.

Ἐτός. Frustra. Perfunctorie. Ἐτῶν vero, annus. Dativus, τῶν ἔτῶν. Pluralis, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. Spissatum est. Induratum est. *David: Cor eorum lactis instar spissatum est.*

Ἐτώθασον. Cavillis insectabantur. Deridebant. Conviciis insectabantur. *Illi vero ex turribus murorum Chosroen convitiis insectati sunt, & effuso cachinno deriserunt. Vel ἐτώθασαν, gloriati sunt.*

Ἐτώπιον. Irritum. Vanum.

Ἐτραχίλιασε. Contumax fuit. Ferocem se præbuit. Translatio ducta est a bobus, qui jugum e cervice excutunt. *Jobus: Coram Domino autem omnipotente ferocem & contumacem se præbuit.*

Ἐτρησεν. Perforavit. Trajecit. Transfixit.

Ἐτερίζετο. Tempus terebatur. Res differebatur. [Ducibus autem] *diu dissidentibus, oppugnatio differebatur.*

Ἐτρυχεν. Atterebat. Domabat.

Ἐτρυχώσεν. Attrivit. Afflixit. *Tellus autem sterilitate laborans ipsos ad magnas angustias redegit.*

Ἐτοιμῶν. Paratus. Promptus. Expeditus.

1 Ἀθάρα μὲ γάλακτι. ἢ ἐτνήγυστο] Hæc verba, ut supervacanea & sententiam omnino turbantia, delenda sunt. Mox scribe, ὡσπερ οἰνήγυστο, ἐν ἣ τὸ οἶνον ἀγρόνται. καὶ πᾶν τὸ παραύσον &c. Et mox, πύσιον ἀπέψημα. Scholiasta Aristophanis ad *Acharnenses*: Τὴν ἐτνήγυστο. τῷ ζωμάρευστο, ἐν ἣ τὸ ἐτνῶν χροῖον. Et paulo post: Λέγετο δὲ ἐτνήγυστο πᾶν τὸ παραύσον. ἔτνῶν δὲ ἔλεγον τῷ ἀθάρα ἢ πύσιον ἀπέψημα. Hinc Suidas sua descripsit.

2 Καὶ κνήπην, καὶ τὰν ἐτνῶν.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigram-

mate, quod ex cod. MS. Anthologix ineditæ integrum exhibebimus infra v. Κνήπη.

3 Δαβὶδ] Psalm. cxviii. 70.

4 Οἱ δὲ εἰς τὸν Χοσρόην ὑβρίζον.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 11. de Bello Pers. cap. viii. pag. 105.

5 Ἐτραχίλιασε. κατὰ.] Confer Hesych. v. Τραχίλιασε.

6 Ἰώβ.] Cap. xv. 25.

'Επίμως. ἐμωξικεύως. 'Ετύμως δὲ, ἀληθῶς.
 ἄφ' τῆς υ ψιλῆς, καὶ ψιλῆτος.
 'Ετυμῶ. ὁ ἀληθῆς.
 'Ετύθη. ἐσφαγιάσθη.
 'Ετυμοκλῆς. ὄνομα κύριον.
 'Εογμῶν. εἰκαμῶν.

'Εοικα βῆς ἐπὶ σφαγίῳ μολεῖν.

'Εοίκασι' τοῖς ἐν Πύλῳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
 παροιμία, ἐπὶ τῷ ὠχειόντων καὶ ἰσχυῶν. Πύλῳ δὲ
 χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγῆσας, τῶς
 αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς ἐν
 τῷ τῷ διὰ τῷ αἰχμαλωτισμῷ φόβον, καὶ ἄφ' τὸ
 πολλὰς μὲν ἡμέρας πολιορκεῖσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ
 ἄφ' ἧς ὕδην τῷ ἔπιπιδείων ἰὺ λαβεῖν, πολλὰ δὲ μὲν
 τιὸ ἄλλωσιν συγκεκλειῖσθαι χροῖον δεδεμένους ἐν ζύ-
 λῳ, ὠχρῆς τε καὶ ἰσχυῆς καὶ δυσφδεῖς γεγενῆαι.

compedibus & nervis vinciti in carcere diu detenti fuissent, pallore & macie confectos fuisse.

'Εοικεν. ἔωρεπεν.

'Εοικότα. ὡρόσφορα.

Εὖ. καλῶς. 'Εγᾶ αὐτῆς ἀνὴρ 'Ρωμαῖῶ, 'Απ-
 πιῶ ὄνομα, τῷ εὖ γεγενῆσαν.

Εὖα. ἡ πρώτη γυνὴ, καὶ πρώτη ὡξάρασις τῆ
 κόρη· εἰ καὶ 'Αδῆμ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ζωῖν τούτῳ κέ-
 κληκεν, ὡς ἐπομῶν μπιτέρω τῷ ζώντων.

Εὐά. τρέφω Φωνῆς μίμημα. 'Ο δὲ τρέφῳ ἐκ
 τῷ φρεσίῳ ἀπεπῆδησε, τὸ αὐτὸ Φωνήσας εὐά.

'Ευαγγελῶν. ὄνομα κύριον.

Εὐαγγέλιον. τὰ κάλλιπα ἄναγγέλλον.

Εὐαγγελίζομαι σε. αἰτιατικῇ. Εὐαγγελίζομαι δὲ
 σοι χροῖον.

Εὐάγγελῶ, κωμικός. τῷ δ' ἀραμάτων αὐτῆ ἐπὶ
 'Ανακαλυπτόμενῳ. ὡς 'Αθήναιῳ ἐν τοῖς Δειπνο-
 σοριστῶς.

Εὐαγές. ἀγνόν. καθαρόν. εὐσεβές. ὅσιον. θεῖοτα-
 τον. Γένος δὲ ἰὺ εὐαγῆς, ὅτι ἐπὶ διωξίμει τυρώ-
 ση λαμφομορβῆς, ὕδὲ ἐπὶ χημάτων ὡξισία κο-
 λακικῇ.

Εὐαγές. ὡ καλῶς κεκλασμένον.

Εὐαγῆς. καλῶς ὡξηγημένῳ. μεταφορικῶς, κύ-
 κῳ. καὶ ἔν' Ἐπιγράμματι.

Πικρὴν σάλπιγγα, τῷ εὐαγῆων βαρὺν ὕμνων
 Χαλκυτῶν κατέχῃ Πίνδαρον ἄδε νόνις.

Εὐάγηλον. καθαρόν. λαμπερόν. 'Αειφάνης Νε-
 φέλιαι· Δροσερῶν Φύσιν εὐάγηλον.

Εὐάγγελον. ἐλαφρόν. εὐμαρῆ. 'Ο δὲ Αἰνείας τὸν

1 'Εοίκασι τοῖς ἐν Πύλῳ ληφθεῖσι.] Aristophanes Nubibus pag. 134.
 τῷ ἐπιμῶσας; τὸ σοι δεκῶσιν εἰκένωσι;

Τοῖς ἐν Πύλῳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.

Vide ibi Scholiastam, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit.

2 'ὡς 'Αθήναιῳ ἐν Δειπνοσ.] Lib. xiv. pag. 644. sed ubi fabu-
 la hæc appellatur 'Ανακαλυπτόμενῳ.

'Επίμως. Prompte. Expedite. Ἄτ ἐπιμῶσας
 vere. Scribitur per υ, & spiritu tenui notatur.

'Ετυμῶ. Verus.

'Ετύθη. Jugulatus fuit. Maceratus est.

'Ετυμοκλῆς. Etymocles. Nomen proprium.

'Εογμῶν. [Per syncopen] pro εἰκαμῶν. Vi-
 demur. Similes fumus.

'Εοικα βῆς ἐπὶ σφ. Videor bos ad lanienam ire.

'Εοίκασι τοῖς ἐν Π. Similes sunt Lacedæmo-
 niis illis, qui ex Pylo captivi [Athenas] ab-
 ducti sunt. Proverbium est, quod dicitur de
 pallidis & macilentis. Pylus enim erat locus
 in Laconia, ubi Cleon, Atheniensium dux,
 bellum gessit, & Lacedæmonios, qui in Insu-
 la Sphacteria erant, captivos duxit. Quare
 necesse est, illos propter obsidionem diutur-
 nam, quam in Insula deserta, omniumque re-
 rum ad victum necessariarum inopia laboran-
 te, sustinuerant, & quod post captivitatem

'Εοικεν. Decebat. Conveniebat.

'Εοικότα. Commoda. Congrua. Conveni-
 entia.

Εὖ. Bene. Præclare. Recte. Ipsam amat
 vir Romanus, nomine Appius, nobili genere
 natus.

Εὖα. Eva. Prima mulier, & primum mun-
 di peccatum; quamvis Adamus ipsius mari-
 tus eam vocaverit *Vitam*, ut futuram viven-
 tium matrem.

Εὐά. Eva. Imitatio vocis hircinæ. *Hircus*
 autem ex puteo exiit, eandem vocem *Eva* pro-
 ferens.

Εὐαγγελῶν. Evangelæon. Nomen proprium.

Εὐαγγέλιον. Lætum nuncium.

Εὐαγγελίζομαι σε. Cum accusativo. Evange-
 lium tibi prædico. At εὐαγγελίζομαι σοι χροῖον,
 lætum nuncium tibi affero; [cum dativo.]

Εὐάγγελῶ, Evangelus, Comicus. Inter fa-
 bulas ejus est & illa, quæ 'Ανακαλυπτόμενῳ
 dicitur: ut ait Athenæus in *Dipnosophistis*.

Εὐαγῆς. Castum. Purum. Pium. Sanctum.
 Divinum. *Erat autem pio genere ortus, quod
 nec potentia, nec oribus nimis conspicuum
 esset.*

Εὐαγῆς. Quod facile frangi potest.

Εὐαγῆς. [Proprie,] bene circumductus. Me-
 taphorice, rotundus instar circuli. [Item, sac-
 cer, sanctus.] In Epigrammate: *Pieriam tu-
 bam, sacrorumque & gravium hymnorum fa-
 brum, Pindarum hic pulvis habet.*

Εὐάγητον. Puram. Claram. [Mobilem. Quæ
 huc illuc agitur.] Aristophanes *Nubibus*:
*Naturam roscidam, & quæ facile huc illuc a-
 gitur.*

Εὐάγγελον. Leve. Portatu facile. *Æneas*

3 Καλῶς κεκλασµ.] Imo potius ῥαδίως κεκλασµῶν: quam le-
 ctionem in versione expressi.

4 'Ἐν 'Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 11. cap. xxv. Epigr. xxvi. ut
 Portus etiam monuit. Sed ibi pro βαρὺν ὕμνων rectius una voce
 legitur, βαρυμένων.

5 'Αειφάνης Νεφέλιαι] Pag. 140. (75. Ed. Bas. P.)

πατέρα ὑπὲρ μέγαν τοῖς ἄλλοις, ἐξῆγε Φόβον, ὡς υἱὸν
Φιλοπάτορι καὶ τῷτον εὐάγκαλον. ἔτω Φησὶν Αἰ-
λιανός.

Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. ἔγραψε βίον Τι-
μαγένης, καὶ ἐτέρων λογίων ζητήσεως, καὶ ποιητικῶν.
Θουκυδίδου τέχνῳ ῥητορικῶν, ἐν βιβλίοις ἐ. Τὰν πα-
ρὰ Θουκυδίδῃ ζητημάτων καὶ λέξιν. Ἰστορίαν, ἀειέ-
χυσαν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

Εὐάγων. ὁχερῆς. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγω-
ρον. εὐήρατον. εὐληπιον.

Εὐάγριος. ἔτω ἔγραψε ἀφόροτα καὶ ὑπό-
μνημα εἰς τὰς παροιμίας ἔ Σολομώντος.

Εὐάδην. ἤρεσεν.

Εὐάθλος δέκα. Εὐάθλος ῥήτωρ καὶ ποιητής.
Ἀειφορῆς Ὀλκασίου.

Ἔστι τις ποιητὴς ἡμῖν τοξότης σωήτορος,

Ὡς ἔφη Εὐάθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.

Ὡς δὲ καὶ εὐρύφωλος, καὶ λάλος, καὶ ἀγενής. διὸ
καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπὸ πηρέτω.

Εὐάλωτον. εὐκόλως χειρὸν ἔχον.

Εὐανακλήτως. συμπαθῶς. Καὶ πρὸς τὴν χαλε-
πὴν νῆα καὶ πλημμυρῶσαν εὐανακλήτως ἔχον, καὶ
εὐαναδιδακτως, ἐπιβάν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι.

Εὐανδεία. Δείναρχος. Εὐανδείας ἀγῶν ἠγέο.

Εὐανθῆς γλώσσα. ἢ ἄκρος ἠπικισμῶν ὁμιλία, καὶ
πολλῶν γέμυσσα χαλῶν, καὶ μωρικῶν ἀπιχημά-
των ἀπὸ ζῆσθα.

Εὐάντηος. εὐαπάντηος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα
κύριον.

Εὐάντυχα. εὐάξονα.

Εὐάρετος.

Εὐαρετῶ. δολικῆ.

Εὐαεθμοῖοι. ὀλίγοι. Ἐν εὐαεθμοῖοις ἡμέραις τῶν
Καίσαρι συνόντες. ἀντὶ τῆς ὀλίγαις.

Εὐαρμοστέρος. τῆς συμφορῆς τοῦ χαζομένου.
Ὁ δὲ ἐδὲκ πρὸς πάντας τὴν χειρὸς εὐαρμοστέ-
ρος εἶναι Πεισιπράτη, καὶ τὸ βαρύτερος τῆς φύ-
σεως, καὶ εὐαρμοστέρος μᾶλλον, ἢ πολυμοστέρος ὑ-
πέχετο.

Εὐαστῆς. ἐπιβέλον Διονύσου. ὡς τὸ εὐοῖ εὐασσι-
ασιόν. ἐν Ἐπιγραμμῶν.

Ἀρσινόη τῆς Πανί, καὶ Εὐαστῆς Λυαίω,
Πρέσβυς, καὶ Νύμφαις, Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.

Εὐαφές. εὐμάλακτον. εὐψιλάρητον.

patrem humeris impositum [Troja] extulit,
onus filio pio portatu facile. Sic Aelianus in-
quit.

Εὐαγόρας. Euagoras, Lindius, Historicus.
Scriptit vitam Timagenis, & aliorum docto-
rum virorum quaestiones, ordine alphabeti-
co. Thucydidis artem Rhetoricam, libris
quinque. De difficilioribus & obscurioribus
dictionibus apud Thucydidem. Historiam
Regum Aegyptiorum.

Εὐάγων. Quod facile duci, vel tractari po-
test. Bene educatum. Vel, quod facile ca-
pi potest.

Εὐάγριος. Euagrius. Hic varia scripsit, &
inter ea, commentarium in Proverbia Salo-
monis.

Εὐάδην. Placuit.

Εὐάθλος δέκα. Euathlos decem. Euathlus e-
rat orator improbus. Aristophanes *Holcadi-
bus: Est nobis improbus sagittarius patronus,
ut Euathlus apud nos juniores.* Idem autem
& latum culum habebat, eratque garrulus &
ignobilis. Ideo & sagittarium eum vocat:
quod idem est, ac si diceret, ministrum.

Εὐάλωτον. Quod facile capi potest.

Εὐανακλήτως. More ejus, qui facile placari
& ab ira revocari potest. *Placabilem & re-
conciliatu facilem esse adversus eos, qui offen-
sionis causam dederunt, vel aliquid deliquerunt,
simulac illi in gratiam redire voluerint.*

Εὐανδρία. Fortitudo. Dinarchus: *Certamen
fortitudinis agebatur.*

Εὐανθῆς γλώσσα. Sermo summe Atticus,
multisque leporibus plenus, & numeros mu-
ficos redolens.

Εὐάντηος. Cui facile occurri potest. Cu-
jus faustus est occursum. Est etiam nomen pro-
prium.

Εὐάντυχα. Pulchros axes habentem,

Εὐάρετος. Valde gratus.

Εὐαρετῶ. Dativo jungitur. Valde placeo.

Εὐαεθμοῖοι. Pauci. *Per dies paucos cum Cae-
sare versati.*

Εὐαρμοστέρος. Convenientior. Accommo-
datior. Qui conjicere novit, quid e re sit. *Ille
vero videbatur ad omnia tempora accommo-
datior esse, quam Pisistratus, quod ingenio sa-
gacior, & majore constantia, quam audacia,
praeditus esset.*

Εὐαστῆς. Euaster. Epithetum Bacchi. Ab
ὕπν, quae est vox bacchantium. In Epigram-
mate: *Pani rure degenti, & Euasteri Bac-
cho, & Nymphis, senex Arcas Biton haec de-
dicavit.*

Εὐαφές. Molle. Tactu facile.

1 Ἐνάθλος δέκα] Aristophanes *Acharnens.* pag. 405. (290. Ed. Baf. P.)

Ἀλλὰ κατεπίλαισε μὲν ἐν πρῶτῳ Εὐάθλος δέκα. Vide ibi Scholiastam, ejus verba Suidas hic descriptit. Idem Scholiasta ad *Vespas* pag. 472. Εὐάθλος ῥήτωρ, σοφιστῆς ἔ μνημοσύνη καὶ ἐν Ἀρσινόῃ ἔ ἐν Ὀλκασίῳ.

2 Καὶ πρὸς τὴν χαλεπὴν νῆα ἔ πημμυρῶσαν εὐανακλήτως.] Haec sunt verba Marci Antonini lib. 1. §. vii. ut Pearsonius etiam observaverat. Sed ibi pro εὐανακλήτως hodie legitur εὐαφές.

pro quo Xylander, probante etiam G. takerō, reponit, εὐαφές καὶ κτλ.; quam lectionem, utpote meliorem, & nos hic in versione secuti sumus.

3 Ὁ δὲ ἐδὲκ πρὸς πάντας τὴν κα.] Haec sunt verba Polybii de Pamphilida Rhodiorum Nauarcho, ut discimus ex Collectaneis Constantini a Valesio editis, p. 110. ubi locus hic auctior legitur.

4 Πεισιπράτης] Scribe Πεισιπράτης: ut habet Polybius locolaudato.

Ευάφορα. εὐσκοπα. εὐτάρητα. Κολωνὸν ἔπιλε-
ξάμεν, ἀφ' ἧ τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιον
διάφορα ἴω, λόγον ἐπ' αὐτῷ ἐπέστησεν.

Εὐ βεβηκότα. εὐταγή.

Εὐβοεῖς. ἐθνικόν.

Εὐβόλον. καλὰ βοσκήματα ἔχουσαν.

Εὐβελία. ἔπισημη ἢ σκοπεῖσθαι, πῶς καὶ πᾶς
πράξι. νῆες πρόσζουδον συμφερόντως.

Εὐβελ. διμαγωγὸς ἴω ἔπιφανέστατος.

Εὐβελ. Κήπιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφρανό-
ρος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα εἰς ἴω δὲ χε' εἰς
Ὀλυμπιάδα, μετέπειτα τῆς μέσης κωμῆδίας, καὶ
τῆς παλαιᾶς.

Εὐβοία. ἡ νῆσος.

Εὐγαίων. ὄνομα κύριον.

Εὐγε. καλῶς. ὁπίως. λέγει κατ' εἰρωνείαν πολ-
λάκις.

Εὐγενάτορος. σοφιστῆς τινος.

Εὐγενέστερος Κόδρος. τῷ υἱῷ Μελάνθου ἢ Μεσο-
νίου, πατρὸς δὲ Μεδονίου, καὶ Νηλέως. ἔστι ὁ Κό-
δρος Δωριέων ἑπιπράθισάντων Ἀθηναίων, ἐπεὶ τὸς
ἐν Πελοποννήσῃ Φυγάδας προσεδέξατο, ἐν οἷς καὶ
Μελάνθου, χρησμῶ δὲ αὐτοῖς δοθέντι, αἰρήσθαι τὴν
πόλιν, ἐὰν σπύραχον τῷ τ' πολεμίων βασιλέως, νό-
σας τὸν χρησμῶν, ἀναλαβὸν ὑλοτόμῃ ἐσθῆτα, καὶ
ἐντυχὸν τοῖς Φύλαξι τ' Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖ-
λε. διωριθῆναι δὲ οἱ λοιποὶ, συλλαβόντες αὐτὸν ἀ-
νεῖλον, ὡς Εὐδήμου. οἱ δὲ περὶ Κόδρου φασι, ὅτι
βασιλεύσαντι αὐτῷ Ἀθηναίων, τοῖς Λακεδαιμονίοις
γονομένης ἀφορίας χε' τ' χάραξεν πᾶσαν, ἔδοξε γρα-
πεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἐξαναθήσαντες τ' Ἀτ-
τικῆς τὸς ἐνοικῆτας, αὐτοὶ κλιανείμωνται τὴν χά-
ραν. καὶ πτωχάνονται τῆς Πυθίας, εἰ λήψονται τὰς
Ἀθήνας. ἀνελόντι δὲ αὐτοῖς τῷ Θεῷ, ὅτι τὴν πό-
λιν ἔχαιρησαν, ἐὰν τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων
Κόδρον σποκλιάνωσι καὶ ἐσπράθωσαν ἐπὶ τὰς Ἀθή-
νας. Κλεομένης δὲ τὸν Δελφὸν πυθέσθαι τὸν χρησμῶν,
καὶ σποκλιάναι Ἀθηναίους. τῷτο μαθὼν ὁ Κό-
δρος, περὶ τῆς πόλεως ἐξελθὼν, Φρύγαναν σιωλέ-
γε. δύο δὲ πῖνον ἐλθόντων πρὸς αὐτὸν, πτωχάνεσθαι
τίς εἶη. ὁ δὲ Κόδρος τῶν δραπετῶν πλῆξας, ἀπέ-
κτεινε τὸν ἕτερον αὐτῶν. ὁ δὲ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν Κό-
δρον. οἱ δὲ ῥήτορες τῶν Κόδρου ἐπὶ τῷ ἐντίμῳ ἐχρή-
σαντι, ὡς Φησὶν Εὐδήμου ἐν τῶν περὶ λέξεων ῥητο-
ρικῶν.

1 Κήπιος] Menagius ad Laert. lib. II. segm. LX. recte monuit,
legen. iam esse Σφίπιδος; a Σφίπιδος, quod erat nomen populi Attici,
trius Acamantiadis, ut ex Grammaticis constat. Hinc etiam
Æschines Socraticus dictus fuit Σφίπιδος, teste Suida supra v. Αἰ-
ρήνης.

2 Δραπέτα ρδ'] Sic habent MSS. Paris. At priores Editr. κδ': i.
xxiv. quæ immanis est differentia. Scripsisse autem Eubulum
plures fabulas, quam xxiv. satis patet ex eo, quo i. tituli fabula-
rum, ab auctoribus hodie adhuc existentibus laudatarum, numerum
illum excedant; quorum ecce catalogum: Ἀγκύλων. Ἀγχισίης.

Ευάφορα. Loca edita, unde longe prospici
potest. Cum collem elegisset, unde & anteri-
ora & posteriora facile prospici poterant, in-
sidias in eo collocavit.

Εὐ βεβηκότα. Stabilem, Firmum.

Εὐβοεῖς. Eubœenses. Nomen gentile.

Εὐβοτον. Bonas pecudes habentem. Pascuis
abundantem.

Εὐβελία. Prudentia. Sive, scientia dispi-
ciendi, quid & quomodo aliquid faciendum
sit, ut commodis nostris consulatur.

Εὐβελ. Eubulus. Fuit demagogus clarif-
simus.

Εὐβελ. Eubulus, Cettius, Atheniensis,
Euphranoris filius, Comicus. Docuit fabu-
las civ. vixitque Olympiade cī. medio inter
mediam & veterem comœdiam tempore.

Εὐβοία. Eubœa, insula.

Εὐγαίων. Eugæon. Nomen proprium.

Εὐγε. Euge. Id est, bene, præclare. Sæpe
etiam per ironiam dicitur.

Εὐγενάτορος. Eugenatoris. Sophistæ cujusdā.

Εὐγενέστερος Κόδρος. Generosior Codro. Hic
erat filius Melanthis Messenii; pater vero Me-
dontis & Nelei: qui, cum Dorienfes bellum A-
theniensibus intulissent, quod ex Peloponneso
profugos recepissent, (inter quos & Melan-
thū) cumque oraculum ipsis redditum fuisset,
ipfos urbem capturos esse, si ab hostium Rege
manus abstinerent; ille cognito hoc oraculo,
sumpta lignatoris veste, cum incidisset in Do-
riensium custodes, unum ex ipsis interfecit.
Reliqui igitur, ut ait Eudemus, ira accensi
eum comprehensum vicissim occiderunt. A-
lii vero de Codro rem ita narrant. Codro
Athenis regnante, cum tota Laconia sterili-
tate laboraret, Lacedæmoniiis visum est bel-
lum Athenis inferre, ut expulsis Atticæ in-
colis, ipsi regionem illam inhabitarent. Qua-
re Pythiam consuluerunt, an Athenas es-
sent capturi. Cum autem Deus ipsis re-
spondisset, ipfos urbem non capturos, si Co-
drom Atheniensium Regem interfecissent, i-
ta demum Athenis bellum intulerunt. Sed
Cleomenes Delphum hoc oraculum audi-
visse, & Atheniensibus misisse [dicunt.]
Quo Codrus cognito, progressus ex urbe,
farmenta collegit. Duobus autem cum ade-
untibus, ut ex eo quærerent, quisnam esset;
Codrus alterum ipsorum falce percussum oc-
cidit. Quo facto, alter Codrum vicissim in-
terfecit. Oratores vero Codri nomine utun-
tur pro honorato [& nobili:] ut ait Eude-
mus in Lexico Rhetorico.

Ἀγκύλων. Ἀμφίπολιος. Ἀνασζήροιοι. Ἀντίπη. Ἀστυ. Αὐγή.
Βεπεροφάντης. Γανυμήδης. Γλαύκος. Δαίδαλος. Δαμαλία. Δόσκω-
λιων. Διογένης παρὰς. Διόνυσος. Εὐραπίη. Ἡχά. Ἰάλεμος. Ἰξίον. Ἰ-
ων. Καλαθόφορος. Κάκιστος. Καμπύλιον. Κατακοπάρης. Κέρ-
κωπις. Κλεφύδρα. Κυβύδα. Λάκωνες. Λάκωνες. ἢ Λήδα. Λυδία.
Μήδεια. Μυθώρις. Μυσί. Ναυτίον. Νεωσιάα. Νεπίς. Ξεῖος. Ὀ-
δυσσεύς. ἢ Πρωόπται. Οἰδίπυς. Ὀλβία. Ὀρθάνης. Πάμφιλος. Πα-
ρυχίς. Παρρησιακός. Πέλοψ. Πορνεοσκός. Περγεῖς. Περγασία. ἢ
Κύων. Σεμίλη. ἢ Διόνυσος. Σπρωκοπάρης. Σφιγγοκαρίων. Τιταῖς.
Τιταῖες. Τύρανος. Φοῖβος. Χέρις. Χερσίβη. Χάλτεια. Vides
Noursum in Bibliotheca Attica.

Εὐγένεια. ἡ καλὴ γενεά. Εὐγενία δὲ, ὄνομα κύριον, ἀφ' τῆς ι.

Εὐγενής. ἔπι γένους. ἢ ἐπὶ πατρίδος. Ἐπὶ δὲ τῷ πελοποννησίᾳ, ἐπεὶ ἔδει τῷ ὄπλων ὠφελῆσαι ποιήσασθαι, ὀδυρμός τις εὐγενὴς ἦν, καὶ ὠφελίσταις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐπέπεσε τοῖς πηλείδῃσι. Ἰσοκράτης

Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

Τὸν εὐγενῆ λέγει. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

Εὐγένιος, Τροφίμης, Αὐγουστοπόλεως, τῷ ἐν Φρυγίᾳ, γραμματικός. ἔτι δὲ ἐδίδαξεν ἐν Κωνσταντίνῳ πόλει, καὶ τὰ μάλιστα ἀφ' Ἀναστασίου βασιλέως, ὡς ἐπὶ ἀναστασίου βασιλέως. ἔγραψε κωλομετείου τῷ μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου, ἀπὸ δραμάτων ἰ. ε. π. τῷ, τί τὸ παιωνικόν, παλιμβάκχον. πρὸς τῷ τριμικῶν, ὅπως ὠφελέσει οἶον Διονύσιον, Ἀσκληπίειον. Παμμηνεῖν λέξιν, καὶ ποιητικόν. ἔχει δὲ καὶ τὰ ὠφελίστα πρὸς τὸν πνεῦμα, ἢ γραφικόν, ἢ μῦθον, ἢ παροιμίαν, ἐπὶ ὅμοια αὐτῆς. πρὸς τῷ εἰς ἀληθῶν ὀνομάτων, οἷον ἔνδειαν, ἢ οἰδία καὶ πότε διαφορεῖται καὶ ἄλλα πᾶν τριμικῶν ἰαμβικά.

Εὐγειότατος. τὸ καλὸν ἔχον γένος. καὶ ὑπερέτερος τὸ εὐγενέος. τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον.

Εὐγενότατος. καλὸς γένων. ἀξιόπιστος.

Εὐγνωμοσύνη. εὐνοία. γνησιότης.

Εὐγνωστός. Φανερός.

Εὐγεγάμαλον ὄνομα. τὸ εὐφροσύνη. ὅτι εὐγεγάμαλον δὲ, τὸ δύσφροσύνη ὡς τὸ, Νεφερῶσφους Αἰγυπτίας βασιλέως.

Εὐδαμίδας. ὄνομα κύριον.

Εὐδαῖμον. Καὶ μετὰ τὴν γῆρας εὐδαῖμόν τε καὶ μακαριόν. καὶ εὐδαμινότατος. εὐτυχής. πλεσιώτατος. μακαριότατος. Εὐδαιμονία δὲ ἔστιν, εὐδαιμονία βίη. καὶ εὐδαίμων, ὁ κατ' ἀρετὴν ἐνεργῶν.

Εὐδαιμονέστερος τῷ Καρκίνῳ φροβίλων. ἀπὸ τῆς, κακοδαιμονέστατος. ἐν εἰρωνείᾳ. Σφοδρίδης φησὶν Ἀριστοφάνη τὸν υἱὸν Καρκίνου τῷ ποιητῆ, ὡς ἀνωτέρω ἔρτυγας καὶ γυλιοφαχίλους εἴρηκε, ἀφ' ὅτου τῷ σώματι. ἢ πρὸς τὸν Καρκίνου ὄνομα παϊζῶν. ὁ φροβίλων ὅτι οἱ φροβίλοι κατὰ τὸν καὶ οἱ φροβίλοι κἄν ἔχουσι δίκην. ἢ ὅτι φροβίλος ἔστιν ἡ συτροφή. φροβίλος ἔστι εἶπε, κατὰ καὶ ἀλλαχῶ, γυλιοφάγος. καὶ Ἰσοκράτης

1 Ἰσοκράτης] Ἀἴατος, pag. 29. ut Portus monuit.

2 Εὐγένιος] Huius Eugenii meminit Stephanus Byzantius v. Ἀνακτόριον.

3 Τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem εὐγενέος, sed εὐδαίμωνος; quæ duo vocabula nescio quomodo Suidas hic confuderit. Scholiasta Homeri ad Odyss. B. v. 167. Εὐδαίμωνος. εὐ πρὸς δίκην κείμενον. Et ad Odyss. I. v. 21. Εὐδαίμωνος. πρὸς δύσιν τῶν ἀλλῶν κείμενον.

4 Εὐδαιμονία] Hæc vox Stoicis propria erat, qua illi felicitatem & prosperitatem significabant. Sextus Empiricus lib. x. contra Mathematicos: Εὐδαιμονία ἔστιν, ὡς οἱ περὶ τὴν Ζήνωνος καὶ Κλεάνθου ἐκ τῆς εὐδαιμονίας ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας. Laert. in Zenone Citi. segm.

Εὐγένια. Nobilitas generis. Εὐγενία vero, per i, nomen proprium. Eugenia.

Εὐγενής. Nobili genere natus. Vel, clarā patriam habens. Generosus. Postremo vero, cum arma tradenda essent, generosa quædam lamentatio exorta est, & animi multitudinis ad libertatem tuendam incitati sunt. Sophocles: Sed aut honeste vivere, aut honeste mori virum generosum oportet. Rem totam audivisti.

Εὐγένιος. Eugenijs, Trophimi filius, Augustopolitanus, Phryx, Grammaticus: docuit Constantinopoli, ubi valde clarus fuit, cum jam esset senex, sub Anastasio Imperatore. Scripsit de dimensione versuum melicorum Æschyli, Sophoclis, & Euripidis, in fabulis xv. De Pæonio & Palimbacchio. De nominibus templorum, & quomodo ea proferri debeant: ut Διονύσειον, Ἀσκληπέϊον. Vocabula miscellanea ordine alphabetico: in quo opere etiam nova quædam & singularia habet ad accentum, spiritum, scripturam, fabulam, aut proverbium pertinentia. De nominibus in a desinentibus, ut ἔνδειαν, vel ἐνδείαν: & quando ea bifariam efferantur. Item, alia quædam Jambica trimetra.

Εὐγειότατος. Fertile & bonum solum habens. Et in neutro genere εὐγειον. Quod ad occasum fitum est.

Εὐγεγότατος. Cui fortunata est senectus. Senex honore dignus.

Εὐγνωμοσύνη. Benevolentia. Animus ingenuus.

Εὐγνωστός. Notus. Facilis cognitu.

Εὐγεγάμαλον ὄνομα. Nomen boni ominis: At ὅτι εὐγεγάμαλον, nomen mali ominis: ut illud Regis Ægypti nomen, Nephrophijs.

Εὐδαμίδας. Eudamidas. Nomen proprium.

Εὐδαῖμον. Beatum. Et senescenti senectus [contigit] fortunata, & digna quam omnes beatam predicarent. Et εὐδαμινότατος, beatissimus, felicissimus. Εὐδαμινότατος vero, est vitæ prosperitas. Et εὐδαίμων i. e. felix, est ille, qui secundum virtutem agit.

Εὐδαιμονέστερος τῷ Καρκίνῳ φροβίλων. Felicior Carcini strobilis. Id est, Infelicissimus. Per ironiam enim hoc a poeta dictum est. Noces pineas autem Aristophanes appellat Carcini poetæ filios, quos supra coturnices vocaverat, & colulum gylio simile habere dixerat, propter corporis asperitatem. Vel alludit ad nomen cancri. Cancris enim testis testis sunt: ut & conchæ illæ, quæ strobili, vel turbines vocantur. Vel, propter orbiculatas illorum saltationes. Nam & strobili coni figuram habent, & in acutum desinunt. Vel quia φροβίλος est tur-

LXXXVIII. Εἶνα δ' αὐτὸ τῷ τῆν εὐδαίμωνος ἀρετῆς, & εὐδαιμονίας βίη, &c. Vide ibi Menagium.

5 Εὐδαμινότατος τῷ Καρκίνῳ φροβίλων. ἀπὸ τῆς κακοδ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Pacem, pag. 688. (467. Ed. Bas. P.)

6 Τραχὺ τῷ σώματι] Sic etiam habet Scholiasta Aristophanis: Sed cum Porto legere malim, τραχὺ τῷ σώματι. Filii enim Carcini ob brevitatem corporis & exiguam staturam a Comicis perstringebantur: unde Aristophanes in eadem fabula, pag. 682. εὐδαιμονίης, i. e. nanorum staturam habentes, appellat.

7 Ἰσοκράτης] Oedip. Colon. pag. 276: ut Portus monuit. Ibi autem pro εὐδαμινότατος rectius legitur εὐδαμινότατος, per ai

Ὁὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίῃσιν

Πρώτης.

ἀπὶ τῆς, ὅσα ἀγαθῆς, ἀλλὰ κακῆς. ἢ πάνυ πῆς
πρώτης κατ' εὐδαιμονίας μοίρας: τῆσαντίον δὲ, κατὰ
δυσδαιμονίας ἐσχάτης.

Εὐδαιμονία. εὐτυχία. εὐπεραγία.

Εὐδαιμονία, καὶ εὐδαίμων. Εἰσὶ πῆσα τ' εὐδαιμονίῃσιν
ἀμείωσα: οἷον τὰ ἀνθρώπων, νόσον, καὶ ὑγίειαν καὶ
λευκόν, καὶ μέλαν. εὐδαίμων δὲ, καὶ κακοδαίμων,
τῆσιν ἐμμέστον. εἰ γὰρ πῆς εὐδαίμων, ἔστι κακο-
δαίμων. ἢ μὴν εἰ ὅσα εὐδαίμων, κακοδαίμων ἐξ ἀ-
νάγκης. ἢ γὰρ ἀμέσως ἀντίκειλαι εὐδαιμονία τε καὶ κα-
κοδαιμονία: ἐπεὶ εὐδαιμονία πῆσα ἀγαθῶν ὄντων, μὴ
εἶναι εὐδαίμων. καὶ εἰ μὴ ἢ σπυδαῖον, ὅσα ἐξ ἀ-
νάγκης κακός. ἢ γὰρ ἀμείωσα ζῆτη καὶ κακία. καὶ ὁ
μὴν σώφρων ἢ μαίνετο. ἢ μὴν ὁ μὴ σώφρων, μαίνετο).
ὥστε ἐκέπαι πῆσα κλειστικῶν καὶ ἀνασκευῶν τὰ ἔπος
εὐδαιμονία. μετὰ φέρουσιν δὲ τὸν λόγον χτ' τιῶν
ἐτυμολογίαν, λέγουσιν, ὅτι ὁ σπυδαῖον εὐδαίμων
ἐπὶ τὸν εὐδαίμονα μετὰ λαμβάνουσι εἰς τὸν χτ' τιῶν
ἐτυμολογίαν λόγον. ὁ γὰρ εὐ τὸν δαίμονα ἔχων, σημαί-
νεσθαι δοκεῖ τῆσιν εὐδαίμων ὀνόματι. εἰ δὲ δαί-
μων ἐκάστω ἢ ψυχῇ, κατὰ Ξενοκράτη δοκεῖ εἶναι ἂν
εὐδαίμων, ὁ εὐ τ' ψυχῶν ἔχων. εὐ δὲ τ' ψυχῶν ἔχων
ὁ σπυδαῖον. σπυδαῖον δὲ ἄρα ὁ εὐδαίμων.

qui animo bene se habet. Bonus autem vir animo bene se habet. Vir igitur bonus est beatus.

Εὐδαίμων. Πολλὰ μὴν ἐν ζῆματι εὐερίσκειται,
καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ πῆσιν εὐδαίμων ὠφε-
λαῖ τῆσιν ἔχουσιν.

Εὐδαίμων. ὁ πλάσιον. ὁ ἐνάσειον. Πῆσα ἀνάγκη
τοῖς μὴ ἀγαθοῖς ἐν ἀδῆσιν ἔσεσθαι ἀμείων τοῖς δὲ
κακοῖς κάκιον. οἷμα δὲ καὶ ἐνθάδε ἐπὶ ἀφάρτοις,
τοῖς μὴ δικαίοις, ἀκολοθησῆσιν εὐδαίμονα χάριν τοῖς
δὲ ἀδίκτοις, κακοδαίμονα πῆσιν.

Εὐδαίμων, Πηλοσιώτης, γεραμμαικός, σύγχρο-
νον Λιβανίου τῆσιν σοφιστῆσιν πῆσιν καὶ ἀφάρτοις
Φρίνῃ γράφων. ἔστι ἔγραψε ποιήματα ἀφάρτοις.
Τέχνῃν γεραμμαικῆσιν Ὀνομακτικῶν ὀρθογραφίαν.

Εὐδαίμων ὁ Κορινθῆσιν, ἐγὼ δ' εἶναι Τενεάτης.
Τενεα δὲ κόμη πηλοσιών Κορινθίων κατὰ φύσιν. ὡς

1 Εὐδαιμονία] Totum hunc articulum confarcinavit Suidas ex Alexandro Aphrodisi in Topic. lib. 1. pag. 94.

2 Νόσον, ἐ ὑγίειαν] Scribe, νόσον, ἐ ὑγίειαν, in casu primo.

3 Διαφάρτοις] L'go, ἀφάρτοις.

4 Ὁ Κορινθῆσιν] Sic etiam habent Stephanus Byzantius v. Γενεάτης; & Eustathius ad Il. B. qui idem proverbium referunt. Sed cum lectioni illi metrum versus repugnet; vel secundum Erasimum scribendum putem, Εὐδαίμων γὰρ Κόρινθος &c. vel, Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος: ut habent Strabo lib. viii. pag. 380. & Zenobius Centur. iii. Adag. xcvi. quos sequitur Scaliger in Stromateo Proverbiorum metricorum. Quamvis enim Κόρινθος, more aliarum urbium, plerumque cum genere feminino construatur; dicebatur tamen etiam ὁ Κόρινθος genere masculino: ut vel ex proverbio illo patet. Ὁ Διὸς Κόρινθος; de quo vide Suidam supra v. Διὸς Κόρινθος. Salmastus tamen, Lucas Holstenius, & Berkelius, alteram lectionem, ὁ Κορινθῆσιν, probant: sed quorum sententiæ metri ratio, ut diximus, aperte adversatur. Vidit id Holstenius; qui proinde, ut objectionem illam eluderet, negabat proverbium hoc esse verum: cuius opinioni tamen non censio subscribendum esse. Nam quod addit, syllabam penultimam in Τενεάτης brevem esse, & vel propter hoc versus stare non posse: id quidem viro illi doctissimo

bo venti. Σηροβίλως igitur eos appellavit; quemadmodum & alibi γυλιώχειας, i. e. colulum gylii instar oblongum habentes. Et Sophocles: Sors mea non est talis, ob quam felix censendus sim. Vel, fors mihi obtigit, non bona, sed mala. Vel, fors mea non est felicitatis primæ, sed potius infelicitatis extremæ.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Felicitas.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Et εὐδαίμων, beatus. Quædam contrariorum medio carent: ut in homine, morbus, fanitas. Item album, & nigrum. At felix & infelix habent medium. Si quis enim est felix, is non est infelix. Non tamen, si non est felix, infelix est necessario. Neque enim sine medio felicitas & infelicitas opponuntur. Nam fieri potest, ut aliquis, qui vir bonus est, non sit felix. Et si quidem aliquis non est bonus, non ideo est necessario malus. Non enim medio carent virtus & vitium. Et temperans quidem non insanit. Non tamen ille, qui non est temperans, necessario insanit. Quamobrem huiusmodi contraria non valent ad aliquid confirmandum, vel refutandum. Si vero rem ad etymologiam revocemus, dicentes, virum bonum esse εὐδαίμονα, i. e. beatum: ex etymologia vocis εὐδαίμων argumentum petimus. Εὐδαίμων enim, si etymologiam spectes, apud Græcos videtur appellari ille, qui bonum habet dæmonem. Si igitur cuiusque dæmon est animus, ut Xenocrati placet; beatus erit ille, qui animo bene se habet. Bonus autem vir animo bene se habet. Vir igitur bonus est beatus.

Εὐδαίμων. Felix. Beatus. Multæ igitur aliæ res inveniuntur, quæ habentibus profunt, ut quis beatus dicatur.

Εὐδαίμων. Dives. Vel, virtute præditus. Omnino necesse est, bonis quidem apud Inferos melius esse; malis vero, pejus. Quinetiam existimo illos in hac vita adhuc viventes, justos quidem felicitatem, ut præmium; injustos vero infelicitatem, ut pœnam, comitaturam esse.

Εὐδαίμων. Eudæmon, Pelusiota, Grammaticus, æqualis Libanii Sophistæ: ad quem etiam diversa scripsit. Hic varia poemata conscripsit. Item, Artem Rheticam, & Orthographiam nominum.

Εὐδαίμων ὁ Κορ. Fortunatus est Corinthius: ego vero sim Teneates. Tenea autem est op-

excidisse miror. Contra enim gentilia in ἀτης apud Græcos penultimam longam habent, ut vel ex versu illo Lycophronis in Cassandra patet,

Ῥεθυμνιάτης κέπφον ὡς εὐδαίμων.

Quare, cum modo laudatus vir eruditissimus nullum locum auctoris adducat, in quo τὸ Τενεάτης, vel quo ἴδως aliud gentile in ἀτης breve sit; non dubitavi ab eo hic dissentire: quamvis exteroqui exquisitam ejus doctrinam magni faciam.

5 Ἐγὼ δ' εἶναι Τενεάτης] Sic etiam habent Zenobius & Strabo, locis laudatis. At apud Stephanum Byzantium v. Γενεά, ubi idem proverbium refertur, pro Τενεάτης scriptum est Γενεάτης: quam lectionem tamen mendosam esse non dubito, utpote ortam ex confusione Γ Τ & Γ; quæ literæ sibi invicem valde similes sunt, & facile proinde inter se permutantur. Sic apud eundem Stephanum pro Γάδιοι vitiose legitur Τάδιοι, in litera τ. quem errorem, ex eandem literarum similitudine ortam, recte notarunt Holstenius & Berkelius. Præter has lectiones autem recepta erat & tertia, Τεγεάτης; quam agnoscit Eustathius ad Il. B. pag. 301. Sed eandem damnat Strabo, loco ante laudato: quem vide.

6 Τένεα] Rectius Τενεά: & paulo post, Τεγεατῶν, per s.

τ̄ Κορινθίων, ἅτε ἐν μεγάλῃ πόλει, Φθονομύων καὶ
περάγματοι ἐχόντων τ̄ δὲ Τεναιατῶν ἀπραγμονέ-
τερον ἀλλ' τὸ εὐπλὲς ζῆλον, ἐλέχθη ἢ παρρημία.

Teneatæ vero propter humilem conditionem

Εὐδαῖα. ὄνομα κύριον.

Εὐδαίελλον. εὐαερίετον.

Εὐδημῶ, ῥήτορας ἐγραψα ἀφόροτα, καὶ ἄλλοι
σοιχεῖον ἀεὶ λέξεων, αἷς κέχρησται ῥήτορες τε, καὶ τ̄
συγγραφέων οἱ λογιώτατοι πάνυ ὠφέλιμον.

Εὐδία. ἢ ἀνθ' ἀνέμων ἡμέρα.

Εὐ διάγειν. ἕως ἐπέγραφεν Ἐπίκουρος, εὐ διά-
γειν χαίρειν δὲ, ὁ Κλέων καὶ εὐ πρέσβειν, ὁ Πλά-
ταν.

Εὐδιάλογος. εὐόμιλος.

Εὐδιαιῶ. χερμαίρρος. καὶ τρημα τ̄ νεῶς, δι' ἧ
ἢ ἀντλία ἐκρεῖ.

Εὐδιανός. ὁ χερμός, καὶ ὁ ἀνεμῶ. καὶ εὐδιανός, ὁ-
μοίως.

Εὐδικία. δικαιοσύνη. Τὸ δὲ κλέος, ὅσῳ ἐπὶ ταῖς
νίκαις τ̄ πολέμοιαν καὶ ἐπὶ τῇ κατ' εἰρήνην εὐδι-
κία ἢ πεπορισμῶ, ἐπὶ ἀξιοκρατώτερον αὐτὸν
πάντα ἐποίησε.

Εὐδικῶ. εἰς ὅτιν ἔτι καὶ καταφάντων ἔσῳ
φιλιπποῦ κυρίων Θεσσαλίας ἀπάσης.

Εὐδίνητα. εὐτροφα. εὐκίνητα.

Τρύπανα τ̄ εὐδίνητα, καὶ ἀκήνητα τέλειτα.
ἐν Ἐπιγράμματι.

Εὐδίον. εὐπόρωτον. βάσιμον. Ἐσώρευον δὲ τὰ
τεμνόμυα ξύλα ἐπὶ τῆς μεταξὺ χώρας, ὡς εὐδί-
ον ἦ.

Εὐδμητον. καλῶς ἀκοδομημένον.

Εὐδοκεῖν. συγκατατίθησθαι. Ὁ δὲ ἔφη εὐδοκεῖν
τοῖς λεγομένοις, εἰ λάβη πίστιν. ἀντὶ τῆ, ζέσσε-
σθαι.

Εὐδοκισσας. Τῆς σῆς ἡζιώσας οἰκειότητι, ὅτι εὐ-
δοκισσας ἐν αὐτοῖς.

Εὐδοκία. τὸ ἀγαθὸν θέλημα ἢ Θεῶ. Ὡς ὅπλω
εὐδοκίας ἐπεφάνωσας ἡμᾶς. καὶ ὁ Ἀπόστολος. Κατὰ
τὴν εὐδοκίαν ἢ θελήματι αὐτῶ.

Εὐδοκιμώτερος. ὁ γενναῖος.

Εὐδοκωδύμιον. καλῶς πεσοδοκωδύμιον. ζέσσε-
σαν. Πολύβιος. Τῶ δὲ λέγειν ἀληθινῶς ταῦτα, πί-
στιν ἔφη ποιήσθαι εὐδοκωδύμιον. καὶ, γυναικες εὐδοκιμώ-
ταται.

Εὐδον. ἐνάφευδον.

pidulum nemorosum prope Corinthum. Pro-
verbium igitur hoc inde dictum est, quod
Corinthii, utpote in magna urbe habitantes,
invidia & multis molestiis obnoxii essent:
tranquille & quiete viverent.

Εὐδαῖα. Eudæus. Nomen proprium.

Εὐδαίελλον. Ad occidentem situm. Tempe-
ratum.

Εὐδημῶ. Eudemus, Orator. Varia scri-
psit, & præcipue Lexicum utilissimum ver-
borum, quibus oratores & optimi quique
scriptores utuntur, ordine alphabetico.

Εὐδία. Dies tranquillus, & ventis carens.

Εὐ διάγειν. Feliciter vivere. Hanc formu-
lam salutandi epistolis suis præscribebat Epi-
curus: Cleon vero, χαίρειν; & Plato, εὐ πρέσβειν:

Εὐδιάλογος. Affabilis.

Εὐδιαιῶ. Torrens. Item, foramen navis;
per quod effluit sentina.

Εὐδιανός. Serenus. Dicitur & de tempore, &
de vento. Et εὐδιανός, pariter.

Εὐδικία. Justitia. Gloria autem, quam ob vi-
ctorias ab hostibus reportatas, & justitiam,
quam pacis tempore administrabat, sibi com-
paraverat, ipsum magis conspicuum omnibus
reddebat.

Εὐδικῶ. Eudicus. Hic unus est ex iis, qui
a Philippo toti Thessaliæ præfecti fuerunt.

Εὐδίνητα. Versatilia. Mobilia. Quæ facile
circumaguntur. Terebraque mobiles, & ve-
locia terebella. In Epigrammate.

Εὐδίον. Facile transitu. Pervium. Ligna
autem secta in medium locum congerebant, ut
facilis esset transitus.

Εὐδμητον. Bene adificatum.

Εὐδοκεῖν. Assentiri. Comprobare. In re a-
liqua acquiescere. Ille vero dixit, se ea, quæ
dicta essent, probare, si modo fides sibi daretur.

Εὐδοκισσας. Aliquid tibi placuit. Eos fa-
miliaritate tua dignos judicasti, quod tibi
complacerent.

Εὐδοκία. Bona Dei voluntas. Placitum vo-
luntatis. Benevolentia. Nos tanquam scuto
benevolentiae tuæ coronasti. Et Apostolus [in-
quit:] Secundum placitum voluntatis ejus.

Εὐδοκιμώτερος. [Probator. Clarior.] Gene-
rosus.

Εὐδοκωδύμιον. Valde placentem. Gratam.
Probatam. Polybius: Se autem vere ista di-
cere, fidem se clare facturum esse affirmavit.
Et γυναικες εὐδοκ. Mulieres clarissimæ.

Εὐδον. Dormiebam.

1 Εὐαερίετον] Hesychius habet, εὐπίετον. Sed utraque inter-
pretatio obscura est: cujus loco proinde alteram, eamque certio-
rem, in versione substituiimus. Confer Hesychium & Etymologi-
cum h. v. & notas nostras ad v. Εὐρίον.

2 Καὶ κατὰ σοιχεῖον ἀεὶ λέξεων] Exstant hodie adhuc in diversis
Bibliothecis (veluti in Florentina, & Regia Parisiensis) Lexica MSS.
quæ nomen Eudemi Rhetoris præferunt: sed quæ ψευδὲς πῆγμα
esse existimo. Illud sane, quod Parisiis in Bibliotheca Regis Chri-
stianissimi servatur, inspexi & evolvi: sed quod illico a Græculo

aliquo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum iudicio compilatum
& confarcatum fuisse animadverti.

3 Εὐ διάγειν. ἕως ἐπέγραφεν Ἐπ.] Hæc sunt verba Laertii in
Platone, segm. LXI, ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Εὐδιαιῶ] Confer Hesychium v. Εὐδιανόν.

5 Εὐδμητον. εἰς ἐπὶ ἕως τ̄ καλῶς.] Ex Harpocrate.

6 Τρύπανα τ̄ εὐδίνητα, καὶ ὅκ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epi-
grammate Leonidæ, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ inte-
grum exhibuimus supra v. Ἀμφίετον.

Εὐδοξίῳ, Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἐξ Ἀραβισ-
σῆ τῆς μικρῆς Ἀρμενίας. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆ Και-
σάρῳ ἐπὶ Μαξιμιανῶ τὸν ὄ μαρτυρίαν τέφανον ἀ-
νεύρατο, καὶ τοι ὑπέρτερον ἡδυνῶν ἤτων Φανείς. ἀλλ'
ἐκβλήθη τὰς φράτας κηλίδας ἄφ' ἧς τῶ μαρτυρι-
κῶ αἵματι σπέρνυφασθαι. ἦλθε γὰρ μέγας ἐκα-
τέρη τῶ πιδῶν ἐξ τὸν χρυσμὸν αὐτῆ ἀφ' ἀπερονή-
σαντες, πύλι παρέδωσαν. καὶ ἐπειδὴ αὐτίκα ὡς τὴ
Φλίξια ἰχθῶν ἀπέθανε, ἡμίφλεκτον ἐπὶ καὶ σῶον οἱ
ὑπερσῆτες τὴ νεκρὸν ἀνελόμνοι, ἐν πη ἀρξῆ Σαββέλ
λερμὸν κατέθεσαν.

Εὐδοξίῳ, Ἀίχρον, Κνίδι, Φιλόσοφῳ, Πλά-
τανῳ ἡλικιώτης ὅ τρεῖς ἐγένοντο θυγατέρες, Ἀκ-
τίς, Δελφίς, Φιλίς. καὶ ἔχε ὡς ἀπρολογίαν ὑ-
περφυῶς, ἐγραφέ τε πλείω ὅ εἶδος τέτρα καὶ ὀκ-
ταετηρίδα. ἐπὶ δὲ δι' ἐπῶν ἀπρονομίαν.

Εὐ δρῶσιν. καλῶς ποιοῦσι.

Εὐαίαν. ὄνομα κύριον.

Εὐαίτηῳ.

Εὐέδρον. ἀσφαλῆ. βεβαίαν. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴ νότων
ἐκείσιν κατέδρανον εὐέδρον καὶ ἰσχυρῶν.

Εὐέκτης. ὁ ἐν ὑγείᾳ ἀφ' ἑαῶν. Ἀπεμελεῖτο καὶ
σομασπίας, καὶ ἰὼ εὐέκτης.

Εὐκλικῶς. χελικῶς.

Εὐεξία. εὐρωπία σώματι. Εὐεξία δὲ ἔστιν ἐπι-
τετραμμένη ὑγεία. ἀκρότης ὑγείας θύεξία. ὅτι τὸ τῶ
μείζονι ἀγαθῶ ἐναντίον, μείζον ἔστι κακόν, ἐπὶ ὀλίγων
ἀν πρὸς θύεξίαν τῆτο μὴ ἔχον ἔσται ὡς δοκεῖ ἐπὶ τὴ θύε-
ξίας ἔχον, καὶ τῆς ὑγείας. τὸ γὰρ τῶ μείζονι ἀγαθῶ
ἐναντίον (τῆτο δὲ ἔστιν ἡ καχεξία) ἔλαττον εἶναι δο-
κεῖ κακόν τῆς νόσου, ἢ πρὸς ἐναντία ἐπὶ τῆ ὑγείᾳ, τῶ
ἐλάττω ἀγαθῶ. τῶ τὸς μὲν νοσῆσις πάντας καχεκ-
τεῖν ὃ πάντας δὲ τὸς καχεκτεῖσι καὶ νοσῆν ἡδὴ.
τὸ δὲ αἶτιον τέτρα ἐστίν, ὅτι ἡ μὲν θύεξία ὑπερίληφεν
ἐν αὐτῇ καὶ τὴ ὑγείαν. ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία, θύεξία. διὸ
ὑπερέχουσα ἐν αὐτῇ καὶ τὴ ὑγείαν, ἢ ἡ μείζον αὐ-
τῆς ἀγαθόν. ὡς περὶ γὰρ αὐτῇ τὸ εἶναι αὐτῷ τῶ
δὲ αὐτῷ αἰρετῶν. ἡ δὲ καχεξία ἔκειπε ἐν αὐτῇ πε-
ριέχεται τὴ νόσον, ἀλλ' ἔστι μόνον ἐκείνη, ἐν ᾗ ὑπερήχεν
ἡ εὐεξία τῆς ὑγείας. ἡ δὲ νόσος ἐν αὐτῇ ὑπερέχεται τὴ
καχεξίαν. ἐπὶ γὰρ καχεξία γίνετ' νόσος ὡς καὶ ἡ
εὐεξία ἐπὶ τῆ ὑγείᾳ.

prehendit cachexiam. Ut enim morbus malam habitudinem, sic etiam bona habitudo sanitatem sequitur.

Εὐέπεια. ἡ καλὴ φράσις.

Εὐεπιβολῳ. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. καὶ ἐπιπηβό-

Εὐδοξίῳ. Eudoxius, Episcopus Antiochiæ;
ex Arabis minoris Armeniæ oppido oriun-
dus: cujus pater Cæsarius sub Maximiano
martyrii corona redimitus est; quamvis prius
voluptatibus addictior videretur. Sed prio-
res vitæ maculas martyrii sanguine eluere vo-
luit. Cum enim carnifices utrumque ipsius
pedem sex clavis transfixissent, cum in ignem
conjecerunt. Cumque ad flammam hians
confestim animam efflasset, cognati semiu-
stum adhuc & integrum cadaver ejus, cum e
rogo sustulissent, in quodam agro, qui Su-
bel vocabatur, sepultura mandarunt.

Εὐδοξῳ. Eudoxus, Æschinis filius, Cni-
dius, Philosophus, Platonis æqualis: cui fu-
erunt tres filiæ, Actis, Delphis, Philtis. A-
strologiæ supra modum deditus fuit, scripsit-
que plurima hujus generis. Item, Oſtaete-
ridem & Astronomiam carmine.

Εὐ δρῶσιν. Bene faciunt.

Εὐαίαν. Euxon. Nomen proprium.

Εὐαίτηῳ. Euætetus. [Nomen proprium.]

Εὐέδρον. Firmam. Stabilem. Ille vero inter-
go ejus, tanquam in sede stabili & firma, sedit.

Εὐέκτης. Qui corpore est valenti & sano. Ille vero & corpus subinde exercebat, & ideo valens erat & robustus.

Εὐεκτικῶς. Firmo corporis habitu. Robuste.

Εὐεξία. Bona habitudo. Firmum robur cor-
poris. Est autem θύεξία sanitas intensa, vel
summum sanitatis vigor. † Id quod majori
bono contrarium est, majus est malum: quod
quidem in paucis tantum rebus secus se ha-
bere deprehendas: veluti in bona habitudi-
ne, & sanitate. Ibi enim, quod majori bo-
no contrarium est (id autem est mala habi-
tudo, quam καχεξίαν Græci dicunt) videtur
esse malum minus morbo, qui est contrarius
sanitati, minori bono. Nam omnes quidem,
qui ægrotant, male habent: non tamen eti-
am omnes, qui male habent, statim ægro-
tant. Hujus autem rei causa est, quod bo-
na habitudo sanitatem etiam in se comple-
ctatur. Est enim bona habitudo sanitas. Cum
igitur ea sanitatem in se comprehendat,
majus ea bonum est. Eadem etiam ex illa-
rum rerum numero est, quæ per se sunt ex-
petendæ. At mala habitudo, sive cachexia,
non etiam morbum in se complectitur, sed
est id solum, quod est. At morbus in se com-

Εὐέπεια. Facundia. Elegans oratio.

Εὐεπιβολῳ. Qui recte rem aggreditur. Qui

1 Εὐδοξίῳ, Ἐπίσκοπος Ἀντ.] Locum hunc e Philostorgio de-
promptum esse Valefius suspicatur. Certe in Excerptis, quæ ex
illo scriptore hodie adhuc supersunt, Eudoxii hujus mentio fit lib.
iv. cap. iv. qui locus cum Suida conferendus est.

2 Διὰ τὴν μαρτυρικῶν αἵματος ἀσπέρνυφασθ.] Sic rectius duo MSS.
Parisi. quam priores Editt. quæ habent, ἀφ' ἧς μαρτυρικῶν αἵματι
ἀσπέρνυφασθ.]

3 Χαίρων.] Sic habet antiquissimus codex MS. A. At priores E-
ditt. χαίρων: quæ lectio minus placet.

4 Εὐδοξῳ, Αἰσχ.] Plura de hoc vide apud Laertium.

5 Εὐαίαν.] Hujus meminit Demosthenes in oratione contra Mi-
diam, ut docet Harpocration.

6 Ὅτι τὸ τῶ μείζονι ἀγαθῶ ἐναντ.] Hæc, & quæ sequuntur usque
ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrod. in Topic. lib. i.
pag. 13. ut Pearsonius observaverat.

7 Ἐπὶ γὰρ ἡ ὑγεία, εὐεξία.] Scribe, ut habet Alexander Aphrodisi-
ensis, ἐπὶ γὰρ ὑγεία ἡ εὐεξία.

8 [H] Hanc voculam non agnoscit Alexander Aphrodisiensis,
eandemque ut supervacaneam tentus respuit.

9 Ὑπερέχων.] Ὑπερέχων, habet Alexander Aphrodisiensis.

λως. Ἰσαφῶς, καὶ ὀρθῶς.

Εὐεργετῶ. αἰπαλικῆ. καὶ, θύργετῆσέ σε.

Εὐεργεῖ. καλῶς ἰσφαλισμῶν.

Ἵφρα μοι θύργεῖ καναχὰν δόμῳ ἔδοθι θεῖη.

Εὐεργεῖα. εὐτυχία. ἄς δυσεργεῖα, ἢ ἀτυχία. ἐν-
πιῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης θύργεμα κοινὸν Ἐρ-
μίου ἔλεγον. Αἰλιανός· Μιθριδάτης δὲ τιμὴν ἀπὸ τῆς
μῆρας Λακέρων ἐαυτῷ κατέγραφε θύργεμα εἶναι. καὶ
ἀφῆκε· Ἰσπαζόμην θύργεμα χαρῆς, καὶ ἀνάγκης
καλῶς, μὴ εἰκὼν κάκη.

Εὐεργεῖς. Ἐὐθαλῆς βλασός. ἔργον γὰρ ὁ κλάδος.

Εὐεργεῖν. Ἐὐεργεῖν πόλιν. ἢ μαλακίαν, ἄσπερον σιού-
ρον εὐεργεῖν. Πλάτων Ἰπερβόλω· Καὶ ἄσπερον δὲ
θύργεμα ἀπὸ λέου, ὡς ἀθλιωτάτη ἐστὶ. Ἰσπαζό-
μην Πυλαία· Ἐὐεργεῖν βροτῶν. λέγει δὲ πε-
ρὶ τῶν ἀσπερῶν.

Εὐεργεῖ. εὐθυμία. χαρῆσάσθ.

Εὐεργεῖ. ὅτι Ἐὐεργεῖς ὁ Ἀβδηρίτης τέλει
τιμὴν εὐθυμίαν εἶναι λέγει, ἔτι καὶ αὐτὴν ἔσταν τῆ
ἠδονῆς, ἄς ἐνοῖοι ἀσπερῶν ἐξιδέξασθαι· ἀλλὰ καὶ
τὴν χαρῆν καὶ εὐεργεῖν ἢ ψυχὴν ἀσπερῶν, Ἐὐεργε-
μῶν ἢ τρυφῶν ἀσπερῶν, ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλοις
πρὸς πάσης. καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεργεῖν, καὶ πολ-
λοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν. † Ὅτι τὸ εὐεργεῖν, δεισιδαιμονία
καλεῖται· ἄσπερον τὸ ἀεὶ εὐεργεῖν ὅτι ἄιδιότητι.

Εὐεργεῖα. εὐθυμία. εὐνομία. εἰρήνη. τὸ καλῶς
ἀσπερῶν.

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π
τὴν ἀσπερῶν ἀσπερῶν, ἀσπερῶν δὲ μαλακίαν ψυχῆς καὶ
ἀπλότητά πλῆθος τῶν ἀσπερῶν αἰτίων ἐς κείων κα-
τέδωκεν.

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

Εὐεργεῖται. ἔργον ἢ ἐπὶ Ἰοβιανῶ βασιλείας ἔς
ἀσπερῶν μὲν παιδείαν καὶ φύσας Ἐρβόλω ἐδὲν π

1 Ἰσαφῶς] Scribe, σφῶς.

2 Εὐεργεῖς βλασός.] Lege & distingue, εὐθαλῆς. εὐεργεῖς.

3 Εὐεργεῖν. εὐεργεῖν πόλιν. ἢ μαλακίαν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Aves pag. 547. (372. Ed. Balf. P.)

4 Καὶ ἀσπερον δὲ εὐεργεῖν.] Metrum fragmenti hujus prorsus turba-
tum est, in quo tamen vestigia versus Anapaestici adhuc apparent.

5 Κρατῆν Πυλαία· Γλαῶσαν.] Sic locum hunc scribendum & di-
stinguendum esse recte etiam monuit Pearsonius. In prioribus e-
nim Editt. male sic legitur: Κρατῆν Πυλαίαν γλαῶσαν, &c. Ig-
norabant nimirum librarii, τὸ Πυλαία esse nomen fabulae, quam
Cratinus scripserat: cujus Heiychius, Scholiasta Aristophanis, &
ipse Suidas infra v. τὸ πνεῦν, mentionem faciunt.

feliciter aliquid assequitur. Et εὐεργεῖται. Sa-
pienter. Recte. Feliciter.

Εὐεργεῖται. Accusativo jungitur. Beneficio te
afficio. Et εὐεργεῖται σε. Beneficio te affecit.

Εὐεργεῖται. Bene septa. Bene munita. Tuta.
Ut mihi bene septa strepitum in domo faciat.

Εὐεργεῖται. Felix rerum successus. Felicitas.
Ut δυσεργεῖται, infelix rerum successus, infeli-
citas. Hinc etiam ea, quae casu vel fortuito a-
liquis nactus erat, communem Mercurium vo-
cabant. Aelianus: Mithridates autem Luculli
discessum in parte felicitatis suae deputabat.
Et iterum: Amplectens commodissimam occa-
sionem, & re ita exigente, ignaviae non cedens.

Εὐεργεῖται. Bene florens. Bene germinans.
Ἐργον enim est ramus, vel germen.

Εὐεργεῖται [πόλιν.] Urbem bono & miti aere
gaudentem. Pro εὐεργεῖται. Vel, mollem; instar
penulae, ex lanis mollioribus confecta. Pro εὐ-
εργεῖται. Plato Hyperbolo: Eum autem ex bonita-
te lanae suae fructum percepit, ut sit miserrima.
Cratinus Pylaea: Linguam pecorum mollem la-
nam habentium. Loquitur de ovibus.

Εὐεργεῖται. Felicitate. Rerum copia & affluen-
tia. Tranquillo statu.

Εὐεργεῖται. Tranquillitas. Felicitas. Democri-
tus Abderita finem felicitatis esse dixit animi
tranquillitatem, non quae idem sit, quod vo-
luptas, ut quidam perperam interpretati sunt;
sed secundum quam animus tranquillo & qui-
eto statu gaudeat, nullo metu, nulla super-
stitione, nec quovis alio affectu perturba-
tus. Hunc statum & εὐεργεῖται appellat, & mul-
tis aliis nominibus. † Εὐεργεῖται vocatur felicitas:
ut ἀεὶ εὐεργεῖται pro aeternitate ponitur.

Εὐεργεῖται. Rerum abundantia & copia. Sta-
tus civitatis legibus bene fundatae. Pax. Fe-
lix rerum status.

Εὐεργεῖται. Eueterius. Hic sub Joviano
Imperatore vixit: qui doctrina quidem & in-
genii praestantia antiquis inferior non fuit,
sed propter animi molliciem & morum sim-
plicitatem multos infontes iudicii laqueis ir-
retiri passus est.

Εὐεργεῖται. Linguis favere. Sic Eupolis.

Εὐεργεῖται. Euzoius. Nomen proprium.

Εὐεργεῖται. Praeclarae vitae. Honestae vitae.

Εὐεργεῖται. [Succincta. Expedita.] Quae pul-
chram prolem parit. Formosa.

Εὐεργεῖται. Armati. Vel, nullis oneribus aut
farcinis gravati. Expediti. Appianus: Pa-
stor promissit, se exercitum expeditum per viam
non tritam intra tres dies ducturum esse.

Εὐεργεῖται. Bene temperatum. Zogon enim sig-

6 Γλαῶσαν εὐεργεῖται βροτῶν] Enarrator Comici loco laudato re-
ctius habet: Γλαῶσαν εὐεργεῖται βροτῶν. Haec lectionem in versione
secutus sum.

7 Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλει τὴν εὐθυμίαν. — καὶ πολλοῖς
ἄλλοις ὀνόμασιν] Haec sunt verba Laertii in Democrito, legm.
xlv. ut Portus etiam monuit.

8 Τρυφῶν ἀσπερῶν] Laertius habet, τρυφῶν ἀσπερῶν.

9 Εὐεργεῖται] De eo vide Hieronymum in opere de Scriptor. Ec-
cles.

10 Κάκη] Hanc vocem ut supervacaneam dele. Vide Hesychi-
um.

καλόν, ἄκρατον.

Εὐειδής. ὁ κατὰ θεωρίαν καλός.

Εὐεῖδοτες. καλῶς γνώσκοντες.

Εὐεῖκλον. ὑπειθη. καλῶς εἰκονία.

Εὐεῖλϙ. ὁ πόπϙ. ὁ θερμός.

Εὐηρηία. ἡ καλλιπέπεια.

Εὐήθης. ἔπι τῆ βελπίονϙ καὶ Θεκυδίδης ἐν γ', καὶ ὁ Φιλόσοφϙ.

Εὐηθείας. μωρίας. ἀνοίας. Ἐπι τε σπλαγνῶν τῶ χειρῶ, καὶ τῆ εὐηθείας τῆ ἔπιπρωίων. ἔ γ' ἡ πρῶτα φησὶν Φανακίσειν τῶς ἔπιπρωίων.

Εὐηθειαν αὐτῶν κατεγνωκώς, καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς. τὸ αὐτό.

Εὐήθης. βλάξ. ἀνόηϙ. ἡ ἀχρηστϙ τὸ ἦθϙ. Πολύβιϙ. Εὐήθως ἐκλογιζόμενοι τὰ παρόντα καὶ πικρῶς.

Εὐηθίζω. τὸ μωραίνω.

Εὐηκής. ὁ καλῶς ἠκονημένος. καὶ εὐημέϙ.

Εὐήλατον. τὸ καλῶς ἐληλασμένον. τὸ δὲ πεδίον ἡ ὑπὸν, καὶ εὐήλατον, καὶ ἔπιπρωίων ἴππων ἐμμάχου. ἀντὶ τῶ, εὐχερῶς ἐλαυνόμενον.

Εὐήλιϙ. ὁ καθαρός.

Εὐημερήσανϙ. Ἐπερίδης. Τῶ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἡλίαις δυσμεῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἔπιφέρον.

Εὐημερία. ὡς ἐν τῇ σουμεθεία. Ἄλεξις Ὀλυνθία.

Εὐημερία δέσποινα, καὶ μῦσαι Φίλαι.

Εὐημερῶσαν. ἐκάστη ἡμέρα εὐ διάγασαν.

Φίλοισί τε ξυμῶσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,

Εὐημερῶσαν. —————

Δὲς πᾶσιν ἡμῖν, ὡς πρὸ ἐξαυτῶμεθα.

Εὐλυέμενος. εὐδαιμόνης. καλός. ὁ ἀχευμάστος.

Εὐλύιον. εὐπειθής. καλῶς ἠνοχόμενον. ἡνία γ' τὰ λῶρα.

Εὐλύιϙ. ὁ ἀφῶϙ, καὶ μέτρηϙ, καὶ μὴ παραχάδης. ἡ μετὰ φρονεῖν τῶ ἴππων.

Εὐλύινη. ἡ τῆ Εὐήνης θυγάτηρ.

Εὐλύορα. ὁ τὸν ἀνδρείαν ποιῶν. ἐπὶ τῆ οἴνου. ἔπι

¹ Ἀφροπον] Imo, εὐχερον. Eam enim lectionem sensus flagitat.

² Εὐεῖλϙ] Confer Etymologum h. v.

³ Εὐήθης. ἐπὶ τῆ βελπίονϙ] Confer Nostrum infra v. Ἡδός.

⁴ Καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς] Hæc verba defunt in prioribus Edit. quæ ex MSS. Paris. revocavi.

⁵ Φίλοισί τε ξυμῶσαν, οἷς ξύνειμι νῦν.

Εὐημερῶσαν, καὶ πικρῶν ὡς ἐμῶν.

Δύσνοια μὴ ἀφῶσαν, ἡ λύπη πικρῶν.

Ταῦτ', ὡς Λύκ' Ἀπολλων, ἴλαος κλύων,

Δὲς πᾶσιν ἡμῖν, ὡς πρὸ ἐξαυτῶμεθα.

Hæc Suidas suppletus est.

nificat, merum. Unde εὐζωρον, bene mixtum, vel temperatum.

Εὐειδής. Egregia forma præditus. Visu pulcher.

Εὐεῖδοτες. Bene scientes.

Εὐεῖκτον. Obedientem. Facile cedentem.

Εὐεῖλϙ. Apricus. Calidus.

Εὐηρηία. Facultas bene & ornate dicendi.

Εὐήθης. Morum simplicitas. In bonam partem accipitur a Thucydide libro III. & a Philosopho.

Εὐηθείας. Fatuitatis. Stultitiæ. Amentitiæ. Præterea vero opportunitatem temporis & simplicitatem indigenarum in commodum suum vertens. Haud enim difficile erat indigenas fallere.

Εὐηθειαν αὐτῶν κατεγνωκώς, &, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς. Idem. Cum stultitiæ eos infimulasset.

Εὐήθης. Fatuus. Stultus. Qui ob morum simplicitatem nulli rei gerendæ aptus est. [Et dicitur. Stulte.] Polybius: Stulte & pueriliter de præsentibus judicantes.

Εὐηθίζω. Desipio. Fatuus sum.

Εὐηκής. Bene acutus. Et dicitur, [in genitivo.]

Εὐήλατον. Quod bene ductum est. [Equitabile.] Campus vero erat planus, & equitabilis, & equestri pugnae opportunus.

Εὐήλιϙ. [Soli expositus. Apricus] Purus.

Εὐημερήσανϙ. Illius, qui rem feliciter gessit. Hyperides: Regem suum accusare, & crimina ei objicere quod ad occidentem rem feliciter gessisset.

Εὐημερία. Sic prosperitas vulgo dicitur. Alexi Olynthia: Prosperitas domina & charæ Musæ.

Εὐημερῶσαν. [Proprie,] singulis diebus feliciter viventem. Felicem. [Sophocles:] Et cum amicis viventem, cum quibus nunc vivo, & prosperitate fruente. Da nobis omnibus, ut petimus.

Εὐλυέμενος. Bonis ac prosperis ventis gaudentes. Serenos. Commodos. Tempestatis expertes.

Εὐλύιον. Morigerum. Obsequentem. Qui facile habena regitur. [Proprie de equo dicitur.] Ἡνία enim sunt lora.

Εὐλύιϙ. Mitis. Lenis. Modestus. Non turbulentus. Metaphora ducta est ab equis.

Εὐλύινη. Euanine. Eueni filia.

Εὐλύορα. Viris fortitudinem & animum ad-

⁶ Ἀχευμάστος] Sic MSS. Paris. At priores Edit. minus recte εὐχευμάστος.

⁷ Εὐλύιϙ. ὁ πρ.] Ex Harpocrate.

⁸ Εὐλύορα. τῆ ἀνδρείαν ποιῶν. ἐπὶ τῆ οἴνου] Homerus Odyss. Δ. v. 622.

Οἱ δ' ἦσαν μὲν μύλα, φέρον δ' εὐλύορα οἴνον. Vetus Enarrator ad illum locum: Εὐλύορα οἴνον. τῆ ἀνδρείαν ποιῶν. εὐ κερῶν πιτόμενον. Huc Suidas respexit. Confer etiam Etymologum h. v.

⁹ Ἐπὶ τῆ βελπίονϙ, τῆ εὐ τῆ ἀνδρείαν ποιῶν] Hæc referenda sunt ad locum illum ejusdem Poetæ Odyss. N. v. 19.

Ἡ δ' εὐ ἐπιστεύοντο, φέρον δ' εὐλύορα καλόν.

δὲ τῆ χαλκῆ, τὸν εὖ τὸν ἄνδρα πιδέηα.

Εὐίω⊙. ἑνὸς ἀναγράφου ἢ γεγραμμοῦ ἐλεγείων ποιητῆς, καὶ ἀμφοτέρους Παριῶν.

Εὐίης. εὐάγωγον. ὑπὸ τῆς εἰρησίας.

Εὐίησιστα. ἡρεσιστα.

Εὐίησισταλον. τὸ καλὴν ἔχον γλῶ. τὸ κάλλιστον τῆς γῆς.

Εὐίηστον. καλῶς ἠροζωμένον.

Εὐίητριον. ἰμάτιον εὐφές.

Εὐίη. ἢ Διονύσου. ὕμνος εὐφροσύνης.

Εὐίηλαβίον. εὐμνοῦν εἶναι. καὶ εὐίηλαβίον, ὁ εὐμνοῦν.

Εὐίησι. καλῶς γίνωσκε.

Εὐίησιπῶς ἔπνει. Δέξιππος⊙. Ὁ δὲ πάντα τὰ ἀνδραγαθὰ πειθεὶς ἐν δευτέρῳ ἐκ τῆς πέρας, εὐίησιπῶς ἔπνει.

Εὐίησιπῶς. ἢ εὐίησιπῶς.

Εὐίησιπῶς. Φανερῶς. ὁ δὲ Ὁ Δαβίδ. Τοῖς εὐίησιπῶς ὡρέπῃ αἰνεσις. τῆσι, ὁ τοῖς τὸν Θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπιλλογμένων. Εὐίησιπῶς δὲ, τὸ ἐπιρρηματικόν.

Εὐίησιπῶς. καλῶς διοικῆσαι.

Εὐίησιπῶς. κοσμησῶν. συυθῆσαι. ἔπος Ἀειτοφάνης.

Εὐίησιπῶς. ἀπρέπῃ. Εὐίησιπῶς ἐδόκει ἐλάττειν ὡς ἐπὶ Σελεύκειαν. καὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ κίβητος μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐίησιπῶς ἔδειξεν.

Εὐίησιπῶς. Τῆς δὲ τειβῆς τὰ αἶμα ἔδωκεν ἑξωτὸς γενέσθαι, εὐίησιπῶς βασιλέα ἐλάσαι, τῶν δέσσαι τὰς Φυλακὰς τὰς Ἀξιδάρας, καὶ ὡσεὶ ἐλθεῖν ἐν κύκλῳ, καὶ ἔπειτα μακρῶς ἀφικέσθαι.

Εὐίησιπῶς μύχον.

Ἄρπη κατὰ βρῦκον τὸν εὐίησιπῶς μύχον.

Εὐίησιπῶς. τάξις. Ἰερὸν καὶ πολιτικὸν διήγημα τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων εὐίησιπῶς ἐλέγχο. ἢ Ξενοφῶν. Καλὸν μὲν ἔστι ἡγεῖτο ὁ Κύβητος ἢ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ὅτι τῆσι εὐίησιπῶς. ὅταν γὰρ πῆς τῶν δέσσαι, δῆλον ὅτι, ὅπως δὲ ἐλθῶν λαβεῖν.

Εὐίησιπῶς. εὐίησιπῶς πῆς ἔσται.

Εὐίησιπῶς. ἐπὶ τὸ βέλιον ὡσεὶ πῆς. Καὶ κατ' ὀλίγον εὐίησιπῶς, διωπατότεροι γίνονται ἢ δεξιαμένων αὐτῶν.

1 Εὐίησιπῶς. ἑνὸς ἀναγράφου γεγραμμοῦ. Plinius Harpocratio: Εὐίησιπῶς. Ἰεροῦ δὲ ἐν τῶν κατ' Ἀποκρίσεις. ἑνὸς ἀναγράφου Εὐίησιπῶς ἐλεγείων ποιητῆς, ὁμοίως ἀπὸ τῶν κατ' Ἐρατοσθένους ἐν τῶν κατ' Ἐρατοσθένους ἀμφοτέρους λέγων Παριῶν εἶναι γεγραμμοῦ δὲ φησὶ τὸν εὐίησιπῶς μόνον. μὴ μόνον δὲ γεγραμμοῦ Πλάτων. De Eucnis autem plura vide apud Joseph. Scalig. in Chron. Euseb. & Rigaltium ad Artemidorum, p. 6.
2 Γεγραμμοῦ. Vox hæc, ut supervacanea, in iudicanda est: nec agnoscit eam Harpocratio.

dentem. Vino tribuitur. Cum vero de ferro dicitur, significat, viros ornantem & tuentem.

Εὐίησιπῶς. Eucnius. Duos fuisse tradunt Elegiacos Poetas, Eucnos appellatos, & ambos Parisios.

Εὐίησιπῶς. Quod facile agi vel duci potest. Translatio ducta est a remigatione.

Εὐίησιπῶς. Placui.

Εὐίησιπῶς. Quod bonam habet terram. Optima pars agri.

Εὐίησιπῶς. Bene aratum.

Εὐίησιπῶς. Vestimentum bene textum.

Εὐίησιπῶς. Eucie. Id est, Bacche. Est autem hymnus, quem Bacchæ furore correptæ cantare solebant.

Εὐίησιπῶς. Placidum & propitium esse. Et εὐίησιπῶς. Placidus. Propitius.

Εὐίησιπῶς. Bene scias.

Εὐίησιπῶς ἔπνει. Ferociam spirabat. Dexippus: Ille vero, cum prælia sæpe expertus fuisset, omnes adversarios impares sibi iudicans; ferociam spirabat.

Εὐίησιπῶς. Idem quod εὐίησιπῶς. Rerum copia. Prosperitas.

Εὐίησιπῶς. Manifesti. Recti. Et David: Rectos laudatio decet. Id est, eos, qui Deum agnoscunt, & ab errore liberati sunt. Εὐίησιπῶς vero, est adverbium. Confestim. Statim.

Εὐίησιπῶς. Recte administrare.

Εὐίησιπῶς. Bene ordinare, & disponere. Sic Aristophanes.

Εὐίησιπῶς. Recta. Recta Seleuciam contendere videbatur. Et iterum: Ille vero eum aperte interficere metuit.

Εὐίησιπῶς. Cum autem hujus moræ causas cognoscere non posset, recta ad Regem contendere [nolebat,] quod Axidaridis satellites formidaret, sed per circuitum & longas ambages eo pervenire [statuerat.]

Εὐίησιπῶς μύχον. Vitulum lacte bene nutritum. Pinguem. [In Epigrammate:] Modo devorantem pinguem vitulum.

Εὐίησιπῶς. Ordo. Dispositio. Civitas Alexandrinorum & in sacris & in civilibus bene constituta esse dicebatur. Et Xenophon: Cyrus igitur & in familia pulchrum esse ducebat, si opera daretur, ut res apte disponerentur. Hoc modo enim, si quis aliqua re indigeat, planum esse, quo ire debeat, ut eam sumat.

Εὐίησιπῶς. Abundantia & copia rerum. Prosperitas. Dicta est quasi εὐίησιπῶς.

Εὐίησιπῶς. Incrementum capientes. Et rebus ipsorum paulatim incrementum capientibus, potentiores evadunt illis ipsis, qui eos receperunt.

3 Διονύσου] Scribe, Διονύσου.
4 Εὐίησιπῶς] Vocem hanc suspectam habeo, eamque natam esse existimo ex corruptione vocis εὐίησιπῶς.
5 Ὁ Δαβίδ] Psal. xxii. 1.
6 Τοῖς τῶν Θεῶν ἐπιγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπιλλογμένοις] Hæc sunt verba Theodoretæ ad modo indicatum Psalimum.
7 Ξενοφῶν] De Instit. Cyri lib. viii. pag. 226. ut Portus monuit.

Εὐθλιωῶ. πλατῶ.

Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τῆς ἐπὶ συκοφαντία διαβεβλημένων ἰωῦ.

Εὐθικλον. εὐαφές. εὐψηλάφηλον. καὶ εὐθίκτως, τὸ ὑπερρηματικόν.

Εὐθιξία. ἔχον τὸν νῦν. εὐθιξία πρὸς τὴν διεραπείαν εὐθυβολῆτι. τετέστιν, ἀκρίβεια. εὐφυία.

Εὐθύ. καλευθῦ, καὶ κατ' ἐναντίον. ἐπὶ εὐθείας.

Εὐθυβόλω. ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

Εὐθυγενής. ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθές τεταγμένον.

Εὐθύγλωτῶ. Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωτῶ πέρα τῆ δέοντι. ἀντὶ τῆ, ἀληθείας.

Εὐθύδημῶ, ἡ διδάσκαλῶ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιῳ πρῶτον εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κρείττω, καὶ γλώττης Ἀττικῆς. ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο. καὶ γὰρ παύλας ἰωῦ τῶν ἄρων. γεροντότα δὲ αὐτὸν ἐτῶν ἰδ' παρ' Εὐθύδημον ἄγχι ἐς Ταρσὸς τῆς Κιλικίας. ὅς τῆτον ἐπαίδευεν. ὁ δὲ τῷ μὲν διδάσκαλῳ εἶχετο. τὸ δὲ τῆς πόλεως ἦθροσιν ἀποπὸν τε ἠγάπητο, καὶ ἔχρηστον ἐμφιλοσοφῆσαι. περὶ τῆς τε γὰρ ἑδάμῃ μᾶλλον ἀπὸ τῆς σκωπτικῆς τε καὶ ὑβριτικῆς πάντες, καὶ δεδόκασιν τῇ ὀδύνη μᾶλλον, ἢ τῇ σοφίᾳ Ἀθηνῶν. ὁ πολίμῳς τε αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ Κύνθῳ, ὃν ὠδρακάθῳ, κατὰ τὸν τὸν ὀφθάλμων οἱ ὑχρότατοι. μεδίτησιν ἐν τὸν διδάσκαλον δεηθεὶς τῷ πατρὸς εἰς Αἰγὰς πᾶσι πλησίον, ἐν οἷς ἡσυχία τε πρὸς τὸν φιλοσοφῆσαι, καὶ ἰερόν Ἀσκληπιῶ ἐπίδηλον τοῖς ἀνθρώποις. ἐν αὐτῷ ξυμφιλοσοφῆσαι μὲν αὐτῷ Πλατῶνι τε, καὶ Χρυσίππῳ, καὶ οἱ ὑπὸ τῷ Περικλάτῳ. ἡ δὲ τῷ Ἐπικλέῳ λόγων ἀπεστέλλετο. διδάσκαλῶ δὲ ἦν αὐτῷ τῷ Πυθαγόρῳ λόγων Εὐξενῶ.

ῥιπεί, & Peripatetici. Sed ne Epicuri quidem doctrinam contempsit. Euxenus vero fuit ipsi Pythagoricæ disciplinæ magister. *Port.*

Εὐθυδικία. ὅταν εἰσαγγιχῆ τις κριτησόμενον, περὶ ὧν μηδέπω γνώσις ἐγένετο δικαστικῆς, τῆτο εὐθυδικία καλεῖται. περὶ ὧν γὰρ κριτικῆς τις φησι, περὶ τῆτων ὠδραγερῆσαι ἐφαίται. Οὐκ ἀκρίβεις τῆς εὐθυδικίας, καὶ εὐκότως. ἔ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκείνη, ἀλλ' ἐπὶ πρὸς τὸν κριτικῆς καὶ πρὸς τὸν δικαστικῆς.

Εὐθυπειάσι. ὀρθολογίαις.

Εὐθυκλῆς. τῆς δ' ἀμαρτῶν αὐτῆς ἐστὶν Ἀσῶσι, ἢ

1 Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τῆς ἐπὶ συκοφ.] Ex Harpocrate.

2 Εὐθιξία ἔχον τὸν νῦν. εὐθ.] Locus hic & corruptus & mutilus esse videtur: ex quo, prout potui, me expedivi.

3 Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωτῶ πέρα τῆ δέοντι.] Hæc sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio, pag. 1032. hic ipse locus auctior legitur. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀφελεία.

4 Εὐθύδημῶ, διδάσκαλῶ Ἀπολλ.] Totum hunc articulum excerptit Suidas ex Philostrato de *Vit. Apoll.* lib. 1. cap. 1v. & v. ut Pearsonius etiam monuit.

Εὐθλιωῶ. Sum dives. Omnibus rebus abundo.

Εὐθίας. Euthias. Nomen proprium. Erat autem unus ex illis, qui propter calumniæ crimen male audiebant.

Εὐθικτον. Quod facile tangi & contrectari potest. Et adverbium, εὐθίκτως: quod dicitur de rebus, quæ facile tangi & contrectari possunt.

Εὐθιξία. Dexteritas in feriendo scopo. Sagacitas in re aliqua conjicienda & assequenda. *Summa in morbis curandis dexteritate utentem.*

Εὐθύ. Recta. Secundum lineam rectam.

Εὐθυβόλω. Recta jaculanti.

Εὐθυγενής. Ordine recto collocatus.

Εὐθύγλωτῶ. Qui aperte ea, quæ sentit, loquitur. Verax. Qui nihil in loquendo dissimulat. *In loquendo autem nimia simplicitate proferebat ea, quæ sentiebat.*

Εὐθύδημῶ. Euthydemus, magister Apollonii Tyanci, Tarsensis, Cilix. Apollonius enim, cum ad ætatem adultam pervenisset, in dicendi facultate magnam vim habuit, & exercitationis robur, & Atticæ linguæ magnam peritiam. Quamobrem omnium oculi in ipsum conjiciebantur. Nam & forma valde conspicuus erat. Ipsum autem natum XIV. annos pater ad Euthydemum Tarsos Ciliciæ ducit, qui ipsum docuit. Hic autem præceptor quidem adherebat: illius vero civitatis mores absurdos [ac ineptos esse] judicabat, & minime commodos ad operam philosophiæ ibi dandam. Nusquam enim deliciis magis sunt addicti, & derisores, & dicaces, ac insolentes sunt omnes, & se dedunt velis, [i. e. rebus nauticis] magis, quam Athenienses sapientiæ. Per ipsorum autem urbem fluit Cydnus fluvius, cui assident, ut aves locis humidis assuetæ. Quamobrem exorato patre magistrum in vicinum oppidum Ægas transtulit, ubi & tranquillitas erat apta philosophaturo, & Æsculapii templum valde conspicuum hominibus. Ibi cum eo philosophati sunt & Platonici, & Chry-

Εὐθυδικία. Quum quis in jus vocatur, causam dicturus de re, in judicio nondum suscepta; id εὐθυδικία vocatur. Cum enim reus se accusari dicit ob rem jam ante judicatam, exceptione ei uti licet. *Cum causæ in iudicium introductæ negligenterentur: & merito. Non enim iudicandi causa sedebant, sed tantum, ut iudicium speciem & personam repræsentarent.*

Εὐθυπειάσι. Sermonibus rectis & ab omni simulatione remotis.

Εὐθυκλῆς. Euthycles. Ex ipsius comœdiis

5 Σκωπτικῆς] Apud Philostratum rectius legitur σκωπτικῆς, per o in syllaba penultima; & sic apud ipsum Suidam infra v. Σκωπτικῆς, ubi hic ipse locus repetitur. Photius quoque in *Bibliotheca*, pag. 1017. fragmentum hoc inter Collectanea sua retulit, ubi itidem legitur σκωπτικῆς.

6 Πολίμῳς π' αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Κύνθῳ ὠδρακάθῳ.

7 Οὐδὲ τῷ Ἐπικλέῳ λόγων ἀπὸ τῶν] Locus hic legitur etiam supra v. Ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν.

Ἐπιτολή· ὡς Φησὶν Ἀθήναι· ἐν τοῖς Δειπνοσοφισαῖς.

Εὐθυλήπιον. εὐχερῶς κραταυρούων. εὐκόλων. Τῆτο γὰρ ἄρᾶν εἰάθασιν αἱ σφοδραὶ ἔπιθυμίαι, ὅκ εὐθυλήπιον ἔνταν τῷ ἔπιθυμειούων.

Εὐθυμύης. ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναῖ· ἐφ' ἧ κατελύθη τὸ ψήφισμα τῷ μὴ καμφθεῖν, γραφὴν ἐπὶ Μορυχίδε.

Εὐθυμ· Λοκρὸς, πῶν Ἐπιζεφυρίων ὅς ἠγωνίσασατο πρὸς Θεαγένειον τὸν Θάσιον καὶ Ἐσφραβάλλιν μὲν ὁ Θεαγένης, ἐπιθρεάσας τὸν Εὐθυμον. ἔ μύτοι ἐν παγκρατῆι λαβεῖν ἠδυνήθη τὸν κόπινον, ὡσκαίεργασμῶν ὑπὸ Εὐθύμ. ἐνίκησε δὲ Εὐθυμ· τὰς ἐφεξῆς Ολυμπιάδας τρεῖς, καὶ ἔσφρανάθη, τῷ Θεασί μὴ κατὰ πάντος οἱ ἐς πυγμῶν, ἀλλ' ἐπέγων· ἔτ· ὁ Εὐθυμ· ἠγωνίσασατο καὶ ὡρὸς τὸν ἐν Τεμέσῃ ἦρωα Ἀλύβαλι. ἡ δὲ Τέμεσσα τῆς Ἰταλίας ἐστίν, εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς πλανώμενος πρὸς Σικελίαν ἦλθεν. ἔνθα εἰς τὴν ναυτῶν μεθύσας, καὶ παρθένον βιασάμενος, καπελεύσθη ὑπὸ τῆς ἐγχωρίων. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν ἔδει δέμενος τὴν ἀπώλειαν, ἔπλε. τῷτε δὲ τελευτήσαντι ὁ δαίμων ὅκ ἀνίει τὸς ἐν Τεμέσῃ ἀνθρώπους ἐπεξερχόμενος καὶ Φονεῶν ὡτε καὶ ἄρμικσαν Φυγεῖν κατὰ λίπῶνες τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἡ Πυθία σφᾶς ἐπέσχε, τὸν ἦρωα ἰλάσκεσθαι [κελεύσασα,] τέμενος ἐργασμῶν, καὶ κατ' ἐπιαντὸν τὴν καλλίστην ἔσαν παρθένον ἐς γυναικὰ ἔπιδιδούσας. ταῦτα πολλοῖς ἐπεσι τελέμενος πυθόμενος ὁ Εὐθυμος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος, καὶ τὴν παρθένον ἰδὼν, καὶ οἰκτείρας, ὡρὸς δὲ καὶ ἐς ἔρωτα ἔλθων, ἐνεσκέλευσασα ὡς πολεμήσῃ τῷ δαίμονι, καὶ αὐτὸν μὲν νύκτωρ φανέτω ἐνίκησε, καὶ ἐξήλασεν, ὡς μικέτι αὐτόφι φανῆναι· τὴν δὲ παρθένον γαμετὴν ἠγάγετο.

Εὐθύνη. κυρίως ἢ εἰσάγουσιν οἱ Λογισαὶ ὡρὸς τὸς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξῃ τῆς πόλεως, ἢ ὡρὸς βεῦσασα κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ Λογισαὶ κληροῦσιν· κατηγορεῖ δὲ ὁ βυλόμενος καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφαῖται πᾶσθαι τοῖς ἀλῆσιν. † Ὅπ· ἐλεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ἣν Φειδίας ἐποίησεν, ἐπὶ τοῖς ἀναλώμασι ταχθεῖς ὁ Περικλῆς, καὶ νοσησάμενος νύτλασθαι, ἵνα μὴ δῶ τὰς εὐθύνας, τὸν πόλεμον ἐκίνησε.

Εὐθύνας. δικασ. πτωχείας.

Εὐθύνη. ἐξετάσασα. ὀρθῶσασα.

Εὐθύνη. ὄνομα δέκατος ὡρὸς Ἀθηναίσις. δέκα δὲ τὸν δεκάτην ἀνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδδον οἱ ὡρὸς βεῦσάντες, ἢ ἄρξάντες, ἢ διοικήσαντες πᾶσι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας.

1 Εὐθυμύης. ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναῖ·.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 373. 374. (264. Ed. Bas. Fort.)

2 Εὐθυμ·, Λοκρὸς, τῷ Ἐπιζεφ·.] Totum hunc locum confarcinavit Suidas ex Pausania, qui eadem referunt lib. vi. pag. 355. Nonnulla autem, quæ apud Pausaniam leguntur, Suidas brevitatatis

est & ea, quæ Afoti, vel Epistola inscribitur, ut ait Athenæus in *Dipnosophistis*.

Εὐθυλήπιον. Rerum, quæ facile capi possunt. Facilius. Hoc enim facere solent vehementes cupiditates, cum iis, quæ concupiscimus, haud facile potiri possumus.

Εὐθυμύης. Euthymenes. Nomen proprium Archontis Atheniensis, sub quo abrogatum est decretum, Archonte Morychide scriptum, quo Comicis adimebatur libertas aliquem in scena perstringendi.

Εὐθυμ·. Euthymus, Locrensis, Epizephyrus, qui pugilatu certavit cum Theagene Thasio. Et Theagenes quidem Euthymum superavit, contumeliose ei insultans. Non tamen in paneratio coronam oleaginam accipere potuit, ab Euthymo ante superatus. Euthymus vero tres sequentes Olympiadas vicit, & coronatus est, in pugilatu non cum illo Thasio, sed cum aliis congressus. Idem Euthymus etiam cum Alybante Temesæo Heroe pugnavit. Temesæa autem est Italiæ urbs, in quam Ulysses, circa Siciliam errans, venit. Ibi unus de nautis ebrius, cum virginem violasset, lapidibus obrutus fuit ab indigenis. Ulysses vero nulla necis ejus habita ratione, discessit. Mortui autem Genius Temesæos persequi & occidere non desinebat. Quare urbe relicta fugere statuerant, nisi Pythia ipsos retinisset, monens, ut Heroem placarent, fano extracto, & formosissima virgine quotannis tradita, quæ esset ipsius uxor. Quæ cum per multos annos fieri comperisset Euthymus, in illud fanum ingressus, & virginem conspiciens, & miseratus, præterea vero ejus amore captus, se armavit, ut qui cum illo dæmone pugnaturus esset; ipsumque, cum nocte apparuisset, superavit, & illinc expulit; ita ut nunquam postea illic apparuerit: virginem vero postea uxorem duxit. *Port.*

Εὐθύνη. Sic vocatur actio, quam Logistæ instituunt contra eos, quos suspicio est Rempubl. non recte administrasse, vel legationem perperam obiisse; ut muneris a se gesti rationem reddant. Et judicia quidem Logistæ fortiuntur: accusat vero, quisquis vult. Judicibus autem licet multam irrogare reis convictis. † Pericles, curator constitutus pecuniæ, in Minervam eburneam, quam Phidias fecit, impendendæ, cum L. Talenta intervertisset, ne rationes reddere teneretur, bellum excitavit.

Εὐθύνας. Judicia. Pœnas. Examina.

Εὐθύνη. Examinare. Corrigere. Dirigere.

Εὐθύνη. Nomen magistratus apud Atheniensis. Erant autem viri numero decem, apud quos rationes reddere tenebantur illi, qui legationem obierant, aut magistratum gesserant, aut pecuniam aliquam publicam administraverant.

gratia præterit; nonnulla item paulo aliter habet, ut ex collatione locorum cuilibet patebit.

3 Εὐθύνη. κυρίως ἢ εἰσάγουσιν.] Confer Nostrium supra v. Ἀλογίς, & infra v. Λογισαί.

4 Εὐθύνη. ὄνομα δέκατος πᾶσι τῶν δημοσίων.] Ex Harpocracione. Confer etiam Petitem de Leg. Alt. pag. 224.

Εὐθύνοιας. ὀσμῶντας.

Εὐθυῶ. εὐθυότης.

Εὐθύνοσπ. ἐρωτᾶσι. δίκας εἰσπράττεισι.

Εὐθυαία. τὸ κατ' εὐθειᾶν.

Εὐθυωρόν. ἄντι τῆ, κατ' εὐθειᾶν. ἕπας Ἀνιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθυωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἐπὶ δὲ βέλῳ ἀνεωγ-
μῶν περὶ τῶν τῶν, ἐκεῖσε ἐμπροσθεν, κατέ-
παυσε τιὸ πῆλν. καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθυωρόν ἀπεβίω.

Εὐθυρρήμαν. εὐθυλόγῳ. ἐτυμολόγῳ. καὶ ῥή-
μα, εὐθυρρημῶν. ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῦρα, τὸ
ῥηθιστόμωροι ἀηδὲς ἔκφεύγην εὐθῆως λέγει, ἵνα μὴ εὐ-
θυρρημῶν.

Εὐθύς. ἀντι τῆ, ἐν ἄρχῃ. παραπῆκα. Ἄριστο-
φάνης

Ἐπίγες. εὐθύς γὰρ ὅ ἔχω μέσον λαβῶν ἄφυκλον.
τὸ ἔξῃς, λαβῶν σε ἄφυκλον ἔχω, εὐθύς μέσον λαβῶν.
ἢ δὲ μεταφορᾶ ὡς τὸ τὸ παλαιῶν, τὸ λαμβανόμενον εἰς
τὸ μέσον, ἢ ἡπιομένων. ἢ αὐτῆς Ἄριστοφάνης Νεφέλαις

Σὺ δὲ τὸς νῦν εὐθύς ἐν ἰματίαισι διδάσκεις ἐντε-
τυλίχθαι.

Εὐθύς, καὶ εὐθῆως. ἀμρότερα Ἐλλιωτά. τὸ δ'
εὐθὺ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆσαν. ἢ γὰρ τὸ ὡραχρῆμα σημαί-
νει, ἀλλὰ τὸ ἔως, καὶ εἰς οἶον. ὡς ὅτι Θεκυδίδη, τὸ
ὡραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθείας, καὶ τὸ ἀσκοπῶς.

Εὐθὺ σκοποῦ. ἀκρίβεις. κατ' εὐθειᾶν. Καὶ οἱ μὲν
ἐν τῆ λιμνῇ ἀπῆραν, εὐθὺ δὲ Παχύνος ἐφέροντο.

Εὐθὺ τῆ Διός. ἀντι τῆ, πρὸς τὴ Δία.

Εὐκαρδίως. προσηγορικῶς. Ἡ δὲ κόρη ὑπακείει
προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως.

Εὐκατάπητῳ. εὐκατάκαυτῳ.

Εὐκαλεργάτω. ἄχρηστῶ. ἄδιαλύτῶ. Τῆς οἰκο-
νομίας ἕστις ἄκαλεργάτω.

Εὐκαμία. Ἄντιοχῳ ὁ βασιλεὺς πᾶν ὠρέγειο
τῆς Ἐφέσου, ἀφ' οὗ εὐκαμίαν, τῶ δουρῶν μὲν κα-
τὰ τὴ Ἰωνίαν καὶ τὴ ἐπ' Ἐλλησπόντιον πέλαγον καὶ χῆ-
ρῶν καὶ χῆρ Ἰαλαπῶν ἀκροπόλεως ἔχθη θῆσαν. χῆ-
ρ δὲ τὴ Εὐρώπῃς ἀμωπῆσιον ὑπάρχθη ἀεὶ τοῖς Ἀσίας
βασιλεῦσι εὐκαμῆσιον.

Εὐκάσων. τὸ εὐχαιον.

Εὐκαρῶ. βῆς. ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. Εὐκαρῶ
δὲ, ὁ καλὸς κερῶς. καὶ εὐκαρῶς, ὁππῆρηματικῶς. ἀν-
τι τῆ ἀρμολογίας. εἰς κερῶν δέοντα. Εὐκαρῶς δὲ πα-
εινῆ Κρατῆ, ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτὸν, Φη-
σί, τῶ τῶ ὡραχρῆμα.

1 Εὐθυωρόν. ἀντι τῆ, κατ' εὐθῆ.] Ex Harpocracione.

2 Τὸ δὲ βέλῳ ἀνεωγμῶν.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v.
Ὁ Κῶχ.

3 Ἐκφεύγην εὐθῆως λ.] Locus hic corruptus mihi videtur, in
quo pro εὐθῆως rectius fortitan legas εἰωθῆως.

4 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις, pag. 182. (111. Ed. Bas. P.)

5 Ἄριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 179. (109. Ed. Bas. P.)

Εὐθύνοιας. [Dirigentes.] Cum impetu ru-
entes.

Εὐθυῶ. Qui rationes gesti muneris ab a-
liquo exigit.

Εὐθύνοσπ. Interrogant. Examinant. Pœ-
nas exigunt.

Εὐθυαία. Extensio rei secundum lineam
rectam.

Εὐθυωρόν. Secundum lineam rectam. Recta
via. Sic Antiphon & Xenophon.

Εὐθυωρόν. Eadem hora. Statim. *Telum au-
tem, cum per os apertum intrasset, in gutture
hæsit. Cochus vero statim ex vita excessit.*

Εὐθυρρήμαν. Qui aperte & absque ulla cir-
cuitione rem ipsam loquitur. Et verbum, εὐ-
θυρρημῶν, simpliciter & aperte verum dico.
Aristophanes aliquando voce δεῦρα utitur, cum
rem ipsam aperte dicere non vult, ne scilicet
id, quod auribus ingratum est, proferat.

Εὐθύς. Statim. Confestim. Aristophanes:
*Siste gradum. Nam statim nunc medium te te-
nebo prehensum, ut elabi non possis.* Ordo
constructionis talis est, λαβῶν σε ἄφυκλον ἔχω,
εὐθύς μέσον λαβῶν. Metaphora sumpta est a
luctatoribus, qui medii prehensi ab adverfa-
riis vincuntur. Et iterum Aristophanes *Nu-
bibus*: *Τῶν νῦν τοῦ χρόνου οἱ ἄνθρωποι ἰαματικῶς ἐντε-
τυλίχθησαν.*

Εὐθύς, & εὐθῆως. Utrumque Græcum est.
At εὐθὺ ab his differt. Non enim significat
statim, sed, recta ad aliquem locum. Apud
Thucydidem vero [τὸ εὐθύς] non significat,
statim, sed aperte, vel non dissimulanter, &
inconsulto.

Εὐθὺ σκοποῦ. Recta ad scopum. Recta. *Il-
li vero portu solverunt, & Pachynum recta pe-
tierunt.*

Εὐθὺ τῆ Διός. Recta ad Jovem.

Εὐκαρδίως. Prompte. Cupide. *Puella vero
alacriter & prompte obtemperavit.*

Εὐκατάπητῳ. Facilis combustu.

Εὐκαλεργάτω. Illius, qui facile confici, vel
subigi, & dissolvi potest. *Cum æconomia illa
facile dissolvi posset.*

Εὐκαμία. Temporis commoditas. Oppor-
tunitas. *Antiochus Rex Ephesum vehemen-
ter appetebat, propter illius urbis oportunita-
tem, quod adversus Ioniam quidem & Helle-
sponti urbes terra marique arcis situm obtinere
videretur; contra Europam vero propugnacu-
lum Asiæ Regibus commodissimum semper esset.*

Εὐκάσων. Quod facile scindi vel findi potest.

Εὐκαρῶ. βῆς. Bos pulchra cornua habens.
Εὐκαρῶ vero, opportunus. Et εὐκαίως, ad-
verbialiter. Opportune. Convenienter. Op-
portuno tempore. *Cratete autem opportune
prætereunte, bibliopola eum demonstrans, dixit:
Hanc sequere.*

6 Πρὸς Θεκυδίδην, τὸ ὡραχρῆμα, ἢ τὸ ἐξ εὐθῆ] Aliter profus
Scholiasta Thucydidi ad lib. II. cap. V. unde hæc sumpta sunt. Sic
enim ille: Εὐθύς ὡραχρῆμα. τὸ εὐθύς σὺν ἐπιπροσθήσει, ἀλλ' ἐξ εὐθῆ-
ως, ἢ εἰσκόπῶς. Hanc lectionem, quæ etiam Suidæ restituenda
est, in versione secutus sum.

7 Ἄντιοχῳ ὁ βασιλεὺς π.] Fragmentum hoc Casaubonus ad
Polybium refert.

Εὐχερεῖν. πλετεῖν. Ὁ δὲ ἐνάλη τῶν πολιτῶν τὸς δεκάτητας εὐχερεῖν τοῖς βίοις.

Εὐχερέων. Ὁ δὲ θαυμάσιος τὴν πόλεως δέξαι, καὶ τὴν πόλεως ἀκροπόλεως εὐχερέων, πρὸς τε τὸς ἐντὸς Ἰοσμῶ, καὶ πρὸς τὸς ἐκτὸς ὑπολαμβανόμενος τόπος. καὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ ἐθαύμαζον τὸ δέξαι τὴν χώρας, καὶ τὰς χῆ τὸ Νεῖλον εὐχερέων.

Εὐκλήτερα. κατθνήσρια. ἢ ἡσυχάστρια.

Εὐκλή. ὁ ἡσυχ.

Εὐκλείς. ἐνδοξοί.

Εὐκλεία. ἢ δόξα. Ἠγεῖσθαι μὲν ἀγαθὸν ἐδὲν εἶναι τὴν εὐκλείαν, ἀνελπιεῖσθαι δὲ αὐτῆς ἰκανῶς, ὠφελείας ἐνεκα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς πᾶν φιλοσόφων δεξάντων ἀρχημοῖν, οἴχεσθαι ἐν τῷ βίῳ πᾶσαν αἰδῶ, ἢ ζήλωσιν ἢ ἀμείνων ἢ ἡθους. καὶ αὐτῶν, Ἰωσιπ. Ὁ ἐμὲν εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν.

Εὐκλείδης, Μεγαρεὺς, (Μεγάρων δὲ τῶν ἐν τῷ Ἰοσμῶ) Φιλόσοφος, ὃς τὴν ἐξ αὐτῶν κληθεῖται Μεγαρετικὴν αἴρεσιν εἰσήγαγεν ἢν δὴ καὶ Διαλεκτικὴν καὶ Ἐριστικὴν προσηγόρευσαν. γένηται δὲ μαθητὴς Σωκράτους μετ' ὃν Ἰχθύας, εἶτα Σπύλων ἔχον τὴν σχολήν. συγγραφεὶς Ἐπιλόγου, Ἀλκιβιάδου, Αἰσχίλου, Κείρανα, Φοίνικας, Λαμπερίου, Ἐρωικῶν καὶ ἄλλα πνύ.

Εὐκλείσον. ἀντὶ τῆς δόξης καὶ εὐκλείας ἀξίωσον.

Πρόρων ἀμετέρον εὐκλείσον γενεάν.

Εὐκλεία. εὐτυχία.

Εὐκολίμη. ἢ εὐκολοῦ πόλις.

Εὐκολοῦ. ἢ ἀπλοῖκος τὸ τρέπον, καὶ ἐλβυθῆσι. ἢ ὁ ἐναντιόμυθον τῶν δυσκόλων. Ὁ δὲ ἀπλῆς ἦν, καὶ μάλα εὐκολοῦ, ὁ συμπεφρόμυθον ἢ παρεκτόμυθον ἀγωνιστὴν τὸ ἀνδράποδον, κατὰ τὸ Ὀδυσσεῖον πῆνα καὶ Ὀμιτοκλειον παρεκτόμυθον δεινότητι καὶ πανουργίᾳ.

Εὐκραίς. ἀντὶ τῆς εὐκρασίᾳ.

Εὐκρασία. εὐκρασία.

Εὐκρινές. εὐκρινές.

Εὐκρίνεια. ἢ καθαρότης.

Εὐκρινής. συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρώστιας ὑγιάνας λέγει. κατὰ τὸ εὐ κεκρίσθαι. ἔπει δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νεκρῆς πύθαισι χῆ ἀντίφρασον.

Εὐκρίση. ὄνομα κύριον.

Εὐκρίσιον. εὐχρῆς ἀξίον. πολύτιμον. ὑγιές. Παρ' ἐμοὶ δευτέρωτα πρὸς ἀμρόπερι. θύων γὰρ τυχεῖαν ἰερα εὐκρίσιον, καὶ τὸς πύθαισι ἀγωνιστῶν, καὶ τῶν

Εὐχερεῖν. Opulentum esse. Ille vero vocavit cives, qui opulenti esse videbantur.

Εὐχερέων. Opportunitatem. Ille vero admiratus illius urbis situm, & arcis opportunitatem, tam ad loca, quæ erant intra Isthmum, quam ad ea, quæ extra eum sita erant. Et iterum: Illi vero mirabantur illius regionis bonitatem, & Nili commoditates.

Εὐκλήτερα. Demulcens. Leniens. Sopiens.

Εὐκλή. Quietus. Placidus. Tacitus.

Εὐκλείς. Gloriosum. Illustre.

Εὐκλεία. Gloria. [Dicebat vero,] gloriam quidem in bonorum numero non esse ponendam; attamen operam dandam, ut eam consequaris, propter utilitatem aliorum hominum. Nam si Philosophi turpiter se gerere viderentur, omnem verecundiam, & meliorum morum studium ex vita sublaturum iri. Et iterum Josephus: Vitam gloriæ postponens.

Εὐκλείδης. Euclides, Megarensis, (ex Megaris nimirum in Isthmo fitis oriundus) Philosophus: auctor sectæ, ab ipso Megariæ appellatæ; quam alii etiam Dialecticam & Eristicam vocarunt. Idem fuit Socratis discipulus: cui Ichthyas, & postea Stilpon in Schola successerunt. Conscripsit Dialogos, Alcibiadem, Æschivem, Critonem, Phœnices, Lampriam, Amatorium, & alia quædam.

Εὐκλείσον. Gloria & honore illustra. Propitius nostrum gloria illustra genus.

Εὐκλεία. Felicitas.

Εὐκολίμη. Eucoline. Urbs.

Εὐκολοῦ. Simplex. Apertus. Ingenuus. Vel facilis, & qui contrarius est moroso. Ille vero, cum esset simplex & facilis, ab aliis persuasus in certamen descendebat cum mancipio, quod vel Ulyssis & Themistoclis astutiam & calliditatem superabat.

Εὐκραίς. Bene temperatus.

Εὐκρασία. Idem. Et εὐκρασία. Bona temperies.

Εὐκρινές. Distinctum. Clarum. Purum.

Εὐκρίνεια. Diluciditas. Puritas.

Εὐκρινής. Communiter quidem sic vocatur ille, qui ex morbo convaluit: ab εὐ bene, & κεκρίσθαι, distinctum vel secretum esse. Per antiphrasin vero etiam mortuus sic dicitur.

Εὐκρίση. Eucritus. Nomen proprium.

Εὐκρίσιον. Optandum. Voto dignum. Pretiosum. Sanum. Apud me cœnate prius ambo. Sacra enim facio præclara: & filios huc

1 Ὁ δὲ ἐνάλη τῶν πολιτῶν τὸς δεκάτῃ.] Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit. Certe, τὸ εὐκαίρετον πρὸς βίοις, pro, opulentum & divitem esse, est phrasis Polybiana, ut patet ex Collectaneis Constantini Imperat. pag. 167. ubi in fragmento Polybii inter alia & hæc leguntur: Προεργασθε τὸς εὐκαίρετους πρὸς βίοις θυγάδας, ἢ μόνον ἀνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. Id est: Locupletes enim quosque, non viros solum, sed etiam feminas, exules proficis.

2 Ὁ δὲ θαυμάσιος τὴν πόλιν.] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus ad Polybium refert.

3 Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν δέξαι τὴν χῆ.] Hæc sunt verba Diodori in Excerpt. Legat. ab Ursino editis, cap. xxxii. ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ἰωσιπ. De Bello Jud. lib. 1. pag. 709. ubi de Eleazaro filio Mattathie verba fiunt.

5 Εὐκλείδης Μεγ.] De eo vide plura apud Laetium.

6 Φοίνικας] Laertius, Φοίνικας: numero singulari.

7 Εὐκολοῦ. ἀπλοῖκος τὸ τρέπον. ἐλβυθῆσι.] Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 214. Εὐκολοῦ. ἀπλοῖκος, ἢ ἐλβυθῆσι. πύθαισι δὲ ὁ Σοφοκλῆς.

8 Συμπεφρόμυθον ἢ παρεκτόμυθον ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν.] Totus hic locus & ἀνακρίσθαι est & obscurus, quem frustra quis emendare & illustrare conetur, nisi prius integrum locum auctoris, unde hæc deprompta sunt, invenerit.

Φίλων, ἔς ἀρχαίους. καὶ εὐκλαῖ.

Εὐκλήμων. πλοῦσις.

Εὐκτόν. Ἐπιθυμητόν. Ἄγαθίας. Οἱ δὲ Φραγκοὶ ἀρπάζουσ ἐνικεῖνο, ὡς τὸν Ναρσὲν ζωρησούσις, καὶ πόνω ξὺν βραχέϊ πέρας εὐκτεν ἔπιθούσις ἄπαντι τῷ πολέμῳ.

Εὐλάβεια. ὦσθ' Σοφοκλεῖ, ἔννοια, καὶ σιῆσις.

--- Ἐν γὰρ τῷ μαθῆν

Ἔνεστιν εὐλάβεια τῷ ποιημῶν.

ἔ γὰρ τὸν φόβον Φησὶ νῦν.

Εὐλάβεια. ἡ καθαρότης, καὶ ὁ φόβος. Εὐλαβία δὲ, ἔνομα κύριον.

Εὐλαβηθεῖς. Γὰρ Ῥωμαίων τὸ πρῶτον εὐλαβηθεῖς ὁ Γεζέειχος, τοῖς ἑαυτῶ ἐπομῶσις ἐσήμαμε ἀπὸ τῆς τάχως ἔπιπυρῆν. καὶ Πισίδης

Οὐκ ἠυλαβήθης τὰς ἐνοχλήσας νόσους.

Εὐλαβής. ὁ εὖ τῷ παραγμάτων ἔπιλαμβανόμενος. ὁ μὴ παρῆρως π ποιῶν. ἡ καὶ ὁ εἰς λαβὴν ἔπιπυρῆν οἶον, εὐλαβής μάχαιρα. ἡ ὁ εὖ παλαμῶν τὸ μέλλον. δύσληπτος δὲ, ὁ δυσχερής. ἀπὸ τῷ χερῶν.

Εὐλαβῆ. Φυλάσσει.

Εὐλαβῆ δὲ, μὴ ἀφύγη σε. καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,

Ἄσπρ' Εὐκράτης ἔφθυγεν εὐδὲ τῷ κυρηβίων.

ἐπὶ τῷ Φθληντων. Ἀειποράνης. καὶ εὐλαβῆμα, αἰπαλικῆ. γενικῆ δὲ Ἀψύχων εὐλαβῆμα. εἰ γὰρ βαπτίω σε.

Εὐλαβῆς. Ὁ δὲ Φίλιππος, ὄρων τὴν Ἀχαιῶν εὐλαβῆς ἀφαιρέσας πρὸς τὸν ἔπι Ῥωμαίων πλεμιο, ἐσπύδαζε καὶ πάντα τρόπον ἐμβιβάζει αὐτῶν εἰς ἀπέχθειαν.

Εὐλαχα. τὸ ἀγρίον, ὦσθ' Ουκιδίδη ἐν χερσὶ μαθῆν. Δῶρι δὲ ἡ λέξις.

Εὐλαί. σκόληκες. καὶ ὁ εὐλέων, τῷ σκωλήκων. Ἡ δὲ Φερετήμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε δίχως ἔπεισε. Ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. ὁ ἔστι, σκωλήκων. ὡς Φησὶ Βάβριος ἐν μυθικῶσι. καὶ αὐθις Ἐξέζεσε Ζῶν κακοῖς θηείοις· οἱ μὲν, εὐλαῖς· αἱ δὲ, ὅτι ἐ ταύταις, Φθισοὶ δὲ μάλλον. ἡ ἔπειτα, Φθισοὶ γὰρ μὲν.

Εὐληπτος. ὁ ταχέως καὶ λαμβανόμενος.

Εὐλόγησα. καὶ ὁδοὺς ἠυλόγησα. ὡς Ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημῶν γὰρ λέξις, καὶ ὁδοὺς ἠυλογημῶν.

1 Ἄγαθίας] Lib. 1. pag. 34.

2 ἔννοια] Sic recte Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 277. unde haec Suidas descripsit. At in prioribus Edit. male legitur, ἔννοια.

3 Εὐλαβῆ δὲ, μὴ ἀφύγη σε.] Duo hi versus Trochaici leguntur apud Aristophanem Equm. pag. 301. (202. Ed. Basf. P.)

4 Ὁ δὲ Φίλιππος, ὄρων τὴν Ἀχ.] Fragmentum hoc Valefius Polybio tribuit.

5 Παρὰ Ουκιδίδη] Lib. v. cap. xvi. sed ubi legitur, εὐλαῖα, per x. Scholiasta ibi sequentia notat: Εὐλαῖαν δὲ τὴν ἕνιν Ἀσκαδαιμόνοιο λέγουσι. ἔννοια δὲ, τὴν ὁδοὺς. Δῶρι δὲ λακάνειον, ἥτις σκάππιν. εὐλαῖαν δὲ, φρόσιν.

6 Εὐλαῖαν] Ionice dictum est, pro εὐλαῶν, ut ex exemplo sequenti

tecum adduc, & ex amicis illos, quos cupis. Et εὐκλαῖ. Optandus.

Εὐκλήμων. Opulenti. Divitis.

Εὐκτόν. Optandum. Expetendum. Agathias: Franci vero acriter & strenue hostibus instabant, tanquam Narsetem vivum capturi, & sic finem optatum toti bello imposituri.

Εὐλάβεια. Apud Sophoclem [sic dicitur] consideratio, & deliberatio. Nam qui rem ante cognoscit, prudenter de eo, quod facturus est, deliberare potest. Εὐλάβεια enim hic non significat metum.

Εὐλάβεια. Puritas, & metus. Εὐλαβία vero, nomen proprium. Eulabia.

Εὐλαβηθεῖς. Timens. Formidans. Gensericus Romanorum promptitudinem formidans, illis, qui ipsum sequebantur, significavit, ut sibi celeriter opem ferrent. Et Pisides: Non reformidasti molestos morbos.

Εὐλαβής. Qui recte res aggreditur. Qui nihil temere facit. Vel etiam, qui commode prehendi potest: ut εὐλαβής μάχαιρα, gladius, qui commode capi vel prehendi potest. Vel, qui recte futurum praecipit. Δύσληπτος vero est, qui difficulter capi potest.

Εὐλαβῆ. Cave. [Aristophanes:] Cave, ne te effugiat. Novit enim vias, per quas Eucrates recta effugit ad paleas. Dicitur de fugientibus apud Aristophanem. Et εὐλαβῆμα, accusativo jungitur. Item, genitivo. Inanimata cavea. Si enim te baptizavero.

Εὐλαβῆς. Cautè. Timide. Philippus autem animadvertens, Achæos a bello contra Romanos suscipiendo metu deterreri, ipsos quavis ratione iis insensos reddere studebat.

Εὐλαχα. Sic apud Thucydidem in oraculo quodam dicitur aratrum. Est autem vocabulum Doricum.

Εὐλαί. Vermes. Et εὐλέων. Vermium. Pheretima vero, Cyrenes Regina, pro facinoribus a se perpetratis pœnas dedit. Vivens enim vermibus scatuit. Et ut ait Babrius in Fabulis. * * * * Et iterum: Vivus malis animalculis scatuit; ut alii quidem tradunt, vermibus; vel, ut alii, pediculis potius.

Εὐληπτος. Qui facile & cito capi potest.

Εὐλόγησα. [Sic dicendum est.] Non autem ἠυλόγησα. Laudavi. Celebravi. Magis enim Atticum est εὐλόγησα. Pariter, εὐλογημῶν dices, non autem ἠυλογημῶν.

patet. In prioribus autem Edit. male legitur, εὐλαῖαν.

7 Ἡ δὲ Φερετήμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε.] Herodotus lib. 1v. in fine: Οὐ μὲν ἔδρα ἡ Φερετήμα εὐ τὴν Ζῶν κατέπαλεξε. ὡς γὰρ δὴ τὰρξαι ἐκ τῆς Διούσης παρὰ τὴν τὴν Βαρυκαῖος ἀπινόησε ἐς τὴν Ἀργυρεῖν, ἐπίπυρῆν κακῶς. Ζῶσα γὰρ εὐλαῖαν ἐξέζεσε. Hinc Suidas fragmentum hoc confarcinavit, ut Portus etiam observavit.

8 ὡς Φησὶ Βάβριος ἐν μυθικῶσι] Cum nihil praecedat, vel sequatur, ad quod verba haec referri possint, vel dicendum est, ea ut supervacanea delenda esse, vel, ὅτι Babrii hic excidisse.

9 Ἐξέζεσε Ζῶν κακοῖς θηείοις· οἱ μὲν, εὐλαῖ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀπύχων.

10 ἔπειτα, Φθισοὶ γὰρ μὲν] Haec nihil aliud sunt quam varia lectio verborum proxime praecedentium.

Εὐλογεῖται. καὶ εὐλογεῖται. ἐπαινεῖται. ἐπαινεῖται.

Εὐλογεῖται. Laudet. Celebrat. Et εὐλογεῖται. Laudent. Celebrant.

Εὐλόγηκεν. ἐβλασφήμησεν. ἐπὶ τῷ Ἰάβ. Εὐλόγησάν εὐλογήσῃ.

Εὐλόγηκεν. [Per antiphrasin, pro] Maledixit. De Jobo dicitur: *Laudibus celebrabit.*

Εὐλογῆσαι. ἐπαινεῖσαι, ὑμῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆ εὐλογηθήσεται.

Εὐλογῆσαι. Laudasse. Celebrasse. *Ipsius anima in vita ejus celebrabitur.*

Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. αἰτιατικῇ. Ἐιδέναι πρῶστικῇ, ὡς εὐλογεῖται μὲν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, λόγους αὐτῶ πρῶσφῆρσι μόνους· ἔργω δὲ αὐτὸν εὐεργετῆσαι ἢ δύνανται. ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῶν βεβαιῶσ τῶν λόγους τῶ ἔργω, καὶ παντοδαπῶν παρέχει Φορῶν ἀγαθῶν τοῖς εὐλογημένοις.

Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. *Benedicat nobis Deus.* Accusativo jungitur. *Scire oportet, homines, cum Deo benedicunt, sola verba ipsi offerre; re ipsa vero ipsi benefacere non posse. Deus vero, cum benedicit, verba factis confirmat, & iis, quibus benedicit, omnigenam bonorum copiam largitur.*

Εὐλογίαι. εὐλογία. εὐβελία.

Εὐλογίαι. Rationes bene subductas. Prudentiam in capiendis consiliis.

Εὐλογον· ἀξίωμα. τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθῆς εἶναι· οἶον, Βιάσομαι αὐτοῖον. † Λόγος· ποτὲ γενομένης πρὸς Κλεάνθη τὸν Φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, περὶ τῶ δοξάζειν τὸν σοφόν, καὶ πινεῖ εἰπὼν, ὡς ἢ δοξάζει· βελόμην ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι αὐτὸν, κηρύσσας ῥῶς ἐκέλευσε παρατεθῆναι. τῷ δὲ σοφῷ ἀπατηθῆναι, ἀναβόησεν ὁ βασιλεὺς, ψευδῆ συγκατατεθῆσθαι αὐτὸν Φαντασίαν. πρὸς ὃν ὁ σοφὸς εὐσφῶς ἀπεκρίνατο, εἰπὼν, ἔγω συγκατατεθῆσθαι, ἔχ ὅτι ῥῶα εἰσιν, ἀλλ' ὅτι εὐλογον ἔστιν, ῥῶς αὐτὰς εἶναι. ἀφῆρξεν δὲ τιμὴ καταληπτικῶν Φαντασίαν τῶ εὐλόγῳ.

Εὐλογον ἀξίωμα. Axioma probabile: five illud, quod plures habet rationes, cur verum credatur; ut, *Cras vivam.* † Cum aliquando inter Cleanthem philosophum & Ptolemaum Regem ortus esset sermo, de eo, an sapiens opinetur; & quidam negaret, eum opinari; Rex eum convincere volens, mala Punica cerea apponi iussit. Cum igitur externa species Sapiensem decepisset, Rex exclamavit, eum falso viso assensum esse. Cui Sapiens argute respondit, dicens, se ita assensum esse, non quod existimaret, ea esse mala Punica sed quod probabile putaret, ea esse mala Punica. Disserre autem visionē, quæ cōprehendi facultatem habeat, ab eo quod sit probabile.

Εὐλόφος. γενναῖος. Ὁ δὲ πρὸς τῶς ἐπαναστάντας εὐλόφος ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον, ὃν ἔφη Σωκράτης εἰπεῖν ὁ Ζενοφῶν πρὸς Ἰσχομάχον, ὡς ἔστιν ἀρετὴ τὸν ἀγαθὸν ἀφελείσθαι καὶ ὑπὸ τῶ βλάπτειν αὐτὸν πειρωμένον. καὶ αὐτῶ· Ἐὐλόφῳ αὐχένι τιμὴ ἀσκησῶν ὑπομένων ἐφαίνετο, ἔτε τὸ σῶμα κεκακωμένον, ἔτε τιμὴ ψυχῶν τετραλυπηγημένων.

Εὐλόφος. Generose. Fortiter. *Ille vero cum fortiter cum adversariis certasset, ostendit, verum esse dictum illud, quod Socrates, ut ait Xenophon, ad Ischomachum dixit, Virum bonum etiam utilitatem capere posse ex iis, qui ipsi nocere conentur.* Et iterum: *Erecta ceruice labores & molestias ita perserebat, ut nec corpus ejus debilitaretur, nec animi robur & vires frangerentur.*

Εὐλύσι. Ἐξομαρτῶν ἀνακλιτικὸν ἐκ τῶ βίαι εὐλύσι, μήτε ὄρκου δέειν, μήτε ἀνηρώπιον πινὸς μάστρε.

Εὐλύσι. Paratus discedere. Expeditus. Marcus Antoninus ait: *Expeditus classicum expecta, quo e vita auoceris, nec jurejurando proprio, nec alius cujusquam testimonio indigens.*

Εὐμάθεια. τὸ καλῶς μανθάνειν.

Εὐμάθεια. Docilitas. Discendi facilitas.

Εὐμαρέη. Σπίπα· Ἡροδότῳ.

Εὐμαρέη. Apud Herodotum locus, ubi venter exoneratur. Vel, ipsa ventris exoneratio.

Εὐμάρεα. ἢ εὐκολία. ἢ λέγει δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία

Εὐμάρεα. Facilitas. Item tranquillitas, five,

1 Εἰδέναι πρῶστικῇ, ὡς εὐλογεῖται μὲν οἱ ἄνθρωποι. Hæc sunt verba Theodoretu ad Psalmum lxxvi. v. 6.
2 Εὐλογον ἀξίωμα—Βιάσομαι αὐτοῖον.] Hæc leguntur apud Laetium in Zenone Citio, pag. 483. Edit. Henr. Steph. ut Pearsonius recte observaverat.
3 Λόγος ποτὲ γενομένης πρὸς Κλεάνθη τὸν Φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba ejusdem Laetii in Sphæro, ut itidem Pearsonius monuit.
4 Κλεάνθη.] Imo, Σφῆρον, ut patet ex Laetio, qui hæc de Sphæro Philosopho refert.
5 Τῷ δὲ σοφῷ.] Laetius, τῷ δὲ Σφαιρῶ. Et sic paulo post, Σφαιρῶ, pro σοφῶ.
6 Ὁ δὲ πρὸς τῶς ἐπαναστάντας εὐλό.] Fragmentum hoc ex Damascio de promptu esse iusticor.
7 Ὁ δὲ πρὸς τῶς ἐπαναστάντας εὐλό.] Nescio an auctor anonimus, ex quo Suidas ista depromit, respexerit ad locum illum Xenophontis in Oeconom. pag. 820. Οἰκονόμος ἀρετὴ ἐστὶν ἀγαθῶ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτελεῖν χρεῖας, ὡς ἀφελείσθαι ἀπὸ τῶ ἐχθρῶν. Sed hæc Socrates ad Critobulum, non vero ad Ischomachum dicit.

8 Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἀσκησῶν ὑπομένων ἐφαίνετο.] Hæc sunt verba Damascii de Salustio philosopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio, pag. 1048. hic ipse locus sic legitur: Ἐφαίνετο δὲ εὐλόφῳ ἐπὶ πλείονας χρόνους ἔτε ἐργαζῶν τὸ σῶμα, ἔτε τεταλαιπωρημένον τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἀσκησῶν ὑπομένων. De Salustio philosopho, ut diximus, hæc intelligi debere, liquet ex iis, quæ apud Photium loco laudato præcedunt.
9 Μάστρε.] Ἀνακλιτικὸν φ.] Lib. 111. cap. v. ut Pearsonius quoque observaverat. Vide etiam Nostrum supra v. Ἀνακλιτικὸν, ubi idem fragmentum legitur.
10 Πάρα Ἡροδότῳ.] Lib. 11. pag. 64. ubi scriptor ille de Ægyptiis inquit: Εὐμαρέη χρεῖνται ἐν πῖπ ἐχθροῖς. ἐπίσται δὲ ἔγω ἐν τῇσι ἀδύτοι. Locum hunc Herodoti observavit Portus in Lexico Ionico: uti & alterum, qui occurrit lib. 1v. pag. 163. ubi eadem voce Herodotus utitur.
11 Λέγει δὲ ἐπὶ εὐκοσμία πρὸς Μάρκῳ Ἀντ.] Respexit Suidas ad locum illum, qui existat lib. 1v. cap. 111. ubi Marcus ait: Τῷ δὲ εὐμαρέαν λέγω εἶδεν ἄλλο, ἢ εὐκοσμίαν.

ᾠδὴ Μάγισσ᾽ Ἀθλιναῖα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Οὐ βαθύπεπλοῦ εὐμαεῖ.

Εὐμάρεα. ἰσχυρία ᾠδὴ Ἡροδότῳ. Τῆτο Φυγῆς τῆ Ἀνίθα πλείνα εὐμάρεαν παρέχε. δῶκεν γδ οἱ τεῖρωιδροί [οἰοί τ] ἦσαν ἦκιστα.

Εὐμάρεα. εὐχέρεια. τὸν πλετον κτήσασθαι μδν εὐμαρές. Φυλάξασθαι δ᾽, εἰ ράδιον.

Εὐμαρής. εὐκολοῦ. εὐχερής. Εὐμαεῖς δέ, Θηλυκόν.

Εὐμαῖο. ὄνομα κύριον.

Εὐμδνης, βασιλεὺς Μακεδόνων ἔς τῆ μδν σωματικῆ δυνάμει ᾠδὴ ἀλλυμδνῶ ἰω, τῆ δέ τῆς ψυχῆς λαμωρότητι ᾠδὴ ἀνιθῆεν. ἀνῆς ἐν μδν τοῖς πλείστοις ἔδενός δέυτερο τῆ κατ' αὐτὸν βασιλέων γονύμδν, πεί δέ τὰ σπασδαύτα καὶ κάλλιπα μείζων καὶ λαμωρότατο. ὅς γο ᾠδὴ μδν λαβάν ᾠδὴ τῆ παρὸς τῶ βασιλείᾳ συνεταλμδνῶ τελέως εἰς ὀλίγα καὶ λιτὰ πολισμάτια, τοῖς μεγίστοις τῆ κατ' αὐτὸν διωαταιῶν ἐράμυλλον ἐποίησε τῶ ἰδίαν ἀρχήν. ἔ τύχη τὸ πλεῖν σιωργαδ ᾠδὴ μδν, ἔδ ἐκ ᾠδὴ ἐπέειπε, ἀλλὰ ἀφ' τῆς ἀλχνοῖας καὶ Φλοπνίας, ἐπ δέ παρὸς τῆς αὐτῆ. δέυτερον, τ κατ' αὐτὸν βασιλέων Φιλοδοξότατο ἐγενήθη, καὶ πλείστας μ πόλεις Ἐλληνίδας εὐργέτισε, πλείστας δέ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἐσωμαλοποίησεν. τρίτον δέ, ἀδελφὸς ἔχων τρεῖς, ἔ κατ' ἡλικίαν ἔ παρὸς [ἀμμάζοῖας,] πόλεις τέτρες σιωρχε πειθαρχήντας αὐτῶ, καὶ δορυφορέντας, καὶ σῶζοῖας τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. τῆτο δέ σπανίως εὐροι πῖς ἀν γονός. ὁ δέ Εὐμδνης ἔτ ᾠδὴ ᾠδὴ Ἀνιθῆος ἀναρεῖται, ἀνῆς σφώτατο, ἢ κατ' τὸς λοιπὸς τῆ Μακεδόνων, δέξας εἶναι, καὶ ἀνεπίληπτο ἐν φρατηγίαις, ὡς ἔ τῆ ἔπειτα ᾠδὴ ᾠδὴ ᾠδὴ ὄνομα.

Εὐμδνίδες. αἱ Ἐρινύες, αἱ εἰσι κατὰ χροῖοι δαίμονες. μετὰ βαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὁρέστη. τότε γδ ᾠδὴ μδν Εὐμδνίδας κληθῆναι, εὐμδνείας αὐτῶ γονομδνας, κειτέλι νικᾶν παρ' Ἀθλιναίοις, καὶ ὀλοκαυτώσαντι αὐτὰς ὄν μέλαιναν. Φιλήμων δέ ὁ κωμικός ἐτέρεος Φησὶ τὰς Σεμνάς Θεὰς τ Εὐμδνίδαν. Σοφοκλῆς

— Αἱ γδ ἔμφοροι

Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότους κόρα. καὶ παρομία. Ἐπὶ ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλέ. παρ' ὅσον τὰς Εὐμδνίδας ἄλλοι ἄλλως καλεῖσιν. ἄλλα ἐν ὀνόματι παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζον, παρ' ἡμῖν δέ ταῦτα, τὸ ὀνομάζων αὐτὰς Εὐμδνίδας κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐρινύας.

1 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 339. ubi legitur εὐμαεῖς, cum acuto in ultima. Fuisse autem eumarin genus vestis vel ornamenti muliebris, ex dicto loco Anthologiae apparet. Frat etiam genus quoddam calcementi, quod apud veteres εὐμαεῖς vocabatur: de quo vide Pollucem.

2 Εὐμδνης. βασιλεὺς Μακεδόνων ἔς τῆ μδν σωματικῆ — σπανίως εὐροι πῖς ἀν γονός] Hæc omnia sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis, pag. 166. unde ea Suidas descripsit. Vocem autem Μακεδόνων Suidas de suo addidit: & quidem male. Eumenes enim non fuit Rex Macedonum, sed Pergami, ut ex historia fati constat.

animi probe compositi status, apud Marcum Antoninum. Et in Epigrammate: Non lava & sinuosa eumaris.

Εὐμάρεα. Tranquillitas apud Herodotum. [Item, facilitas, facultas.] Hæc res majorem fugæ facultatem Annibali præbuit. Vulnerati enim hostem persequi minime poterant.

Εὐμάρεα. Facilitas. [Et εὐμαεῖς, facile.] Opes parare facile est: at easdem conservare, difficile.

Εὐμαρής Facilis. Εὐμαεῖς vero, [genus vestis, vel calcei:] est fœmininum.

Εὐμαῖο. Eumæus. Nomen proprium.

Εὐμδνης. Eumenes, Macedonum Rex, corpore quidem erat infirmo atque imbecilli, sed animi vigore infirmitatem corporis compensabat: vir in plerisque rebus nulli ætatis suæ Regum secundus; in rebus autem gravissimis ac pulcherrimis omnium maximus ac splendidissimus. Qui primum quidem, cum regnum paucis ac tenuibus oppidulis coarctatum a patre accepisset, amplissimis temporis sui imperiis parem dominationem suam præstitit, non tam fortunæ auxilio & casu quodam, quam solertia & industria sua. Deinde præ cæteris ætatis suæ Regibus gloriæ cupidissimus fuit, atque unus plurimas Græciæ civitates ac plurimos singillatim homines beneficiis suis locupletavit. Denique fratres cum haberet tres, & ætate & industria pollentes, eos in officio omnes continuit, & morigeros custodesque regni, ac dignitatis suæ habuit satellites: quod raro admodum contigisse reperias. Hic Eumenes ab Antigono occisus est, vir reliquorum Macedonum longe sapientissimus, & Imperator omnibus numeris absolutus, adeo ut & posteris nominis sui memoriam reliquerit.

ἔπειτα ᾠδὴ ᾠδὴ ᾠδὴ ὄνομα.

Εὐμδνίδες. Eumenides, sive Furia, Dea infernæ: quas ob id, quod Orestis accidit, nomine mutato Eumenides primum appellatas esse ajunt; quod scilicet θυμδνείας, i. e. propitiæ ei fuissent, cum Athenis absolutus, ovem nigram eis immolasset. Philemon vero Comicus ait, Deas illas, quas Græci Σεμνάς vocant, diversas esse ab Eumenidibus. Sophocles: Terribiles enim Deæ ipsum tenent, Telluris & Caliginis filia. Et proverbium: Alia alibi censentur pulchra. Eumenides enim alii aliter appellant: quod alia nomina apud alios pulchra censentur. Apud nos vero usu receptum est, ut Furias per euphemismum Eumenides appellemus.

3 Ὁ δέ Εὐμδνης ἔτῃς ᾠδὴ Ἀνιθῆ.] Hæc pertinent ad Eumenum Cardianum, Cappadociæ satrapam, a priori Eumene omnino diversum, ut recte monuit Reinel. Var. Lect. lib. III. pag. 368. quem confer.

4 Μετὰ βαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὁρέ.] Hæc. & quæ sequuntur; sunt verba Scholiæ ad Sophoclem ad Oedip. Colon. pag. 272. ut Portus etiam monuit.

5 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 272.

6 Ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλέ.] Hæc apud Sophoclem loco laudato sequuntur; quæ non necessè est proverbis cum Suida accentere.

Εὐμνίδες. Αἰχὺλ⊕ Εὐμνίδων, εἰπὼν τὰ πρὸς τὴν κείων τὴν Ὀρέστου, Φησὶν, ὡς ἢ Ἀθιωτᾶ ἐπερῶνε τὰς Ἐρινύδας, ὥστε μὴ χαλκῶς ἔχῃ πρὸς τὸν Ὀρέστου, καὶ Εὐμνίδας αὐτὰς ἀνόμασεν. εἰσι δὲ τρεῖς, Ἀλεκτῶ, Μέγαρα, Τιψιφῶνη.

Εὐμεταβολώτερος⊕ κοθῦρον. κόθορον⊕ εἶδος ὑπερήμαλ⊕, ἐκατέρωθεν ποσὶν ἀρμόζον. ὅθεν καὶ Θηραμένη, τὸν ἐπὶ τῷ Τριτάκῳ, Κόθορον ἐκάλεον οἱ Ἀθιωτᾶοι. ἐπὶ τῷ ἐν σινοχεῶς μετὰ βαλλομένων ἢ παροιμία.

Εὐμολπία. ἢ εὐφωμία, ἢ εὐήμερία.

Εὐμολπίδα. γέν⊕ ἀπὸ τῷ Θρακῶς ὅς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν. ἢ ἀπὸ τῷ Μυσαίῳ υἱοῦ, ὅς ἡν δὲ ἀπὸ τῷ δευτέρου πέμπτος⊕. † Ἐπιπράτατος δὲ αὐτῷ Εὐμολπίδα καὶ Κήρυκες. καὶ αὐτῶς Εἶτα μύητοι παρ' ἑδὲν θεῶν τὰ σεμνὰ Εὐμολπίδων, καὶ Κηρύκων, καὶ τῶν ἄλλων γενῶν ἰερῶν τε ὄντων καὶ θεοφιλῶν, ἐπίρρητον δὲ καὶ θῆλυ σοφίαν πρὸς ἐλόμεν⊕.

Εὐμολπος, Ἐλευσίνος, ἢ τοῖς Ἀθιωτᾶοι, υἱὸς Μυσαίου τῷ ποιητῆ ὡς δὲ πινος, μαθητῆς Ὀρφέως, ἐποποιὸς τῷ πρὸς Ὀμήρου. γέροντι δὲ καὶ Πυθιονίκῳ. πρὸς λύσαν γ' ἐπεδείκνυτο οἱ ποιητᾶι. ἔτ⊕ ἔγραψε τελετὰς Δήμητρος, καὶ τῷ εἰς Κελεὸν ἀφίξιον, καὶ τὴν τῷ μυσηίων πρὸς ἄδου, τῷ ταῖς θυγατρῶν αὐτῶ γενόμενον, ἔπη τὰ πάντα τραγίδια. ὁ Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλίον ἔν.

Εὐμοιρία. θύκηρία. καὶ θυμοειδέτερον, θυτυχέτερον. Οἱ δὲ τὸς ἀχρεῖς σφῶν πρὸς τῷ λιμῷ πεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχον, καὶ ἐκλείνοντο θυμοειδέτερον πρὸς τῷ πολεμίων. † Ἐἰς θεῶν καὶ νόησιν τῷ ἀληθῆς καὶ ψευδῆς, θυμοειδῶν. Δαμάσκι⊕.

Εὐνάς. κοίτας. ἢ ἀγκύρας. καὶ θύνων, τῷ πρῶματῶν. Οἱ μὲν ἐπὶ τῷ θύνων ἀνεπέδων οἱ δὲ ὠπλιζοῦσιν ἀμελῆς.

Εὐναία, Σαλαμίνια.

Εὐνηθέλιας. χαλκῶλοισθέλιας.

Εὐνη⊕. ὄνομα κύριον.

Εὐνίδα. ἢ γέν⊕ ἐπὶ παρ' Ἀθιωτᾶοις ἕως ὀνομαζόμενον. ἦσαν δὲ κισθαροὶ, πρὸς τὰς ἰερωγίας παρὲς ἄλλοις τὴν χεῖραν.

Εὐνις. ἢ γαμετή.

Εὐμνίδες. Eumenides. Aeschylus *Eumenidibus*, postquam exposuit ea, quae in Orestis iudicio contigerunt, dicit, Erinnyas a Minerva mitigatas fuisse, ne Orestis intente essent; & ideo Eumenidas ab ipsa appellatas fuisse. Sunt autem tres: Alecto, Megara, Tisiphone. *Pört.*

Εὐμεταβολώτερος⊕ κοθῦρον. Cothurno versatilior. Cothurnus erat calcei genus, utriusque pedis aptum. Unde etiam Theramenem illum, qui xxx. Tyrannorum tempore vixit, Athenienses *Cothurnum* appellarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui crebro mutantur.

Εὐμολπία. Suavitas vocis. Suavis cantus. Vel, felix rerum successus.

Εὐμολπίδα. Eumolpidae. Genus, [quod originem ducit] ab [Eumolpo] Thrace: qui etiam rationem initiandi invenit. Vel a Musaei filio, qui fuit a secundo quintus. † *Devoverunt autem eum Eumolpidae & Ceryces.* Et iterum: *Deinde vero spreteis Eumolpidarum, & Cerycum, aliarumque familiarum sacrarum mysteriis, infamem & effeminatam sapientiam illis anteposuit.*

Εὐμολπος. Eumolpus, Eleusinius, vel Atheniensis, filius Musaei Poetae, & ut quidam tradunt, discipulus Orphei, poeta Epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad Ilyram enim Poetae de palma inter se certabant. Scripsit Initia Cereris, ejusque ad Celeum adventum, & mysteria filiabus ejus tradita: eaque omnia tribus versuum millibus. Chiroscopicorum librum unum, oratione prosa.

Εὐμοιρία. Felicitas. Et θυμοειδέτερον. Felicius. *Illi vero, cum a fame premuntur, eos ex suis, qui ad res gerendas inepti erant, in pomerium ejecerunt; qui ab hostibus melius interficiebantur. Et, Felicitatem, per quam verum & falsum contemplamur & intelligimus.* Damascius.

Εὐνάς. Cubilia. Vel, ancoras. Et θύνων. Stragulorum. Stratorum. *Alii quidem ex stratis exsiliabant; alii vero negligenter se armabant.*

Εὐναία. Eunica, Salaminia.

Εὐνηθέλιας. Dormientes. Sopitos. Cubantes.

Εὐνη⊕. Euneus. Nomen proprium.

Εὐνίδα. Eunidae. Erat familia quaedam apud Athenienses, sic appellata: qui erant cistharcedi, sacrorum usui inservientes.

Εὐνις. Lecti confors. Uxor.

1 Εὐμνίδης. Αἰχὺλ⊕ Εὐμν.] Ex Harpocrate.
 2 ὡς ἢ Ἀθιωτᾶ ἐπερῶνε πρὸς Ἐρινν.] Alii ab ipso Oreste Furiar placatus esse referunt. Vide Anonymi argumentum in Aeschyli *Eumenides*.
 3 Ὅθεν καὶ Θηραμένη, τῷ ἐπὶ τῷ λ'. Κόθορον ἐκάλε.] Vide, quae notamus infra ad v. Θηραμένη.
 4 Εὐήμερία] Malim εὐμηνία: ut habet Hesychius.
 5 Ἀπὸ τῷ δευτέρου πέμπτος⊕.] Imo, ἀπὸ τῷ πρῶτου πέμπτος. i. e. a primo Eumolpo quintus: ut ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* referribendum hic esse recte monuit Meursius *Eleusin.* cap. 11. quem consule.
 6 Ἐπιπράτατος δὲ αὐτῷ Εὐμολπ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad *Aelianum* refert.
 7 Καὶ τὴν εἰς Κελεὸν ἀφίξιον] Hae verba desiderantur in prioribus Edit. quae ex MSS. Paris. revocavi. Erat autem Celeus pater Triptolemi, ut docet Suidas infra v. *Πρωτοίης*: quem locum confer.
 8 Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλίον ἔν.] Locum hunc ex MS. Paris. A. e-

mendavi, qui in prioribus Edit. male sic legitur: Χειροσκοπικὰ πεζῶ δὲ βιβλίον ἔν.
 9 Εἰς θεῶν καὶ νόησιν τῷ ἀληθῆς.] Loci hujus sensus est omnino mutilus & imperfectus, quem ex Photio suppleri posse recte observavit Pearsonius. Apud eum enim in Excerptis ex Damascio, pag. 1033. sic legitur: Ὅτι ἀρχαίον καὶ ἐξῆς τῷ ὁ Ἰσίδωρος⊕ ἔλεγε εἶναυ θείαν κατεχῆν, ἡγεῖτο ἀφανίζουσαν καὶ ἀποκαταίρουσαν τὰ τῷ ψυχῆς ὀμιμαί, & πρὸς τοῦ φῶτι καὶ ἀλάμπουσαν, εἰς θεῶν & νόησιν τῷ ἀληθῆς καὶ τῷ ψευδῆς, εὐμοιρίαν πύθην εὐνιῶν ἀνόμαζε. Clare hinc patet, Suidam ex eodem auctore, ex quo & Photius, (i. e. ex Damascio) locum hunc deprompsisse.
 10 Εὐνη⊕] Poetice, pro Εὐνι⊕. Sic autem appellabatur filius Jafonis, cujus meminit Homerus *Il. H. v. 468. & Il. Ψ. v. 747.*
 11 Εὐνίδα] Potius Εὐνιδα, per diphthongum ει; ut habent Hesychius & Etymologus. Vide etiam Valesium ad *Excerpta Peiresae* pag. 66.

Εὐνης. ἐστρημμένη ἢ ὀπιτηδείων.

Εὐνοϊκῶς. Φιλικῶς. πηρῶς.

Εὐνομία. εἰρήνη.

Εὐνομιανός. ὄνομα κύριον. Ἰὼν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλασσε Βελισάριον τὸ θεῖον λατρεῖν, (ἀντὶ τῆς ἐβάρησε) χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμην, εἰσποιητὸν ἐποίησατο παῖδα, ἢ ἄρ' εἰσποιῆσθαι Χριστιανῶς νόμον.

Εὐνομημένη. εἰρηνώδης. ἢ εὐφρομένη. ἢ καλῶς διοικημένη.

Εὐνόμιον. ἢ ἔτι εἰς Κύζικον περὶ βάλαντον Ἐπίσκοπον ἐπὶ Οὐάλεϊ βασιλείας. Ἐπιγραφῶν δὲ ἔτι γέγραται Ἀετίου, τῆς ὀπικληθῆναι Ἀθέου. συνῶν δὲ αὐτῶν, τὸν ἐκείνους σοφιστικὸν τρόπον ἐζήλωσε, λεξείδιος τε χολάζων καὶ ποιῶν ἑαυτῶν σοφισμῶν ὅτι ἠσθάνετο. Ἐν τῶν δὲ τυφωθῆς εἰς βλασφημίαν ἐξέπεσε, τὸ Ἀετίου δόγμα ζηλῶν, καὶ πολλὰ δὲ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασι πολεμῶν, διλογιστῶς μὲν ἔχον πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ μηδὲ συνιέναι αὐτὰ διωάμενον. ἢ πολὺς δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ ἀειρέφων ἀεὶ, καὶ μὴ διωάμενον ἀειρέσθαι τῆς ὀπικληθῆναι ὀπικῆς ὡς δεικνύσιν οἱ ζῆτομοι, ἔς ἐμάλιοπύνησεν εἰς ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ἐπιτελάς. πολλὰ γὰρ λόγους ἐς αὐτὰς ἀναλάσας, τῆς ἐπιτολῆς τὸν σκοπὸν ἐλεῖν ἢ δεδύνη. ἐράμιλλοι δὲ αὐτῆς καὶ οἱ ἄλλοι λόγοι τυγχάνουσιν, ἐν πολυλεξίᾳ ἐρηθῆς νοματῶν βυτέλειαν.

stoli nullatenus est affecutus. Huiusmodi libri, verborum quidem copia abundantes, at

Εὐνοίας. Φιλίας. Ἰὼν γὰρ στρατὸν, ᾧ καθ' ἑαυτοῦ ἐλάττω αὐτὸν ὄψακαλῶσι, δι' εὐνοίας εἶναι τῶν Θεῶν.

Εὐνοῶ σοι.

Εὐνης. ἢ Ἀειφοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις. Δείξαι θέλοντες, τὸν φίλον μὴ εἶναι εὐνοῦν ἀεὶ, εἰ εὐνης μὲν ὁ ὀρθῶς νοῶν, καὶ τὰ ἀληθῆ, καὶ τὰ ἀγαθὰ νοῶν ἢ πάντα δὲ ὀρθῶς ὁ φίλος νοῶν. ὁ δὲ τόπος ἔτι τὸ μὲν πιθανὸν καὶ ἔνδοξον καὶ ἀγαθὸν ἐχθρῶν, ἢ μὲν ὑγιᾶς τὸ λεγόμενον ἐπὶ πάντων. ἔτε γὰρ εὐθάλαστος λέγει, ὁ ἔχων ἀγαθῶν θάλασσαν. ἔτε εὐχαιρ, ὁ καλῶς ἔχων χεῖρας, ἀλλ' ὁ πυκνός ἔτε μεγαλόψυχος, ὁ ἔχων ψυχῶν μεγάλην. διὸ ἔδδ

1 Ἰὼν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλασσε Βελισάριον τὸ θεῖον.] Male hic Suidas Eunomianum vocat adolescentem illum, qui apud Procopium *Histor. Hist.* cap. 1. (unde locus hic excerptus est) Eunomianis parentibus natus fuisse dicitur; sed cui Theodosio nomen erat. En verba Procopii: Ἦν δὲ πρὸς νεανίους ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐν τῇ Βελισαρίου οἰκίᾳ, Θεοδοσίον τέτομον, διῆξεν ἡλικίας ἐν πατρῶν Εὐνομιανῶν καλεσμένων. τῆς ἐν ἡλικίᾳ ἐς Λιούλου ἀποπέμψεν ἔπειθεν, ἔλασσε μὲν ὁ Βελισάριος τὸ θεῖον λατρεῖν, καὶ χερσὶ ἀνελόμην &c. Hinc Suidæ ἀκριστοῦ patet. Ceterum, Pearsonius recte monuit, Gothofredam in *Prolegom.* ad Philostorg. pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem sibi confinxisse, qui nullus exstitit. Verba enim ejus hæc sunt: *In his Epigrammatum, olim Palatino, nunc Vaticano. Vetus is procul dubio scriptor; incertum tamen, quo tempore vixerit: quando ἢ hoc nomine plures alii occurrunt. Inter alios Eunomianus quidam apud Suidam duobus locis, in v. Εὐνομιανός, ἢ in v. ἔλασσε: quem sub Justiniano Imperatore Belisarius ex baptismo suscepit.* Sed falli vitium doctissimum, ex his, quæ diximus, liquere potest.

2 Εὐφρομένη] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi: cu-

Εὐνης. Necessariis & propinquis orbata. Vidua.

Εὐνοϊκῶς. Benevole. Amice. Fideliter.

Εὐνομία. Bona legum constitutio. Pax.

Εὐνομιανός. Eunomianus. Nomen proprium. *Hunc autem Eunomianum Belisarius divino lavacro lavit, propriisque manibus susceptum in filii locum adscivit, eo nimirum ritu, quo Christianis adoptare mos est.*

Εὐνομημένη. Pacata. Tranquilla. Felicitate florens. Recte gubernata.

Εὐνόμιον. Eunomius, sub Valente Imperatore Episcopus urbis Cyzicenæ constitutus, notarius fuit Aetii, cognomento Athei: cum quo diu versatus, sophisticum ejus differendi modum imitatus est: & inanibus quibusdam voculis nimis deditus, fallaces argumentationes in suum ipsius damnum imprudens contexit. Ob hæc arrogantia elatus, in blasphemiam prolapsus est, dum Arii quidem dogma sectatur, veritatis autem doctrinam variis modis impugnat. Et sacrarum quidem scripturarum parum omnino peritus fuit, nec earum intelligentiam assequi potuit. Verborum vero copia abundans, & eadem assidue repetens, nunquam propositum sibi scopum potuit contingere; sicut manifeste declarant septem libri, quos in Epistolam [Pauli] ad Romanos incassum elaboravit. Quamvis enim in ejus interpretatione multa consumpserit verba, institutum tamen Apocryphum sunt etiam ceteri, qui circumferuntur, ejus sententiarum inopes.

Εὐνοίας. Amicitia. Benevolentia. [*Dicebat enim,*] *exercitum, ad quem diris devovendum ab ipsis accersatur, Deo charum esse.*

Εὐνοῶ σοι. Benevolo animo sum erga te.

Εὐνης. Benevolus. Aristoteles in *Topicis* dicit: Demonstrare licet amicum non semper esse εὐνοῦν, (i. e. benevolum) si εὐνης sumatur pro eo, qui recte sentit, veraque & bona intelligit. Atqui amicus non semper recte sentit. Hic autem locus habet quidem aliquid probabile & Dialecticum; non tamen in omnibus sanum [ac verum est id,] quod dicitur. Neque enim εὐθάλαστος dicitur ille, qui bonum mare habet; neque εὐχαιρ, ille, qui pulchras manus habet; sed qui ad pugilatum est

jus loco priores Editt. minus recte habent εὐφρομένη. Verbum enim εὐφρομένη Græca lingua non agnoscit.

3 Καλῶς διοικημένη] MS. A. habet, καλῶς διοικημένη. Sed lectio vulgata recte se habet: quamvis nec altera penitus spernenda sit.

4 Εὐνόμιον. ἔτι εἰς Κύζικον περὶ βάλαντον Ἐπίσκοπον.] Hæc, & quæ sequuntur usque finem articuli, sunt verba Socratis *Histor. Eccles.* lib. iv. cap. vii. ut Pearsonius etiam observavit.

5 Πολύς δὲ τὴν λέξιν, καὶ πρὸς ἀειρέσθαι.] Locus hic repetitur infra v. Πελοπόννησος.

6 Εἰς πᾶς πρὸς Ῥωμαίους ἔπος.] Scribe, εἰς πᾶς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιτελάς: ut habet Socrates.

7 Ἰὼν γὰρ στρατὸν, ᾧ καθ' ἑαυτοῦ ἐλάττω αὐτὸν παρῶν.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum *Antiq. Jud.* lib. iv. cap. iv. pag. 112. ubi de Balaamo vate verba sunt.

8 Ἀειφοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις.] Imo, Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεύς εἰς τὰ *Τοπικά*. Quæ enim sequuntur, non sunt verba Aristotelis, sed Alexandri Aphrodisiensis in *Topica* Philosophi illius, ut Pearsonius etiam monuit. Et prior quidem Eclogæ hujus pars usque ad verba illa, ἐν τὸν δαίμονα εὐχαιρ ἢ ἐν αὐτῶν, legitur apud modo dictum Aphrodisiensem in *Topica*. lib. ii. pag. 94. Reliqua vero

εὐδαίμων ὁ σπευδῶν, ὡς ἴδῃ καὶ τὸν δαίμονα ἔδ' ἔχον τὸν ἐν αὐτῷ. καὶ τὸ τῷ Φίλῳ ἔργον αἰρετώτερον, ἢ τὸ τῷ εὖνῳ· καὶ Φιλία, εὐνοίας. ἔστι δὲ τῷ μὲν Φίλῳ ἔργον, ἢ μὲν βελύστας περᾶξίς τ' ἄγαθῶν εἰς τὸν Φίλον· τῷ δὲ εὖνῳ, ἢ βέλῃσις μόνον. καὶ ἔπει Φιλία εὐνοίας αἰρετώτερα, καὶ τὸ τῆς Φιλίας ἔργον τῷ τῆς εὐνοίας αἰρετώτερον· καὶ τὸ εὖ ποιῶν τῆς Φίλῳ ἔργον καὶ τῆς πολεμίας. καὶ ἔστι τὸ μὲν εὖ ποιῶν τῆς Φίλῳ, ἔργον τῷ ἐλευθερίῳ· τὸ δὲ κακῶς τῆς ἐχθρῶς, τῷ ἀνδρείῳ.

præstat, quam hostibus malefacere. Et amicis quidem benefacere, est hominis liberalis; inimicis vero malefacere, viri fortis.

Εὖνῳ ὁ σφάκτις. τῆτο κυρίως δύναμι λέγεσθαι ἐπὶ τῷ Ὀρέστῃ.

Εὐνούρα. Φιλίας.

Εὐνῶχ. Ἔστι τις ἰὺ (εἰ δόξῃ μὲν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) ἀφ' ἧ Ἐπικύρε λόγων τιῶ ψυχῷ ἐκλυσεύει, καὶ δῆλος γενόμενος, ὁ χλῆνης τε, καὶ γύνῃς, ἔσφ' ἐπιλατόμενος, ἀδῆσεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον Φέρον· ἐνθα δὲ πρὸς τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθὼν δεμιτὸν ἰὺ. † Ὅτι Ἀειπύκῃ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλέως εὐνῶχ ἰὺ, ἀλλ' ἀνδρώδης τιῶ παρῆσεν. Ζήτῃ καὶ ἄλλα Φερόνυμα ἐν τῷ Ἀρρῆν. † Ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίῳ ὁ μικρὸς ὀργῇ τῇ παρῆσεν τὸν Ἀντίοχον τὸν Πραυπόσιον, ἐξεφώνησε ἀτάξιν, εὐνῶχον ἐν τοῖς παλαιαῖς μὴ τελείῳ. καὶ ἀδῆσεν δὲ εὐνῶχ καὶ ὁ Πραυπόσιος Ἀντίοχῳ τῆς πῆνης, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ τοῖς ἱερεῦσι καλετάγη, ἢ ἀφ' ἐβληθεῖς εἰς κατὰσίσιν.

Εὐξεν. Ἔστι πάνυ σπευδῶν, ἢ δὲ ἐνεργῶς τῇ φιλοσοφίᾳ χεράμενος. γαστρός τε γ' ἦσαν ἰὺ, καὶ ἀφροδίσιον, καὶ χ' τὸν Ἐπίκυρον ἐχημάτω· τὰς δὲ Πυθαγόρε δόξας ἐγίνωσκεν, ἔσφ' οἱ ὄρετες, ἀμυθάνουσι παρῆ τ' ἀνθρώπων. τὸ γ' Χαίρε, καὶ τὸ, Εὖ παρῆτε, καὶ τὸ Ζεὺς ἴλιος, καὶ τὰ ποιῶντα οἱ ὄρετες εὐχῶν, ἔτε εἰδότες ὁ, πὶ λέγουσι, ἔτε ἀφ' καίμενοι παρῆ τῆς ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐρρυθμισμένοι τ' γλῶσσαν. ὁ δὲ, ἔσφ' οἱ νεοὶ τ' ἀετῶν ἐν ἀπαλῶ μὲν τῷ πῆρῳ παρῆ τῆς τοῖς γυναικῶν, μελετάμενοι ὑπὸ αὐτῶν τιῶ πῆσιν· ἐπειδὴν δὲ αἰρεσθαι δύνασιν, ὑπὸ τῆς τῆς γυναικῶν, ἄλλως τε καὶ λίχνης αἰδῶν, καὶ κνίσης ἔνεα παρῆ τῇ γῆ πελομέδης· ἔπῳ καὶ ὁ Ἀπολλώνιος παρῆ τῆς Εὐξένῳ πῆς ἔπῳ, καὶ ἠγέτο ὑπὸ αὐτῆ· παρῆ τῆς δὲ ἐς ἔτ' ἰτ', ἀδῆσεν ἐπὶ τὸν Πυθαγόρε βίον, πῆρῶθις ἐπὶ αὐτὸν ὑπὸ πῆν κρείττον. ἢ μὲν δὲ τὸν Εὐξένον ἐπαύσατο ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰς παρῆ τῆς, ἐν ᾧ κῆποι τε ἀπαλοὶ ἦσαν, καὶ πῆγα, τῆτον ἀγαθῶν, ἔφη, Σὺ

usque ad finem articuli, extant apud eundem in *Topic.* lib. III. pag. 127. qui posterior locus a Pearsonio observatus non fuerat.

1 Εὐξένῳ] Sic recte habet Aphrodisiensis loco laudato. At in prioribus Edit. legitur tantum ἔργον, vocula εὐ male omissa.

2 Εὖνῳ ὁ σφάκτις] De hoc proverbio plura vide apud Zenobium.

3 Ἄνῳ τις ἴς (εἰ δόξῃ μὲν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) ἀφ' ἧ Ἐπ.] Fragmentum hoc Kühnius ad Ælianum refert: cujus particula etiam leguntur apud Nostrium, v. Ἐκλύσειας, v. Ἱεροφάντις, v. Μέγαρον, & v. Χλῆνης.

aptus: neque μεγαλόψυχος, ille, qui magnam animam habet. Quamobrem ne εὐδαίμων quidem dicetur vir bonus, quasi jam & bonum dæmonem intra se habeat. Et amici officium præstantius est, quam hominis benevoli; & amicitia præstantior est benevolentia. Nam amici opus est, beneficia scientem & volentem in amicum conferre. At benevoli, sola tantum voluntas. Et quia amicitia præstantior est benevolentia; officium etiam amicitie præstantius est officio benevolentie. Sic etiam amicis benefacere quidem benefacere, est hominis liberalis;

Εὖνῳ ὁ σφάκτις. Benevolus jugulator. Hoc proprie de Oreste dici potest.

Εὐνούρα. Benevole. Amice.

Εὐνῶχ. Eunuchus. *Vir quidam erat, (si demus eum esse virum) Epicuri philosophia enervatus, & effæminatus, idemque eunuchus & semivir, qui sui oblitus, in adytum irrumpit, quo videlicet solum Hierophantam secundum leges mysteriorum intrare fas erat.* † Aristonicus Regis Ptolemæi eunuchus erat, sed animo virili præditus. Quare reliqua nomina, quibus eunuchus significatur, in v. Ἀρρῆν. † Imperator Theodosius minor, Antiocho Præposito iratus, edictum promulgavit, ne eunuchus inter Patricios censeretur. Quare Antiochus Præpositus illico dignitate pristina exutus, bonisque ejus publicatis, in sacerdotum ordinem relatus est, criminis læsæ Majestatis accusatus.

Εὐξένος. Euxenus, vir non admodum probus, nec actuosæ philosophiæ deditus. Nam & ventri & rebus venereis nimium addictus erat, & Epicuri moribus imbutus. Pythagoræ vero opiniones ita cognoscebat, ut aves, quæ discunt ab hominibus. Nam & *Salve, & Bene rem gere, & Jupiter tibi sit propitius,* & alia hujusmodi, aves optant [hominibus;] quamvis neque sciant quid garriant, neque sint bene affectæ erga homines: sed linguam tantum informatam habeant. Ille vero, quemadmodum aquilarum pulli infirmis adhuc alis juxta parentes volant, ab ipsis volatum discunt; quum vero se possunt efferre, parentes volatu superant; præcipue vero quum eos prædæ cupidus esse, & ob nidorem juxta terram volare sentiunt: sic etiam Apollonius, dum adhuc esset puer, Euxenum audiebat, & ab ipso regebatur: sed ad decimum sextum ætatis annum progressus, ad Pythagoricam vitam se contulit, a meliore quadam [naturæ vi] ad eam impulsus. Euxenum tamen amare non desit: sed

4 Ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίῳ ὁ μικρ.] Eadem refert Suidas infrav. Θεοδοσίῳ, ὁ μικρ. & v. Ἰππῆτι.

5 Διὰ δὲ τῆς εἰς καθάρσιν] Portus ridicule & nullo sensu: *Ad expiationem a quibusdam accusatus.* Nos veram sententiam in versione expressimus.

6 Εὐξένος, ἢ πάνυ σπευδ.] Totum huic locum deprompsit Suidas ex Philostrati de *Vit. Apollon.* libro I. cap. v. ut Pearsonius etiam observaverat.

μὴ ζῆθι τὸν σωτῆ πρόπον· ἐγὼ δὲ τὸν Πυθαγόρευ
ζήσομαι.

Εὐξείνου. ὄνομα πελάγους. ὁ Πόσι. λέγει Ἡ-
ρόδοτος. Πελαγέων γὰρ ἀπάντων ἐστὶ θαυμασιώτατος.

Εὐξίθεος. ὠροδότης Ἡλείων.

Εὐξοον. καλῶς ἐξεσμήνον.

Εὐοδία. ἡ καλὴ ὁδός. ἐστὶ δὲ καὶ κύριον ὄνομα. Εὐω-
δία δὲ, ἡ εὐοσμία, ἀφ' ὧ ὦ μεγάλας.

Εὐοδιανός. ὄνομα κύριον.

Εὐοδίας. ὄνομα κύριον.

Εὐοδος, Ῥόδιος, ἐποποιός, γεννητός ἐπὶ Νέρων-
ος, ὁ θαυμαζόμενος εἰς Ῥωμαϊκὴν ποιήσιν. τὰ τε
τὰ βιβλία καὶ Φαίνεϊ.

Εὐομιλότατος. εὐόργητος. ὠρεῖται.

Εὐοργήτως. ἀντὶ τοῦ εὐεργάτως. ὄργη γὰρ, ὁ τρόπος,
ὡς καὶ Θεκυδίδης.

Εὐορκία. τὸ καλῶς ὁμνύειν.

Εὐορκος. ἀληθῆς. βυσεβῆς. Ἡσίοδος.

Ἄνδρος δ' εὐορκος γενεὴ μετόπιθεν ἀμείνων.
καὶ Ἀειφοφάνης.

Ἄλλ' εἰ πὶ χρίσεις ἀνδρὸς εὐορκος πρόποις.

Εὐοπίος ἀνὴρ. καὶ εὐόφθαλμος.

Εὐόφθαλμος. τὸ εὐοπίον. καὶ εὐόφθαλμος, Ἀν-
τιφῶν, ἀντὶ τοῦ εὐεργάτως.

Εὐοχεῖται. ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος. ἀντὶ τοῦ, καλῶς
ἠνοχεῖται. Εὐοχεῖται δὲ, ἀντὶ τοῦ εὐεργάτως ἐν τρα-
πέζῃ.

Εὐοψίαν. ἀντὶ τοῦ, εὐεργάτως.

Εὐωδία. ἡ εὐοσμία.

Εὐωδῆτο. καλεωδῆτο. καὶ εὐωδῆθη, καλεω-
δῆθη.

Εὐωείκη. ὄνομα κύριον.

Εὐωνον. βυτελές. καὶ Εὐωνος. ὄνομα κύριον.

Εὐώνυμον. τὸ χριστερόν.

Εὐωεία. ψιλῶς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ
ραθυμότερόν πως ἔχειν.

Εὐωπός. ἡ εὐόφθαλμος.

Εὐωροί. ἀφροσύλακοι. Εὐφορέων. Οὐδέ τι
εὐωροί θυέων. ὡς καὶ τὸ εὐωρεῖν, καὶ φυλάσσειν, καὶ
ἀντίφρασιν.

Εὐωρεῖν. τὸ παίζω.

cum cum in suburbium deduxisset; in quo &
horti erant amoenissimi, & fontes [limpidif-
simis] ei dixit: Tu quidem tuo more vive; vero meo more Pythagorico vivam. Post.

Εὐξείνου. [Pontus] Euxinus. Nomen ma-
ris. Pontus, ut ait Herodotus, est omnium
marium maxime admirabilis,

Εὐξίθεος. Euxitheus, Eleorum proditor.

Εὐξοον. Bene politum.

Εὐοδία. Bona via. Est & proprium nomen.
Εὐωδία, vero, per ω, odor suavis.

Εὐοδιανός, Euodianus. Nomen proprium.

Εὐοδίας. Euodias. Nomen proprium.

Εὐοδος. Euodus, Rhodius, poeta Epicus,
sub Nerone vixit, poeta Latinus admirabi-
lis. Hujus libri nulli exstant.

Εὐομιλότατος. Valde affabilis. Suavibus mo-
ribus praeditus. Mitis.

Εὐοργήτως. More ejus, qui miti & suavi in-
genio praeditus est. Ὀργή enim apud Thu-
cydidem idem significat quod πρόπος, i. e.
mores, vel ingenium.

Εὐορκία. Religio & sinceritas, qua quis jus-
jurandum praestitum servat.

Εὐορκος. illius, qui sincere & ex animi sen-
tentia jurat: vel, qui jusjurandum religiose
servat. Veracis. Pii. Hesiodus: Viri, cui
jusjurandum sanctum est, progenies longo post
tempore floret. Et Aristophanes: Sed si ullo
modo delectaris viri religiosi & pii moribus.

Εὐοπίος ἀνὴρ. Vir pulchros habens oculos.
Idem quod εὐόφθαλμος.

Εὐόφθαλμος. Pulchris oculis praeditum. Et
εὐοφθαλμος Antipho dixit pro, decenter & de-
core.

Εὐοχεῖται. De elephante dictum, significat, ha-
benis facile regitur. At εὐοχεῖται, per ω, epu-
latur.

Εὐοψίαν. Formae elegantiam. Faciem for-
mosam.

Εὐωδία. Suavis odor. Suavitas odoris.

Εὐωδῆτο. Rectam viam ingrediebatur. Et
εὐωδῆθη, rectam viam ingressus est.

Εὐωείκη. Euoecce. Nomen proprium.

Εὐωνον. Res vilis pretii. Et Εὐωνος, nomen
proprium.

Εὐώνυμον. Sinistrum.

Εὐωεία. [Cum componitur ex ὠρα, quod]
tenui spiritu notatur, significat negligentiam,
& animum cura vacuum.

Εὐωπός. Pulchro vultu praedita. Pulchris
oculis decora.

Εὐωροί. Qui negligenter custodiuntur. [Vel
potius active, qui negligenter aliquid curant
& custodiunt.] Euphorion: Neque enim sa-
crificiorum negligentes sunt custodes. Ab εὐ,
bene, & ὠρεῖν, curare, vel custodire: per an-
tiphrasin.

Εὐωρεῖν. Ludo. [Negligo.]

1 Εὐξείνου. ὠροδότης Ἡλ] Hujus inter reliquos proditores Graecis meminit Demosthenes in orat. pro Ctesiphonte, pag. 354. Vide Harpocratonem.

2 Ἡσίοδος] Ἐν Ἐργ. καὶ Ἡμ. v. 285.

3 Ἀειφοφάνης] Plut., pag. 8. (5. Ed. Bas. P.)

4 Εὐοφθαλμος, Ἀντιφ] Ex Harpocratonem.

Εὐαχία. ἢ τρεῖς.

Εὐαχῆμα. γενικῆ.

Εὐπάθεια. Ἀφ' ἧσιν καὶ ἀνεπίστος ψυχῆς, καὶ πρῶτῃ. ἢ εὐπάθεια διαχεῖται εἰς χρεῶν, βλάβειαν, βέλησιν. καὶ τὴν μὲν χρεῶν ἐναντίαν εἶναι τῆ λυπη Φασίν, ἕσαν εὐλογον ἔπαρσιν. τὴν δὲ εὐλάβειαν τῶ φόβῳ, ἕσαν εὐλογον ἔκκλισιν. Φοβηθῆσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σφῆν ἔδραμῶς, βύλαβηθῆσεσθαι δέ. τῆ δὲ ἐπιθυμία ἐναντίαν εἶναι τὴν βέλησιν, ἕσαν εὐλογον ἔρεξιν. καθάπερ ἐν ἑσὼ τὰ πρῶτα πᾶσι πίπτει πινά. τὸν αὐτὸν τρόπον ἑσὼ τὰς πρῶτας εὐπαθείας. καὶ ἑσὼ μὲν τὴν βέλησιν, εὐνοίαν, εὐμύθειαν, ἀπασμόν, ἀγάπην. ἑσὼ δὲ τὴν βλάβειαν, αἰδῶ, ἀγνείαν. ἑσὼ δὲ τὴν χρεῶν, τέρψιν, εὐφροσύνην, βύθυμίαν.

Εὐπαθείσθαι. ἀντὶ τῆ πρῶτῃ, καὶ ἀφ' ἧσιν. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς κεπιλείοις διεκελεύετο εὐπαθείσθαι. καὶ εὐπαθεῖντες, ὑγιανόντες, πρῶτῃ.

Εὐπαλάμων ἕμνων. ἀντὶ τῆ, εὐ ἀφ' ἧσιν. ἢ σὺλῆταγμῶν. Τέκλιονες εὐπαλάμων ἕμνων. ἀντὶ τῆ, εὐ ἀφ' ἧσιν. ἢ σὺλῆταγμῶν.

Εὐπαράγωγος. εὐπειθῆς. ἢ ἀεισφάνης.

Ἄλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
Θωπθύρομνος τε χαί-
ραις, κάζαπατόμνος,
Πρὸς τε τὸν λέγοντ' αἰεὶ
Κέρνας. ὁ νῆς δὲ σθ
Παρεῖν σπεθημεῖ.

καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ θυκολώτερος ἡ, καὶ ἀφ' ἧσιν μελέ-
τῃ μέθης εὐπαράγωγος.

Εὐπράσχαν. ἀντὶ τῆ, εὐπράσχαντος. δῆλον, ὅτι
τῆ δαίμωντος. ὁ ἕστι, δωρησαμένη τῆ νίκῃ.

Εὐπράσφρον. χαλῶς εὐπράσφρον, καὶ διλυκῶς.

Εὐπράσφρο.

Εὐπράσφρον. εὐπαράφρον.

Εὐπράσφρα. εὐπράσφρα, ἢ πλάσφα. Ἰδὸν Διο-
γένους ὁ Κῶν εὐπράσφρον πινε ἐν Κορίνθῳ, ἔφη. Τῆ-
τω με πάλῃ. † Ἐπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἤξιεν ἅπαν-
τες εὐπράσφροι εἶναι, κομπωδέτερον, ἢ χτῆ τ' ἐκάστῳ
ἀξίαν, ἐνδιδυσκόμοιοι τὴν ἐσθῆτα. κατὰσθαι γὰρ αὐ-
τοῖς τὰ τοιαῦτα ἐξ ἑσὼ πρῶτον παρῆν. τῆ δὲ χ-
τῆν τῆ ἀμφὶ τῶ χεῖρε μέγῃ αὐτοῖς τὰ μὲν εἰς
τὸν χρεῶν ζῶν σφῆσιν ἐν σενῆ μάλιστ'· τὰ δὲ ἐν-
σένδε ἄχεις ἐς ὤμων ἐκάπερον ἐς ἀφρόν πινε
διεκέχρη. ὁσάμιν δὲ αὐτοῖς ἢ χεῖρ σείσῃ, ἀναβρωπῶν ἐν
τοῖς θεάτροις τε καὶ ἰπποδρομίαις, ἢ ἐγκελδυροῖς,
ἢ πρὸς αἰάθῃ, ἐς ὑψῆσιν αὐτοῖς τῆσθαι τὸ μέγῃ ἀτεχ-
νῶς ἤρετο, αἰάθῃσιν παρεχόμενον τοῖς ἀνοήτοις, ὅτι δὴ

Εὐαχία. Mensa. [Convivium.]

Εὐαχῆμα. Genitivo jungitur. Pascor. Sa-
tior.

Εὐπάθεια. Animi diffusio & remissio, & vo-
luptas. Hæc autem εὐπάθεια dividitur in gau-
dium, cautionem, & voluntatem. Ac gau-
dium quidem tristitiæ contrarium esse dicunt,
quod est animi cum ratione elatio. Cauti-
onem vero timori, quæ est declinatio mali
cum ratione. Sapientem enim nunquam ti-
mere, sed cavere ajunt. Cupiditati vero
contrariam esse voluntatem, quæ est appe-
titio cum ratione. Quemadmodum igitur
primis perturbationibus quædam subjiciun-
tur; ita etiam primis illis commotionibus a-
nimi, quæ εὐπάθειαν vocantur. Et voluntati
quidem subjici ajunt, benevolentiam, leni-
tatem, comitatem, & dilectionem. Cauti-
oni, verecundiam, & castitatem. Gaudio, ju-
cunditatē, hilaritatē, & animi tranquillitatē.

Εὐπαθεισθαι. Deliciis indulgere. Voluptate
affici. Exhilarari. Reliquos vero in cauponis
genio indulgere jussit. Et εὐπαθεῖντες. Bene va-
lentes. Genio & deliciis indulgentes.

Εὐπαλάμων ἕμνων. Hymnorum eleganter e-
laboratorum, & bene compositorum. Hym-
norum bene elaboratorum auctores.

Εὐπράσχαντος. Cui facile aliquid persuade-
tur. Deceptu facilis. Aristophanes: At tu
deceptu facilis es, & palpum tibi obtrudi, fu-
cumque fieri gaudes, & loquentem ore hianti
intueris. Mens vero tua præsens peregrina-
tur. Et iterum: Ille vero simplicior erat, &
ob studium ebrietatis deceptu facilis.

Εὐπράσχαντος. [Attice dictum,] pro εὐπρά-
σχόντος. Id est, cum felicem successum & vi-
ctoriam [nobis] largitus sit. Deus scilicet.

Εὐπράσφρον. Quod constanter & perpetuo a-
licui assidet, vel, in aliqua re perseverat.

Εὐπράσφρο. Recte, vel decenter assidebat.

Εὐπράσφρον. Quod facile ex aliquo loco transf-
ferri, vel traduci potest.

Εὐπράσφρα. [Pulchro limbo prætexta.] E-
leganter confecta. Vel, splendida. Dioge-
nes Cynicus, quendam Corinthi conspicatus
splendide vestitum, Huic, inquit, me vende.
† [Procopius:] Deinde omnes vestibibus pul-
chre prætextis se ornabant, iisque splendidio-
ribus, quam pro cujusque dignitate, induti super-
biebant. Talia enim iniquis prædis sibi com-
parare poterant. Manicæ autem vestis ad vo-
lam strictissime coibant: inde vero ad humeros
in miram amplitudinem diffundebantur. Cum
autem in Theatris vel Circus manum agitan-
tes vociferarentur, vel alios incitarent, ut fieri
solebat; ea potissimum vestimenti pars exere-
batur, stultos in eam opinionem inducens, ip-

1 Ἡ εὐπάθεια ἀφ' ἧσιν εἰς χρεῶν, εὐλάειαν.] Hæc, & quæ sequun-
tur, sunt verba Laertii lib. vii. scgm. cxvi. ut Pearsonius etiam
observaverat.

2 Τῆ λυπη] Imo, τῆ ἄδραγῃ, ut recte habet Laertius: quem vide.

3 Εὐπαλάμων ἕμνων. εἰντῆ, εὐ ἀφ' ἧσιν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 319.

4 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 352. (248. Ed. Bas. P.)

5 Ἐπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἤξιεν ἅπαντες.] Hæc, & quæ sequuntur
usque ad finem articuli, sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. vii. p. 22.

ἐκ ἀκολάκτου πατρῶν ἔπιν' ἰσθ' δὲ ζωὴν παρ-
 βελγνύσθ', εἴτ' πὶς ἔπερσθ', καὶ πολυπερίαν ἀσ-
 κήσας ἰσθ' ἔργων τε καὶ λόγων ἔδεν π μείον ἢ πε-
 πύς. ἔχω γ' ἄτ' καὶ τὰ Ἥγία μαρτυρῶν. ὁ δὲ
 Ἄρχιάδης καὶ τῷ κατὰρξ' σωμαδότησ' ἐπεμελεῖτο
 ἀφ' ἑρξίντων ἔδεν ἦτον ἢ φιλοσοφῶντων. Ἰὼ ἐν αἰ-
 θανάσθαι πάντων. ἠδ' ἀνόμιον δὲ καὶ αὐτὸς ἐκάσθη
 τῷ ἀμ' αὐτῷ κενθ' φουσημασθ' ἀνδ' ἠὲ ἐμπιπλα-
 μύων. πατρῶν δὲ πανήλιων κατὰρξ' ὄντες, ἔδεν ἐν μέ-
 σοις αὐτοῖς ποῖς δραμύνοις οἰοῖτε ἦσαν ἠθῆσι μελέαις
 ἐγκρατεῖν. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἔξω μισγάτ' κεία κακῶν ἐφαί-
 νετο μηδὲν ἀφ' ἑρξίντων τῆς ἢ ἀγελαίων ἀνθρώπων. ὁ
 δ' ἐν Διομήδης διέφθ' καὶ αὐτὸς ἔσθ' τῆς σωμα-
 σίας, καὶ ἔδεν ἔχον ἔξαρμα φύσεως, ἐπὶ ταπεινότη-
 τ' ἐργαζῶν πρὸς τὰ ὀπλιτῶν, καίτοι ἔσθ'
 κολάκω διεφθ' τὴν διάνοιαν. θύφους τε γερνῶς
 ὁ ἀνὴρ πρὸς φιλοσοφίαν, ἢ ἔδεν ἀλλοτρίω κακῶ
 βλάπεται, ἔδεν φθίρει, οἰκείω δὲ μόνω, ὡς ἔφη Σω-
 κράτης. διὸ καὶ φιλοσοφίαν ἐλυμῆναι τῶν αὐτῶ οἰ-
 κότεν ἔνειδ'. ὅν γ' ἔδει μάλιστα ἀφ' ἑρξίντων καὶ θε-
 ραπέυειν πρὸς τὸ βέλλισον, τῶν πρὸς ἠδονὰς ἀνα-
 τρέφους, καὶ μειωείζοντες ἐς αὐχμημα μείζον ἢ κατ'
 ἑαυτῶν, ἔλαθον ἑαυτῶς ἐς πᾶσαν ἀπμίαν κατὰ βάλ-
 λῶτες.

tior erat: sed in iis, quæ ad Philosophiam du-
 cunt, negligens; quippe quod ad hæc non ef-
 fer educatus, propter paternas opes, assenta-
 tionis non expertes. Sanctam autem vitam, si
 quis alius, sibi colendam proposuerat, & in
 sanctorum factorum & dictorum notitia se
 exercuerat non minus, quam ipse pater. Nam
 & hoc testimonium Hegiæ dicere possum.
 Archiadas vero etiam puræ conscientie ve-
 hementer studiosus, non minus quam
 Philosophi. Licebat igitur omnia sentire.
 Sentiebam & ipse, ipsius familiares inani spi-
 ritu repletos esse. Variis autem affectibus
 referti, ne in rebus quidem gerendis morum
 moderationem servare poterant. Nam quod
 ad externa attinet, malorum colluvies a gre-
 gariorum & vulgarium hominum vita mori-
 busque nullo modo differens videbatur. Dio-
 medes igitur & ipse a consuetudine, [quam
 cum mulieribus habebat,] corruptus est,
 quamvis nullam naturæ excellentiam haberet.
 Longe autem abjectior & humilior factus est
 ad imperata faciendâ, quanquam ab assen-
 tatoribus mente corruptus esset. Cum autem
 vir iste naturæ dotibus aptus esset ad Philo-
 sophiam, quæ alieno malo nec læditur, nec
 corrumpitur, sed suo tantum, ut aiebat So-
 crates; ideo etiam domesticum hoc pro-
 brum Philosophiam labefactavit. Quem enim

maxime conservari & ad optima quæque in-
 stitui decebat, hunc in voluptatibus edu-
 met ipsi in omnem infamiam conjecerunt. *Port.*

institui decebat, hunc in voluptatibus edu-
 met ipsi in omnem infamiam conjecerunt. *Port.*

Εὐπίδαξ χῶρσ'. ὁ καλῶ πηγῶν ἔχον.

Εὐπίδαξ. Locus pulchrum fontem habens.

Εὐπίληκ'. καλῶ περικεφαλαίαν ἐχέσσης.

Εὐπίληκ'. Pulchram galeam habentis. [In

Ἄλλ' καὶ θύπληκ' Ἀθηνῶν ὅτι δρεῖ
 τὸν τέτιγ' ὄψι μ, ὦ νερ, ἐφεζόμενον.

Epigrammate:] *Sed & in hasta Minervæ
 pulchra galea ornata me cicadam, o vir, in-
 sidentem videbis.*

Εὐπλοῖσσι. τὸ καλῶς πλεῦσσι.

Εὐπλοῖσσι. Secunda, vel prospera naviga-
 tione uti.

Εὐπλοῖαν. εὐπλοῖαν.

Εὐπλοῖαν. Secundam navigationem. Pro ὀ-
 πλοῖαν.

Εὐπλοκαμίδες. καλλιπλόκαμοι.

Εὐπλοκαμίδες. Quæ pulchros crines habent.

Εὐπία. ἐλεημοσύνη. Ἐποτέρησι δὲ ὅτι τὸ
 τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχευον, καὶ ὅταν ἐλεη-
 μοσύνην μὴ πρὸς ἑαυτοὺς, ἐν ἴσῳ ποῖς ἀποτέρησι κο-
 λαζόμεθα.

Εὐπία. Beneficentia. Eleemosyna. *Est au-
 tem fraudatio, aliena, quæ acceperis, retinere:
 & cum eleemosynam [pauperibus] non da-
 mus, æque punimur ac illi, qui alios rebus suis
 fraudant.*

Εὐπολείδης. ὄνομα κύριον.

Εὐπολείδης. Eupolides. Nomen proprium.

Εὐπολις, Ἐπίπολις, Ἀθηνῶν, κωμικός, καὶ
 ἔτ' ἔξ' ἑτῶν γερνῶς, ἠρξ' ἀλο ἑπιδείκνουσθαι, καὶ
 ἐδίδαξε ἑ δράματα ἔξ'. ὀνίγησε δὲ ζ'. καὶ ἀπέθανε
 ναυαγῆσας χε' τ' Ἐλλήσποντον ἐν τῷ πρὸς Λακε-
 δαιμονίους πολέμῳ. καὶ ἐκ τῆς ἐκωλύθη γραμμά-
 τῳ ποιητῶν. τὰ δὲ δράματα αὐτῶ, Αἴγες, Ἀφρά-
 τήλ', ἢ Ἀνδρογῶνται, καὶ ἄλλα.

Εὐπολις. Eupolis, Atheniensis, Comicus:
 qui annos natus xvii. in Scena certare cœ-
 pit; ediditque fabulâs xvii. vicit autem sep-
 ties. Idem in bello contra Lacedæmonios
 naufragio in Hellesponto periit. Unde lex
 lata est, quæ poetas militare vetuit. Fabulæ
 ejus sunt, *Capra, Astrateutus, vel Androgy-
 ni, & aliæ.*

1 Ἦν ἐν αἰθ' ἀνεξ' ἠέντων. ἠδ' ἀνόμιον δὲ κ.] Hæc, & quæ se-
 quuntur, cum præcedentibus minime coherrent, eorumque sen-
 sus paulo obscurior est. Nos versionem Porti hic retinimus,
 non, quod eam probaremus (est enim profus frigida, & nonnul-
 lis in locis factâ) sed quia per temporis angustiam nobis hæc ali-
 ter vertere non licuit. Quare Lector nobis ignoscat.

4 Σωσίπολις] Vel scribendum est, ὡς Σωσίπολις; ut sit sensus, τὸ
 Εὐπολις eodem modo dictum esse, quo Σωσίπολις; vel, Σωσιπόλειος,
 ut Eupolis Sosipolis filius fuisse intelligatur; vel, vox illa penitus
 delenda est.

2 Ἄλλ' & εὐπίληκ' Ἀθην.] Distichum hoc est pars Epigram-
 matis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap.
 xvi. ut Portus etiam monuit.

5 Δεζέριον ἔξ'] Vel erravit Suidas, vel numeri hic corrupti sunt.
 Plures enim fabulæ Eupolidis, quam xvii. apud veteres laudantur;
 quarum ecce nomina. Αἴγες. Αἰγίς. Ἀσράπτου. Αὐπλοῦ. Ἄ.
 Αὐτόλου. Β. Βάπτου. Δῆμος. Δεζέριον. Δυός. Εἰλωπ. Κλοπι.
 Κέλακος. Λάκωνες. Μωρικῶς. Νεφθίμ. Πόλις. Πρωσάλποι. Πύ-
 λα. Σπρωποπυλίδης. Σφίγες. Ταχίεργου. Ἰεραποδίκου. Φίλοι. Χρυστο-
 ζήτης. Confer Meurlium in Bibliotheca Attica.

3 Ἀποτέρησι δὲ ἐπὶ τὸ αὐτῶ.] Hæc nihil faciunt ad v. Εὐπία:
 quæ rectius legitur supra sub v. Ἐλεημοσύνη.

Εὐπόρευτον. Ἐπιχεῖως ποιεζόμενον. Λέγει γὰρ, ὡς
 ὡσαύτως Τύρκοις ὅτι εὐπόρευτον χεῖμα ὁ σίδυρος.

Εὐπομία. ἄτυχία. Ζηλοῦ τῆτον τῆς εὐπομίας,
 καὶ αὐτίς. Εὐπομίας δὲ σπλαύνοι πάσις, ἐξ ἕ-
 λίων Φερόμενοι. καὶ πάλιν. Ἐν εὐπομίας τε καὶ εὐ-
 δαιμονία διήγεν πολλή.

Εὐπότμος. ἄτυχῆς. Ἡ ἔφρατιγῆ Φερόνσις ἔ-
 χασά π καὶ τύχης εὐπότμος δι' αὐτίς.

Εὐπερόπερ. ἄτυχετέρες.

Εὐπεραξία. ἄθυμεια. ἄτυχία. Ὁ δὲ Ὀζίας
 ὠλοσεν ὑπὲρ εὐπεραξίας καὶ κατελύθη πρὸς τὰ ἔ-
 πατρὸς ἀμαρτήματα, πρὸς δὲ ἀκαίεινον ἔαγαθῶν ἢ
 λαμπερῆς καὶ τὸ μέγεθος ἔπραγμάτων, ἔ-
 διωθημένα πρὸς τὴν καλῶς αὐτῶν, ἤγαγεν.

Εὐ²περάπειν. ἔπως ἢ Ἐπιγραφή τῆς Ἐπιτολῶν
 Πλάτωνος. ἔγραψε δὲ Ἐπιτολῆς γ'. εἰς δὲ τῆς ἡ-
 θικῆς εἶδος. Εὐ² διάγειν. ἔπως Ἐπίκουρος ἐπέγραφε.
 Χαίρειν δὲ ἐπέγραφε Κλέων.

Εὐπερεπῆς. κοσμίας. ἀγαθῆς.

Εὐπερητον. ἄφύσιον.

Εὐπεροσδώταλον. τόπος εὐδρομῶν.

Εὐπεροσιτώταλον. ὁ πᾶν ἡμερῶν.

Εὐπερόπωπ. εὐπεροσήρης. ⁴ Σοφοκλῆς

Ἦπερ Τελαμών, σὸς πατήρ, ἐμός τ' ἴσως,
 Δέξαιτ' ἀν' εὐπερόπωπ.

Εὐπερόπωπ. εὐμερῶν. Ὁ δὲ Ἐπιπερόπωπ,
 εὐπερόπωπον λίθον στήλιον ἔστησεν.

Εὐπίερον. ἄλαιοφάνης

Κάτ' ἐκ γυναικῶν εὐπίερον, ἔ Κοισύρας.

ἀντὶ τῆς θύγατρ. ἢ κέρων. ἢ ὧν ὁ λογισμὸς ἰπταίαι.
 ἢ μετὰφορᾶ σὺν τῆς ὀρέων τῆς μετεώρων καὶ ὑ-
 περηφάνων. ἢ τιμίων, καὶ θύγατρ.

Εὐπίροθον. εὐκλαδον.

Εὐποιῶ. αἰπαλική.

Εὐράξ. ἐκ πλαγίως.

Εὐρεῖς. ἄλαιοφάνης

Εἶθε Φαύλω, ὡς ὅτι εὐρεῖς, ἐκβάλοις ἔνθεσιν.

ἐπὶ τῆς ὡσαύτως περοσδοκίαν εὐδοκίμιαίων. τὸ δὲ εὐρεῖς
 διλοῖ τὸ καμάτω καὶ πόνω πειραγέσασιν πίνος καὶ
 ἐπὶ τῆς ἔκαμονοῖ γνώμης καὶ πειραγέσασιν ἔλεγχ-
 χῶ. τὸ δὲ εὐρεῖν, ἀπλῶς τῆς ὡσαύτως τύ-
 χης, καὶ ἔ τῆς εὐρεῖν γνώμης καὶ πειραγέσασιν.

Εὐρεσιπέεια. εὐρεσιλογία.

Εὐρεσιλόγος. Φλύαρος. ἔτοιμιλόγος. Πολύ-

Εὐπόρευτον. Facile paratu. Parabile. *Ajunt enim, ferrum apud Turcos rem non esse parabilem.*

Εὐπομία. Felicitas. *Hunc beatum prædico felicitatis causa. Et rursus: Omni vero felicitate fruuntur, & cuncta ipsis ex sententia succedunt. Et iterum: Felicem admodum & beatam vitam agebant.*

Εὐπότμος. Feliciter. [Et εὐπομῶν. Felix.] *Imperatoris prudentia propter ipsam & fortunæ felicitate adjuta.*

Εὐπερόπερ. Felicior.

Εὐπεραξία. Felicitas. Prosperitas. *Ozias vero felici rerum successu elatus, ad paterna peccata prolapsus est, ad quæ & eum bonorum splendor & magnitudo felicitatis, quam moderate ferre nesciebat, impellebat.*

Εὐ²περάπειν. Hanc formulam salutandi Plato epistolis suis præscribere solebat. Scripsit autem epistolas XIII. easque morales. Epicurus vero iisdem inscribebat ὡς ἀφίγειν; & Cleon, χαίρειν.

Εὐπερεπῆς. Decenter. Modeste. Venuste.

Εὐπερητον. Quod facile inflatur.

Εὐπεροσδώταλον. Accessu valde facile.

Εὐπεροσιτώταλον. Accessu facillimus. Valde affabilis & comis.

Εὐπερόπωπ. Qui est læto & hilari vultu. Comis. Sophocles: *Scilicet Telamon, tuus pater æque ac meus, læto ac hilari vultu [me redeuntem] excipiet.*

Εὐπερόπωπ. Formosus. Pulcher. *Ille vero pulchrum lapidem columnæ loco erexit.*

Εὐπίερον. Bonas alas habentium. Vel, nobilium. Vel, levium, & quorum mens volat. Translatio ducta est ab avibus, quæ in sublimi volant. Vel superbarum, & honoratarum. Aristophanes: *Et ex mulieribus nobilibus, Cæsyræque similibus, natus est.*

Εὐπίροθον. Bonis & pulchris ramis præditum.

Εὐποιῶ Bene facio. Accusativo jungitur.

Εὐράξ. Ex obliquo. Oblique.

Εὐρεῖς. Invenisti. Aristophanes: *Utinam buccam æque facile, ac invenisti, rursus ejicias.* Dicitur de iis, qui præter spem, ob rem præclare gestam, gloriam consequuntur. Τὸ εὐρεῖς autem hic singularem quandam emphasisin habet. Labore enim & industria rem aliquam consequi, laborantis mentem & consilium arguit. At simpliciter rem aliquam invenire, totum est fortunæ, non vero rationis & consilii.

Εὐρεσιπέεια. Loquacitas. Copia verborum.

Εὐρεσιλόγος. Garrulus. Cui verba ad loquen-

¹ Ὁ δὲ Ὀζίας ὠλοσεν ὑπὲρ εὐπεραξίας καὶ κατελύθη. Hæc sunt verba Josephi *Antiq. Jud.* lib. ix. cap. xi. pag. 319. ut Pearsonius etiam observaverat.

² Εὐ²περάπειν. ἔπως ἢ ἰπταίαι. Vide Laertium in Platone, fegm. lxi. & Nostrum supra v. Εὐ² ἀφίγειν; ubi eadem leguntur.

³ Εὐπερητον. ἄφύσιον. Ex Scholiasta Homeri ad Il. Σ. v. 471.

⁴ Σοφοκλῆς. In *Ajace*, pag. 58. ut Portus monuit.

⁵ ἄλαιοφάνης. *Nubibus*, pag. 171. (102. Ed. Baf. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus scriinia Suidas hic compilavit.

⁶ ἄλαιοφάνης. Equit. pag. 311. (211. Ed. Baf. P.) Scholiasta ad eum locum: Ὡσαύτως εὐρεῖς, ὡς ὅτι ἐπιτύχης. ὡσαύτως δὲ τῆς λέξεως τῆς εὐρεῖς κέρηται. τὸ μὲν γὰρ καμάτω καὶ πόνω πειραγέσασιν πίνος, ἔ τῆς κάμονο-
 τος γνώμης καὶ πειραγέσασιν ἔλεγχον ἔχει. τὸ δὲ εὐρεῖν, εὐπλῶς τῆς πειρα-
 γέσασιν τύχης, ἔ τῆς αὐτῆς εὐρεῖν γνώμης τὸ ἔργον. ὡς ὅτι ἐκ πειραγέσασιν
 ἔ Κλέωνος καταρτάσαντο, ἃ διεπράξατο, εἰ μὴ ἀπλῶς εὐρεῖν εὐ-
 ρημοσ. Hinc Suidas partim supplendus, partim emendandus est.

⁷ ἔτοιμιλόγος. Sic recte MS. Paris. A. At priores Editt. male, ἐπιμολόγος. Idem mendum est apud Hesychium v. εὐρεσιπέεια, apud quem pro ἐπιμολογίας pariter scribendum est, ἐπιμολογίας.

βιϞ. Ἐχον δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνίῳ, μὴ δὲ ξωπὸν ὑμῶν ὅτι ἀναγκασίον εὐρεσιλογεῖν.

Εὐρεσιπέτης. κρηολόγϞ.

Εὐρετής. Ἦν δὲ καὶ εὐρετής ἐποιμότης ὧν τε αὐτὸς ἠπείρει ὡρὸς ἑτέρας, καὶ ὧν ἑτέροι ὡρὸς αὐτὸν, ἔ πολυμαθεῖα καὶ ἀλλοτρίων δραμάτων ἰσοτέα κρηολόγως μὲν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπικρύπτων, ὅπως μύζων δὲ τὰς ἀπικρύπτων. Εὐρετής δὲ, Σηλυκόν, ἀφ' τῆς ἰ. ἢ ἐφθραλίκη.

Εὐρεῖα. Ὁμοῖα. Ὅμοια. Τότε μοι χάνει θύρεῖα χθών. ἔ κρηολόγως δὲ ἐπίθελον ἢ θύρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῆς θύρεῖα κρηολόγως. οἶν, Εὐρεῖ μοι χάσμα γενεῖο.

Εὐρεΐτης. ἐπίθελον. ὁ καλῶς ῥέων ποταμός.

Εὐρημα. ἐπίθελον. βάλθυμα. Δῆλον δὲ, ὡς τὰ πολλὰ πεπαιδευμένῳ, καὶ πολλὰ εἰδέναι γλιχρμῶν, καὶ ταῦτα εὐρημά ὄντι. τῆς τε, βάλθυμα. ἐπιθῆδευμα. καὶ θύρεῖα, ὁμοίως. ὅπως ἐπιθῆδευμα, βάλθυμα. Ζενοφῶν. Ἐπεὶ εἶδον ὑμᾶς εἰς πολλὰ κρηολόγως ἐμπειροκότας, εὐρημα ἐποιήσαμι, εἴ πως διυαίμεν ὡρὸς βασιλέως αἰτήσατο, δὲνὰ μοι ἀπικρῶσα ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. † Εὐρημα δὲ τῆς μάγως ἐποιεῖτο, οἱ βαβυλωνῶνα καὶ Σῶσα οἰκῶσιν.

Εὐρεῖα. ὁ καλλιπρόβατος. Ἐπάμπαν εὐρεῖνός τε καὶ εὐρεῖα.

Εὐρεΐται. ἀντὶ τῆς, εὐρεΐται.

Εὐρεσιλογίας.

Εὐρεΐζω. Ἐπίθελον. Εὐρεΐζω ἀγαλλιάματι πάσης τῆς. ἀντὶ τῆς, ἐπιθῆδευμα. καλῶς ἐρριζωμένῳ.

Εὐρεζῶν. πλατύων. ἢ καλὰς ῥίζας κρηολόγως ἔχον. ἢ καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὡς ἀσάθλιον αὐτῶν καὶ ἀπικρῶσα ἀφικρῶσιν.

Εὐρεῖα. εὐρεΐται. Ὁμοῖα. Σοφοκλῆς. Κυνὸς εὐρεῖα βάσις. τῆς τε, ἢ βάσις.

Εὐρεῖται. καλλιπρόβατος. ἢ καλῶς ὀσφρομένης.

Εὐρεΐται. ἐπίθελον. ἔ Εὐρεΐται. καὶ Εὐρεΐται λόγως, ὁμοίως. ἔφη Εὐρεΐται.

Ἄλλων ἰατρῶν αὐτὸς ἔλκεσιν βεβύων. καὶ αὐτῶν.

Σπύλοι ἢ οἰκῶν εἰς παιδῶν ἀρρῆνες.

Εὐρεΐται. Ἀριστοφάνης. ὁ ἐρωτικῶν μιμητῶν Φωνῆν. οἱ γὰρ ἐρωτικῶν εἰδήσιν τῆς ἐρωτικῶν ἐρωτικῶν δι' ἑρωτικῶν κρηολόγως.

dū semper suppetunt. Polybius: *Quamvis autem plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui vestrum verbosior esse videam, quam necesse est.*

Εὐρεσιπέτης. Novorum verborum inventor.

Εὐρετής. Inventor. *Promptissime autem invenire norat solutionem dubiorum, quæ vel ipse aliis, vel alii ipsi proponerent, non varia doctrina, nec rerum alienarum cognitione veritatem obruens & abscondens, dubitantibus autem os obturans.* Εὐρεῖς vero, per i, est foemininum. Inventrix.

Εὐρεῖα. Lata. Spatiosa. Homerus: *Tunc mihi lata tellus dehiscat.* Τὸ θύρεῖα autem hic non est epithetum universale terræ, sed ita accipiendum est, ac si Poeta dixisset, θύρεῖα κρηολόγως, i. e. lato hiatu discedens.

Εὐρεΐτης. Epithetum fluvii. Pulchre fluens.

Εὐρημα. Inventum. Lucrum, quod alicui casu obtigit. Commentum. Consilium. *Manifestum autem est, virum eruditum, & multa scire cupientem, & ista meditando invenire.* Et εὐρημάται, similiter, studia, consilia, commenta. Xenophon: *Postquam vos in multas & magnas difficultates incidisse video, rationem excogitare cæpi, qua a Rege impetrarem, ut mihi permetteret vos salvos in Græciam reducere.* † *Magos investigavit, qui Babylonem & Susa incolunt.*

Εὐρεῖα. Bonas, vel pulchras oves habens. *Omnino & ovium & pascuorum bonitate excellens.*

Εὐρεῖται. Pro εὐρεῖται. Invenietur.

Εὐρεσιλογίας. Loquacitatis. Garrulitatis.

Εὐρεΐζω. Firmis radicibus nixo. Constanti. *Diu duranti.* David: *Constanti exultatione totius terræ.*

Εὐρεζῶν. Radices dilatans. Vel, bonas radices habens. Bene firmiterque [terram] fundans, ita ut inconcussa & immota permaneat.

Εὐρεῖα. Sagaces nares habens. Olfactu polens. Sophocles: *Canis sagacis gressus.*

Εὐρεῖται. Sagacitate narium præstans. Optime olfaciens.

Εὐρεΐται. Verbum, vel versus Euripidis. Et Εὐρεΐται λόγως, oratio Euripidis. Euripides dixit: *Aliorum medicus, ipse ulceribus scatens.* Et, *Columnæ enim domuum sunt liberi mares.*

Εὐρεΐται. Euripidium. Aristophanes. *Imitatur autem sermonem amantium. Amantes enim diminutivis nominibus compellere solent eos, quos amant.*

1 Οὐκ ἀναγκασίον] Puto addita præpositione πρὸς legendum esse, πρὸς τὴν ἀναγκασίον. Alias enim constructio claudicabit.

2 Ἦν δὲ ἔ εὐρετής ἐποιμότης ὧν τε αὐτὸς ἠπείρει.] Hæc sunt verba Damascii de Iidoro philosopho, ut discimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex isto scriptore pag. 1036. hoc ipsum fragmentum legitur, ut Pearsonius recte observaverat.

3 Ὁμοῖα] Il. Δ. v. 182. Brevis Scholiasta ad eum locum: Οὐ γὰρ ἐπιθῆδευμα λέγει αὐτῶν τῶν γῆν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ ἀφικρῶσιν κρηολόγως ποιεῖται.

4 Πάμπαν εὐρεῖνός τε κ.] Metri gratia scribendum est, πάμπαν εὐρεῖνός τε κ. Est enim initium Hexametri.

5 Εὐρεῖται. ἀντὶ τῆς εὐρεῖται.] Atticorum est, verba media pro

passivis accipere. Sophocles Oedip. Colon. pag. 291.

Ποῖα ἢ ἢ οἱ πρὸς τὸν δηλωστέον.

Scholiasia monet, πρὸ δηλωστέου ibi positum esse pro δηλωστέου.

6 Δαβὶδ. Psal. xliii. v. 3. sed ubi legitur εὐρεζῶν. Vide vocem sequentem.

7 Καλῶς θεμελιῶν κη παγίως, ὡς ἐσάθλιον αὐτῶν ἔ ἀπικρῶσα.] Hæc sunt verba Theodoretii ad Psalimum in nota præcedente indicatum.

8 Σοφοκλῆς] In Ajace pag. 2. ut Portus etiam monuit.

9 Σπύλοι ἢ οἰκῶν εἰς παιδῶν ἀρρῆνες.] Senarius hic legitur apud Euripidem in Iphigenia in Tauris, v. 57. ut Portus observavit.

10 Ἐρωτικῶν μιμητῶν Φωνῆν. οἱ γὰρ ἐρ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristophanis ad Acharnens. pag. 391. (279. Ed. Bas. P.)

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, τραγικός, παρσιεύτερος τῶν ἐνδοξῶν γαμομένων. ἐδίδαξε δράματα β', εἶπε δὲ νίκας δύο.

Εὐριπίδης, τραγικός, ὃ παρτέρος ἀδελφιδῆς, ὡς Διονύσιος ἐν ἑρμηνείᾳ. ἔγραψε δὲ Ὀμηρικῶν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἐτέρος ἐστὶ. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Εὐριπίδης, Μνησάρχης, ἢ Μνησαρχίδης, καὶ Κλειτῆς, οἱ Φυγῆσις εἰς Βοιωτίαν μετέβησαν· εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὅτε ἀληθῆς δὲ, ὡς Ἰλαχονόπολις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. καὶ γὰρ τὸ σφύρα θυγατρῶν ἐτύγχανεν, ὡς ἀποδείκνυσσι Φιλόχορος. ἐν δὲ τῇ Ἀθηνῶν ἑξέξει ἐκνοσοῦντο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέθη, καὶ ἡμεῖς ἡμέραν ἑλληνας ἐπέφαντο τὸς Πέρσας. γέροντες δὲ τὰ παρῶτα ζωγράφου· εἶτα μαθητὴς Προδίκου μὲν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, Σωκράτους δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ Φιλοσόφοις. διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου, τῶν Κλαζομένων. ἐπὶ τραγωδίαν δὲ ἐτρέπη, τὸν Ἀναξαγόρου ἰδὼν ὑποσάβη κινδύνους, δι' ἅμα εἰσήζε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἀμειδῆς, καὶ Φυγῶν τὰς σιωπίας. ὅθεν καὶ μισογύνως ἐδοξάσθη. ἔζημε δὲ ὅμως παρῶτων μὲν Χοιρίνου, θυγατέρα Μνησιλόχου· ἐξ ἧς ἔχε Μνησιλόχον, καὶ Μνησαρχίδην, καὶ Εὐριπίδην. ἀπασάμην δὲ ταύτην, ἔχε καὶ δευτέραν, καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάτως πειραθείς. ἀπάρτας δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν, ἦλθε παρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, παρ' ᾧ διήγε, τῆς ἀκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ὑπὸ τῆς βασιλῆος Ἀρριδίου τῆς Μακεδόνου, καὶ Κρατίου τῆς Θεσσαλίας, ποιητῶν ὄντων, καὶ Φθονοσάνων αὐτοῦ, πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύναν ἐπαφῆναι αὐτοῦ. οἱ δὲ ἰσθρήσαν, ἔχοντες ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν νύκτας διασπαδῆσαι, πορνοδόμενον ἀπει παρὸς Κρατίου τὸν ἐξώμενον Ἀρχέλαον, (καὶ γὰρ χεῖν αὐτοῖς καὶ παρὸς τὸς ποιήτας ἐξώτας) οἱ δὲ, παρὸς τὴν γαμετήν Νικοδέμω τῆς Ἀρεθούσης. ἔπει δὲ βιάσθη αὐτὸν οὐ, καὶ τὰ ὄσση αὐτῷ ἐν Πέλλῃ μελαχομίσαι τὸν βασιλέα. ἡ δὲ δράματι δὲ αὐτῷ καὶ μὲν πνας οὐ. καὶ δὲ ἄλλως, ἐνεήκοισα δύο. σώζομαι δὲ οὐ. νίκας δὲ εἶλετο εἰ. τὰς μὲν τέσσαρας παρῶτων· τὴν δὲ μίαν μὲν πελοποννησίαν, ἑπταεξαμύνην τὸ δράμα ὃ ἀδελφιδῆ αὐτῷ Εὐριπίδου. ἐπεδείξατο δὲ ὅλως ἐναυτῶν καὶ. ἀπέθανε δὲ ὅτι τῆς ἐναυτοῦ τῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος.

ripide, filio fratris ipsius. Fabulas edidit per Port.

1 ὡς Ἰλαχονόπολις ἦν ἡ μήτηρ] Aristophanes tamen initio *Egūitum* Euripidem ut filium Ἰλαχονόπολιδος oblique his verbis perstringit:

Μὴ μοι γὰρ, μὴ μοι, μὴ Ἰλαχονόπολιδος]

Scholiasia ad eum locum: Διὰ τὴν ἀνιδίωτον, οὐδὲν ἐπιπέσει. ἢ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικα ἐπίπεσον· ὅ ἐστιν, ἄρτια Ἰλαχον. Ἄλλως, Μὴ ἀποδείξω, μὴ μετὰ μελέτης, σκάντικα δὲ τὸ Εὐριπίδου ὡς Ἰλαχονόπολιδος οὐκ. σκάντικα γὰρ, εἶδος Ἰλαχον. Apertius idem Comicus in *Acharnensibus*, pag. 394.

Εὐριπίδου γλυκύτατον, ἢ οὐκ ἔστιν.

Σκάνδικα μοι δὲ, μητρὸς δὲ δίδωμι.

Euripides dulcissime est mihi matrem,

Scandicem mihi da, quam a matre accepisti.

Scholiasia: Σκάνδικα μοι δὲ, ἢ ἐν τῇ ἰσθμῷ δίδωμι, ἢ ἢ μήτηρ Εὐριπίδου παρὸς Ἰλαχονόπολιδος. Ἰλαχονόπος δὲ ἢ σκάντικα ἐλάττω. ἔπ δὲ Ἰλαχονόπος ἀρτια οὐκ ἔστι. Et in *Thesmochoriaz*, pag. 786.

Εὐριπίδου τῆς Ἰλαχονόπολιδος.

Εὐριπίδης. Euripides, Atheniensis, Tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. Vicit bis.

Εὐριπίδης. Euripides, Tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionysius in *Chronicis*. Scripsit editionem Homericam: nisi forte ea alterius sit. Fabulae ejus sunt, *Orestes*, *Medea*, *Polyxena*, [&c.]

Εὐριπίδης. Euripides, Mnesarchi, seu Mnesarchidae, & Clitonis F. qui in exilium pulsus, in Bœotiam migravit: deinde vero in Attica habitavit. Non est autem verum, matrem ejus fuisse olerum venditricem. Nam genere nobilissimo natus fuit, ut demonstrat Philochorus. Xerxe vero in Græciam trajiciente, mater cum in utero gessit: natusque fuit eo die, quo Græci Persas fugarunt. Fuit autem initio pictor: deinde Prodicus in Rhetoricis; Socratis vero in doctrina de moribus, & in rebus philosophicis discipulus. Audivit etiam Anaxagoram Clazomenium. Animum vero ad tragœdiam scribendam apulit, cum vidisset Anaxagoram in capitis discrimen venisse, propter dogmata, quæ docuerat. Fuit autem homo severis moribus præditus, & tristis, & qui congressus fugiebat. Unde etiam osor mulierum est habitus. Nihilominus tamen uxorem duxit; primum quidem Choerinam, Mnesilochi filiam, ex qua Mnesilochum & Mnesarchidem & Euripidem suscepit. Hac vero repudiata, habuit & alteram, quam æque impudicam est expertus. Cum autem Athenis discessisset, ad Archelaum Macedoniae Regem ivit, apud quem summo fruens honore vixit. Obiit sublatus insidiis Arrhidæi Macedonis, & Crateæ Thessali, qui poete erant, ac ipsi invidabant, & Regis fero persuaserant, ut canes in ipsum immitteret. Alii vero non a canibus, sed a mulieribus noctu laceratum fuisse tradunt, cum in tempesta nocte ad Craterum Archelai delicias; (nam illum & hujusmodi amoribus addictum fuisse ferunt) ut vero alii, ad uxorem Nicodemi Arethusii iret. Annos eum vixisse ajunt LXXV. ossaque ejus Pellam a Rege translata fuisse. Fabulae ejus, secundum nonnullos, fuerunt LXXV. secundum alios vero, XCII. ex quibus existant LXXVII. Vicit quinquies: quater superstes; semel vero post obitum, fabulam ejus in Scena exhibente Eutotos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII.

2 Καὶ ἐτέθη, καὶ ἡ ἡμέρα.] Euripidem natum esse anno primo Olympiadis LXXV. Calliade Archonte, testatur Laertius in *Socrate* legm. XLV.

3 Διήκουσε δὲ τῶν Ἀναξαγῶρου τῶν Κλαζομένων.] Idem testatur etiam Laertius lo. o laudato.

4 Πεισάντων τε τῶν βασιλέως οἰκέτην κύναν ἐπαφῆναι.] Locus hic in MS. A. auctior sic legitur: Πεισάντων τε τ. β. οἰκ. τῶν οἰκ. Λυσίμοχου, δέκα μόνων ἀρτια ἐν τῶν βασιλέως, ἐς αὐτῶν ἐπέσει, κύναν ἐπαφῆναι, &c. Confer Nostrium infra v. *Hezmerus* κύναν: ubi Promerus aliquis canes in Euripidem immisisse traditur.

5 Δράματι δὲ αὐτῷ] Fabulas Euripidis accurate recenset Meurfis in libello de trium Tragicorum fabulis: quem confer. Diligentiam tamen ejus effugit fabula *Κρήνης*; cujus meminit Scholiasia Aristophanis ad *Ranas*, pag. 252. & 276 ut & ante nos monuit Richardus Bentley in eruditissima Dissertatione ad Malalium, pag. 22.

Εὐραπῶ. πέλαγῶ πένον, ἢ εὐραπῶ ὑδατῶδης μεταξὺ δύο γαλιῶν, ταῦτέστι Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. ἐπιάνκις δὲ τῆ ἡμέρας τὸ ἐκείσε ὑδάτι τρέπεται.

Εὐραμν. ὠχθαλικός. καὶ εὐροσαν.

Εὐροαίτις. καλῶς ῥέουσα.

Εὐροάτις. ὁ πλατύς.

Εὐρος. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγείτο λόγος Ἰσοκράτους, ὅτε εἶδον ἄθρονον εὐρον τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τιῶν διάνοιαν ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεως.

Εὐροδία. ἡ πλατὺ ἀμφὸς.

Εὐροδία. σολεινῆ. ζοφώδη.

Εὐροίς. ὁ σολεινός. ἢ ὁ πλατύς. καὶ κλινία, εὐροίς.

Εὐρομα. ἀντὶ τῆ εὐροίς. καὶ εὐρομν, ἀντὶ τῆ εὐροίς.

Εὐροπῆ. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ τόπος. καὶ Εὐροπῶν κλίμα. τὸ τῆς Εὐροπῆς. καὶ ἀρέσκεις Εὐροπῶν.

Εὐροίς. ὑγρότης σεσηπῆ. Καλλίμαχος Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχλι εὐροίς.

Εὐροίς. ἡ νοτία. ὡς τὸ αὐρο, αὐροίς. καὶ τροπῆ, εὐροίς. καὶ εὐροίς. Θεόκριτος. Ἀσείγξ εὐροίς παλύνει.

Εὐροίς. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὸν δ' Ἐπιδροαυόνα κερτέχεν πεπταμένη χεῖρ,
Οὐχ ὄλον Εὐροίς, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.
ὡς αἰδίδει ἀνδρὸς ὁ λόγος. καὶ αὐτοῖς, Φησὶ Λάχμα ὡς τῆ ἴδιον ὑόν.

Λεῖπει τῆ Εὐροίς, ἴθι Γάρταρον, ἠήκα δειλὴν
Ἵοῖδα Φυγὴν τελέθειν, ἔτ' ἐμὸς, ἔτε Λάκων.

Εὐροίς. ποταμὸς Λακωνικῆς.

Εὐροπῆ. σιπεδόν.

Εὐροίς. σαπίς. ἠφανισμῶν. ἢ εὐροίς, σικωλοβροίς.

Εὐροίς, τῆ εὐροίς. ἐξήγησις τῆ εὐροίς κείνου. τοῖς γὰρ εὐροίς καὶ ἀμελῶς κειμήνοις ἰθρὸς ὡροίς καὶ νοτίς. πειθῶ δὲ ὁ τῆς ἀροίς βίος. ὡς ἂν ὀπιμαλὸς καὶ κερτέχων ὁ τῆ ἀροίς. διότι περ καὶ εἰς πενίαν σικωλοίς ὑπὸ τῆς ποιητῶν τύπεται καὶ ἐκιδίξει. ὡς Φησὶ Μένανδρος. Εἰς τὰ κερτέχων λιμὸς εἰσικίξει.

1 Βοιωτίας ἢ Ἀττικῆς] Imo potius, Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας. Vide Geographos.

2 Παρὰ τὸν ἄλλο] Rectius, Ἀροίς β'. Est enim ab εὐροίς: quod esse Aoristi secundi, vel pueris notum est. Caterum pro σικωλοίς, ut habent MSS. Parif. in prioribus Edit. nullo sensu legitur, παρ' Ἀροίς.

3 Εὐροίς] Confer Etymologum v. Εὐροίς.

4 Ἐμοὶ δὲ ἐξηγείτο λόγος Ἰσοκράτους] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀμφιλαφῆ, & infra v. Σεσηπῆ: ubi integrum locum scriptoris anonyni habes.

5 Θεόκριτος] Idyll. IV. v. 28.

6 Λεῖπει τῆ Εὐροίς, ἴθι Γάρταρον.] Distichum hoc excerptum est ex Epigrammate Antipatri Theffalonicensis, quod ex codice MS. An-

Εὐραπῶ. Euripus. Mare angustum, sive fretum inter duas terras, Bœotiam nempe & Atticam: cujus aqua septies quotidie fluit & refluit.

Εὐραμν. Invenimus. Imperfectum. Et εὐροσαν, [Bœotice pro εὐρον,] invenerunt.

Εὐροαίτις. Late fluentibus. Pulchre fluentibus.

Εὐροάτις. Latior.

Εὐρος. Copiose fluens. Facundus. *Expronebat mihi orationes Isocratis: quo tempore vidi virum illum non tantum ob linguæ facundiam, sed etiam mentis ubertatem, aptissimum esse ad politicam prudentiam docendam.*

Εὐροδία. Latas vias habens. Ampla.

Εὐροίς. Situ squalida. Obscura. Tenebrosa.

Εὐροίς. Squalidus. Obscurus. Vel, latus. Et declinatur, εὐροίς.

Εὐρομα. Pro εὐροίς. Reperiam. Et εὐρομν. Pro εὐροίς. Reperiemus.

Εὐροπῆ. Europa. Nomen proprium. Item, regio. Et Εὐροπῶν κλίμα. Clima, vel plaga Europæ. Et, ἀρέσκεις Εὐροπῶν, legati Europæorum.

Εὐροίς. Situs. Caries. Humiditas putris. Callimachus: *Crepidæ, quas putredo non corrumpit.*

Εὐροίς. Caries. Situs. Humiditas. Putredo. Ab αὐρο fit αὐροίς, & mutato α in ε, εὐροίς. Et εὐροίς. Situ squalido. Putresco. Theocritus: *Fistula situ squallet.*

Εὐροίς. Eurotam [fluvium. Item, membrum virile.] In Epigrammate: *Illum veropem supra modum tumentem expansa manus continuit; non totum, sed quantum potuit.* De membro enim virili hic verba fiunt. Et in alio Epigrammate fœmina Lacæna filio suo dicit: *Lingue Eurotam, abi ad Orcum, quandoquidem timidorum & ignavorum more fugere consuevisisti, nec meus [filius,] nec Lacon.*

Εὐροίς. Eurotas. Fluvius Laconicæ.

Εὐροπῆ. Situ. Putredine.

Εὐροίς. Putrefactus. Situ obsitus. Corruptus. Vel, εὐροίς. A vermibus corroforum.

Εὐροίς. Situ obsitus. Squalidus. Est explicatio ejus, [quod apud Comicum sequitur,] εὐροίς. Rebus enim per neglectum temere in aliquo loco jacentibus humor & mutor aliquis adhærescit. Talis esse solet vita rusticorum: ut contra urbanorum munda & nitida. Quare etiam ut pauper a Comicis frequenter perstringi & vituperari solet. Nam, ut Menander ait: *In mundas & nitidas ædes fames intrat.*

thologix ineditæ integram exhibuimus supra v. Ἄρο.

7 Εὐροίς] Scribe εὐροίς, ut respondeat voci sequenti σικωλοίς.

8 Εὐροίς] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis Nubibus, pag. 125.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄροίς ἡδύνατο βίος.

ΕΥΡΩΤΙΩΝ, ἀρότης. εὐροίς κείνου.

Vetus interpres: Εὐροίς. εὐροίς, ἰθρὸς. εὐροίς δὲ τῆς ἄροίς εὐροίς καὶ κείνου. εὐροίς ἢ παρ' εὐροίς, ὡς ἂν νοτίς αὐτοῖς ἐκιδίξει. ὡς ἂν ὀπιμαλὸς καὶ κερτέχων ὁ τῆ ἀροίς. διότι περ καὶ εἰς πενίαν σικωλοίς ὑπὸ τῆς ποιητῶν τύπεται καὶ ἐκιδίξει. ὡς Φησὶ Μένανδρος. Εἰς τὰ κερτέχων λιμὸς εἰσικίξει.

9 Εἰς τὰ κερτέχων λιμὸς.] Ut senarius sit ἀρότης, scribendum est: Εἰς τὰ κερτέχων λιμὸς εἰσικίξει.

Εὐρυάγυια.¹ πλατυάμφοδ.

Εὐρυβατεύεσθαι. πονηρέεσθαι. τὸν γὰρ Εὐρύβαλον, ἔτα ἦ Κερκόπιον, γινέσθαι τοιχαρῶν Φατίν. οἱ δὲ πρὸς τὴν αἰὲν τὴν Κροίσου.

Εὐρυβάτης. ὄνομα κύριον.

Εὐρύβαλον² ἄνδρα. Φατὶ τῆτον Ἐφέσιον εἶναι, καὶ λαβόντα λήματα πρὸς Κροίσου, ὅτε φρασίαν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τὴν Πέρσας, πρὸς τὴν γινόμενον, ἐγχειρίσας τῷ Κύρῳ τὰ λήματα τῷ Κροίσου· καὶ εἰσῆλθεν τὴν πονηρὴν Εὐρυβάτας κελείσθαι.

Εὐρύβαλ³. πονηρός. ἀπὸ τῆ πεμφθεί⁴ ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξηρολογίαν μὲν λημάτων, ὡς Φησὶν Ἐφορο⁵· εἶτα μεταβαλλομένους πρὸς Κύρον. ἡ δὲ ἔ- τ⁶ Ἐφέσι⁷. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἔτερον. Διό- τιμ⁸ Ἡρακλῆες ἄθλοισ⁹.

Κέρκωπός τοι πολλὰ χεῖρ¹⁰ τειρόδης πατέριος

Βιωτῶν σίνοντο. γέν¹¹ δ' ἔσαν Οἰχελίης,

Ἦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύο βαρυδάμονες ἄν- δρες.

Νικανδρ¹², Αἰγίνεον Εὐρύβαλον πανουργότατον ἔμνη- μονεύει Ἀεισοτέλης ἐν ἁ αἰὲν δικημοσύνης. Δῆρις δὲ ἐν δ' ἦ¹³ αἰὲν Ἀγαθοκλέα, ἀπὸ ἔ' Ὀδυσσεως ἐτάξας. καὶ Ἀεισοφάνης Δαιδάλω, ὑποθέμεν¹⁴ τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοινα, καὶ πλατῆναι, καὶ πανουργῆναι, εἰ δὲ τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβα- τον Δία. λέγει¹⁵ τὸν Εὐρύβαλον κλέπειν ὄντα, εἰρχ- σθέναι καὶ πρὸς φυλακῆναι, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔ- λυσαν αὐτὸν οἱ φυλάσσοι, ἐκέλευσαν ὑπιδείξα- σθαι τὴν ἐπὶ τὴν οἴκον ἀναρρίχσιν, τὸ μὲν πρῶτον διαφείσθαι· δευτέρου δὲ ὡς ἔβηλόμην, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, πρὸς τὴν οἴκον καὶ τὰς ἐγ- κειλίδας, ἀναδραμεῖν εἰς τὴν τοίχον. ἀναβλέποντες δὲ ἐκείνοι, καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐ- τὸν τὸν ὄροφον, καὶ πρὸς βάλλοινα, πρὸς ἐκείνοι κύ- κλω φειέλωσι, ἀπὸ τῆ τέχνης κερταπιδῆσαι. eoque superato, priusquam illi aedes circumire possent, per tegulas [aufugisse, & de tecto] defiliisse.

Εὐριδίκη. ὄνομα κύριον.

Εὐρυθμων. εὐ τεταγμένον.

Εὐρυκλῆς.⁵ πᾶς ὁ ἐργαστήριμ⁶. ἀπὸ Εὐρυ- κλέους τοῦ τῆς πρὸς μάχης.

Εὐρυκρείων. μεγάλως βασιλεύων.

Εὐρυμέδων.⁶ πρὸς Παναμυφίας.

Εὐρυπέλα. πλατύνειον.

Εὐρυόδεια.⁷ ἡ πλατεία ὁδός. καὶ κλίσειον ὑπεροδείας.

¹ Εὐρυάγυια] Est urbis epithetum apud Homerum.

² Εὐρύβατον ἄνδρα. φατὶ τῆτον Ἐφέσιον εἶναι, ἔλ.] Ex Harpocrati- one. Huc egregie facit locus Diodori in Collectaneis Constantini a Valefio editis pag. 241. qui sic habet: "Ὁπ Κροίος ὁ ἦ Ἀνδρῶν βασιλεὺς πρὸς ἀπειρησάμεν³ εἰς Δελφὸς πέμπειν, ἔμπειν εἰς Πελοπόννη- σον Εὐρύβατον ἦ Ἐφέσιον, ὅς τις ἀπὸ λημάτων, ὅπως ὡς πλείους ξηρολογί- σῃ ἦ Ἐκείνων. ὁ δὲ πεμφθείς, πρὸς Κύρον ἦ Πέρσων ἀπὸ λημάτων, τὴν κελί- μίση⁴ ἐδήλωσε. ὁ δὲ πρὸς τῆ Ἐκείνων ἐπίσημος γινόμενος τὴν αἰὲν ἦ Εὐρύβατον πονηρῆς, μίση⁵ ἦ ἡ, ὅτιν τις ἐνδείσῃ πρὸς βύλιον μολχῆ- ρίαν, Εὐρύβατον ἀπὸ κελί. Id est, interprete Valefio: Crasus Lydorum Rex Eurybatium Ephesium simulans se Delphos mittere, in Peloponnesum cum grandi pecunia misit, ut quam plurimos milites conquireret. Sed Eurybatius ad Cyrum Persarum Regem transfugiens, cum illi Cræsi consilia ei detexit. Quamobrem cum hæc Eurybati fraudulentia insignis apud Græcos esset, hinc factum

Εὐρυάγυια. Latas vias habens.

Εὐρυβατεύεσθαι. Eurybati improbitatem & malas artes imitari. Eurybatum enim, unum ex Cercopibus, alii effractorem; alii vero circiter Cræsi tempora proditoré fuisse ajunt.

Εὐρυβάτης. Eurybates. Nomen proprium.

Εὐρύβαλιν. Eurybatum. Hunc ajunt Ephesium fuisse, &, cum a Cræso pecuniam accepisset, ut ea exercitum ad bellum contra Persas compararet, turpi proditione pecuniam Cræsi Cyro tradidisse. Hinc omnes mali & improbi dicti fuerunt Eurybatæ.

Εὐρύβαλ⁸. Eurybatus. Id est, homo malus. Ductum hoc est ab eo Eurybato, qui a Cræso cum pecunia missus ad milites mercede conducendos, ut ait Ephorus, deinde ad Cyrum defecit. Erat autem Ephesus. Alii cum alterum Cercopum fuisse ajunt. Diotimus in *Herculis laboribus*: *Cercopes in tri- viis Bæotorum frequenter versantes, multis nocebant. Hi genere erant Oecchalienses, nomine Olus & Eurybatus, ambo viri perniciosissimi.* Nicander Ægineum Eurybatum callidissimum fuisse [tradit:] *cujus meminit Aristoteles in primo de Justitia.* Duris vero libro iv. de rebus ab Agathocle gestis, ab Ulyssis socio [proverbium hoc ductum esse ait.] Et Aristophanes *Dædalo* introducens Jovem in varias formas se mutantem, & divitem, & callide alios decipientem, *Si quis vestrum*, inquit, *vidit Eurybatum Jovem.* Ferunt autem Eurybatum, qui fur erat, cum in vinculis & custodia asservaretur, a custodibus largius se invitantibus solutum, jussumque edere specimen solertiæ suæ in ædibus conscendendis, primum quidem hoc recusasse; deinde vero cum tanquam invitum rogarent, & aggre rem ei persuassissent, tandem aptatis sibi spongiis & stimulis, parietes adscendisse. Illis autem suspicientibus, & has artes admirantibus, ipsum prehensio lacunari, ipseque circumire possent, per tegulas [aufugisse, & de

Εὐριδίκη. Euridice. Nomen proprium.

Εὐρυθμων. Concinnum. Aptum.

Εὐρυκλῆς. Eurycles. [Sic appellatur] quivis engastrimythus, sive ventriloquus: ab Eurycle, qui hujusmodi vates fuit.

Εὐρυκρείων. Late dominans.

Εὐρυμέδων. Eurymedon. Pamphylia fluvius.

Εὐρυπέλα. Dilatur. Amplificatur.

Εὐρυόδεια. Latas vias habens. Lata via.

est, ut etiamnum, cum alicui malitiam exprobrare volunt, Eurybatium eum compellent. Hic locus pulchre confirmat ea, quæ Suidas ex Harpocratiōne de Eurybato hic refert.

³ Εὐρύβατος. πονηρός] Æschines in oratione contra Ctesiphontem pag. 293. ἄλλ⁴, εἶμαι, ἔπι Φρυγιάδης, ἐπὶ ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ, ἔτ' ἄλλ⁵ ἔδεις πάποτε ἦ πάλαι πονηρῶν, τοῖσθις μάχης καὶ γῆς ἐγένετο.

⁴ Ἀναδραμεῖν πρὸς οἴκον, ἔτ' ἐπιμολχῆσαι. Sic etiam habet Michael Apostolius. Sed, ne oratio sit ἀνακόλυστος, scribendum est, ἀναδραμεῖν πρὸς οἴκον, ἔτ' ἐπιμολχῆσαι. &c.

⁵ Εὐρυκλῆς. πᾶς ὁ ἐργαστήριμος. ἀπὸ Εὐρ.] Ex Enarratore Comici ad Terps pag. 503. qui plura habet.

⁶ Εὐρυμέδων. πρὸς Παναμφ.] Ex Harpocratiōne.

⁷ Εὐρυόδεια] Eadem vox occurrit supra post v. Εὐρύς: sed loco alieno.

Εὐρύοπ. μεγαλόφθαλμον. ἢ μεγαλόφρον. ἢ θύ-
ραϊα, εὐρύωψ.

Εὐρυπόλις. ¹ πλατείας πόλις.

Εὐρύς. ὁ πλατύς.

Εὐρυστάκις. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. ² Σοφοκλῆς·
Αλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπάνυμιν
Εὐρύστακες, ἵχει δ' ἄρ' ἰ πολυῖράφει σφύρον
Πύραυλον ἐπίκροτον ἄρρηκτον σάκον.

Εὐρυστάκις. ὄνομα κύριον. Καὶ ³ Εὐρυστάκειον. τέ-
μνός ἐστιν Εὐρυστάκω τῷ Αἰαλίῳ ἐν Ἀθήναις ἕτας
ὄνομα ζώον.

Εὐρυθένης. μεγαλόδυναμος.

Εὐρυθέης. ὄνομα κύριον. καὶ Εὐρυθείδης.

Εὐρυχεῖα. πλατύς. Εὐρύχεος δὲ ἢ καλλι-
χεος.

Εὐός. ὁ ἀγαθός. πωδὸς εἶναι. ἀντὶ τῆς ἀγαθῆς.
καὶ, ⁴ Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. ἀντὶ τῆς ἀγαθῆς.

Εὐσέβεια. ⁵ ἑπισημη Θεῷ θειοπραΐας. σπεδαῖσι
τοιαυτῶν θύων Θεῷ ἀμύδοι, ἀγνοῖ τυγχάνουσι. ⁶ ἐκ-
νεύει γὰρ τὰ πρὸς Θεὸν ἀμαρτήματα, καὶ τὸν Θεὸν
ἀγαθαὶ αὐτῶν ὅπως τε γὰρ εἶναι καὶ δικαίως. καὶ
⁷ μὴν τέρας ἰερέας εἶναι. ἐπισημηθεῖ γὰρ πρὸς θυσίαν,
ἰδρύεται, καὶ καθαρῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὸ
θεῖον οἰκείων. † ⁸ Ὅτι ἡ εὐσέβεια κέφον ἐστὶ, καὶ σω-
φροσύνης ἀνάπλεων, καὶ ἡμεῖς ἀχθηνόν. ἢ γὰρ εὐσέ-
βεια ὁ σωτηρία βροτοῖς· καὶ ζῶσι, καὶ θάνατον, ἐκ
ἀπλήθει.

Εὐσεβῶν δὲ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τὰλλα πάντα
δούτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεὺς. καὶ αὐτὸς ἔπερθε λέγει·
Ὅδες ἀνθρώποις εἰς θύδαμονίαν ὑπὸ τῷ Θεῷ κατε-
δείχθη μία ἀρετὴ τῆς ἀρετῆς. πτωχότατον δὲ ἐν αὐτῇ,
καὶ ὡς κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης, εὐσέβεια. μόνη
γὰρ αὐτῇ τῶν ἀνθρώπων περὶ ἀρετῶν ἰκανῶς ἐπιμελεῖ-
ται, καὶ πρὸς τὰ θεῖα γίνετ' ἡγεμὼν ἀνθρώποις ἀγαθῆ.

Εὐσέβιος, ⁹ ὁ Παμφίλος, πρεσβύτερος τῆς Ἀ-
ριανῆς αἰρέσεως, Ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Πα-
λαιστίνης, σπεδαῖος ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς, καὶ τῆς
θείας βιβλιοθήκης ἅμα Παμφίλω τῷ μάρτυρι ἐπι-
μελέσει ἀρχιεπίσκοπος. ἐξέδωκε πολλὰ τεύχη, ὧν εἰ-
σι τάδε· Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως λόγος κ'. Εὐαγγ-
ελικῆς πρεσβυτείας λόγος ιε'. Θεοφανείας λόγος
ε'. Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας λόγος ι'. ¹⁰ Χρονικῶν κανόνων
παπιδάπτως ἱστορίας, καὶ τέσσεσ' ἐπιτομῆ. καὶ πρὸς τὴν
τῆς Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως. Εἰς τὸν πρεσβύτερον Ἡ-

Εὐρύοπα. Magnos oculos habentem. Vel;
magna voce praeditum. Casus rectus est, εὐ-
ρύωψ.

Εὐρυπόλις. Lata portae. Latam portam ha-
bentis.

Εὐρύς. Latus, Amplus.

Εὐρυστάκις. Ingentem clypeum habens. So-
phocles: Sed, fili Euryfaces, accipe scutum
septemplex, & nulli telo perivium, nominique
tuo conveniens; idque tene & versa, arrepto
loro accurate confuto.

Εὐρυστάκις. Euryfaces. Nomen proprium.
Et Εὐρυστάκειον, fanum est Athenis Euryfacis,
filii Ajacis, ita vocatum.

Εὐρυθένης. Magnam ac amplam habens po-
tentiam.

Εὐρυθέης. Eurystheus. Nomen proprium.
Et Εὐρυθείδης. Filius Eurysthei.

Εὐρυχεῖα. Ampla & late patens regio. Εὐ-
ρύχεος vero, pulchrum chorum habens.

Εὐός. Bonus. Ut, πωδὸς εἶναι. Filii boni.
Et, Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. Dii donatores bonorum.

Εὐσέβεια. Pictas est scientia cultus divini.
Bonis igitur vis convenit, Deo sacrificare;
quia casti sunt, & a peccatis in Deum absti-
nent, Deumque venerantur. Iidem etiam
sancti sunt, & iusti, & soli sacerdotes. Sunt
enim periti sacrificiorum, dedicationum, lu-
strationum, & aliorum, quae ad cultum nu-
minis divini & sacra pertinent. † Pietas est
res levis, & modestiae plena, & minime gra-
vis. Pietas enim una cum hominibus non
moritur: nec perit, sive illi vivant, sive mo-
riantur.

Εὐσεβῶν δὲ τὰ πρ. Pietas erga Deum colen-
da est. Cetera enim omnia minoris facit Ju-
piter pater. Et alius inquit: Hominibus ad
felicitem unica per virtutem via a Deo mon-
strata est. Ipsius autem melior pars, & universae
virtutis caput quasi est pietas. Haec enim so-
la justam rerum humanarum curam gerit, &
hominibus ad Deum fidelis est dux.

Εὐσέβιος. Eusebius Pamphili, Arianæ sectae
addictus, Caesareæ Palaestinae Episcopus, sa-
crarum scripturarum studiosus, & divinae bi-
bliothecae una cum Pamphilo martyre dili-
gentissimus investigator. Multa edidit o-
pera, inter quae sunt ista: Demonstrationis
Euangelicae libri xx. Euangelicae Praeparatio-
nis libri xv. Theophaniae libri v. Ecclesia-
sticae Historiae libri x. Canones Chronici va-
riae historiae, & eorum epitome. De Evan-
geliorum dissensione. In Prophetam Esaiam
libri x. Contra Porphyrium, qui tunc, ut

1 Εὐρυπόλις. πω υπίας πόλις] Eustathius, εὐρυπολις, πω υπίας πό-
λις ἔχον.
2 Σοφοκλῆς] Ajaace, pag. 34. ut Portus monuit.
3 Εὐρυστάκειον. πτωχός ἐστιν Εὐρ.] Ex Harpocrate.
4 Θεοὶ δοτῆρες ἐάων] Homerus Olyss. O. v. 325. sed ubi legitur
δοτῆρες, per ω. uti etiam hic apud Suidam legendum est.
5 Εὐσέβεια. ἐπισημη Θεῷ θειοπρα.] πρὸς τὸ θεῖον οἰκείων]
Haec sunt verba Laerti lib. vii. in *Leone*, segm. 119. ut Pear-
sonius etiam observaverat.
6 Ἐκνεύει] Sic habent MSS. Paris itemque Laertius loco lau-
dato. At priorcs Editt. minus recte, ἀνεύειν.

7 Καὶ μὴ τέρας] Laertius rectius, καὶ μόνος τέρας.
8 Ὅτι ἡ εὐσέβεια κέφον ἐστ, & σαφ.] Locus hic auctior legitur in
fra v. Εὐφρημία.
9 Εὐσέβιος, ὁ Παμφίλος.] Totus hic locus descriptus est ex Sophro-
nio, Hieronymi interprete: ex quo & multa alia Grammaticus nos-
ter in Collestanea sua retulit. De Eusebio autem, ejusque scri-
ptis hic quicquam addere supervacaneum judicamus, quoniam a-
lii viri docti de eo argumento abunde egerunt: quorum scripta in
omnium manibus versantur.
10 Χρονικῶν καν.] Imo potius, χρονικῶν κανόνων, casu re-
cto.

σαίαν λόγῳ ἰ. Κατὰ Προφουεῖα τῷ τότε συγγραφο-
 τῷ ἐν Σικελίᾳ, ἄς πνευ οὐνοῖαι, λόγῳ λ'. Τοπικῶν
 λόγῳ α'. Ἀπολογίας ὑπὲρ Ὠρειγένους λόγῳ ς'.
 Περὶ τῶ βίῃ τῷ Παμφίλου λόγῳ γ'. Περὶ μαρτύ-
 ρων ἕτερα συγγραμματα καὶ εἰς τὸς ἐν Ψαλμῶς δε-
 δοκιμασμένα ὑπομήματα, καὶ ἕτερα πολλά. ἤν-
 θησε μάλιστα ἐπὶ Κωσταντῖνα τῷ βασιλέως, καὶ Κων-
 σταντῖνα, καὶ αἰσθ' τῷ Φιλίῳ τ' αὐτῷ Πάμφιλον τὸν
 μάρτυρα, τῆς ἐπωνυμίας αὐτῷ ἠξιώθη.

ΕὐσέβιⓄ ὁ Παμφίλου. ἔτⓄ ὁ ΕὐσέβιⓄ ἔγρα-
 ψε τῷ αὐτῷ Μακρῶν, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι ἡ Χριστῷ Ἐκ-
 κλησία δύο βίαι νομοθετεῖ, καὶ τρεῖς τὸν μὲν ὑ-
 περφυᾶ, καὶ τὴν ἀνηρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οἱⓄ
 ἐπὶν ὁ μοναδικός τὸν δὲ ὑποβεβηκότες, καὶ ἀνηρω-
 πινώτερον, ὅς καὶ γάμοις ὑποπτήε) συγκατανεῖν.

ΕὐσέβιⓄ, ἈεράβιⓄ, σοφιστῆς, ἀντισοφιστεύσας καὶ
 αὐτὸς Οὐλπιανῶ.

ΕὐσημⓄ. ὁ ἀειφανής.

Εὐσθένεικ. ἡ ἰσχὺς.

ΕὐσκαρῆμⓄ. θυκίνηⓄ. παχύς.

Εὐσθυεῖμν. καλῶς παρεπιθιάσμεθα, καὶ ἔχ-
 μεν πάντα, ἂν δεῖ αὐτὸς θάνατον. Οὕτω μὲν θυεῖμν
 μν. Σοφοκλῆς.

Εὐσπειρῆ. καλῶς σπυροπειραμῶν.

--- Τὸν ἑσπειρῆ δὲ δρακόντα,

Χρῦσον ῥαδιῶν κόσμον ἔπισφυείων.

Εὐσταθία. ἡ καρτεία.

Εὐσταθῆς. Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἀνεμον βίβαθῆ, παρε-
 κομίξει αὐτῷ τὸ χῶρον, ἀκινδύνως πλέων.

ΕὐστάθιⓄ, Ἐπιφανῆς. Χρονικῶ ἐπιτομῶ τῷ
 ἀπὸ Αἰνεία μέχρις Ἀναστασίας βασιλέως, ἐν 4 τόμοις
 ς'. καὶ ἄλλα πνᾶ. † Ὅτι ΕὐστάθιⓄ Σεβαστιανὸς
 Μακεδονικῆς θρησκείας ἠρξεν, ἅμα Βασιλείῳ Ἀγκυ-
 ρανῶ, Ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Εὐσταθῆς. Ἄππιανός. Ὁ δὲ ἐφραλοπέδευσεν ὑ-
 σταθῶς, ἢ αὐτῷ ἐβύγλιε. ἀντὶ τῷ ἀσφαλῆς. βεβαίως.

Εὐσταθῆς. καλῶς ἐσταθισμῶ. ἡ κῆρⓄ. Ἀπε-
 δίπρασιον ὑσταλῆς, ὑποζύγια καὶ σκυλῶς κατὰ
 λιπῶν. † Ἦν δὲ τὸ ἐπόρδιον φράτθιμα Μαριελ-
 λίνῳ ἐπιφανέτερον τῷ εὐσταλῆ τῆς ὑπλίσεως.

Εὐτέφανον. εὐτείχιστον.

ΕὐτέφιⓄ, Ἀφροδισιεύς, ὁ σοφιστῆς ἐπιφανίων τ'

quidam putant, in Sicilia scribebat, libri
 xxx. Τοπικῶν liber unus. Apologiae pro O-
 rigine libri vi. De vita Pamphili libri 111.
 De Martyribus alia opuscula. In Psalms c1.
 commentarios eruditos; & multa alia. Flo-
 ruit maxime sub Constantino Imperatore, &
 Constantio, & ob amicitiam, quae ipsi cum
 Pamphilo martyre intercessit, ab eo cogno-
 nentum fortitus est.

ΕὐσέβιⓄ ὁ Παμφίλου. Eusebius Pamphili. Hic
 contra Marinum etiam scripsit: in quo o-
 pere dicit, Christi Ecclesiam duo vitae gene-
 ra & instituta praecipere; quorum unum sit
 excellens & supra communem vitae humanae
 rationem longe positum; quale est Mona-
 chorum. Alterum vero minus sublime, &
 communi hominum vitae accommodatum,
 quod nec a conjugio abhorreat.

ΕὐσέβιⓄ. Eusebius, Arabius, Sophista; qui
 & ipse Ulpiani amulus fuit.

ΕὐσημⓄ. Insignis.

Εὐσθένεικ. Robur. Fortitudo.

ΕὐσκαρῆμⓄ. Agilis. Celer. Velox.

Εὐσθυεῖμν. Bene instructi fumus, & om-
 nia, quae ad mortem necessaria sunt, parata
 habemus. Sic igitur omnibus instructi su-
 mus. Sophocles.

Εὐσπειρῆ. In spiras bene convolutum. [In
 Epigrammate:] *Draconem vero pulchris spi-
 ris ambientem graciles talos, quorum est orna-
 mentum.*

Εὐσταθία. Firmitas. Constantia.

Εὐσταθῆς. Stabilis. Firmus. Constans. *Ipse
 enim ventum constantem nactus, juxta terram
 tuto navigabat.*

ΕὐστάθιⓄ. Eustathius, Epiphaniensis. Scri-
 psit compendium Chronicum rerum ab Aene-
 a usque ad Anastasium Imperatorem ge-
 starum, libris novem. Item, alia quaedam.
 † Eustathius Sebastianus cum Basilio Ancy-
 rano, ejusdem urbis Episcopo, sectae Mace-
 donicae auctor fuit.

Εὐσταθῆς. Firmiter. Constanter. Tuto. Ap-
 pianus: *Ille vero loco tuto & firmo, ut opta-
 bat, castra metatus est.*

Εὐσταθῆς, Bene vestitus. Vel, levis, expe-
 ditus. *Fugiebant expediti, jumentis & ten-
 toriis derelictis.* Item: *Exercitus autem, qui
 Marcellinum sequebatur, decoro armorum ge-
 nere erat insignis.*

Εὐτέφανον. Bene muris cinctum.

ΕὐτέφιⓄ. Eustephius, Aphrodisiensis, So-

1 Ὅτι ἡ Χριστῷ Ἐκκλησία δύο βίαι νομοθετεῖ. Hæc plenius leguntur
 apud Cedrenum pag. 200. 201. & apud ipsum Suidam supra v.
 ΒιⓄ.

2 Εὐσθυεῖμν. καλῶς παρεπεθιάσμεθα. Ex Scholiasta Sophoclis ad Aja-
 cem, pag. 49. ut Portus monuit.

3 Σὺν εὐσπειρῆ δὲ δρακόντα, χρῦσον ῥαδιῶν. Verba hæc decerpta
 sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in mulieres, mundum
 suum Veneri dedicantes. Ipsum Epigramma ex cod. MS. An-
 thologix ineditæ integrum publici juris facimus infra v. Κεκερ-
 φαλοσ.

4 Ἐν πέμοις ς'. Imo, ἐν πέμοις β'. Ecce enim clare Euagrios
 Hystor. Ecclæs. lib. v. cap. xxiv. Ἀπὸ πάντων Εὐσταθῆ τῷ Ἐπιφανῆ

ἐπιτίμηται πινάρισα ἐν δύο πύργοις ἐν ἡ ἕως εὐλώσεως Ἰλίου. τῷ δὲ
 ἐπέμ, ἕως δωδεκάτης ἡμέρας τῷ Ἀναστασίας βασιλείας. Id est: Quia om-
 nia ab Eustathio Epiphaniensi scite admodum in compendium redacta
 sunt duobus voluminibus: quorum prius usque ad excidium Ilii;
 posterius usque ad annum duodecimum Imperii Anastasii, res gestas
 complectitur. Plura de eo vide apud Voesium in Addendis ad lib.
 11. de Hystor. Græc. cap. xxi.

5 Ἀππιανός] In Iber. pag. 450.

6 Σοφιστῆς ἐπιφανίων τ' ἐν Ἀφροδίσις τ' εὐσπρ. Locus hic corru-
 ptus est, quem Berkelius ad Stephanum v. Ἀδρόπια, sic in integrum
 restituendum esse censet, σοφιστῆς ἐπιφανίων τ' ἐν Ἀφροδίσις εὐκρίτων,
 ἀ κείται, &c. Hanc lectionem & ego secutus sum, quoniam nihil
 melius in mentem mihi venit.

ὦν Ἀδρόττοις τῶν εὐκτιρίων, ὃ κείται ἐν Λυδία. Ἐ-
γραφε μελέτας.

Εὐσιβής. τάλαιμμένη.

Εὐτολον. εὐχοσμον. Ὁ δὲ παρῆγε, ποιήσας εὐτο-
λον τιῷ ἀκολοθίαν.

Εὐτομεῖν. τὸ θύρημεῖν. καὶ οἱ Ἴωνες εὐτομα κεί-
δω φασί.

Εὐτομον. εὐπρόσωπον. ἀπὸ μέγους.

Εὐτόχιος, Καππαδόκιος, σοφιστής. ἔγραφε καὶ
Κάριαν τὸν βασιλέα καὶ δεχαιολογίαν Καππα-
δοκίας, καὶ λοιπῶν ἐθνῶν.

Ἐυφρα. τὸ μαδιτήριον, ἢ ἡ Φλογίφρα. Ἀειτο-
φάνης.

Ἐν ταῦσιν εὐφραις κονδύλοις ἡμιότιμόμιω.
ἀντὶ τῆς ἐπαιδευόμενω. ἀπὸ τῆς μουσικῆς.

Εὐσοια. θύσθνεια. Ἡ Ζῶντά τὴ θύσθνας χάρειν.

Εὐσύμβολος. ἀντὶ τῆς ῥαδίως καὶ εὖ συμβάλλ-
λων τρετέρι ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀνιφῶν ἐν τῷ
Πολιτικῷ.

Εὐσωειδήης. καλὰ ζῶν σωειδῶπι.

Εὐσωθετεῖν. θύσθνικῶς ἔχην. Μασσαγέται ἐβε-
λεύσθη θύσθθετεῖν παρὸς τε Γελίμερα καὶ Βελι-
σάριον.

Εὐσύνοπτον. θύσθπίνωσιν. θύσθθρησον.

Εὐσχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῆς ἐστι
Ἐμπολή, ὡς ἡ Ἀθήναιος λέγει.

Εὐσχήμων. ἔχῃ ὁ πολλὰ κεκτημένη καὶ πλῆ-
σι, ἀλλ' ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις,
καὶ σωιστῶν.

Εὐταίον. ὄνομα κύριον.

Εὐτε. ἐπὶ καὶ χρονικόν ἀντὶ τῆς ἡνίκα. καὶ ὁμοιω-
ματικόν, ἀναλογεῖν τῷ ἡντε. Ἡ ἡντε βῆς ἀγέληφι
ταῦσθ. Βῆς μὲν, γενικῶς ταῦσθ δὲ, εἰδικῶς.

[*prae reliquis excellit.*] Βῆς [hic accipiendum

εὐτέλεια. συμικροπρόπεια. Εὐτελία δὲ, ἢ εὐδα-
μονία. ὡς τὸ εὖ τελεῖν. Ἡ Ἀειτοφάνης. Σοὶ γὰρ δι-
δάσκω ἐπὶ εὐτελία τὸν σανδαλίσκον.

Εὐτελής. ἐπὶ δεξιῆς. ὁ Φειδῶλος, καὶ ὁ ὀλιγοδά-
πανος. ἔτω Μένανδρος.

Ἐγὼ δ' ἀνθήης, εὐτελής ὑπερβολῆ.
καὶ ὁ ἀσπίς ἐπὶ πολυτελής. Θερασὺς σφόδρα.

phista, unus ex illustribus Adrottorum, quae
est urbs Lydiae, incolis. Scripsit declamatio-
nes.

Εὐσιβής. Tritus. Trita.

Εὐτολον. Decorum. Ornatum. *Ille vero pra-*
cessit, pulchro comutatu injunctus.

Εὐτομεῖν. Linguis favere. Bona verba dice-
re. Et Iones dicunt, εὐτομα κείδω. Linguis
favemus.

Εὐτομον. Pulchrum. Formosum. [Proprie,
pulchrum os habens.] Pars ponitur pro Toto.

Εὐτόχιος. Eustochius, Cappadox, Sophi-
sta. Scripsit Cappadociae & reliquarum gen-
tium Antiquitates, tempore Imperatoris Con-
stantis.

Ἐυφρα. Fossā, in qua fues maceratae urun-
tur & depilantur. Ustrina. Aristophanes:
In ustrinis porcorum aptabar pugnis. Id est;
erudiebar. Translatio ducta est a musica.

Εὐσοια. Sanitas. Robur. Salus. [*Te mor-*
tuum ab hominibus aliquando requisitum iri;]
ὦ viventem, salutis causa.

Εὐσύμβολος. Facile & recte aliquid conji-
ciens. Bonus conjector. Antipho in *Poli-*
tico.

Εὐσωειδήης. Bona vivens conscientia.

Εὐσωθετεῖν. Benevolo erga aliquem esse a-
nimo. Amicum se erga aliquem praebere.
Massagetis vero consultum visum est, erga Ge-
limerem & Belisarium amicos se praebere.

Εὐσύνοπτον. Conspicuum. Manifestum.

Εὐσχημος. Eufchemus, Comicus. Ex fabu-
lis ipsius est *Empole*: ut ait Athenaeus.

Εὐσχήμων. Ita vocatur ille, non qui multa
possidet, & dives est, sed qui modestiae stu-
det, & legibus obtemperat.

Εὐταίον. Eutæon. Nomen proprium.

Εὐτε. Est & adverbium temporis: pro ἡνίκα.
Quum. Quando. Est & adverbium similitudi-
nis, cui in carmine respondet τὸ ἡντε. Veluti.
Ceu. [Homerus:] *Veluti in armento taurus*
est] generaliter: ταῦσθ vero, specialiter.

Εὐτέλεια. Parsimonia. Avaritia. Εὐτελία ve-
ro, felicitas. Ab εὖ & τελεῖν. Aristophanes:
Tu enim ob parsimoniam hunc sandaliscum di-
scidisti.

Εὐτελής. [Vocabulum hoc interdum in laude
ponitur, &] de virtute dicitur. Parcus. Fru-
galis. Sic Menander: *Ego vero stultus, &*
supra modum parcus. Luxuriosus vero, est πο-
λυτελής, i. e. sumptuosus, & valde ferox.

1 Ἐυτόχιος] Hujus, ut puto, Eustochii meminit Stephanus By-
zantius v. Πανικλάπειον.

2 Ἐυφρα. τὸ μαδιτήριον, ἢ ἡ Φλογίφρα.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Equit. pag. 357. (252. Ed. Bas. P.)

3 Ζῶντά τὴ θύσθνας χάρειν.] Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag.
284. unde locus hic deproptus est, pro εὐσοίας hodie legitur εὐ-
σοίας: minus recte, ut ex serie sensus patet. Utriusque lectionis me-
minit vetus Enarrator ad istum locum, cujus verba haec sunt: Εὐ-
σοίας χάρειν. ἢ εὐσοίας αὐτῆς. ἐν τῆς ἀναγκασιότατης ἢ ἀντιγράφων
σεβασίται, εὐσοίας χάρειν. ὃ εἰ ἐπισημασμένοι ἀξιοῦσιν. εὐσοίαν δὲ
φασὶ τὴν ἐυθύνειαν κατὰ τὸ εὖ ἄμω. τελευτῶν.

Ἐπὶ δὲ θλαστῶ, ἢ πρῶτον μίαν λαοῦν

Εὐσοίαν δεξιῆς.

4 Εὐσύμβολος. ἀντὶ τῆς ῥαδ.] Ex Harpocrate.

5 Ὡς ἡ Ἀθήναιος λέγει] Lib. xiiii. pag. 571. ad quem locum vide
Cassaubonum.

6 Ἡ ἡντε βῆς ἀγέληφι τ.] Sunt verba Homeri Il. B. v. 480. ubi sic
legitur:

Ἡ ἡντε βῆς ἀγέληφι μίγ' ἔξοχθ' ἔπαλετο πίντων
ταῦσθ.

7 Ἀειτοφάνης] In *Ranis.* pag. 231. (146. Ed. Bas. P.) ubi sic
legitur:

Σὺ γὰρ καπεχίστω γὰ ἐπὶ γέλωπι
καὶ εὐπλεῖα, τὸν δὲ
τὸν σανδαλίσκον, & τὸ ῥάκθ.

8 Ὀλιγοδάπανος] Huc spectant verba illa Athenæi lib. ii. pag.
40. Τελεῖν γὰρ, τὸ δαπανεῖν. & πολυτελής, εἰ πολλὰ ἀναγκασίταις. ἢ
εὐπλεῖς, εἰ ὀλίγος.

Εὐτειχεὶ πάῳ. καλῶς τεταρισμένῳ.

Εὐτοκία. ἰ πολύρον.

Εὐτόκιον. ἰ ἀπὸ Θρακῆς ἐλθὼν, ἔτε γνάμνος ἐ-
παικὴς πρὸς τὸν ἰω, ἔτε γένος εὐ ἦκαν, ἀλλὰ καὶ φραϊώ-
της μὲν ὁ τυχεύων. πᾶσι δὲ ληήματα κενὰ ἔἰδεν
τάγματιον ἰ σπικλέφας, ἄρχο εἰς τὴν Παλαιστίνην.
ἐπεχίρεισεν μὲν ἐν Ἐλευθεροπολίταις ἐαυτὸν ἐγκατα-
λέξαι, τῆς βελῆς μετὰ τὸν ἐπὶ ληήμασι μεγάλοις.
καὶ ἐγγλίχθη τὸ τυχεύων ἰ μετὰ βαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστε-
ρον. ἀλλ' ἴσως οἱ Ἐλευθεροπολίταις ἔπεσε δέξασθαι
τὸν Εὐτόκιον. ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα. καὶ
ὁ τότε φραϊώων Κρατερός ἐμδρῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο
μὲν τὸ ληήματα, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθε-
ρίας. οἱ δὲ Θρακῆς ὑπέρω ληήματι πύσιν ἠκούσας ἐ-
πὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπήτην τὸν Κρατερόν τὸν Εὐτόκιον
καὶ τὰ ληήματα. ὁ δὲ ἔμεθιεν τὸν ἄνδρα. τῶν δὲ
φραϊωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερός ἰ φραϊω-
νίζεται τῶ Εὐτοκίῳ, καὶ φραϊωνίζεται τῶ Θρακῶν
ἐφ' ᾧ καὶ ληήματος ἐξέπεσεν, ἔχεν ἄθε.

Εὐτραπελία. ἰ μαρολογία. κερφότης. ἀπαίδευ-
σία. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἰ πάντας ἐκέλευσεν ἀνακρο-
τῆσαι, ἰ εὐτραπελίας ἀπὸ δὲ χόμδου αὐτῆς.

Εὐτραπέλον. Οὐτέ τι ἔχον φέρουσι, ἔτε λό-
γον εὐτραπέλον. εὐφρονον. ἰ Ὀύτω δ' ἰω εὐτρα-
πελῶ τὴν φύσιν, ἄτε παρ' Ἀθηναίους Ἀθιωαῖον
ἰω ἀκρῶ, καὶ Λάκων Λακεδαιμονίους, καὶ Θ.βαίους
Θηβαῖον. ἰ Τὸν εὐτραπέλον ἠ κομάρδια ἐπεδέξιον
καλεῖ. ἰ ἔστιν ὅτι τῶ Ἀνασευρμυθίου. Εὐτραπέλον
ἐν κωμῶν, ὁ μιμολόγῳ. ὁ γελοιοποιός.

ritate præditum. Vide in v. Ἀνασευρμυθίου.
cis mimicis utens. Vel, scurra.

Εὐτραπέτη. τὸ ἔτοιμα, καὶ τέλῳ ἔχοντα.

Εὐτραπισμός. ἠ ἐπιμαρία.

Εὐτροπίον. ἰ Ἰταλός, σοφιστής. τὴν Ῥωμαϊκῶν
ἰσοίαν ἰ ἐπιτομικῶς τῆ Ἰταλῶν Φωνῆ ἔγραφε καὶ
ἄλλα.

Εὐτροπίον. ὁ εὐνῆχῶ, ἐπίτροπον Θεοδοσί-
ος τῆ βασιλείας. καὶ Φησὶν Εὐνάπιον. Ὁ μὲν γὰρ Ῥο-
φῶν, ἀνὴρ τε ἄν, ἠ δοκῶν, καὶ ὅτι ἀξιώμασι γεροντῶν,
καὶ παικίαις ὁμιλήσας τύχαις, ἠ ὡς ἄλλοι λόγον, ἠ
δὲ τῶ φρέποιον ἐκτός ἐδόκει κατεξάντασθαι τῆς
νεωτερίζουσιν ἀπάντα τύχης. ὁ δὲ Θαλαμπύλον εὐ-
νῆχῶ, ὡς λαβάν τὸ ἐκείνου κέρτιον, ἐς τὸ πύνδε
κατέσθην ἀπάντα ἠ κατεβρόντισεν, ὡς ἠ μόνον Ῥο-
φῶν ἰω αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τῶ μύθῳ Σαλαμανεύς μι-
κρόν τι ληήμα φέρει αὐτὸν ἰω. ὅσοι ἄν εὐνῆχῶ,
ἀνὴρ ἄν κατεβροῦνται. καὶ οἱ μὲν μύθοι Φασὶ, τὴν
Γοργόνα Φανείσσαν, ἄμα τε Φανείσσαι καὶ τῆς ἰδούσας

1 Πολύρον. Scriben solum est πολυροία, ut Portus etiam monuit.
2 Εὐτόκιον. ἀπὸ Θρακῆς ἐλθὼν. Integrum hunc articulum de-
scripsit Suidas ex Historico aliquo deperdito. quem ex stilo Euna-
rii esse suspicor. Nam & multa alia Suidas in Collectanea sua
retulit, quæ Eunarii esse certo constat.

3 Μετὰ βαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ἴσως οἱ Ἐλευθ. Locus hic
in MS. Paris. A. auctior sic legitur: Μετὰ βαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον. καὶ
ταῖς ἰδὴ ἀπὸ τῶν μεταπληθῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς τὸ κρείττον. ἀλλ' ἴσως οἱ
Ἐλευθεροπολίταις, τὸ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῶν ληήματι, ἠ ἀπὸ τῶν
τῶ Εὐτοκίῳ, &c.

Εὐτειχεὶ πάῳ. Bene munito colle.

Εὐτοκία. Fœcunditas. Proles copia.

Εὐτόκιον. Eutocius, e Thracia oriundus,
nec animo probus fuit, nec genere nobili, sed
miles gregarius: qui cum magnam pecuniæ
summam cohorti suæ suffuratus esset, in Pa-
lastinam abiit, operamque dedit, ut apud
Eleutheropolitanos in civium numerum re-
ciperetur, postquam magnis largitionibus ef-
fecisset, ut in Senatum adfisceretur. Ex
humili igitur conditione ad fortunæ splendo-
rem aliquem pervenire cupiebat. Sed tamen
Eleutheropolitani Eutocium non receperunt.
Ille igitur Ascalonem migravit: ubi Crate-
rus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum
cum pecunia benigne suscepit, & jure civi-
tatis donavit. Thraces igitur, fama ejus rei
ad ipsos perlata, ad Eutocium venerunt, a
Cratere & Eutocium & pecuniam repeten-
tes. Ille autem virum eis non tradidit. Quare
cum milites rem ad iudices detulissent, Cra-
terus Eutocium defendit, & Thraces vicit: qua
de re tale Oraculum editum est.

Εὐτραπελία. Facetiæ. Joci mimici. Nugæ
leves & indoctæ. Ptolemæus vero omnes ap-
plaudere jussit, facetias eorum probans.

Εὐτραπέλον. Scurrilem. Facetum. Vel, qui
facile vertitur. Versatilis. Nec ullam specio-
sam habens causam, nec facetias orationis ad-
hibens. ἰ Ingenio autem fuit adeo versatili,
ut apud Athenienses Atheniensis esset perfe-
ctissimus, ἠ apud Lacedæmonios Lacon, ἠ
apud Thebanos Thebanus. Εὐτραπέλον Comi-
ci vocant hominem, naturali ingenii dexte-
Εὐτραπέλον autem proprie dicitur homo, jo-

Εὐτραπέτη. Parata. Perfecta.

Εὐτραπισμός. Apparatus.

Εὐτροπίον. Eutropius, Italus, Sophista.
Historiæ Romanæ compendium Latina lin-
gua scripsit: & alia.

Εὐτροπίον. Eutropius, Eunuchus, tutor
Theodosii Imperatoris. De eo Eunapius in-
quit: Rufinus enim, cum vir esset, aut sal-
tem esse videretur, honoribus etiam perfunctus,
ἠ varia fortuna jaclatus, non præter ratio-
nem nec præter decorum fortunæ rerum mu-
tatione gaudenti resistere visus est. Eunuchus
vero cubicularius potestatem illius adeptus,
omnia adeo concussit ἠ instar tonitru pertur-
bavit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed eti-
am ille fabulis celebratus Salmonæus cum ipso
collatus parvum quiddam esse videretur. Hic
cum esset eunuchus, vel ab invitis se virum
credi voluit. Et fabule tradunt, Gorgonem,

4 Μαρολογία] An potius μιμολογία. In voce enim sequenti
ipse Suidas εὐτραπέλον exponit μιμολόγῳ, Hefychius tamen & E-
tymologus τὸ μαρολογία etiam agnoscunt: unde vocem illam non
existimo esse sollicitandam.

5 Ὀύτω δ' ἠν εὐτραπέλον τὴν φ.] Fragmentum hoc de Alcibia-
de intelligendum esse, patet ex Cornelio Nepote, qui idem plane
de eo refert. Eum confer.

6 Ἐπιτομικῶς] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit male, ἐπι-
τήτως.

μεταβάλλειν εἰς λίθον. ὁ δὲ καὶ ἡμᾶς βίβω ληθόν
πνευ καὶ θεοφῶν καὶ Φλίναρον τὸν μῦθον ἀπέδειξε.
καὶ πολλὸν κατὰ χεῖρ ἄφισυρμὸν ὁ ἰσορικὸς τῆ βὺν-
χου τριβί, ἔρις αὐτῆ ἐπάξειον.

Εὐτρόπιος, ὁ τῆ βασιλέως Ἀρκαδίου παρῶκοι.
ἐς ἔδην τῆ δεινῶν ἀπελίμπανι, τὰς τε δὲ χαρὰς δη-
μοσίᾳ πιπεράπων, καὶ τῆς τῆς διωμέως συκοφαν-
τῶν, ἐξορίας τε τῆς μερισηῶνας ὑποβάλλον, καὶ
πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτῃ ἐπάγων. ἀλλ' ἔδὲ
τῆς τῆς βαρβάρων ἀπείχου συμμαχίας, ὡς ἂν αὐ-
τὸς ἐλπίζων ἐς τὴν τῆ βασιλέως μεταβαίνειν ἄξιαν.
καὶ ποιεῖ καὶ τῆς εἰς ἐκκλησίας περὶ θύρας συλλαμ-
βάνειν βυβλί, ἀρῆτηκεν ἑπιλέπταν τῆς ἐν-
τῆς δυσαστῆται ἀφέλευσαι. καὶ ὁ μὲν νόμος ἐ-
γέγραπτο. Δίκη δὲ βυθῆως τῆς ὁμοτιμῆ ἠκολούθη.
ματ' ἔ πολλὸν γὰρ παροκρῆσας τῆ βασιλεῖ, ἐν τοῖς
παρῶκοις ἐγένετο, καὶ ὑπὸ τὸ δυσαστῆται παρῶ-
κοι, Ἰωάννης ἐπιποκοπῆ τῆ Χρυσόμοι, ἐκείθεν
τε ἀφαιρέται, νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνει. ἔ-
πα μὲν ὁ Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἀμαρτῆ ὑπο-
στῆς, καὶ ἐξ αὐτῆ ἔ καταλόγου τῆς ὑπάτων ἠλεί-
θη, μόνις συνοπαίεσαι Θεοδώρου γεγραμμένη. ἔ
Ἐπὶ τῆς τῆ εὐνῆτων ἔδην ἀφ' ἑνὸς βα-
ρύτητα καὶ διωπαίαν ἐς ποσῶτον ἐπέδωκε καὶ παρῶ-
τάτη πλήθος, ὥστε πνὲς ἤδη τῆς γενειάδας ἐχέλιαν
βυθῆται βυθῆται γενέσθαι, σὺν τοῖς ὄρχησιν ἀφαιρέ-
θησαν καὶ τὰς ψυχὰς.

Εὐτρόχαλον. Εἶνα δὲ τὴν ἀσπίδα μικρὴν καὶ
εὐτρόχαλον. ἀειφερῆ.

Εὐτροχον. Οἱ περὶ ὄφθαλμοὶ τὸ τῆς ἀφαιρίας εὐ-
τροχον ἀποσφῆται.

Εὐτυχεῖ. ὡς ἔ Ἡροδότῳ ἀντὶ ἔ, ῥάδια, ἔτοιμα,
εἰρασμῶνα, καλῶς κατεπευασμῶνα.

Εὐτυχεῖ. ἐπιτυχεῖ. Πόνος τοι χρεῖς ἔδην εὐτυ-
χεῖ.

Εὐτυχῆς. ἔ τῆ ἠγῆμῶν γέροντι ἐν Κωνσταν-
τινῶν μοναστηρίῳ, τῆς τῆ Μάνητα καὶ Ἀπολλι-
νάριον ἀνιήτας μοίρας τῆ ὑπασπιτῆς, ἄλλον
εἶνα παρ' ἑαυτῆ τὸν Χριστὸν, καὶ ἄλλον τὸ Θεὸν Λό-
γον κηρύττει, μὴ ἀνεχέμῶν ὁμοσπον ἡμῶν καὶ ὁμο-
φυῆ τὴν σάρκα τῆ Κυρίῳ ὁμολογεῖν καὶ ἀπηρενεῖτο
σώζεσθαι λέγειν ἐν τῆ Χριστῶ δύο φύσῃς μὲ τῆς
τῆ ἑνώσεως τε καὶ συμφύσεως. ἔ μὲν δὲ ἀλλὰ ἔ
τρεπῶν τῆ καὶ ἀλλόκοτα παρῶπλαται, ἐξ ἔρα-
νῆ λέγειν καὶ νεχθῶν τὸ σῶμα ἔ Κυρίῳ, καὶ ὡς ἀφ' ἑ-
σωλῆ τῆς πηρῆς παρῶδραμῶν τὸν Θεὸν Λόγον,
ἔρανόθεν τῆ το ἐνδεδυμῶν, ἑνα δὲ ἔη γεγενῆσθαι ἐκ
γεννητῆ, καί τῆ μὴ γεγενῆσθαι. Μανηχαῖ ἔ τῆ
ὁ λόγος καὶ ὁ περῶνισμῶν πολλῶ μᾶλλον ἐκεί-

simul ac conspiceretur, spectantes in saxa mu-
tasse. Sed atas nostra fabulam illam meras &
futiles nugas esse demonstravit. Historicus
autem Eunuchum pluribus aliis verbis irridet
& infectatur, ut vita & mores ejus merentur.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Præpositus cubicu-
li Arcadii Imperatoris, nullum sceleris genus
prætermisit. Nam & magistratus pretio ad-
dixit, & viros gratia atque auctoritate pol-
lentes calumniis infectatus est: quosdam eti-
am proceres in exilium misit, omnique con-
tumeliæ genere amplissimum ordinem vexavit.
Sed & barbarorum auxilia sibi adjungere non
dubitavit, cum imperium Romanum jam spe
sibi destinaret. Denique, cum nonnullos,
qui ad Ecclesias confugerant, comprehende-
re vellet, legem proponi curavit, ut eos ab
altaribus abstrahi liceret. Ac lex ipsa qui-
dem publice proposita est: sed Dei vindicta
brevis sævitiam ejus consecuta est. Neque
enim multo post, cum Imperatorem offen-
disset, ipse ad Ecclesiam confugit, supplex-
que ad altare confedit, Joanne tum Chryso-
stomo Byzantinam Ecclesiam regente: unde
noctu extractus, capite pœnas dedit. Hac
pœna sceleris sui Eutropius affectus est, no-
menque ejus ex fastis Consularibus erasum
est, solius Theodori collegæ nomine reten-
to. Sub hoc natio eunuchorum ob illius su-
perbiam & potentiam adeo crevit, ut qui-
dam jam barbati, cum eunuchi fieri vellent,
una cum testibus & vitam amitterent.

Εὐτρόχαλον. Rotundum. Scutum autem par-
vum & rotundum esse [dicebat]

Εὐτροχον. Volubile. Mobile. Agile. Et o-
culi mentis agilitatem declarantes.

Εὐτυχεῖ. Apud Herodotum significat, fa-
cilia, parata, elaborata, egregie confecta.

Εὐτυχεῖ. Bene succedit. Sine labore nihil fe-
liciter succedit.

Εὐτυχῆς. Eutyches. Hic fuit Constantino-
poli monasterii præfectus, impiæ sectæ Ma-
netis & Apollinaris tertius defensor, do-
cens, alium apud se ipsum esse Christum, &
alium Deum Sermonem, non sustinens con-
fiteri Domini carnem eandem habere natu-
ram, quam nos, nobisque cognatam esse.
Negabat etiam, salvas in Christo existere
duas naturas, cum harum unione & concre-
tione. Quinetiam alia quædam monstrosa ac
absurda comminiscabatur, dicens, Domini
corpus de cælo descendisse, & per virginem,
tanquam per canalem, transiisse Deum Ser-
monem, hoc [corpore] indutum, ut ex mu-
liere natus videretur, quamvis ex ea natus
non esset. Hæc oratio est Manichæa, & fa-
natica multo magis, quam illius [Manetis

quantur usque ad finem articuli, ad verbum leguntur apud Theo-
dorum Presbyterum in libello de Incarnatione Domini, unde ea
Suida descripsit

4 Ἡγῆμῶν γέροντι ἐν Κωνσταντινῶν.] Theodorus Presbyter ha-
bet, ὅς ἔ ἠγῆμῶν μοιμασηταῖς ἐνὸς τῆ παρ' ἐν Βυζάντιον.

5 Λίγην] Hæc vox supervacua est, & iulvo icenit deieri po-
test.

6 Περῶνισμῶν] Theodorus Presbyter habet, περῶνισμῶν.

1 Εὐτρόπιος, ὁ τῆ βασιλέως Ἀρκ.] Jacobus Gothofredus Disc.
Historicæ ad leg. Quisquis, hæc ex scriptore aliquo Eunapio con-
tineo sumpra esse suspicatur. At sunt verba Joannis Antiocheni,
quæ existant in Excerptis a Valerio editis, pag. 849. ut Pearsonius
recte monuit. Confer etiam Nostrium in ra v. Ὑπατοι, ubi hæc
ipsa repetuntur.

2 Οἱ περὶ ὄφθαλμοὶ τὸ τῆ δ.] Hæc sunt verba Damascii de Isidoro
philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. Ἀποσφῆται.

3 Εὐτυχῆς. ἔ τῆ ἠγῆμῶν γέροντι ἐν Κωνσταντ.] Hæc, & quæ se-

18. μίαν Φύσιν καὶ ἕτ' διασραμμὴν καρδία τὸν Χριστὸν ἐπέσειθεν.

Εὐτυχίδης. πατρωνυμικόν.

Εὐοῖ. χετλιατικόν. πινὲς δὲ καὶ ἐπὶ εἰδωλείας ἐξέλαβον.

Εὐοῖωνται. εὐρημον. καλὰ προσμαίνεσθαι. Ἐυνοῖα ἀγαθὰ χευσθὲν ποιήσας, ἀπέστειλε τὰ δῶμα, ἅμα μὲν ἀφ' τοῦ λυσιτελεῖν, ἅμα δὲ ἀφ' τοῦ εὐοῖωνται εἶναι, [οἰόμενος] προσδέξασθαι τιτὸν νόμισμα.

Εὐοῖ, σαβοῖ. Δημοσθένους ὑπὸ Κτησιφῶντος Βακχικὸν ἐπιφθέγγμα ἔστιν, σαβοῖ. μυστικὰ μὲν ἔστιν ἐπιφθέγγμα. Φαπὶ δὲ τῆς Φρυγῶν Φωνῆ τὸς μύσας δόξεν. ἀφ' ἧ καὶ ὁ Σαβάζι Διόνυσος.

Εὐ οἱ ἄσασ. ἐπὶ τῷ ἕμνῳ εἰς Διόνυσον. καὶ ἀιδάσασ.

Εὐύφαντον.

Εὐφρηγίας. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχων εὐφρηγίας ποιήσαν.

Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τῆς ἔφουσαν. Σχολίων ἵε ἐφείλιξαν μίλτα.

Εὐφήμη. καλὰ λόγῳ. ἢ ἐπαίνῳ. Ἐπιφάνεια

Εὐφήμη πᾶς ἔστω λέξις

Στόμα συγκλείσας. ἐνδημῆ γδ

Θίασος Λιβυῶν ἐνδον μελάθρων.

Εὐφήμη ἐν, σῶπα, μὴ ἀκαρτολόγη.

Εὐφήμης ἔσμα Φροντίδος. ἢ Φωνῆ. ἔσμα γδ, ἢ Φωνῆ. Ὅμηρος Πολέμου ἔσμα. καὶ Σοφοκλῆς Χαλκιδεῶν κἀδων. ὁ δὲ ἴσθι, τὴν Φωνὴν τῆς εὐφήμης Φροντίδος ἴεντες. ὁ ἔστι, μὲν Φροντίδος πολλῆς εὐφήμης τὴν Φωνὴν ἀφιέντες. Εὐφρημῶν ἐν, τὴν σιωπηλίῳ. τὸ γδ εὐφρημῶν ἐπὶ τῆς σιωπῆς ἦθε.

Εὐφήτης. ὄνομα κύριον.

Εὐφρημία. Εὐφρημίας χάριν περιμαῖ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἢ τὴν Ἀθηναίων βαμῆς σιμπαῖας, καὶ νῆας, καὶ ἀγάλματα, καὶ ἑκατόμβας, καὶ τὸν λοιπὸν Φλίναφον τῶν βαθυμύλων τε καὶ θοιναῶν γλιχιδῶν. ἔκθην διδάσκει ὁ λόγος, ἅς ἢ ὄντας εὐφρημίας κἀφόν ἔστι, καὶ σιωπῆς ἀνάπλεον,

1 Εὐνοῖα ἀγαθὰ] Scribendum esse, νίκης ἀγαθὰ, patet ex ipso Suida intra v. Λυσιτελεῖν, ubi fragmentum hoc repetitur.

2 Εὐοῖ, σαβοῖ Δημοσθ.] Confer Harpocrationem. v. Εὐοῖ. Apud Demosthenem vero in oratione laudata pro Eubo: hodie minus recte legitur εὐοῖ, ut Portus etiam monuit.

3 Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τῆς ἔφουσαν.] Hæc extra ordinem & seriem suam leguntur, quæ intra suo loco repetuntur.

4 Ἐπιφάνεια] Theophrastus, pag. 767. (513. Ed. Bas. P.) ubi pro εἰδημῶν rectius legitur ἐπιφάνεια.

5 Εὐφρημίας ἔσμα Φροντίδος. ἢ Φωνῆ ἔσμα γ.] Hæc sumpta sunt ex Scholiis Sophoclis ad Cœdip. Coloni. pag. 275. ut Portus monuit. Ibi autem rectius sic legitur: Εὐφρημίας ἔσμα Φροντίδος. ἔσμα λέγει τὴν Φωνὴν. ἔσμα ἢ ἢ Φωνῆ. Et deinde. Οἱ δὲ τὸ εὐφρημίας εἰπὶ τῆς σιωπῆς λέγει. ἢ ἢ εὐφρημίας ἐπὶ τῆς σιωπῆς πᾶσι γινώσκουσι.

6 Το γδ εὐφρημίας ἐπὶ τῆς σιωπῆς.] Vide Stanleyum ad A. Chylis Choerob. v. 579.

7 Εὐφρημίας χάριν περιμαῖ τὴν Λακεδ.] Pulcher est locus: cui multum lucis addicit Plato Alcibiade II. ad quem auctor anonymus, ex quo Suidas ista mutuatus est, procul dubio respexit. Ibi enim Plato sic ait: Athenienses aliquando ad Oraculum Ammonis legatos mittunt, ut sciant quidam, quare tam infelices adversus Lacedæmonios rem gererent, hæc impertinentissimis factis hæc Deo cohererent, eorumque templa pretiosis donariis or-

hæresiarchæ oratio.] Hic enim perverso corde Christum unica natura præditum prædicabat. Port.

Εὐτυχίδης. Eutychides. Patronymicum.

Εὐοῖ. Eubo. Adverbium lamentantis. Quidam etiam vocem hanc pro adverbio ironiæ acceperunt.

Εὐοῖωνται. Boni ominis. Faustum. Bona significantem. Aureum Victoriae simulacrum fabricavit, idque populo misit, non dubitans quin Victoriam accepturi essent, tum propter pretium, tum propter bonum omen.

Εὐοῖ, σαβοῖ. Eubo, Saboe. Demosthenes pro Ctesiphonte. Est exclamatio quædam bacchantium: vel, acclamatio mystica. Ajunt autem Phrygum lingua mystas his vocibus indicari: unde etiam Bacchus dictus sit Sabazius.

Εὐ οἱ ἄσασ. Eubo canere. Est hymnus in Bacchum: quem qui canebat, ἀνθάσασ dicebatur.

Εὐύφαντον. Bene textum.

Εὐφρηγίας. Claram lucem. A duobus parietibus claram lucem reddentibus.

Ἐφείλιξαν. Miscuerunt. Tinxerunt. Funemque minio tinxerunt.

Εὐφήμη. Bona verba dic. Linguis fave. Vel, lauda. Aristophanes: Linguis faveat omnis populus, ore clauso. Cætus enim Musarum intus in adibus præsens est. Vel, εὐφήμη significat, Sile. Ne intempestive loquaris.

Εὐφήμης ἔσμα Φρ. Bona verba. Vox ejus, qui lingua favet. Στόμα enim interdum vocem significat. Homerus: Vox belli. Et Sophocles: Areum os habentis tubæ. Sensus autem est: Magna cum cura bene ominatam vocem mittentes; vel, bona verba dicentes. Vel, εὐφρημῶν hic significat tacitam. Εὐφρημῶν enim interdum significat, silere, tacere.

Εὐφήτης. Euphetes. Nomen proprium.

Εὐφρημία, Faventia. Silentium religiosum. Pietas. Pietatem Lacedæmoniorum Deus pluris facit, quam universas Atheniensium aras, & templa, & statuas, & hecatombas, & reliquas ineptias hominum ignavorum & epulari cupientium. Sententia igitur hæc docet, veram pietatem esse rem levem, & modestiæ

narent; Lacedæmonii vero parcos & fordidos in Deorum cultu se ostenderent: Jovem vero respondisse, Βλέπετε αὐτὸ τὴν Λακεδæμονίαν εὐφρημίας εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν: Malle se Lacedæmoniorum faventiam, (i. e. pietatem) quam universa Græcorum sacrificia. Hoc loco Plato per εὐφρημίας intelligit piam & laudabilem Lacedæmoniorum morem, ea tantum a Diis petendi, quæ essent honesta & bona; cum reliqui Græci nullo delectu tam bona quam mala Deos rogarent. Τὴν γὰρ εὐφρημίας, inquit Philosophus, σὺ ἀλλῶ μοι δοκεῖ λέγειν ὁ Θεός, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. ἔστι γὰρ πολὺν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τῶν ἀλλῶν. οἱ γὰρ ἀλλοὶ Ἑλλήνες εὐχονται ἀπὸ τῶν ἀλλῶν, εἰάν τι εὐχῶνται, εἰάν τι κακά. Idem paulo ante de Lacedæmonii dixerat: ἴσθες ὅτι δημοσίᾳ ἐκάστῳ παραπλήσιον εὐχὴν εὐχόμενοι, τὰ κακά ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῖς Θεοῖς δίδονται. Nimirum, interdum contingit, ut homines vel imprudentes ea Deum rogent, quæ revera mala potius, quam bona sunt; vel etiam adeo perstrictæ & terreae sint frontis, ut sanctissimo Numini turpes adhibere preces non vereantur. Hanc impietatem notat Seneca Epist. x. his verbis: Nunc enim quanta dementia est hominum? turpissima vota Deo insurrant: si quis admoverit aurem, conticescent, & quod scire hominem nolunt, Deo narrant. Optime igitur saluberrimum hoc præceptum ibidem adjicit: Sic vive cum hominibus, tanquam Deus videret; sic loquere cum Deo, tanquam homines audirent.

8 Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τῆς ἔφουσαν.] Hæc leguntur etiam supra v. Εὐοῖωνται.

καὶ ἦκιστα ἀχθινόν. εὐφημία γὰρ εὐκολώταται ὅσον
ἦκαστάς περ, ὡς παῖ Ἀριστοφῶντος, καὶ Εὐριπίδου. Εὐφη-
μία γὰρ ὡς σπονδαῖσι κάλλιτον.

Εὐφημία. ὅτι Εὐφημίας τῆς γυναικὸς Ἰστῆος τῆ
Θρακῆς στήλη Ἰσταῖο ἐν τῇ ἀγίᾳ Εὐφημία, ὑπὸ αὐ-
τῆς κτεταύθη.

Εὐφημία ἔστω. εὐφημία ἡσῶν) οἱ κωμικοὶ, ἐ-
πειδὴν εὐχλιῶ ἢ ψήφισμα εἰσάγουσιν.

Εὐφήμιος. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἐν τῷ
Φαλίει.

Εὐφορέα. ἢ εὐφύωια.

Εὐφορέων, υἱὸς Αἰσχύλου τῷ τραγικῷ, Ἀθῆναιῶν,
τραγικὸς καὶ αὐτὸς ὅς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τῷ πα-
τρὸς, ὃς μήπω ἰὼ ὀπιδειξάμενος, τελεθῆκε ἐνίκυ-
σεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεία.

Εὐφορέων, Πολυμνήτης, Χαλκιδεύς, ἀπὸ Εὐ-
βοίας, μαθητὴς ἐν τοῖς Φιλοσόφοις Λακύνου, καὶ Πρυ-
τανίδου. ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς, Ἀρχεβούλου τῷ Θη-
ραίου, ποιητῆ, ὃ καὶ ἐρώμενος λέγει γενέσθαι. ἐ-
γενήθη δὲ ἐν τῇ ἑκτῇ ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύρρος
ἠπῆθη ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ ἐγένετο τῷ ἰδέαν μελί-
χρως, πολύσαρκος, κακοσκελὴς, τῆς Ἀλεξάνδρου,
τῷ βασιλεύσαντι Εὐβοίας, υἱὸς δὲ Κρατίδου γυναι-
κὸς Νικίας περὶ τῆς αὐτοῦ. εὐπορος δὲ σφόδρα γε-
ρονὸς, ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν ἐν Συρίᾳ βα-
σιλεύσαντα, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆς ἐκείνου βιβλιο-
θήκης καὶ τελευτήσας ἐκεῖ, τέθνηκεν ἐν Ἀπαμείᾳ,
ὡς δὲ πινε, ἐν Ἀντιοχίᾳ. βιβλία δὲ αὐτῷ ἔπι κὰ
ταῦτα Ἡσιόδου. Μοψοπία, ἢ Ἀτακία. ἔχει γὰρ
συμμιγῆς ἰστέρας. Μοψοπία δὲ, ὅτι ἢ Ἀττικὴ τὸ πρὸν
Μοψοπία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ὠκεανῆ θυγατρὸς Μο-
ψοπίας. καὶ ὁ λόγος τῷ ποιήματι ἀπείνε) εἰς
τῷ Ἀττικῷ χιλιάδι. ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τὸς ἀ-
ποστερήσαντας αὐτὸν χεῖματα, ἀ παρέθετο, ὡς δίκλιον
δοῖεν κἄν εἰς μακροῖν. εἶτα σινάγη ἀφ' ἑλίων ἐπὶ
χρησμοῦς ἀπὸ τελεθῆσαι. εἶπὲ δὲ βιβλία εἶ. ὅτι πρὸς ἀ-
φεται δὲ ἢ πέμπτη χιλιάς ἀφ' ἑλίων, ὡς ἑλίων
ἐπὶ ἀπὸ τελεθῆσαι.

Εὐφορος. κῆρ. ἐλαφρὸς. Ὁ δὲ θυροῦς τῷ
Ἰβήρων εὐφορος.

Εὐφρων κήρυκα. διωάμενον μέγα βοῶσα.

Εὐφώραιον. Φανερόν.

Εὐφραδής. σαφής. ὁ καλῶς λέγων.

plenam, & minime gravem. Nihil enim mi-
nus laboris habet, quam lingua favere. Au-
divisti etiam forte, filii Aristonis, illud Eu-
ripidis: Faventia & silentium religiosum in
sacris libationibus pulcherrimum est.

Εὐφημία. Euphemia. [Nomen proprium.]
Euphemiae uxoris Justinii Thracis statua stat
in S. Euphemia, quam ipsa condidit.

Εὐφημία ἔστω. Silentium esto. Linguis fave-
te. Apud Comicos populus linguis favere ju-
betur, cum votum vel decretum concipitur.

Εὐφήμιος. Euphemius, Patriarcha Con-
stantinopolitanus. Quere in v. Φατρία.

Εὐφορέα. Fertilitas. Felix rerum proventus.

Εὐφορέων. Euphorion, filius Aeschyli Tragi-
ci, Atheniensis, Tragicus & ipse; qui fabu-
lis, quas pater in lucem ante non ediderat,
in Scena certans, quater vicit. Scripsit & ip-
se dramata quaedam.

Εὐφορέων. Euphorion, Polymnesti filius,
Chalcide Euboeae oriundus, discipulus in Phi-
losophicis Laecydis & Prytanidis: in Poeticis
vero, Archebuli Theraxi, Poetae, cujus etiam
deliciae fuisse fertur. Natus est Olympiade
cxxxvi. quo tempore & Pyrrhus a Romanis
victus est. Colore fuit mellis instar flavo, car-
nosus, vitiosis cruribus praeditus; quem Ale-
xandri, Regis Euboeae, Crateri filii, uxor Ni-
cia amavit. Cum autem amplas sibi compa-
rasset divitias, ad Antiochum Magnum Re-
gem Syriae se contulit, & ipsius Bibliothecae
ab ipso praefectus est: ibidemque defunctus,
Apameae, vel, ut alii tradunt, Antiochiae se-
pultus est. Libri ejus, versibus Heroicis scri-
pti, sunt hi: Hesiodus. Mopsopia, sive Miscel-
lanea. Habet enim historias miscellas. Mop-
sopia autem vocatur, quia Attica olim dicta
fuit Mopsopia, a Mopsopia, filia Oceani. Poe-
ma autem hoc scopum sibi propositum habet
Atticam Chiliadem; continetque argumentum
adversus eos, qui ipsum pecunia fraudarant,
quam apud ipsos deposuerat, [ostendens,] eos
vel multo post tempore poenas duros esse.
Deinde colligit oracula, quae post mille annos
eventus comprobavit. Sunt autem libri v.
qui inscribuntur, Chilias, sive de Oraculis,
quae post mille annos eventus comprobavit.

Εὐφορος. Qui facile ferri potest. Levis. I-
berorum autem clypeus est levis.

Εὐφρων κήρυκα. Praeconem vocalem; sive
illum, qui magnum clamorem tollere potest.

Εὐφώραιον. Quod facile deprehendi potest.
Manifestum.

Εὐφραδής. In dicendo perspicuus. Difer-
tus. Facundus.

1 Εὐφημία ἔστω] Aristoph. *Thestophor.* pag. 783. (518. Ed. Bas. P.)

2 Εὐφορέων] Vide Meursium in notis ad *Helladium* Besantinioum, ubi scripta Euphorionis hujus diligenter & accurate recenset.

3 Πολυμνήτης] Sic rectius MS. Paris. A. quam priores Editt. quae habent Πολυμνήτης.

4 Ἐν τῇ ἑκτῇ ὀλ.] MS. A. habet, ἐν τῇ ἑκτῇ ὀλ. i. e. Olympiade cxx: sed quae lectio rationibus Chronologicis minus congruit. Pyrrhus enim a Romanis victus fuit Olympiade cxxvi; unde & Euphorionem eadem Olympiade natum fuisse oportet, si verum est, quod Suidas hic ait, Euphorionem natum fuisse eo tempore, quo Pyrrhus in Italia a Romanis victus fuit.

5 Τῆς ἐκείνου βιβλ.] MS. Paris. A. habet, τῆς ἐκείνου βιβλιοθήκης.

6 Ἐπιγράφεται δὲ ἢ πέμπτη χιλιάς ἀφ' ἑλίων.] Pato legendum esse, ἐπιγράφεται δὲ χιλιάς, ἢ ἀφ' ἑλίων; omissa voce πέμπτη: quam lectionem in versione secutus sum. Si enim vulgata retineatur, oportet statuamus, Euphorionem de pluribus Chiliadibus in opere suo egisse: cui tamen repugnant ea, quae Suidas ipse paulo ante dicit, ὁ λόγος τῷ ποιήματι ἀπείνεται εἰς τῷ Ἀττικῷ χιλιάδι. Non me quidem latet, Euphorionem ab Atheno & Stephano Byzantio laudari ἐν χιλιάδι: sed apud eos ἐν χιλιάδι, rescribendum esse, recte, ut puto, monet Meursius in notis ad *Helladium* Besantinioum.

7 Ὡς ἑλίων ἐπὶ] Scribe, ὡς ἀφ' ἑλίων ἐπὶ. Nam sic & παρὰ lo ante Suid. s loquitur.

Εὐφραΐα. ὄνομα κύριον. Ὁμοίως ἰὼ τὸ γένος μετέχει δὲ τῆς τῆ Πλάτωνος ἀφελείας.

Εὐφραΐων. ὄνομα κύριον.

Εὐφρήτης. ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Εὐφρόνη. ἐπιθέτω τῆς νυκτός. Ταύτην μὲν ἡ εὐφρόνη ἔστω ἔμειναν.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ.

Τίς τὸν μεγαλόφωνον ἔδεν τῆς γένης
Ἐπεισεν ἄρην ἀρολογεῖν τιλὸ ἔσπείραν;

Εὐφρονά τὰ σά. ἀντὶ τῆς, εὖνος σοι εἰμί.

Εὐφρων. εὐθυμῶ.

Εὐφρων, κωμικός. τῆς δραμάτων αὐτῆς ὄσιν, ἢ Αἰχρά, Μῆσα, Σινέφρηβοι, Θεωροί ὡς Ἀθήναιος γράφει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐφροῦ. καλλιὸν φύσιν ἔχοντα. Ὡς εὐφροῦς καὶ εὐεπιχείρητος, ἀπεληλυθὸς τῆς ἀφελείας εἴη νεότης. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἰὼ ὑπερβολὸν σκεῦος εὐφροῦς, καὶ πολλὰς ἔχον ἀφορμὰς εἰς παραγράφων οἰκονομίαν.

Εὐφροῦς. ὅτι τὸ ἀπεισάσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀληθές, ἀπέρχεται δὲ τὸ ψεῦδος. ὁ δὲ τῆς ἔχον, ἔχει καὶ τὸ κρίνειν τὰ λαθρῶς δύνανται καλῶς. οἱ δὲ βραδύως μὲν πρὸς τὸ ἀποκαθάρσιν, καὶ μανθάνουσιν, ὁμοίως δὲ ἔχουσιν πρὸς πάντα τὰ μαθήματα, ὅσα ἀν κρείως εὐφροῦς λέγεται, τῶ μὴ ἔχον τὸ κρείων ἐν αὐτοῖς. ὁ ὄσιν ἡ φρόνη καὶ κρείως εὐφροῦς. καὶ τῆς ἀποφροσύνης, εἴτε μαθήματα ταῦτα εἴη, εἴτε ἄλλα πᾶσι, τὰ μὲν ἄξια εὐφροῦς καὶ φιλοῦν αἰσθητοῖς τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἀπέρχονται καὶ μισθίως, εὐ τῆς πρὸς πρῶτον, καὶ εἰσιν ἀγαθοὶ κρείων.

Εὐχά. αἱ εὐχαρίστας. Ἡ δὲ εὐχά μὲν τῶ Κυρίῳ ἀποδίδωται. εὐχὴ γὰρ, ἐπαγγελία Θεῷ τῆς κατ' εὐσέβειαν ἀφροσύνης. ἀποδοχὴ δὲ, δέσποσι μὲν ἰκετηρίας τῶ Θεῷ ἀποδοχὴ.

Εὐχαίτης ἵππος. καλὸς ἵππος.

Εὐχέμ. ὄνομα κύριον. ὁ Αἰγιάτης.

Εὐχέσια. εὐλογία.

Εὐχέσιαι. κωμῆται.

Εὐχέσιον. τῆς καλὰ ἱμάτια ἔχοντος.

1 Εὐφραΐα. ὄνομα κύριον. Ὁμοίως.] Ex Harpocracione.

2 Τίς τῆς μεγαλόφωνον ἔδεν τ.] Duo hi fenarii Jambici leguntur apud Georgium Pisidem in poemate de Creatione Mundi, sive πρὸς Κοσμογενίαν, v. 1087. 1088.

3 Αἰχρά.] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. vii. pag. 370. sed ubi corrupte hodie legitur, Εὐφρων, αἰχραμίδας δὲ κεινὸς ἐστίν. Nam scribendum ibi esse, Εὐφρων Αἰσχρά Μίδας &c. ex hoc loco Suidæ recte observavit Casaubonus ad Athen. lib. vii. cap. xvi.

4 Ὁ δὲ ἰὼ ὑπερβολὸν σκεῦος.] Verba hæc de Damocle intelligenda esse, discimus ex ipso Suida infra v. Σκεῦος, ubi fragmentum hoc repetitur.

5 Εὐφροῦς ἐστὶ τὸ ἀπεισάσθαι πρὸς τὸ ἀλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in Topis. lib. viii. pag. 278.

Εὐφραΐα. Euphræus. Nomen proprium. Erat autem genere Orita, & Platonis discipulus.

Εὐφραΐων. Euphræon. Nomen proprium.

Εὐφρήτης. [Ionice pro Εὐφράτης.] Euphrates fluvius.

Εὐφρόνη. Epithetum noctis. [Interdum & ipsa nox.] Hanc quidem noctem ita manserunt.

Εὐφρόνη. Nox. [Pisides:] Quis vocalem gal- lum docuit in adibus horas noctis indicare?

Εὐφρονῶ τὰ σά. Benevolo erga te sum animo.

Εὐφρων. Qui est animo læto.

Εὐφρων. Euphron. Comicus. Ejus fabulæ sunt, Deformis, Musæ, Synephebi, Spectatores; ut scribit Athenæus in Dipnosophistis.

Εὐφροῦ. Egregia indole, vel singulari ingenii dexteritate præditum. Aptum. Ut juvenis [ad quasvis scientias] aptus, & argumentandi probe peritus esset, si e schola discessisset. Polybius: Ille vero erat instrumentum aptissimum, & quo ad multas res gerendas opportune uti posses.

Εὐφροῦς. Eum, qui a Græcis εὐφροῦς dicitur, talem esse oportet, ut veritatem amet, mendacium vero aversetur. Qui vero hoc habet, præditus est etiam facultate verum recte judicandi. Qui autem facile aliquos sequuntur, & [scientias aliquas] addiscunt, & erga omnes disciplinas indifferentes sunt, εὐφροῦς proprie dici non possunt, quod careant judicio, in quo proprie & præcipue εὐφροῦς, sive ingenii dexteritas sita est. Qui enim ex iis, quæ ipsis offeruntur, sive ea sint disciplinæ, sive alia quædam, digniora amplectuntur & amant; ea vero, quæ talia non sunt, averfantur & oderunt; recte id faciunt, & boni sunt judices.

Εὐχά. Vota. Vota mea Domino persolvam. Εὐχὴ enim, sive votum, est promissio rerum, quæ Deo pie consecrantur. Προσευχή vero dicuntur preces supplices, quæ Deo adhibentur.

Εὐχαίτης ἵππος. Equus pulchras jubar habens.

Εὐχέμ. Euchenus. Nomen proprium. Ægeates.

Εὐχέσια. Facilitas.

Εὐχέσι. Gloriatur.

Εὐχέσιον. Pulchras vestes habentis.

6 Καὶ τῆς ἀποφροσύνης εἴη μαθήματα τ.] Hæc cum præcedentibus non coherent, nec cum iis conjungenda sint, quoniam continent interpretationem verborum horum Aristotelis, quæ Suidas omisit: Εὐ γὰρ φιλοῦντες ἐ μισθίως, τὸ ἀποφροσύνην εὐ κεινῶσι. Vide Alexandrum Aphrod. loco laudato.

7 Τὰς εὐχάς μὲν τῶ Κυρίῳ ἀποδίδωται.] Psalm. cxv. v. 5.

8 Εὐχέμ.] Vide Nostrum supra v. Ἐπιβολή.

9 Εὐχέσιον.] Imo potius, εὐχέσιον, ut Portus etiam monuit. Vel, si hæc conjectura non placeat, quod literarum series ei refragaret, dicendum est, Suidam hanc vocem excerpissè ex scriptore aliquo, in quo εὐχέσιον corrupte scriptum erat pro εὐχέσιον, i. e. albis vestibus in luti; a λευκός & εἶμα: quod verius mihi videtur. Non raro enim Suidas, corruptis codicibus deceptus, vocabula manifeste spuria in Collectanea sua retulit: ut Lectorem in notis nostris passim monemus. Vide nos supra ad v. Δαπίς.

Εὐχειρία ἢ ἀφ' ἁριστῶν εὐκνησία. Οἱ δὲ Μακεδόνες ταύτας εὐχειρίας πολὺ παροῦσαν.

Εὐχολόγιον. τὸ βιβλίδιον.

Εὐχίδης, καὶ Ἀσάππῳ, καὶ Χρυσομάζῳ, καὶ Ἐχίῳ, ὀνόματα κύρια. ὠκύτατοι ἔσται τοῖς ποσὶν ὑπὲρχον.

Εὐχραί σοι τάδε. ἀντὶ τῆς κατὰρῶμαι, ὡς ἔστιν Ἀειποράνῃ.

Εὐχῶ. καύχημα.

Εὐχολή. εὐχή. ἢ καύχημα.

Εὐχρησία. ἢ καλὴ χρῆσις.

Εὐχροεῖς. εὐπομαλίεις.

Εὐχλόπερ. ὁ ταχέως πεπόμενος.

Εὐψυχία. ἀνδρεία. Καθὰρ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα καὶ Βρασίδα καὶ Κλεομβρότου τελευτήσας, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἐν τῷ ζῆν δρετιῶ, καὶ τῶν ἐν τῷ τελευτῶν εὐψυχίαν, ἀδυνατήσῃ οἱ συστραφεῖς ἀξίως εὐρίσκων λόγους τῷ παρὰ τὴν ἀνδρείαν ἐνοίας. καὶ αὐτῶν ἢ Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι πλήθει παρῆσαν οἱ πολέμοι. τῶν γὰρ εὐψυχίαν ἀεὶ τῆς πλείονος ὑπεκράλειν.

Εὐψυχῶ. Ἀειποτέλης ἔν τοῖς τόποις λέγει, ἢ ἐν τῷ ζῆν δρετιῶ, καὶ τῶν ἐν τῷ τελευτῶν εὐψυχίαν. ἔχ ὁ ἀνδρεῖος μόνος, εἰ μεταληφόμεθα τὸ εὐψυχῶ εἰς τὸν λόγον καὶ ἔτυμολογίαν. ἔστι δὲ ἔστι ὁ εὐ τῶν ψυχῶν ἔχων. ἀλλὰ μῶν εἰ εὐψυχός ἐστιν, ὁ εὐ τῶν ψυχῶν ἔχων, ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχῶν ἔχῃ καὶ ὁ δίχα, καὶ ὁ σώφρων, καὶ ὁ φρόνιμος. ἔδ' ἂν ὁ ἀνδρεῖος μόνος εὐψυχῶ εἴη, ἔδ' ἂν ἢ εὐψυχία ἀνδρεία εἴη. ὅτι δὲ εὐψυχῶ ὁ εὐ τῶν ψυχῶν ἔχων, δείξομεν τῆς τῶν ὁμοίων παρὰ τῶν. καὶ γὰρ εὐελπίς, ὁ εὐ ἐλπίζων, τατέστιν, ὁ ἀγαθὰ ἐλπίζων καὶ εὐδαίμων, ὁ εὐ τὸν δαίμονα ἔχων. Ἀρριανός. Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν πινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπεκράλειν. ἀντὶ τῆς, εὐτολμίας. ἢ Μένανδρος. Μὴ εἶναι φοβερόν τῆτο, ὅτι πλήθει παρῆσαν οἱ πολέμοι. ἢ γὰρ εὐψυχίαν τῆς πλείονος ὑπεκράλειν.

hoc metum ipsis afferre, quod hostes multitudinem vincit.

Εὐψύχης. ἀντὶ τῆς πολυμίας. ἢ Ἐπλεξάμενος ἀνδρας εὐψύχης τε καὶ γενναίους.

Εὐψυχόπερον.

Ἐφ' ἄ. ἐφ' ἄ πνα.

Ἐράλια. ὡς θαλάσσια.

Εὐχειρία. Manuum agilitas. Macedones vero manuum agilitate longe prestabant.

Εὐχολόγιον. Libellus, in quo preces continentur.

Εὐχίδης καὶ Ἀσάππῳ, & Χρυσομάζῳ, & Ἐχίῳ, nomina propria virorum, qui cursores velocissimi fuerunt.

Εὐχραί σοι τάδε. Hæc tibi imprecor. Apud Aristophanem.

Εὐχῶ. Gloriatio. Jactatio.

Εὐχολή. Votum. Vcl, gloriatio. Jactatio.

Εὐχρησία. Bonus usus. Utendi commoditas.

Εὐχροεῖς. Bona es corporis habitudine.

Εὐχλόπερ. Qui celeriter concoquitur.

Εὐψυχία. Generositas animi. Fortitudo. Ut enim scriptores de Epaminonda & Pelopida & Brasida & Cleombroti morte verba facientes, tam propter virtutem, qua viri illi in vita ornati fuerunt, quam propter animi fortitudinem, qua mortem exceperunt, orationem invenire nequeunt, qua celsam eorum mentem pro meritis laudent. Et iterum: Hostes non esse formidandos, quod multitudine sint superiores. A fortitudine enim semper vinci multitudinem.

Εὐψυχῶ. Generoso præditus animo. Fortis. Alexander Aphrodisiensis in Topica Aristotelis inquit: Si velimus ostendere, eum, qui qualicumque virtute præditus est, εὐψυχον dici posse, non autem solum fortem; τὸν εὐψυχον secundum vocis istius etymologiam definiemus. Est autem εὐψυχῶ ille, qui bonum animum habet: ab εὐ, bene, & ψυχή, animus. Atqui, si εὐψυχῶ ille est, qui bonum animum habet; bonum autem habet & justus, & temperans, & prudens; non solus fortis erit εὐψυχῶ, nec εὐψυχία fortitudo erit. Τὸν εὐψυχον autem esse illum, qui bonum animum habet, exemplis vocum similiter compositarum ostendemus. Nam & εὐελπίς est ille, qui bonam spem habet; & εὐδαίμων, qui bonum habet genium. [Et εὐψυχίας fortitudo.] Arrianus: Illorum, qui in periculis subeundis fortitudinem & audaciam quandam ostenderant. Menander: Non debere militum præsent. A fortitudine enim multi-

Εὐψύχης. Audaces. Fortes. Delectis viris audacibus & fortibus.

Εὐψυχόπερον. Audacius. Fortius.

Ἐφ' ἄ. In quæ. Ad quæ.

Ἐράλια. Maritima. Mari vicina.

1 Εὐχίδης, καὶ Ἀσάππῳ.] Confer Nostrium infra v. Ἰνδοκῶ, ubi pro Ἀσάππῳ legitur Ἀσάππας.

2 Παρὰ Ἀειποράνῃ] Equit. pag. 344.

3 Εὐχροεῖς] Aristophanes *Lysistr.* pag. 840. (543, Ed. Bas. P.)

ὡς εἰ εὐψυχός, ὡς εἰ σφραγιστὸν τὸ σῆμα σπ.

Ad hunc locum Comicus Suidas reipexit.

4 Καθὰρ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμ.] Fragmentum hoc Valefius ad Polybium refert.

5 Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι πλ.] Hæc sunt verba Appiani *de Bellis Hispan.* pag. 465. ubi Cato Romanorum dux milites suos alloquitur.

6 Εὐψυχῶ. Ἀειποτ.] Totus hic locus, usque ad verba illa, ὁ εὐ τὸν δαίμονα ἔχων, descriptus est ex Alex. Aphrod. in *Topic.* lib. 11.

pag. 94. ut Pearsonius recte observaverat.

7 Ἀειποράνῃ ἐν τῆς τόποις] Imo, Ἀλιέξαιδρος ὁ Ἀφροδισιεύς εἰς τὸ *Τοπικόν*. Quæ enim sequuntur, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis, ut diximus.

8 Τὸν εὐ τὸν ζῆν δρετιῶ, καὶ τῶν ἐν τῷ τελευτῶν εὐψυχίαν] Verba hæc ex articulo præcedenti penultime repetita sunt, quæ nullum omnino hic locum habent. His igitur delectis, locum hunc ex Alexandro Aphrodisiensis sic emendabis & in integrum restitues: Εἰ βεβλήμεν δὲ δειξάν ὅτι ὁ ἠπικαῖον ἀρετὴν ἔχων, εὐψυχός ἐστιν, εἰ καὶ ἔχῃ ὁ ἀνδρεῖος μόνος, &c. Sic omnia recte se habebunt.

9 Μένανδρος] Imo, Ἀππιανός. Fragmentum enim hoc legitur apud Appianum *de Bellis Hispan.* pag. 465. ut & paulo ante monuimus.

Βασιλεύς Ἀντίγονος, ἐφείδεν οἱ δικάσαι, ὡς ἐτάξατο κλήρω ἀφ' αὐτοῦ.

Ἐφεσικῶν. Φιλόσοφοί πινες. ὧς τὸ ἐπέχθη ὡς τῶν πραγμάτων, καὶ δογματίζεν αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ἐφεσικὸν τόκος. ὁ ἐπὶ τὸ ἐκλον εἶ κεφαλαίος.

Ἐφελκυστής. βοήθης.

Ἐφενάκιζον. ἠπάταν.

Ἐφ' ἕνδεκα κόπαις. κέλευσμα ἕξι ναυικὸν ἕνω λερόμδρον. Ἄγεισθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥόδιον. Ὡς τὸ εἰσάγοντων μετήνεγκεν ἐφ' ἕνδεκα κόπαις.

Ἐφείλις. ἐνδόνες. ὑποχαλάσσοντες. Οἱ δὲ ἄνδρες, ἐπειδὴ τὸ σύμμετρον ἀπ' ἀλλήλων διέστησαν, ἐφέντες τοῖς ἴσους τὰς ἡνίας. Ἐφείλις σημαίνει καὶ τὸ, ὥς δικασθεὶς εἰς δικαστήριον ἐλθόντας.

Ἐφέζεται. ὀπικάθη.

Ἐφέζει. φαθῆ. ἠφελύσθ.

Ἐφεζῆς. ἐπίσης. κτ' τάξω.

Ἐφες. ἐπίπεμψεν.

Ἐφέσις. ὄρμας. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν φρασιῶν γνάμης λαβὼν ἔφεισιν ὧς τῆς φρασιῶν, ξένω καὶ ὧς δόξον βόηθειαν ἐπέσεισιν ὡς τὴν ὑποκειμένου κατάστασιν.

Ἐφέσια ἠγάμματα. ἐπαυθῆ πινες δυσὼσα κολέθηται ἄς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρῆς εἰπέων. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλήσιος καὶ Ἐφείσιος παλαιόντων, ἢ Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, ἀφ' ὃ τὸ ἕτερον ὡς τῶ ἀπραγμάτῳ ἔχθη τὰ Ἐφέσια ἠγάμματα. Φανεροὶ δὲ γενομένοι, καὶ ἠλυθέντων αὐτῶν, ἠτεράκοντα τὸ ἐξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφείσιον.

Ἐφεις. ὀπιθυμία, ὄρμη. ἐκκλησιῶν. αἰρεῖσις ἄλλης δικασθεὶς, καὶ μεταγωγῆ. ἢ Ἐφεις λέγε) καὶ ἐκκλησιῶν, ὧς τὸ ἐκκαλεῖσθαι, ἢ παραλείπεισθαι ἢ φεύγειν τὸ ὄρωτον καὶ ἔλαττον δικαστήριον.

Ἐφεις. ἢ ἐξ ἑτέρων δικασθεὶς εἰς ἕτερον μεταγωγῆ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐκκλησιῶν καλεῖται. τὸ ἐν ἔφεις ὥς ἐφείσθαι ῥήματι.

Ἐφισπερεία. ἢ τῆς ἐσπέρας.

Ἐφεπόμδρα. ἐπακολοθεῖν.

sum. Rex vero Antigenus, cum disceptatio controversiæ illi permissa esset, litem sorte dirimi jussit.

Ἐφεσικῶν. Ephesici. Philosophi quidam, sic appellati ab ἐπέχθη, inhibere: quod assensum de rebus inhiberent, easque comprehendere posse negarent.

Ἐφεσικὸν τόκος. Usura, quæ sextam fortis partem æquat.

Ἐφελκυστής. Adjutor. Auxiliator.

Ἐφενάκιζον. Decipiebant. Fallebant.

Ἐφ' ἕνδεκα κόπαις. Undecim remis. Est celeusma nauticum, sic dictum. Strenue remis incumbite, navemque ejus cum leto celeusmate in portum perducite. Translatio ducta est a remigantibus.

Ἐφέντες. Remittentes. Laxantes. Viri autem, cum modico intervallo a se distarent, habenas equis laxarunt. Ἐφείλις etiam significat, ab uno Judicio ad alterum provocantes.

Ἐφέζεται. Insidet.

Ἐφέζει. Inhibebit. Attrahet.

Ἐφεζῆς. Ordine. Deinceps. Postea.

Ἐφες. Immitte.

Ἐφέσις. Impressiones. Impetus. [Item, ἔφεις. Permissio.] Cum autem ex sententia militum potestas ipsi ab Imperatore facta esset, novum plane et insperatum auxilium rebus presentibus attulit.

Ἐφέσια ἠγάμματα. Ephesiarum literarum. Id est, incantationes quaedam obscuræ, quas & Cræsum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiarum Milesiorum & Ephesiorum luctantibus, ajunt Milesium luctari non potuisse, quod alter literas Ephesias talo pedis alligasset. Ea autem re comperita, literisque illis solutis, Ephesium tricies prostratum fuisse tradunt.

Ἐφεις. Cupiditas. Impetus. Item, provocatio ad aliud Judicium. Translatio causæ ab uno Judicio ad aliud. ἢ Ἐφεις etiam dicitur provocatio ad aliud Judicium; quam Græci alio nomine ἐκκλησιῶν vocant: quod is, qui talem provocationem instituit, causam evocet, & prius ac inferius tribunal recuset & fugiat.

Ἐφεις. Translatio causæ ab uno Judicio ad aliud. Provocatio ad aliud Judicium. Idem etiam ἐκκλησιῶν vocatur. Ἐφεις vero deductum est a verbo ἐφείσθαι.

Ἐφισπερεία. Vespertina.

Ἐφεπόμδρα. Subsequentia. Sequentia.

1 Ἐφεσικὸν τόκος. ὁ ἐπὶ τ. Ex Harpocrate: sed apud quem rectius legitur, ἐπὶ τῷ ἕκτῳ εἶ κέρ.

2 Ἐφ' ἕνδεκα κόπαις. κέλι. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 320. (220. Ed. Bas. P.)

3 Ἄγεισθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥόδιον. Aristophanes loco laudato: Sic etiam apud Suidam scribendum est.

4 Ἐφελύσθ. Hæc interpretatio pertinet ad vo. ἠφελύσθ, non ἐφείσθ.

5 Ἀπὸ δὲ τῆς φρασιῶν γ. Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert.

6 Ἐφέσια ἠγάμματα. ἐπαυθῆ πινες δυνασθαι. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum etiam leguntur apud Etymologum, & Eustathium ad Odyss. T. pag. 1864. Confer etiam Heinsium & Mich. Apostolium.

7 Ἀφείσθαι. Subintellige, ἠφελύσθαι, vel ὑποδημιώσθαι.

8 Τετάρτη τὸ ἐξῆς π. Si verum est, Ephesium luctatorem tricis ab adversario prostratum fuisse, legendum est, ἠφελύσθαι, ut habet Eustathius loco ante laudato. Sed, ut verum fatear, sententia hæc mihi suspecta est, malimque legere, ἠφείσθαι π. Agi-

tur hic enim de luctatoribus, qui tunc vicisse censebantur, si adversarium ter prostravissent: uti contra, qui ter cecidisset, vel dejectus fuisset, victus palmam alteri concedebat. Seneca de Benef. lib. v. cap. 111. Luctator ter abjectus perdidit palmam, non tradidit. Ælchylus Eumenid. v. 592.

Ἐφείσθαι τὸ ἐπὶ τῶν παλαιῶν. Scholiasta ad eum locum: Τετάρτη πάλαιοντων. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, δι' ἐπὶ τοῖς περὶ πτόμασιν ἐφείσθαι τὴν νίκην. Hinc περὶ τῶν ἐξ ἀπὸ τῶν παλαιῶν dicebatur luctator qui adversarium vicerat, i. e. ter dejecerat: uti contra τριαχθῆναι, qui ter prostratus, & sic victus fuerat. Confer Nostrium infra v. Τετραχθῆναι, & Salmasium ad Solinum p. 206. qui plura de hoc argumento congestit. Non temere igitur quis suspicetur, pro τριαχθῆναι hic apud Suidam scribendum esse τῆς, cum non alius loci hujus sit sensus, quam Ephesium luctatorem, qui antea ope literarum Ephesiarum in certamine palmam semper reportaverat, postea literis illis ipsi ademptis, a adversario victum, i. e. ter dejectum fuisse. In tria enim dejectione adversarii, ut diximus, victoria luctatorum posita erat.

9 Ἐφεις. ἢ ἐξ ἑτέρων δυνασθαι. Ex Harpocrate.

Ἐφ' ἐτίας. ἀντὶ τῆς, κατ' οἶκον. καὶ ἐφ' ἐτίαν, ἀν-
τὶ ἢ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ γενόμενον. τῆς ἐτίαν, ἔποικον. Ἰσο-
φοκλῆς.

— Εἶτα τὸνδ' ἐφ' ἐτίαν

Πῆξαι λαβούσα σαῖπρον.

Ἐφ' ἐπιασάμενον. εὐωχρηθείς.

Ἐφ' ἐτίαν. ἀντόχθονες. σύνοικτοι. ἔποικτοι.

Ἐφ' ἐτίαν πύρραθεν τῆς ὠδρατάξεως.

Ἐφ' ἐτίαν. ἰμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγει δὲ μανδύας,
καὶ βέρρον ἅπανα ἐν ὀνείρω βλεπόμενα, ἑλίψαις
σημαίνουσιν.

Ἐφ' ἐτίαν. Ἐξ ἂν οἱ τοξόται ταῖς ἐφ' ἐτίαν καλυ-
πόμενοι, βάλλουσι τὰς ἐπὶ τῇ τευχῶν. ὕρασμα ἐξ αἰ-
γέωι τευχῶν. † Ἀρτωίτες κύκλω ἐφ' ἐτίαν, καὶ νά-
κη, ὡς ἀνὰ τὰ ποταῦτα περιβλήματα μὴ εὐφρατα
εἶναι.

Ἐφ' ἐτίαν. χλαμῖς. Ἄγαθιας. Γύναια δὲ πολλὰ
ἀφ' ἀπληκίης ζόμενα, καὶ τὰς ἐφ' ἐτίαν ἀειρήνην-
τα, ἀνὰ τὰς ἀφ' ἀπληκίης ἐφοίτα. καὶ αὐτῆς. Οὐκ
ἔπιφροῦμεθα λημάτων ἀφ' ἀπληκίης, πλὴν γὰρ δὴ φρασι-
λικὴν ἐφ' ἐτίαν, ἦν γὰρ δὴ καὶ ἀφ' ἀπληκίης.

Ἐφ' ἐτίαν. ἄνδρες, οἵπνεις π' ὄντες ἐδίκαζον. Ἐ-
φ' ἐτίαν δὲ ἐκλήθησαν, ἦτοι ὅτι ἐπὶ αἵματι δικάζουσιν
ἢ ὅτι ἐφ' ἐτίαν παρ' αὐτῶν ἔδνα) εἰς ἄλλο δικάζουσιν
γενόμενα. τῆς ἐτίαν, ἐκλήθησαν.

Ἐφ' ἐτίαν. ἄνδρες ἄφ' ἢ ἔτι γερονότες, καὶ ἀει-
σα βελιωνέμα ἄφ' ἀπληκίης ἐχρήσθησαν οἱ καὶ τὰς φωνι-
κάς δίκαζον ἐκείνων. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικάζουσα,
Ἐφ' ἐτίαν.

Ἐφ' ἐτίαν. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κείσας
ἐπὶ Παλλαδίῳ, καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ, καὶ ἐπὶ Δελφί-
νῳ, καὶ ἐν ὄφρατι, ἔπως χαλῶνται. καὶ Ἐφ' ἐτίαν. ὁ
δικαστής.

Ἐφ' ἐτίαν. ὁπθουμηνικός.

Ἐφ' ἐτίαν. Ἐἶδον ἐγὼ δικάζω ἐφ' ἐτίαν, μελέθια
τοῖς ἀφ' ἀπληκίης τὸν ζόνον.

Ἐφ' ἐτίαν. τὰς ἐπὶ τοῖς παλαιῶν κακοῖς
ἔτερα κηρομηνίας κακά.

Ἐφ' ἐτίαν. Ἐχρήσθησαν τε ἐφ' ἐτίαν μίλτω. ἀντὶ
τῆς, ἔφρασαν, καὶ ἀφ' ἐτίαν.

Ἐφ' ἐτίαν. συγκεχωρημένον. Ὡς δὲ ἐφ' ἐτίαν αὐ-
τῶν ἀφ' ἀπληκίης, ἐς ὅσον ἐλθῶν, εἶπεν.

Ἐφ' ἐτίαν. συγχρησάμενα. κελύσασα. Ἡ δὲ ὄν ἐπεί-
δου, πλὴν ἢ τὰς ἀφ' ἀπληκίης ἐφ' ἐτίαν λαβεῖν.

1 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 101. ut Portus monuit.

2 Ἐφ' ἐτίαν. ἰμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγει δὲ μανδύ.] Artemidorus
lib. II. cap. III. Χλαμῖς δὲ, ἢ ἴναι μανδύ. οἱ δὲ ἐφ' ἐτίαν, εἰ δὲ
βέβαια καλῶσι. ἑλίψαις ἢ στερομερίαν ἢ τῆς δικάζουσιν καὶ ἀφ' ἀπληκίης
μαρτυρεῖται, ἀφ' ἀπληκίης τὸ αἷμα. Hinc Suidas sua confar-
cinavit, ut Pearsonius recte monuit.

3 Ἄγαθιας] Lib. II. pag. 23.

4 Ἐφ' ἐτίαν] Conter Nostrum supra v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

Ἐφ' ἐτίας. In domo. Domi. Et ἐφ' ἐτίαν.
Quod domi fit. Domesticum. Sophocles:
Deinde sceptrum hoc domesticum sumpsisse &
fixisse.

Ἐφ' ἐπιασάμενον. Convivatus. Epulatus.

Ἐφ' ἐτίαν. Indigenæ. In iisdem ædibus habi-
tantes. Domestici. Inquilini.

Ἐφ' ἐτίαν πύρρα. Qui procul ab acie stat.

Ἐφ' ἐτίαν. Vestis Romana, sive lacerna:
quam alii etiam μανδύαν & βέρρον vocant. Hæc
si in somnis cernatur, calamitates significat.

Ἐφ' ἐτίαν. Tegumentum ex caprinis pilis con-
textum. Ephestris. *Ex quibus locis sagitta-
rii ephestridibus tecti sagittis petebant eos,
qui in muris stabant. † Prætententes sibi un-
dique ephestridas, & pelles caprinas, quod hu-
jusmodi tegumenta igne haud facile cremari
possent.*

Ἐφ' ἐτίαν. Læna. Amiculum. Agathias: *Mu-
lieres autem multæ pectora plangentis & a-
micula discerpentes per propugnacula cursa-
bant. Et iterum: Non afferimus magnam
divitiarum & pecuniæ vim, præter militarem
hanc lænam, qua etiam induti sumus.*

Ἐφ' ἐτίαν. Epheta. Erant viri numero LXXX.
qui de cædibus commissis judicabant. Di-
cti autem sunt Ἐφ' ἐτίαν, vel quod de cædibus
judicarent, ab ἐπὶ & αἷμα: vel quod ab ip-
sīs ad aliud iudicium provocatio, quam ἐφ' ἐτίαν
Græci vocant, fieri non posset.

Ἐφ' ἐτίαν. Epheta. Iudices quidam ita voca-
ti, quinquagenariis majores, vitæque incul-
patæ & integræ existimationis: qui de cæ-
dibus commissis judicabant. Iudicia vero il-
lorum vocabantur Ephetarum.

Ἐφ' ἐτίαν. Qui de homicidiis ad Palladium,
ad Prytaneum, ad Delphinium, & ad Phreat-
um judicabant, dicebantur Epheta. Et Ἐφ' ἐ-
τίαν, Epheta, sive Judex, qui de homicidiis
judicabat.

Ἐφ' ἐτίαν. Ad concupiscendum proclivis.

Ἐφ' ἐτίαν. [Lege, Ἐφ' ἐτίαν.] *Vidi ego iudicem
Ephetam, causidicis tempus dimittentem.*

Ἐφ' ἐτίαν. Inventores malorum. Sive,
qui post vetera mala, alia nova machinantur.

Ἐφ' ἐτίαν. Circumplicuerunt. Circumvol-
verunt. *Funemque minio [tinctum] circum-
plicuerunt.*

Ἐφ' ἐτίαν. Permissum. Concessum. *Facta
autem ipsi potestate accedendi, cum in conspe-
ctum venisset, dixit.*

Ἐφ' ἐτίαν. Permittere. Concedere. Jubere.
*Illa vero non paruit, priusquam cognati ipsi
permississent, ut id acciperet.*

5 Ἐφ' ἐτίαν. οἱ δικάζοντες πρὸς ἰφ' αἷμα.] Ex Harpocrate.

6 Ἐφ' ἐτίαν] Scribe ἐν φρασίῳ. Conter nos supra ad v. Ἐμφρασίαν.

7 Ἐἶδον ἐγὼ δικάζω ἐφ' ἐτίαν.] Hæc sunt verba Synesii in *Dione*, pag.
54. sed ubi legitur Ἐφ' ἐτίαν, uti etiam hic apud Suidam legendum est.

8 Ἐχρήσθησαν τε ἐφ' ἐτίαν μίλτω.] Locus hic est mutilus qui sic fortasse
suppleri debet: Ἐχρήσθησαν τε ἐφ' ἐτίαν μίλτω βίβρα μίλτων. Hanc con-
jecturam in verone secutus sum. Ἐφ' ἐτίαν autem est ab ἐφ' ἐτίαν.

9 Ἐφ' ἐτίαν] An ἔφρασαν? Certe ἔφρασαν, stare non potest.

Ἐφείδω τῆτοις ἔξουχίζω. ἀντὶ τῆ, συγχο-
ρείδω ἀκρεβολογείδω.

Ἐφείτο. συνεχαρείτο. Καὶ ἔδειν ἐφείτο μὴ κελευ-
σθῆν ἐξωτέρω προίεσαι.

Ἐφείτο. ἐνεπέλλειο. Ἐφείτο ἄριστος. Χθές ἔν Κλέων
ἡμῖν ἐφείτ' ἐν ἄρα ἦκεν.

Ἐφηβεία. νεότης. ἢ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ἐφηβέω. παῖς. νέος. ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ. ὅθεν
καὶ ἐφηβέω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφηβέω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.
Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω. Ἐφίβω.

Ἐφείδω τῆτοις. Permittatur his ad unguent
[omnia] exigere, & minutatim expendere.

Ἐφείτο. Permittabatur. Concedebatur. Nec
ulli permittabatur injussu ejus foras prodire.

Ἐφείτο. Mandavit. Jussit. Aristophanes:
Heri Cleon nos jussit mature venire.

Ἐφηβεία. Pubertas. Juventus. Vigor aetatis.

Ἐφηβέω. Ephebus. Puber. Tiro. Qui est in
ipso aetatis flore. Timasion, adolescens Aegyptius,
qui ex ephobis nuper excesserat, & summa
pulchritudine vigeat. Hic cum castus esset
& pudicus, non verca eum amans sollicitare non
desinebat, patremque ipsi infensum reddebat.

Ἐφηβέω. Ephebus. Puber. Adolescens.
Dictum erat apud Cilices usitatum, Quo cur-
ris? An ad ephebum? Quod cum de Apollonio
diceretur, in proverbium tandem abiit. †
Solis ingenuis lex tirocinium agere permittit.
Tirones vero anni spatio dextram intra togam
continere oportet, neque manum protendere,
utpote quae ab omni opere & oratione per an-
num cesset. Peregre autem proficisci tironi
non licet: estque tirocinium norma vitae re-
cte ac sancte compositae.

Ἐφίβω. Actio, quae dabatur in illos, qui
suscepissent eum, quem leges regionem ali-
quam ingredi vetant, ut exulem, aut homicidam:
vel quando quis ex pecunia publica clam aliquid
retinuit.

Ἐφίβω. Latari. Voluptate affici.

Ἐφίβω. Lataris. Delectaris.

Ἐφίβω. Delectetur. Et ἐφίβω. Re ali-
qua latabantur. Aelianus: Et quidam ex pro-
pinquis ea re latabantur, utpote haeredes ejus
futuri. Nullos enim ei liberos esse ajebant,
utpote homini mollem & libidinosam vitam a-
genti, & in meretricum vinique amorem effu-
so. Et iterum: Ille autem properabat, cupi-
ens iis insultare.

Ἐφίβω. Immisi. Misi.

Ἐφίβω. Infilierunt.

Ἐφίβω. Asperitas cutis in facie, quae a so-
le adusta & infuscata est. Vel, vitium faci-
ei, a Solis ardore ortum. Dicta est vox ista
ab ἡλίω, i. e. Sol. Scribitur & ἐφίβω.

Ἐφίβω. Qui maculas in facie habet, a So-
lis ardore ortas.

Ἐφίβω. Impositor. Deceptor. Αφίβω, de-
cipio.

Ἐφίβω. Sol. Item, clavis transfixus.

Ἐφίβω. Pro, κατ' ἡμῶν. Contra nos.
Contra nos te cum illis venturum putas?

Ἐφίβω. Familia. Item, munus diurnum.

1 Ἐξουχίζω] Vide supra h. v.

2 Ἀριστοφάνης] In Vesstis, pag. 445. (319. Ed. Bas. P.)

3 Τιμασίω, μειράκιον Αἰγυπτίον, ἐφίβω δὲ ἔρη ἔστ.] Haec, & quae se-
quuntur, sunt verba Philostrati lib. vi. de Vita Apoll. cap. 2. ead-
dem q. e. repetitur infra v. Τιμασίω.

4 Κιλίκιον λόγος. Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ
τὸν ἐφίβω.] Haec, & quae sequuntur,
Valefius ad Polybium refert: sed sunt verba Artemidori lib. i.
cap. lvi. ut Pearsonius recte monuit.

5 Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίβω ὁ νόμος ἐστίν.] Haec, & quae sequuntur,
Valefius ad Polybium refert: sed sunt verba Artemidori lib. i.
cap. lvi. ut Pearsonius recte monuit.

6 Ἐφίβω δὲ τὸν ἐφίβω ἐν τῇ χλαυδί τὴν δὲ.] De hoc more lo-
quitur Seneca Rhetor. lib. v. Controv. vi. Apud patres nostros, iis,
qui forensia stipendia auspicabantur, nefas putabatur brachium ex-
tra togam exere. Item Cicero in Orat. pro Caecilio: Nobis qui-
dem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga constitutus.
De anno pulchre Artemidoro cum Cicerone convenit. Confer et-
iam Valefium ad Excerpta Peiresc. pag. 34. qui de eodem more
ibi agens, citatum locum Ciceronis quoque adducit.

7 Ἐφίβω. ἐπὶ δίκῃ εἶσ.] Vide Salmasium de Modo Usur. pag.
777.

8 Ἡ τ' ἡμέρας λειτ.] Vide interpretes ad Luc. i. v. 5. & 8.

Ἐφημέριοι. βροτοί. καθημερινὰ εἰδέτες, ἔσθ' ὡς ἄλλοι τὸ μέλλον.

Ἐφημερίς. ἡ ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφῆ.

Ἐφήμερος. ὡς ἄσπαστος. ἐφήμερον δηλητήριον. τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναεῖν. ἡ λέγει δὲ καὶ ἀμφήμερος καὶ ἀμφημερινὸς πυρετός.

Ἐφηνεν. ἔδειξεν.

Ἐφῆπιον. ἐπεκρέμαλον. ἐπέκειλον.

Ἐφησθέντες. ἔπιχαρῆτες. καὶ ἐφησθεῖεν. ἔπιχαρῆθεν.

Ἐφῆσθη. ἐχάρη. Οἱ δὲ τοῖς τ' πολέμιων σώμασιν ἐφῆσθησαν. καὶ αὐτοῖς Ἐφησθῆναι θέλων ἐκείνοις, ἔσπευδεν. ἦγον, ἔπιγαλάσσω.

Ἐφιάλτης. ἢ εἰς τιῷ κεφαλῷ ἀναβέχουσα ἀναθυμίασις ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας ὡς ἰατροῖς ἐφιάλτης λέγει. ὁ λεγόμενος ὡς πολλοῖς βαβυζικαίος.

Ἐφιάσι. συγχωροῦσιν. ἐπιτρέψουσιν. Ἐφιάσιν ὅτι πῖς ἐθέλοι ἀπιέναι.

Ἐφιέμενοι. ἐπιθυμῶντες.

Ἐφιέναι. ἡ ὑποκριτῆ τραγωδίας ἐφιέναι φήσαντο. ἐξελαθῆναι γὰρ ὡς Πολέμωνος κατ' ἀρχαῖς τῆ δρᾶμα. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἤρπτο, πτωχὸς εἶη, ὅτε πῆς σκηνῆς ἠλάθη. τῷ δ' εἰπόντι, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι εἶσαι μάλα ἀπείως ὁ αὐτοκράτωρ, Ἐμὲ δὲ, εἶπεν, ἀμφὶ μέσας νύκτας ἐξήλασε τ' οἰκίας, καὶ οὐκ ἐφῆκα. ἐχέτω ταῦτα δήλωσιν βασιλέως ἀράς, καὶ ἀνδρὸς ὑπέρφρονος.

Ἐφίερον. Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ ἔπι επισημασθέντος. ἰερόν ἐστι τὸ ἐφ' ὅθεν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται. γαμικῆ. ἐπιθυμεῖ.

Ἐφίετω. ἀνείτω.

Ἐφιζάνη. ἐπικάθηται.

Ἐφίζετα. ἐπικαθίζετα.

Ἐφία. ἐπέτρεπεν. Ὁ δὲ Καῖσαρ διῆεν τὰ ὡς τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.

Ἐφία. πέμπη. καὶ ἐφία. ἐπιπέμπων. ἐπιβάλλων.

Ἐφίη. ἐπιθυμῶς. Τί μοι τ' δυσφύρον ἐφίη. γλίχη. Τί μοι, Φησί, τὸ πᾶν γλίχη, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρον, θρήνη καὶ πένθος;

Ἐφίησιν. ἐπιτρέπη. ἐπιπέμπη.

1 Λίγη δὲ ἀμφήμερος ἢ ἀμφημερινὸς πυρ.] Hæc nihil faciunt ad v. Ἐφήμερος.

2 Ἐφῆπιον] Sic recte MSS. Paris. cujus loco priores Editt. habent ἔφηνεν.

3 Βαβυζικαίος] Meursius in Glossario v. Καπέτιον, legit καπετιμαίος.

4 Ἐποκριτῆ τραγωδίας ἐφιέναι φήσαντος. ἐξελ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Philostrati in Vita Polemonis, pag. 534. ut Pearsonius monuit.

5 Ἐφίερον. Δημοσθ.] Ex Harpocrate: sed apud quem legi-

Ἐφημέριοι. Mortales, qui tantum de rebus presentibus & quotidianis cogitant, futura vero non prospiciunt.

Ἐφημερίς. Diarium, sive liber, in quo acta quotidiana scribuntur.

Ἐφήμερος. Ad breve tempus durans. Et ἐφήμερον δηλητήριον. Venenum, quod uno die homines necat. Dicitur etiam ἀμφήμερος & ἀμφημερινὸς πυρ. Febris quotidiana.

Ἐφῆπεν. Ostendit. Monstravit.

Ἐφῆπιον. Impendebat. Imminebat.

Ἐφησθέντες. Aliqua re latantes, vel gaudentes. Et ἐφησθεῖεν. Aliqua re latentur. Insultant.

Ἐφῆσθη. Latatus est. Cum gaudio insultavit. Illi vero hostium cadaveribus insultant. Et iterum: Properabat, ut illis insultaret.

Ἐφιάλτης. Exhalatio ex nimio ciborum efu & cruditate in caput ascendens, a Medicis Ephialtes appellatur: vulgo Babutzicarius dicitur.

Ἐφιάσι. Permittunt. Concedunt. Sinunt. Permittunt omnibus ire, quo velint.

Ἐφιέμενοι. Cupientes.

Ἐφιέναι. Ad judicem aliquem provocare. Histrione tragico dicente, se [ad Imperatorem] provocare, (sub initium enim fabulae se a Polemone ex scena expulsus fuisse) Antoninus eum percunctatus est, quo tempore diei ex scena expulsus fuisset. Illo autem respondente, meridiem tunc fuisse: perfacete Imperator, Me vero, inquit, circa mediam noctem ex ædibus expulit, nec tamen provocavi. Ex his patere potest, quam clementi ingenio & animo excelso Imperator ille præditus fuerit.

Ἐφίερον. Demosthenes in oratione de pro rogatione Trierarchiæ. Est templum XII. Deorum in urbe Bosporo.

Ἐφίε). Concupiscit. Cupit. Genitivo jungitur.

Ἐφίετω. Remittat. Permittat.

Ἐφιζάνη. Insidet.

Ἐφίζε). Insidet.

Ἐφίη. Permittat. Sinebat. Cæsar permittebat, ut suburbia vastarentur.

Ἐφίη. Immittit. Mittit. Et ἐφίη. Immittens. Injiciens.

Ἐφίη. Cupis. Desideras. Quid toleratu difficilia desideras? Quare, inquit, ista desideras, quæ non facile ferri possunt, luctum nimium & mœrorem?

Ἐφίησιν. Permittit. Immittit.

tur Ἐφ' ἰερόν, duabus vocibus. Confer de hoc loco Salmasium de Modo Usur. pag. 211.

6 Περί τ' ἐπισημασθέντος.] Hæc oratio hodie adhuc existit, in qua locus Oratoris, ad quem Harpocratio respexit, sic se habet: Καὶ ἐπραγμῆ ἀμν. Τιμομάχου ὡς ἀξίωτος πλεῖν Ἐφ' ἰερόν ἐπὶ τῷ παρκαπηρῶν ἔστι. Ἐ μισθὸν ἐ δίδόντες.

7 Τί μοι τ' δυσφύρον ἐφίη.] Hæc sunt verba Sophoclis Electra, pag. 87. Quæ vero sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad dictum locum.

τοῖς ἅπασιν τῶν ἀδωροτάτων, ὅπως μὴ ἄφ' φιλοπλητίαν βλακεύοιεν.

Ἐφθαλέν. ἐφθῆ. καὶ ἐφθῆν, τὸ ὄπῃ, ἢ τὸ δι' ὕδαλι[⊗] ἔφειν.

Ἐφθοὶ πυροὶ διεγερτικοὶ εἰσι πρὸς συνουσίαν. καὶ πυρὸς τῆ Ἀφροδίτῃ ἔδουον.

Ἐφλα' με. ἔτυπέ με.

Ἐφλέγειο. ἐν ἐπιθυμίᾳ ἰῶ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Ἰάσων ὁ Θεσσαλὸς ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς ἐφλέγειο.

Ἐφοδεύεταμ. διεδεύεταμ.

Ἐφοδευσάτωσαν. καλοσκοπισάτωσαν.

Ἐφόδια. τὰ πρὸς τὸ ὄδον ἐπιτήδεια ἀναλάματα. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλῆτ[⊗].

Ἐφόδιον. Εὐχ[⊗] τῷ Θεῷ, τῶν κακῶν μὴ διωαφεύειν, καὶ ἔχειν πλῆτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας.

Ἐφοδ[⊗] ἑρμῆ.

Ἐφολκία. κερῶν μικρά. πρὸ τὸ ἔλκεσθαι πρὸ τῶν κοπιλαπῶν, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. καλῶντα δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὄνια ἐπιπροπέμφοι. Τῶν δὲ φειλάντων ἐν ἐφολκίῳ πινὰς, καὶ μαθόντων Ῥωμαϊκῶν εἶναι τιμὴν πένον. Καὶ τὰ ἐπιπλα τὰ ἀγώγιμα. Ὀλπη μοι, καὶ πήρη, ἐφολκία. καὶ Ἀειποφάνης Σφηξίν.

Οὐ μὴν πρὸ ἕ γ' ἐφολκός ἦν, ἀλλὰ πρῶτ[⊗] ἡμῶν.

Ἡγεῖτ' ἀνάδων φρωίχισ.

ἀντὶ ἕ, ὕπερ[⊗]. καὶ αὐτίς· Ἐθάρρει γὰρ τὸν χῶρον ἐφολκὸν εἶναι τῆ ὄφει, καὶ πολλὰς Ῥωμαίων ἐπάξεσθαι. ἀντὶ τῆ, ἐφελκυστικόν.

Ἐφολκίδα. Ὁ ποῖνον Βλαῖσ[⊗] ἐπὶ τῆ θοίνῃ ἀνακληθεῖς οἶον ἐφολκίδα ἀκλήιον ἐπάγει· Ἀσκόνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ὀπικλήτης οἶονεὶ σικὰς ἐαυτοῖς πρὸς ἀκαλεῖν πινὰς. ἐν τῷ Ἀπίμ[⊗] Μάρκ[⊗].

quos tanquam umbras ad convivium secum adducere. Vide in v. Ἀπίμ[⊗] Μάρκ[⊗].

Ἐφορεῖω. ἐποπτεύειν.

Ἐφορεία. ἢ ἐποπεία. ἢ ὀπίσκεισι.

Ἐφορεία. ἢ ἐπὶ τῷ ὄρωι γιγνομένη πρὸς ἀρξούτους. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ χ[⊗] Ἀριστοκράτης.

Ἐφορμεῖν. ἄντὶ ἕ ἐφεδρεύειν. ἔτω Δημοσθένης ἐν Φιλιππωνικῶς. Ἐφεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις.

propric autem significat, classe vel navibus aliquem invadere.

Ἐφόρμης. Ὁ Θεουδίδης· Οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ἐφόρμης ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιεῖτο. τὰς ἐφορμίσας.

1 Ἐφλα με] Aristophanes Nubibus, pag. 199. (124 Ed. Basf. P.)

Κάτω τ' ἔφλα με, κάσπιδει, κάπνιχα, κάπτελειβεν.

Ad hunc locum Suidas respexit.

2 Καλῶντα δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὄνια ἐπιπροπέμφοι.] Mira interpretatio vocis ἐφολκίος: de qua Lector proinde cogitet.

3 Ὀλπη μοι καὶ πήρη ἐφολκία] Hæc verba sunt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

4 Καὶ Ἀειποφάνης Σφηξίν] Pag. 447. (320. Ed. Basf. P.)

5 Ἐφορεῖω. ἢ ἐπὶ τῷ ὄρωι γιγν.] Ex Harpocrate: apud quem pro

bat. Et Magistratus his omnibus præfecit integerrimos, & muneribus corrumpi nescios, ne propter amorem pecuniæ de rigore muneris sui quicquam remitterent.

Ἐφθαλέν. Cocti. Elixati. Et ἐφθῆν. Aslare, vel, aqua elixare.

Ἐφθοὶ πυροὶ διεξ. Triticum elixum ad Venerem excitandam valet. Unde Veneri triticum offerebant.

Ἐφλα με. Verberabat me.

Ἐφλέγειο. Ardebat. Cupiditate flagrabat. Jason autem Thessalus donariorum, quæ Delphis erant, cupiditate flagrabat.

Ἐφοδεύετ. Percurritur. Obitur. Transfuitur.

Ἐφοδδυσάτωσαν. Speculentur. Lustrent. Obteant.

Ἐφόδια. Viatica. Divitiæ sunt eruditio- nis viaticum.

Ἐφόδιον. Viaticum. Deum orat, ne malire- rum potiantur, neve opes habeant, injustitiæ viaticum.

Ἐφοδος. Impetus. Impressio. Invasio.

Ἐφολκία. Parvæ naviculæ: sic dicta, quod a remigibus, vel navibus majoribus trahantur. Ab ἔλκω, traho. Sic etiam vocantur rerum venalium in civitatibus inspectores. Cum autem illi quosdam in epholcio misissent, & intellexissent, interrogationem illam Romanam esse. Item, supellex, sive vasa, quæ nobiscum portamus. Ampulla olearia & pera mihi sunt supellex. Et Aristophanes Vespis: Antea nos non sequi, sed præire nobis solebat, cantans carmina Phrynichi. Ἐφολκός hic positum est pro ὕπερ[⊗], i. c. posterior, vel, qui sequitur. Et iterum: Sperabat enim fore, ut locus ille aspectui blandiretur, & multos Romanos ad se alliceret. Ἐφολκός hic proprie significat, attrahendi vim habens.

Ἐφολκίδα. Parvam navem, quæ a majore trahitur. [Item metaphoricè, appendicem.] Blæsus igitur ad convivium invitatus, Asconium Padianum invocatum, tanquam appendicem, secum adduxit. Licebat enim invitatis ali-

Ἐφορθεῖν. Inspicere. Inspectorem esse.

Ἐφορεία. Inspectio. Vel, munus Ephori.

Ἐφορεία. Denunciatio, vel promulgatio, quæ fit in finibus. Demosthenes in oratione contra Aristocratem.

Ἐφορμεῖν. Infidiari. Ex insidiis aliquem invadere. Sic Demosthenes in Philippicis. Pro-

Ἐφόρμης. Invasiones hostiles, quæ classe fiunt. Thucydides: Athenienses utrumque portum infesta classe invaserunt.

πρὸς ἀρξούτους rectius legitur πρὸς ἀρξούτους.

6 Ἐφορμεῖν. ἀντὶ ἕ ἐφεδρ.] Et hæc Suidas mutuatum est ab Harpocrate; apud quem tamen vox ista plenius sic exponitur: Ἐφορμεῖν. ἀντὶ ἕ ἐφεδρεύειν. τὸ ἔν γὰρ κατὰ πῶρον ὀρμῶν, ἐπιπροπέμφοι καὶ ἔργον ἐπιπροπέμφοι, ἔργον ἔργον. Quæ autem apud Suidam sequuntur, ἐφεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις, apud eundem defunt.

7 Ἐφεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις] Sensus hujus loci est imperfectus, qui sic suppleri potest, κερῶς δὲ ἔργον τὸ ἐν πλοίοις ἐφεδρεύειν. Id est, Proprie autem sic vocabantur, navibus vel classe alieni infidiari.

8 Θεουδίδης] Lib. III. cap. VI.

Ἐφοροῦ. ὁ πάντων ἐπίτης καὶ θεῶς Θεός.

Ἐφοροῦ, Κυμαῦ, ἰσοκράτης, ὁ νεώτερος. ἔγραψε πρὸς Γαλιῆν ἰστορίας ἐν βιβλίοις κζ'. Κορινθιακά. Περὶ τῶν Ἀλευάδων, καὶ ἄλλα πινά.

Ἐφοροῦ Κυμαῦ, καὶ Θεόπομπου Δαμασιστρατίου, Χίου, ἀμφω Ἰσοκράτους μαθηταί, ἀπ' ἐναντίων τῶν, τε ἡθῶν καὶ τῶν λόγων ὁρμώμενοι. ὁ μὲν γὰρ Ἐφοροῦ ἡδὲ τὸ ἡθῶν ἀπλῆς· τὴν δὲ ἐρμηνείαν τῆς ἰστορίας ὑπέστη, καὶ κωδικοῦ, καὶ μηδεμίαν ἔχον ἐπίτησιν. ὁ δὲ Θεόπομπου τὸ ἡθῶν πικρὸς καὶ κροκότης· τῆ δὲ Φράσιν πολὺς, καὶ συνηχῆς, καὶ φορεῖς μετέσ· Φιλαλήτης ἐν οἷς ἔγραψεν. ὁ γὰρ Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλιῶν δειῶσαι· τὸν δὲ Ἐφορον κένεθ. Φυγάς δὲ γενόμενος ὁ Θεόπομπου, ἰκέτης ἐγένετο τῆς Ἐφισίας Ἀρτέμιδος. ἐπέτελλέ τε πολλὰ ἔχει Χίον Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μὲν τοὶ καὶ αὐτὸν Ἀλεξάνδρον ἐγκωμιάσας πολλά. λέγει δὲ καὶ ἴσον αὐτῷ γεγραφένα, ὅς ἐ φέρεται.

Ἐφόρων. Ἐνόμιζον. Ὁ Θεοκλῆδης Ἐφόρων δὲ τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γλῶσσαι, καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ἀνύσθη μέλλοι ὑπεβαλλόμενοι.

Ἐφοροί. Περικλῆς τῶν Ἐφόρων τῶν Σπαρτιατῶν συμπεύσας ἐπὶ τῶν πύλων συμφοροῦν ἡγήμασι, τῆτο μὲν τοῖς λόγοις οὐκ ἀνέγραψεν, ὡς ἀνὰ πύρρητον ὑπάρχον, καὶ πολλῶν αἰχρύνει τοῖς δωροδοκῆσαι φέρον. ἐς μὲν τοὶ τὸ δέον ἀναγέγραψεν αὐτὰ ἀνὰ πύρρητον. καὶ αὐτῶν ὅτι δὲ Ἡρακλεῶτα συμπίπτειν εἰς τὴν βαρῆαν. εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς Φιλίαν καὶ συμβιβαστῆς βασιλοῦν, παραινεῖντα ἔφορον τῆς αὐτῶν ὁμοῦσας τὸν Κλέαρχον. καὶ αὐτῶν ὅτι δὲ πρὸς τῶν Ἐφόρων ἔγραψεν, ὡς ἐκείνης κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, τὴν τε πίτην τῶν βαλανεῶν ἐξαιρέσειας, καὶ τὰς ὀφθαλμῶν ἐξελαινοῦσας, ἐς τὸ δὲ χαλῶν ἀποκαθίτασθαι.

Ἐφοροί. Ὁ δὲ Λακεδαιμονίους τὸν δεῖμα ἔ, ἐς Ἐφόρους ἐνάλην, ἡδὲ τὸ ἐφορῶν τὰ τῆς πύλων παράγραμμα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν.

Ἐφόρον. ἐν μέρῳ λόγῳ.

Ἐφ' ὅτῳ. ἐφ' ᾧ πιν.

Ἐφ' ὅτῳ. τὸ μὲν ὄνομα Ἐβραϊκόν, ἐρμηνεύμενον δὴ λῶσιν ἢ λύβωσιν σημαῖνον. τὸ δὲ εἶδος αὐτῶ σπι-

Ἐφοροῦ. Omnium rerum inspector & spectator Deus.

Ἐφοροῦ. Ephorus, Cumanus, Historicus; junior. Scripsit historiam Galieni libris xxvii. Corinthiaca. De Alcuadis: & alia quædam.

Ἐφοροῦ Κυμ. Ephorus Cumanus, & Theopompus Chius, Damasistrati filius, ambo Isocratis discipuli, sed ingenio & stylo quam maxime inter se discrepantes. Nam Ephorus ingenio erat simplici, & quod ad dictionem ejus historicam attinet, supinus, & segnis, semperque remissus. Theopompus vero ingenio erat acerbo & maligno; at dictione copiosus, & densus, & vehementiæ plenus: ceteroqui veritatis studiosus in iis, quæ scribebat. Isocrates igitur hunc quidem frænis; Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium ejectionis, supplex ad templum Dianæ Ephesiæ confugit. Multas etiam epistolas contra Chios ad Alexandrum scripsit; eundemque multis laudibus ornavit. Dicitur etiam vituperium ejus scripsisse; sed quod non exstat.

Ἐφόρων. Ferebant. Portabant. Thucydides: Portabant autem eo materiam, & lapides, & terram, & si quo alio illuc injecto opus celeriter absolutum iri videbatur.

Ἐφοροί. Ephori. Pericles, cum Spartanorum Ephoros utilitate Reip. exigente muneribus corrupisset, idque in rationes referre nollet, ut rem arcanam, & quæ magno dedecori futura erat illis, qui dona illa acceperant: scripsit tantum, pecuniam illam in usus necessarios expensam fuisse. Et iterum: *Inter Heracletas vero gravis seditio exorta est. Illi vero, cum in amicitiam mutuam redire & pacem inter se facere vellent, Clearchum concordia suæ moderatorem elegerunt.* Et iterum: *Ille vero ad Ephoros scripsit, ut per præconem publice edicerent, se pice ex balneis sublata, & mulieribus depilatricibus ex urbe expulsis, rem in pristinum statum restituere velle.*

Ἐφοροί. Ephori apud Lacedæmonios erant numero quinque: ita dicti, ab ἐφορῶν, i. e. inspicere; quod Reip. Inspectores essent.

Ἐφόρον. Est unica pars orationis. Quatenus Quantum.

Ἐφ' ὅτῳ. In quod. Propter quod.

Ἐφ' ὅτῳ. Ephud. Nomen est Hebraicum: quod, si interpreteris, *declarationem, vel re-*

1 Γαλιῆν] Non dubito quin scribendum sit Γαλιῆν: prout hic apud Suidam legit Raphael Volaterranus lib. xv. *Commentar. Urban.* Solenne enim est librariis duas istas voces inter se confundere, & τὴν Γαλιῆν ἐν Γαλιῆν, ut nomen notius, mutare: cujus παραδείγμασι exemplum & alibi apud Suidam notavi.

2 Ἐφοροῦ Κυμαῦ, & Θεόπομπου.] Comparationem hanc Ephori & Theopompi Suidam ex Polybio desumptis puto.

3 Ἀπ' ἐναντίων τῶν, τε ἡθῶν, & τῶν λόγων.] Sic habet MS. Paris. A. At in prioribus Edit. excusum est, ἀπ' ἐναντίων τῶν ἡθῶν ἐς τῶν λόγων, &c. Utraque lectio corrupta est. Scripserim, ἀπ' ἐναντίων ἡθῶν ἐς τῶν λόγων ὅρμῳ. ut sit sensus, eos contrariis ingeniis præditos, ad scribendam historiam animum appulisse.

4 Ὁ γὰρ Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλιῶν.] Idem referunt Cicero in *Bruto*, & Quintil. lib. ii. cap. ix.

5 Κατὰ Χίον] Priores Edit. male habent, κατὰ Χιῶν. At MS. A. κατὰ Χίον, quæ lectio recte se habet. Theopompus enim erat

Chius: qui cum a popularibus suis in exilium pulsus esset, graviter eos in epistolis ad Alexandrum criminatus est, ut Regem illum adversus patriam suam incitaret. Hic enim est loci hujus sensus.

6 Θεοκλῆδης] Lib. ii. cap. lxxv.

7 Περικλῆς τῶν Ἐφόρων τῶν Σπαρτῶν.] Plenius hæc traduntur supra v. Δέον, & infra v. Εἰς τὸ Δέον.

8 Οἱ δὲ Ἡρακλεῶτα συμπίπτειν.] Locus hic longe auctior legitur intra v. Κλέαρχος.

9 Ἐφ' ὅτῳ.] In MSS. Paris. vox hæc absque interpretatione legitur.

10 Δὴ λῶσιν ἢ λύβωσιν σημαῖνον] Male. Significatio enim & etymologia vocis Ephud nihil cum hac interpretatione commune habet. Sed video, quid Suidam deceperit. Lapilli pretiosi, quibus Ephud, sive pectorale summi Pontificis Judæorum distinctum erat, & per quos Deus arcana quadam ratione voluntatem suam manifestare solebat, ab Hebræis appellabantur *Urim* & *Thummim*; quod lxx Interpreteres reddunt, δὴ λῶσιν ἢ ἀλήθεια. Hanc interpretationem Suidas in mente habuit, sed qui pro ἀλήθεια non recte hic sub-

δαμιάων ἰω, ὕψασμα δίκλιον ἀεισηθίς ἐν ἄρυσσόνη-
 μιν τέχνης ποικίλης πεποιημένον. καὶ ἐν μὲν τῷ μέ-
 σω εἶχεν ὡσὺρ ἀτέρα ὀλόχρυσον· ἐκατέρωθεν δὲ αὐ-
 τῷ δύο σμαράγδους, ἑρήλια ἀνὰ ἕξ τὰς δώδεκα Φυ-
 λὰς ἢ Ἰσραήλ. ἐν δὲ τῷ μετὰ τῶν σμαράγδων,
 λίθον ἀδάμασσι. ἦν γὰρ ἐμελλεν ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾶν
 τὸν Θεὸν περὶ κεφαλῆς, ἐδέσμη αὐτὸ ἐν τῇ
 ἐπιμίδι κτ' τὸ μέσον ἢ φέρει, καὶ ἐπέτρεπε τὰς χεῖ-
 ρας αὐτῆ ὑποκάτωθεν, καὶ θύεισκέτο ἐν ταῖς πα-
 λάμαις αὐτῆ ἐξηπλωμένον ὡσὺρ πυξίον· καὶ ἀπι-
 βλέπων εἰς τὸ Ἐφθδ, ἠρώτα τὸν Θεὸν τὸ ἐρώτημα.
 καὶ εἰ μὲν ἄριστον ἰω τῷ Θεῷ τὸ ἐρώτημα, θύεισ
 ἤσραπεν ὁ ἀδάμας λίθος, καὶ ἐφέλκετο, ἀκτῖνας
 ἐκπέμπων. εἰ δὲ σὺν ἰω ἄριστον, ἔμελλεν ἐν τῇ ἰδίᾳ
 τάξει ὁ λίθος. εἰ δὲ ἐμελλεν ὁ Θεὸς εἰς μάχαιρον
 παραδιδόναι τὸν λαόν, ἐγένετο αἱματώδης· εἰ δὲ Ἰα-
 νακὸν ἐμελλεν, ἐγένετο μέλας.

Ἐφ ῶ. ἔπι τῷ τῷ. Πολύβιος. Ὁ δὲ Μάρκιος
 δὲς πίστεις ὑπὸ ἀσφαλείας, ἐπεισεν αὐτὸς ἐπιχω-
 ρεῖν εἰς Ἰταλίαν, ἐφ ῶ λαμβάνοντας μέγιστα ὡσὺρ
 τῶν Ῥηγίων, περὶ τὴν τε Βρετανίαν κυρίως ὄντας, ὡς
 ἀν ἐν τῆς πολεμίας ὠφελήσασιν. καὶ αὐτῆς. Καὶ
 συνέθεντο μετέξωθεν τῆς κοινῆς συμμαχίας, ἐφ ῶ λαμ-
 βάνειν κ' τάλαντα κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐφάδωσαν. ἐπέτρεχε.

Ἐφ ῶ πάρε; καὶ Χειρὸς πρὸς τὸ Ἰθάδαν Ἐταῖ-
 ρε, ἐφ ῶ πάρε; ἀντὶ ῶ, ἢ χεῖρα ὡσὺρ γέροντας;

Ἐφωδήγει. ἐποδήγει δέ.

Ἐφραθᾶ. τόπος. ὁ ὅστις Βηθλεέμ. παρ' Ἐ-
 βραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφραθᾶ.

Ἐφραΐμ. ὄνομα κύριον.

Ἐφραΐμ. ὄνομα κύριον.

Ἐφραζα. τὰς τείχας ὠρθάθην. ἐπικνώθην. Ὁ-
 μηρος. Ἐφραζα δὲ μάχη. καὶ Ἰσοροκλῆς.

Ἐφραζα ἔρωλε, περὶ χαρῆς δ' ἀνεπίάμιον.
 ἀντὶ τῶ, ὠρθάθην τῇ ἰδονῇ. ἀνεπερώθην.

Ἐφράζαν. ἔταράχθησαν.

Ἐφρονίπτετο. ἠρωθραίνετο. Ἀυτίκα ὅρα τῶ πλῆκ-
 τικῶ ἢ λόγος συγγέας τὸ πρῶτον ἐφρονίπτετο.

Ἐφου. ἐγένετο.

Ἐφουρον κακόν, εὖρον ἀμεινον. τάττεται ἐπὶ τῶ
 ἀπὸ κακῶ εἰς κρείττον ἐλθόντων. ἔφ ῶ γὰρ Ἀθήνησιν

fluitit λύτρωσις: & deinde voci Ephud male tribuit, quod, ut dixi-
 mus, ad Urim & Thummim pertinet.

1 Θανακόν] Portus emendat θανακόν: quod probo.

2 Καὶ συνέθεντο μετ'·] Hæc sunt verba Polybii lib. iv. cap. xxix.
 sed ubi legitur συνέθεντο, numero singulari.

3 Παρ' Ἐβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφρα·] Somnians ne an vi-
 gilans hæc scripsisti, o bone? Quis enim tibi hic fidem habeat?
 Aut potius, quis mentem tuam hic intellexerit? Sed cum nugis
 conflictari non soleo.

4 Ἐπικνώθην] An potius ἐπικνώθην? Hesychius: Πακνώθη, θυ-
 μέται, πῶς ἐ] (παρὰ τὴν πάλιν) ΦΡΙΣΣΕΙ, λυπῆται, ἀνίε].

5 Ἰσοροκλῆς] Ajace, pag. 42. ut Portus innotuit.

descriptioem significat. Quod ad formam ejus
 attinet, erat palmi magnitudine, pectorali si-
 mile, & ex auro artificiose contextum. In
 medio habebat veluti stellam totam auream:
 utrinque vero duos smaragdus, quibus in-
 sculptæ erant XII. Tribus Israeliticæ; singu-
 lis sex. In medio vero horum smaragdorū
 erat adamas. Cum igitur sacerdos Deum de
 aliqua re consulturus erat, Ephod epomidi
 alligatum, medio pectori applicabat, manu
 ei supposita; & in palmis ejus reperiebatur
 explicatum instar pugillarium: in quod sa-
 cerdos intuens, Deum interrogabat. Si igitur
 id, de quo Deum consulebat, ei placuit-
 set, adamas confestim coruscabat, fulgorem
 & radios emittens. Sin secus, naturalem co-
 lorem servabat. Porro, si Deus populum
 suum ferro hostili perditurus erat, adamas
 colore sanguineo suffundebatur: si vero pe-
 stilentiam vel lucem eidem immisurus erat,
 niger fiebat.

Ἐφ ῶ. Ea conditione. Polybius: Mar-
 cus vero data publica fide, ipsis persuasit, ut I-
 talias peterent, & commeatu a Rheimis ac-
 cepto, Brutorum agrum vastarent, postquam
 eo potiti essent, & ex hostico victum sibi com-
 pararent. Et iterum: Et ad communem so-
 cietatem sese adjuncturos esse promiserunt his
 legibus, ut annua vicena talenta acciperent.

Ἐφάδωσαν. Incurrerunt. Invaserunt.

Ἐφ ῶ πάρε; Qua de causa venisti, vel a-
 des? Sic Christus ad Judam dicit: Amice,
 qua de causa ades?

Ἐφωδήγει. Itineris dux erat. [Scribitur per
 φ.] At ἐποδήγει, [per π]

Ἐφραθᾶ. Ephratha. Locus. Id est, Beth-
 leem. Apud Hebræos vero Ephratha signi-
 ficat Mariam.

Ἐφραΐμ. Ephraim. Nomen proprium.

Ἐφραΐμ. Ephraim. Nomen proprium.

Ἐφραζα. Horruī. Capilli præ horrore mi-
 hi steterunt. Sum animo ob metum contra-
 cto. Homerus: Pugna vero horruit. Et So-
 phocles: Animo ob gaudium erecto sum, &
 letitia gestio. Vel, erectus sum gaudio, &
 letitia esseror.

Ἐφράζαν. Turbati sunt. Fremuerunt.

Ἐφρονίπτετο. Rubesciebat. Erubesciebat. Ille
 autem verbis objugatus, confuso vultu statim
 erubescere cepit.

Ἐφου. Natus est. Fuit. Est.

Ἐφουρον κακόν, βῆ. Effugi malum, inveni me-
 lius. Dicitur hoc de iis, quorum conditio e
 deteriore fit melior. Moris enim erat Athe-

6 Ἐφραζαν. ἐπικνώθην] Respexit Suidas ad locum illum
 Piali secundi: Ἴνα πὶ ἐφραζαν τὰ ἔθνη, ἡνὰ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά·
 Theodoretus ibi τὸ ἐφραζαν exponit, ἡλαζονεύουσιντο.

7 Αὐτίκα ὅρα τῶ πλῆκτικῶ λ.] Fragmentum hoc legitur in
 Eclogis Legationum c Menandro excerptis, pag. 105.

8 Ἐφουρον κακόν, εὖρον ἀμ.] Dictum hoc non solum in nuptiis
 apud veteres Athenienses usurpari solebat, ut Suidas in sequentibus
 tradit, sed etiam in initiationibus, ut discimus ex oratione Demo-
 sthenis pro Ctesiphonte. pag. 350. ubi inter alia & hæc leguntur:
 Καὶ καθάρα τὴν πλεμῶνα, καὶ ἀπυμῶνα τῶ πηλοῦ καὶ τῶς πύργου,
 καὶ ἀναστάσθω κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 ΕΥΡΟΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

ἐν γάμοις ἑφέροσθαι ἀμφιθαλῆ παῦδα, ἀκάνθας
 μὲ δρυϊνῶν καρπῶν φέροντα, καὶ λίανον πλήρες ἀρ-
 πων, καὶ λέγειν τὸ ψευδέμενον, αἰνιστόμενον ἢ ἐπὶ
 τὸ κρητῆρον μεταβολῆν. τὸ γὰρ ἐν τῷ δρυῶν καὶ ἀκαν-
 θῶν πέμμα, κακὸν ἔλεγεν.

Ἐφουδῶ. Ὑδωρ ἐπάγων. Κολυμβητοῦς ἐφύ-
 δροισ. Ὑφύδρες δὲ ἀλύσις ἀφεινάς ἀφ τῆ γό-
 μαί τῆ λιμνῆ.

Ἐφ' ὕδαρ. ἐν ταῖς ὕδαρ δίχαις ἐλάγχανεν
 ὁ ἐπιμελησόμενος τέτρα.

Ἐφυλάξατο. ἐξέκλινεν. εἶασεν. Τὰ μαλακὰ καὶ
 γαῶδι ἢ φαμμιάδη ἐφυλάξατο ἀφ' ταῖς ἐσομέναις
 ὑφίξιαις.

Ἐφύμμιον. τὸ ἐπὶ τῶ ὕμνω ἄσμα.

Ἐφῶντο. ἐνέφυσαν. Σφόδρα ἔπεβάλλοιστο, ὥστε
 δοκεῖν συμπεφυκέαι.

Ἐφύπερθεν. Ὑψράνω.

Ἐφουρον. ἔβρεχον. ἢ ἐπλυον.

Ἐχάπιζεν. ἔχρηζεν.

Ἐχέτηρον, ἀσφαλῆ.

Ἄλλ' ὡς ἄρ' ἔλαβες τὸν ἰκέτιον ἐχέτηρον,

ῥύε με καὶ φύλασσε.

Ἐχέτηρον. ὁ ἀσφαλῆς ἐγγυητής. ὁ ἀφ' πίστεως
 ἀξίος. ὡς δὲ Θεκυδίδης, ἰαχυρὸν, ἐγγυῆσαι δυνά-
 μων.

Ἐχε δή. ἀντὶ τῆ ἀγε δή. ἢ ἀρα δή. ὡς ὅστις
 ἢ π τοῖστο.

Ἐχέδημον. ὄνομα κύριον.

Ἐχεν. ἔχουσεν.

Ἐχεκράτιδας, καὶ Ἐχεκράτιδης. ὁ τῆ Ἐχεκρά-
 τος παῖς.

Ἐχεμυθεῖ. ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον.

Ἐχεμυθία. σιωπή. μυστήρια.

Ἐχέμυθος. μυστήριον κρυπτὸν φυλάττων. ἢ φρο-
 νιμος. Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψί-
 νος ἄλλ' εἰς τε σιωπῆσιν ζήτησις καὶ κακίας μειώ-
 σιν, ὅλην ἐξέκεχτο τὴν ψυχὴν.

Ἐχεμυθότατος. ὁ φρονημώτατος.

Ἐχενής. ἢ κρατῶσα τὴν ναῦν ἀγκυρα. ἢ ἐν Ἐ-
 πιγραμμάτι.

Ἀγκυραῖ τ' ἐπὶ τοῖς ἐχενήϊδα, δεσμὸν ἀέλλης.

Ἐχενής. γένος ἰχθυῶν, ὁ ὅστις ἀβρῶλον. μέγα-
 ρος δ' ἔχῃ καβίθῃ, καὶ πτέρυγας δ'. ἄρα δὲ πνες
 αὐτῶ ὡς Φίλιστα καὶ δίχαις. εἴληφε δὲ τὸ ὄνομα

nis, ut puer, cujus uterque parens viveret,
 spinis & glandibus in nuptiis coronaretur,
 vannumque plenam panibus ferens, ante di-
 ctam sententiam pronuntiaret, significans re-
 rum mutationem in melius. Coronam enim
 ex spinis & glandibus contextam malum di-
 cebant.

Ἐφουδῶ. Aquam inducens. In aquæ su-
 perficie versans. *Urinatoribus in aqua ver-
 santibus.* [At ὕφουδῶ, sub aqua latens.] *Cum
 per ostium portus catenas sub aqua latentes ex-
 tendisset.*

Ἐφ' ὕδαρ. Ad aquam. In causis, quæ ad
 clepsydram agebantur, forte aliquis consti-
 tuebatur, qui ejus rei curam gereret.

Ἐφυλάξατο. Cavit. Declinavit. *Vitavit.
 Mollia ἐν terrestria & arenosa loca vitabat,
 utpote vestigiis cedentia.*

Ἐφύμμιον. Carmen, quod post hymnum ca-
 nitur.

Ἐφῶντο. Inhærebant. Firmiter inhærebant,
 vel adhærebant. *Tam arcte conjuncta erant,
 ut coaluisse viderentur.*

Ἐφύπερθεν. Superne. Super. Supra.

Ἐφουρον. Rigabant. Miscebant. Aqua ma-
 cerabant. Vel, lavabant.

Ἐχάπιζεν. Indigebat.

Ἐχέτηρον. Tutum. Firmum. [Sophocles:]
*Sed quemadmodum supplicem me suscepisti, ut
 defenderes, sic etiam me tuere & ab injuria im-
 munem præsta.*

Ἐχέτηρον. Sponsor fide dignus, & cui tu-
 to credere possis. Apud Thucydidem vero
 metaphorice sic dicitur firmus, & cui tan-
 quam idoneo sponsori fidere queas.

Ἐχε δή. Age igitur. Vel, Eja igitur. Ergo.
 Attende. Vel aliquid hujusmodi.

Ἐχέδημον. Echedemus. Nomen proprium.

Ἐχεν. Pro ἔχουσεν. Aggerem excitavit.

Ἐχεκράτιδας, & Ἐχεκράτιδης. Echecratis fi-
 lius.

Ἐχεμυθεῖ. Silet. Tacet.

Ἐχεμυθία. Silentium. Taciturnitas. Mysteriorum.

Ἐχέμυθος. Qui mysterium occultum servat.
 Vel prudens. Taciturnus. *Erat autem maxi-
 me taciturnus & dissimulator: sed ad augen-
 dam virtutem & imminuenda vitia omni stu-
 dio incumberebat.*

Ἐχεμυθότατος. Prudentissimus. Valde taci-
 turnus.

Ἐχενής. Ancora navem retinens. In Epi-
 grammate: *Ancoramque præter hæc, reten-
 tricem navis, vinculumque procellæ.*

Ἐχενής. Remora. Genus pisciculi, quod
 esui non est: gobium magnitudine æquans,
 & quatuor pinnas habens. Quidam eo

ρεῖσάω. ἰαχυρῶ. ἐγγυῆσαι δυναμῶν.

Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψί-
 νος. Hæc sunt verba Da-
 mafcii de Ildoro philosopho, ut docet ipse Suidas infra v. Ἰδιώτης,
 ubi locus hic repetitur.

Κακίας μειώσιν. In prioribus Edit. ridicule legitur, κακοφθίας
 μειώσιν: quod Portus bona fide *commutationem* verterat.
 Sana, quam hic exhibuimus, lectio, non solum o currit in MSS.
 Paris. sed etiam apud ipsum Suidam infra v. Ἰδιώτης, v. Μείων, &
 v. Ὀλιω ἐξεκέχτο: ubi hic ipse locus repetitur.

Ἐν Ἐπιγραμμάτι. Anthol. lib. vi. cap. iii. pag. 549.

1 Σπείρομαι] Lege σπείρομαι. Sic enim habet Hesychius, & patet
 ex iis, quæ hoc ipso loco apud Suidam sequuntur.

2 Ἐφ' ὕδαρ. ἐν ταῖς ὕδαρ.] Vide quæ notavimus supra ad v.
 Διαμεινωμένην ἡμέραν.

3 Ἐπιβάλλοντο] M lim συνεβάλλοντο.

4 Ἄλλ' ὡς ἄρ' ἔλαβες τὸν ἰκέτιον.] Hæc sunt verba Sophoclis in Oedip.
 Colon. pag. 251. ut Portus observavit.

5 Παρὰ δὲ Θεκυδίδης] Repexit Suidas ad locum illum Thucy-
 didis, qui existat lib. iii. cap. xlvi. Οὐκ ἔν χεῖρ' ἔπε ἔπεινάτω τῆ ζα-
 μίαι ὡς ἰαχυρῶ πισύσωνος, χεῖρον βελυπέτα. Scholiasta: Ἐχέτηρον.

ἀπὸ τῆς ἔχραδα τῆς θεοῶν νηῶν ὃ καὶ ναυκράτης κα-
 λαῖται. ὃ ἄρι Βασιλεῖ παρὶ τῆς Φησίν.
 adhæreat, casque retinet: unde etiam ναυκράτης appellatus est; quasi dicas, navis reten-
 tor. De hoc S. Basiliius verba facit.

Ἐχέπαλ. ὃ ἔχον ἵππους.

Ἐχέτλη. ἔξ ἄρτους τὸ κράτημα.

Ἐχέλον. ἀντὶ τῆς ἐχέτωσαν. δεικῶς. Καὶ λέγειον
 τῆτο Τίμαιος καὶ Ἀναξιμένης, ἐχέλον δὲ καὶ Κλεί-
 παρχον αὐτοῖς νοσῆτας ἐς μίαν καὶ τὴν αὐτήν. καὶ ἐ-
 χέττω, δεικῶς, ἀντὶ τῆς εἶχον.

Ἐχέλ. τύραννος ἀπὸ τῆς καὶ σκληρός. Ὁμη-
 ρος.

Πέμψω σὺ Ἡπειρὸν δὲ, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 εἰς Ἐχέλον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὃς καὶ ἀπὸ ρίνα τείμησι, καὶ ἄλλα νηλεὶ χαλκῷ.
 καὶ ἔτερε. Ἐκπέμψη δὲ ὁ Φῆς, τὸ ποιητικὸν καὶ
 μυθώδη Ἐχέλον, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Σικελίας
 ἢ Θησαλίας, ἢ χερσὸν ἀποδείξων καὶ παρήγῃ.

Ἐχέτω. κραλείτω. Ἀειποφάνης.
 Ἐχέτω δὲ πνοιὰς νῆνεμος αἰθῆς.
 Κύμα δὲ πόντος μὴ κελαδεῖτω
 Γλαυκοί.

Ἐχέφρων. συνετός.

Ἐχέ αὐτὸν ὁ τῆς θανάτου ζόφου χαλινώσας. ἀν-
 τὶ τῆς, τέθηκεν.

Ἐχέ ὁ ἀνὴρ γυναικα. ἔχεται δὲ ἡ γυνὴ ὑπὸ
 τῆς ἀνδρός.

Ἐχειώθη. ἐκρατίθη.

Ἐχεις π; ἐπὶ τῆς ἀρθρόντων ἢ τοῖς ὄφιν, ἢ ἰχθύων.
 λέγει δὲ τὸ ἔχεις π; ἀντὶ τῆς, εἰληφάς π. συνε-
 βάλου γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὡσαύτως ἀναπῆνα
 τὴν ἀφροσύνην, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῆς τῆς ἀρθρόν-
 των χησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἀλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρ-
 νιθόδησις ἔτω φασίν. Ἐχεις π; ὁ δὲ γέρον Φησί,
 Μὰ τὸν Δί, ἔδεν ἔρωγε. ἔδεν πᾶν; ἔδεν. πλὴν τὸ
 πέε ἐν τῆς δεξιᾷ. τυχέσι, τὸ αἰδοῖον. καὶ ὁ μιμει-
 ὄντων τὸν δερμύλλοντα ἑαυτὸν.

Ἐχεῖτο. ἐξικέχλο.

Ἐχειώθησαν. ἀνδρῶν ἐστερήθησαν. ἐχέθησαν.

Ἐχέρωσεν. ἐτέρησεν. Ὁ δὲ τῆς ἀγαθῶν τὴν βασι-
 λείαν ἐχέρωσεν ἀπάνταν.

Ἐχέιδιον. τὸ ὀφείδιον.

Ἐχιδνα. ὄφιν.

Ἐχινὰς, Ἐχινάδ. ὄνομα νῆσε.

ad philtrea & judicia utuntur. Nomen au-
 tem inde accepit, quod navibus currentibus

Ἐχέπαλ. Equos habens.

Ἐχέτλη. Stiva.

Ἐχέτον. Dualiter, pro ἐχέτωσαν. Habeant.
 Dicant hoc Timæus & Anaximenes, habeant-
 que secum consentientem Clitarchum. Et
 ἐχέττω, dualiter, pro εἶχον, habebant.

Ἐχέλ. Echetus. Tyrannus saevus & cru-
 delis. Homerus: Mittam te in Epirum, in
 navem nigram coniectum, ad Echetum Re-
 gem, communem mortalium perniciem: qui na-
 sum tibi amputabit & aures saevo ferro. Et al-
 lius [inquit:] Festus vero [in Asiam] mitti-
 tur, qui crudelitate sua effecturus erat, ut Ho-
 mericus & fabulosus ille Echetus, & si qui alii
 olim fuerunt in Sicilia & Thessalia tyranni,
 cum eo collati, aurum & festivitas quaedam
 viderentur.

Ἐχέτω. Retineat. Teneat. Coerceat. Ari-
 stophanes: Coerceat vero ventos tranquillus
 aether, fluctusque glaucus maris ne resonet.

Ἐχέφρων. Prudens. Cordatus.

Ἐχέ αὐτὸν ὁ τῆς θαν. Mortis tenebrae eum
 vinculum tenent. Id est, mortuus est.

Ἐχέ ὁ ἀνὴρ γυναικα. Vir habet uxorem. At
 uxor habetur a viro.

Ἐχειώθη. Captus est. In potestate redactus est.

Ἐχεις π; Cepistinae aliquid? De venatori-
 bus dicitur, qui vel avem, vel piscem cepe-
 runt. Suadebat enim ei Socrates, ut mentem
 & meditationem velut si spenderet, aucupum
 voce utens. Ex piscatoribus enim & aucupi-
 bus vulgo quaeri solet, Habes ne aliquid? Se-
 nex autem respondet: Nihil, per Jovem. Socr.
 Nil prorsus? Streps. Nihil profecto, praeter
 penem in dextra. Imitabatur enim mastur-
 bantem.

Ἐχεῖτο. Fundebatur. Effundebatur.

Ἐχειώθησαν. Viduatæ sunt. Viris orbatae sunt.

Ἐχέρωσεν. Viduavit. Privavit. Orbavit. Il-
 le vero regnum omnibus bonis privavit.

Ἐχέιδιον. Parva vipera.

Ἐχιδνα. Vipera.

Ἐχινὰς. Nomen insulae. Echinus.

1 Ὁ ἄρι Βασιλεῖ παρὶ τῆς Φησίν.] Homil. vii. in Hexaeme-
 ron, circa finem, ubi sic inquit: Ὅταν δὲ ἀκόσμη, ὅτι τὸ μέγιστον τῆς
 παλαιᾶς ἠπλομεθῶς ἰσῆς ἐξ ἑτίας φερθήτω τὸ μικρότερον ἰχθύδιον ἢ ἐ-
 χρινὸς ἔτω ραδίως ἰσῆσιν, ἀπὸ ἀκίητον ἐπὶ τῶν εἰσὼν φυλάσσειν τὴν ναῦν
 ὡσαύτως καπιεῖσθῆσιν ἐν τῶν πλάγῃ, ἀρ ἔχει ἐν τῶν μικρῶν τῆς τῆν
 αὐτῆς τῆς κῆπωντος δυνάμειος λιμωδῶν ἀποδείξιν; Sed hanc fabu-
 lam de remora pisce, quam & Aelianus & alii in literas referre non
 dubitarunt, ratio & experientia satis retellunt.

2 Ἐχέπαλ.] Est vox Homericæ Il. v. 296.

3 Ὁμηρος.] Odys. Σ. v. 83, 84, 85.

4 Ἐκπέμψη δὲ ὁ Φῆς.] Scribe, ἐκπέμψη δὲ ὁ Φῆς εἰς τὴν Ἀσίαν,
 ut recte legitur infra v. Φῆς, ubi monemus fragmentum hoc ex
 Eupario depromptum esse. Ceterum, Portus a vero huius loci sensu
 quam longissime aberravit, ut ex versione eius patet, quæ sic se ha-
 bet: Emitit autem Festus poeticum & fabulosum Echetur, & si quis
 alius huiusmodi erat, ex Sicilia, vel Thessalia, suum aurum & con-
 z. nium & celebritatem ostentaturus. Præstitisset sane nullam hic

dare versionem, quam talibus ineptis chartas conspurcare. Vide
 nostram versionem, in qua verum huius loci sensum expressimus.

5 χερσὸν ἀποδείξων & παν.] Sensus est is, quem in versione ex-
 pressimus. Græci enim, cum significare volunt, rem aliquam al-
 teri longe præferendam esse, dicere solent, eam aurum videri, si
 eum altera re comparatur. Proverbium hoc cum apud alios scri-
 ptores occurrit, tum etiam apud ipsum Suidam infra v. Μακρῶ,
 & supra v. Ἐπίκλυσεν, ubi vide quæ notavimus.

6 Ἀριστοφάνους] Thestophor. circa initium.

7 Ἐχεις π; ἐπὶ τῆς ἀρθρόντων ἢ τοῖς ὄφιν.] Ex Scholiasta Aristophan-
 is ad Nubes, pag. 168. (98. Ed. Bas. P.)

8 Ἡπι. ὄφιν] Lege, ἢ τοῖς ὄφιν, ut habet Enarrator Comici loco
 laudato.

9 Ἀναπῆνα] Scribe ἀναρῆσα, ut legitur apud Scholiastam
 Aristophanis.

10 Καὶ μιμειῶν τῆς δερμύλλης.] Locus hic est mutilus, quem ex
 Scholiasta Comici supplebis.

Ἐχῖν[⊙] τὸν τόκον ἀναβάλλει. λέγει[⊙] ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνε[⊙]. καὶ γὰρ οἱ χειροσάοι ἐχῖνοι δοκῆσι κεντρίμυθοι ἀνέχειν τὸν τόκον· εἴθ' ὑπερον ὑπὸ τραχυτέρων ἢ ἐμβρυῶν κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. ἐχῖν[⊙] δὲ καὶ τὸ ζῶον, καὶ ἡ γαστήρ τῆ βόου. ἐν Ἐπιγραμματι.

Ὁξέσι λαχνηῖα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον.
καὶ αὐθις.

Κάμουλ[⊙] τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα Φέροισα
Ῥάγας, ἀπέκλειεν τῶδ' ἐπὶ θηλοπέδῳ.

Ἐχῖ[⊙].

Τοῖς δὲ Νηρείδς ἢ ἐχῖνων τοῖς σάλοις
Προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῷ κόρας,

Ὅπως Φύγῃσι πρὸ ζάλης τὰ τὴ ζάλης.

καὶ παρημία. Περὶ δὲ δύο ἐχῖνοι ἐς Φιλίαν ἔλθοιεν.
ὁ μὲν ἐν πελάγῃς, ὁ δὲ ἐν χέρσιν. ἐπὶ τῷ ἀνομοίῳ.

Ἐχίνος. τρεῖς χειροχρόλλος.

Ἐχῖν[⊙]. ἄχ[⊙] π, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐπίθητο. μνημονεύει Δημοσθένης τῆ ἄγῃς τῆς, ἀλλὰ καὶ Ἀειποτέλης, καὶ Ἀειποφάνης. ἡ δὲ καὶ πόλις, ἣς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ἐπιφιλίππων. ἔτι δὲ π καὶ ζῶον χειροσάοι, καὶ θάλασσαν ὄφρον.

Ἐχῖνοι. οἱ μὲν, χαλκοῖ· οἱ δὲ, ἐν κερσάμοι· εἰς ἐς κατὰ πιν οἱ διακτῆται τὰ γραμματεῖα τῷ μαρτυριῶν, ἃ πινεῖ ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημνιάζοντο μὲν ταῦτα, εἰ ἐγκληθεῖν ἢ δίκαια, τοῖς δικασταῖς ἐπέδιδαν.

Ἐχίων. ὄνομα κύριον. καὶ σφέλλει. ἡ δὲ ὠκύπαι[⊙] ποσίν.

Ἐχίς. εἶδ[⊙] ὄφρα. ἀπὸ τῆ κατέχειν· διότι μόν[⊙] τῷ ὄφρον ὅτι ὠλοκεῖ, ἀλλὰ ζωλοκεῖ. ἡ δοπικὴ τῷ ἐχέ. καὶ ἐχεῖδιον. λέγεται καὶ αἰμόρρος γέν[⊙] ἐχίως, ἐν τοῖς πελώδεσι χρεαμοῖς ἔχον τὰς χρεαμοῖς.

Ἐχθραντέ[⊙]. Ὁ Σοφοκλῆς.

Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς ποσὶνδ' ἐχθραντέ[⊙],

Ὡς καὶ Φιλίππων αὐθις. ἔς τε τὸ Φίλον

Τοιαῦθ' ὑπερῶν ὠφελῖν βεβλήσομαι,

Ὡς αἰὲν ἔμηνεντα.

Δεῖ, Φίσι, προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὡς αὐθις Φίλοις ἐσομένοισι· καὶ τοῖς Φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως ἔν Φησι ληθῆσθαι τοῖς πράγμασι.

Ἐχθαίρει. αἰπαλικῆ. μισεῖ.

Ἐχθημα. μίσσημα.

Ἐχθιον. ἐχθρότερον. Σοφοκλῆς.

Ἐχῖν[⊙] τὸν τ. *Erinaceus partum differt*. Dicitur de iis, qui aliquid malo suo differunt. Erinacei enim terrestres, cum a foetu pungi incipiunt, partum tamen differunt. Postea vero, cum foetus asperior evasit, majore cum incommodo & molestia partu defunguntur. Ἐχῖν[⊙] vero & crinaceum animal significat, & ventrem bovis. In Epigrammate: *Acutis hirsutum aculeis corpus habentem erinaceum*. Et iterum: *Rusticus erinaceum videns dorso portantem uvae, hac in area interfecit*.

Ἐχῖν[⊙]. Erinaceus. *Nereus autem erinaceis in profundo maris oculos dat, quibus futurum praevidere queant, ut ante tempestatem tempestatis incommoda fugiant*. Et proverbium: *Prius vero duo erinacei amicitiam inter se in eant*. Alter nimirum marinus; alter vero terrestris. Dicitur de iis, qui valde dissimiles sunt.

Ἐχίνος. Hystrices. Erinaceos.

Ἐχῖν[⊙]. Vas quoddam, sive capsula, in qua instrumenta litis reponerentur. Ejus meminit Demosthenes; itemque Aristoteles & Aristophanes. Erat etiam urbs, sic appellata, cujus mentionem facit Demosthenes in quinta Philippica. Sic etiam vocatur animal quoddam terrestre; itemque ostreum marinum.

Ἐχῖνοι. Echini, sive capsulae judiciales. Harum aliae erant areae, aliae vero fictiles: in quas arbitri tabellas testimoniorum conjiciebant, easque postea, si quis arbitrium illud culparet, obsignatas iudicibus tradebant.

Ἐχίων. Echion. Nomen proprium: quod corripit [penultimam.] Erat autem insigni velocitate pedum praeditus.

Ἐχίς. Vipera. Sive genus serpentis: sic dictum a κατέχειν, i. e. continere. Sola autem vipera inter serpentes non est ovipara, sed vivipara. Dativus est τῷ ἐχέ. Et ἐχεῖδιον, parva vipera. Est & αἰμόρρος genus viperæ, in saxosis latibulis degens.

Ἐχθραντέ[⊙]. Odio prosequendus. Sophocles: *Et inimicus nobis ita odio prosequendus est, ut qui rursus amare nos possit. Et amicum ita opera & officiis meis juvabo, ut qui talis semper mansurus non sit*. Oportet, inquit, inimicos ita odisse, ut qui amici rursus futuri sint: & amicos ita amare, ut qui aliquando possint esse inimici. Moderationem ergo in rebus servandam esse monet.

Ἐχθαίρει. Accusativo jungitur. Odit.

Ἐχθημα. Odium.

Ἐχθιον. Odiosius. Magis inimicū. Sophocles:

4 Ἐχῖν[⊙]. ἄχ[⊙] π, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς.] Ex Harpocratiano.

5 Ἐχῖνοι. οἱ μὲν, χαλκοῖ.] Ex Enarratore Comici ad *Vespas*, p. 533. (362. Ed. Bas. P.) Confer etiam Nostrum supra v. *Διακτῆται*.

6 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 41. ut Portus monuit. Ceterum, tam apud Sophoclem, quam hic apud Suidam versus primus mendo laborat, quo sensus Tragici non parum obsecratur. Nam pro, ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, levissima mutatione scribendum est, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν: quam lectionem in versione secutus sum. Confer Nostrum supra v. *Ἀηθρα*, ubi idem locus Sophoclis legitur.

1 Ἐπιγραμματι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iv. ut Portus observavit.

2 Κάμουλ[⊙] τὸν ἐχῖν] Et hoc distichum legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. ut in eadem Portus observaverit.

3 Τοῖς δὲ Νηρείδς ἢ ἐχῖνων τοῖς σ.] Tres hi versus Jambici leguntur apud Pindem in *Κοσμοβόρρα*, v. 1133. 1134. 1135. Versus autem primus apud S. idem corruptus est, qui apud Pindem sic se habet:

Ποῖ[⊙] δὲ Νηρείδς τοῖς ἐχῖνοις σάλοισι.
Vox ultima in isto versu mihi non placet, pro qua si quis legendum censuerit ἢ ἄλλο, me non habebit dissentientem.

Βελῆς γὰρ ἔδέν' ὅσιν ἔχθιον κακῆς.

Τέτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ἔβόλομαι.

Ἐχθιστῶ. ἔχθιστάτῳ.

Ἐχθροδοπῶν. ἔχθροποιῶν.

Ἐχθρόμω. ἔχθρος, ἢ μισθμόν.

Ἐχθῶ. ἔχθρα. μῖσος.

Ἐχθραῖνα. δολικῆ. ἔχθρον ποιῆ. καὶ ἔχθρεῦσαμ.
ἔχθρος γενέσθαι. ἔχθρεῦσαί Φασιν αἰτόν καὶ κἀν-
θραγον, ἐν τῷ ἐκάπερον αὐτῶν θατέρω τὰ ὠὰ θρα-
σαῖν.

Ἐχθρος, καὶ ἐκδικητής. ὡς τῷ Δαβίδ' ὁ Διά-
βολῶ.

Ἐχθραδῶς. ἀπεχθῶς. κακῶς.

Ἐχθραῖν ἄδωρα δῶρα, καὶ ὀνήσιμα. ὁ Αἴας
Φησὶν

Ἄλλ' εἶμι ὡς τε λήερα, καὶ ὠδρακτίς

Λαιμῶνας, ὡς ἀν' ἄνιματ' ἀγνίστας ἔμα,

Μῆνιν βαρῦαν ἐξαλείψωμαι Θεῶς.

Μολῶν δὲ χῶρον, ἐνθ' ἀν' ἀσπίδι κίχρα,

Κρύψω τὸδ' ἔβχθ' τῷ μὸν ἔχθρον κελῶν,

Γαίας οὐρύξας, ἐνθα μὴ πῖς ὄψῃ,

Ἄλλ' αὐτὸ νῦν ἄδης τε σωζόνταν κάπῳ.

Ἐγὼ γὰρ, ἐξ ἧ' χαιεὶ τῆτ' ἐδέξάμην

Παρ' Ἐκτορα δῶρημα δυσμνησάτω,

Οὐπὼ π' κεθὸν ἔχον Ἀργείων πάρα.

Ἄλλ' ἔτ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παρομία.

Ἐχθραῖν ἄδωρα δῶρα, καὶ ὀνήσιμα.

Τοιγὰρ πολιοπῶν εἰσόμεθα μὲν Θεοῖς

Εἴκω μαθησόμεθα δ' Ἀφείδας σέβειν.

Ἀρχοντές εἰσιν. ὡς ὅτ' ὑπεικτέον πμῆ.

Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ, καὶ τὰ κερειώτατα

Τιμαῖς ὑπέικει. ---

Ἐχθροῖς¹ σωζέσθαι, εἰς καταλλαγῆν Φέσθ.

Ἐχμα. τὸ σκηνώμα.

Ἐχλώθησαν. ὠργίσθησαν.

Ἐχόμενα. Ὁ δὲ Πέριπλος πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα
ἔδρασαν ἀσεβείας τε καὶ ὑβρείας ἐχόμενα, καὶ βάρβα-
ρον ἀμαθίαν τε καὶ ἀπαυδυσίαν ὁμολογῆναι. ἀντὶ
τῆς, ἀκολοθεῖν, καὶ ἀντεχόμενα.

Ἐχόμενῳ. ἐγγύς, ἢ κειμένον.

Ἐχθῆς σπῖ' ἡμερῶν τριῶν. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ
τῆς, πολεμῆν μέλλουσας. Ὅι γὰρ πολεμῆντες ὡς γ'
ἡμέρας ὠρίζοιτο ὡς τῷ φρατῆρῶν ἔχθρ σπῖα
εἰς τὸν πόλεμον. ἐχρηγῆνθαι δὲ αὐτὰ ἐν τῷ δη-
μοσίῳ.

Ἐχθῆς. οἰκῆντες.

Ἐχθῆσαν. ἀντὶ ἧς, ἐχέτωσαν. Ἐχθῆσαν μὲν ἐν ὡς ἐ-
χθῆσαν ἔχασιν, καὶ ὡς πῖ ἐκάτω φίλον, κεινέτω.

¹ Ἐχθροῖς] Sic recte MS. Paris. A. At in prioribus Edit. contra literarum scriem legitur, ἔχθροποιῶν.

² Ἄλλ' εἶμι ὡς π' λήερα καὶ ὠδρακτίς.] Versus hic, & sequentes, leguntur apud Sophoclem *Ajaxe*, pag. 40. ut Portus monuit.

³ Ἰπικτίον πμῆ] Apud Sophoclem locus hic ita legitur & distinguitur, ὑπεικτέον πμῆ. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Nam πμῆ priorem longam habet, & proinde propter metrum stare non potest.

⁴ Ἐχθῆσαν σπῖα εἰς κειμένον.] Versus hic ad somnium inter-

Consilio enim nihil est odiosius malo.

His ego vivere legibus nolo.

Ἐχθιστῶ. Inimicissimus. Odiosissimus.

Ἐχθροδοπῶν. Quod odium & inimicitias conciliat.

Ἐχθρόμω. Inimicus. Vel odiosus.

Ἐχθῶ. Inimicitia. Odium.

Ἐχθραῖν, Dativo jungitur. Inimicum facit. Et ἔχθρεῦσαμ. Inimicitias exercere. Ajunt inter aquilam & scarabæum hostile esse odium, quod alter alterius ova disperdat.

Ἐχθρος, καὶ ἐκδικ. Inimicus, & ultor. Sic apud Davidem Diabolus vocatur.

Ἐχθραδῶς. Inimice. Hostiliter. Male.

Ἐχθραῖν ἄδωρα δ. *Hostium dona infausta sunt & pernitiosa.* Ajax inquit: *Sed ab eo ad lavacra & litoralia prata, ut a piaculo cædis me purgem, & sic gravem iram evitem Deæ. Deinde, postquam in locum desertum pervenero, ibi gladium istum, meorum telorum mihi invisissimum, defodiam, ut nemo eum videat, sed æternis tenebris conditus lateat. Mihi enim, ex quo ab Hectore inimicissimo donum hoc accepi, nullus honor a Grecis amplius habitus est. Sed verum est illud mortalium proverbium: Hostium dona infausta sunt & pernitiosa. Quamobrem posthac ita nos comparabimus, ut & Diis cedamus, & Atridis honorem habeamus. Principes enim sunt. Cedendum igitur illis est. Quidni? Nam & ferocissima quæque & robustissima honoribus cedunt.*

Ἐχθροῖς συνέσθ. *Cum inimicis edere, reconciliationem significat.*

Ἐχμα. Retinaculum. Fulcimentum. Fulcrum.

Ἐχλώθησαν. Irati sunt.

Ἐχόμενα. *Hærentia. Adhærentia. Conjuncta.* *Persa vero & multa alia perpetravit, cum impietate & insolentia conjuncta, & quæ barbaram ejus imperitiam & feritatem aperte testarentur.*

Ἐχόμενῳ. *Adhærens. Conjunctus. Vicinus. Vel, retinens.*

Ἐχθῆσαν σπῖ. *Habentes commeatum trium dierum.* Aristophanes. Id est, militaturos. Milites enim ad bellum profecturi a ducibus jubebantur cibaria & commeatus trium dierum secum ferre: quæ ipsis e publico suppedabantur.

Ἐχθῆσαν. *Inhabitantes. Incolentes.*

Ἐχθῆσαν. *Pro ἔχέτωσαν. Habcant. Singuli autem, ut habent, habeant, & ut cuique placet, ita judicent.*

pretationem pertinet, qui etiam legitur apud Astrampsychem & Nicephorum. Sed prior pro καὶ καταλαγήν habet καὶ καταλάγει.

⁵ Ὅι γὰρ πολεμῆντες ὡς γ' ἡμέ.] Aristophanes *Equit.* pag. 350. (247. Ed. B. f. P.)

Τῶσιν ὁ μιῶς τῆς Ἀλωπικίσις πῆ;

Ἐγὼ σπῖα εἰς τῆσαν ἡμερῶν τριῶν.

Scholasta ad illum locum: *Εἰδῶσαν εἰς τὸν πόλεμον ἐξόντες οἱ φρατῆρῶν λαμειάειν τσοφῆν ἡμερῶν τριῶν.* Locus est nostro huic plane similis.

Ἐχθῆσαν.

Ἐχυν. ἐχάπουν. Καὶ τῆς οἰκίας ἔχυν, οἱ δὲ τοῖς βάλλουσιν ἀντιμάχοντο. καὶ αὐτῶν. Καὶ ἡμάματα δύο ἐκατέρωθεν ἔχυν, ἅς πρὸς τὸ πείχον. ξυνοδισμὸς δὲ τῆς ἡμάτης αἱ πλίνθι ἐγένοντο, αἱ ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐχάλαναν. Ἐχάλαναν ὑπὸ τῆς τελευτῆς αὐτῶν. ἐξέκλιναν ὑπὸ τῆς εὐθύτητος.

Ἐχραον. μὲν κλάβης ἐπιήλδον.

Ἐχρημαπίσθη. χρησιμὸν ἐδέξατο. καὶ ἐχρήσθη, ὁμοίως.

Ἐχρῖν. ἔαριπεν. ἤρωςεν.

Ἐχρησεν. ἐμαυτίσαστο. ἢ ἐδανείσαστο.

Ἐχειμπί. αἰ. ἐπλησίαζε. καὶ ἔχειμψαν.

Ἐχρυσεν. ἤλειψεν.

Ἐχρημαπίσθη. χρησιμὸν ἐδέξατο.

Ἐχύμισαν. ἀντὶ τῆς ἐγγύμων ἐποίησαν. Ἐλεῖσφάνης Θεσμοφορεῖαζώσας. Ἀνακρέων, Ἀλκμή, οἱ ἄρ ἁρμονίαν ἐχύμισαν.

Ἐχύρωμα. ἀσφάλεια. Ὁ δὲ σκόλοπας ὄξεισ ὀπιφερόμενος, εἰς ἀλλείαν τῆς ἐχύρωματι, καὶ μετὰ πορρεῖ.

Ἐχυρῶς. ὀχυρῶς. ἢ ἀσφαλῶς.

Ἐχύρωσεν. ὀχυροποίησεν.

Ἐχυρώτατον. ἀσφαλέστατον.

Ἐψα. ἐφθὸν ἐποίησεν.

Ἐψανόν. ἀπαλόν. καὶ ἀτέραμινον, τὸ δυσέψανον. ἔπω Πλάτων.

Ἐψασι. ἀκολοθήσας.

Ἐψημα. ὁ ὑπὸ πινθὸν ἐψηθεῖς ζωμός.

Ἐψη. ἀκολοθήσας. ἢ ἀκολοθεῖ.

Ἐψησας. καὶ ἐψημένον.

Ἐψηπίειον. ἢ λοπάς.

Ἐψητόν. καὶ ἐψητός, ὁ ἐψημένον.

Ἐψηχον. κατέμασσον. ἔτριβον. ἔξεον. Οἱ μὲν τῆς ἵππου ἐψηχον.

Ἐψία. ἢ ὁμιλία.

Ἐψια. τὰ ὑπὸ λόγων παίγνια. καὶ Φιλέψια, ὁ Φιλοπαίγμων. ψιλύμενον δὲ, Φιλόλογον ἐπὶ ὁ Φιλέψια.

Ἐψιάδων. παιζέτωσαν. ἢ ἐψιάται, παίζεις.

Ἐψιατέον. παιζτέον. δεῖ παίζειν.

Ἐψιάτιμον. γνωστὸν παίγνιον.

Ἐψιλωμένοι. γυμνωμένοι.

Ἐχυν. Aggerem exstruebant. Terram aggeriebant. Postea vero, alii aggerem educebant; alii vero contra eos, qui tela mittebant, pugnabant. Et iterum: Et utrinque duos aggeres excitant, quibus murus oppugnaretur. Vinculum autem aggeris fuerunt lateres ex adibus detracti.

Ἐχάλαναν. Claudicarunt. Claudicarunt a semitis suis. Id est, a recta via declinarunt.

Ἐχραον. Infesto animo invaserunt.

Ἐχρημαπίσθη. Oraculum accepit. Et ἐχρήσθη, idem.

Ἐχρῖν. Oportebat. Decebat.

Ἐχρησεν. Oraculum reddidit. Vel, sceneratus est.

Ἐχειμπί. αἰ. Accedebat. Appropinquabat. Et ἐχειμψαν. Appropinquarunt.

Ἐχρυσεν. Unxit.

Ἐχρημαπίσθη. Colore illitus est.

Ἐχύμισαν. Succulentam & sapidam effecerunt. [Metaphorice, gratiam & venustatem conciliarunt.] Aristophanes *Thestomophoriazusis*: Anacreon & Alcaeus, qui numeris musicis gratiam & venustatem conciliarunt.

Ἐχύρωμα. Munimentum. Ille autem palos acutos secum ferens, in munimentum insilit, & in sublime scandit.

Ἐχυρῶς. Valide. Firmiter. Vel tuto.

Ἐχύρωσεν. Munivit. Firmum fecit.

Ἐχυρώτατον. Munitissimum. Tutissimum.

Ἐψα. Elixabat.

Ἐψανον. Coctu facile. Tenerum. Et δυσέψανον. Durum. Sive, quod difficulter coqui & igne molliri potest. Sic Plato.

Ἐψασι. Sequeris.

Ἐψημα. Jus ex aliquo cibo excoctum.

Ἐψη. Sequetur. Vel, sequitur.

Ἐψησας. Qui coxit. Qui elixavit. Et ἐψημένον. Coctus. Elixus.

Ἐψηπίειον. Olla, vel patina.

Ἐψητόν. Coctum. Elixum. Et ἐψητός. Coctus.

Ἐψηχον. Abstergebant. Fricabant. Radebant. *Alii quidem equos abstergebant.*

Ἐψια. Colloquium.

Ἐψια. Sermones ludicri. Et Φιλέψια, qui verborum ludicra amat. Cum vero Φιλέψια tenui notatur, significat eum, qui orationis amans est.

Ἐψιάδων. Ludant. Et ἐψιάται. Ludit.

Ἐψιατέον. Ludendum est.

Ἐψιάτιμον. Notum ludicrum.

Ἐψιλωμένοι. Nudati.

1 Καὶ ἡμάματα δύο ἐκατ.] Thucydides lib. II. cap. LXXV. Ὁρῶντις τὸ ἡμάμα ἀσφάλειον, ξυνοδισμὸς πινθῶν ξυνοδισμῶν, καὶ ἐπισησάντις τῶν ἰαυπῶν πινθῶν, ἢ ἀποστραπτοῖς ἐσφαιροδῶν ἐς αὐτὸ πλίνθις, ἐκ τῆς ἰσχυρῆς οἰκίας καθαρῶν πινθῶν. ξυνοδισμὸς δὲ ἐν αὐτῶν τῶν ξύλων δ. c. Locus hic est nostro quodammodo similis, ut Suidas, nonnullis mutatis, sua inde defumptissime videtur.

2 Ἐχάλαναν ὑπὸ τῆς τε.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. XVII. v. 46.

3 Ἐχειμπί. αἰ.] Locus integer, ad quem Suidas hic respexit, extat apud Sophoclem *Electr.* pag. 113. ut Portus invenit.

4 Ἀριστοφάνης Θεσμοφορεῖαζώσας] Pag. 775. (515. Ed. Bas. P.)

5 Ὁ δὲ σκόλοπας ὄξεισ ἐστ.] Hæc sunt verba Theophrasti *Simpliciter* lib. II. cap. XVIIII.

6 Ἐχυρῶς] Alias, ὀχυρῶς, & ὠχυρῶσεν.

7 Ἐψια] Potius ἐψια, cum spiritu tenui. Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 459. Ἐψιαίων. παρὰ τὴν ἐψιαίν, ἢ ἐστὶν ἀπὸ λόγων παλαιῶν. οἷον ἐπισία πρὸς ἕσπερον πρὸς τὸ ἔσπερον. διὸ & ψιλῶν. ὅτι δὲ σαυῖν, ἀντὶ τῆς ἀσφαλέστου.

8 Ἐψιάδων] Imo ἐψιάδων, & ἐψιατίων, cum spiritu tenui. Ἐψιατίον enim, cum spiritu aspero, significat sequor. Vide notam præcedentem.

"Εψιμον. τὸ παίγιον.

"Εψισαν. ἐψώμισαν.

"Εψόμυϑ. ἀκολουθήσων. ἐψων.

"Εψοντα κυάμυς.

"Εψῶν. τῆτο βαρύνει, καὶ ὠεισπᾶται. ὁ εἰ-
σῶς, ἐψῶ, ἐψήσω. "Ωσὼρ οἱ τιῶ χροῦσῖπν γλιῦ ἐ-
ψῶντες.

"Εψώμισεν. ἔθρεψεν.

"Εψον, καὶ ἀπέψον, τὸ ἔψον, ἄψ' τῷ ο μικρῷ.

"Απέψων δέ, τὸ ἀπεσπόγγιζον, ἄψ' τῷ ω μεγάλη.

"Εψῶν δέ, ἀντὶ ἔ, κνηθόμυϑ.

"Εψυγεν. ἄπεδίωξεν.

"Εψυχάρωγισεν. ἐπήλπισε. παρεμυθήσατο. ἢ ψυ-
χὰς ἄψ' μαγανείας ἢ τελευτησάντων ἀνήγαγεν.

"Εψύχθη. ἀπεπαύθη. ἠρέμισεν.

——— ἢ Ἄρξια δ' αὐτῆ

"Εψύχθη χαλεπῆς ἢ πνεύματα θυφοείης.

"Εψιμον. Ludicrum.

"Εψισαν. Cibum alicui præbuerunt. Nu-
triverunt.

"Εψόμυϑ, & ἐψων. Sequuturus.

"Εψοντα κυάμυς. Elixantem fabas.

"Εψῶν. Est verbum barytonum & circum-
flexum. Præfens est ἐψῶ, ἦσω. *Quemadmodum*
qui arenam auream coquunt.

"Εψώμισεν. Nutrivit.

"Εψον, & ἀπέψον, & ἔψον, per o scribuntur.
At ἀπέψων, abstergebant, per ω. "Εψῶν vero,
qui scilicet, qui fricat.

"Εψυγεν. Abegit. Repulit.

"Εψυχάρωγισεν. Spe lactavit. Spe implevit.
Consolatus est. Vel animas defunctorum
arte magica ex Inferis evocavit.

"Εψύχθη. Refrixit. Sedatus est. Quievit.
Cessavit. [In Epigrammate:] *Furor autem e-
jus fanaticus resedit.*

1 "Εψῶν] Imo. ψῶν, α ψῶν.

2 "Εψυγεν. ἀπιδ.] Helychius: "Εψυξεν. ἀπίπιδωσεν. ἐπιδίωξεν. Sic
etiam apud Suidam scripserim.

3 "Αρξια δ' αὐτῆ ἐψύχθη χαλ.] Verba hæc decerpta sunt ex ele-
ganti Epigrammate Diotcoridis in Gallum, sive sacerdotem Deæ
Cybeles, leonem strepitu tympani fugantem: quod Epigramma ex
cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Θαλάμη.

4 Πνεύματα θυφοείης] In Anthologia inedita legitur, πνεύ-
ματα θυφοείης. Sed minus recte. Lectio enim Suidæ & sensui &
constructioni magis congruit. Confer Heinsium in *Aristarcho*,
pag. 203, qui hunc ipsum locum Epigrammatis ex Anthologia in-
edita adducens, in codice suo scriptum invenit, πνεύματα θυφοείης:
sed quæ lectio propter sensum stare non potest.

h^{er}

Cleaned & Oiled

BOSTON PUBLIC LIBRARY

3 9999 04668 289 2

